

Հարրի Փոթթերը և
Փյունիկի միաբանությունը
Զոան Քեյթելին Ռոռլինգ

Հարրի Փոթթերի արկածների
հինգերորդ գիրքը

Թարգմանիչ՝ Լիլիթ Մկրտչյան:

Թարգմանությունը ավարտվել է 2021թ.

© 2021թ., Լիլիթ Մկրտչյան, Զ.Ք.Ռոռուլինգի «Հարոհ Փոթթերը և Փյունիկի
միաբանությունը» հայերեն թարգմանության համար:

Բովանդակությունը

Գլուխ 1. Դադիկի պատիժը	1
Գլուխ 2. Մի երամ բՎերը	22
Գլուխ 3. Առաջապահ ջոկատը	48
Գլուխ 4. Գրիմոլդ փողոց թիվ տասներկու	69
Գլուխ 5. Փյունիկի միաբանությունը	91
Գլուխ 6. Բլեք ազնվական տոհմի հինավուրց տունը	112
Գլուխ 7. Հրաշագործության նախարարությունում	137
Գլուխ 8. Հարցաքննությունը	155
Գլուխ 9. Տիկին Ուիզլիի մղձավանջները	172
Գլուխ 10. Լունա Լավգուդը	204
Գլուխ 11. Տեսակավորող գլխարկի նոր երգը	228
Գլուխ 12. Պրոֆեսոր Ամբրիջը	253
Գլուխ 13. Հմայապատիժը Դոլորեսի հետ	286
Գլուխ 14. Փերսին ու Բրդոտը	320
Գլուխ 15. Հոգվարթսի բարձրագույն ինկվիզիտորը	351
Գլուխ 16. Վարագի գլուխ պանդոկում	379
Գլուխ 17. Թիվ քանչորս կրթական հրահանգը	401
Գլուխ 18. Դամբլդորի բանակը	427
Գլուխ 19. Արյուծը և օձը	453
Գլուխ 20. Հագրիդի պատմությունը	480
Գլուխ 21. Օձի աչքը	504
Գլուխ 22. Կախարդական հիվանդությունների և վնասվածքների Սուրբ Մունզոսի անվան հիվանդանոցը	532
Գլուխ 23. Ծննդյան տոնները Սուրբ Մունզոսի անվան հիվանդանոցի փակ բաժանմունքում	564
Գլուխ 24. Օքումենսի պատմեշման հմայանքը	591
Գլուխ 25. Բգեզը բաժակի տակ	624
Գլուխ 26. Կանխատեսվածը և անկանխատեսելին	658
Գլուխ 27. Կենտավրոս և դավաճան	691
Գլուխ 28. Սնեյփի ամենաատելի հիշողությունը	720
Գլուխ 29. Մասնագիտական կողմնորոշման հարցագրույցը	752

Գլուխ 30. Գրովիը	781
Գլուխ 31. Հրաշագործության առաջին մակարդակի քննությունները	813
Գլուխ 32. Կրակից դեպի բոցը	843
Գլուխ 33. Կռիվը և փախուստը	867
Գլուխ 34. Առեղծվածների բաժինը	883
Գլուխ 35. Վարագույրի հետևում	903
Գլուխ 36. Միակ մարդը, որից նա վախենում էր	933
Գլուխ 37. Վերջին կանխագուշակությունը	947
Գլուխ 38. Երկրորդ պատերազմի սկիզբը	976

❖ ❖

Գլուխ 1. Դադիկի պատիժը

Ամառվա ամենաշոգ օրը դանդաղ մոտենում էր մայրամուտին, և Բեկտենիների նրբանցքի քառակուսի տների վրա քնկոտ լռություն էր իշել: Սովորաբար մաքրությունից փայլող մեքենաները փոշոտ կանգնած էին ճամփուղիներում, և սիզամարգերը, որոնք մի ժամանակ զմրուխտե կանաչ էին, չորացել ու դեղնել էին, որովհետև տնային ոռոգման համակարգերի օգտագործումը արգելված էր՝ համայն երկրում տիրող երաշտի պատճառով: Ուստի, զրկվելով մեքենա լվալու և սիզամարգերը ջրելու իրենց սովորական զբաղմունքներից, Բեկտենիների նրբանցքի բնակիչները նահանջել էին դեպի իրենց զով տների ստվերները՝ կրնկի վրա բաց թողնելով պատուհանները, հուսալով ներս գայթակղել բնավ փշելու ցանկություն չունեցող երեկոյան զով քամուն: Ամբողջ փողոցի վրա դրսում գտնվող միակ անձնավորությունը մի դեռահաս պատանի էր, որը մեջքի վրա պառկած էր թիվ չորս տան հարթ ծաղկաթմբերից մեկի վրա աճող փարթամ հորտենգիայի թիվի տակ:

Տղան նիհար էր, սևահեր ու ակնոց էր կրում և իր ամբողջ կերպարանքով ասես ձգված լիներ ու մի փոքր հիվանդագին տեսք ուներ, ինչպես մեկը, որը շատ կարծ ժամանակի ընթացքում միանգամից շեշտակի հասակ է առել: Տղայի ջինսե շալվարը մաշմշված էր ու կեղտոտ, նրա կարձաքն շապիկը խունացած էր ու առնվազն մի քանի չափ մեծ նրա վտիտ մարմնի համար, իսկ նրա մարզական կոշիկների ներբաններն ասես դեռ ծամոնով էին կպած մնում կոշիկների երեսներին: Հարրի Փոթթերի արտաքինը բնավ նրա օգտին չէր ծառայում՝ հարևանների համակրանքին արժանանալու համար, որոնք ճիշտ այնպիսի մարդիկ էին, ովքեր կարծում էին, որ անփույթ արտաքին տեսքը պետք է պատժելի լինի օրենքով, բայց քանի դեռ այդ երեկո նա թաքնված էր հորտենգիայի մեծ թիվի հետևում, միանգամայն անտեսանելի էր բոլոր հարևանների ու անցորդների համար: Նրան բացահայտել կկարողանային միայն քեզի Վերնոնը կամ մորաքույր Պետունիան, եթե գլուխները հանեին իրենց հյուրասենյակի պատուհանից և ուղիղ ցած նայեին պատուհանների տակ գտնվող ծաղկաթմբին:

Հարրին մտածում էր, որ հորտենզիայի թվի տակ թաքնվելն ընդհանուր առմամբ գերազանց մտահղացում էր: Թերևս այնքան էլ հարմարավետ չէր շատ տաք ու չոր գետնին պարկելը, բայց մյուս կողմից ոչ ոք նորերը կիտած հայացքներ չէր նետում իր վրա, այնքան բարձր կրծտացնելով ատամները, որ չկարողանար անգամ հեռուստացույցով հաղորդվող լուրերը լսել, և ոչ ոք կշտամբական արտահայտություններ չէր անում իր հասցեին, ինչը լինում էր ամեն անգամ, երբ ինքը փորձում էր մի քանի րոպե նստել հյուրասենյակում՝ հեռուստացույցով հաղորդվող լուրերը դիտելու համար:

Կարծես նրա այդ միտքը նյութականացած ներս թռավ հյուրասենյակի պատուհանից, որովհետև հենց այդ պահին Վերնոն Դարզին, Հարրիի մորաքրոջ ամուսինը, հանկարծ խոսեց:

- Վերջապես այդ տղան դադարեց սենյակ խցկվել: Ու՞ր գնացած կլինի:
  - Չգիտեմ, — անտարբեր ասաց մորաքրոյր Պետունիան, — տանը չի:
  - Քերի Վերնոնը մոնչաց:
  - Լուրերն է դիտում, խելոքիս տեսե՞ք, — արհամարհանքով ասաց նա,
  - շատ կուգենայի իամանալ, թե մտքին իրականում ի՞նչ կա: Նրա հասակակից ո՞ր նորմալ տղան է հետաքրքրվում լուրերով: Դադին գաղափար անգամ չունի, թե ինչ է կատարվում աշխարհում: Կասկածում եմ, թե գիտի անգամ Վարչապետի անունը: Ինչու, կարելի է մտածել, որ մեր լուրերով երբեւ կարող են որևէ բան հայտնել նրա նմանների մասին:
  - Վերնո՞ն, 222Ռ՝2... — արագ ասաց մորաքրոյր Պետունիան, — պատուհանը բաց է...
  - Oh, հա՛, սիրելի ս, կներե՞ս:
- Դարզիները լռեցին: Հարրին մի գովազդային ջինգլ լսեց՝ մրգաչրով և ընկույզով հացափաթիլներով նախաձաշի մասին, մինչ թվի տակից դիտում էր փողոցով դանդաղ, մանրաքայլ անցնող տիկին Ֆիգին, որը մեծ չղջիկի շատ նման, մի ծեր ու անբնական կատվասեր կին էր՝ իրենց փողոցին գուգահեռ Վիսթերիա փողոցից: Տիկին Ֆիգը քայլելիս խոժոռվում էր ու ինչոր բան էր մրթմրթում քթի տակ: Հարրին շատ ուրախ էր, որ լրիվ թաքնված էր թվի հետևում, որովհետև տիկին Ֆիգը վերջերս ամեն անգամ իրեն տեսնելիս հրավիրում էր իր մոտ մի գավաթ թեյ խմելու: Տիկին Ֆիգը բարեհաջող հասավ փողոցի անկյունին և դուրս եկավ տեսադաշտից, իսկ քերի Վերնոնի ծայնը նորից լսվեց պատուհանից:

— Դադուրիկը հյուր է գնացե՞լ:

— Գնացել է Փոլքիսների մոտ թեյ խմելու, — սիրազորով ասաց մորաքույր Պետունիան: — Մեր տղան այնքան շատ փոքրիկ ընկերներ ունի... Նրան շատ են սիրում:

Հարրին դժվարությամբ զսպեց ծիծաղի փոթկոցը: Դարձիներն իրոք ապշելու աստիճանի միամիտ էին այն ամենի կապակցությամբ, ինչը վերաբերում էր իրենց որդի Դադլիին: Նրանք կուլ էին տալիս նրա բոլոր հիմար ստերը, իբր ինքն ամառային արձակուրդների ժամանակ ամեն երեկո թեյ է խմում իր ավազակախմբից որևէ մեկի տանը: Հարրին լավ գիտեր, որ Դադլին ոչ մի տեղ էլ թեյ չէր խմում: Նա իր ընկերախմբի հետ ամեն երեկո անց էր կացնում մոտակա այգու խաղային հրապարակը քարուքանդ անելով, փողոցի անկյուններում կանգնած գաղտագողի ծխելով և անցնող մեքենաների ու երեխաների վրա քարեր նետելով: Հարրին իր երեկոյան զբոսանքների ժամանակ բազմիցս տեսել էր նրանց՝ այդ գործով կլանված: Նա ինքը ամառային արձակուրդների բոլորը երեկոները թափառում էր շրջակայքի փողոցներով՝ ձանապարհին պատահած աղբարկղներում որոնելով օրվա լրագրերը:

Այդ պահին Հարրիի ականջին հասան երեկոյան ժամը յոթի լուրերի նախերգի հնչյունները, և նրա ստամոքսը տակնուվրա եղավ: Գուցե այս երեկո մի ամբողջ ամիս սպասումից հետո, վերջապես մի բան կլսի:

— Օդանավակայաններում կուտակված ուղևորների թիվը հասել է ռեկորդային ցուցանիշի՝ խսպանական բեռնակիրների արդեն երկու շաբաթ շարունակվող գործադուլի պատճառով...

— Ես նրանց ցմահ սիեստայի կուղարկեի, — հաշոցի պես նետեց քերի Վերնոնը՝ լսելով վերջին նախադասությունը, բայց դրսում ծաղկաթմբի մեջ ծվարած Հարրիի ստամոքսը հանգստացավ: Եթե որևէ բան պատահած լիներ, ապա անշուշտ լուրերում այդ մասին առաջին հերթին կխոսեին, մահն ու ավերածություններն ավելի կարևոր են, քան առանց ձանպրուկների մնացած զբոսաշրջիկները:

Նա երկար դանդաղ շունչ քաշեց և վեր նայեց վառ կապուտ երկնքին: Այդ ամառվա բոլոր օրերն իրար նման էին: Ամեն օր լարված սպասումին հաջորդում էր ժամանակավոր հանգստությունը, հետո՝ մոլեգնող անհանգստությամբ նորից սպասումը, որն ամեն օր ավելի ու ավելի

անտանելի էր դաշնում, և այդ ամենի պատճառը նրան խելազարության հասցնող հարցն էր, թե ինչո՞ւ դեռ ոչինչ չի կատարվում:

Նա շարունակեց լսել, համենայնդեպս, եթե հանկարծ որևէ մի ակնարկ լինի, որի իրական բնույթը մագլները կարող են չհասկանալ, գուցե որևէ անբացատրելի անհետացում, կամ որևէ տարօրինակ վթար, բայց օդանավակայանի բեռնակիրների գործադուլից հետո սկսեցին խոսել երկրի հարավ-արևելքում տիրող երաշտի մասին (*Հուսով եմ, որ մեր հարևան մարդամեկը լսում է, — գուաց քետի Վերնոնը, — գիշերը ժամը երեքին միացնում է ոռոգիչ ցնցուղներն ու կարծում է, որ ոչ ոք ոչինչ չի տեսնում*), հետո հայտնեցին Սարրի գավառում վթարի ենթարկված մի ուղղաթիռի մասին, հետո՝ մի հանրահայտ դերասանուհու, որը բաժանվել է իր ոչ պակաս հանրահայտ ամուսնուց (*Կարծես մեր ուշքն ու միտքը հենց դրանց նմանների անկողնային գործերն են, — փնչացրեց մորաքույր Պետունիան, որն այդուհանդերձ մեծագույն հետաքրքրությամբ հետևում էր բոլոր աստղերի ընտանեկան սկանդալները լուսաբանող հաղորդագրություններին, որոնք տպագրվում էին այն բոլոր փայլուն կազմերով ամսագրերում, որոնք նա կարողանում էր իր ձեռքը գցել*):

Հարրին աչքերը փակեց՝ երեկոյան մեղմ լուսով ողողված երկնքի տակ, և հենց այդ պահին, հեռուստահաղորդավարն ասաց.

— ...Եվ վերջապես, Բանգի թութակը մի նոր ձև է գտել այս ամառ զովանալու համար: Բանգին, որն ապրում է Բարնսլիի «Հինգ Փետուր» կոչվող հյուրանոցում, սովորել է ջրային դահուկ քշել: Մեր թղթակից Մերի Դորքինսը շուտով ավելի մանրամասն տեղեկություններ կիայտնի հնարամիտ թութակի մասին:

Հարրին աչքերը բաց արեց: Դեհ, եթե արդեն հասել են ջրային դահուկներ քշող թութակներին, ուրեմն այլս ոչ մի ուշադրության արժանի բան այսօր չեն հաղորդի: Նա զգուշությամբ շրջվեց փորի վրա և հենվեց ծնկներին ու արմունկներին՝ պատրաստվելով հեռու սողալ պատուհանի տակից:

Հազիվ էր հասցրել կանգնել ծնկների վրա, երբ միանգամից մի քանի բան կատարվեց շատ արագ հաջորդականությամբ.

Մի շատ բարձր արձագանքող ձայթյուն խախտեց փողոցի ընդարմացած լռությունը, ասես ատրճանակի կրակոց լիներ: Մի կատու դուրս թռավ

կանգնած մեքենաներից մեկի տակից ու լեղապատառ հեռու փախավ։ Ուժեղ կանացի ձիչ, տղամարդու ոռնաձայն հայիոյանք ու ջարդվող ճենապակու ձայներ լսվեցին Դարզլիների հյուրասենյակից, և ասես դա ազդանշան լիներ Հարրիի համար, որ նա ոտքի ցատկեր՝ միաժամանակ ջինսի գոտկատեղից թրի պես դուրս հանելով մի բարակ փայտիկ, բայց մինչև կիասցներ հասակով մեկ մեջքն ուղղել, նա հանկարծ գլխով հարվածեց Դարզլիների բաց պատուհանի փեղկին։ Հարվածի արդյունքում առաջացած աղմուկից մորաքույր Պետունիան ավելի ուժեղ ձչաց։

Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես գլուխը երկու կես եղավ։ Աչքերից արցունքներ ցայտելով, նա ճոճվեց՝ փորձելով հասկանալ, թե փողոցի ո՞ր կողմից եկավ այդ աղմուկը, բայց հազիվ էր մի կերպ ուղղվել, երբ երկու հսկայական կարմիր ձեռքեր պատուհանից ցած իջան և ամուր կառչեցին նրա կոկորդից։

— Ցա՛ծ-զցի՛ր-դա՛... — մռնչաց քերի Վերնոնը Հարրիի ականջի մեջ։ — Հենց հիմա ցած զցի՛ր... Քանի դեռ ոչ ոք չի տեսել։

— Բաց թողե՛ք ինձ, — հազիվ կարողացավ խռխռացնել Հարրին։ Մի քանի վայրկյան նրանք պայքարեցին, մինչ Հարրին փորձում էր ձախ ձեռքով ազատել պարանոցը քերի Վերնոնի երշիկի նման հաստ մատներից, միևնույն ժամանակ աջ ձեռքով ամուր պահելով իր կախարդական փայտիկը։ Հետո, երբ ցավը Հարրիի գլխում յուրահատուկ ուժգնության հասավ, քերի Վերնոնը ուժեղ գոռաց ու բաց թողեց նրան, ասես էլեկտրական հոսանքի հարված ստացավ։ Կարծես ինչ-որ անտեսանելի ուժ անցավ Հարրիի միջով ու անկարելի դարձրեց նրան բռնած պահելը։

Շնչասպար Հարրին առաջ ընկավ հորտենզիայի թփի վրա, մեջքն ուղղեց ու շուրջը նայեց։ Ոչ մի նշան չկար, որը կարող էր հուշել պայթյունանման ձայնի աղբյուրի մասին, բայց մի քանի դեմքեր ծիկրակում էին հարևան տների պատուհաններից։ Հարրին շտապ թաքցրեց իր կախարդական փայտիկը և մեծ ջանքերով փորձրեց շատ անմեղ տեսք ընդունել։

— Ինչ լավ երեկո է, չէ՞, — գոռաց քերի Վերնոնը, ձեռքով անելով դիմացի տան Տիկին Թիկ Յոթին, որի աչքերը փայլատակում էին վարագույրների հետևից, — լսեցի՞ք, քիչ առաջ ինչ-որ մեքենայի շարժիչ ուժեղ գմփաց։ Պետունիան վախսից վեր թռավ։

Նա շարունակեց ժպտալ սարսափելի կեղծ, գրեթե խելազար ծամածռությամբ, մինչև բոլոր հետաքրքրասեր հարևաններն անհետացան պատուիաններից, հետո նրա դեմքի արտահայտությունը կեղծ ժպիտից փոխվեց իսկական կատաղության, երբ նա Հարրիին գլխով իր մոտ կանչեց:

Հարրին մի քանի քայլ մոտեցավ նրան և զգուշությամբ կանգնեց այնտեղ, որտեղ քեզի Վերնոնի ձեռքերը չէին կարող կրկին հասնել իր պարանոցին:

— Եդ ի՞նչ սև ցավ էիր ուզում ասել դրանով, տղա՛, — կատաղությունից դողացող խռպոտ ձայնով հարցրեց քեզի Վերնոնը:

— Այսինքն ի՞նչ եք ուզում ասել, թե ինչ էի ուզում ասել, — սառն ասաց Հարրին: Նա անդադար վերուվար էր նայում փողոցով, դեռ հույս ունենալով տեսնել ուժեղ ձայնի պատճառը:

— Հրթիռի նման ինչ-որ բան պայթեցրիր ուղիղ մեր...

— Ես չէի, ես չարեցի այդ ձայնը, — հաստատուն ասաց Հարրին:

Մորաքույր Պետունիայի նիհար, ծիանման երեսն այդ պահին հայտնվեց քեզի Վերնոնի լայնոսկր մորեգույն երեսի կողքին: Նրա դեմքը կապույտին հասնող գունատ էր:

— Ի՞նչ էիր անում պատուիանի տակ:

— Այո՛, այո՛, ճիշտ հարց ես տալիս, Պետունիա: Ի՞նչ էիր անում մեր պատուիանի տակ, տղա՛:

— Լուրերն էի լսում, — ասաց Հարրին գուսապ ձայնով:

Մորաքույրն ու քեռայրը կատաղած հայացքներ փոխանակեցին:

— Լուրերն էիր լսու՞մ... Կրկի՞ն:

— Դեհ, եթե դեռ չեք նկատել, դրանք ամեն օր փոխվում են, — ասաց Հարրին:

— Ինձ մոտ քեզ խելոքի տեղ չդնե՞ս, տղա՛... Ես ուզում եմ իմանալ, թե քո մտքին ի՞նչ կա: Ես հալած յուղի տեղ չեմ դնի լուրեր լսելու մասին քո գութնա-տրնգին: Ինքդ էլ շատ լավ գիտես, որ ձերոնք...

— Զգույշ, Վերնո՞ն, — արտաշնչեց մորաքույր Պետունիան, և քեզի Վերնոնը ձայնը այնքան իջեցրեց, որ միայն Հարրին լսի իրեն, — ...որ ձերոնց մասին մեր լուրերում ոչինչ չեն ասում:

— Այդ դուք եք այդպես կարծում, — ասաց Հարրին:

Դարզլիները մի քանի վայրկյան չռած աչքերով պլշեցին նրա վրա, հետո մորաքույր Պետունիան ասաց.

— Դու զգվելի փոքրիկ սուտասան ես: Բա ի՞նչ են անում ձեր բոլոր... — նա նույնպես ծայնը այնքան իջեցրեց, որ Հարրին միայն նրա շրթունքներից կարողանար հասկանալ, թե ինչ էր ասում, — ...բվերը, եթե լուրերը չեն տանում-բերում:

— Ահա... — ասաց քերի Վերնոնը հաղթական շշուկով, — Էդ մեկը չանցավ, տղա՛... Կարծես մենք չգիտենք, որ դուք ձեր բոլոր լուրերը այդ վարակակիր թռչուններից եք ստանում:

Հարրին մի պահ տատանվեց: Նա իրեն ստիպեց այդ անգամ ճշմարտությունը ասել, թեև նրա մորաքույրն ու մորաքրոջ ամուսինը չեն կարող անգամ կռահել, թե ինքը որքան վատ էր զգում իրեն՝ բարձրածայն ընդունելով դա:

— Բվերը ինձ լուրեր չեն բերում, — առանց արտահայտության ասաց նա:

— Ես չեմ հավատում քեզ, — ասաց մորաքույր Պետունիան:

— Ոչ էլ ես, — կատաղած ասաց քերի Վերնոնը:

— Մենք գիտենք, որ քո մտքին մի բան կա, — ասաց մորաքույր Պետունիան:

— Մենք ապուշ չենք, ինչպես դու գիտես, — ասաց քերի Վերնոնը:

— Դեհ, այ դա ինձ համար նորություն է, — ասաց Հարրին, որն արդեն սկսել էր կորցնել համբերությունը, և մինչև Դարզլիները կհասցնեին իրեն հետ կանչել, կրունկների վրա պտտվեց, անցավ տան առջևի սիզամարգով, մի մեծ քայլով թռավ այգու ցածր պարիսպի վրայով ու գնաց փողոցն ի վեր:

Փորձանքի մեջ էր ընկել և շատ լավ գիտեր դա: Ստիպված էր լինելու ավելի ուշ պատասխան տալ մորաքրոջն ու մորաքրոջ ամուսնուն և վճարել իր կոպտության համար, բայց այդ պահին նրա համար միևնույն էր: Նա շատ ավելի հրատապ բաների մասին պետք է մտածեր:

Հարրին համոզված էր, որ այն ճայթունի պատճառը ինչ-որ մեկի երևութելն էր կամ ապաերևութելը: Դա ճիշտ այնպիսի ծայն էր, որով Դոբի դովլաթը տնային ալիքերի ցեղից անհետացավ օդի մեջ, եթե մի անգամ այցելել էր իրեն Բեկտենիների նրբանցքի տանը, դեռ երկու տարի առաջ: Հնարավո՞ր էր արդյոք, որ Դոբին այդտեղ լիներ, Բեկտենիների նրբանցքում: Գուցե Դոբին դեռ հետևու՞մ էր իրեն... Այդ մտքով նա կրնկի վրա հետ շրջվեց ու նայեց Բեկտենիների նրբանցքին, սակայն փողոցում

բացարձակապես մարդ չկար, և Հարրին համոզված էր, որ Ռոբին անտեսանելիության թիկնոց չուներ:

Նա քայլում էր՝ չգիտակցելով, թե ուր էր գնում, բայց Վերջերս այնքան հաճախ էր քայլել այդ փողոցներով, որ ոտքերը նրան ինքնուրույն էին տանում իրենց նախընտրած ուղիներով: Ամեն տասը քայլը մեկ նա հետ էր նայում ուսի վրայով: Ինչ-որ մեկը հրաշագործ եղանակով մոտեցել էր իրեն, քանի դեռ ինքը պառկած էր մորաքոյր Պետունիայի չորացող բեգոնիաների մեջ, և նա համոզված էր դրանում: Ինչու՞ իր հետ մինչև օրս ոչ ոք չի խոսել... Ինչու՞ ոչ ոք չի կապվել իր հետ... Ինչու՞ էին բոլորը թաքնվում իրենից...

Իսկ հետո, Երբ նրա անհանգստությունը հասավ անտանելիության գագաթնակետին, այդ անհայտ մեկն անշուշտ ուղղակի փախավ:

Բայց գուցե դա բոլորովին էլ հրաշագործության ձայն չէր: Գուցե ինքն այնքան հուսահատ էր, որ իր աշխարհի հետ կապի նույնիսկ ամենափոքրիկ ակնարկը ստիպում էր իրեն չափազանց ուժեղ արձագանքել ամենահասարակ ձայներին: Ինչպե՞ս կարող է համոզված լինել, որ դա հարևանի տան դուռը կոտրող մի կողոպտիչի հանած ձայնը չէր:

Հարրին ինչ-որ բութ, սուզվող զգացողություն ունեցավ ստամոքսի մեջ և մինչև կիասցներ մտածել անգամ այդ մասին, հուսահատության զգացումը, որը հետապնդում էր նրան ամբողջ ամառվա ընթացքում, կրկին համակեց նրան:

Վաղն առավոտյան նա զարթուցիչով կարդնանա ժամը հինգին, որպեսզի վՃարի բվին «Մարզարե» օրաթերթի համար, բայց իմաստ կա՞ր արդյոք շարունակել ստանալ այդ թերթը: Հարրին միայն առաջին էջերն էր աչքի անցկացնում ու մի կողմ նետում դրանք: Երբ այդ ապուշները վերջապես հասկանան, որ Վոլդեմորը վերադարձել է, այդ լուրն անպայման առաջին էջի վերնագրերում կլինի, իսկ դա միակ լուրն էր, որին Հարրին սպասում էր:

Եթե բախտը բերի, նաև բվերով նամակներ կստանա իր լավագույն ընկերներ Ռոնից ու Հերմիոնայից, թեև բոլոր սպասումները, որ այդ նամակներն իրեն լուրեր կբերեն, վաղուց մարել էին:

«Չենք կարող քեզ շատ բան ասել գիտես-ինչի-մասին: Մեզ զգուշացրել են, որ ոչ մի կարևոր բանի մասին չգրենք, որովհետև նամակները կարող են փախցնել: Մենք շատ զբաղված ենք, բայց ես չեմ կարող մանրամասները

պատմել քեզ: Այնքան շատ բան է կատարվում: Ամեն ինչ կպատմենք, երբ հանդիպենք:»

Բայց Ե՞րբ էին վերջապես հանդիպելու: Ոչ ոքի մտքով չէր անցնում իր հետ հանդիպման օր նշանակել: Հերմիոնան թեթև ակնարկել էր Հարրիի ծննդյան օրվա շնորհավորական բացիկում, որ իրենք շատ շուտով կիանդիպեն: Շուտով, բայց Ե՞րբ էր այդ շուտովը: Նամակներում եղած շատ աղոտ ակնարկներից Հարրին կարող էր միայն կռահել, որ Հերմիոնան ու Ռոնը նույն տեղում էին, կարելի էր ենթադրել, որ Ռոնի ծնողների տանը: Ուղակի անտանելի էր մտածել անգամ, որ նրանք երկուսով լավ ժամանակ են անցկացնում Տոհմառջում, երբ ինքը լրված էր Բեկտենիների նրբանցքում: Իրականում նա այնքան բարկացած էր նրանց վրա, որ նույնիսկ առանց բացելու դեն նետեց որպես ծննդյան նվեր նրանց ուղարկած «Մեղրադմբուզից» գնված երկու տուփ շոկոլադը: Հետո իհարկե շատ ափսոսեց, մանավանդ երեկոյան մորաքույր Պետունիայի դիետիկ աղցանից հետո:

Եվ այդ ինչո՞վ էին զբաղված Ռոնը և Հերմիոնան... Իսկ ինչո՞ւ՝ ինքը՝ Հարրին, զբաղված չէր... Մի՞թե ինքը չէր ապացուցել բոլորին, որ կարող է շատ ավելին անել, քան նրանք... Մի՞թե բոլորը մոռացել են, թե ինչեր է ինքն արել... Մի՞թե ինքը չէր գերեզմանոցում տեսել Սեդրիկի սպանությունը... Մի՞թե ինքը չէր կապված եղել այն գերեզմանաքարին ու հազիվ փրկվել մահից...

«Մի՛ մտածիր այդ մասին», ամառվա ընթացքում արդեն հարյուրերորդ անգամ համառորեն ասում էր Հարրին ինքն իրեն: Արդեն իսկ հերիք էր հենց միայն այն, որ ինքն ամեն գիշեր մղձավանջներում կրկին ու կրկին տեսնում էր այդ գերեզմանոցը, էլ չասած, որ անդադար մտածում էր այդ մասին նաև արթուն ժամանակ:

Նրբանցքի անկյունից Հարրին շրջվեց ու մտավ Մագնոլիա օղակածն փողոցը: Անցավ նեղ փողոցի կեսը, մինչև այն գարաժի պատը, որտեղ առաջին անգամ տեսել էր իր կնքահորը: Սիրիուսը գոնե հասկանում է, թե ինչպես է Հարրին զգում իրեն: Ճիշտ է, նրա նամակները նորությունների տեսակետից շատ չեն տարբերվում Ռոնի ու Հերմիոնայի նամակներից, բայց առնվազն նա զգուշացնող ու հանգստացնող բաներ էր գրում, այդ անտանելի ակնարկների փոխարեն:

«Գիտեմ, թե քեզ համար որքան տիած է այս ամենը: Գլուխ փորձանքից հեռու պահի՛ր, և ամեն ինչ լավ կլինի: Զգույշ եղի՛ր և ոչ մի հանպատրաստից բան չանե՛ս»:

Դեհ, ըստ Էության, մտածում էր Հարրին, անցնելով Մագնոլիա օղակաձև փողոցով ու մտնելով Մագնոլիա խճուղին, որը տանում էր դեպի մթնող այգու խաղային հրապարակը, ինքն ամեն ինչ արել է ձիշտ հենց այնպես (ընդհանուր առմամբ), ինչպես խորհուրդ էր տալիս Սիրիուսը: Ինքը թերևս դիմացել է ճամպրուկը ցախավելին կապելու և ուղիղ Տոհմառջ թռչելու գայթակղությանը: Հարրին նույնիսկ մտածում էր, որ իր վարքը շատ լավն է եղել, եթե միայն հաշվի առնվի, թե որքան վիատ ու բարկացած է եղել ինքը՝ այդքան երկար լրված մնալով Բեկտենիների նրբանցքում, ստիպված թաքնվելով ծաղկաթմբերում, որպեսզի որևէ բան լսի, ինչը կարող էր հուշել իրեն, թե ինչ էր անում Լորդ Վոլտեմորթը: Այնուամենայնիվ, բավականին ծիծաղելի էր՝ հանպատրաստից բան չանելու խորհուրդ ստանալը մի մարդուց, որը տասներկու տարի եղել էր Ազգաբանում, հրաշագործների բանտում, հետո փախել էր, փորձել էր իրականացնել այն սպանությունը, որի համար դատապարտված էր եղել, հետո նորից փախստական դարձել՝ գողացած մահապարտ հիպոգրիֆի հետ միասին:

Հարրին թռավ-անցավ խաղահրապարակի կողպված դարպասի վրայով և քայլեց չոր խոտի միջով: Խաղահրապարակը նույնքան ամայի էր, որքան շրջապատող փողոցները: Երբ հասավ ճոճանակներին, նստեց այն միակ ճոճանակի վրա, որը Դադլին ու նրա ընկերները դեռ չէին հասցրել կոտրել, մի ծեռքով բռնվեց շղթայից և տխուր նայեց խաղահրապարակին: Այլևս չի կարողանա թաքնվել Դարզլիների ծաղկաթմբերում: Վաղը պետք է մի նոր բան մտածի լուրերը լսելու համար: Իսկ մինչ այդ իրեն ուրիշ ոչինչ չէր սպասվում բացի ևս մեկ անհանգիստ, գրեթե անքուն գիշերից: Նույնիսկ երբ կարողանում էր ազատվել Սեդրիկի մասին մղձավանջներից, անհանգիստ երազներ էր տեսնում, որտեղ ինքը վազում էր փակուղիներով ու փակ դրներով ավարտվող երկար մութ միջանցքներով: Նա ենթադրում էր, որ այն հալածված որսի զգացունը, որով արթնանում էր ամեն առավոտ, հենց այդ երազների արդյունքն էր: Ճակատի սպին սկսել էր ավելի հաճախ հիշեցնել իրեն, բայց նա ինքն իրեն չէր խաբում, թե Ունի, կամ Հերմիոնայի, կամ Սիրիուսի համար դա կարող էր կրկին շատ հետաքրքիր լինել: Անցյալում իր

սպիս ցավը զգուշացնում էր Վոլդեմորթի վերադարձի և հզորացման մասին, բայց այժմ, երբ Վոլդեմորթը կրկին վերադարձել էր, նրանք, ամենայն հավանականությամբ, կիշեցնեն իրեն, որ իր սպիս պարբերաբար ուժգնացող ցավը միանգամայն սպասելի է ու բնական: Անհանգստանալու կարիք չկա: Դա արդեն իին լուր է:

Այդ ամենի անարդարացիության դեմ իր վրդովմունքն այնպես էր բորբոքվել ու հասունացել, որ նա ուզում էր կատաղությունից գոռալ: Եթե ինքը չիներ, ոչ ոք նույնիսկ չէր էլ իմանա, որ Վոլդեմորթը վերադարձել է: Եվ ի հատուցում, նա պետք է չորս շաբաթ լռված մնա Փոքր Վինչինում, լրիվ կտրված իրաշագործական աշխարհից՝ պազելով չորացող բեգոնիաների թփերի մեջ, որպեսզի ջրային դահուկներ քշող թութակների մասին լուրեր լսի... ինչպես կարող էր Դամբլդորն այդքան հեշտությամբ մոռանալ իրեն... Ինչու՞ են Ռոնը և Հերմիոնան միասին, իսկ իրեն չեն իրավիրել... Էլ ինչքա՞ն պետք է ինքը դիմանա Սիրիուսի հորդորներին՝ սուսուփուս նստած մնալ տեղում ու լավ տղա լինել, կամ դիմադրել ապուշ «Մարգարե» օրաթերթին գրելու ցանկությանը, որպեսզի վերջապես հայտնի նրանց, որ Վոլդեմորթը վերադարձել է...

Այդ կատաղի մտքերն անդադար պտտվում էին Հարրիի գլխում, և նրա ներսը տակնուվոր էր լինում բարկությունից, մինչ տոթ, թավշե գիշերն աննկատ իջնում էր շուրջը: Օդը հագեցած էր տաք, չոր խոտի հոտով, և միակ ձայնը՝ այգու ցանկապատի երկայնքով ձգվող ձանապարհից եկող հեռավոր երթևեկության ցածր գվազն էր:

Նա չնկատեց, թե որքան երկար էր մնացել ճոճանակի վրա նստած, մինչև նոր ձայների աղմուկը խանգարեց նրա մտորումներին: Հարրին ցնցվելով վեր նայեց: Շրջապատի ձանապարհների փողոցային լույսերը մշուշված ցոլք էին գցում մի խումբ մարդկանց ուրվագծերի վրա, ովքեր անցնում էին խաղահրապարակով: Նրանցից մեկը բարձրածայն մի գռեհիկ երգ էր երգում: Մյուսները ծիծաղում էին: Փափուկ կտկտոց էր գալիս մի քանի շատ թանկարժեք մարզական հեծանիվների անիվներից, որոնք նրանք գլորելով տանում էին իրենց հետ:

Հարրին գիտեր, թե դրանք ովքեր էին: Կասկած չկար, որ առջևից քայլողն իր զարմիկ Դադլի Դարզլին էր, որը տուն էր գնում իր հավատարիմ ընկերախմբի ուղեկցությամբ:

Դադլին նույնքան մեծամարմին էր, որքան և անցած տարի, բայց մեկ տարի խիստ սննդակարգի պահպանումը և մի նոր տաղանդի հայտնաբերումը շատ հետաքրքիր փոփոխություն էին մտցրել նրա ֆիզիկական կառուցվածքի մեջ: Ինչպես քեզի Վերնոնը մեծագույն հաճույքով պատմում էր բոլոր նրանց, ովքեր ցանկություն կունենային լսել, Դադլին Վերջերս դարձել էր հարավ-արևելքում բոքսի ծանր քաշային միջդպրոցական պատանեկան կարգի չեմպիոն: Ազնվական մարզաձևը, ինչպես ասում էր քեզի Վերնոնը, Դադլին նույնիսկ ավելի հակարելի էր դարձրել Հարրիի աչքերում, քան նրանց համատեղ դպրոցական օրերին, երբ նա ինքն էր Դադլիի բոքսի տանձի դերը կատարում: Հարրին այլևս մազաչափ անգամ չէր վախենում իր զարմիկից, բայց միևնույն է, չէր կարծում, որ պետք էր մեծ տոն սարքել այն հանգամանքից, որ Դադլին սովորել էր ավելի ուժեղ ու ավելի դիպուկ խփել: Հարևանությամբ ապրող բոլոր երեխաները սարսափում էին նրանից, նույնիսկ ավելի շատ, քան «Փոթթերների տղայից», որը, ինչպես իրենց նախազգուշացրել էին, անհույս խուլիգան էր ու հաճախում էր Հանցագործ վարքագծով անչափահասների վերադաստիարակման Սուրբ Բրուտոսի անվան գիշերօթիկ դպրոցը:

Հարրին դիտում էր մութ ուրվագծերը, որոնք անցնում էին չոր խոտերի վրայով և մտածում, թե ում էին նրանք ծեծել այդ երեկո: Հանկարծ Հարրին հասկացավ, որ ինքն ուզում է, որ նրանք շրջվեն ու տեսնեն իրեն:

«Շրջվե՞ք, — մտածեց նա, — ...դեհ շրջվե՞ք, ես այստեղ եմ, միայնակ նստած: Շրջվե՞ք ու տեսնե՞ք ինձ»:

Եթե Դադլիի ընկերները տեսնեն իրեն այդտեղ նստած, նրանք անկասկած ամբողջ ոհմակով կիարձակվեն իր վրա, իսկ այդ դեպքում ի՞նչ կանի Դադլին: Նա չի ուզենա հեղինակագրկվել իր ավազակախմբի առաջ, բայց կարսափի բարկացնել Հարրիին: Իրոք, ի՞նչ զվարճալի կլինի դիտել Դադլին նման երկմտանքի մեջ, գժվեցնել նրան, և դիտել, թե ինչպես է արձագանքելու: Իսկ եթե ուրիշ որևէ մեկը փորձի խփել իրեն, Հարրին պատրաստ է արժանի հակահարված տալ բոլորին: Կախարդական փայտիկն իր ձեռքում էր: Թո՛ղ միայն փորձեն: Նա մեծագույն հաճույքով իր բարկությունը կթափեր այդ տղաների գլխին, որոնց շնորհիվ իր կյանքը մի ժամանակ իսկական դժոխք էր եղել:

Բայց նրանք չշրջվեցին, նրանք չտեսան իրեն, և արդեն հասել էին ցանկապատին: Հարրին մեծագույն դժվարությամբ զսպեց նրանց ձայն տալու մղումը: Կրիվ փնտրելը բոլորովին էլ խելամիտ արարք չէր: Նա չպետք է կախարդանք օգտագործեր: Ստիպված կլիներ կրկին կանգնել հեռացման վտանգի առաջ:

Դադլիի ընկերախմբի ձայները մարեցին: Նրանք արդեն դուրս էին եկել տեսադաշտից՝ ուղղորդվելով դեպի Մագնոլիա խճուղին:

«Ես էլ քե՛զ, Սի՛րիուս, — տխուր մտածեց Հարրին. — Ոչ մի հանպատրաստից գործողություն... Հեռու մնալ փորձանքից... Ճիշտ այն ամենի հակառակը, ինչը դու ինքդ ես միշտ արել»:

Նա ոտքի կանգնեց ու ձգեց մկանները: Մորաքույր Պետունիան և քեռի Վերնոնը կարծես այն կարծիքին էին, որ երբ էլ Դադլին տուն մտներ, դա նրա համար տուն վերադառնալու ճիշտ ժամանակն էր, և այդ ժամանակը երբեք չափազնաց ուշ չէր լինում: Քեռի Վերնոնը սակայն սպառնացել էր Հարրիին փակել ցախանցում, եթե նա երբեք կրկին Դադլիից հետո տուն մտնի: Ուստի հորանջելով ու դեռ մռայլ խոժոռված, Հարրին շտապեց դեպի այգու դարպասները:

Մագնոլիա խճուղու երկու կողմերով, Բեկտենիների նրբանցքի նման, ծայրից ծայր շարված էին ծայրահեղ հոգատարությամբ խնամված սիզամարգերով մեծ քառակուսի տներ, որոնք բոլորը պատկանում էին խոշորամարմին քառակուսի քաղաքացիների, ովքեր վարում էին ճիշտ քեռի Վերնոնի մեքենայի նման շատ մաքուր մեքենաներ: Հարրին գերադասում էր գիշերային Փոքր Վինջինը, երբ վարագույրներով ներսից ծածկված պատուհանները մթության մեջ պայծառ լուսային կարկատանների նման էին, և տների մոտով անցնելիս չէր վախենում որևէ պատուհանից չխրախուսող կամ կշտամբական ելույթներ լսել իր փնթի ու կարգազանց արտաքինի հասցեին: Նա արագ քայլեց և դեռ Մագնոլիա խճուղու կեսն էլ չէր անցել, երբ Դադլիի ընկերախումբը կրկին մտավ նրա տեսադաշտի մեջ: Նրանք արդեն միմյանց հրաժեշտ էին տալիս Մագնոլիա օղակածն փողոցի անկյունում: Հարրին մտավ մի մեծ եղրևանու ստվերի մեջ ու սկսեց սպասել:

— Ո՞նց էր խոզի պես ծղրտում, չէ՞՝, — հիացական ասում էր Մալքոլմը՝ մյուսների խրախուսական բացականչությունների տակ:

— Ի՞նչ ուժեղ հուք ունես աջից, Մեծ Դա՛, — ասաց Փիրսը:

— Վաղը նույն ժամի՞ն, — հարցրեց Ղաղլին:
— Կիավաքվենք մեր մոտ, ծնողներս տանը չեն լինելու, — ասաց
Գորդոնը:

— Ուրեմն մինչև վաղը, — ասաց Ղաղլին:
— Հաջո՞ղ, Ղա՛դ:
— Կտեսնվե՞նք, Մեծ Ղա՛:

Հարրին սպասեց մինչև մյուսները տեսադաշտից դուրս եկան և հետո
միայն շարժվեց տեղից: Երբ նրանց ձայները կրկին լրիվ մարեցին, նա
անկյունից մտավ Մագնոլիա օղակաձև փողոցը և շատ արագ քայլելով
շուտով հասավ Ղաղլին, որն անշտապ քայլում էր՝ քթի տակ ինչ-որ
եղանակ հնգմնգալով:

— Հե՛յ, Մեծ Ղա՛:

Ղաղլին շրջվեց:

— Օ՛հ, — քրթմնջաց նա, — դու ես...
— Վաղու՞ց են քեզ «Մեծ Ղա» անվանում, — ասաց Հարրին:
— Քո գործը չի՛, — նետեց Ղաղլին հետ շրջվելով:
— Թույն անունա, — ասաց Հարրին՝ լայն ժպտալով և քայլքով
հավասարվեց իր զարմիկին, — բայց ինձ համար դու միշտ կմնաս «Ղամփիլի
-Ղաղլիդամս»:

— Զայնդ կտրի՛ր, — ասաց Ղաղլին, որի ապխտած բդերի նման
ձեռքերը կծկվեցին հարվածելու պատրաստ դիրքի մեջ:

— Տղաները չգիտե՞ն, թե մամադ քեզ ինչ է ասում:

— Ոեխդ փակի՛ր, ասեցի...

— Բայց մամային դու չես ասում «Ոեխդ փակիր»: Հա՛, մոռացել էի, բա
«Ղաղուրի՞կը», կամ «Ղինքի-Ղիդիդա՞մսը»... Կարո՞ղ եմ քեզ այդպես կոչել:

Ղաղլին ոչինչ չասաց: Հարրիին չխփելու ջանքերը կարծես խլել էին
նրանից ամբողջ ուժն ու կենտրոնացումը:

— Եվ ու՞ն էիք դնգստում այսօր, — հարցրեց Հարրին՝ դադարելով
ժպտալ, — Երևի մի տասը տարեկան տղայի՞ն, չե՞... Գիտեմ, որ Մարկ
Եվանսին էիք ծեծել երկու օր առաջ:

— Նա ինքն էր մեղավոր, — մօնչաց Ղաղլին:
— Օ՛հ, իրո՞ք:
— Նա իրեն լկտի էր պահում ինձ հետ:

— Հա՞... Հո չէ՞ր ասել, որ դու նման ես հետևի ոտքերի վրա քայլող վարժեցրած խոզի՞... Բայց դա լկտիություն չի, Դա՛դ, դա ճշմարտությունն է:

Դադիի ծնոտի մկանները ցնցվեցին: Հարրին գերագույն բավականություն ստացավ՝ տեսնելով, թե որքան էր կատաղեցրել Դադիին: Այնպիսի զգացում էր, ասես իր սեփական դաշնացած բարկությունը փոխանցում էր զարմիկին, ինչը նյարդերը հանգստացնելու նրա միակ միջոցն էր այդ պահին:

Մի քանի քայլից նրանք մտան փողոցի այն նեղ հատվածը, որտեղ Հարրին առաջին անգամ տեսել էր Սիրիուսին, և որը մի կարճ ծառուղի էր Մագնոլիա և Վիստերիա փողոցների միջև: Մարդ չկար, և ավելի մութ էր, քան այն փողոցներում, որոնք կապում էր ծառուղին, որովհետև այդտեղ փողոցային լապտերներ չկային: Նրանց ոտնաձայները խլացնում էին մի կողմից գարաժների պատերը և մյուս կողմից բարձր ցանկապատը:

— Կարծում ես, որ շատ ուժեղ ես չէ՝, եթե էդ բանը ձեռքիդ է, — մի քանի վայրկյան լոռությունից հետո ասաց Դադին:

— Ի՞նչ բան...

— Եդ... Եդ բանը, որ թաքցնում ես:

Հարրին կրկին Ժպտաց:

— Այնքան էլ հիմար չես, գիտե՞ս, որքան երևում ես... Չե՛... Եթե այնքան հիմար լինեիր, որքան երևում ես, չէիր կարողանա միաժամանակ հա՛մ քայլել, հա՛մ էլ խոսել:

Հարրին դուրս հանեց իր կախարդական փայտիկը: Դադին կողքանց նայեց փայտիկին:

— Քեզ չի թույլատրվում, — արագ ասաց Դադին, — ինքդ էլ գիտես, որ ոչինչ չես կարող անել: Քեզ կիեռացնեն քո գժերի դպրոցից, եթե մի բան անես:

— Ի՞նչ գիտես, որ կանոնները չեն փոխել, հը՝, Մեծ Դա՛:

— Ոչ մի բան էլ չեն փոխել, — ասաց Դադին, թեև նրա ձայնը այնքան էլ համոզված չինչեց:

Հարրին կամացուկ ծիծաղեց:

— Դու էդքան պլոձիկ չունես, որ ինձ վրա գաս առանց դրա, — վնասինթաց Դադին:

— Իսկ քեզ չորս ընկեր է պետք թիկունքիդ կանգնած, որ մի տասը տարեկան տղայի ծեծես: Հա՛, իմիջիայլոց, էդ քո բոքսի մարզական նվաճումը, որով էդքան հպարտանում ես... Քանի՞ տարեկան էր հակառակորդդ... Յո՞թ... Ու՞թ...

— Նա տասնվեց տարեկան էր, ի գիտություն քեզ, — մռնչաց Դադիխն, — և քսան րոպէ ուշքի չէր գալիս, երբ ես նրա հարցերը լուծեցի, և նա քո երկու քաշին էր: Սպասի՞ր, դեռ կտեսնես, ինչ կլինի հետդ, երբ Պապային ասեմ, որ էդ բանը նորից հանել էիր:

— Հիմա կվազես Պապայի մոտ, չէ՞: Պապայի բալա բոքսի չեմպիոնը շա՞տ է վախենում զզվելի Հարրիի փայտիկից:

— Բայց գիշերներն այսքան խիզախ չես լինում, չէ՞, — բերանը ծռելով ասաց Դադիխն:

— Արդեն գիշեր է, Դադուրիհ՝կ, եթե չես նկատել: Մութն արդեն վաղուց է ընկել:

— Ես ուզում էի ասել, երբ անկողնում ես, — ծռված բերանով շարունակեց Դադիխն:

Նա դադարել էր քայլել: Հարրին նույնպես կանգնել էր և անթարթ նայում էր նրան: Մթության մեջ Դադիխի մեծ երեսը հազիվ էր երևում: Բայց նրա դեմքին տարօրինակ հաղթական արտահայտություն կար:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, իբր խիզախ չեմ, երբ անկողնում եմ, — ասաց Հարրին լրիվ շփոթված, — քո կարծիքով ինչի՞ց պիտի վախենամ, բարձերի՞ց, թե՛ ինչից:

— Ես լսում էի քեզ անցած գիշեր, — շնչակտուր հաղթական ասաց Դադիխն, — լսուում էիր քնիդ մեջ... Տնքում էիր...

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, — կրկին ասաց Հարրին, բայց ստամոքսը սկսեց տակնուվրա լինել: Անցած գիշեր երազում նա կրկին գերեզմանոցում էր:

Դադիխն հաշոցի պես հռհռաց, հետո ձայնը բարակացրեց լացկան ծղրտոցի նման:

— «Մի՞ սպանիր Սեդրիկին, Մի՞ սպանիր Սեդրիկին»... Ո՞վ է այդ Սեդրիկը: Քո սիրած տղա՞ն է, ինչ է:

— Դու սուտ ես ասում, — ինքնաբերաբար ասաց Հարրին: Բայց նրա բերանը չորացել էր: Նա գիտեր, որ Դադիխն սուտ չէր ասում: Ուրիշ որտեղից կարող էր նա Սեդրիկի անունը իմանալ:

— «Հայրի՛կ, օգնի՛ր ինձ, Հայրի՛կ... Նա հիմա ինձ կսպանի՛... Հայրի՛կ... Բուռու-հուռու՛...»

— Սու՛ս, — հանգիստ ասաց Հարրին, — Վերջացրու՛, Դա՛դի, զգուշացնում եմ քեզ:

— «Արի՛, օգնի՛ր ինձ, Հայրի՛կ... Մայրի՛կ, արի՛, օգնի՛ր ինձ... Նա հիմա ինձ...» Հեռու տա՛ր էդ բանը ինձնից...

Դադին ծեփվեց անցումի պատին: Հարրին իր կախարդական փայտիկն ուղղել էր ուղիղ Դադիի սրտին: Հարրին երակներում զգում էր տասնչորս տարվա ատելության զարկերը: Ինչ ասես, որ չէր տա այդ պահին Դադիին այնպես չարահմայելու համար, որ նա ուղղակի միջատի պես տուն սողար, բացարձակապես ապուշացած ու գլխից աճող շոշափուկներով:

— Չհամարձակվե՛ս երբեւ կրկին խոսել այդ մասին, — մռնչաց Հարրին,
— դու ինձ հասկացա՞ր:

— Հեռու պահի՛ր դա...

— Դու ինձ հասկացա՞ր...

— Հեռու պահի՛ր դա:

— ԴՈՒ ԻՆՉ ՀԱՍԿԱՑԱ՞Ռ:

— ՀԵՌՈՒ ՊԱՀԻՌ ԴԱ:

Դադին հանկարծ տարօրինակ ցնցումներով սկսեց օդ ներշնչել, ասես նրան սուզել էին սառցե սառը ջրի մեջ:

Ինչ-որ բան էր կատարվել գիշերվա հետ: Աստղապարտեզ թանաքագույն երկինքը դարձել էր փայլատ սև, ու ոչ մի լուս չէր երևում: Աստղերը, լուսինը, մշուշապատ փողոցային լապտերները ծառուղուն ուղղահայաց ծգվող փողոցում, բոլորն անհետացել էին: Մեքենաների հեռավոր գվաղցն ու ծառերի շրջունը կորել էին: Տաք երեկոն հանկարծ դարձել էր ոսկրաթափանց, կծող սառը: Նրանք շրջապատված էին բացարձակ լուս մթությամբ, ասես մի ահռելի մեծ ձեռք մի խիտ սառցե ծածկոց էր զցել ամբողջ անցումի վրա՝ լրիվ կուրացնելով նրանց:

Կես վայրկյան Հարրին մտածեց, որ ինքն ակամա իրաշագործել է՝ առանց հասկանալու, թե ինչ է անում, չնայած այն փաստին, որ ինքը գիտակցաբար դիմադրում էր, որևէ կախարդանք անելու մղումին: Հետո նրա ուղեղը հասավ զգայարաններին: Ինքն այդքան ուժ չուներ, որ աստղերն

անջատեր: Նա գլուխն արագ պտտեց՝ նայելով շուրջը և փորձելով որևէ բան տեսնել, բայց մթությունը անկշիռ քողի նման կուրացրել էր աչքերը:

Դադիկի սարսափահար ձայնը հնչեց Հարրիի ականջի մեջ:

- Ի-ի՞նչ ես անում... Վ-վերջացրու՞...
- Ես ոչինչ չեմ անում: Զայնդ կտրի՛ր և մի՛ շարժվիր:
- Ես չ-չեմ տեսնում... Ես կ-կուրացել եմ...
- Ասացի ձայնդ կտրի՛ր:

Հարրին կանգնած էր տեղում անշարժ քարացած՝ չտեսնող աչքերը աջ ու ձախ դարձնելով: Ցուրտն այնքան ուժեղ էր, որ նա ոտքից գլուխ ակամա դողում էր: Չեզքերի ու գլխի մաշկը փշաքաղվել էր: Նա որքան կարող էր չռել էր չտեսնող աչքերը ու գլուխն այս ու այն կողմ էր պտտում:

Անհնար էր... Նրանք չէին կարող այդտեղ լինել... Ո՛չ Փոքր Վինջինում:

Նա սրեց լսողությունը. գիտեր, որ տեսնելուց առաջ կլսի նրանց:

- Ես կ-կասեմ Պապային, — թնգթնգաց Դադիկն, — ու-ու՞ր ես դ-դու՞...
- Զայնդ կկտրե՞ս, թե չէ... — ֆշացրեց Հարրին, — ես փորձում եմ մի բան լսել...

Բայց նա ինքը ձայնը կտրեց: Արդեն լսել էր այն, ինչից վախենում էր:

Ինչ-որ բան կար ծառուղում իրենցից բացի, մի բան, որը երկար խռպոտ, խզանացող շնչառություն ուներ: Հարրին կուլ գնաց սարսափի ալիքին և ոտքից գլուխ դողաց արագ սառչող օդում:

- Վ-վերջացրու՞... Դադարեցրու՞... Թե չէ կխփեմ քեզ, երդվում եմ, որ կխփեմ:

— Դա՛ղի, սու՞ս...

ԲԴՅՈՒՄ...

Մի ահելի բռունցք կպավ Հարրիի քունքին՝ հնձած խոտի պես նետելով նրան գետնին: Փոքր սպիտակ լուսեր ցոլցլացին նրա աչքերի առաջ: Մեկ ժամվա մեջ երկրորդ անգամ Հարրիին թվաց, որ գլուխը երկու կես եղավ: Հաջորդ պահին նա վայրէջք կատարեց գետնին, և նրա կախարդական փայտիկը դուրս թռավ ձեռքից:

- Այ, դու հաստագուխ, ապուշի մեկը, Դա՛ղի, — գոռաց Հարրին, ցավից արցունքակալած աչքերով՝ փորձելով մի կերա վեր կենալ ձեռքերի ու ծնկների վրա:

Շուրջն ամեն ինչ կատարելապես սև էր: Նա լսեց Դադլիի ոտնաձայները, որը կուրորեն փորձում էր փախչել, բայց դիաչելով ծառուղու ցանկապատին, սայթաքեց ու ցած ընկավ, հետո կրկին սկսեց խելակորույս փախչել:

— ԴԱԴԼԻՇ, ՀԵՏ ԱՐԻՇ... ՌՈՒ ՎԱԶՈՒՄ ԵՍ ՈՒՂԻՇ ՆՐԱ ԿՈՂՄՈ...

Սարսափելի ծղրտան ձիչ լսվեց, և Դադլիի ոտնաձայները դադարեցին: Նույն պահին Հարրին թիկունքում սահմօկեցնող սառնություն զգաց, ինչը կարող էր միայն մի բան նշանակել: Երկուսն են... կամ գուցե ավելի՞ն...

— ԴԱԴԼԻՇ, ԲԵՐԱՆԴ ՓԱԿ ՊԱՀԻՇՐ... ԻՆՉ ԷԼ ՈՐ ԼԻՆԻ, ԲԵՐԱՆԴ ՓԱԿ ՊԱՀԻՇՐ... ՓայտիՇկ... — Խուճապահար գոռաց Հարրին ձեռքերով շոշափելով գետինը, — Ու՞ր ես փայտիՇկ, այստեղ արիՇ... Լու՞մոս...

Նա ինքնաբերաբար ասաց հմայախոսքը, հուսահատորեն լուսի շող ցանկանալով, որը կարող էր օգնել իրեն գտնել իր գենքն ու գործիքը, և ի մեջ զարմանք և ուրախություն իրեն աջ ձեռքից մի թիզ հեռավորության վրա փայտիկի ծայրը լուսավորվեց: Հարրին ձանկեց այն ու ոտքի ցատկելով հետ շրջվեց:

Ստամոքսը հասավ կոկորդին:

Իր թիկունքում մի կնգուղավոր կերպարանք էր խոյացել և գետնին չդիաչելով լուր սահում էր իր ուղղությամբ: Ո՛չ ոտքերը, ո՛չ դեմքը տեսանելի չէին, ասես ծխակորույս թիկնոցի տակից: Այն կարծես իր մեջ էր ներծծում գիշերը:

Հետ սայթաքելով, Հարրին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Էքսպեքտո պատրո՞նում...

Գոլորշու մի արժաթե շիթ դուրս թռավ կախարդական փայտիկի ծայրից, և ազրայելը դանդաղեցրեց առաջընթացը, բայց հմայանքը լավ չաշխատեց: Սեփական ոտքերի մեջ խճճվելով Հարրին ավելի նահանջեց, մինչ ազրայելն արդեն թեքվել էր նրա վրա: Խուճապն ասես կապանքների մեջ էր առել նրա ուղեղը: ԿենտրոնացիՇր...

Մի գույգ գորշ, անմիս ու կնճռապատ ձեռքեր դուրս սողացին ազրայելի թիկնոցի միջից և ձգվեցին նրա ուղղությամբ: Ուժեղացող դժոնցը խլացրեց Հարրիի ականջները:

— Էքսպեքտո պատրո՞նում...

Նրա ծայնը խոլ ինչեց ու հեռավոր: Եվս մեկ արժաթե ծխի ալիք, նույնիսկ ավելի թույլ քան նախորդը, դուրս թռավ կախարդական փայտիկի

ծայրից: Նա ուժ չուներ կրկին որևէ բան անելու համար, չեր կարողանում կատարել փրկարար կախարդանքը:

Նրա սեփական գլխում հանկարծ ծիծառ հնչեց, բարձրահունչ ու լկտի ծիծառ, նա արդեն զգում էր ազրայելի գարշելի, մահվան պես սառը շնչառությունը, որը լցվում էր իր սեփական թռքերի մեջ ու խեղդում իրեն... Որևէ երջանիկ բանի մասին մտածի՞ր...

Բայց նրա մեջ երջանկություն չեր մնացել: Ազրայելի սառցե մատները սեղմում էին կոկորդը, բարձրահունչ ծիծառն ավելի ու ավելի էր ուժեղանում, և մի ծայն խոսեց նրա ուղեղի մեջ. «Խոնարհվի՛ր մահավանը, Հա՛րի: Դու նույնիսկ ցավ չես զգա... Չնայած... չգիտեմ մեռնելուց ցավու՞մ է, թե ոչ ... Ես դեռ ոչ մի անգամ չեմ մեռել...»

Նա այլևս երբեք կրկին չի տեսնի Ռոնին ու Հերմիոնային:

Եվ նրանց դեմքերը հստակ պատկերվեցին նրա մտքում, մինչ նա պայքարում էր շնչելու համար:

— Էքսպեքտո պատրո՞նում...

Մի հսկայական արծաթե եղջերու դուրս ժայթքեց Հարրիի կախարդական փայտիկի ծայրից: Կենդանու եղջյուրները խրվեցին ազրայելի կրծքի մեջ, այնտեղ, որտեղ պետք է լիներ նրա սիրտը, եթե այն սիրտ ունենար: Ազրայելը անկշիռ հետ ընկավ մթության մեջ, և եղջերուն առաջ հարձակվեց: Ազրայելը պարտված հետ թռավ վախեցած չղջիկի նման:

— ԱՅՍ ԿՈ՛ՂՄԸ, — գոռաց Հարրին եղջերվին: Կրունկների վրա շրջվելով նա առաջ վազեց ծառուղիով՝ թրի պես պահած լուսարձակող կախարդական փայտիկը, — Դա՞դլի... Դա՞դլի...

Հազիվ մի տասը քայլ էր արել, երբ հասավ նրանց: Դադլին ծեռքերով դեմքը ծածկած կծկվել էր գետնին: Երկրորդ ազրայելը շատ ցածր թեքվել էր նրա վրա և իր ոսկրոտ ծեռքերով բօնելով Դադլիի ծեռքերը՝ դանդաղ, գրեթե քնքշությամբ մի կողմ էր տանում դրանք, իր կնգուղավոր գլուխն իջեցնելով դեպի Դադլիի դեմքը, ասես պատրաստվելով համբուրել նրան:

— ՎԵ՛ՐԶ ՏՈՒՐ ԴՐԱՆ, — գոռաց Հարրին, և նրա հրաշագործած արծաթե եղջերուն արագ վարզով առաջ անցավ նրանից: Ազրայելի անաչք դեմքը հազիվ մի քանի մատնաչափ էր հեռու Դադլիի դեմքից, երբ արծաթե եղջերուն հասավ նրան: Ազրայելը օդ թռավ ճիշտ ինչպես առաջինը, մի կողմ

նետվեց ու տարալուծվեց մթության մեջ, իսկ եղջերուն քառատրոփի հասավ ծառուղու վերջին ու անհետացավ արժաթե մշուշում:

Լուսինը, աստղերը և փողոցային լապտերները կրկին փայլատակեցին: Տաք երեկոյան քամի փշեց ծառուղիով: Ծառերը խշխացին հարևան այգիներում, և Մազնոլիա օղակաձև փողոցի մեքենաների առօրեական գվազը նորից լցրեց օդը:

Հարրին որոշ ժամանակ մնաց անշարժ կանգնած: Նրա բոլոր զգայարանները զրնգում էին լարումից՝ հապշտապ վերադառնալով նորմալ վիճակի: Մի պահ անց նա հանկարծ հասկացավ, որ իր կարձարև շապիկը կպած էր մարմնին: Նա ուղղակի թաց էր քրտինքից:

Նա չէր կարողանում հավատալ պատահածին:

Ազրայելներ այստե՞ղ... Փոքր Վինջինու՞մ...

Դադին դեռ կծկված պառկած էր գետնին, կամացուկ թնգթնգալով ու ամբողջ մարմնով դողալով: Հարրին կռացավ, որպեսզի տեսնի արդյոք նա ի վիճակի էր ոտքի կանգնել, բայց հետո հանկարծ արագ մոտեցող ոտնաձայներ լսեց: Բնազդաբար կրկին բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը, նա կրունկների վրա շրջվեց դեպի իրենց մոտեցող ոտնաձայները:

Տիկին Ֆիգն էր, իրենց չղջիկանման ծեր հարևանուիին: Նա շնչակտուր վազելով մոտենում էր իրեն: Խաօնիխուռն սպիտակահեր մազերը քանդվել էին կապից, ձեռքին՝ ծղոտից հյուսված, գնումների մի պայուսակ կար, իսկ ոտքերին՝ վանդակավոր նախշով տնային հողաթափիկներ: Հարրին արագ թաքցրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Մի՛ թաքցրու դա, հիմար տղա՛... — ծղոտան ձայնով գոռաց տիկին Ֆիգը: — Ի՞նչ կլինի, եթե մոտակայքում դրանցից էլի լինեն... Օ՛հ, ես կսպանե՞մ Մանդանգուս Ֆլետչերին:

Գլուխ 2. Մի երամ բվերը

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին՝ անակնկալից լրիվ ապշած:

— Թողել գնացե՛լ է... — գոռաց տիկին Ֆիգը՝ ձեռքերը հուսահատ տրորելով, — գնացել է իր նման մի ուրիշ թափրփուկի հետ հանդիպման, ինչ-որ մեկի ցախավելի պոչից ընկած կաթսաները գնելու համար: Ես նրան ասացի, որ կաշին ողջ-ողջ կքերթեմ, եթե նման բան անի... Ու խնդրե՞մ... Ազրայելնե՞ր... Բախտներս բերեց, որ Պարոն Թիբիսին պահակ էի կարգել... Բայց մենք ինչի՞ն ենք սպասում... Գնացի՞նք, չի կարելի այստեղ կանգնած մնալ: Շտապի՛ր, տղա՛ն, դու պետք է շտապ տուն հասնես: Օ՛ֆ, էս ի՞նչ փորձանք էր... Ես կսպանե՞մ այդ իհմարին...

— Բայց... — այն բացահայտումը, որ իրենց ծեր, կատվասեր ու չղջիկի շատ նման հարևանուին գիտեր, թե ինչ է ազրայելը, Հարրիի համար գրեթե նույնքան մեծ ցնցում էր, որքան նրանց հանդիպելը Բեկտենիների նրբանցքի հարևանությամբ գտնվող ծառուղում, — ուրեմն դուք... դուք... վիու՞կ եք:

— Ես սքիր եմ, ինչը Մանդանգուսը շատ լավ էլ գիտի, ուրեմն ինչպե՞ս պետք է քեզ օգնեի քշել ազրայելներին, ի՞լ... Նա քեզ բացարձակապես անպաշտպան է թողել... Իսկ ես նրան զգուշացրի... Քանի՛ անգամ զգուշացրի ապուշին:

— Այդ Մանդանգուսն ինձ հետևո՞մ էր... Մի րոպե... Ուրեմն դա նա՛ էր... Նա ապաերևութեց ուղիղ մեր տան առաջ:

— Այո՛, այո՛, այո՛, բայց բարեբախտաբար ես Պարոն Թիբիսին կարգադրել էի համենայնեաս նստել մի ավտոմեքենայի տակ, և Պարոն Թիբիսը վագելով եկավ ու զգուշացրեց ինձ... Բայց մինչև հասա ծեր տուն, դու արդեն դուրս էիր եկել... Օ՛հ, ի՞նչ պատասխան եմ տալու Դամբլդորին... Դու՛, — ծղրտան ձայնով գոռաց նա Դամբլդորի վրա, որը դեռ բժժած ընկած էր ծառուղու գետնին, — հաստ հետույքը բարձոցրու՛ գետնից, շուտ արա՛...

— Դուք գիտեք Դամբլդորի՞ն, — ապշահար պլշելով նրա վրա՝ հարցրեց Հարրին:

— Իհարկե ես գիտեմ Դամբլդորին: Ո՞վ չգիտի Դամբլդորին: Բայց արի՛, օգնի՛ր ինձ բարձրացնենք այս ճարպագնդին, եթե նրանք հանկարծ

Վերադառնան, ես ոչնչով չեմ կարողանա օգնել քեզ: Կյանքումս դեռ նույնիսկ մի թեյի տոպրակ չեմ կերպահոխել:

Նա առաջ թեքվեց և իր ոսկրոտ ձեռքերով բռնելով Դադլիի հաստ բազուկներից մեկը, սկսեց Վեր քաշել նրան:

— Վեր կա՞ց, դու՛, անօգուտ լեշի կտոր, վեր կա՞ց...

Բայց Դադլին ո՞չ կարող էր տեղից շարժվել, ո՞չ էլ շարժվելու ցանկություն ուներ: Նա մնաց գետնին կծկված, ամբողջ մարմնով դողալով և մոխրի պես գորշ դեմքով, բայց համենայնդեպս, բերանը պինդ փակած:

— Ես կանեմ, — ասաց Հարրին ու բռնելով Դադլիի թևից, վեր իրեց նրան: Ահօելի ջանքերով նրան հաջողվեց ոտքի կանգնեցնել Դադլիին: Բայց Դադլին այնպիսի տեսք ուներ, ասես ամեն վայրկյան կարող էր ուշաթափվել: Նրա փոքր աչքերը պտտվում էին ակնակապիճներում, և քրտինքը հոսում էր դեմքով: Այն պահին, երբ Հարրին բաց թողեց նրան, նա սկսեց վտանգավոր ճոճվել:

— Շտապե՛ք, — հիստերիկ ծղրտան ձայնով գոռաց տիկին Ֆիգը:

Հարրին Դադլիի հաստ թևերից մեկը գցեց իր ուսին և սկսեց քարշ տալ նրան դեպի ձանապարհը, հազիվ ոտքերը շարժելով նրա ծանրության տակ: Տիկին Ֆիգը մանրաքայլ վազեց նրանց առջևից ու հասնելով փողոցի անկյանը, անհանգիստ նայեց դեպի փողոցի երկու կողմերը:

— Կախարդական փայտիկդ հանի՛ր, — կարգադրեց նա Հարրիին, երբ մտան Վիստերիա փողոցը, — Գաղտնապահության կանոնակարգը հիմա կարևոր չէ, ամեն դեպքում մենք արդեն մե՛ծ փորձանքի մեջ ենք... Պատկերավոր ասած, ձուն արդեն գողացել ենք, ձի էլ տանենք, վիշապ էլ տանենք, միևնույն է, պիտի պատասխան տանք: Դեհ, թո՛ղ հիմա խոսեն Դեռահաս հրաշագործության ողջամիտ սահմանափակման օրենքից... Սա հենց այն էր, ինչից Դամբլդորը վախենում էր... Են ի՞նչ է փողոցի ծայրում... Օ՛հ, ընդամենը պարոն Պրենտիսն է: Մի՛ պահիր կախարդական փայտիկդ, տղա՛... Չե՞ս լսում քեզ ինչ եմ ասում: Ինձնից օգուտ չկա...

Այնքան էլ հեշտ չէր միևնույն ժամանակ կախարդական փայտիկը ձեռքի մեջ պատրաստ պահելը և Դադլիին փողոցով քարշ տալը: Հարրին անհամբերությամբ բոթեց իր զարմիկի կողերին, բայց Դադլին կարծես ընդհանրապես կորցրել էր ինքնուրույն շարժվելու ցանկությունը: Նա

ուղղակի կախվել էր Հարրիի ուսից և հազիվ քարշ էր տալիս իր հսկայական հաստ ոտքերը:

— Ինչու՞ ինձ առաջ չեիք ասում, որ սքիբ եք, տիկին Ֆի՛գ, — հարցրեց Հարրին՝ հազիվ շնչելով ծանրության տակ քայլելու ջանքերից, — քանի՛ անգամ եմ ձեր տուն եկել... Ինչու՞ ինձ ոչինչ չեիք ասում:

— Դամբլդորն այդպես էր կարգադրել: Ես պետք է աչքս քեզ վրա պահեի, բայց ոչինչ չասեի: Դու դեռ շատ փոքր էիր: Շատ եմ ափսոսում... Ների՛ր ինձ, Հա՛րի, որ քեզ միշտ այդքան վատ եմ ընդունել: Բայց Դարզիները երբեք չեին թողնի քեզ ինձ մոտ գալ, եթե նկատեին, որ դու քեզ լավ ես զգում իմ տանը ու հաճույքով ես հյուր գալիս ինձ: Հավատա՛, սիրելի՛ս, որ ինձ համար բնավ հեշտ չեր: Բայց իինա ի՞նչ է լինելու... Օ՛հ, աստվա՛ծ իմ, ի՞նչ է լինելու, — ասաց նա ողբերգական դրամատիզմով տրորելով ձեռքերը, — երբ Դամբլդորն իմանա այս մասին... Ինչպե՞ս կարող էր այդ ապուշ Մանդանգուսը հեռանալ իր պահակակետից: Նա պետք է իր կետում մնար մինչև կեսգիշեր... Ու՞ր կորավ... Ինչպե՞ս եմ Դամբլդորին գեկուցելու կատարվածի մասին: Ես ինքս չեմ կարող երևութել...

— Ես բու ունեմ, կարող եք իմ բվին ուղարկել, — հազիվ ասաց Հարրին՝ մտածելով արդյոք ողնաշարը կդիմանա Դաղլիի ծանրությանը:

— Հա՛րի, դու չե՞ս հասկանում... Դամբլդորը պետք է հնարավորինս արագ միջամտի: Նախարարությունը դեռահասների հրաշագործության ազդանշաններ որսալու իր սեփական միջոցներն ունի: Ես համոզված եմ, որ նրանք արդեն գիտեն... Ա՛յ, խոսքս հիշի՛ր, կտեսնե՞ս, որ արդեն գիտեն:

— Բայց ես պաշտպանվում էի ազրայելներից: Եթե ես կախարդանքով նրանց չքշեի, նրանք անկասկած շատ ավելի մեծ փորձանքի մեջ էին լինելու այն ամենի կապակցությամբ, ինչը ազրայելները կարող էին անել հենց Վիստերիա փողոցի հարևանությամբ:

— Օ՛հ, սիրելի՛ս, երնե՞կ այդպես լիներ, բայց ես վախենում եմ, որ... Մանդանգու՛ս Ֆլե՛տչեր, ԵՍ ԿՍՊԱՆԵ՛Մ ՔԵԶ...

Հանկարծ ուժեղ ճայթյուն լսվեց, և անմիջապես օդը լցվեց խմած ու ծխած տղամարդու հոտով, երբ մի կարճահասակ, չսափրված ու շատ անփոյթ տեսքով մարդ, քրքրված վերարկուով ուղղակի օդի միջից հայտնվեց նրանց առաջ: Նա կարճիկ ծուռ ոտքեր ուներ, ուսերին հասնող բարակ ու կեղտոտ շեկ մազեր և արնակալած, կախ ընկած աչքեր, որոնք նրան շատ էին

նմանեցնում տիսուր հայացքով բասեթ տեսակի որսաշան: Նրա ձեռքին նաև մի արծաթափայլ կապոց կար, որը Հարրին անմիջապես ձանաչեց: Դա Անտեսանելիության թիկնոց էր:

— Հի՞նչ կա, Ֆի՞զի, — ասաց նա չհասկացող հայացքով նայելով մե՛կ տիկին Ֆիգին, մե՛կ Հարրիին ու Դադլիին. — Աշքիս էլ սպովելու կարիք շկա՞...

— Ես քեզ կծպտե՞մ, ես քեզ այնպե՞ս կծպտեմ, — գոռաց տիկին Ֆիգը, — Ազրայելնե՞րը, դու՛, հաստագլու՛խ, ողորմելի գողի մեկը...

— Ազրայելնե՞րը... — սարսափահար կրկնեց Մանդանգուսը, — ազրայելնե՞րը... ըստե՞ղ...

— Այո՛, այստե՞ղ, դու՛, անօգուտ, չղջիկի ծե՛րտ, հենց այստե՞ղ, — ծղրտան ճշաց տիկին Ֆիգը: — Ազրայելները հարձակվեցին տղայի վրա քո պահակության ժամին:

— Քոռանա՞մ ես, — ձայնակորուս ասաց Մանդանգուսը, նայելով մե՛կ տիկին Ֆիգին, մե՛կ Հարրիին, — քոռանա՞մ ես...

— Իսկ դու գնացել էիր գրողի ծոցը, գողացած կաթսաներ գնելու: Ես քեզ չասացի՞՝, որ ոչ մի տեղ չգնաս: Ես քեզ չասացի՞...

— Ես, դե՛հ, ես... — կմկմաց Մանդանգուսը լրիվ իրեն կորցնելով, — ախր... ախր շատ լավ գործարք էր...

Տիկին Ֆիգը բարձրացրեց իր ոսկրոտ ձեռքը, որից կախված ձոճվում էր ծղրտից հյուսած գնումների պայուսակը և սկսեց պայուսակով քոթակել Մանդանգուսին՝ հարվածներ տեղալով նրա գլխին ու վզակոթին: Պայուսակից եկող ծայնից կարելի էր ենթադրել, որ այն լի էր կատվի կերով:

— Վա՛խ... Ուու՛խ... Հերի՞ք... Դե պրծի՞, ցնդած, պառավ չղջի՞կ: Պետք է մեկնումեկը շտապ լուր տանի Դամբլդորին:

— Հա՛... պե՛տք է... — ծղրտաց տիկին Ֆիգը՝ շարունակելով կատվի կերով լի պայուսակով դնաստել Մանդանգուսին՝ խփելով ուր կարող էր ձեռքը հասնել, — և լա՛վ... կլինի՛, որ... այդ մե՛կը... հենց դու՛... լինե՛ս... ու չմոռանա՛ս... ասել նրա՛ն... թե ի՛նչ... սև ցա՛վի էիր... գնացե՛լ... որ այստե՞ղ չէիր... որ տղայի՛ն օգնեիր...

— Հանգստացի՞ր... Վերջացրու՛... — տնքում էր Մանդանգուսը՝ ձեռքերով պաշտպանելով գլուխը, — գնու՛մ եմ... գնու՛մ եմ...

Եվ կրկին ուժգին ճրթոցով անհայտացավ:

— Հուսով եմ, որ Դամբլդորը կսպանի նրան, — ասաց տիկին Ֆիգը կատաղությունից իրեն կորցրած: — Շտապի՛ր, Հա՛րի, ինչի՞ն ես սպասում:

Հարրին որոշեց խնայել իր մնացած ուժերը և ուղղակի ոչինչ չասել Դաղլիի անտանելի ծանր քաշի մասին և մի անգամ էլ վեր իրելով գրեթե ուշափաթված Դաղլիին, շարունակեց ոտքերը հազիվ քարշ տալով առաջ գնալ:

— Ես քեզ հետ մինչև դուռը կգամ, — ասաց տիկին Ֆիգը, երբ մտան Բեկտենիների նրբանցքը: — Ուղղակի համենայնդեպս, եթե դրանք կրկին հայտնվեն մոտակայքում: Օ՛ֆ, էս ի՞նչ փորձանք էր... Խե՞ղճ տղա... Եվ դու ստիպված էիր մեն-մենակ կռվել նրանց դեմ... Իսկ Դամբլդորն ասել էր, որ ամեն գնով պիտի հետ պահենք քեզ հրաշագործելու անհրաժեշտությունից: Դեհ, հիմա արդեն ուշ է... Հիմա արդեն օգուտ չունի ջարդված կժի համար լաց լինելը: Բայց հիմա ի՞նչ է լինելու... Հիմա, տղա՛ս, պիտի դիմանաս... Հիմա ինչպես ասում են, կատուն ընկավ գիծ դցուկների թակարդը...

— Ուրեմն, — շնչակտուր ասաց Հարրին, — ուրեմն Դամբլդորն ինձ հետևու՞մ էր...

— Իհարկե հետևում էր, — անհամբերությամբ ասաց տիկին Ֆիգը, — իսկ դու ի՞նչ էիր սպասում, որ պիտի քեզ անտեր թողնի, որ մեն-մենակ ֆրֆոաս ուր պատահի՞, այն ամենից հետո, ինչ եղավ հունիսին... Աստվա՛ծ վկա, տղա՛, ինձ ասում էին, որ շատ խելոք ես... Հասա՛նք: Տուն մտի՛ր ու դուրս չգա՛ս, — ասաց նա, երբ հասան թիվ չորս տանը, — համոզված եմ, որ շատ շուտով մեկնումեկը կկապվի քեզ հետ:

— Իսկ դուք ի՞նչ եք անելու, — արագ հարցրեց Հարրին:

— Ես հիմա ուղիղ տուն եմ գնալու, — ասաց տիկին Ֆիգը՝ ամբողջ մարմնով դողալով նայելով փողոցին, — Ես պետք է գնամ սպասեմ Դամբլդորի հետագա ցուցումներին: Ոչ մի դեպքում տնից դուրս չգա՛ս: Բարի գիշե՛ր:

— Սպասե՛ք, դեռ մի՛ գնացեք: Ես ուզում եմ իմանալ...

Բայց տիկին Ֆիգն արդեն շրջվել էր ու արագ մանրաքայլ հեռանում էր՝ քստքստացնելով իր տնային հողաթափիկները և ճոճելով ծղոտից հյուսված գնումների պայուսակը:

— Սպասե՛ք, — նրա հետևից գոռաց Հարրին:

Նա միլիոն հարց ուներ տալու նրան, ով կապ ուներ Դամբլդորի հետ, բայց մի քանի վայրկյանից տիկին Ֆիգն անհետացավ մթության մեջ: Խոժոռվելով ու կրկին ուսերի վրա վերցնելով Դաղլիի անտանելի ծանրությունը՝ Հարրին դանդաղ տառապալից անցավ թիվ չորս տան ձամփուղին:

Նախարարի լուսը վառվում էր: Հարրին իր կախարդական փայտիկը հետ մտցրեց ջինսի գոտու տակ ու ազատ ձեռքով սեղմեց դռան զանգը՝ դիտելով ինչպես էր մորաքույր Պետունիայի տարօրինակ ծռմռված ուրվագիծը հետզհետե մեծանում մուտքի դռան ակոսավոր ապակու հետևում:

— Դիդի... Արդեն ժամանակն էր, գիտե՞ս... Ես արդեն սկսելի էի... սկսել էի... Դի՛դի... Ի՞նչ է պատահել...

Հարրին կողքանց նայեց և ճիշտ ժամանակին փախավ Դաղլիի թևի տակից: Դաղլին մի պահ ճոճվեց կանգնած տեղում, լրիվ կանաչավուն գունատ դեմքով, հետո բերանը բացեց ու փսխեց նախարարի կարպետի վրա:

— Դի՛՛դի... Դի՛դի, քեզ ի՞նչ է պատահել: Վերնո՞ն: ՎԵՐՆՈՆ...

Հարրիի մորաքու ամուսինը ծանր դովելով վազքով եկավ հյուրասենյակից, ծովափոկի բեղերը ծածանելով օդի մեջ, ինչպես միշտ, երբ ծայրահեղ հուզված էր: Նա շտապեց օգնել մորաքույր Պետունիային, որպեսզի թուլացած ծնկներով Դաղլիին ներս բերեն դռան շեմից՝ միևնույն ժամանակ աշխատելով ոտքը չդնել ամբողջ հատակը ողողած փսխուկի մեջ:

— Նա հիվանդ է, Վերնո՞ն:

— Ի՞նչ է եղել, տղա՞ս: Ի՞նչ է պատահել: Տիկին Փոլքսը քեզ ինչ-որ օտարերկրյա բա՞ն է տվել թեյի հետ:

— Ինչո՞ւ ես այսպես ցեխոտվել, սիրելի՞ս: Հո, գետնին չէի՞ր պառկել:

— Մի՛ րոպե, տղա՞ս... Քեզ վրա հարձակվե՞լ են... Հա՞, հարձակվե՞լ են...

Մորաքույր Պետունիան ճշաց:

— Ոստիկանություն զանգի՞ր, Վերնո՞ն: Ոստիկանություն զանգի՞ր: Դի՛դի, սիրելի՞ս, խոսի՞ր մամայի հետ: Ի՞նչ են արել քեզ:

Իրարանցման մեջ ոչ ոք կարծես չնկատեց Հարրիի ներկայությունը, ինչը նրան միանգամայն ձեռնտու էր: Նա կարողացավ աննկատ ներս սողոսկել

մինչև քեզի Վերնոնը կփակեր դուռը, և մինչ Դարզլիները, շարունակելով հուզված աղմկել, շարժվում էին դեպի խոհանոց, Հարրին զգուշորեն կամացուկ շարժվեց դեպի աստիճանները:

— Ո՞վ է արել, տղա՛ս: Անունները տու՛ր... Մենք նրանց հախիցը կգանք, չմտածե՛ս:

— Շշշ՛շ՛... Նա փորձում է ինչ-որ բան ասել, Վերնո՛ն... Ասա՛, Դի՛դի... Ասա՛ մամային:

Հարրիի ոտքն արդեն ամենաստորին աստիճանի վրա էր, երբ Դադլիի ձայնը տեղն ընկավ:

— Նա...

Հարրին սառեց տեղում մի ոտքը աստիճանին և խոժոռվելով պատրաստվեց անխուսափելի պայթյունին:

— ՏղԱ՛... ԱՅՍՏԵՂ ԱՐԻ՛...

Բարկության ու վախի խառը զգացումով Հարրին դանդաղ իջեցրեց ոտքը աստիճանից ու շրջվեց, որպեսզի Դարզլիների հետևից գնա խոհանոց:

Անբասիր մաքուր խոհանոցը տարօրինակ անիրական փայլ էր ստացել նրա աչքերում, դրսում տիրող կատարյալ մթությունից հետո: Մորաքուր Պետունիան հոգատարությամբ նստեցնում էր Դադլիին մի աթոռի վրա: Դադլին դեռ շատ գունատ էր և ասես չէր գիտակցում իր շուրջը կատարվածը: Քեզի Վերնոնը կանգնած էր ամանեղենի չորանոցի առաջ և իր փոքրիկ նեղ աչքերով կրակ էր թափում ներս մտնող Հարրիի վրա:

— Ի՞նչ ես արել իմ որդու հետ, — սպառնալից հարցրեց նա:

— Ոչինչ, — պատասխանեց Հարրին՝ շատ լավ իմանալով, որ քեզի Վերնոնը իրեն չի հավատա:

— Ի՞նչ է արել քեզ, Դի՛դի, — դողացող ձայնով հարցրեց մորաքուր Պետունիան, սպունգով սրբելով փսխուկը Դադլիի կաշվե բաձկոնի կրծքից: Դա ա՞յն էր, ինչը... ինչը դու գիտես, թե ինչն է՞ր, սիրելի՛ս... Նա այդ բանո՞վ արեց ...

Դանդաղ, ամբողջ մարմնով դողալով, Դադլին գլխով արեց:

— Ես ոչինչ չեմ արել, — կտրուկ ասաց Հարրին, մինչ մորաքուր Պետունիան կաղկանձելով ձաց, իսկ քեզի Վերնոնը բարձրացրեց իր բռունցքները: — Ես նրան ոչինչ չեմ արել, դա ես չեի, դա...

Բայց ձիշտ այդ պահին մի տափաստանային բու ներս սուրաց խոհանոցի պատուհանից, հազիվ խոյս տվեց քեզի Վերնոնի գլխին խփելուց, շեշտակի անցավ խոհանոցով, մի մեծ դեղին ծրար զցեց Հարրիի ոտքերի մոտ և նրբագեղ պտույտով թևերի ծայրերով քսվելով սառնարանին՝ կրկին դուրս թռավ ու հեռու սավառնեց այգու միջով:

— ԲՎԵ՛Ր... — ոռնաց քեզի Վերնոնը՝ կրկին բարկացած ուղղնելով իր քունքի բազմաչարչար երակը, ու մոտ վազելով պատուհանին աղմուկով փակեց այն: — ԿՐԿԻՆ ԲՎԵ՛Ր... ԵՍ ԹՈՒՅԼ ՉԵՄ ՏԱ, ՈՐ ԿՐԿԻՆ ԲՎԵՐ ՄՏՏԵՆ ԻՄ ՏՈՒՆԸ...

Բայց Հարրին արդեն պատրել էր ծրարը և հանելով նամակը, և ինչ-որ տեղ արդեն կոկորդում տրոփող սրտով, սկսեց կարդալ.

ՀՀ ՀՅ

«Հարգելի պրն Փոթթեր,

ՄԵՆՔ հաղորդագրություն ենք ստացել մեր հետախուզական ծառայությունից, որ դուք Պատրիոնուս հմայանք եք իրականացրել այսօր ժամը 21:23-ին մագլաբնակ մի տարածքում և մագլ անձնավորության ներկայությամբ:

Դեռահասների հմայագործության ողջամիտ սահմանափակման Օրենքի այս ծանր խախտման արդյունքում դուք հեռացվել եք Հոգվարթսի կախարդանքի և իրաշագործության դպրոցից: Նախարարության ներկայացուցիչները շուտով կժամանեն դեպքի վայրը ձեր կախարդական փայտիկը բռնագրավելու և ոչնչացնելու համար:

Քանի որ դուք արդեն ստացել եք մեկ նախազգուշացում՝ նախկինում կատարված խախտման համար, ըստ Դյութահմաների միջազգային համադաշնության «Գաղտնիության

պահպանման համաձայնագրի» 13-րդ հոդվածի, տեղեկացնում
ենք ձեզ, որ դուք պարտավոր եք ներկայանալ Հրաշագործության
նախարարություն. կարգապահական հարցաքննության համար,
որը կկայանա օգոստոսի 12-ին, առավոտյան ժամը 9-ին:

Բարին ընդ ձեզ:

Հարգանքներիս հավաստիքը,

Մաֆալդա Հոկիքիոք

Զլիազորված հմայագործության վերահսկման վարչություն,
Հրաշագործության նախարարություն»

ՀՅ Ճ

Հարրին երկու անգամ ծայրից ծայր կարդաց նամակը: Նա գրեթե չէր
նկատում քեզի Վերնոնի և մորաքույր Պետունիայի ներկայությունը, ոչ ել
լսում էր նրանց ասածները: Նրա գլխում ամեն ինչ ասես սառել ու թնրել էր:
Մեկ փաստ էր միայն անցնում նրա գիտակցության միջով անդամալուծող
տեղի նման: Իրեն հեռացրել են Հոգվարթսից: Ամեն ինչ վերջացած է: Նա
այլևս երբեք այնտեղ չի վերադառնա:

Նա վեր նայեց Դարզլիներին: Քեզի Վերնոնի դեմքը մորեգույն էր: Նա
կանգնած էր բռունցքները հարվածի համար պատրաստ բարձրացրած:
Մորաքույր Պետունիան երկու ձեռքով ամուր գրկել էր Դադլիին, որը կրկին
որձկում էր:

Հարրիի ժամանակավորապես անջատված ուղեղը կարծես կրկին սկսեց
գործել: Նախարարության ներկայացուցիչները պիտի գան այստեղ իր
կախարդական փայտիկը բռնագրավելու և ոչնչացնելու համար: Միայն մի
ելք կար: Նա պետք է փախչեր: Անմիջապես: Թե ու՞ր էր ինքը գնալու,
Հարրին չգիտեր, բայց առնվազն մի բան պարզ էր. Հոգվարթսում, թե
Հոգվարթսից դուրս, իրեն շատ պետք է լինելու իր կախարդական փայտիկը:
Ասես երազի մեջ նա գոտու տակից հանեց իր կախարդական փայտիկը և
շրջվեց, որպեսզի դուրս գա խոհանոցից:

— Ու՞ր ես զնում, քո կարծիքով, իը... — գոռաց քերի Վերնոնը, և երբ Հարրին նրան չպատասխանեց, նա դոփելով անցավ խոհանոցով, որպեսզի փակի Հարրիի ձանապարհը. — Ես դեռ չեմ վերջացրել քեզ հետ, տղա՛...

— Հեռու զնա՛ ձանապարհիցս, — հանգիստ ասաց Հարրին:

— Դու կմնա՛ս այստեղ ու կբացատրե՛ս, թե ինչ է կատարվել որդուս հետ...

— Եթե հեռու չգնաս, ես քեզ կչարակնեմ, — ասաց Հարրին՝ բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը:

— Դու չե՞ս կարող դա բարձրացնել ինձ վրա, — մռնչաց քերի Վերնոնը, — ես գիտեմ, որ քեզ չի թույլատրվում օգտագործել դա ձեր գժերի դպրոցից դուրս:

— Ինձ հեռացրել են գժերի դպրոցից, — ասաց Հարրին, — այնպես որ, ինչ ուզեմ կանեմ: Դու երեք վայրկյան ունես. մեկ... երկու...

Ուժեղ գմփոցը արձագանքեց խոհանոցի պատերից: Մորաքույր Պետունիան սարսափահար ճշաց և իր մարմնով փորձեց ծածկել Դաղլիին: Քերի Վերնոնը գոռաց ու գլուխը շեշտակի ցած իջեցրեց, բայց Հարրին այդ երեկո արդեն երրորդ անգամ փնտրում էր անհազստության պատճառ դարձած աղմուկի ծայնը: Նա անմիջապես հասկացավ, թե ինչ էր կատարվել: Մի շատ բժժած ու շշմած տեսքով անտառային բու էր նստած դրսում խոհանոցի պատուհանի քիվին, որը հավանաբար խփվել էր խոհանոցի փակ պատուհանի ապակուն:

Անտեսելով քերի Վերնոնի. «ԲՎԵ՛Ր, ԲՎԵ՛Ր» կատաղած գոռոցները Հարրին նետվեց դեպի պատուհանը և բաց արեց այն: Բուն պատուհանից ներս մեկնեց իր տոտիկը, որին ամրացված էր մի փոքր ոլորված մազաղաթանման թուղթ, և հենց որ Հարրին թուղթը վերցրեց, թռչունը իր փետուրները ցցեց ու թռավ: Դողացող ձեռքերով Հարրին բաց արեց երկրորդ ուղերձը, որը գրված էր շատ արագ ձեռագրով և տեղ-տեղ ծածկված էր սև թանաքի բժերով:

Չ 8

«Հա՛րի,

Դամբլդորը հենց նոր ժամանեց Նախարարություն և փորձում է ամեն ինչ կարգավորել:

ՈՉ ՄԻ ՂԵՊԹՈՒՄ ԶՀԵՇԱՆԱ՛Ս ՄՈՐԱՔՐՈՋԴ ՈՒ ՔԵՌԱՅՈՒԴ
ՏՆԻՑ: ՈՉ ՄԻ ԿԱԽԱՐԴԱՆՔ ՆՈՐԻՑ ԶԱՆԵ՛Ս: ՈՉ ՄԵԿԻՆ
ԶՏԱ՛Ս ԿԱԽԱՐԴԱԿԱՆ ՓԱՅՏԻԿԴ:

Արթուր Ուիզլի»

ՀՅ ՀՅ

Դամբլդորը փորձում է ամեն ինչ կարգավորել...

Դա ի՞նչ է նշանակում: Ի՞նչ կարող է անել Դամբլդորը Հրաշագործության նախարարության որոշման դեմ... Ուրեմն գուցե որևէ հնարավորություն կա՝, որ իրեն թույլ տան վերադառնալ Հոգվարթ: Հարրիի կրծքում մի փոքր հույս առկայօնեց, որը գրեթե անմիջապես խեղդվեց նրա մեջ մոլեգնող տագնապի զգացումից: Ինչպե՞ս կարող է ինքը հրաժարվել հանձնել իր կախարդական փայտիկը՝ առանց կախարդանք անելու: Նա ստիպված կլինի մենամարտել Նախարարության ներկայացուցիչների հետ, իսկ եթե նա նման բան անի, ապա բախտը շատ կբերի, եթե դպրոցից հեռացվելուց բացի չհայտնվի Ազգաբանում:

Ուղեղը շիկացել էր: Նա կարող էր փախչել և իրեն դնել Նախարարության կողմից բռնվելու վտանգի տակ, կամ կարող էր մնալ տեղում, որ նրանք գան իրեն այստեղ բռնեն: Նրան շատ ավելի գրավիչ էր թվում առաջին տարբերակը, բայց նա գիտեր, որ պարոն Ուիզլին իր անկեղծ կողմնակիցներից է: Եվ, ի վերջո, Դամբլդորը սրանից նույնիսկ շատ ավելի վատ իրավիճակներ է կարգավորել:

— Լա՛վ, — հաստատակամ ասաց Հարրին, — Ես միտքս փոխեցի, Ես մնում եմ, — նա իրեն նետեց խոհանոցի սեղանի մոտ կանգնած աթուներից մեկի վրա և ուղիղ նայեց Դադլիին ու մորաքույր Պետունիային: Դարձլիներն անակնկալի եկան նրա որոշման շեշտակի փոփոխությունից: Մորաքույր Պետունիան հուսահատորեն նայեց քեզի Վերնոնին: Նրա մորեգույն քունքի երակն ավելի ուժգին էր տրոփում, քան երբեմ:

— Ումի՞ց են այդ բոլոր զգելի բվերը, — մռնչաց նա:

— Առաջին բուն Հրաշագործության նախարարությունից էր, և նամակում ասվում էր, որ ինձ հեռացրել են դպրոցից, — հանգիստ ասաց Հարրին: Նա լսողությունը լարել էր, որպեսզի վայրկյան առաջ լսի դրսից եկող ձայները, եթե Նախարարության ներկայացուցիչները մոտենային տանը, ուստի ավելի հեշտ և ավելի անաղմուկ էր ուղղակի պատասխանելը քեզի Վերնոնի հարցերին, քան թույլ տալը, որ նա նորից սկսի գոռգոռալ ու աղմկել, — երկրորդ նամակն իմ ընկեր Ռոնի հայրիկից էր, որն աշխատում է Նախարարությունում:

— Հրաշագործության նախարարությու՞ն... — որոտաձայն գոռաց քեզի Վերնոնը, — ուրեմն քո նման մարդիկ կան կառավարությունու՞մ... Oh, դա ամեն ինչ բացատրում է, ամե՞ն ինչ... Ուրեմն էլ ինչու՞ ենք զարմանում, որ երկիրը շների բաժին է դառնում:

Երբ Հարրին նրան չպատասխանեց, քեզի Վերնոնը աչքերը փայլեցրեց նրա վրա ու հետո ասես թքեց.

— Եվ ինչու՞ են քեզ հեռացրել:

— Որովհետև ես կախարդանք եմ արել:

—ԱՀ-ՀԱ՛... — ոռնաց քեզի Վերնոնը, բռունցքով խփելով սառնարանի գլխին, որը նրա հարվածի ուժից բացվեց: Դադլիի յուղազերծված ուտեստներից մի քանի տոպրակ դուրս թռան ու թափվեցին հատակին, — ուրեմն դու ընդունում ես դա: Ի՞նչ ես արել Դադլիին:

— Ոչի՞նչ, — ասաց Հարրին արդեն կորցնելով համբերությունը, — դա ես չեմ...

— Ինքն էր, — քթի տակ անսպասելիորեն ասաց Դադլին, և քեզի Վերնոնն ու մորաքույր Պետունիան նույն ակնթարթին սկսեցին ձեռքերը թափահարել Հարրիի վրա, որպեսզի նա ձայնը կտրի, ու առաջ թեքվեցին Դադլիի վրա:

— Շարունակի՛ր, տղա՛ս, — քնքշությամբ ասաց քեզի Վերնոնը, — ի՞նչ արեց նա...

— Պատմի՛ր մեզ, սիրելի՛ս, — շշնջաց մորաքույր Պետունիան:

— Կախարդական փայտիկը պահել էր ինձ վրա... — հազիվ մրթնրթաց Դադլին:

— Հա, պահել էի, բայց ես այն չեմ օգտագործել, — բարկացած սկսեց Հարրին:

— ԶԱՇՆԴ... — միասին որոտացին քեզի Վերնոնը և մորաքույր Պետունիան:

— Շարունակի՛ր, տղա՛ս, — կրկնեց քեզի Վերնոնը՝ կատաղությամբ վեր փչելով բեղերը:

— Ամեն ինչ մթնեց... — խօպոտ ձայնով սկսեց կակագելով պատմել Ղաղլին, — Ամեն ինչ մութ էր... իսկ հետո ես լսեցի... լսեցի... ինչ-որ բան լսեցի զլխիս մեջ...

Քեզի Վերնոնը և մորաքույր Պետունիան սարսափահար հայացքներ փոխանակեցին: Եթե աշխարհում նրանց համար ամենատելի առաջին բանը հրաշագործությունն էր, որից հետո անմիջապես գալիս էին ժամանակավորապես արգելված ոռոգման համակարգն իրենցից ավելի շատ գաղտնի օգտագործող հարևանները, ապա ձայներ լսող մարդիկ անտարակույս ատելի բաների առաջին տասնյակում էին: Նրանք մտածեցին, որ Ղաղլին խելագարվում է:

— Ինչ տեսակի բաներ լսեցիր, Ղաղլու՛րիկ... — արտաշնչեց մորաքույր Պետունիան՝ լրիվ սպիտակած երեսով և աչքերի մեջ սառած արցունքներով:

Բայց Ղաղլին կարծես անկարող էր որևէ բան ասել: Նա կրկին սկսեց դողալ ու թափ տվեց իր խոշոր շիկահեր գլուխը: Եվ չնայած այն բութ վախին, որը համակել էր Հարրիին առաջին բվի ժամանումից ի վեր, նա որոշակի հետաքրքրություն զգաց: Ազրայելները ստիպում են մարդուն վերապրել իր կյանքի վատագույն պահերը: Ի՞նչ պետք է լսած լիներ, ամբողջ կյանքում երես տված ու փաղաքշված, միշտ իր ուզածը ստացող ու բոլորին աջուձախ ճնշող Ղաղլին:

— Ինչպե՞ս ստացվեց, որ ընկար գետնին, տղա՛ս, — շարունակեց հարցաքննել քեզի Վերնոնը, մի շատ անբնական հանգիստ ձայնով, այնպիսի ձայնով, որով նա կխոսեր մի շատ հիվանդ մարդու անկողնու մոտ:

— Ս-սայթաքեցի... — ասաց Ղաղլին դողալով, — իսկ հետո...

Նա ծեռքով ցույց տվեց իր հսկայական լայնածավալ կուրծքը: Հարրին հասկացավ: Ղաղլին հիշում էր այն ծակող ցուրտը, որը լցվում էր նրա թոքերի մեջ, երբ հույսն ու երջանկության զգացումը, ասես դուրս էին ծծվում իրենից:

— Սարսափելի էր... — խզխզացրեց Ղաղլին. — Ցուրտ էր.... հսկական ցուրտ...

— Լա՛վ, — ասաց քեզի Վերնոնը, մեծ ինքնատիրապետումով պահպանելով հանգստությունը, մինչ մորաքույր Պետունիան անհանգիստ ձեռքը դրել էր Ղաղլիի ճակատին ու ստուգում էր նրա ջերմությունը, — իսկ հետո ի՞նչ եղավ, Ղաղուրի՛կ:

— Զգում էի... զգում է... ոնց որ... ոնց որ...

— Ոնց որ էլ երբեք երջանիկ չես լինելու, — տխուր հուշեց Հարրին:

— Հա՛... — շշնչաց Ղաղլին դեռ դողալով:

— Ուրեմն, — ասաց քեզի Վերնոնը, արդեն լրիվ և նույնիսկ մի քիչ էլ ավելի վերականգնված ձայնով և մեջքն ուղղեց, — դու ինչ-որ սև ցավի հմայանք ես արել իմ որդու վրա, որպեսզի նա ինչ-որ ձայներ լսի ու սկսի հավատալ, որ ինքը դատապարտված է թշվառության, հա՞, թե դրա նման մի բան... Ի՞նչ ես արել:

— Քանի՞ անգամ պիտի ասեմ, — ասաց Հարրին՝ կորցնելով համբերությունը, — որ ես ոչինչ չեմ արել... Ղա մի զույգ ազրայելներ էին:

— Մի զույգ... ի՞նչ-էյլըն-դեյբի-սև-ցավ...

— Ազրայելներ... — դանդաղ ու հստակ արտասանեց Հարրին, — Երկուսն էին...

— Եվ ի՞նչ գրողի ցավ էին անում այդ ազդրագիլիմները...

— Նրանք կախարդների բանտի՝ Ազքաքանի, պահպաններն են, — հանկարծ ասաց մորաքույր Պետունիան:

Երկու վայրկյան զրնգուն լոռություն տիրեց այդ բառերից հետո, մինչև մորաքույր Պետունիան ձեռքերը կսեղմեր բերանին, ասես թույլ էր տվել իրեն զզվելի հայինյական խոսք ասել: Քեզի Վերնոնը աչքերը չռած ալշել էր նրա վրա: Հարրիի ուղեղը սրընթաց վազքի մեջ էր: Տիկին Ֆիգը մի բան էր, բայց մորաքույր Պետունիա՞ն...

— Որտեղի՞ց գիտես դա, — ապշահար հարցրեց նա:

Մորաքույր Պետունիան ինքն իրենից ծայրահեղ դժգոհ տեսք ուներ: Նա ասես վախեցած ներողությամբ մի հայացք նետեց քեզի Վերնոնի վրա, հետո ձեռքն իջեցրեց՝ բացելով իր ձիանման ատամները:

— Ես լսել եմ, ինչպես էր այն... զզվելի տղան դրանց մասին տարբեր բաներ պատմում քրոջս... տարիներ առաջ, — ցնցվելով ասաց նա:

— Եթե նկատի ունեք իմ մայրիկին ու հայրիկին, ինչու՞ չեք նրանց անունները տալիս, — բարձրաձայն ասաց Հարրին, բայց մորաքույր Պետունիան անտեսեց նրան: Նա սարսափելի անհանգստացած էր:

Հարրին ապշած էր: Բացառությամբ մի դեպքի, որը տեղի էր ունեցել տարիներ առաջ, երբ մորաքույր Պետունիան Հազրիդի այցելության կապակցությամբ ելույթ էր ունեցել իր մոր հասցեին, Հարրին այլևս երբեք չէր լսել, որ նա հիշատակեր իր քրոջը: Նա ապշած էր, որ գրեթե տանսինաց տարի անց նա դեռ այդքան բան էր հիշում իրաշագործական աշխարհի մասին, մինչդեռ միշտ մերժում էր ընդունել անգամ այդ աշխարհի գոյությունը:

Քեզի Վերնոնը բերանը բացեց, կրկին փակեց, հետո նորից բացեց, ու հետո ակնհայտորեն մեծագույն ջանքերով վերիիշելով, թե ինչպես է պետք խոսել, մի կերպ կակազեց.

— Ուր... ուրեմն... նրանք... ուրեմն... նրանք իրականում գոյություն ունեն... այդ... այդ... ազդրա-չգիտեմ-ինչերը...

Մորաքույր Պետունիան գլխով արեց:

Քեզի Վերնոնը նայեց մորաքույր Պետունիային, հետո Դադլիին, հետո Հարրիին, ասես սպասում էր, որ մեկնումեկը պիտի հռհռալով գոռար. «Ապրիլի մե՛կն է, բռնվեցի՛ր...»

Երբ ոչ ոք նման բան չարեց, նա կրկին բացեց բերանը, բայց փրկվեց նոր բառեր գտնելու ծանրագույն ջանքերից, շնորհիվ հենց այդ պահին ժամանած արդեն երրորդ բվի: Թթչունը փետրավոր հրթիռի պես ներս սուրաց խոհանոցի դեռ բաց պատուհանով և մեծ աղմուկով վայրէջք կատարեց խոհանոցի սեղանին՝ ստիպելով, որ բոլոր երեք Դարզլիները վախից վեր ցատկեն տեղից: Հարրին բվի կտուցից վերցրեց երկրորդ պաշտոնական ծրարը և բաց արեց, մինչ բուն փափուկ շրջունով հետ սուրաց գիշերվա մեջ:

— Բավակա՛ն է արդեն... Այս բվերին վերջ լինելու՞ է, թե՝ ոչ, — վախեցած մրամրթաց քեզի Վերնոնը, մոտեցավ պատուհանին ու կրկին աղմուկով փակեց այն:

Չ Հ

Հարգելի պրն Փոթթեր,

Տեղեկացնում ենք ձեզ, որ ի լրումն մեր նախորդ նամակի, որն ուղարկվել էր ձեզ մոտավորապես քսաներկու րոպե առաջ, Հրաշագործության նախարարությունը վերանայել է իր նախնական որոշումը ձեր կախարդական փայտիկը բռնագրավելու և ոչնչացնելու մասին: Դուք կարող եք պահել ձեր կախարդական փայտիկը մինչև օգոստոսի 12-ին կայանալիք կարգապահական հարցաքննությունը, որի արդյունքում և կկատարվի վերջնական որոշումը:

Հոգվարթսի Կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցի Տնօրենի հետ ունեցած մեր գրուցի արդյունքում Նախարարությունը համաձայնվել է, որ ձեր հեռացման մասին վերջնական որոշումը նույնպես կկայացվի այդ հարցաքննության արդյունքում: Ուստի ձեր առնչությամբ դպրոցի հետ կապված հետագա գործողություններն առայժմ կասեցված են:

Լավագույն մաղթանքներով,

Հարգանքներիս հավաստիքը,

Մաֆալդա Հովհանք

Զիհազրված հմայագործության վերահսկման վարչություն,

Հրաշագործության նախարարություն»

Չ Ծ

Հարրին իրար հետևից երեք անգամ ծայրից ծայր կարդաց նամակը: Կրծքում կարծրացած հուսահատության հանգույցը մի փոքր թուլացավ: Թեև նրա վախերը դեռ լրիվ չէին փարատվել, բայց գոնե ինքն առայժմ հեռացված

չէր դպրոցից: Ամեն ինչ կարծես կախված էր լինելու օգնութով տասներկուսին կայանալիք այդ հարցաքննությունից:

— Դե՞հ, — ասաց քերի Վերնոնը՝ Հարրիին հետ բերելով իրական աշխարհ, — իհմա ի՞նչ... Քեզ ինչ-որ բանի դատապարտե՞լ են... Դուք ձեզ մոտ մահապատիժ կիրառու՞մ եք, — ավելացրեց նա որպես մեծ հույսերով հղացած մի վերջին միտք:

— Ես պետք է հարցաքննության գնամ, — ասաց Հարրին:

— Եվ քո դատավճիռը դրանից հետո կորոշե՞ն:

— Ենթադրում եմ, որ այո, դրանից հետո կորոշեն:

— Ես ուրեմն հույսս չեմ կորցնի, — չարախնդորեն ասաց քերի Վերնոնը:

— Դեհ, եթե վերջացրիք, — ասաց Հարրին, ոտքի կանգնելով: Նա հուսահատորեն ուզում էր մենակ մնալ, մտածել, գուցե մի նամակ գրել Ունին, Հերմիոնային կամ Սիրիուսին:

— Ո՛Չ, ԴՈՒ ՇԱՏ ԼԱՎ ԳԻՏԵՍ, ՈՐ ՄԵՆՔ ԴԵՌ ԶԵՆՔ ՎԵՐՁԱՑՐԵԼ, — աղաղակեց քերի Վերնոնը, — ՀԵՏ ՆՍՏԻՇՌ ՏԵՂՂ...

— Հիմա ի՞նչ, — անհամբերությամբ հարցրեց Հարրին:

— Դա՛ղին, — գոռաց քերի Վերնոնը, — Ես ուզում եմ ինանալ, թե իրականում ի՞նչ է կատարվել իմ որդու հետ:

— ԼԱ՛Վ, — նույնպես աղաղակեց Հարրին՝ արդեն վերջնականապես կորցնելով համբերությունը, և կարմիր ու ոսկեգույն կայծեր թռան նրա կախարդական փայտիկի ծայրից, որը դեռ նրա ձեռքում էր: Բոլոր երեք Դարզլիները սարսափահար թարթեցին:

— Դաղին ու Ես Մագնոլիա օղակածն փողոցը Վիստերիա փողոցին միացնող ծառուղիում էինք, — արագ խոսելով ասաց Հարրին՝ ջանալով զսպել մոլեգնող բարկությունը: — Դաղին կարծում էր, որ կարող է ինձ ձեռք առնել, Ես հանեցի իմ կախարդական փայտիկը, բայց ոչինչ չարեցի: Հետո երկու ազրայելներ հայտնվեցին...

— Բայց վերջապես Ի՞ՆՉ ԵՆ անում այդ ԱԶԴՐԱԼԻՏՆԵՐԸ, կատաղած հարցրեց քերի Վերնոնը, — ի՞նչ են դրանք ԱՆՈՒՄ...

— Ես ասացի արդեն, նրանք մարդու միջից դուրս են ծծում ամբողջ երջանկությունը, — ասաց Հարրին, — և եթե կարողանում են, ապա համբուրում են մարդուն...

— Համբուրու՞ն են... — աչքերն ակնակապիճներից դուրս ցցելով հարցրեց քեզի Վերնոնը. — Համբուրու՞ն են...

— Դա այդպես են կոչում, երբ մարդու հոգին դուրս են ծծում նրա բերանից:

Մորաքույր Պետունիան կամացուկ ձչաց:

— Նրա հոգի՞ն... Նրա հոգին վերցրել են... Նա էլ հոգի չունի՞...

Նա բռնեց Դադլիին ուսերից և սկսեց ցնցել նրան, ասես ցնցումից կարող էր լսել նրա մեջ հոգի դեռ մնացել էր, թե ոչ:

— Իհարկե ո՛չ... Նրանք չեն տարել նրա հոգին, եթե տարած լինեին դուք դա անմիջապես կտեսնեիք, — հոգնած ասաց Հարրին:

— Դու նրանց քշեցիր չէ՝, տղաս, — ասաց քեզի Վերնոնը, այնպիսի մարդու տեսքով, որը ձգտում է ամեն ինչ անել, որպեսզի խոսակցությունը ծավալվի իրեն հասկանալի հարթության վրա, — մի լավ դաս տվեցիր նրանց չէ՝, լավ հասցրի՞ր դրանց քիթ ու մռութին...

— Ոչ ոք չի կարող հասցնել ազրայելի քիթ ու մռութին, — սեղմած ատամներով ասաց Հարրին, — որովհետև դրանք քիթ ու մռութ չունեն:

— Այդ դեպքում ինչպե՞ս ես ասում, որ նա լավ է, — մռնչաց քեզի Վերնոնը, — այդ դեպքում ինչու՞ չեն դատարկել նրան...

— Որովհետև ես Պատրոնուս արեցի...

ՎՅՈՒՌՈՒՌ...

Ուժեղ աղմուկով և խլացնող շրշույնով թափահարելով թերը չորրորդ բուն ներս սուրաց խոհանոցի բուխարուց:

— ԱՍԾՈ ՍԻՐՈՒՅՆ... — գոռաց քեզի Վերնոնը՝ մեծ մազափնջեր պոկելով իր բեղերից, մի բան, ինչը վաղուց չէր արել, — ԵՍ ԹՈՒՅԼ ԶԵՍ ՏԱ, ՈՐ ԲՎԵՐ ՄՏՏԵՆ ԻՍ ՏՈՒՆԸ, ԵՍ ԴԱ ԶԵՍ ՀԱՆԴՈՒՇԻ...

Բայց Հարրին արդեն մազաղաթի մի կտոր էր պոկում բվի ոտքից: Նա այնքան համոզված էր, որ այդ նամակը Դամբլդորից էր և բացատրում էր ազրայելների, տիկին Ֆիգի, Նախարարության մտադրությունների հետ կապված ամեն ինչը, պատմում էր, թե ինչպես էր Դամբլդորը կարգավորելու այդ ամենը, որ կյանքում առաջին անգամ թեթև հիասթափություն զգաց՝ տեսնելով Սիրիուսի ձեռագիրը: Միանգամայն անտեսելով քեզի Վերնոնի գոռգոռոցը բվերի մասին և աչքերը կլոցելով ծխնելույզի միջով անցած բվի բարձրացրած փոշու ամպից՝ Հարրին կարդաց Սիրիուսի երկտողը:

Չ 8

«Արթուրը հենց նոր տեղեկացրեց մեզ կատարվածի մասին:
Ոչ մի դեպքում դուրս չգա՞ն տնից, ինչ էլ որ պատահի»:

Չ 9

Հարրիի կարծիքով դա շատ տարօրինակ արձագանք էր՝ այդ երեկո իր հետ կատարված ամեն ինչի կապակցությամբ։ Նա նույնիսկ շրջեց մագաղաթի կտորը, որպեսզի ստուգի, արդյոք նամակը չէր շարունակվում թղթի հետևում։ Բայց ուրիշ ոչինչ գրված չէր։

Եվ նրա բարկությունը կրկին սկսեց մոլեգնել։ Մի՞թե որևէ մեկը չի պատրաստվում վերջապես ասել իրեն։ Ապրե՛ս, դու մեն-մենակ քշել ես երկու ազրայելների։ Ե՛վ պարոն Ուիզլին, և՝ Սիրիուսը իրենց այնպես էին պահում, ասես ինքն ինչ-որ վատ բան էր արել, կամ կարգ էր խախտել, և առայժմ իրեն ոչինչ չէին ասում մինչև վերջնականապես պարզ չդառնար, թե որքան վճաս էր հասցրել նա իր արարքով։

— Վե՛րջ... Սա ի՞նչ բան է... Ես չեմ պատրաստվում հանդուրժել, որ մի երամ բու ներսուդուրս անի տունս... Ո՛չ, տղա՛... Ասում եմ քեզ, որ չեմ հանդուրժի...»

— Ես չեմ կարող կանգնեցնել բվերին, — նետեց Հարրին՝ Սիրիուսի նամակը ձմրթելով բռունցքի մեջ։

— Ես ուզում եմ ճշմարտությունը լսել այսօր կատարվածի մասին, — հաշոցի պես պահանջեց քեռի Վերնոնը։ — Եթե այդ ազրանոյիդները չեն վնասել Դաղլիին, ուրեմն ինչու՞ էին քեզ հեռացրել քո գժերի դպրոցից։ Դու ինքդ ընդունեցիր, որ արել ես... գիտես թե ինչը։

Հարրին խոր շունչ քաշեց, աշխատելով հանգստացնել իր բարկությունը։ Նրա գլուխը կրկին սկսել էր ցավալ։ Ամեն ինչից շատ ուզում էր հեռանալ խոհանոցից և Դարզլիներից։

— Ես Պատրոնուս հմայանք արեցի ազրայելներից մեզ պաշտպանելու համար, — ասաց նա՝ ինքն իրեն ստիպելով հանգիստ մնալ, — դա միակ բանն է ինչը, կարող է հաղթել նրանց:

— Բայց ինչ էին անում այդ ազրաբիլմիդները Փոքր Վինջինում, — ասաց քերի Վերնոնը՝ հետզհետեւ ավելի ու ավելի բարձրացնելով ծայնը:

— Չեմ կարող ասել, — հոգնած ասաց Հարրին, — գաղափար չունեմ:

Նրա գլուխը սկսել էր տրովել հետզհետեւ ուժգնացող, լուսի պես կուրացուցիչ ցավից: Բարկությունը մարում էր: Նա իրեն լրիվ քամված էր զգում, լրիվ ջլատված: Բոլոր Դարզիներն անթարթ նայում էին նրան:

— Պատճառը դու ես, — համոզված ասաց քերի Վերնոնը: — Դա քեզ հետ է կապված, տղա՛: Ես համոզված եմ դրանում: Ել ինչու՝ պետք է դրանք մեր կողմերում հայտնվեին: Ել ի՞նչ էին կորցրել այդ ծառուղում: Միայն դու... Միայն դու ես... — ակնհայտ էր, որ նա չէր կարողանում ինքն իրեն ստիպել արտասանել «կախարդ» բառը, — միայն դու ես միակ գիտես-թե-ինչը մեր կողմերում:

— Ես չգիտեմ, թե նրանք ինչու էին եկել:

Բայց քերի Վերնոնի բառերը ստիպեցին Հարրիի հոգնած ուղեղին կրկին աշխատել: Իսկապես, ինչու՝ էին ազրայելները Փոքր Վինջին եկել: Ի՞նչպես կարող էր զուգադիպություն լինել դա, որ նրանք եկել էին հենց այն ծառուղին, որտեղ գտնվում էր Հարրին: Գուցե նրանց հատուկ էին ուղարկել... Մի՞թե Հրաշագործության նախարարությունը կորցրել է Վերահսկումը ազրայելների նկատմամբ: Մի՞թե նրանք հեռացել են Ազքաբանից ու միացել Վոլդեմորթին, ինչպես Դամբլդորն էր կանխագուշակել:

— Ասում ես, այդ ազրալիմինիդները ինչ-որ գժերի բանտի պահապաննե՞րն են, — հարցրեց քերի Վերնոնը՝ շարունակելով կուրորեն շարժվել Հարրիի մտքի ուղղությամբ:

— Այո՛, — պատասխանեց Հարրին:

Եթե միայն գլուխը դադարեր ցավալ, եթե միայն կարողանար ուղղակի հեռանալ խոհանոցից և մտածել իր մութ սենյակում:

— Ահ-հա՛... Նրանք եկել էին քո հետևից, — ասաց քերի Վերնոնը՝ մի մարդու հաղթական արտահայտությամբ, որը հասել է անհերքելի

Եզրակացության, — այդպես չի՝ տղա՛... Այդպես է, չէ՞... Դու փախչում ես օրենքից:

— Ես ոչինչից էլ չեմ փախչում, — ասաց Հարրին՝ այնպես թափ տալով գլուխը, ասես Ճանձ էր քշում, մինչդեռ նրա միտքը խելագար սլացքի մեջ էր:

— Այդ դեպքում ինչու՞...

— Հնարավոր է, որ նա էր ուղարկել նրանց, — ցածրածայն ասաց Հարրին, ավելի շուտ ինքն իրեն, քան քերի Վերնոնին:

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել... Ո՞վ պիտի ուղարկած լիներ նրանց:

— Լորդ Վոլդեմորթը, — ասաց Հարրին:

Նա աղոտ մտածեց, թե որքան տարօրինակ է, որ Դարզիները, որոնք ցնցվում, այլայլվում ու ծամածովում են ամեն անգամ այնպիսի հասարակ բառեր լսելիս, ինչպես՝ «կախարդ», «հրաշագործություն» կամ «կախարդական փայտիկ», կարող էին առանց աչք թարթելու լսել բոլոր ժամանակների ամենաչար կախարդի անունը:

— Լորդ... Մի րոպե... — ասաց քերի Վերնոնը, դեմքը ծամածուելով, ասես ինչ-որ հեռավոր ըմբռնում սկսեց առկայժել նրա մանրիկ արնակալած աչքերում: — Ես լսել եմ այդ անունը: Դա հենց նա է, ով...

— Սպանել է իմ ծնողներին, այո՛, — մռայլ ասաց Հարրին:

— Բայց նա այլս չկա, — անհամբերությամբ ասաց քերի Վերնոնը, առանց անգամ հեռավոր ակնարկի, որ Հարրիի ծնողների սպանությունը կարող է ցավագին թեմա լինել, — էն հսկան այդպես ասաց: Նա այլս չկա:

— Նա վերադարձել է, — դաշնությամբ ասաց Հարրին:

Բավականին տարօրինակ էր կանգնել այդտեղ մորաքույր Պետունիայի մանրէազերծ մաքուր խոհանոցում, գերժամանակակից սառնարանի ու լայնէկրան հեռուստացույցի կողքին և քերի Վերնոնի հետ հանգիստ խոսել Լորդ Վոլդեմորթի մասին: Ազրայելների հայտնվելը Փոքր Վինջինում կարծես խախտել էր այն մեծ անտեսանելի պատը, որը բաժանում էր Բեկստենիների նրբանցքի թշնամական ոչ հրաշագործական աշխարհը Հարրիին հարազատ հրաշագործական աշխարհից, և Հարրիի երկու կյանքերն ասես ինչ-որ ձևով խառնվել էին իրար, և ամեն ինչ ոտքից գլուխ էր շրջվել: Դարզիները հրաշագործական աշխարհի մասին մանրամասներ էին հարցնում: Տիկին Ֆիգը ճանաչում էր Ալբուս Դամբլդորին: Ազրայելները հայտնվում էին Փոքր

Վինջինում, և նա կարող էր այլևս երբեք չվերադառնալ Հոգվարթս: Հարրիի գլուխը սկսել էր ավելի ցավոտ տրովիել:

— Վերադարձե՞լ է... — շշնջաց մորաքույր Պետունիան:

Նա այնպես էր նայում Հարրիին, ինչպես առաջ երբեք չէր նայել: Եվ հանկարծ, կյանքում առաջին անգամ, Հարրին վերջապես զգաց, որ մորաքույր Պետունիան իր մորաքույրն էր: Նա չէր կարող բացատրել թե ինչու, բայց այդ զգացումը շատ ուժգին համակեց նրան հենց այդ պահին: Նա այժմ գիտեր, որ ինքն այդ սենյակում միակ մարդը չէր, որ պատկերացում ուներ, թե ինչ կարող էր նշանակել Լորդ Վոլդեմորթի վերադարձը: Մորաքույր Պետունիան իր ամբողջ կյանքում երբեք դեռ այդպես չէր նայել իրեն: Նրա մեծ գունատ աչքերը (որոնք այնքան տարբեր էին նրա քրոջ աչքերից) չնեղացան բարկությունից կամ հակակրանքից, նրա աչքերը լայն բացված էին ու վախեցած: Այն կատաղի արտաքին ձևականությունը, որը մորաքույր Պետունիան պահպանել էր Հարրիի ամբողջ կյանքում, իբր ոչ մի հրաշագործական աշխարհ չկա, բացի այն աշխարհից, որտեղ ինքն է ապրում քեզի Վերնոնի հետ, կարծես լրիվ քանդվել էր:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, արդեն ուղղակիորեն մորաքույր Պետունիայի հետ խոսելով: — Նա վերադարձել է մեկ ամիս առաջ: Ես տեսել եմ նրան:

Պետունիայի ձեռքերը գտան Դադլիի հսկայական ուսերն ու կառչեցին դրանցից:

— Մի րոպե, — ասաց քեզի Վերնոնը՝ նայելով մե՛կ իր կնոջը, մե՛կ Հարրիին, ակնհայտորեն շփոթված ու շլացած այն աննախադեպ փոխըմբռնումից, որ կարծես տիրում էր նրանց միջև. — Մի րոպե... Այդ Լորդ Վոլդի-չգիտեմ-ինչը վերադարձե՞լ է, ասում եք:

— Այո՛:

— Նա՞, ով սպանել է քո ծնողներին...

— Այո՛:

— Իսկ իհնա նա ուղարկում է ազրամիտներին քո հետևի՞ց:

— Այդպես է երևում, — ասաց Հարրին:

— Հասկացա, — ասաց քեզի Վերնոնը՝ կրկին նայելով մե՛կ իր գունատ կնոջ դեմքին, մե՛կ Հարրիին, և գոտկատեղից վեր քաշեց իր շալվարը: Նա կարծես սկսել էր ուռչել: Նրա մեծ մորեգույն դեմքն ասես լայնանում էր ուղիղ Հարրիի աչքերի առաջ: — Հիմա ինձ համար արդեն ամեն ինչ պարզ է, —

ասաց նա, մինչ վերնաշապիկի կուրծքը սկսել էր ձգվել նրա ներքին կատաղությունից, — դու կարող ես դուրս կորչել այստեղից, տղա՛...

— Ի՞նչ... — արձագանքեց Հարրին:

— Դու ինձ լսեցիր. ԴՈՒՌՍ... — այնպես գռաց քեզի Վերնոնը, որ նոյնիսկ մորաքույր Պետունիան ու Դադլին վեր թռան տեղներից: — ԴՈՒՌՍ... ԴՈՒՌՍ... Ես սա պետք է տարիներ առաջ արած լինեի: Բվերն իրենց համար հանրակացարան են սարքել տունս, փուդինգները պայթում են, տանս կեսը քանդվում է, Դադլիի հետույքին պոչ է աճում, Մարջը փուչիկի պես թռչում է առաստաղի տակ, և թռչող ֆորդ Անգլիա է պտտվում երկնքում... ԴՈՒՌՍ... ԴՈՒՌՍ... Ես արդեն կուշտ եմ: Վե՛րօ: Դու այլս այս տանը չես ապրում: Դու արդեն այստեղ չես: Դու այստեղ այլս մի րոպե իսկ չես մնա, եթե ինչ-որ մտագար ընկած է հետևիցդ: Ես չեմ թողնի, որ դու վտանգի ենթարկես կնոջս ու որդուս կյանքերը: Ես թույլ չեմ տա, որ դու փորձանք բերես մեր գլխին: Եթե գնալու ես ապիկար ծնողներիդ ձանապարհով, ուրեմն տեղ չունես այստեղ: ԴՈՒՌՍ...

Հարրին քարացել էր տեղում: Նախարարությունից, պարոն Ուիզլիից և Սիրիուսից ստացած բոլոր նամակները ձնրթված էին նրա ձախ ձեռքում: Դուրս չգա՛ս տնից, ինչ էլ որ պատահի: ԶԵՌԱՆԱ՛Ս քո ՄՈՐԱՔՐՈԶ ԵՎ ՔԵՌԱՅՐԻ ՏՆԻՑ:

— Դու լսեցի՛ր ինձ, — ասաց քեզի Վերնոնը, առաջ թեքվելով և այնքան մոտեցնելով Հարրիին իր լայնուսկր կարմրատակած դեմքը, որ արդեն թուք էր ցայտում վերջինիս վրա, — Դեհ, շարժվի՛ր: Դու այնքա՞ն շատ էիր ուզում հեռանալ այստեղից կես ժամ առաջ: Հիմա ի՞նչին ես սպասում: Դուրս կորի՛ր և այլս երբեք ոտքդ չդնե՛ս մեր դռան շեմին: Նոյնիսկ չեմ հասկանում, թե ինչու մենք քեզ ընդհանրապես պահեցինք: Մարջը ձիշտ էր: Քեզ պետք է որբանոց ուղարկած լինեինք: Մենք չափից դուրս բարի ենք եղել, մտածել ենք, որ կարող ենք քեզ նորմալ մարդ դարձնել, բայց դու հենց ծնունդիցդ արդեն փտած էիր... Վե՛րօ, ես այլս չեմ դիմանում այս բվերին...

Հինգերորդ բուն այնքան արագ ցած սուրաց բուխարու ծխնելույզով, որ ուժեղ կրինչով խփեց հատակին մինչև նորից օդ բարձրանալը: Հարրին ձեռքը բարձրացրեց նամակը վերցնելու, որն ալ կարմիր ծրարի մեջ էր, բայց բուն խոլս տվեց նրա ձեռքից, թռավ նրա գլխի վրայով ուղիղ դեպի մորաքույր Պետունիան, որը ճշաց ու գլուխն իջեցրեց՝ ձեռքերով փակելով

դեմքը: Բուն կարմիր ծրարը գցեց մորաքույր Պետունիայի գլխին, հետո պտտվեց ու եկած ձանապարհով, բուխարու ծխնելույզի միջով, դուրս սուրաց տնից:

Հարրին առաջ նետվեց, որպեսզի վերցնի նամակը, բայց մորաքույր Պետունիան առաջինը վերցրեց ծրարը:

— Դուք կարող եք բացել այն, եթե ուզում եք, — ասաց Հարրին, — բայց ես միևնույն է կլսեմ, թե ինչ է գրված այդ նամակում: Դա Գոռովարտակ է:

— Ցած գցի՞ր դա, Պետունիա, — գոռաց քեզի Վերնոնը, — ձեռք մի՛ տուր դրան, այն կարող է վտանգավոր լինել:

— Այն ինձ է հասցեագրված, — դողացող ձայնով ասաց մորաքույր Պետունիան: — Այն ինձ է հասցեագրված, Վերնոն, նայի՞ր. Տիկին Պետունիա Դարզի, Խոհանոց, Թիվ չորս, Բեկտենիների նրբանցք...

Նա սարսափահար շունչը պահեց: Կարմիր ծրարը սկսել էր ծխալ:

— Բաց արե՞ք, — հորդորեց Հարրին, — բաց արե՞ք, թո՞ղ պրօնի գնա: Միևնույն է, դա ամեն դեպքում կկատարվի:

— Ո՞չ:

Մորաքույր Պետունիայի ձեռքը դողում էր: Նա վայրի հայացքով նայեց շուրջը, ասես փախչելու ձանապարհ փնտրելով, բայց արդեն չափազանց ուշ էր: Ծրարը բռնկվեց կրակի լեզուներով: Մորաքույր Պետունիան ձչաց ու ցած գցեց այն:

Սեղանի վրա ընկած այրվող նամակից մի սարսափելի ձայն լցրեց խոհանոցը և արձագանքեց փակ տարածքում:

Հ Զ

ՀԻՇԻՌ ՎԵՐՁԻՆ ԽՈՍՔ, ՊԵՏՈՒՆԻԱ...

Ճ Շ

Մորաքույր Պետունիան այնպիսի տեսք ուներ, ասես հրես-հրես կուշաթափվեր: Նա սուզվեց Դադլիի կողքի աթոռի մեջ և ափերով ծածկեց դեմքը: Ծրարի մնացորդները լռության մեջ կծկվեցին ու մոխիր դարձան:

— Դա ի՞նչ էր, — խռպոտ ձայնով հարցրեց քեզի Վերնոնը: — Դա ի՞նչ էր... Չեմ հասկանում, Պետունիա^ա...

Մորաքույր Պետունիան ոչինչ չասաց: Դադլին ծնոտը կախ, ապշադեմ նայում էր մորը: Լռությունը սարսափելի ձգվում էր: Հարրին դիտում էր մորաքրոջը, նույնպես լրիվ շիղթված ու ապշահար: Նրա գլուխն արդեն անտանելի ցավում էր:

— Պետունիա, սիրելի՞ս, — վախվորած ասաց քեզի Վերնոնը, — Պետունիա^o...

Նա գլուխը բարձրացրեց: Դեռ դողում էր ամբողջ մարմնով և դժվարությամբ թուքը կուլ տվեց:

— Տղան... Տղան պետք է մնա, Վերնոն՝, — թույլ ծայնով ասաց նա:

— Ի-ի^oնչ...

— Նա մնում է, — ասաց նա, խուսափելով նայել Հարրիին, ու ոտքի կանգնեց:

— Նա, բայց նա... Պետունիա...

— Եթե մենք նրան դուրս անենք, հարևանները կբամբասեն, — ասաց նա: Մորաքույր Պետունիան արագ վերականգնեց իր սովորական կտրուկ, չոր տոնը, թեև դեռ շատ գունատ էր, — Հարևանները անհարմար հարցեր կտան, նրանք կուգենան իմանալ, թե նա ուր է գնացել: Մենք ստիպված ենք պահել նրան:

Քեզի Վերնոնի փուքսն իջավ ինչպես հին ծակ անիվից:

— Բայց Պետունիա, սիրելի՞ս...

Մորաքույր Պետունիան անտեսելով նրան՝ շրջվեց դեպի Հարրին:

— Դու պետք է մնաս քո սենյակում, — ասաց նա, — դու չպետք է դուրս գաս տնից: Իսկ հիմա գնա քնելու:

Հարրին տեղից չշարժվեց:

— Ու՞մից էր այդ գոռովարտակը:

— Հարցեր չտա՞ս, — կտրեց մորաքույր Պետունիան:

— Դուք կապ ունե՞ք կախարդների հետ:

— Ես քեզ ասացի, որ գնաս քնելու:

— Դա ի՞նչ էր նշանակում. Հիշի՞ր վերջին խոսքս:

— Գնա՞ քնելու:

— Բայց ինչպե՞ս...

— ԴՈՒ ԼՍԵՑԻՇՈՒ ԻՆՉ ԱՍԱՑ ՄՈՐԱՔՈՒՅՐՈՂ, ԳՆԱ՞ ՔՆԵԼՈՒ:

ଓ ଏ

Գլուխ 3. Առաջապահ ջոկատը

Հասնելով իր ննջասենյակ՝ Հարրին մագաղաթանման թղթի երեք տարբեր կտորների վրա գրեց այս տողերը.

Չ 8

Ասօր ինձ վրա հարծակվել են երկու ազրայելներ: Հնարավոր է, որ ինձ հեռացնեն Հոգվարթսից:

Ես ուզում եմ իմանալ, թե ի՞նչ է կատարվում, և ե՞րբ եմ վերջապես դուրս գալու այստեղից:

Չ 9

Առաջին երկտողը նա հասցեագրեց Սիրիուսին, երկրորդը՝ Ոռնին, իսկ երրորդը՝ Հերմիոնային: Հեղվիզը որսի էր, և նրա վանդակը դատարկ էր: Հարրին սկսեց հետուառաջ քայլել ննջասենյակում՝ սպասելով բվի վերադարձին, մինչ գլուխը տրոփում էր ցավից, իսկ ուղեղը չափազանց ծանրաբեռնված էր տարբեր մտքերով, որ կարողանար քնել, թեև աչքերը այրվում ու քոր էին գալիս հոգնածությունից: Մեջքը ցավում էր Դաղլիին տուն քարշ տալու համար գործադրած ուժից, և գլխին երկու մեծ ցավոտ կոշտուկներ կային, մեկը՝ պատուհանի փեղկին խփվելուց, մյուսը՝ Դաղլիի հասցրած հարվածից:

Նա վերուվար էր քայլում սենյակով, բարկությամբ և անորոշությամբ համակված, ատամները կրծտացնելով և բռունքները սեղմած, և ամեն անգամ պատուհանի մոտով անցնելիս բարկացած հայացքներ նետում դատարկ աստղազարդ երկնքին: Իրեն սպանելու համար եկած ազրայելները, տիկին Ֆիզի և Մանդանգուս Ֆլետչերի գաղտնի հետախուզական առաջադրանքը, Հոգվարթսից հեռացված լինելու սպառնալիքը և Հրաշագործության նախարարությունում իրեն սպասվող հարցաքննությունը... Միթե այդ ամեն քիչ էր: Վերջապես, ե՞րբ է մեկնումեկն իրեն բացատրելու, թե ինչ էր կատարվում:

Եվ ինչի՝ մասին էր... Իրոք, ինչի մասին էր այն Գոռովարտակը... Ու՞մ ձայնն էր այդպես սարսափելի ու սպառնալից արձագանքում խոհանոցում...

Ինչու՝ պետք է ինքը դեռ այդտեղ մնար ասես ծուղակի մեջ, առանց որևէ տեղեկության... Ինչու՝ էին բոլորն իրեն այնպես վերաբերվում, ասես ինքը մի չարաձի հիմար երեխա լիներ... Նորից կախարդանք չանե՞ս... Տնից դուրս չգա՞ս...

Դպրոցական ճամպրուկի կողքով անցնելիս նա ոտքով ուժեղ հարվածեց ճամպրուկին, բայց դա բոլորովին էլ չմեղմեց նրա բարկությունը, այլ ընդհակառակը, որովհետև հոգնածությունից ու լարումից անտանելի ցավող ամբողջ մարմնին ավելացավ նաև ոտքի բութ մատի սուր ցավը:

Ճիշտ այն պահին, երբ հերթական անզամ անցնում էր պատուհանի մոտով, Հեղվիզը մի փոքր ուրվականի պես, թևերի փափուկ շրջունով ներս սուրաց:

— Վերջապե՞ս... — մրամրթաց Հարրին, երբ նա կտուցի մեջ մի սատկած չաղլիկ գորտ բռնած թեթև վայրէջք կատարեց իր վանդակի գլխին: — Ցած դի՛ր դրան, հիմա դրա ժամանակը չի: Ես քեզ համար առաջադրանք ունեմ:

Հեղվիզի մեծ, կլոր, սաթագույն աչքերը կշտամբանքով նայեցին նրան՝ հերթով թարթելով սատկած գորտին ամուր բռնած կտուցի վրայից:

— Այստեղ արի՛, — ասաց Հարրին՝ Վերցնելով մագաղաթանման թղթի երեք փոքրիկ փաթեթներն ու մի փոքր կաշվե լարանով կապեց փաթեթները թռչնի ուկրոտ տոտիկին: — Սրանք կտանես Սիրիուսին, Ոռնին և Հերմիոնային ու մտքովդ չանցնի վերադառնալ առանց պատասխանների: Եթե պետք լինի, կկսմթես նրանց մինչև տեղը-տեղին երկար պատասխաններ գրեն: Հասկացա՞ր:

Հեղվիզը մի խոլ բվվոց հանեց՝ համենայնդեպս, գորտը կտուցից ցած չդնելով:

— Դե ուրեմն գործի անցի՛ր, — ասաց Հարրին:

Թռչունը անմիջապես դուրս թռավ պատուհանից: Հաջորդ պահին Հարրին առանց շորերը հանելու նետվեց մահճակալին և սկսեց անքուն աչքերով նայել մութ առաստաղին: Ի լրումն իր բոլոր մյուս դառնագին զգացումների, նա իրեն նաև մեղավոր էր գգում Հեղվիզի հետ կոպիտ լինելու համար: Այդ թռչունը իր միակ ընկերն էր Բեկտենիների նրբանցքի թիվ չորս

տանը: Նա որոշեց, որ իր մեղքը կքավի, երբ բուն վերադառնա Սիրիուսից, Ունից ու Հերմիոնայից բերած պատասխաններով:

Նրանք պարտավոր էին իրեն արագ պատասխան գրել: Ազրայելների հարձակման մասին լուրը նրանք ուղղակի չէին կարող անտեսել: Ամենայն հավանականությամբ, առավոտյան նա երեք նամակ կստանա՝ լի կարեկցանքով, բարեկամական հորդորներով ու անհապաղ Տոհմաորչ գնալու հրավերքով: Եվ այդ սկսովիչ մտքով քունն աննկատ համակեց նրան՝ հեռու վանելով մյուս բոլոր անհանգիստ մտքերը:

Զ Շ

Բայց Հեղվիզը հաջորդ առավոտյան չվերադարձավ: Հարրին ամբողջ օրն անցկացրեց իր ննջարանում՝ դուրս գալով միայն լոգարան գնալու համար: Այդ օրը երեք անգամ մորաքույր Պետունիան ուտելիք ներս իրեց նրա ննջասենյակի դռան մեջ երեք տարի առաջ քեզի Վերնոնի կտրած կատվադրնակի միջով: Ամեն անգամ, երբ Հարրին լսում էր մորաքույր ոտնաձայները, փորձում էր հարցեր տալ նրան Գոռովարտակի մասին, բայց իգուր: Նույն հաջողությամբ կարող էր հարցեր տալ դռան բռնակին, որովհետև բռնակը նույնքան լուր էր, որքան մորաքույրը: Դարձլիներն ամբողջ օրը հեռու էին մնում նրա ննջասենյակից: Հարրին ոչ մի ցանկություն չուներ իր ներկայությունը պարտադրելու նրանց, առավել ևս, որ հերթական վեճը կարող էր իրեն այնքան բարկացնել, որ չդիմանար ևս մեկ անօրինական կախարդանք անելու ցանկությանը:

Եվ այդպես շարունակվեց երեք օր: Հարրին արդեն այն աստիճանի լարված ու նյարդային էր, որ անկարող էր ստիպել իրեն որևէ բանով զբաղվել, բացի իր ննջասենյակում կատաղած վերուվար քայլելուց՝ փրփրելով այն մտքից, որ իրեն թողել են այդպես անօգնական եփվելու՝ սեփական անհանգստության ու անորոշության մեջ: Նրա նյարդային լարումն ի վերջո այնքան ուժգնացավ, որ նա պարզապես ժամերով անշարժ պառկած նայում էր տարածության մեջ՝ սառչելով Նախարարությունում իրեն սպասվող հարցաքնության վախից:

Ի՞նչ կլինի, եթե որոշումն իր դեմ կայացնեն... Ի՞նչ կլինի, եթե իրեն հեռացնեն, իսկ իր կախարդական փայտիկը բռնազրավեն ու երկու կես անեն... Ի՞նչ պիտի անի այդ դեպքում... Ու՞ր պիտի գնա... Նա չէր կարող

մշտական բնակության վերադառնալ Դարզլիների տուն, առավել ևս ոչ այժմ, երբ արդեն գիտեր մյուս աշխարհի գոյության մասին, այն աշխարհի, որին ինքն իրականում պատկանում էր... Կկարողանա՞ արդյոք ապրել Սիրիուսի տանը, ինչպես նա առաջարկել էր իրեն մեկ տարի առաջ, երբ ստիպված էր փախչել Նախարարությունից... Թույլ կտա՞ն Հարրիին այնտեղ մենակ ապրել, իաշվի առնելով, որ ինքը դեռ անշափահաս է, թե իր հաջորդ բնակության վայրի մասին իր փոխարեն որոշում կկայացնեն... Գուցե ինքն իրոք Գաղտնապահության միջազգային համաձայնագրի այնքան լուրջ խախտում է արել, որ իրեն կարող են նույնիսկ Ազքաբան ուղարկել... Ամեն անգամ, երբ այդ միտքն անցնում էր նրա գլխով, Հարրին ստիպված ցած էր սողում մահճակալից և սկսում կրկին վերուվար քայլել ննջասենյակով:

Հեղվիգի հեռանալուց հետո չորրորդ գիշերը Հարրին կրկին պառկած էր գերլարված նյարդային վիճակի վիատ անտարբերության փուլում՝ չտեսնող աչքերը հառած առաստաղին, հոգնածությունից լրիվ դատարկ ուղեղով, երբ քերի Վերնոնը մտավ նրա ննջասենյակը: Հարրին հայացքը դանդաղ բարձրացրեց նրա վրա: Քերի Վերնոնը հագել էր իր լավագույն կոստյումը և ուռած-փքված էր ներքին ծայրահեղ ինքնազոհության զգացումից:

- Մենք դուրս ենք գնում, — ասաց նա:
- Ի՞նչ:
- Մենք, այսինքն մորաքույրդ, Դարվին և ես դուրս ենք գնում:
- Լավ... — անտարբեր ասաց Հարրին՝ կրկին հայացքը հառելով առաստաղին:
- Դու չպետք է դուրս գաս քո ննջասենյակից, քանի դեռ մենք տանը չենք:
- Լավ...
- Դու չպետք է ծեռք տաս հեռուստացույցին, ստերեոձայնարկիչին կամ մեզ պատկանող որևէ ուրիշ բանի:
- Լավ...
- Դու չպետք է ուտելիք գողանաս սառնարանից:
- Լավ...
- Ես կողպելու եմ սենյակիդ դուռը:
- Ինչպես կուգեք...

Քերի Վերնոնը կասկածամտորեն փայլեցրեց աչքերը Հարրիի վրա՝ ակնհայտորեն զարմացած նման հնագանդության դրսևորումից: Հարրին լսեց բանալու շրխկոցը կողաքերի մեջ, իետո աստիճաններով իջնող քերի Վերնոնի ծանր ոտնաձայները: Մի քանի րոպեից նա լսեց մեքենայի փակվող դրսերի գմփոցը, շարժիչի գռմոոցը և բակից հեռացող մեքենայի ծայնը:

Հարրիի համար միևնույն էր, թե Դարզիներն ուր գնացին: Նրա համար բացարձակապես տարբերություն չկար տանն էին նրանք, թե ոչ: Նա նույնիսկ չէր կարող իր մեջ եռանդ գտնել տեղից վեր կենալու և ննջասենյակի լույսը վառելու համար: Սենյակը հեզիետե մթնում էր, մինչ նա պառկած լսում էր պատուհանով իրեն հասնող գիշերային ծայները, որը նա ամբողջ գիշեր բաց էր պահում՝ սպասելով Հեղվիզի բաղձալի վերադարձին: Դատարկ տունը լուր էր, միայն խողովակներն էին գռմում: Հարրին շարունակում էր պառկած մնալ անքուն, յուրատեսակ քարացած վիճակում, դատարկ մտքով, անկարող մտածել որևէ բանի մասին, խորասուզված թշվառության զգացողության մեջ:

Հետո միանգամայն հստակ ինչ-որ ուժեղ շրխկոց լսվեց խոհանոցից: Հարրին ցնցումով ուղիղ նստեց մահճակալի մեջ: Դարզիները չէին կարող վերադարձ լինել: Դեռ շատ շուտ էր, և ամեն դեպքում նա վերադարձող մեքենայի ծայն էլ չէր լսել:

Մի քանի վայրկյան լռություն տիրեց: Հետո ինչ-որ ծայներ լսվեցին:

«Կողոպտիչներ են», մտածեց նա, կամացուկ ցած սողալով մահճակալից, բայց մի վայրկյան անց նրա մտքով անցավ, որ եթե դրանք կողոպտիչներ լինեին, ապա ցածր կխոսեին, այնպես որ ոչ ոք իրենց չլսեր, իսկ նրանք, ովքեր այդ պահին խոհանոցում էին բնավ ջանք չէին թափում, որ իրենց ծայները չլսվեն:

Նա մահճակալի կողքի սեղանիկից արագ ձանկեց իր կախարդական փայտիկը և դեմքով կանգնեց դեպի իր ննջասենյակի դուռը՝ ականջները սրած սպասելով նոր ծայների: Հաջորդ պահին նա անակնկալից ցնցվեց, երբ իր դռան կողաքեքն ուժեղ ձրթաց, և դուռը կրնկի վրա բացվեց: Հարրին քարացած մնաց տեղում կանգնած՝ բացված դռան միջով անթարթ նայելով վերևի հարկի աստիճանահարթակին և ականջները լարած սպասելով նոր ծայների: Բայց ոչ մի ուրիշ ծայն չլսվեց: Նա մի պահ տատանվեց, իետո

արագ, անծայն դուրս եկավ իր սենյակից ու գնաց դեպի ներքև տանող աստիճանները:

Սիրտը հասել էր կոկորդին: Ներքեռում ստվերաշատ նախասրահում մարդիկ էին կանգնած՝ հստակ ուրվագծված ապակե մուտքի դռնից ներս թափանցող փողոցային լապտերի լուսի մեջ: Ութ թե ինը հոգի էին, և բոլորը, ում դեմքերը նա տեսնում էր, վերև էին նայում ուղիղ իր վրա:

— Իշեցրու՝ կախարդական փայտիկդ, տղա՛, քանի դեռ որևէ մեկի աչքը չես հանել, — ասաց մի ցածր, թավ ձայն:

Հարրիի սիրտն անվերահսկելիորեն տրովում էր: Նա ձանաչում էր այդ ձայնը, բայց չիշեցրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Պրոֆեսոր Մու՞նի... — անվստահ ասաց նա:

— «Պրոֆեսորի» համար համոզված չեմ, — գրմօաց թավ ձայնը, — այդպես էլ չսիրեցի վարժապետի գործը: Ցած իջի՛ր, ուզում ենք քեզ լավ տեսնել:

Հարրին մի փոքր իշեցրեց իր կախարդական փայտիկը, բայց չպահեց այն, ոչ էլ տեղից շարժվեց: Նա շատ խոր հիմքեր ուներ կասկածամիտ լինելու համար: Այդ տարի գրեթե ինը ամիս ինքը եղել էր մեկի կողքին, ձանաչելով նրան որպես Գիծ-Աչք Մուտի, ինչը պարզվեց բոլորովին էլ այդպես չէր, և կեղծ Մուտին իրականում ինքնակոչ էր, և այն էլ այնպիսի ինքնակոչ, որը մինչ բացահայտվելն ամեն ինչ արել էր իրեն սպանելու համար: Բայց մինչև նա կիասցներ որոշում կայացնել, թե ինչ է անելու, երկրորդ, փոքր-ինչ խռպոտ ձայնը լսվեց ներքեսից:

— Ամեն ինչ կարգին է, Հա՛րի: Մենք եկել ենք քեզ այստեղից տանելու:

Հարրիի սիրտը վեր ցատկեց: Նա այդ ձայնը նույնպես ձանաչում էր, թեև մեկ տարուց ավելի չէր լսել այն:

— Պ-պրոֆեսոր Լուպի՞ն, — չհավատալով լսածին հարցրեց նա, — դու՞ք եք:

— Բայց ինչու՞ ենք բոլորս մթության մեջ կանգնած, — ասաց մի երրորդ, այս անգամ բոլորովին անծանոթ կանացի ձայն: — Լու՛մոս...

Մի կախարդական փայտիկ առկայօթեց՝ կախարդական լույսով լուսավորելով ամբողջ նախասրահը: Հարրին աչքերը կկոցեց: Ներքեռում կանգնած մարդիկ հավաքված էին աստիճանների տակ և ուշադիր նայում

էին իրեն: Մի քանիսը նույնիսկ ծգել էին գլուխները, որպեսզի իրեն ավելի լավ տեսնեն:

Ումուս Լուպինը ամենամոտն էր կանգնած: Դեռ բավականին երիտասարդ լինելով, Լուպինը շատ հոգնած ու նույնիսկ հիվանդ տեսք ուներ: Նա ավելի շատ սպիտակ մազեր ուներ, քան մեկ տարի առաջ, երբ Հարրին վերջին անգամ տեսել էր նրան, և նրա հազուստները ավելի մաշված էին ու կարկատված: Սակայն նա սրտանց ժպտում էր Հարրին, որը փորձեց ի պատասխան ժպտալ՝ չնայած իր ապրած նյարդային ցնցումին:

— Օօ՛հ, ձիշտ այնպիսին է, ինչպես պատկերացնում էի, — ասաց այն վիուկը, որը բարձր բռնել էր լուսատու կախարդական փայտիկը: Նա կարծես հավաքվածներից ամենաերիտասարդն էր: Գունատ, սրտածն դեմք ուներ, մուգ ու վառվուն աչքեր և կարծ կտրած խիտ մազեր, որոնք աներևակայելի վառ մանուշակագույն էին: — Ողջու՛յն, Հա՛րի:

— Հա՛, հիմա տեսնում եմ, թե ինչը նկատի ունեիր, Ու՛մուս, — ասաց մաքուր սափրած գլխով մի սևամորթ իրաշագործ, որը բոլորից հեռու էր կանգնած, — նա խոր, կրծքային ծայն ուներ և ականջներից մեկին մի ոսկեգույն օղ էր կրում, — իրոք, ոնց որ Ձեյմսը լինի:

— Բացի աչքերից, — ասաց ցածր խզնզան ձայնով սպիտակահեր մի կախարդ՝ կանգնածների հետևի շարքից, — Լիլի աչքերն են:

Գիծ-Աչք Մուտին, որը երկար, խառնիխուռն գորշ մազեր ուներ, և որի քրից մի մեծ կտոր էր պակասում, կասկածամտորեն կկոցած աչքերով նայում էր Հարրին իր ոչ սիմետրիկ աչքերով: Աչքերից մեկը փոքր էր, մութ և հոլունքանման, մյուսը խոշոր էր, կատարյալ կլոր ու վառ կապույտ, դա նրա կախարդական աչքն էր, որը կարող էր տեսնել պատերի, դռների և Մուտինի սեփական գլխի միջով:

— Դու համոզվա՞ծ ես, որ հենց նա է, Լու՛պին, — գռմռաց նա: — Շատ անհարմար բան կստացվի, եթե հետներս Հարրիի կերպն առած մի մահակերի տանենք: Մենք պարտավոր ենք նրան մի քանի հարցեր տալ, որոնց պատասխանը միայն իսկական Փոթթերը կարող է իմանալ: Եթե իհարկե որևէ մեկն իր հետ Վերիտասերում չի բերել:

— Հա՛րի, ի՞նչ կերպ է ընդունում քո Պատրոնուսը, — հարցրեց Լուպինը:

— Եղջերուի, — ասաց Հարրին նյարդայնացած:

— Ինքն է, Գիծ-ԱՇք, — ասաց Լուպինը:

Հարրին իջավ աստիճաններով, դեռ իր վրա զգալով բոլորի հայացքները, և ձանապարհին ջինսի հետևի գրանի մեջ խրելով իր կախարդական փայտիկը:

— Ու՞ր ես դնում կախարդական փայտիկդ, խելո՛ք, — որոտաց Մուդին,

— իսկ եթե հանկարծ բռնկվի՞... Քեզնից ավելի փորձառու կախարդներ այդպես զրկվել են հարազատ հետույքներից, գիտե՞ս:

— Ո՞վ... Ո՞վ է զրկվել հետույքից... Ու՞մ ես ձանաչում, որ զրկվել է հետույքից, — շատ հետաքրքրված հարցրեց մանուշակագույն մազերով կինը:

— Կարևոր չի, ուղղակի թող կախարդական փայտիկը հանի շալվարի հետևի գրանից, — մօնչաց Գիծ-Աչքը, — Կախարդական փայտիկի օգտագործման անվտանգության տարրական պահանջ է, բայց ոչ ոք դրա մասին այլևս չի մտածում, — նա կաղալով քայլեց դեպի խոհանոցը, — և ասեմ, որ իմ աչքով եմ տեսել, — ջղայնացած ավելացրեց նա, երբ երիտասարդ կինը աչքերը թերահավատությամբ վեր պտտեց հոնքերի տակ:

Լուպինն առաջ քայլեց ու սեղմեց Հարրիի ձեռքը:

— Ինչպե՞ս ես, — հարցրեց նա՝ մոտիկից զննելով Հարրիին:

— Լավ եմ...

Հարրին հազիվ էր հավատում, որ տեսածը երազ չէր: Չորս շաբաթ ոչ մի լուր, ոչ մի նույնիսկ հեռավոր ակնարկ իրեն Բեկտենիների նրբանցքից հեռացնելու որևէ ծրագրի մասին, և հանկարծ մի ամբողջ խումբ կախարդներ շատ գործնական տեսքով կանգնած են այդ տանը, ասես շատ վաղուց հաստատված պայմանավորվածությամբ: Նա նայեց Լուպինին շրջապատող մարդկանց: Բոլորը դեռ բարի հետաքրքրությամբ դիտում էին իրեն, և հանկարծ հիշեց, որ չորս օր մազերը չեր սանրել:

— Ես... դուք... ձեր բախտը բերել է, որ Դարզիները տանը չեն, — կմկմաց նա:

— Բախտը բերել է, բա չէ՛, — ասաց մանուշակագույն մազերով կինը: — Այդ ես եմ նրանց տնից դուրս հանել: Մագլական փոստով նամակ էի գրել նրանց, իբր իրենք ընդգրկված են «Ամենալավ խնամված արվարձանային սիզամարգ» համազգային մրցույթի հաղթողների ցանկում: Այս պահին

նրանք իրենց կարծիքով գնում են ստանալու իբր իրենց հասանելիք պարզեց:

Հարրին մի պահ պատկերացրեց քեզի Վերնոնի դեմքը, երբ նա հասկանա, որ «Ամենալավ խնամված արվարձանային սիզամարգ» համազգային մրցույթ գոյություն չունի:

— Մենք գնում ենք, չէ՞... — անհամբեր հարցրեց նա, — շուտո՞վ:

— Անմիջապես, — ասաց Լուպինը, — իհմա ուղղակի սպասում ենք, որ մեր հետախույզները ազդանշան տան, որ ամեն ինչ մաքուր է:

— Ու՞ր ենք գնալու, Տոհմառ՞ջ, — գրեթե հույսով հարցրեց Հարրին:

— Ո՛չ, Տոհմառը չենք գնում, — ասաց Լուպինը՝ Հարրիին նշան անելով, որ իր հետևից խոհանոց գնա: Կախարդների փոքր խումբը հետևեց նրանց: Բոլորը դեռ հետաքրքրությամբ դիտում էին Հարրիին:

— Վտանգը չափազանց մեծ է: Մենք մի այնպիսի տեղում ենք կազմակերպել մեր գլխավոր հավաքատեղին, որն անհնար է բացահայտել: Դրա համար որոշ ժամանակ պահանջվեց:

Գիծ-Աչք Մուտին նստած էր խոհանոցի սեղանի մոտ և իր տափաշշից ինչ-որ բան էր խմում՝ բոլոր ուղղություններով պտտելով իր կախարդական աչքը և ուշադիր զննելով Դարզլիների խոհանոցի բազմաթիվ օգնական սարքերը:

— Նախ ծանոթացնեմ քեզ բոլորի հետ: Սա Ալաստոր Մուտին է, Հա՛րրի, — շարունակեց Լուպինը՝ մատնացույց անելով Մուտիին:

— Ես գիտեմ, — ասաց Հարրին՝ իրեն մի քիչ անհարմար զգալով: Տարօրինակ էր ներկայացվել մեկին, ում ինքն իր կարծիքով արդեն մի ամբողջ տարի ճանաչում էր:

— Իսկ սա Նիմֆադորան է:

— Ինձ Նիմֆադորա չասե՞ս, ՈԵ՛մուս, — ցնցվելով ասաց Երիտասարդ Վիուկը, — ինձ ասեք Թոնքը:

— Նիմֆադորա Թոնքս, որը գերադասում է, որ իրեն կոչեն միայն իր ազգանունով, — ավարտեց Լուպինը:

— Դու էլ կգերադասեիր, եթե քո հնառձ մայրիկը քեզ Նիմֆադորա անվանակոչեր, — մրթնթաց Թոնքսը:

— Իսկ սա Քինզի Շաքլութն է, — ասաց նա՝ մատնացույց անելով բարձրահասակ սևամորթին, որը գլուխը խոնարհեց:

— Էլֆիաս Դոութ, — խռպոտ ծայնով կախարդը գլխով արեց

— Դիդալաս Դիգլ:

— Մենք արդեն հանդիպել ենք, — ոգևորված ասաց Դիգլը՝ ձեռքից ցած գցելով իր մանուշակագույն գլանագլխարկը:

— Եմիլին Վանս:

Արժանապատիվ տեսքով մի վիուկ՝ ուսերին ցած զնրուխտե կանաչ շալով, գլխով արեց Հարրիին:

— Սթարգիս Փոդմոր:

Քառակուսի կզակով ու խիտ, հարդագույն մազերով մի կախարդ բարեհամբույր աչքով արեց Հարրիին:

— Եվ Հեսթիա Ջոունզ:

Վարդագույն այտերով սևահեր մի վիուկ ձեռքով արեց նրան տոստերի կողքից:

Ամեն անգամ Հարրին ամաչկոտ գլխով էր անում: Նա անչափ ուզում էր, որ բոլորը ուրիշ մի բանի վրա նայեն: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես իրեն հանկարծ իրել էին մի մեծ բեմի վրա: Նրա համար նաև անհասկանալի էր, թե ինչու էր այդքան մարդ եկել իր հետևից:

— Անսպասելիորեն շատ թվով մարդիկ ցանկություն հայտնեցին գալ քո հետևից, — ասաց Լուպինը, ասես կարդալով Հարրիի մտքերը, և նրա բերանի անկյունները մի փոքր ցնցվեցին:

— Հա՛, բա ո՞նց, ինչքան շատ, էնքան լավ, — մռայլ ասաց Մուդին: —

Մենք քո թիկնազորն ենք, Փո՛թթեր:

— Մենք իհմա սպասում ենք ազդանշանի, որ ամեն ինչ ապահով է ձանապարհին — ասաց Լուպինը՝ դուրս նայելով խոհանոցի պատուհանից:

— Ընդամենը տասնհինգ րոպե ունենք:

— Ինչ մաքրասեր են, չէ՞ այս մազները, — ասաց Թոնքս անունով վիուկը, որը մեծագույն հետաքրքրությամբ դիտում էր Դարգլիների խոհանոցը: — Ին հայրիկս էլ է մագլածին, բայց ամբողջ կյանքում անուղղելի փնթի է եղել: Ենթադրում եմ, որ նրանց մոտ էլ մարդիկ տարբեր են լինում, ճիշտ ինչպես կախարդների մոտ:

— Ըըմ... հա՛, — ասաց Հարրին: — Լսե՛ք, — նա շրջվեց ու կրկին խոսեց Լուպինի հետ, — ի՞նչ է կատարվում: Ես ոչ մեկից ոչ մի լուր չեմ ունեցել, ի՞նչ է կատարվում Վոլ...

Կախարդներից ու վիուկներից մի քանիսը լրեցնող ֆշուներ արձակացին: Դիդալաս Դիզլը կրկին ձեռքից ցած զցեց գլխարկը, իսկ Մուտին գռմօաց.

— Սուր’ս:

— Ի՞նչ, — ականջներին չհավատալով ասաց Հարրին:

— Այստեղ մենք ոչինչ չենք քննարկի, ոիսկը չափազանց մեծ է, — ասաց Մուտին՝ իր նորմալ աչքով նայելով Հարրիին: Իսկ կախարդական աչքը մնաց կենտրոնացած առաստաղի վրա: — Գրողը տանի՛, — բարկացած ավելացրեց նա՝ ձեռքը տանելով դեպի կախարդական աչքը, — անդադար լրվում է այն օրվանից, ինչ այդ սրիկայի ձեռքն էր ընկել:

Եվ մի զգվելի կամացուկ կլթոցով, որը շատ նման էր ջրով լի լվացարանից հանած խցանի ձայնին, նա ակնակապիճից հանեց իր կախարդական աչքը:

— Գիծ-Ա՛չք, գիտես չէ՞՝, որ շատ զգվելի բաներ ես անում, — իմիջայլոց ասաց Թոնքը:

— Ինձ մի բաժակ ջուր կտա՞ս, Հա՛րի, — խնդրեց Մուտին:

Հարրին անմիջապես մոտեցավ ամանների լվացարանին, մի մաքուր բաժակ վերցրեց և ծորակից ջուր լցրեց՝ ամբողջ ժամանակ մնալով կախարդների ընկերախմբի ուշադրության կենտրոնում: Նրանց լուր կենտրոնացած հայացքներն արդեն տհաճ էին նրա համար:

— Կենա՛ցդ, — ասաց Մուտին, Հարրիի ձեռքից վերցնելով բաժակը: Հետո իր կախարդական աչքը զցեց ջրով բաժակի մեջ ու մատով մի քանի անգամ ջրի մեջ սուզեց: Աչքը հանկարծ սկսեց պտտվել՝ հերթով նայելով բոլոր ներկաներին: — Վերադարձի ճանապարհին ինձ երեքհարյուր վարսուն աստիճանի տեսանելիություն է պետք, — ասաց Մուտին:

— Ինչպե՞ս ենք գնալու... այնտեղ, ուր գնում ենք, — հարցրեց Հարրին:

— Ցախավելներով, — ասաց Լուախինը: — Դա միակ հնարավոր ուղին է: Դու դեռ չափազանց երիտասարդ ես երևութելու համար, Տեսլուղին անպայման նրանց հսկողության տակ կլինի, և մենք չենք կարող ամեն ինչ վտանգի ենթարկել անօրինական Պորտբանալի կիրառելով:

— Ոեմուսն ասում է, որ դու լավ ես թշում ցախավելով, — ասաց Քինզլի Շաքլբութն իր խոր կրծքային ձայնով:

— Ուղղակի գերազանց է թռչում, — ասաց Լուսինը, որն այդ պահին նայում էր իր ժամացույցին: — Ինչեւ, դու լավ կանես, գնաս իրերդ հավաքես, Հա՛րի, մենք պետք է պատրաստ լինենք անմիջապես ձանապարհ ընկնելու, իենց որ ազդանշանը գա:

— Ես կգամ քեզ օգնելու, — զվարթ ասաց Թոնքսը:

Նա Հարրիի հետևից կրկին մտավ նախասրահ ու աստիճաններով բարձրացավ երկրորդ հարկ՝ մեծագույն հետաքրքրությամբ դիտելով շուրջը:

— Ինչ ծիծաղելի տուն է, — ասաց նա, — մի քիչ չափից դուրս մաքուր է իմ կարծիքով, հասկանում ես, չէ՞ ինչ եմ ուզում ասել: Մի քիչ անբնական է: Օ՛հ, սա արդեն ուրիշ բան է, այստեղ շատ ավելի լավ է, — ավելացրեց նա, երբ մտան Հարրիի ննջասենյակը, և Հարրին լույսը վառեց:

Նրա սենյակն անկասկած շատ ավելի խառն էր, քան տան մյուս սենյակները: Չորս օր ծայրահեղ վատ տրամադրությամբ սենյակի մեջ բանտարկված լինելով, Հարրին որևէ ջանք չէր գործադրել այն մի փոքր կարգի բերելու համար: Ունեցած գրքերի մեծ մասն ուղղակի սփռված էր հատակին, որտեղ նա ինքն իրեն ցրելու ապարդյուն ջանքեր էր գործադրել մե՛կ այս գիրքը բացելով ու մի կողմ նետելով, մե՛կ մյուսը: Հեղվիզի վանդակը մաքրելու կարիք չէր եղել՝ բնակչի բացակայության պատճառով, և վանդակից արդեն սկսել էր վատ հոտ գալ, իսկ նրա դպրոցական ձամպրուկը բաց էր՝ կիսով չափ դուրս թափված ձմրթված մագլական ու կախարդական հագուստների խառը պարունակությամբ:

Հարրին սկսեց արագ-արագ հավաքել գրքերն ու նետել ձամպրուկի մեջ: Թոնքսը մի պահ կանգնեց հագուստի բաց պահարանի հայելու առաջ՝ իր արտացոլումը քննադատաբար զննելու համար:

— Գիտե՞ս... Չե՞... Չե՞մ կարծում, թե մանուշակագույնն իմ գույնն է, — մտազբաղ ասաց նա՝ մատով ձգելով իր կարծ կտրած մազերի ցից փնջերից մեկը, — Ի՞նչ ես կարծում, մի քիչ ճշացող չի՞... Շատ չի՞ ուշադրություն գրավում ինձ վրա:

— Ըըըմ, — ասաց Հարրին՝ հայացքը նրա վրա բարձրացնելով, գետնից վերցրած, «Բրիտանիայի և Իռլանդիայի քվիդիչի թիմերը» գրքից:

— Հա՛, այդպես էլ կա... Ավելորդ ուշադրություն է գրավում, — ասաց Թոնքսը վճռականորեն: Նա աչքերը հոնքերի տակ ոլորեց մի տարօրինակ կենտրոնացած արտահայտությամբ, ասես մեծագույն ջանքերով փորձում էր

ինչոր բան վերիիշել: Մեկ վայրկյան անց նրա մազերը դարձան ելակի ծամոնի ճշացող վառ կարմիր գույնի:

— Ինչպես արեցիք... — բերանը բաց նայելով նրան՝ հարցրեց Հարրին, երբ նա հոնքերի տակից հետ իջեցրեց աչքերը:

— Ես մետամորֆագուս եմ, — ասաց նա՝ կրկին քննախույզ դիտելով իր արտացոլումը և գլուխն այնպես շրջելով, որպեսզի բոլոր կողմերից տեսնի իր նոր սանրվածքը: — Իսկ դա նշանակում է, որ կարող եմ ուզածս ցանկացած ձևով փոխել իմ արտաքինը, — ավելացրեց նա՝ հայելու մեջ իր թիկունքում նկատելով Հարրիի դեմքի ապշահար արտահայտությունը: — Ես բնածին մետամորֆագուս եմ: Եվ նոյնիսկ առանց սովորելու միշտ ամենաբարձր գնահատականներն եմ ստացել ավորների ուսուցման ժամանակ «Գաղտնաքողարկում և ծպտանք» դասերից... Պատկերացնու՞ն ես ինչ իրաշալի էր...

— Դուք ավրո՞ր եք, — խորապես տպավորված հարցրեց Հարրին: Սև կախարդների որսորդի գործը միակ մասնագիտական ապագան էր, որը նա կարող էր պատկերացնել իր համար Հոգվարթսն ավարտելուց հետո:

— Հա՛, — ասաց Թոնքսը հպարտությամբ, — Քինզին նույնպես: Նա ինձնից քիչ ավելի բարձր կարգ ունի: Ես միայն մեկ տարի առաջ եմ որակավորում ստացել: Քիչ մնաց կտրվել «Գողություն և հետապնդում» դասի քննությունից: Ես անհույս ապաշնորհ եմ շարժումներիս մեջ: Լսեցի՞ր ինչպես մի ափսե կոտրեցի ներքնում, երբ նոր էինք ներս մտել:

— Իսկ կարելի՞ է սովորելով մետամորֆագուս դառնալ, — հարցրեց Հարրին՝ լրիվ մոռանալով իրերը հավաքելու անհրաժեշտության մասին:

Թոնքսն ուրախ ծիծաղեց:

— Գրագ կգամ, որ երեմն շատ ես ուզում քողարկել այդ սպին, չէ՞...

Նրա աչքերը կանգնեցին Հարրիի ճակատի կայծակնածկ սպին վրա:

— Իրոք, չէի առարկի նման հնարավորության դեմ, — անակնկալի գալով մրթմրթաց Հարրին և արագ շրջվեց: Նա չէր սիրում, երբ մարդիկ նայում էին իր սպին:

— Դեհ, ինչ կա որ, գուցեև կարելի է սովորել, եթե շատ ուզենաս, թեև դա հեշտ բան չի, — ասաց Թոնքսը: — Մետամորֆագուսները բնության մեջ շատ հազվադեպ են պատահում: Մետամորֆագուս սովորաբար ծնվում են, չեն դառնում: Կախարդների մեծամասնությունը իրենց արտաքինը փոխելու

համար կախարդական փայտիկ են օգտագործում կամ հմայադեղեր: Բայց Հա՛րի, լավ կանենք շտապենք, — մեղավորությամբ ավելացրեց նա՝ նայելով հատակին տիրող խառնաշփոթին:

— Օ՛հ, հա՛... — ասաց Հարրին՝ մի քանի ուրիշ գոքեր ճանկելով գետնից:

— Լա՛վ, արի դու մի՛ դիմադրիր և թույլ տուր, որ ես ինքս դա անեմ, ես քեզնից շատ ավելի արագ կհավաքեմ... Նայի՛ր... Հավա՛ք... — բարձրաձայն ասաց Թոնքսը՝ իր կախարդական փայտիկով հատակն ավլող շարժում կատարելով:

Գոքերը, հագուստները, հեռադիտակը, կշեռքը, բոլորն օդ բարձրացան ու իրար վրա խառնիխուրն լցվեցին ճամպրուկի մեջ:

— Այնքան էլ կոկիկ չստացվեց, — ասաց Թոնքսը՝ մոտենալով ճամպրուկին և զննելով ներսում իրար վրա լցված իրերը: — Մայրիկս կարողանում է նույնիսկ ամեն ինչ ծալած դասավորել, անգամ կարող է ստիպել, որ գուլպաներն իրենք իրենց ծալվեն: Բայց ես այդպես էլ չսովորեցի, թե ինչպես էր անում... Մի տեսակ հանգույց էր անում օդում... այսպե՞ս... — նա իր կախարդական փայտիկով մի ալիքածն հանգույց արեց օդի մեջ:

Հարրիի գուլպաներից մեկը թեթևակի վեր թռավ տեղից, պտտվեց ու հետ թրմփաց ճամպրուկի խառնակույտի վրա:

— Ա՛հ, էլի չստացվեց, — ասաց Թոնքսը՝ փակելով ճամպրուկի կափարիչը, — բայց գոնե ամեն ինչ ներսում է: Սա կարելի է երևի մի փոքր մաքրել, — ասաց նա՝ իր կախարդական փայտիկն ուղղելով Հեղվիզի վանդակի վրա, — Սքո՛րջիֆայ... — մի քանի փետուրներն ու ծերտիկներն անհետացան, — Հիմա մի քիչ ավելի լավ է... Ես այդպես էլ տեղը-տեղին չսովորեցի բոլոր տնային-տնտեսուհիական-մաքրա-լվացքա-խոհանոցային տեսակի հմայանքները: Վերջացրինք: Ամեն ինչ վերցրի՞նք: Կաթսա՞ն: Ցախավե՞լը: Վաա՞ուու... Հրացո՛լք...

Նրա աչքերը լայն չռվեցին, երբ հայացքն ընկավ Հարրիի աջ ձեռքում բռնած ցախավելին, որը նրա հպարտությունն ու ուրախությունն էր. Սիրիուսից նվեր ստացած՝ միջազգային ստանդարտի մարզական ցախավելը:

— Իսկ ես դեռ «Գիսաստղ Երկու-վեց-զրոյով» եմ թշում, — նախանձաթոր ասաց Թոնքսը: — Հիմա վերջացրինք: Կախարդական փայտիկդ դեռ ջինսիդ գրպանու՞մ է: Իսկ հետույքդ դեռ տեղու՞մ է: Օ-քե՛յ, ուրեմն գնացի՞նք: Լոքոմոթո՛ր Ճամպրու՞կ:

Հարրիի Ճամպրուկը մի քանի մատնաչափ գետնից վեր բարձրացավ: Կախարդական փայտիկը դիրիժորի փայտիկի նման բարձր պահելով՝ Թոնքսը Ճամպրուկը թոցրեց սենյակով և դոնից դուրս իրեց իրենցից առաջ: Հարրին ծախ ձեռքով վերցրեց Հեղվիզի վանդակը և աստիճաններով ցած իջավ նրա հետևից:

Խոհանոցում Մուդին արդեն տեղն էր դրել իր կախարդկան աչքը, որը լվացվելուց հետո այնքան արագ էր պտտվում, որ Հարրիի սիրտը սկսեց խառնել, երբ մի քիչ Երկար նայեց դրա վրա: Քինզի Շաքլբոլթը և Սթարգիս Փողմորը հետազոտում էին միկրոալիքային վառարանը, իսկ Հեսթիա Զոունզը ծիծաղում էր՝ զննելով կարտոֆիլ մաքրող դանակը, որը ձեռքն էր վերցրել դարակներից մեկից: Լուպինը Դարզլիներին հասցեագրված մի նամակ էր կնքում:

— Գերազանց է, — ասաց Լուպինը՝ նայելով ինչպես էին Թոնքսն ու Հարրին իջնում աստիճաններով: Մեզ, կարծում եմ, ընդամենը մեկ րոպե է մնացել: Լավ կանենք դուրս գանք այգի, որ արդեն պատրաստ լինենք: Հա՛րի, ես մի նամակ եմ գրել մորաքրոջդ ու նրա ամուսնուն, որ չանհանգստանան:

— Նրանք չեն անհանգստանա, — ասաց Հարրին:

— Գրել եմ, որ դու ապահով ես...

— Օ՛հ, դա միայն կվահատեցնի նրանց...

— Եվ որ նրանք քեզ կտեսնեն հաջորդ ամառ...

— Իսկ դա պատրադի՞ր է:

Լուպինը ժպտաց, բայց չպատասխանեց:

— Այստեղ արի՛, տղա՛ս, — մռայլ ասաց Մուդին, իր կախարդական փայտիկով նշան անելով Հարրիին, որ մոտենա իրեն, — Ես պետք է ապատեսլացնեմ քեզ:

— Ի՞նչ պետք է անեք... — անհանգստացած հարցրեց Հարրին:

— Ապատեսլացման հմայանք պիտի անեմ, — ասաց Մուդին՝ բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը: — Լուպինը ասում է, որ դու

Անտեսանելիության թիկնոց ունես, բայց այն ցած կընկնի, եթե հազնես թռիչքի ժամանակ: Սա քեզ ավելի լավ կթաքցնի: Ահա, խնդրե՞մ...

Նա փայտիկն ուժեղ շփեց Հարրիի գլխին, և վերջինիս տարօրինակ զգացում համակեց, ասես Մուտին մի ձու էր կոտրել իր գլխի վրա: Կախարդական փայտիկի ծայրից գլխին թափված հեղուկի նման տարօրինակ սառը շիթեր սկսեցին ցած վազել նրա մարմնով:

— Տպավորված եմ, Գիծ-Աչք, — ասաց Թոնքսը՝ հիացմունքով նայելով Հարրիի կրծքին:

Հարրին ցած նայեց իր մարմնին, ավելի ճիշտ այնտեղ, որտեղ պետք է լիներ իր մարմինը, որովհետև այն բոլորովին իր մարմնի նման չէր այլևս: Այն անտեսանելի չէր, ուղղակի ընդունել էր իր հետևում գտնվող խոհանոցի գույներն ու պատկերները: Նա կարծես մարդ քամելեոն էր դարձել:

— Գնացի՞նք, — ասաց Մուտին՝ իր կախարդական փայտիկով բացելով հետնամուտքի դուռը:

Բոլորը դուրս եկան քեզի Վերնոնի գեղեցիկ խնամված սիզամարգի վրա:

— Պարզ գիշեր է, — մրթմրթաց Մուտին՝ իր կախարդական աչքով զննելով երկինքը: — Լավ կլիներ մի քիչ ամպամած լիներ: Լա՛վ, ուրեմն լսի՛ր, — հաչոցի պես դիմեց նա Հարրիին, — մենք թռչելու ենք փակ շարքով: Թոնքսը կթռչի ուղիղ քո առջևից, ուրեմն ինչ էլ անես նրա պոչից չպոկվես: Լուպինը կպահի քեզ տակից: Ես պահելու եմ թիկունքդ: Մյուսները կպտտվեն մեր շուրջը: Ինչ էլ լինի մենք մեր դիրքերը չենք խախտի, եղա՞վ: Եթե մեզնից մեկնումեկին սպանեն...

— Իսկ նման բան հանարավո՞ր է, — վախեցած անհանգստությամբ հարցրեց Հարրին, բայց Մուտին հարկ չհամարեց պատասխանել նրան:

— ... մյուսները շարունակում են թռչել առանց կանգ առնելու: Պա՞րզ է: Ոչ մի դեպքում կանգ չառնե՞լ: Շարքը չխախտե՞լ: Եթե բոլորիս սպանեն, բայց դու ողջ մնաս, Հա՛րի, թիկնապահ ջոկատը պատրաստ սպասում է մեր տեղը զբաղեցնելու համար: Կշարունակես թռչել դեպի արևելք, ու նրանք կմիանան քեզ:

— Հերիք է կատակ անես, Գիծ-Աչք, նա կկարծի, որ մենք այս ամենին լուրջ չենք վերաբերվում, — ասաց Թոնքսը, մինչ Հարրիի ճամպրուկն ու Հեղվիզի վանդակը ամրացնում էր իր ցախավելին:

— Ես ուղղակի ծանոթացնում եմ տղային մեր ծրագրի հետ, — մռնչաց Մուդին: — Մեր գործը նրան Կենտրոնական շտաբ ապահով հասցնելն է, և եթե հանկարծ այնպես ստացվի, որ բոլորս մեռնենք...

— Ոչ ոք չի մեռնի, — ասաց Քինզլի Շաքլբոլթն իր խոր կրծքային հանգստացնող ձայնով:

— Բոլորը նստեն ցախավելներին, առաջին ազդանշանը եկավ, — ասաց Լուպինը՝ մատնացուց անելով դեպի երկինքը:

Հեռու վերևում կարմիր կայծերի մի փունջ էր հայտնվել աստղերի միջև: Հարրին անմիջապես ճանաչեց դրանք որպես կախարդական փայտիկի կայծեր: Նա իր աջ ոտքը գցեց Հրացոլքի վրա, ամուր բռնեց ցախավելի կոթը և զգաց, ինչպես այն շատ թույլ ցնցվեց, ասես սպասում էր, թե երբ է տերը նորից օդ բարձրանալու:

— Երկրորդ ազդանշանը... Գնացի՞նք. — բարձրածայն ասաց Լուպինը, երբ այս անգամ կանաչ կայծեր պայթեցին նրանց գլխավերևում հեռու երկնքում:

Հարրին ուժեղ վեր իրեց իրեն գետնից: Չով գիշերային քամին շեշտակի անցավ նրա մազերի միջով, իսկ Բեկտենիների նրբանցքի կոկիկ քառակուսի այգիներն անմիջապես սուզվեցին նրանց տակ՝ արագորեն փոքրանալով ու նմանվելով մուգ կանաչ ու սև կտորներից կարված ծածկոցի, և անմիջապես Նախարարությունում իրեն սպասվող հարցաքննության մասին բոլոր մտքերը ցնդեցին նրա գլխից, ասես դուրս քշվելով քամու ուժեղ հոսանքից: Այնպիսի զգացում էր ապրում, ասես սիրտը պիտի իրես պայթեր հաճույքից: Նա նորից թռչում էր, հեռու էր թռչում Բեկտենիների նրբանցքից, ինչի մասին երազել էր ամբողջ ամառ: Նա տուն էր գնում: Մի քանի հիասքանչ վայրկյանների ընթացքում նրա բոլոր հոգաերն ու խնդիրները կարծես փոքրացան ու դարձան չնչին ու անկարևոր՝ համեմատած այդ աստղազարդ երկնքի անսահմանության հետ:

— Զախ թեքվե՛ք, ձախ թեքվե՛ք, այնտեղ մի մազի է վեր նայում, — գոռաց Մուդին թիկունքից: Թոնքսը շեշտակի թեքվեց, և Հարրին առանց մի մազաչափ իսկ շեղվելու գնաց նրա հետևից՝ դիտելով ինչպես էր իր ձամպրուկը կատաղի ձոճվում թոնքսի ցախավելի տակ:

— Պետք է բարձրանալ: Մեկ քառորդ մղոնով վեր ենք բարձրանում:

Հարրիի աչքերն արցունքոտվեցին քամու սառնությունից, երբ ամբողջ խումբը դեպի վեր սուրաց: Ներքեւում այլևս ոչինչ չէր տեսնում, բացի լուսերի հեռավոր մանրիկ կետիկներից, որոնք ավտոմեքենաների ու փողոցային լապտերների լուսերն էին: Հնարավոր է, որ այդ պատլիկ լուսերից երկուսը քեզի Վերնոնի մեքենայի լուսերն էին: Դարձիները երևի արդեն հետադարձի ճանապարհին են՝ ծայրահեղ կատաղած, գոյություն չունեցող Սիզամարգային մրցույթի կապակցությամբ, և Հարրին բարձրածայն ծիծաղեց, թեև նրա ձայնը խլացավ մյուսների քամուց ծածանվող պարեգոտների խփխփոցից և ցախավելից կապված ճամպրուկի ճռճռոցից: Քամին խլացուցիչ սուլում էր ականջների մեջ՝ ուժգնանալով իրենց աճող արագության հետ: Նա իրեն այդքան ողջ կամ այդքան երջանիկ չէր զգացել մի ամբողջ ամիս:

— Դեպի հարավ ենք շրջվու՞մ... — գոռաց Գիծ-Աչքը, — առջևում քաղաքն է:

Նրանք դեպի աջ թեքվեցին, որպեսզի խուսափեն ուղիղ իրենց տակ ընկած առկայծող լուսերի սարդոստայնի վրայով թռչելուց:

— Պահե՛ք դեպի հարավ-արևելք ու մի քիչ վե՛ր բարձրացեք: Առջևում մի ցածր ամպ են տեսնում, որը կարող է քողարկել մեզ, — ձայն տվեց Մուդին:

— Մենք ամպերի միջով չենք թռչի, — բարկացած գոռաց թոնքսը, — մինչև ոսկորները կթռչվենք, Գիծ-Աչքը:

Հարրին ուրախ էր, որ նա ասաց դա: Նրա ձեռքերն արդեն ցրտից թմրել էին Հրացոլքի կոթին: Ափսոսում էր, որ չմտածեց մի տաք բան հագնելու մասին, և արդեն սկսել էր ցրտից դողալ:

Նրանք մի քանի անգամ փոխեցին թռիչքի ուղղությունը ըստ Գիծ-Աչքի հրահանգների: Հարրին աչքերը կկոցել էր սառը քամուց, որից ականջներն արդեն սկսել էին ցավալ: Իր հիշողության մեջ նա ընդամենը մեկ անգամ էր այդպիսի ցուրտ զգացել ցախավելի վրա նստած՝ Հոգվարթսում սովորելու երրորդ տարում Հաֆլիկաֆի դեմ խաղի ժամանակ, երբ ուժեղ փոթորիկ էր: Նրանց խմբի շուրջը պտտվող մյուս պահապաններն ասես հսկա գիշատիչ թռչուններ լինեին: Հարրին կորցրել էր ժամանակի զգացողությունը: Դժվար էր ասել, թե որքան ժամանակ էին թռչում: Իր կարծիքով պետք է մոտավորապես մեկ ժամ լիներ:

— Թեքվում ենք դեպի հարավ-արևմուտք, — գոռաց Մուղին, — պետք է հեռու գնանք ավտոմայրուղուց:

Հարրին արդեն այնպես էր սառել, որ նույնիսկ նախանձով էր մտածում ներքեւում անվերջ հոսանքով շարժվող ավտոմեքենաների չոր ու կլիմայացված ինքնազոհ խցիկների մասին, հետո նույնիսկ ավելի մեծ նախանձով հիշեց Տեսլուղին և տեսլափոշիով ճամփորդելու առավելությունները: Գուցե այնքան էլ հաճելի չէր բուխարիների ելքերով Տեսլուղիով խելագար պտտվելը, բայց այնտեղ գոնե տաք էր: Քինզի Շաքլբոլթը շեշտակի անցավ նրա կողքով՝ լուսնի լուսի տակ փայլեցնելով ճաղատ գլուխն ու ականջից կախված ոսկե օղը: Այժմ աջից թռչում էր Եմիլին Վանսը, կախարդական փայտիկը ձեռքին պատրաստ պահած՝ ուշիուշով անդադար աջ ու ձախ նայելով: Հետո նա նույնպես շեշտակի վեր անցավ, ու նրան փոխարինեց Սթարգիս Փողմորը:

— Մենք ստիպված ենք մի քիչ պտույտներ անել, որպեսզի համոզվենք, որ մեզ չեն հետևում, — գոռաց Մուղին:

— ԳԺՎԵ° ԵՍ, ԳԻԺ-ԱՉՔ, — առջևից հետ գոռաց թոնքսը, — բոլորս շուտով սառուցի կտոր կդառնանք ցախավելների վրա, ու եթե շարունակ դուրս գանք մեր ճանապարհից, մինչև հաջորդ շաբաթ տեղ չենք հասնի: Համ էլ արդեն գրեթե տեղ ենք հասել:

— Ժամանակն է ցած իշնել, — լսվեց Լուպինի ձայնը:

— Հետևի՝ Թոնքսին, Հա՛րի:

Հարրին թոնքսի հետևից ցած սուզվեց: Նրանք իշնում էին ուղիղ դեպի գետնի վրա կուտակված ահօելի մեծ լուսերի սարդոստայնը, որն ասես սփռված էր անտակ մութ անդունդի մակերեսի վրա: Ավելի ու ավելի էին իշնում, մինչև Հարրին սկսեց հստակ տեսնել ավտոմեքենաների լուսերը և փողոցային լապտերները, ծխնելույզները և հեռուստատեսային ալեհավաքները: Նրա միակ ցանկությունը այդ պահին գետնին հասնելն էր, թեև նրա կարծիքով ինչ-որ մեկը պետք է սառցագերծեր իրեն՝ ցախավելից իշնելու համար:

— Հասա՞նք, — գոռաց թոնքսը, և մի քանի վայրկյան անց նրանք վայրէջք կատարեցին:

Հարրին իջավ ուղիղ նրա հետևում և ցած թռավ ցախավելից մի փոքր իրապարակի մեջտեղում անխնամ աճող խոտի վրա: Թոնքսն արդեն

անջատում էր Հարրիի ձամպրուկն իր ցախավելից: Ոտքից գլուխ դողալով՝ Հարրին շուրջը նայեց: Շրջապատող մռայլ տների ֆասադները բնավ հյուրընկալ չէին: Որոշ տների պատուհաններ կոտրված էին, և մռայլ կլանում էին փողոցային լապտերների լույսը: Շատերի դռներից տեղ-տեղ պլոկված էր ներկը, և շքամուտքերի աստիճանների մոտ մեծ աղբակույտեր էին հավաքված:

— Որտե՞ղ ենք, — հարցրեց Հարրին, բայց Լուպինը շատ կամաց պատասխանեց

— Մի դոպեհց կիմանաս:

Մուդին ինչ-որ բան էր փնտրում իր թիկնոցի մեջ ցրտից սառած ուկրոտ ձեռքերով:

— Գտա՛, — ասաց նա՝ մի բան հանելով գրպանից, որը շատ նման էր արծաթե վարիչի և չրիսկոցով միացրեց այն:

Մոտակա փողոցային լապտերը ֆսոցով մարեց: Նա կրկին ձրթացրեց Անջատիչը, և հաջորդ լապտերը մարեց: Նա շարունակեց ձրթացնել Անջատիչը, մինչև հրապարակում եղած բոլոր լապտերները մարեցին, և միակ լուսավորությունը մնաց վարագուրած պատուհաններից և բարակ նորալուսնից եկող լույսը:

— Դամբլդորից պարտքով եմ վերցրել, — գռմռաց Մուդին՝ Անջատիչը դնելով գրպանը: Հիմա պատուհանից դուրս նայող ոչ մի մազլ մեզ չի տեսնի: Իսկ հիմա եկե՛ք իմ հետևից, արա՛գ:

Նա բռնեց Հարրիի արմունկից ու առաջ տարավ նրան՝ դուրս բերելով խոտածածկ հրապարակից: Նրանք անցան փողոցը և քայլեցին մայթով: Լուպինը և Թոնքսը գնում էին նրանց հետևից՝ երկուսով բռնած բերելով Հարրիի ձամպրուկը: Պահակազորի մյուս անդամները՝ բոլորը պատրաստ բռնած կախարդական փայտիկներով, քայլում էին նրանց կողքերից:

Մոտակա տան պատուհաններից մեկից երաժշտության խոլ ձայն էր գալիս: Տներից մեկի ջարդված դարպասների մոտ կիտված ուռած տոպրակների կույտից ուժեղ աղբահոտ եկավ:

— Այստեղ նայի՛ր, — ցածր ասաց Մուդին մի փոքր կտոր մագաղաթանման թուղթ մտցնելով Հարրիի ապատեսլացված ձեռքի մեջ և իր կախարդական փայտիկի լուսատու ծայրը մոտ պահեց, որպեսզի Հարրին տեսնի, թե ինչ էր գրված թղթի վրա. — արագ կարդա՛ ու մտապահի՛ր:

Հարրին ցած նայեց թղթի կտորին: Նեղ տառերով ձեռագիրը շատ հեռավոր ծանոթ էր: Այնտեղ գրված էր:

Շ Զ

«Փյունիկի միաբանության կենտրոնական շտաբը գտնվում է
Լոնդոնում, Գրիմոլդ փողոց, թիվ 12 հասցեում»:

Ը Ֆ

Ֆ Ֆ

Գլուխ 4. Գրիմոլդ փողոց թիվ տասներկու

- Ինչի՞ Միաբանության շտաբը... — սկսեց Հարրին:
- Ո՛չ այստեղ, տղա՛, — մռնչաց Մուդին: — Սպասի՛ր, մինչև ներս մտնենք:

Նա Հարրիի ձեռքից հետ թռցրեց մագաղաթի կտորը և այրեց իր կախարդական փայտիկի ծայրով: Մինչ երկտողը կծկվում էր կրակի լեզուներից ու մոխրացած թափվում գետնին, Հարրին կրկին նայեց շրջապատի տներին: Նրանք այդ պահին կանգնած էին թիվ տասնմեկ տան մոտ: Հարրին դեպի ձախ նայեց ու տեսավ թիվ ինը: Հետո դեպի աջ նայեց, բայց այնտեղ թիվ տասներեքն էր:

- Բայց ու՞ր է...
- Մտածի՛ր այն, ինչը հենց նոր կարդացիր, — հանգիստ ասաց Լուպինը:

Հարրին հիշեց և հազիվ էր հասել նախարարության այն մասին, որտեղ գրված էր Գրիմոլդ փողոց, թիվ տասներկու, երբ բացարձակ անհությունից մի հնամաշ ու ծեծված տեսքով դուռ հայտնվեց թիվ տասնմեկ ու թիվ տասներեք տների միջև, որի հետևից մարմնավորվեցին տան կեղտոտ պատերը և մռայլ պատուհանները: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես շենքերի շարքում մի նոր տուն հայտնվեց՝ երկու կողմից հրմշտելով շարքում կանգնած մյուս տներին: Հարրիի ծնոտը կախվեց: Թիվ տասնմեկ տան ստերեռ ձայնարկիչը շարունակում էր ցմկցմիացնել: Ակնհայտ էր, որ ներսում գտնվող մագլները ոչինչ չեին զգացել:

- Առաջ գնա՛, շտապի՛ր, — մռնչաց Մուդին՝ մեջքից բոթելով Հարրիին:
- Հարրին բարձրացավ մաշված աստիճաններով՝ անթարթ նայելով հենց նոր նյութականացած դռանը: Դռան սև ներկը խունացած էր ու տեղ-տեղ պլոկված: Արժաթյա թակիչը պարուրված օձի տեսք ուներ: Ո՛չ բանալու անցք կար, ո՛չ փոստարկը:

Լուպինը հանեց իր կախարդական փայտիկը և մեկ անգամ խփեց դռանը: Հարրին մետաղյա շղթայի զնզգնգոց լսեց: Դուռը ճռաց ու բացվեց:

- Արագ ներս մտի՛ր, Հա՛րի, — շշնջաց Լուպինը, — բայց շատ խոր ներս չգնա՛ս և ոչնչի ձեռք չտա՛ս:

Հարրին դռան շեմից ներս քայլեց գրեթե բացարձակ մթության մեջ: Խոնավության, փոշու և քաղցրավուն նեխահոտ էր գալիս: Տունը ասես վաղուց ամայի, փտող շինություն լիներ: Նա ուսի վրայով հետ նայեց ու տեսավ, ինչպես մյուսներն իրար հետևից ներս մտան: Լուպինը և Թոնքսը բերում էին իր ճամպրուկն ու Հեղվիզի վանդակը: Մուղին վերին աստիճանի վրա կանգնած, Անջատիչով հետ էր միացնում փողոցի լապտերները: Փոքրիկ իրապարակը կրկին ակնթարթորեն լուսավորվեց նարնջագույն լույսով, մինչև Մուղին կաղալով ներս կմտներ ու կփակեր մուտքի դուռը, ինչից հետո նախարահը կատարելապես ընկղմվեց մթության մեջ:

— Հիմա արդեն կարելի է...

Նա իր կախարդական փայտիկը կրկին շիեց Հարրիի գլխին, և այս անգամ Հարրիին թվաց, որ ինչ-որ տաք հեղուկի շիթեր ծորացին իր թիկունքով և հասկացավ, որ Ապատեսլացման հմայանքը հանվեց իր վրայից:

— Հիմա թո՛ղ բոլորը հանգիստ կանգնեն, մինչև ես մի փոքր լուսավորություն անեմ մեզ համար, — շշնջաց Մուղին:

Մյուսների շշուկներն ու խոլ ձայները Հարրիին չարագույժ զգացում էին ներշնչում: Այնպիսի զգացողություն էր, ասես իրենք հենց նոր մտել էին մի մահացող մարդու տուն: Նա մի կամացուկ ֆստոց լսեց, և պատերից կախված հնառձ գազային լամպերը կենդանացան՝ պատերի երկայնքով թրթացող անկայուն լույս սփռելով երկարավուն ու մռայլ նախարահի կեղտոտ ու տեղ-տեղ պլոկվող պաստառով պատերի ու հատակի քրքրված կարպետի վրա: Սարդոստայնով պատված գազային ջահերի միջև պատերին ծուռումուռ կախված էին ժամանակից սկացած մռայլ դիմանկարներ: Հատակի ու պատի գծով ձգվող լայն շրիշակի հետևից Հարրին ինչ-որ անկանոն շարժման խզխզոց լսեց: Դռան մոտ գտնվող փոքր սեղանիկի վրա դրված մոմակալը և պատից կախված գազային ջահը բրոնզե օձերի տեսք ունեին:

Արագ մոտեցող ոտնաձայներ լսվեցին, և Ունի մայրիկ տիկին Ուիզլին հայտնվեց միջանցքի հեռավոր ծայրում գտնվող դռան հետևից: Բարեսիրտ ժպտալով ու ողջունելով՝ նա շտապում էր եկածներին ընդառաջ: Սակայն Հարրին նկատեց, որ տիկին Ուիզլին ավելի նիհար ու գունատ էր, քան իրենց նախորդ հանդիպման ժամանակ:

— Օ՛հ, Հա՛րի, որքա՞ն ուրախ եմ քեզ տեսնել, — շշնջաց նա՝ այնպես ուժգին գրկելով նրան, որ վերջինիս կողերը ձրթձրթացին, հետո Հարրիի ուսերը բռնած հետ հրեց, որպեսզի ոտքից գլուխ մի լավ զննի նրան, — իսկ դու նիհարել ես, տղա՛ս... Քեզ առատ սնունդ է հարկավոր, բայց այսօր, վախենամ, պետք է մի քիչ սպասեք ընթրիքին:

Նա շրջվեց դեպի Հարրիի թիկունքում կանգնած կախարդների ընկարեխումբը և մեծ լրջությամբ շշնջաց.

— Հենց նոր եկավ, ժողովն արդեն սկսվել է:

Հարրիի թիկունքում կանգնած կախարդները հետաքրքրության ու ոգևորության ձայներ հանեցին և իրար հետևից արագ առաջ անցնելով, շտապեցին դեպի միջանցքի ծայրում գտնվող դուռը, որտեղից դուրս էր եկել տիկին Ուիզլին: Հարրին ինքնաբերաբար շարժվեց Լուպինի հետևից, բայց տիկին Ուիզլին նրան հետ պահեց:

— Ո՛չ, Հա՛րի, ժողովը միայն Միաբանության անդամների համար է: Ունը և Հերմիոնան վերևում են, կարող ես նրանց հետ սպասել մինչև ժողովը վերջանա: Հետո ես ընթրիք կպատրաստեմ: Եվ միջանցքում բարձր չխսե՞ն, — ավելացրեց նա շատ լուրջ շշուկով:

— Ինչո՞ւ:

— Չեմ ուզում, որ այստեղ որևէ բան արթնանա:

— Այսինքն, ինչպես թե՝ արթնանա...

— Հետո կբացատրեմ, հիմա շտապ գործ ունեմ, ես էլ պետք է ժողովին մասնակցեմ: Ես քեզ միայն ցույց կտամ, թե որտեղ ես քննելու:

Մատը շրթունքներին սեղմելով և ոտքերի մատների վրա քայլելով, նա Հարրիին ուղեկցեց երկար, ցեցը կերած, հաստ վարագույների կողքով, որոնց հետևում Հարրիի ենթադրությամբ պետք է մեկ ուրիշ դուռ լիներ, և շրջանցելով հովանոցների մի մեծ կանգակ, որն ասես սարքված էր տրոլների մի քանի զույգ ոտքերից, նրանք սկսեցին վեր բարձրանալ մութ աստիճաններով՝ անցնելով պատին փակցված մի շարք չորացած այլանդակ գլուխների կողքով: Ավելի մոտիկից նայելով գլուխներին Հարրին կռահեց, որ դրանք տնային ալփերի գլուխներ էին: Բոլորն իրար շատ նման բավականին կճատ քթեր ունեին:

Հարրիի անհանգստությունը և հիասթափությունը ավելանում էր իր կատարած ամեն հաջորդ քայլի հետ: Ի՞նչ գրողի տարած գործ ունեին իրենք

այդ տանը, որը տեսքից դատելով, ամենայն հավանականությամբ, պատկանում էր ինչ-որ սև կախարդների ընտանիքի:

— Տիկին Ուիզի, ինչու՞...

— Ունը և Հերմիոնան քեզ ամեն ինչ կբացատրեն, սիրելին: Ես իրոք շտապում եմ, — ցրված շնչաց տիկին Ուիզիին, — այնտեղ են... — ասաց նա, երբ հասել էին երկրորդ հարկի աստիճանահարթակին, — աջից առաջին դուռը: Ես կկանչեմ ձեզ, երբ ժողովը վերջանա:

Եվ նա աստիճաններով ներքև շտապեց:

Հարրին անցավ աղոտ լուսավորված աստիճանահարթակով, պտտեց դուռն բռնակը, որը օձի գլխի ծև ուներ և բացեց դուռը:

Սենյակը աղոտ լուսավորված բարձր առաստաղ ուներ, և ներսում երկու մեծ մահճակալներ կային: Հետո ուժեղ խլտիւնոց լսվեց, որին հետևեց մի ավելի ուժեղ հիացական ճիչ, և նրա տեսադաշտը լրիվ փակվեց մեծ քանակության խիտ շագանակագույն մազերի դեզով: Հերմիոնան նետվել էր նրան գրկելու, ինչից նա հազիվ կանգնած մնաց ոտքերի վրա, իսկ Ունի պստիկ բուն, Շափյուղասարեկը, նույն ինքը՝ Զիզիկը, հուզված վզզոցով պտույտներ էր անում նրանց գլուխների շուրջը:

— Հա՞րի... Ուո՞ն, նա այստե՞ղ է, Հարրին այստե՞ղ է: Մենք չլսեցինք ինչպես եկար: Օ՛հ, ինչպե՞ս ես: Լա՞վ ես: Շա՞տ ես բարկացել մեզ վրա: Հո չե՞ս նեղացել մեզնից: Տեսնում եմ, որ նեղացել ես: Ես գիտեի, որ նամակները լրիվ անօգուտ են: Բայց մենք չեինք կարող քեզ որևէ բան ասել: Դամբլդորը մեզնից խոստում էր վերցրել, որ... Օ՛հ, այնքան բան ունենք քեզ պատմելու... Արագ պատմի՞ր մեզ ազրայելների մասին... Երբ լսեցինք... Եվ այդ հարցաքննությունը Նախարարությունում... Ուղղակի անհանդուրժելի է... Ես նայել եմ բոլոր օրենսգրքերում, նրանք չեն կարող քեզ դպրոցից հեռացնել, ուղղակի իրավունք չունեն... Պեռահասների հմայագործության ողջամիտ սահմանափակման Օրենքում վերապահումի հատուկ հոդված կա բոլոր այն դեպքերի համար, երբ հրաշագործությունը կատարվել է կյանքին սպառնալիք ներկայացնող իրավիճակում...

— Թո՞ղ շունչ քաշի, Հերմիոնա, — ասաց Ունը և ժպտալով դուռը ծածկեց Հարրիի հետևից: Մեկ ամսում Ունը կարծես մի քանի մատնաշափ բոյ էր քաշել: Ինչից ավելի նիհար ու լող-լող տեսք էր ստացել, թեև երկար քիթը, վառ կարմիր մազերը և պեպենները բոլորովին չեին փոխվել:

Դեռ երջանիկ ժպտալով Հերմիոնան բաց թողեց Հարրիին, բայց մինչ նա կհասցներ մեկ ուրիշ բառ էլ ասել, խոլ վայուն լսվեց և շատ սպիտակ ինչ-որ բան ցած սուրաց պահարանի գլխից ու փափուկ վայրէջք կատարեց Հարրիի ուսին:

— Հեղվի՞զ...

Զյունաձերմակ բուն կլթկլթացրեց կտուցով և քնքուշ կսմթեց նրա ականջը, երբ Հարրին շոյեց նրա փետուրները:

— Հո խելքը չի՝ թօցրել, — ասաց Ոոնը, — քիչ մնաց սպաներ մեզ... Ենքա՞ն կսմթեց, երբ բերել էր քո վերջին նամակները... Նայի՛ր...

Նա Հարրիին ցույց տվեց իր ցուցամատը, որի վրա կիսով չափ բուժված, բայց խոր ձանկառոցների հետքեր կային:

— Օ՛հ, հա՛, — ասաց Հարրին, — դրա համար կներեք ինձ, բայց ես ձեզնից պատասխան էի սպասում, գիտե՞ք:

— Մենք շատ էինք ուզում քեզ պատասխանել, ընկե՛ր, — ասաց Ոոնը,
— Հերմիոնան ուղղակի գժվում էր: Նա բերանը չէր փակում՝ անդադար
ասելով, որ դու հաստատ մի որևէ հիմարություն կանես, եթե քեզ առանց
որևէ տեղեկության, մենակ բանտարկված թողնեն ազգականներիդ տանը,
բայց Դամբլդորը մեզ ստիպեց, որ...

— ... Երդվեք, որ ինձ ոչինչ չեք ասի, — նրա խոսքը վերջացրեց Հարրին:

— Հա՛, Հերմիոնան արդեն ասաց:

Այն ջերմությունը, որը տարածվել էր հոգում՝ իր երկու լավագույն ընկերների տեսքից, հանկարծ մարեց ինչ-որ սառցե զգացումից, որը համակեց նրա ստամոքսը: Միանգամայն անսպասելի, մի ամբողջ ամիս նրանց տեսնելու այրող ցանկությունից հետո, նա հանկարծ ուժգին ցանկություն զգաց, որ Ոոնը և Հերմիոնան իրեն մենակ թողնեն:

Լարված լռություն տիրեց, որի ընթացքում Հարրին ինքնաբերաբար շոյում էր Հեղվիզին՝ խուսափելով նայել իր ընկերներին:

— Նրա կարծիքով այդպես էր պետք, — շնչակտուր ասաց Հերմիոնան,
— Դամբլդորի կարծիքով, ուզում եմ ասել:

— Շատ լավ, — ասաց Հարրին և նկատեց, որ նրա ձեռքերը նույնպես քերծքրծված էին Հեղվիզի կտուցի հարվածներից, բայց հանկարծ զգաց, որ ինքը բոլորովին էլ չի ցավում այդ կապակցությամբ:

— Ինձ թվում է, նրա կարծիքով դու ավելի ապահով էիր մազլների մոտ,
— սկսեց Ռոնը:

— Հա՞... — ասաց Հարրին՝ հոնքերը վեր բարձրացնելով: — Չեզնից
որևէ մեկի վրա այս ամառ պատահաբար ազրայել չի հարձակվել:

— Դեհ, ոչ, բայց... այ, թե ինչու էր նա Փյունիկի միաբանությունից
մարդկանց կարգել, որ ամբողջ ժամանակ հետևեն քեզ:

Հարրիի ստամոքսը մեծ ցատկ կատարեց, ասես նա հենց նոր
աստիճաններով ցած իջնելիս միանգամից մի քանի աստիճան բաց էր թողել:
Ուրեմն բոլորը գիտեին, որ իրեն հետևում են, բացի իրենից:

— Բայց այնքան էլ լավ չաշխատեց ցավոք, այդպես չէ՞... — դառնացած
ասաց Հարրին՝ գերազույն ձիգերով ջանալով ձայնը չբարձրացնել, — ի
վերջո ես ստիպված էի ինքս գլխիս ճարը տեսնել:

— Չե՛ս պատկերացնի, թե նա որքա՞ն էր բարկացել, — ասաց
Հերմիոնան, սարսափահար ձայնով, — Դամբլդորը... Մենք նրան տեսանք
բարկության պահին, երբ իմացավ, որ Մանդանգուսը հեռացել էր մինչև իր
հերթապահության վերջը: Նա ուղղակի սարսափելի էր:

— Հա, պետք է ասեմ, որ ես անձամբ շատ ուրախ եմ, որ այդ
Մանդանգուսը թողել գնացել էր, — սառն ասաց Հարրին: — Եթե գնացած
չլիներ, ես ստիպված չեի լինի հրաշագործել, և Դամբլդորը, ամենայն
հավանականությամբ, ինձ Բեկտենիների նրբանցքում կթողներ մինչև
ամառվա վերջը:

— Մի՞թե քեզ չի... Մի՞թե քեզ չի անհանգստացնում Հրաշագործության
նախարարության հարցաքննությունը, — վախվորած հարցրեց Հերմիոնան:

— Ո՛չ, — վճռականորեն ստեց Հարրին: Նա հեռու քայլեց նրանցից,
շուրջը նայեց, իսկ Հեղվիզը համառորեն ցած չէր թռչում նրա ուսից: Բայց
սենյակը բոլորովին չբարձրացրեց նրա տրամադրությունը: Այդտեղ մօայլ էր
ու մութ: Պլոկվող պատառով պատերի միակ զարդարանքը շրջանակի մեջ
կախված մի դատարկ յուղաներկ կտավ էր: Եվ երբ Հարրին անցավ նկարի
մոտով, նրան թվաց, թե լսեց նկարում թաքնվող ինչ-որ մեկի զսպված
քնծիծաղը:

— Եվ ինչու՞ էր Դամբլդորն այդքան ուզում ինձ լուրերից հեռու պահել, —
հարցրեց Հարրին դեռ մեծագույն ջանքերով փորձելով ձայնը չբարձրացնել,
— դուք, ըըմ... պատահաբար չե՞ք հարցրել նրան:

Նա վեր նայեց հենց այն պահին, երբ երկուսը գաղտնի հայացքներ էին փոխանակում, ասես լուր համաձայնելով միմյանց հետ, որ ինքն իրեն ճիշտ այնպես է պահում, ինչպես իրենք ենթադրում էին, որ կպահի, և դա բնավ չմեղմեց նրա բարկությունը:

— Մենք Դամբլդորին ասել ենք, որ ուզում ենք քեզ պատմել ամեն ինչի մասին, — սկսեց արդարանալ Ռոնը, — հավատա՛, ընկե՛ր... Բայց նա հիմա իրոք շատ զբաղված է: Մենք նրան միայն երկու անգամ ենք տեսել, ինչ եկել ենք այստեղ, և այն էլ շատ հպանցիկ, նա ուղղակի մեզ ստիպեց, որ երդվենք, որ նամակներում քեզ ոչ մի կարևոր բանի մասին չենք գրի: Նա ասաց, որ բվերին կարող են փախցնել:

— Միևնույն է, նա կարող էր ինձ ամեն ինչի մասին տեղյակ պահել, եթե ուզենար: Միայն չասեք, խնդրում եմ, որ նա առանց բվերի հաղորդակցվելու ուրիշ ձևեր չգիտի:

Հերմիոնան մի հայացք նետեց Ռոնին ու ասաց.

— Ես էլ եմ այդ մասին մտածել: Բայց նա չեր ուզում, որ դու որևէ բան իմանաս:

— Գուցե նրա կարծիքով ինձ չի կարելի վստահել, — ասաց Հարրին՝ դիտելով նրանց դեմքի արտահայտությունը:

— Այդքան հաստագլուխ մի՛ եղիր, — ասաց Ռոնը՝ միանգամայն շփոթված տեսքով:

— Կամ գուցե նա համոզված էր, որ ես կարող եմ հոգալ իմ համար:

— Ի՞նչ ես խոսում, նա իհարկե այդպես չի մտածում, — հուզված ասաց Հերմիոնան:

— Ուրեմն ինչպես ստացվեց, որ ես պետք է մնայի Դարզլիների մոտ, մինչդեռ դուք երկուսդ կարող էիք այստեղ մասնակցել ամեն ինչին, — չարախնդորեն հարցրեց Հարրին, չկարողանալով զսպել իրար հետևից բերանից դուրս թռչող բառերի հոսքը, մինչդեռ ձայնը ամեն բարի հետ անվերահսկելիորեն ավելի ու ավելի էր բարձրանում: — Իսկ ինչպես կարելի է բացատրել, որ ձեզ երկուսիդ թույլատրվում է իմանալ կատարվող ամեն ինչի մասին:

— Մեզ ոչինչ էլ չի թույլատրվում, — ընդհատեց նրան Ռոնը, — Մաման մեզ մոտիկ անգամ չի թողնում ժողովներին, նա ասում է, որ մենք դեռ շատ փոքր ենք:

Բայց Հարրին արդեն առանց գիտակցելու սկսել էր գոռալ:

— ՈՒՐԵՄՆ ԶԵԶ ԺՈՂՈՎՆԵՐԻՆ ԶԵՆ ԹՈՂՆՈՒՄ ՄԱՍՆԱԿՑԵԼ... ԻՆՉՊԻՍԻ՝ ԴԺԲԱԽՏՈՒԹՅՈՒՆ... ԲԱՅՑ ՄԻԵՎՆՈՒՅՆ Է, ԴՈՒՔ ԱՅՍՏԵՂ ԵՔ ԵԴԵԼ, ԶԵ՞... ՄԻԵՎՆՈՒՅՆ Է, ԴՈՒՔ ՄԻԱՍԻՆ ԵՔ ԵԴԵԼ... ԻՍԿ ԵՍ, ԵՍ ԼՈՎԱԾ ԵՄ ԵԴԵԼ ԴԱՐՁԼԻՆԵՐԻ ՄՈՏ ՄԻ ԱՄԲՈՇԶ ԱՄԻՍ... ԻՍԿ ԵՍ ՇԱՏ ԱԿԵԼԻՆ ԵՄ ԱՐԵԼ, ՔԱՆ ԴՈՒՔ ԵՐԿՈՒՄԴ ՄԻԱՍԻՆ ՎԵՐՑՐԱԾ... ԵՎ ԴԱՄԲԻՇՈՐ ՇԱՏ ԼԱՎ ԳԻՏԻ ԴԱ... Ո՞Վ ՓՐԿԵՑ ՓԻԼԻՍՈՓԱՅԱԿԱՆ ՔԱՐԾ... Ո՞Վ ԳՐՈՂԻ ԾՈՑՆ ՈՒՂԱՐԿԵՑ ԹՈՄ ՈՈՂՎԵԼԻՆ... Ո՞Վ ԶԵՐ ԵՐԿՈՒՄԻ ԿԱՇԻՆ ՓՐԿԵՑ ԱԶՐԱՅԵԼՆԵՐԻՑ...

Անցած ամսվա ընթացքում Հարրիի մտքով անցած բոլոր դաշնագին ու վիրավորված մտքերը, բոլորն անզուսպ դուրս էին թափվում նրա բերանից: Նրա հիասթափությունը՝ իրադարձություններից անտեղյակ լինելու կապակցությամբ, վիրավորանքը, որ բոլոր մյուսները միասին են եղել, մինչդեռ ինքը միայնակ մեկուսացաված էր, նրա կատաղությունը, որ ինքը չի իմացել անգամ, որ իրեն հետևում են... Բոլոր այն զգացմունքները, որոնցից նա հոգու խորքում ամաչում էր, այժմ դուրս էին գալիս զսպված սահմաններից: Հեղվիզը նրա բարձր ձայնից վախեցած վեր թռավ ու գնաց կրկին նստեց պահարանի գլխին: Շավյուղասարեկը տագնապած ձռվողում էր և նոյնիսկ ավելի արագ էր պտտվում նրանց գլուխների շուրջը:

— Ո՞Վ ԷՐ ՍՏԻՊՎԱԾ ԳՈՐԾ ՈՒՆԵՆԱԼ ՎԻՃԱՊՆԵՐԻ ՈՒ ՍՖԻՆՔՍՆԵՐԻ ԵՎ ԷԼ ԻՆՉ ՏԵՍԱԿԻ ԱՍԵՍ ԱՅԼԱՆԴԱԿ ԱՐԱՐԱԾՆԵՐԻ ՀԵՏ... Ո՞Վ ՏԵՍԱԿ, ԹԵ ՆԱ ԻՆՉՊԵՍ ՎԵՐԱԿԱՐՁԱԿ... Ո՞Վ ԻՐ ԿՅԱՆՔԸ ՀԱԶԻԿ ՓՐԿԵՑ ՓԱԽՁԵԼՈՎ ՆՐԱՆԻՑ... Ե՛Ս...

Ունը կիսաբաց բերանով քարացած կանգնած էր տեղում, լրիվ ապշահար ու չիմանալով ինչ ասեր, մինչ Հերմիոնան այնպիսի տեսք ուներ, ասես հրես-հրես պիտի սկսեր լաց լինել:

— ԲԱՅՑ ԻՆՉ ՊԱՐՏԱՊԻՐ Է, ՈՐ ԵՄ ԻՄԱՆԱՄ, ԹԵ ԻՆՉ Է ԿԱՏԱՐՎՈՒՄ... ԻՆՉ ԿԱՐԻՔ ԿԱ... ԻՆՉՈՒ՝ ՊԵՏՔ Է ՈՐԵՎԵ ՄԵԿՆ ԱՆՀԱՆԳՍՏԱՆԱ ԻՆՉ ՈՐԵՎԵ ԲԱՆ ՊԱՏՄԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ...

— Հա՛րի, մենք իրոք ուզում էինք քեզ ամեն ինչ պատմել, մենք իրոք շատ էինք ուզում, — սկսեց Հերմիոնան:

— ՈՒՐԵՄՆ ԱՅՆՔԱՆ ԻԼ ՇԱՏ ՉԵՒՔ ՈՒԶՈՒՄ... Եթե իրոք ՇԱՏ ՈՒԶԵՆԱՅԻՔ, ԻՆՉ ՄԻ ԲՈՒ ԿՈՒՂԱՐԿԵԻՔ... ԲԱՅՑ ԻՆՉՊԵ՛Ս ԿԱՐԵԼԻ ԷՌ... ՉԵ՞ ՈՐ ԴԱՄԲԼԴՈՌԸ ՍՏԻՊԵԼ ԷՌ ՉԵԶ ԵՐԴՎԵԼ...

— Դեհ, իրոք, այդպես էր...

— ՉՈՐՍ ՇԱԲԱՇԹ... ԵՍ ՄԻԱՅՆԱԿ ԼՈՎԱԾ ԷԻ ԲԵԿՏԵՆԻՆԵՐԻ ՆՐԲԱՆՑՔՈՒՄ, ԼՐԱԳՐԵՐ ՔՈՒԶՈՒՁԵԼՈՎ ՓՈՂՈՑԱՅԻՆ ԱՂԲԱՐԿՈՆԵՐԻՑ, ՈՐ ՀԱՍԿԱՆԱՄ, ԹԵ ԻՆՉ Է ԿԱՏԱՐՎՈՒՄ...

— ՄԵՆՔ ԻՐՈՔ ՉԱՍ ԷԻՆՔ ՈՒԳՈՒՄ:

— ԵՆԹԱՂՐՈՒՄ ԵՄ, ՈՐ ՇԱՏ ԼԱՎ ԺԱՄԱՆԱԿ ԷԻՔ ԱՆՑԿԱՑՆՈՒՄ, ՉԵ՞... ԲՈԼՈՐԴ ԱՅՍՏԵԴ ՄԻԱՍԻՆ ՀԱՎԱՔՎԱԾ...

— Ո՛չ, ազնիվ խոսք...

— Հա՛րի, մենք իրոք շատ ենք ցավում, — հուսահատորեն ասաց Հերմիոնան արցունքներից արդեն փայլող աչքերով, — դու միանգամայն ճիշտ ես, Հա՛րի, ես էլ քեզ նման բարկացած կլինեի:

Հարրին դեռ ծանր շնչելով աչքերը փայլեցրեց նրա վրա, հետո շրջվեց ու սկսեց լուր հետուառաջ քայլել սենյակում: Հեղվիզը նեղացած տնքաց պահարանի գլխից: Երկար դադար տիրեց, որը խախտում էր միայն Հարրիի ոտքերի տակ ցավագին ճռճռացող հատակը:

— Ինչեւ, սա ի՞նչ տեղ է, — նետեց նա Ոոնին ու Հերմիոնային:

— Փյունիկի միաբանության շտաբն է, — անմիջապես հայտնեց Ոոնը:

— Գուցե վերջապես որևէ մեկն ինձ բացատրի, թե ինչ է Փյունիկի միաբանությունը:

— Դա գաղտնի միաբանություն է, — անմիջապես արձագանքեց Հերմիոնան, — Դամբլդորն է գլխավորը, նա է հիմնադրել: Միաբանության մեջ հավաքվել են բոլոր նրանք, ովքեր անցած անգամ կրվել են Գիտես-թեում դեմ:

— Ո՞վ է Միաբանության մեջ, — հարցրեց Հարրին՝ ձեռքերը գրպաններում վերջապես կանգ առնելով:

— Այնքան էլ շատ չեն:

— Մենք մոտավորապես քսան հոգու ենք հանդիպել, — ասաց Ոոնը, — բայց կարծում ենք, որ ուրիշներն էլ կան:

Հարրին կրկին աչքերը փայլեցրեց նրանց վրա:

— Դե՞հ... — ասաց նա, հարցական նայելով մեկին, հետո մյուսին:

— Ո՞մ, — ասաց Ռոնը, — դեհ ի՞նչ:

— Կոլդեմո՛րթը, — կատաղած վրա տվեց Հարրին, և Ռոնն ու Հերմիոնան երկուսով ցնցվելով թարթեցին: — Ի՞նչ է կատարվում... Ի՞նչ նորություն կա նրանից... Որտե՞ղ է նա... Մենք ի՞նչ ենք անում նրան կանգնեցնելու համար...

— Մենք քեզ ասացինք, որ մեզ չեն թողնում մասնակցել Սիաբանության ժողովներին, — նյարդայնացած ասաց Հերմիոնան, — և մենք մանրամասները չգիտենք: Բայց ընդհանուր պատկերացում ունենք, — արագ ավելացրեց նա, տեսնելով Հարրիի դեմքի արտահայտությունը:

— Ֆրեդն ու Ջորջը Երկարող ականջներ են հորինել, հասկանու՞մ ես, — ասաց Ռոնը, — իրոք շատ օգտակար բաներ են:

— Երկարո՞ղ...

— Հա՛, ականջներ... Բայց իինա էլ չենք օգտագործում, որովհետև երկու օր առաջ Մաման մեզ բռնեց ու մե՛ծ պատմություն սարքեց գլխներիս: Ֆրեդն ու Ջորջը ստիպված էին բոլորը թաքցնել, որ Մաման իրենց հանգիստ թողնի: Բայց մենք արդեն հասցրել էինք լավ օգտագործել դրանք մինչև Մաման հասկացել էր, թե ինչ էր կատարվում: Մենք գիտենք, որ Սիաբանության անդամներից մի քանիսը հետևում են հայտնի մահակերներին, հասկանու՞մ ես, որ տեսնեն, թե ով ինչ է անում:

— Մի քանիսն աշխատում են Սիաբանության մեջ նոր անդամներ գինվորագրելու վրա, — ասաց Հերմիոնան:

— Եվ մի քանիսը տարբեր վայրերում հերթապահություն են անում, — ասաց Ռոնը: Նրանք միշտ խոսում են ինչ-որ բանի մոտ պահակության հերթապահության մասին:

— Գուցե ե՞ս եմ նրանց պահակության նպատակը, — չարախնդորեն ասաց Հարրին:

— Oh, հա՛, — ասաց Ռոնը վերջապես ինչ-որ բան հասկացած մարդու արտահայտությամբ:

Հարրին փնչացրեց: Նա կրկին քայլեց սենյակով, նայելով ամեն ինչին, բացի Ռոնից ու Հերմիոնայից:

— Իսկ դուք երկուսդ ինչո՞վ էիք զբաղված, եթե ձեզ չի թույլատրվում մասնակցել ժողովներին, — հարցրեց նա: — Ասում էիք, որ շատ զբաղված եք...

— Չբաղված էինք, — արագ ասաց Հերմիոնան: — Մենք զբաղված էինք այս տունը մաքրելով ու հմայագերծելով, այն շատ երկար ժամանակ դատարկ էր եղել, և այստեղ ինչ ասես, որ չէր բազմացել: Հազիվ կարողացել ենք մաքրել խոհանոցը, ննջարանների մեծ մասը և կարծում եմ վաղը կվերջացնենք մեծ հյուրաս...

Երկու ուժեղ ձրթոցով ուղիղ սենյակի մեջտեղում օդից նյութականացան ֆրեդն ու Զորջը, Ունի ավագ երկվորյակ եղբայրենրը: Շափյուղասարեկն ավելի ուժգին ճռվողեց ու բզզոցով վեր սլացավ, որպեսզի նստի պահարանի գլխին Հեղվիզի կողքին:

— Հերիք եղավ, հա՞... Վերջացրե՞ք դա, — ձանձրացած ասաց Հերմիոնան երկվորյակներին, որոնք նույնքան կարմրահեր էին, որքան Ունը, թեև քիչ ավելի թիկնեղ ու նրանից քիչ ավելի կարձահասակ:

— Ողջու՞յն, Հա՛րի, — ասաց Զորջը սրտանց ժպտալով, — ուրեմն ձիշտ կրահեցինք, որ քո պատանեկան քաղցր ծայնն էր դայլայլում ամբողջ երկրորդ հարկում:

— Հա՛րի, ծերու՛կ, չի կարելի այդպես զսպել բարկությունը, դա շատ վնասակար է առողջության համար, — ասաց Ֆրեդը նույնպես ժպտալով, — շարունակի՛ր գոռալ, հանգստացրու՛ ներվերդ, հնարավոր է, որ մոտակա հիսուն մղոն տարածության վրա մի քանի հոգի դեռ չեն լսել քեզ:

— Ուրեմն կարելի է կրահել, որ դուք երկուսդ հանձնել եք Երևութելու քննությունը, — դժգոհ մրամրթաց Հարրին:

— Ոչ թե հանձնել ենք, այլ գերազանց ենք հանձնել, — ասաց Ֆրեդը, որի ձեռքին մի շատ երկար մարմնագույն լարան կար:

— Զեզնից ընդամենը երեսուն վայրկյան ավելի ժամանակ կպահանջվի աստիճաններով մարդավարի վերուվար անելու համար, — ասաց Ունը:

— Ժամանակը ուսկի է, փոքր եղբա՛յր, — ասաց Ֆրեդը: — Ինչու, Հա՛րի, այնպես ես ձայնդ գլուխոդ գցել, որ լրիվ զբաղեցնում ես ամբողջ եթերը: Խանգարում ես մեր Երկարող ականջներին, — ավելացրեց նա՝ տեսնելով Հարրիի դեմքի հարցական արտահայտությունը, և վեր բարձրացրեց լարաններից մեկը, որի ծայրը ձգվում էր սենյակից դուրս դեպի միջանցքն ու աստիճանները: — Մենք փորձում ենք լսել, թե ինչ է կատարվում այնտեղ ներքեւում:

— Դուք պետք է ավելի զգույշ լինեք, — ասաց Ռոնը՝ անթարթ նայելով Ականջին, — եթե Մաման դրանք մի անգամ էլ տեսնի:

— Արժե ռիսկի դիմել, հիմա այնտեղ մեծ ժողով է գնում, — ասաց Ֆրեդը:

Դուքը բացվեց ու երկար կարմրահեր մազերի մի դեղ մտավ ներս:

— Օ՛հ, ողջու՞ն, Հա՛րի, — ուրախ ասաց Ռոնի փոքր քույր Զինին, — ուրեմն ինձ չի թվացել, թե քո ծայնն եմ լսում: — Շրջվելով դեպի Ֆրեդն ու Զորջը, նա ասաց. — Երկարող ականջներն արդեն ձեզ չեն օգնի, մայրիկը խոհանոցի դռան վրա Զայնամեկուսացման հմայանք է կատարել:

— Որտեղի՞ց գիտես, — շատ հիասթափված տեսքով հարցրեց Զորջը:

— Թոնքսն է սովորեցրել, — ասաց Զինին, — ուղղակի փորձում ես որևէ հմայված բան կպցնել դռանը, եթե չկպավ, ուրեմն ծայնամեկուսացված է: Ես մի քանի թրիքառումբեր նետեցի դռան վրա երկրորդ հարկի աստիճաններից, իսկ դռանք ուղղակի կպան դռանը ու հեռու թռան: Ուրեմն էլ հույս չունենաք, այլևս չենք կարողանա Երկարող ականջներ մտցնել դռան տակ:

Ֆրեդը խոր տնքոց հանեց:

— Ավսո՞ս... Ուղեղս հետաքրքրությունից քոր է գալիս, թե ինչ էր զեկուցում ծերուկ Սնեյփը:

— Սնեյփը, — արագ արձագանքեց Հարրին, — նա այստե՞ղ է:

— Հա՛... — ասաց Զորջը, զգուշությամբ փակելով դուքը և նստելով մահձակալներից մեկի վրա, Ֆրեդն ու Զինին նույնպես նստեցին: — Զեկուցում է... Հույժ գաղտնի...

— Էշի մեկը, — ծովորեն ասաց Ֆրեդը:

— Հիմա նա մեր կողմից է, — արդարացնող ծայնով ասաց Հերմինան:

— Բայց դրանից չի դադարում էշի մեկը լինել, — փնչացրեց Ռոնը: — Ամեն անգամ մեզ տեսնելիս, այնպե՞ս է նայում մեզ...

— Բիլն էլ նրան չի սիրում, — ավելացրեց Զինին, ասես դրանով ամեն ինչ բացատրվում էր:

Հարրին դեռ համոզված չէր, որ իր բարկությունը մարել էր, բայց լուրերի ծարավը հագեցնելու ցանկությունն արդեն սկսել էր գերակշռել գուզուալու ցանկությանը: Նա ուղղակի փլվեց մյուսների դիմաց գտնվող մյուս մահձակալի վրա:

— Բիլն այստե՞ղ է, — հարցրեց նա, — բա Եգիպտոսում չի՝ աշխատում:

— Նա անցել է գրասենյակային աշխատանքի, որ կարողանա տուն գալ ու աշխատել Միաբանության համար, — ասաց Ֆրեդը: — Ասում է, իբր դամբարանները շատ է կարոտում... Բայց այստեղ նրա կարոտի համար որոշ մեղմացուցիչ հանգամանքներ կան, — խորամանկ քմծիծաղով ավելացրեց նա:

— Այսինքն, ի՞նչ ես ուզում ասել:

— Հիշու՞մ ես գեղեցկուիի Ֆլորա Դելակուրին, — ասաց Զորջը: — Հիմա նա գործի է ընդունվել Գրինգորթում՝ իր անգլեղենը բաղեկավելու համար:

— Եվ Բիլը նրան մասնավոր դասեր է տալիս, — Զորջին շատ նման խորամանկորեն քմծիծաղեց Ֆրեդը:

— Չարլին նույնպես Միաբանությունում է, — ասաց Զորջը, — բայց դեռ Ուումինիայում է: Դամբլդորն ուզում է, որ հնարավորինս շատ կախարդներ միանան մեզ ուրիշ երկրներից, և Չարլին զբաղված է աշխատանքից դուրս նոր մարդկանց հետ կապեր հաստատելով:

— Իսկ Փերսի՞ն... Մի՞թե Փերսին չի կարող դա անել, — հարցրեց Հարրին: Նա իիշում էր, որ Ուիզլիների երրորդ եղբայրն աշխատում էր Հրաշագործության նախարարության Միջազգային համագործակցության բաժնում:

Հարրիի խոսքերի վրա բոլոր Ուիզլիներն ու Հերմիոնան մռայլ, նշանակալից հայացքներ փոխանակեցին:

— Ինչ էլ պատահի, Փերսիի անունը Մամայի ու Պապայի մոտ չտա՛ս, — շատ լարված ձայնով զգուշացրեց Ունը Հարրին:

— Ինչու՞...

— Որովհետև ամեն անգամ, երբ Փերսիի անունը բարձրաձայնվում է, Պապան կոտրում է ձեռքի մեջ բռնածը, իսկ Մաման սկսում է լաց լինել. — ասաց Ֆրեդը:

— Շատ վատ բան է եղել, — տխուր ասաց Զինին:

— Շատ էլ լավ է, որ հենց այդպես էլ եղել է... Վերջապես ազատվեցինք դրանից, — անսովոր չար արտահայտությամբ ասաց Զորջը:

— Ի՞նչ է պատահել, — անհանգստացավ Հարրին:

— Փերսին ու Պապան կրվել են, — ասաց Ֆրեդը: — Ես դեռ երբեք Պապային այդպես որևէ մեկի հետ կրվելիս չեմ տեսել: Մեր տան գոռացողը սովորաբար Մաման է:

— Մի շաբաթ չկար, ինչ տուն էինք եկել արձակուրդներին, — ասաց Ռոնը, — արդեն պատրաստվում էինք այստեղ գալ ու մտնել Միաբանություն: Փերսին տուն եկավ ու հայտնեց, որ իր պաշտոնը բարձրացրել են:

— Կատա՞կ ես անում, — ասաց Հարրին:

Թեև նա շատ լավ գիտեր, որ Փերսին ծայրահեղ պատվախնդիր անձնավորություն է, անցած տարվա իրադարձություններից Հարրին այնպիսի տպավորություն էր ստացել, որ Փերսին այնքան էլ մեծ հաջողությունների չէր հասել Հրաշագործության նախարարությունում իր կատարած առաջին գործում: Փերսին իրոք մեծ անխորաթափանցություն էր դրսնորել՝ չնկատելով, որ իր շեֆը Լորդ Վոլդեմորթի վերահսկողության տակ էր (իհարկե Նախարարությունում դրան ոչ ոք չէր հավատում, այնտեղ համոզված էին, որ պարոն Քրաուչը խելազարվել էր):

— Հա՛, բոլորիս համար էլ անակնկալ էր, — ասաց Ջորջը, — որովհետև Փերսին մեծ շիլա-շփոթի մեջ էր Քրաուչի գործի կապակցությամբ... Հարցաքննություն էր եղել... և այլն... Ասում էին, որ Փերսին պարտավոր էր հասկանալ, որ Քրաուչը ցնդել էր, և զեկուցեր այդ մասին իր հաջորդ վերադասին: Բայց դու ին Փերսիին գիտես. Քրաուչը նրան ավագ էր թողել իր փոխարեն, և նա չէր էլ պատրաստվում բողոքել որևէ բանի կապակցությամբ:

— Ուրեմն ինչպե՞ս է ստացվել, որ նրան պաշտոնի բարձրացում են առաջարկել:

— Այ, իենց ամենազարմանալին էլ դա է, — ասաց Ռոնը, որը, ինչ Հարրին դադարել էր գորգոռալ, ամեն ջանք գործադրում էր գրույցի նորմալ ընթացքը պահպանելու համար: — Փերսին տուն եկավ ուռած-փքված, նույնիսկ ավելի ինքնազդի քան երբեք, եթե միայն կարող ես դա պատկերացնել, և Պապային ասաց, որ իրեն տեղ են առաջարկել Ֆաջի գրասենյակում: Դա իրոք շատ լավ պաշտոն է՝ ընդամենը մեկ տարի առաջ Հոգվարթսն ավարտած մեկի համար. Նախարարի կրտսեր օգնականի տեղը: Կարծում եմ, համոզված էր, որ Պապան պետք է շատ տպավորվի դրանից:

— Բայց Պապան չտպավորվեց, — մռայլ ասաց Ֆրեդը:

— Բայց ինչու՞ չտպավորվեց, — հարցրեց Հարրին:

— Դեհ, այս վերջին մի քանի շաբաթների ընթացքում Ֆաջը Նախարարությունում պատերազմ է հայտարարել բոլոր նրանց դեմ, ովքեր շարունակում են կապեր ունենալ Դամբլդորի հետ, — ասաց Զորջը:

— Նախարարությունում այս օրերին Դամբլդորի անունը ցեխի հետ են խառնում, — ասաց Ֆրեդը: Բոլորը բամբասում են, իբր նա ուղղակի ուշադրություն է գրավում իր վրա՝ պնդելով, որ Գիտես-թե-ով վերադարձել է:

— Պապան ասում է, որ Ֆաջը բոլորին հասկացրել է, որ ցանկացած մեկը, ով կողմնակից է Դամբլդորին, կարող է փասափուսեն հավաքել ու դուրս գալ գործից, — ասաց Զորջը:

— Ամբողջ խնդիրն այն է, որ Ֆաջը կասկածում է Պապային, նա շատ լավ գիտի, որ հայրիկը բարեկամական հարաբերություններ ունի Դամբլդորի հետ, և մագլական ամեն ինչի նկատմամբ հայրիկի ունեցած մեծ հետաքրքրության պատճառով, նա Պապային միշտ ցնդածի տեղ է դրել:

— Բայց դա ի՞նչ կապ ունի Փերսիի հետ, — շփոթված հարցրեց Հարրին:

— Արդեն դրան են հասնում: Պապան համոզված է, որ Ֆաջն ուզում է Փերսիին իր գրասենյակում պահել, միայն որովհետև մտադիր է Փերսիին որպես լրտես օգտագործել մեր ընտանիքի և... հետևաբար նաև Դամբլդորի դեմ:

Հարրին ցածր սուլոց արձակեց:

— Բայց Փերսին զմայլված էր:

Ունը դառնացած ծիծաղեց:

— Տեսնեիր, թե ինչպես էր կատաղել: Նա ասաց, դեհ... նա այնքան սարսափելի բաներ ասաց... Ասաց, որ ստիպված է եղել պայքարել Պապայի ողորմելի հեղինակության դեմ այն օրից ի վեր, ինչ ընդունվել է Նախարարություն, և որ Պապան ոչ մի պատվախնդրություն չունի, և որ դա է պատճառը, որ մենք միշտ եղել ենք... դեհ, հասկանու՞մ ես... որ միշտ բավականաչափ փող չենք ունեցել...

— Ի՞նչ, — լսածին չհավատալով ասաց Հարրին, երբ Զինին բարկացած կատվի նման ֆշացրեց:

— Գիտեմ, — ցածր ձայնով ասաց Ունը, — բայց նա ավելի վատ բաներ էլ ասաց ... իբր Պապան ապուշ է, որ վազում է Դամբլդորի հետևից, որ Դամբլդորը շուտով մեծ փորձանքի մեջ է գցելու ինքն իրեն, և որ ինքը Փերսին շատ լավ գիտի, թե ում պետք է հավատարիմ լինի, և դա

Նախարարությունն է: Եվ եթե մայրիկն ու հայրիկը պատրաստվում են դավաճանել Նախարարությանը, ապա ինքն ամեն ինչ կանի, որպեսզի բոլորն իմանան, որ ինքն այլևս մեր ընտանիքի անդամը չի: Եվ այդ նույն գիշեր հավաքեց իրերն ու հեռացավ: Հիմա այստեղ է ապրում, Լոնդոնում:

Հարրին քիչ տակ հայիոյց: Նա Ոոնի եղբայրներից բոլորից քիչ էր համակրում Փերսիին, բայց պատկերացնել անգամ չէր կարող, թե նա երբեք նման բաներ կասեր պարոն Ուիզլիին:

— Մամայի սիրտը կոտրված է, — մռայլ ասաց Ոոնը: — Անդադար լաց է լինում և... Գիտես... Նա նույնիսկ Լոնդոն եկավ՝ մեծ հույսեր փայփայելով, որ կխոսի Փերսիի հետ, բայց նա մայրիկին նույնիսկ ներս չէր թողել և դուռը փակել էր ուղիղ նրա երեսին: Զգիտեմ, թե ինչ է անում, երբ գործի տեղը հանդիպում է հայրիկին: Երկի ձևացնում է, իբր չի ձանաչում...

— Բայց Փերսին հո հասկանում է, որ Վոլդեմորթը վերադարձել է, — դանդաղ ասաց Հարրին: — Նա ապուշ չի, նա հո գիտի, որ ձեր հայրիկն ու մայրիկն առանց ապացույցի ամեն ինչ վտանգի տակ չէին դնի:

— Հա՛... Քո անունն էլ էր հոլովվում կռվի մեջ, — արագ, մեղավոր հայացք նետելով Հարրիի վրա ասաց Ոոնը: — Փերսին ասաց, որ մեր ունեցած միակ ապացույցը քո խոսքն է, և... զգիտեմ... նրա կարծիքով այն վստահություն չի ներշնչում...

— Փերսին շատ լուրջ է ընդունում այն ամենը, ինչ գրում են «Մարգարե» օրաթերթում, — դառը քմծիծաղով ասաց Հերմիոնան, իսկ մյուսները գլխով արեցին:

— Ինչի՞ մասին են գրում, — հարցրեց Հարրին հերթով նայելով բոլորի դեմքերին: Բոլորը խուսափում էին նրա երեսին նայել:

— Դու չե՞ս... Դու «Մարգարե» օրաթերթ չե՞ս ստանում, — նյարդայնացած հարցրեց Հերմիոնան:

— Հա՛, ստանում եմ, — ասաց Հարրին:

— Ուրեմն չե՞ս... Զե՞ս կարդացել, թե ինչ են գրում, — հարցրեց Հերմիոնան՝ նույնիսկ ավելի անհանգստացած:

— Ծայրից ծայր չեմ կարդացել, բայց... — արդարանալով ասաց Հարրին — Եթե որևէ բան ասելու լինեին Վոլդեմորթի մասին, դա առաջին էջում կլիներ, չե՞...

Մյուսները ցնցվեցին բարձրաձայն ասված անունից: Հերմիոնան շտապեց միջամտել.

— Դեհ, այդ բաները գտնելու համար, անշուշտ պետք է ծայրից ծայր կարդայիր, բայց... քո անունը շաբաթական մի քանի անգամ հիշատակվում էր թերթում:

— Բայց... ես ինչպե՞ս չեմ տեսել...

— Չէիր տեսնի, եթե միայն առաջին էջերն ես կարդացել, — գլուխն օրորելով ասաց Հերմիոնան: — Ես մեծ հոդվածների մասին չեմ խոսում: Նրանք քեզ այստեղ-այնտեղ հիշատակում են՝ ամենամոդայիկ անեկդոտի պես:

— Ի՞նչ... ի՞նչ ես ուզում ասել...

— Իրոք, շատ տիած է... — ասաց Հերմիոնան ինքն իրեն ստիպելով հանգստություն պահպանել ձայնի մեջ: — Նրանք շարունակում են Ոիտայի ոճով նյութեր տպագրել:

— Բայց Ոիտան այլևս «Մարգարե»-ի համար չի գրում... Թէ՞...

— Օհ, ո՛չ: Նա իր խոստումը կատարում է, որովհետև ուրիշ ելք չունի, — բավարարված ավելացրեց Հերմիոնան, — բայց նա է սկսել այն, ինչը հիմա նրանք շարունակում են անել:

— Եվ ի՞նչ են նրանք շարունակում անել, — արդեն կորցնելով համբերությունը հարցրեց Հարրին:

— Լա՛վ, հիշու՞մ ես, որ նա գրում էր, որ դու աջուձախ ուշաթափում ես և ասում ես, որ քո սպին ցավում է, և այլն...

— Հա՛, — ասաց Հարրին, որը չէր կարող այդքան շուտ մոռանալ այն ամենը, ինչ իր մասին գրել էր Ոիտա Սքիթերը:

— Դեհ, հիմա նրանք քո մասին գրում են, իբր դու մի անվերահսկելի մտագար ես և ուշադրության հետևից ընկած մեկը, որը կարծում է, որ ինքը մեծ ողբերգական հերոս է... կամ դրա նման մի բան, — շատ արագ ասաց Հերմիոնան, ասես ասվածի արագությունը կարող էր իմաստը պակաս տիած դարձնել Հարրիի համար: — Անդադար շատ կծող թունոտ մեկնաբանություններ են անում քո հասցեն: Եթե մի ինչ-որ շատ անհավանական մատից ծծած պատմություն է հայտնվում, նրանք անպայման, որակավորում են. «պատմություն, որը շատ կսագեր Հարրի Փոթթերին», և եթե մեկնումեկը մի ծիծաղելի պատահարի մեջ է ընկնում կամ

մի անվնաս, բայց աղմկահարուց իրադարձության մեջ է հայտնվում, ասում են «Հուսանք, որ նրա ճակատին սպի չի մնա, այլապես ստիպված ենք լինելու երկրպագել մի նոր համազգային կուռքի»:

— Ես չեմ ուզում, որ որևէ մեկն ինձ երկրպագի, — լրիվ շփոթված ասաց Հարրին:

— Ես գիտեմ, որ չես ուզում, — ասաց Հերմիոնան շատ վախեցած տեսքով, — Ես գիտեմ, Հա՛րի: Բայց հասկանու՞մ ես, թե նրանք ինչ են անում: Նրանք ուզում են քեզ այնպես ծաղրուժանակի ենթարկել, որ ոչ ոք քեզ այլևս չհավատա: Ինչի վրա ասես գրագ կգամ, որ այդ ամենի հետևում ֆաջն է կանգնած: Նրանք ուզում են, որ հասարակ հրաշագործները մտածեն, որ դու ընդամենը մի հիմար տղա ես, որը մի քիչ ցնդած է, ծիծաղելի պատմություններ է հորինում, որովհետև ուշքը գնում է հանրահայտ լինելու համար և ուզում է ուշադրության կենտրոնում լինել:

— Ես դա չեմ խնդրել... Ես չեմ ցանկացել, որ Վոլդեմորթը սպանի ծնողներիս, — վհատությունից հազիվ կարողացավ ասել Հարրին, — Ես հանրահայտ դարձա միայն շնորհիվ այն բանի, որ նա սպանեց իմ ընտանիքին, բայց չկարողացավ սպանել ինձ: Ո՞վ կուզենար հանրահայտ լինել նման գնով: Մի՞թե չեն հասկանում, որ Ես կգերադասեի, որ երբեք... երբեք...

— Մենք գիտենք, Հա՛րի, — լրջությամբ ասաց Ջինին:

— Եվ իհարկե նրանք մի խոսք էլ չեն գրել քեզ վրա հարձակված ազրայելների մասին, — ասաց Հերմիոնան: — Ինչ-որ մեկը նրանց հրահանգ է տվել, որ այդ մասին լռություն պահպանեն: Դա իրոք մեծ պատմություն կլիներ՝ վերահսկողությունից դուրս եկած երկու ազրայելներ... Նրանք նույնիսկ չեն գրել, որ դու խախտել ես Գաղտնապահության միջազգային համաձայնագիրը: Մենք կարծում էինք, որ այդ մասին անմիջապես կգրեն, որովհետև դա նրանց ոճով շատ լավ կկապեր քեզ այն կերպարի հետ, որը նրանք ուզում են վերագրել քեզ, իբր դու ինչ-որ հիմար ցուցամոլի մեկն ես: Մենք մտածում ենք, որ նրանք ուղղակի սպասում են, որ քեզ հեռացնեն դպրոցից, — արագ-արագ շարունակեց նա, — բայց նման բան չի կարող պատահել, եթե միայն նրանք պահպանեն իրենց իսկ գրած օրենքները: Չո դեմ մեղադրանքի հիմք չկա:

Խոսակցությունը սկսել էր պտտվել հարցաքննության շուրջը, և Հարրին չէր ուզում մտածել այդ մասին: Նա հայացքը փախցրեց՝ խոսակցության ուրիշ թեմա փնտրելով, բայց նրա որոնումները կարձվեցին արագ մոտեցող ոտնաձայներով:

— Օ՛յօ՛յ...

Ֆրեդն ինչքան ուժ ուներ դեպի իրեն ձգեց Երկարող ականջը և կրկին ուժեղ ձրթոցով երկվորյակներն անհետացան: Մեկ վայրկյան անց տիկին Ուիզլին հայտնվեց ննջասենյակի շեմին:

— Ժողովը վերջացավ, իհմա կարող եք իջնել ընթրելու: Բոլորն անչափ ուզում են տեսնել քեզ, Հա՛րի: Եվ ո՞վ է այդ բոլոր թրիքառումբերը շաղ տվել խոհանոցի դռան մոտ:

— Ծուռթաթը, — առանց կարմրելու ստեց Զինին, — նա սիրում է խաղալ դրանց հետ:

— Օ՛հ, — ասաց տիկին Ուիզլին, — ես էլ մտածեցի, որ Կյուսակն է արել... Անդադար տարօրինակ բաներ է անում: Լա՛վ, չմոռանա՛ք սպասարահում ցածր խոսելու մասին: Զի՞նի, ձեռքերդ կեղտոտ են, ինչո՞վ էիր զբաղված: Գնա ձեռքերդ լվա ընթրիքից առաջ, խնդրում եմ:

Զինին ծամածռած մռութ արեց մյուսներին ու մայրիկի հետևից դուրս եկավ սենյակից՝ Հարրիին թողնելով Ոռնի և Հերմիոնայի հետ: Երկուսն էլ վախվորած նայեցին Հարրիին, ասես վախենում էին, որ նա նորից կսկսի գոռգոռալ՝ մենակ մնալով իրենց հետ: Նրանց ծայրահեղ նյարդային տեսքից նա մի փոքր ամաչեց իր արածից:

— Լա՛վ, — մրթմրթալով սկսեց նա, բայց Ոռնը գլուխն օրորեց, իսկ Հերմիոնան հանգիստ ասաց.

— Մենք գիտեինք, որ դու բարկացած կլինես, Հա՛րի, մենք քեզ չենք մեղադրում, բայց դու էլ պետք է հասկանաս մեզ: Մենք փորձում էինք համոզել Դամբլդորին...

— Հա՛, գիտեմ, — կարծ ասաց Հարրին:

Նա կրկին շուրջը նայեց՝ մի թեմա փնտրելով, որն առնչություն չուներ իրենց դպրոցի Տնօրենի հետ, որովհետև Դամբլդորի մասին մտածելուց անգամ Հարրիի ներսը վիրավորանքից ու բարկությունից տակնուվրա էր լինում:

— Կյուսակն ո՞վ է, — հարցրեց նա:

— Այս տանը ապրող դովլաթն է, — ասաց Ռոնը: — Լրիվ ցնդածի մեկն է:
Դրա նմանին դեռ չեմ հանդիպել:

Հերմիոնան խոժոր նայեց Ռոնին:

— Նա ցնդած չի, Ռոն:

— Նրա կյանքի երազանքն է, որ իր գլուխը կտրեն ու փայտե տախտակի
վրա կախեն միջանցքի պատից, իր մոր գլխի կողքին, — ջղայնացած ասաց
Ռոնը, — քո կարծիքով դա նորմա՞լ է, Հերմիոնա:

— Դեհ, գիտե՞ս ինչ, եթե նա իրոք մի փոքր տարօրինակ է, դա բոլորովին
էլ նրա մեղքը չէ:

Ռոնը շրջվեց դեպի Հարրին ու աչքերը պտտեց ձակատի տակ:

— Հերմիոնան դեռ չի հրաժարվել իր «Թքի ԱՊՈՒԾ»-ներից:

— Վերջացրու, դա «Թքի ԱՊՈՒԾ» չի, — վրդովված ասաց Հերմիոնան,
— դա ԴՔԻՊԱԾ է. «Դովլաթների քաղաքացիական իրավունքների
պաշտպանության շարժում»: Եվ իհնա ես մենակ չեմ, ասեմ՝ իմանա՞ս:
Դամբլդորը նույնպես հանամիտ է, որ մենք պետք է բարի լինենք Կյուսակի
նկատմամբ:

— Հա՛, լա՛վ... — ասաց Ռոնը: — Գնացի՞նք, ես սովից մեռնում եմ:

Նա դուրս եկավ ննջասենյակից, քայլեց աստիճանահարթակի վրա, բայց
մինչև ոտքը կցցեր աստիճաններին.

— Սպասե՛ք, — արտաշնչեց Ռոնը, ձեռքով կանգնեցնելով Հարրիին ու
Հերմիոնային, — դեռ նախասրահում են, մենք կարող ենք որևէ բան լսել:

Երեքով զգուշությամբ ցած նայեցին աստիճանահարթակի բազրիքից:
Ներքենում կիսախավար նախասրահը լեփ-լեցուն էր վհուկներով ու
կախարդներով, որոնց մեջ էին նաև Հարրիի թիկնազորայինները: Նրանք
հուզված շշուկով ինչ-որ բան էին քննարկում: Խմբի մեջտեղում Հարրին
տեսավ Հոգվարթսում իր ամենաչսիրած ուսուցիչ, պրոֆեսոր Սնեյփի երկար,
ծանր ու սև մազերով գլուխը: Հարրին մի քիչ առաջ թեքվեց բազրիքի
վրայով: Նրան անչափ հետաքրքրում էր, թե ինչ էր անում Սնեյփը Փյունիկի
միաբանությունում:

Մարմնագույն լարանի մի բարակ կտոր վերևու ված իջավ ուղիղ Հարրիի
աչքերի առաջ: Վեր նայելով նա տեսավ Ֆրեդին ու Ջորջին վերին
աստիճանահարթակում, ովքեր մեծագույն զգուշությամբ ցած էին իջեցնում
Երկարող ականջը դեպի ներքենում կիսախավարում հավաքված մարդկանց

խումբը: Բայց հաջորդ պահին բոլորն սկսեցին շարժվել դեպի դուռը և դուրս եկան տեսադաշտից:

— Գրողը տանի՛, — շնչաց Ֆրեդը՝ կրկին վեր բարձրացնելով Երկարող ականջը:

Դրսի դուռը բացվեց, հետո նորից փակվեց:

— Սնեյփին այստեղ երբեք չի ուտում, — Ունը կամացուկ տեղեկացրեց Հարրիին: — Փառք աստծո՛: Գնացի՛նք:

— Եվ չմոռանա՛ս նախասրահում շատ ցածր խոսել, Հա՛րի, — շնչաց Հերմիոնան:

Աստիճանների Երկայնքով՝ պատին փակցված տնային ալֆերի գլուխների շարքի մոտով անցնելով, նրանք տեսան Լուպինին, տիկին Ուիզլիին և Թոնքսին, ովքեր մուտքի դռան մոտ զբաղված էին կողպեքներն ու սողնակները իրաշագործական եղանակով փակելով:

— Ուտում ենք ներքեսում, խոհանոցում, — շնչաց տիկին Ուիզլին, նրանց միանալով աստիճանների տակ: — Հա՛րի, սիրելի՛ս, ուղղակի ոտքերի մատների վրա անցեք նախասրահով... Խոհանոցի դուռն այնտեղ է...

ԴՐԸՄՓ...

— Թո՛նքս... — գոռաց տիկին Ուիզլին ծայրահեղ սրտնեղած շրջվելով, որ տեսնի, թե ինչ էր կատարվել իր հետևում:

— Ներեցե՛ք ինձ, — ցավով ու ափսոսանքով բացականչեց Թոնքսը, որը բերանքսիվայր պառկած էր հատակին, — Նորից սայթաքեցի հովանոցների այդ ապուշ կանգակի վրա:

Բայց նրա բառերը կորան մի սարսափելի, ականջ խլացնող, արյուն սառեցնող աղաղակի մեջ:

Ցեցը կերած հաստ թափշե վարագույրները, որոնց կողքով Հարրին անցել էր տուն մտնելիս, մի կողմ նետվեցին, բայց դրանց հետևում դուռ չկար, ինչպես Ենթադրում էր Հարրին: Կես վայրկյան նրան թվաց, որ այնտեղ մի պատուհան էր, որի հետևում սև գլխարկով մի շատ ծեր կին կանգնած ճշում էր: Ճշում էր ու ճշում չդադարող սարսափելի ծայնով, ասես նրան կտտանքի էին Ենթարկում: Հետո նա հասկացավ, որ դա ընդամենը իրական չափերով մի դիմանկար էր, բայց շատ բնական և ծայրահեղ տիած, որի նմանը նա իր կյանքում դեռ չէր տեսել:

Ծեր կնոջ բերանից թուք էր ցայտում, աչքերը սարսափելի պտտվում էին ակնակապիճներում, դեմքի դեղին մաշկը ձգվել էր նրա ձչացող մկաններից, և հանկարծ այդ պահին բոլոր պատերի վրա կախված դիմանկարները արթնացան ու սարսափելի ժխորով սկսեցին աղաղակել, այնքան ուժեղ, որ Հարրին ակամա ձեռքերը տարավ դեպի ականջները:

Լուպինը և տիկին Ուիզլին առաջ նետվեցին ու փորձեցին հետ քաշել ծեր կնոջ դիմանկարը փակող վարագույրները, բայց դրանք տեղից չէին շարժվում, իսկ կինը ավելի ու ավելի բարձ էր գոռում, իր երկար եղունգներով ձեռքերն այնպես թափահարելով, ասես ուզում էր ճանկուտել նրանց դեմքերը:

— Տականքնե՞ր... Գարշելի ալքե՞ր... Կղանքի ու նողկանքի ծնունդնե՞ր... Այլասեռվածնե՞ր... Մուտանտնե՞ր... Կորե՞ք իմ տնից... Ինչպե՞ս եք համարձակվում ծեր ախտածին շնչով պղծել իմ նախնիների տունը...

Թոնքսը շարունակ ներողություն էր խնդրում՝ ահօելի մեծ տրոլային ոտքերով հովանոցների կանգակը հետ բարձրացնելով գետնից: Տիկին Ուիզլին բաց թողեց չինազանդվող վարագույրները և վազեց նախասրահով իր կախարդական փայտիկով լռեցնելով մյուս դիմանկարների բնակիչներին: Հարրիի դիմաց գտնվող դռնից երկար, սև մազերով մի տղամարդ դուրս վազեց ու նետվեց դեպի դիմանկարը:

— Լոի՛ր, այլանդակ, պառավ ջադու՛, լոի՛ր, — որոտաց նա՝ բռնելով տիկին Ուիզլիի բաց թողած վարագույրները:

Ծեր կնոջ դեղին դեմքը սպիտակեց:

— Դուռուու՞ու... — կաղկանձեց նա, աչքերը դուրս ցցելով այդ մարդու վրա, — արյան դավաճա՞ն... Նողկա՞նք... Անամո՞թ... Պիղծ ծնու՞նդ...

— Ասացի, Լոի՛ր, — կրկին որոտաց տղամարդը և մեծագույն ջանքերով վարագույրները կրկին իրար վրա բերեց:

Ծեր կնոջ աղաղակները մարեցին և արձագանքող լռություն տիրեց շուրջը: Թեթևակի ծանր շնչելով և երկար մազերը ձեռքով աչքերից հետ տանելով, Հարրիի կնքահայր Սիրիուսը շրջվեց ու նայեց նրան:

— Ողջու՞ն, Հա՛րի, — տխուր ասաց նա, — տեսնում եմ, արդեն ծանոթացար մայրիկիս հետ:

Գլուխ 5. Փյունիկի միաբանությունը

— Մայրիկի՞դ...

— Այո... Իմ սիրասուն մայրիկի դիմանկարի, — ասաց Սիրիուսը: — Մենք մի ամբողջ ամիս փորձում էինք նրան պատից ցած իշեցնել, բայց կարծում եմ, որ սիրասուն մայրիկս կտավի հակառակ կողմի վրան Ըդմիշտ Սոսնձման հմայանք է արել: Արի՝ արագ իշնենք ներքն, քանի դեռ նրանք բոլորը կրկին չեն արթնացել:

— Բայց ի՞նչ գործ ունի մայրիկիդ դիմանկարն այստեղ, — սրտնեղած հարցրեց Հարրին, մինչ նրանք դուրս էին գալիս նախասրահի դռնով և իշնում կես հարկ ցած տանող նեղ աստիճաններով: Մյուսները գալիս էին նրանց հետևից:

— Քեզ ոչ ոք դեռ չի՞ ասել: Սա իմ ծնողների տունն է, — ասաց Սիրիուսը:
 — Բայց ես տոհմի վերջին Բլեքն եմ, ուստի իինա այն իմն է: Ես առաջարկեցի այն Դամբլդորին որպես շտաբ, ինչը երևի միակ օգտակար բանն էր, որ կարող էի անել այս պահին:

Հարրին, որն ավելի ջերմ ընդունելության էր սպասում, նկատեց, թե որքան դառնագին ու տխուր էր հնչում Սիրիուսի ծայնը: Նա իր կնքահոր հետևից իջավ աստիճաններով և մի դռնով մտավ նկուղային հարկում գտնվող խոհանոցը:

Այստեղ քիչ պակաս մռայլ էր, քան վերևի նախասրահում: Դա քարե պատերով հսկայական սենյակ էր: Լուսավորության մեծ մասը գալիս էր մի շատ մեծ բուխարուց, որը գտնվում էր սենյակի խորքում: Ծխամորձի ծուլս էր կամզնած օդում՝ մարտադաշտի վրա տիրող ծխամշուշի պես, որի միջով աղոտ երևում էին մութ առաստաղից կախված ծանր երկաթե կաթսաների ու թափաների սպառնալից մեծ, ուռուցիկ ուրվագծերը: Բազմաթիվ աթոռներ էին սենյակ բերվել ժողովի մասնակիցների համար և դեռ շարված էին սենյակի մեջտեղում գտնվող երկար փայտե սեղանի շուրջը, որի վրա անկանոն թափված էին մագաղաթանման թղթի կտորներ, գավաթներ, դատարկ գինու շնչեր և մի կույտ ինչ-որ լաթեր, որոնք ավելի մոտիկից նման

էին հնոտի կարպետների կույտի: Պարոն Ուիզլին և նրա ավագ որդի Բիլը գլուխ-գլխի կամացուկ խոսում էին՝ նստած սեղանի հեռավոր ծայրում:

Տիկին Ուիզլին ցուցադրաբար հազար: Նրա ամուսինը, որը մի նիհար, ձաղատացող գլխով, կարմրահեր մարդ էր, եղջուրե շրջանակներով ակնոցով, հետ նայեց ու ոտքի ցատկեց:

— Հա՛րի, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ շտապելով մոտենալ, որպեսզի ողջունի նրան և բռնելով նրա ձեռքը, սկսեց ջերմեռանդորեն թափահարել այն: — Ի՞նչ ուրախ եմ քեզ կրկին տեսնել:

Ուսի վրայով Հարրին տեսավ Բիլին, որի մազերն առաջվա պես երկար էին և ծիու պոչի պես հավաքված ծոծրակին: Բիլը շտապ ինչ-որ թղթեր էր հավաքում սեղանի վրայից:

— Լավ տեղ հասա՞ք, Հա՛րի, — սեղանի ծայրից բղավեց Բիլը՝ փորձելով միանգամից թղթի տասներկու փաթեթ հավաքել գիրկը: — Գիծ-Աչքը հո չստիպե՞ց ձեզ Գրենլանդիայի վրայով թռչել:

— Փորձում էր, — ասաց Թոնքսը՝ մոտենալով որ օգնի Բիլին և անմիջապես մի մոմ շրջեց վերջին թղթի վրա: — Օ՛յ, ո՞չ... Ներեցե՞ք ինձ...

— Բան չկա, սիրելի՛ս, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ սակայն ձայնի մեջ հազիվ քողարկված հուսահատ բարկությամբ, և իր կախարդական փայտիկի մի շարժումով վերականգնեց հալած մոմով ծածկված մազաղաթի մաքրությունը: Տիկին Ուիզլիի հմայանքից առաջացած լույսի ցոլքի մեջ Հարրին մագաղաթի վրա նկատեց ինչ-որ շենքի հատակագիծը:

Տիկին Ուիզլին նկատեց, որ նա տեսավ, թե ինչ կար մագաղաթի վրա: Նա արագ սեղանից ձանկեց հատակագիծը և խորեց Բիլի արդեն գերծանրաբեռնված գրկի մեջ:

— Այս ամենը պետք է ժողովից հետո անմիջապես մաքրվի սեղանից, — բարկացած նետեց նա, հետո արագ մոտեցավ մի հնադարյան պահարանի ու սկսեց հանել ձաշի ափսեները:

Բիլը հանեց իր կախարդական փայտիկը և քթի տակ մրթմրթաց.

— Եվանե՛սկո... — և թղթի փաթեթներն անհետացան:

— Նստի՛ր, Հա՛րի, — ասաց Սիրիուսը, — դու Մանդանգուսի հետ արդեն ծանոթ ես, չէ՞...

Այն, ինչը Հարրիի աչքին առաջին հայացքից մի կույտ իին կարպետներ էր երևացել, հանկարծ մի երկար, հաստատող մրթմրթոց արձակեց ու ցնցումով արթնացավ:

— Ո՞վ տվեց անունս... — քնաթաթախ մրթմրթաց Մանդանգուսը: — Հա՛, ես համաձայն եմ Սիրիուսի հետ, — նա մի կեղտոտ ձեռք բարձրացրեց, ասես քվեարկելով ինչ-որ բանի համար՝ ոչինչ չտեսնող կախ ընկած ու արնակալած աչքերով:

Զինին քրքջաց:

— Ժողովն ավարտվել է, Դա՛նգ, — ասաց Սիրիուսը, մինչ բոլորը նստում էին սեղանի շուրջը: — Հարրին արդեն եկել է:

— Ե՞հ... — ասաց Մանդանգուսը, կես վախեցած, կես գողեգող նայելով Հարրիին՝ աչքերին թափված զզզված կարմրահեր մազերի միջով, — Օ՛ֆ, քոռանա'մ ես, ըըմ... Հա՛... Լավ Ե՞ս, տղե՛կ... Հո, բան-ման...

— Հա՛, լավ եմ, — ասաց Հարրին:

Մանդանգուսը նյարդայնորեն սկսեց քուջուջել իր գրպաններում, հայացքը չկտրելով Հարրիից, և մի կեղտոտ սև ծխամորձ հանեց: Ծխամորձը խորեց բերանը, ծայրից կրակ տվեց իր կախարդական վհայտիկով և երկար ծծեց ծխամորձից: Մի քանի վայրկյանից ծխի մեջ քուլաները պարուրեցին նրան:

— Քեզնից պետք է ներողություն խնդրեմ, տղա՛, — հոտավետ ամայի միջից լսվեց նրա մեղավոր ձայնը:

— Սա լինի վերջին անգամը, Մանդանգուս, — ձայն տվեց տիկին Ուիզլին, — և խնդրում եմ, մի՛ ծխի խոհանոցում, հատկապես ո՛չ երբ պատրաստվում ենք հաց ուտել:

— Ա՛հ, — ասաց Մանդանգուսը, — հա՛, ճիշտ ես ասում... Եղա՛վ... Կներե՛ս, Մո՛լի:

Ծխի ամայն անմիջապես անհետացավ, երբ Մանդանգուսն իր ծխամորձը հետ կոխեց գրպանի մեջ, բայց այրվող կեղտոտ գուլպաների անտանելի հոտը մնաց օդում:

— Եվ եթե ուզում եք կեսպիշերից առաջ ընթրել, ուրեմն լավ կլինի, օգնեք ինձ, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ դիմելով ընդհանրապես սենյակում հավաքվածներին: — Ո՛չ, դու կարող ես հանգիստ նստել, Հա՛րրի, սիրելի՛ս, դու երկար ճանապարհ ես անցել:

— Ի՞նչ կարող եմ անել, Մո՛լի, — ասաց Թոնքսը՝ պատրաստակամ առաջ գալով:

Տիկին Ուիզիին տատանվեց՝ շատ տագնապահար տեսք ընդունելով:

— Ըստ... չէ՛, անելու շատ բան չկա, Թո՛նքս... Դու էլ հանգստացի՛ր, դու այսօր առանց այն էլ շատ բան ես արել:

— Ո՛չ, ո՛չ, ես ուզում եմ օգնել քեզ, — զվարթ ասաց Թոնքսը, պահարանի մոտ շտապելիս ճանապարհին շրջելով աթոռներից մեկը:

Զինին պահարանից հանում էր դանակներն ու պատառաքաղները:

Շուտով մի շարք ծանր դանակներ պարոն Ուիզիի դեկավարությամբ գործի անցան ինքնուրույն կտրատելով միսն ու բանջարեղենը, մինչ տիկին Ուիզիին խառնում էր կրակի վրա դրված մի մեծ կաթսայի պարունակությունը, իսկ մյուսներն ափսեներ ու բաժակներ էին դնում սեղանին և պարենային պահարանից տարբեր ուտելիքներ հանում: Հարրին նստած մնաց սեղանի մոտ Սիրիուսի և Մանդանգուսի հետ, որը դեռ մեղավոր հայացքով, աչքերը թարթելով լուր նայում էր նրան:

— Պառավ Ֆիգին դրանից հետո տեսե՞լ ես, — հարցրեց նա:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — այն օրից հետո այլևս չեմ տեսել:

— Հասկանու՞մ ես... Ես հենց ընենց չեի թողնի գնա, — արդարանում էր Մանդանգուսը՝ աղերսական արտահայտությամբ գլուխը կախելով սեղանի վրա. — Բայց ախր շատ լավ գործարք էր ստացվում:

Հարրին զգաց, որ մի փափուկ բան քսվեց իր ոտքերին ու ցնցվեց, բայց դա ընդամենը Շուտքաթն էր՝ Հերմիոնայի ծուռթաթ կարմրահեր կատուն, որը քնքշորեն քսմսվում էր Հարրիի ոտքերին, հետո թռավ Սիրիուսի գոգին ու կլորվելով տեղավորվեց այնտեղ: Սիրիուսը ցրված շոյեց կատվի գլուխը և դեռ տիսուր դեմքով շրջվեց դեպի Հարրին:

— Ո՞նց անցավ անառը...

— Ինչպես միշտ, զզվելի, — պատասխանեց Հարրին:

Առաջին անգամ ժախտի նման մի բան անցավ Սիրիուսի դեմքով:

— Չեմ հասկանում, թե ինչի՞ց ես բողոքում:

— Ի՞նչ... — ականջներին չհավատալով հարցրեց Հարրին:

— Անձամբ ես, մեծ ուրախությամբ կվերաբերվեի ազրայելների հարձակմանը: Կենաց ու մահու մենամարտն ինձ համար միայն հաճելի փոփոխություն կլիներ տաղտկալի առօրյայի համեմատ: Եվ դու դեռ

կարծում ես, որ վատ ամառ ես անցկացրել, ուրեմն կարողացել ես դուրս գալ, մի քիչ ոտքերդ շարժել, մի քանի կռվշտուկի մեջ ընկնել: Ես մի ամբողջ ամիս այս պատերից դուրս չեմ եկել:

— Ինչու՞ — խոժութելով հարցրեց Հարրին:

— Որովհետև Հրաշագործության նախարարությունը դեռ որոնում է ինձ, իսկ Վոլդեմորթն արդեն գիտի, որ ես Անիմագուս եմ: Մտրակը հաստատ պատմած կլինի նրան ամեն ինչ: Ուրեմն իմ մեջ առավելությունը արդեն անօգուտ է: Ստացվում է, որ ես շատ բան չեմ կարող անել Փյունիկի միաբանության համար, կամ Դամբլդորն առնվազն այդպես է կարծում:

Ինչ-որ բան ինչեց Սիրիուսի ծայնի մեջ, երբ նա տվեց Դամբլդորի անունը, ինչից Հարրին հասկացավ, որ Սիրիուսը նույնպես այնքան էլ գոհ չէր Հոգվարթսի Տնօրենից: Հարրին հանկարծ խոր համակրանքի ալիք զգաց իր կնքահոր նկատմամբ:

— Դու գոնե իմացել ես, թե ինչ է կատարվում, — ոգևորվելով ասաց նա:

— Օհ, հա՛... — սարկաստիկ քնծիծաղով ասաց Սիրիուսը, — Լսելով Սնեյփի գեկույցները և ստիպված լինելով կուլ տալ նրա բոլոր չարախինդ ակնարկները, որ ինքը դրսում վտանգի է ենթարկում իր կյանքը, մինչ ես այստեղ ապահով նստած լավ ժամանակ եմ անցկացնում, և դիմանալով նրա հարցերին, թե ինչպես է ընթանում մաքրության գործը:

— Ի՞նչ մաքրություն, — հարցրեց Հարրին:

— Փորձում ենք այս վայրը պիտանի դարձնել մարդկային բնակության համար, — ասաց Սիրիուսը՝ ձեռքով ցույց տալով մռայլ խոհանոցը: — Այստեղ ոչ ոք տասը տարի չէր ապրել այն օրից ի վեր, ինչ իմ սիրելի մայրիկը մահացավ, չհաշված իհարկե նրա ծեր տնային դովլաթին: Իսկ այդ խեղճ արարածը խելքը թռցրել է և տարիներ շարունակ ոչինչ չի մաքրել:

— Սիրիուս, — ասաց Մանդանգուսը, որը կարծես ուշադրություն չէր դարձնում զրոյցին, բայց զբաղված էր ուշադիր զննելով մի դատարկ գավաթ, — սա արծա՞թ է, ընկե՛ր...

— Այո՛, — ասաց Սիրիուսը՝ տիաճությամբ նայելով գավաթին: — Տասնինգերորդ դարի լավագույն զոբլինյան արծաթ, դաջված Բլեքների ընտանիքի տոհմական զինանշանով:

— Բայց զինանշանը մաշվել է, — մրթնթաց Մանդանգուսը՝ թեքով շփելով գավաթը:

— Ֆրե՞ն, Զո՞րջ... Ո՞Չ, ՈՒՂՂԱԿԻ ԶԵՌՔՈՎ ՏԱՐԵՇՔ... — Ճչաց տիկին Ուիզլին:

Հարրին, Սիրիուսը և Մանդանգուսը շրջվեցին և կես վայրկյան անց հեռու նետվեցին սեղանից: Ֆրեն ու Զորջը հմայել էին տաք ապուրով մեծ կաթսան, մեղրագինու մեծ շիշը և մի մեծ փայտյա սկուտեղ՝ վրան բուրգի պես շարված հացերով ու հացի մեծ դանակով, որոնք օդի մեջ սուրալով գալիս էին դեպի սեղանը: Տաք ապուրով կաթսան սահեց սեղանի վրայով և կանգ առավ միայն հասմելով ճիշտ սեղանի ծայրին՝ իր հետևից սեղանի վրա երկար սև այրված հետք թողնելով: Մեղրագինու շիշն ուժեղ շրմփոցով ընկավ սեղանի վրա ու կոտրվեց և իր պարունակությունը ցաքուցրիվ արեց շուրջը նստածների վրա: Հացի դանակը ցած սահեց սկուտեղից և սուր ծայրով խրվեց սեղանի երեսի մեջ ճիշտ այնտեղ, որտեղ կես վայրկյան առաջ Սիրիուսի ձեռքն էր ու փայտի մեջ ցցված շարունկեց սպառնալից ճոճվել:

— ԱՍՏԾՈ ՍԻՐՈՒՇՆ... — Ճչաց տիկին Ուիզլին: — ԴՐԱ ԿԱՐԻՔԸ ՉԿԱՌՈ... ԵՍ ԱՐԴԵՆ ԿՈՒԾՏ ԵՄ ԶԵԶՆԻՑ... ԵԹԵ ԶԵԶ ԹՈՒՅԼԱՏՐՎՈՒՄ Է ՀՐԱՇՎԱԳՈՐԾԵԼ, ԴԱ ՉԻ ՆՇԱՆԱԿՈՒՄ, ՈՐ ԿԱՐՈՂ ԵՔ ԶԵՐ ԿԱԽԱՐԴԱԿԱՆ ՓԱՅՏԻԿՆԵՐՆ ԱԶ ՈՒ ԶԱԽ ԹԱՓԱՀԱՐԵԼ ԱՄԵՆԱԶՆՉԻՆ ԲԱՆԵՐՆ ԱՆԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ:

— ՄԵՆՔ ՈՒՂՂԱԿԻ ՓԻՐՃՈՒՄ ԷԻՆՔ ՄԻ ՔԻՑ ԺԱՄԱՆԱԿ ԽՆԱՅԵԼ, — ասաց Ֆրենը, առաջ շտապելով, որ հացի դանակը հանի սեղանից: — ԿԱՆԵՐԵ՛Ն, ՍԻՌԻՈՒՍ, ԸՆԿԵ՛Ր... ՉԷԻ ՈՒԳՈՒՄ...

Հարրին ու Սիրիուսը սրտանց ծիծաղում էին: Մանդանգուսը, որը մեջքի վրա ընկել էր աթուից, նույնպես սրտանց հայիոյում էր՝ դժվարությամբ ոտքի կանգնելով: Ծուռթաթը բարկացած ֆշշացրեց և ապահովության համար խցկվեց պահարանի տակ, որտեղից նրա մեծ դեղին աչքերը վրդովված փայլատակում էին մթության մեջ:

— Տղանե՛ր, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ ապուրով կաթսան հետ բերելով սեղանի կենտրոնը, — ձեր մայրը ճիշտ է, դուք գոնե մի քիչ պատասխանատվության զգացում պետք է ցուցաբերեք... Հատկապես իհնա, երբ չափահաս եք դարձել:

— Ձեր եղբայրներից ոչ մեկը նման անպատասխանատու բան չի արել, — բարկացած շարունակում էր նախատել երկվորյակներին տիկին Ուիզլին՝

սեղանին դնելով մեղրագինու մի նոր շիշ և բարկությունից գրեթե նույնափ մեղրագինի շաղ տալով շուրջը: — Բիլը երկու քայլ անելու փոխարեն երբեք չէր երևութում: Չարլին չէր հմայում ձանապարհին պատահած ամեն ինչը: Փերսին...

Նա հանկարծ կտրուկ լոեց ու շունչը տեղը բերելով վախեցած հայացք զցեց ամուսնու վրա, որի դեմքը հանկարծ փայտացած արտահայտություն ստացավ:

— Եկե՛ք ուտենք, — արագ ասաց Բիլը:

— Ի՞նչ համեղ է բուրում, Մո՛լի, — ասաց Լուսինը՝ ափսեի մեջ ապուր լցնելով ու սեղանի վրայով փոխանցելով մյուսներին:

Մի քանի րոպե սեղանի շուրջը լռություն տիրեց, և ոչինչ չէր լսվում բացի ափսեների, գդալների ու պատառաքաղների չնազնգողից և աթոռների ճռճռոցից, մինչ բոլորը տեղավորվում էին սեղանի շուրջը և վերցնում կերակուրով ափսեները: Հետո տիկին Ուիզլին դիմեց Սիրիուսին:

— Ես ուզում էի քեզ ասել, Սի՛րիուս, որ ինչ-որ բան կա հյուրասենյակի գրասեղանի պահարանում, անդադար զնզնզացնում ու դղրդացնում է սեղանը: Հնարավոր է, որ ընդամենը մի բոխոխիճ լինի, բայց մտածեցի, որ լավ կլինի, եթե Ալաստորը նայի մինչև պահարանը բացելը:

— Ինչպես կուզես, — անտարբերությամբ ասաց Սիրիուսը:

— Հյուրասենյակում վարագույրները լի են տնային դցուկներով, — շարունակեց տիկին Ուիզլին, — մտածեցի, որ գուցե վաղը փորձենք վերացնել բոլորին:

— Ես կհոգամ, — ասաց Սիրիուսը: Հարրին հստակ սարկազմ լսեց նրա ձայնի մեջ, բայց համոզված չէր, որ ուրիշ որևէ մեկի մոտ նույնպես սարկազմ էր լսել:

Հարրիի դիմաց նստած թոնքը զվարձացնում էր Հերմիոնային ու Զինիին՝ ամեն մի գդալ ապուր ուտելուց հետո կերպափոխելով իր քիթը և ամեն անգամ ճակատի տակ ոլորելով աչքերը միևնույն ցավագին արտահայտությամբ, որը տեսել էր Հարրին իր ննջասենյակում: Նրա քիթը նախ ուրեց կտուցանման սապատով, որը շատ նման էր Սնեյփի քթին, հետո սեղմվելով փոքրացավ մի կոճակի չափ սունկի նման և հետո հանկարծ քանցքները ծաղկեցին փունջ-փունջ հաստ մազերով: Ակնհայտ էր, որ սա արդեն ճաշի ժամին սովորական դարձած զվարձություն էր, որովհետև

Հերմիոնան ու Զինին շուտով սկսեցին խնդրել, որ նա ցույց տա իրենց սիրած քթերը:

— Են մեկն արա, որը խոզի մռութի նման է, Թո՞նքս:

Թոնքսը չմերժեց խնդրանքը, և Հարրին վեր նայելով այնպիսի տպավորություն ստացավ, ասես մի աղջիկ Շառլի էր ժպտում իրեն սեղանի մյուս կողմից:

Պարոն Ուիզլին, Բիլը և Լուափինը խորասուզված քննարկում էին գոբլիններին:

— Նրանք ոչինչ երբեք բացահայտորեն չեն ասում, — ասաց Բիլը: — Ես դեռ մինչև օրս չեմ կարողանում հասկանալ, իավատու՞մ են արդյոք, որ նա վերադարձել է, թե՝ ոչ: Համոզված եմ, որ նրանք կգերադասեն ոչ մեկի կողմից չինել: Նրանք ինչպես միշտ չեզոք դիրք կգրավեն:

— Իսկ ես համոզված եմ, որ նրանք երբեք չեն անցնի Գիտեք-թե-ում կողմը, — գլուխն օրորելով ասաց պարոն Ուիզլին, — նրանք էլ են կորուստներ ունեցել: Հիշու՞մ եք այն գոբլինյան ընտանիքի սպանությունը Նոթինգեմի կողմերում:

— Կարծում եմ, դա կախված կլինի այն բանից, թե նրանց ինչ կառաջարկեն, — ասաց Լուափինը, — և ես բոլորովին էլ ոսկու մասին չեմ խոսում: Եթե օրինակ նրանց որոշ ազատություններ առաջարկվի, ինչում մենք նրանց մերժել ենք դարեր շարունակ, շատ հնարավոր է, որ նրանք գայթակղվեն: Դու դեռ ոչ մի հաջողության չե՞ս հասել Ոազնոքի հետ, Բի՞լ:

— Հիմա նա մեծ ատամ ունի բոլոր իրաշագործների վրա, — ասաց Բիլը, — դեռ չի դադարել հոխորտալ Բեգմանի կապակցությամբ և համոզված է, որ Նախարարությունն է թաքցնում նրան: Գիտեք չէ՞՝ որ գոբլիններն այդպես էլ իրենց ոսկին նրանից հետ չստացան:

Սեղանի մեջտեղից հնչած ծիծաղը խլացրեց Բիլի խոսքերը: Ֆրեդը, Ջորջը, Ունը և Մանդանգուսն ուղղակի քիչ էր մնում գլորվեին նստած տեղերից:

— ...իսկ հետո, — խեղդվելով ասում էր Մանդանգուսը՝ աչքերից հոսող արցունքներով, — իսկ հետո, հավատում եք, թե չեք հավատում, բայց նա ինձ ասաց. «Հե՞յ, Ռա՞նգ, որտեղից էիր այսքան շատ դոդոշ ճարել... Գիտե՞ս, ինչ-որ գրողի տարած բրետի ծնունդ սրբել տարել է իմ բոլոր դոդոշներին:» Իսկ ես ասացի. «Սրբել տարե՞լ է, Ուի՞լ, հետո՞... Հիմա ի՞նչ ես անելու: Բա

քեզ նոր դոդոշներ պետք չե՞ն»: Եվ հավատում եք, թե ոչ, բայց անուղեղ գարգոյլը ինձնից հետ գնեց իր բոլոր դոդոշներին և նույնիսկ ավելի շատ վճարեց, քան առաջին անգամ:

— Իգուր ես կարծում, թե մեզ համար շատ հետաքրքիր են քո կասկածելի գործարքները, Մանդա՛նգուս, — շատ կծու տոնով ասաց տիկին Ուիզլին, երբ Ունը, ծիծաղից կաղկանձելով, արմունկներով ու երեսով ընկավ սեղանի վրա:

— Ներող լինե՛ս, Մո՛լլի, — անմիջապես ասաց Մանդանգուսը՝ սրբելով աչքերն ու աչքով անելով Հարրիին, — բայց, գիտե՞ս, Ուիլն էր սրբել տարել Ուարդի Հարրիսի բոլոր դոդոշներին, այնպես որ, իրականում, ես ոչ մի մեղք չունեի:

— Զգիտեմ թե քեզ որտեղ են սովորեցրել, թե ինչն է ձիշտ, ինչը՝ սխալ, Մանդա՛նգուս, բայց իմ կարծիքով դու մի քանի շատ կարևոր դասեր բաց ես թողել, — չոր ու սառն ասաց տիկին Ուիզլին:

Ֆրեդն ու Ջորջը երեսները թաքցրին մեղրագինիով լի գավաթների հետևում: Ջորջը զկրտում էր: Ինչ-որ պատճառով տիկին Ուիզլին մի շատ դժգոհ հայացք նետեց Սիրիուսի վրա մինչև ոտքի կանգնելը, որպեսզի գնա տրորած դդումով փուլինգի հետևից: Հարրին նայեց իր կնքահորը:

— Մոլլին տանել չի կարող Մանդանգուսին, — կիսաձայն ասաց Սիրիուսը:

— Բա ինչպե՞ս է ստացվել, որ նա նույնպես Միաբանությունում է, — շատ կամաց հարցրեց Հարրին:

— Նա շատ օգտակար է, — քթի տակ ասաց Սիրիուսը, — գիտի բոլոր գողերին ու ավագակներին... Ո՞նց չիմանա, եթե ինքն էլ նրանցից մեկն է... Բայց կարևորն այն է, որ նա շատ հավատարիմ է Դամբլդորին, որը նրա կաշին մի անգամ փրկել է շատ բարդ իրավիճակում: Արժե Դանգի նման մեկին ունենալ ձեռքի տակ: Նա ելումուտ ունի շատ կասկածելի վայրերում և շատ բան կարող է լսել: Բայց Մոլլին կարծում է, որ նրան ընթրիքի իրավիրելը չափից դուրս շատ է: Նա դեռ չի ներել Դանգին՝ քեզ հետևելու հերթապահությունից ծլկելու համար:

Կաթնախուսով դդումի փուլինգից երեք բաժին ուտելուց հետո Հարրին զգաց, որ ջինսի գոտին խրվել է իրանի մեջ (ինչը շատ բան էր ասում, որովհետև այդ ջինսը մի ժամանակ Դադլիի շալվարն էր եղել): Երբ նա իր

գդալը ցած դրեց, ընդիանուր զրույցը բավականին հանդարտվել էր: Պարոն Ուիզլին հետ էր ընկել իր աթոռի թիկնակին և շատ բավարարված ու հանդարտ տեսք ուներ: Թոնքը, որի քիթը կրկին նորմայ էր, հոգնած հորանջում էր, իսկ Զինին, որը Ծուռթաթին դուրս էր հանել պահարանի տակից, ծալապատիկ նստած հատակին մեղրագինու խցաններ էր գլորում՝ գայթակղելով Ծուռթաթին վազել դրանց հետևից:

— Կարծում եմ, ժամանակն է, որ բոլորս գնանք քնելու, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ ինքն էլ հորանջելով:

— Դեռ ոչ, Մո՛լի, — ասաց Սիրիուսը՝ իրենից հետ հրելով դատարկ ակսեն ու շրջվելով դեպի Հարրին: — Գիտե՞ս ինչ, որու ինձ զարմացնում ես: Ես համոզված էի, որ առաջին հերթին ոտք դնելով այստեղ, պիտի սկսես հարցուվորձ անել Վոլդեմորթի մասին:

Մթնոլորտը սենյակում այնքան արագ փոխվեց, որ փոփոխության հրատապությունը Հարրիին հիշեցրեց ազրայելների հայտնվելու պահը: Եթե մի քանի վայրկյան առաջ բոլորը քնկուտ հանդարտված էին, ապա գրեթե ակնթարթորեն ոչ միայն սթափվեցին, այլ տագնապալից լարվեցին: Վոլդեմորթի անվան հիշատակումից նյարդային դող անցավ սեղանի մոտ հավաքվածների միջով: Լուսինը, որը պատրաստվում էր մի կում գինի խմել, դանդաղ ցած դրեց գավաթը՝ անհանգիստ ու վախվորած նայելով մյուսներին:

— Ես այդպես էլ արել եմ, — վրդովված ասաց Հարրին: — Ես հարցի Ոտնին ու Հերմիոնային, բայց նրանք ասացին, որ իրենց չի թույլատրվում մասնակցել Միաբանության ժողովներին, ու ես...

— Եվ նրանք միանգամայն ճիշտ են ասել, — նրա խոսքը կտրեց տիկին Ուիզլին, — որու նույնպես դեռ շատ երիատասրդ ես դրա համար:

Նա շատ ձիգ նստած էր իր աթոռին, սեղանին դրած ձեռքերը բռունցքների մեջ սեղմած, և հոգնածության կամ քնկուտության մի նշույլ անգամ չէր մնացել նրա դեմքին:

— Այդ երբվանից պետք է Փյունիկի միաբանության անդամ լինել՝ հարցեր տալու համար, — հարցրեց Սիրիուսը: — Հարրին մի ամբողջ ամիս թակարդի մեջ է եղել այդ մագլական տանը: Նա իրավունք ունի իմանալու, թե ինչ է կատարվում:

— Մի րոպե... — շատ բորբոքված ընդհատեց նրան Զորջը:

— Ուրեմն Հարրին կարո՞ղ է իր հարցերին պատասխաններ ստանալ...
— բարկացած վրա տվեց Ֆրեդը:

— Իսկ մենք արդեն մի ամիս է, ինչ փորձում ենք ձեզնից մի բառ կորցել, և դուք մեզ սկի կես բառ էլ չեք ասել, — վրդովված շարունակեց Զորջը:

— «Դուք դեռ շա՞տ երիտասարդ եք և դուք Միաբանության անդամ չե՞ք», — բարակ ձայնով մորը կապկելով՝ ասաց Ֆրեդը, — իսկ Հարրին նույնիսկ չափահաս էլ չի:

— Դա իմ մեղքը չի, որ ձեզ ոչինչ չի ասվել Միաբանության գործունեության մասին, — շատ հանգիստ առարկեց Սիրիուսը, — դա ձեր ծնողների որոշումն է: Իսկ Հարրին, մյուս կողմից...

— Դու իրավասու չես որոշելու, թե ինչն է լավ Հարրիի համար, — վրդովված նրա խոսքը կտրեց տիկին Ուիզլին: Նրա դեմքի սովորաբար բարեսիրտ արտահայտությունը շատ վտանգավոր հարձակողական էր դարձել: — Հուսով եմ, որ չես մոռացել, թե ինչ ասաց Դամբլդորը:

— Նրա ասածների ո՞ր մասը նկատի ունես, — շատ քաղաքավարի հարցրեց Սիրիուսը, սակայն ակնհայտ էր, որ նա չէր պատրաստվում առանց մարտի նահանջել:

— Այն մասը, որը վերաբերում էր Հարրիին ոչ անհրաժեշտ բաներ չասելուն, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ հատուկ շեշտելով վերջին մի քանի բառերը:

Ոռնը, Հերմիոնան, Ֆրեդն ու Զորջը գլուխները շեշտակի դարձնում էին մե՛կ դեպի Սիրիուսը, մե՛կ դեպի տիկին Ուիզլին, ասես թենիսի խաղ դիտելիս լինեին: Զինին նստած էր գետնին մի մեծ կույտ խցանների մեջ և մի քիչ բաց բերանով նայում էր սեղանի մոտ նստածներին: Լուպինի աչքերը սկեռուն գամված էին Սիրիուսի վրա:

— Ես չեմ պատրաստվում նրան անհրաժեշտից ավելին ասել, Սո՛լի, — ասաց Սիրիուսը, — բայց քանի որ նա միակն է, ով ականատես է եղել Վոլդեմորթի վերադարձին — (կրկին ընդհանուր ցնցումի ալիք անցավ սեղանով), — նա ավելի շատ իրավունք ունի իմանալու, քան...

— Նա Փյունիկի միաբանության անդամ չէ, — վճռականորեն ասաց տիկին Ուիզլին: — Նա ընդամենը տասնիհնգ տարեկան է:

— Եվ իր կյանքում արդեն հասցրել է առնչվել նույնքան վտանգավոր բաների հետ, ինչ Սիաբանության անդամներից շատերը, — ասաց Սիրիուսը, — և նույնիսկ ավելին է տեսել, քան որոշ անդամներ:

— Ոչ ոք չի ժխտում նրա արածների կարևորությունը, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ արդեն չկարողանալով զսպել ձայնի ինքնաբուխ բարձրացումը և բազկաթոռի թերը բռնելով նկատելիորեն դողացող ձեռքերով, — բայց նա դեռ...

— Նա արդեն երեխա չէ՝, — անհամբերությամբ ընդհատեց նրան Սիրիուսը:

— Բայց ոչ էլ դեռ հասուն մարդ է, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ կարմրելով, — Սիրիուս, նա Ձեյմսը չէ:

— Ես շատ լավ գիտեմ, թե նա ով է, Մո՛լի, շնորհակալ եմ, որ հիշեցրիր, — սառն ասաց Սիրիուսը:

— Ես համոզված չեմ, որ գիտես, — հակահարվածեց տիկին Ուիզլին: — Երբեմն դու այնպես ես խոսում նրա մասին, որ կողքից լսողին կարող է թվալ, թե քո կարծիքով դու վերադարձրել ես քո լավագույն ընկերոջը:

— Բայց ի՞նչ վատ բան կա դրանում, — հարցրեց Հարրին:

— Վատն այն է, Հա՛րրի, որ դու քո հայրը չես, որքան էլ որ նման լինես նրան, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ աչքերով դեռ շաղափելով Սիրիուսին, — դու դեռ դպրոցում ես, և քեզ համար պատասխանատվություն կրող մեծահասակները չպետք է մոռանան այդ մասին:

— Այսինքն ուզում ես ասել, որ ես անպատասխանատու կնքահայր եմ, — պահանջեց Սիրիուսը՝ նույնպես ձայնը բարձրացնելով:

— Ուզում եմ ասել, որ բոլորին հայտնի է, որ դու կարող ես անհեռատես բաներ անել, Սիրիուս, և ահա թե ինչու Դամբլդորն անդադար հիշեցնում է քեզ, որ տնից դուրս չգաս ու...

— Արի՝ դու իմ ու Դամբլդորի գործերը սրան մի խառնի՛ր, խնդրում եմ, — արդեն շատ բարձր ասաց Սիրիուսը:

— Ա՛րթուր, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ օգնության կանչելով ամուսնուն, — Ա՛րթուր, ինչու՞ չես պաշտպանում ինձ:

Պարոն Ուիզլին միանգամից չխսեց: Նա նախ հանեց ակնոցը և, չնայելով կնոջը, երկար շիեց ապակիներն իր պարեզոտի փեշով: Սիայն ակնոցը նորից քթին դնելուց հետո նա պատասխանեց:

— Դամբլդորը գիտի, որ իրավիճակը փոխվել է, Մո՛լի: Նա ընդունում է, որ Հարրին պետք է միանա մյուսներին, որոշ չափով իհարկե, առավել ևս իհմա, եթե նա շտաբում է գտնվում:

— Այո՛, բայց մեծ տարբերություն կա քո ասածի և նրա բոլոր հարցերին պատասխաններ առաջարկելու միջև:

— Անձամբ ես, — հանգիստ ասաց Լուպինը՝ վերջապես հայացքը կտրելով Սիրիուսից, — գտնում եմ, որ լավ կլինի, եթե Հարրին որոշ բաներ իմանա, Մո՛լի, — տիկին Ուիզլին կտրուկ նայեց նրան, — ավելի լավ կլինի, եթե նա տեղյակ լինի գոնե ընդհանուր պատկերին և մեզնից, քան ինչ-որ բաներ սկսի երևակայել ուրիշների պատմածներով:

Նրա դեմքի արտահայտությունը շատ մեղմ էր, բայց Հարրին համոզված էր, որ Լուպինը գիտեր, որ առնվազն ոչ բոլոր Երկարող ականջներն են առգրավվել տիկին Ուիզլիի խուզարկության արդյունքում:

— Շատ լավ, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ ծանր շնչելով և շուրջը համախոհներ որոնելով, որոնք նրան օժանդակության չեն գալիս, — շատ լավ... Տեսնում եմ, որ ես փոքրամասնություն եմ այստեղ, ուստի կասեմ միայն հետևյալը. Դամբլդորը հաստատ հիմնավոր պատճառներ ուներ, եթե չեր ուզում, որ Հարրին չափից դուրս շատ բան իմանա, և խոսելով որպես մեկը, ում սրտին շատ հարազատ են Հարրիի շահերը...

— Նա քո որդին չէ, — հանգիստ ասաց Սիրիուսը:

— Նա ինձ իմ որդիների չափ թանկ է, — բարկությամբ հակահարվածեց տիկին Ուիզլին, — էլ ո՞վ ունի հարազատ:

— Նա ինձ ունի:

— Այո՛, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ սեղմելով շրթունքները, — խնդիրն ուղղակի այն է, որ քեզ համար բավականին դժվար է եղել հոգալ նրա համար, քանի դեռ ՓԱԿՎԱԾ էիր Ազքաբանում, թե՞ կասես, որ այդպես չէ:

Սիրիուսը սկսեց ոտքի կանգնել:

— Մո՛լի, դու այս սեղանի մոտ նստած միակ մարդը չես, ով անհանգստանում է Հարրիի համար, — շատ կտրուկ ասաց Լուպինը: — Սի՛րիուս, նստի՛ր:

Տիկին Ուիզլիի ստորին շրթունքը դողում էր: Սիրիուսը դանդաղ հետ նստեց աթոռին՝ լրիվ սպիտակած դեմքով:

— Կարծում եմ, որ Հարրին իրավունք ունի ինքը որոշելու, — շարունակեց Լուպինը, — նա արդեն բավականին հասուն է՝ ինքնուրույն որոշում կայացնելու համար:

— Ես ուզում եմ իմանալ, թե ի՞նչ է կատարվել մինչև այժմ, — անմիջապես ասաց Հարրին:

Նա չէր նայում տիկին Ուիզլիին: Նա շատ հուզվել էր, երբ վերջինս ասաց, որ ինքը նրան իր հարազատ որդիների պես թանկ է, բայց նաև համբերությունը չէր բավարարի դիմանալու տիկին Ուիզլիի թխսկան-մոլլի վերաբերմունքին: Սիրիուսը միանգամայն ճիշտ էր: Ինքն այլևս երեխա չէր:

— Բարի՛, — ասաց տիկին Ուիզլին բեկվող ձայնով, — Զի՛նի, Ոո՛ն, Հերմիո՛նա, Ֆրե՛ն, Զո՛րջ... Հենց հիմա դուրս եկե՛ք խոհանոցից, արա՛գ:

Անմիջապես բողոքի մի վրդովված ժխոր սկսվեց:

— Մենք չափահաս ենք, — միաժամանակ գոռացին Ֆրեդն ու Զորջը:

— Եթե Հարրիին կարելի է, ուրեմն ինձ ինչու՞ չի կարելի, — գոռաց Ոոնը:

— Մա՞ն, ես ուզում եմ լսել, — վնգաց Զինին:

— Ո՛Չ, — բոլորից բարձր գոռաց տիկին Ուիզլին՝ ոտքի կանգնելով և փայլեցնելով աչքերը, — ես արգելում եմ:

— Մո՛լի, դու չես կարող արգելել Ֆրեդին ու Զորջին, — հոգնած ձայնով ասաց պարոն Ուիզլին, — նրանք արդեն չափահաս են:

— Նրանք դեռ դպրոց են գնում:

— Բայց նրանք արդեն օրենքով չափահաս են, — ասաց պարոն Ուիզլին նույն հոգնած ձայնով:

Տիկին Ուիզլիի դեմքն արդեն ալ կարմիր էր:

— Ես... օ՛հ, լա՛վ... Ֆրեդն ու Զորջը կարող են մնալ, բայց Ոոնը...

— Հարրին միևնույն է ինձ ու Հերմիոնային ամեն ինչ կպատմի, ինչ էլ որ իրեն ասեք, — տաքացած փաստարկեց Ոոնը: — Կասես չե՞... Բա չե՞ս ասի... — ավելացրեց նա անվստահությամբ նայելով Հարրիի աչքերի մեջ:

Կես վայրկյան Հարրին մտածեց, որ ոչ մի բառ էլ չի ասի Ոոնին, որ նա էլ իմանա, թե ինչի նման է ամեն ինչից բացարձակ անտեղյակ լինելը, բայց երբ նրանք նայեցին մինյանց աչքերի մեջ, այդ չարամիտ բնազդն անմիջապես հօդս ցնդեց:

— Իհարկե կասեմ, — հաստատեց Հարրին:

Ոոնը և Հերմիոնան պայծառ ժպտացին:

— Հիանալի՞ է... — գուաց տիկին Ուիզլին, — Հիանալի՞ է... Զի՞նի.... ՔՆԵԼՈՒ...

Զինին սակայն առանց դիմադրության չհեռացավ: Աստիճաններով վեր բարձրանալու ամբողջ ճանապարհին նա բարձրածայն բողոքում էր մոր դեմ և երբ հասան նախասրահին, տիկին Բլեքի ականջ ծակող ծղրտոցները նույնպես միացան նրանց Վրդովված ձայներին: Լուսինը շտապեց դիմանկարին հանգստացնելու: Եվ միայն երբ նա վերադարձավ, իր հետևից փակելով խոհանոցի դուռը ու կրկին նստեց սեղանի մոտ, Սիրիուսը խոսեց:

— Շատ լավ, Հա՛րի, ի՞նչ ես ուզում իմանալ:

Հարրին խոր շունչ քաշեց և տվեց այն հարցը, որն իրեն մի ամբողջ ամիս հանգիստ չէր տալիս:

— Որտե՞ղ է Վոլդեմորթը, — հարցրեց նա՝ անտեսելով անվան կապակցությամբ սեղանով անցած ցնցումի նոր ալիքը: — Ի՞նչ է անում նա: Ես փորձում էի մազլական լուրերից մի բան իմանալ, բայց ոչ մի ակնարկ դեռ չեմ լսել, ոչ մի տարօրինակ մահ կամ միջադեպ:

— Ոչ մի տարօրինակ մահ չի եղել դեռ, — ասաց Սիրիուսը, — գոնե մենք դեռ ոչ մեկի մասին չենք լսել, իսկ մենք արդեն բավականին շատ բան գիտենք:

— Ավելին, քան նա գիտի, որ մենք գիտենք, — ավելացրեց Լուսինը:

— Իսկ ինչո՞վ կարելի է բացատրել, որ նա դադարել է մարդկանց սպանել, — հարցրեց Հարրին: Նա գիտեր, որ Վոլդեմորթը մի քանի մարդկանց էր սպանել միայն անցած տարի:

— Նա ուղարկի չի ուզում ուշադրություն հրավիրել իր վրա, — ասաց Սիրիուսը: — Դա նրա համար շատ Վտանգավոր կլիներ: Նրա վերադարձն այնպես չստացվեց, ինչպես նա ինքն էր ուզում: Նա ծախողվեց:

— Ավելի ճիշտ կլինի ասել, որ դու նրան խանգարեցիր այնպես անել, ինչպես նա ուզում էր, — ասաց Լուսինը բավարարված ժպիտով:

— Ինչպե՞ս, — թերահավատությամբ հարցրեց Հարրին:

— Նա ծախողվեց, որովհետև դու կրկին ողջ մնացիր, — ասաց Սիրիուսը: — Նրա մահակերներից բացի ոչ ոք չպետք է իմանար, որ նա վերադարձել է: Բայց դու ողջ մնացիր ու բոլորին պատմեցիր:

— Եվ հենց այն մարդը, ով ըստ նրա ծրագրի բոլորից ուշ պետք է իմանար նրա Վերադարձի մասին՝ Դամբլդորը, բոլորից առաջ իմացավ, — ասաց Լուպինը:

— Եվ դու ամեն ինչ արեցիր, որ Դամբլդորն անմիջապես իմանա:

— Բայց դա ինչո՞վ օգնեց, — հարցրեց Հարրին:

— Կատա՞կ ես անում, — թերահավատորեն հարցրեց Բիլը, — Դամբլդորը միակ մարդն է, որից Գիտես-թե-ով երբեւ վախեցել է:

— Չո շնորհիվ Դամբլդորը կարողացավ կրկին հավաքել Փյունիկի միաբանությունը Վոլդեմորթի վերադարձից ընդամենը մեկ ժամ անց, — ասաց Սիրիուսը:

— Ուրեմն ի՞նչ է անում Միաբանությունը, — հարցրեց Հարրին՝ նայելով բոլորին:

— Մեր ուժերի ներածի չափով աշխատում ենք թույլ չտալ, որ Վոլդեմորթն իրականացնի իր ծրագրերը, — ասաց Սիրիուսը:

— Իսկ որտեղի՞ց գիտեք, թե նա ինչ ծրագրեր ունի, — արագ հարցրեց Հարրին:

— Դամբլդոր շատ սուր միտք ունի, — ասաց Լուպինը, — այնքան սուր, որ նրա գրեթե բոլոր կրահումները ճշմարտացի են լինում:

— Ուրեմն ի՞նչ է մտածում Դամբլդորը նրա ծրագրերի մասին:

— Դեհ, Դամբլդորը կարծում է, որ նա առաջին հերթին կփորձի վերականգնել իր բանակը, — ասաց Սիրիուսը: — Հին օրերում շատ մեծ թվով մարդիկ կային նրա հետևորդների շարքերում: Բազմաթիվ կախարդներ ու վիուկներ, որոնց նա կամ սպառնալիքներով կամ կախարդանքով ստիպել էր իր կողմն անցնել, նրա նվիրյալ մահակերները և տարբեր մութ արարածների մի մեծ բազմություն: Դու ինքդ լսել էիր, որ նա ծրագրում է հետ գինվորագրել հսկաներին: Իսկ նրանք ընդամենը այն խմբերից մեկն են, ում նա ցանկանում է կրկին հավաքել իր շուրջը: Նա անշուշտ չի պատրաստվում գրավել Հրաշագործության նախարարությունը ընդամենը տասնյակ մահակերների օգնությամբ:

— Ուրեմն դուք փորձում եք խանգարել նրան, որ ավելի շատ հետևորդների չհավաքագրի:

— Մենք անում ենք, ինչ կարող ենք, — ասաց Լուպինը:

— Ինչպե՞ս...

— Դեհ, առայժմ մեր առաջնահերթ խնդիրն է տեղեկացնել և համոզել հնարավորինս շատ թվով մարդկանց, որ Գիտես-թե-ով իրոք վերադարձել է, որ մարդիկ զգոն լինեն, — ասաց Բիլը, — ինչը սակայն բավականին բարդ գործ է:

— Ինչու[՝]...

— Նախարարության վերաբերմունքի պատճառով, — ասաց Թոնքսը: — Դու ինքդ ես տեսել Կորնիլիուս Ֆաջին Գիտես-թե-ում վերադառնալուց հետո, Հա՛րի: Դեհ, նա մեղմ ասած, չի փոխել իր դիրքորոշումը: Նա բացարձակապես հրաժարվում է հավատալ կատարվածին:

— Բայց ինչու[՝], — հուսահատ ասաց Հարրին, — ինչու[՝] է այդքան հիմարաբար պահում իրեն: Եթե Դամբլդորը...

— Ա՛հ, դու ինքդ արդեն մատդ դրեցիր հիմնական խնդրի վրա, — դառը ժպտալով ասաց պարոն Ուիզլին, — Դամբլդորը...

— Ֆաջը վախենում է նրանից, հասկանու՞մ ես, — տխուր ասաց Թոնքսը:

— Վախենում է Դամբլդորի[՝]ց, — թերահավատությամբ կրկնեց Հարրին:

— Վախենում է այն ամենից, ինչ Դամբլդորն ուզում է անել, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Ֆաջը մտածում է, որ Դամբլդորը պատրաստվում է իրեն պաշտոնից հանել: Նա մտածում է, որ Դամբլդորն ուզում է ինքը դառնալ Հրաշագործության նախարար:

— Բայց Դամբլդորը ոչ մի նման բան չի ուզում...

— Իհարկե չի ուզում, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Նա երբեք չի ցանկացել նախարարի պաշտոնը, թեև շատ-շատերը խնդրում էին նրան նախարար դառնալ, երբ Սիլիսենթ Բանյոլդը պաշտոնաթող եղավ: Նրա փոխարեն Ֆաջը դարձավ նախարար, բայց նա դեռ չի մոռացել, թե որքան մեծ հարգանք ու ժողովրդականություն էր վայելում Դամբլդորը, թեև երբեք չի դիմել պաշտոնի համար:

— Սրտի խորքում Ֆաջը շատ լավ գիտի, որ Դամբլդորն իրենից շատ ավելի խելոք և շատ ավելի հզոր հրաշագործ է, և Նախարարությունում իր պաշտոնին անցնելու առաջին օրերին ամեն հարցով դիմում էր Դամբլդորի օժանդակությանը և խորհրդին, — ասաց Լուախնը: — Բայց նա սկսել է սիրել իշխանությունը և շատ ավելի ինքնավստահ է դարձել վերջերս: Նրան սկսել է դուր գալ Հրաշագործության նախարար լինելը և նա կարողացել է ինքն

իրեն համոզել, որ ինքն է խելոքը, իսկ Դամբլդորն ուղղակի ջուր է պղտորում իրենից ավելի խելոք երևալու համար:

— Ինչպե՞ս կարող է նա այդպես մտածել, — բարկացած ասաց Հարրին: — Ինչպե՞ս կարող է նա մտածել անգամ, որ Դամբլդորը կարող էր այդ ամենը սարքել, որ ես կարող էի այդ ամենը հորինել:

— Որովհետև ընդունել, որ Վոլդեմորթը վերադարձել է, նշանակում է ընդունել, որ Նախարարությունը կանգնած է այնպիսի մեծ խնդիրների առաջ, որոնց նմանը չի ունեցել գրեթե տասնչորս տարի, — դառնությամբ ասաց Սիրիուսը: — Ֆաջն ուղղակի չի կարող ընդունել, որ կանգնած է ննան խնդրի առաջ: Շատ ավելի հարմար է հավատալը, որ Դամբլդորը սուտ է ասում իրավիճակն ապակայունացնելու համար:

— Հասկանու՞մ ես ինչն է խնդրը, — շարունակեց Լուպինը, — քանի դեռ Նախարարությունը պնդում է, որ Վոլդեմորթից վախենալու կարիք չկա, շատ դժվար է մարդկանց համոզելը, որ նա վերադարձել է, հատկապես երբ նրանք իրականում ոչ մի ցանկություն չունեն հավատալու, որ դա այդպես է: Դեռ ավելին. Նախարարությունը մեծ վստահություն է ցուցաբերում «Մարգարե» օրաթերթի նկատմամբ, որը երբեք չի տպագրում այն ամենը, ինչն իրենք որակավորում են որպես Դամբլդորի տարածած կեղծ ասեկուսեները, ուստի իրաշագործական հասարակության մեծ մասը բացարձակապես անտեղյակ է կատարվածի մասին, իսկ դա մարդկանց շատ հեշտ թիրախ է դարձնում մահակերների հմատերիուս անեծքի համար:

— Բայց դուք իո մարդկանց ասում եք ճշմարտությունը, չէ՞՝ ասաց Հարրին նայելով շուրջը՝ պարոն Ուիզլիին, Սիրիուսին, Բիլին, Մանդանգուսին, Լուպինին և Թոնքսին: — Դուք մարդկանց հայտնում եք, որ նա վերադարձել է:

Բոլորը դառնագին ժպտացին:

— Դեհ, քանի որ բոլորը մինչև օրս համոզված են, որ ես խելագար զանգվածային մարդասպան եմ, իսկ Նախարարությունը տասը հազար գալետնի պարզեն է հայտարարել իմ գլխի համար, ես չեմ կարող փողոց դուրս գալ ու թռուցիկներ բաժանել մարդկանց, չէ՞... — անհանգիստ ուսերը թոթվելով ասաց Սիրիուսը:

— Իսկ ես առանձնապես ողջունելի հյուր չեմ մեր հասարակության շատ ընտանիքներում, — ասաց Լուսինը: — Դա, կարելի է ասել, մարդագայլ լինելու հետ կապված մասնագիտական անհարմարություններից է:

— Թոնքսն ու Արթուրը կկորցնեն Նախարարությունում իրենց աշխատանքը, եթե սկսեն խոսել, — ասաց Սիրիոսը, — իսկ մեզ համար շատ ավելի կարևոր է Նախարարությունում մեր մարդկանց ունենալը, ու եթե նրանք բացահայտորեն մեր կողմից լինեն, ապա կարելի է համոզված լինել, որ Վոլդեմորթը նրանց կվերացնի:

— Մենք, այդուհանդերձ, կարողացել ենք համոզել մի քանիսին, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Օրինակ՝ Թոնքսին, որը նախորդ անգամ շատ երիտասարդ էր Փյունիկի միաբանություն ընդունվելու համար... Ավրորների մեծամասնությանը, ինչը շատ մեծ առավելություն է տալիս մեզ... Քինզի Շաքլբոլթին, որն իրոք շատ ուժեղ կողմնակից է... Պատկերացնու՞մ ես, նրան է հանձնարարված Սիրիոսի նկատմամբ մարդարսի պատասխանատվությունը, ուստի նա Նախարարությանը գեկուցում է, որ Սիրիոսը ներկայումս գտնվում է Տիբեթում:

— Բայց եթե ձեզնից ոչ մեկը չի գրադաւում Վոլդեմորթի վերադառնալու մասին լուրը տարածելու գործով... — սկսեց Հարրին:

— Ո՞վ ասաց, որ ոչ ոք չի գրադաւում լուրեր տարածելով, — ասաց Սիրիոսը: Քո կարծիքով ինչու՞ է Դանբլուրը նման խնդիրների առաջ կանգնել:

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել, — հարցրեց Հարրին:

— Նրանք ամեն ինչ անում են նրան հեղինակագրկելու համար, — ասաց Լուսինը: — Չե՞ս կարդացել անցած շաբաթվա «Մարգարե» օրաթերթը: Թերթում գրել էին, որ նրան հանել են Դյութերի Միջազգային Համադաշնության նախագահի պաշտոնից, որովհետև նա ծերացել է և կորցրել իրավիճակն իրատեսորեն գնահատելու կարողությունը, բայց դա ճիշտ չէ: Նրա դեմ քվեարկեցին միայն Նախարարության դյութերը, երբ նա ելույթ ունեցավ՝ հայտարարելով, որ Վոլդեմորթը վերադարձել է: Նրանք գրկել են նրան Վիզենզամոտի Ավագ Դյութահմայի կոչումից, որը Հրաշագործների գերագույն դատարանն է և խոսում են նաև Մեռլինի միաբանության Առաջին կարգի հրաշագործի կոչումից նրան գրկելու մասին:

— Բայց Դամբլդորն ասում է, որ թքած ունի նրանց բոլոր արածների վրա, եթե միայն իրեն չհանեն շոկոլադե գորտերի քարտերից, — Ժպտալով ասաց Բիլը:

— Ոչ մի ծիծաղելի բան չկա, — կտրուկ ասաց պարոն Ուիզլին: — Եթե նա այդպես շարունակի մարտահրավեր նետել Նախարարությանը, ապա նրա վերջը կարող է Ազքաբանում լինել, իսկ ամենավատն ինչ կարող է պատահել մեզ հետ տվյալ պահին, Դամբլդորի ձերբակալությունը կլինի: Քանի դեռ Գիտեք-թե-ով գիտի, որ Դամբլդորը իրազեկ է ու զգոն իր բոլոր ծրագրերի նկատմամբ, նա շատ զգուշորեն կգործի: Եթե Դամբլդորը նրա ճանապարհից վերանա... դեհ, դա արդեն կնշանակի, որ Գիտեք-թե-ում համար կանաչ լույս է վառվել:

— Բայց եթե Վոլդեմորթը փորձի նոր մահակերների գինվորագրել, մի՞թե բոլորին պարզ չի լինի, որ նա վերադարձել է, — հուսահատված հարցրեց Հարրին:

— Վոլդեմորթը ին օրը ցերեկով չի ծեծում մարդկանց տների դռներն ու կոչ անում գինվորագրվել իրեն, Հա՛րի, — ասաց Սիրիուսը: — Նա խաբում է մարդկանց, չարակնում, սպառնում: Նա շատ լավ փորձ ունի և շատ գաղտնի է գործում: Ամեն դեպքում հետևորդների հավաքագրելը միայն գործի մի մասն է: Նա ուրիշ ծրագրեր էլ ունի և այնպիսի ծրագրեր, որոնք նա կարող է իրականացնել միանգամայն գաղտնի, և իրականում նա հենց այդ ծրագրերի վրա է կենտրոնանում ներկա պահին:

— Ել ի՞նչ է նրա ուզածը բացի հետևորդներ հավաքագրելուց, — արագ հարցրեց Հարրին: Նրան թվաց, որ ինքը մի գաղտնի հայացք բռնեց Սիրիուսի և Լուայինի միջև, մինչև Սիրիուսի պատասխանելը:

— Մի բան, ինչը նա կարող է միայն գողանալ, — ասաց Սիրիուսը և ի պատասխան Հարրիի տարակուսած հայացքի շարունակեց. — Մի գենք... Մի բան, որը նա չէր կարողացել իր ձեռքը զցել անցած անգամ:

— Այն ժամանակ, երբ հզո՞ր էր:

— Այո՛:

— Իսկ դա ի՞նչ գենք է, — հարցրեց Հարրին, — դա նույնիսկ ավելի վա՞տն է, քան Ավադա Կեդավրան:

— Բավակա՞ն է:

Խոսողը տիկին Ուիզլին էր՝ դռան կողքի ստվերից: Հարրին չէր նկատել, որ նա վերադարձել էր Զինիին վերև տանելուց հետո: Նա ձեռքերը խաչածել էր կրծքին և ծայրահեղ բարկացած տեսք ուներ:

— Անմիջապես գնացե՛ք քնելու: Բոլո՛րդ, — ավելացրեց նա նայելով ֆրեդին, Զորջին, Ունին ու Հերմիոնային:

— Դու չես կարող մեզ հրամաններ տալ, — սկսեց ֆրեդը:

— Այ, իհմա կտեսնես, թե ինչպես կարող եմ, — մռնչաց տիկին Ուիզլին: Նա մի քիչ դողում էր Սիրիոսին նայելիս, — դու արդեն Հարրիին շատ բան ես ասել: Մի քիչ էլ ու դուք նրան արդեն Միաբանության մեջ կընդունեք:

— Իսկ ինչո՞ւ ոչ, — արագ ասաց Հարրին, — ես կմտնեմ Միաբանության մեջ, ես ուզում եմ մտնել, ես ուզում եմ կրվել:

— Ո՛չ:

Այդ անգամ խոսողը տիկին Ուիզլին չէր, այլ Լուայինը:

— Միաբանության անդամ կարող են լինել միայն չափահաս հրաշագործները, — ասաց նա, — միայն այն չափահաս հրաշագործները, ովքեր ավարտել են դպրոցը, — ավելացրեց նա, երբ ֆրեդն ու Զորջը բացեցին բերանները, որպեսզի առարկեն: — Միաբանության հետ կապված այնպիսի վտանգներ կան, որոնց մասին դուք գաղափար իսկ չունեք: Ես կարծում եմ, որ Մոլլին ճիշտ է, Սի՛րիուս: Մենք արդեն բավականին շատ բան ասացինք:

Սիրիուսը միայն ուսերը թոթվեց, բայց չառարկեց: Տիկին Ուիզլին հրամայաբար գլխով արեց իր որդիներին ու Հերմիոնային: Բոլորը մեկը մյուսի հետևից ոտքի կանգնեցին, և Հարրին՝ ընդունելով պարտությունը, հետևեց մյուսներին:

Գլուխ 6. Բլեք ազնվական տոհմի հինավորց տունը

Տիկին Ուիզլին մօայլ հայացքով բարձրացավ նրանց հետևից:

— Ես ուզում եմ, որ բոլորդ ուղիղ գնաք ու պառկեք քնելու և առանց որևէ անկողնային քչփշոցի, — ասաց նա, երբ հասան առաջին աստիճանահարթակին, — Վաղը մենք շատ անելիքներ ունենք: Ենթադրում եմ, որ Զինին արդեն քնած է, — ավելացրեց նա՝ դիմելով Հերմիոնային, — աշխատի՛ր նրան չարթնացնել:

— Քնած է, բա չէ՛, — կիսաձայն ընդվզեց Ֆրեդը, երբ Հերմիոնան բոլորին բարի գիշեր մաղթեց, իսկ տղաները շարունակեցին բարձրանալ դեպի հաջորդ հարկը: — Թե Զինին իհմա արթուն պառկած Հերմիոնային չի սպասում, որպեսզի հարցուվիրծ անի ներքեւում ասվածների մասին, ուրեմն ես ֆլոբեր-թրթուր եմ:

— Շատ լա՛վ, Ոո՛ն, Հա՛րի, — ասաց տիկին Ուիզլին երկրորդ աստիճանահարթակի վրա՝ նրանց մատնացույց անելով իրենց ննջարանի դուռը, — անմիջապես մտե՛ք անկողին:

— Բարի գիշե՛ր, — ասացին Հարրին ու Ոոնը երկվորյակներին:

— Քաղցր երազնե՛ր, — աչքով անելով ասաց Ֆրեդը:

Տիկին Ուիզլին ուժեղ շրմփոցով փակեց դուռը Հարրիի հետևից: Ննջարանը առավել մօայլ ու անհյուրընկալ էր, քան առաջին հայացքից: Պատին կախված դատարկ նկարն այժմ շատ դանդաղ ու խորն էր շնչում, կարծես նկարի անտեսանելի քնակիչը քնած էր: Հարրին հագավ պիժամայի տաքատն ու շապիկը, հանեց ակնոցը ու մտավ սառն անկողնու մեջ, մինչ Ոոնը բվի կեր էր նետում պահարանի գլխին թառած Հեղվիզին ու Զիզիկին, որպեսզի դադարեն բողոքածայն գվագվալ ու հանդարտվեն:

— Չենք կարող նրանց ամեն գիշեր բաց թողնել որսի, — բացատրեց Ոոնը գլխին քաշելով պիժամայի շագանակագույն շապիկը: — Դամբլդորը չի ուզում, որ չափից դուրս շատ բվեր թռչեն էս կողմերում, կարծում է, որ դա կարող է որոշ մարդկանց կասկածելի թվական: Oh, հա՛... Մոռացել էի...

Նա մոտեցավ դրանը ու ներսից գցեց սողնակը:

— Իսկ դա ինչի՞ համար էր:

— Կյուսակի, — ասաց Ռոնը՝ լուսն անջատելով: — Առաջին գիշերը, որ այստեղ էի, առավոտյան ժամը երեքին մտել էր սենյակս: Հավատա՛ ինձ, իե՞չ սրտովդ չի լինի, եթե գիշերվա կեսին հանկարծ զարթնես ու դրա նման մեկին տեսնես սենյակիդ մեջ ֆրֆուալիս:

Ռոնը նույնպես մտավ անկողին, ծածկվեց ու շրջվեց, որպեսզի մթության մեջ նայի Հարրիին: Հարրին պառկած տեղից՝ կեղտոտ պատուհանի միջով ներս թափանցող լուսնի լուսի մեջ, աղոտ տեսնում էր նրա դեմքը:

— Ի՞նչ ես մտածում, — հարցրեց Ռոնը:

Հարրին կարիք չուներ հարցնելու, թե Ռոնը ինչը նկատի ուներ:

— Դեհ, այնքան էլ շատ բան չասացին... Առանց իրենց ասելու էլ կարող էինք կրահել, չէ՞... — ասաց նա՝ մտածելով այն ամենի մասին, ինչն ասվել էր ներքենում: — Ուզում եմ ասել, միակ նորությունն այն էր, որ Միաբանությունը փորձում է թույլ չտալ, որ մարդիկ միանան Վոլ...

Ռոնը կտրուկ շունչ քաշեց:

— ...Վոլեմորթին, — վճռականորեն ասաց Հարրին: — Ե՞րբ ես վերջապես սկսելու անունով կոչել նրան: Սիրիուսն ու Լուպինը այդպես են անում:

Ռոնը ուշադրություն չդարձրեց նրա վերջին ասածի վրա:

— Հա՛, ճիշտ ես ասում, — համաձայնեց նա, — մենք Երկարող ականջների օգնությամբ արդեն գիտեինք նրանց ասած գրեթե ամեն ինչը: Միակ նորությունն այն էր...

ՃԸՐԹ...

— ՎԱ՛Խ...

— Զայնդ կտրի՛ր, Ռո՛ն, թե չէ Մաման հինա կգա:

— Դուք Երկուսդ Երևութեցիք ուղիղ ծնկներիս վրա:

— Հա՛, լա՛վ, մթության մեջ էնքան էլ հեշտ չի:

Հարրին տեսավ Ֆրեդի ու Ջորջի աղոտ կերպարանքները Ռոնի մահճակալից ցած իջնելիս: Մահճակալի զսպանակները բարկացած ձռռացին, և Հարրիի տակի ներքնակը մի քանի մատնաչափ սուզվեց, երբ Ջորջը նստեց նրա ոտքերի մոտ:

— Դեռ գլխի չեք ընկե՞լ, — գաղտնաշունչ հարցրեց Ջորջը:

— Չե՞նքը, որի մասին խոսում էր Սիրիուսը, — ասաց Հարրին:

— Ավելի շուտ բերնից թոցրեց, — ինքնազոհ ասաց Ֆրեդը՝ նստելով Ոնի կողքին: — Մենք դրա մասին չէինք լսել Ականջներով, չէ՞...

— Ի՞նչ եք կարծում, դա ի՞նչ է, — հարցրեց Հարրին:

— Ինչ ուզես, կարող է լինել, — ասաց Ֆրեդը:

— Բայց հո չի կարող ավելի վատ բան լինել, քան Ավաղա Կեդավրա անեծքը, չէ՞ — ասաց Ոննը: — Ի՞նչը կարող է մահից ավելի վատը լինել:

— Գուցե դա մի բան է, որը կարող է միանգամից շատ մարդ սպանել, — առաջարկեց Զորջը:

— Գուցե դա մարդկանց հատուկ մեծ տանջանքներով սպանող մի բան է, — վախեցած ասաց Ոննը:

— Ցավ պատճառելու համար նա Քրուսիատուս անեծքն ունի, — ասաց Հարրին, — նա դրանից ավելի ուժեղ տանջալից գենքի կարիքը չունի:

Մի պահ լռություն տիրեց, և Հարրին գիտեր, որ մյուսներն էլ իր նման մտածում էին, թե ինչ սարսափներ կարող էր դա նշանակել:

— Ուրեմն ի՞նչ ես կարծում, ու՞մ մոտ կլինի դա հիմա, — հարցրեց Զորջը:

— Հուսով եմ, մերոնց մոտ է, — ասաց Ոննը՝ մի քիչ նյարդայնացած:

— Եթե այդպես է, ուրեմն ամենայն հավանականությամբ, Դամբլդորի մոտ է, — ասաց Ֆրեդը:

— Բայց որտե՞ղ, — արագ հարցրեց Ոննը, — Հոգվարթսու՞մ...

— Բա էլ որիշ որտե՞ղ, — ասաց Զորջը, — մոռացե՞լ եք, որտեղ էր պահում Փիլիսոփայական քարը:

— Չենքը հաստատ շատ ավելի մեծ կլինի, քան Քարը, — ասաց Ոննը:

— Պարտադիր չէ, — ենթադրեց Ֆրեդը:

— Հա՛, չափը հզորության երաշխիք չի, — ասաց Զորջը, — նայե՛ք օրինակի համար Զինիին:

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել, — տարակուսեց Հարրին:

— Դու հաստատ ոչ մի անգամ դեռ նրա չղջիկ-բոբոխ չարակնիքներից մեկի տակ չես ընկել:

— Շշշշշ, — ասաց Ֆրեդը՝ կիսով չափ բարձրանալով մահճակալից: — Լսե՛ք...

Բոլորը լռեցին: Աստիճաններով բարձրացող ոտանաձայներ լսվեցին:

— Մաման ա, — ասաց Զորջը, և երկվորյակներն առանց այլայլության ուժեղ ձրթոցով չքվեցին: Հարրին զգաց, որ իր մահճակալի ծայրից մի ծանր քաշ անհետացավ: Մի քանի վայրկյան անց նրանք լսեցին հատակի ձռռոցը դռան հետևում: Անկասկած տիկին Ուիզլին ականջ էր դնում, որպեսզի համոզվեր, որ նրանք չեն խոսում:

Հեղվիզն ու Զիզիկն անհանգիստ բվացին: Հատակը կրկին ձռռաց, և նրանք լսեցին դեպի վերևի հարկ գնացող ոտնաձայները: Մայրիկը հաստատ գնում էր վերև՝ ստուգելու ֆրեդին ու Զորջին:

— Նա մեզ բոլորովին չի վստահում, գիտե՞ս, — մեղավոր ափսոսանքով ասաց Ռոնը:

Հարրին համոզված էր, որ չի կարողանալու քնել: Երեկոն այնքան հագեցած էր մտածելու տեղիք տվող իրադարձություններով, որ նա համոզված էր, որ ստիպված է լինելու ժամերով անքուն պառկած մնալ անկողնում: Նա շատ էր ուզում շարունակել խոսել Ռոնի հետ, բայց տիկին Ուիզլին կրկին ձռռացնելով աստիճաններն արդեն իջնում էր վերևի հարկից, իսկ երբ նա հեռացավ, հատակ լսվեցին վերևի հարկ գնացող ուրիշ ոտնաձայներ: Հարրիին թվաց, թե բազմոտանի արարածների մի ամբողջ երամ փափուկ քայլերով վերուվար էր անում ննջարանի դռան հետևում, իսկ Հագրիդը՝ Կախարդկան կենդանիների խնամքի ուսուցիչը, ասում էր.

— Ի՞նչ լավիկն են չէ՞՝, Հա՛րրի... Այս կիսամյակ մենք զենքեր ենք ուսումնասիրելու...

Եվ Հարրին տեսավ, որ արարածների գլուխների փոխարեն մարտական հրթիռներ էին, և դրանք զալիս էին ուղիղ իր վրա: Նա վախից հետ սայթաքեց:

Հաջորդ պահին Հարրին կծկված էր տաքուկ վերմակի տակ, իսկ Զորջի բարձր ծայնը դողանջում էր սենյակում:

— Մայրիկն ասում է, որ շուտ վեր կենաք: Նախաձաշը պատրաստ է: Շուտ իշե՛ք խոհանոց, կերե՛ք ու բարձրացե՛ք մեծ հյուրասենյակ մեզ օգնելու: Փշաքաղվելու չափ շատ դոքսի-դցուկներ կան հյուրասենյակի վարագույրների մեջ: Մայրիկը կարծում է, որ բազմոցի տակ էլ սատկած փքախճիճների բույն կա:

Կես ժամ անց Հարրին ու Ռոնը, շատ արագ հագնվելուց ու նախաձաշելուց հետո մտան հյուրասենյակ, որն առաջին հարկում բարձր

առաստաղով մեծ սրահ էր՝ ծիթապտղի կանաչ գույնի պաստառներով և հնությունից կեղտոտ ասեղնազործ գոբելեններով ծածկված պատերով։ Փոշու փոքրիկ ամպիկներ էին բարձրանում հատակի կարպետի վրա նրանց արած ամեն մի քայլից, իսկ մամուռի գույնի երկար, թավշե վարագույրներից այնքան ուժեղ ու անդադար բզզոց էր գալիս, ասես այնտեղ բույն էին դրել մի քանի պարս անտեսանելի մեղուներ։ Հենց վարագույրների առաջ կանգնած էին տիկին Ուիզլին, Հերմիոնան, Ջինին, Ֆրեդն ու Ջորջը, բոլորը շատ տարօրինակ դավադիր տեսքով, որովհետև բոլորը քիթ ու բերանը փակող լաթեր էին կապել։ Յուրաքանչյուրի ձեռքին նաև սև հեղուկով լի մեկական շիշ կար՝ վզիկին հազրած փոշեցրիչով։

— Դեմքներդ ծածկե՛ք և ցրիչներ վերցրե՛ք, — ասաց տիկին Ուիզլին տեսնելով Հարրիին ու Ռոնին, և մատնացույց արեց սև հեղուկով լի ևս երկու շիշ, որոնք կանգնած էին ոլորված ոտքերով փոքր սեղանիկի վրա, — դա դոքսիցիդ է։ Կյանքումս դեռ երբեք նման աղտոտում չեմ տեսել, ուղղակի վխտում են... Չեմ հասկանում, թե ինչ էր անում այդ դովլաթ կոչեցյալը անցած տասը տարիների ընթացքում։

Հերմիոնայի դեմքը կիսով չափ փակված էր թեյի սրբիչով, բայց Հարրին պարզ տեսավ այն կշտամբալից հայացքը, որով նա նայեց տիկին Ուիզլիին։

— Կյուսակը շատ ծեր է, նա երևի չի կարողացել...

— Դու շատ կզարմանաս, երբ իմանաս թե ինչե՛ր կարող է անել Կյուսակը, եթե միայն ցանկություն ունենա, Հերմիոնա, — ասաց Սիրիուսը, որը հենց նոր էր մտել սենյակ՝ ձեռքին արյան հետքերով մի քաթանե տոպրակ, որի մեջ ոչ այլ ինչ, քան սատկած առնետներ էին։ — Գնացել էի Կացնակտուցին կերակրելու, — ավելացրեց նա ի պատասխան Հարրիի հարցական հայացքի։ — Ես նրան վերևում եմ պահում, մայրիկին ննջասենյակում։ Ինչեւ, ուրեմն ասում եք, այս գրասեղանի մեջ ինչ-որ բան կա, հա՞։

Նա առնետներով պայուսակը զցեց բազկաթոռներից մեկի վրա, հետո կրացավ սեղանի կողպված զգրոցն ուսումնասիրելու, և Հարրին առաջին անգամ նկատեց, որ այն թեթևակի դողում էր։

— Այդպես էլ կա, Մո՛լի, ես համոզված եմ, որ սեղանի մեջ մի բոխուխիճ է մտել, — ասաց Սիրիուսը՝ ներս նայելով բանալու անցքից, — բայց գուցե դու Ճիշտ ես, որ լավ կլինի, եթե Գիծ-Աչքը ստուգի, մինչև այն բացելը... Ես մորս

լավ եմ ձանաչում և միանգամայն հնարավոր է, որ սա մի շատ ավելի վատ բան լինի, քան ենթադրում ենք:

— Դու ճիշտ ես, Սիրիոս, — ասաց տիկին Ուիզլին:

Երկուսն էլ խոսում էին շատ քաղաքավարի, ընդգծված սիրալիրությամբ, ինչից Հարրին եզրակացրեց, որ նրանցից ոչ մեկը չի մոռացել նախորդ գիշերվա վիճաբանությունը:

Շատ ուժեղ զանգի ծլնգոց լսվեց ներքևից, որին անմիջապես հետևեց ճիշերի ու կաղկանձների անտանելի ժխորը, որն անցած գիշեր նրանք արդեն լսել էին, երբ Թոնքսը շրջել էր հովանոցների կանգակը:

— Քանի՞ անգամ պետք է զգուշացնել, որ դռան զանգը չտան, — Վրդովված ասաց Սիրիոսը՝ դուրս շտապելով սենյակից:

Հետո նրանք լսեցին աստիճանների վրա նրա ոտնաձայների խուլ դղրոյունը, մինչ տիկին Բլեքի ճիշերը շարունակում էին զրնգալ ամբողջ տնով մեկ:

— Պատվազուրկ տականքնե՞ր... Այլասեռվածնե՞ր... Պիղծ ծնունդնե՞ր... Արյան դավաճաննե՞ր... Նողկանքի զավակնե՞ր...

— Դուքը փակի՞ր, խնդրում եմ, Հա՛րի, — ասաց տիկին Ուիզլին:

Հարրին առանց շտապելու փակեց հյուրասենյակի դուռը, որովհետև ուզում էր լսել, թե ինչ էր կատարվում ներքևում: Սիրիոսին ակնհայտորեն հաջողվել էր ծածկել իր մոր դիմանկարի վարագույրները, որովհետև նա դադարել էր ճշալ: Հարրին լսեց դրսի դռանը մոտեցող Սիրիոսի ոտնաձայները, հետո դրսի դռան շղթաների զրնցոցը և հետո մի ծանոթ, խոր կրծքային ծայն: Քինզի Շաքլբոլթն ասում էր.

— Հեսթիան հենց նոր փոխարինեց ինձ, իիմա Մուդիի թիկնոցը նրա մոտ է: Մտածեցի, որ լավ կանեմ մի հաշվետվություն թողնեմ Դամբլդորի համար:

Ծոճրակին զգալով տիկին Ուիզլիի հայացքը, Հարրին ափսոսանքով փակեց հյուրասենյակի դուռը և միացավ դոքսիազերծող դասակին:

Տիկին Ուիզլին սեղանի վրա թեքված ընթերցում էր Գիլդերոյ Լոքհարթի «Տնային պարագիտների վերացումը» գրքի դոքսիներին վերաբերող էջը, որը բաց դրված էր բազմոցին:

— Ուրեմն այսպես. բոլորիդ խնդրում եմ զգույշ լինեք, որովհետև դոքսիները կծում են, և նրանց ատամները թունավոր են: Ես այստեղ մի շիշ հակաթույն ունեմ, բայց կգերադասեի, որ այն ոչ ոքի պետք չգար:

Նա մեջքն ուղղեց, հետո հաստատուն դիրքավորվեց վարագույրների առաջ և բոլորին գլխով հրավիրեց անցնել գործի:

— Հենց որ ասեմ, անմիջապես սկսեք փչել դոքսիցիդը, — ասաց նա: Ենթադրում եմ, որ կակսեն դուրս թռչել ուղիղ մեզ վրա, բայց շների վրա գրված է, որ եթե ընկնեն դոքսիցիդի շիթի մեջ, պետք է անմիջապես ուշաթափվեն: Գետնին բժժած ընկածներին զցեք այս դույլի մեջ:

Նա զգուշությամբ դուրս եկավ մյուսների կրակի ճանապարհից և բարձրացրեց իր սեփական ցրիչը:

— Երեք-ույու-չո՛րս... Փչեցի՛նք:

Հարրին սկսեց փչել, և ընդամենը մի քանի վայրկյանից մի լրիվ հասուն դոքսի-դցուկ դուրս թռավ վարագույրի ծալքից, աննկարագրելի արագ թափահարելով իր ծղրիդանման թևիկները և կատաղի մերկացրած ասեղի պես սուր ատամներով: Արարածի դցուկային մարմինը ծածկված էր սև մազերով, և նրա բոլոր չորս պստիկ ձեռքերը ցասումնալից սեղմված էին բռունցքների մեջ: Հարրին ուղիղ դցուկի երեսին փչեց դոքսիցիդը: Արարածը օդի մեջ կես վայրկյան սառեց ու զարմանալի բարձր թրմփոցով ընկավ հատակի մաշված կարպետի վրա: Հարրին բարձրացրեց դցուկին ու նետեց դույլի մեջ:

— Ֆրե՞ն, այդ ի՞նչ ես անում, — կտրուկ ասաց տիկին Ուիզլին, — անմիջապես փչի՛ր դրա վրա ու դույլի մեջ նետի՛ր:

Հարրին շրջվեց: Ֆրենը ցուցամատով ու բթամատով բռնել էր մի կատաղի պայքարող դոքսի-դցուկի:

— Լա՞վ, — զվարճացած ասաց Ֆրենը, դոքսիցիդ փչելով դցուկի երեսին, որից այն անմիջապես ուշաթափվեց, բայց հենց որ տիկին Ուիզլին շրջվեց, նա դցուկին արագ դրեց գրպանը և աչքով արեց Հարրիին:

— Ուզում ենք դոքսի-դցուկների թույնով փորձեր անել մեր Ծլկելու պաստեղիկների համար, — Զորջը շնորհու հայտնեց Հարրիին:

Ճարպկորեն բժժեցնելով երկու դոքսի-դցուկների, որոնք թռչում էին ուղիղ դեպի իր քիթը, Հարրին մոտեցավ Զորջին և առանց շրթունքները շարժելու հարցրեց.

— Իսկ ի՞նչ են այդ Ծլկելու պաստեղիկները:

— Կոնֆետներ են, որոնցից կարելի է սուսի թունավորվել, — շնորհաց Զորջը, աչքի պոչով նայելով տիկին Ուիզլիին, — իհարկե ո՛չ լուրջ, ո՛չ

իսկականից թունավորվել, բայց այնքան, որ կարողանաս իհմնավոր պատճառով դուրս գալ դասարանից, երբ խելքիդ փշի: Ֆրեդն ու ես ամբողջ ամառ դրանցով ենք զբաղված եղել: Դրանք երկու գույնանի ծամոնների նման են: Եթե կծես Փսխուկ բարձիկի նարնջագույն մասից, կսկսես փսխել: Հենց որ քեզ վազեցնեն հիվանդանոցային աշտարակը, պետք է կծես մորեգույն կեսից:

— ...և անմիջապես կվերականգնես առողջական վիճակը՝ տրամադրությանդ տակ մի ամբողջ ժամ ունենալով ցանկացած հետաքրքիր գործով զբաղվելու համար, որն այլ հանգամանքներում ստիպված էիր լինելու նվիրել անարդյունավետ ծանձրույթին: Համենայնդեպս, դա ենք գրում գովազդային թերթիկներում, — շշնչաց Ֆրեդը, որը դուրս էր եկել տիկին Ուիզլիի տեսադաշտից և հատակից հավաքած դցուկներին խոթում էր գրապանները, քանի դեռ տիկին Ուիզլին չէր տեսել: — Բայց դեռ շատ անելիք ունենք: Այս պահին մեր փորձայինները շատ ավելի շուտ են դադարում փսխել... Ավելի շուտ, քան հասցնում են կուլ տալ մորեգույն մասից:

— Փորձայիննե՞րը...

— Մենք, — ասաց Ֆրեդը: — Մենք հերթով փորձում ենք մեզ վրա: Զորջը փորձեց Ուշաթափող կարամելը... հետո երկուսով փորձեցինք Քթից-արյուն-բերող-նուզան:

— Մաման մտածեց, որ մենամարտում էինք, — ասաց Զորջը:

— Ուրեմն ծաղրատիկների խանութը դեռ ուժի մե՞ջ է, — մրթմրթաց Հարրին՝ ձևացնելով, իբր ուղղում է իր ցրիչի գլխիկը:

— Դե՞հ, դեռ չենք հասցրել թղթաքանությունը վերջացնել, — ասաց Ֆրեդը՝ ձայնը ավելի ցածրացնելով, երբ տիկին Ուիզլին ձակատը չորացրեց իր գլխանցով՝ մինչև գործին վերադառնալը, — ուստի առայժմ գործը վարում ենք որպես փոստային-պատվերների ծառայություն: Անցած շաբաթ ենք հայտարարություն տվել «Մարզարե» օրաթերթում:

— Առանց քեզ ոչինչ չէր ստացվի, — ասաց Զորջը: — Բայց չանհանգստանաս, Մաման գաղափար իսկ չունի: Հաստատ գիտենք, որ նա այլևս «Մարզարե» օրաթերթ չի կարդալու, որովհետև նրանք ստեր են գրում քո ու Դամբլդորի մասին:

Հարրին ժպտաց: Նա ստիպել էր Ուիզլի երկվորյակներին վերցնել հազար գալեռն պարզեց, որն ինքը ստացել էր Երեք Կախարդների Հրաշագործական մրցամարտում հաղթելու համար, որպեսզի նրանք իրականացնեն իրենց գործարար երազանքն ու ծաղրատիկների խանութ բացեն: Բայց նա շատ ուրախ էր, որ իր մասնակցությունն այդ գործին դեռ անհայտ էր տիկին Ուիզլիին, որովհետև նա չէր կարծում, որ ծաղրատիկների խանութ բացելը իր երկու որդիների համար լավ մասնագիտական ապագա է:

Ամբողջ առավոտն անցավ Վարագույրների դոքսիազերծման գործով: Արդեն կեսօրից անց էր, երբ տիկին Ուիզլին վերջապես հեռացրեց իր պաշտպանական շարֆը և փլվեց մի փոս ընկած բազկաթոռի մեջ ու նույն Վայրկյանին զզվանքի ճիշով վեր թռավ տեղից, որովհետև նստել էր սատկած առնետներով պարկի վրա: Վարագույրներն այլևս չեն բզզում: Դրանք ծանր ու լուր կախված էին, լոիկ թաց՝ դոքսիազերծող հեղուկից: Վարագույրների տակ ուշաթափված դոքսիները լցված էին մի մեծ դույլի մեջ, իսկ նրանց կողքին մի թաս էր դրված՝ լի սև ձվիկներով, որոնցով միաժամանակ շատ հետաքրքրված էին և՛ Ծուռթաթը, որը հոտոտելով օդը պտտվում էր թասի շուրջը, և՛ Ֆրեն ու Ջորջը, ովքեր դավադիր հայացքներ փոխանակելով դոփիդոփում էին տեղում՝ սպասելով, թե երբ է տիկին Ուիզլին գլուխը թեքելու, որ իրենք մի երկու ձու թօցնեն:

— Ես սրանցով կզբաղվեմ ճաշից հետո, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ մատնացուց անելով ապակե դռներով պահարանները, որոնք կանգնած էին բուխարու երկու կողմներում: Դրանք լեփ-լեցուն էին շատ տարօրինակ առարկաներով: Այնտեղ կային մի ամբողջ հավաքածու ժանգոտած դաշյուններ, տարօրինակ ճանկեր, մի պարուրված օձի կաշի, մի շարք սեացած արծաթե տուփեր, որոնց վրա ինչ-որ բաներ էին փորագրված Հարրիին անծանոթ լեզուներով, և վերջապես ամենից տհած տեսքով իրը ծաղկանախչ փորագրությամբ մի բյուրեղապակյա շիշ էր՝ վզիկի մեջ որպես խցան խրած մի մեծ ծիածանաքարով: Շշի պարունակությունը Հարրիին կասկածի տեղիք չէր տալիս, այնտեղ ակնհայտորեն արյուն էր:

Դուան զանգը նորից հնչեց: Բոլորը նայեցին տիկին Ուիզլիին:

— Բոլորդ մնացե՞ք այստեղ, — կարգադրեց նա, երբ տիկին Բլեքի սահմուեցնող ձիչերը նորից ցնցեցին տունը, և հետը վերցնելով առնետներով պարկը դուրս գնաց: — Ես ձեզ բրդուճներ կբերեմ:

Դուրս գալուց նա իր հետևից զգուշորեն փակեց դուռը: Բոլորն անմիջապես նետվեցին դեպի պատուհանը, որպեսզի նայեն շքամուտքին: Վերևից երևում էին միայն անխնամ գզզված մազերով մի շիկահեր գլուխ և անբնականորեն հավասարակշիռ մնացող մի մեծ կույտ կաթսաներ:

— Մանդանգուսն է, — ասաց Հերմիոնան: — Ինչո՞ւ է բերել այդ բոլոր կաթսաները:

— Երևի ապահով տեղ է փնտրում դրանք պահելու համար, — ասաց Հարրին, — Սրանք հաստատ այն նույն կաթսաներն են, որոնց համար թողել գնացել էր այն գիշեր, երբ պետք է ինձ հետևեր: Ինչո՞ր անտեր մնացած կաթսաներ են, որ ցած են ընկել չգիտես ում ցախավելի պոչից:

— Հա՛, ձիշտ ես ասում, — ասաց Ֆրեդը, երբ շքամուտքի դուռը բացվեց:

Մանդանգուսն առաջ հրեց կաթսաները շքամուտքի դրնով և տեսադաշտից անհետացավ:

— Այ-այ-այ... Մամային դա բոլորովին դուր չի գա:

Ֆրեդն ու Ջորջն անմիջապես վազեցին դռան մոտ ու, ականջները դռանը կպցնելով, սկսեցին լսել: Տիկին Բլեքի ձիչերը դադարել էին:

— Մանդանգուսը խոսում է Սիրիուսի ու Քինզլիի հետ, — մրթմրթաց Ֆրեդը, կենտրոնացումից կիտելով հոնքերը: — Լավ չեմ լսում: Ի՞նչ ես կարծում, չիամե՞նք Երկարող ականջները:

— Գուցե արժե, — ասաց Ջորջը, — չգնա՞մ վերև ու մի գույգ ականջ բերեմ:

Բայց այդ պահին ձայների մի պայթյուն լսվեց ներքեւում, ինչը լրիվ վերացրեց Երկարող ականջների անհրաժեշտությունը: Բոլորը հստակ լսում էին, թե ինչ էր գոռում տիկին Ուիզլին կոկորդում եղած ամբողջ ուժով:

— ԱՅՍՏԵՐ ՔԵԶ ՀԱՄԱՐ ԳՈՂՈՒՆԻ ԹԱՔՍԱԿԱՅՐ ՉԵ:

— Ո՞նց եմ սիրում, երբ Մաման ուրիշի վրա է գոռում, — ասաց Ֆրեդը՝ դեմքին բավարարված ժպիտով մի քիչ բացելով դուռը, որպեսզի տիկին Ուիզլիի ձայնը ավելի լավ լսվի, — ի՞նչ հաճելի փոփոխություն է:

— Դու ԲաթարջակաՊԵՍ ԶՈՒՐԿ ԵՍ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՎՈՒԹՅԱՆ ԶԳԱՑՈՒՄԻՑ, ԿԱՐԾԵՍ ՄԵՆՔ ԱՆՀԱՆԳՍՏԱՆԱԼՈՒ ՈՒՐԻՇ ՈՉԻՆՉ

ՉՈՒՆԵՆՔ... ԵՎ ԴՈՒ ԱՅՍ ՏՈՒՆ ԵՍ ԲԵՐՈՒՄ ՄԻ ԿՈՒՅԾ ԳՈՂԱՑՎԱԾ ԿԱԹՍԱՆԵՐ...

— Այդ ապուշները նրան թույլ են տալիս, որ թափ առնի, ու ինքն իրեն հասցնի բարկության գագաթնակետին, — ասաց Զորջը՝ թափ տալով գլուխը: — Պետք է հասցնել նրան ամենասկզբից շեղել կամ շիզթեցնել, որպեսզի չսկսի ինքն իր բարկությունից ավելի ոգևորվել, թե չէ... վե՛րջ... իիմա մի քանի ժամ չի հանգստանա: Դեռ գումարած, որ մի մե՛ծ ատամ ունի Մանդանգուսի վրա այն օրվանից, երբ նա հերթապահությունից ծլկել էր: Իսկ իիմա խնդրե՞մ... Սիրիուսի մաման էլ սկսեց:

Տիկին Ուիզլիի ձայնը կորավ նախարահի պատին կախված դիմանկարից եկող ճիշերի նոր ալիքի մեջ:

Զորջը դուռն առաջ իրեց, որպեսզի փակի ճիշերի ձայնը, բայց մինչև կիասցներ դուռը փակել, մի տնային դովլաթ խցկվեց սենյակը:

Բացի ազդրակապից դովլաթը բոլորովին մերկ էր: Նա շատ ծեր էր երևում: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես մաշկը մի քանի չափ մեծ էր իրենից, ու թեև լրիվ ճաղատ էր, ինչպես բոլոր դովլաթները, բայց երկու բավականին խիտ սպիտակ մազափնջեր էին ցցված նրա չոջիկի թեր հիշեցնող մեծ ականջների միջից: Աչքերը պղտոր էին, ծերունական ջրակալած ու գրեթե թափանցիկ, իսկ մեծ մսոտ քիթը շատ նման էր խոզի կձատ մռութի:

Դովլաթը բացարձակապես ոչ մի ուշադրություն չդարձրեց Հարրիի և մյուսների վրա, կարծես անզամ չէր էլ տեսնում նրանց: Նա կուգիկ մեջքով քստքստացնելով քայլեց դեպի սենյակի հեռավոր անկյունը, ամբողջ ժամանակ ինչ-որ բան փնթփնթալով քթի տակ խոր կրծքային ծայնով, որը շատ նման էր մեծ դոդոշի կրկողի:

— ...Իրար գլխի են հավաքվել գող ու ավազակ... Ու՞մ է պառավ ասում... Մի հարցնող լինի, թե դու՞ ինչ ես... զզվելի արյան դավաձա՞ն... Մե՛կ ինքը, մե՛կ իր ուստրերի ոհմակը... Տակնուվրա են անում խեղձ տիրուհուս տունը... Օ՛հ, իմ խե՛ղձ տիրուիի... Եթե միայն իմանա՞ր... Եթե միայն իմանա՞ր, թե ի՞նչ խառնակույտ է մտել իր տունը, ի՞նչ կասեր նա ծերուկ Կյուսակին... Օ՛հ, ամո՞թ, ամո՞թ, խայտառակությու՞ն... Հողարյուննե՞ր ու մարդագայլե՞ր... Դավաձաննե՞ր ու գողե՞ր... Խե՛ղձ ծերուկ Կյուսակն ի՞նչ կարող է անել:

— Բարե, Կյուսա՛կ, — ասաց Ֆրեդը՝ շատ բարձր շրջակոցով փակելով դուռը:

Տնային դովիաթը հաջորդ քայլի մեջ մի պահ քարացավ, դադարեց փնթփնթալ և մի շատ անհամոզիչ ու արհեստական զարմանք արտահայտեց իր մռութին:

— Կյուսակը չէր տեսել ձեզ, տղեկ պարո՞ն, — ասաց նա՝ շրջվելով և խոնարհվելով Ֆրեդի առաջ: Գլուխը դեռ կարպետին հառած, բավականին լսելի ձայնով նա ավելացրեց, — ...արյան դավաճանի զգվելի ուստրերից մեկը:

— Ի՞նչ ասացիր, — հարցրեց Զորջը, — վերջին խոսքերոդ չհասկացա:

— Կյուսակը ոչինչ չասաց, — պատասխանեց ալփը, մի անգամ էլ խոնարհվելով Զորջին, և այս անգամ էլ լսելի կիսաձայնով ավելացնելով, — ...սա էլ երկվորյակն է... Երկու անբնական փոքրիկ գազաններ...

Հարրին չգիտեր, ծիծաղեր, թե՝ ոչ: Ալփը մեջքն ուղղեց, չարական աչքի պոչով հերթով նայեց բոլորին, և ակնհայտորեն համոզված, որ նրանք չեն լսում իր բարձրաձայն մտքերը, կրկին կիսաձայն շարունակեց.

— ...Մի էս Հողարյունին նայե՛ք, այնպես է կանգնել սենյակի մեջտեղում, ասես աշխարհն իրենն է... Օ՛հ, եթե միայն տիրուիիս իմանա՛ր... Օ՛հ, ինչպես լաց կլիներ... Իսկ սա ո՞վ է... Այս նոր տղայի անունը Կյուսակը չգիտի... Ի՞նչ է անում այստեղ... Կյուսակը որտեղի՞ց իմանա:

— Սա Հարրին է, Կյուսա՛կ, — ասաց Հերմիոնան մտերմավարի, — Հարրի Փոթթերը:

Կյուսակի գունատ աչքերը լայնացան, և նա սկսեց ավելի արագ ու ավելի չարական մրթնրթալ:

— Հողարյունն այնպես է խոսում Կյուսակի հետ, ասես Կյուսակը նրա հազար տարվա ընկերն է, եթե միայն Կյուսակի տիրուիիս տեսներ նրան նման շրջապատում, օ՛հ, ի՞նչ կասեր նա...

— Նրան Հողարյուն չասե՛ս, — շատ բարկացած միասին ասացին Ռոնն ու Զինին:

— Ոչի՞նչ, նշանակություն չունի՛, — շշնջաց Հերմիոնան, — չե՞ք տեսնում, որ նրա միտքը խռովված է, նա չգիտի, թե ինչ է...

— Չգիտի՞... Հանկարծ չխաբվե՛ս, Հերմիոնա, նա շատ լավ էլ գիտի, թե ինչ է ասում, — ասաց Ֆրեդը՝ մեծագույն հակակրանքով նայելով Կյուսակին:

Կյուսակը դեռ շարունակում էր փնթվինթալ՝ աչքը չկտրելով Հարրիից:

— Ուրեմն ձի՞շտ է: Ուրեմն սա՞ է Հարրի Փոթթերը... Կյուսակը տեսնում է սպին, Ուրեմն ձիշտ է... Սա այն տղան է, որը կանգնեցրեց Աև Լորդին... Կյուսակը չի պատկերացնում, թե նա ինչպես է արել դա:

— Մենք էլ չենք պատկերացնում, Կյուսա՛կ, — ասաց Ֆրեդը:

— Ի՞նչ ես ուզում, — հարցրեց Ջորջը:

Կյուսակի հսկայական աչքերը անմիջապես նետվեցին Ջորջի վրա:

— Կյուսակը մաքրություն է անում, — վերացականորեն ասաց նա:

— Դժվար է հավատալ, — ասաց Հարրիի թիկունքից մի ձայն:

Սիրիուսն էր վերադարձել: Նա դռան շեմից աչքերը փայլեցնելով նայում էր ալփին: Զայները նախասրահում մարել էին, թերևս տիկին Ուիզլին և Մանդանգուսն իրենց վիճաբանությունը տեղափոխել էին խոհանոց:

Տեսնելով Սիրիուսին, Կյուսակը կանգնած տեղում շատ կտրուկ, ծիծաղելի ցածր խոնարհվեց, այնքան ցածր, որ քիթը կպավ հատակին:

— Ուղիղ կանգնի՛ր, — անհամբերությամբ ասաց Սիրիուսը, — ի՞նչ ես անում այստեղ:

— Կյուսակը մաքրություն է անում, — կրկնեց դովլաթը: — Կյուսակն ապրում է միայն Բլեքների ազնիվ տանը ծառայելու համար:

— Բայց քո արած մաքրությունից տունը օր-օրի ավելի ու ավելի է կեղտոտվում:

— Տերը միշտ էլ սիրում էր կատակներ անել, — ասաց Կյուսակը՝ կրկին խոնարհվելով և կիսաձայն շարունակեց. — Տերը զզվելի անշնորհակալ խոզի մեկն է, որը կոտրեց իր մոր սիրտը:

— Իմ մայրը սիրտ չուներ, Կյուսա՛կ, — նետեց Սիրիուսը: — Նա ապրում էր զուտ չարությունից՝ ի հեճուկս բոլորի:

Կյուսակը կրկին խոնարհվեց ու նորից խոսեց:

— Ինչ էլ որ Տերն ասի, — մրթնթաց նա չարացած բարկությամբ, — Տերն արժանի չէ, որ անգամ իր մոր կոշիկների փոշին մաքրի, օ՛հ, իմ խեղձ տիրուիի, ի՞նչ կասեր նա, եթե տեսներ, որ Կյուսակը ծառայում է իր անարժան զավակին... Ինչպես էր ատում նրան... Ի՞նչ հիասթափություն էր նա իր խեղձ մոր համար...

— Ես քեզ հարց տվեցի, թե ինչ ես անում այստեղ, — սառը կրկնեց Սիրիուսը: — Ամեն անգամ, երբ հայտնվում ես իբր մաքրություն անելու, ինչ-

որ բան ես գողանում-տանում քո սենյակը, որպեսզի չկարողանանք դեն նետել:

— Կյուսակը ոչինչ երբեք ձիշտ տեղից չի շարժում իր Տիրոջ տանը, — ասաց դովլաթն ու արագ կիսածայն մրթմրթաց, — Տիրուիին երբեք չէր ների Կյուսակին, եթե նրա գորելենները աղբանոցում հայտնվեին: Դրանք յոթը հարյուր տարի ընտանիքում են եղել, Կյուսակը պետք է փրկեր դրանք... Կյուսակը թույլ չի տա Տիրոջը և արյան դավաճաններին ու նրանց ուստրերին, որ ոչնչացնեն Տիրուիու գանձերը:

— Այդպես էլ գիտեի, — ասաց Սիրիուսը՝ զզվանքով նայելով դիմացի պատին, — Հաստատ նա այս գորելենի տակ էլ է Մշտական Սոսնձման հմայանք արել: Հիմա արդեն չեմ կասկածում, բայց եթե ես մի ձև գտնեմ դրանից ազատվելու համար, մի վայրկյան իսկ չեմ վարանի: Չքվի՛ր այստեղից, Կյուսա՛կ:

Այնպիսի տպավորություն էր, ասես Կյուսակը չհամարձակվեց չենթարկվել անմիջական հրամանին, այդուհանդերձ, Սիրիուսի կողքով քստքստացնելով դուրս գալով սենյակից խոր զզվանքով ու հակակրանքով թարս նայեց նրան ու շարունակեց քթի տակ բարձր փնթինթալ.

— ...Գալիս է Ազքարանից ու հրամաններ է տալիս Կյուսակին, օ՛հ, իմ խեղճ Տիրուիի, ի՞նչ կասեր, թե տեսներ ինչ վիճակում է իր տունը հիմա... Տականքների խառնակույտ է հավաքվել Տիրուիուս տանը... Տիրուիուս գանձերը դեն են նետում... Անարժան զավակը, որից նա հրաժարվել էր, իմա հետ է եկել... Ասում են, որ դավաճան լինելուց բացի նաև մարդասպան է...

— Շարունակի՛ր, շարունակի՛ր այդպես քթիդ տակ փնթինթալ, ու ես իրոք մի շատ փնթինթան մեկին կսպանեմ, — ասաց Սիրիուսը, կորցնելով համբերությունը, և դուռը շրխկոցով փակեց ալիի հետևից:

— Սի՛րիուս, նա հիվանդ է, նա հոգեկան խանգարում ունի, — աղաչեց Հերմիոնան, — նա նույնիսկ չի հասկանում, որ մենք լսում ենք իրեն:

— Ուղղակի շատ երկար է միայնակ եղել, — ասաց Սիրիուսը, — խելազար հրամաններ է ստացել մայրիկս դիմանկարից ու խոսել է ինքն իր հետ, բայց միշտ էլ մի չարական փոքրիկ...

— Իսկ եթե դու նրան ազատ արձակե՞ս, — հույսով առաջարկեց Հերմիոնան, — գուցե...

— Մենք չենք կարող նրան ազատ արձակել, նա չափազանց շատ բան գիտի Սիաբանության մասին, — նրա խոսքը կտրելով ասաց Սիրիուսը: — Եվ ամեն դեպքում նման զգացմունքային ցնցումը կարող է նույնիսկ սպանել նրան: Առաջարկե՛ք, որ հեռանա այս տնից և կտեսնե՛ք, թե ինչպես կարձագանքի:

Սիրիուսը մոտեցավ այն պատին, որը ծայրից ծայր ծածկող գորելենը Կյուսակը փորձում էր պաշտպանել: Հարրին ու մյուսները նույնպես մոտեցան:

Գորելենը իրոք արտակարգ իին էր երևում: Այն լրիվ գունաթափված էր և այնպիսի տեսք ուներ ասես տեղ-տեղ դոքսիները կերել էին: Այնուամենայնիվ, ասեղնագործվածքի ոսկե թելը դեռ վառ ցուցվում էր՝ ցուցադրելով լայնատարած մեծ ճյուղերով գորելենի վրա սփռված տոհմական ծառը՝ սկսած (ինչքան Հարրին կարող էր կռահել) միջին դարերից: Գորելենի վերին մասում մեծ բառերով ասեղնագործված էր:

Չ Զ

Բլեքների ազնվածին և հինավուրց ընտանիքի տոհմածառը.

Toujours pur

Ճ Չ

- Իսկ ի՞նչ է նշանակում *Toujours pur*, — հարցրեց Հարրին:
- Ընդմիշտ մաքուր, — դառը քնծիծաղով պատասխանեց Սիրիուսը:
- Բայց դու այստեղ չկաս, — ասաց Հարրին՝ ավելի մոտիկից զննելով ծառի ստորին ճյուղերը:
- Ես այնտեղ էի, — ասաց Սիրիուսը՝ գորելենի վրա մատնացույց անելով մի փոքր, կլոր վառված անցք, որը շատ նման էր սիգարետի թողած այրվածքի: — Իմ քաղցր մայրիկն ինձ այրեց ընտանեկան ծառից, երբ տնից փախա... Կյուսակը շատ է սիրում քթի տակ փնթվնթալ այդ պատմությունը:
- Դու տնից փախե՞լ էիր:
- Երբ տասնվեց տարեկան էի, — ասաց Սիրիուսը, — և կշտացել էի ամեն ինչից...
- Իսկ ու՞ր էիր գնացել, — հարցրեց Հարրին՝ անթարթ նայելով նրան:

— Քո Հայրիկի տունը, — ասաց Սիրիուսը: — Քո պապն ու տատը իրոք շատ բարի էին իմ նկատմամբ և, կարելի է ասել, ընդունեցին ինձ իրենց երկրորդ որդու պես: Այո՛... Դպրոցական արձակուրդների օրերին ես ապրում էի հայրիկիդ տանը: Միայն երբ դարձա տասնյոթ տարեկան, սկսեցի ինքնուրույն ապրել: Իմ քերի Ալֆարդը ինձ բավականին մեծ ժառանգություն էր թողել: Նրա անունն էլ են այստեղից ջնջել, երևի պատճառը հենց դա էր... Ինչեւ, դրանից հետո ես ինքս եմ հոգացել իմ համար: Ինձ միշտ հարազատի պես են ընդունել տեր և տիկին Փոթթերները կիրակնօրյան ձաշերին:

— Բայց ինչո՞ւ էիր դու...

— Փախե՞լ... — Սիրիուսը դարնագին ժպտաց և ձակատից մատներով հետ տարավ երկար անխնամ մազերը. — Որովհետև ես ատում էի նրանց բոլորին. ծնողներիս՝ նրանց մաքուր արյան մոլուցքով, որոնք համոզված էին, որ Բլեք լինելը նշանակում է, որ արքայական ընտանիքից ես... Իմ ապուշ եղբորը, որն այնքան թուլակամ էր, որ թույլ էր տվել իրեն համոզել դրանում, — Սիրիուսը մատը դրեց ծառի ստորին ձյուդերից մեկին գրված անվան վրա՝ Ռեգուլուս Բլեք: Մահվան տարեթիվը (մոտավորապես տասնիհնգ տարի առաջ) գրված էր ծննդյան տարեթվից հետո:

— Նա ինձնից փոքր էր, — ասաց Սիրիուսը, — և շատ ավելի լավ որդի էր, ինչպես ինձ միշտ հիշեցրել են:

— Բայց նա մահացել է, — ասաց Հարրին:

— Այո, — ասաց Սիրիուսը, — իիմար ապուշի մեկը: Նա միացել էր մահակերներին:

— Լու՞՞ջ ես ասում:

— Հա՛րի, դու արդեն այնքան բան ես տեսել այս տանը, որ կարող ես ինքդ եզրակացություն անել, թե ինչ տեսակի հրաշագործական ընտանիք է ապրել այստեղ, — դարնացած ասաց Սիրիուսը:

— Ուրեմն... ուրեմն քո ծնողները նույնպես մահակերնե՞ր են եղել...

— Ո՛չ, ո՛չ, բայց հավատա՛ ինձ, նրանք համոզված էին, որ Վոլդեմորթի գաղափարները ճիշտ են, նրանք կողմնակից էին հրաշագործական ռասայի մաքրման նրա ծրագրերին, կոչ էին անում ազատվել մագլածիներից և միայն մաքուր արյունով հրաշագործներին վստահել ոյութական բարձր պաշտոնները: Եվ նրանք միայնակ չեին: Բավականին շատ մարդիկ էին հարում Վոլդեմորթին, քանի դեռ նա ցույց չէր տվել իր հրական դեմքը:

Նրանց համար շատ մեծ անակնկալ եղավ, երբ նա ցույց տվեց, թե ինչեր կարող է անել իշխանությանը հասնելու համար: Բայց համոզված եմ, որ ծնողներիս կարծիքով Ռեգուլուսը իսկական փոքրիկ հերոս էր, որովհետև միացել էր նրա բանակին:

— Նրան ավրորներից մե՞կն է սպանել, — զգուշությամբ հարցրեց Հարրին:

— Oh, ո՞չ, — ասաց Սիրիուսը: — Ո՞չ, նրան սպանել է հենց ինքը՝ Վոլդեմորթը, կամ ավելի հավանական է, որ նրա հրամանով սպանել են մահակերները: Կասկածում եմ, թե Ռեգուլուսն այնքան կարևոր մեկն էր, որ Վոլդեմորթն անձամբ սպաներ նրան: Նրա մահից հետո ես իմացա, որ նա խուճապի մեջ էր ընկել, երբ հասկացել էր, թե ինչեր պիտի անի իր տիրոջ հրամանով և փորձել էր դուրս գալ խաղից: Բայց Վոլդեմորթին գինվորագրվելուց հետո ոչ ոք չի կարող պաշտոնաթող լինել: Դա ցմահ ծառայություն է:

— Ճա՞շը, — լսվեց տիկին Ուիզլիի ձայնը:

Նա իր կախարդական փայտիկը բարձր պահել էր իր առաջ՝ ծայրին նստած մի մեծ սկուտեղ բուրգի պես շարված բրդուճներով: Նրա դեմքը կաս-կարմիր էր, և նա շատ բարկացած տեսք ուներ: Մյուսները մոտեցան նրան, որևէ բան ուտելու, բայց Հարրին ու Սիրիուսը մնացին գորելենի մոտ:

— Ես տարիներ առաջ եմ վերջին անգամ նայել այս ծառին: Ահա սա Ֆինիաս Նիժելաս Բլեքն է՝ իմ նախա-նախա-նախապապը, տեսնու՞մ ես: Նա եղել է Հոգվարթսում երբեք ամենաչսիրված տնօրենը: Սա Արամինտա Մեֆլուան է՝ մորս զարմուհին: Փորձում էր ստիպել Նախարարությանը մի օրենք ընդունել մագլների որսն օրինականացնելու մասին: Իսկ սա անուշիկ մորաքույր Էլլադորան է: Նա առաջինը հրամայեց գլխատել չափից դուրս ծերացած և թեյի սպասքով սկուտեղը բռնել չկարողացող տնային դովլաթներին և սկիզբ դրեց՝ գլխատված դովլաթների գլուխները որսի ավարի պես պատերին կախելու ընտանեկան ավանդույթին: Բնականաբար, ամեն անգամ, երբ ընտանիքում ծնվում էր մեկը, որի արժանապատվության զգացումը չէր համընկնում ընտանեկան պատկերացումների հետ, նրան անմիջապես ջնջում էին ընտանեկան ծառից: Տեսնում եմ, որ Թոնքը նույնպես այստեղ չէ: Գուցե դա է պատճառը, որ Կյուսակը նրա

իրամաններին չի հնազանդվում: Որովհետև նա պարտավոր է կատարել այն ամենը, ինչ նրանից կիսնդրի ընտանիքի անդամներից յուրաքանչյուրը:

— Դու և Թոնքսն ազգականնե՞ր եք, — զարմացած հարցրեց Հարրին:

— Օհ, այո՛, նրա մայրը՝ Անդրոմեդան, իմ սիրելի զարմուհին էր, — ասաց Սիրիուսը, մոտիկից ուսումնասիրելով գոբելենը: — Ո՛չ, տեսնում եմ, որ Անդրոմեդայի անունն էլ այստեղ չկա: Նայի՛ր:

Նա մատնացուց արեց մեկ ուրիշ փոքրիկ, կլոր վառված հետք՝ երկու ուրիշ անունների միջև. Բելլատրիսա և Նարցիսա:

— Անդրոմեդայի քույրերը սակայն այստեղ են, որովհետև նրանք պատշաճ ու պատվական ամուսնություններ կնքեցին, բայց Անդրոմեդան ամուսնացավ մազլածին թեդ Թոնքսի հետ, ուստի...

Սիրիուսն իր կախարդական փայտիկով այնպիսի շարժում արեց, ասես կրակեց գոբելենի վրա և անուրախ ծիծաղեց: Հարրին, սակայն չծիծաղեց: Նա չափազանց կլանված էր կարդալով այն անունները, որոնք գոված էին Անդրոմեդայի այրված հետքի կողքին: Ոսկեթել ասեղնագործ երկու գծեր կապում էին Նարցիսա Բլեքին Լուցիուս Մալֆոյի հետ, և մի ոսկեթել գիծ միացնում էր նրանց երկու անունները տակից գրված Դրաքոյի անվան հետ:

— Մալֆոյները քո ազգականնե՞րն են...

— Զտարյուն ընտանիքները բոլորն էլ ազգակցական կապեր ունեն, — ասաց Սիրիուսը: Եթե դու քո որդիներին ու դուստրերին թույլ տաս ամուսնանալ միայն մաքուր արյունով հրաշագործների հետ, ապա ընտրությունը շատ քիչ կլինի: Զտարյուն շատ քիչ ընտանիքներ են մնացել: Մոլլին ու ես զարմիկներ ենք ամուսնությամբ, իսկ Արթուրը ինձ երկրորդ կարգի զարմիկ է գալիս, որին նույնպես ջնջել են տոհմածառից: Սակայն իմաստ չունի նրանց այստեղ փնտրելը... Մեր ընտանիքում Ուիզլիների անունը բոլորից շատ է հոլովվել որպես արյան դավաճան:

Բայց Հարրին այդ պահին նայում էր Անդրոմեդայի այրված հետքից ձախ: Բելլատրիսա Բլեքը երկու ոսկեթել գծով կապված էր Ոողոլֆուս Լեստրեյնց անվան հետ:

— Լեստրեյնց, — բարձրածայն ասաց Հարրին: Այդ անունը ինչ-որ հիշողություն արթնացրեց նրա մտքում: Անունը շատ ծանոթ էր հնչում, բայց այդ պահին նա չէր կարողանում մտաբերել, թե որտե՞ղ էր լսել այն, թեև անունը մի տարօրինակ ծանր զգացում առաջացրեց նրա ստամոքսում:

— Նրանք Ազգաբանում են, — խռպոտած ձայնով ասաց Սիրիուսը:

Հարրին հետաքրքրությամբ նայեց նրան:

— Բելլատրիսային և նրա ամուսին Ռոդոլֆուսին բերեցին կրտսեր Բարթի Քրաուչի հետ, — կրկին շատ ցածր ձայնով ասաց Սիրիուսը: — Ռոդոլֆուսի եղբայր Շաբաստանը նույնպես նրանց հետ էր:

Հարրին իիշեց: Նա տեսել էր Բելլատրիսա Լեստրեյնջին Դամբլդորի Հիշողությունների թասի մեջ, որը մի տարօրինակ սարք էր, որի մեջ կարելի է պահել մտքերն ու հիշողությունները: Նա իիշեց ծանր կոպերով, բարձրահասակ, սևահեր կնոջը, որն իր դատավարության ժամանակ կանգնեց ու հայտարարեց, որ հավատարիմ կմնա Լորդ Վոլդեմորթին, որ ինքը հպարտանում է, որ փորձել է գտնել նրան անկումից հետո և որ մի օր ինքը կպարզեատրվի նրա նկատմամբ իր պահպանած հավատարմության համար:

— Բայց դու չէիր ասել, որ նա քո...

— Մի՞թե դա նշանակություն ունի, որ նա իմ զարմուհին է, — նետեց Սիրիուսը: — Ինչ վերաբերում է ինձ, ես նրանց իմ ընտանիքը չեմ համարում: Իսկ Բելլատրիսան առավել ևս իմ ընտանիքը չէ: Ես նրան չեմ տեսել այն ժամանակից ի վեր, ինչ քո տարիքին էի, եթե միայն չհաշվենք այն պահը, երբ նրան բերեցին Ազգաբան: Կարծում ես շատ հպարտ եմ նման ազգականուիի ունենալու համար:

— Ների՞ր, — արագ ասաց Հարրին, — ես չի ուզում... Ուղղակի շատ էի զարմացել... Ընդամենը այդքանը...

— Կարևոր չի, ներողություն մի՛ խնդրիր, — մրգմրթաց Սիրիուսը: Նա շրջվեց գոբելենից՝ ձեռքերը դրած գրպանների մեջ: — Ինձ բոլորովին դուք չի գալիս այստեղ վերադառնալը, — ասաց նա՝ նայելով հյուրասենյակի պատերին, — երբեք մտքովս չեր անցնում, որ երբեք կվերադառնամ այստեղ:

Հարրին նրան շատ լավ էր հասկանում: Նա գիտեր, թե ինքն ինչպես կզգար իրեն, եթե մեծահասակ հասուն մարդ դառնալով ու համոզված, որ լրիվ ազատվել է իր մանկության մղջավանջների վայրից, ստիպված լիներ վերադառնալ ու ապրել Բեկստենիների նրբանցքի թիվ չորս տանը:

— Այստեղ անշուշտ իդեալական վայր է շտաբի համար, — ավելացրեց Սիրիուսը: — Հայրս, երբ դեռ ողջ էր, տունը պաշտպանել էր

հրաշագործական աշխարհում հայտնի բոլոր անվտանգության միջոցներով։ Այն բացարձակապես անարիկ ու անտեսանելի է, որ մագլները երբեք չկարողանան մտնել այստեղ, եթե որևէ մեկի մտքով անզամ նման բան անցնի։ Իսկ հիմա Դամբլդորն ավելացրել է նաև իր պաշտպանությունը, ուստի դժվար թե հնարավոր լիներ ավելի ապահով տուն գտնել։ Գիտե՞ս որ Դամբլդորը Միաբանության Գաղտնապահն է, ու ոչ ոք չի կարող երբեք գտնել շտաբը, եթե միայն Դամբլդորը նրան չափ։ Այն երկտողը, որը Մուտին քեզ ցույց տվեց անցած գիշեր, Դամբլդորն էր գրել։ — Սիրիուսը հաշողի նման կարծ ծիծաղեց։ — Եթե միայն ծնողներս տեսնեին, թե ինչին է ծառայում իրենց տունը։ Դեհ, ենթադրում եմ, որ մայրիկիս դիմանկարից արդեն հասցրել ես որոշակի պատկերացում կազմել։

Նա մի պահ անձայն ծիծաղեց ու ծանր հոգոց հանեց։

— Գիտե՞ս, շատ կուգենայի ժամանակ առ ժամանակ դուրս գալ տնից ու մի օգտակար բան անել։ Ես խնդրել եմ Դամբլդորին, որ ինձ թույլ տա Բրդոտի տեսքով ուղեկցել քեզ Նախարարության հարցաքննությանը, որպեսզի կարողանամ քեզ մի փոքր բարոյական օժանդակություն ցուցաբերել։ Ի՞նչ ես կարծում։

Հարրիին թվաց, թե ստամոքսը ցած իջավ փոշոտ գորգի միջով։ Նախորդ երեկոյան ընկերական ընթացքից հետո նա լրիվ մոռացել էր հարցաքննության մասին։ Հարազատ մարդկանց հետ կրկին լինելու հուզմունքից և իր վրա թափված նորությունների տպավորությունից նա լրիվ մոռացել էր իրեն սպասվող տիաճ փորձության մասին։ Այդ սահմանադրությունը կրկին ու տասնապատիկ ուժգնությամբ վերադարձավ Սիրիուսի խոսքերից հետո։ Նա նայեց Հերմիոնային և Ուիզլիներին։ Բոլորը գբաղված էին բրդուճներով։ Հարրին փորձեց պատկերացնել, թե ինչ է զգալու, եթե հանկարծ նրանք բոլորը վերադառնան Հոգվարթս առանց իրեն։

— Մի՛ անհանգստացիր, — ասաց Սիրիուսը։ Հարրին վեր նայեց ու հասկացավ, որ Սիրիուսը դիտում էր իրեն։ — Ես համոզված եմ, որ քեզ կարդարացնեն։ Անկասկած ինչ-որ հոդված կա Գաղտնապահության միջազգային համաձայնագրում, որով թույլատրվում է դեռահասներին հրաշագործել կյանքին վտանգ սպառնացող դեպքերում։

— Իսկ եթե նրանք ինձ հեռացնեն, — կամացուկ ասաց Հարրին, — կարո՞ղ եմ գալ այստեղ ու ապրել քեզ հետ։

Սիրիուսը տխուր ժպտաց:

— Կտեսնե՞նք:

— Ես ինձ շատ ավելի վստահ կզգամ հարցաքննության ժամանակ, եթե իմանամ, որ հետո ստիպված չեմ լինի վերադառնալ Դարզլիների մոտ, — պնդեց Հարրին:

— Ուրեմն ի՞նչ վատ մարդիկ են, եթե կգերադասեիր այստեղ ապրել, — մռայլ ասաց Սիրիուսը:

— Այստեղ եկե՞ք երկուսդ, թե չէ ուտելու բան չի մնա, — կանչեց տիկին Ուիզլին:

Սիրիուսը կրկին ծանր հոգոց հանեց, մի մռայլ հայացք նետեց գոբելենի վրա և հետո նրանք երկուսով մոտեցան մյուսներին:

Հարրին ամեն ինչ անում էր հարցաքննության մասին չմտածելու համար, մինչ իրենք զբաղված էին ապակե դրաներով պահարանները դատարկելով: Բարեբախտաբար, դա ուշադրության կենտրոնացում պահանջող աշխատանք էր, քանի որ պահարանների մեջ գտնվող բազմաթիվ առարկաները, կարելի էր ասել, արտահայտված դժկամությամբ էին դուրս գալիս պահարաններից: Քթախոտի մի արծաթե տուփի շատ ցավոտ կծեց Սիրիուսի ձեռքը: Մի քանի վայրկյանում կծած ձեռքի մաշկն ուռչեց ու ճաքճեց՝ ի վերջո նմանվելով մի շատ տիհած ու պիրկ շագանակագույն ձեռնոցի:

— Բան չկա, — ասաց նա, հետաքրքրությամբ ուսումնասիրելով իր ձեռքը՝ մինչև կախարդական փայտիկով թեթև հարվածելը, որից հետո մաշկը վերականգնվեց նորմալ տեսքով, — այդ տուփի մեջ հաստատ ժամկետանց Գորտնուկի փոշի էր:

Նա այդ տուփը նետեց մի պարկի մեջ, որտեղ լցնում էին պահարաններից հանած աղբն ու իին իրերը: Հարրին նկատեց, ինչպես Զորջն իր սեփական ձեռքը մեծագույն խնամքով փաթաթեց մի լաթով ու, մինչև որևէ մեկը կհասցներ նկատել, պարկից թռցրեց արծաթե տուփն ու խցեց գրպանը, որն առանց այն էլ ուռել էր շշմած դոքսի-դցուկներից:

Հարրին պահարանից մի շատ տիհած տեսքով արծաթե գործիք հանեց, որը շատ նման էր մազ հանող բազմութանի աքցանի և որը կենդանի սարդի նման արագ վազեց Հարրիի ձեռքն ի վեր՝ փորձելով հասնել բաց մաշկին ու խայթել: Սիրիուսն անմիջապես բռնեց այն ու ջարդուիշուր արեց «Բնածին

ազնվականություն և իրաշագործական տոհմաբանություն» կոչվող մի հաստափոր գրքով: «Պահարանում մի երաժշտական տուիֆ կար, որը շատ թույլ ծլնգացող մեղեդի էր արձակում, երբ այն բացում ու լարում էին բանալիով, և մեկ անգամ լսելուց հետո բոլորը հանկարծ տարօրինակ թուլացան, և ուզեցին քնել, մինչև Զինին գլխի ընկավ, որ պատճառը երաժշտական տուիփն էր և շրխկոցով փակեց այն: Պահարանի մեջ կար նաև մի բացովի մեդայոն, որը ոչ ոք չկարողացավ բացել, մի շարք հնադարյան կնիքներ և մի փոշոտ տուիփ, որի մեջ Մեռլինի միաբանության Առաջին կարգի շքանշան կար, որը տրվել էր Սիրիուսի պապին Նախարարությանը մատուցած ծառայությունների համար:

— Անկասկած մի փութ ոսկի է տվել սրա դիմաց, — արհամարհանքով ասաց Սիրիուսը՝ շքանշանը նետելով աղբի տոպրակը:

Մի քանի անգամ Կյուսակը կողքանց գաղտագողի մտավ սենյակ և փորձեց՝ որոշ բաներ թաքցնելով իր ազդրակապի տակ, դուրս տանել սենյակից, շարունակելով քիչ տակ սարսափելի անեծքներ փնթփնթալ, երբ նրան բռնացնում էին այդ գործի վրա: Երբ Սիրիուսը մի մեծ ոսկե մատանի թոցրեց նրա ձեռքից, որի վրա Բլեքների տոհմի զինանշանն էր, Կյուսակն ուղղակի սկսեց հոնգուր-հոնգուր լաց լինել և սենյակից դուրս եկավ հուզմունքից բեկվող ձայնով այնպիսի սարսափելի անուններ տալով Սիրիուսին, որոնց նմանը Հարրին առաջ երթեք չէր լսել:

— Հորս մատանին էր, — ասաց Սիրիուսը՝ մատանին նետելով պարկի մեջ: — Կյուսակը հորս այնքան նվիրված չէր, որքան մորս, բայց միևնույն է, անցած շաբաթ նրան բռնեցրի հորս հին շալվարը գրկած համբուրելիս:

Տիկին Ուիզլին նրանց շատ զբաղված պահեց հաջորդ մի քանի օրերի ընթացքում: Հյուրասենյակի մաքրությունը և հին չարակնքիների հմայագերծումը երեք օր տևեց: Վերջապես հյուրասենյակում անցանկալի առարկաներից մնացին միայն Բլեքների տոհմական ծառով գոբելենը, որը դիմադրեց պատից իջեցնելու նրանց բոլոր փորձերին, և դողդողացող գրասեղանը: Մուլին դեռ չէր այցելել Շտաբ, ուստի նրանք չէին կարող հաստատ իմանալ, թե ինչ կար սեղանի մեջ:

Հյուրասենյակից անցան առաջին հարկում գտնվող մեծ ձաշասենյակին, որտեղ ամանեղենի պահարանում վխտում էին ափսեների չափ մեծ սարդեր: (Ունը շտապեց մի գավաթ թեյ սարքելու պատրվակով դուրս գալ սենյակից

ու ժամ ու կես չվերադարձավ): Բլեքների տոհմական գինանշանով ճենապակին Սիրիուսն առանց այլևայլությունների նետեց աղքի պարկի մեջ, և նույն ճակատագրին արժանացան նաև մի շարք իին լուսանկարներ՝ հազգված արծաթե շրջանակների մեջ, որոնց բնակիչները ամեն անգամ կատաղած ճիշեր էին արձակում, երբ փշրվում էր նրանց ծածկող ապակին:

Մնեյփը գուցե մաքրություն անվաներ նրանց գործը, բայց Հարրիի կարծիքով իրենք իսկական դաժան պատերազմ էին սկսել տան դեմ, որը շատ ուժեղ դիմադրում էր, հատկապես քաջալերվելով Կյուսակի օժանդակությունից: Տնային դովլաթն անդադար հայտնվում էր ամենուրեք, որտեղ նրանք հավաքված էին՝ ավելի ու ավելի վիրավորական փնթիւնթոցով, փորձելով ամեն անգամ մի բան թացնել աղքի տոպրակներից: Սիրիուսն անգամ սպառնաց նրան ուժով հագուստ հազցնել, բայց Կյուսակը նրա վրա գամեց իր ջրակալած անթարթ աչքերը և ասաց.

— Տերը կարող է անել ինչ ուզում է, — և շրջվելով որ հեռանա, լսելի փնթիւնթոցով ավելացրեց. — բայց Տերը չի կարող հեռու քշել Կյուսակին, ո՞չ, որովհետև Կյուսակը գիտի, թե իրենց ուզածն ինչ է, օ՛հ, այո՛... Տերը դավադրություն է անում Սև Լորդի դեմ... Այո՛, այս հողարյունների, դավաճանների ու թափթափուկների հետ միասին...

Եվ այդ պահին Սիրիուսը, լրիվ անտեսելով Հերմիոնայի բողոքները, բռնեց Կյուսակի ազդրակապից ու դուրս նետեց նրան սենյակից:

Դռան զանգը ծլնգում էր օրական մի քանի անգամ, ինչից հետո Սիրիուսի մայրիկն ամեն անգամ կրկին սկսում էր իր ահասարսութ ձվճկոցը, իսկ Հարրին ու մյուսները կաշվից դուրս էին գալիս նոր եկած այցելուներին ականջ դնելու համար, թեև շատ քիչ բան էին հասցնում տեսնել ու լսել աչքի պոչով կամ ականջի ծայրով, մինչև տիկին Ուիզլին նրանց կրկին կանչեր գործի: Մնեյփը ևս մի քանի անգամ այցելեց, թեև ի մեծագույն ուրախություն Հարրիի, նրանք երբեք դեմառդեմ չհանդիպեցին: Հարրին մի անգամ նաև տեսավ իրենց Կերպավոխության ուսուցիչ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, որը շատ տարօրինակ տեսք ուներ մագլական զգեստով ու վերարկուով, և նույնպես չափազանց զբաղված էր՝ երկար մնալու համար: Երբեմն սակայն այցելուները մնում էին իրենց օգնելու: Մի հիշարժան օր Թոնքսը միացավ նրանց, և նրանք հենց այդ օրը հայտնաբերեցին ու վնասազերծեցին վերին հարկի գուգարանում դարանակալած մի արնախում հուշկապարիկի, իսկ

Լուսինը, որը թեև Սիրիուսի հետ մնում էր տանը, բայց օրերով բացակայում էր Միաբանության համար ինչ-որ առեղջվածային առաջադրանքներով, օգնեց նրանց վերանորոգել բարձրահասակ մարդու հասակով բարձր պահարան-ժամացույցը, որը մի շատ տիաձ սովորություն էր ձեռք բերել՝ կողքով բոլոր անցնողներին խփում էր ժամացույցի շղթաներից կախված ժանրոցներով։ Մանդանգուսը մի փոքր արդարացրեց իրեն տիկին Ուիզլիի աչքերում՝ փրկելով Ռոնին մի զույգ հնադարյան մանուշակագույն պարեգոտներից, որոնք սկսեցին խեղդել Ռոնին, երբ նա փորձեց դուրս հանել դրանք զգեստապահարանից։

Չնայած այն փաստին, որ նա դեռ վատ էր քնում և երկար միջանցքներով ու փակ դրաներով մղջավանջներ էր տեսնում, ու ճակատի սպին երբեմն կրկին սկսում էր անհանգիստ մրմթալ, Հարրին կարողացավ նույնիսկ ամբողջ ամառվա ընթացքում առաջին անգամ մի քիչ զվարճանալ։ Եվ քանի դեռ զբաղված էր, միանգամայն երջանիկ էր։ Սակայն, երբ գործը պակասեց, նա սկսեց կորցնել զգոնությունը, և Նախարարության հարցաքննության կապակցությամբ անհանգստությունը սկսեց կրկին տանջել նրան ամեն անգամ, երբ անկողնում պառկած դիտում էր առաստաղին անդրադարձող աղոտ ստվերները։ Վախը ասեղների նման ծակծկում էր ներսից, երբ մտածում էր, թե ինչ է կատարվելու իր հետ, եթե իրեն հեռացնեն դպրոցից։ Գաղափարն այնքան սարսափելի էր, որ նա չէր համարձակվում անգամ բարձրաձայն արտահայտել այն նույնիսկ Ռոնի և Հերմիոնայի մոտ, ովքեր թեև հաճախ էին իրենից գաղտնի փսխում ու անհանգիստ հայացքներ նետում իր ուղղությամբ, նույնպես խուսափում էին խոսել այդ մասին։ Երբեմն նա չէր կարողանում կանգնեցնել իր երևակայությունը, որպեսզի դադարեր պատկերացնել, թե ինչպես է Նախարարության մի անդեմ պաշտոնյա երկու կես անում իր կախարդական փայտիկը՝ իրամայելով իրեն վերադարձնալ Դարզլիների մոտ։ Բայց նա հաստատ գիտեր, որ ինքը չի վերադարձնա։ Նա հետ կզա այստեղ գրիմոլդ փողոց և կապրի Սիրիուսի հետ։

Ասես մի մեծ այցուս սուզգեց նրա ստամոքսի մեջ, երբ տիկին Ուիզլին չորեքշաբթի երեկոյան ընթրիքի ժամանակ շատ կամացուկ ասաց նրան։

— Ես վաղվա համար արդուկել եմ քո լավագույն հազուստները, Հա՛րի, և լավ կանես այսօր գլուխութ լվանաս: Լավ արտաքին տպավորությունը կարող է հրաշքներ գործել:

Ոռնը, Հերմիոնան, Ֆրեդը, Ջորջը և Զինին անմիջապես սսկվեցին ու նայեցին նրան: Հարրին գլխով արեց և փորձեց շարունակել ուտել իր կոտլետը, բայց բերանն այնպես էր չորացել, որ չէր կարողանում ծամել:

— Իսկ ես ինչպե՞ս եմ այնտեղ գնալու, — հարցրեց նա տիկին Ուիզլիին՝ փորձելով ձայնին վստահ անտարբերություն հաղորդել:

— Արթուրը քեզ իր հետ կտանի աշխատանքի, — ասաց տիկին Ուիզլին: Պարոն Ուիզլին խրախուսիչ ժպտաց Հարրիին:

— Դու կարող ես սպասել իմ գրասենյակում, մինչև հարցաքննության ժամը, — ասաց նա:

Հարրին նայեց Սիրիուսին, բայց մինչև կիասցներ հարց տալ, տիկին Ուիզլին պատասխանեց նրան:

— Պրոֆեսոր Դամբլդորը կարծում է, որ լավ գաղափար չի Սիրիուսի հետ գնալը, և իմ կարծիքով...

— Ես կարծում եմ, որ նա միանգամայն ճիշտ է, — արագ ասաց Սիրիուսը սեղմած ատամներով:

Տիկին Ուիզլին սեղմեց շրթունքները:

— Ե՞րբ է Դամբլդորը քեզ նման բան ասել, — հարցրեց Հարրին՝ նայելով Սիրիուսին:

— Նա այստեղ էր անցած գիշեր, երբ դուք արդեն քնած էիք, — ասաց պարոն Ուիզլին:

Սիրիուսը ձեռքի պատառաքաղը բարկացած խրեց մի կտոր կարտոֆիլի մեջ: Հարրին աչքերն իջեցրեց իր ափսեի վրա: Այն գաղափարը, որ Դամբլդորն այդ տանն է եղել իր հարցաքննության նախօրյակին և չի ուզեցել տեսնել իրեն, վատթարացրեց նրա առանց այն էլ վիատ ինքնազգացողությունը:

Գլուխ 7. Հրաշագործության նախարարությունում

Հարրին արթնացավ հաջորդ առավոտյան հինգն անց կեսին այնքան կտրուկ և այնքան սթափ, ասես ինչոր մեկը գոռացել էր ականջի մեջ: Մի պահ նա անշարժ պառկած մնաց անկողնում՝ զգալով, որ Կարգապահական հարցաքննության մասին գաղափարը լցվել ու պաշարել է իր ուղեղի բոլոր մանրագույն մասնիկները, իետո այլևս չկարողանալով դիմանալ այդ լարմանը, դուրս ցատկեց անկողնուց ու քթին դրեց ակնոցը: Տիկին Ուիզլին նրա մահճակալի գլխին խնամքով կախել էր արդուկած ջինսե շալվարն ու կարձարև վերնաշապիկը: Հարրին շտապ հագնվեց: Պատին կախված դատարկ դիմանկարը չարախնդորեն քնծիծաղեց:

Ունը պառկած էր մեջքի վրա, բերանը կիսաբաց ու դեռ խոր քնած էր: Նա նույնիսկ չշարժվեց, երբ Հարրին անցավ սենյակով ու դուրս գալով աստիճանահարթակ, դուռը կամացուկ փակեց իր հետևից՝ մեծագույն ջանքերով ստիպելով իրեն չմտածել, թե հաջորդ անգամ երբ է տեսնելու Ռոնին, եթե իրենք այլևս Հոգվարթի համադասարանցիներ չլինեն: Հարրին կամացուկ ցած իջավ աստիճաններով, անցավ Կյուսակի նախնիների գլուխների մոտով և շարունակեց իջնել դեպի խոհանոցը:

Նա ենթադրում էր, որ այնտեղ դեռ ոչ ոք չի լինի, բայց հասնելով դռանը ներսից եկող խոսակցության ցածր ձայներ լսեց: Նա դուռը բացեց ու տեսավ, որ պարոն և տիկին Ուիզլիները, Սիրիուսը, Լուափինը և Թոնքսը նստած էին սեղանի մոտ, ասես իրեն էին սպասում: Բոլորը հագնված էին տնից դուրս գալու համար, բացի տիկին Ուիզլիից, որի հագին մեծ վանդակներով մկդակված մանուշակագույն տնային պարեգոտ էր: Նա անմիջապես ոտքի ցատկեց տեսնելով Հարրիին:

— Նախաձաշը, — ասաց նա գրպանից հանելով իր կախարդական փայտիկը և շտապեց դեպի գազօջախը:

— Բա-ա-ա-րի լույս, Հա՛րի, — հորանջեց Թոնքսը: Այդ առավոտ նրա մազերը ոսկեգույն էին ու գանգուր, — լա՞վ ես քնել:

— Հա՛, — պատասխանեց Հարրին:

— Ես ա-ա-ամբողջ գիշեր արթուն եմ եղել, — կրկին ցնցումով հորանջելով ասաց նա: — Արի՛, նստի՛ր:

Նա մի աթոռ քաշեց սեղանի տակից, միւնույն ժամանակ հասցնելով մեկն էլ շրջել հատակին:

— Ի՞նչ կուզենայիր նախաձաշի համար, Հա՛րի, — հեռվից հարցրեց տիկին Ուիզլին, — շիլա՞... թավաբլի՞թ... տապակած ձու՞կ... ապուխտով ձվածե՞ղ... կարմրացրած հացի՞կ...

— Ըըմ... միայն կարմրացրած հացիկ, շնորհակալություն, — ասաց Հարրին:

Լուպինը նայեց Հարրիին, հետո դիմելով թոնքսին, ասաց.

— Ի՞նչ էիր ասում Սքրիմջոյի մասին:

— Օ՛հ, հա՛... ասում էի, որ մենք պետք է մի քիչ ավելի զգույշ լինենք, նա սկսել է ինձ ու Քինզլիին տարօրինակ հարցեր տալ:

Հարրին նույնիսկ շնորհակալ էր, որ իրեն չիրավիրեցին մասնակցել խոսակցությանը: Նրա ներսն այնպես էր սեղմվել, որ վախենում էր անգամ բերանը բացել: Տիկին Ուիզլին մի քանի կտոր կարմրացրած հացիկ ու ջեմ դրեց նրա առաջ, և նա փորձեց ուտել, բայց այնպիսի զգացումով, ասես հատակի գորգն էր ծամում: Տիկին Ուիզլին նստեց նրա կողքին և սկսեց ինչոր թելիկներ հավաքել նրա վերնաշապիկից, ներս ծալեց ծոծրակի պիտակը և սկսեց հարթեցնել ուսերի ծալքերը: Հարրին շատ կուզեր, որ նա նման բան չաներ, բայց ոչինչ չասաց:

— ...Եվ ես պետք է Դամբլդորին ասեմ, որ վաղը չեմ կարող գիշերը հերթապահել, սարսափելի հոգնած եմ, — ավարտեց թոնքսը՝ կրկին լիաթոք հորանջելով:

— Ես կփոխարինեմ քեզ, — ասաց պարոն Ուիզլին, — ես ինձ լավ եմ զգում և ամեն դեպքում գիշերային աշխատանք ունեմ. մի հաշվետվություն պիտի գրեմ:

Պարոն Ուիզլիի հագին հրաշագործական պարեգոտ չէր, այլ բարակ գոլերով շալվար և մի հին, կաշվե բաձկոն: Նա հայացքը թոնքսից փոխեց Հարրիի վրա:

— Ինչպե՞ս ես զգում քեզ:

Հարրին ուսերը թոթվեց:

— Ամեն ինչ շատ շուտով կավարտվի, — ասես համոզելով նրան ասաց պարոն Ուիզլին — մի քանի ժամից դու լրիվ արդարացված կլինես:

Հարրին ոչինչ չասաց:

— Հարցաքննությունը իմ հարկում է լինելու, Ամելիա Բոունզի գրասենյակում: Նա Հրաշագործական օրենքի կիրարկման բաժնի պետն է և հենց նա է հարցաքննելու քեզ:

— Ամելիա Բոունզը շատ լավն է, Հա՛րի, — սրտապնդիչ ասաց Թոնքսը,
— նա արդարամիտ է և կլսի քո բոլոր ասածները:

Հարրին գլխով արեց՝ չիմանալով ինչ ասի:

— Հանկարծ քեզ չկորցնես, — կտրուկ ասաց Սիրիուսը, — շատ քաղաքավարի կլինես և միայն փաստերով կխոսես:

Հարրին կրկին գլխով արեց:

— Օրենքը քո կողմն է, — շատ հանգիստ ասաց Լուախինը: — Նույնիսկ դեռահաս հրաշագործներին թույլատրվում է հրաշագործել կյանքին վտանգ սպառնացող իրավիճակներում:

Ինչ-որ սառը բան հոսեց Հարրիի ծոծրակով, և նրան մի պահ թվաց, թե ինչ-որ մեկն իր վրա Ապատեսլացման հմայանք արեց, բայց հետո հասկացավ, որ տիկին Ուիզլին փորձում էր թաց սանրով հարթեցնել իր մազերը և ուժեղ սեղմեց գլխի գագաթի մազափունջը:

— Սա ի՞նչ բան է, սանրես-չսանրես, նույն տեսքն ունեն, — հուսահատված ասաց նա, — մազերդ երբեք չե՞ն ուղղվում:

— Երբեք, — անկեղծորեն խոստովանեց Հարրին:

Պարոն Ուիզլին նայեց իր ժամացույցին և հետո Հարրիին:

— Ժամանակն է, — ասաց նա: — Մի քիչ շուտ ենք գնում, բայց կարծում եմ, որ ավելի լավ է Նախարարությունում սպասենք, քան այստեղ:

— Լավ, — ինքնաբերաբար ասաց Հարրին՝ ցած դնելով իր հացիկն ու ոտքի կանգնեց:

— Ամեն ինչ լավ կլինի, Հա՛րի, — ասաց Թոնքսը՝ թեթևակի թվիքացնելով նրա ձեռքին:

— Հաջողություն, — ասաց Լուախինը, — ես համոզված եմ, որ ամեն ինչ լավ է լինելու:

— Իսկ եթե հանկարծ ինչ-որ բան մեր ուզածով չլինի, — հոնքերը կիտելով ասաց Սիրիուսը, — Ամելիա Բոունզն ինձ անձանք պատասխան կտա դրա համար:

Հարրին թույլ ժպտաց: Տիկին Ուիզլին գրկեց նրան:

— Մենք բոլորս մատներս խաչ արած կսպասենք, — ասաց նա:

— Եղա՛վ, — ասաց Հարրին, — դե՛հ... ցտեսություն:

Նա պարոն Ուիզլիի հետևից բարձրացավ աստիճանենրով ու մտավ նախասրահը: Սիրիուսի մոր նկարի վարագույրների հետևից քնած մարդու շնչառության փստփստոց էր գալիս: Պարոն Ուիզլին բացեց դռան կողպեքները, և նրանք դուրս եկան սառը, առավոտյան գորշ աղջամուղջի մեջ:

— Դուք ի՞ո միշտ չեք ոտքով գնում աշխատանքի, չէ՞՝, — հարցրեց Հարրին, երբ սկսեցին արագ քայլել հրապարակով:

— Ո՛չ, ես սովորաբար երևութում եմ, — պատասխանեց պարոն Ուիզլին, — բայց քանի որ դու չես կարող երևութել, կարծում եմ, որ ավելի լավ կլինի, եթե տեղ հասնենք ոչ հրաշագործական ձանապարհով: Այդպես ավելի լավ տպավորություն կթողնենք, ցույց կտանք, որ դու նորմալ դաստիարակված ու կարգապահ պատանի ես:

Պարոն Ուիզլիի մի ձեռքը միշտ բաձկոնի գրապանում էր, մինչ նրանք քայլում էին, և Հարրին գիտեր, որ նա ձեռքի մեջ պատրաստ պահել էր կախարդական փայտիկը: Փողոցները գրեթե ամայի էին, բայց երբ հասան շատ ողորմելի տեսքով փոքրիկ մետրոյի կայարանին, այն արդեն լեփ-լեցուն էր վաղ առավոտյան ուղևորներով: Ինչպես միշտ, երբ հայտնվում էր իրենց առօրյա հոգսերով զբաղված մագլների միջավայրում, պարոն Ուիզլին հուզվեց փոքր երեխայի պես:

— Հրաշք է, ուղղակի անհավատալի է, — շշնջաց նա, երբ մոտեցան ինքնաշխատ տոմսարկղներին, — հրաշալիորեն հանձարեղ գաղափար է:

— Դրանք չեն աշխատում, — ասաց Հարրին՝ մատնանշելով տոմսարկղներին փակցված ցուցանակը:

— Այո, բայց նույնիսկ եթե այդպես է, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ սիրահարված ժպիտով նայելով տոմսարկղներին:

Նրանք իրենց տոմսերը գնեցին մի շատ քնկոտ տեսքով տոմսավաճառից (Հարրին կատարեց գնումը, որովհետև պարոն Ուիզլին միշտ դժվարություններ էր ունենում մագլական փողերի հետ) և հինգ րոպե անց արդեն նստած էին մետրոյի գնացքում, որն ուժեղ դղրդոցով տանում էր նրանց դեպի Լոնդոնի կենտրոնը: Պարոն Ուիզլին անդադար ստուգում և կրկին վերստուգում էր պատուհանների գլխին փակցված մետրոյի կայարանների քարտեզը:

— Դեռ չորս կանգառ ունենք, Հա՛րի... Երեք կանգառ մնաց... Մնաց երկուսը, Հա՛րի...

Գնացքից իջան Լոնդոնի ուղիղ կենտրոնում գտնվող մի կայարանում և անմիջապես սուզվեցին կոստյումներով ու թղթապանակներով տղամարդկանց ու կանանց բազմության մեջ, որոնք արագաքայլ դուրս էին շտապում ստորգետնյա կայարանից: Շարժասանդուղքով վեր բարձրացան, անցան տոմսակների արգելոցների միջով (պարոն Ուիզլին ուղղակի զնայլվեց, երբ արգելոցը նրբագեղորեն կուլ տվեց նրա տոմսը) և դուրս եկան մի մեծ փողոցի վրա, որի երկու կողմից վեր էին խոյանում տպավորիչ երկնաքերներ և որն արդեն լեփ-լեցուն էր փողոցային երթևեկությամբ:

— Որտե՞ղ ենք, — շփոթված բացականչեց պարոն Ուիզլին, և մի վայրկյան Հարրիի սիրտը վախից կանգ առավ, երբ նա մտածեց, որ իրենք սխալ կայարանից են դուրս եկել, չնայած այն հանգամանքին, որ պարոն Ուիզլին անդադար նայում էր քարտեզին, բայց մի վայրկյան անց նա ասաց.
— Ա՛հ, այո՞... Այս կողմը պիտի գնանք, Հա՛րի, — և առաջնորդեց նրան մի կողմնատար ավելի փոքր փողոցով:

— Կներե՞ս, — շարունակեց նա, — բայց ես երբեք Նախարարություն չեմ եկել գնացքով, իսկ մագլական տեսակետից ամեն ինչ տարբեր է երևում: Իրականում ես առաջ նույնիսկ երբեք այցելուների մուտքից էլ չեմ մտել Նախարարություն:

Որքան ավելի շատ էին քայլում, այնքան շենքերն ավելի փոքր ու պակաս ազդեցիկ էին դաշնում, մինչև վերջապես հասան մի փողոցի, որի վրա ընդամենը մի քանի բավականին հնաշումն գրասենյակային շենքեր կային, մի փաք և շինարարական աղբով բերնեբերան լցված մի մեծ աղբարկը: Հարրին սպասում էր, որ Հրաշագործության նախարարությունը պետք է մի ավելի տպավորիչ վայրում լիներ:

— Հասա՞նք, — զվարթ ասաց պարոն Ուիզլին՝ մատնացուց անելով մի հին կարմիր հեռախոսային խցիկ, որի ապակե փեղկերից մի քանիսը դատարկ էին: Խցիկը կանգնած էր գրաֆիտիով ծայրից ծայր խզբզված մի պատի մոտ. — Դու առաջ անցի՛ր, Հա՛րի, խնդրե՞մ:

Նա բացեց հեռախոսային խցիկի դուռը:

Հարրին ներս մտավ՝ մտածելով, թե հեռախոսն իրենց ինչին էր պետք: Պարոն Ուիզլին նույնպես ներս խցկվեց Հարրիի հետևից և դուռը ծածկեց:

Հազիվ տեղավորվեցին: Հարրին սեղմվել էր հեռախոսային սարքին, որը բավականին ծուռ էր կախված խցիկի պատից, կարծես ինչ-որ վանդալ փորձել էր այն արմատախիլ անել: Պարոն Ուիզլին առաջ մեկնեց ձեռքը Հարրիի գլխի կողքով ու վերցրեց խոսափողը:

— Պարոն Ուիզլի, ինձ թվում է սա նույնաես չի աշխատում, — զգուշացրեց Հարրին:

— Ո՞չ, ո՞չ, ես համոզված եմ, որ աշխատում է, — պնդեց պարոն Ուիզլին, հեռախոսը գլխից վեր պահած նայելով թվերի սկավառակին: — Տեսնե՞նք... վեց... — նա հավաքեց վեց թիվը, — երկուս... չորս... և կրկին չորս... և կրկին երկուս...

Երբ վերջին թիվը հավաքելուց հետո սկավառակը փափուկ խրթխրթոցով վերադարձավ իր տեղը, մի սառը կանացի ձայն լսվեց հեռախոսային խցիկի մեջ, սակայն ո՞չ պարոն Ուիզլիի պահած խոսափողից, և այնքան բարձր ու այնքան հստակ, ասես մի անտեսանելի կին էր կանգնած նրանց կողքին:

— Բարի գալու՛ստ Հրաշագործության նախարարություն: Խնդրում եմ հայտնեք ձեր անունը և այցելության նպատակը:

— Ըստ... — ասաց պարոն Ուիզլին, ակնհայտորեն համոզված չինելով, արդյոք խոսափողի մեջ պիտի խոսի, թե՛ ոչ: Ի վերջո նա խոսափողը բերանի մասով թարս դրեց ականջին և ասաց, — Արթուր Ուիզլի, Մագլակերտ իրերի չարաշահման վարչություն, ուղեկցում եմ Հարրի Փոթերին, որին կանչել են Կարգապահական հարցաքննության:

— Շնորհակալությու՛ն, — ասաց սառը, կանացի ձայնը: — Այցելու՛, խնդրում եմ, վերցրե՛ք անվանաքարտը և ամրացրե՛ք ձեր պարեգոտի կրծքին:

Դրութոց ու կլթոց լսվեց, և Հարրին տեսավ, որ ինչ-որ բան ընկավ այն մետաղական ձագարի մեջ, որտեղ սովորաբար ընկնում է վերադարձվող մանրը: Դա մի քառակուսի արծաթե անվանաքարտ էր, որի վրա գրված էր. «Հարրի Փոթեր, Կարգապահական հարցաքննություն»: Նա ամրացրեց անվանաքարտն իր վերնաշապիկի կրծքին, մինչ կանացի ձայնը կրկին խոսում էր:

— Նախարարության այցելու՝, դուք պետք է մոտենաք ատրիումի ընդհանուր սրահում գտնվող անվտանգության ստուգակետին՝ անձնական խուզարկության համար և գրանցեք ձեր կախարդական փայտիկը:

Հանկարծ հեռախոսային խցիկի հատակը ցնցվեց: Նրանք սկսեցին դանդաղ սուզվել գետնի տակ: Հարրին վախվորած դիտում էր, ինչպես փողոցի սալահատակը բարձրացավ ու անցավ խցիկի ապակե պատի կողքով, մինչև նրանք լրիվ ընկղմվեցին մթության մեջ: Հետո միառժամանակ ընդհանրապես ոչինիշ չէր երևում: Լսվում էր միայն ինչ-որ մետաղական շփման ճզվզոցը, մինչ հեռախոսային խցիկը շարունակում էր սուզվել գետնի տակ: Մոտավորապես մեկ րոպեից, թեև ժամանակը Հարրիին ավելի երկար թվաց, ոսկեգույն լուսի մի շող լուսավորեց նրա ոտքերը և մեծանալով բարձրացավ նրա մարմնով մինչև հասավ դեմքին ու այնքան ուժեղացավ, որ նա ստիպված էր աչքերը թարթել լուսի առաջացրած կուրությունից ազատվելու համար:

— Հրաշագործության նախարարությունը ձեզ բարեհաջող օր է մաղթում,
— ասաց կանացի ձայնը:

Հեռախոսային խցիկի դուռը կրնկի վրա բացվեց, և պարոն Ուիզլին դուրս եկավ, իսկ նրա հետևից Հարրին, որի ծնուն իր համար աննկատ կախ էր ընկել:

Նրանք կանգնած էին մի շատ մեծ ու հիսաքանչ սրահի հեռավոր ծայրում: Սրահի ամբողջ հատակը ծածկված էր հայելային հարթ փայլեցրած մուգ փայտե մանրահատակով: Շողշողուն վառ կապույտ առաստաղը ծածկված էր լուսարձակող ոսկե խորհրդանշաններով, որոնք անդադար շարժվում և փոխվում էին մի ահօելի լուսարձակող երկնային ցուցանակի նման: Նրանցից դեպի աջ ու ծախ ձգվող պատերը երեսապատված էին փայլուն մուգ փայտով, և որոշակի հերթականությամբ իրարից քիչ հեռու պատերի մեջ շարված էին ոսկեգույն ու կարմիր կոակներով լուսավորված շքեղատես բուխարիներ: Մի քանի վայրկյանը մեկ փափուկ ֆսաոցով որևէ կախարդ կամ վիուկ հայտնվում էր ծախ կողմի վրա ձգվող բուխարիներից: Աջ կողմի բուխարիներից յուրաքանչյուրի մոտ կախարդների ու վիուկների փոքրիկ հերթեր էին կանգնած՝ մարդիկ սպասում էին Տեսլուդիով մեկնելու իրենց հերթին:

Սրահի մեջտեղում կլոր ավագանով շատրվան կար, որի կենտրոնում բնական չափերից քիչ ավելի մեծ ոսկե արձանների մի խումբ էր կանգնած: Արձաններից ամենաբարձրը ազնվական տեսքով մի կախարդ էր՝ ձեռքի մեջ բռնած ուղիղ դեպի վեր ուղղված մի կախարդական փայտիկ: Նրա շուրջը խմբված էին մի գեղեցիկ վիուկ, մի կենտավրոս, մի գորլին և մի տնային-ալփի: Վերջին երեքը պաշտամունքի արտահայտությամբ նայում էին վիուկին ու կախարդին: Զրի փայլվիող շիթեր էին ցայտում վիուկի ու կախարդի կախարդական փայտիկներից, կենտավրոսի նետից, գորլինի սրագագաթ գլխարկի ծայրից և տնային էլֆի ականջներից, և թափվող ջրի միալար կարկաչն ավելանում էր շատրվանի շուրջը կլթոցներով ու ճրթոցներով երևութող հարյուրավոր հրաշագործների առօրեական ժխորին: Նոր եկողների մեծամասնությունը դեռ վաղ առավոտյան ապակենտրոնացած ու անտարբեր տեսք ուներ, և բոլորը քայլում էին դեպի սրահի հեռավոր ծայրում գտնվող ոսկե դարպասները:

— Այս կողմը, — ասաց պարոն Ուիզլին:

Նրանք միացան Նախարարության աշխատակիցների շտապող բազմությանը: Շատերի ձեռքին մագաղաթների փաթեթներ կային, ոմանք օգտագործում մաշված թղթապանակներ ունեին, ոմանք քայլելիս կարդում էին կամ թերթում «Մարգարե» օրաթերթը: Երբ անցան շատրվանի կողքով Հարրին տեսավ ավագանի հատակին փայլվիող բազմաթիվ մետաղադրամներ՝ արծաթե սիքելներ և բրոնզե նաթեր: Ավագանի կողքին մի փոքր խունացած ցուցանակի վրա գրված էր:

Չ Թ

ՇԱՏՐՎԱՆԻՆ ԱՐՎԱԾ ԲՈԼՈՐ ՆՎԻՐԱՏՎՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ
ՓՈԽԱՆՑՎՈՒՄ ԵՆ ԿԱԽԱՐԴԱԿԱՆ ՀԻՎԱՆԴՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ
ԵՎ ՎՆԱՍՎԱԾՔՆԵՐԻ ՍՈՒՐԲ ՄՈՒՆԳՈՍԻ ԱՆՎԱՆ
ՀԻՎԱՆԴԱՆՈՑԻՆ

Ը Ը

Եթե ինձ Հոգվարթսից չհեռացնեն, ես տասը գալեն կնվիրաբերեմ, հանկարծ լսեց Հարրին սեփական հուսահատ մտքերը:

— Այս կողմը, Հա՛րի, — ասաց պարոն Ուիզլին, և նրանք դուրս եկան Նախարարության աշխատակիցների հանդիպակաց քայլող հոսանքից և ուղղվեցին դեպի ոսկե դարպասները: Զախից «Անվտանգություն» ցուցանակի տակ մի սեղանի մոտ նստած էր վառ կապույտ պարեզոտով սափրակալած դեմքով մի դյութ, և երբ նրանք մոտեցան, մարդը ցած դրեց «Մարգարե» օրաթերթը:

— Ես ուղեկցում եմ մի այցելուի, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ ձեռքով ներկայացնելով Հարրիին:

— Այստեղ մոտեցե՞ք, — ասաց դյութը ձանձրացած ձայնով:

Հարրին մոտեցավ սեղանին, և դյութը բարձրացրեց ու նրան մոտեցրեց երկար ու բարակ, ավտոմեքենայի ալեհավաք հիշեցնող մի առաձգական ոսկե ծող և դրանով վերուվար արեց Հարրի առջևից ու թիկունքից:

— Կախարդական փայտիկը, — անտարբեր ասաց անվտանգության դյութը՝ ցած դնելով իր ոսկե գործիքը և ձեռքը մենկելով դեպի Հարրին:

Հարրին հանեց իր կախարդական փայտիկն ու տվեց նրան: Դյութն այն գցեց մի տարօրինակ բրոնզե սարքի վրա, որը շատ նման էր միայն մեկ թասով հնառն կշեռքի: Թասն անմիջապես սկսեց ցնցվել: Մագաղաթե թղթի մի բարալիկ շերտ դուրս եկավ թասի պատվանդանի նեղ ձեղքից: Անվտանգության դյութը կտրեց թղթի կտորը և բարձրաձայն ընթերցեց, թե ինչ էր գրված թղթի վրա:

— Տասնմեկ մատնաշափ, միջուկը՝ փյունիկի փետուր, օգտագործման մեջ եղել է չորս տարի: Ճի՞շտ է:

— Այո՛, — լարված ասաց Հարրին:

— Ես ինձ մոտ կպահեմ սա, — ասաց դյութը՝ մագաղաթի կտորը հագնելով սեղանին դրված մի բրոնզե փոքրիկ ցցի վրա, — իսկ սա վերադարձնում եմ ձեզ, — ավելացրեց նա՝ պաշտոնապես հետ տալով Հարրիի կախարդական փայտիկը:

— Ծնորհակալություն:

— Մի՛ րոպե, — դանդաղ ասաց դյութը:

Նրա աչքերը Հարրիի կրծքի արծաթե անվանաքարտից բարձրացել էին նրա ձակատի վրա:

— Ծնորհակալություն, Էրի՛կ, — առանց այլայլության ասաց պարոն Ուիզլին և, բռնելով Հարրիի ուսից, առաջ հրեց նրան անվտանգության

սեղանի մոտից՝ դեպի ոսկե դարպասների ուղղությամբ շարժվող կախարդների ու վհուկների բազմությունը:

Մի փոքր շեղվելով բազմության թափից՝ Հարրին պարոն Ուիզլիի հետևից անցավ դարպասներով ու մտավ դրանց հետևում գտնվող մի ավելի փոքր սրահը, որտեղ ամենաքիչը քսան վերելակներ կային՝ նրբագեղ ոլորմոլոր նախշեր կազմող ոսկե ձաղերով դռների հետևում: Հարրին ու պարոն Ուիզլին միացան վերելակներից մեկի մոտ հավաքված բազմությանը: Նրանց կողքին կանգնած էր թափ մորուքով մի կախարդ, որը մի մեծ ստվարաթղթե տուփ էր գրկել: Տուփից տարօրինակ խրթխրացնող ձայներ էին գալիս:

— Ո՞նց ես, ԱՌԹՈՒՐ, — ասաց կախարդը՝ զլխով անելով պարոն Ուիզլիին:

— Այդ ի՞նչ ես տանում, Բո՛ք, — հարցրեց պարոն Ուիզլին՝ նայելով տուփին:

— Համոզված չենք, թե ինչ է, գիտե՞ս... — ամենայն լրջությամբ ասաց կախարդը: — Կարծում էինք, որ սովորական բորոլ-հավի ճուտ է, մինչև չսկսեց կրակ շնչել: Իմ կարծիքով Փորձարարական բուժման Սահմանափակող Օրենքի շատ լուրջ խախտման դեպք է:

Ուժգին զնզգնգոցով ու զմիզրմիոցով մի վերելակ իջավ նրանց առաջ: Ոսկե վանդակապատ դուռը մի կողմ սահեց, և Հարրին ու պարոն Ուիզլին մյուսների հետ միասին մտան վերելակի մեջ: Հարրին անմիջապես սեղմվեց վերելակի հետևի պատին: Մի քանի կախարդներ ու վհուկներ սկսեցին հետաքրքրությամբ դիտել նրան: Նա հայացքը գամեց գետնին, որպեսզի ոչ մեկի հետ աչքերով չհանդիպի և միկնույն ժամանակ մազափունջը լրոցեց ձակատին: Վանդակապատ դուռը փակվեց, և ուժեղ դղրդոցով ու շղթաների զնզգնգոցով վերելակն սկսեց դանդաղ բարձրանալ, և կրկին հնչեց այն նույն կանացի ձայնը, որը Հարրին լսել էր հեռախոսի խցիկում,,

— Յոթերորդ մակարդակ. Հրաշագործական խաղերի ու մարզածների վարչություն, Բրիտանիայի և Իռլանդիայի Քվիդիչի Լիգաների զլխավոր գրասենյակ, Պարսատիկի պաշտոնական ակումբի գրասենյակ և Ծիծաղարժ արտոնագրերի գրասենյակ.

Վերելակի դռները բացվեցին: Հարրին մի հայացք նետեց շատ անխնամ ու թափթափած տեսքով միջանցքի վրա, որտեղ պատերին ծուռ ու անկանոն

փակցված էին քվիդիչային տարբեր թիմերի պաստառներ: Վերելակում գտնվող կախարդներից մեկը, որի գրկին կես տասնյակ ցախավելներ կային, մեծագույն դժվարությամբ դուրս եկավ վերելակից և շտապ քայլեց միջանցքով: Դռները փակվեցին: Վերելակը կրկին վեր խոյացավ, իսկ կանացի ձայնը հայտարարեց.

— **Վեցերորդ մակարդակ.** Կախարդական փոխադրամիջոցների վարչություն, *Տեսլուղու ցանցի շահագործման ու վերահսկման բաժին, Ցախավելների կանոնակագրման տեսչություն, Պորտքանալիների վարչություն և Երևութման քննական կենտրոն:*

Կրկին վերելակի դռները բացվեցին, և չորս թե հինգ կախարդներ ու վիուկներ դուրս եկան: Հանկարծ մի քանի թղթե ինքնաթիռներ ֆսոցով ներս սուրացին վերելակի մեջ ու կախվեցին օդում: Հարրին ապշահար վեր նայեց, մինչ ինքնաթիռները ծուլորեն ճախրում էին գլխավերևում: Բոլորը բաց նարդոսագույն թղթից էին ծալված և բոլորի թևիկների վրա երևում էր Հրաշագործության նախարարության կնիքը:

— Ընդամենը միջզերատեսչական հուշագրեր են, — նրա ականջին կամացուկ բացատրեց պարոն Ուիզլին, — առաջ մենք ներքին նամակագրությունը բվերի միջոցով էինք անում, բայց բվերն այնքան էին ծրտում գրասեղանների վրա, որ անտանելի էր դարձել:

Մինչ վերելակը զնզնգոցով շարունակում էր բարձրանալ, ինքնաթիռ-հուշագրերը ճախրում էին նրանց գլխավերևում՝ մեթընդերթ խիվելով վերելակի առաստաղին:

— **Հինգերորդ մակարդակ.** *Միջազգային համագործակցության բաժին, Միջազգային հրաշագործական առևտորի չափորինակների վարչություն, Միջազգային հրաշագործական օրենքի գրասենյակ և Շորտքահմաների միջազգային համադաշնության Բրիտանական ներկայացուցչություն:*

Երբ դռները բացվեցին, ինքնաթիռ-հուշագրերից երկուսը ֆսոցով դուրս թռան մի քանի կախարդների և վիուկների հետ միասին, բայց մի քանի ուրիշ ինքնաթիռ-հուշագրեր ներս սուրացին, այնպես որ առաստաղի լամպից եկող լույսն անհանգիստ թրթռաց՝ լամպերի տակ ճախրող բազմաթիվ թղթե ինքնաթիռների ստվերներից:

— **Զորրորդ մակարդակ.** Կախարդական արարածների վերահսկման և կանոնակարգման բաժին, Գազանների, արարածների և ոգիների

ստորաբաժններ, Գորիհնական կապերի գրասենյակ, Կախարդական պարագիտների վերահսկման բյուրո:

— Առաջման, — ասաց կրակ շնչող հավով կախարդը և դուրս եկավ վերելակից, իսկ նրա հետևից շտապեցին դուրս թռչել նաև մի քանի ինքնաթիռ-հուշագրեր: Դռները կրկին զրնգոցով փակվեցին:

— Երրորդ մակարդակ. Հրաշագործական դժբախտ պատահարների և վթարների բաժին, Կախարդական պատահարների շտապ օգնության փրկարար ջոկատ, Օբլիվիասորների կենտրոնական շտաբ և Մագլական միջամտությամբ մեղմացուցիչ հանգամանքների հանձնաժողով:

Այդ հարկում բոլորը դուրս եկան վերելակից բացի պարոն Ուիզլիից, Հարրիից և մի վիուկից, որը մի աներևակայելի երկար մագաղաթի կտոր էր ընթերցում, որի ծայրը նրա ձեռքից կախվել ընկել էր հատակին: Մնացած ինքնաթիռ-հուշագրերը շարունակեցին պտտվել առաստաղի տակ, մինչ վերելակը կրկին վեր էր սուրում: Հետո դռները բացվեցին, և կանացի ծայնը հերթական անգամ հայտարարեց:

— Երկրորդ մակարդակ. Հրաշագործական օրենքի կիրարկման բաժին, Չլիազորված հմայագործության վերահսկման վարչություն, Ավրորների կենտրոնական շտաբ և Վիզենգամոտի վարչական ծառայություններ:

— Սա մերն է, Հա՛րի, — ասաց պարոն Ուիզլին, և նրանք վիուկի հետևից դուրս եկան վերելակից՝ մտնելով երկու կողմից շարված դռներով մի երկար միջանցք: — Իմ գրասենյակը այս հարկի մյուս կողմում է:

— Պարոն Ուիզլի՛, — ասաց Հարրին, երբ անցան մի պատուհանի մոտով, որից պայծառ արևային լուս էր ներս լցվում, — մենք գետնի տակ չե՞նք:

— Այո՛, գետնի տակ ենք, — ասաց պարոն Ուիզլին, — սրանք կախարդված պատուհաններ են: Հրաշագործական աշխատակազմի ծառայությունն է որոշում, թե ամեն օր ինչպիսի եղանակ պետք է լինի: Մինչև անցած շաբաթ երկու ամիս շարունակ տեղատարափ անձրևներ էին գալիս, երբ աշխատակազմի որոշ բաժիններ աշխատավարձի բարձրացում էին պահանջում: Այս կո՛ղմը, Հա՛րի:

Նրանք պտտվեցին մի շրջադարձով, անցան մի գույգ ծանր կաղնեվիայտե դռներով և մտան մի մեծ սրահ, որը միջնորմներով ու գրապահարաններով բաժանված էր փոքրիկ աշխատանքային

հատվածների: Աշխատանքային օրը լրիվ ընթացքի մեջ էր: Սրահում խոսակցության ու ծիծաղի ժխոր էր տիրում: Ինքնաթիւ-հուշագրերը փոքրիկ հրթիւնների պես վզգոցով այս ու այն կողմ էին թռչում առաստաղի տակ: Մոտակա հատվածի միջնորմին թեք կախված մի ցուցանակ ազդարարում էր. «Ավրորների կենտրոնական շտաբ»:

Հարրին անցնելիս գաղտագողի նայում էր փոքրիկ աշխատանքային հատվածների մեջ: Ավրորներն իրենց աշխատանքային հատվածների միջնորմներին փակցրել էին որոնվող կախարդների և նրանց ընտանիքների անդամների լուսանկարները, ինչպես նաև իրենց սիրած քվիդիչի թիմերի պատահները և «Մարգարե» օրաթերթից կտրված հոդվածներ: Ալ կարմիր պարեգոտով մի մարդ Բիլի մազերից էլ ավելի երկար, ծոծրակին կապ տված մազերի պոչով, նստած էր՝ ոտքերը սեղանին դրած և հաշվետվություն էր թելադրում իր ինքնագործ գրչափետուրին: Մի քիչ ավելի հեռու աչքը կապած մի վհուկ իր միջնորմի պատի վրայով խոսում էր Քինզի Շաքլբուլթի հետ:

— Բարի լույս, Ուիզլի, — անհոգ ասաց Քինզին, երբ նրանք ավելի մոտեցան: — Ուզում էի երկու խոսք փոխանակել ձեզ հետ, եթե մի քանի ազատ րոպե ունեք:

— Այո՛, եթե միայն մի քանի վայրկյանը բավարար է, — ասաց պարոն Ուիզլին, — ես շտապում եմ:

Նրանք այնպես էին խոսում, ասես գրեթե չէին ճանաչում միմյանց, և երբ Հարրին բերանը բացեց, որպեսզի բարևի Քինզիին, պարոն Ուիզլին աննկատ բոթեց նրան: Նրանք Քինզիի հետևից գնացին միջնորմներով անջատված հատվածների շարքով մինչև վերջին հատվածը:

Հարրին շուրջը նայելով ցնցվեց: Բոլոր կողմերից՝ մռայլ առկայժող աչքերը թարթելով, իրեն էր նայում Սիրիուսի դեմքը: Բոլոր պատերից կախված էին լրագրերից կտրված առանձին էջեր, ինչ լուսանկարներ, նույնիսկ այն մեկը, որտեղ Սիրիուսը Փոթթերների հարսանիքի հարսնեղբայրն էր: Պատերի միակ հատվածը, որտեղից Սիրիուսի դեմքը չէր երևում, աշխարհի մեծ քարտեզն էր, որի վրա փոքրիկ կարմիր սուտակների պես փայլում էին կարմիր գնդասեղների գլխիկները:

— Ահա, — ասաց Քինզին՝ պարոն Ուիզլիի ձեռքի մեջ արագ խոթելով մի փաթեթ մագաղաթներ: — Ինձ ինարավորինս շատ տեղեկություն է պետք

անցած տասներկու ամիսների ընթացքում նկատված կախարդանքով թռչող մագլական փոխադրական սարքերի մասին: Մենք կասկածում ենք, որ Բլեքը դեռ օգտագործում է իր հին մոտոցիկլետը:

Քինզին Հարրիին շատ ակնհայտ աչքով արեց և շշուկով ավելացրեց.

— Այս ամսագիրը կարող է նրան շատ հետաքրքրել, — հետո բարձրաձայն շարունակեց, — ...և շատ չուշացնե՞ք, Ուիզի,

պատմումանակների մասին ձեր հաշվետվության ուշանալու պատճառով մեր հետաքննությունը մեկ ամսով հետ ընկավ:

— Եթե դուք կարդացած լինեիք իմ հաշվետվությունը, ապա կիմանայիք, որ դրանց կոչում են «ատրճանակ», — չոր ասաց պարոն Ուիզին, — և վախենամ, որ ստիպված եք լինելու սպասել մոտոցիկլետների մասին իմ հաշվետվությանը: Մեր բաժինը այս պահին ծայրահեռ զբաղված է, — նա ծայնը իջեցրեց և ավելացրեց, — եթե միայն կարողանաս այսօր յոթից շուտ վերջացնել, Մոլլին մսով կարկանդակ է թխելու:

Նա գլխով նշան արեց Հարրիին, որպեսզի նա իր հետևից դուրս գա Քինզիի աշխատասենյակից: Նրանք անցան ուրիշ կաղնեփայտե դռներով և մտան մեկ ուրիշ անցում, հետո թեքվեցին դեպի ձախ, քայլեցին մեկ ուրիշ երկար միջանցքով, շրջվեցին դեպի աջ՝ մի ավելի վատ լուսավորված և բավականին անխնամ միջանցք և ի վերջո հասան մի փակուդու, որտեղ ձախից մի կիսաբաց դուռ կար, որի հետևում ցախավելների խորդանոց էր, իսկ աջից դռան սևացած բրոնզե ցուցանակի վրա գրված էր. «Մագլակերտ իրերի չարաշահման վարչություն»:

Պարոն Ուիզիի կիսախավար աշխատասենյակն առաջին հայացքից ավելի փոքր էր, քան ցախավելների խորդանոցը: Երկու գրասեղաններն այնպես էին կանգնած, որ դրանց շուրջը շարժվելու տեղ գրեթե չէր մնացել, որովհետև պատերի երկայնքով խիստ շարված էին թղթերով լեփ-լեցուն պահարաններ, որոնց գլխին էլ գրեթե մինչև առաստաղը դարսված էին թղթապանականների տրցակներ: Պատի ազատ մնացած միակ փոքրիկ հատվածը հստակ կրում էր պարոն Ուիզիի նախասիրությունների ապացույցը. ավտոմեքենաների և մի կիսաքանդ շարժիչի սխեմատիկ կտրվածքով մի քանի պաստառներ, փոստարկներ պատկերող երկու նկարներ, որոնք նա ակնհայտորեն կտրել-հանել էր մագլական մանկական

գրքերից և մի գծագիր, որի վրա պատկերված էր Էլեկտրական հոսանքի սնուցման խրիչի լարերի միացման սխեման:

Պարոն Ուիզլիի «մուտքային գրագրությամբ» լցված գերծանրաբեռնված արկղիկի վրա դրված էին մի հին թոստեր, որը պարբերաբար անմխթար զկրտում էր, և մի զույգ կաշվե ձեռնոցներ, որոնց դատարկ մատներն իրենց ճիշտ այնպես էին պահում, ինչպես կպահեին սեղանին դրված անգործ ու ձանձրացող մարդու մատները: Արկղիկի կողքին շրջանակի մեջ դրված էր Ուիզլիների ընտանեկան լուսանկարը: Հարրին նկատեց, որ Փերսին դուրս էր եկել լուսանկարից:

— Մենք պատուիան չունենք, — ասաց պարոն Ուիզլին, ասես ներողություն խնդրելով և հանելով իր կաշվե բաձկոնը կախեց, աթոռի թիկնակից: — Շատ ենք դիմել, որպեսզի մեզ պատուիան հատկացնեն, բայց նրանց կարծիքով երևի մենք դրա կարիքը չունենք: Նստի՛ր, Հա՛րի: Փերկինսը կարծես դեռ չի եկել:

Հարրին մի կերպ խցկվեց Փերկինսի սեղանի հետևում դրված աթոռի մեջ, մինչ պարոն Ուիզլին թերթում էր մագաղաթների այն փաթեթը, որը նրան տվել էր Քինզլի Շաքլբութը:

— Ա՛հ, — ժպտալով ասաց նա և փաթեթի միջից հանեց մի ամսագիր, որի վրա գրված էր «Բարբաջախոս». — Այո՛... — նա արագ թերթեց ամսագիրը. — Այո՛, նա ճիշտ է կռահել, համոզված եմ, որ Սիրիուսին սա բավականին կզվարձացնի... Օ՛հ, իինա ի՞նչ են ուզում...

Մի ինքնաթիռ-հուշագիր հանկարծ ներս սուրաց բաց դռնով ու թրմիաց զկրտացող տոստերի վրա: Պարոն Ուիզլին բացեց հուշագրի ծալած թուղթը և կարդաց:

— Սա արդեն երրորդ բողոքն է Բեթնալ Գրինից՝ արտափախող հասարակական զուգարանների մասին: Խնդրում են շտապ հետաքննել: Սա արդեն իրոք շատ ծիծաղելի է:

— Արտափախող զուգարա՞ն...

— Մազլատյաց խոլիգանություն, — խոժոռվելով բացատրեց պարոն Ուիզլին: — Անցած շաբաթ արդեն երկու բողոք ենք ստացել, մեկը Ուիմբլդոնից, մյուսը՝ Լոնդոնի Էլեֆանտ ընդ Քաղաքապարակից: Մազլները զուգարանում ջուրը քաշում են և անհետանալու փոխարեն եղած-չեղածը... դեհ պատկերացնում ես... դուրս է արտանետվում: Խեղձերը շարունակ...

ինչ են դրանց ասում... *ուղեղագործ* են կանչում... դեհ, գիտես, նրանց, ովքեր վերանորոգում են խողովակներն ու մնացածը...

— Ձրմուղագո՞րծ...

— Հենց դա էլ ուզում էի ասել, հա՛, բայց բնականաբար. ոչինչ չի օգնում: Եթե միայն կարողանայինք բռնել այդ խուլիզանին:

— Իսկ ովքե՞ր են նման ապուշներին բռնում, ավորնե՞րը...

— Օհ ո՛չ, դա շատ չնչին գործ է ավորների համար: Դրանով գբաղվում է Հրաշագործական հասարակության իրավապահ ոստիկանությունը: Ա՛հ, Հա՛րի, ահա՛ և Փերկինսը:

Կուզիկ ու ամաչկոտ տեսքով մի տարեց դյութ, խիտ ու փարթամ սպիտակ մազերով, շնչասպառ ներս մտավ սենյակ:

— Օ՛հ, Ա՛րթուր, — հուսահատորեն ասաց նա, չնայելով անգամ Հարրիի վրա. — Փա՛ռք աստծո՛, ուղղակի չգիտեի ինչ անեմ, սպասեմ քեզ այստեղ, թե՝ մի բու ուղարկեմ ձեր տուն, բայց դու իմ ուղարկած բվին հաստատ չես հանդիպել: Տասը րոպե առաջ մի շտապ հաղորդագրություն եկավ:

— Արդեն գիտեմ արտափսխող զուգարանների մասին, — ասաց պարոն Ուիզլին:

— Ո՛չ, ո՛չ, զուգարանների մասին չեր, Փոթթերների տղայի հարցաքննության մասին էր: Տեղն ու վայրը փոխել են: Հարցաքննությունը հիմա է սկսվելու, ժամը ութին և ներքենում՝ Դատական նիստերի հին, տասներորդ դահլիճում:

— Ներքենում, իին... բայց ինձ ասել էին... Մեռլինի մորուքը վկա՛...

Պարոն Ուիզլին նայեց ժամացույցին, հանկարծ ձչաց ու վեր ցատկեց տեղից:

— Արա՛գ, Հա՛րի, մենք պետք է հինգ րոպե առաջ այնտեղ լինեինք:

Փերկինսը ծեփվեց թղթապահարանին, երբ պարոն Ուիզլին ու Հարրին վազքով դուրս նետվեցին սենյակից:

— Ինչո՞ւ են փոխել ժամանակը, — շնչասպառ հարցրեց Հարրին, երբ վազում էին ավորների աշխատանքային հատվածների միջով: Մարդիկ գլուխները դուրս էին հանում իրենց միջնորմների հետևից ու նայում նրանց վրա: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես սիրտն ու թոքերը թողել էր Փերկինսի գրասեղանին:

— Գաղափար չունեմ, բայց փառք աստօն մենք այստեղ շատ վաղ ենք եկել, եթե դու հանկարծ բաց թողնեիր Հարցաքննությունը, դա ուղղակի մեծ արհավիրք կլիներ:

Պարոն Ուիզլին հատակի վրա սահելով կանգնեց վերելակի մոտ և անհամբերությամբ սեղմեց ցած տանող կոճակը:

— Դեհ արի՛, ՇՈՒՏ ԱՐԱ՛...

Վերելակը մտավ տեսադաշտի մեջ, և նրանք ներս շտապեցին: Ամեն անգամ, երբ այն կանգ էր առնում, պարոն Ուիզլին սկսում էր կատաղած հայիոյել ու թակել թիվ ինը կոճակը:

— Այդ դատական նիստերի դահլիճները շատ վաղուց չեն գործածվել, — բարկացած ասաց պարոն Ուիզլին, — չեմ հասկանում, թե ինչու են Հարցաքննությունն այնտեղ անում... եթե միայն... բայց ո՞չ...

Այդ պահին մի թմբիկ վիուկ՝ գոլորշի արձակող մի գավաթ բռնած, մտավ վերելակի մեջ, և պարոն Ուիզլին խոսքը չշարունակեց:

— Ա՛տրիում, — ասաց սառը կանացի ձայնը և ոսկե ձաղերով վերելակի դուռը մի կողմ սահեց՝ Հարրիի առջև կրկին բացելով հեռվում շողշողացող ոսկե արձաններով շատրվանը: Թմբիկ վիուկը դուրս եկավ, և մի շատ գունատ ու սգավոր դեմքով դյութ մտավ վերելակի մեջ:

— Բարի լույս, Ա՛րթուր, — ասաց նա անդրշիրիմային ձայնով, երբ վերելակն սկսեց իջնել, — քեզ այս կողմերում հաձախ չեմ տեսնում:

— Շտապ գործ ունեմ, Բո՛ուտ, — ասաց պարոն Ուիզլին, որն անհամբերությունից ճոճվում էր կրունկների վրա և անհանգիստ հայացքներ էր նետում Հարրիի կողմը:

— Ա՛հ, այո՛, — ասաց Բոուտը՝ անթարթ զննելով Հարրիին, — անշու՛շտ:

Հարրին այնքան լարված էր, որ Բոուտի կապակցությամբ որևէ զգացմունք դրսերելու ուժ չուներ, բայց մարդու անթարթ հայացքից նա իրեն ավելի վատ զգաց:

— Գաղտնիքների բաժին, — ասաց սառը կանացի ձայնը և ուրիշ ոչինչ չափելացրեց:

— Արա՛զ, Հա՛րրի, — ասաց պարոն Ուիզլին, երբ վերելակի դռները դղրդոցով բացվեցին, և նրանք վազքով առաջ նետվեցին միջանցքով, որը շատ տարբեր էր վերևի հարկերի միջանցքներից: Պատերը մերկ էին, պատուհաններ ու դռներ չկային բացի մի հասարակ սև դռնից, որը երևում էր

Երկար միջանցքի վերջում: Հարրին ենթադրեց, որ իրենք պետք է անցնեն այդ դռնով, բայց պարոն Ուիզլին բռնեց նրա ձեռքը և քարշ տվեց դեպի ձախ, որտեղ անցում կար դեպի ներքև տանող աստիճանները:

— Ներքև՝, ներքև՝... — շնչակտուր ասաց պարոն Ուիզլին, երկու-երկու ցած թռչելով աստիճաններով: — Վերելակը նույնիսկ չի հջնում այստեղ ... Բայց ինչու՞ են այնտեղ ներքևում անում...

Նրանք հասան աստիճանների տակ և վազեցին մեկ ուրիշ միջանցքով, որը շատ նման էր այն միջանցքին, որը Հոգվարթսում տանում էր դեպի Սնեյփի զնդանը, անտաշ քարե պատերով և մետաղյա կախչների մեջ հազրած ջահերով: Նրանք անցան երկաթյա մեծ ծխնիներով ու բանալու անցքերով ուրիշ հաստ փայտե դրների մոտով:

— Դատական նիստերի դահլիճ թիվ տասը... կարծես արդեն հասնում ենք...

Պարոն Ուիզլին հատակի վրա սահելով կանգնեց մի մռայլ մուգ դռան առաջ, որի վրա մի հսկայական կողպեք կար, և մի ձեռքով կուրծքը բռնած, հենվեց պատին:

— Դու գնա՛, — շնչասպառ ասաց նա՝ մատով ցույց տալով դեպի դուռը,
— մտի՛ր այնտեղ:

— Դուք չե՞ք... Դուք ինձ հետ ներս չե՞ք գալիս:

— Ո՛չ, ինձ չի կարելի... Հաջողություն քեզ...

Հարրիի սիրտն այնպես էր բաբախում, որ կարծես պիտի դուրս թռչեր կոկորդից: Նա փորձեց չոր բերանով թռւքը կուլ տալ և բռնելով դռան ծանր երկաթ բռնակից, առաջ իրեց այն ու ներս մտավ Դատական նիստերի դահլիճը:

Գլուխ 8. Հարցաքննությունը

Հարրին աղմուկով շունչ քաշեց: Անակմկալն իրոք ցնցող էր: Այն մեծ սրահը, ուր նա մտավ, սարսափելի ծանոթ էր: Նա ոչ միայն արդեն տեսել էր այդ մեծ ու մռայլ սրահը, այլ նույնիսկ եղել էր այդտեղ: Դա այն դահլիճն էր, որտեղ նա եղել էր Դամբլդորի Հիշողությունների թասում, հենց այն տեղն էր, որտեղ դիտել էր Լեստրենջների դատավարությունը, որտեղ նրանց ցմահ բանտարկության դատապարտեցին Ազգաբանում:

Պատերը մուգ գորշ քարից էին՝ հազիվ լուսավորված ջահերով: Նրա երկու կողմերից ամֆիթատրոնով վեր բարձրացող նստարանների շարքերը դատարկ էին, բայց դիմացի հատվածում, վերին շարքերի նստարաններին բազմաթիվ մարդկանց ստվերապատ կերպարանքներ էին երևում: Դահլիճում խոսակցության ցածր ժիսոր էր, բայց հենց որ ծանր դուռը ձոճվելով փակվեց Հարրիի թիկունքում, մի չարագույժ լուսություն տիրեց:

Տղամարդու մի սառը ձայն դողանջեց դատական դահլիճով:

- Դուք ուշացել եք:
- Ներեցե՞ք, — նյարդայնացած ասաց Հարրին, — ես չգիտեի, որ ժամը փոխվել է:
- Դա Վիզենգամոտի մեղքը չէ, — ասաց ձայնը: — Այս առավոտ մի բու էր ուղարկվել ձեզ ժամի փոփոխության մասին տեղեկացնելու համար: Նստե՞ք:

Հարրին հայացքն իջեցրեց սրահի կենտրոնում գտնվող բազկաթոռի վրա, որի թերին շղթաներ էին փաթաթված: Նա մի անգամ տեսել էր, ինչպես այդ շղթաները կենդանացան ու գամեցին բազկաթոռի մեջ նստողին: Նրա ոտնածայները բարձր արձագանքեցին քարե հատակից: Եթե նա զգուշորեն նստեց բազկաթոռի եզրին, շղթաները սպառնալից զրնգացին, բայց չկապեցին նրան: Ուժեղ գլխապտույտով նա վեր նայեց իր դիմաց մի քանի շարքով նստած մարդկանց:

Մոտ հիսուն հոգի էին: Բոլորի հազին սալորագույն պարեգուտներ էին, կրծքի վրա ձախից յուրահատուկ նախշագծով ասեղնագործված արծաթե

«Վ» տառով, և բոլորը վերկից անթարթ նայում էին իրեն, ոմանք շատ խիստ արտահայտությամբ, իսկ ոմանք անկեղծ հետաքրքրասիրությամբ:

Առջևի շարքի ուղիղ մեջտեղում նստած էր Կորնիլիուս Ֆաջը՝ Հրաշագործության նախարարը: Ֆաջը մարմնեղ, կարճահասակ տղամարդ էր, և հաճախ սիրում էր կրել լայմի գույնի բաց կանաչ բարձրագագաթ գլանագլխարկ, սակայն այսօր նա հրաժարվել էր իր գլանագլխարկից, բայց հրաժարվել էր նաև իր բռնազբոս կեղծ ժպիտից, որը մի ժամանակ կրում էր՝ ամեն անգամ Հարրիի հետ խոսելիս: Շատ խստաշունչ տեսքով, մեծ ու քառակուսի կզակով և կարծ կտրած գորշ մազերով մի վիուկ նստած էր Ֆաջի ծախսից: Նրա աչքին մի մենակնոց էր դրած: Ֆաջի աջից նստած էր մեկ ուրիշ վիուկ, բայց այնքան խորն էր հենված նստարանի թիկնակին, որ նրա դեմքը լրիվ ստվերի մեջ էր:

— Շատ լավ, — ասաց Ֆաջը, — մեղադրյալը ներկա է... Վերջապես... Եկեք սկսենք: Պատրա՞ստ եք, — հարցրեց նա՝ դիմելով շարքի ծայրում նստած մեկին:

— Այո՛, սըր, — ասաց մի պատրաստակամ ծայն, որը շատ ծանոթ էր Հարրիին: Դա Ունի ավագ եղբայր Փերսին էր, որը նստած էր առջևի շարքի ծայրում: Հարրին նայեց Փերսիին՝ նրանից ձանաշման որևէ նշան սպասելով, բայց իզուր: Փերսիի եղջյուրե շրջանակով ակնոցի հետևում աչքերը գամված էին նրա առջև դրված մագաղաթի վրա, իսկ գրչափետուրով զինված ձեռքը պատրաստ դիրքավորված էր սղագրման համար:

— Կարգապահական հարցաքննություն. տասներկուսը օգոստոսի... — սկսեց Ֆաջը զրնգուն ծայնով, և Փերսին անմիջապես սկսեց սղագրել, — Դեռահասների հմայագործության ողջամիտ սահմանափակման օրենքի և Գաղտնապահության միջազգային համաձայնագրի բազմակի խախտման դեպքի կապակցությամբ: Ամբաստանյալ՝ Հարրի Ջեյմս Փոթթեր: Բնակության վայրը՝ թիվ չորս, Բեկտենիների նրբանցք, Փոքր Վինջին, Սարրի կոմսություն: Հարցաքննողներ՝ Կորնիլիուս Օսվալդ Ֆաջ, Հրաշագործության նախարար... Ամելիա Սյուզան Բոունզ, Հրաշագործական օրենքի կիրարկման բաժնի պետ... Դոլորես Ջեյն Ամբրիջ, Նախարարի ավագ ենթաքարտուղար: Դատական նիստի գրագիր՝ Փերսի Իգնատիուս Ուիզլի:

— Պաշտպանության վկա՝ Ալբուս Պերսիվալ Վուֆրիկ Բրայան Դամբլդոր, — ասաց մի շատ հանգիստ ձայն Հարրիի թիկունքից, որն այնքան արագ շրջեց գլուխը, որ պարանոցի ուկորները ճրթացին:

Դամբլդորը դահլիճի մուտքի դռնից հաստատուն քայլելով մոտենում էր նրան՝ հագին մուգ կապույտ երկար պարեզոտ և դեմքին կատարելապես հանգիստ ու վստահ արտահայտություն: Նրա երկար արծաթե ճերմակ մորուքն ու մազերը փայլվում էին ջահերի լուսից: Հավասարվելով Հարրիին՝ նա իր ծուռ քթի ծայրին նստած կիսալուսնածև ապակիներով ակնոցի միջով վեր նայեց Ֆաջին:

Վիզենգամոտի անդամները սկսեցին կիսաձայն ինչ-որ բան քչփչալ: Բոլորի աչքերը գամվեցին Դամբլդորի վրա: Ոմանք շատ նյարդայնացած դժգոհ տեսք ընդունեցին, մյուսները կարծես փոքր-ինչ վախեցան: Սակայն վերջին շարքում նստած երկու տարեց վիուկներ ծեռքերը բարձրացրին ու հեռվից ողջունեցին նրան:

Դամբլդորի տեսքից մի հզոր զգացմունքային ալիք բարձրացավ Հարրիի կրծքում՝ մի ուժգին հուսալի զգացում, ինչպիսին զգացել էր միայն Փյունիկի երգը լսելիս: Նա շատ էր ուզում աչքերով հանդիպել Դամբլդորի աչքերին, բայց նա իր կողմը չէր նայում: Նա շարունակաբար նայում էր ակնհայտորեն շփոթված Ֆաջին:

— Ա՞հ, — ասաց Ֆաջը, որը բացարձակապես կորցրեց իր ինքնավստահ կենտրոնացումը, — Դամբլդոր... Այո՞... Դու... ըըմ... ուրեմն... ըըմ... ստացել ես... ըըմ... ծանուցումը... ըըմ... որ հարցաքննության ժամանակն ու վայրը... ըըմ... փոխվել են...

— Ի հեծուկս քո բոլոր ջանքերի, որ ժամանակին չստանամ, — ուրախ ասաց Դամբլդորը: — Բայց մի բարեբախտ սխալի պատճառով, ես այսօր երեք ժամ շուտ էի եկել Նախարարություն, ուստի ամեն ինչ շատ լավ ստացվեց:

— Այո՞... ուրեմն... Մեզ երևի մեկ ուրիշ աթոռ էլ է պետք... ըըմ... Ուի՛զլի, չէի՞ք կարող...

— Մի՛ անհանգստացեք, կարիք չկա, — սիրալիրաբար ասաց Դամբլդորը և հանելով իր կախարդական փայտիկը, մի թեթև շարժում արեց, ու Հարրիի կողքին օդից հայտնվեց անգլիական ծաղկավոր չթով երեսապատված մի շատ փափուկ ու հարմարավետ բազկաթոր: Դամբլդորը

նստեց, իր երկար մատները միացրած դրեց ծնկներին և հայացքը կրկին քաղաքավարի հետաքրքրությամբ ուղղեց Ֆաջի վրա: Վիզենգամոտի անդամները դեռ ինչ-որ բան էին քչիչում ու անհանգիստ տրորվում նստած տեղերում: Եվ միայն երբ Ֆաջը կրկին խոսեց, բոլորը հանդարտվեցին:

— Այո՛, — կրկին ասաց Ֆաջը, անհանգիստ թերթելով իր գրառումները,
— Այսպես ուրեմն... Ուրեմն... Մեղադրանքները... Այո՛...

Նա իր առջև դրված թղթերի կույտից մի թերթ պեղեց, խոր շունչ քաշեց և սկսեց ընթերցել.

— Ամբաստանյալի դեմ հարուցված մեղադրանքներն են. Վերոհիշյալ Հարրի Ջեյմս Փոթթերը օգոստոսի երկուսին, ինն անց քսաներեք րոպեին. գիտակցաբար, դիտավորյալ և լիովին իրազեկ լինելով իր գործողությունների անօրինականության մասին, նախկինում ևս մեկ անգամ զգուշացում ստացած լինելով Հրաշագործության նախարարությունից նմանատեսակ օրինազանց գործողության կապակցությամբ, կատարել է Պատրոնուս հնայանքը մագլներով բնակեցված տարածքում, մագլի անմիջական ներկայությամբ, որը իհմք է հանդիսանում նրա դեմ հարուցված մեղադրանքի համար՝ համաձայն 1875թ. Դեռահասների հմայագործության ողջամիտ սահմանափակման օրենքի գիմ պարբերության, ինչպես նաև Դյուքսի համադաշնության գաղտնապահության Օրենքի տասներեքերորդ մասի:

— Դու՞ք եք Հարրի Ջեյմս Փոթթերը, բնակության վայրը. թիվ չորս, Բեկտենիների նրբանցք, Փոքր Վինչին, Սարրի Կոմսություն... — ասաց Ֆաջը՝ մագաղաթի թերթի վրայով աչքերը փայլեցնելով Հարրիի վրա:

— Այո՛, — ասաց Հարրին:

— Դուք երեք տարի առաջ պաշտոնական զգուշացում եք ստացել Նախարարությունից անօրինական հրաշագործություն կատարելու կապակցությամբ, այդպես է:

— Այո՛, բայց...

— Եվ այնուամենայնիվ, դուք Պատրոնուս հնայանք եք կատարել օգոստոսի երկուսի երեկոյան, — ասաց Ֆաջը:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — բայց...

— Իմանալով, որ ձեզ չի թույլատրվում հրաշագործել դպրոցից դուրս քանի դեռ չի լրացել ձեր տասնյոթ տարին:

- Այո՛, բայց...
- Իմանալով, որ գտնվում եք մազլներով բնակեցված միջավայրում:
- Այո՛, բայց...
- Լրիվ գիտակցելով, որ հրաշագործությունը կատարվում է անմիջականրոեն մազլի ներկայությամբ:
- Այո՛, — արդեն բարկացած ասաց Հարրին, — բայց ես դա արեցի միայն որովհետև մեզ...
- Մենակնոցով վիուկը նրա խոսքը կտրեց որոտալից ծայնով.
- Դուք լրիվ ամբողջական Պատրոնու՞ս եք հմայել:
- Այո՛, — ասաց Հարրին, — որովհետև...
- Մարմնական դրսեորումով Պատրոնու՞ս...
- Ըստ, ի՞նչ... — հարցրեց Հարրին:
- Զեր Պատրոնուսը հստակ տեսանելի ձև ունե՞ր: Ուզում եմ ասել, այն մի ծխի քուլա կամ ամպիկ չէ՞ր... Մարմնական ձև ունե՞ր...
- Այո՛, — ասաց Հարրին՝ զգալով, որ կորցնում է համբերությունը և սկսում է հուսահատվել, — իմ Պատրոնուսը եղջերու է... Այն միշտ եղջերու է:
- Մի՞շտ... — որոտաց մադամ Բոունզը, — դուք ուրիշ անգամ էլ եք Պատրոնուս հմայե՞լ...
- Այո՛, — պատասխանեց Հարրին, — ես դա անում եմ արդեն մեկ տարի:
- Եվ դուք տասնիինգ տարեկա՞ն եք:
- Այո՛, և...
- Եվ դա դպրոցու՞մ եք սովորել:
- Այո՛, պրոֆեսոր Լուպինն է սովորեցրել ինձ երրորդ տարում, որովհետև...
- Տպավորիչ է, — ասաց մադամ Բոունզը՝ վերից վար անթարթ նայելով նրան, — իրական Պատրոնուս այդ տարիքում... իրոք շատ տպավորիչ է:
- Նրա շուրջը նստած կախարդներից ու վիուկներից մի քանիսը կրկին ինչոր բան մրթնրթացին: Մի քանիսը գլխի շարժումով համաձայնվեցին նրա հետ, բայց մյուսները խոժոռվում և օրորում էին գլուխները:
- Կարևոր այստեղ բոլորովին էլ այն չէ, թե որքան տպավորիչ է եղել նրա հարաշգործությունը, — ջգոտ ձայնով ասաց Ֆաջը, — իրականում, այստեղ կարևոր այն է, որ ինչքան տպավորիչ է եղել հմայանքը, այդքան

ավելի վատ՝ հաշվի առնելով այն փաստը, որ տղան դա արել է մազի ներկայությամբ:

Նրանք, ովքեր խոժոռվում էին, սկսեցին համաձայնությամբ մրթմրթալ, բայց Փերսիի դեմքի ինքնագոհ ու կեղծավոր արտահայտությունից և գլխի քծնական հավանության շարժումից բարկացած Հարրին այնքան ուշի եկավ, որ խոսեց:

— Ես դա արեցի, որովհետև պատշպանվում էի ազրայելներից, — շատ հստակ ու բարձր ասաց նա, քանի դեռ ոչ ոք կրկին չէր ընդհատել իրեն:

Նա սպասում էր, որ մրթմրթոցները նույնիսկ կուժեղանան, բայց այնպիսի խիտ լոռություն տիրեց, ասես օդը ջուր դարձավ:

— Ազրայելների՞ց... — կրկնեց մադամ Բոունզը մի պահ անց, այնպես բարձրացնելով իր հաստ հոնքերը, որ զարմանալի էր, թե ինչպես մենակնոցը դեռ չէր ընկնում աչքից: — Ի՞նչ եք ուզում ասել, երիտասարդ:

— Ուզում եմ ասել, որ ծառուղում հայտնվել էին երկու ազրայելներ, և նրանք հարձակվեցին ինձ ու իմ զարմիկի վրա:

— Ա՞հ, — կրկին ասաց Ֆաջը, տհաճությամբ ծամածռելով դեմքը, և շուրջը նայելով Վիզենզամոտի անդամներին, ասես հրավիրելով նրանց վկալինել այդ անհաջող կատակին, — խնդրե՞մ... Այո՛, ես համոզված էի, որ մենք սրա նման մի բան ենք լսելու:

— Ազրայելներ Փոքր Վինչինու՞մ, — ասաց մադամ Բոունզը մեծագույն զարմանքի արտահայտությամբ, — չեմ հասկանում:

— Ինչու՞ չես հասկանում, Ամելիա, — դեռ շարունակելով ծամածռել դեմքը հարցրեց Ֆաջը: — Թույլ տու՞ր բացատրեմ: Նա երկար է մտածել, թե ինչ բացատրություն պիտի տա և որոշել է, որ ազրայելները կարող են մի շատ լավ արդարացում լինել... Իրոք շատ լավ է ստացվում, ինչ խոսք: Մազները չեն կարող տեսնել ազրայելներին, չէ՞ տղա՞... Ի՞նչ հարմար է ստացվում, չէ՞...: Ուստի վկաներ չկան, և մենք քո կարծիքով պետք է հենվենք միայն քո ասածի վրա:

— Ես սուտ չեմ ասում, — շատ բարձրածայն ասաց Հարրին՝ ծածկելով դահլիճում բարձրացած մրթմրթոցի նոր ալիքը: — Դրանք երկուսն էին և մեզ վրա եկան ծառուղու երկու հանդիպակաց կողմերից, ամեն ինչ մթնեց ու ցրտեց, և իմ զարմիկը զգաց ու սկսեց փախչել...

— Բավակա՞ն է, բավակա՞ն է, — ընդհատեց նրան Ֆաջը՝ շատ արհամարհական արտահայտությամբ, — ես ստիպված եմ ընդհատել քո այդ իմ կարծիքով շատ լավ մտածված ու անգիր արած պատմությունը...

Դամբլդորը հազար: Վիզենգամոսող կրկին սսկվեց:

— Մենք, իրականում մի վկա ունենք, որը կարող է հավաստել ծառուղում ազրայելների ներկայության փաստը, — ասաց նա, — ... բացի Դադլի Դարզլիից, ուզում էի ասել:

Ֆաջի կլորաթուշ դեմքը կարծես փուչիկի պես փսկեց: Մի քանի վայրկյան նա անթարթ նայեց Դամբլդորին և հետո, ինքն իրեն մեծագույն ջանքերով հավաքելով ասաց.

— Դամբլդո՛ր, վախենամ, մենք ժամանակ չունենք, ավելի շատ բարբաջանքներ լսելու համար: Ես ուզում եմ հնարավորինս արագ ավարտել այս գործը:

— Հնարավոր է, որ սխալվում եմ, — շատ բարեհամբույր ասաց Դամբլդորը, — բայց որքան գիեմ, Վիզենգամոսի իրավունքների խարտիայով, ամբաստանյալը իրավունք ունի վկաներ ներկայացնել իր անմեղությունը պատշպանելու համար: Մի՞թե դա չէ Հրաշագործական օրենքի կիրարկման բաժնի քաղաքականությունը, մադամ Բո՛ունգ, — շարունակեց նա, դիմելով մենակնոցով վհուկին:

— Այդպե՞ս է, — ասաց մադամ Բոունգը, — միանգամայն ձիշտ է:

— Օ՛հ, բարի՛, շատ բարի՛, — նետեց Ֆաջը, — որտե՞ղ է ձեր այդ վկան:

— Ես նրան բերել եմ ինձ հետ, — ասաց Դամբլդորը, — նա սպասում է դուան հետևում: Գուցե ես...

— Ո՛չ... Ուի՛զլի, դու՛ք կանչե՞ք նրան, — հաշոցի պես Փերսիին կարգադրեց Ֆաջը, որն անմիջապես վեր թռավ տեղից և դատավորների հարկից քարե աստիճաններով ցած վագելով, շտապեց անցնել Դամբլդորի և Հարրիի կողքով՝ խուսափելով նայել նրանց կողմը:

Մի պահ անց Փերսին վերադարձավ իր հետևից բերելով տիկին Ֆիգին: Նա վախեցած տեսք ուներ և կարծես առաջվանից ավելի էր նմանվել չղջիկի: Հարրին ափսոսանքով մտածեց, որ նրա մտքով չէր անցել փոխել իր քարանե հողաթափիկները:

Դամբլդորը ոտքի կանգնեց և տիկին Ֆիգին հրավիրեց նստել իր բազկաթոռին, հետո ևս մեկ բազկաթոռ հանեց օդից իր համար:

— Զեր լրիվ անու՞նը, — բարձրածայն հարցրեց Ֆաջը, երբ տիկին Ֆիգը նյարդային թառեց բազկաթոռի եզրին:

— Առաքելլա Դորին Ֆիգ, — ասաց տիկին Ֆիգը կրկուան ձայնով:

— Եվ ո՞վ եք դուք, — հարցրեց Ֆաջը ձանձրացած արհամարհական ձայնով:

— Ես Փոքր Վինչինի բնակիչ եմ և ապրում եմ Հարրի Փոթթերի հարևանությամբ, — ասաց տիկին Ֆիգը:

— Մենք ոչ մի գրանցում չունենք Փոքր Վինչինում ապրող որևէ կախարդի կամ վիուկի մասին, բացի Հարրի Փոթթերից, — անմիջապես ասաց մադամ Բոունզը: — Այդ իրավիճակը միշտ վերահսկվել է՝ հաշվի առնելով... հաշվի առնելով անցյալի իրադարձությունները:

— Ես սքիբ եմ, — ասաց տիկին Ֆիգը, — այդ պատճառով էլ ինձ չեք գրանցել:

— Սքի՞բ, հա՞... — կրկնեց Ֆաջը, կկոցած աչքերով նայելով նրան: — Մենք դա կստուգենք: Խնդրում եմ ձեր ծագումի հետ կապված մանրամասները հայտնեք իմ օգնական Ուիզլիին: Իմիջիայլոց, կարո՞ղ են արդյոք սքիբները տեսնել ազրայելներին, — ավելացրեց նա՝ աջ ու ձախ նայելով իր շարքում նստածներին:

— Այո՛, կարող են, — վրդովված ասաց տիկին Ֆիգը:

Ֆաջը կրկին հետ նայեց նրան՝ վեր բարձրացրած հոնքերով:

— Շատ բարի՛, — մեծամտորեն ասաց նա, — պատմե՛ք ձեր պատմությունը:

— Օգոստոսի երկուսին, երեկոյան մոտավորապես ժամը ինին ես դուրս էի եկել կատվի կեր գնելու Վիստերիա փողոցի վերջում գտնվող անկյունային խանութից, — անմիջապես սկսեց տիկին Ֆիգը, ասես իր ասելիքն անգիր էր արել, — երբ աղմուկ լսեցի Մագնոլիա օղակաձև փողոցը Վեստերիա փողոցին միացնող ծառուղում: Մոտենալով ծառուղու սկզբին ես տեսա վազող ազրայելներին...

— Վազո՞ղ... — նրա խոսքը կտրեց մադամ Բոունզը, — ազրայելները չեն վազում, նրանք սահում են օդի մեջ:

— Հենց դա էլ ուզում էի ասել, — արագ վրա տվեց տիկին Ֆիգը՝ տեղ-տեղ շառագունած կնճռապատ այտերով, — սահում էին ծառուղով դեպի երկու տղաները:

— Ինչի՞ նման էին, — հարցրեց մադամ Բոունզը՝ աչքերը նեղացնելով այնքան, որ մենակնոցի շրջանակը անհետացավ նրա մաշկի մեջ:

— Դեհ, մեկը շատ խոշոր էր, իսկ մյուսը շատ նիհարիկ:

— Ո՛չ, ո՛չ, — ասաց մադամ Բոունզն անհամբերությամբ, — ... ազրայելները... Նկարագրե՛ք նրանց:

— Օ՛հ, դրա՞նց... — ասաց տիկին Ֆիգը՝ արդեն շառագունած պարանոցով, — Դրանք մեծ էին: Մեծ էին ու երկար թիկնոցներով:

Հարրին զգաց, որ ծնկները թուլացան: Ինչ էլ որ տիկին Ֆիգն ասեր, նրա համար ակնհայտ էր, որ նրա երբեկ տեսածն ընդամենը ազրայելի նկար էր եղել, իսկ նկարը երբեք չի կարող փոխանցել այդ արարածների իսկական էռթյունը, դրանց շարժվելու սահմակեցնող ձևը՝ ճախրելով մի քանի մատնաչափ գետնից բարձր, դրանցից փչող անտանելի նեխահոտը կամ այն սարսափելի խրթխրթացող ձայնը, որ նրանք հանում են շրջապատի օդը ներծծելիս:

Երկրորդ շարքում լայն ուսերով ու մեծ, սև բեղերով մի կախարդ թեքվեց իր հարևանությամբ նստած գանգրահեր վհուկի ուսին և ինչ-որ բան փսփսաց: Վերջինս քթի տակ ծիծաղեց ու գլխով արեց:

— Մեծ էին ու երկար թիկնոցներով, — սառը կրկնեց մադամ Բոունզը, մինչ ֆաջը թերահավատ արհամարհանքով փնչացնում էր.

— Պարզ է: Ուրի՞շ:

— Այո՛, — ասաց տիկին Ֆիգը: — Ես զգացի նրանց ներկայությունը: Ամեն ինչ անտանելի ցրտեց, իսկ ասեմ ձեզ, այդ օրը շատ շոգ ամառային երեկո էր... Ու ես զգացի, կարծես ամբողջ երջանկությունը վերացել էր աշխարհից.... Ու սկսեցի իմ կյանքից սարսափելի բաներ հիշել:

Նրա ձայնը սկսեց դողդողալ ու մարեց:

Մադամ Բոունզի աչքերը մի փոքր լայնացան: Հարրին նույնիսկ տեսնում էր նրա հոնքի տակ մաշկի մեջ խրված մենակնոցի թողած կարմիր հետքը:

— Ի՞նչ էին անում ազրայելները, — հարցրեց նա, և Հարրին հույսի մի աղոտ շող զգաց:

— Նրանք հարձակվեցին տղաների վրա, — ասաց տիկին Ֆիգը, արդեն ավելի ուժեղ ու ինքնավստահ ձայնով, և կարմիր հետքերը սկսեցին անհետանալ նրա դեմքից: — Տղաներից մեկն ընկել էր գետնին: Սյուսը հետիւտ էր գնում՝ փորձելով քշել ազրայելին: Դա Հարրին էր: Նա երկու անգամ

փորձեց ու չկարողացավ լրիվ Պատրոնուս հմայել, միայն արծաթե ամպիկներ դուրս եկան նրա կախարդական փայտիկից: Երրորդ անգամ փորձեց ու Պատրոնուս թողեց, որը հետ քշեց առաջին ազրայելին, իսկ հետո նրա կարգադրությամբ հասավ մյուսին ու քշեց նրան մյուս տղայի մոտից... Եվ այդքանը, — ոչ պատկերավոր ավարտեց տիկին Ֆիգը:

Մադամ Բոունզը լուռ ցած էր նայում տիկին Ֆիգին: Ֆաջը սակայն բոլորովին չէր նայում նրան, այլ զբաղված էր իր թղթերը դասավորելով: Վերջապես, նա աչքերը բարձրացրեց և բավականին հարձակողական տոնով ասաց.

— Դա դու՝ք եք այդպես ասում:

— Դա այն է, ինչ այնտեղ կատարվեց, — կրկնեց տիկին Ֆիգը:

— Շատ բարի՛, — ասաց Ֆաջը, — կարող եք գնալ:

Տիկին Ֆիգը սարսափահար հայացք նետեց Ֆաջից Դամբլդորին, հետո ոտքի կանգնեց և քստքստացնելով գնաց դեպի դուռը: Հարրին լսեց ինչպես դուռը դրխոցով փակվեց նրա հետևից:

— Այնքան էլ համոզիչ վկա չէր, — արհամարհանաքով ասաց Ֆաջը:

— Օ՛հ, չգիտեմ, — ասաց մադամ Բոունզը իր որոտալից ծայնով, — նա հստակ նկարագրեց ազրայելի հարձակման բոլոր նախանշանները: Եվ ես չեմ պատկերացնում, թե ի՞նչ շահ ուներ ասելու, որ այնտեղ ազրայելներ կային, եթե դրանք այնտեղ չեն եղել:

— Բայց մի՞թե հավանական է, որ ազրայելները հենց այնպես ֆրֆոան մագլական արվարձանում ու հենց այնպես հանկարծ հանդիպեն մի հրաշագործի, — փնչացրեց Ֆաջը: — Դրա նման պատահականության հավանականությունը շատ ու շատ փոքր է: Նույնիսկ Բեգմանը դրա վրա գրագ չէր գա:

— Օ՛հ, ես չեմ կարծում, թե որևէ մեկը հավատում է, որ ազրայելներն այնտեղ պատահաբար էին հայտնվել, — ասաց Դամբլդորը:

Ֆաջի աջից նստած վհուկը, որի դեմքը ստվերի մեջ էր, մի քիչ առաջ եկավ, բայց բոլոր մյուսները մնացին լուռ և անշարժ:

— Իսկ դա ի՞նչ է նշանակում, — սառցե ծայնով հարցրեց Ֆաջը:

— Դա նշանակում է, որ նրանց հրամայել են այնտեղ գնալ, — ասաց Դամբլդորը:

— Ինձ թվում է, որ մենք գրանցումներ կունենայինք այդ մասին, եթե որևէ մեկը մի զույգ ազրայելների հրամայած լիներ գնալ գբումնելու Փոքր Վինջինում, — հաշողի պես նետեց Ֆաջը:

— Ո՛չ, եթե միայն ազրայելները մեր օրերում հրամաններ չեն ընդունում որևէ մեկից, որը ոչ մի առնչություն չունի Հրաշագործության նախարարության հետ, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը: — Ես արդեն կիսվել եմ ձեզ հետ այդ կապակցությամբ իմ ունեցած մտահոգություններով, Կորնի՛լիուս:

— Այո՛, կիսվել եք, — կրվազան ասաց Ֆաջը, — և ես ոչ մի պատճառ ու հիմք չունեմ մտածելու, որ ձեր մտահոգությունները բացարձակապես և ծիծաղելիորեն անհիմն չեն, Դա՛մբլդոր: Ազրայելները միշտ իրենց տեղում են՝ Ազքաքանում, և անում են միայն այն, ինչը մենք ենք նրանց խնդրում անել:

— Ուրեմն, — շատ հանգիստ, բայց հստակ ասաց Դամբլդորը, — ստիպված ենք ինքներս մեզ հարց տալ, թե ինչու պետք է Նախարարությունից որևէ մեկը հրամայեր մի զույգ ազրայելների օգնութով երկուսին գնալ այդ ծառուղին:

Այդ բառերին հաջորդած կատարյալ լռության մեջ, Ֆաջի աջից նստած վիուկը առաջ թեքվեց, այնպես, որ Հարրին առաջին անգամ տեսավ նրա դեմքը:

Հարրիի կարծիքով նա շատ նման էր մի մեծ ու գունատ դոդոշի: Այդ վիուկը բավականին կարծահասակ էր ու մարմնեղ և ձարպակալած այտերով լայնոսկր դեմք ուներ, որը քեզի Վերնոնի նման նստած էր անպարանոց ուսերին: Դրա հետ մեկտեղ բարակ շրթունքներով մեծ ու կախ ընկած անկյուններով բերանը և անբնական մեծ ու կլոր և մի քիչ էլ ակնակապիճներից դուրս ցցված աչքերն իրոք նրան մի դոդոշի նմանություն էին տալիս: Նույնիսկ այն փոքրիկ, սև թավշե անեզր գլխարկը, որը նա դրել էր իր կարծ կտրած գանգուր մազերին անչափ նման էր մի մեծ սև ձանձի, այնպիսի տպավորություն ստեղծելով, որ հրես-հրես նա կբռնի այդ ձանձին իր եկար կպչուն լեզվով:

— Դատարանը խոսք է տալիս Դոլորես Շեյն Ամբրիջին, Նախարարի ավագ ենթաքարտուղարին, — ասաց Ֆաջը:

Վիուկն անսպասելիորեն խոսեց շատ սեթեթ, աղջկական բարձրահունչ ձայնով, որից Հարրին անակնկալի եկավ: Նա սպասում էր, որ գորտի կը կօռց է լսելու:

— Ես համոզված եմ, որ սխալ եմ հասկացել ձեզ, պրոֆեսոր Դամբլդոր,
— ասաց նա, ժպտալով կոկետորեն կլորացրած աչքերով, ինչից նրա մեծ ու
առանց այն էլ կլոր աչքերը շատ սառն ու անկենդան տեսք ստացան, — ի՞նչ
իհմարն եմ: Բայց ինձ մի շատ չնշին ակնթարթ թվաց, որ դուք ենթադրում եք,
իբր Հրաշագործության նախարարությունը իրաման է արձակել հարձակվել
այս տղայի վրա:

Նա անբնական կարկաչուն ծիծաղեց, ինչից Հարրիի ծոծրակի մազերը
ցցվեցին: Վիզենգամոտի մի քանի անդամներ միացան նրա ծիծաղին:
Սակայն անկասկած ոչ մեկն իրականում զվարճացած չէր:

— Եթե ձիշտ է, որ ազրայելները իրամաններ ընդունում են միայն
Հրաշագործության նախարարությունից, և նաև ձիշտ է, որ երկու ազրայելներ
մեկ շաբաթ առաջ հարձակվել են Հարրիի և նրա զարմիկի վրա, ապա
տրամաբանորեն հետևում է, որ ինչ-որ մեկը Նախարարությունից կարող էր
իրամայել ազրայելներին կատարել այդ հարձակումը, — շատ քաղաքավարի
ասաց Դամբլդորը: — Անշուշտ, այդ երկու ազրայելները կարող էին
Նախարարության վերահսկողությունից դուրս լինել:

— Նախարարության վերահսկողությունից դուրս ազրայելներ չեն կարող
լինել, — նետեց Ֆաջը, որն առյօնի պես կարմիր էր:

Դամբլդորը մի փոքր խոնարհեց գլուխը:

— Այդ դեպքում ուրեմն անկասկած Նախարարությունը հետաքննություն
կակսի այն հարցի կապակցությամբ, թե ինչու էին երկու ազրայելներ
հայտնվել Ազքաբանից այդքան հեռու, և ինչու էին նրանք առանց
լիազորության հարձակվում մարդկանց վրա:

— Քո գործը չէ որոշելը, թե Հրաշագործության նախարարությունը ինչ
պետք է անի կամ չանի, Դամբլդոր, — գրեթե գոռաց Ֆաջը, երեսի այնպիսի
յուրահատուկ մանուշակագույն երանգով, որով քեզի Վերնոնը
կհպարտանար:

— Անշուշտ իմ գործը չէ, — մեղմ ասաց Դամբլդորը: — Ես ընդամենը
վստահություն էի արտահայտում, որ այս հարցն առանց հետաքննության չի
մնա:

Նա նայեց մադամ Բոռունգին, որը շտկեց իր մենակնոցի դիրքը և թեթևակի խոժոռվելով պատասխանեց նրա հայացքին:

— Ես ուզում եմ իիշեցնել բոլորին, որ այդ ազրայելների վարքագիծը, եթե իրոք դրանք այս տղայի երևակայության արդյունքը չեն, այս հարցաքննության առարկան չէ, — ասաց Ֆաջը: — Մենք այստեղ հավաքվել ենք հետաքննելու Հարրի Փոթերի կատարած Ղեռահասների հմայագործության ողջամիտ սահմանափակման Օրենքի խախտումները:

— Անշուշտ դրա համար ենք հավաքվել, — ասաց Դամբլդորը, — բայց ազրայելների ներկայությունը այդ ծառուղում շատ մեծ առնչություն ունի գործի հետ: Օրենքի յոթերորդ հոդվածում ասվում է, որ մագլների ներկայությամբ հրաշագործելը թույլատրելի է արտակարգ հանգամանքներում, և քանի որ այդ արտակարգ հանգամանքների մեջ են մտնում այն իրավիճակները, երբ վտանգ է սպառնում հրաշագործող կախարդի կամ վիուկի լյանքին, կամ ցանկացած ուրիշ կախարդի, վիուկի կամ ներկա մագլների լյանքին...

— Մենք ծանոթ ենք Յոթերորդ հոդվածի հետ, շատ շնորհակալություն, — ցասկոտ նետեց Ֆաջը:

— Անշուշտ ծանոթ եք, — սիրալիր համաձայնվեց Դամբլդորը, — ուստի դուք նաև համաձայն եք ինձ հետ, որ Հարրին Պատրոնուսի հմայանքն իրականացրել է այնպիսի պայմաններում, որոնք կատարելապես համապատասխանում են հոդվածում նկարագրված արտակարգ հանգամանքներին:

— Եթե այնտեղ ազրայելներ լինեին, ինչին ես կասկածում եմ...

— Դուք լսեցիք վկային, — ընդհատեց նրան Դամբլդորը, — եթե դեռ կասկածում եք նրա ճշմարտացիության մեջ, հետ կանչե՛ք, նորից հարցաքննե՛ք: Համոզված եմ, որ նա չի առարկի:

— Ես... դա... մեզ... — թոթովեց Ֆաջը, անհանգիստ դասավորելով իր առջև դրված թղթերը, — դրա... Ես ուզում եմ այսօր ավարտել այս գործը, Դամբլդո՛ր:

— Բնականաբար... Համոզված եմ, որ դու չեիր ծուլանա շատ անգամ լսել վկայի ցուցմունքները, եթե խոսքը գնար օրինազանցության որևէ լուրջ դեպքի մասին, — ասաց Դամբլդորը:

— Իսկ սա քո կարծիքով ուրեմն լուրջ օրինազանցություն չի, հա՞... — արդեն կորցնելով ինքնատիրապետումը, որքան կարող էր բարձր գոռաց ֆաջը, — երբէս քեզ նեղություն տվե՞լ ես այս տղայի հորինած սուտ պատմությունների ընդհանուր թիվը հաշվելու համար, Դամբլդո՛ր... Իհարկե ո՛չ: Դու միայն փորձում ես կոծկել դպրոցից դուրս հրաշագործելու նրա ամբարտավան ու լկտի չարաշահումները: Ենթադրում եմ, որ մոռացել ես երեք տարի առաջ նրա կատարած Ճախրելու հմայանքի մասին:

— Դա ես չեմ արել, դա տնային ալփի արածն էր, — ասաց Հարրին:

— **ՏԵՍԱ՞Ք...** — գոռաց ֆաջը, ձեռքը կատաղի ցցելով Հարրիի ուղղությամբ, — ո՞վ է երբէս տնային ալփ տեսել մազլական տանը, ես ձեզ եմ հարցնում...

— Այն տնային ալփը, ում մասին մենք խոսում ենք, ներկայումս աշխատում է Հոգվարթսի դպրոցում, — ասաց Դամբլդորը, — ես կարող եմ մեկ ակնթարթում այստեղ կանչել նրան՝ վկայություն տալու համար, եթե ցանկանում եք:

— Ես... չեմ... չունեմ... Ես տնային ալփերին լսելու ժամանակը չունեմ: Ինչևէ, դա միակ դեպքը չէ: Անցած տարի նա ուրցրել էր իր մորաքրոջը, աստծո սիրույն, մի՞թե դա քիչ է, — գոռաց ֆաջը՝ բոռնցքով թմբկահարելով դատավորների սեղանը, ինչից մի թանաքաման շրջվեց, ու թանաք ծորաց թղթերի վրա:

— Եվ դուք այնքան բարի գտնվեցիք, որ նրա դեմ ձեր նշած վերջին հանգամանքի կապակցությամբ ոչ մի մեղադրանք չհարուցեցիք՝ ընդունելով, Ենթադրում եմ, որ նույնիսկ լավագույն կախարդները չեն կարող միշտ տիրապետել իրենց զգացմունքները, — շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը, մինչ ֆաջը փորձում էր ջնջել իր գրառումների վրա հոսած թանաքը:

— Իսկ ես դեռ չեմ էլ սկսել խոսել այն ամենի մասին, ինչը նա իրեն թույլ է տալիս դպրոցում:

— Բայց Նախարարությունը Հոգվարթսի ուսանողներին կարգապահական խախտումների համար պատժելու իրավասությունը չունի: Դպրոցում Հարրիի վարքագիծը չի առնչվում այս հարցաքննության հետ, — շարունակեց Դամբլդորը, առաջվա պես քաղաքավարի, բայց այս անգամ արդեն բառերի մեջ հնչած որոշակի սառնությամբ:

— Օհօ՛... — ընդվզեց Ֆաջը, — ուրեմն մեր գործը չի հա՞, թե նա ինչ է անում դպրոցում: Այդպե՞ս ես կարծում:

— Նախարարությունը իրավասու չի հեռացնել Հոգվարթսի ուսանողներին, Կորնի՛լիուս, ինչպես ես հիշեցրի քեզ օգոստոսի Երկուսի գիշերը, — ասաց Դամբլդորը: Ոչ էլ իրավասու է բռնագրավել որևէ մեկի կախարդական փայտիկը, քանի դեռ նրա դեմ հարուցված մեղադրանքները չեն ապացուցվել, կրկին ինչպես հիշեցրի քեզ օգոստոսի Երկուսի գիշերը: Եվ քո շատ զարմանալի շտապողականությունը օրենքի կիրարկման գործում, համոզված եմ, անխուսափելիորեն, ստիպել է առաջին հերթին հենց քեզ անտեսել մի քանի օրենքներ:

— Օրենքները կարող են փոխվել, — կատաղած նետեց Ֆաջը:

— Անշուշտ, կարող են փոխվել, — ասաց Դամբլդորը, գլուխն առաջ թեքելով, — և ակնհայտ է, որ դու բազմաթիվ փոփոխություններ ես մտցնում օրենքներում, Կորնի՛լիուս: Իրոք այն մի քանի շաբաթների ընթացքում, ինչ ինձ խնդրեցին հեռանալ Վիզենգամոսից, արդեն նախադեալ է ստեղծվել դատարանի լրիվ կազմով քրեական դատավարություն կատարել դեռահասների հրաշագործության նման մի չնչին միջադեալի կապակցությամբ:

Մի քանի կախարդներ վերին շարքերում անհարմար տրորվեցին իրենց տեղերում: Ֆաջի դեմքը դարձնակարմիրի մի քիչ այլ երանգն ընդունեց: Սակայն նրա կողքին նստած դոդոշի նման վիզուկն ուղղակի անթարթ նայում էր Դամբլդորին, և նրա դեմքը գուրկ էր որևէ արտահայտությունից:

— Որքան գիտեմ, — շարունակեց Դամբլդորը, — այնպիսի օրենք չկա, որտեղ գրված լինի, որ այս դատարանի առաքելությունն է պատժել Հարրիին նրա երբեք կատարած բոլոր հրաշագործությունների համար: Նրա դեմ շատ հստակ ձևակերպված մեղադրանք է հարուցվել, և նա իր անմեղությունը պաշտպանող շատ հստակ փաստարկներ է ներկայացրել: Այս պահին մենք ընդամենը կարող ենք սպասել ձեր վերջնական որոշմանը:

Դամբլդորը կրկին միացրեց իր Երկար մատների ծայրերը և ուրիշ ոչինչ չասաց: Ֆաջն աչքերը փայլեցրեց նրա վրա՝ ակնհայտորեն կատաղությունից այրվելով: Հարրին աչքի պոչով նայեց Դամբլդորին՝ նրանից որևէ խրախուսիչ հայացք սպասելով: Նա համոզված չէր, որ Դամբլդորը ճիշտ էր անում, ասելով Վիզենգամոսին, որ ժամանակն է որ նրանք կայացնեն իրենց

որոշումը: Սակայն Դամբլդորը կարծես կրկին չէր նկատում իր կողքին Հարրիի ներկայությունը: Նա շարունակում էր նայել վեր՝ դատավորների նստարաններին, որտեղ ամբողջ Վիզենգամուտը խորասուզվել էր շատ լուրջ կիսաձայն խորհրդակցության մեջ:

Հարրին նայեց իր ոտքերին: Նրա սիրտը, որը կարծես ուռչել-հասել էր անբնական չափերի, ուժգին տրոփում էր կողերի տակ: Նա ենթադրում էր, որ հարցաքննությունը սրանից ավելի երկար կտևի: Նա համոզված չէր, որ ինքը լավ տպավորություն էր թողել: Նա գրեթե ոչինչ չէր էլ ասել: Նա պետք է ավելի շատ բացատրեր ազրայելների մասին, պետք է պատմեր, թե ինչպես ինքը սայթաքեց ու ընկավ, և ինչպես ազրայելները քիչ մնաց համբուրեին և իրեն, և՝ Դադլիին:

Երկու անգամ նա հայացքը բարձրացրեց ֆաջի վրա և բերանը բացեց, որ խոսի, բայց ուռած սիրտն ասես փակել էր օդի ճանապարհը, և նա միայն խոր ներշնչեց և կրկին նայեց իր կոշիկներին:

Հետո շշուկները դադարեցին: Հարրին ուզում էր վեր նայել դատավորներին, բայց իր մեջ ուժ չէր գտնում: Շատ ավելի հեշտ էր շարունակել ուսումնասիրել կոշիկների քուղերը:

— Ովքե՞ր են կողմ բոլոր մեղադրանքները հանելու առաջարկին, — ասաց մադամ Բոունզը որոտալից ձայնով:

Հարրիի սիրտը թռավ մինչև շնչափողը: Վեր բարձրացված ձեռքեր երևացին: Հետո ձեռքերն ավելացան: Կեսից ավելին էին: Շատ արագ շնչելով նա փորձեց հաշվել, բայց մինչև կիասցներ վերջացնել, մադամ Բոունզն ասաց.

— Ովքե՞ր են կողմ մեղադրանքի հաստատմանը:

Ֆաջը ձեռքը բարձրացրեց, ինչպես նաև հինգ-վեց ուրիշները, այդ թվում և այն վիուկը, որը նստած էր նրա աջից և երկրորդ շարքում նստած ծանր բեղերով կախարդը և նրա կողքին նստած գանգրահեր վիուկը:

Ֆաջն իր շուրջը նայեց, այնպիսի տեսքով ասես մի շատ մեծ կորիզ լռվել մնացել էր նրա կոկորդում, հետո ձեռքն իջեցրեց: Երկու անգամ խոր շունչ քաշեց և զսպված բարկությունից բեկված ձայնով ասաց.

— Շատ բարի՛, շատ բարի՛... Բոլոր մեղադրանքները հանված են:

— Գերազա՞նց է, — կարձ ասաց Դամբլդորը և ասես զսպանակաների վրա թեթև ոտքի ցատկեց, իր կախարդական փայտիկով անեցրեց երկու

բազկաթոռներն ու ավելացրեց. — Դեհ, ես գնացի իմ գործերով:
Ցտեսություն բոլորին:

Եվ գեթ մեկ անգամ չնայելով Հարրիի վրա, պարեգոտի փեշերը
ծածանելով, շտապ դուրս եկավ սրահից:

Գլուխ 9. Տիկին Ուիզլիի մղձավանջները

Դամբլդորի հապշտապ հեռանալը Հարրիին լրիվ անակնկալի բերեց: Նա մնաց նստած սարսափագդու շղթայակապ բազկաթուին՝ համակված ծայրահեղ մտահոգության և հաղթանակի բավարարության իրարամերժ զգացումներով: Վիզենգամոտի անդամները ոտքի էին կանգնում, խոսում էին, հավաքում իրենց թղթերը: Վերջապես, Հարրին նույնպես ոտքի կանգնեց: Կարծես բոլորը մոռացել էին նրա մասին, բացի դոդոշի նման վկուկից, որը նստած էր ֆաջի աջից, և իհմա երբ Դամբլդորը հեռացել էր, անթարթ զննում էր նրան: Սակայն Հարրիի համար միևնույն էր: Նա սպասում էր, որ ֆաջը կամ մադամ Բոունզն իր վրա նայեն, որպեսզի հարցնի արդյոք կարո՞ղ է գնալ, բայց ֆաջը կարծես որոշել էր ընդհանրապես չնկատել Հարրիին, իսկ մադամ Բոունզը գբաղված էր իր պայուսակով, ուստի նա մի քանի փորձնական քայլ արեց դեպի ելքը, և երբ ոչ ոք նրան հետ չկանչեց, շարունակեց քայլերն արագացնել և վերջին մի քանի քայլը գրեթե վագքով անցնելով, հասավ դահլիճից դուրս տանող դռանը ու քիչ մնաց ընդհարվեր պարոն Ուիզլիի հետ, որը շատ գումատ ու վախեցած կանգնած էր ուղիղ դռան հետևում:

- Դամբլդորն ինձ ոչինչ չասաց...
- Արդարացրի՛ն, — ասաց Հարրին՝ դուռը ծածկելով իր հետևից, — բոլոր մեղադրանքներից...

Երջանիկ ժպտալով պարոն Ուիզլին բռնեց Հարրիի ուսերից:

- Հա՛րի, իրաշալի է: Դե՛հ, իհարկե, նրանք չեն կարող քեզ մեղավոր ճանաչել, բոլոր փաստարկները քո կողմից էին, բայց նույնիսկ այդ դեպքում չեմ կարող ծնացնել իբր ես չի...

Բայց պարոն Ուիզլին չավարտեց խոսքը, որովհետև դատական դահլիճի դուռը կրկին բացվեց. Վիզենգամոտը դուրս էր գալիս դահլիճից:

- Մեռլինի մորուքը վկա՛... — բացականչեց պարոն Ուիզլին, ապշահար մի կողմ քաշելով Հարրիին, որպեսզի ճանապարհ տան դուրս եկողներին: — Քեզ ի՞նչ է, լրիվ դատավորական կազմո՞վ էին հարցաքննում:

— Հա՛, կարծես, — կամացուկ ասաց Հարրին:

Կախարդներից մեկ-երկուսը բարեհամբույր գլխով արեցին Հարրիին՝ անցնելով նրանց կողքով, և մի քանիսը, այդ թվում և մադամ Բոունզը, դիմելով պարոն Ուիզլիին, ասացին.

— Բարի լույս, ԱՌԹՈՒՐ, — բայց մեծամասնությունը խուսափում էր նայել նրանց կողմը: Կորնիլիուս Ֆաջը և դոդոշի նման վիուկը գրեթե վերջինը դուրս եկան զնդանից: Ֆաջն իրեն այնպես պահեց, ասես պարոն Ուիզլին ու Հարրիին պատի ծեփ լինեին, բայց վիուկը նրանց կողքով անցնելիս, կրկին շատ ուշադիր, ասես գնահատելով, զննեց Հարրիին: Ամենավերջինը դուրս եկավ Փերսին: Նա ճիշտ Ֆաջի նման բացարձակապես անտեսեց իր հորն ու Հարրիին և նրանց կողքով անցավ՝ ծեռքի մեջ բռնած մազաղաթների ու պահեստային գրչափետուրների մի մեծ կապոց, ինչպես միշտ ցախավելի կոթի պես ուղիղ մեջքով և քիթը ցցած դեպի առաստաղը: Պարոն Ուիզլիի շրջունքները մի փոքր սեղմվեցին, բայց դրանից բացի նա ուրիշ ոչ մի արտաքին նշանով ցույց չտվեց, որ տեսել էր իր երրորդ որդուն:

— Ես հիմա քեզ ուղիղ տուն կտանեմ, որպեսզի բոլորին պատմես լավ լուրը, — ասաց նա Հարրիին՝ գլխով հրավիրելով առաջ անցնել, երբ Փերսիի կրունկներն անհետացան դեպի Իններորդ մակարդակ տանող աստիճանների վրա: — Ես քեզ տանը կթողնեմ Բեթնալ Գրին գնալուս ձանապարհին: Ինձ գործուղել են հետաքննելու այնտեղ հասարակական գուգարանում կատարվածը: Գնացի՞նք:

— Բայց ի՞նչ եք անելու այդ գուգարանի հետ, — ծիծաղելով հարցրեց Հարրին, որովհետև իրավիճակը նրան հանկարծ հինգ անգամ ավելի ծիծաղելի թվաց, քան երբ առաջին անգամ էր լսել դրա մասին: Ամեն ինչ կարծես տեղն էր ընկել: Նա արդարացված էր: Նա վերադառնալու էր Հոգվարթս:

— Օ՛հ, շատ հեշտ ու հասարակ հակա-չարքային հմայանք պետք է արվի, — ասաց պարոն Ուիզլին, երբ սկսեցին բարձրանալ աստիճաններով, — բայց խնդիրն այստեղ ոչ այնքան նյութական վնասն է, որքան նման վանդալիզմի հիմքում ընկած վերաբերմունքի բարոյական վնասը, ՀաՌՐԻ: Մագլների գլխին խաղեր խաղալը ուղղակի շատ զվարճալի է թվում որոշ կախարդների, բայց իրականում դա շատ ավելի խոր ու շատ ավելի նողկալի բանի արտահայտություն է, և ես օրինակ...

Պարոն Ուիզլին խոսքի կեսին ձայնը կտրեց: Արդեն հասել էին իններորդ մակարդակի միջանցքին, և Կորնիլիուս Ֆաջը նրանցից մի քանի ոտնաչափ հեռու կանգնած կիսաձայն խոսում էր մի բարձրահասակ, հարդագույն մազերով և սուր դիմագծերով, գունատ մարդու հետ:

Բարձրահասակը շրջվեց նրանց ոտնաձայներից: Նա նույնպես ձայնը կտրեց խոսքի կեսից, և նրա սառը մոխրագույն աչքերը նեղացան ու գամվեցին Հարրիի դեմքին:

— Բա-բա-բա՝... Պատրո՞նուս Փո՞թթերը, — անբարյացակամ ասաց Լուցիուս Մալֆոյը:

Հարրին զգաց, որ շունչը կտրվում է, ասես ինքն ամբողջ թափով ճակատով խփել էր մի պատի: Վերջին անգամ նա այդ սառը մոխրագույն աչքերը տեսել էր մահակերների կնգուղի միջից երևացող նեղ ճեղքից, և վերջին անգամ այդ մարդու ձայնը լսել էր հուսահատորեն սարսափագդու գերեզմանոցի մթության մեջ այն պահին, երբ Լորդ Վոլդեմորթը տանջում էր իրեն: Հարրին չէր կարող հավատալ, որ Լուցիուս Մալֆոյը համարձակվում էր նայել իր երեսին, չէր կարող պատկերացնել, որ նրան կտեսներ հենց այդտեղ՝ Հրաշագործության նախարարությունում, կամ որ Կորնիլիուս Ֆաջը կարող էր խոսել նրա հետ, երբ ինքն ընդամենը մի քանի շաբաթ առաջ ասել էր Ֆաջին, որ Մալֆոյը մահակեր է:

— Նախարարն ինձ պատմում էր, որ այս անգամ էլ քեզ հաջողվեց պլստալ, Փո՞թթեր, — միալար ձայնով ասաց պարոն Մալֆոյը: — Ուղղակի ապշեցուցիչ է, թե ինչպես ես կարողանում դուրս պրօնել ամենանեղ անցքերից: Կարելի է ասել օձի նման ձարպիկ ես:

Պարոն Ուիզլին որպես նախազգուշացում սեղմեց Հարրիի ուսը:

— Հա՛, — պատասխանեց Հարրին, — հա՛, ես փախչելու մեծ վարպետ եմ:

Լուցիուս Մալֆոյն աչքերը բարձրացրեց պարոն Ուիզլիի երեսին:

— Եվ ու՞ն եմ տեսնում կրկին, Ա՛րթուր Ուիզլի... Ի՞նչ ես անում այստեղ, Ա՛րթուր:

— Ես աշխատում եմ այստեղ, — կարծ ու կտրուկ ասաց պարոն Ուիզլին:

— Այստե՞ղ... Լուրջ ես ասու՞մ, — ասաց պարոն Մալֆոյը՝ հոնքերը բարձրացնելով և պարոն Ուիզլիի ուսի վրայով նայելով նրանց թիկունքում գտնվող դռանը, — իսկ ես կարծում էի, որ դու այստեղ երկրորդ հարկում ես

լինում: Քո գործը չէ՝ մազլական իրեր գաղտագողի տուն տանելն ու դրանց վրա ծածուկ հմայանքներ անելը:

— Ո՞չ, — նետեց պարոն Ուիզլին՝ մատներն ուղղակի խրելով Հարրիի ուսի մեջ:

— Իսկ դուք այստեղ ի՞նչ եք անում, — հարցրեց Հարրին Լուցիուս Մալֆոյին:

— Չեմ կարծում, որ իմ ու Նախարարի մասնավոր գործերը վերաբերում են քեզ, Փոթթեր, — ասաց Մալֆոյը՝ շոյելով իր պարեզոտի կրծքամասը: Հարրին հստակ մետաղական զրնգոց լսեց և նրա համար դժվար չէր եզրակացնել, որ դա Մալֆոյի գրպանում լի ոսկիներն էին զրնգում: — Իրոք, գիտե՞ս, եթե դու Դամբլդորի սիրելի տղան ես, դա բոլորովին չի նշանակում, որ մենք բոլորս նույնպես պետք է երես տանք քեզ: Գուցե բարձրանանք ձեր աշխատասենյակը, Նախարա՛ր:

— Անշու՛շտ, — ասաց Ֆաջը՝ մեջքը դարձնելով դեպի Հարրին ու պարոն Ուիզլին: Այս կողմը, Լու՛ցիուս...

Նրանք միասին հեռացան՝ կիսաձայն շարունակելով խոսել: Պարոն Ուիզլին բաց չթողեց Հարրիի ուսը, մինչև նրանք չանհետացան վերելակի մեջ:

— Ինչու՞ չէր սպասում Ֆաջի աշխատասենյակի մոտ, եթե նրա հետ գործ ուներ, — կատաղությունից պայթեց Հարրին: — Ի՞նչ էր անում այստեղ:

— Մի՞թե պարզ չէ... Փորձում էր քիթը խորել դատական նիստերի դահլիճը, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ ծայրահեղ բորբոքված տեսքով և անհանգիստ հետ նայելով ուսի վրայով, ասես ստուգում էր արդյոք չկա մեկնումեկը մոտակայքում, որ կարող էր լսել իր ասածը. — Պարզ չէ՝, որ փորձում էր վայրկյան առաջ իմանալ, արդյոք հեռացրել են քեզ, թե՝ ոչ: Երբ տուն մտնենք, ես մի երկտող կուղարկեմ Դամբլդորին, նա պետք է իմանա, որ Մալֆոյը կրկին խոսում էր Ֆաջի հետ:

— Ի՞նչ մասնավոր գործ կարող են նրանք ունենալ միասին:

— Ոսկի, անշուշտ, — բարկացած ասաց պարոն Ուիզլին: — Մալֆոյները տարիներ շարունակ առատաձեռն նվիրատվություններ են արել տարբեր տեսակի բաների համար: Նա այդպես կապեր է հաստատում իրեն պետքական կարևոր մարդկանց հետ: Հետո կարող է նրանցից որևէ շնորհ խնդրել: Կարող է խանգարել կամ ուշացնել այն օրենքների ընդունումը,

որոնք չի ուզում, որ անցնեն: Օ՛հ, նա շատ լավ կապեր ունի այդ Լուցիուս Մալֆոյը:

Վերելակը ժամանեց: Այն դատարկ էր, բացի մի երամ ինքնաթիռհուշագրերից, որոնք թևերը թափահարելով պտտվեցին պարոն Ուիզլիի գլխի շուրջը, իենց որ նա սեղմեց Աստրիումի կոճակը, և դժոները դնացող փակվեցին: Պարոն Ուիզլին բարկացած մի կողմ քշեց գլխի մոտ պտտվող թևավոր նամակները:

— Պարոն Ուիզլի, — դանդաղ ասաց Հարրին, — եթե ֆաջը հանդիպում է Մալֆոյի նման մահակերների հետ, եթե նրանց հետ միայնակ է մնում դեմառդեմ, ապա ինչպես կարող ենք համոզված լինել, որ նրանք նրա նկատմամբ իմպերիուս անեծքը չեն օգտագործել:

— Մի՛ կարծիր, թե մենք ել այդ մասին չենք մտածել, Հա՛րի — շատ կամաց ասաց պարոն Ուիզլին, — բայց Դամբլդորը համոզված է, որ այս պահին ֆաջն իր սեփական կամքով է գործում, սակայն դա, ինչպես Դամբլդորն է ասում, բոլորովին սփոփիչ չի: Հիմա լավ կանենք այդ մասին ել չխոսենք, Հա՛րի:

Վերելակի դժոները բացվեցին, և նրանք մտան արդեն գրեթե ամայի Աստրիումը: Երիկ անունով պահապան դյուքը կրկին թաքնվել էր իր «Մարգարե» օրաթերթի հետևում: Նրանք քայլեցին անցան ոսկե շատրվանի կողքով, և Հարրին հանկարծ հիշեց:

— Սպասե՞ք, — ասաց նա պարոն Ուիզլիին, և գրպանից հանելով քսակը, մոտեցավ շատրվանին:

Նա նայեց բարետես կախարդի արձանի դեմքին, բայց մոտիկից այն բավականին հիմար ու ինքնազն երևաց Հարրիին: Վհուկի դեմքին կեղծ ժպիտ էր, ինչպիսին սովորաբար կրում են գեղեցկության մրցույթների մասնակցուիկները, իսկ դատելով այն ամենից, ինչ Հարրին գիտեր գորինների ու կենտավրոսների մասին, դժվար թե կարելի էր եզրակացնել, որ նրանք երբեք նման հիացական պաշտամունքով կնայեին մարդկանց վրա: Միայն տնային ալփի ծառայակամ վերաբերմունքն էր համոզիչ: Քթի տակ ժպտալով այն մտքից, թե Հերմիոնան ինչ կասեր, եթե տեսներ տնային ալփի արձանը, Հարրին ոչ թե տասը գալետն օցեց, ինչպես խոստացել էր, այլ իր քսակի ամբողջ պարունակությունը դատարկեց շատրվանի ավազանի մեջ:

— Ես գիտեի՞ի, — գոռում էր Ռոնը, կատաղի բռնցքահարելով օդը, — Ես գիտեի, որ դու այս անգամ էլ կիաղթես:

— Նրանք պարտավոր էին արդարացնել քեզ, — ասաց Հերմիոնան, որն այնպիսի տեսք ուներ, ասես քիչ էր մնում ուշաթափվեր հուզմունքից: Երբ Հարրին մտավ խոհանոց, նա ձեռքերով ծածկել էր աչքերը, — քո դեմ հարուցված գործը բացարձակապես հիմք չուներ:

— Բայց բոլորդ այնպիսի տեսք ունեք, ասես շատ մեծ բերից եք ազատվել, եթե հաշվի առնենք, որ բոլորդ համոզված էիք, որ Ես կպատաս, — ժպտալով ասաց Հարրին:

Տիկին Ուիզլին գոզնոցով սրբում էր արցունքները, իսկ Ֆրեդը, Ջորջը և Զինին երեքով մի յուրօրինակ մարտական պար էին պարում, որի ռիթմը համընկնում էր նաև մի շատ յուրօրինակ մարտական երգի հետ.

— Հա՛ր-րին հա՛ղ-թեց, Հա՛ր-րին պը-լըս-տա՛ց, Հա՛ր-րին հա՛ղ-թեց, Հա՛ր-րին պը-լըս-տա՛ց...

— Հերիք է, լավ... Վերջ տվե՛ք... Վե՛րջ... Հանգստացե՛ք... — ժպտալով գոռում էր պարոն Ուիզլին: — Սի՛րիուս, լսու՞մ ես, Լուցիուս Մալֆոյը Նախարարությունում էր:

— Ի՞նչ... — կտրուկ հարցրեց Սիրիուսը:

— Հա՛ր-րին հա՛ղ-թեց, Հա՛ր-րին պը-լըս-տա՛ց, Հա՛ր-րին հա՛ղ-թեց, Հա՛ր-րին պը-լըս-տա՛ց...

— Զայներդ կտրե՛ք... Ասացի, վերջ տվե՛ք... Այո՛, մենք տեսանք նրան Իններորդ մակարդակում ֆաջի հետ խոսելիս, հետո նրանք միասին գնացին ֆաջի մոտ: Դամբլդորը պետք է իմանա:

— Անպայմա՞ն, — ասաց Սիրիուսը, — մենք նրան կասենք, չանհանգստանա՞ս...

— Դեհ լավ, Ես արդեն գնում եմ: Բեթնալ Գրինում ինձ հիմա մի փսխող գուգարան է սպասում: Մո՛լի, Ես կուշանան, այսօր հերթապահելու եմ Թոնքսի փոխարեն, բայց Քինզլին գալու է ընթրիքին:

— Հա՛ր-րին հա՛ղ-թեց, Հա՛ր-րին պը-լըս-տա՛ց, Հա՛ր-րին հա՛ղ-թեց, Հա՛ր-րին պը-լըս-տա՛ց...

— Բավակա՞ն է... Ֆրե՛ն, Զո՛րջ, Զի՛նի, — արդեն միջամտեց տիկին Ուիզլին, երբ պարոն Ուիզլին դուրս եկավ խոհանոցից: — Հա՛րի, սիրելի՛ս, արի՝ այստեղ և նստի՛ր սեղանի մոտ: Արի՝ մի քան կեր, դու նախաձաշին գրեթե ոչինչ չկերար:

Ունը և Հերմիոնան նստեցին նրա դիմաց, երկուսն էլ շատ ավելի երջանիկ տեսք ունեին, քան երբ Հարրիին նրանց առաջին անգամ տեսավ Գրիմոլիդ փողոցում: Իսկ Հարրին կրկին համակվեց մազապուրծ փրկության երանելի զգացումով, որը փոքր-ինչ սառչել էր Լուցիուս Մալֆոյի հետ հանդիպման պատճառով: Մռայլ տունը հանկարծ ավելի ջերմ ու հարմարավետ դարձավ, նույնիսկ Կյուսակը նրա աչքին պակաս այլանդակ երևաց, երբ խոզի մօռւթի նման կծատ քիթը մտցրեց խոհանոց, այնտեղ տիրող աղմուկ-աղաղակի պատճառն իմանալու համար:

— Տեսա՞ր, հենց որ Դամբլդորը կանգնեց կողքիդ, նրանք քեզ մեղադրելու էլ ոչ մի հնարավորություն չունեցան, — Երջանիկ ժպտալով ասաց Ունը, բոլորի ափսեների մեջ քանակությամբ տրորած կարտոֆիլ դնելով:

— Հա՛, նա ինձ փրկեց, — ասաց Հարրին և զգաց, որ մեծագույն անշնորհակալություն կլինի, անգամ հիմար երեխայություն, եթե ինքը ասի, որ շատ կուզենար, որ նա խոսեր իր հետ կամ գոնե մեկ անգամ նայեր իր վրա:

Եվ հենց այն պահին, երբ նա մտածում էր այդ մասին, նրա սպին այնքան ուժգին մրմռաց, որ նա ակամա ձեռքը տարավ ձակատին:

— Ի՞նչ եղավ, — տագնապահար հարցրեց Հերմիոնան:

— Սպիս, — կամացուկ ասաց Հարրին, — բայց ոչինչ, քան չկա... Հիմա գրեթե միշտ այդպես է:

Մյուսներից ոչ մեկը չնկատեց: Բոլորն ախորժակով ուտում էին՝ նշելով Հարրիի հերթական մազապուրծ փրկությունը: Ֆրենը, Զորջը և Զինին դեռ երգում էին: Հերմիոնան սակայն մտահոգ էր երևում, բայց մինչև նա կհասցներ որևէ քան ասել, Ունը ուրախ-ուրախ ասաց.

— Գրագ գանք, որ Դամբլդորը այս երեկո կգա մեզ հետ տոնելու:

— Չեմ կարծում, որ նա կկարողանա գալ, Ուն՛ն, — ասաց տիկին Ուիզլին և Հարրիի առջև մի հսկայական ափսե տապակած հավի միս դրեց: — Այս պահին նա իրոք շատ զբաղված է:

— ՀԱՌ-ՐԻՆ ՀԱՌ-ԹԵՑ, ՀԱՌ-ՐԻՆ ՊԸ-ԼԸՍ-ՏԱՌ, ՀԱՌ-ՐԻՆ ՀԱՌ-ԹԵՑ, ՀԱՌ-ՐԻՆ ՊԸ-ԼԸՍ-ՏԱՌ...

— ՉԱՅՆԵՐԴ ԿՏՐԵՇ, — որոտաց տիկին Ուիզլին:

Զ Զ

Հաջորդ մի քանի օրերի ընթացքում Հարրին չէր կարող չնկատել, որ Գրիմոլդ հրապարակի թիվ տասներկու տանը կար մեկ անձնավորություն, որն այնքան էլ ոգևորված չէր իր Հոգվարթս վերադառնալու հեռանկարով։ Սիրիուսը շատ բուշն ցուցադրեց իր ուրախությունը լավ լուրջ լսելու պահին՝ սեղմելով Հարրիի ծեռքը և երջանիկ ժպտալով։ ինչպես մյուսները։ Այդուհանդերձ, նրա տրամադրությունը ընկավ, և նա նույնիսկ ավելի մռայլվեց ու ինքնամփոփվեց, քան առաջ էր։ Նա ավելի քիչ էր խոսում բոլորի հետ, նույնիսկ Հարրիի, և գնալով ավելի ու ավելի շատ ժամանակ էր անցկացնում Կացնակտուցի հետ՝ փակված իր մոր սենյակում։

— Պետք չէ, որ քեզ մեղավոր զգաս, — խստությամբ ասաց Հերմիոնան, երբ Հարրին երեք օր անց իր մտահոգությունները կիսեց նրա ու Ունի հետ, մինչ երեքով զբաղված էին երրորդ հարկի ննջասենյակներից մեկում գտնվող մի բորբոսնած պահարան մաքրելով։ — Դու չես կարող Հոգվարթս չգալ, և Սիրիուսը շատ լավ գիտի դա։ Անձամբ ես կարծում եմ, որ դա նրա կողմից ուղղակի եսասիրություն է։

— Դու նրա նկատմամբ արդարացի չես, Հերմիոնա, — ասաց Ունը խոժոռվելով, երբ փորձում էր մատից կպած մի կտոր բորբոսից ազատվել, — դու ինքդ քեզ շա՞տ երջանիկ կզայիր, եթե ստիպված լինեիր մեն-մենակ լռվել այս տանը։

— Նա այստեղ միայնակ չի լինի, — ասաց Հերմիոնան։ — Մոռացե՞լ ես, որ այս տունը Փյունիկի միաբանության շտաբն է։ Նա ուղղակի հույսը կորցրել է, որ Հարրին կգա այստեղ ապրելու նրա հետ միասին։

— Չեմ կարծում, որ դա ճիշտ է, — ասաց Հարրին՝ քամելով իր ծեռքի լաթի կտորը, — նա ինձ ոչ մի միանշանակ պատասխան չտվեց, երբ հարցրի կարո՞ղ եմ արդյոք այստեղ նրա հետ ապրել։

— Նա ուղղակի չի ուզում, որ իր սեփական հույսերը շատ մեծանան, — իմաստուն եզրակացրեց Հերմիոնան։ — Եվ ամենայն հավանականությամբ,

նա մի քիչ էլ ինքն իրեն մեղավոր է զգում, որովհետև ինձ թվում է, հոգու խորքում նա մի քիչ հույս ուներ, որ քեզ կհեռացնեն և դուք երկուսդ բոլորից մերժված միասին կլինեք:

— Վերջացրու՛, — միասին ասացին Հարրին ու Ոոնը, բայց Հերմիոնան միայն ուսերը թոթվեց:

— Ինքներդ դատե՛ք: Բայց ես մտածում եմ, որ Ոոնի մայրիկը ճիշտ է, և Սիրիուսն իրոք երբեմն քեզ շփոթում է քո հոր հետ, երբեմն նա չգիտի արդյոք դու դու ես, թե քո հայրն ես, Հա՛րի:

— Ուրեմն նա քո կարծիքով խելքը թոցրե՞լ է, — բարկացած ասաց Հարրին:

— Ո՛չ, ես միայն կարծում եմ, որ նա շատ երկար է միայնակ եղել, — շատ հասարակ ասաց Հերմիոնան:

Այդ պահին տիկին Ուիզլին նրանց հետևից մտավ ննջասենյակ:

— Դեռ չե՞ք վերջացրել, — հարցրեց նա՝ գլուխը մտցնելով պահարանի մեջ:

— Ես էլ կարծեցի, որ եկել ես մեզ մի փոքր ընդմիջում տալու, — դառնացած ասաց Ոոնը: — Պատկերացում ունե՞ս, թե որքան բորբոս ենք քերել, ինչ սկսել ենք:

— Դուք այնքան էիք ուզում օգնել Միաբանությանը, — ասաց տիկին Ուիզլին, — ուրեմն օգնեք Շտաբը ապրելու համար այտանի դարձնել:

— Ես ինձ դովլաթի պես եմ զգում, — մրթմրթաց Ոոնը:

— Ա՛յ, իիմա ուրեմն վերջապես հասկանում ես, թե ինչ սարսափելի է նրանց կյանքը, գուցե մի քիչ ավելի ակտիվություն ցուցաբերես ՂքիՊԱԾ-ում, — հուսադրված ասաց Հերմիոնան, երբ տիկին Ուիզլին դուրս եկավ: — Գիտե՞ս, գուցե այնքան էլ վատ գաղափար չէ ցույց տալ մարդկանց, թե ինչ սարսափելի է անդադար մաքրություն անելը: Օրինակ, մենք կարող ենք մաքրության հովանավորված տասնօրյակ կազմակերպել Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում և բոլոր հասույթները փոխանցել ՂքիՊԱԾ-ին, դա մի կողմից կբաժրացնի մարդկանց իրազեկությունը, և մյուս կողմից կիամալրի մեր ֆոնդերը:

— Ես կիովանավորեմ քեզ միայն, որպեսզի այլս չխոսես ՂքիՊԱԾ-ի մասին, — ջղայնացած մրթմրթաց Ոոնը, բայց այնքան ցածր, որ միայն Հարրին լսի:

Հարրին նկատեց, որ ինքը սկսել էր ավելի ու ավելի շատ երազել Հոգվարթսի մասին և անհամբերությամբ սպասում էր արձակուրդների ավարտին: Ուղղակի չէր համբերում կրկին տեսնել Հագրիդին, կրկին քվիդիչ խաղալ, անգամ քայլել բանջարանոցներով դեպի հերբալոգիայի շերմոցները: Ուղղակի երազում էր հեռանալ այդ փոշոտ, բորբոսնած ու հնահոտ տնից, որտեղ պահարանների կեսը դեռ ամուր փակված էին, և Կյուսակն ամեն անգամ նրա կողքով անցնելիս վիրավորանքներ էր կրկռում, թեև Հարրին ամեն ինչ անում էր, որպեսզի նրա ասածները չհասնեն Սիրիուսի ականջներին:

Փաստն այն էր, որ հակա-Վոլդեմորթյան շարժման շտաբում ապրելն այնքան էլ հետաքրքիր կամ կլանիչ գրադմունք չէր, որքան կարող էր պատկերացնել Հարրին, քանի դեռ չէր փորձել: Թեև Փյունիկի միաբանության անդամները պարբերաբար գալիս-գնում էին, երբեմն մնալով ճաշի կամ ընթրիքի, երբեմն միայն մի քանի րոպեով փսխալով ընթացիկ լուրերը, տիկին Ուիզլին ամեն ինչ անում էր, որպեսզի Հարրին և մյուսները լսելիության սահմաններից հեռու լինեն (սովորական, թե երկարացված ականջներով) և ոչ ոք, նունիսկ Սիրիուսը, կարծես այն կարծիքին չէր, որ Հարրին պետք է որևէ նոր բան իմանար, ավելին քան արդեն լսել էր այդտեղ ժամանելու գիշերը:

Արձակուրդների ամենավերջին օրը Հարրին Հեղվիգի ծերտն էր հավաքում զգեստապահարանի գլխից, երբ Ունը ձեռքին մի քանի ծրար մտավ ննջարան:

— Գրքերի ցանկերն են եկել, — ասաց նա՝ ծրարներից մեկը մեկնելով Հարրիին, որը կանգնած էր աթոռի վրա: — Վաղուց ժամանակն էր, ես էլ սկսել էի մտածել, որ մոռացել են: Ծրարները սովորաբար ավելի շուտ են գալիս:

Հարրին վերջին ծերտերը սրբեց լցրեց աղբի տոպրակի մեջ և տոպրակը Ունի գլխի վրայով նետեց անկյունում կանգնած աղբադույլի մեջ, որն ախորժակով կուլ տվեց այն ու շատ բարձր գխտաց: Հետո նա բաց արեց իր ծրարը: Այնտեղ երկու կտոր մագաղաթանման թուղթ կար: Մեկը

սովորականի պես հիշեցնում էր, որ ուսումնական տարին կսկսվի սեպտեմբերի մեջին: Մյուսի մեջ գրված էր, թե ինչ գրքեր են պետք առաջիկա ուսումնական տարվա համար:

— Միայն երկու նոր գիրք կա, — ասաց նա՝ կարդալով ցանկը: «Հմայախոսքերի ժողովածու 5րդ դասարանի համար», հեղինակ՝ Միրանդա Գոշոք, և «Ինքնապաշտպանության հրաշագործական տեսություն», հեղինակ՝ Վիլբերտ Սլինքհարթ:

Ճըրթ...

Ֆրեդն ու Զորջը երևութեցին ուղիղ Հարրիի կողքին: Նա արդեն այնքան էր սովորել երկվորյակների պատեհ-անպատեհ երևութելուն, որ աթուի վրա կանգնած նունիսկ չձոճվեց:

— Հետաքրքիր է, թե ով է մտցրել Սլինքհարթի գիրքը, — ասես շարունակելով խոսակցությունը ասաց Ֆրեդը:

— Դա նշանակում է, որ Դամբլդորը Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի համար նոր ուսուցիչ է գտել, — ասաց Զորջը:

— Վաղուց ժամանակն էր, — ասաց Ֆրեդը:

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել, — հարցրեց Հարրին՝ աթուից ցած թռչելով նրանց կողքին:

— Դեհ, մենք Երկարող ականջներով մի քանի շաբաթ առաջ լսեցինք, ինչ էին խոսում Մաման ու Պապան, — Հարրիին հայտնեց Ֆրեդը, — և կարելի էր եզրակացնել, որ Դամբլդորին այս տարի ոչ մի կերպ չի հաջողվում որևէ մեկին գտնել այդ առարկայի համար:

— Զարմանալի չէ, եթե միայն հաշվի առնենք, թե ինչ պատահեց նախորդ չորսի հետ, — ասաց Զորջը:

— Մեկը սպանվեց, մյուսի հիշողությունը ջնջվեց, մեկին հեռացրին, իսկ մյուսին ինը ամիս փակել էին սնդուկի մեջ, — ասաց Հարրին՝ հաշվելով մատների վրա, — Հա՛, իիմա հասկանում եմ, թե ինչ էիր ուզում ասել:

— Քեզ ի՞նչ է եղել, Ո՞ն, — հարցրեց Ֆրեդը:

Ո՞նը չպատասխանեց: Հարրին շրջվեց ու նայեց նրան: Ո՞նը կանգնած էր անշարժ և կիսաբաց բերանով անթարթ նայում էր Հոգվարթսից ստացած նամակին:

— Ի՞նչ է պատահել, — անհամբերությամբ ասաց Ֆրեդը, շրջանցելով Ո՞նին, որպեսզի նրա թիկունքից նայի նամակին:

Ֆրեդի ծնոտը նույնպես կախ ընկավ:

— Ավա՞գ... — ասաց նա՝ աչքերին չհավատալով նայելով նամակին, — Ավա՞գ...

Զորջն առաջ ցատկեց ու Ռոնի ձեռքից թռցրեց նամակը և ինքը նայեց թղթի մեջ, բայց էջը բարս բռնած: Հարրին տեսավ, որ ինչ-որ ալ կարմիր ու ոսկեգույն բան ընկավ Զորջի ափի մեջ:

— Չի կարող պատահել, — ասաց Զորջը խոլ ձայնով:

— Հաստատ սխալվել են, — ասաց Ֆրեդը՝ նամակը թռցնելով Զորջի ձեռքից և պահելով լուսի վրա, ասես փորձում էր տեսնել թղթի ջրային նշանները, — Խելքը գլխին ոչ մեկի մտքով չէր անցնի Ռոնին Ավագ նշանակել:

Երկվորյակները միաժամանակ շրջվեցին ու երկուսով նայեցին Հարրիին:

— Մենք կարծում էինք, որ հաստատ դու ես Ավագ լինելու, — ասաց Ֆրեդը, այնպիսի արտահայտությամբ, ասես Հարրին նրանց ինչ-որ բանով խարել կամ հիասթափեցրել էր:

— Մենք մտածում էինք, որ Դամբլդորն անպատճառ քեզ կընտրի, — Վրդովված ասաց Զորջը:

— Դու ես հաղթել Երեք կախարդների Հրաշամարտում, և... մնացած ամեն ինչը... — ասաց Ֆրեդը:

— Ենթադրում եմ, որ բոլոր ցնդած դասատուները նրա դեմ են քվեարկել, — ասաց Զորջը Ֆրեդին:

— Հա՞... — դանդաղ պատասխանեց Ֆրեդը, — Հա՞... դու՛, ընկե՛ր, չափից դուրս շատ խնդիրներ ես առաջացնում: Դեհ, գոնե հիմա մենք հաստատ գիտենք, որ ձեզնից մեկը ճիշտ ձանապարհին է — ասաց նա՝ մոտենալով Հարրիին և թիթիացնելով նրա թիկունքին, իսկ հետո, զզվանքով նայելով Ռոնին, ավելացրեց, — մինչդեռ ոմանք, լրիվ շեղվել են ձանապարհից... Ավա՞գ... Մամայի բալիկ Ռոնիկը Ավագ է...

— Օ՛հ, Մաման ուրախությունից կխելագարվի, — տնքաց Զորջը, Ավագի կրծքանշանը հետ նետելով Ռոնին, ասես այն ինչ-որ վարակ պարունակող զզվելի բան էր:

Ռոնը, որը դեռ ոչ մի խոսք չէր ասել, վերցրեց կրծքանշանը, մի պահ նայեց դրան, հետո մեկնեց այն Հարրիին, ասես լուր խնդրելով նրան հավաստել, որ այն իսկական էր: Հարրին վերցրեց այն: Մեծատառ «Ա» էր՝

նկարված Գրիֆինդորի առյուծի վրա: Նա ճիշտ դրա նման կրծքանշան տեսել էր Փերսիի կրծքին՝ Հոգվարթս գալու իր ամենաառաջին օրը:

Դուռը շրիսկոցով բացվեց: Հերմիոնան գրեթե վազքով ներս ընկավ սենյակ՝ շառագունած այտերով և ծածանվող մազերով: Նրա ձեռքին մի ծրար կար:

— Դուք նույնպե՞ս... Դուք նույնպես ստացե՞լ եք...

Հանկարծ նա նկատեց կրծքանշանը Հարրիի ձեռքին և ուրախությունից ձչաց:

— Ես գիտեի՞... — հուզված բացականչեց նա՝ թափահարելով իր սեփական նամակը: — Ես Է, Հա՛րի, Ես Է Եմ ստացել...

— Ո՛չ, — արագ ասաց Հարրին, հետ խորելով կրծքանշանը Ունի ձեռքի մեջ, — սա Ունինն է, ոչ թե իմը:

— Ու՞նն է...

— Ունն է Ավագ, ոչ թե Ես, — ասաց Հարրին:

— Ու՞նը, — ասաց Հերմիոնան, և նրա ծնոտը կախ ընկավ: — Բայց...

Համոզված ես... Ուզում եմ ասել...

Նա հանկարծ կարմրեց, երբ Ունը շրջվեց ու աքլորացած նայեց նրան:

— Նամակում իմ անունն է գրված, — ասաց նա:

— Ես... — ասաց Հերմիոնան, լրիվ շփոթված տեսքով, — Ես... Դեհ...

Վառւ... Ապրե՞ս Ու՞ն... Իրո՞ք, դա...

— Անսպասելի էր, — գլխով անելով ասաց Զորջը:

— Ո՛չ, — ասաց Հերմիոնան՝ նույնիսկ ավելի ուժեղ կարմրելով, — ո՛չ, բոլորովին էլ անսպասելի չէր: Ունը շատ բան է արել: Նա իրոք...

Նրա հետևից դուռը բացվեց, և տիկին Ուիզլին, որը թիկունքով էր բացել դուռը՝ ներս մտավ գրկում բռնած մի մեծ կապոց թարմ լվացված ու արդուկված պարեգոտներ:

— Զինին ասաց, որ գրքերի ցանկերը վերջապես եկել են, — ասաց նա՝ նայելով շուրջը բոլորի ձեռքերի ծրարներին և մոտենալով մահճակալներին սկսեց բաժանել պարեգոտները երկու կույտի: — Եթե ինձ տաք ձեր ցանկերը, Ես այսօր կեսօրից հետո կգնամ Շեղաձիգ փողոց ու կգնեմ ձեր բոլոր գրքերը, մինչև դուք կիավաքեք ձեր իրերը: Ու՞ն, Ես պետք է նոր պիժամաներ գնեմ քեզ համար, սրանք ամենաքիչը վեց մատնաշափով

արդեն կարծ են քեզ համար: Չեմ հասկանում, ինչպես ես այսքան արագ բոյ քաշում: Ի՞նչ գույնի կուգենայիր:

— Կարմիր ու ոսկեգույն կառնես, որ սազի նրա կրծքանշանին, — ասաց Զորջը՝ քթի տակ ծիծաղելով:

— Որ ինչի՞ն սազի... — ցրված ասաց տիկին Ուիզլին, ծալելով մի գույգ շագանակագույն գուլպաներ և դնելով Ռոնի շորերի կույտի վրա:

— Կրծքանշանին, — արագ ասաց Ֆրեդը, ինչպես մեկը, որ կուգենար արագ վերջացնել տիած անխուսափելին, — նրա հիասքանչ, փայլուն, նոր կրծքանշանին:

Ֆրեդի բառերը դանդաղ հասան տիկին Ուիզլիի ուղեղին՝ վերջապես հաղթահարելով նրա ավելի հրատապ ու հոգսաշատ մտքերի դիմադրությունը:

— Նրա... Այսինքն... Ռո՞ն, դու...

Ռոնը նրան մեկնեց իր կրծքանշանը:

Տիկին Ուիզլին ճիշտ այնպես ճշաց, ինչպես Հերմիոնան:

— Հավատս չի՝ գալիս... Հավատս չի՝ գալիս... Օ՛հ, Ռո՞ն, ինչ հրաշալի է: Ավա՞գ... Ուրեմն ստացվում է, որ Հոգվարթսում ընտանիքի բոլոր անդամներն Ավագ են եղել:

— Ո՞նց... Ուրեմն ես ու Ֆրեդը ի՞նչ... հարևանի՝ Երեխաներն ենք, — Վրդովված ասաց Զորջը, երբ մայրը նրան մի կողմ հրեց ու գրկեց իր կրտսեր որդուն:

— Հայրիկդ ինչքա՞ն կուրախանա... Ռո՞ն... Ես այնքան եմ հպարտանում քեզնով... Այս ի՞նչ լավ լուր էր... Ուրեմն դու նույնպես կարող ես «Առաջին տղա աշակերտ» դառնալ՝ Բիլի ու Փերսիի պես... Ավագը միայն առաջին քայլն է: Օ՛հ, գոնե մի հրաշալի բան կատարվեց այս հոգսաշատ օրերին: Ուղակի ուրախությունից կորցրել եմ ինձ, օ՛հ, Ռոնի՛...

Ֆրեդն ու Զորջը շատ բարձրածայն ու զզվելի որձկում էին նրանց թիկունքում, բայց տիկին Ուիզլին չէր նկատում: Նա ամուր գրկել էր Ռոնի պարանոցը և համբույրներով ծածկում էր նրա դեմքը, որն ավելի վառ կարմիր էր, քան կրծքանշանը:

— Մա՞մ... Վերջացրու՛... Մա՞մ, լավ, հերի՛ք է, — մրթմրթում էր նա՝ փորձելով ազատվել մոր գրկից:

Նա բաց թողեց որդուն և շնչասպառ ասաց.

— Դեհ, ուրեմն ի՞նչ ենք անելու... Փերսիին մենք մի բու նվիրեցինք, բայց դու արդեն բու ունես:

— Ա-այսինքն, ի՞նչ ես ուզում ասել, — հարցրեց Ռոնը՝ ասես չհավատալով ականջներին:

— Քեզ պետք է անպայման պարզևատրել սրա համար, — սիրագորով ասաց տիկին Ուիզլին, — ի՞նչ կասես մի զույգ լավ նոր պարեգոտների մասին:

— Մենք արդեն գնել ենք նրա համար, — չարացած ասաց Ֆրեդը, որն այնպիսի տեսք ուներ ասես անկեղծորեն ափսոսում էր նման առատաձեռնության համար:

— Կամ նի նոր կաթսա... Չարլիի հին կաթսան լրիվ ժանգոտել է, կամ մի նոր առնետ, դու այնքան էիր սիրում Ռոքոնին...

— Մա’մ, — հույսով լի ասաց Ռոնը, — իսկ կարո՞ղ եմ ես նոր ցախավել ունենալ:

Տիկին Ուիզլիի ժախտը մի փոքր մարեց: Ցախավելները բավականին թանկ են:

— Ոչ շատ թանկ, առաջնակարգ ցախավել, — արագ ավելացրեց Ռոնը — ուղղակի նորը, լրիվ նոր ցախավել՝ փոփոխության համար:

Տիկին Ուիզլին տատանվեց, հետո ժպտաց:

— Իհարկե կարող ես: Դեհ, ես գնամ իմ զործերով, եթե պետք է ցախավել էլ կզնեմ քեզ համար: Հետո կտեսնվենք: Իմ փոքրիկ Ռոնին Ավա՛գ է... Եվ չմոռանա՛ք կարգին հավաքել ձեր Ճամպրուկները: Ավա՛գ... Օ՛հ, ի՞նչ երջանիկ եմ ես...

Սակայն դուրս գալուց առաջ նա Ռոնին մի անգամ էլ համբուրեց, բարձրաձայն քիթը վեր քաշեց ու շտապեց դուրս գնալ սենյակից:

Ֆրեդն ու Ջորջն իրար նայեցին:

— Դու չե՞ս առարկի, չէ՞ , եթե մենք քեզ չհամբուրենք, Ռո՛ն, — ասաց Ֆրեդը կեղծ մտահոգ ձայնով:

— Բայց եթե շատ ես ուզում, մենք կարող ենք նման զոհաբերություն անել, — ավելացրեց Ջորջը:

— Օ՛հ, ձայներդ կտրե՛ք, — ասաց Ռոնը՝ խոժոռվելով նրանց վրա:

— Թե չէ ի՞նչ կանես, — ծաղրական հարցրեց Ֆրեդը, դեմքին ծաղկող չարաձձի ժպիտով, — մեզ կարգապահական տույժ կտա՞ս:

— Թո՞ղ մտքովն անգամ չանցնի: Շատ կուզենայի տեսնել, թե ոնց է համարձակվելու նման բան անել:

— Նա կարող է, եթե ձեզ կարգին չպահեք, — բարկացած ասաց Հերմիոնան:

Ֆրեդն ու Ջորջը միասին սկսեցին հռհռալ, բայց Ոոնը քթի տակ մրթմրթաց.

— Վերջ տու՞ր, Հերմիո՞նա:

— Օ՛յ, ուրեմն մենք պետք է շա՞տ զգույշ լինենք, Ջո՞րջ, — ասաց Ֆրեդ՝ ձևացնելով իբր վախից դոդում է, — եթե այս երկուսը հանկարծ մեր ձանապարհը կտրե՞ն...

— Հա՞յ, աչքիս, մեր ազատ ու անհոգ օրերը վերջացան, — ասաց Ջորջը՝ գլուխը թափ տալով կեղծ ափսոսանքով:

Եվ կրկին բարձր ճըրթոցով երկվորյակներն ապաերևութեցին:

— Այդ երկու՞սը... — բարկացած ասաց Հերմիոնան՝ աչքերը հառելով առաստաղին, որտեղից արդեն լսվում էին Ֆրեդի ու Ջորջի անզուսա հռհռոցի ձայները, — ուշադրություն մի՛ դարձրու նրանց վրա, Ոո՞ն, նրանք ուղղակի նախանձում են:

— Չեմ կարծում, — կասկածանքով ասաց Ոոնը՝ նույնպես վեր նայելով առաստաղին — Նրանք միշտ ասել են, որ միայն ապուշ դուրսպրծուկներն են Ավագ դաշնում: Բայց միևնույն է, — ավելացրեց նա ավելի ուրախ ձայնով, — ինձ համար նոր ցախավել են առնելու: Երնե՞կ կարողանայի Մամայի հետ գնալ ու ինքս ընտրել: Բնականաբար, նա երբեք չի կարողանա ինձ մի «Նիմբուս» գնել, բայց իհմա նոր «Մաքրասփյուռ» կա, ա՛յ, ի՞նչ լավ կլիներ: Հա՞յ, ես ձիշտ կանեմ գնամ ու ասեմ նրան, որ «Մաքրասփյուռ» եմ ուզում, ուղղակի, որ իմանա...

Նա դուրս վագեց սենյակից՝ միայնակ թողնելով Հարրիին ու Հերմիոնային:

Ինչ-որ անհայտ պատճառով Հարրին զգաց, որ ոչ մի ցանկություն չունի նայել Հերմիոնային: Նա շրջվեց դեպի իր մահճակալը և, վերցնելով տիկին Ուիզլիի բերած մաքուր հագուստների կապողը, գնաց դեպի իր ձամարուկը:

— Հարրի՞... — վախսվորած հարցրեց Հերմիոնան:

— Ապրե՞ս, Հերմիոնա, — ասաց Հարրին, այնքան սրտանց, որ մի պահ իրեն թվաց, որ ինքն իր ձայնը չձանաչեց, և դեռ խուսափելով նայել ներան, ավելացրեց — գերազանց է... Ավա՞գ: Հրաշալի է:

— Շնորհակալություն, — ասաց Հերմիոնան: — Ըըմ... Հա՛րի, կարո՞ղ եմ խնդրել քեզ, որ թույլ տաս Հեղվիգին ուղարկեմ մայրիկիս ու հայրիկիս հայտնելու համար: Նրանք շատ կուրախանան: Դե՛հ, Ավագ լինելը այնքան մարդկային է, որ նրանք կհասկանան:

— Հա՛, խնդրե՞մ, ինչ խոսք, — ասաց Հարրին, դեռ չափից դուրս սրտանց ձայնով, որը կարծես իրենը չէր, — Վերցրու'...

Նա թեքվեց իր ճամպրուկի վրա ու սկսեց դասավորել պարեգոտները, իետո ձևացրեց իբր ինչ-որ բան է փնտրում, մինչ Հերմիոնան մոտեցավ զգեստապահարանին և ցած կանչեց Հեղվիգին: Մի քանի վայրկյան անց Հարրին լսեց ծածկվող դռան ձայնը, բայց մնաց թեքված իր ճամպրուկի վրա՝ ականջները սրած թիկունքից եկող ձայների ուղղությամբ: Սենյակում լսվում էին միայն դատարկ նկարից եկող կանացուկ չարախինդ քրթմնջոցն ու անկյունում դրված աղբադրույի հազը, որը դեռ լրիվ չէր մարսել բվերի չորացած ծերտը:

Նա մեջքն ուղղեց ու հետ նայեց: Հերմիոնան դուրս էր եկել՝ իր հետ տանելով Հեղվիգին: Հարրին շտապեց դռան մոտ, և ավելի լավ փակեց այն, իետո դանդաղ մոտեցավ մահճակալին ու սուզվեց անկողնու մեջ՝ չտեսնող աչքերով անթարթ նայելով զգեստապահարանի ոտքերին:

Հարրին լրիվ մոռացել էր, որ Ավագներին ընտրում են հինգերորդ տարում: Չափից դուրս մտահոգվելով հեռացված լինելու հնարավորությամբ, նրա մտքով անգամ չէր անցել, որ Ավագների կրծքանշանները թերևս արդեն ծրարների մեջ գալիս են որոշ մարդկանց հասցեներով: Բայց Եթե անգամ հիշեր էր... Եթե անգամ մտածած էլ լիներ այդ մասին... Ի՞նչ կարող էր ինքն ակնկալել:

— Միայն ոչ սա, — ասաց մի ցածր ճշմարտախոս ձայն նրա գլխի մեջ:

Հարրին դեմքը ծռմռեց ու թաղեց ձեռքերի մեջ: Նա չէր կարող ինքն իրեն սուտ ասել: Եթե նա ինացած լիներ, որ Ավագների կրծքանշանները գալիս են, կսպասեր, որ ինքն է Ավագ դառնալու, ոչ թե Ունը: Եվ ի՞նչ... Մի՞թե ինքը դրանից դառնում էր նույնքան անթարտավան ու ինքնավստահ, որքան

Դրաքո Մալֆոյը... Մի՞թե ինքը համարում էր, որ ինչ-որ մեկից ավելի բարձր է... Մի՞թե իրոք կարծում էր, որ ինքը Ռոնից առավել է կամ ավելի լավը...

— Ո՞չ, — զգուշությամբ ասաց նույն ցածր ձայնը:

— Դա ճիշտ է, — մտածեց Հարրին՝ մտահոգ ստուգելով իր սեփական զգացմունքները:

— Ես ավելի լավ եմ քվիդիչ խաղում, — ասաց ձայնը, — բայց մնացած ամեն ինչում ես նրանից լավը չեմ...

Եվ դա անկասկած ճիշտ էր, մտածեց Հարրին: Նա դասերում Ռոնից ավելի լավը չէր: Իսկ դասերից դու՞րս... Ի՞նչ կարելի էր ասել այն արկածների մասին, որ ինքը, Ռոնը և Հերմիոնան ունեցել էին միասին Հոգվարթսում՝ հաճախ շատ ավելի մեծ վտանգի ենթարկելով իրենց, բան դպրոցից հեռացված լինելն էր:

— Դեհ, Ռոնը և Հերմիոնան գրեթե միշտ ինձ հետ են եղել, — ասաց ձայնը Հարրիի գլխում:

— Ոչ միշտ... — ինքն իր դեմ փաստարկեց Հարրին: — Նրանք քուիրելի հետ կրվելիս ինձ հետ չեն... Նրանք ինձ հետ չեն Ռիդվելի և Բասիլիսկոսի հետ մենամարտելիս... Նրանք ինձ հետ չեն, երբ քշում էի ազրայելներին այն գիշեր, երբ Սիրիուսը փախավ... Նրանք ինձ հետ չեն գերեզմանոցում, այն գիշեր, երբ Վոլդեմորը վերադարձավ...

Եվ անարդարության նույն զգացումը, որը համակել էր նրան այդտեղ ժամանելու առաջին գիշերը, կրկին գլուխ բարձրացրեց նրա մեջ:

— Ես ակնհայտորեն ավելի շատ բան եմ արել, — վրդովված մտածեց Հարրին, — Ես նրանցից յուրաքանչյուրից շատ ավելին եմ արել:

— Բայց գուցե... — ասաց ցածր ձայնը, — գուցե Դամբլդորն Ավագներին այն բանի համար չի ընտրում, որ նրանք հաջողացնում են հայտնվել բոլորից շատ վտանգավոր իրավիճակներում: Գուցե նա Ավագներին ընտրում է այլ սկզբունքներով: Հնարավոր է, որ Ռոնը մի բան ունի, ինչը դու չունես:

Հարրին բացեց աչքերը և մատների միջով նայեց զգեստապահարանի ձանկավոր ոտներին՝ հիշելով Ֆրեդի ասածը. «Խելքը գլխին ոչ մեկի մտքով չէր անցնի Ռոնին Ավագ նշանակել...»:

Հարրին կամացուկ ծիծաղեց: Մեկ վայրկյան անց նա անտանելի ամոք զգաց իր մտքերի համար:

Ոոնը չէր խնդրել Դամբլդորին, որ նա իրեն Ավագի կրծքանշան տար: Դա Ոոնի մեղքը չէր: Մի՞թե ինքը՝ Հարրին, աշխարհում Ոոնի լավագույն ընկերը, պատրաստվում էր թթվել միայն այն բանի համար, որ ինքն ինչ-որ հիմար կրծքանշան չունի և Ոոնի թիկունքից երկվորյակների հետ ծիծաղելով, փչացնել Ոոնի համար այդ պահը, երբ կյանքում առաջին անգամ նա ինչ-որ բանով առաջ էր անցել իրենից:

Հանկարծ Հարրին լսեց Ոոնի ոտնաձայները: Նա ոտքի կանգնեց, քթի վրա ուղղեց ակնոցը և դեմքին մի անհոգ ժայռ պատկերեց, ճիշտ այն պահին, երբ Ոոնը դրնով ներս ընկավ:

— Հազիվ հասցրի, — երջանիկ հայտնեց Ոոնը, — ասաց, որ եթե կարողանա, անպայման «Մաքրասկյուռ» կգնի:

— Ու՞ու, ինչ լավ կլինի, — ասաց Հարրին, և անչափ հանգստացավ՝ կրկին լսելով շատ ծանոթ սեփական ձայնը, որն արդեն կեղծ չէր հնչում, — Ոո՞ն, ընկե՞ր, ապրե՞ս... Չես պատկերացնի, թե ինչքան ուրախ եմ քեզ համար, գիտե՞ս,

Ոոնի ժայռը դեմքից չքվեց:

— Անկեղծ ասած, մտքովս երբեք չէր անցնում, որ դա ես կլինեմ, — ասաց նա՝ լրջությամբ օրորելով գլուխը, — Ես համոզված էի, որ դու ես լինելու:

— Չէ՛հ, ես չափից դուրս շատ աղմուկ ու խնդիրներ եմ ստեղծել իմ շուրջը, — ասաց Հարրին՝ կրկնելով Ֆրեդի խոսքերը:

— Հա՛, — ասաց Ոոնը, — հա՛, ենթադրում եմ, որ միայն դա է պատճառը: Դեհ, ձամպրուկները շուտ հավաքենք վերջացնենք:

Տարօրինակ էր, թե նրանց ունեցվածքը որքան մեծ տիրույթով էր սփռվել ամբողջ տանը այն օրից ի վեր, ինչ այդտեղ էին եկել: Գրեթե մինչև երեկո նրանք զբաղված էին ամեն տեղից հավաքելով ու դպրոցական ձամպրուկների մեջ տեղավորելով իրենց գրքերն ու անձնական իրերը: Հարրին նկատեց, որ Ոոնը անդադար տեղից-տեղ էր դնում Ավագի կրծքանշանը: Սկզբում դրեց մահճակալի կողքի սեղանիկին, հետո դրեց իր ջինսի գրանդը, հետո նորից հանեց ու դրեց իր ծալված պարեզուտների վրա, ասես տեսնելու համար, թե կարմիրն ինչպես է դիտվում սկի վրա: Միայն երբ Ֆրեդն ու Ջորջը կրկին ներս մտան և առաջարկեցին Մշտական սոսնձնան

իմայանքով կպցնել այն նրա ձակատին, նա խնամքով փաթաթեց դա իր շագանակագույն գուլպաներից մեկով և ապահով դրեց ձամպրուկի մեջ:

Տիկին Ուիզլին Շեղածիգ փողոցից վերադարձավ ժամը վեցի կողմերը՝ բեռնված գրքերով և դարչնագույն թղթով փաթաթված մի երկար կապոցով, որի տեսքից Ոոնը երանությամբ տնքաց:

— Հիմա բաց չանե՞ս: Մարդիկ հավաքվում են ընթրիքի, և դուք լավ կանե՞ք անմիջապես ցած իջնե՞ք, — ասաց նա, բայց հենց այն պահին, երբ նա դուրս եկավ սենյակից, Ոոնը պոկեց փաթեթի թուղթը և հուզմունքից կարկամած, սկսեց մատնաչափ առ մատնաչափ ուսումնասիրել իր նոր ցախավելը՝ դեմքին չմարող հիացմունքի արտահայտությամբ:

Ներքենում, խոհանոցում տիկին Ուիզլին պատից պատ մի ալ կարմիր պաստառ էր կախել համեղ կերակուրներով բեռնված սեղանի գլխին, որի վրա գրված էր.

Հ Հ

ՇՆՈՐՀԱՎՈՐՈՒՄ ԵՆՔ ՄԵՐ ՆՈՐ ԱՎԱԳՆԵՐ՝ ՈՈՆԻՆ ԵՎ ՀԵՐՄԻՈՆԱՅԻՆ

Ճ Ճ

Հարրին դեռ այդքան լավ տրամադրությամբ չէր տեսել տիկին Ուիզլիին ամբողջ արձակուրդների ընթացքում:

— Ես մտածեցի, որ ավելի լավ կլինի, եթե այսօր ոչ թե սեղանի շուրջը նստած ձաշ ուտենք, այլ մի իսկական տոնական երեկոյթ անենք, — հայտնեց նա Հարրիին, Ոոնին, Հերմիոնային, Ֆրեդին, Ջորջին և Զինիին, երբ բոլորը մտան խոհանոց: — Զեր հայրն ու Բիլը արդեն ձանապարհին են, Ոոն: Ես երկուսին էլ բվեր եմ ուղարկել, և երկուսն էլ ուղղակի հիացած են, — ավելացրեց նա երջանիկ ժպտալով:

Ֆրեդը աչքերը ոլորեց ձակատի տակ:

Սիրիուսը, Լուպինը, Թոնքսը և Քինզլի Շաքլբոլթն արդեն խոհանոցում էին, իսկ Գիծ-Աչք Մուտիին կաղալով ներս մտավ, երբ Հարրին նոր էր մի գավաթ մեղրագինի վերցրել:

— Օ՞հ, Ալա՛ստոր, ինչ ուրախ եմ, որ եկել ես, — զվարք ասաց տիկին Ուիզլին, մինչ Գիծ-Աչքը հանում էր իր ճամփորդական թիկնոցը: — Մենք արդեն վաղուց էինք սպասում քեզ: Կարո՞ղ ես նայել, թե ի՞նչ կա հյուրասենյակի գրասեղանի մեջ: Մենք դրան ձեռք չենք տվել, համենայնդեպս, մինչև դու չստուգես:

— Հոգ չէ՛, Մո՛լի, իհարկե կստուգեմ:

Մուտիի վառ կապույտ աչքը վեր գլորվեց ու գամվեց խոհանոցի առաստաղին:

— Հյուրասենյակի՝ ասում ես... — մօնչաց նա, երբ աչքի խնձորակն անշարժացավ, — անկյունում կանգնած գրասեղանի մասի՞ն է խոսքը... Հա՛, տեսնում եմ... Հա՛, բոլորի համար կամ վերջը տամ, Մո՛լի:

— Ո՛չ, ո՞չ, ես ինքս կանեմ ավելի ուշ, — երջանիկ ժպտալով իրաժարվեց տիկին Ուիզլին, — դու քո խմիչքը վայելի՞ր: Մենք մի փոքր տոնակատարություն ենք անում, գիտե՞ս, — նա ձեռքով ցույց տվեց ալ կարմիր պաստառը, — Չորրորդ Ավագն է ընտանիքում, — ասաց նա՝ սիրագորով խառնշտելով Ունի մազերը:

— Ավա՞գ, է՞հ... — մօնչաց Մուտին, իր նորմալ աչքը գամելով Ունի վրա, միևնույն ժամանակ կախարդական աչքը պտտելով գլխի մեջ: Հարրին շատ անհարմար զգացում ուներ, որ այն նայում էր ուղիղ իրեն և մի քիչ հեռու գնաց՝ մոտենալով Սիրիուսին ու Լուպինին:

— Դեհ, շնորհավորում եմ, — ասաց Մուտին, իր նորմալ աչքով գննելով Ունին, — ասեմ քեզ, տղա՛ս, որ իշխանություն ունեցող մարդիկ միշտ հոգս ու խնդիրներ են ձգում իրենց շուրջը, բայց ենթադրում եմ, որ Դամբլդորի կարծիքով դու կարող ես ինքնուրույն դիմակայել իիմնական չարակնիքների մեծամասնությանը, այլապես նա քեզ Ավագ չէր նշանակի:

Ունի համար ակնհայտորեն անսպասելի էր նման տեսակետը, բայց նա հոր և ավագ եղբոր գալստյան շնորհիվ փրկվեց որևէ բան պատասխանելու անհրաժեշտությունից: Տիկին Ուիզլին այնքան լավ տրամադրություն ուներ, որ չբողոքեց անգամ, որ նրանք իրենց հետ բերել էին Մանդանգուսին: Վերջինս մի երկար վերարկու էր հագել, որը տարօրինակ ուռած էր շատ անսպասելի տեղերում, և մերժեց՝ այն հանելու և Մուտիի ճամփորդական թիկնոցի հետ կախելու առաջարկը:

— Դեհ, կարծում եմ, որ ժամանակն է մի կենաց ասելու համար, — ասաց պարոն Ուիզլին, երբ բոլորը վերցրին բաժակները: Նա բարձրացրեց իր գավաթը, — Ունի՛ և Հերմիո՛նայի, Գրիֆինդորի նոր Ավագների կենա՛ցը:

Ունը և Հերմիոնան ամաչկոտ ժպտում էին, մինչ բոլորը խմում էին նրանց կենացը, և հետո ցած դնելով բաժակները ծափահարեցին:

— Ես երբեք Ավագ չեմ եղել, — շատ զվարք խոստովանեց Թոնքսը Հարրիի թիկունքից, երբ բոլորը շարժվեցին դեպի սեղանը՝ ուտելիք վերցնելու: Նրա մազերը այդ երեկո լոլիկի գույնի կարմիր էին և այնքան երկար, որ հասնում էին մինչև գոտկատեղը: Նա կարծես Զինիի ավագ քույրը լիներ, — Մեր միաբանության ավագ դասախոսն ինձ ասաց, որ ես Ավագի համար անհրաժեշտ որոշակի բնութագրեր չունեմ:

— Օրինակ ի՞նչ բնութագրեր չունես, — ասաց Զինին՝ իր համար խորոված կարտոֆիլ ընտրելով:

— Օրինակ չեմ կարող կարգապահ լինել, — ասաց Թոնքսը:

Զինին ծիծաղեց: Հերմիոնան այնպիսի տեսք ուներ, ասես չգիտեր ժպտա՞լ, թե՝ ոչ և իր երկմտանքը վանելու համար մի շատ մեծ կում մեղրագինի կուլ տվեց, որն անմիջապես թռավ նրա շնչափողն ու ստիպեց, որ սկսի խեղդվելով հազար:

— Իսկ դու, Սի՛րիուս, — հարցրեց Զինին՝ ձեռքով խփելով Հերմիոնայի թիկունքին:

Սիրիուսը, որը Հարրիի կողքին էր կանգնած, սովորականի պես կարձ ծիծաղեց:

— Ոչ ոք ինձ երբեք Ավագ չէր դարձնի: Ես ու Զեյմսը չափազանց շատ էինք միասին տարբեր տեսակի հմայապատիճներ ստանում: Մեր ընկերության մեջ լավ տղան Լուպինն էր: Մեզնից միայն նա Ավագի կրծքանշան ստացավ:

— Կարծում եմ, որ Դամբլդորը հույս ուներ, որ այդպիսով ես կկարողանամ գոնե մի քիչ կարգի իրավիրել ին լավագույն ընկերներին, — ասաց Լուպինը, — Երևի պետք չէ խոստովանել, որ դա ինձ մազաշափ անգամ չիաջողվեց:

Հարրիի տրամադրությունը հանկարծ բարձրացավ: Ուրեմն նրա հայրիկը նույնպես Ավագ չի եղել: Անմիջապես երեկույթն ավելի հաճելի դարձավ: Նա

իր ափսեն լցրեց ուտելիքով՝ միանգամից զգալով, որ սենյակում հավաքված բոլորին կրկնակի անգամ ավելի շատ է սիրում:

Ունը զբաղված էր գովերգելով իր նոր ցախավելը բոլոր նրանց, ովքեր չեն հրաժարվում լսել:

— Տասը վայրկյանում հասնում է զրոյից յոթանասուն կմ ժամ արագության, վատ չի, չէ՞... Երբ մտածում ես, որ ըստ «Լավագույն ցախավել» ալմանախի «Գիսաստղ Երկուս-իննսունը» հասնում է միայն վաթսունի և այն էլ համընթաց քամու դեպքում...

Հերմիոնան մեծագույն լրջությամբ կիսվում էր Լուպինի հետ դովլաթների քաղաքացիական իրավունքների իր տեսակետների մասին:

— Մի՞թե պարզ չէ, որ դա ձիշտ նույնախի անարդարացի բարբաջանք է, ինչ մարդագայլերի սեգրեգացիան, ձիշտ չե՞մ ասում... Այդ ամենը գալիս է այն անթույլատրելի, ուղղակի սարսափելի դիրքորոշումից, որ հրաշագործ հասարակության կարծիքով իրենք ավելի բարձրակարգ են, քան մյուս բոլոր արարածները:

Տիկին Ուիզլին և Բիլը սովորականի պես վիճաբանում էին Բիլի մազերի երկարության մասին:

— ...Լրիվ ձեռքից գնացել ես ու եթե իրոք կարծում ես, որ երկար մազերը շատ բարետես են, ապա թող գոնե մի քիչ կարձացնեմ... Այդպես գոնե ավելի խնամված տեսք կունենաս, չէ՞ , Հա՛րոի...

— Օ՛հ, չգիտեմ... — ասաց Հարրին՝ մի քիչ տագնապած, որ իրենից էին նման կարծիք հարցնում: Նա հնարավորինս աննկատ ծլկեց նրանց մոտից ֆրեդի ու Ջորջի ուղղությամբ, որոնք մի անկյունում դավադիր խմբվել էին Մանդանգուսի հետ:

Մանդանգուսը ծայնը կտրեց, հենց որ տեսավ Հարրիին, բայց ֆրեդն աչքով արեց և գլխով հրավիրեց Հարրիին ավելի մոտենալ իրենց:

— Ամեն ինչ կարգին է, — հայտնեց նա Մանդանգուսին, — Հարրիին կարող են վստահել, նա մեր հիմնական ֆինանսական ներդրողն է:

— Տե՛ս, թե ինչ է ճարել մեզ համար Դանզը, — ասաց Ջորջը՝ ձեռքի մեջ բռնած ինչ-որ բան ցույց տալով Հարրիին: Նրա ափը լի էր չորացած սև լոբու հատիկներով, որոնցից շատ թույլ խրթխրթոց էր գալիս, թեև դրանք բացարձակապես անշարժ էին:

— Սրանք թունավոր Տենտակուլայի սերմեր են, — ասաց Զորջը, — մեզ պետք են Ծլկելու Ակրատիկների համար, բայց սրանք Հրաշագործական ապրանքների առջուվաձառքի ինդեքսավորման «Գիմ» կարգի, արգելված ապրանք են, ուստի մի քիչ դժվար էր ճարելը:

— Տասը գալեն բոլորի համար, ի՞նչ կասես, Դա՛նգ, — ասաց Ֆրեդը:

— Իմ բոլոր չարչարանքների դիմաց միայն տասը գալեն՝... — ասաց Մանդանգուսը՝ չոելով իր կախ ընկած անկյուններով, կարմրած աչքերը: — Կներե՛ք, տղանե՛ր, բայց ես քսան գալենից մի նաք պակասով չեմ տա:

— Դանգը սիրում է կատակել, — ասաց Ֆրեդը Հարրիին:

— Հա՛, նրա ամենահաջողված կատակն այն էր, որ ուզում էր վեց սիքելով մեզ ծախել մի պարկ ելուստավոր գրչափետուրներ, — ասաց Զորջը:

— Զգու՛յշ, — կամացուկ զգուշացրեց նրանց Հարրին:

— Ի՞նչի համար, — ասաց Ֆրեդը, — քանի դեռ Մանան թխսկանի պես կչկում է Ավագ Ոոնի շուրջը, մենք վախենալու բան չունենք:

— Բայց Մուդին կարող է աչքը ծեր վրա պահել, — հիշեցրեց Հարրին:

Մանդանգուսը նյարդայնացած հետ նայեց ուսի վրայով:

— Ա՛յ, դա ուրիշ բան, — փնչացրեց նա, — Ճիշտ ես ասում: Եղա՛վ, տղանե՛ր, թո՛ղ լինի տասը, միայն թե փողը հենց հիմա տվե՛ք:

— Կպա՛վ, Հա՛րոհի, — հիացած ասաց Ֆրեդը, երբ Մանդանգուսն իր գրպանների պարունակությունը դատարկելով երկվորյակների առաջ մեկնած ափերի մեջ, քստքստացնելով արդեն գնացել էր դեպի սնունդը: — Մենք լավ կանենք սրանք արագ վերև տանենք:

Հարրին նկատելի անհանգստացած նայեց նրանց հետևից: Նրա մտքով հենց այդ պահին անցավ, որ պարոն և տիկին Ուիզլիները գուցե ցանկանային իմանալ, թե ինչպես են Ֆրեդն ու Զորջը ֆինանսավորում գտել իրենց ծաղրատիկների խանութի համար, և անխուսափելիորեն նրանք ի վերջո կրացահայտեն ճշմարտությունը: Երեք կախարդների Հրաշամարտի շահումը երկվորյակներին տալն իրեն շատ ճիշտ թվաց այն պահին, երբ որոշեց այդպես անել, բայց ի՞նչ կլինի, եթե դրա պատճառով Ուիզլիների ընտանիքում մի նոր անհամաձայնություն սկսվի, և արդյունքում երկվորյակները Փերսիի պես հեռանան ընտանիքից: Արդյոք տիկին Ուիզլին կշարունակի Հարրիին հարազատ որդու պես վերաբերվել, եթե բացահայտի,

որ նա է օգնել Ֆրեդին ու Զորջին այնպիսի գործով զբաղվել, որը նրա կարծիքով անհարիր էր իր որդիներին:

Կանգնած մնալով այնտեղ, որտեղ երկվորյակները թողեցին իրեն, ծանրաբեռնված՝ ստամոքսում հանկարծ գոյացած մեղքի զգացումից, Հարրին ականջի պոչով լսեց սեփական անունը: Քինզի Շաքլբութի խոր կրծքային ձայնը լսելի էր նույնիսկ շրջապատի շատախոսության մեջ:

— ...իսկ ինչո՞ւ՝ Դամբլդորը Փոթթերին Ավագ չընտրեց, — հարցնում էր Քինզին:

— Նա անշուշտ իր պատճառներն է ունեցել, — պատասխանեց Լուպինը:

— Բայց դրանով նա ցույց կտար, որ վստահում է նրան: Անձամբ ես այդպես կանեհ, — պնդում էր Քինզին, — հատկապես, եթե հաշվի առնենք, թե «Մարգարե» օրաթերթն օրը մեջ ինչ հոդվածներ է տպագրում տղայի մասին:

Հարրին չշրջվեց: Նա չէր ուզում, որ Լուպինը կամ Քինզին իմանային, որ ինքը լսել էր նրանց խոսակցությունը: Ու թեև ընդհանրապես քաղցած չէր, Մանդանգուսի հետևից վերադարձավ սեղանի մոտ: Նրա ուրախությունը երեկոյթի կապակցությամբ ավարտվեց նույնքան արագ, որքան սկսվել էր: Նրա ուզած միակ բանը շտապ անկողին մտնելն էր:

Գիծ-Աչք Մուտին հավի տոտիկ էր հոտոտում իր քթի դեռ մնացած մասով: Երկար հոտոտելուց հետո նա վերջապես իրեն բավարարված զգաց՝ թույնի ոչ մի հետք չհայտնաբերելով, որովհետև հաձույքով ատամները խորց հավի մսի մեջ:

— ...Կորք իսպանական կաղնուց է՝ չար աչքի նկատմամբ դիմակայուն լաքով և տատանումների վերահսկման ներկառուցված համակարգ ունի, — այդ պահին ասում էր Ռոնը Թոնքսին:

Տիկին Ուիզլին սրտանց հորանցեց:

— Ես գնամ քնելուց առաջ բոխուսիձի հարցերը լուծեմ: Ա՛րթուր, չթողնե՞ս, որ զահելները մյուսների հետ շատ երկար մնան այստեղ, եղա՞վ: Բարի գիշեր, Հա՛րի, սիրելի՞ս, — ասաց տիկին Ուիզլին և դուրս եկավ խոհանոցից: Հարրին ցած դրեց իր ափսեն և մտածեց գուցե ինքն էլ կկարողանա աննկատ վերև ծլկել տիկին Ուիզլիի հետևից՝ առանց իր վրա ուշադրություն գրավելու:

— Լա՞վ ես, Փո՛թթեր, — մռնչաց Մուտին:

— Հա՛, լավ եմ, — ստեց Հարրին:

Մուդին մի կում արեց իր տափաշշից՝ վառ կապույտ աչքով կողքանց նայելով Հարրին:

— Մոտ արի՛, մի բան եմ ուզում ցույց տալ... Կարծում եմ, հաստատ կհետաքրքրի քեզ, — ասաց նա:

Մուդին պարեգոստի ներսի գրպանից հանեց մաշված եզրերով մի հին իրաշագործական լուսանկար:

— Սա Փյունիկի միաբանության առաջին կազմի ընդհանուր լուսանկարն է, — բանք ձայնով կամացուկ ասաց Մուդին: — Անցած գիշեր գտա, երբ փնտրում էի իմ երկրորդ Անտեսանելիության թիկնոցը, քանի որ Փողմորն այնքան քաղաքավարություն չունեցավ, որ ժամանակին վերադարձնի իր վերցրածը: Մտածեցի, որ երկի ժողովուրդը կուգենա տեսնել:

Հարրին վերցրեց լուսանկարը: Դա խմբակային լուսանկար էր՝ տասնյակից ավելի մարդկանցով: Ոմանք ձեռքով էին անում լուսանկարից, մյուսները վեր էին բարձրացնում ձեռքերում բռնած բաժակները և ուրախ նայում իրեն:

— Սա ես եմ, — ասաց Մուդին, առանց անհրաժեշտության մատնացույց անելով ինքն իրեն: Լուսանկարում անհնար էր Մուդիին անմիջապես չձանաչել, թեև նրա մազերը մի քիչ ավելի մուգ էին, և քիթն ամբողջությամբ տեղում էր, — և ահա Դամբլդորը իմ կողքին, Դիդալաս Դիգլը իմ ձախից... Այ, սա Մառլենա Մըքքինոնն է... Նրան սպանեցին լուսանկարվելուց երկու շաբաթ անց... Ամբողջ ընտանիքին սպանեցին... բոլոր Մըքքինոններին... Ահա Ֆրենկ և Ալիսա Լոնգբորոնները...

Հարրիի ստամոքսը, որն արդեն ճմլվում էր, կտրուկ սեղմվեց, երբ նա նայեց Ալիսա Լոնգբորոնին: Նա անմիջապես ձանաչեց նրա կլորավուն բարեհամբույր դեմքը, թեև երբեք չէր հանդիպել նրան, որովհետև Նեվիլն իր մոր կատարյալ պատկերն էր:

— Խե՞նձ ջահելներ... — մոռչաց Մուդին, — ավելի լավ էր մեռնեին, քան էդպես ողջ մնացին... Իսկ սա էմիլին Վանսն է, դու արդեն հանդիպել ես նրա հետ... Հրեն Լուպինը, երկի ձանաչեցիր... Բենջի Ֆենվիքը, նա նույնպես զոհվեց... Չկարողացանք նույնիսկ մարմինը ամբողջական գտնել... Այս կողմը շարժի՛ր, — ավելացրեց նա, մատով սեղմելով նկարի եզրին, և

լուսանկարի մարդիկ մի կողմ շարժվեցին, տեղ տալով նորերին, այնպես որ նրանք, ովքեր չէին երևում, առաջ եկան լուսանկարի մեջ:

— Այն մեկը եղար Բոունզն է, Ամելիա Բոունզի եղբայրը... Նրան է սպանեցին և նրա ընտանիքին նույնպես... Մե՛ծ հրաշագործ էր Եղարը... Սթարգիս Փողմորը, քոռանա՞մ ես, ի՞նչ ջահել է այստեղ... Կարադոք Դիրբորնը, անհետացավ սրանից վեց ամիս անց, նույնիսկ մարմինը չգտանք... Հազրիդն է, անշուշտ... Մի մազ չի փոխվել, կարծես... Էլֆիաս Դոուշը, նրան էլ ես հանդիպել... Լրիվ մոռացել էի, որ սրա նման ապուշ գլխարկ էր դնում... Գեղեցոն Փրյուիթը... Հինգ մահակերներով էին հարձակվել նրա ու նրա եղբայր Ֆաբիանի վրա... Կռվեցին ու մեռան իսկական հերոսների պես... Նորից սեղմի՛ր, նորից սեղմի՛ր...

Լուսանկարում պատկերված փոքր մարդիկ տեղաշարժվեցին ու տեղ տվեցին հետևի շարքերում կանգնածներին և նրանք, ովքեր չէին երևում, առաջին շարք մտան:

— Սա Դամբլորի եղբայր Աբերֆորդն է.... Սրանից հետո էլ ոչ մի անգամ չեմ տեսել նրան, շատ տարօրինակ երևույթ է.... Այ, այս աղջիկը Դորկաս Մեդոուզն է... Վոլդեմորթը նրան անձանք սպանեց... Սիրիուսը՝ դեռ կարծ մազերով... Ահա և նրանք... Մտածեցի, որ կուգենայիր տեսնել...

Հարրիի սիրտը տակնուվրա եղավ: Նրա մայրիկն ու հայրիկը լուսանկարից ժպտում էին իրեն, նստած մի փոքրամարմին, ջրակալած աչքերով մարդու երկու կողմերում, որին Հարրին անմիջապես ձանաչեց որպես Մտրակ, հենց այն մարդը, որը դավաճանել էր իր ծնողներին, մատնել նրանց տան տեղը Վոլդեմորթին և այդպիսով օգնել նրանց սպանությանը:

— Ե՞հ... — ասաց Մուլին:

Հարրին վեր նայեց Մուլիի սպիածածկ ու աղճատված դեմքին: Մուլին ինքն էլ ակնհայտորեն հիշողությունների ազդեցության տակ էր:

— Հա՞ — ասաց Հարրին՝ կրկին փորձելով ժպտալ. — Ըսմ, ես հիշեցի... որ դեռ մինչև վերջ չեմ հավաքել...

Նա ստիպված չէր հորինել, թե դեռ ինչը չի հասցրել հավաքել, որովհետև Սիրիուսը հենց այդ պահին հարցրեց.

— Այդ ի՞նչ է ձեռքիդ, Գի՛ժ-Աչք, — և Մուլին շրջվեց դեպի Սիրիուսը: Հարրին հնարավորինս աննկատ անցավ խոհանոցով, դուրս սողոսկեց դրոնով և սկսեց արագ բարձրանալ, քանի դեռ ոչ ոք իրեն հետ չէր կանչել:

Նա չէր հասկանում, թե ինչու էր այդքան ցնցված: Նա առաջ էլ էր տեսել իր ծնողների լուսանկարները: Ի վերջո հանդիպել էր նաև Մտրակին և գիտեր ամբողջ պատմությունը, բայց այդպես անակնկալ տեսնել նրանց, երբ բնավ պատրաստ չէր... Նա նույնիսկ բարկացավ Մուտիի վրա: Ոչ ոքի դուր չէր գա նման անակնկալը... Դրանից բացի... այդպես տեսնել նրանց՝ շրջապատված բոլոր, բոլոր այդ մարդկանց երջանիկ դեմքերով... Բենջի Ֆենվիքը, որի մարմնից միայն բզկտված կտորներն էին գտել... Գեղեցոն Փրյուիթը, որը գոհվել էր հերոսի նման... Լոնգբրումները, որոնք խելագարվել էին կտտանքներից... Բոլոր այդ մարդիկ երջանիկ մնաս բարով էին անում լուսանկարից, չիմանալով, թե ինչ ճակատագիր էր սպասում իրենց: Դեհ, Մուտիի համար գուցե դա հետաքրքիր էր, բայց Հարրին դրանից միայն անասելի վիատվեց:

Հարրին ոտքերի մատների վրա կրկին անցավ տնային դովլաթների խրտվիլակ գլուխների հավաքածուի կողքով, բայց հասնելով առաջին աստիճանահարթակին, ինչ-որ տարօրինակ ձայներ լսեց: Ինչ-որ մեկը հեկեկալով լաց էր լինում հյուրասենյակում:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — ձայն տվեց Հարրին:

Պատասխան չեղավ, բայց հեկեկոցը շարունակվեց: Նա երկու-երկու ցատկելով վեր սլացավ մնացած աստիճաններով, արագ անցավ աստիճանահարթակով և բաց արեց հյուրասենյակի դուռը:

Ինչ-որ մեկը կծկված սեղմվել էր հեռավոր մութ պատին, և կիսախավարի մեջ երևում էր միայն կախարդական փայտիկ բռնած ձեռքը, իսկ մարմինն անզուսպ ցնցվում էր հեկեկոցներից: Պատուհանից ընկնող լուսնի լույսի մեջ փոշոտ, հին գորգին պառկած էր ակնհայտ անկենդան Ռոնը:

Կարծես ողը միանգամից դուրս մղվեց Հարրիի թոքերից: Նրան թվաց, թե ցած էր ընկնում հատակի միջով: Նրա ուղեղը մեկ ակնթարթում սառցակալեց... Ռոնը՝ մեռած... Ո՞չ, դա անհնար էր... Բայց մի րոպե... Դա չէր կարող ճիշտ լինել, որովհետև Ռոնը ներքենում էր...

— Տիկին Ռիզլի^o, — խզված ձայնով հարցրեց Հարրին:

— Ռ-ռ-ռիդի՛ քուլուս, — հեկեկաց տիկին Ռիզլին, իր ցնցվող կախարդական փայտիկը ցցելով դեպի Ռոնի մարմինը:

Ճը՛րթ...

Ոոնի մարմինը դարձավ Բիլը՝ ծեռքերն անկենդան մեկնած երկու կողմի վրա և լայն բացված չտեսնող աչքերով փուլած գետնին... Տիկին Ուիզլին ավելի ուժեղ հեկեկաց:

— Ո-ոիդի՛քուլուս... — կրկին տնքաց նա:

Ճը՛րթ...

Բիլին փոխարինեց պարոն Ուիզլիի մարմինը՝ ակնոցը թեք կախված մի ականջից, և գունատ դեմքի վրայով ճակատից հոսող արյան մի բարակ շիթով:

— Ո՞չ, — հառաչեց տիկին Ուիզլին, — Ո՞չ... Ոիդի՛քուլուս... Ոիդի՛քուլուս... ՈիԴԻ՛ՔՈՒԼՈՒՄ...

Ճը՛րթ: Մեռած երկվորյակները... Ճը՛րթ: Մեռած Փերսին... Ճը՛րթ: Մեռած Հարրին...

— Տիկին Ուիզլի՛, դուրս եկե՛ք, ուղղակի դուրս եկե՛ք այստեղից, — գոռաց Հարրին՝ անթարթ նայելով գետնին փուլած սեփական մեռած մարմնին, — թո՛ղ մեկ ուրիշը փորձի...

— Ի՞նչ է կատարվում:

Լուպինը վազելով բարձրացել էր ներքևից, իսկ նրա հետևից Սիրիուսը, Մուտին կաղալով արագ բարձրանում էր նրանց հետևից: Լուպինը նայեց տիկին Ուիզլիին, հետո հատակին ընկած մեռած Հարրիին և անմիջապես ամեն ինչ հասկացավ: Արագ հանելով իր կախարդական փայտիկը՝ նա շատ հաստատուն ու հստակ ասաց.

— Ոիդի՛քուլուս:

Հարրիի մարմինը անհետացավ: Նրա պառկած տեղում մի արծաթե գունդ հայտնվեց: Լուպինը մի անգամ էլ ցնցեց իր կախարդական փայտիկը, և գունդն անհետացավ՝ իր հետևից թողնելով գորշ ծխի փոքրիկ ամպիկ:

— Օ-օ-օ՛հ... — շնչասպառ հառաչեց տիկին Ուիզլին և սկսեց փոթորկալից հեկեկոցով լաց լինել՝ դեմքը թաղելով ծեռքերի մեջ:

— Մո՛լի, — կոտրված ծայնով ասաց Լուպինը՝ մոտենալով նրան, — Մո՛լի պետք չէ...

Հաջորդ վայրկյանին նա հեկեկոցով հենվեց Լուպինի ուսին:

— Մո՛լի, դա ընդամենը բոխոխիծ էր, — ասաց Լուպինը՝ սփոփելով նրան ու շոյելով նրա գլուխը, — ընդամենը մի հիմար բոխոխիծ էր:

— Ես միշտ տեսնում եմ նրանց մ-մեռա-ա-ա՛ծ... — հառաչում էր տիկին Ուիզլին, — մի՛շտ, մի՛շտ, մի՛շտ... Ես միշտ տեսնում եմ դա երազում...

Սիրիուսը նայում էր գորգի այն կետին, որտեղ ընկած էր Հարրիի մարմինը ձևացնող բոխովիճը: Մուդին նայում էր Հարրիին, որը խուսափում էր նայել նրա դեմքին: Նա ենթադրեց, որ Մուդիի կախարդական աչքը հետևել էր իրեն խոհանոցից դուրս գալու ամբողջ ձանապարհին:

— Վ-վ-ոչինչ չասեք Արթուրին, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ արդեն հանդարտվող հեկեկոցներով և արագ-արագ սրբելով աչքերը թևերով: — Չ-չ-չեմ ուզում, որ նա իմանա, թե ինչ հիմարն եմ ես:

Լուպինը նրան մի թաշկինակ տվեց, և նա աղմուկով մաքրեց քիթը:

— Հա՛րի, ների՛ր ինձ: Հիմա ի՞նչ ես մտածելու իմ մասին, — դողալով ասաց նա, — կմտածես, որ նույնիսկ մի բոխովիճից չեմ կարող ազատվել:

— Ինչ եք ասում, ես նման բան չեմ մտածի, — փորձելով ժպտալ՝ ասաց Հարրին:

— Ես ուղղակի... այնքան, այնքան շատ եմ վախենում ձեզ համար, — ասաց նա, չկարողանալով զսպել իտող արցունքները: — Ընտ-տամիքիս կե-եսը Միաբանությունում է, իրաշք կլինի, եթե բոլ-լորս ողջ ու առողջ դուրս գանք այս ամ-մենից: իսկ Փը-Փերսին ընդհանրապես մեզ հետ չի խոսում: Ի՞նչ կլինի, եթե նը-նրա հետ մի սա-արսափելի բան կատարվի, իսկ մը-մենք նրա կողքին չը-չլինենք... Ի՞նչ կլինի, եթե ես ու Արթուրը սպա-անվենք... Ո-ո-ո՞վ կհոգա Ոռնին ու Զինին...

— Մո՛լի, բավական է, — հաստատում ասաց Լուպինը, — Այս անգամ լրիվ ուրիշ է: Մենք թույլ չենք տա, որ կրկնվի նույնը, ինչ անցած անգամ: Միաբանությունը ավելի լավ է պատրաստված, մենք ժամանակին ենք գործի անցել, մենք գիտենք, թե ինչ է ուզում Վոլդեմորթը:

Տիկին Ուիզլին վախեցած կամացուկ տնքած անվան բարձրածայնումից:

— Օ՛հ, Մո՛լի, վերջացրու՛, ժամանակն է, որ սովորես լսել նրա անունը: Ինձ լսի՛ր, ես չեմ կարող խոստանալ, որ ոչ մեկին ոչինչ չի պատահի, ոչ ոք չի կարող խոստանալ դա, բայց մենք շատ ավելի լավ ենք գինված, քան նախորդ անգամ: Այն ժամանակ դու Միաբանությունում չէիր, դու չես հասկանա, թե ինչ եմ ուզում ասել: Անցած անգամ մահակերները մեզնից քսան անգամ շատ էին: Մեզնից յուրաքանչյուրի դեմ նրանք քսան հոգով էին գալիս, ոհմակով հարձակվում ու վերացնում էին մեզ մեկ առ մեկ:

Հարրին կրկին մտածեց լուսանկարի մասին, կրկին հիշեց իր ծնողների երջանիկ ժպտացող դեմքերը: Նա գիտեր, որ Մուդին դեռ դիտում էր իրեն:

— Մի՛ անհանգստացիր Փերսիի համար, — կարձ ասաց Սիրիուսը: — Նա կվերադառնա տուն: Վաղ թե ուշ Վոլդեմորթը կսկսի բացահայտ գործել: Իսկ երբ նա իրեն բացահայտի, ամբողջ Նախարարությունը կսկսի աղերսել, որ ներենք իրենց: Եվ ես համոզված չեմ, որ կընդունեմ նրանց ապաշխարանքը, — դառնացած ավելացրեց նա:

— Իսկ ինչ վերաբերում է, թե ով է հոգալու Ունին ու Զինին, եթե դու և Արթուրը մեռնեք, — թեթևակի ժպտալով ասաց Լուպինը, — ինչ ես կարծում, մենք կթողնե՞նք, որ նրանք սովամահ լինեն:

Տիկին Ուիզլին արցունքների միջով կոտրված ժպտաց:

— Ինչ հիմարն եմ ես, — մրգմրթաց նա՝ չորացնելով աչքերը:

Բայց Հարրին, տասը րոպե անց իր հետևից փակելով ննջասենյակի դուռը, չէր կարող մտածել, որ տիկին Ուիզլին հիմար էր կամ հիմքեր չուներ անհանգստանալու համար: Նա դեռ տեսնում էր հնամաշ լուսանկարում իր ծնողների ժպտացող դեմքերը՝ անտեղյակ, որ իրենց կյանքերը, իրենց շուրջը կանգնած շատ ուրիշների կյանքերի նման, մոտ էին ավարտին: Տիկին Ուիզլիի ընտանիքի անդամներից յուրաքանչյուրի մեռած մարմնի տեսքն ընդունող բոխուսիձը դեռ վար պատկերվում էր նրա աչքերի առաջ:

Հանկարծ առանց նախազգուշացման նրա ճակատի սպին ուժգին ցավաց, և ստամոքսը սեղմվեց:

— Վե՛րօ տու՛ր, — կտրուկ հրամայեց նա ինքն իրեն՝ շփելով ճակատը, և ցավը փոքր-ինչ մարեց:

— Խելագարության առաջին նշանն է... Հենց այդպես է սկսվում... Նախ սկսում ես խոսել սեփական գլխիդ հետ... — մի չարախինդ ծայն ասաց դատարկ նկարից:

Հարրին ուշադրություն չդարձրեց: Հանկարծ նա իրեն շատ ավելի հասուն զգաց, քան երբեք, և նրան չնչին ու երեխայական թվաց այն, որ ընդամենը մեկ ժամ առաջ կարող էր մտածել ծաղրատիկների ինչ-որ խանութի մասին, կամ անհանգստանալ, թե ով է ստացել Ավագի կրծքանշանը:

፭ ፻

Գլուխ 10. Լունա Լավգուղը

Այդ գիշեր Հարրին շատ անհանգիստ քնեց: Երազներում տեսնում էր իր ծնողներին, չգիտես ինչու Կյուսակի մեռած մարմնի վրա լացող տիկին Ուիզլիին, որի կողքին կանգնած էին Ունը և Հերմիոնան՝ գլխներին դրած բարձր թագերով: Հետո, ինչպես վերջին ժամանակներում իր տեսած բոլոր երազներում, Հարրին հայտնվեց մի նեղ միջանցքում, որի ծայրում մի կողպած դուռ կար: Նա կտրուկ արթնացավ ճակատի սպիի ուժեղ ցավից: Ունը արդեն հագնված էր և իր հետ էր խոսում:

— Լավ կանես շտապե՞ս, Մաման արդեն պայթունավտանգ տաքության է հասել և կես ժամ է, ինչ գոռում է, որ ուշանալու ենք գնացքից:

Տանը ուժեղ խառնաշվոր ու իրարանցում էր տիրում: Արագ հագնվելիս Հարրին ներքեկց լսվող աղմուկ-աղաղակից հասկացավ, որ ֆրեղն ու Զորջը՝ ծուլանալով ձեռքով ցած իջեցնել իրենց ծանր ճամպրուկները՝ կախարդել էին դրանք, որպեսզի ինքնուրույն թռչելով ցած իջնեն աստիճաններով, սակայն ճամպրուկները ճանապարհին հարվածել էին Զինիին ու ցած գլորել նրան ամբողջ աստիճանաշարով՝ վերևի հարկից մինչև նախասրահը: Տիկին Բլեքը և տիկին Ուիզլին երկուսն էլ ճշում էին կոկորդներում եղած ամբողջ ուժով:

— ...ԿԱՐՈՇ ԷԻՔ ՆՐԱՆ ԼՈՒՇ ՎՆԱՍ ՀԱՍՑՆԵԼ, ԴՈՒՔ, ԱՊՈՒՇՆԵՇ...
ՈՉ ՄԻ ԳՐԱՍ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՎՈՒԹՅՈՒՆ...

— ...ԿԵՂՏՈՏ ԱՅԼԱՍԵՌՎԱԾՆԵՇ... ՊՂԾՈՒՄ ԵՔ ԾՆՈՂՆԵՐԻՍ
ՏՈՒՆԸ...

Հերմիոնան խառնաշվորի մեջ վազելով մտավ սենյակ, ճիշտ այն պահին, երբ Հարրին հագնում էր մարզական կոշիկները: Հեղվիզը նստած էր նրա ուսին, իսկ Ծուռթաթը նրա գրկին էր:

— Հեղվիզը հենց նոր վերադարձավ ծնողներիս պատասխանով:
Բուն թերը թափահարեց ու թռավ նստեց զգեստապահարանի գլխին:
— Դու դեռ պատրաստ չե՞ս:
— Գրեթե պատրաստ եմ: Իսկ Զինին ինչպե՞ս է, — հարցրեց Հարրին՝ շտապ քթին դմելով ակնոցը:

— Տիկին Ուիզլին նրան ուշքի է բերում, — ասաց Հերմիոնան, — բայց Գիծ-Աչքն ասում է, որ չենք կարող տնից դուրս գալ հիմա, քանի դեռ Սթարգիս Փողմորը չի եկել, այլապես պահակախումբը մեկ հոգով պակաս կլինի:

— Պահակախումբը, — զարմացավ Հարրին, — մենք ինչ է, Քինզզ-Քրոս կայարան պահակախումբով ենք գնալու:

— Ոչ թե մենք, այլ դու պետք է Քինզզ-Քրոս գնաս պահակախումբով, — ուղղեց նրան Հերմիոնան:

— Ինչո՞ւ, — վրդովված հարցրեց Հարրին: — Եթե չեմ սխալվում, Վոլդեմորթը հիմա թաքնվում է: Թե՞ ուզում եք ասել, որ նա կարող է հանկարծ մի աղբարկող միջից դուրս թռչել ու ինձ իր հետ քաշել-տանել աղբարկող մեջ:

— Ես չգիտեմ, Գիծ-Աչքն է այդպես ասում, — ասաց Հերմիոնան՝ ցրված նայելով իր ժամացույցին, — բայց եթե մենք շատ շուտով դուրս չգանք, հաստատ կուշանանք գնացքից:

— Ի՞՞Չ եք ԱՆՌԻՍ ԱՅՆՏԵԴ ՎԵՐԵՎՈՒՄ... ՎԵՐԶԱՊԵՍ ԻԶՆԵԼՈՒ՞ Եք, թե ՈՉ... — գոռաց ներքեկից տիկին Ուիզլին: Հերմիոնան այնպես վեր ցատկեց տեղից, ասես խայթոց էր ստացել, և վազքով դուրս եկավ սենյակից: Հարրին բռնեց Հեղվիզին ու առանց այլայլության ուղղակի խցկեց վանդակի մեջ և, մյուս ձեռքով հետևից քարշ տալով իր ճամպրուկը, շտապեց Հերմիոնայի հետևից:

Տիկին Բլեքի դիմանկարն արդեն հասել էր կատաղության գագաթնակետին, բայց բոլորն այնքան զբաղված էին, կամ գուցե այնքան էին սովորել նրա գործողություններին, որ ոչ մեկը չէր մտածում նրա դիմանկարը վարագույներով ծածկելու մասին: Համ էլ նախարարության այնպիսի աղմուկ էր տիրում, որ միևնույն է, չեին կարողանա նրան երկար լուր պահել:

— Հա՛րի, դու պետք է գաս ինձ ու Թոնքսի հետ, — բղավեց տիկին Ուիզլին՝ ջանալով կրկնվող հայիոյանքներից ավելի բարձր գոռալ (ՀՈՂԱՐՅՈՒՆԵՐ, ՏԱԿԱՆՔՆԵՐ, ԱՅԼԱՍԵՌՎԱԾՆԵՐ, ՆՈՂԿԱՆՔԻ ԾՆՈՒՂՆԵՐ), — թո՛ղ այստեղ քո ճամպրուկը և բվին, Ալաստորը կհոգա բոլորի ճամպրուկների համար: Oh, աստծո սիրու՛յն, Սի՛րիուս, Դամբլդորն ասաց՝ ո՛չ...

Այդ պահին արջի պես մեծ ու փրչոտ մի սև շուն հայտնվեց Հարրիի կողքին, որը մագլցելով նախասրահը խցանած բազմաթիվ ձամպրուկների վրայով, փորձում էր հասնել տիկին Ուիզլիին:

— Օ՛հ, ազնի՛վ խոսք, չգիտեմ ինչ ասեմ, — հուսահատված ասաց տիկին Ուիզլին, — լա՛վ, եթե մի բան պատահի, պատասխանատուն դու ես:

Նա բաց արեց մուտքի դռան կողաքները և դուրս եկավ սեպտեմբերյան թույլ արևի տակ: Հարրին ու սև շունը գնացին նրա հետևից: Դուքը թրիսկոցով փակվեց, և տիկին Բլեքի գոռգոռոցներն ակնթարթորեն դադարեցին:

— Իսկ ու՞ր է Թոնքսը, — հարցրեց Հարրին՝ նայելով շուրջը, մինչ իջնում էին թիվ տասներկու տան մուտքի աստիճաններով, որոնք անհետացան այն պահին, երբ նրանք ոտք դրեցին փողոցի մայթին:

— Նա մեզ այնտեղ է սպասում, — շատ չոր ասաց տիկին Ուիզլին՝ աչքերը փախցնելով Հարրիի կողքին սնամնացող սև շնից:

Մի տարեց կին ողջունեց նրանց անկյունի մոտ: Նա շատ մանր գանգուր ու գորշ մազեր ուներ և մանուշակագույն կարկանդակի նման մի գլխարկ էր դրել գլխին:

— Ողջու՛յն, Հա՛րրի, — ասաց նա՝ աչքով անելով, — լավ կանենք շտապենք, չէ՞ Մո՛լի, — ավելացրեց նա՝ նայելով իր ժամացույցին:

— Գիտե՛մ, գիտե՛մ, — տնքաց տիկին Ուիզլին՝ քայլերը մեծացնելով, — բայց Գիծ-Աչքն ուզում էր անպայման սպասել Սթարգիսին: Եթե միայն Արթուրը կարողանար մեզ համար նորից մեքենա բերել Նախարարությունից: Բայց Ֆաջն այս օրերին նրան նույնիսկ մի դատարկ թանաքաման թույլ չի տա փոխառնել: Չեմ պատկերացնում, թե մազներն ինչպես են ընդհանրապես երթևեկում առանց հրաշագործելու:

Բայց մեծ, սև շունը ուրախ հաշեց և գլուր-մլուր վազեց նրանց շուրջը՝ վախեցնելով աղավնիներին ու պտտվելով սեփական պոչի հետևից: Հարրին ուղղակի չկարողացավ զսպել ծիծաղը: Սիրիուսը շատ երկար էր մնացել տանը փակված: Տիկին Ուիզլին, գրեթե ինչպես մորաքույր Պետունիան, շրթունքները հավաքեց՝ պինդ ձգված քսակի բերանի պես:

Քսան րոպեից ոտքով հասան Քինզզ Քրոս կայարան, և ոչ մի հիշարժան բան այդ ընթացքում չպատահեց, բացի նրանից, որ Հարրիին զվարձացնելու համար Սիրիուսը մեկ-երկու կատու հալածեց փողոցում: Մտնելով կայարան նրանք շատ անբռնազբոս տեսքով մի քիչ ֆրֆուացին թիվ ինը և տասը

կառամատույցների միջև, մինչև մոտակայքում մարդ չմնաց, հետո հերթով հենվեցին պատին ու բարեհաջող մտան թիվ ինը և երեք քառորդ կառամատույցը, որտեղ Հոգվարթսի Ճեայլնթացն արդեն գոլորշի էր փսխում դպրոց մեկնող ուսանողներով ու նրանց ընտանիքներով լեփ-լեցուն կառամատույցի վրա: Հարրին ներշնչեց ծանոթ հոտը և զգաց, որ սիրտը տեղն ընկավ: Նա իրոք տուն էր վերադառնում:

— Հուսով եմ մյուսներն էլ ժամանակին տեղ կհասնեն, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ անհանգստացած հետ նայելով կառամատույցի երկաթակուռ կամարին, որով նոր մարդիկ էին ներս մտնում:

— Ինչ լավ շուն ունես, Հա՛րի, — ձայն տվեց մանր «դրեդ» հյուսքերով մի տղա:

— Շնորհակալություն, Լի՛, — ասաց Հարրին, լայն ժպտալով, մինչ Սիրիուսը ջանասիրաբար պոչն էր թափ տալիս:

— Օ՛հ, վերջապե՞ս, — հանգստացած արտահայտությամբ ասաց տիկին Ուիզլին, — տեսե՞ք, Ալաստորը եկավ բոլորի ճամպրուկներով:

Բեռնակրի գլխարկը խոր քաշած իր մեծ ու փոքր, անհավասար աչքերին, Մուտին կաղալով ներս մտավ կամարի տակով՝ առջևից հրելով նրանց ճամպրուկներով բեռնված սայլակը:

— Ամեն ինչ լավ է, — քթի տակ ասաց նա տիկին Ուիզլիին ու Թոնքսին, — չեմ կարծում, թե մեզ որևէ մեկը հետևում էր:

Մի քանի վայրկյան անց պարոն Ուիզլին դուրս եկավ կառամատույց Ոտնի և Հերմիոնայի հետ: Գրեթե դատարկել էին բեռնասայլակը, երբ ֆրեդը, Զորջը և Ջինին ժամանեցին Լուպինի հետ:

— Ոչ մի խնդիր չեղա՞վ, — մօնչաց Մուտին:

— Ոչ մի, — ասաց Լուպինը:

— Ես Սթարգիսի մասին կզեկուցեմ Դամբլդորին, — ասաց Մուտին, — սա արդեն երկրորդ անգամն է այս շաբաթ, որ չեկավ պայմանավորված ժամին: Մանդանգուսի պես անվստահելի է դառնում:

— Դե՛հ, ձեզ լավ կնայեք, — ասաց Լուպինը՝ հերթով սեղմելով բոլոր մեկնողների ձեռքերը և վերջուն սեղմեց Հարրիի ձեռքն ու բարեկամաբար թփրփացրեց նրա ուսին, — Հա՛րի, զգույշ կլինե՞ս:

— Հա՛, գլուխող կախ կպահե՞ս, իսկ աչքերդ չորս արած, — ասաց Մուտին՝ նույնպես սեղմելով Հարրիի ձեռքը, — և բոլորիդ է վերաբերում,

Երկար մտածե՞ք, թե ինչ եք գրում նամակներում: Իսկ ավելի լավ կլինի, որ նամակով ընդհանրապես ոչ մի կասկածելի բան չհաղորդեք:

— Անչափ ուրախ էի բոլորիդ հետ ծանոթանալու համար, — ասաց Թոնքսը՝ ջերմ գրկելով Հերմիոնային ու Զինիին: — Հուսով եմ, շուտով նորից կիանդիպենք:

Լսեց շոգեքարշի նախազգուշական շչակը: Կառամատույցի վրա դեռ կանգնած ուսանողները սկսեցին շտապ գնացք նստել:

— Արա՛գ, արա՛գ, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ խառնաշփոթի մեջ առանց հերթի գրկելով բոլորին, ով կպատահեր, և հաշիվը կորցնելով երկու անգամ գրկեց Հարրիին: — Կգրե՛ք: Զեզ լավ կպահե՛ք: Եթե որևէ բան մոռացած լինեք, մենք կուղարկենք: Գնացք մտե՛ք, արա՛գ, արա՛գ...

Մեծ սև շունը մի քանի վայրկյան կանգնեց հետևի ոտքերի վրա ու իր առջևի թաթերը դրեց Հարրիի ուսերին, բայց տիկին Ուիզլին Հարրիին արագ քշեց դեպի գնացքի դուռը, քթի տակ բարկացած ֆշացնելով.

— Աստծո սիրույն, քեզ շան պես պահի՛ր, Սի՛րիուս:

— Կտեսնվե՛նք, — բաց պատուհանից գոռաց Հարրին, և գնացքը շարժվեց տեղից: Ունը, Հերմիոնան և Զինին նրա կողքին կանգնած ձեռքով էին անում: Թոնքսի, Լուայինի, Մուլիի, տեր և տիկին Ուիզլիների կերպարանքները շատ արագ փոքրացան, բայց սև շունը պոչը թափահարելով դեռ վազում էր գնացքի պատուհանի կողքով, իսկ կառամատույցի վրա կանգնած մարդիկ ծիծաղում էին գնացքի հետևից ընկած շան վրա: Հետո գնացքը մտավ շրջադարձի մեջ, և Սիրիուսը նույնպես անհետացավ:

— Նա չպետք է գար մեզ հետ, — ասաց Հերմիոնան շատ անհանգիստ ձայնով:

— Օ՛հ, մի քիչ լավատես եղե՛ք, հա՞... — ասաց Ունը, — խեղճը ամիսներ շարունակ արև ու երկինք չեր տեսել:

— Դե՛հ, — ասաց Ֆրեդը՝ շիելով ձեռքերը, — մենք ձեզ հետ շատախոսելու ժամանակը չունենք: Մենք լիի հետ գործ ունենք: Հետո կտեսնվենք, — և նա ու Զորջը միջանցքով շտապեցին դեպի աջ:

Գնացքն արագություն էր հավաքում, և պատուհանի հետևում տները, մի ակնթարթ երևալով, հետ էին սուրում: Սի քանի վայրկյան տեղում կանգնած ձոճվելուց հետո՝ Հարրին հարցրեց.

— Դեհ ի՞նչ, չգնա՞նք մի ազատ խցիկ գտնենք:

Ոոնը և Հերմիոնան հայացքներ փոխանակեցին:

— Ըստ, — ասաց Ոոնը:

— Դեհ, ըստ... Ես ու Ոոնը պետք է գնանք Ավագների վագոնը, — ամաչելով ասաց Հերմիոնան:

Ոոնը աշխատում էր չնայել Հարրիին: Նրան միանգամից շատ հետաքրքրեցին իր ծախս ձեռքի եղունգները:

— Օ՛հ, — ասաց Հարրին. — Լա՛վ... Բարի՛:

— Չեմ կարծում, որ ստիպված կլինենք ամբողջ ճանապարհին այնտեղ մնալ, — արագ ասաց Հերմիոնան: — Մեր նամակներում գրված էր, որ պետք է ցուցումներ ստանանք դպրոցի Առաջին տղա և Առաջին աղջիկ աշակերտներից ու հետո պետք է ժամանակ առ ժամանակ շրջենք վագոններով:

— Բարի՛, — կրկին ասաց Հարրին: — Դեհ... ուրեմն ավելի ուշ կիանդիպենք, չէ՞...

— Հա՛, իհարկե, — ասաց Ոոնը՝ մի կարծ անհանգիստ հայացք գցելով Հարրիի վրա: — Ի՞նչ մի զլխացավանք է Ավագների վագոն գնալը... Ես ավելի շուտ... Բայց մենք ստիպված ենք... Ուզում եմ ասել, ես դրանից ոչ մի հաձույք չեմ ստանում, ես Փերսին չեմ, — վախեցած ավարտեց նա:

— Ես գիտեմ, թե դու ով ես, — ասաց Հարրին ու ժպտաց: Բայց հենց որ Հերմիոնան ու Ոոնը իրենց ճամպրուկներով, Ծուռթաթի զամբյուղով և Շափյուղասարեկի վանդակով հեռացան դեպի շոգեքարշի կողմը, Հարրին իրեն տարօրինակ լքված զգաց: Նա դեռ երբեք Հոգվարտսի ճեպընթացում առանց Ոոնի չէր ճամփորդել:

— Արի՛, — ասաց Զինին, — Եթե մի քիչ շտապենք, գուցե նրանց համար էլ տեղեր պահենք:

— Գնացի՞նք, — ասաց Հարրին մի ձեռքով վերցնելով Հեղվիզի վանդակը, իսկ մյուսով իր ճամպրուկի բռնակը: Նրանք սկսեցին դանդաղ շարժվել միջանցքով՝ ապակե դռների միջով նայելով խցիկների մեջ, որոնք արդեն լեփ-լեցուն էին: Հարրին չէր կարող չնկատել, որ շատերն իրեն նկատելով երկար հետ էին նայում մեծագույն հետաքրքրությամբ, և մի քանիսը նույնիսկ բոթում էին հարևաններին ու մատնացույց անում իրեն: Եվ միայն հինգ հաջորդական վագոններում նույնպիսի վերաբերմունքի

հանդիպելուց հետո նա հիշեց, որ «Մարգարե» օրաթերթն ամբողջ ամառ իր ընթերցողների ուղեղները պղտորել էր այն մտքով, որ ինքը ցուցամոլ դուրսպարծութիւն մեկն է: Հարրին մռայլ մտածում էր, արդյո՞ք իրեն տարօրինակ նայող ու միմյանց ականջին փսփսացող մարդիկ հավատում էին այդ պատմություններին:

Ամենավերջին վագոնում նրանք հանդիպեցին Գրիֆինդորում Հարրիի համադասարանցի Նեվիլ Լոնգբրումին, որի կլոր դեմքը կարմրատակած փայլում էր ծանր ճամպրուկը մի ձեռքով քարշ տալու ջանքերից: Մյուս ձեռքով նա պինդ գրկել էր մշտապես ազատության համար պայքարող դոդոշ թրևորին:

— Ողջու՞յն, Հա՛րրի, — շնչասպառ ասաց նա, — ողջու՞յն, Զի՛նի... Ամեն տեղ գբաղված է: Ոչ մի ազատ տեղ չգտա:

— Ինչի՞ մասին ես խոսում, — ասաց Զինին, որը մի կերպ առաջ սողոսկելով Նեվիլի կողքով, նայեց նրա հետևում գտնվող խցիկի մեջ, — այստեղ ազատ տեղեր շատ կան: Այստեղ միայն Լուսնոտ Լավգուդն է նստած:

Նեվիլն ինչ-որ բան մրամրթաց, թե ինքը չէր ուզենա որևէ մեկին խանգարել:

— Հիմար բաներ ես ասում, — ծիծաղելով ասաց Զինին, — նա շատ լավ աղջիկ է:

Նա մի կողմ իրեց դուռը և իր ճամպրուկը ներս իրեց: Հարրին ու Նեվիլը հետևեցին նրան:

— Ողջու՞յն, Լու՛նա, — ասաց Զինին, — չե՞ս առարկում, եթե մենք այստեղ նստենք:

Պատուհանի մոտ նստած աղջիկը վեր նայեց: Նա խառնիխուռն մուգ դեղին մազեր ուներ, որոնք հասնում էին մինչև գոտկատեղը, շատ բաց գույնի հոնքեր և մի փոքր դուրս ընկած մեծ ու կլոր աչքեր, որոնք նրան մշտապես զարմացած տեսք էին տալիս: Հարրին անմիջապես հասկացավ, թե Նեվիլն ինչու էր խուսափում մտնել այդ խցիկը: Աղջկան ինչ-որ անորոշ ցնորված մթնոլորտ էր պարուրում: Գուցե պատճառն այն էր, որ նա իր կախարդական փայտիկը խրել էր ձախ ականջի հետևը, կամ գուցե որովհետև նրա վզին մեղրագինու խցաններից մանյակ էր կախված, կամ

գուցե որովհետև նա գլխիվայր բռնած ամսագիր էր կարդում: Աղջկա աչքերն անցան Նեվիլի վրայով և կանգնեցին Հարրիի վրա: Նա գլխով արեց:

— Շնորհակալություն, — ժպտալով ասաց Զինին:

Հարրին ու Նեվիլն իրենց երեք ճամպրուկներն ու Հեղվիզի վանդակը դասավորեցին նեղ դարակների վրա ու նստեցին: Լունան նրանց էր դիտում Վերվարած բռնած ամսագրի հետևից, որը կոչվում էր «Բարբաջախոս»: Նրա աչքերը կարծես նորմալ մարդկանց նման թարթելու կարիք չունեին: Նա նայում էր ու նայում Հարրիին, որը նստել էր ուղիղ նրա դիմաց և արդեն հազիվ էր դիմանում, որ այդ կապակցությամբ որևէ բան չասի:

— Լավ ամառ անցկացրի՞ր, Լունա, — հարցրեց Զինին:

— Այո՞ , — ասաց Լունան երազկոտ ծայնով՝ աչքերը չհեռացնելով Հարրիից: — Այո՞ , շատ լավ ամառ էր... Դու Հարրի Փոթերն ես, — ավելացրեց նա:

— Գիտեմ, — ասաց Հարրին:

Նեվիլը ծիծաղեց: Լունան իր գունատ աչքերը դարձրեց նրա վրա:

— Իսկ քեզ ես չեմ ճանաչում:

— Ես ոչ ոք եմ, — շտապեց ներկայանալ Նեվիլը:

— Ո՞չ, դու ոչ ոք չե՞ս, — հանկարծ բարկացած ու բորբոքված վրա տվեց Զինին: — Լունա, սա Նեվիլ Լոնգբրուոմն է... Նե՞վիլ, սա Լունա Լավգուդն է: Լունան իմ տարեկիցն է բայց Ոեյվենքլոյից:

— Ամեն մարդ անուն ունի, բայց մարդու գործն է կարևոր, — բանաստեղծության պես ասաց Լունան, հետո թաքնվեց գլխիվայր բռնած ամսագրի հետևում ու կրկին լռեց:

Հարրին ու Նեվիլը հոնքերը բարձրացրած նայեցին միմյանց: Զինին զսպեց քրքիջը:

Գնացքը շարունակում էր առաջ դղրդալ, արդեն սլանալով բաց դաշտերով:

Շատ տարօրինակ, անհանգիստ ու անկազմակերպ օր էր: Մի քանի րոպե խցիկը ողողված էր արևի պայծառ լույսով, իսկ հաջորդ պահին այն մռայլվեց ծանր ու չարագույժ ամպերից:

— Չեք կռահի, թե ինչ նվեր եմ ստացել ծնունդիս, — ասաց Նեվիլը:

— Եվս մեկ Ամենանմոռու՞կ, — ենթադրեց Հարրին՝ հիշելով մարմարե գնդակի պես այն հարմարանքը, որը Նեվիլին տատն էր ուղարկել նրա աննկարագրելի վատ հիշողությունը բարելավելու համար:

— Ո՞չ, — ասաց Նեվիլը, — թեև ինձ մի նոր Ամենանմոռուկը չէր խանգարի, իմ իինը արդեն չեմ էլ հիշում, թե երբ եմ կորցրել: Ո՞չ, նայե՞ք:

Նա Թրենորին չբռնած ազատ ձեռքով փորփրեց իր դպրոցական պայուսակը և այնտեղից հանեց փոքրիկ կավե թաղարի մեջ նստած մի փոքրիկ, գորշ կակտուս: Բայց կակտուսը ծածկված էր ոչ թե փշերով, այլ ուռած բշտիկներով:

— Միմբուլուս Միմբլտոնիա, — հպարտ ազդարարեց Նեվիլը:

Հարրին նայեց այդ բույս-արարածին: Այն շատ թեթև, հազիվ նկատելի տրոփում էր, ասես շնչում էր, ինչից շատ նմանվում էր ինչ-որ հիվանդ ու բորբոքված ներքին օրգանի:

— Սա շատ, շատ հազվագյուտ բույս է, — ասաց Նեվիլը՝ երջանիկ ժպտալով: — Համոզված չեմ, թե սրանից կա Հոգվարթսի ջերմոցներում: Շատ եմ ուզում ցույց տալ պրոֆեսոր Սածիլին: Իմ մեջ քեզի Ալջին է բերել Ասիրիայից: Ուզում եմ փորձել բազմացնել սրան:

Հարրին գիտեր, որ Նեվիլի սիրած առարկան Հերբալոգիան էր կամ Բուսագիտությունը, բայց նրա համար բացարձակապես մութ էր, թե Նեվիլի ինչին էր պետք բազմացնել այդ անշուք, փոքրիկ բույսը:

— Իսկ դա... ըըմ... ինչ-որ յուրահատուկ հատկություն ունի՞, — հարցրեց նա:

— Այս էլ ինչպիսի՞՝, — հպարտ ասաց Նեվիլը, — զարմանալի պաշտպանական մեխանիզմ ունի: Մի րոպե բռնի՞ր Թրենորին, որ չփախչի:

Նա դոդոշին գցեց Հարրիի գիրկը և իր պայուսակից մի գրչափետուր հանեց: Լուսա Լավգուդի կլոր աչքերը հայտնվեցին գլխիվայր բռնած ամսագրի հետևից: Նա ակնհայտ հետաքրքրությամբ դիտում էր, թե Նեվիլն ինչ էր անում: Նեվիլը Միմբուլուս Միմբլտոնիան բարձրացրեց իր աչքերի մակարդակին, լարումից դուրս ցցելով լեզվի ծայրը, հետո ընտրեց ինչ-որ կետ և գրչափետուրի ծայրով թեթև բգեց բույսը:

Անմիջապես բույսի բոլոր բշտիկներից խիտ, լպրծուն մուգ կանաչ հեղուկի շիթեր ժայթեցին, այնքան շատ ու ուժեղ, որ լրիվ ծեփեցին առաստաղը, պատուհանը, Լուսա Լավգուդի ամսագիրը, Զինիին, որը ճիշտ

Ժամանակին հասցրեց ձեռքերով ծածկել դեմքը, շնորհիվ ինչի այնպիսի տեսք ստացավ, ասես գլխին մի մուգ կանաչ գլխարկ էր դրել, բայց Հարրին, որի ձեռքերը զբաղված էին ազատություն տենչացող թրևորով, ամբողջ երեսով մեկ կանաչ շիթի ցնցուղ ստացավ: Սակայն ամենասարսափելին այն էր, որ այդ կանաչ հեղուկից նաև անտանելի զգվելի, նեխած գոմաղբի հոս էր գալիս:

Նեվիլը, որի դեմքն ու կուրծքը նույնպես լրիվ թաց էին, գլուխը թափ տվեց, որ աչքերն ազատի դրանք լրիվ ծեփած լպրծուն հեղուկից:

— Նե-նե-ներ-րեցե՞ք ինձ, — հազիվ ասաց նա, — դեռ ոչ մի անգամ չէի փորձել... Չէի պատկերացնում, որ հենց այսպես կլինի: Մի՛ անհանգստացեք, նեխահոտ մածուկը թունավոր չի, — նյարդայնացած ավելացրեց նա, երբ Հարրին գետնին թքեց բերանի մեջ լցված կանաչ մածուկը:

Հենց այդ պահին խցիկի դուռը բացվեց:

— Օ՛հ, ողջու՛յն, Հա՛րրի, — ասաց մի վախվորած ձայն, — ըըմ... Երևի լավ ժամանակ չեմ եկել:

Հարրին թրևորից ազատ ձեռքով սրբեց ակնոցի ապակիները: Դրան մեջ մի շատ գեղեցիկ աղջիկ էր կանգնած փայլուն, երկար, սև մազերով ու վախվորած ժպիտով նայում էր նրան: Չո Չանգն էր՝ Ռեյվենքլոյի քվիդիչի թիմի Որսորդը:

— Օ՛հ, ողջու՛յն, — անակնկալից անասելի շփոթվելով ասաց Հարրին:

— Ըըմ, — ասաց Չոն, — դե՛հ... ուղղակի ուզում էի բարնել... Լա՛վ...

Առայժմ:

Շառագունած երեսով նա ծածկեց դուռն ու հեռացավ: Հարրին հետ ընկավ նստարանի թիկնակին ու խոլ մօնչաց: Նա կգերադասեր, որ Չոն իրեն տեսներ նստած մի խումբ հետաքրքիր մարդկանց հետ՝ իր պատմած կատակի վրա փորմերը բռնած ծիծաղելիս, և բնավ ոչ այդպես նստած Նեվիլի և Լուսնոտ Լավգուդի հետ՝ ձեռքի մեջ մի դոդոշ բռնած ու ոտքից գլուխ թրջված նեխահոտ, կանաչ մածուկով:

— Բան չկա՛, — ոգեպնդիչ ասաց Ջինին, հանելով իր կախարդական փայտիկը, — Նայի՛ր, մենք հեշտությամբ կարող ենք ազատվել այս ամենից, — Սքո՛րջիֆայ...

Նեխահոտ մածուկն ամբողջությամբ անհետացավ:

— Ներեցե՞ք ինձ, — շատ ցածր կրկնեց Նեվիլը:

Ոոնը և Հերմիոնան գրեթե մի ամբողջ ժամ չերևացին, իսկ մինչ այդ ակրատիկների շարժասայլակն եկավ ու անցավ: Հարրին, Զինին ու Նեվիլն արդեն կերել վերջացրել էին դդումով կարկանդակները և զբաղված էին շոկոլադե գորտերի քարտերը դիտելով, երբ խցիկի դուռը կրկին բացվեց, և նրանք ներս մտան Ծուռթաթի և վանդակում սրածայն բողոքող Շափյուղասարեկի հետ:

— Սովամահ եմ լինում, — ասաց Ոոնը, Շափյուղասարեկի վանդակը դնելով Հեդվիգի կողքին և մի շոկոլադե գորտ թացնելով Հարրի ձեռքից, փլվեց նրա կողքի նստատեղի վրա: Նա անհամբերությամբ պատրեց շոկոլադի թուղթը, կծեց գորտի գլուխը և աչքերը փակելով հետ ընկավ նստարանի թիկնակին, ասես մի շատ ու շատ հոգսաշատ և հոգմեցուցիչ առավոտ էր անցկացրել:

— Ամեն տնից երկուական Ավագներ կան, — ասաց Հերմիոնան՝ շատ դժգոհ տեսքով նստելով ազատ տեղերից մեկում, — ամեն տնից մի աղջիկ ու մի տղա:

— Եվ փորձի՞ր կռահել, թե ով է Սլիզերինի Ավագը, — ասաց Ոոնը՝ դեռ փակ աչքերով:

— Մալֆոյը, — անմիջապես պատասխանեց Հարրին, համոզված, որ ամեն ինչ այնպես է լինելու, ինչպես ինքն ամենից քիչը կուգենար:

— Իհարկե, — դառնացած ասաց Ոոնը, շոկոլադե գորտի մնացած մասը խորելով բերանը և անմիջապես մեկ ուրիշը վերցրեց:

— Եվ այդ կատարյալ կով Փանսի Փարքինսոնը, — չարացած ասաց Հերմիոնան: — Հեմ հասկանում, թե ինչպես է Ավագ դարձել, երբ ավելի բութ, քան ծառին գլխով խփած տրոլը:

— Իսկ ովքե՞՞ր են Հաֆըլփաֆի ավագները, — հարցրեց Հարրին:

— Էռնի Մաքմիլանը և Հաննա Աբոթը, — փրկած ասաց Ոոնը:

— Իսկ Ոեյվենքլոյի Ավագներն են Էնթոնի Գոլդտեյնը և Փադմա Փաթիլը, — ավելացրեց Հերմիոնան:

— Փադմա Փաթիլը քո զույգն էր Զրօրինեքի պարահանդեսին, — ասաց մի անորոշ ձայն:

Բոլորը շրջվեցին դեպի Լունա Լավգուդը, որն անթարթ հայացքով նայում էր Ոոնին «Բարբաջախոս» ամսագրի հետևից: Ոոնը կուլ տվեց շոկոլադը:

— Հա՛, գիտեմ, — ասաց նա՝ մի քիչ զարմացած:

— Նա պարահանդեսն այնքան էլ չէր հավանել, ավելի ճիշտ կլինի ասել՝ իր ուղեկցող զույգին, — տեղեկացրեց նրան Լունան: — Նրա կարծիքով դու նրա հետ շատ վատ վարվեցիր, որովհետև ոչ մի անգամ չպարեցիր նրա հետ: Բայց ես դժվար թե դրանից ինձ վատ զգայի, — մտազբաղ ավելացրեց նա, — ես պարել չեմ սիրում:

Եվ նա կրկին նահանջեց «Բարբաջախոս»-ի տակ: Ունը բաց բերանով մի քանի վայրկյան նայեց ամսագրի կազմին, հետո շրջվեց ու հարցական նայեց Զինիին, ասես որևէ բացատրություն սպասելով, բայց Զինին մատների ծալած հոդերը սեղմել էր բերանին, որպեսզի չծիծաղի: Ունը գլուխը թափ տվեց, ուսերը թոթվեց ու նայեց ժամացույցին:

— Ենթադրվում է, որ մենք ժամանակ առ ժամանակ պետք է անցնենք միջանցքներով, — ասաց նա Հարրիին ու Նեվիլին, — և կարող ենք պատժել բոլորին, ովքեր իրենց վատ կպահեն: Օրինակ ես կարող եմ որևէ բանի համար պատժել Քրեբին ու Գոյլին:

— Դու չես կարող չարաշահել քո դիրքը, Ու՞ն, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան:

— Հա՛, ճիշտ ես ասում, որովհետև Մալֆոյն իր դիրքը երբեք չի չարաշահի, — սարկաստիկ քմծիծաղով ասաց Ունը:

— Ուրեմն ի՞նչ, դու պիտի իջնես նրա մակարդակի՞ն:

— Ո՞չ, ես ուղղակի ամեն ինչ կանեմ, որ ավելի շուտ հասնեմ նրա ընկերներին, քանի դեռ նա չի հասել իմ ընկերներին:

— Աստծոն սիրու՞յն, Ու՞ն:

— Ես Գոյլին կստիպեմ, որ որպես պատիժ տողեր գրի, նման առաջադրանքից նա ուղղակի շունչը կփչի, քանի որ ատում է գրելը, — երջանիկ ասաց Ունը: Նա ձայնը իջեցրեց և կապկելով Գոյլի ցածր բամբ ձայնը ու դեմքը ծռմռելով ցավագին կենտրոնացման մեջ, ձևացրեց իբր գրում է օդի մեջ.

— Ես... չպետք է... բաբուխնի... տուտուգի... պես... երես... ունենամ...

Բոլորը ծիծաղեցին, բայց բոլորից բարձր ծիծաղում էր Լունա Լավգուդը: Նա այնպես ձչաց, որ Հեղվիզն արթնացավ ու սկսեց վրդովված թափահարել թերը, իսկ Ծուռթաթը ֆշշալով թռավ բեռնադարակի վրա: Լունան այնքան

ուժեղ էր ծիծաղում, որ նրա ամսագիրը դուրս թռավ ձեռքից ու ընկավ գետնին:

— Ի՞նչ ծիծաղելի էր...

Նրա մեծ ու կլոր աչքերը թռջվեցին արցունքներից, մինչ նա փորձում էր Ոռնին նայելով շունչը տեղը բերել: Բացարձակ տարակուսանքի մեջ Ոռնը շուրջն էր նայում, իսկ մյուսներն արդեն ծիծաղում էին նրա դեմքի արտահայտության և Լունա Լավգուղի անվերջանալի ու բուռն ծիծաղի վրա, որն ինքն իրեն ձեռքերով գրկած հետուառաջ էր ճոճվում ծիծաղից:

— Դու աչքիս այսօր խելքից դուրս շատ մեղրագինի ես խնել, — ասաց Ոռնը՝ խոժոռվելով նրա վրա:

— Բարուինի... տուտուզի... — կողերը բռնած խեղդվում էր Լունան:

Մյուս բոլորը նայում էին, թե ինչպես էր Լունան ծիծաղում, բայց Հարրին՝ նայելով հատակին ընկած ամսագրին, մի բան նկատեց, ինչը ստիպեց նրան կռանալ ու վերցնել այն: Գլխիվայր դիրքից դժվար էր ասել, թե ինչ նկար էր առաջին էջին վրա, բայց ձիշտ նայելով Հարրին հասկացավ, որ դա Կորնիլիուս Ֆաջի մի շատ վաստ ծաղրանկար էր, և Հարրին նրան ձանաչեց միայն, որովհետև ծաղրանկարի մարդը բաց կանաչ գույնի գլանագլխարկ էր դրել: Ֆաջը մի ձեռքով մի մեծ պարկ ոսկի էր բռնել, իսկ մյուսով խեղդում էր մի գոբլինի: Ծաղրանկարի տակ գրված էր.

Չ 8

Որքա՞ն հեռու կգնա ֆաջը Գրինգոթսը գրավելու համար

Չ 9

Իսկ դրա տակ գրված էին ամսագրի մյուս հոդվածների վերնագրերը:

Չ 10

Կոռուպցիան բուն է դրել Քվիդիչի Լիգայում

Ց Հ

Ինչպե՞ս են հաղթում «Տունադոները»

Ց Հ

Հնադարյան ռուների գաղտնիքները բացահայտված են

Ց Հ

Ո՞վ է Սիրիուս Բլեքը՝ սրիկա, թե՞ անմեղ զոհ

Ց Հ

— Կարո՞՞ղ եմ վերցնել քո ամսագիրը, — հետաքրքրված հարցրեց Հարրին Լունային:

Լունան գլխով արեց՝ դեռ ծիծաղից շնչասպառ նայելով Ռոնին:

Հարրին բաց արեց ամսագիրը և նայեց բովանդակության ցանկին: Մինչև այդ պահը նա լրիվ մոռացել էր այն ամսագրի մասին, որը Քինզլին տվել էր պարոն Ռիվալիին, որպեսզի նա փոխանցի Սիրիուսին, բայց դա երևի «Բարբաջախոս» ամսագրի հենց այդ համարն էր:

Նա գտավ էջը, և հետաքրքրված բաց արեց հոդվածը:

Այդ էջը նույնպես գրաղեցնում էր մի շատ վատ ծաղրանկար: Եվ Հարրին անգամ չէր էլ կռահի, որ դա Սիրիուսն էր, եթե միայն նկարի տակ գրություն չիհներ: Սիրիուսը կանգնած էր մարդկային ոսկորների մի մեծ կույտի վրա՝ ձեռքի մեջ պատրաստ բռնած կախարդական փայտիկով: Հոդվածի վերնագիրն ասում էր.

Ց Զ

ԱՐԴՅՈ՞Ք ՍԻՐԻՈՒՍ ԲԼԵՔԸ ԱՅՆՔԱՆ ՍԵՎ Է,

ՈՐՔԱՆ ՆՐԱՆ ՊԱՏԿԵՐՈՒՄ ԵՆ

Ո՞վ է Սիրիուս Բլեքը՝ դաժան զանգվածային մարդասպան,
թե՞ անմեղ ռոք աստղ...

Ճ Ծ

Հարրին ստիպված էր մի քանի անգամ կարդալ այդ նախադասությունը, որպեսզի համոզվեր, որ ինքը սխալ չէր հասկացել այն: Նա Սիրիուսին երբեւ նույնիսկ երգելիս չէր պատկերացրել, ուր մնաց թե՝ ռոք-աստղի դերում:

Ծ Ծ

«Տասնչորս տարի շարունակ Սիրիուս Բլեքին մեղադրել են տասներկու անմեղ մազլների և մեկ կախարդի սպանության մեջ: Երկու տարի առաջ Ազքաբանից Բլեքի համարձակ փախուստից հետո Հրաշագործության նախարարությունը մեկնարկեց իր երբեւ նախաձեռնած ամենամեծ մարդարուսը: Ոչ ոք երբեք չի կասկածել, որ նա պետք է բռնվի ու հետ հանձնվի ազրայելներին:

ԲԱՅՑՄԻ ԹԵՂԵԿ ԴԱ ԱՐԴԱՐԱՑԻ ԿԼԻՆԻ:

Սիրիուս Բլեքի գործի վրա նոր լույս սփռող ապշեցուցիչ փաստարկներ են հայտնվել, որոնցից հետևում է, որ նա չի գործել այն մեղքերը, որոնց համար նրան ուղարկել էին Ազքաբան: Իրականում, ինչպես պատմել է մեր թղթակցին Դորիս Փարկիսը (որը բնակվում է Ականթիա փող, թիվ 18, Լիթ Նորթոն հասցեում), պարզվում է, որ Բլեքը այն չարաբաստիկ օրը նույնիսկ սպանությունների վայրում էլ չի եղել:

«Մարդիկ չեն հասկանում, որ Սիրիուս Բլեքը կեղծանուն է, — ասում է տիկին Փարկիսը. — Այն մարդու անունը, որը բոլորի կարծիքով Սիրիուս Բլեքն է, իրականում Սթաբի Բորդման է, և նա «Հոբագլիններ» հանրահայտ երաժշտական խմբի մեներգիչն է, որը հեռացավ աշխարհիկ կյանքից, երբ սրանից տասնիհնգ տարի առաջ Լիթ Նորթոնի Եկեղեցական դահլիճում համերգի

ժամանակ շաղգամով ուժեղ հարված ստացավ ականջին: Ես ձանաչեցի նրան լուսանկարից, հենց որ տեսա այն թերթում: Սթաբին չէր կարող կատարած լինել այդ հանցագործությունները, որովհետև վերոհիշյալ օրը նա մոմերով ռոմանտիկ ընթրիք էր վայելում ինձ հետ: Ես այդ մասին գրել եմ Հրաշագործության նախարարություն և համոզված եմ, որ մոտ օրերս նրանք իմ Սթաբին, նույն ինքը Սիրիուսին լրիվ կարդարացնեն»:

Ճ Հ

Հարրին վերջացրեց ընթերցելը և թերահավատությամբ նայեց իր ընթերցած էջին: Գուցե դա կատա՞կ էր, մտածեց նա, գուցե այդ ամսագիրը միայն ծիծաղաշարժ հորինվածքնե՞ր է տպագրում: Նա մի քանի էջ հետ թերթեց և գտավ ֆաջի մասին հոդվածը:

Ծ Զ

Հրաշագործության նախարար Կորնիլիուս Ֆաջը ժխտում է, որ հինգ տարի առաջ՝ Հրաշագործության նախարար ընտրվելիս, գաղտնի ծրագրեր է ունեցել Գոբլինգոթ հրաշագործական բանկը գրավելու և իրենով անելու նպատակով: Ֆաջը միշտ բարձրածայն անդել է, որ ինքն ուզում է միայն փոխշահավետ համագործակցել մեր ոսկու պահապանների հետ, բայց Միթե ԴԱ ԱՅՂՊԵ՞Ս Է...

Նախարարին շատ մոտ արժանահավատ աղբյուրներից վերջերս լուրեր են հասել մեզ, որ ֆաջի կյանքի երազանքն է՝ դառնալ գոբլինյան ոսկու պաշարների գլխավոր տնօրենը, և որ նա չի տատանվի անգամ ուժ գործադրել դրա համար, եթե դրա կարիքը լինի:

«Եվ դա բնավ առաջին անգամը չէ, — ասում է Նախարարության իրազեկիչը, — Կորնիլիուս Գոբլինախեղդ, ահա թե ինչպես են կոչում նրան մոտիկ ընկերները: Եթե միայն

լսեք, թե ինչե՞ր է նա ասում, ամեն անգամ, երբ համոզված է, որ ոչ ոք չի լսում իրեն: Օ՛հ, այնպիսի՝ բաներ կիմանաք: Նա բարձրածայն խոսում է ինքն իր հետ և սիրում է չարախնդությամբ հիշել բոլոր այն գորիններին, որոնց ինքն անձամբ շանսատակ է արել: Նա մի քանի տասնյակ գորիններ է խեղդել իր այգու ավագանում, ևս մի քանի տասնյակ գորինների ցած է զցել բարձր շենքերի տաճիքներից և մի քանի գորինյան ընտանիքների է թունավորել, և անգամ իրամայել է մի քանիսին եփել որպես լցոն մեծ կարկանդակների մեջ:»

Ճ Ծ

Հարրին չշարունակեց կարդալ: Ֆաջը կարող էր շատ թերություններ ունենալ, բայց Հարրիի համար ծայրահեղ դժվար էր պատկերացնել, թե ինչպես է նա իրամայում գորիններին եփել կարկանդակների մեջ: Նա թերթեց ամսագրի մյուս էջերը, մերթընդմերթ կանգ առնելով, որպեսզի ընթերցի մի քանի տող:

Ծ Ծ

Թացհիլի «Տունադոնները» քվիդիչի լիգայում իրենց առաջընթացի ձանապարհն անցել են շանտաժով, հակառակորդ թիմերի ցախավելները չարակնելով և հակառակորդ թիմերի անդամներին առևանգելով ու կտտանքների ենթարկելով:

Ճ Ծ

Մյուս էջում հարցագրույց էր մի կախարդի հետ, որը պնդում էր, որ «Մաքրասկյուռ-6»-ով թռել-հասել է լուսին և մի պարկ լուսնային գորտեր է թռել իր հետ, որպես իր կատարած ձամփորդության ապացույց:

Մի հոդված էլ կար հնադարյան ռուների մասին, որն առնվազն բացատրում էր, թե ինչու էր Լունան «Բարբաջախոս» ամսագիրը գլխիվայր բռնած կարդում: Ըստ ամսագրի, եթե ռուները գլխիվայր շրջեք, ապա դրանք կարող են մի հմայանք բացահայտել, որով կարելի է սեփական թշնամիների ականջները չինական քամքվոտի կամ մանդարինի ծառ դարձնել:

Փաստորեն, համեմատած «Բարբաջախոս»-ում տպագրված մյուս հոդվածների հետ, այն որ Սիրիուսն իրականում կարող էր «Հորգոբլիններ» ռոք խմբի մեներգիչը լինել, միանգամայն իմաստալից էր հնչում:

— Ի՞նչ լավ բան են գրում, — հարցրեց Ռոնը, երբ Հարրին փակեց ամսագիրը:

— Համոզված եմ, որ ոչ մի, — արհամարհանքով ասաց Հերմիոնան, մինչև Հարրին կհասցներ պատասխանել, — «Բարբաջախոս»-ում միայն իհմար ցնդաբանություն են տպագրում, և բոլորը դա գիտեն:

— Ներեցե՞ք, — ասաց Լունան, և նրա ձայնը հանկարծ կորցրեց երազկոտ միալարությունը, — այս ամսագրի խմբագիրն իմ հայրն է:

— Ես... օ՞հ, — ասաց Հերմիոնան շվիրված, — դե՞հ... լինում են երբեմն նաև հետաքրքիր հըմ... հոդվածներ: Ուզում էի ասել, որ այն որոշ չափով...

— Վերադարձրու՝ ամսագիրը, խնդրում եմ, — սառն ասաց Լունան և առաջ թեքվելով ուղղակի խլեց այն Հարրիի ձեռքից: Հետո բացելով հիսունյոթերորդ էջը, վճռականորեն շրջեց ամսագիրն ու անհետացավ դրա հետևում, և հենց այդ պահին խցիկի դուռը բացվեց արդեն երրորդ անգամ:

Հարրին շրջվեց ու տեսավ հենց այն անձանց, ում սպասում էր, բայց դրանից Դրաքո Մալֆոյի չարախինդ դեմքը՝ նրա հաղթանդամ ընկերներ քրեքի և Գոյլի ուսերի միջև, բնավ հաճելի չդարձավ:

— Ի՞նչ, — հարձակողաբար ասաց նա, մինչև Մալֆոյը կհասցներ բերանը բացել:

— Քեզ կարգին պահի՛ր, Փո՛թթեր, թե չէ ես քեզ կտուգանեմ, — միալար ձայնով ասաց Մալֆոյը, որի բարակ շիկահեր մազերը և սուր ցցված կզակը շատ նման էին հորը: — Տեսնո՞՞մ ես, ի տարբերություն քեզ, ես Ավագ եմ ընտրվել, ինչը նշանակում է, որ ի տարբերություն քեզ, ես ոմանց պատժելու լիազորություն ունեմ:

— Հա՞, — ասաց Հարրին, — բայց ի տարբերություն ինձ, դու անուղեղ ապուշի մեկն ես, ուրեմն դուրս կորի՛ր այստեղից և մեզ մի՛ զզվեցրու քո ներկայությամբ:

Ոռնը, Հերմիոնան, Զինին և Նեվիլը ծիծաղեցին: Մալֆոյի շրթունքները սեղմվեցին:

— Գուցե կիսվե՞ս, թե ի՞նչ ես զգում Ուիզլիից հետո երկրորդը լինելով, Փո՛թթեր, — հարցրեց նա:

— Զայնդ կտրի՛ր, Մա՛լֆոյ, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան:

— Կարծես ինչ-որ մեկի բաց նյարդին դիպա, — չարախինդ քմծիծաղով ասաց Մալֆոյը, — դեհ, ընդամենը ուզում էի, ասել, որ քեզ կարգին պահես, Փո՛թթեր, որովհետև ես քեզ հավատարիմ շան պես կրնկակոխ հետևելու եմ, որ հանկարծ ոտքի բութ մատով անգամ անթույլատրելի որևէ սահման չանցնես:

— Դուրս կորի՛ր, — ասաց Հերմիոնան՝ ոտքի կանգնելով:

Քթի տակ ծիծաղելով Մալֆոյը վերջին անգամ չարական նայեց Հարրիին և դուրս եկավ, իր հետևից հլու-հնազանդ շների պես տանելով քրեքին ու Գոյլին: Հերմիոնան աղմուկով փակեց խցիկի դուռը և շրջվեց, որպեսզի նայի Հարրիին, ու հասկացավ, որ նա էլ իր նման նկատել էր Մալֆոյի ասածների գաղտնի իմաստը և անչափ մտահոգվել էր դրանից:

— Ինձ մի Գորտ էլ տվե՞ք, — ասաց Ոռնը, որն անկասկած ոչինչ չէր նկատել:

Հարրին չէր կարող ազատ խոսել Նեվիլի և Լունայի մոտ: Նա ևս մեկ նյարդային հայացք փոխանակեց Հերմիոնայի հետ, հետո պատուհանից դուրս նայեց:

Սկզբում նա մտածեց, որ իրենց հետ Սիրիուսի կայարան գալը մի փոքր զվարճալի ժամանց էր իրենց երկուսի համար, բայց հանկարծ դա իրեն անմիտ երեխայություն թվաց, եթե ոչ շատ վտանգավոր անհոգություն: Հերմիոնան ձիշտ էր: Սիրիուսը չպետք է զար: Ի՞նչ կլիներ, եթե պարոն Մալֆոյը նկատած լիներ սև շանը և այդ մասին ասած լիներ Դրաքոյին... Ի՞նչ կլիներ, եթե նա դրանից կռահեր, որ Ուիզլիները, Լուպինը, Թոնքը և Մուտին գիտեն, թե որտեղ է թաքնվում Սիրիուսը... Կամ գուցե Մալֆոյի օգտագործած «հավատարիմ շան պես» բառերը գուգադիպություն էին:

Եղանակը շարունակում էր երկմտանքի մեջ մնալ, մինչ նրանք ավելի ու ավելի հյուսիս էին գնում: Մե՛կ ալարկոտ անձրև էր ցողում պատուհանների ապակիներին, մե՛կ նորից արև էր դուրս գալիս, քիչ անց երկինքը կրկին ծածկվում էր ծանր ու մօայլ ամպերով: Երբ մութն ընկավ, ու գնացքի մեջ լամպերը վառվեցին, Լուսակ փակեց «Բարբաջախոս» ամսագիրը և խնամքով դրեց իր պայուսակի մեջ ու սկսեց հերթով զննել խցիկում նստածներին:

Հարրին նստած էր ճակատը սեղմած գնացքի պատուհանին՝ փորձելով գոնե հեռվից տեսնել Հոգվարթսը, բայց անլուսին մութ գիշեր էր, և անձրևով ցողված պատուհանների հետևում ոչինչ չէր երևում:

— Մենք լավ կանենք փոխվենք, — ասաց Հերմիոնան վերջապես, և բոլորը դժվարությամբ բացեցին իրենց ճամպրուկներն ու հանեցին դպրոցական պարեգուտները: Հերմիոնան ու Ունը իրենց պարեգուտների կրծքին խնամքով ամրացրին Ավագի կրծքանշանները: Հարրին նկատեց, որ Ունը սև պատուհանի մեջ հիանում էր իր արտացոլումով:

Վերջապես գնացքը սկսեց դանդաղել և սովորականի պես սկսվեց՝ իջնելու պատրաստվող ուսանողների ճամպրուկների, կենդանիների վանդակների ու խոսակցության աղմուկը: Քանի որ Ունը և Հերմիոնան որպես ավագներ պետք է զբաղվեին այդ ընթացքը կանոնակարգելով, նրանք կրկին հեռացան խցիկից՝ Ծուռթաթին և Ծափյուղասարեկին թողնելով Հարրի ու մյուսների հույսին:

— Ես կտանեմ այդ բվին, եթե չես առարկում, — ասաց Լուսակ Հարրիին, ձեռքը մեկնելով դեպի Ծափյուղասարեկի վանդակը, մինչ Նեվիլը խնամքով գրպանի մեջ էր խցկում թրենորին:

— Օ՛հ... Ըըմ... Ծնորհակալություն, — ասաց Հարրին՝ նրան տալով վանդակը և Հեղվիզին ավելի ապահով գրկեց:

Նրանք իրերը քարշ տալով դուրս եկան խցիկից, երեսներին անմիջապես զգալով գիշերային օդի սառը խայթոցը, և միացան միջանցքում խմբված բազմությանը: Սկսեցին դանդաղ շարժվել դեպի ելքը: Հարրին զգաց սոճիների հոտը: Այն գալիս էր դեպի լիճը տանող արահետի երկու կողմերից: Նա իջավ կառամատուցի վրա և հույսով լի շուրջը նայեց՝ սպասելով սովորականի պես լսել «Առաջին դասարանցինե՞ր... Այս կո՞ղմը... Առաջին դասարանցինե՞ր...»

Բայց ձայնը այդպես էլ չլսվեց: Դրա փոխարեն լրիվ ուրիշ մի ձայն հնչեց, մի զրնգուն կանացի ձայն:

— Առաջին դասարանցինե՞ր, այստեղ շարվե՛ք, խնդրում եմ... Բոլոր առաջին դասարանցիները մոտենա՞ն ինձ...

Մի լապտեր ճոճվելով մոտեցավ Հարրիին, և լապտերի լույսի մեջ նա տեսավ պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի քառակուսի կզակն ու խիստ կարծ կտրված մազերը: Գրաբլի-Փլանքն անցած տարի որոշ ժամանակով փոխարինել էր Հագրիդին Կախարդկան կենդանիների խնամքի դասերին:

— Ու՞ր է Հագրիդը, — բարձրաձայն հարցրեց Հարրին:

— Զգիտեմ, — պատասխանեց Զինին, — բայց մենք լավ կանենք դուրս գանք Ճանապարհից, ելքի առաջ ենք կանգնած:

— Oh, հա՛...

Հարրին և Զինին բաժանվեցին միմյանցից ու քայլեցին կառամատուցով դեպի կայարանի ելքը: Բազմությունը նրանց տարբեր կողմերի վրա հրեց: Հարրին մթության մեջ դեռ փորձում էր տեսնել Հագրիդին: Ու՞ր պիտի գնացած լիներ իսկան: Հարրին անչափ ուզում էր կրկին տեսնել Հագրիդին, դա նրա ամենամեծ ցանկություններից մեկն էր Հոգվարթսի Ճանապարհին: Բայց Հագրիդը ոչ մի տեղ չէր երևում:

— Չի կարող պատահել, որ նա հեռացած լինի, — ինքն իրեն ասում էր Հարրին՝ դանդաղ առաջ շարժվելով նեղ դրների միջով և բոլորի հետ միասին դուրս գալով Ճանապարհի վրա. — Գուցե մրսել է ու իրեն լավ չի գգում այսօր:

Նա շուրջը նայեց՝ հայացքով փնտրելով Ոտնին կամ Հերմիոնային, ցանկանալով նրանց կարծիքը հարցնել պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի վերադարձի մասին, բայց նրանցից ոչ մեկը մոտակայքում չէր երևում, ուստի նա թույլ տվեց, որ իրեն առաջ քշեն դեպի Հոգսմիդ կայարանից դուրս գտնվող մութ ու անձրևից թաց Ճանապարհը:

Կայարանի Ճանապարհին միշտ կանգնած էին լինում մոտ հարյուր կամ ավելի առանց ձիերի կառքեր, որոնք առաջինից բարձր դասարանցիներին կայարանից տանում էին դեպի ամրոցը: Հարրին արագ հայացք նետեց կառքերին ու շրջվեց, որպեսզի տեսնի Ոտնին ու Հերմիոնային, և տեսածի անակնկալին քիչ ուշ արձագանքելով, կրկին արագ հետ շրջվեց, որպեսզի նորից նայի կառքերին:

Այս անգամ կառքերը բոլորովին էլ առանց ձիերի չեն: Յուրաքանչյուր կառքի առաջ տարօրինակ արարածներ էին կանգնած: Եթե ստիպված լիներ դրանց անուն տալ, ապա առաջին հերթին դրանց ձի կանվաներ, թեև դրանց մեջ նաև երկենցաղներին հատուկ ինչ-որ նմանություն կար: Այդ արարածները բոլորովին զուրկ էին մկանային հյուսվածքից, նրանց սև մորթին ասես կպած լիներ կմախքներին, որոնց յուրաքանչյուր ոսկորը տեսանելի էր: Արարածների գլուխները վիշտապի նման էին, և նրանց առանց բիբերի աչքերը լրիվ սպիտակ էին: Ողնաշարի յուրաքանչյուր կողմից թևեր էին աճում, սև կնճռոտ կաշվե հսկայական թևեր, որոնք ասես ահելի մեծ չղջիկների թևեր լինեին: Արարածները կանգնած էին շատ հանդարտ ու լուռ և խտացող մթնշաղի մեջ շատ սարսափազդու ու չարագույժ տեսք ունեին: Հարրին չեր կարողանում հասկանալ, թե ինչու էին այդ արարածներին լծել կառքերին, եթե առաջ դրանք միանգամայն ինքնուրույն էին շարժվում:

- Չիզիկս ու՞ր է, — ասաց Ռոնի ծայնը Հարրիի թիկունքից:
- Այն աղջիկը, Լունան վերցրեց վանդակը, — ասաց Հարրին՝ արագ շրջվելով որպեսզի վայրկյան առաջ մի քան իմանա Ռոնից Հագրիդի մասին:
- Քո կարծիքով ու՞ր է...
- Հագրի՞դը... Չգիտեմ, — անհանգստացած ասաց Ռոնը, — հուսով եմ, նրան քան չի պատահել:

Քիչ հեռու Դրաքո Մալֆոյն էր քայլում քրեբի, Գոյլի և Փանսի Փարքինսոնի հետ՝ իր ճանապարհից հեռու քշելով վախվորած երկրորդ դասարանցիներին, որպեսզի ինքն ու իր ընկերներն ավելի շուտ հասնեն մի կառքի: Մի քանի վայրկյան անց Հերմիոնան հայտնվեց բազմությունից:

— Մալֆոյն իրեն զգվելի պահեց մի առաջին դասարանցու հետ: Երդվում եմ, որ զեկուցելու եմ նրա արածի մասին: Երեք րոպե չկա ինչ հագել է կրծքանշանը և արդեն օգտվելով դրանից ավելի շատ է ճնշում մարդկանց, քան երբնէ: Ու՞ր է Ծուռթաթը:

- Չինիի մոտ է, — ասաց Հարրին, — իրե՞ն, գալիս է:
- Չինին հայտնվեց բազմության միջից՝ գրկած դիմադրող Ծուռթաթին:
- Շնորհակալություն, — ասաց Հերմիոնան՝ ազատելով Չինիին իր կատվից: — Գնացի՞նք, եկե՞ք մի կառք նստենք, քանի դեռ բոլորը չեն զբաղեցրել:

— Ես դեռ Զիզիկին չեմ գտել, — ասաց Ոննը, բայց Հերմիոնան արդեն շարժվում էր դեպի մոտակա, դեռ չզբաղեցրած կառքը: Հարրին հետ մնաց Ոննի հետ:

— Սրանք ի՞նչ են քո կարծիքով, — հարցրեց նա Ոննին՝ գլխով անելով դեպի տարօրինակ ձիերը, մինչ մյուս ուսանողներն անհոգ անցնում էին նրանց մոտով:

— Սրա՞նք... Ինչե՞րը...

— Այս ձիերը...

Այդ պահին հայտնվեց Շափյուղասարեկի վանդակը գրկած Լունան: Պստլիկ բվիկը սովորականի պես հուզված աղմկում էր:

— Սա էլ ձեր բվիկը, — ասաց նա, — ինչ սիրունիկ պստլիկ թռչնակ է...

— Ըըմ... Հա՛... Լավիկն է, — գուտ ի սեր քաղաքավարության արձագանքեց Ոննը: — Դեհ, լավ, գնացի՞նք, եկե՛ք կառք նստենք վերջապես: Ի՞նչ էիր ասում, Հա՛րիի:

— Ասում էի, որ առաջին անգամ եմ տեսնում այս ձիաննան արարածներին, — ասաց Հարրին, մինչ ինքը, Ոննը և Լունան մոտենում էին այն կառքին, որտեղ արդեն տեղավորվել էին Հերմիոնան և Զինին:

— Ի՞նչ ձիաննան արարածներ:

— Այն ձիաննան արարածներին, որ լծված են կառքերին, — արդեն համբերությունը կորցնելով ասաց Հարրին: Ի վերջո դրանցից մեկն իրենցից մետրից էլ քիչ հեռավորության վրա էր կանգնած, և արարածը դիտում էր իրենց իր դատարկ, սպիտակ աչքերով: Ոննը սակայն կրկին տարակուսած հայացքով նայեց Հարրիին:

— Ինչի՞ մասին ես խոսում:

— Ես խոսում եմ, ա՛յ, սրանց մասին, չե՞ս տեսնում:

Հարրին ճանկեց Ոննի ձեռքը և պտտեց նրան այնպես, որ նա դեմ առ դեմ կանգնի թևավոր ձիուն: Ոննը մի վայրկյան նայեց արարածի միջով, հետո ավելի տարակուսած հետ նայեց Հարրիին:

— Ի՞նչը պիտի տեսնեմ:

— Հրեն, կառքի սռնակների միջև... Կառքին լծված ... Ուղիղ քո դիմաց...

Բայց քանի որ Ոննը շարունակում էր տարակուսած իր առաջ նայել, հանկարծ մի միտք ծագեց Հարրիի գլխում:

— Ուրեմն դու չես... Չե՞ս տեսնում...

— Ի՞նչը չեմ տեսնում:

— Չե՞ս տեսնում, թե ինչն է քաշում կառքը:

Ունը արդեն լրջորեն տագնապած տեսք ընդունեց:

— Դու լա՞վ ես, Հա՛րի...

— Ես... Հա՞...

Հարրին լրիվ ապակողմնորոշված էր: Այդ ձիանման արարածն այնտեղ էր, հենց իր առաջ, մարմնական փայլով կանգնած իրենց թիկունքում գտնվող կայարանի պատուհաններից թափվող աղոտ լուսի մեջ: Ան շնչում էր, և նրա ռնգերից գոլորշի էր բարձրանում սառն օդի մեջ: Եթե իհարկե Ունը իրեն ձեռք չէր առնում... Բայց դա նրա կողմից շատ վատ կատակ կլիներ... Մի՞թե Ունը ընդհանրապես չէր տեսնում այն:

— Հիմա նստու՞մ ենք, թե չե՞նք նստում, — անվստահ հարցրեց Ունը՝ անհանգստացած նայելով Հարրիին:

— Հա՛... — ասաց Հարրին, — հա՛, նստի՛ր:

— Մի՛ անհանգստացիր, քեզ հետ ամեն ինչ կարգին է, — մի երազկոտ ձայն ասաց Հարրիի կողքից, երբ Ունը անհետացավ կառքի մութ ներսում, — դու չես խելագարվում: Ես էլ եմ դրանց տեսնում:

— Դու տեսնու՞մ ես դրանց, — արդեն հուսահատությամբ ասաց Հարրին՝ շրջվելով դեպի Լունան: Նա նույնիսկ տեսնում էր չղջիկի թևերով ձիու արտացոլումը Լունայի մեջ ու կլոր արժաթափայլ աչքերի մեջ:

— Օ՛հ, այո՛, — ասաց Լունան, — ես նրանց տեսել եմ առաջին օրվանից: Մեր կառքերը միշտ դրանք են տարել: Մի՛ անհանգստացիր դու նույնքան առողջ միտք ունես, որքան ես:

Թույլ ժպտալով Լունան Ունի հետևից ներս մագլցեց բորբոսահոտ կառքի մեջ: Եվ Հարրին, թեև ոչ լրիվ վերականգնված ինքնավստահությամբ, նույնպես կառք մտավ նրա հետևից:

Գլուխ 11. Տեսակավորող գլխարկի նոր երգը

Հարրին չէր ուզում մյուսներին խոստովանել, որ ինքն ու Լունան նույն տեսիլքներն են ունենում, եթե իհարկե դա հենց այդպես էր, ուստի նա այլևս ոչ մի խոսք չասաց վիշապների նման ձիերի մասին և մտնելով կառքի մեջ, իր հետևից փակեց դուռը: Սակայն նա աչքը չէր կարողանում կտրել կառքի առջևի պատուհանի հետևում շարժվող տարօրինակ արարածներից:

— Բոլորդ տեսա՞ք այդ Գրաբլի-Փլանք կնոջը, — հարցրեց Զինին, — նա ի՞նչ է անում այստեղ: Մի՞թե Հագրիդը հեռացել է:

— Ես շատ ուրախ կլինեմ, եթե նա հեռացած լինի, — ասաց Լունան, — այնքան էլ լավ ուսուցիչ չէ, համաձայն չե՞ք:

— Նա շատ լավ ուսուցիչ է, — միասին բարկացած ասացին Հարրին, Ունը և Զինին:

Հարրին աչքերը փայլեցրեց Հերմիոնայի վրա, որը կոկորդը մաքրեց ու արագ ասաց.

— Ըհըմ... Այո՛, նա շատ լավն է:

— Ղե՛հ, մենք Ոեյվենքլոյում կարծում ենք, որ նա մի քիչ ծիծառելի է, — ասաց Լունան՝ ոչինչ չնկատելով:

— Ուրեմն դուք Ոեյվենքլոյում շատ տափակ հումորի զգացում ունեք, — հարձակվեց Ունը՝ անիվների ճռողոցի հետ տեղից վեր թռչելով:

Լունայի վրա բոլորովին ոչ մի ազդեցություն չթողեց Ունի կոպտությունը, ընդհակառակը, նա պարզապես որոշ ժամանակ անխոս դիտեց նրան, ասես նա չափավոր հետաքրքրության հեռուստատեսային ծրագիր լիներ:

Կառքերը դղրդալով ու ճոճվելով իրար հետևից շարժվում էին ձանապարհով: Եվ երբ անցան դպրոցի տարածքի դարպասների միջով, որոնց երկու կողմերում բարձր քարե սյուների վրա թևավոր վարագներ էին կանգնած, Հարրին առաջ թեքվեց, որպեսզի տեսնի արդյոք որևէ լույս վառվում էր Արգելված Անտառի եզրին գտնվող Հագրիդի խրճիթում, բայց ամենուրեք կատարյալ մթություն էր տիրում: Սակայն Հոգվարթ ամրոցն արդեն մոտ էր առջևում՝ վեր խոյացած բարձր, իաստ ու բարակ աշտարակներով, այստեղ-այնտեղ փայլիղող պատուհաններով հստակ ուրվագծված սև երկնքի վրա:

Կառքերը դղրդոցով կանգ առան քարե աստիճանների մոտ, որոնք տանում էին դեպի մուտքի կաղնեփայտե դռները: Հարրին առաջինը դուրս եկավ կառքից: Նա կրկին շրջվեց՝ Անտառի մոտ լուսավոր պատուհաններ փնտրելով, բայց ոչ մի լույս չէր երևում Հազրիդի խրձիթում: Դժկամությամբ, որովհետև մի փոքրիկ հույս ուներ, որ դրանք ի վերջո կանհետանան, նա հայացքը դարձրեց տարօրինակ կմախքային մարմնով արարածների վրա, որոնք հանգիստ կանգնած էին սառը գիշերային երկնքի տակ՝ փայլեցնելով իրենց սպիտակ աչքերը:

Հարրիի հետ մի անգամ արդեն նման բան պատահել էր, երբ Ռոնը չէր տեսնում Իրենքնազարե հայելու մեջ իր տեսած պատկերը, բայց դա ընդամենը հայելային արտացոլում էր, մի աննյութական բան, համեմատած մոտ հարյուր շատ շոշափելի մարմին ունեցող գազանների հետ, որոնք այնքան ուժ ունեին, որ կարող էին կառքերի մի ամբողջ գնացք տեղաշարժել: Եթե հավատար Լունայի ասածին, այդ գազանները միշտ էին իրենց կառքերը տարել, բայց ինչու՞ էին առաջ անտեսանելի: Եվ ինչու՞ պիտի Հարրին հանկարծ սկսեր տեսնել դրանց, իսկ Ռոնը՝ ոչ:

— Գալի՞ս ես, թե՝ ոչ... — հարցրեց նրա կողքին կանգնած Ռոնը:

— Օ՛հ, հա՛, — արագ ասաց Հարրին և միացավ քարե աստիճաններով դեպի ամրոցը շտապող բազմությանը:

Շքամուտքի դահլիճը պայծառ լուսավորված էր ջահերով, և ուսանողների ոտնաձայները զվարթ արձագանքում էին քարե հատակից: Բոլորը շտապում էին մտնել աջից կանգնած մեծ, երկփեղկանի դռներով, որոնք տանում էին դեպի Մեծ դահլիճը՝ տարեսկզբի բաղձալի տոնական ընթրիքին:

Մեծ դահլիճում արագորեն մեծանում էր միաբանությունների չորս երկար սեղանների շուրջը տեղավորվող ուսանողական բազմությունը: Սև առաստաղը նույնությամբ կրկնում էր տանիքից վեր տարածված երկինքը, որը երևում էր նաև բարձր պատուհաններից: Սեղանների երկայնքով, քիչ բարձր օդի մեջ կախված էին հարյուրավոր լուսավառ մոմեր՝ խորիրդավոր արծաթափայլ հաղորդելով դահլիճում և սեղանների մոտ այստեղ-այնտեղ նստած ուրվականներին և ուրախ շատախոսող ուսանողների հուզախառն դեմքերին: Բոլորը շտապում էին կիսվել իրենց ամառային նորություններով և ողջունել մյուս միաբանություններից իրենց ընկերներին և՝ գնահատելով ու

հավանություն տալով, զննում էին միմյանց նոր սանրվածքներն ու պարեգուտները: Հարրին կրկին նկատեց, որ իրեն տեսնելիս մարդիկ անմիջապես գլուխները մոտեցնում էին իրար և սկսում փսփսալ: Նա ատամները սեղմելով փորձեց իրեն այնպես պահել, ասես ինքը ոչինչ չէր նկատում կամ իր համար միևնույն էր:

Լունան աննկատ հեռացավ նրանց խմբից, երբ մոտեցան Ռեյվենքլոյի սեղանին: Հենց մոտեցան գրիֆինդորցիներին, Զինին նույնպես վազեց իրեն աղմուկով ողջունող համադասարանցիների մոտ, և Հարրին, Ռոնը, Հերմիոնան ու Նեվիլը միասին նստեցին սեղանի մեջտեղի ազատ տեղերում, մի կողմից Գրիֆինդոր տան մշտաբնակ ուրվական Գրեթե Անգլուխ Նիքի և մյուս կողմից Փարվաթի Փաթիլի ու Լավենդեր Բրաունի միջև: Աղջիկները Հարրիին այնպես զգացմունքային և բարեհամբույր ողջունեցին, որ նա հաստատ համոզված էր, որ մեկ վայրկյան առաջ նրանք իր մասին էին խոսում: Սակայն նա մտահոգվելու համար շատ ավելի կարևոր բաներ ուներ, ուստի ուշադրություն չդարձրեց դրա վրա: Նա ուսանողների գլուխների վրայով նայում էր ուսուցչական սեղանին, որը դահլիճի դիմացի պատին զուգահեռ դրված էր չորս ուսանողական սեղաններին ուղղահայաց:

— Նա այնտեղ չէ:

Ռոնը և Հերմիոնան նույնպես արագ զննեցին ուսուցչական սեղանը, թեև դրա կարիքը չկար: Հագրիդի չափերը նրան միանգամից նկատելի կդարձնեին ցանկացած շարքում:

— Չի կարող պատահել, որ նա հեռացած լինի, — ասաց Ռոնը՝ փոքր-ինչ անհանգստացած:

— Իհարկե նա ոչ մի տեղ էլ չի հեռացել, — համոզված ասաց Հարրին:

— Ի՞նչ եք կարծում, գուցե վիրավորված է, կամ... հիվանդ է... — շատ մտահոգ հարցրեց Հերմիոնան:

— Ո՞չ, — անմիջապես պատասխանեց Հարրին:

— Բայց այդ դեպքում ու՞ր է կորել:

Մի պահ լռություն տիրեց, հետո Հարրին շատ կամաց, որպեսզի Նեվիլը, Փարվաթին ու Լավենդերը չլսեն, ասաց.

— Գուցե նա դեռ չի վերադարձել... Դեհ, գիտե՞ք... իր առաջադրանքից.... այն գործից, որը պետք է աներ ամառվա ընթացքում Դամբլդորի հանձնարարությամբ:

— Հա՛... Հա՛, դա ինարավոր է, — ասաց Ռոնը, կարծես սրտապնդված, բայց Հերմիոնան շրթունքը կծեց՝ վերուվար նայելով ուսուցչական սեղանին, ասես հույս ունենալով, որ այնտեղ մի իհմնավոր բացատրություն կգտնի Հազրիդի բացակայության համար:

— Իսկ նա ո՞վ է, — կտրուկ հարցրեց նա՝ մատնացուց անելով ուսուցչական սեղանի կենտրոնը:

Հարրին նայեց նրա հայացքի ուղղությամբ: Սկզբում տեսավ պրոֆեսոր Դամբլդորին՝ նստած իր բարձր թիկնակով ոսկե բազկաթռչի վրա, ուսուցչական սեղանի ուղիղ մեջտեղում, հազին արծաթե աստղերով մուգ մանուշակագույն պարեգոտ և նույնպիսի գլխարկ: Դամբլդորի գլուխը թեքված էր դեպի նրա կողքին նստած կինը, որն ինչ-որ բան էր ասում նրա ականջին: Հարրիի կարծիքով այդ կինը շատ նման էր ինչ-որ մեկի պառաված օրիորդ հորաքրոջը: Հաստամարմին ու կարճահասակ, շատ կարծ ու գանգուր, փայլատ դարչնագույն մազերով, որոնց վրա նա դրել էր մի սարսափելի անձաշակ վարդագույն ժապավենով զարդարված և թավշյա հերակալ («Ալխի հերակալը»), որի վարդագույն բանտը գույնով համապատասխանում էր պարեգոտի վրայից հազած երկար խավով բրդից հյուսված, անօձիգ, մեծ կոճակներով քարդիգանին: Հետո այդ կինը գլուխը մի քիչ շրջեց, որպեսզի մի փոքրիկ սեթենք կում անի իր գավաթից, և Հարրին ցնցումով ձանաչեց, մեծ բերանի կախ ընկած անկյուններով և բարակ շրթունքներով ու բլիսկան աչքերով դոդոշանման գունատ դեմքը:

— Այդ կնոջ անունը Ամբրիջ է...

— Ի՞նչ է... — հարցրեց Հերմիոնան:

— Այդ կինը նստած էր իմ հարցաքննության ժամանակ: Նա Ֆաջի համար է աշխատում:

— Սիրունիկ քարդիգան է հագել, — ասաց Ռոնը քմծիծաղով:

— Նա Ֆաջի համա՞ր է աշխատում, — կրկնեց Հերմիոնան խոժուվելով:

— Ի՞նչ գործ ունի այստեղ, այդ դեպքում:

— Չգիտե՞մ...

Հերմիոնան նեղացրած աչքերով կրկն վերից վար նայեց ուսուցչական սեղանին:

— Ո՞չ, — ասաց նա, — չի կարող պատահել:

Հարրին չհասկացավ, թե նա ինչի մասին էր խոսում, բայց ոչինչ չհարցրեց: Նրա ուշադրությունը գրավել էր պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը, որը հենց այդ պահին հայտնվեց ուսուցչական սեղանի հետևում և, անցնելով մինչև սեղանի ծայրը, նստեց հենց այնտեղ, որտեղ պետք է Հագրիդը նստեր: Դա նշանակում էր, որ առաջին դասարանցիներն արդեն անցել էին լճով ու հասել ամրոց: Եվ իրոք, մի քանի վայրկյանից Դահլիճի դուռը բացվեց: Վախեցած աչքերով առաջին դասարանցիների երկար շարքը մտավ ներս պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի առաջնորդությամբ, որն իր հետ բերում էր տեսակավորման արարողության աթոռակը և բազմաթիվ կարկատաններով, շատ հին ու կեղտոտ և դեռ դիմացի եզրն էլ պատռված Տեսակավորող գլխարկը:

Մեծ դահլիճում խոսակցությունների ժիսրն անմիջապես դադարեց: Առաջին դասարանցիները շարքով կանգնեցին ուսուցչական սեղանի առաջ՝ դեմքով դեպի մյուս ուսանողները: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը զգուշությամբ ցած դրեց աթոռակը նրանց առաջ ու հետ կանգնեց:

Առաջին դասարանցիների դեմքերը գունատ փայլում էին մոմերի լույսից: Շարքի ուղիղ մեջտեղում կանգնած մի մանչուկ տեսանելի դողում էր: Հարրին հանկարծ հիշեց, թե որքան սարսափահար էր ինքը, երբ այնտեղ կանգնած սպասում էր անհայտ փորձությանը, որը պետք է որոշեր, թե միաբանություններից որ մեկի՞ն է ինքը պատկանում:

Ամբողջ դպրոցը շունչը պահած սպասեց: Հետո Գլխարկի եզրի պատռվծքը հանկարծ բերանի պես բացվեց, և Տեսակավորող գլխարկը սկսեց երգել.

Չ և Չ

Հին օրերում գործերով փառավոր,
Երբ անփորձ ու համեստ գլխարկ էի նոր,
Եվ չորս կախարդները, հմուտ ու հզոր,
Հոգվարթար մեր դարձրին մեծ դպրոց,
Չորս հրաշագործները՝ միավորված,
Մի մեծ ընդհանուր հիասքանչ իղձով,

Ազնիվ ու վսեմ գործերով տարված
Ընդմիշտ երդվեցին՝ խոսքով ու հոգով,
Ստեղծել աշխարհում ոյութական գործի
Լավագույն ու մեծ կրթական մի օջախ
Եվ տալ բոլորին իրենց քանկ փորձի
Ազնիվ ու բարի փայլուն օրինակ:

Միասին ստեղծե՞նք ու կրթե՞նք միասին,
Չորսով միմյանց երդվեցին ընդմիշտ,
Ու նրանց մտքով իսկ չէր անցնի երբեք,
Որ մի օր կգործեն անհաշտ, անբարիշտ:
Դեռ չի եղել այնքան հեռատես ու կուռ,
Ազնիվ, իմաստուն ու վեհ միություն,
Որ հաշտ ու խաղաղ միասին հիմնեցին:
Գրիֆինդոր, Հաֆլիփաֆ, Ույվենքլո, Սլիզերին:
Ուստի ինչպե՞ս, հարցնում եմ վշտահար,
Ինչպե՞ս կարող էր պատահել այնպես,
Որ նման միությունը հանկարծ փչանար,
Երդումը դրժվեր ու պայմանը քանդվեր:

Տխուր եմ այսօր երգում ձեզ համար,
Ցավով եմ ասում խոսքերն այս վիատ,
Քանզի տեսել եմ ես սկիզբն անարատ,
Լսել եմ նրանց երդումները հպարտ:
Սլիզերինն ասաց. — Կկրթե՞մ նրանց,
Ում արյունն է մաքուր ու ազնվածին:
Ույվենքլոն ասաց. — Կկրթե՞մ նրանց,
Ում միտքն է հզոր ու ճշմարտածին:

Գրիֆինդորն ասաց, — Կվրթե՞մ բոլորին,
Ում սիրտն է խիզախ ու հոգին պատվասեր:
Հաֆլիկաֆն ասաց, — Կվրթե՞մ բոլորին,
Գործով ազնիվ ու աշխատասեր:

Թեև տարբեր էին նրանց ընտրյալները,
Բայց այնքան փոքր էր տարբերությունը,
Անկարևոր ու աննշան այնքան,
Որ չեղավ և ոչ մի տարաձայնություն:
Ուստի չորսով չորս տուն ստեղծեցին,
Չորս միաբանություն, ընտանիք անարատ,
Որ միավորված արդար պայմանով
Հետևորդներ կրթեն հարազատ:
Սլիզերինը խիստ՝ ընտրեց դյութերին,
Ազնիվ ծագումով գտարյուններին,
Ույզենքլոն ընտրեց՝ օժտված անձերին,
Պրայտուն մտքով, տաղանդով ակնհայտ:
Խիզախներին ու համարձակներին
Զինվորագրեց Գրիֆինդորը խրոխտ:
Ազնիվ ու անխոնջ աշխատողներին
Սիրով հրավիրեց Հաֆլիկաֆն իր մոտ:

Այդպիսով բոլոր չորս հիմնադիրները
Ապրեցին հաշտ ու հավատարիմ,
Եվ անցած երջանիկ հազար տարիները
Հոգվարթսին փառք ու պատիվ բերեցին:
Բայց անհամաձայնությունը մտավ մեր մեջ,
Եվ մեղադրանքներն ու վախերը պարարտ՝

Անվստահությամբ ու կասկածանքներով
Քանդեցին նախկին երդումները հպարտ:

Ու մեծ Հոգվարթսի Տները բոլոր,
Այնքան միաբան ու ներդաշնակ
Դպրոցի ընդհանուր տանիքի տակ,
Ինչպես անկոտրում պահապան սյուներ,
Դարձան անհաշտ հակառակորդներ:
Հակամարտությունն այնքան ուժգնացավ
Որ թվաց, թե վերջն է եկել անողորմ,
Ու մեր ներդաշնակ կյանքը վերջացավ:

Եվ դպրոցը միշտ հաշտ ու միաբան
Պիտի կորցներ հանգիստ ապագան,
Ու կործանվեր անբարիշտ, պառակտված,
Անհարիր, դաժան մենամարտերում,
Մեկը մյուսի դեմ դավեր նյութելով:
Երբ վերջապես մի լույս առավոտ
Ծերուկ Սլիզերին հեռացավ գժտված,
Ու թեև մարեց կրիվն ուխտադրուժ,
Բայց կոտրվեցին սրտերը վիատ:
Այն օրից ի վեր, ինչ դարձան երեք,
Դյութերը չորս՝ սկզբում ներդաշնակ,
Ել չմոռացան քեն ու գժտություն
Ել չմիացան վստահ ու շիտակ:

Այն օրից ի վեր և ամեն տարի՝
Ըստ կարողության ու տաղանդների,
Արդար, ողջամիտ ու անկողմնակալ,

Ըստ արժանիքների և անկեղծ ցանկության,
Ես եմ որոշում դպրոցում ձեր տեղը,
Ես եմ այդ գործն անում անաչառ:
Բայց ես այս տարի կանեմ ավելին,
Լսե՞ք իմ երգի խոսքին ուշադիր:
Թեև իմ գործով բաժանում եմ ձեզ,
Բայց մտահոգ եմ շատ միաբանությամբ:
Թեև ստեղծված եմ ամեն տարի
Տեսակավորելու ձեզ ըստ Տների,
Բայց վախենում եմ, որ իմ գործն անաչառ
Կրերի մի նոր պառակտում անարդար:

Օ՛հ, զգուշացե՞ք, տեսե՞ք ծուղակները
Մի՞ մոռացեք պատմության դասերը,
Քանզի այսօր Վտանգ է սպառնում
Հոգվարթսի փառապանծ միասնությանը:
Մեծ Վտանգ է սպառնում մեզ արտաքին,
Անողորմ ու նենգ թշնամիներից,
Ու եթե միայն կրկին միացնենք,
Միաբանենք մեր միտքն ու ուժերը,
Կպահպանենք մեր մեծ տան գանձերը,
Հանուն հինավուրց փառապանծ դպրոցի:
Ես զգուշացրի ձեզ Վտանգի մասին,
Իսկ հիմա կրկին կանցնեմ իմ գործին:

Ճ Շ

Գլխարկը կրկին անշարժացավ: Դահլիճը սկսեց ծափահարել, թեև
Հարրիի հիշողության մեջ առաջին անգամ դրանք նաև ուղղորդվեցին

անհանգիստ խոսակցությամբ և շշուկներով։ Ամբողջ Դահլիճում ուսանողները կարծիքներ էին փոխանակում հարևանների հետ, և Հարրին, բոլորի հետ միասին ծափահարելիս, արդեն հաստատ գիտեր, թե ինչի մասին էին խոսում մյուսները։

— Այս տարի ոնց որ մի քիչ շեղվեց, չէ՞, — ասաց Ռոնը՝ հոնքերը բարձրացնելով։

— Հիմքեր ունի դրա համար, — ասաց Հարրին։

Տեսակավորող գլխարկը սովորաբար սահմանափակվում էր միայն նկարագրելով այն տարբեր առանձնահատկությունները, որոնք Հոգվարթսի չորս միաբանություններից յուրաքանչյուրը փնտրում էր նորելուկ ուսանողների մեջ, և պատմում նաև Տեսակավորման արարողության մեջ իր սեփական դերի մասին։ Հարրին չէր հիշում, որ առաջ Տեսակավորող գլխարկը երբեք որևէ խորհուրդ տված լիներ դպրոցին։

— Հետաքրքիր է, արդյոք նա երբեք առաջ նման զգուշացումներ արե՞լ է,
— թերևակի մտահոգ ասաց Հերմիոնան։

— Այո՞ւ, իհարկե, — արձագանքեց Գրեթե Անգլուխ Նիքը՝ Նեվիլի միջով թեքվելով դեպի Հերմիոնան (Նեվիլը նյարդային թարթեց։ Այնքան էլ հաճելի զգացում չէ, երբ ուրվականը դեպի աջ է թեքվում ձախ ականջիդ միջով), — Գլխարկն իրեն պարտավորված է զգում դպրոցին խորհուրդներ տալ, երբ գտնում է, որ…

Բայց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, որը պատրաստվում էր կարդալ առաջին դասարանցիների անունները, այնպիսի սաստող հայացքով նայեց շշնչացող ուսանողներին, որ Գրեթե Անգլուխ Նիքը թափանցիկ ցուցամատը դրեց իր շրջունքներին և ձիգ մեջքով հետ նստեց, իսկ ամբողջ դահլիճն ակնթարթորեն սսկվեց։ Խոժոռ հայացքով վերջին անգամ ասես ավլելով չորս միաբանությունների սեղանները, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն աչքերն իջեցրեց իր երկար մագաղաթի կտորին և կարդաց առաջին անունը.

— Աբերքրա՞մբի, Յու՛ին…

Շարքի մեջտեղում կանգնած սարսափահար տեսքով մանչուկը, որին նկատել էր Հարրին, սայթաքելով առաջ եկավ և Գլխարկը դրեց գլխին։ Գլխարկն այնքան մեծ էր, որ կարող էր ցած ընկնել նրա ուսերին, բայց բարեհաջող նստած մնաց տղայի ծիծաղելիորեն ցցված ականջների

շնորհիվ: Գլխարկը մի պահ ծանրութեքս արեց, հետո եզրի մոտ պատռվածքը կրկին բացվեց, և այն բարձրագոչ աղաղակեց.

— Գրի՛ ֆինդոր...

Հարրին հնարավորինս բարձր ծափահարեց Գրիֆինդոր տան մյուս ուսանողների հետ՝ մինչ Յուին Աբերքրամբին կրկին սայթաքելով մոտեցավ իրենց սեղանին ու նստեց, այնպիսի տեսքով, ասես մեծագույն հաճույքով գետնի տակ կանցներ, միայն թե բոլորը դադարեին նայել իրեն:

Առաջին դասարանցիների շարքը դանդաղ պակասեց: Անունների և Տեսակավորող գլխարկի որոշումների արանքում, Հարրին արդեն լսում էր Ուոնի ստամքոսի անհամբեր գռնողները: Վերջապես, Ֆելեր Ուոզան ընտրվեց Հաֆլիփաֆ միաբանություն, և մինչ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, վերցնելով Գլխարկն ու աթոռակը, դուրս էր գալիս դահլիճից, պրոֆեսոր Դամբլդորը ոտքի կանգնեց:

Եթե Հարրին վերջին ժամանակներում որևէ դառնագին զգացմունքներ էր ունեցել դպրոցի Տնօրենի նկատմամբ, ապա դրանք ինչ-որ կերպ ամփապես փարատվեցին այն պահին, երբ Դամբլդորը կանգնեց դպրոցի առաջ: Մի կողմից Հագրիդի բացակայության հիասթափությունը, մյուս կողմից վիշապանման ձիերի առեղջվածային ներկայության ցնցումը, թուլացրել էին Հոգվարթս վերադառնալու կապակցությամբ սպասվող զգացմունքային վերելքը, ինչը կարելի էր համեմատել թերևս մի շատ ծանոթ երգում անսպասելի հնչած աններդաշնակ հնչյունի հետ: Բայց այդ պահը գոնե չհիասթափեցրեց նրան իր նորությամբ, պահը իենց այնպիսին էր ինչպիսին պետք է լիներ: Ահա իրենց Տնօրենը կանգնեց տոնական ընթրիքից առաջ ամբողջ դպրոցին իր ողջույնի խոսքն ասելու համար:

— Բոլոր նորեկներին... — ասաց Դամբլդորը զրնգուն ձայնով՝ ձեռքերը լայն բացած և բարի ժպիտը դեմքին. — Բարի գալուստ... Մեր հին բնակիչներին... Բարի վերադարձ... Ճառ ասելու համար միշտ էլ կարելի է պահ գտնել, բայց այս պահը դրան հարմար չի: Բարի ախորժա՛կ... Դե՛հ, վրա տվե՛ք...

Դահլիճը շնորհակալությամբ ծիծաղեց և բուռն ծափահարեց, մինչ Դամբլդորը հարմարավետ տեղավորվում էր իր գահին՝ երկար մորուսը ուսի վրայով հետ գցելով, որպեսզի չընկնի ափսեի մեջ: Իսկ առատ ու համադամ ուտելիքները մի ակնթարթում կարծես օդից հայտնվեցին, ու իինգ երկար

սեղանների ոտքերը ճռացին միանգամից սեղանների վրա լցված բազմազան խորտիկներով մեծ ափսեների, հացերով ու կարկանդակներով բերնված սկուտեղների, գոլորշի արձակող բանջարեղենով լի թասերի, կերակրախյուսերով լի բաղակտուց ամանների և դդումի հյութով մեծ շնչերի ծանրությունից:

— Գերազա՞նց է, — ասաց Ռոնը յուրահատուկ կարոտած մռունչով և ուղղակի ձանկեց իրեն ամենամոտ դրված տապակած կոլորիկով թասը ու Գրեթե Անգլուխ Նիքի մելանխոլիկ հայացքի տակ սկսեց իր ափսեն լցնել ուտելիքներով:

— Ի՞նչ էիք ասում Տեսակավորումից առաջ, Գլխարկի զգուշացումների մասին, — ուրվականին հարցրեց Հերմիոնան:

— Օ՛հ, այո՛, — ասաց Նիքը, որը կարծես ուրախ էր որևէ առիթով ուշադրությունը շեղել Ռոնից, որն արդեն ուռած այտերով, գրեթե անպարկեշտ եռանդով տապակած կարտոֆիլ էր ծամում: — Այո՛, առաջ էլ եմ մի քանի անգամ լսել Գլխարկի զգուշացումները, սովորաբար, երբ նրա կարծիքով դպրոցին մեծ վտանգ է սպառնում և անշուշտ, նրա խորհուրդը միշտ նույն է լինում. Եղեք միաբան ու միասնական, ուժեղ Եղեք ներսից՝ դրսից եկող սպառնալիքների դեմ:

— Վոնֆ է իֆաֆում վոֆ վըֆովին վֆաֆ է վֆաֆում եֆե ընֆաֆենը վըվաֆ է, — ասաց Ռոնը:

Նրա բերանն այնքան լիքն էր, որ Հարրիի կարծիքով, նույնիսկ մեծագույն նվաճում էր անգամ այդքան ձայն հանելը:

— Ներեցե՞ք, — շատ քաղաքավարի հարցրեց Գրեթե Անգլուխ Նիքը, մինչ Հերմիոնան՝ զզվանքից ցնցվելով, թարս նայեց Ռոնին: Իսկ Ռոնը ծնոտների հերոսական շարժումով կուլ տվեց ու ասաց.

— Ո՞նց է իմանում, որ դպրոցին վտանգ է սպառնում... Եթե ընդամենը Գլխարկ է:

— Գաղափար չունեմ, — ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը: — Դեհ անշուշտ քանի որ այն ապրում է Դամբլդորի աշխատասենյակում, ենթադրում եմ, որ որոշ բաններ լսում է այնտեղ կատարվող խոսակցություններից:

— ...Եվ նա ուզում է, որ բոլոր Տները բարեկամներ լինե՞ն, — հարցրեց Հարրին՝ նայելով Սլիզերինի սեղանին, որտեղ Դրաքը Մալֆոյն էր տնօրինում: — Հազիվ թե նման բան ստացվի...

— Դեհ, իրոք, չարժե այդպիսի անհանդուրժող դիրքորոշում ընդունել, — թեթև կշտամբանքով ասաց Նիքը: — Խաղաղ համագործակցությունը բոլոր խնդիրների լուծման բանալին է: Մենք ուրվականներս, թեև տարբեր Տներից ենք, բարեկամական կապեր ենք պահպանում, չնայած Գրիֆինդորի և Սլիզերինի միջև թեժացող մրցակցությանը: Իմ մտքով անգամ երբեք չի անցնի որևէ հարցում վիճաբանել Արյունարբու Բարոնի հետ:

— Հա-հա՝, միայն այն պատճառով, որ դու սարսափում ես նրանից, — ասաց Ոտնը:

Գրեթե Անգլուխ Նիքն անասելի վիրավորված տեսք ընդունեց:

— Սարսափու՞մ եմ... Ոչ ոք ինձ՝ Սըր Նիքոլաս դե Միմսի Փորփինգթոնին, իմ ամբողջ կյանքում երբեք չի մեղադրել երկչոտության մեջ: Այն ազնվական արյունը, որ հոսում է իմ երակներում...

— Ի՞նչ արյուն, — հարցրեց Ոտնը, — ուզում ես ասել, որ քո մեջ դեռ արյուն կա՞...

— Դա այդպիսի խոսակցական արտահայտություն է, — ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը, արդեն այնքան բարկացած, որ նրա գլուխը սկսել էր չարագույթ դողալ անկայուն պարանոցի վրա: — Հուսով եմ, ինձ դեռ թույլատրվում է օգտագործել այն բառերը, որոնք հարմար ու պատեհ կիամարեմ մտքերս արտահայտելու համար, եթե անգամ ուտելու և խմելու հաճույքները մերժված են ինձ: Բայց հավատացե՞ք, որ վաղուց արդեն սովորել եմ իմ մահվան հանգամանքների կապակցությամբ ուսանողների արած կատակներին:

— Նի՞ք, նա քեզ վրա չէր ծիծաղում, — շտապեց հավաստիացնել Հերմիոնան՝ ծայրահեռ բարկացած հայացք նետելով Ոտնին:

Դժբախտաբար Ոտնի բերանը կրկին լեփ-լեցուն էր, և նա ընդամենը կարողացավ ասել.

— Վի հաֆ վաֆե վիֆավեֆի, — ինչը Նիքի կարծիքով ներողության բավարար դրսենորում չէր, ուստի նա կտրուկ օդ բարձրացավ, ուղղեց իր փետրավոր գլխարկը և ձախրելով դեպի սեղանի մյուս ծայրը, վայրէջք կատարեց Քոլին և Դենիս Քրիվի եղբայրների միջև:

— Ապրե՛ս, Ոտ՛ն, — նետեց Հերմիոնան:

— Ի՞նչ... — Վրդովված ասաց Ոտնը՝ վերջապես կուլ տալով բերանի պարունակությունը, — մի հարց տալ էլ չի կարելի՞...

— Օ՞հ, մոռացանք, լավ... — բարկացած ասաց Հերմիոնան, և երկուսով այլևս ոչ մի բառ չփոխանակեցին ամբողջ ընթրիքի ընթացքում:

Հարրին, որն արդեն վաղուց սովոր էր նրանց գժտություններին, նույնիսկ հաշտեցնելու փորձ էլ չարեց՝ գերադասելով եռանդն ու ժամանակը ծախսել տապակած միսն ու տրորված թոքով կարկանդակը վայելելու վրա, որից հետո էլ իր սիրած կրեմով շերտավոր տորթից մի մեծ կտոր անուշ արեց:

Երբ բոլոր ուսանողները կերան-կշտացան, և խոսակցության ժխորը Դահլիճում սկսեց ուժեղանալ, Դամբլդորը կրկին ոտքի կանգնեց: Անմիջապես բոլոր խոսակցությունները դադարեցին, և բոլորը լուր սպասումով նայեցին Տնօրենին: Հարրին արդեն հաճելի թմբիր էր զգում: Չորս այուներից կախված ամպհովանիով մահճակալն արդեն սպասում էր նրան ինչ-որ տեղ վերևի հարկում՝ իրաշալիորեն տաք ու փափուկ:

— Դեհ, իիմա, երբ բոլորս միասին վայելեցինք ևս մեկ համադամ ընթրիք, խնդրում եմ մի քանի րոպեով ինձ տրամադրեք ձեր ուշադրությունը, տարեսկզբի մի քանի հայտարարություններ լսելու համար, — ասաց Դամբլդորը: — Առաջին դասարանցիները պարտավոր են իմանալ, որ դպրոցի հանդավարներում գտնվող Անտառ մտնելն արգելվում է բոլոր ուսանողներին, ինչը պետք է արդեն մինչև օրս ականջի օղ արած լինեին նաև որոշ բարձր դասարանցի ուսանողներ:

(Հարրին, Ունը և Հերմիոնան քթի տակ ծիծաղեցին):

— Պարոն Ֆիլչը, դպրոցի պարետը, խնդրել է ինձ, ինչպես ինքն է ասում, արդեն չորսհարյուրվաթսուներկուերորդ անգամ, հիշեցնել ձեզ, որ դասամիջոցներին միջանցքներում իրաշագործելը խստիվ արգելվում է, ինչպես նաև մի շաբք այլ բաներ, որոնց հետ կարող եք ծանոթանալ պարոն Ֆիլչի աշխատասենյակի դռանը փակցված մանրամասն ցանկից:

— Այս տարի մեր ուսուցչական կազմում երկու փոփոխություն է կատարվել: Մենք շատ ուրախ ենք կրկին ողջունել պրոֆեսոր Գրաբի-Փլանքին, որը կվարի Կախարդկան կենդանիների խնամքի դասերը, նաև շատ ուրախ ենք ներակայացնել ձեզ պրոֆեսոր Ամբրիջին, ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի մեր նոր ուսուցչին:

Քաղաքավարի բայց ոչ եռանդագին ծափահարություններ լսվեցին, որի ընթացքում Հարրին, Ունը և Հերմիոնան թեթևակի խուճապահը հայացքներ

փոխանակեցին: Դամբլդորը չասաց, թե որքան երկար է դասավանդելու գրաբլի-Փլանքը:

Դամբլդորը շարունակեց.

— Միաբանությունների քվիդիչի թիմերի նոր կազմերի հավաքագրումը կսկսվի...

Նա խոսքը կտրեց՝ հարցական նայելով պրոֆեսոր Ամբրիջին: Եվ քանի որ վերջինս կանգնած ավելի բարձրահասակ չէր, քան նստած, մի պահ ոչ ոք չհասկացավ, թե ինչու էր Դամբլդորը դադարել խոսել, բայց հետո պրոֆեսոր Ամբրիջը կեղծ հազար (*Հեմ, հեմ...*), և բոլորին պարզ դարձավ, որ նա ոտքի էր կանգնել նստած տեղից և պատրաստվում էր ելույթ ունենալ:

Դամբլդորը մի պահ զարմացած տեսք ընդունեց, իետո քաղաքավարությամբ նստեց և մեծագույն հետաքրքրությամբ նայեց պրոֆեսոր Ամբրիջին, ասես ոչինչ աշխարհում այդքան շատ չէր ուզենա, որքան լսելը, թե ինչ էր ուզում նա ասել: Ուսուցչական անձնակազմի մյուս անդամներն այդքան էլ հակված չէին թաքցնելու իրենց անկեղծ զարմանքը: Պրոֆեսոր Սածիլի հոնքերն անհետացել էին նրա թեք դրած գլխարկի տակ, իսկ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի շրթունքներն այնքան էին բարակել, որ գրեթե չէին երևում: Դեռ երբեք ոչ մի նոր ուսուցիչ չէր ընդհատել Դամբլդորի խոսքը: Ուսանողներից շատերը քթի տակ ծիծաղում էին: Այդ կինը ակնհայտորեն տեղյակ չէր Հոգվարթսի ներքին կարգ ու կանոնին:

— Շնորհակալ եմ, Տնօրեն, — անհեթեթ սեթեթանքով ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — ողջունի ձեր բարի խոսքերի համար:

Նրա ձայնը շատ բարձրահունչ էր, զգացմունքային և աղջկական և, կրկին Հարրին հակակրանքի մի հզոր ալիք զգաց իր մեջ, որն առայժմ չէր կարող հիմնավոր բացատրել: Սակայն մի բան նա արդեն հաստատ գիտեր, որ այդ կնոջ հետ կապված ամեն ինչ իրեն գերազույն զգվանք էր ներշնչում՝ սկսած նրա հիմար ձայնից մինչև խավոտ վարդագույն քարդիգանը: Նա մեկ անգամ էլ կոկորդը մաքրեց փոքրիկ հազորով (*Հեմ, հեմ...*) և շարունակեց:

— Ինչ լա՞վ է կրկին Հոգվարթսում լինել... — նա ժպտաց, բացելով շատ մանր ու սուր ատամները, — և տեսնել այսքան շատ երջանիկ փոքրիկ դեմքեր...

Հարրին շուրջը նայեց: Նրա տեսած դեմքերից ոչ մեկը երջանիկ արտահայտություն չուներ: Ընդհակառակը, բոլորը շատ տիած անակնկալի էին եկել, որ իրենց այնպես են դիմում, ասես իրենք հինգ տարեկան են:

— Ես անհամբերությամբ եմ սպասում այն պահին, երբ հնարավորություն կունենամ ծանոթանալ ձեզնից յուրաքանչյուրի հետ և համոզված եմ, որ մենք շատ լավ ընկերներ կդառնանք:

Ուսանողներն ակամա հայացքներ փոխանակեցին: Շատերը հազիվ էին թաքցնում ժպիտները:

— Ես կընկերանամ նրա հետ, միայն մի պայմանով, եթե ստիպված չլինեմ երբեք նման քարդիզան կրել, — Փարվաթին շշնչաց Լավենդերին, և երկուսով ցնցվեցին անձայն ծիծաղից:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը կրկին մաքրեց կոկորդը (Հեմ, հեմ...), բայց երբ շարունակեց, զգացմունքայնության ելեկջը որոշակիորեն անհետացել էր նրա ձայնից: Այժմ նրա ձայնը հնչեց շատ գործնական, իսկ բառերը՝ անգիր արած ձարի նման տաղտկալի:

— Հրաշագործության նախարարությունը միշտ կենսական կարևորություն է տվել երիտասարդ վիուկների ու կախարդների կրթության խնդրին: Այն հազվագյուտ ձիրքը, որն ի ծնե շնորհված է ձեզ, կարող է ոչնչանալ և արժեզրկվել, եթե չսնուցվի ու չհղկվի ողջամիտ վերահսկողությամբ: Հրաշագործական հանրությանը բնորոշ հնադրայան հմտությունները պետք է փոխանցվեն սերնդե-սերունդ, այլապես մենք դրանք ընդմիշտ կկորցնենք: Հրաշագործական իմացության գանձերը, որոնք հավաքել ու համակարգել են մեր նախնիները, պետք է պահպանեն, համալրեն և հղկեն բոլոր նրանք, ում մենք վստահել ենք ուսուցչի ազնիվ մասնագիտությունը:

Պրոֆեսոր Ամբրիջն այստեղ դադար տվեց և մի փոքր գլխով արեց ուսուցչական սեղանի մոտ նստած իր գործընկերներին, սակայն վերջիններից և ոչ մեկը նրան ի պատասխան գլխով չարեց: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի մուգ հոնքերն այնպես էին միաձուլվել, որ նա կատարելապես նմանվել էր անշարժ նստած բազեի, և Հարրին պարզ տեսավ ինչպես պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ու պրոֆեսոր Սածիլը նշանակալից հայացքներ փոխանակեցին, իսկ Ամբրիջը մի անգամ էլ հազար (Հեմ, հեմ...) և շարունակեց իր ձառը.

— Հոգվարթսի բոլոր տնօրեններն ու տնօրենուհիները իրենց ներդրումն են արել այս պատմական դպրոցի կառավարման գործում, և այդպես էլ պետք է լիներ, քանզի առաջընթացի բացակայությունը հանգեցնում է լճացման ու հետադիմության: Սակայն մյուս կողմից առաջընթացը հանուն առաջընթացի չպետք է խրախուսվի, որովհետև մեր փորձված ու փորձարկված ավանդույթները հաճախ ողջամիտ պահպանողականություն են պահանջում: Ուստի պետք է հավասարակշռություն պահպանել հնի և նորի, հարատևության և փոփոխության, ավանդույթի և նորարարության միջև:

Հարրին զգաց, որ քունը տանում է, ասես ուղեղը մե՛կ միանում էր, մե՛կ անջատվում: Դամբլդորի ճառերի ժամանակ Դահլիճում տիրող լռությունը սկսել էր խախտվել: Այստեղ-այնտեղ ուսանողները գլուխները մոտեցնում ու փսփսում էին, կամացուկ քրքջում: ՈԵՎԵՆՔԸ սեղանի մոտ Չո Չանգը կլանված շատախոսում էր իր ընկերուհիների հետ: Չոյից մի քանի մարդ այն կողմ նստած Լունա Լավգուդը կրկին հանել էր «Բարբաջախոս» ամսագրի օրինակը: Մինչ այդ Հաֆըլփաֆի սեղանի մոտ Էնի Մաքմիլանը միակն էր, որը դեռ նայում էր պրոֆեսոր Ամբրիջին, բայց նկատելիորեն փակվող աչքերով, և Հարրին համոզված էր, որ նա միայն ձևացնում էր իբր լսում է՝ ձգտելով պահպանել կրծքին փայլող Ավագի կրծքանշանով պարտադրված օրինապահ հավատարմությունը:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը կարծես չէր նկատում իր ունկընդիրների անուշադրությունը: Հարրին նույնիսկ մտածեց, որ նույն հաջողությամբ նրա քրի տակ կարող էր մի մարտաշունչ ապստամբություն բռնկվել, իսկ նա կշարունակեր իր միալար ճառը: Ուսուցիչները, սակայն, շատ ուշադիր լսում էին նրան, իսկ Հերմիոնան կարծես խմում էր Ամբրիջի արտասանած յուրաքանչյուր բառը, թեև դատելով նրա դեմքի արտահայտությունից, դրանք բնավ նրա սրտովը չէին:

— ...քանզի որոշ փոփոխություններ արվում են միայն ի բարօրություն, մինչդեռ ուրիշները ժամանակի ընթացքում ձանաչվում են որպես սխալ դատողության և գնահատանքի արդյունք: Մինչ որոշ հին սովորույթներ արժանիրեն վերականգնվում և նոր ուժ են ստանում, մյուսները կորցնում են արդիականությունը, և պետք է մոռացության մատնվեն: Ուստի Եկեք միասին մտնենք, արդյունավետության և պատասխանատվության անկեղծ

ու բաց մի նոր դարաշրջան, վճռականորեն պահպանելով այն, ինչը պետք է պահպանել, կատարելագործելով այն, ինչը պետք է կատարելագործել և արմատախիլ անելով նախկինում հանիրավի ընդունված անհարիր գործընթացներն ու վարքագծերը, որոնք արժանի են արգելման:

Նա նստեց: Դամբլդորը ծափ տվեց: Ուսուցչական անձնակազմը հետևեց նրա օրինակին, թեև Հարրին նկատեց, որ շատերի ձեռքերը միայն մեկ-երկու անգամ թեթևակի խփեցին իրար ու դադարեցրին: Մի քանի ուսանողներ էլ միացան ծափահարությանը, բայց մեծամասնությունը նույնիսկ չէր էլ նկատել, որ ձառն ավարտվեց, և ամենայն հավանականությամբ մի քանի բար էլ չէր լսել ձառից, և քանի դեռ ուշացածները գլխի չէին ընկել, որ պետք էր ծափահարել, Դամբլդորը կրկին ոտքի կանգնեց:

— Շատ շնորհակալ ենք, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ: Չեր ձառն իրոք շատ լուսավորիչ էր, — ասաց նա՝ գլխով անելով նրան: — Հիմա, ավարտելով խոսքս ասեմ, որ քվիդիչի թիմերի նոր կազմերի ընտրությունը կսկսվի...

— Այո՛, իրոք շատ լուսավորիչ էր, — ցածրածայն ասաց Հերմիոնան:

— Չեմ հավատա, եթե ասես, որ քեզ համար շատ հաճելի էր, — կամացուկ ասաց Ռոնը՝ քնկոտ աչքերով նայելով Հերմիոնային, — կյանքումս դեռ նման ձանձրալի ձար չէի լսել, իսկ ես, չմոռանա՞ք, մեծացել եմ Փերսիի հետ:

— Լուսավորիչ, բնավ չի նշանակում հաճելի, — ասաց Հերմիոնան, — ինձ համար իիմա շատ բան պարզ դարձավ:

— Իրո՞ք, — զարմացավ Հարրին, — ինձ համար ընդամենը ապուշ բարբաջանք էր:

— Այդ բարբաջանքի տակ շատ կարևոր բաներ կային թաքնված, — մռայլ ասաց Հերմիոնան:

— Այդ ի՞նչ կար... — առանց հետաքրքրության հարցրեց Ռոնը:

— Ի՞նչ կասեք «առաջընթացը հանուն առաջընթացի չպետք է խրախուսվի» արտահայտության մասին... Եվ ի՞նչ կասեք «արմատախիլ անելով նախկինում հանիրավի ընդունված անհարիր գործընթացներն ու վարքագծերը, որոնք արժանի են արգելման» արտահայտության կապակցությանք:

— Իսկ դա ի՞նչ է նշանակում, — անհամբերությամբ ասաց Ռոնը:

— Հիմա ես կասեմ քեզ, թե դա ինչ է նշանակում, — նույնպես կորցնելով համբերությունը, սեղմած ատամներով ասաց Հերմիոնան, — դա նշանակում է, որ Նախարարությունը ուզում է միջամտել Հոգվարթսի գործերին:

Նրանց շուրջն աթռուներից վեր կացող բազմությունն ուժեղ ժխոր էր բարձրացրել: Ակնհայտ էր, որ Դամբլդորը բոլորին ուղարկել էր քնելու, որովհետև բոլորն ուղղվում էին դեպի Դահլիճի ելքը: Հերմիոնան անակնկալի գալով խուժապահար ոտքի թռավ:

— Ոո՞ն, մենք պետք է առաջին դասարանցիներին ցույց տանք Ճանապարհը:

— Օ՛հ, հա՛, — ասաց Ոոնը՝ որն անկեղծորեն մոռացել էր այդ մասին: — Հե՛յ... Հե՛յ, ինձ լսե՞ք... Մժղուկնե՞ր...

— Ոո՞ն:

— Դե՛հ, բա ի՞նչ ասեմ... Ենքան փոքր են, որ հազիվ են երևում...

— Այո՛ փոքր են, բայց դու չես կարող նրանց մժղուկներ անվանել... Առաջին դասարանցինե՞ր... — Իրամայական կանչեց Հերմիոնան: — Եկե՞ք իմ հետևից, խնդրում եմ:

Մի խումբ առաջին դասարանցիներ վախսվորած քայլեցին Գրիֆինդորի և Հաֆլովաֆի սեղանների միջև, բոլորը մեծագույն ջանքերով աշխատելով առաջինը չկանում էր նրանք շատ փոքր էին երևում: Հարրին համոզված էր, որ ինքն այդքան փոքրամարմին չէր, երբ նոր էր եկել դպրոց: Նա բարեսիրտ ժպտաց նրանց: Յուին Աբերֆրամբիի կողքին կանգնած մի շիկահեր աղջնակ ասես քարացավ տեղում: Նա բոթեց Յուինին և ինչ-որ բան փսխսաց նրա ականջին: Յուին Աբերֆրամբին նույնքան սարսափահար տեսք ընդունեց և մի գաղտագողի հայացք նետեց Հարրիի վրա, որը զգաց, որ ժպիտն իր դեմքից անհետացավ կանաչ թրքահոտ մածուկի պես:

— Լա՛վ, առա՛յժմ, — մռայլ ասաց նա Ոոնին ու Հերմիոնային և միայնակ դուրս եկավ Մեծ դահլիճից՝ մեծագույն ջանքերով ձգտելով չնկատել իր շուրջը մոլեգնող շշուկները, հայացքները և իր վրա ուղղված մատները: Նա աչքերն ուղիղ իր առջև պահած արագաքայլ դուրս եկավ շքամուտքի դահլիճ, հետո գրեթե վագելով բարձրացավ մարմարե աստիճաններով, օգտվեց մի քանի գաղտնի կարծ անցումներից և շուտով հետևում թողեց ուսանողական բազմության մեծամասնությանը:

Ինչպես կարող էր հուսալ, որ այդպես չի լինելու, բարկացած մտածեց նա՝ քայլելով գրեթե ամայի միջանցքներով: Անշուշտ բոլորը պետք է իրեն նայեին: Ինքը երկու ամիս առաջ դուրս եկավ Երեք կախարդների Հրաշամարտի լաբիրինթոսից մի ձեռքով գրկած Սեղրիկի մեռած մարմինը և հայտարարելով, որ Լորդ Վոլդեմորթը վերադարձել է: Ժամանակ էլ չէր ունեցել մինչև արձակուրդների սկսվելը բացատրելու բոլորին, թե ինչ էր կատարվել, եթե նույնիսկ ուժ ու ցանկություն ունեցած լիներ ամբողջ դպրոցի առաջ գերեզմանոցում կատարված այն սարսափելի իրադարձությունների մասին մանրամասն պատմելու համար:

Հարրին հասավ միջանցքի վերջում Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակի մուտքին և միայն կանգնելով Չաղ Կոմսուհու դիմանկարի առաջ հասկացավ, որ ինքը դեռ չգիտի այս տարվա գաղտնաբառը:

— Ը՞ստ, — շփոթված ասաց նա՝ նայելով Չաղ Կոմսուհուն, որը ձեռքերով հարթեց իր լայնածավալ վարդագույն մետաքսե զգեստի ծալքերը, ուղղեց փորիկները և շատ խիստ նայեց նրան:

— Մինչև գաղտնաբառը չասես, ներս չեմ թողնի, — անառարկելի հաստատակամությամբ ասաց նա:

— Հա՛րի, ես գիտե՞մ, — շնչասպառ գոռաց ինչ-որ մեկը նրա հետևից, և շրջվելով նա տեսավ վազքով իրեն մոտեցող Նեվիլին: — Չե՞ս կրահի, թե ինչ է: Գոնե մեկ անգամ չեմ մոռանա, — Նեվիլը ձեռքի մեջ թափահարում էր փոքրիկ գորշ կակտուսը, որը ցույց էր տվել նրան գնացքում, — Միմբու՛լուս Միմբլտո՛նիա...

— Ճիշտ է, — ասաց Չաղ Կոմսուհին, և դիմանկարը դռան պես մի կողմ ճոճվելով պատի մեջ բացեց շրջանաձև անցքը, որով Հարրին ու Նեվիլը ներս մագլցեցին:

Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը ինչպես միշտ հյուրընկալ էր: Հարմարավետ, շրջանաձև աշտարակային սենյակը, կահավորված էր փափուկ բազկաթռոներով և փորագրված ոտքերով հնառած սեղաններով: Մեծ բուխարիում ուրախ ձրթճրթում էր կրակը, և մի քանի հոգի արդեն տաքանում էին կրակի առաջ մինչև ննջարաններ բարձրանալը: Սենյակի մյուս կողմում Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիներն ինչ-որ բան էին ամրացնում հայտարարությունների ցուցատախտակին: Հարրին ձեռքով բարի գիշեր մաղթեց նրանց և ուղիղ գնաց դեպի տղաների ննջարան տանող դուռը: Այդ

պահին նա որևէ մեկի հետ խոսելու ոչ մի տրամադրություն չուներ: Նեվիլը գալիս էր նրա հետևից:

Դին Թոմասը և Շեյմոս Ֆինիգանը արդեն ննջարանում էին և զբաղված էին իրենց մահճակալների կողքի պատերին պաստառներ ու լուսանկարներ փակցնելով: Նրանք խոսում էին, երբ Հարրին բացեց ննջարանի դուռը, բայց նրան տեսնելով անմիջապես ձայները կտրեցին: Հարրին մտածեց, որ ամենայն հավանականությամբ, նրանք խոսում էին իր մասին, թե՝ գուցե ինքն արդեն սկսել էր հետապնդման մտագարությամբ տառապել:

— Ողջու՞յն, — ասաց նա, և մոտենալով իր ճամպրուկին բացեց ու սկսեց իրերը դասավորել:

— Հեյ, Հա՛րի, — ասաց Դինը, որն սկսել էր հագնել «Վեստ Հեմ» ֆուտբոլային թիմի գույներով պիժաման, — արձակուրդները լա՞վ անցկացրիր:

— Ոչինչ, — քթի տակ ասաց Հարրին, մտածելով, որ եթե սկսի պատմել, թե ինչպես է անցակացրել արձակուրդները, ապա գիշերվա կեսը չի բավարարի, իսկ ինքը հաստատ ուժ էլ չեր ունենա նման բան անելու համար, — իսկ դու՞...

— Հա՛, լավ էր, — ծիծաղեց Դինը, — ամեն դեպքում ավելի լավ, քան Շեյմոսի մոտ, իենց նոր դա էր պատմում ինձ:

— Ինչու՞ ի՞նչ էր պատահել, Շեյմոս, — հարցրեց Նեվիլը՝ իր Միմբուլուս Միմբլտոնիան քննչությամբ տեղավորելով մահճակալի կողքի սեղանիկի վրա:

Շեյմոսը միանգամից չպատասխանեց: Նա շատ կլանված էր քենմորի «Կործանիչ արտույտներ» քվիդիչի թիմի պաստառը ուղիղ կախելու գործով: Հետո թիկունքը դեռ Հարրիին դարձրած ասաց.

— Մամաս չեր ուզում, որ ես դպրոց գամ:

— Ինչու՞ ի՞նչու՞ հարցրեց Հարրին՝ մի պահ քարացած կանգնելով ճամպրուկից պարեգուտները հանելու գործողության կեսին:

— Նա չեր ուզում, որ ես նորից Հոգվարթս գամ:

Շեյմոսը շրջվեց իր պատառից և ճամպրուկից հանեց պիժաման, դեռ խուսափելով նայել Հարրիի վրա:

— Բայց... ինչու՞... — ապշահար կրկին հարցրեց Հարրին: Նա գիտեր, որ Շեյմոսի մայրիկը վիուկ էր, և չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչու պետք է նա իրեն այդքան դարզլիավարի պահեր:

Շեյմոսը չպատասխանեց մինչև չվերջացրեց կոճկել պիժամայի կոճակները:

— Դե՛հ, — ասաց նա զսպված ձայնով, — Ենթադրում եմ, որ քո պատճառով:

— Այսինքն, ի՞նչ ես ուզում ասել, — արագ հարցրեց Հարրին:

Նրա սիրտը միանգամից սկսեց արագ խփել: Նա այնպիսի կանխազգացում ուներ, ասես մի շատ վտանգավոր բան էր մոտենում իրեն:

— Դե՛հ, — ասաց Շեյմոսը կրկին դեռ խուսափելով նայել Հարրիի աչքերի մեջ, — նա... ըըմ... դեհ... միայն դու չե, նաև Դամբլդորի պատճառով:

— Ուրեմն նա հավատում է «Մարզարե» օրաթերթի՞ն, — ասաց Հարրին:

— Նա կարծում է, որ ես սուտասան եմ, իսկ Դամբլդորը ցնդած ծերուկ է, հա՞...

Շեյմոսը վերջապես նայեց նրան:

— Հա՛, դրա նման մի բան:

Հարրին ոչինչ չասաց: Նա իր կախարդական փայտիկը նետեց մահձակալի կողքի փոքր սեղանիկի վրա, հանեց պարեգոտն ու բարկացած նետելով ձամպրուկի մեջ, սկսեց հագնել իր պիժաման: Նա արդեն կուշտ էր ամեն ինչից: Նա արդեն մահու չափ կուշտ էր բոլորի ուշադրության կենտրոնում լինելուց, երբ բոլորը նայում են իր վրա, բոլորը խոսում են իր մասին: Եթե միայն նրանցից որևէ մեկն իմանար, եթե միայն նրանցից որևէ մեկը հեռավոր գաղափար ունենար, թե ինչ է նշանակում լինել հենց այն մեկը, ում հետ կատարվում է այդ ամենը: Տիկին Ֆինիգանը գաղափար իսկ չուներ, այդ հիմար կինը, կատաղած մտածում էր նա:

Նա մտավ անկողին և ձեռքը մեկնեց, որպեսզի ամպիովանու վարագույրներն իջեցնի իր շուրջը, բայց մինչև կիհասցներ դա անել, Շեյմոսն ասաց.

— Ի՞նչ կատարվեց այն գիշեր, երբ դու... դեհ գիտես... երբ... Սեղրիկ Դիգորիի հետ և... մնացածը...

Շեյմոսի խոսքերը ծայրահեղ նյարդային էին և միևնույն ժամանակ զգացմունքային: Դինը, որն այդ պահին իր ձամպրուկի վրա կռացած փորձում էր երկրորդ հողաթափիկը հանել, տարօրինակ քարացավ տեղում, և Հարրին գիտեր, որ նա ականջները չորս արած սպասում էր իր պատասխանին:

— Ինչու՞ ես ինձ հարցնում, — կրվազան նետեց Հարրին, — Վերցրու՝, մայրիկիդ պես կարդա՝ «Մարգարե» օրաթերթը: Այնտեղից ամեն ինչ կիմանաս:

— Գիտե՞ս ինչ, դու լավ կանե՞ս մեղքն իմ մայրիկի վրա չբարդես, — հակահարվածեց Շեյմոսը:

— Ում վրա ուզեմ կբարդեմ, եթե նա ինձ սուտասան է անվանում, — ասաց Հարրին:

— Ինձ հետ այդպես չխոսե՞ս...

— Ես քեզ հետ կխոսեմ, ինչպես կուզեմ, — ասաց Հարրին, արդեն այնքան կորցնելով ինքնատիրապետումը, որ ձեռքը գցեց ու հետ վերցրեց կախարդական փայտիկը մահճակալի կողքի սեղանիկից: — Եթե դու խնդիր ունես ինձ հետ նույն ննջարանում մնալու, գնա՛, ասա՛ ՄըքԳոնագալին, որ քեզ ուրիշ ննջարան տեղափոխի: Թո՛ղ մայրիկդ այլս չանհանգստանա:

— Իմ մայրկին սրա հետ չխառնե՞ս, Փո՛թթեր:

— Ի՞նչ է կատարվում այստեղ:

Ունը հայտնվել էր ննջարանի դռան մեջ: Նրա լայն բացված աչքերը նայում էին մե՛կ Հարրիին, որը ծնկել էր իր մահճակալին՝ կախարդական փայտիկը ցցած Շեյմոսի վրա, մե՛կ Շեյմոսին, որը կանգնած էր բռունցքները բարձրացրած:

— Նա ամեն ինչում իմ մայրիկին է մեղադրում, — գուաց Շեյմոսը:

— Ի՞նչ, — ասաց Ունը, — Հարրին նման բան չէր անի, մենք հանդիպել ենք մայրիկիդ և նրան շատ ենք հավանել:

— Դա մինչև այն պահն էր, երբ նա սկսեց հավատալ այն բոլոր ստերին, որ այդ ողորմելի «Մարգարե» օրաթերթը գրում է իմ մասին, — ասաց Հարրին կոկորդում եղած ամբողջ ուժով:

— Օ՛հ, — ասաց Ունը՝ հասկանալով ամեն ինչ և խոժորելով իր պեպենոտ դեմքը, — Օ՛հ, պարզ է:

— Գիտե՞ս ինչ, — ասաց Շեյմոսը տաքացած, ատելությամբ լի հայացք նետելով Հարրիին, — նա ճիշտ է, ես չեմ ուզում նույն ննջարանում մնալ այս գժի հետ:

— Դու արդեն չափն անցար, Շեյմոս, — ասաց Ունը, որի ականջները սկսել էին կարմրել, ինչը մոտալուտ վտանգի նշան էր:

— Չափն անցա, հա՞... — գոռաց Շեյմոսը, որն ի տարբերություն Ունի գունատվել էր, — ինչու՝, որովհետև դու հավատում ես այն բոլոր ստերին, որ նա բստրել է Գիտես-թե-ում մասին, չէ՞... Դու կարծում ես, որ նա ճիշտ է ասում...

— Հա՛, հավատում եմ, — բարկացած ասաց Ունը:

— Ուրեմն դու էլ ես գիծ, — զզվանքով ասաց Շեյմոսը:

— Հա՞... Շատ լա՛վ, բայց ի դժբախտություն քեզ, ընկե՛րս, ես նաև Ավագ եմ, — ասաց Ունը, մատով խփելով իր կրծքին, — ուստի եթե միայն անպատճառ չես ուզում տուգանվել, լեզվիդ զոռ մի՛ տուր:

Շեյմոսը մի քանի վայրկյան այնակես նայեց, ասես ծանրութեթև էր անում, արդյոք տուգանքը արժանի գին էր սրտի ուզածն ասելու դիմաց, և արհամարհական փնչացնելով, կրունկների վրա պտտվեց, սուզվեց իր անկողնու մեջ և այնպիսի ուժով ձգեց իր ամպիովանու վարագույրները, որ դրանք պատռվեցին ու փոշի բարձրացնելով թափվեցին հատակին: Ունը աչքերը փայլեցրեց Շեյմոսի վրա, հետո նայեց Դինին և Նեվիլին:

— Ուրիշ որևէ մեկի ծնողները խնդիր ունե՞ն Հարրիի հետ, — հարձակողաբար հարցրեց նա:

— Իմ ծնողները մազլներ են, — ասաց Դինը՝ ուսերը թոթվելով, — նրանք գաղափար էլ չունեն, թե որևէ մեկը մահացել է Հոգվարթսում, որովհետև ես այնքան ապուշ չեմ, որ նրանց որևէ բան պատմեմ:

— Դու իմ մորը չես ճանաչում, նա ումից ասես իր ուզած տեղեկությունը կքամի, — արդեն Դինի վրա գոռաց Շեյմոսը, — համ էլ քո ծնողները «Մարգարե» օրաթերթ չեն ստանում: Նրանք չգիտեն, որ մեր Տնօրենին իհնել են Վիզենգամուտից և Դյութահմաների միջազգային համադաշնությունից, որովհետև նրա ուղեղի ծալքերը հարթվել են:

— Իմ տատիկն ասում է, որ դա մեծագույն հիմարություն է, — մեջ ընկավ Նեվիլը, — նա ասում է, որ հենց «Մարգարե» օրաթերթում են հավաքվել բոլոր անժակ ու անուղեղ գժերը, և ոչ մի կաթիլ կարծիքը չի փոխել

Դամբլդորի մասին: Նա նույնիսկ հրաժարվել է բաժանորդագրությունից: Մենք հավատում ենք Հարրիին, — շատ պարզ ավելացրեց Նեվիլը: Հետո նա մտավ անկողին և վերմակը քաշեց մինչև կզակը՝ կլոր աչքերով վախեցած նայելով Շեյմոսին. — Տատիկս միշտ ասում էր, որ Գիտեք-թե-ով մի օր վերադառնալու է: Նա ասում է, որ եթե Դամբլդորն ասում է, որ նա դերադարձել է, ուրեմն նա վերադարձել է:

Հարրին շնորհակալությամբ լցվեց Նեվիլի նկատմամբ: Ոչ ոք ուրիշ ոչինչ չասաց: Շեյմոսը հանեց իր կախարդական փայտիկը, վերանորոգեց մահճակալի վարագույրներն ու անհետացավ դրանց հետևում: Դինը մտավ անկողին, շրջվեց ու լրեց: Նեվիլը, որը նույնպես այլևս ասելիք չուներ, սիրահարված հայացքով նայում էր լուսնի լույսով ողողված իր կակտուսին:

Հարրին մեկնվեց իր բարձերին, մինչ Ռոնը հարևան մահճակալի վրա գբաղված էր իր հագուստներով: Նա խորապես ցնցված էր Շեյմոսի հետ վիճաբանությունից, որին միշտ մեծ համակրանքով էր վերաբերվել: Քանի-քանի՞սն են դպրոցում մտածում, որ ինքը սուտ է ասում, կամ խելագարվել է:

Գուցե Դամբլդորը նույնպես ամբողջ ամառ ստիպված է եղել նման անարդարացի մեղադրանքների դիմանալ, սկզբում Վիզենգամուտում, հետո Դյուլահմաների միջազգային համադաշնությունում: Գուցե նա բարկացած էր Հարրիի վրա, գուցե դա՝ էր պատճառը, որ նա ամիսներ շարունակ չէր հաղորդակցվել Հարրիի հետ: Նրանք երկուսով էին հայտնվել այդ ծուղակում: Դամբլդորը հավատացել էր Հարրիին և ամբողջ դպրոցի ու հրաշագործական հանրության առաջ հայտարարել իրադարձությունների մասին իր պատմած վարկածը: Ուստի բոլորը, ովքեր մտածում էին, որ Հարրին սուտ էր ասում, պետք է մտածեին նաև, որ Դամբլդորը նույնպես սուտ էր ասում, այլապես ուրեմն Դամբլդորը խելքը թոցրել էր:

Վաղ թե ուշ նրանք կիմանան, որ մենք ճիշտ ենք, իրեն անասելի թշվառ զգալով մտածեց Հարրին, երբ Ռոնը նույնպես մտավ անկողին ու հանգցրեց ննջարանում վառվող վերջին մոմը: Բայց Շեյմոսի մեղադրական հարձակման նման դեռ քանի՝ մեղադրանքի պետք է դիմանա, մինչև այդ ժամանակը գա:

Գլուխ 12. Պրոֆեսոր Ամբրիջը

Հաջորդ առավոտյան Շեյմոսն աներևակայելի արագությամբ հագնվեց ու դուրս եկավ Անջարանից, մինչև Հարրին կհասցներ նույնիսկ իր գուլպաները հագնել:

— Նա ինչ է, կարծում է, որ իմ խելագարությունը վարակիչ է, և կարող է իրեն էլ հասնել, եթե ինձ հետ նույն սենյակում երկար մնա, — բարձրաձայն հարցրեց Հարրին, երբ Շեյմոսի պարեգոտի փեշն անհետացավ տեսադաշտից:

— Մի՛ մտածիր նրա մասին, Հա՛րի, — մրթմրթաց Դինը՝ իր դպրոցական պայուսակը գցելով ուսին, — նա ուղղակի...

Բայց թերևս նա բառեր չգտավ ասելու, թե Շեյմոսն ինչ է, և մի փոքր անհարմար լոռությունից հետո ինքն էլ դուրս եկավ սենյակից:

Նեվիլը և Ունը երկուսն էլ Հարրիին նայեցին գիտե՞ս-դա-նրա-խնդիրն-է-ոչ-թե-քոնը հայացքով, բայց Հարրին որանից բնավ չսփոփվեց: Հայտնի չեր, թե դեռ որքան պետք է դիմանար այդ ամենին:

— Ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Հերմիոնան իինգ րոպէ անց ընդհանուր սենյակում հասնելով տղաներին, նախաձաշի զնալու ձանապարհին, — դուք այնպիսի տեսք ունեք, ասես... Օհ, աստծո սիրու յն...

Նա նայում էր ընդհանուր սենյակի հայտարարությունների ցուցատախտակին, որտեղ մի մեծ նոր հայտարարություն էր փակցված.

Չ և

ԳԱԼԵՈՆՆԵ՛Ր, ԳԱԼԵՈՆՆԵ՛Ր...

Գրպանի փողը չի՝ հերիքում ընթացիկ ծախսերի համար:

Գուցե ուզենա՞ք մի քիչ փող վաստակել,

որը երբեք ավելորդ չի լինում:

Դիմե՛ք Ֆրեդ և Ջորջ Ուիզլիներին,

Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում

շատ հասարակ, ոչ մշտական, տառացիորեն անցավ ու

հրաշալիորեն հատուցվող աշխատանքի համար:

(Աշխատանքի հետ կապված բոլոր արտադրական վնասներն ու անբարենպաստ հետևանքները չեն հատուցվելու):

Ճ Ծ

— Նրանք արդեն չափն անցել են, — մռայլ ասաց Հերմիոնան՝ ցուցավահանակից պոկելով հայտարարությունը, որը Ֆրեդն ու Ջորջն ամրացրել էին մեկ ուրիշ հայտարարության վրայից, որի վրա գրված էր այդ տարի հոկտեմբերին Հոգսմիդ առաջին այցելության ամսաթիվը, — մենք պետք է խոսենք նրանց հետ, Ո՞ն։

Ոոնը շատ տագնապալից տեսք ստացավ:

— Ինչու՞։

— Որովհետև մեք Ավագներ ենք, — ասաց Հերմիոնան, մինչ դուրս էին մագլցում դիմանկարի անցքով, — մենք պարտավոր ենք կասեցել նման բաները։

Ոոնը ոչինչ չպատասխանեց: Հարրին կարող էր եզրակացնել նրա մռայլ դեմքից, որ թույլ չտալը, որ Ֆրեդն ու Ջորջն իրենց ուզածն անեն, բնավ հրապուրիչ նախաձեռնություն չէր նրա համար։

— Քեզ հետ ի՞նչ է պատահել, Հա՛րրի, — շարունակեց Հերմիոնան, մինչ իջնում էին աստիճաններով, անցնելով պատերին կախված պառավ վհուկների ու կախարդների դիմանկարների կողքով, որոնց բնակիչները կլանված ինչ-որ բան էին քննարկում՝ ոչ մի ուշադրություն չդարձնելով իրենց տակով անցնող ուսանողների վրա, — դու բարկացա՞ծ ես ինչ-որ բանի վրա։

— Շեյմոսը կարծում է, որ Հարրին սուտ է ասել Գիտես-թե-ում մասին, — կիսաձայն տեղեկացրեց Ոոնը, երբ Հարրին չպատասխանեց:

Հարրին ենթադրում էր, որ Հերմիոնան պետք է բուռն բարկացած արձագանք տար իր անունից, բայց նա միայն տխուր հոգոց հանեց։

— Այո՛, Լավենդերը նույնակես այդպես է կարծում, — դաշնացած ասաց նա։

— Երկի մի լավ բամբասել եք նրա հետ, թե համընդիանուր ուշադրության հետևից ընկած ինձ նման դուրսպղծուկի մեկը ինչ ստեր է բատրում աջուձախ, չէ՞՝, — բարձրաձայն ասաց Հարրին։

— Ո՞չ, — շատ հանգիստ պատասխանեց Հերմիոնան, — ես նրան ասացի, որ նա իր չաշանակի մեծ բերանը փակ պահի քո հասցեին, և գիտե՞ս, շատ լավ կլինի եթե դու դադարես ամեն քայլափոխի կախվել մեր կոկորդներից, Հա՛րի, որովհետև, եթե դու դեռ չես նկատել, Ոտնը և ես քո կողմից ենք:

Մի պահ լռություն տիրեց:

— Ների՛ր ինձ, — կիսաձայն ասաց Հարրին:

— Բան չկա, — արժանապատվորեն ասաց Հերմիոնան: Հետո գլուխը թափ տվեց. — Չե՞ք հիշում, թե Դամբլդորն ինչ ասաց անցած տարեվերջի ընթրիքի ժամանակ:

Հարրին և Ոտնը սպասումով նայեցին նրան, և Հերմիոնան կրկին հոգոց հանեց:

— Գիտեք-թե-ում մասին... Նա ասաց, որ նա «մեծագույն տաղանդ ունի մարդկանց միջև անհանդուրժողականություն և թշնամանք տարածելու մեջ...», որ «Մենք կարող ենք պայքարել նրա դեմ միայն ուժեղ միասնությամբ և փոխադարձ վստահությամբ...»:

— Ինչպե՞ս ես կարողանում նման բաները հիշել, — հարցրեց Ոտնը՝ հիացմունքով նայելով նրան:

— Ես լսում եմ, Ոո՛ն, — դաստիարակչական տոնով ասաց Հերմիոնան:

— Ես էլ եմ լսում, բայց միևնույն է չեմ կարողանա ասել քեզ, թե...

— Բանն այն է, — շատ բարձրածայն շարունակեց դաստիարակել Հերմիոնան, — որ Դամբլդորը հենց նման բաների մասին էր խոսում: Գիտեք-թե-ովն ընդամենը երկու ամիս է ինչ վերադարձել է, իսկ մենք արդեն սկսել ենք կրվել միմյանց հետ: Տեսակավորող գլխարկը նույն բանն էր ասում. միավորվե՞ք և միասնական եղե՞ք:

— Իսկ Հարրին երեկ շատ լավ ասաց այդ կապակցությամբ, — հակահարվածեց Ոտնը, — եթե դա նշանակում է, որ մենք պետք է ընկերանանք սլիզերինցիների հետ, ապա ոչինչ չի ստացվի:

— Դեհ, գիտե՞ս ինչ, ես կարծում եմ, որ շատ ափսոս է, որ մենք չենք փորձում մի քիչ ավելի միասնական լինել հենց մեր տներում, — բարկացած ասաց Հերմիոնան:

Նրանք արդեն հասել էին մարմարե աստիճանների հիմքին: Չորրորդ դասարանցի ռեյվենքլոցիների մի երկար շարք անցնում էր շքամուտքի

դահլիճով: Նրանք հանկարծ տեսան Հարրիխն և շտապեցին իրար սեղմվել ավելի խիտ խմբի մեջ, ասես վախեցան, որ նա կարող է հարձակվել շարքի ծայրից միայնակ եկողների վրա:

— Հա՛, Ճիշտ ես ասում, մենք ուղղակի պարտավոր ենք ընկերանալ սրանց նմանների հետ, — դառն սարկազմով ասաց Հարրին:

Նրանք ռեյվենքլոցիների հետևից մտան Մեծ դահլիճ՝ Երեքն էլ սպասումով նայելով ուսուցչների սեղանին: Պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը գրուցում էր պրոֆեսոր Սինիստրայի, Աստղագիտության ուսուցչի հետ, և Հագրիդի բացակայությունը կրկին շատ ակնհայտ էր: Նրանց գլխավերնում հմայված առաստաղն ասես արձագանքում էր Հարրիի տրամադրությանը: Երկինքը դժգույն անձրևային էր:

— Դամբլդորը նույնիսկ չասաց, թե այդ Գրաբլի-Փլանք կինը մինչև երբ է մնալու, — ասաց նա, մինչ քայլում էին դեպի Գրիֆինդորի սեղանը:

— Գուցե... — մտազբաղ ասաց Հերմիոնան:

— Ի՞նչ, — երկուսով ասացին Հարրին և Ունը:

— Դեհ, գուցե նա չէր ուզում ուշադրություն իրավիրել Հագրիդի բացակայության հանգամանքի վրա:

— Այսինքն այդ ինչու՞ չպիտի ուզենար ուշադրություն իրավիրել, — ծիծաղելով ասաց Ունը, — քո կարծիքով մենք ո՞նց կարող էինք չնկատել դա:

Մինչև Հերմիոնան կպատասխաներ նրան, մի բարձրահասակ սևամորթ աղջիկ մանր հյուսած երկար մազերով դուրս եկավ Հարրիին ընդառաջ:

— Ողջու՛յն, Անջելի՛նա:

— Ողջու՛յն, — կտրուկ ասաց նա, — լավ ամառ ե՞ք անցկացրել, — և առանց սպասելու պատասխանին շարունակեց. — Լսի՛ր, ես հիմա Գրիֆինդորի քվիդիչի կապիտանն եմ:

— Հոյակապ է, — ասաց Հարրին՝ ուրախ ժպտալով նրան, — նա անմիջապես մտածեց, որ Անջելինայի նախապատրաստական ձառերն այդքան երկար չեն լինի, որքան Օլիվեր Վուդինը, ինչը կարելի էր միայն որպես բարելավում գնահատել:

— Հա՛, մեզ նոր Դարպասապահ է պետք: Օլիվերն արդեն ավարտել է դպրոցը: Փորձնական պարապմունքները կկայանան ուրբաթ օրը ժամը

իինգին և ես ուզում եմ, որ ամբողջ թիմը մեկ մարդու պես ներկա լինի, եղա՞վ։
Միասին կընտրենք նոր խաղացողին։

— Լա՛վ, — ասաց Հարրին։

Անջելինան ժպտաց նրան ու հեռացավ։

— Ես լրիվ մոռացել էի, որ Վուդն ավարտել է, — ցրված ասաց
Հերմիոնան՝ նստելով Ոոնի կողքին և իրեն մոտ ձգեց կարմրացրած
հացիկներով ափսեն, — կարծում եմ, որ դրանից թիմի որակը շատ կփոխվի։

— Կարծում եմ, որ նա ընդամենը լավ Դարպասապահ էր, — ասաց
Հարրին։

— Ամեն դեպքում չի խանգարի մի քիչ նոր արյուն ներարկել թիմին, —
ասաց Ոոնը։

Ուժեղ բվվոց-գվվոցներով և թևերի խփիսփոցով, վերին պատուհաններից
ներս սուրացին հարյուրավոր բվեր։ Նրանք տարածվեցին ամբողջ սրահում
ու սկսեցին նամակներով ու փաթեթներով ռմբակոծել իրենց տերերին կամ
ցած իջնել սեղանների վրա տարբեր տեղերում, բոլորին ցպնելով
փետուրների վրա ներս բերած, դրսում արդեն հորդառատ թափվող անձրևի
կաթիլներով։ Հեղվիգը չերևաց, բայց Հարրիին դա չզարմացրեց։ Նրա միակ
նամակագրային հաղորդակիցը Սիրիուսն էր, և դժվար թե քսանչորս ժամվա
մեջ Սիրիուսն իրեն հաղորդելու արժանի որևէ նորություն ունեցած լիներ։
Հերմիոնան, սակայն ստիպված էր շատ արագ մի կողմ տանել իր նարնջի
հյութը՝ տեղ բացելով մի թաց ու խոշոր տափաստանային բվի համար, որը
կտուցի մեջ բռնած բերել էր «Մարգարե» օրաթերթի մի թաց համար։

— Դու դեռ շարունակում ես ստանա՞լ դա, — վրդովված հարցրեց
Հարրին՝ մտածելով Շեյմոսի մասին, մինչ Հերմիոնան մի նաթ էր դնում բվի
ոտիկին կապված կաշվե քսակի մեջ, — ես մի լումա էլ չէի տա դրանց ստերի
համար։

— Արժե իմանալ, թե ինչ են խոսում թշնամիները, — մռայլ ասաց
Հերմիոնան և բացելով լրագիրը՝ անհետացավ դրա հետևում, քանի դեռ
Հարրին ու Ոոնը ավարտում էին իրենց նախաձաշը։

— Ոչինչ չկա, — ասաց նա, փաթաթելով լրագիրը և ցած դնելով իր
ափսեի կողքին, — ոչինչ չկա ո՞չ քո, ո՞չ Դամբլդորի, ո՞չ էլ որևէ ուրիշ
կարևոր բանի մասին։

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը սկսել էր սեղանի մոտ նստածներին բաժանել դասացուցակները:

— Նայե՞ք այսօրվա դասացուցակին, — դժբախտ տնքաց Ռոնը, — Հրաշագործության պատմություն, երկու ժամ Հմայադեղեր, Բախտագուշակություն և երկու ժամ Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից: Բինգ, Սնեյփ, Թրելոնի և այդ Ամբրիջ կինը ու բոլորը մեկ օրվա մեջ: Երնեկ Ֆրեդն ու Զորջն արագացնեն այդ Ծլկելու ակրատիկների արտադրությունը:

— Ականջներիս չեմ հավատում, — ասաց Ֆրեդը, Զորջի հետ միասին խցկելով նստարանի վրա Հարրիի կողքին: — Մի՞թե Հոգվարթսի Ավագները նույնպես ուզում են ծլկել դասերից:

— Տեսե՞ք թե ինչ դասացուցակ ունենք այսօր, — ասաց Ռոնը մրթնոթալով, և իր դասացուցակը թափահարեց Ֆրեդի քթի տակ: — Սա իմ երբեկ տեսած ամենավատ երկուշաբթին է:

— Արդարացի գնահատական է, փոքրիկ եղբայր, — ասաց Ֆրեդ՝ աչքի անցկացնելով դասերի ցանկը, — մենք քեզ կարող ենք մի քիչ տալ մեր քթից արյուն բերող էժան նուզայից:

— Էժա՞ն... իսկ ինչու է էժան, — կասկածանքով հարցրեց Ռոնը:

— Որովհետև քթից այնքան արյուն կգա մինչև լրիվ արնքամ լինես, մենք դրա հակարույնը դեռ չենք ստացել, — ասաց Զորջը՝ մեծ ախորժակով ապիտած ձուկ ուտելով:

— Կեցցե՞ք, — մռայլ ասաց Ռոնը՝ դասացուցակը դնելով գրպանը, — պետք չի ձեր էժան ապրանքը, ես գերադասում եմ դասերը:

— Իմիջիալոց ձեր Ծլկելու ակրատիկների մասին, — ասաց Հերմիոնան՝ հայացքով շաղափելով Ֆրեդին ու Զորջին, — դուք չեք կարող փորձայիններ հավաքագրել Գրիֆինդորի հայտարարությունների ցուցատախտակով:

— Ո՞վ ասաց, — ապշահար հարցրեց Զորջը:

— Ես եմ ասում, — ասաց Հերմիոնան, — և Ռոնը:

— Ինձ խնդրում եմ չխառնես, — շտապեց առարկել Ռոնը:

Հերմիոնան աչքերը փայլեցրեց նրա վրա: Ֆրեդն ու Զորջը կամացուկ հռհռացին:

— Շուտով դու մի լրիվ ուրիշ երգ կերպես, Հերմիոնա, — ասաց Ֆրեդ՝ հաստ շերտով կարագ քսելով մի կտոր հացի վրա: — Դու արդեն հինգերորդ դասարանում ես, և դեռ կաղաչես մեզ, որ քեզ ակրատիկ տանք:

— Եվ ձեր կարծիքով այդ ինչու պետք է ես հինգերորդ դասարանում ուզենամ ձեր Ծլկելու ակրատիկներից, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Որովհետև հինգերորդ դասարանը ՀԱՍ-ի (Հրաշագործության Առաջին Մակարդակի) քննությունների տարի է, — ասաց Զորջը:

— Եվ ի՞նչ...

— Եվ այն, որ աչք էլ չեք հասցնի թարթել, և քննությունների ժամանակը կզա: Նրանք ձեր վզին այնքան աշխատանք կդնեն, որ մեջքներդ կկոտրվի, — բավարարությամբ ասաց Ֆրեդը:

— Մեր դասարանցինների կեսը, հիվանդացել էր ՀԱՍ-երի համար պարապելու գերհոգնածությունից, — երջանիկ տեղեկացրեց Զորջը, — ամբողջ տարին միայն արցունք ու գերլարված նյարդեր: Պատրիսիա Սիմֆոնը անդադար ուշաթափվում էր:

— Քենեթ Թաուլերը ոտքից գլուխ ծածկվել էր բշտիկներով, հիշու՞մ ես, — երջանիկ հիշողություններ մտաբերողի երազկոտ ձայնով ասաց Ֆրեդը:

— Որովհետև դու նրա պիժամայի մեջ Բուլբառոքս փոշի էր լցրել, — հիշեցրեց Զորջը:

— Օհ, հա՛, — ասաց Ֆրեդը ժպտալով, — լրիվ մոռացել էի: Մեկ-մեկ դժվար է նման բաները մտապահելը:

— Ինչեւ, Հոգվարթսում հինգերորդ տարին մղձավանջ է, — ասաց Զորջը, — եթե իհարկե քեզ անհանգստացնում են քննությունների արդյունքները: Ֆրեդն ու ես մի կերպ կարողացանք ողջ ու առողջ պլստալ:

— Հա... մե՛ծ բան, երկուսդ էլ երեքական ՀԱՍ էիք ստացել, — ասաց Ունը:

— Մեծ բա՞ն... — անտարբեր կրկնեց Ֆրեդը, — թող այդպես լինի, բայց մենք համոզված ենք, որ մեր ապագան ակադեմիական առաջադիմության աշխարհի հետ ոչ մի առնչություն չի ունենալու:

— Մենք շատ լուրջ քննարկել ենք անգամ, թե արժեր արդյոք դպրոց վերադառնալ յոթերորդ տարին ավարտելու համար, — զվարք տեղեկացրեց Զորջը, — հիմա քանի որ արդեն ունենք...

Նա ծայնը կտրեց Հարրիի նախազգուշական հայացքի տակ, որը կռահեց, որ Զորջը պատրաստվում էր հիշատակել նրանց իր տված Երեք կախարդների Հրաշամարտի հաղթական շահումի մասին:

— ... քանի որ արդեն ունենք... մեզ պետքական բոլոր ՀԱՍ-երը, — արագ ավելացրեց Զորջը, — ուզում եմ ասել մեզ դրանից ավելի շատ ՀԱՍ-եր պետք էլ չի: Փերսին պատրաստվում էր հանձնել բոլոր ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ները (Ծայրահեղ Հոգմեցուցիչ Դյութական Քննությունները), բայց մենք կարծում ենք, որ Մաման շատ չի բողոքի, եթե մենք դպրոցից շուտ հեռանանք, հատկապես այն քանից հետո, երբ պարզվեց, որ Փերսին իր ամբողջ ակադեմիական առաջադիմությամբ դավաճան ապուշի մեկն է:

— Ամեն դեպքում մենք մեր վերջին տարին իզուր չենք վատնի, — ասաց Ֆրեդը, սիրագորով նայելով Մեծ դահլիճ մտնող բազմությանը, — մենք պատրաստվում ենք այս տարին օգտագործել շուկայական հետազոտության համար, որպեսզի հասկանանք, թե Հոգվարթսի միջին ուսանողին ինչը կարող է հետաքրքրել ծաղրատիկների խանութում: Հետո շատ մանրամասն կգնահատենք մեր հետազոտության արդյունքները, և մեր արտադրությունը կկազմակերպենք ըստ առկա պահանջարկի:

— Բայց որտեղի՞ց եք ձարելու խանութի հիմնադրման համար անհրաժեշտ նախնական գումարը, — կասկածամտորեն հարցրեց Հերմիոնան, — արտադրության համար ձեզ պետք կլինեն հունք, և բաղադրանյութեր, և տարածք...

Հարրին խուսափեց երկվորյակների վրա նայելուց: Նրա դեմքը շառագունել էր: Նա դիտավորյալ ցած զցեց պատառաքաղը և դրա հետևից սեղանի տակ սուզվելով, լսեց Ֆրեդի պատասխանը.

— Ավելորդ հարցեր մի՛ տուր, եթե չես ուզում սուտ պատասխաններ լսել, Հերմիոնա: Զո՞րջ, գնացի՞նք... Եթե շուտ տեղ հասնենք, գուցե կարողանանք մի քանի Երկարող ականջներ ծախել մինչև Հերբալոգիայի դասը:

Հարրին դուրս եկավ սեղանի տակից այն պահին, երբ Ֆրեդն ու Զորջը հեռանում էին, ձեռքերի մեջ բռնած մի քանի բրդուճներ:

— Իսկ դա ի՞նչ էր նշանակում, — ասաց Հերմիոնան՝ նայելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Ռոնին: — «Ավելորդ հարցեր մի՛ տուր...» Կարելի է ենթադրել, որ նրանք արդեն ունեն խանութի գործը սկսելու համար անհրաժեշտ գումարը:

— Գիտե՞ս, ես էլ եմ այդ մասին մտածել, — ասաց Ռոնը՝ կիտած հոնքերով, — այս ամառ նրանք ինձ համար նոր պարեգոտներ ու հագուստ գնեցին և ես չեղի կարողանում հասկանալ, թե որտեղից են ձեռք բերել ոսկին:

Հարրին որոշեց, որ ժամանակն է զրույցի թեման դուրս տանել Վտանգավոր ջրերից:

— Ի՞նչ եք կարծում, իրոք ձի՞շտ է, որ այս տարի սպասվող քննությունների պատճառով կյանքը շատ ավելի դժվար է լինելու մեզ համար:

— Օհ, հա՞—, — ասաց Ռոնը, — աչքիս, իրոք մեզ դժվար ժամանակներ են սպասվում: ՀԱՄ-երն իսկապես շատ կարևոր են, և դրանցից է կախված, թե հետո ինչ աշխատանք կգտնենք և ընդհանրապես դրանցից է կախված մեր ամբողջ մասնագիտական ապագան: Դրանից բացի Բիլն ինձ ասաց, որ այս տարի ավելի ուշ պետք է սկսվեն մասնագիտական խորհրդակցությունները, որպեսզի ընտրենք, թե մյուս տարի ինչ ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ներ ենք հանձնելու:

— Դուք արդեն մտածե՞լ եք, թե ինչ կուգենայիք անել Հոգվարթսն ավարտելուց հետո, — հարցրեց Հարրին, երբ արդեն դուրս էին եկել Մեծ դահլիճից ու քայլում էին դեպի Հրաշագործության պատմության դասարանը:

— Դեռ համոզված չեմ, — դանդաղ ասաց Ռոնը, — բացառությամբ, երևի...

Նա մի քիչ ամաչկոտ տեսք ստացավ:

— Ի՞նչ... — հորդորեց Հարրին:

— Դեհ, հզոր կլիներ իհարկե ավրոր դառնալ, — ասաց Ռոնը երազկոտ ձայնով:

— Հա՞—, իրո՞ք... — ոգևորված արձագանքեց Հարրին:

— Բայց ավրորները, դեհ, մի տեսակ էլիտայի ննան ընտրյալ ժողովուրդ են, — շարունակեց Ռոնը, — պետք է իրոք շատ լավը լինես... Իսկ դու՞—, Հերմիոնա:

— Ես դեռ չգիտեմ, — պարզ ասաց նա, — ես կուգենայի մի իսկապես օգտակար բան անել:

— Ավրորից էլ օգտակար գո՞րծ, — ասաց Հարրին:

— Այո՞—, դու ձիշտ ես, բայց դա միակ օգտակար գործը չի, — մտազբաղ ասաց Հերմիոնան, — օրինակ ես կուգենայի շարունակել աշխատել ՂքիՊԱԾ-ի վրա:

Հարրին և Ռոնը մեծագույն ջանքերով խուսափեցին իրար նայել:

Հրաշագործության պատմության դասը, բոլորի համերաշխ ու անվերապահ համաձայնությամբ, իրաշագործական կրթության մեջ երբեք եղած ամենատաղտկալի դասն էր: Պրոֆեսոր Բինզը, նրանց ուրվական ուսուցիչը, շատ ձանձրալի, միալար ձայն ուներ, որն ուղղակի երաշխավորում էր, որ տասը րոպեից, իսկ տաք եղանակներին՝ հինգ րոպեն էլ բավական էր, բոլորը կսուզվեն ծայրահեղ բթացած ընդարձության մեջ: Նա երբեք չէր փոխում իր դասաձևը, միշտ նույն ոճով դասախոսություն էր կարդում, մինչ բոլորը գրառումներ էին անում, կամ ուղղակի բթացած, սառած հայացքներով նայում դատարկ տարածության մեջ: Հարրին և Ռոնը մինչ այդ քիչ թե շատ գլուխ էին հանում այդ առարկայից՝ միայն քննություններից առաջ արտագրելով Հերմիոնայի գրառումները, որովհետև կարծես միայն նա էր կարողանում դիմադրել պրոֆեսոր Բինզի քննեցնող ձայնի ազդեցությանը:

Այդ օրը նրանք ժամ ու կես տառապեցին՝ դանթելով հսկաների պատերազմների թեմայի միալար դասախոսության տակ: Հարրին առաջին տասը րոպեների ընթացքում այնքան բան լսեց, որ սկսեց մտածել, որ մեկ ուրիշ ուսուցչի մոտ այդ առարկան կարող էր նույնիսկ չափավոր հետաքրքիր լինել, բայց հետո նրա ուղեղն անջատվեց, և մնացած մեկ ժամ քսան րոպեն նա զբաղված էր Ռոնի հետ իր մագաղաթի փաթեթի անկյուններից մեկի վրա «կախաղան» խաղալով (Հերմիոնայի խեթ հայացքների տակ):

— Ի՞նչ եք անելու, — սառ հարցրեց նա տղաներին, երբ ընդմիջման զանգից հետո դուրս էին գալիս դասարանից (Բինզը դասարանից դուրս ձախրեց գրատախտակի միջով), — Եթե ես ծեզ այս տարի իմ գրառումները չտամ:

— Պարզ չէ... Կտրվելու ենք ՀԱՄ-ի քննությունից, — ասաց Ռոնը, — Եթե իհարկե ուզենաս, դա խղճիդ վրա վերցնել, Հերմիոնա:

— Չեզ միայն տեղը կլինի, — նետեց նա, — դուք նույնիսկ չեիք էլ փորձում լսել, թե նա ինչ էր ասում:

— Մենք փորձում էինք, — ասաց Ռոնը, — պարզապես մեր ուղեղները քոնի նման հզոր չեն, և մենք չենք կարող համեմատվել անգամ քո

հիշողության կամ քո կենտրոնացումի հետ, դու ուղղակի մեզնից խելոք ես... միթե քեզ համար պարզ չէ՝ դա:

— Օ՛ֆ, վերջացրե՞ք այդ հերիաթները, հա՞... — ասաց Հերմիոնան, բայց ակնհայտորեն մի փոքր փափկել էր, երբ դուրս եկան թաց բակը:

Մանր անձրև էր գալիս, այնպես որ բակի անկյուններում խում-խումբ կանգնած մարդկանց ուրվագծերը մի քիչ պղտոր էին երևում: Հարրին, Ունը և Հերմիոնան մի մեկուսի անկյուն ընտրեցին՝ քիվի եզրերից ուժեղ կաթացող մի պատշգամբի տակ, բարձրացրին պարեզոտների օձիքները՝ սեպտեմբերյան սառը քամուց և սկսեցին ենթադրություններ անել, թե ինչ կարող է հանձնարարել Սնեյփը այդ տարվա առաջին դասին: Նրանք արդեն համաձայնության էին եկել, որ դա պետք է անպատճառ մի շատ դժվարին առաջադրանք լինի, ուղղակի երկու ամիս պարապ արձակուրդներից հետո իրենց անակնկալի բերելու համար, երբ ինչ-որ մեկն անկյունից դուրս գալով քայլեց նրանց ուղղությամբ:

— Ողջու՞յն, Հա՛րի:

Չո Չանգն էր և կրկին մենակ էր: Դա շատ արտասովոր էր: Չոն գրեթե միշտ շրջապատված էր լինում մի երամակ հրհեացող աղջիկներով: Հարրին հիշեց, ինչպես էր տառապում՝ փորձելով միայնակ բռնեցնել նրան Զրորինեքի պարահանդեսին հրավիրելու համար:

— Ողջու՞յն, — ասաց Հարրին՝ զգալով, որ կրկին կարմրում է, բայց առնվազն այս անգամ ինքը ոտքից գլուխ ծածկված չէր կանաչ գարշահոտ, լարձուն նյութով, մտածեց նա: Չոն կարծես նույն ուղղությամբ էր մտածում:

— Այն օրը, գնացքում ... Բարեհաջող ազատվեցի՞ք այն... ամենից:

— Հա՛, — ասաց Հարրին՝ փորձելով այնպես ժպտալ, ասես իրենց նախորդ հանդիպման հիշողությունը շատ ծիծաղելի էր, ի հակառակ իր տառապալից զգացմունքների: — Դե՛հ, ինչպե՞ս ես ... Ամառը լա՞վ անցավ:

Ասելուն պես նա փոշմանեց իր ասածի համար: Սեղրիկը Չոյի ընկերն էր, և նրա մահվան հիշողությունը պետք է նույնքան ազդած լիներ նրա արձակուրդների վրա, որքան և իր: Չոյի դեմքով ինչ-որ ստվեր անցավ, բայց նա ասաց.

— Օ՛հ, ամեն ինչ լավ էր, ինչպես միշտ:

— Դա Տունադոների կրծքանշա՞ն է, — հանկարծ հարցրեց Ունը՝ մատնացույց անելով Չոյի պարեզոտի կուրծքը, որտեղ վառ երկնագույն

շրջանակի մեջ երկու ոսկեգույն «Տ» տառերով կրծքանշան էր ամրացված,
— դու, ինչ է, նրանց երկրպագու՞ն ես:

— Հա՛, դա իմ սիրած թիմն է, — ասաց Չոն:

— Դու մի՞շտ ես նրանց երկրպագել, թե սկսեցիր, երբ լիգայում
հաղթանակ տարան, — հարցրեց Ունը՝ Հարրիի կարծիքով ավելորդ
մեղադրական արտահայտությամբ:

— Ես նրանց երկրպագել եմ սկսած վեց տարեկանից, — սառն ասաց
Չոն: — Լա՛վ, դեռ կհանդիպենք, Հա՛րի:

Նա հեռացավ: Հերմիոնան սպասեց մինչև Չոն անցավ բակով ու շրջվեց
դեպի Ունը:

— Բայց դու ի՞նչ անտաշի մեկն ես:

— Ի՞նչ: Ես միայն հարցրեցի...

— Դու չհասկացա՞ր, որ նա ուզում էր միայնակ խոսել Հարրիի հետ:

— Ե՞... Ուզում էր, թո՞ղ խոսեր: Ես նրան հո չեի բռնել:

— Ինչու՞ այդպես հարձակվեցիր այդ քվիդիչի թիմի մասին հարցերով:

— Հարձակվեցի՞... Ես չհարձակվեցի, ես միայն...

— Ու՞մ է հետաքրքիր, թե նա Տոռնադոների կողմից է, թե ոչ:

— Օ՛հ, վերջացրու՞... Այդ կրծքանշանները կրող մարդկանց կեսը դրանք
գնել է միայն անցած սեզոնում:

— Բայց դա ի՞նչ նշանակություն ունի:

— Դա նշանակում է, որ նրանք իսկական երկրպագուներ չեն, նրանք
ուղղակի ընկած են հանրահայտ մարզիկների հետևից:

— Զանգը հնչեց, — նյարդայնացած ասաց Հարրին, որովհետև Ունը և
Հերմիոնան չափազանց բարձր էին վիճաբանում և զանգի ձայնը չլսեցին:
Նրանք չդադարեցին վիճաբանել մինչև հասան Սնեյփի զնդանը, և Հարրին
շատ ժամանակ ունեցավ մտածելու, որ Նեվիլի ու Ունի օգնությամբ ինքը
դժվար թե երբեք երկու րոպե ժամանակ կունենա Չոյի հետ խոսելու համար՝
այնպիսի պայմաններում, որ դրանից հետո չուզենա գետնի տակն անցնել
կամ գոնե արտասահման մեկնել:

Բայց այդուհանդերձ, Սնեյփի լսարանը մտնող ուսանողների հերթում
կանգնած, նա բավարարված մտածեց, որ Չոն ինքն էր եկել իր հետ խոսելու:
Նա Սնեյփիկի ընկերուհին էր: Նա կարող էր ատել Հարրիին այն բանի
համար, որ նա ողջ էր դուրս եկել Երեք Կախարդների Հրաշամարտի

լաբիրինթոսից, մինչդեռ Սեղրիկը մահացել էր, բայց նա իր հետ շատ բարեկամական էր խոսում, ոչ այնպես, ինչպես մեկը, որի կարծիքով ինքը խելագար էր, կամ սուստասան, կամ ինչ-որ սարսափելի ձևով պատասխանատու էր Սեղրիկի մահվան համար: Այո՛, նա ինքն էր եկել ու խոսել իր հետ, և երկու օրվա մեջ արդեն երկրորդ անգամ, և այդ մտքից Հարրիի ոգին բարձրացավ ու ամրապնդվեց: Նույնիսկ Սնեյփի զնդանի դռան չարագույժ ճռողցը չփակեցրեց այն փոքրիկ լավատեսական պղպջակը, որն ուռչել էր նրա կրծքում: Նա լսարան մտավ Ռոնի և Հերմիոնայի հետևից և գնաց դեպի իրենց սովորական վերջին նստարանը, որտեղ էլ նստեց Ռոնի ու Հերմիոնայի միջև՝ բանի տեղ չդնելով նրանցից մերթընդմերթ լսվող բարկացած ֆաֆսոցներն ու դժգոհ հոգոցները:

— Խաղաղվե՞ք, — սառն ասաց Սնեյփը՝ իր հետևից փակելով դուռը:

Իրականում ոչ մի կարիք էլ չկար դասարանը կարգի հրավիրելու համար: Այն պահին, երբ նրանց ականջին հասավ փակվող դռան ձայնը, անմիջապես լռություն տիրեց, և բոլոր շարժումները դադարեցին: Սնեյփի ներկայությունը սովորաբար բավարար էր դասարանուն լռություն երաշխավորելու համար:

— Մինչև կսկսենք այսօրվա դասը, — ասաց Սնեյփը՝ մոտենալով իր սեղանին և մի հայացքով նայելով բոլորին, — կարծում եմ, արժե հիշեցնել ձեզ, որ հաջորդ հունիսին դուք մի կարևոր քննություն եք հանձնելու, որի ժամանակ պետք է ապացուցեք, թե որքան բան եք սովորել հրաշագործ դեղերի բաղադրության և գործածնան մասին: Եվ որքան էլ բթամիտ լինեն այս դասարանի որոշ ներկայացուցիչները, ենթադրում եմ, որ պետք է մի կերպ կարողանաք «Բավարար» գնահատականի միավորներ հավաքել ՀԱՍ ստանալու համար, կամ կարժանանաք իմ հավիտյան հիասթափությանը:

Նրա հայացքը մի քիչ դանդաղեց Նեվիլի վրա, որը վախեցած դադարեց շնչել:

— Այս տարուց հետո, անշուշտ, ձեզնից շատերը կդադարեն հաճախել իմ դասերին, — շարունակեց Սնեյփը, — քանզի ես միայն լավագույններին եմ թույլ տալիս հաճախել Ծայրահեղ հոգնեցուցիչ դյութական քննությունների համար Հմայադեղերի նախապատրաստական դասերին, ինչը նշանակում է, որ ձեզնից ոմանք անշուշտ հրաժեշտ կտան մեզ:

Նրա հայացքը կանգնեց Հարրիի վրա, և նրա շրթունքներն արհամարհական կծկվեցին: Հարրին վերադարձրեց հայացքը, մռայլ բավարարություն զգալով այն մտքից, որ հինգերորդ տարուց հետո ինքը կկարողանա հրաժարվել Հմայադեղերի առարկայից:

— Բայց մենք դեռ մի ամբողջ տարի ժամանակ ունենք մինչև հրաժեշտի երջանիկ պահը, — քմծիծաղով ասաց Սնեյփը, — ուստի անկախ այն հանգամանքից պատրաստվում եք, թե՝ ոչ ԾՀՈՂՅՈՒՔ հանձնել այս առարկայից, ես խորհուրդ եմ տալիս բոլորիդ կենտրոնացնել ձեր ջանքերը ՀԱՄ-ի համար բավարար անցումային գնահատական ստանալու վրա, ինչը ես ակնկալում եմ իմ բոլոր ուսանողներից: Այսօր մենք մի թուրմ ենք եփելու, որը հաճախ է լինում Հրաշագործության առաջին մակարդակի քննության հարցերում, և որը կոչվում է Խաղաղության թուրմ: Դա մի թուրմ է, որը կոչված է հանգստացնել ավելորդ եռանդը և նյարդային լարումը: Զգուշացնում եմ ձեզ՝ եթե դուք բաղադրամասերի չափն անցնեք, ապա կարող եք թուրմը խմողին գցել շատ ծանր և երբեմն անդառնալի քնի մեջ, ուստի պետք է շատ մեծ ուշադրություն դարձնեք թուրմի պատրաստման ընթացքի վրա:

Հարրիի ձախից Հերմիոնան քիչ ավելի ուղիղ նստեց՝ դեմքին ծայրահեղ կենտրոնացման արտահայտությամբ:

— Բաղադրամասերի ցանկն ու գործողությունների հերթականությունը գրատախտակին են, — շարունակեց Սնեյփը՝ իր կախարդական փայտիկն ուղղելով գրատախտակի վրա (դրանք անմիջապես հայտնվեցին այնտեղ), — ձեզ անհրաժեշտ բոլոր նյութերը կգտնեք, — նա կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, — բաղադրանյութերի պահարանում, — (վերոհիշյալ պահարանի դուռը կրնկի վրա բացվեց), — դուք մեկ ու կես ժամ ունեք: Սկսե՛ք:

Ճիշտ ինչպես կանխատեսել էին Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան, դժվար թե Սնեյփն առաջին օրով մի ավելի բարդ առաջադրանք մտածեր նրանց համար: Բաղադրամասերը պետք է կաթսայի մեջ լցվեին ճշգրիտ հերթականությամբ և ճշգրիտ քանակություններով: Խառնուրդը պետք էր խառնել ճշգրիտ պահանջված անգամ, սկզբում ժամացույցի սլաքի ուղղությամբ, իսկ հետո ժամացույցի սլաքի հակառակ ուղղությամբ: Կրակի ջերմությունը, որի վրա պետք է եփիվեր թուրմը պետք է իջեցվեր ճշգրիտ

մակարդակի վրա ու պահպեր այդպես ճշգրիտ քանակության րոպեների ընթացքում, մինչև վերջնական բաղադրիչներն ավելացնելը:

— Հիմա ձեր կաթսաներից պետք է թերև արծաթագույն գոլորշի բարձրանա, — հայտարարեց Սնեյփը, տասը րոպե անց:

Հարրին, որն արդեն սկսել էր քրտնել կիրառած ջանքերից, հուսահատորեն նայեց շուրջը: Նրա սեփական կաթսայից խիտ ու ծանր մուգ մոխրագույն գոլորշի էր բարձրանում: Ոռնի կաթսայից կանաչ կայծեր էին ցայտում: Շեյմոսն իր կախարդական փայտիկի օգնությամբ կատաղի պայքարում էր իր կաթսայի տակ կրակի թույլ բոցերն ուժեղացնելու համար, որոնք անդադար մարում էին: Սակայն Հերմիոնայի թուրմի մակերեսը մեղմ առկայօնում էր արծաթագույն գոլորշիով: Սնեյփն անցավ նրա կողքով իր կեռ քթի բարձրությունից լուր դիտելով Հերմիոնայի կաթսայի պարունակությունը, ինչը նշանակում էր, որ նա քննադատության ոչ մի պատճառ չուներ:

Բայց Հարրիի կաթսայի մոտ Սնեյփը կանգ առավ և զզվանքի արտահայտությամբ վերից վար նայեց դրա պարունակությանը:

— Փո՛թթեր, սա ի՞նչ է:

Սլիզերինցիները դասարանի առջևի նստարաններից հետաքրքրված հետ նայեցին: Նրանք շատ էին սիրում լսել, ինչպես էր Սնեյփը քննադատում Հարրիին:

— Խաղաղության թուրմ է, — ասաց Հարրին:

— Ասա՛ ինձ, Փո՛թթեր, — շողոմաձայն ասաց Սնեյփը, — դու կարո՞ղ ես կարդալ:

Դրաքո Մալֆոյը ծիծաղեց:

— Այո՛, կարող եմ, — ասաց Հարրին, մատների մեջ ամուր սեղմելով իր կախարդական փայտիկը:

— Ուրեմն կարդա՛ հրահանգների երրորդ տողը, Փո՛թթեր:

Հարրին խեթ նայեց գրատախտակին: Այնքան էլ հեշտ չէր զնդանը լցրած բազմագույն գոլորշիների մառախուղի միջով կարդալ գրատախտակին գրված հրահանգները:

— «Ավելացրե՛ք փոշիացրած լուսնաքարը, խառնե՛ք երեք անգամ ժամացույցի սլաքի ուղղությամբ, թողե՛ք, որ յոթ րոպե մարմանդ եփվի, հետո ավելացրե՛ք երկու կաթիլ դանձլամերու պտուղների օշարակ»:

Նրա սիրտը սեղմվեց: Նա մոռացել էր դանձլամերու օշարակի մասին, բայց միանգամից անցել էր հրահանգների չորրորդ տողի կատարմանը՝ թույլ տալով, որ իր թուրմը մարմանդ եփվի յոթ րոպե:

- Դու արե՞լ ես այն ամենը, ինչը գրված էր երրորդ տողում, Փո՛թթեր:
- Ո՛չ, — շատ կամաց ասաց Հարրին:
- Ներեցե՞ք, չլսեցի:
- Ո՛չ, — ավելի բարձր ասաց Հարրին, — ես մոռացել եմ ավելացնել դանձլամերու օշարակը:

— Ես գիտեմ, որ դու մոռացել ես, Փո՛թթեր, ինչը նշանակում է, որ այս շիլան բացարձակապես անպետք է... Եվանե՛սկո...

Հարրիի կաթսայի պարունակությունը անհետացավ: Նա մնաց հիմարի պես կանգնած դատարկի կաթսայի մոտ:

— Բոլոր նրանք, ովքեր կարողացել են կարդալ հրահանգները, մի սրվակ լցրեք ձեր թուրմի նմուշից, պիտակի վրա հստակ գրեք ձեր անունը և բերեք իմ սեղանի մոտ փորձարկման համար, — ասաց Սնեյփը: — Տնային աշխատանքը կլինի. տասներկու մատնաչափ մագաղաթ լրացնել լուսնաքարի հատկությունների և հմայադեղագործության մեջ դրա օգտագործման եղանակների մասին: Աշխատանքը պետք է հանձնվի հինգշաբթի օրը:

Մինչև բոլորը լցնում էին իրենց սրվակները, Հարրին ականջներից ծուլս փսխելով հավաքեց իր պարագաները: Նրա թուրմը Ռոնի թուրմից ավելի վատը չէր, որից այդ պահին փչացած ձվի հոտ էր գալիս, կամ Նեվիլի թուրմից, որը հասել էր հենց նոր խառնված ցեմենտի խտության աստիճանին և որը Նեվիլը ստիպված էր գդալ-գդալ քերել կաթսայից: Սակայն միայն Հարրին զրո ստացավ այդ օրվա աշխատանքի համար: Նա պայուսակի մեջ խցկեց իր կախարդական փայտիկը և սուզվեց նստարանի վրա՝ դիտելով ինչպես էին մյուսները հերթով մոտենում Սնեյփի գրասեղանին լիքը ու խցանված սրվակներով: Երբ վերջապես զանգը հնչեց, Հարրին առաջինը դուրս եկավ գնդանից և արդեն սկսել էր ճաշել, երբ Ռոնը և Հերմիոնան միացան նրան Մեծ դահլիճում: Առաստաղը նույնիսկ ավելի մռայլ գորշ էր դարձել առավոտվա ընթացքում: Անձրևը խփում էր բարձր պատուհաններին:

— Դա անարդարացի էր, — սկսվիչ ձայնով ասաց Հերմիոնան, երբ նստում էր Հարրիի կողքին և սկսեց իր ավսեի մեջ մսով կարտոֆիլ լցնել, — քո թուրմը նույնիսկ ավելի լավն էր քան Գոյինը: Նրա սրվակը փշրվեց, երբ իր եփած թուրմը լցնում էր մեջը և հրկիզեց նրա պարեգոտը:

— Հա՛, հետո ինչ, — ասաց Հարրին՝ հայացքը չբարձրացնելով իր ավսեից, — Ե՞րբ է Սնեյփն արդարացի եղել իմ նկատմամբ:

Ոչ ոք նրան չպատասխանեց: Բոլոր երեքը գիտեին Սնեյփի ու Հարրիի փոխադարձ թշնամանքի մասին, որն սկսվել էր այն պահից, ինչ Հարրին ոտք էր դրել Հոգվարթ:

— Ես հույս ունեի, որ նա այս տարի իրեն մի քիչ ավելի լավ կպահի, — իհասթափված ձայնով ասաց Հերմիոնան, — ուզում էի ասել... դե՛հ, գիտե՛ք, թե ինչու... — նա զգուշությամբ շուրջը նայեց: Սեղանի երկու կողմերից էլ մոտ կես տասնյակ ազատ տեղեր կային և ոչ ոք չէր անցնում սեղանի մոտով, — իհնա, երբ նա Միաբանությունում է և... մնացած ամեն ինչը...

— Թունավոր դոդոշներն իրենց կաշին չեն փոխում, — բորբոքված ասաց Ունը, — ամեն դեպքում, ես միշտ էլ այն կարծիքին եմ եղել, որ Դամբլդորը խելքը թացրել է՝ վստահելով Սնեյփին: Որևէ փաստարկ կա՞, որ նա երբեք դադարել է ծառայել Գիտեք-թե-ում:

— Ես կարծում եմ, որ Դամբլդորը, ամենայն հավանականությամբ, բավարար փաստարկներ ունի դրա համար, նույնիսկ եթե դրանց մասին չի կիսվում քեզ հետ, Ոո՛ն, — նետեց Հերմիոնան:

— Օ՛ֆ, երկուսդ էլ վերջապես ձայներդ կտրե՛ք, — սրտանց բարկացած ասաց Հարրին, երբ Ունը բերանը բացեց կրկին վիճաբանելու համար: Հերմիոնան և Ունը երկուսն էլ սառեցին, բարկացած ու վիրավորված տեսքով, — չե՞ք կարող միառժամանակ զինադարձ կնքել, — ասաց Հարրին, — կարծես միշտ պատրաստ եք հարձակվել միմյանց վրա: Դա ինձ խելագարեցնում է, — և կիսատ թողնելով իր մսով լցոնած կարտոֆիլը, նա ուսին զցեց իր դպրոցական պայուսակն ու հեռացավ՝ երկուսին թողնելով սեղանի մոտ նստած:

Նա երկու-երկու ցատկելով բարձրացավ մարմարե աստիճաններով՝ անցնելով ճաշի համար Մեծ դահլիճ շտապող ուսանողների կողքով: Նրա մեջ անսպասելիորեն բռնկված բարկությունը դեռ մոլեգնում էր, և նա Ունի ու Հերմիոնայի ցնցված դեմքերի հիշողությունից խոր բավարարություն զգաց:

Տեղն է այդ երկուսին, մտածում էր նա, թող գոնե մի քիչ դադարեցնեն իրենց գզվոտուքը: Վերջապես իր նյարդերն էլ կարող են չդիմանալ: Այդ ամենը բավական է՝ ցանկացած մեկին խելազարության հասցնելու համար:

Նա անցավ Սիր Քաղոզան ասպետի մեծ դիմանկարի կողքով: Սիր Քաղոզանը անմիջապես դուրս քաշեց իր թուրը և կատաղի թափահարեց այն Հարրիի հետևից, որը նրա վրա բացարձակապես ոչ մի ուշադրություն չդարձրեց:

— Վերադարձի՞ր, դու՛, Վախոստ սրիկա՛... Հետ արի՛ ու կռվի՛ր, — գոռաց Սիր Քաղոզանը իր սաղավարտի դիմակից խլացած ձայնով, բայց Հարրին շարունակեց գնալ, և երբ Սիր Քաղոզանը փորձեց հետևել նրան՝ վազելով կողքի դիմանկարի մեջ, նրան այնտեղ մեծ աղմուկով դիմավորեց մյուս նկարի բնակիչը, որը մի շատ մեծ ու բարկացած տեսքով գելխեղդ շուն էր:

Հարրին ճաշի ընդիշման մնացած մասն անցկացրեց միայնակ նստած Հյուսիսային աշտարակի վերին սրահի հատակին բացվող կլոր սահադրնակի տակ: Ուստի և զանգի հնչելուց հետո առաջինը բարձրացավ արծաթե սանդուղքով, որը տանում էր դեպի Սիրիլա Թրելոնիի դասարանը:

Հմայադեղերի դասից հետո, Բախտագուշակությունը Հարրիի երկրորդ չսիրած դասն էր, հիմնականում պրոֆեսոր Թրելոնիի այն սովորության պատճառով, որ նա ամեն հաջորդ դասին կանխատեսնում էր Հարրիի վաղաժամ մահը: Պրոֆեսոր Թրելոնին նիհար կին էր, փաթաթված բազմաթիվ շալերի մեջ և պարանոցից կախված փայլվիլուն հուլունքների բազմաթիվ շարաններով: Իր շատ մեծ ապակիներով ակնոցի պատճառով, որի տակ նրա աչքերը կրկնակի մեծ էին երևում, Հարրին նրան միշտ մի յուրահատուկ միջատի էր նմանեցնում: Երբ Հարրին ներս մտավ, պրոֆեսոր Թրելոնին գբաղված էր քրքրված կաշեկազմ գրքերի օրինակներ դնելով բարակ ոտքերով փոքրիկ սեղանիկներին, բայց շալերով ծածկված լամպերի մթնեցրած լուսից և բուխարու մեջ թանձր բուրող մեղմ կրակից սենյակում այնքան մութ էր, որ նա սկզբում չնկատեց ստվերների մեջ նստած Հարրիին: Մնացած դասարանը ժամանեց հաջորդ հինգ րոպեների ընթացքում: Ունը հայտնվեց հատակի վրա բացվող սահադրնակից, ուշադրությամբ շուրջը նայեց, նկատեց Հարրիին և ուղիղ գնաց նրա մոտ կամ այնքան ուղիղ, որքան

դա հնարավոր էր սեղանների, աթոռների և ուռած պուֆերի միջև խուսանավելով:

— Հերմիոնան ու Ես Էլ չենք վիճի, — ասաց նա՝ նստելով Հարրիի կողքին:

— Լավ է, — քթի տակ ասաց Հարրին:

— Բայց Հերմիոնան ասում է, որ լավ կլինի, եթե դու դադարես քո բարկությունը մեր գլխին թափել, — ասաց Ոոնը:

— Ես իմ բարկությունը...

— Ես ուղակի փոխանցեցի նրա ասածը, — ասաց Ոոնը՝ չթողնելով, որ նա խոսքն ավարտի, — բայց անկեղծ ասած, կարծում եմ, որ նա ճիշտ է: Մեր մեղքը չի գիտե՞ս, որ Շեյմոսն ու Սնեյփը քեզ այդպես են վերաբերվում:

— Ես չեմ ասել, որ դա ձեր...

— Բարեւ ձեզ, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին իր առեղծվածային, երազկոտ ձայնով, և Հարրին խոսքը կիսատ թողեց՝ կրկին զգալով իրեն և՝ բարկացած, և մի քիչ ամաչելով ինքն իրենից, — և բարի վերադարձ Բախտագուշակության դասին: Ես անշուշտ արձակուրդների ընթացքում շատ խիստ հետևել եմ ձեր ձակատագրերին և ուրախ եմ, որ բոլորդ ողջ ու առողջ վերադարձել եք Հոգվարթս... Ինչում ես միանգամայն համոզված էի... Զեր սեղաններին դուք կգտնեք Ինիգո Իմագոյի «Երազների Վերծանում» գիրքը: Երազների մեկնաբանությունը ապագայի կանխագուշակման թերևս ամենակարևոր գործիքներից մեկն է և նաև, ամենայն հավանականությամբ, կլինի ՀԱՍ-ի քննական հարցերի ցանկում: Անշուշտ, ես այն կարծիքին եմ, որ քննությունների բարեհաջող հանձնումը կամ ծախողումը մազաշափ իսկ կարևոր չէ բախտագուշակության նման սրբազան արվեստում: Ամենատես աչքի կարողություն ունեցող մեկի համար՝ վկայականներն ու որակավորման աստիճանները շատ քիչ նշանակություն ունեն: Այդուհանդերձ, Տնօրենը գտնում է, որ դուք պետք է հանձնեք այդ քննությունը, ուստի...

Նրա ձայնը նրբանկատորեն մարեց՝ բոլորին թողնելով ենթադրությունների և կասկածների մեջ, արդյոք իրոք պրոֆեսոր Թրելոնին իր առարկան վեր էր համարում նման ճղճիմ մանրութներից, ինչպես քննությունները, թե՝ ոչ, և...

— Բաց արե՛ք գրքերը, խնդրում եմ, ներածության էջի վրա և ընթերցեք, թե ինչ է ասում Իմազոն Երազների մեկնաբանության կապակցությամբ: Հետո կրաժանվեք զույգերի: Օգտագործելով «Երազների վերծանումը» մեկնաբանե՛ք միմյանց ամենավերջին Երազները: Սկսե՛ք:

Միակ առավելությունը, որ ունեին այդ առարկայի դասերը, այն էր, որ դասերը երկու ժամ չէին տևում: Մինչ բոլորը վերջացրին կարդալ գրքի ներածական մասը, հազիվ տասը րոպե մնաց Երազների մեկնաբանության համար: Հարրիի և Ռոնի կողքի սեղանի մոտ նստած էին Դինը և Նեվիլը, որոնք անմիջապես սկսեցին Երկար-բարակ բացատրությամբ վերծանել մի մղձավանջ, որում մի հսկայական մարդաբոյ մկրատ ֆրֆռում էր՝ Նեվիլի տատի լավագույն լայնեզր գլխարկը դրած իր կլոր անցքերով վերջույթին: Հարրին ու Ռոնը մօայլ տրամադրությամբ հազիվ նայում էին միմյանց:

— Ես իմ Երազները երբեք չեմ հիշում, — ասաց Ռոնը, — դու՝ պատմիր քո տեսած Երազը:

— Դու պետք է հիշես տեսածդ Երազներից գոնե մեկնումեկը, — անհամբերությամբ ասաց Հարրին:

Նա չէր պատրաստվում իր Երազները պատմել որևէ մեկին: Նա շատ լավ գիտեր, թե ինչ էր նշանակում իր արդեն սովորական դարձած մղձավանջը գերեզմանոցի մասին: Նրան պետք չէին, ո՞չ Ռոնը, ո՞չ էլ պրոֆեսոր Թրելոնին կամ «Երազների վերծանում» ապուշ գիրքը՝ դրանք վերծանելու համար:

— Դե՛հ, անցած գիշեր ես Երազում տեսա, որ քվիդիչ եմ խաղում, — ասաց Ռոնը, դեմքը ծամածուելով հիշելու ջանքերի մեջ, — ի՞նչ ես կարծում, դա ի՞նչ կարող է նշանակել:

— Ամենայն հավանականությամբ, դա նշանակում է, որ շուտով վարդագույն սուֆլեից մի հսկայական թեյնիկ կգա ու կուլ կտա քեզ, կամ դրա նման մի ուրիշ ցնդած բան, — ասաց Հարրին՝ առանց հետաքրքրության թերթելով «Երազների վերծանումը»:

Շատ ծանծրալի աշխատանք էր Երազի առանձին դրվագների համար մաս առ մաս Վերծանություն փնտրելը՝ Իմազոյի «Երազների վերծանումը» հաստափոր գրքում, և Հարրին բոլորովին չոգնորվեց, երբ պրոֆեսոր Թրելոնին ասաց, որ իրենց առաջիկա ամսվա տնային աշխատանքը կլինի

Երազների օրագիր պահելը: Այդ պահին զանգը հնչեց, և երբ նա ու Ռոնը իշխում էին սանդուղքով, Ռոնը բարձրաձայն մրթմրթաց:

— Դու հասկանու՞մ ես, թե մենք արդեն որքան տնային աշխատանք ունենք: Բինզը հանձնարարել է մեկ ու կես ոտնաչափ մագաղաթ գրել հսկաների պատերազմների մասին, Սնեյփին ուզում է, որ մի ոտնաչափ գրենք լուսնաքարի մասին, իսկ իհմա էլ մի ամսվա երազների օրագիր պիտի լրացնենք Թրելոնիի համար... Ֆրեդն ու Զորջը ճիշտ էին ասում ՀԱՄ-երի մասին: Այդ Ամբրիջ կինը լավ կանի մեզ ընդհանրապես ոչինչ չհանձնարարի:

Երբ մտան Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի դասարանը, պրոֆեսոր Ամբրիջն արդեն նստած էր ուսուցչական սեղանի մոտ՝ հագին իր բրդոտ վարդագույն քարդիգանը, որը կրում էր նախորդ երեկոյան և գլխին նույն սև թավշե հերակալը: Հարրին կրկին այնպիսի զգացում ունեցավ ասես նայում էր մի մեծ սև ձանձի, որը թառել էր մի նույնիսկ ավելի մեծ դոդոշի գլխին:

Բոլորը գրեթե լուռ մտան դասասենյակ: Պրոֆեսոր Ամբրիջը դեռ անծանոթ էր, և ոչ ոք չգիտեր, թե կարգապահության տեսակետից նա որքան խիստ կարող էր լինել:

— Բարի օ՛ր, — ասաց նա, երբ վերջապես բոլորը նստեցին:

Մի քանիսն ի պատասխան ողջույնի խոսքեր մրթմրթացին:

— Ցըթ-ցըթ... — լեզվով ցցոտացրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — այդպես չի լինի: Խնդրում եմ պատասխանել հստակ ու լսելի. «Բարի օր, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ»: Մեկ անգամ էլ խնդրում եմ. Բարի օ՛ր, դասարա՛ն:

— Բարի օ՛ր, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ, — կրկնեցին բոլորը միասին:

— Այդպես ավելի լավ է, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը քաղցրաձայն, — այնքան էլ դժվար չէր, չէ՞: Կախարդական փայտիկները պահե՛ք և հանե՛ք գրչափետուրները, խնդրում եմ:

Դասարանում շատերը մռայլ հայացքներ միոխանակեցին: «Կախարդական փայտիկները պահե՛ք» իրամանը երբեք չէր լինում հետաքրքիր դասերից առաջ: Հարրին իր կախարդական փայտիկը հետ խցկեց պայուսակի մեջ և հանեց գրչափետուրը, թանաքն ու մագաղաթը: Պրոֆեսոր Ամբրիջը բաց արեց իր պայուսակը, հանեց իր սեփական կախարդական փայտիկը, որն անսովոր կարծ էր, և դրանով կտրուկ

թիսկթխկացրեց գրատախտակին, որի վրա անմիջապես հայտնվեցին հետևյալ բառերը.

Հ Զ

Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից.

Վերադարձ հիմունքներին

Ճ Շ

— Մինչև օրս ձեր ուսուցումն այս առարկայում բավականին անհետևողական է եղել և չհամակարգված, — սկսեց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ շրջվելով դեպի դասարանը՝ ձեռքերը սեթեթորեն միացրած մատների ծայրերով պահելով կրծքի առաջ, — ուսուցիչների անդադար փոփոխության պատճառով, որոնցից շատերն ակնհայտորեն չեն հետևել Նախարարության հաստատած ուսումնական ծրագրին, դուք շատ հետ եք մնում այն չափանիշներից, որոնք ակնկալվում են ձեզնից Հրաշագործության առաջին մակարդակի քննությունների տարում: Սակայն ձեզ համար հաճելի կլինի իմանալ, որ այդ խնդիրներն այժմ կլուծվեն: Այս տարի մենք խստորեն կիետևենք Նախարարության մանրակրկտորեն համակարգած և տեսության վրա կենտրոնացած պաշտպանական հրաշագործության ուսումնական ծրագրին: Արտագրեք սա, խնդրեմ:

Նա կրկին թիսկթխկացրեց գրատախտակին: Նախորդ նախադասությունը անհետացավ և դրա տեղում հայտնվեց նորը:

Հ Զ

Դասընթացի նպատակները՝

.. Հասկանալ ինքնապաշտպանական

հրաշագործության հիմքում ընկած սկզբունքները.

.. Սովորել ճանաչել այն իրավիճակները, որոնցում կարելի է օրինականորեն կիրառել ինքնապաշտպանական հրաշագործությունը.

.. Ինքնապաշտպանական հրաշագործությունը
գործնական կիրառման ենթատեքստում:

Ճ Ծ

Մի քանի րոպե դասարանը լուր խշխացրեց գոչափետուրները: Երբ բոլորն արտագրեցին պրոֆեսոր Ամբրիջի թվարկած երեք նպատակները նա հարցրեց.

— Բոլորդ ունե՞ք Վիլբերտ Սլինքհարդի «Պաշտպանության հրաշագործական տեսությունը» դասագիրքը:

Խուլ հավաստական մրմունջ անցավ շարքերով:

— Եկե՛ք մեկ անգամ էլ փորձենք, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — երբ ես ձեզ հարց եմ տալիս, դուք պետք է պատասխանեք «Այո՛, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ», կամ «Ո՛չ, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ»: Ուստի բոլորդ ունե՞ք Վիլբերտ Սլինքհարդի «Պաշտպանության հրաշագործական տեսությունը» դասագիրքը:

— Այո՛, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ, — զրնգաց ամբողջ դասարանը:

— Բարի՛, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — բացե՛ք գրքերը իինգերորդ էջում և կարդացե՛ք. «Գլուխ առաջին. Հիմունքներ սկսնակների համար»: Խոսելու կարիք չկա:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը հեռացավ գրատախտակի մոտից և տեղավորվեց ուսուցչական սեղանի հետևում դրված աթոռի վրա՝ ուշիուշով դիտելով բոլորին իր բլիսկան գորտային աչքերով: Հարրին բացեց «Պաշտպանության հրաշագործական տեսություն» գրքի իինգերորդ էջը և սկսեց կարուալ:

Հուսահատորեն տաղտկալի էր, գրեթե նույնքան տաղտկալի, որքան պրոֆեսոր Բինգին լսելը: Նա զգաց, որ կորցնում էր կենտրոնացումը: Շուտով նկատեց, որ արդեն կես տասնյակ անգամ կարդում էր միևնույն տողը՝ ոչինչ չհասկանալով բացի առաջին մի քանի բառերից: Մի քանի լուր րոպեներ անցան: Նրա կողքին Ռոնը մատների մեջ ցրված պտտեցնում էր գոչափետուրը՝ աչքերը հառած էջի վրա միևնույն կետին: Հարրին դեպի աջ նայեց և արժանացավ մի կատարելապես ցնցող անակնկալի: Հերմիոնան նույնիսկ չէր էլ բացել Պաշտպանության հրաշագործական տեսության իր

դասագիրքը: Նա բարձր պահած ձեռքով ուղիղ նայում էր պրոֆեսոր Ամբրիջին:

Հարրին չէր հիշում որևէ դեպք, որ Հերմիոնան զլանար կարդալ, երբ իրեն հենց դա էին հանձնարարել, կամ նույնիսկ դիմանար իր քթի տակ դրված որևէ գիրք բացելու գայթակղությանը: Հարրին հարցական նայեց Հերմիոնային, բայց նա միայն մի փոքր օրորեց գլուխը՝ ցույց տալով, որ ինքը չի պատրաստվում պատասխանել որևէ հարցի և շարունակեց ուղիղ նայել պրոֆեսոր Ամբրիջին, որը նույնքան վճռականորեն նայում էր այլ ուղղությամբ:

Սակայն մի քանի լուր րոպեներ անց Հարրին արդեն միակը չէր, որ նայում էր Հերմիոնային: Գրքի այն Գլուխը, որ իրենց հանձնարարել էին կարդալ, այնքան ծանծրալի էր, որ ավելի ու ավելի շատ մարդիկ սկսում էին գերադասել դիտել պրոֆեսոր Ամբրիջի ուշադրությունը իր վրա գրավելու Հերմիոնայի լուր ջանքերը՝ հրաժարվելով շարունակել պայքարել սկսնակների համար տեսական հիմունքների հետ:

Երբ արդեն դասարանի կեսից ավելին նայում էր ոչ թե գրքին, այլ Հերմիոնային, պրոֆեսոր Ամբրիջը կարծես որոշեց, որ ինքն այլևս չի կարող անտեսել ստեղծված իրավիճակը:

— Դուք որևէ բա՞ն էիք ուզում հարցնել այս Գլխի մասին, սիրելի՞ս, — հարցրեց նա Հերմիոնային, ասես միայն այդ պահին էր նկատել նրան:

— Ո՛չ Գլխի մասին, ո՛չ, — ասաց Հերմիոնան:

— Ուրեմն պետք է սպասեք: Ինչպես տեսնում եք, մենք հիմա ընթերցում ենք, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ ցուցադրելով իր մանր սրածայր ատամները, — եթե դուք ուրիշ հարց ունեք, մենք կխսունք դրա մասին դասի վերջում:

— Ես հարց ունեմ դասընթացի համար ձեր թվարկած նպատակների մասին, — ասաց Հերմիոնան:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը հոնքերը վեր բարձրացրեց:

— Եվ ի՞նչ է ձեր անունը:

— Հերմիոնա Գրեյնջեր, — ասաց Հերմիոնան:

— Շատ լավ, օրիորդ Գրեյնջեր, ես կարծում եմ, որ դասընթացի նպատակները միանգանայն պարզ կլինեն ձեզ, եթե դուք ավելի ուշադիր

կարդաք դրանք, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը կատարելապես քաղցրաձայն:

— Ես չեմ հասկանում, — ուղղակի ասաց Հերմիոնան, — ձեր նպատակներում ոչինչ գրված չէ ինքնապաշտպանական հմայանքների գործածնան մասին:

Կարճ լռություն տիրեց, որի ընթացքում դասարանից շատերն իրենց գլուխները հետ դարձրին գրատախտակին գրված երեք նպատակներին:

— Ինքնապաշտպանական հմայանքների գործածնան մասի՞ն... — ծիծաղելով կրկնեց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — Ես նույնիսկ չեմ Էլ կարող պատկերացնել այնպիսի մի իրավիճակ իմ լսարանում, որը կարող է պահանջել ինքնապաշտպանական հմայանքի կիրառման անհրաժեշտությունը, օրիորդ Գրեյնջե՛ր: Ենթադրում եմ, որ դուք չեք սպասում, թե ձեզ վրա կհարձակվեն դասի ընթացքում:

— Ուրեմն մենք դասի ընթացքում չե՞նք իրաշագործելու, — բացականչեց Ռոնը:

— Իմ դասի ժամանակ ուսանողները խոսելու համար պետք է ձեռք բարձրացնեն, պարոն...

— Ուիզլի, — ասաց Ռոնը՝ ձեռքը վեր մեկնելով:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը նույնիսկ ավելի լայն ժամանակ՝ ցուցադրաբար թիկունքով շրջվեց դեպի Ռոնը: Հարրին և Հերմիոնան անմիջապես նույնապես ձեռք բարձրացրին: Պրոֆեսոր Ամբրիջի բլինկան աչքերը մի պահ կանգնեցին Հարրիի վրա, հետո նա դիմեց Հերմիոնային:

— Այո՛, օրիորդ Գրեյնջե՛ր: Դուք ուզում էիք ուրիշ բանի մասի՞ն հարցնել:

— Այո՛, — ասաց Հերմիոնան, — մի՞թե ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի ամբողջ իմաստը պաշտպանական հմայանքների գործնական պարապմունքները չեն:

— Դուք Նախարարությունից որակավորում ստացած կրթական փորձագետ եք, օրիորդ Գրեյնջե՛ր, — հարցրեց պրոֆեսոր Ամբրիջն իր կեղծ քաղցրածոր ձայնով:

— Ո՛չ, բայց...

— Ուրեմն այդ դեպքում, վախենում եմ, որ դուք լիազորված չեք որոշելու, թե որն է այս դասընթացի «ամբողջ իմաստը»: Չեզոք շատ ավելի փորձառու և խելացի իրաշագործներ են աշխատել մեր նոր կրթական

ծրագրի վրա: Դուք ամեն ինչ կսովորեք պաշտպանական հմայագործությունների մասին՝ միայն ապահով և, անվնաս եղանակով:

— Իսկ դրանից ի՞նչ օգուտ, — բարձրածայն ասաց Հարրին, — եթե մեզ վրա հարձակվեն, դա ո՞չ ապահով կլինի, ո՞չ էլ...

— Չեռքը, պրն Փոթթեր, — երգեցիկ ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը:

Հարրին իր բռունցքն օդ բարձրացրեց: Կրկին պրոֆեսոր Ամբրիջը թիկունքով շրջվեց դեպի նա, բայց այժմ մի քանի ուրիշ ուսանողներ նույնպես ձեռք բարձրացրին:

— Եվ ի՞նչ է ձեր անունը, — հարցրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը Ռինին:

— Ռին Թոմաս:

— Եվ ի՞նչ եք ուզում հարցնել, պարոն Թոմա՞ս...

— Դեհ, ես ել էի ուզում նույն քանն ասել, ինչ Հարրին, — ասաց Ռինը, — եթե մեզ վրա հարձակվեն, դա բոլորովին էլ անվնաս ու ապահով չի լինի:

— Կրկնում եմ, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ շատ ջղայնացնող ժամանությունուն նայելով Ռինին, — ուրեմն դուք ենթադրում եք, որ որևէ մեկը կարող է հարձակման ենթարկվել իմ դասերի ընթացքում:

— Ո՞չ, բայց...

Պրոֆեսոր Ամբրիջը նրա խոսքը կտրեց.

— Ես չեմ ուզում քննարկել այս դպրոցում նախկինում ընդունված կարգերը, — ասաց նա, մի անհամոզիչ ժախտ պատկերելով իր մեծ բերանով, — բայց այս առարկայի դասավանդումը վստահված է եղել մի շարք անպատճախանատու հրաշագործների, եթե անգամ չասենք, — նա մի փոքրիկ զգվելի ծիծաղ արձակեց, — ծայրահեղ անպատճախանատու կեսարյունների:

— Եթե դուք նկատի ունեք պրոֆեսոր Լուպինին, — բարկացած ասաց Ռինը, — ապա նա մեր երբեկ ունեցած լավագույն ուսուցիչն էր:

— Չեռքը, պարոն Թոմա՞ս... Ինչպես լսել եմ, ձեզ ներկայացրել են հմայանքներ, որոնք ոչ միայն ծայրահեղ բարդ են և անհարիր ձեր տարիքային խմբի համար, այլ նաև օժտված մահաբեր հզորությամբ: Չեզ վախեցրել ու համոզել են, իբր ձեզ մութ ուժերի հարձակումներ են սպառնում:

— Ոչ մեզ չեն համոզել, — ասաց Հերմիոնան, — մենք միայն...

— Դուք ձեռք չեք բարձրացրել, օրիորդ Գրեյնջե՛ր:

Հերմիոնան ձեռքը վեր բարձրացրեց: Պրոֆեսոր Ամբրիջը թիկունքը դարձրեց նրան:

— Որքան գիտեմ, ինձնից առաջ ձեզ դասավանդող անձնավորությունը ո՛չ միայն անօրինական անեծքներ է ցուցադրել ձեզ, նա ըստ էության ցուցադրել է դրանց ազդեցությունը ձեզ վրա:

— Հա՛, ինչպես պարզվեց, նա խելքը թօցրած մտագարի մեկն էր, — տաքացած ասաց Դինը, — բայց մի՛ մոռացեք, որ մենք, միևնույն է, շատ բան սովորեցինք:

— Դուք ձեռք չե՛ք բարձրացրել, պարոն Թոմա՛ս, — քաղցրածայն նախազգուշացրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — այժմ Նախարարության նոր որոշումով տեսական գիտելիքները միանգամայն բավարար կլինեն ձեզ քննություններին պատրաստելու համար, և ըստ էության դպրոցը հենց դրա համար է... Եվ ի՞նչ է ձեր անունը... — ասաց նա՝ նայելով Փարվաթին, որը հենց նոր էր ձեռք բարձրացրել:

— Փարվաթի Փաթիլ, բայց մի՞թե Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից ՀԱՍ-ի քննության ժամանակ ոչ մի գործնական պահանջ չի լինելու: Մենք չաե՞տք է ցույց տանք, որ կարող ենք մենամարտել և հակահմայանքներ անել:

— Եթե միայն դուք լավ սերտեք տեսությունը, ոչ մի պատճառ չեմ տեսնում, թե ինչու չաետք է կարողանաք կատարել պաշտպանական հմայանքները խիստ վերահսկելի քննական պայմաններում, — առարկություն չընդունող տոնով ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը:

— Առանց երբեկ նախօրոք կատարելու դրա՞նք, — թերահավատությամբ հարցրեց Փարվաթին, — այսինքն ուզում եք ասել, որ հմայանքների գործնական կիրառման հետ մենք առաջին անգամ առնչվելու ենք հենց քննությունների ժամանակ:

— Ես կրկնում եմ, եթե միայն դուք լավ սերտեք տեսությունը...

— Եվ ի՞նչ օգուտ կարող է ունենալ տեսությունը իրական կյանքում, — բարձրածայն ասաց Հարրին՝ կրկին ձեռքը վեր բարձրացնելով:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը վեր նայեց:

— Սա դպրոց է, պարոն Փո՛թթեր, ոչ իրական կյանք, — շատ մեղմ ասաց նա:

— Ուրեմն մենք պատրաստ չենք լինի դիմակայել այն բոլոր վտանգներին, որոնք սպասում են մեզ իրական կյանքում:

— Չեզ ոչ մի վտանգ չի սպասում իրական կյանքում, պարոն Փո՛թթեր:

— Oh, իրո՞ք, — ասաց Հարրին՝ զգալով, որ բարկությունը, որն ամբողջ օրվա ընթացքում եռում էր նրա մեջ, արդեն անդիմադրելիորեն ելք է փնտրում:

— Ո՞վ է ձեր կարծիքով պատրաստվում հարձակվել ձեզ նման երեխաների վրա, — սարսափելի մեղրածոր ձայնով մտերմիկ հարցրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը:

— Հըմ... Եկե՛ք միասին մտածենք, — ասաց Հարրին՝ կեղծ մտախոհ ձայնով, — գուցե Լորդ Վոլդեմո՛րթը...

Ունը աղմուկով շունչ քաշեց: Լավենդեր Բրաունը կամացուկ ճշաց: Նեվիլը ցած ընկավ իր աթոռից: Պրոֆեսոր Ամբրիջը, սակայն նույնիսկ չցնցվեց: Նա շարունակում էր նայել Հարրիի դեմքին մռայլ բավարարության արտահայտությամբ:

— Տասը միավոր Գրիֆինդորից, պարոն Փո՛թթեր:

Դասարանը լուր էր և անշարժ: Բոլորը նայում էին մե՛կ Ամբրիջին, մե՛կ Հարրիին:

— Իսկ հիմա թույլ տվեք մի քանի բան բացատրեմ ձեզ:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը ոտքի կանգնեց և առաջ թեքվեց՝ իր հաստ ու կարծ մատներով հենվելով սեղանին:

— Չեզ ասվել է, իբր ոմն վաղուց մեռած սև կախարդ վերադարձել է այն աշխարհից...

— Նա չէր մեռել, — բարկացած ասաց Հարրին, — և այո՛, նա վերադարձել է:

— Պարոն-Փոթթեր-ձեր-միաբանությունը-արդեն-տասը-միավոր-կորցրել-է-ձեր-շնորհիվ, — մեկ շնչով ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ չնայելով անգամ Հարրիի վրա, — ինչպես ասում էի, ձեզ համոզել են, իբր ոմն վաղուց մեռած մի սև կախարդ վերադարձել է: Դա սուտ է:

— Դա սուտ չէ, — ասաց Հարրին, — ես ինքս եմ տեսել նրան, ես մենամարտել եմ նրա հետ:

— Հնայապատի՛ժ, պարոն Փո՛թթեր, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը հաղթականորեն: — Վաղը երեկոյան ժամը իինգին, իմ աշխատասենյակում:

Ես կրկնում եմ, որ դա սուտ է: Հրաշագործության նախարարությունը երաշխավորում է, որ ձեզ ոչ մի վտանգ չի սպառնում որևէ սև կախարդից: Եթե դուք դեռ անհանգստացած եք, խնդրում եմ, մոտեցեք ինձ դասերից հետո, և ես կփարատեմ ձեր բոլոր կասկածները: Եթե որևէ մեկը ձեզ վախեցնի վերակենդանացած սև կախարդների մասին առասպելներով, ես կուգենայի ինքս լսել այդ մասին: Ես այստեղ եմ ձեզ օգնելու համար: Ես ձեր բարեկամն եմ, իսկ այժմ, դուք բարի կլինեք շարունակել ձեր ընթերցանությունը: Եջ իինգ. «Հիմունքներ սկսնակների համար»:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը նստեց իր սեղանի մոտ: Հարրին, սակայն ոտքի կանգնեց: Բոլորն անթարթ նայեցին նրան: Շեյմոսը նրան էր նայում կես սարսափահար կես հիացական արտահայտությամբ:

- Հա՛րի, ո՞չ, — շշնջաց Հերմիոնան նախազգուշական ձայնով՝ քաշելով նրա թևքից, բայց Հարրին ցնցումով դուրս քաշեց թևքը նրա ձեռքից:
- Ուրեմն ըստ ձեզ Սեդրիկ Դիգորին ինքն իրեն մահացավ, հա՞, — դողացող ձայնով հարցրեց Հարրին:

Դասարանը մեկ մարդու պես շունչ քաշեց, որովհետև ոչ ոք բացի Ռոնից և Հերմիոնայից, դեռ ոչ մի խոսք չէր լսել Հարրիի բերանից, թե ինչ պատահեց այն գիշեր, երբ մահացավ Սեդրիկը: Նրանք սարսափահար ակնածանքով նայում էին մե՛կ Հարրիին, մե՛կ պրոֆեսոր Ամբրիջին, որն աչքերը բարձրացրել և առանց իր կեղծ ժպիտի անթարթ նայում էր Հարրիին:

- Սեդրիկ Դիգորիի մահը դժբախտ պատահար էր, — սառն ասաց նա:
- Դա սպանություն էր, — ասաց Հարրին: Նա զգաց, որ ամբողջ մարմնով դողում էր: Նա գրեթե ոչ ոքի չէր պատմել այդ մասին, իսկ այդ պահին իր բոլոր երեսուն դասընկերներն ականջները սրած իրեն էին լսում,
- Վոլդեմորթը սպանեց նրան, և դուք դա գիտեք:

Պրոֆեսոր Ամբրիջի դեմքը ոչինչ չէր արտահայտում: Մի պահ Հարրիին թվաց, որ նա գոռալու է իր վրա, բայց նա խոսեց իր ամենամեղրածոր, ամենաքաղցր աղջկական ձայնով.

- Մոտեցե՛ք ինձ, պարոն Փո՛թթեր, սիրելի՞ս:
- Հարրին ոտքով մի կողմ իրեց իր աթոռը, վճռականորեն շրջանցեց Ռոնին և Հերմիոնային ու մոտեցավ ուսուցչական սեղանին: Նա զգում էր, որ դասարանում ոչ ոք չէր շնչում: Նա այնքան էր բարկացած, որ նրա համար միևնույն էր, թե հետո ինչ էր կատարվելու:

Պրոֆեսոր Ամբրիջն իր պայուսակից մի փոքր փաթեթ վարդագույն մազաղաթանման թուղթ հանեց, ուղղեց այն սեղանի վրա, իր գրչափետուրը թաթախեց թանաքի սրվակի մեջ սկսեց ինչ-որ բան խզբզել՝ այնպես առաջ թեքված, որ Հարրին չկարողանա տեսնել, թե նա ինչ էր գորում: Բոլորը լուր էին: Մեկ րոպեից նա փաթաթեց մազաղաթը և իր կախարդական փայտիկով թեթև հարվածեց փաթեթին: Այն անմիջապես կնքվեց այնպես, որ անհնար կլիներ բացել առանց պատռելու:

— Տարե՞ք սա պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալին, սիրելի Շահ, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ նրան մեկնելով Երկատողը:

Հարրին վերցրեց այն առանց մի խոսք իսկ ասելու, պտտվեց կրունկների վրա և դուրս եկավ դասասենյակից՝ առանց նույնիսկ հետ նայելու Ռոնին ու Հերմիոնային, և դուռը շրխկոցով փակեց իր հետևից: Նա շատ արագ քայլեց միջանցքով՝ ձեռքի մեջ ամուր բռնած պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին հասցեագրված երկտողը և քայլելով միջանցքի շրջադարձով անցավ ուղիղ փոլթերգեյստ Փիվզի միջով, որը մեծ բերանով մի փոքր մարդուկ էր և այդ պահին մեջքի վրա օդի մեջ պառկած ձեռնածում էր մի քանի թանաքամաններով:

— Ու՞մ եմ տեսնյուուու՞ն, Փոթի-մոթի-լոթի-դոթի, Փո՛թթեր, — կչկչաց Փիվզը՝ թողնելով, որ թանաքամաններից երկուսը ցած ընկնեն ու ջարդվելով թանաք ցպնեն պատերին: Հարրին հետ ցատկեց թանաքի ձանապարհից և բարկացած գոռաց նրա վրա.

— Մի կողմ քաշվի՞ր, Փի՞վզ:

— Օօօ՞հ, ցնդածը լրիվ խելքը թոցրել է, — գոռաց Փիվզը՝ միջանցքով հետապնդելով Հարրիին՝ նրա գլխավերևում աջ ու ձախ հրվելով միջանցքի պատերից, — իհմա ինչ է պատահել, Փոթի, բարեկա՞մս... Զայնե՞ր ես լսում... Աչքիդ տեսիլքնե՞ր են երևում... Սկսել ես խոսել... — Փիվզն այնպես ուղցրեց թշերը, որ աչքերը փակվեցին, — փոռոռոռոռոռանգերէ՞ն...

— Ասացի, հեռու կորի՞ր ձանապարհից, — գոռաց Հարրին՝ ցած վազելով մոտակա աստիճաններով, բայց Փիվզն ընդամենը ցած սահեց բազրիքով, մի թիզ անզամ հետ չննայու նրանից:

— ՕՇ, ոմանք կարծում են, որ նա սուտ է ասում, մեր Փոթի-մոթի ցնդած լոթին, ոմանք շատ բարի են ու ասում են, որ նա թախծուտ է, բայց Փիվզը զիսի, ող Փոթին լուսնուտ է:

— Զայնդ կտրի՞ր...

Զախից մի դուռ բացվեց և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կանգնեց իր աշխատասենյակի շեմին, մռայլ ու մի քիչ սրտնեղած դուրս նայելով:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ, Փո՛թթեր, և ինչու՞ ես ձայնդ գլուխդ զցել, — բարկացած հարցրեց նա, մինչ Փիվզը երջանիկ կչկչալով հեռու սլացավ տեսադաշտից: — Ինչու՞ դասի չես:

— Ինձ ձեզ մոտ են ուղարկել, — չոր ասաց Հարրին:

— Ուղարկե՞լ... Այսինքն ինչպես թե ուղարկե՞լ...

Նա առաջ մեկնեց պրոֆեսոր Ամբրիջի երկտողը: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը վերցրեց այն՝ խոժոռվելով հարվածեց իր կախարդական փայտիկով, ուղղեց բացված երկտողը և սկսեց կարդալ: Նրա աչքերն ակնոցի տակ կողքից կողք շարժվեցին Ամբրիջի գրած տողերով, և ամեն կարդացած տողի հետ հետզհետե ավելի նեղացան:

— Ներս արի՛, Փո՛թթեր:

Հարրին ներս մտավ: Դուռն ինքն իրեն փակվեց նրա հետևից:

— Ուրեմն դա ճի՞շտ է... — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ շրջվելով դեպի Հարրին:

— Ի՞նչն է ճիշտ, — հարցրեց Հարրին՝ մի քիչ ավելի հարծակողական քան կցանկանար, — պրոֆեսոր... — ավելացրեց նա՝ ջանալով, քիչ ավելի քաղաքավարություն հաղորդել իր խոսքին:

— Ճի՞շտ է, որ դու ձայն ես բարձրացրել պրոֆեսոր Ամբրիջի վրա:

— Այո՛, — ասաց Հարրին:

— Դու նրան սուտասան ես անվանել:

— Այո՛:

— Դու նրան ասել ես, որ Նա-ում-անունը-չպետք-է-ասվի վերադարձել է:

— Այո՛:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նստեց իր գրասեղանի մոտ՝ սկեռուն դիտելով Հարրիին, հետո անսպասելի ասաց:

— Հյուրասիրվի՞ր, Փո՛թթեր:

— Ի՞նչ անեմ...

— Հյուրասիրվի՞ր, — անհամբերությամբ կրկնեց նա՝ մատնացույց անելով կարմիր ու սպիտակ վանդակներով, ախորժաբեր թխվածքներով մի

թիթեղյա տուփի, որը դոված էր նրա գրասեղանին մի տրցակ թղթերի վրա, — և նստի՞ր:

Առաջ էլ էր պատահել, որ Հարրին՝ ակնկալելով պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալից պատիժ ստանալ, փոխարենը Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմի որսորդ էր նշանակվել: Նա սուզվեց սեղանի դիմաց կանգնած աթոռի մեջ և դարչինով ու ընկույզով մի խխունջ վերցրեց տուփից՝ իրեն նույնքան շփոթված զգալով որքան նախորդ անգամ:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի կողմ դրեց պրոֆեսոր Ամբրիջի երկտողը և շատ լրջորեն նայեց Հարրիին:

— Փո՛թթեր, դու պետք է զգույշ լինես:

Հարրին կուլ տվեց դարչինով ու ընկույզով խխունջը և անթարթ նայեց նրան: Նրա ձայնի առոգանությունը բոլորովին այն չէր, ինչ ինքը սպասում էր: Այն կտրուկ չէր, ոչ էլ խիստ էր կամ կշտամբական: Նրա ձայնը մեղմ էր, անհանգստացած և կարծես շատ ավելի մարդկային, քան սովորաբար:

— Դոլորես Ամբրիջի դասին անկարգությունը կարող է շատ ավելի մեծ հետևանքներ ունենալ քան միաբանության հաշվից միավորների կորուստը կամ հմայապատիժը:

— Այսինքն ինչ եք ուզում...

— Փո՛թթեր, ուղեղող աշխատացրու՛, — նրա խոսքը կտրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ կտրուկ վերադառնալով իր սովորական խոսելառձին, — դու շատ լավ գիտես, թե նա որտեղից է եկել, ուրեմն պետք է իմանաս նաև, թե նա ում է զեկուցում:

Այդ պահին հնչեց դասավերջի զանգը: Վերևից և բոլոր կողմերից փղերի դոփյունների պես լսվեցին ուսանողների ոտնաձայները:

— Այստեղ գրված է, որ նա քեզ հմայապատիժ է տվել այս շաբաթ ամեն երեկո, սկսած վաղվանից, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ կրկին նայելով Ամբրիջի երկտողին:

— Այս շաբաթ ամեն օ՛ր, — սարսափահար կրկնեց Հարրին, — բայց պրոֆեսոր, դուք չե՞ք կարող...

— Ո՛չ, չեմ կարող, — առանց արտահայտության ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Բայց...

— Նա քո ուսուցիչն է և միանգամայն հրավասու է քեզ հմայապատիժ տալ: Դու առաջին անգամ կգնաս նրա աշխատասենյակը վաղը ժամը հինգին: Ուղղակի մի՛ մոռացիր, որ պետք է զգույշ լինել Դոլորես Ամբրիջի մոտ:

— Բայց ես ճիշտ էի ասում, — արդեն բարկացած ասաց Հարրին, — Վոլդեմորթը վերադարձել է, դուք գիտեք դա, պրոֆեսոր Դամբլդորը նույնական գիտի...

— Աստծո սիրույն, Փո՛թթեր, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ բարկացած ուղղելով իր ակնոցը (նա սարսափահար թարթեց, երբ Հարրին բարձրածայնեց Վոլդեմորթի անունը): — Դու իրո՞ք կարծում ես, որ հարցն այստեղ ճիշտի ու սուտի մեջ է... Այստեղ ամբողջ հարցը գլուխտ կախ պահելու և ինքնատիրապետումը չկորցնելու մեջ է:

Նա խոր շունչ քաշեց ու խիստ նայեց Հարրիին՝ ուռած քթանցքներով և շատ բարակ բերանով: Հարրին նույնական խոր շունչ քաշեց:

— Մի հատ էլ բլիթ վերցրու՛, — նյարդայնացած ասաց նա՝ դեպի Հարրին իրելով թխվածքներով թիթեղյա տուփը:

— Ո՛չ, շնորհակալություն, — սառն ասաց Հարրին:

— Ծիծաղելի մի՛ պահիր քեզ, — նետեց նա:

Հարրին մի հատ էլ բլիթ վերցրեց:

— Շնորհակալություն, — մռայլ ասաց նա:

— Փո՛թթեր, դու չլսեցի՞ր, ինչ է, Դոլորես Ամբրիջի ձառը տարեսկզբի ընթրիքին:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — լսեցի... Նա ասաց, որ առաջընթացը կարգելվի կամ... ինչներ... Դա նշանակում էր, որ Հրաշագործության նախարարությունը փորձում է խառնվել Հոգվարթսի ներքին գործերին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի պահ լուր նայեց նրան, հետո ֆսոցով շունչ քաշեց, ոտքի ելավ ու շրջանցելով իր գրասեղանը դուռը բացեց նրա համար:

— Դեհ, ամեն դեպքում ուրախ եմ, որ գոնե լսում ես, թե ինչ է ասում Հերմիոնա Գրեյնջերը, — ասաց նա՝ ծեռքով իրավիրելով նրան դուրս գալ իր աշխատասենյակից:

Գլուխ 13. Հմայապատիժը Դոլորեսի հետ

Այդ երեկո ընթրիքը Մեծ դահլիճում բնավ հաձելի փորձություն չէր Հարրիի համար: Նրա և Ամբրիջի փոխադարձ գոռգոռոցի մասին լուրերը, նույնիսկ Հոգվարթսի չափանիշներով, շատ արագ էին տարածվել: Բոլոր կողմերից շատ էին լսվում, երբ նա սեղանի մոտ նստեց Ռոնի ու Հերմիոնայի միջև: Չավեշտական էր այն հանգամանքը, որ շնչացողներից և ոչ մեկին, կարծես, բնավ չէր անհանգստացնում, որ Հարրին կարող էր լսել, թե ինչ էին նրանք ասում իր մասին: Ընդհակառակը, այնպիսի տպավորություն էր, ասես նրանք նույնիսկ հույս ունեին, որ նա կբարկանար և կսկսեր գոռգոռալ իրենց վրա, և իրենք կկարողանային իենց նրանից լսել ամբողջ պատմությունը:

- Ասում է, որ տեսել է, թե ինչպես է սպանվել Սեղորիկ Դիգորին...
- Պատմել է, իբր ինքը մենամարտել է Գիտեք-թե-ուն հետ...
- Վերջացրե՞ք, հա՞...
- Մեզ ու՞ն տեղն է դրել... Ինչքա՞ն թող պիտի փչի մեր աչքերին...
- Երևի կարծում է, որ, ինչ էլ ասի, մենք հալած յուրի տեղ պիտի դնենք...

— Ես չեմ հասկանում, — ասաց Հարրին սեղմած ատամներով, ցած դնելով իր դանակն ու պատառաքաղը (ձեռքերն այնքան ուժեղ էին դողում, որ չէր կարող դրանք կայուն պահել), — ինչպե՞ս նրանք հավատացին ինձ երկու ամիս առաջ, երբ Դամբլդորը պատմեց նրանց...

— Բանն էլ իենց այն է, Հա՛րի, որ ես համոզված չեմ, որ նրանք հավատացել էին, — մռայլ ասաց Հերմիոնան: — Օ՛ֆ, եկե՞ք դուրս գնանք այստեղից:

Նա ցած դրեց դանակն ու պատառաքաղը և ոտքի կանգնեց: Ռոնը մեծագույն ափսոսանքով կիսատ թողեց խնձորով կարկանդակը և հետևեց ընկերներին:

Բոլորի հայացքները հետևում էին նրանց Մեծ դահլիճից դուրս գալու ամբողջ Ճանապարհին:

— Այսինքն ի՞նչ էիր ուզում ասել, որ համոզված չես, որ նրանք հավատացել էին Դամբլդորին... — հարցրեց Հարրին Հերմիոնային, եթե հասան առաջին հարկի աստիճանահարթակին:

— Լսի՞ր, դու չես պատկերացնում, թե ինչի նման էր, — կամացուկ ասաց Հերմիոնան: — Դու հայտնվեցիր մարզագետնի մեջտեղում, Սեդրիկի մեռած մարմինը գրկած... Ոչ ոք չէր տեսել, թե ինչ էր տեղի ունեցել լաբիրինթոսում... Մենք պետք է պարզապես հավատայինք այն ամենին, ինչն ասաց Դամբլդորը, որ Գիտես-թե-ովը վերադարձել է և սպանել Սեդրիկին ու մենամարտել քեզ հետ:

— Եվ դա բացարձակապես ճիշտ է, — շատ բարձր վրա տվեց Հարրին:

— Ես գիտեմ, որ ճիշտ է, Հա՛րրի, ուստի գուցե վերջապես դադարե՞ս հարձակվել ինձ վրա, — իոգնած ասաց Հերմիոնան: — Ուղակի մինչև բոլորը կհասցնեին ընդունել ու մարսել այդ ճշմարտությունը, ստիպված էին տուն գնալ ամառային արձակուրդներին, իսկ տանը նրանք երկու ամիս կարդացել են թերթերում քո մասին տպագրվող բոլոր ստերը և լսել մարդկանց խոսակցությունները, իբր դու գլուխգովան մոլագար ես, իսկ Դամբլդոր՝ տարիքից խելքը թացրած մանկամտացած ծերուկ է:

Նրանք դատարկ միջանցքներով քայլեցին դեպի Գրիֆինդոր միաբանության աշտարակը, մինչ անձրևն ավելի ուժգին էր թմբկահարում պատուհանների ապակիները: Դպրոցում անցկացրած առաջին օրը Հարրիին մի ամբողջ շաբաթվա չափ երկար թվաց, չհաշված դեռ, որ մինչև անկողին մտնելը մի սարի չափ տնային աշխատանք ուներ, և աջ աչքի խորքում բութ զարկերով արձագանքելով ուժգնանում էր գլխացավը: Չաղ Կոմսուիհու դիմանկարի մոտ տանող միջանցք մտնելուց առաջ, անձրևից թաց ապակիներով պատուհանի միջով նա նայեց մութ հանդավարներին: Հագրիդի խրճիթում դեռ լույս չէր երևում:

— Միմբուլուս Միմբլտոնիա, — ասաց Հերմիոնան, մինչև Չաղ Կոմսուիհին կհասցներ հարցնել զաղտնաբառը: Դիմանկարը կրնկի վրա բացվեց, և եռյակը ներս մագլցեց պատի մեջ բացված անցքով:

Ընդհանուր սենյակը գրեթե դատարկ էր: Բոլորը դեռ ընթրիքի էին: Ծուռթաթը ցած թռավ բազկաթորից և փափուկ քայլեց նրանց ընդառաջ, բարձրաձայն մռացնով արտահայտելով իր գոհունակությունը, և երբ Հարրին, Ունը և Հերմիոնան նստեցին բուխարու առաջ իրենց սիրած

բազկաթոռներին, կատուն թեթևությամբ թռավ Հերմիոնայի գոգին ու կլորվեց այնտեղ կարմրամազ բարձիկի պես: Հարրին սառած հայացքով նայում էր կրակին՝ իրեն լրիվ ջլատված ու դատարկ զգալով:

— Ինչպե՞ս կարող էր Դամբլդորը թույլ տալ, որ նման բան կատարվի, — հանկարծ բացականչեց Հերմիոնան՝ ստիպելով, որ Հարրին ու Ունը ցնցվեն անակնկալից: Ծուռթաթը վախեցած ցած թռավ նրա գոգից և վիրավորված տարակուսանքով նայեց նրան: Հերմիոնան այնպիսի բարկությամբ թմբկահարեց իր բազկաթորի բազուկները, որ փայտե հատվածների միացման կետերից փոշու և թեփի հատիկներ թափվեցին հատակին: — Ինչպե՞ս կարող էր նա այդ սարսափելի կնոջը թույլ տալ դասավանդել մեզ... այն էլ մեր ՀԱՄ-ի տարում...

— Դեհ... Եթե անկեղծ լինենք, ապա իրականում մենք երբեք էլ մի խելքը գլխին ուսուցիչ չենք ունցել ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայից... — ասաց Հարրին: — Դուք էլ գիտեք, թե դա ինչից է... Հիշու՞ն եք, Հազրիդը դեռ առաջին դասարանում ասաց մեզ, որ ոչ ոք չի ուզում այդ տեղը զբաղեցնել, որովհետև այն չարակնած է:

— Հա՛, բայց ինչպե՞ս կարելի է այդ գործի համար ընդունել մեկին, որն ուղղակի արգելում է մեզ գործնական կախարդանք անել: Զեմ հասկանում, թե Դամբլդորի մտքին ինչ կա...

— Դա դեռ հերիք չէ, նա փորձում է մարդկանց հավաքագրել, որպեսզի իր համար լրտեսություն անեն, — մռայլ ավելացրեց Ունը: — Հիշու՞ն եք, որ ասաց, որ գնանք ու պատմենք իրեն, եթե հանկարծ որևէ մեկից լսենք, թե Գիտեք-թե-ով վերադարձել է:

— Անկասկած, նա եկել է, որ բոլորիս լրտեսի, ուրիշ էլ ինչի՞ համար պիտի ֆաջը նրան ուղարկած լիներ, — նետեց Հերմիոնան:

— Հանկարծ նորից չսկսեք վիճել, — հոգնած ասաց Հարրին, երբ Ունը բերանը բացեց, որ ինչ-որ բան պատասխանի Հերմիոնային, — չե՞նք կարող ուղղակի վերջացնել մեր տնային աշխատանքները...

Նրանք սենյակի անկյունից վերցրին իրենց դպրոցական պայուսակները և վերադարձան բուխարու առաջ դրված բազկաթոռների մոտ: Մյուսներն արդեն սկսել էին վերադառնալ ընթրիքից: Հարրին գլուխը թեքած էր պահում դիմանկարի բացվածքից, բայց միևնույն է շարունակում էր զգալ ներս մտնողների հայացքները:

— Սնեյփի տնայինը սկզբում չանե՞նք, — հարցրեց Ռոնը՝ իր գրչափետուրը թաթախելով թանաքի մեջ: Եվ կիսաձայն կրկնելով բառերը, նա իր մագաղաթի վերևում որպես վերնագիր գրեց. «Լուսնաքարի հատկությունները և գործածման եղանակները հմայադեղագործության մեջ»: Հետո ընդգծեց իր գրածը և, գլուխը բարձրացնելով, սպասումով նայեց Հերմիոնային:

— Ուրեմն որո՞նք են լուսնաքարի հատկությունները և գործածման եղանակները հմայադեղագործության մեջ...

Բայց Հերմիոնան նրան չէր լսում: Նա խեթ-խեթ նայում էր սենյակի հեռավոր անկյունում հավաքվածներին: Այնտեղ Ֆրեդը, Ջորջը և Լի Զորդանը նստած էին՝ շրջապատված մի խումբ շատ անմեղ տեսքով առաջին դասարանցիներով, որոնք բոլորն ինչ-որ բան էին ծամում, և այդ ինչ-որ բանն ակնհայտորեն դուրս էր եկել Ֆրեդի ձեռքին բռնած մի մեծ տոպրակից:

— Ո՞չ, նրանք արդեն չափն անցել են, — ասաց Հերմիոնան ծայրահեղ բարկացած ոտքի կանգնելով: — Ո՞ո՞ն, արի՛ ինձ իետ, — կարգադրեց նա ու գնաց դեպի սենյակի հեռավոր անկյունը:

— Ե՞ս... Ի՞նչ... — ասաց Ռոնը՝ անկասկած աշխատելով ժամանակ շահել, — Օ՛ֆ, ո՛չ, Հերմիոնա, մենք չենք կարող հանդիմանել նրանց կոնֆետներ բաժանելու համար:

— Դու շատ լավ գիտես, թե դրանք ինչ կոնֆետներ են: Դրանք կամ «Քթից արյուն բերող նուգա» են կամ «Փսխեցնող պաստեղիկներ» կամ...

— «Ուշաթափության շաքարահատիկներ»... — կիսաձայն ավելացրեց Հարրին:

Մեկը մյուսի հետևից, ասես մի անտեսանելի մականով հարվածներ ստանալով գլուխներին, առաջին դասարանցիները, ուշաթափված ու լեզուները կախ գցած, ցած էին ընկնում իրենց աթոռներից: Մի քանիսը սահեցին ընկան գետնին, մյուսները կախվեցին աթոռների թիկնակներից: Դիտողներից շատերը պարզապես ծիծաղում էին: Հերմիոնան, սակայն, ուսերն ուղղեց ու վճռական քայլքով գնաց դեպի Ֆրեդն ու Ջորջը, ովքեր ոտքի էին կանգնել և, մոտիկից զննելով ուշաթափված առաջին դասարանցիներին, գրառումներ էին անում ինչ-որ նոթատետրերում: Ռոնը

կիսով չափ բարձրացավ աթոռից, մի քանի րոպե մնաց աթոռին հենված անորոշ դիրքում և քթի տակ մրթմրթաց Հարրիին.

— Ինձ թվում է, նա լրիվ վերահսկում է իրավիճակը, — ու անմիջապես այնքան խոր սուզվեց աթոռի մեջ, որքան թույլ էին տալիս նրա երկար ոտքերը:

— Բավական է, — բարկացած ասաց Հերմիոնան Ֆրեդին ու Ջորջին, ովքեր երկուսն էլ քիչ թե շատ զարմացած նայեցին նրան:

— Հա՛, ճիշտ ես ասում, — գլխով հաստատելով ասաց Ջորջը, — այս չափաբաժինը բավականին ուժեղ է երևում, չէ՞...

— Ես ձեզ առավոտյան ասացի, որ դուք չեք կարող ձեր աղբը փորձարկել ուսանողների վրա:

— Մենք վճարում ենք նրանց, — վրդովված ասաց Ֆրեդը:

— Ինձ համար միևնույն է: Դա կարող է վտանգավոր լինել նրանց համար:

— Ա՞ղբը... — կրկնեց Ֆրեդը:

— Հանգստացի՛ր, Հերմիոնա, նրանք լավ են, — ասաց Լին՝ հերթով զննելով առաջին դասարանցիներին ու մեկական ալ կարմիր շաքարահատիկ մտցնելով նրանց բերանները:

— Հա՛, տե՛ս, արդեն ուշքի են գալիս, — ասաց Ջորջը:

Առաջին դասարանցիներից մի քանիսն իրոք սկսել էին շարժվել: Մի քանիսն այնքան ցնցված էին՝ հայտնաբերելով, որ պառկած են հատակին կամ կախված աթոռներից, որ Հարրին համոզվեց, որ Ֆրեդն ու Ջորջն նրանց չեն նախազգուշացրել, թե ինչ ազդեցություն էին ունենալու կոնֆետները:

— Քեզ լա՞վ ես զգում, — բարեսրտորեն հարցրեց Ջորջը մի փոքրիկ սևահեր աղջկա, որը պառկած էր հատակին նրա ոտքերի մոտ:

— Հա... երկի, — դողղալով ասաց աղջիկը:

— Գերազա՞նց է, — երջանիկ ասաց Ֆրեդը, բայց հաջորդ վայրկյանին Հերմիոնան արագ թռցրեց նրա ձեռքից նոթատետրն ու Ուշաթափության շաքարահատիկներով թղթե տոպրակը:

— Ոչ մի բան էլ գերազանչ չէ՛, — գոռաց նա:

— Իհարկե գերազանց է, չե՞ս տեսնում, որ բոլորը ողջ են, — բարկացած ասաց Ֆրեդը:

— Դուք չեք կարող նման բան անել: Իսկ եթե նրանցից մեկը վատանա՞...

— Մենք չենք պատրաստվում նրանց վատացնել, մենք մեր բոլոր կոնֆետներն արդեն փորձարկել ենք մեզ վրա: Հիմա մենք ուղղակի ուզում ենք իմանալ, արդյոք բոլորը նույնպիսի արձագանք են տալիս նույն չափաբաժնին, թե...

— Եթե դուք սա չդադարեցնեք, ես ծեզ...

— Հմայապատիժ կտա՞ն, հա՞... — ասաց Ֆրեդը՝ շատ-կուզենայի-տեսնել-թե-ոնց-ես-անելու արտահայտությամբ:

— Հա, ու կստիպես մեզ տողեր գրել. «Ներողություն-Էլ-չենք-անիշարություն», հա՞... — ասաց Զորջը՝ քթի տակ ծիծաղելով:

Սենյակում բոլոր գտնվողները հռիռացին: Հերմիոնան ծգվեց ամբողջ հասակով, նեղացրեց աչքերը, և նրա մազերի դեզը կարծես էլեկտրականացած կայծեր արձակեց:

— Ո՛չ, — ասաց նա՝ բարկությունից դողացող ձայնով, — ես կգրեմ ձեր մայրիկին:

— Դու նման բան չե՞ս անի, — ասաց Զորջը՝ սարսափահար մի քայլ հետ գնալով:

— Օ՛հ, այն էլ ինչպե՞ս կանեմ, — մռայլադեմ ասաց Հերմիոնան: — Ես իհարկե չեմ կարող ստիպել ծեզ, որ այդ ապուշ կոնֆետներն ինքներդ չուտեք, բայց ես թույլ չեմ տա, որ դուք դրանք տաք առաջին դասարանցիներին:

Ֆրեդն ու Զորջը կարծես կայծակնահար էին եղել: Միանգամայն ակնհայտ էր, որ Հերմիոնայի սպառնալիքը նրանց համար գոտկատեղից ցած հարված էր: Վերջին սպառնալից հայացքով ոտքից գլուխ չափելով նրանց, Հերմիոնան հետ նետեց Ֆրեդին նոթատետրն ու կոնֆետներով տոպրակը և հաստատուն քայլերով վերադարձավ իր տեղը բուխարու մոտ:

Ունն արդեն այնքան խորն էր նստած աթոռի մեջ, որ նրա քիթը հավասարվել էր ծնկներին:

— Շատ շնորհակալ եմ օժանդակության համար, Ու՞ն, — թունոտ ասաց Հերմիոնան:

— Դու մենակ էլ ամեն ինչ շատ լավ արեցիր, — մրթնթաց Ունը:

Հերմիոնան մի քանի վայրկյան ապակենտրոնացած նայեց իր մագաղաթի դատարկ կտորին ու սրտնեղած ասաց.

— Օ՛հ, ոչինչ չի ստացվում, չեմ կարողանում կենտրոնանալ: Ես գնում եմ քնելու:

Նա բացեց իր պայուսակը, և Հարրին մտածեց, որ նա պատրաստվում էր գրքերը հավաքել, բայց դրա փոխարեն նա պայուսակից հանեց բրդից գործված երկու անորոշ հագուստի պարագաներ, մեծ խնամքով տեղադրեց դրանք բուխարու մոտի սեղանին, իետո ծածկեց դրանք մի քանի ճմրթած մագաղաթի կտորներով ու մի կոտրված գրչափետուրով և իետ կանգնեց իր ստեղծագործությունը հեռվից դիտելու համար:

— Մեռլինը վկա՝, այդ հ՞նչ ես անում, — հարցրեց Ոոնը՝ այնպես նայելով Հերմիոնային, ասես վախեցած էր նրա հոգեկան առողջության համար:

— Սրանք գլխարկներ են տնային ալփերի համար, — կարծ ասաց Հերմիոնան, այժմ արդեն պայուսակի մեջ տեղավորելով իր գրքերը: — Ես ինքս եմ դրանք հյուսել ամառային արձակուրդների ժամանակ: Ես շատ դանդաղ եմ հյուսում առանց հմայանքի, բայց հիմա, երբ դպրոցում եմ, կկարողանամ ավելի արագ ու շատ հյուսել:

— Ուրեմն դու այստեղ-այնտեղ գլխարկներ ես դնում տնային ալփերի համա՞ր, — կլորացած աչքերով հարցրեց Ոոնը, — և տարբեր զիբիլ-միբիլ ես դնում դրանց վրա, որ նրանք գլխի չընկնե՞ն, թե ինչ են վերցնում:

— Այո՛, — ասաց Հերմիոնան, ասես մարտահրավեր նետելով Ոոնին, և պայուսակը թափով նետեց ուսին:

— Դա ազնիվ չէ, — բարկացած ասաց Ոոնը: — Դու փորձում ես խաբելով ստիպել նրանց վերցնել այդ գլխարկները: Դու նրանց խաբեությամբ ազատ ես արձակում, մինչդեռ հնարավոր է, որ նրանք բոլորովին էլ չեն ուզում ազատ լինել:

— Անկասկած, նրանք ուզում են ազատ լինել, — անմիջապես արձագանքեց Հերմիոնան՝ կաս-կարմիր կտրելով, — և հանկարծ չհամարձակվե՛ս ձեռք տալ այս գլխարկներին, Ոո՞ն:

Նա կրունկների վրա շրջվեց ու հեռացավ: Ոոնը սպասեց, մինչև նա անհետացավ դեպի աղջիկների ննջարան տանող դռան հետևում, իետո արագ հեռացրեց աղբը բրդյա գլխարկների վրայից:

— Նրանց գոնե պետք է հնարավորություն տալ, որ տեսնեն, թե ինչ են վերցնում, — Վճռականորեն ասաց նա: — Ինչեւ... — նա փաթաթեց այն մագաղաթի կտորը, որի վրա գրել էր Սնեյփի տված տնային աշխատանքի վերնագիրը, — իմաստ չունի փորձել իհմա վերջացնել սա, միևնույն է, ոչինչ չեմ կարողանա անել առանց Հերմիոնայի: Ես հեռավոր գաղափար իսկ չունեմ, թե ինչ կարելի է անել լուսնաքարով, իսկ դու...»

Հարրին գլուխն օրորեց՝ նկատելով, որ ամեն մի շարժումից աջ քունքի ցավն ավելի անտանելի էր դաշնում: Նա մի պահ մտածեց հսկաների պատերազմների վերաբերյալ իր գոելիք երկար շարադրության մասին, և դրանից գլխի ցավն ուղղակի անտանելի դարձավ: Գերազանց իմանալով, որ առավոտյան շատ է ափսոսելու, որ երեկոյան չի վերջացրել տնային աշխատանքը, նա սկսեց պայուսակի մեջ գցել գրքերը:

— Ես Էլ եմ գնում քնելու:

Դեպի տղաների ննջարան տանող ձանապարհին նա անցավ Շեյմոսի կողքով, բայց չնայեց վերջինիս վրա: Հարրիին թվաց, որ Շեյմոսը բերանը բացեց, որպեսզի ինչ-որ բան ասի, բայց նա քայլերն արագացրեց և քարե պտուտակաձև աստիճաններով դեպի իրենց ննջարանի անդորրը շտապելով՝ ստիպված չեղավ դիմակայել որևէ նոր փորձության:

Չ 8

Հաջորդ առավոտյան երկինքը նույնքան գորշ էր ու անձրևային որքան նախորդ օրը: Հագրիդը կրկին չերկաց ուսուցչական սեղանի մոտ:

— Բայց նյութ կողմից այսօր լավն այն է, որ Սնեյփ չունենք, — ոգևորիչ ասաց Ռոնը:

Հերմիոնան հորանջեց և իր համար սուրճ լցրեց: Նա քիչ թե շատ գոհունակ տեսք ուներ ինչ-որ բանի կապակցությամբ, և երբ Ռոնը հարցրեց, թե ինչն էր այդքան բարձրացրել նրա տրամադրությունը, նա ուղղակի ասաց.

— Գլխարկները չկային: Տեսնո՞մ ես, որ տնային ալփերն այնուամենայնիվ ուզում են ազատություն ստանալ:

— Ես դրա վրա գրագ չէի գա, — կասկածանքով ասաց Ռոնը, — ինարավոր է, որ քո այդ բրոյա հյուսվածքները հագուստի տեղ չեն անցնում: Դրանք նույնիսկ գլխարկի նման էլ չէին, ոնց, որ... ոնց որ բրոյա տոպարակներ լինեին:

Հերմիոնան ամբողջ առավոտ նրա հետ չխոսեց:

Երկու ժամ Հմայախոսքերից հետո սկսվեց երկու ժամ Կերպափոխությունը: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը երկուսն էլ դասի առաջին տասնհինգ րոպեներին խոսեցին Հրաշագործության առաջին մակարդակի քննությունների, այսինքն ՀԱՄՔ-երի կարևորության մասին:

— Պետք է ականջներիդ օղ անեք, — բարալիկ ծայնով ասաց փոքրիկ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը, ինչպես միշտ կանգնած հաստափոր գրքերից պատվանդանի վրա, որպեսզի կարողանա բոլորին տեսնել գրասեղանի հետևից, — ...որ այդ քննությունները կարող են ազդել ձեր կյանքի հետագա տարիների վրա: Եթե դեռ լրջորեն չեք մտածել ձեր մասնագիտական ապագայի մասին, ապա հիմա դրա խևական ժամանակն է: Իսկ մինչ այդ, կարծում եմ, որ ստիպված եք ավելի շատ աշխատել, քան երբեմ, որպեսզի ապագայում հուսախար չլինեք:

Դրանից հետո նրանք մի ամբողջ ժամ նվիրեցին Հեռականչող հնայանքի վերիշմանը, որն ըստ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի անպայման լինելու էր ՀԱՄ-ի քննություններում, և նա դասն ավարտեց՝ հանձնարարելով իր երբեմ տված ամենամեծ տնային աշխատանքը:

Նույնը, եթե ոչ ավելի վատ, կատարվեց Կերպափոխության դասին:

— Դուք չեք կարողանա ՀԱՄ-ի որևէ քննություն հանձնել, — մռայլորեն ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — առանց լուրջ կիրառական աշխատանքի, գործնական վարժությունների և տեսական ուսումնասիրության: Ես ոչ մի պատճառ չեմ տեսնում, որ այս դասարանից որևէ մեկը չհանձնի ՀԱՄ-ի քննությունը Կերպափոխությունից, եթե միայն բոլորդ քրտնաջան աշխատեք: — Նեվիլն այդ պահին մի տխուր թերահավատ հոգոց հանեց: — Այո՛, դուք նույնպես, Լոնգբրոքոն, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: Չեր աշխատանքում ոչ մի սխալ բան չկա, բացի ինքնավստահության պակասից: Ուստի այսօր մենք կսկսենք Անհետացնող հնայանքները: Սրանք ավելի հեշտ են, քան Առերևություն հնայանքները, որոնք սովորաբար չեն ուսումնասիրվում մինչև ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ների (Ծայրահեղ հոգնեցուցիչ դյութական քննությունների) մակարդակը, բայց դրանք ամեն դեպքում այն ամենադժվարին հնայանքներից են, որոնք քննվելու են ՀԱՄ-ի (Հրաշագործության առաջին մակարդակի) քննությունների ժամանակ:

Նա միանգամայն ճիշտ էր: Հարրին գտավ, որ Անհետացնող հմայանքները սարսափելի դժվար էին: Դասի երկու ժամվա ընթացքում ո՞չ նրան, ո՞չ Ռոնին չհաջողվեց զեթ մեկ անգամ անհետացնել այն խխունջները, որոնց վրա նրանք պարապում էին, թեև Ռոնը հուսադրված ասաց, որ իր կարծիքով իր խխունջը սկսել է մի քիչ ավելի թափանցիկ դառնալ: Մյուս կողմից Հերմիոնան բարեհաջող անհետացրեց իր խխունջն արդեն իսկ երրորդ փորձից և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալից տասը միավոր վաստակեց Գրիֆինդորի հաշվի համար: Նա միակ անձնավորությունն էր, որին տնային աշխատանք չհանձնարարվեց: Բոլոր մյուսները պետք է անհետացման վարժություններ կատարեին երեկոյան, որպեսզի մյուս օրը կեսօրից հետո հաջորդ դասին ցուցադրեին անհետացնելու իրենց հմտությունը:

Մի փոքր տագնապելով իրենց հանձնարարված տնային աշխատանքների ծավալի կապակցությամբ, Հարրին ու Ռոնը ճաշի ժամն անցկացրին գրադարանում՝ գրքերի մեջ փնտրելով հմայադեղագործության մեջ լուսնաքարի օգտագործման նկարագրությունները: Դեռ բարկացած լինելով իր հյուսած բրդյա գլխարկների մասին Ռոնի կարծիքի կապակցությամբ, Հերմիոնան նրանց չմիացավ: Իսկ կեսօրից հետո Կախարդկան կենդանիների խնամքի դասին, Հարրիի գլխացավը կրկին սկսել էր անտանելի դառնալ:

Օրը ցրտել էր, և սառը քամի էր փչում, և մինչ նրանք քայլում էին սարալանջով դեպի Արգելված Անտառի եզրին գտնվող Հազրիդի խրճիթը, սկսեցին զգալ մերթընդմերթ ընկնող անձրևի կաթիլների թաց հարվածները: Պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը սպասում էր դասարանին Հազրիդի խրճիթից տասը մետր հեռու մի երկար իշոտնուկ սեղանի մոտ կանգնած, որի վրա դարսված էին մեծ քանակության մանր-մունր ձյուղեր: Երբ Հարրին ու Ռոնը մոտեցան սեղանին, բարձրաձայն ծիծաղի փոթեկոց լսվեց նրանց թիկունքից: Շրջվելով նրանք տեսան Դրաքո Մալֆոյին, որը գալիս էր նրանց ուղղությամբ՝ սովորականի պես շրջապատված սլիզերինցիների իր ընկերախմբով: Անկասկած, նա հենց նոր մի ինչ-որ զվարճալի բան էր ասել, որովհետև Քրեբը, Գոյլը, Փանսի Փարքինսոնը և մյուսները սրտանց քրքջում էին՝ հավաքվելով իշոտնուկ սեղանի շուրջը: Եվ դատելով այն բանից, թե ինչպես էին նրանք նայում իրեն, Հարրին առանց մեծ դժվարության կարող էր կռահել կատակի առարկան:

— Բոլորն այստե՞ղ են, — հաշոցի պես հարցորեց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը, երբ բոլոր սլիզերինցիներն ու գրիֆինդորցիները հավաքվեցին, — ուրեմն սկսե՛նք... Ո՞վ կարող է ասել, թե ինչպես են կոչվում սրանք:

Նա մատնացուց արեց իր առջև սեղանի վրա դարսված ծառի ճյուղերը: Հերմիոնայի ձեռքը օդ թռավ: Նրա թիկունքում Մալֆոյն ատամները ցցած ծաղրական կապկեց Հերմիոնայի շարժումը, իբր նա պատասխանելու ջերմեռանդ ցանկությունից սկսութիկի պես վերուվար է ցատկում տեղում: Փանսի Փարքինսոնը ծղրտան ձայնով քրքջաց, բայց նրա ծիծաղն անմիջապես սուր ճիշի վերածվեց, երբ նրա ձայնից սեղանի վրա դարսված ճյուղերը վեր ցատկեցին՝ ցուցադրելով իրենց իրական էռթյունը: Դրանք պստիկ փայտե դցուկանման արարածներ էին, հանգուցավոր ծուռումրտիկ վերջույթներով, ձեռքերի ծայրերին երկուական ոստանման մատներով և ծիծաղելի տափակ, ծառի կեղև հիշեցնող դեմքերով, որոնց վրա փայլատակում էին մեկական զույգ սև բգեզների նման մանր ու փայլուն աչքեր:

— Օօ՛հ, — ասացին Փարվաթին ու Լավենդերը, խորապես նյարդայնացնելով Հարրիին: Կարծես Հազրիդը նրանց երբեք ոչ մի տպավորիչ արարածի հետ չէր ծանոթացրել, բացառությամբ, իհարկե, ֆլորեր-թրթուրների, որոնք բավականին տաղտկալի անողնաշարավորներ էին, բայց չէ՝ որ իրենք աշխատել էին սալամանդրերի և հիպոգրիֆների հետ, միայն հրթիռապոչ ուստիձներն արդեն իսկ ինչ ասես արժեին:

— Խնդրում եմ, ձայներդ չբարձրացնե՛ք, աղջկնե՛ր, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը՝ մի բուռ սև բրնձանման հատիկներ շաղ տալով ճյուղանման արարածների վրա, որոնք անմիջապես սկսեցին հյուրասիրվել դրանցով: — Ուրեմն... որևէ մեկը գիտի՝, թե ինչպես են կոչվում այս արարածները... Օրիորդ Գրեյնջե՛ր...

— Կոճղապայիկներ, — ասաց Հերմիոնան, — դրանք ծառերի պահապաններ են և սովորաբար ապրում են կախարդական փայտիկների հումք տվող ծառերում:

— Հինգ միավոր Գրիֆինդորին, — ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը, — այո՛, սրանք կոճղապայիկներ են, և ինչպես Օրիորդ Գրեյնջերը միանգամայն ճիշտ ասաց, նրանք սովորաբար ապրում են այն ծառերում, որոնց փայտից

կարելի է կախարդական փայտիկ սարքել: Ո՞վ գիտի, թե նրանք ինչով են սնվում...

— Ծառողիլներով, — արագ ասաց Հերմիոնան, ինչը բացատրեց, թե ինչու էին շարժվում այն սև հատիկները, որոնք Հարրին բրնձի տեղ էր դրել,
— բայց նրանց սիրած ուտելիքը դոքսի-դցուկների ձվերն են, եթե միայն կարողանում են դրանք գտնել:

— Ապրե՞ս, աղջի՛կ, ևս հինգ միավոր քեզ: Ուստի, եթե երբեւ ձեզ պետք լինեն այն ծառի տերևները, կամ փայտը, որի մեջ կոճղապայիկ է բնակվում, լավ կանեք ձեզ հետ մի բուռ ծառողիլ ունենաք, կոճղապայիկի ուշադրությունը շեղելու կամ նրան կաշառելու համար: Հնարավոր է, որ նրանք առաջին հայացքից շատ վտանգավոր չերևան, բայց եթե բարկացնեք, նրանք կփորձեն իրենց մատները ձեր աչքը խոթել, և ինչպես տեսնում եք, դրանք բավականին սուր են ու կարող են շատ մեծ ցավ պատճառել ու վնաս հասցնել: Իսկ հիմա մոտեցե՛ք, երեք-երեք խմբերի բաժանվե՛ք, մի բուռ ծառողիլ ու մեկական կոճղապայիկ վերցրե՛ք և սկսե՛ք դրանք մոտիկից ուսումնասիրել: Ես ուզում եմ, որ մինչև դասի վերջը ձեզնից յուրաքանչյուրը մի գծապատկեր ուրվանկարի և անվանագրի կոճղապայիկների մարմնի բոլոր մասերը:

Դասարանը խմբվեց իշոտնուկ սեղանի շուրջը: Հարրին դիտավորյալ մոտեցավ բոլորից հետո, որպեսզի հայտնվի պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի կողքին:

— Որտե՞ղ է Հագրիդը, — հարցրեց նա, մինչ մյուսները զբաղված էին կոճղապայիկներ ընտրելով:

— Դա քեզ չի վերաբերում, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը, ինչը շատ ննան էր անցած անգամ Հագրիդի բացակայության ժամանակ նրա ցուցաբերած վերաբերմունքին: Սրակզակ դեմքով ցածր քրթմնջալով, Դրաքո Մալֆոյն առաջ թեքվեց և Հարրիի ձեռքի տակից վերցրեց ամենամեծ կոճղապայիկին:

— Գուցե... — ասաց Մալֆոյը կիսածայն, այնպես որ միայն Հարրին լսի իրեն, — ապուշ օգրն իր գլխին մեծ փորձանք է բերել ու հիմա կիսամեռ ընկած է ինչ-որ տեղ սարերում:

— Գուցե դու ինքդ կիսամեռ ընկնես հենց այստեղ, եթե միայն ձայնդ չկտրես, — ասաց Հարրին սեղմած ատամներով:

— Գուցե նա որոշել է ծանոթություն հաստատել այնպիսի ընկերների հետ, որոնք չափազանց մեծ են նույնիսկ նրա համար, եթե իհարկե հասկանում ես, թե ինչ եմ ասում:

Մալֆոյը հեռացավ՝ ուսի վրայով քմծիծաղով հետ նայելով Հարրիին, որը հանկարծ զգաց, որ ստամոքսը տակնուվրա եղավ: Գուցե Մալֆոյն ինչ-որ բան գիտեր: Նրա հայրն ի վերջո մահակեր է: Գուցե նա տեղեկություն ուներ Հագրիդի ճակատագրի մասին, ու մի բան գիտեր, ինչը դեռ չէր հասել Միաբանության ականջներին: Արագ շրջանցելով սեղանը՝ Հարրին հետ շտապեց Ունի և Հերմիոնայի մոտ, ովքեր քիչ հեռու պազել էին խոտերի մեջ և փորձում էին համոզել իրենց վերցրած կոճղապայիկին անշարժ մնալ, մինչև իրենք հասցնեն ուրվանկարել նրան: Հարրին մագաղաթի մի կտոր և մի գրչափետուր հանեց, պազեց նրանց կողքին և շշուկով տեղեկացրեց, թե ինչ ասաց իրեն Մալֆոյը:

— Դամբլդորը կիմանար, եթե Հագրիդին որևէ բան պատահած լիներ, — անմիջապես ասաց Հերմիոնան: — Եթե մենք ցույց տանք, որ մտահոգ ենք, միայն մեծագույն հաճույք կպատճառենք Մալֆոյին: Մենք դրանով նրան ցույց կտանք, որ չգիտենք, թե ինչ է կատարվում: Մենք պետք է անտեսենք նրան, Հա՛րի: Այսպես բռնի՛ր, մի րոպե անշարժ պահիր այս կոճղապայիկին, որ երեսը նկարեմ:

— Այո՛, — պարզ լսվեց Մալֆոյի միալար ծայնը հարևանությամբ կանգնած աշակերտների խմբից, — հայրիկս մի քանի օր առաջ է խոսել Նախարարի հետ, գիտե՞ք, և կարելի է հաստատ ասել, որ Նախարարությունը մտադիր է վերջ տալ այստեղ ընդունված՝ ընդհանուր չափանիշներից դուրս եկող ուսուցման սկզբունքներին: Այնպես որ, եթե նույնիսկ այդ չափանիշի դանդալոշը նորից հայտնվի, նրան ամենայն հավանականությամբ կասեն, որ փասափուսեն հավաքի ու չքվի այստեղից:

— ՎԱՍ՛Խ...

Հարրին այնքան ուժեղ էր սեղմել կոճղապայիկին, որ այն քիչ մնաց կոտրվեր, և արարածը ինքնապաշտպանական մղումով ցավոտ կսմթել էր նրա ձեռքն իր սուր մատներով՝ երկու երկար կտրվածք թողնելով նրա մաշկի վրա: Հարրին ցած զցեց կոճղապայիկին: Քրեբն ու Գոյլն արդեն բամբ ծայներով հրհռում էին՝ պատկերացնելով ինչպես է Հագրիդը փասափուսեն հավաքում, և սկսեցին ավելի ուժեղ ծիծաղել, երբ Հարրիի բաց թողած

կոճղապայիկը տրձիկ տալով վազեց դեպի Անտառ ու անհետացավ ծառերի հաստ արմատների միջև։ Երբ հեռվում արձագանքեց ամրոցից լսվող զանգի ձայնը, Հարրին ոյորեց արյան բժերով կեղտոտված կոճղապայիկի նկարով իր մագաղաթը և զնաց Հերթալոգիայի դասին։ Զեռքը փաթաթված էր Հերմիոնայի թաշկինակով, իսկ ականջների մեջ դեռ դողանջում էր Մալֆոյի չարակամ ծիծաղը։

— Եթե նա համարձակվի Հագրիդին մի անգամ էլ դանդալոշ անվանել...
— ասաց Հարրին սեղմած ատամներով։

— Հա՛րի, հանկարծ Մալֆոյի հետ կրվի մեջ չմտնե՞ս, չմոռանա՞ս, որ նա հիմա Ավագ է և կարող է կյանքի շատ բարդացնել։

— Օօ՞օ, լու՞՞ջ ես ասում... Շատ հետաքրիր է, թե ինչպիսին է ավելի բարդ կյանքը, — դառնությամբ ասաց Հարրին։ Ունը ծիծաղեց, բայց Հերմիոնան խոժուավեց։ Երեքով միասին սկսեցին ցատկելով անցնել բանջարանոցային մարգերի վրայով։ Երկինքը կարծես դեռ երկնտանքի մեջ էր՝ անձրևե՞ր, թե՝ ոչ։

— Ես ընդամենը ուզում եմ, որ Հագրիդն արագ վերադառնա, ուրիշ ոչինչ, — ասաց Հարրին կիսաձայն, երբ նրանք հասան ջերմոցներին, — և հանկարծ չասես, թե այդ Գրաբլի-Փլանք կինը ավելի լավ ուսուցիչ է, — սպառնալից ավելացրեց նա։

— Ես չեի պատրաստվում նման բան ասել, — շատ հանգիստ պատասխանեց Հերմիոնան։

— Որովհետև նա երբեք նույնքան լավ դասատու չի լինի, որքան Հագրիդը, — հաստատակամ ասաց Հարրին, լրիվ գիտակցելով, որ ինքը հենց նոր Կախարդական կենդանիների խնամքի մի օրինակելի դաս էր ունեցել և այդ իսկ պատճառով հիմնավորապես նյարդայնացած էր։

Մոտակա ջերմոցի դուռն այդ պահին բացվեց և մի քանի չորրորդ դասարանցիներ, այդ թվում և Զինին դուրս եկան։

— Ողջու՛յն, — զվարթ ասաց նա՝ անցնելով նրանց կողքով։

Մի քանի վայրկյան անց Լունա Լավգուդը դուրս եկավ ջերմոցից, քայլելով բոլորի հետևից, քթին կպած ցեխի բժով, մազերը ամուր կապած գլխի գագաթին։ Տեսնելով Հարրիին, նա էլ ավելի չռեց իր կլոր աչքերը և դուրս գալով արահետից՝ շեղածիգ վազեց նրա ուղղությամբ։ Նրա

դասարանցիներից շատերը հետաքրքրված շրջվեցին, որպեսզի դիտեն: Լունան խոր շունչ քաշեց ու առանց նույնիսկ բարև-բարիլույսի ասաց.

— Հա՛րի, ես հավատում եմ, որ Նա-ում-ամումը-չպետք-է-ասվի վերադարձել է, և ես հավատում եմ, որ դու մենամարտել ես նրա հետ ու փախել նրանից:

— Հը՛՛... լա՛վ, — ամաչկոտ ասաց Հարրին: Լունան իր ականջներին ականջօղերի պես կախել էր մեկական զույգ ալ կարմիր բողկեր, ինչի կապակցությամբ Փարվաթին և Լավենդերը սկսեցին անզուսազ քրքջալ՝ չվարանելով անգամ մատով ցույց տալ Լունայի ականջների տարօրինակ զարդերը:

— Դուք կարող եք ծիծաղել ինչքան ուզեք, — ասաց Լունան՝ բարձրացնելով ձայնը և հաստատ համոզված, որ Փարվաթին ու Լավենդերը ծիծաղում էին իր ասածի վրա: Նրա մտքով իսկ չանցավ, որ նրանք ծիծաղում էին իր ականջներից զարդի պես կախված բողկերի վրա. — Առաջ մարդիկ համոզված էին, որ ամենազիլ-բուլբուլակ կամ քարկապ-պոզով-շնորքելակ գոյություն չունեն:

— Եվ նրանք միանգամայն ճիշտ էին, — անհամբերությամբ ասաց Հերմիոնան: — Որովհետև իրականում քո ասածի նման բաներ՝ այսինքն. ամենազիլ-բուլբուլակ կամ քարկապ-պոզով-շնորքելակ գոյություն չունեն:

Լունան մի չորացնող հայացք պարզեց նրան և փոթորկալից հեռացավ՝ կատաղի ճոճելով իր ականջներից կախված կարմիր բողկերը: Եվ այդ տեսարանից՝ փորսերը բռնած ծիծաղող Փարվաթին ու Լավենդերին միացան նաև ուրիշները:

— Գուցե չվիրավորե՞ք այն միակ մարդուն, ով հավատում է ինձ, — Հերմիոնային ասաց Հարրին, երբ նրանք մտան շերմոց:

— Օ՛հ, աստծո սիրու՛յն, Հա՛րի, այդքան հուսահատ մի՛ եղիր, — ասաց Հերմիոնան: — Զինին ինձ ամեն ինչ պատմել է նրա մասին: Ակնահայտ է, որ նա հավատում է միայն այն ամենին, ինչն անհնար է ապացուցել: Դեհ, ես ուրիշ բան չեմ էլ սպասի մեկից, ում հայրը «Բարբաջախոս» ամսագրի գլխավոր խմբագիրն է:

Հարրին մտածեց այն չարագույժ թևավոր ծիերի մասին, որոնց տեսել էր ամրոց ժամանելու գիշերը, որոնց տեսնում էր նաև Լունան: Նրա ոգևորությունը մի փոքր խամրեց: Գուցե նա խաբում էր իրեն, իբր ինքն էլ է

տեսնում դրանց: Բայց մինչև նա կհասցներ ավելի շատ խորանալ այդ հիասթափեցնող մտքերի մեջ, Եռնի Մաքմիլանը մոտեցավ նրան:

— Ես ուզում եմ ասել քեզ, Փոթթեր, — ասաց նա շատ բարձր հանդիսավոր ձայնով, — որ միայն տարօրինակ ցնդածները չեն օժանդակում քեզ: Ես անձամբ հարյուր տոկոսով հավատում եմ քո բոլոր ասածներին: Իմ ընտանիքը միշտ հավատարիմ է եղել Դամբլդորին, ես նույնպես:

— Աա~հ... Շատ շնորհակալ եմ, Ե՞ռնի, — ասաց Հարրին՝ անակնկալի գալով, բայց շատ ուրախացած: Եռնին, թեև կարող էր անտեղի պաթետիկ լինել նման հանգամանքներում, բայց Հարրին մինչև հոգու խորքը շնորհակալ էր, որ այնպիսի մեկն իր նկատմամբ վստահության արտահայտեց, որի ակնջներից բողկեր չէին կախված: Եռնիի բառերը մաքրեցին տարան Լավենդեր Բրաունի ժայռը, և երբ Հարրին շրջվեց, որպեսզի ինչ-որ բան ասի Ռոնին ու Հերմիոնային, նա նկատեց Շեյմոսի դեմքի արտահայտությունը, որը միաժամանակ և՛ շփոթված էր, և՛ կրվազան:

Ոչ ոքի չզարմացրեց այն, որ պրոֆեսոր Սածիլը դասը սկսեց ՀԱՄ-ի քննությունների կարևորության մասին փոքրիկ դասախոսությունից: Հարրին ուզում էր, որ ուսուցիչները վերջապես դադարեն դա անել, որովհետև նրա ստամոքսը սկսում էր տագնապալից տակնուվրա լինել ամեն անգամ, երբ հիշում էր, թե որքան տնային աշխատանք պիտի կատարեր: Եվ այդ զգացումը շեշտակիորեն բարձրացավ, երբ պրոֆեսոր Սածիլը դասի վերջում իր հերթին նրանց մի մեծ տնային աշխատանք հանձնարարեց: Հոգնած և ոտքից գլուխ ուժեղ բուրելով վիշապի թրիքով, որը պրոֆեսոր Սածիլի սիրած պարարտանյութն էր, գրիֆինդորցիները մեկ ու կես ժամ անց վերադարձան ամրոց: Բոլորը լուր էին: Օրը երկար էր և հոգնեցուցիչ:

Քանի որ նա պարզապես սովամահ էր լինում և դեռ ժամը հինգին էլ հմայապատժի պիտի գնար Ամբրիջի մոտ, Հարրին անմիջապես գնաց ընթրելու, առանց նույնիսկ պայուսակը տանելու Գրիֆինդորի աշտարակը, որպեսզի հասցնի գոնե մի կտոր բան կուլ տալ, մինչև գնա տեսնի, թե այդ կինը ինչ էր պատրաստել իր համար: Հազիվ էր հասցրել մտնել Մեծ դահլիճ, երբ մի բարձր ու բարկացած ծայն կանչեց նրան.

— Հե՞յ, Փոթթեր...

— Հիմա ի՞նչ, — հոգնած մրգմրթաց նա, շրջվելով դեպի Անջելինա Զոնստնը, որն այնպիսի տեսք ուներ, ասես հազիվ էր զսպում բարկությունը:

— Ես քեզ հիմա կասեմ, թե ինչ, — ասաց նա՝ մոտենալով նրան և մատով խփելով նրա կրծքին, — գուցե բացատրե՞ս, թե ինչպես ես կարողացել հմայապատիժ վաստակել հենց ուրբաթ օրը ժամը հինգին:

— Ի՞նչ... — ասաց Հարրին, — բայց ինչու՞... Օ՛հ... Հա՛... Դարպասապահ պիտի ընտրեինք...

— Հիշե՛ց... — մռնչաց Անջելինան: — Ես քեզ չէի՞ ասել, որ ուզում եմ փորձնական պարապմունքն ամբողջ թիմի հետ միասին անցկացնել, որպեսզի գտնեմ մեկին, ով բոլորի հետ լավ է խաղում: Ես քեզ չէի՞ ասել, որ հատուկ դրա համար վերապահելու եմ քվիդիչի դաշտը... Իսկ հիմա դու որոշել ես, որ այնտեղ չես լինելու...

— Ես չեմ որոշել, որ այնտեղ չեմ լինելու, — ասաց Հարրին՝ վիրավորված Անջելինայի բառերի անարդարացիությունից, — Ես հմայապատիժ եմ ստացել այդ Ամբրիջ կնոջից, որովհետև նրան ձշմարտությունն եմ ասել Գիտես-թե-ում մասին:

— Ուրեմն հենց հիմա կգնաս նրա մոտ ու կխնդրես, որ քո հմայապատիժը մեկ ուրիշ օր նշանակի, — կատաղությամբ կարգադրեց Անջելինան, — և ինձ համար միևնույն է, թե ինչպես ես դա անելու: Կասե՞ս նրան, որ Գիտես-թե-ով քո երևակայության պտուղն էր, եթե նա այդպես է ուզում, ուղղակի այնպես կանես, որ դաշտում լինես:

Նա կրունկների վրա պտտվեց ու փոթորկալից հեռացավ:

— Գիտե՞ք ինչ, — ասաց Հարրին Ռոնին ու Հերմիոնային, երբ նրանք մտան Մեծ դահլիճ, — մենք լավ կանենք հարցում ուղարկենք «Փաղլմոր Յունայթիդ» քվիդիչի թիմին արդյոք վերջերս Օլիվեր Վուդը չի զոհվել մարզական պարապմունքների ժամանակ, որովհետև նրա հոգին կարծես մտել է Անջելինայի մեջ:

— Ի՞նչ ես կարծում, որսէ հույս կա՞՝, որ Ամբրիջը քեզ թույլ կտա ուրբաթ օրը չգնալ հմայապատժի, — կասկածամտորեն հարցրեց Ռոնը, երբ նրանք նստեցին Գրիֆինդորի սեղանի մոտ:

— Չրոյից էլ ցածր, — մռայլորեն ասաց Հարրին, մսի տապակած կոլոլակներ դնելով իր ափսեի մեջ, և սկսեց ուտել, — գուցե փորձեն, թեև չեմ կարծում, թե մի բան կստացվի... Ես կարող եմ նրան առաջարկել ուրբաթ

օրվա փոխարեն երկու հմայապատիժ անցնել կամ դրա նման մի բան... Չգիտեմ... — նա կուլ տվեց տապակած կարտոֆիլը և ավելացրեց, — հուսով եմ, որ գոնե երկար չի պահի ինձ այս երեկո... Պատկերացնելուց անգամ արդեն հոգնում եմ. երեք շարադրություն... Անհետացնող հմայանքներ ՄըքԳոնագալի համար... հակադիր հմայախոսքերի վարժություններ Ֆլիթվիքի համար... դեռ պետք է վերջացնել կոճղապայիկի ուրվանկարը և սկսել այդ ապուշ երազների օրագիրը Թրելոնիի համար...

Ունը տնքաց և ինչ-որ պատճառով հայացքը բարձրացրեց դեպի առաստաղը:

— Եվ կարծես ուզում է անձրևել...

— Անձրևն ի՞նչ կապ ունի մեր տնայինի հետ, — հոնքերը բարձրացնելով հարցրեց Հերմիոնան:

— Ոչ մի, — անմիջապես ասաց Ունը կարմրած ականջներով:

Հինգից հինգ պակաս Հարրին մյուս երկուսին ցտեսություն ասաց և ուղղվեց դեպի Ամբրիջի աշխատասենյակը, որը գտնվում էր երրորդ հարկում: Երբ նա դուռը թակեց, Ամբրիջը քաղցր ձայնով ասաց.

— Ներս եկե՛ք...

Հարրին ներս մտավ՝ զգուշությամբ նայելով շուրջը:

Նա այդ աշխատասենյակում եղել էր դրա երեք նախորդ բնակիչների օրոք:

Այն օրերին, երբ այդտեղ ապրում էր Գիլդերոյ Լոքհարթը, աշխատասենյակի պատերը ծայրից ծայր ծածկված էին նրա ժպտադեմ լուսանկարներով: Երբ Լուայինն էր զբաղեցնում այդ սենյակը, այնտեղ կարելի էր հանդիպել վանդակում փակված ինչ-որ զարմանահրաշ մութ արարածի: Ինքնակոչ Մուդիի օրերին սենյակը լցված էր բազմապիսի գործիքներով և չարակնության ու հմայադավության բացահայտման կախարդական իրերով:

Սակայն այժմ սենյակը բացարձակապես անձանաչելի էր: Բոլոր մակերեսները ծածկված էին ժանեկավոր ծածկոցներով ու սփռոցներով, չորացած ծաղիկների մեջ փնջերով մի քանի ծաղկամաններ կային, որոնցից յուրաքանչյուրը կանգնած էր իր սեփական ասեղնագործ անձեռոցիկի վրա: Պատերից մեկին կախված էին բազմաթիվ պատկերազարդ ափսեներ, որոնց վրա պատկերված էին կատվային տարբեր երանգներով սրտաշարժ

փիսիկներ՝ պարանոցներին կապված տարբեր գույնի ժապավեններով։ Այդ պատկերներն այնքան անձաշակ էին, որ Հարրին հիպնոսվածի պես չէր կարողանում հայացքը հեռացնել դրանցից, մինչև պոռֆեսոր Ամբրիջը կրկին չխստեց։

— Բարի երեկո, պարոն Փո՛թթեր...

Հարրին ցնցվեց ու շուրջը նայեց։ Նա սկզբում չէր էլ նկատել նրան, որովհետև Ամբրիջը մի բազմագույն ծաղկավոր տնային պարեգոտ էր կրում, որի գույները գրեթե ամբողջությամբ մերվել էին նրա գրասեղանի վրա գցված սփյուռի գույների հետ։

— Բարի երեկո, պոռֆեսոր Ամբրիջ, — չոր ասաց Հարրին։

— Նստեցե՛ք, — ասաց Ամբրիջը՝ մատնացույց անելով մի փոքրիկ սեղան՝ ծածկված ժանեկավոր սփյուռով, որի կողքին ուղիղ մեջքով մի աթոռ էր դրված։ Սեղանիկի վրա մի կտոր դատարկ մագաղաթ կար, որն ակնհայտորեն սպասում էր իրեն։

— Ըստ, — ասաց Հարրին՝ տեղից չշարժվելով, — պոռֆեսոր Ամբրիջ...

Ըստ... քանի դեռ չենք սկսել, ես... ես ուզում եմ ձեզնից մի բան խնդրել։

Ամբրիջի դուրս ընկած աչքերը նեղացան։

— Oh, լսում եմ։

— Դեհ... Ես... Ես խաղում եմ Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմում... և ուրբաթ օրը ժամը հինգին պետք է մասնակցեմ մեր նոր Դարպասապահի փորձնական մարզումին... և ուզում էի հարցնել ձեզ... արդյոք չենք կարող հետաձգել... հետաձգել ուրբաթ օրվա հմայապատիժը մեկ ուրիշ... մեկ ուրիշ օր...

Նա արդեն գիտեր մինչև իսկ իր նախադասությունը վերջացնելը, որ պատասխանը բացասական է լինելու։

— Oh, n̄z, — ասաց Ամբրիջը՝ այնքան լայն ժպտալով, որ կարծես հենց նոր մի հատկապես չաղլիկ ու հյութեղ ձանձ էր կուլ տվել, — oh, n̄z, n̄z, n̄z... Սա ձեր պատիժն է՝ չար, զզվելի, սնափառ պատմություններ տարածելու համար, պարոն Փո՛թթեր, իսկ պատիժները անշուշտ չեն կարող տրվել ըստ մեղավորի հարմարությանը։ Ո՛չ, դուք կգաք այստեղ վաղը ժամը հինգին և մյուս օրը ժամը հինգին, և ուրբաթ օրը նույնպես ժամը հինգին և կանցնեք ձեր հմայապատիժներն ինչպես ծրագրված է։ Կարծում եմ, որ նույնիսկ շատ լավ է, որ ստիպված եք լինելու բաց թողնել մի բան, որն իրոք

շատ կուգենայիք անել: Դրանից միայն ավելի տպավորիչ կլինի այն դասը, որը ես փորձում եմ ձեզ տալ:

Հարրին զգաց, որ արյունը խփեց գլխին, և զարկերակի հարվածներն անգամ արձագանքեցին ականջներում: Ուրեմն ինքը չար, զգվելի, սնավիառ պատմություններ էր տարածում...

Ամբրիջը դիտում էր նրան գլուխը թեթևակի ծռած մի ուսի վրա, շարունակելով լայնաբերան ժպտալ, ասես հստակ գիտեր, թե նա ինչ էր մտածում և սպասում էր, որ նա սկսի կրկին գոռգոռալ: Մեծագույն ձիգերով Հարրին հայացքը հեռացրեց նրանից, իր դպրոցական պայուսակը զցեց ուղիղ մեջքով աթուի կողքին և նստեց:

— Այդպես, — քաղցրաձայն ասաց Ամբրիջը, — այդպես ավելի լավ է... Արդեն սկսել եք տիրապետել ձեզ, տեսնո՞մ եք... Իսկ իհմա դուք որպես պատիժ որոշ տողեր կգրեք ինձ համար, պարոն Փո՛թթեր: Ո՞չ, ո՞չ ձեր գրչափետուրով, — ավելացրեց նա, երբ Հարրին կռացավ, որպեսզի բացի իր պայուսակը: — Դուք այդ տողերը կգրեք իմ հատուկ գրչափետուրով: Ահա այն...

Նա Հարրիին մեկնեց մի երկար, բարակ սև գրչափետուր, որը յուրահատուկ սուր ծայր ուներ:

— Ես ուզում եմ, որ դուք գրեք. Ես չպետք է սուս ասեմ... — Վիափակաձայն հայտնեց նա Հարրիին:

— Քանի՞ անգամ... — հարցրեց Հարրին՝ չափավոր քաղաքավարությամբ:

— Օհ, այնքան անգամ, մինչև այդ ուղերձը ներծծվի, — քաղցրաձայն ասաց Ամբրիջը: — Դեհ սկսե՛ք...

Նա մոտեցավ իր գրասեղանին, նստեց և կռացավ մի տրցակ մագաղաթների վրա, որոնք շատ նման էին շարադրությունների, ու սկսեց ընթերցել դրանք: Հարրին բարձրացրեց սրածայր սև գրչափետուրը և հանկարծ հասկացավ, թե ինչն էր պակասում:

— Դուք ինձ թանաք չեք տվել, — ասաց նա:
— Օհ, ձեզ թանաք պետք չէ, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, ասես ծիծաղելու պատրաստ զվարթ ձայնով:

Հարրին գրչափետուրի ծայրը դրեց թղթի վրա և գրեց. Ես չպետք է սուս ասեմ...

Անակնկալ սուր ցավից նա բարձր հոգոց հանեց: Բառերը հայտնվել էին մագաղաթի վրա ալ կարմիր փայլվլող թանաքով: Միևնույն ժամանակ բառերը հայտնվել էին նաև Հարրիի աջ ձեռքի դաստակին՝ ասես սուր վիրաբուժական գործիքով կտրված նրա մաշկի մեջ... Սակայն մինչ նա ապշահար նայում էր իր մաշկի վրա փայլող թաց կտրվածքին, մաշկը ձգվեց ու ակնթարթորեն ապաքինվեց՝ թերևակի կարմիր բայց միանգամայն հարթ թողնելով նրա դաստակի մաշկը:

Հարրին շոշվեց ու նայեց Ամբրիջին: Նա դիտում էր տղային՝ իր բարակ շրթունքներով թաց բերանի դոդոշի նման լայն ժպիտով:

— Այո՞...

— Ոչինչ, — ցածրաձայն ասաց Հարրին:

Նա հետ նայեց մագաղաթին, կրկին տեղադրեց իր գրչափետուրը և կրկին գրեց. *Ես չպետք է սուստ ասեմ, և կրկին սուր ցավ զգաց իր դաստակին: Կրկին բառերը կտրվեցին նրա մաշկի մեջ, և կրկին մեկ ակնթարթ անց թաց վերքը ձգվեց ու ապաքինվեց:*

Եվ այդպես շարունակ: Կրկին ու կրկին Հարրին գրում էր բառերը մագաղաթի վրա, որոնք, ինչպես նա շուտով հասկացավ, արտահայտվում էին ոչ թե ալ կարմիր թանաքով, այլ իր սեփական արյունով, և կրկին ու կրկին բառերը կտրվում էին նրա դաստակի մաշկի վրա, հետո բուժվում և նորից հայտնվում մագաղաթի վրա, երբ հաջորդ անգամ էր գրում:

Ամբրիջի պատուհաններից դուրս մութն ընկավ: Հարրին չհարցրեց նույնիսկ, թե երբ պետք է ինքը դադարեցնի գրելը: Նա նույնիսկ ոչ մի անգամ չնայեց իր ժամացույցին: Նա գիտեր, որ Ամբրիջը դիտում էր իրեն՝ սպասելով թուլության նշանների, և նա չէր պատրաստվում նրան թուլության կամ ափսոսանքի որևէ նշան ցույց տալ, նույնիսկ եթե ստիպված լիներ ամբողջ գիշեր այդտեղ նստած մնալ սեփական ձեռքի մեջ գրելով այդ բառերը:

— Մոտեցե՛ք ինձ, — ասաց նա մի քանի ժամ անց:

Հարրին ոտքի կանգնեց: Նրա ձեռքն այրվում էր ցավից: Երբ նա նայեց ձեռքին, տեսավ, որ հերթական կտրվածքն արդեն բուժվել էր, բայց մաշկը թաց կարմիր էր:

— Չեռքը, — ասաց նա:

Նա ձեռքն առաջ մեկնեց: Ամբրիջն իր ձեռքի մեջ վերցրեց Հարրիի ձեռքը: Հարրին հազիվ զսպեց իրեն, որ զգվանքից չեղաւ, երբ նա դիպավ

իր ձեռքին իր կարծ ու հաստ մատներով, որոնք գրեթե բոլորը զարդարված էին անձոռնի հնառա մատանիներով:

— Ցա-ցա-ցա... Երևում է ես դեռ այնքան էլ մեծ տպավորություն չեմ գործել ձեզ վրա, — ժպտալով ասաց նա: — Դեհ ինչ, ուրեմն ստիպված ենք լինելու նորից կրկնել վաղը երեկոյան... Կարող եք գնալ...

Հարրին առանց մի խոսք իսկ ասելու դուրս եկավ նրա աշխատասենյակից: Դպրոցը լրիվ ամայի էր: Հաստատ արդեն կեսգիշերից անց էր: Նա դանդաղ քայլեց դատարկ միջանցքով, քայց հասնելով շրջադարձին ու շրջվելով մյուս միջանցքը, որտեղից իր ոտնաձայները չեն լսվի, սկսեց վագել:

Չ և Զ

Նա ժամանակ չէր ունեցել վարժվելու Անհետացնող հմայանքով, նույնիսկ մեկ երազ չէր նկարագրել իր երազների օրագրում և դեռ չէր վերջացրել կոճապայիկի ուրվանկարը, ոչ ել գրել էր իր շարադրությունները: Հաջորդ առավոտյան նա չգնաց նախաձաշի, որովհետև զբաղված էր Բախտագուշակության դասի համար արագ-արագ մի քանի բատրած երազներ խզբգելով, քանի որ այդ օրվա առաջին դասը հենց բախտագուշակություն էր, և շատ զարմացավ՝ տեսնելով այդ գործողության մեջ իրեն ընկերակցող կիսաքուն ու նյարդային Ոռնին:

— Բա դու ինչո՞ւ չես արել անցած երեկո, — հարցրեց Հարրին, մինչ Ոռնը լայն չռած աչքերով շուրջն էր նայում՝ ընդհանուր սենյակում հնարովի երազի համար ոգեշնչում փնտրելով: Ոռնը, որը խոր քնած էր այն ժամանակ, երբ Հարրին անցած գիշեր ննջարան մտավ, ինչ-որ քան մրթմրթաց, իբր զբաղված էր ուրիշ գործերով, գլխիկոր կռացավ իր մագաղաթի վրա և սկսեց հապշտապ գրել:

— Այսքանը հերիք է, — վերջապես ասաց նա՝ աղմուկով փակելով իր օրագիրը, — Ես գրել եմ, իբր երազումս մի զույգ նոր կոշիկ էի գնում: Նա սրանից հաստատ ոչ մի արտասովոր եզրակացություն չի կարողանա անել:

Նրանք միասին շտապեցին դեպի Հյուսիսային աշտարակը:

— Ի՞նչ էր Ամբրիջի հմայապատիժը... Քեզ ի՞նչ հանձնարարություն տվեց...

Հարրին կես վայրկյան տատանվելուց հետո միայն ասաց.

— Տողեր...

— Այնքան էլ վատ չի... Չէ՞, — ասաց Ռոնը:

— Չէ, — ասաց Հարրին:

— Հե՞յ, մոռացել էի... իսկ նա քեզ ուրբաթ օրը բաց կթողնի՞...

— Ո՞չ, — ասաց Հարրին:

Ռոնը կարեկցանքով հառաչեց:

Հարրիի համար դա ևս մեկ վատ օր եղավ: Նա հետ մնացողներից մեկն էր կերպափոխության դասին, որովհետև բոլորովին ժամանակ չէր ունեցել Անհետացնող հմայանքն ինքնուրույն կատարելու համար: Նա ստիպված էր իրաժարվել նաև կեսօրյա ձաշից, որպեսզի ավարտեր կոճղապայիկի ուրվանկարը, իսկ մինչ այդ պրոֆեսորներ ՄըքԳոնագալը, Գրաբլի-Փլանքը և Սինիստրան նրանց նույնիսկ ավելի շատ տնային աշխատանք հանձնարարեցին, որոնք նա այդ երեկո վերջացնելու ոչ մի հեռանկար չուներ, որովհետև պետք է գնար Ամբրիջի մոտ երկրորդ հմայապատժին: Այդ ամենը կարծես քիչ էր, դեռ Անջելինա Զոնսոնը, բռնեց նրան ընթրիքի ժամին և իմանալով, որ նա չի կարողանալու ուրբաթ օրը մասնակցել Դարպասապահի ընտրության փորձնական մարզումին, հայտնեց, որ ինքը բոլորովին տպավորված չէ մարզումների նկատմամբ նրա վերաբերմունքով և սպասում է, որ թիմում խաղացողները առաջնահերթությունը տան մարզումներին, մինչև իրենց մյուս պարտականությունների կատարումը:

— Ես հմայապատիժ ունեմ, — գոռաց Հարրին նրա հետևից, — ին լրջորեն չե՞ս կարծում, որ ես կգերադասեի ամբողջ երեկո մնալ նույն սենյակում այդ պառավ դոդոշի հետ՝ քվիդիչ խաղալու փոխարեն:

— Լավ է, որ գոնե ընդամենը տողեր ես գրում, — ասաց Հերմիոնան սփոփիչ կարեկցանքով, երբ Հարրին հետ ընկավ իր նստարանին և հայացքը հառեց տապակած մսով ու թոքով լցոնած կարկանդակներով իր ափսեին, որոնք ուտելու ախորժակ էլ չուներ, — կարծես այնքան էլ սարսափելի պատիժ չի, չէ՞:

Հարրին բերանը բացեց ու նորից փակեց և գլխով արեց: Նա համոզված չէր, թե ինքն ինչու չէր պատմում Ռոնին ու Հերմիոնային, թե իրականում ինչ է կատարվում Ամբրիջի սենյակում: Նա միայն գիտեր, որ չէր ուզում նրանց աչքերում տեսնել սարսափի արտահայտությունը, ինչից այդ ամենը նույնիսկ

ավելի անտանելի կդառնար իր համար: Նա նաև հեռավոր զգացում ուներ, որ դա վերաբերում էր միայն իրեն ու Ամբրիջին, դա ասես իրենց երկուսի կամքի ուժերի գաղտնի մենամարտը լիներ, և նա չէր պատրաստվում բավարարության զգացում տալ այդ կնոջը, եթե հանկարծ նրա ականջին հասներ, որ ինքը կատարվածի մասին բողոքել էր ինչ-որ մեկին:

— Ուղղակի հավատս չի գալիս... էս ինչքա՞ն տնային աշխատանք են տվել մեզ, — թշվառ տեսքով ասաց Ռոնը:

— Լավ, բայց ինչու՝ անցած երեկո ոչինչ չես արել, — հարցրեց նրան Հերմիոնան, — ինչեւ, ու՞ր էիր գնացել:

— Ես... ես գնացել էի զբոսնելու, — անորոշ պատասխանեց Ռոնը:

Հարրին հեռավոր տպավորություն ստացավ, որ ինքն այդ պահին միակ մարդը չէր, ով ընկերներից ինչ-որ բան էր թաքցնում:

Ը 2

Հմայապատժի երկրորդ օրը նույնքան վատ անցավ, որքան առաջինը: Հարրիի դաստակի մաշկն այս անգամ ավելի շուտ գրգռվեց ու բորբոքվեց: Հարրին մտածեց, որ անհավանական է, որ մաշկն առանց որևէ հետքի նույնքան արագ ապաքինվի, ինչպես նախորդ օրը: Շուտով կտրվածքը բորբոքված կարմիր հետքով կմնա իր ծեռքի վրա, և Ամբրիջը թերևս բավարարված բաց կթողնի իրեն: Նա թույլ չտվեց իրեն ցավի նույնիսկ աննշան հոգոց հանել, և սկսած այն պահից, երբ մտել էր Ամբրիջի սենյակը, մինչև այն պահը, երբ վերջինս նրան ազատ արձակեց կրկին կեսպիշերից անց, ոչինչ չասաց, բացի «բարի երեկոյից» և «բարի գիշերից»:

Նրա տնային աշխատանքները, անմիտար վիճակում էին, և երբ նա վերադարձավ Գրիֆինդորի ընդահուր սենյակը, որքան էլ հոգնած էր, չգնաց քնելու, այլ բաց արեց գրքերը և սկսեց գրել Սնեյփի հանձնարարած շարադրությունը լուսնաքարի հատկությունների մասին: Արդեն ժամը երկուսն անց կես էր, երբ վերջացրեց: Նա շատ լավ գիտեր, որ խղճուկ շարադրություն էր գրել, բայց ելք չուներ: Եթե հանկարծ ոչ մի բան չհանձներ Սնեյփին, կառող էր ևս մեկ հմայապատիժ վաստակել նաև նրանից: Հետո նա մի կերպ լրացրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի տված հարցաթերթիկը, ինչ-

որ բան խզբգեց կոճղապայիկների խնամքի մասին, որպեսզի հանձնի պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքին, և հազիվ քայլելով հասավ իր մահճակալին, որտեղ առանց նույնիսկ հագուստը հանելու մեկնվեց ծածկոցների վրա ու անմիջապես քնեց:

Չ և Զ

Հինգշաբթին անցավ հոգնածության մշուշում: Ունը կարծես նույնպես քնկոտ էր ամբողջ օրը, թեև Հարրին չէր հասկանում, թե ինչու պետք է նա էլ իր պես հոգնած լիներ: Հարրիի երրորդ հմայապատիժն անցավ ճիշտ նույնպես, ինչպես նախորդ երկուսը, բացառությամբ, որ երկու ժամից «Ես չպետք է սուստ ասեմ» բառերը դադարեցին անհետանալ Հարրիի ձեռքից և շարունակեցին մնալ արյան չորացած կաթիների տակ: Սրածայր գրչափետուրի բթացած ծայրի խզխզոցի դադարը ստիպեց պրոֆեսոր Ամբրիջին վեր նայել:

— Ահ, — շատ մտերմիկ ասաց նա, շրջանցելով իր գրասեղանը, որպեսզի անձամբ զննի Հարրիի ձեռքը, — Լավ է... Դա պետք է ձեզ համար լավ հիշեցում լինի, չէ՞... Հիմա կարող եք զնալ:

— Ես դեռ պետք է գամ վաղը, — հարցրեց Հարրին՝ ձախ ձեռքով վերցնելով իր դպրոցական պայուսակը, չհամարձակվելով ցավից այրվող աջով վերցնել այն:

— Օ՛հ, այո՛, — առաջվա պես լայն ժպտալով՝ ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — այո՛, կարծում եմ, որ մենք կարող ենք այս ուղերձը նույնիսկ ավելի խոր դաշել ևս մեկ երեկո աշխատելով դրա վրա:

Հարրին առաջ դեռ երբեք չէր մտածել, որ ինքը կարող է երբեկ Սնեյփից ավելի ատելի ուսուցիչ ունենալ, բայց մինչ վերադառնում էր Գրիֆինդորի աշտարակը, ստիպված էր ընդունել, որ դրա համար մի շատ ուժեղ հավակնորդ է հայտնվել: Այդ կինը աննկարագրելի չար է, մտածեց նա, բարձրանալով աստիճաններով մինչև յոթերորդ հարկը, նա մի չար, մտագար, պառավ...

— Ո՞հ՞ն...

Նա հասել էր աստիճանների վերին աստիճանահարթակին, պտտվել դեպի աջ և գրեթե ընդհարվել Ունին, որը կարծես գաղտագողի դուրս էր

գալիս Լաքան Լող-լողի արձանի հետևից, ձեռքին բանած մի ցախավել: Ունը անակնկալից հետ ցատկեց, և տեսնելով Հարրիին, փորձեց իր հետևում թաքցնել իր նոր «Մաքրասիյուռ տասնմեկը»:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ:
— Ըըմ... Ոչինչ... իսկ դու ի՞նչ ես անում:
Հարրին խոժոշված նայեց նրան:
— Վերջացրու՛, հա՞... ինձ իր կարող ես ասել... Ի՞նչ ես թաքցնում այդտեղ:

— Ես... ես... ես թաքնվում եմ Ֆրեդից ու Ջորջից, եթե ուզում ես իմանալ,
— ասաց Ունը: Նրանք հենց նոր անցան էս կողմով մի խումբ առաջին դասարանցիների հետ: Գրագ կգամ, որ նրանք նորից փորձարկումներ են անում այդ մժղուկների հետ: Այսինքն... արդեն էլ չեն կարող դա ընդիանուր սենյակում անել, երբ Հերմիոնան այնտեղ է...

Նա շատ արագ էր խոսում, հուզմունքից կուլ տալով բարերը:
— Բայց ցախավելի ինչի՞ համար ես վերցրել... Դու թռչու՞մ էիր, ինչ է...
— հարցրեց Հարրին:
— Ես... դեհ... դեհ... հա՛, լա՛վ... Ես քեզ կասեմ, բայց հանկարծ ինձ վրա չծիծաղես, հա՞... — արդարանալով ասաց Ունը՝ ամեն վայրկյան ավելի կարմրելով, — Ես... ես մտածում էի... Ես ուզում եմ մասնակցել Գրիֆինդորի Դարպասապահի ընտրություններին... Հիմա ես արդեն կարգին ցախավել ունեմ և... Հա՛... Այդպես էլ գիտեի... Ինչքան ուզում ես ծիծաղի՛ր...

— Բայց ես չեմ ծիծաղում, — ասաց Հարրին:
Ունը թերահավատությամբ թարթեց աչքերը:
— Դա ուղղակի հիանալի գաղափար է: Ուղղակի սքանչելի կլինի, եթե դու դառնաս մեր թիմից: Բայց ես քեզ երբեք չեմ տեսել Դարպասապահ խաղալիս: Ի՞նչ ես կարծում, քեզ մոտ ստացվու՞մ է:

— Վատ չի ստացվում, — ասաց Ունը՝ Հարրիի արձագանքից անչափ թեթևացած: — Չարլին, Ֆրեդն ու Ջորջը միշտ ինձ էին Դարպասապահ դնում՝ արձակուրդների ընթացքում իրենց մարզումների ժամանակ:

— Ուրեմն դու այսօր պարապու՞մ էիր:
— Երեքաբթիից սկսած ամեն երեկո պարապել եմ... Ճիշտ է՝ մեն-մենակ... Փորձում էի հմայել Բրդուճներին, որ ինձ վրա ինքնուրույն թռչեն, բայց այնքան էլ լավ չեր ստացվում... Եվ չգիտեմ ինչ օգուտ կլինի դրանից, —

Ոոնը շատ նյարդային էր ու մտահոգ, — Ֆրեդն ու Զորջը ծիծաղից կուշաթափեն, երբ ես հայտնվեմ ընտրական մարզումներին: Նրանք չեն դադարել ինձ ձեռք առնել այն օրից, ինչ Ավագ եմ դարձել:

— Երնե՞կ ես Էլ այնտեղ լինեի, — դառնացած ասաց Հարրին, երբ միասին սկսեցին քայլել դեպի իրենց ընդհանուր սենյակը:

— Հա՛, լավ կլիներ... Հա՛րի, այդ ի՞նչ է ձեռքիդ վրա:

Հարրին, որն այդ պահին աջ ձեռքով քիթն էր քորել, փորձեց թաքցնել այն, բայց դա նրան նույնքան հաջողվեց, որքան «Մաքրասփյուռ» թաքցնելու Ոոնի փորձը:

— Հե՛չ... բան չկա... ուղղակի քերծվածք է...

Բայց Ոոնը ճանկեց Հարրիի ձեռքը և մոտեցրեց իր աչքերին: Մի պահ լռություն տիրեց, որի ընթացքում նա սարսափահար նայում էր Հարիի մաշկի մեջ դաշված բառերին, և հետո կարծես վատանալով, բաց թողեց Հարրիի ձեռքը:

— Ես կարծեցի, որ նա քեզ ստիպում է տողեր գրել... ինչպես դու ասացիր...

Հարրին մի պահ տատանվեց, բայց ի վերջո Ոոնը անկեղծ էր եղել իր հետ, և նա Ոոնին պատմեց Ճշմարտությունը Ամբրիջի աշխատասենյակում անցկացրած իր ժամերի մասին:

— Պառավ ջադու՛, — ասաց Ոոնը նողկանքով, երբ նրանք կանգ առան Չաղ Կոմսուհու դիմանկարի առաջ, որը խաղաղ ննջում էր՝ գլուխը հենած իր դիմանկարի շրջանակին, — այդ կինը խելագար է: Դու պետք է գնաս ու պատմես ՄըքԳոնագալին:

— Ո՛չ, — անմիջապես ասաց Հարրին, — Ես չեմ պատրաստվում նրան բավականություն պատճառել, ցույց տալով, որ նա կարողացել է կոտրել ինձ:

— Կոտրե՞լ քեզ... Ի՞նչ ես խոսում... Ինչպե՞ս կարելի է թույլ տալ, որ սրա նման բանի համար նա պատասխան չտա:

— Ես չգիտեմ, թե ինչքան ուժ ունի ՄըքԳոնագալը նրա դեմ, — ասաց Հարրին:

— Ուրեմն Դամբլդորի մոտ գնա՛, Դամբլդորին պատմի՛ր...

— Ո՛չ, — կարծ ասաց Հարրին:

— Ինչու՞ ոչ...

— Նա առանց այն էլ շատ զբաղված է, — ասաց Հարրին, բայց դա նրա խևական պատճառը չէր: Նա չէր պատրաստվում օգնության համար դիմել Դամբլդորին, այն ժամանակ, երբ Դամբլդորն իր հետ դեռ մեկ անգամ չէր խստել հունիս ամսից ի վեր:

— Գիտե՞ս, ես կարծում եմ, որ պետք է պատմես, — սկսեց Ոոնը, բայց նրան ընդհատեց Չաղ Կոմսուիին, որը վաղուց արդեն կիսաքուն դիտում էր նրանց և այլևս չդիմացավ.

— Հիմա վերջապես ասելու եք, թե՞ ոչ գաղտնաբառը, թե՞ ստիպված եմ լինելու ամբողջ գիշեր սպասել, մինչև բարեհաձեք վերջացնել ձեր գրուցը:

ՀՀ Զ

Ուրբաթ առավոտյան եղանակը նույնքան մռայլ էր ու գորշ, որքան ամբողջ շաբաթ: Թեև Հարրին Մեծ դահլիճ մտնելով, ինքնաբերաբար մի հայացք նետեց ուսուցիչների սեղանին, իրականում հույս չուներ այնտեղ տեսնել Հագրիդին, և անմիջապես կենտրոնացավ իր ավելի իրատապ խնդիրների վրա, ինչպես իրեն սպասող տնային աշխատանքների սարը և Ամբրիջի ևս մեկ հմայապատիժը:

Երկու բան Հարրիին ուժ էր տալիս այդ օրը: Մեկն այն միտքն էր, որ հաջորդ օրը շաբաթ էր, և մյուսը, որ այդ օրը լինելու էր Ամբրիջի հմայապատիժի վերջին օրը: Ամբրիջի աշխատասենյակի պատուհանից կարելի էր հեռվում տեսնել քվիդիչի մարզադաշտը, և եթե նրա բախտը բերեր, գուցե որևէ բան տեսներ Ոոնի փորձնական մարզումից: Դա, այդուհանդերձ, հույսի շատ թույլ շող էր, բայց Հարրին շնորհակալ էր ցանկացած բանի համար, ինչը կարող էր մի քիչ լույս սփառել իր ներկային մութ տրամադրության վրա: Նա դեռ երբեք սրա նման վատ առաջին շաբաթ չէր անցկացրել Հոգվարթսում:

Այդ երեկո ժամը հինգին նա թակեց պրոֆեսոր Ամբրիջի աշխատասենյակի դուռը, մեծ հույս փայփայելով, որ դա լինելու է վերջին անգամ և ներս մտավ: Դատարկ մագաղաթը պատրաստ նրան էր սպասում ժանեկավոր սփռոցով ծածկված սեղանիկի վրա, և մագաղաթի կողքին դրված էր սրված ծայրով սև գրչափետուրը:

— Դուք գիտեք ինչ անել, պարոն Փոթեթը, — ասաց Ամբրիջը՝ քաղցր ժպտալով նրան:

Հարրին վերցրեց գրչափետուրը և պատուհանից դուրս նայեց: Եթե նա միայն մի փոքր տեղաշարժեր իր աթոռը դեպի աջ, ձևացնելով իբր աթոռն ավելի մոտ է բերում սեղանին, ապա պատուհանից բացվող տեսադաշտը նրա տրամադրության տակ կլիներ: Եվ դա նրան հաջողվեց: Հիմա նա հեռվից տեսնում էր Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմին՝ մարզադաշտի վրա վերուվար սլանալիս, մինչդեռ մի տասնյակ սև կետիկների նման հանդիսատեսներ դաշտում կանգնած վեր էին նայում դարպասների ձողերին՝ ակնհայտորեն սպասելով Դարպասապահի գործը փորձելու իրենց հերթին: Անհնար էր նման հեռավորությունից ասել, թե նրանցից ո՞ր մեկն էր Ունը:

Ես չպետք է սուտ ասեմ, գրեց Հարրին: Նրա ձեռքի վերքը բացվեց ու սկսեց արնահոսել:

Ես չպետք է սուտ ասեմ... Վերքը խորացավ, սկսեց այրվել ու անտանելի մրմռալ:

Ես չպետք է սուտ ասեմ... Արյան մի կարիլ հնսեց նրա դաստակի վրայով:

Նա մի հայացք էլ նետեց պատուհանից դուրս: Ով էլ որ այդ պահին ցախավելի վրա կախված էր դարպասների առաջ, շատ վատ էր պահում գնդակները: Քերի Բելը երկու անգամ գոլ խփեց այն մի քանի վայրկյանների ընթացքում, որ Հարրին հանդգնեց դիտել մարզումը: Հուսալով, որ այդ պահին Դարպասապահը Ունը չէր, նա հայացքն իշեցրեց արյունից փայլփլող մագաղաթի վրա:

Ես չպետք է սուտ ասեմ:

Ես չպետք է սուտ ասեմ.

Նա վեր էր նայում, երբ կարծում էր, որ կարող էր առանց նկատվելու նման բան անել, երբ լսում էր Ամբրիջի գրչափետուրի խգխղոցը: Երրորդ հավակնորդը բավականին լավ էր գնդակ բռնում, չորրորդը սարսափելի էր, հինգերորդը՝ բացարիկ լավ էր հետ մղում Բրդուճը, բայց հետո հանկարծ մի շատ հեշտ գնդակ բաց թողեց: Երկինքը մթնում էր, և Հարրին մտածեց, որ բոլորովին չի կարողանա տեսնել հինգերորդ և վեցերորդ հավակնորդների խաղը:

Ես չպետք է սուստ ասեմ:

Ես չպետք է սուստ ասեմ:

Մագաղաթն արդեն ծածկված էր նրա դաստակից թափվող արյան կաթիլներով, և ձեռքն այրվում էր ցավից: Երբ հաջորդ անգամ վեր նայեց, երկինքն արդեն լրիվ մթնել էր, և քվիդիչի մարզադաշտն այլևս տեսանելի չէր:

— Տեսնե՞նք, արդյոք իմ ուղերձը տե՞ղ է հասել, թե՝ ոչ, — կես ժամ անց շատ քաղցրաձայն ասաց Ամբրիջը:

Նա մոտեցավ Հարրիին՝ առաջ մեկնելով մատանիներով զարդարված կարճ մատներով ձեռքը և հետո, երբ վերցրեց Հարրիի ձեռքը, որպեսզի ավելի մոտիկից նայի նրա մաշկին, ցավը շեշտակի ուժգնացավ, և այն էլ ոչ թե ձեռքում, այլ ձակատի սպիի վրա: Միևնույն ժամանակ նա մի շատ տարօրինակ զգացում ունեցավ ինչ-որ տեղ ստոծանու մոտ:

Հարրին շեշտակի հետ քաշեց ձեռքը Ամբրիջի ձեռքից և ոտքի ցատկեց՝ անթարթ նայելով նրան: Ամբրիջը նույնապես նայեց նրան, և մի ժպիտ ծաղկեց նրա լայն ու բարակ բերանին:

— Այո՛, ցավում է, չէ՞... — քաղցրաձայն ասաց նա:

Հարրին չպատասխանեց: Նրա սիրտն ուժգին ու արագ բարախում էր: Արդյոք նա իր ձեռքի մասին էր խոսում, թե գիտեր, թե ինքն ինչ զգաց իր ձակատին:

— Դեհ, ինչ... Կարծում եմ, որ արդեն հասկացել եք ինձ, պարոն Փո՛թթեր: Կարող եք գնալ:

Հարրին գետնից ձանկեց իր դպրոցական պայուսակը և որքան կարող էր արագ դուրս վազեց սենյակից:

Հանգի՛ստ... Հորդորում էր նա ինքն իրեն՝ աստիճաններով վեր վազելու ամբողջ ձանապարհին: Հանգի՛ստ... Հնարավոր է, որ դա բոլորովին էլ այն չէր, ինչը դու մտածեցիր:

— Միմբուլուս Միմբլտոնիա, — շնչասպառ ասաց նա՝ հասնելով Չաղ Կոմսուհու դիմանկարին, որն անմիջապես կրնկի վրա բացվեց:

Աղմկալից ժխոր դիմավորեց նրան: Ունը վազելով եկավ նրան ընդառաջ՝ երջանիկ ժպտալով և մեղրագինի ցայտելով իր կրծքին՝ ձեռքի մեջ բռնած գավաթից:

— Հա՛րի, Ես կարողացա... Ստացվե՞ց... Ես ընդունվեցի՛... Ես Եմ Դարպասապահը...

— Ի՞նչ... Օ՛հ... հիանալի է, — ասաց Հարրին՝ ձգտելով հնարավորինս բնական ժպտալ, մինչ նրա սիրտը շարունակում էր խելակորույս բաբախել, իսկ ձեռքը ցավից տնքում էր ու շարունակում արնահոսել:

— Մեղրագինի վերցրու՛, — Ոտնը մի շիշ սեղմեց նրա կրծքին: — Ուղղակի չեմ կարողանում հավատալ... Իսկ Հերմիոնան ու՞ր է...

— Այստեղ է, — ասաց Ֆրեդը՝ ճոճելով ձեռքում բռնած մեղրագինու շիշը դեպի բուխարու մոտ գտնվող բազկաթուներից մեկը: Հերմիոնան անկայուն բռնած գավաթով բազկաթուի մեջ նստած ննջում էր:

— Դեհ, նա ասաց, որ շատ գոհ է, — ասաց Ոտնը՝ փոքր-ինչ հիամաթափված տեսքով:

— Թող քնի, — շտապ ասաց Ջորջը: Միայն մի քանի րոպե անց Հարրին նկատեց, որ իրենց շուրջը հավաքված մի քանի առաջին դասարանցիներ քթից արյունահոսության ակնհայտ ախտանշաններ էին ցուցադրում:

— Այստեղ արի՛, Ոտ՛ն, արի՛ տեսնենք արդյոք Օլիվերի հին համազգեստը քեզ վրա կլինի՝, — կանչեց Քերի Բելը, — մենք կարող ենք հանել նրա անունը և փոխարենը կդնենք քոնը:

Երբ Ոտնը հեռացավ, Անջելինան մոտեցավ Հարրիին:

— Կներես, Փո՛թթեր, որ վերջերս մի քիչ կոպիտ էի խոսում քեզ հետ, — ասաց նա, — այս կազմակերպչական պատասխանատվությունները բավականին ստրեսային են, գիտե՞ս... Հիմա արդեն սկսել եմ մտածել, որ երբեմն անարդար էի դատում Վուդին, — նա թեթև խոժոռված դեմքով բաժակի վրայով դիտում էր Ոտնին:

— Լսի՛ր, Փո՛թթեր, Ես գիտեմ, որ նա քո լավագույն ընկերն է, բայց ասեմ իմանաս, որ հեզ էլ գերազանց խաղացող չի, — չոր ասաց նա: — Կարծում եմ, որ որոշ ժամանակ մարզվելուց հետո միայն կկարողանա նորմալ խաղալ: Ամեն դեպքում նա քվիդիչի գերազանց խաղացողների ընտանիքից է: Անկեղծ ասած, հույս ունեմ, որ նա իրականում մի քիչ ավելի տաղանդ ունի, քան ցույց տվեց այսօր: Վիքի Ֆրոբիշերը և Ջոֆրի Հուփերը երկուսն էլ նրանից ավելի լավ են թռչում, բայց Հուփերը նվազանի մեկն է, նա միշտ դժգոհ է ինչ-որ բանից, իսկ Վիքին մի տասնյակ խմբակների անդամ է: Նա ինքն ընդունեց, որ եթե մարզումները խանգարեն Հնայախոսքերի ակումբի

պարապմունքներին, ապա ինքը նախընտրությունը կտա Հմայախոսքերին: Ինչեւ, վաղը ժամը երկուսին պարապմունք ունենք, տե՛ս, չուշանաս: Եվ մեծ լավություն արած կլինես ինձ, եթե հնարավորինս օգնես Ոռնին: Եղա՞վ...

Հարրին գլխով արեց, և Անջելինան հետ գնաց Ալիսիա Սփինեթի մոտ: Հարրին մոտեցավ, որպեսզի նստի Հերմիոնայի կողքին, որը ցնցումով արթնացավ կիսանինջից, երբ նա ցած դրեց իր պայուսակը:

— Oh, Հա՛րի, դու՞ ես... Ինչ լավ է, չէ՞, որ Ոռնն ընդունվեց... — կիսաքուն ասաց նա: — Ես ուղղակի այնքան... այնքան հոգնած եմ, — ասաց նա ու հորանջեց, — Ես մինչև գիշերվա մեկը գլխարկներ էի հյուսում: Նրանք ուղղակի սկսել են անհետանալ ամեն գիշեր...

Եվ իրոք, շուրջը նայելով Հարրին նկատեց, որ սենյակում ամենուրեք բազմաթիվ փոքրիկ բրոյա գլխարկներ էին թաքցված տարբեր տեսակի բաների տակ, որտեղ ոչինչ չկասկածող ալփերը կարող են պատահաբար գտնել դրանք:

— Հիանալի է, — ցրված ասաց Հարրին, նա այլևս չէր կարող դիմանալ առանց որևէ մեկին այդ մասին պատմելու: — Ինձ լսի՛ր, Հերմիոնա, Ես հենց նոր Ամբրիջի աշխատասենյակում էի, և նա բռնեց իմ ձեռքը...

Հերմիոնան սկսեց ուշադիր լսել նրան: Երբ Հարրին ավարտեց, նա դանդաղ ասաց.

— Դու կարծում ես, որ Գիտես-թե-ով վերահսկում է նրան ճիշտ այնպես, ինչպես վերահսկում էր Քուիրելին...

— Դեհ, — ասաց Հարրին՝ ձայնը իջեցնելով, — դա միանգամայն հնարավոր է, չե՞ս կարծում...

— Հնարավոր է, — ասաց Հերմիոնան, թեև նա բնավ համոզված չէր երևում, — բայց չեմ կարծում, թե նա կարող է տիրել Ամբրիջին այնպես, ինչպես Քուիրելին, այսինքն ուզում եմ ասել, իհմա նա միանգամայն կենսունակ է, չէ՞ դատելով քո պատմածից... Հիմա նա արդեն մարմին ունի, նա կարիք չէր ունենա կիսել ինչ-որ մեկի հետ նրա մարմինը: Ենթադրում եմ, որ նա կարող է Ամբրիջին իմպերիուս անեծքի տակ պահել:

Հարրին մի պահ դիտեց, ինչպես էին Ֆրեդը, Ջորջը և Լի Ջորդանը ձեռնածում մեղրագինու դատարկ շշերով: Հետո Հերմիոնան ասաց.

— Բայց անցած տարի քո սպին ցավում էր, երբ նույնիսկ ոչ ոք քեզ չէր դիպչում, և եթե հիշում ես, Դամբլդորն ասում էր, որ դա կապված էր այն

բանի հետ, թե ինչ էր զգում Գիտես-թե-ովը այդ պահերին: Այսինքն, ուզում եմ ասել, զուցե դա բոլորովին էլ կապ չունի Ամբրիջի հետ, զուցե դա զուգաղիպություն էր և պատահաբար կատարվեց հենց այն պահին, երբ դու նրա հետ էիր:

— Այդ կինը չարք է, — կարծ ասաց Հարրին, — նա լրիվ ցնդած է... մտագար...

— Նա սարսափելի է, ճիշտ ես, բայց Հա՛րրի, ես կարծում եմ, որ դու սպիհի ցավի մասին պետք է անպայման պատմես Դամբլդորին:

Դա վերջին երկու օրվա մեջ արդեն երկրորդ անգամն էր, որ իրեն խորհուրդ էին տալիս գնալ Դամբլդորի մոտ, և նրա պատասխանը Հերմիոնային ճիշտ նույնն էր, ինչ՝ Ունին:

— Ես նրան չեմ անհանգստացնի սրանով: Դու էլ հենց նոր ասացիր, մի մեծ բան չի... Ճակատիս սպին ցավացել է ամբողջ ամառ... Այսօր ուղղակի քիչ ավելի ուժեղ ցավաց, ընդամենը...

— Հա՛րրի, ես համոզված եմ, որ դա Դամբլդորի համար կարևոր կլինի...

— Հա՛, — ասաց Հարրին, մինչև կիասցներ զսպել իրեն, — Դամբլդորին միայն իմ սպին էր մնում պակաս:

— Այդպես մի՛ ասա, մանավանդ, որ դա այդպես չէ:

— Ես կգրեմ Սիրիուսին այդ մասին, և տեսնենք, թե նա ինչ կասի:

— Հա՛րրի, դու նման բան չես կարող գրել նամակում, — տագնապահար ասաց Հերմիոնան: — Չե՞ս իիշում, ինչ է, Մուլին մեզ ասաց, որ շատ զգուշ լինենք նամակների հարցում: Մենք չենք կարող համոզված լինել, որ բվերին ձանապարհին չեն փախցնի:

— Լա՛վ, լա՛վ, ես նրան ոչինչ չեմ գրի, — ասաց Հարրին նյարդայնացած և ոտքի կանգնեց, — ես գնում եմ քնելու: Կասե՛ս Ունին, հա՞...

— Oh, n̄z, — թեթևացած ասաց Հերմիոնան, — եթե դու գնում ես, ուրեմն ես էլ կարող եմ գնալ, և դա իմ կողմից անքաղաքավարություն չի լինի: Ես սարսափելի հրգնած եմ և ուզում եմ վաղն էլ մի քանի գլխարկ հյուսել: Լսի՛ր, զուցե օգնե՞ս ինձ, շատ զվարձալի է, գիտե՞ս, իիմա ինձ մոտ ավելի լավ է ստացվում, արդեն կարող եմ նախշերով գործել... Կարող եմ ծոպիկներ սարքել, պոմպոններ, և դրա նման բազմաթիվ ուրիշ բաներ:

Հարրին նայեց բավականությունից շողացող Հերմիոնայի դեմքին և փորձեց ձևացնել իբր ինքն իրոք հետաքրքրված էր նրա առաջարկով:

— Ըըմ... Ո՞չ, չեմ կարծում, թե ժամանակ կունենամ, — ասաց նա, — միայն ո՛չ վաղը: Ես սարի չափ տնային աշխատանք ունեմ:

Եվ նա շտապեց դեպի տղաների ննջարանը տանող աստիճանները՝ փողք-ինչ հիասթափված թողնելով Հերմիոնային:

Գլուխ 14. Փերսին ու Բրդոտը

Հաջորդ առավոտյան ննջարանում առաջինը արթնացավ Հարրին: Նա մի պահ պառկած դիտեց իր ամպիովանու վարագույների միջով ներս թափանցող արևի փոշոտ շողը՝ վայելելով այն միտքը, որ օրը շաբաթ էր: Կիսամյակի առաջին շաբաթը կարծես մի ամբողջ տարի էր տևել, ինչպես Հրաշագործության պատմության մի աներևակայելի երկար դաս:

Դատելով ննջարանում տիրող քնկոտ լրությունից և արևի շողի սառը երանգից, արևը հենց նոր էր ծագել: Նա մի կողմ քաշեց իր մահճակալի վարագույրները, վեր կացավ ու սկսեց հագնվել: Թոշունների հեռավոր ճռվոյնունից բացի, լսվում էր միայն նրա համադասարանցի գրիֆինդորցիների հանդարտ շնչառությունը: Նա պայուսակից հանեց մագաղաթն ու գրչափետուրը և ննջարանից դուրս եկավ՝ ուղղվելով դեպի ընդհանուր սենյակը:

Հարրին ուղղիով գնաց դեպի իր սիրած փափուկ բազկաթոռը՝ արդեն մարած կրակով բուխարու մոտ, հարմար տեղավորվեց և շուրջը նայելով բացեց ձեռքի մագաղաթը: Ամեն օրվա վերջում, սենյակում սովորաբար այստեղ-այնտեղ երևացող ձմրթած մագաղաթների, կոտրված քարկտիկների, դատարկ տուփերի և կոնֆետների թղթերից կազմված ցաքուցրիկ աղբն արդեն անհետացել էր, ինչպես նաև Հերմիոնայի բոլոր հյուսած գլխարկները: Ցրված մտածելով, թե քանի ալփեր են այժմ ազատագրվել ի հեծուկս իրենց ցանկության, Հարրին բաց արեց թանաքի սրվակը, գրչափետուրը թաթախեց թանաքի մեջ, հետո մի պահ գրչափետուրը կախված պահեց դեղնավուն մագաղաթի վրա ու սկսեց մտածել: Բայց մեկ-երկու րոպե անց նա հանկարծ գլխի ընկավ, որ դատարկ հայացքով նայում էր մարած բուխարու մեջ՝ բացարձակապես չիմանալով, թե ինչ է գրելու:

Նա սկսեց շնորհակալության զգացումով հասկանալ, թե որքան դժվար էր եղել Ռոնի ու Հերմիոնայի համար ամբողջ ամառվա ընթացքում իրեն նամակներ գրելը: Ինչպես պիտի հայտներ Սիրիուսին այն բոլոր բաների մասին, որ կատարվել էին անցած շաբաթվա ընթացքում և տար նրան բոլոր այն հարցերը, որոնք տալու ցանկությունից ուղղակի այրվում էր, միևնույն

Ժամանակ շատ տեղեկություններ չհաղորդելով բոլոր նրանց, ովքեր կարող էին փախցնել իր նամակը:

Նա մի պահ մնաց անշարժ նստած, շարունակելով դիտել մարած բուխարին, իետո վերջապես որոշեց, թե ինչ պետք է գրի, գրչափետուրը կրկին թաթախեց թանաքի սրվակի մեջ և վճռականորեն սկսեց գրել.

Չ 8

Սիրելի Հարբուխ,

Հուսով եմ, լավ ես: Առաջին շաբաթն այստեղ ուղղակի սարսափելի էր:

Չես պատկերացնի, թե որքան ուրախ եմ, որ շաբաթը վերջացավ:

Մենք նոր ուսուցիչ ունենք Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասից՝ պրոֆեսոր Ամբրիջը: Նա գրեթե նույնքան հաճելի կին է, որքան քո մայրիկը: Ես քեզ գրում եմ, որովհետև այն, ինչի մասին քեզ գրել էի անցած ամառ, նորից կրկնվեց ինձ իետ երեկ գիշեր, երբ ես հնայապատիժ էի ստանում բարեսիրտ տիկին Ամբրիջից:

Մենք բոլորս անչափ կարոտել ենք մեր ամենամեծ ընկերոջը, հուսով ենք, որ նա շուտով կվերադառնա:

Խնդրում եմ ինձ շուտ պատասխանիր:

Լավագույն մաղթանքներով,

Հարրի

Չ 9

Հարրին մի քանի անգամ կարդաց իր գրած նամակը՝ փորձելով այն ընթերցել օտարի աչքերով, բայց որևէ բան չգտավ, ինչը կարող էր օտարին հուշել, թե ինքն ինչի մասին էր գրում: Նա հուսով էր, որ Սիրիուսը կհասկանա իր ակնարկը Հագրիդի մասին և գուցե ինքն էլ ակնարկի իրեն, թե նա երբ է վերդառնալու: Հարրին չէր ուզում ուղղակի հարցնել, որպեսզի չափից դուրս ուշադրություն չիրավիրի Հագրիդի առաջադրանքի վրա, քանի դեռ նա Հոգվարթսում չէր:

Չնայած նամակը շատ կարճ էր, բայց այն բավականին երկար ժամանակ պահանջեց Հարրիից: Արևի լուսն արդեն հասել էր սենյակի կենտրոնին, իսկ նա դեռ աշխատում էր նամակի վրա, և արդեն հեռվից լսվում էին ննջարաններում աշխուժացող շարժման ձայները: Խնամքով կնքելով իր մագաղաթը, նա դուրս եկավ դիմանկարի անցքով և ուղղվեց դեպի Բվանոց:

— Ես խորհուրդ չեմ տա այդ կողմով գնալ, — ասաց Գրեթե Անգլուս Նիքը՝ աննպատակ դուրս ճախրելով Հարրիի առջև ընկած միջանցքի պատերից մեկից, — Փիվզը պատրաստվում է մի զգվելի կատակ խաղալ այն մարդու գլխին, ով առաջինը կանցնի Պարացելսիուսի արձանի միջանցքով:

— Կարելի է ենթադրել, որ նա ուզում է անցնողի գլխին շրջել Պարացելսիուսի կիսանդրին, — ասաց Հարրին:

— Որքան էլ ծիծաղելի է հնչում, բայց հենց այդպես էլ կա, — ասաց Գրեթե Անգլուս Նիքը ձանձրացած ձայնով: — Նրբամտությունը երբեք Փիվզի արժանիքներից չի եղել: Գնամ փորձեն գտնել Արյունաբու Բարոնին: Կարծում եմ, նա կկարողանա կասեցնել այդ խուլիզանությունը: Կտեսնվե՞նք, Հա՛րի:

— Հա՛, ցտեսություն, — ասաց Հարրին և աջ շրջվելու փոխարեն. դեպի ձախ շրջվեց՝ Բվանոց գնալով ավելի երկար, բայց ավելի ապահով ձանապարհով: Նրա ոգին բարձրացավ, մինչ անցնում էր պատուհանների կողքով, որոնց հետևում վառ փայլում էր մաքուր կապույտ երկինքը: Այդ օրն ավելի ուշ իրենք մարզում ունեին: Վերջապես ինքը քվիդիչի դաշտ էր դուրս գալու:

Ինչ-որ բան փափուկ քսվեց նրա սրունքներին: Հարրին ցած նայեց ու տեսավ ամրոցի պարետի գորշ կատվին՝ Միսիզ Նորիսին, որը մռալով անցավ նրա կողքով: Կատուն իր լապտերանման դեղին աչքերը մի պահ բարձրացրեց Հարրիի վրա ու չքվեց Վիլֆրեդ Տվայտողի արձանի հետևում:

— Ես ոչ մի վատ բան չեմ արել, — նրա հետևից գոռաց Հարրին: Կատուն այնպիսի անսխալական տեսք ուներ, ասես շտապում էր ինչ-որ բանի մասին գեկուցել իր տիրոջը, թեև Հարրիի համար պարզ չէր, թե ինչու: Ինքը միանգամայն իրավասու էր շաբաթ օրը վաղ առավոտյան Բվանոց գնալ:

Արևը բարձր երկնքում էր արդեն, և երբ Հարրին մտավ Բվանոց, անապակի պատուհաններից ներս հոսող լույսը գրեթե կուրացրեց նրան: Արևի ոսկեփայլ հաստ շողերն ամեն կողմից խաչածև կտրում էին բարձր առաստաղով շրջանածև սրահը, որտեղ հարյուրավոր բվեր նստոտած էին պատերի տակ իրենց թառերին, մի քիչ անհանգիստ առավոտյան վառ լույսից: Շատերն անկասկած նոր էին վերադարձել որսից: Ծղոտով ծածկված հատակը ճռճռաց Հարրիի ոտքերի տակ ցաքուցրիվ ընկած մանր կենդանիների ոսկորներից: Հարրին գլուխը պտտեց, որպեսզի թառերի վրա գտնի Հեղվիզին:

— Ահա՝ թե որտեղ ես, — ասաց նա՝ վերջապես գրեթե տանիքի տակ նկատելով իր ձյունաձերմակ բվին, — ցած իշխ’ր, ես քեզ համար նամակ ունեմ:

Փափուկ վայունով Հեղվիզը պարզեց իր սպիտակ թևերը և ցած թռնելով նստեց նրա ուսին:

— Ինձ լսի’ր, ես գիտեմ, որ ծրարի վրա գրված է «Հարբուխին», — բացատրեց նա՝ բվի կտուցին տալով ծրարը և, չգիտես ինչու շշնջալով, — բայց սա Սիրիուսի համար է, հասկացա՞ր...

Հեղվիզն իր սաթե աչքերը մի անգամ թարթեց, և Հարրին ենթադրեց, որ դա դրական պատասխան էր:

— Քեզ ապահով թռիչք, — մաղթեց Հարրին և Հեղվիզին տարավ պատուհաններից մեկի մոտ: Ճանկերով մի փոքր սեղմելով նրա ձեռքը, Հեղվիզը դուրս սուրաց կուրացնող լույսով ողողված երկնքի մեջ: Հարրին շարունակեց դիտել նրան, մինչև նա մի պստիկ, սև կետիկ դարձավ երկնքում ու անհետացավ: Հետո նա հայացքն իջեցրեց Հագրիդի խրձիթի վրա, որը պարզ երևում էր բվանոցի պատուհանից: Տնակը դեռ միանգամայն անմարդաբնակ տեսք ուներ: Ծխնելույզից ծուխ չէր գալիս, և վարագույներն իջեցրած էին:

Արգելված Անտառի կատարները ճոճվում էին թեթև քամուց: Հարրին մի պահ դիտեց դրանք՝ վայելելով թարմ քամու խփոցը երեսին և մտածելով ավելի ուշ կայանալիք քվիդիչի մարզումի մասին: Հետո նա հանկարծ տեսավ այն: Դա մողեսանման մեծ կենդանի հիշեցնող, թևավոր ձի էր, ճիշտ նրանց նման, որոնք տանում էին Հոգվարթսի կառքերը: Զին պտերողակտիլի նման տարածեց իր կաշվե սև թևերը և վեր ճախրեց

ծառերի զագաթներից՝ մի ահօելի մեծ, տարօրինակ թռչնի նման: Հետո մի մեծ շրջան արեց օդում ծառերի կատարներից վեր ու նորից սուզվեց ծառերի մեջ: Այդ ամենը այնքան արագ կատարվեց, որ Հարրին նույնիսկ չհասցրեց հավատալ աչքերին, միայն սիրտն էր խելազար բաբախում:

Այդ պահին Բվանոցի դուռը բացվեց նրա թիկունքում: Նա անակնկալից ցնցվեց ու արագ շրջվելով տեսավ Չո Չանգին, որի ձեռքում մի նամակ կար ու մի փաթեթ:

— Ողջու՞ն, — ինքնաբերաբար ասաց Հարրին:

— Օ՛հ... Ողջու՞ն, — շնչասպառ պատասխանեց աղջիկը, — չի կարծում, թե այս ժամին որևէ մեկը կլինի այստեղ: Միայն իինգ րոպե առաջ եմ հիշել, որ այսօր մայրիկիս ծննդյան օրն է:

Նա բարձրացրեց ձեռքի մեջ բռնած փաթեթը:

— Հասկացա՛, — ասաց Հարրին: Նրա ուղեղն ասես խցանվել էր: Նա ուզում էր մի ծիծաղելի ու հետաքրքիր բան ասել, բայց սարսափազդու թևավոր ձիու հիշողությունը դեռ թարմ էր ուղեղի մեջ:

— Ի՞նչ լավ օր է, — ասաց նա՝ ձեռքը մեկնելով դեպի պատուհանները:

Անմիջապես նրա ներսը կարծես սեղմվեց ու մի բուռ դարձավ անհարմարության զգացումից: Պատկերացնե՞լ անգամ չէր կարող... Նա խոսում էր եղանակից...

— Հա՛, — ասաց Չոն՝ մի հարմար բու փնտրելով, — այսօր լավ օր է քվիդիչի համար: Ես ամբողջ անցած շաբաթ դուրս չեմ եկել, իսկ դու՞:

— Ես էլ, — ասաց Հարրին:

Չոն ընտրեց դպրոցական դաշտային բվերից մեկին: Նա թռչնին ցած կանչեց իր թևին: Բուն եկավ նստեց ու քիչ դժկամությամբ տոտիկը մեկնեց, որպեսզի նա ամրացնի փաթեթը:

— Հե՛յ, Գրիֆինդորն արդեն նոր Դարպասապահ ունի^o, — հարցրեց Չոն:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — իմ ընկեր Ոտն Ուիզլին է լինելու: Ոու նրան ձանաչու՞մ ես:

— Հա՛, այն տղան չէ^o, որն ատում է Տոռնադոներին, — բավականին սառը հարցրեց Չոն, — իսկ նա լա՞վ է խաղում:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — իմ կարծիքով լավ է խաղում, չնայած, նրա փորձնական խաղը չեմ տեսել: Ես այդ ժամանակ հնայապատիժ էի անցնում:

Չոն վեր նայեց՝ դեռ փաթեթը չամրացրած բվի տոտիկին:

— Այդ Ամբողջ կինը չար է, — ասաց նա ցածր ձայնով: — Քեզ հմայապատիժ է տալիս միայն այն բանի համար, որ Ճշմարտությունն ես ասում... նրա... նրա... նրա մահվան մասին: Բոլորը լսել են: Ամբողջ դպրոցն էր խոսում: Դու իրոք շատ համարձակ պահեցիր քեզ՝ նրա առաջ այդպես խոսելով:

Հարրիի սիրտն ու հոգին այնպիսի արագությամբ ընդարձակվեցին, որ նրան թվաց, թե քիչ անց կսկսի ճախրել օդում: Նրան այլևս չէր հետաքրքրում այն ապուշ թևավոր ծին: Չոյի կարծիքով ինքն իրոք համարձակ էր եղել: Մի պահ նա նույնիսկ ուզում էր դիտավորյալ պատահաբար ցույց տալ նրան իր ձեռքի վերքը, երբ օգնում էր ամրացնել փաթեթը բվի տոտիկին: Բայց հենց այն պահին, երբ այդ գայթակղիչ գաղափարը սկսեց հասունանալ նրա մտքում, Բվանոցի դուռը կրկին բացվեց:

Պարետ Ֆիլչն ուղղակի ներխուժեց բվանոց: Նրա դեմքը տեղ-տեղ ծածկված էր կարմիր բծերով, քունքերի ու պարանոցի երակները դուրս էին ցցվել լարումից, ծնոտը դողում էր, և նրա սպիտակահեր ցանցառ մազերը խառնվել էին գլխին: Ակնհայտ էր, որ նա վագելով էր բարձրացել աշտարակի աստիճաններով: Միսիզ Նորրիսը ոտքերը հատ-հատ գցելով դուրս եկավ նրա սրունքների հետևից և, հետաքրքրված նայելով բարձր նստած բվերին, քաղցած մլավեց: Վերևում բազմաթիվ թևերի անհանգիստ խվիսիոց լսվեց, և մի խոշոր դարչնագույն բու սպառնալից կլթկլթացրեց կտուցով:

— Ահա’... — գոռաց Ֆիլչը՝ քայլ գցելով դեպի Հարրին, բարկությունից ցնցվող այտով, — Ես տեղեկություն եմ ստացել, որ դու պատրաստվում ես այսօր թրիքառումբերի մեջ խմբաքանակ պատվիրել փոստով:

Հարրին ձեռքերը ծալեց կրծքին և ուղիղ նայեց պարետի դեմքին:

— Ո՞վ է ձեզ ասել, որ ես պատրաստվում եմ թրիքառումբեր պատվիրել:

Չոն նայում էր մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Ֆիլչին՝ նույնպես խոժոռվելով: Նրա ձեռքին նստած բուն, որն արդեն հոգնել էր մի ոտքի վրա կանգնած մնալուց, մի կշտամբական վայուն արձակեց, բայց Չոն ուշադրություն չդարձրեց բվի վրա:

— Ես իմ սեփական աղբյուրներն ունեմ, — ասաց Ֆիլը ինքնաբավարարված ֆսոցով, — իսկ հիմա ինձ տուր այն, ինչը պատրաստվում էիր ուղարկել:

Անչափ բավարարված զգալով իրեն, որ նամակն արդեն ուղարկել էր, Հարրին ասաց.

— Չեմ կարող... Արդեն ուղարկել եմ,

— Ուղարկե՞լ ես ... — ասաց Ֆիլը՝ կատաղությունից այլայլված դեմքով:

— Ուղարկել եմ, — չոր ասաց Հարրին:

Ֆիլը կատաղությամբ բաց արեց բերանը, մի քանի վայրկյան այդպես բաց բերանով մնաց ու հետո աչքերով զննելով Հարրիի պարեգոտն ասաց.

— Ի՞նչ իմանամ, գուցե դեռ գրպաններիցդ մեկում է:

— Որովհետև...

— Ես տեսա, ինչպես նա ուղարկեց, — բարկացած ասաց Չոն:

Ֆիլը շրջվեց դեպի Չոն:

— Դու տեսա՞ր...

— Այո՛, ես տեսա... — ավելի բարկացած ասաց նա:

Մի պահ դադար տիրեց, մինչ Ֆիլը արնակալած աչքերով նայում էր Չոյին, և Չոն, բարկացած փայլեցնելով աչքերը, պատասխանում էր նրա հայացքին: Հետո պարետն ուղղակի շրջվեց կրունկների վրա և քստքստացնելով քայլեց դեպի դուռը: Զեռքը դնելով դռան բռնակին՝ նա կանգ առավ ու հետ նայեց Հարրիին.

— Եթե գոնե մեկ թրիքառումբ նկատեմ ամրոցում...

Հետո նա ծանր քայլերով սկսեց ցած իջնել աստիճաններով: Միսիզ Նորրիսը ափսոսանքով նայեց բվերին ու հետևեց իր տիրոջը:

Հարրին ու Չոն միմյանց նայեցին:

— Շնորհակալություն, — ասաց Հարրին:

— Հոգ չէ, — ասաց Չոն՝ մի փոքր կարմրած այտերով ու վերջապես ամրացրեց փաթեթը բվի տոտիկին, — դու իրականում թրիքառումբեր չեիր պատվիրում, չէ՞...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին:

— Այդ դեպքում ինչու՞ էր նա մտածում, որ դու թրիքառումբեր էիր պատվիրում, — մտազբաղ հարցրեց նա ու բվին տարավ պատուհանի մոտ:

Հարրին ուսերը թոթվեց: Նա նույնքան տարակուսած էր, որքան Զոն, թեև դա բոլորովին չէր անհանգստացնում նրան այդ պահին:

Նրանք միասին դուրս եկան բվանցից: Միջանցքի սկզբում, որը տանում էր դեպի ամրոցի արևամտյան թևը, Զոն ասաց.

— Ես այս կողմ եմ գնում, Դեհ... կտեսնվե՞նք, Հա՛րի:

— Հա՛, կտեսնվե՞նք...

Զոն ժպտաց ու հեռացավ: Հարրին շարունակեց քայլել շատ բարձր տրամադրությամբ: Նա մի ամբողջ զրույց էր ունեցել Զոյի հետ և գեթ մեկ անգամ իրեն անհարմար չէր զգացել: Նա հիշեց Զոյի խոսքերը. Շու իրոք շատ համարձակ պահեցիր քեզ՝ նրա առաջ այդպես խոսելով... Զոն իրեն համարձակ էր անվանել: Նա իրեն չէր ատում ողջ մնալու համար:

Անշուշտ նա ընտրել էր Սեղրիկին, և Հարրին դա գիտեր, թեև եթե ինքը միայն համարձակություն ունեցած լիներ նրան Սեղրիկից առաջ իրավիրել Ջրօրինեքի պարահանդեսին, ամեն ինչ կարող էր այլ կերպ լինել: Այն ժամանակ Զոն կարծես անկեղծորեն ափսոսեց, որ ստիպված էր մերժել Հարրիի իրավերքը:

— Բարի լույս, — զվարթ ասաց Հարրին Ռոնին ու Հերմիոնային՝ Մեծ դահլիճում միանալով Վերջիններիս Գրիֆինդորի սեղանի մոտ:

— Ինչի՞ց ես այդպես զմայլված, — հարցրեց Ռոնը՝ ապշահար նայելով Հարրիին:

— Ըըմ... Այսօր քվիդիչ ենք խաղալու, — երջանիկ ասաց Հարրին՝ իր կողմը ձգելով խոզապուխտով ու ձվածեղով մեծ սկուտեղը:

— Օ՛հ, հա՛, — ասաց Ռոնը: Նա ցած դրեց իր կարմրացրած հացիկը և մի մեծ կում դդումի հյութ խմեց, հետո ասաց. — Լսի՛ր... Չե՞ս կարող մի քիչ շուտ գալ մարզադաշտ: Ուզում եմ մինչև մյուսների գալը ինձ հետ մի քիչ պարապես... Որ ես... ես մի քիչ... մի քիչ աչքս մարզած լինեմ, մինչև...

— Հա՛, իհարկե, — ասաց Հարրին:

— Գիտե՞ք ինչ, չեմ կարծում, որ դուք պետք է ժամանակից շուտ մարզադաշտ գնաք, — լրջորեն ասաց Հերմիոնան: — Երկուսդ էլ դեռ սարի չափ չարած տնային աշխատանք ունեք, և...

Բայց նա խոսքը չափարտեց, որովհետև առավոտյան փոստը սկսեց ժամանել, և սովորականի պես «Մարզարե» օրաթերթը եկավ տափաստանային դարչնագույն բվի կտուցում, որը շաքարամանին շատ

վտանգավոր մոտ վայրէջք կատարեց և Հերմիոնային մեկնեց պստիկ քսակով տոտիկը: Հերմիոնան մի քանի նաք խորեց կաշվե քսակի մեջ ու վերցրեց լրագիրը: Նա արագ աչքի անցկացրեց առաջին էջը, մինչ բուն դեռ չէր հեռացել սեղանից:

— Որևէ հետաքրքիր բան կա՞՝, — հարցրեց Ռոնը, Հարրին ժպտաց՝ իմանալով, որ Ռոնը պարզապես պատրաստ էր խոսել ամեն ինչի մասին, միայն թե Հերմիոնան կրկին չվերդառնար տնային աշխատանքների թեմային:

— Ո՞չ, — հոգոցով պատասխանեց Հերմիոնան, — ընդամենը բամբասանքներ են Ինդրա և Ալենուշ քույրերի համույթի բաս գիթարիստի ամուսնության մասին:

Հերմիոնան բացեց լրագիրը և անհետացավ դրա հետևում: Հարրին մի բաժին էլ խոզապուխտ ու ձվածեղ վերցրեց: Ռոնը փոքր-ինչ ցրված տեսքով նայում էր պատուհաններին:

— Մի րոպե, — հանկարծ ասաց Հերմիոնան, — օհ ո՞չ, Սիրիուսը...

— Ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Հարրին, այնպես կտրուկ թօցնելով լրագիրը նրա ձեռքից, որ այն մեջտեղից երկու կես եղավ, և մյուս կեսը մնաց Հերմիոնայի ձեռքում:

— Հրաշագործության նախարարությունը լրատվություն է ստացել վստահելի աղբյուրներից, որ չարաբաստիկ զանգվածային մարդասպան Սիրիոս Բլեքը... բլա-բլա-բլա... ներկայումս թաքնվում է Լոնդոնում... — անհանգստացած շշուկով կարդաց Հերմիոնան լրագրի իր կեսից:

— Լուցիուս Մալֆոյն է, ինչի վրա ուզեք գրագ կգամ, — կատաղած ձայնով շշնչաց Հարրին, — նա ձանաչեց Սիրիուսին կայարանի կառամատույցի վրա:

— Ի՞նչ, — տագնապահար հարցրեց Ռոնը, — դու մեզ չես ասել, որ...

— Շշ, — սաստեցին մյուս երկուսը:

— Նախարարությունը զգուշացնում է հրաշագործ հասարակությանը, որ Բլեքը շատ վտանգավոր է: Նա սպանել է տասներեք մարդու և վախել է Ազքաբանից... Սովորական աղք է, — եզրակացրեց Հերմիոնան՝ ցած դնելով լրագրի իր կեսը և վախեցած նայելով Հարրիին ու Ռոնին, — դեհ, նա ուղղակի չի կարողանա կրկին դուրս գալ տնից, ընդամենը այդքանը, — շշնչաց նա, — Դամբլդորը նրան զգուշացրել էր, որ դուրս չգա:

Հարրին մօայլ ցած նայեց պատոված լրագրի կեսին, եղի մեծ մասը նվիրված էր Մադամ Մալքինի պարեգուտների խանութի գովազդին, որտեղ ակնհայտորեն գեղջերով վաճառք էր հայտարարված:

— Հե՞յ, — ասաց նա՝ լրագիրը սեղանին դմելով, որպեսզի Հերմիոնան և Ոննը նույնպես տեսնեն, — այստեղ նայե՛ք...

— Ես արդեն ունեմ ամեն ինչ, — ասաց Ոննը:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — այս փոքրիկ հոդվածին նայե՛ք, այստեղ...

Ոննը և Հերմիոնան առաջ թեքվեցին մանրատառ հոդվածը կարդալու համար: Այն շատ պստիկ էր, հազիվ մի մատնաչափ պարբերությամբ, տեղադրված էր սյունակի տակ, և վերնագրված էր.

ՀՀ ՀՀ

ՕՐԻՆԱԽԱԽՏՄԱՆ ԴԵՊՔ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅՈՒՆՈՒՄ

Սթարգիս Փողմորը (38 տարեկան, հասցեն՝ Լաբուժնում Գարդենս, թիվ Երկու, Կլաֆամ) այսօր կանգնել է Վիզենգամոս դատարանի առաջ Հրաշագործության նախարարությունում այս տարի օգոստոսի 31-ին լիազորությունների խախտման և կողոպուտի փորձի մեղադրանքներով: Փողմորին ձերբակալել է Հրաշագործության նախարարության անվտանգության ծառայող դյուք Երիկ Մանչը, որը բռնել է նրան հույժ գաղտնի դռնով անցնելու փորձ կատարելիս, օգոստոսի 31-ի գիշերը, ժամը մեկին: Փողմորը հրաժարվել է բացատրություն տալ: Նա մեղավոր է ճանաչվել Երկու մեղադրանքներով և վեց ամսով ուղարկվել Ազքաբան:»

ՀՀ ՀՀ

— Սթարգիս Փողմո՞րը... — դանդաղ ասաց Ոննը, — դա այն մարդը չէ^o, որի մազերը ոնց որ չոր հարդի շյուղեր լինեն... Նա Միաբան...

— Ո՞՛ն, շշ՛շ, — ասաց Հերմիոնան՝ վախեցած նայելով շուրջը:

— Վեց ամիս Ազքաբանում, — ցնցված շշնջաց Հարրին, — ընդամենը ինչ-որ դռնով անցնելու փորձի համար:

— Միամիտ չլինե՞ս... Դա հաստատ ինչ-որ դռնով անցնելու համար չի եղել: Նա ի՞նչ գործ ուներ Հրաշագործության նախարարությունում գիշերվա ժամը մեկին, — շշնջաց Հերմիոնան:

— Գուցե նա ինչ-որ բան էր անում Միաբանության համար, — մրթմրթաց Ունը:

— Մի րոպե սպասե՞ք, — դանդաղ ասաց Հարրին, — Սթարֆիսը պետք է գար մեզ ուղեկցելու, հիշու՞մ եք...

Մյուս երկուսը նայեցին նրան:

— Հա՛, նա պետք է մեզ քինզզ քրոս կայարան ուղեկցող խմբից մեկը լիներ, հիշու՞մ եք... Եվ Մուտին ջղայնացել էր, որովհետև նա չեկավ: Ուրեմն նա չէր կարող առաջադրանքի լինել, չէ՞...

— Դեհ, գուցե նա առաջադրանքի էր, բայց նրանք չէին ենթադրում, որ նա կրօնվի ու չի գա, — ասաց Հերմիոնան:

— Դա կարող էր ծուղակ լինել... — տագնապահար բացականչեց Ունը:
— Չէ՛, ինձ լսե՞ք... — շարունակեց նա՝ ծայնը իջեցնելով՝ Հերմիոնայի սպառնալից հայացքի տակ, — Նախարարությունում կասկածում են, որ նա Դամբլդորի կողմնակիցներից է... Գուցե նրան ինչ-որ պատրվակով Նախարարություն են կանչել, և նա բոլորովին էլ չէր փորձում ինչ-որ դռնով անցնել... Գուցե նրանք ուղղակի ինչ-որ ծուղակ են սարքել նրա գլխին, որպեսզի հետո մեղադրեն:

Մի պահ դադար տիրեց, մինչ Հարրին ու Հերմիոնան մտածում էին այդ տարբերակի մասին: Հարրիի կարծիքով դա շատ անհավանական էր, մյուս կողմից Հերմիոնան, բավականին համոզված էր երևում:

— Գիտե՞ք ինչ, ես բոլորովին էլ չէի զարմանա, եթե այդպես էլ լիներ:

Նա մտագբաղ ծալեց լրագրի իր կեսը: Եվ երբ Հարրին ցած դրեց իր դանակն ու պատառաքաղը, կարծես սթափվեց մտքերից:

— Լա՛վ, ուրեմն այսպես... Կարծում եմ առաջին հերթին պետք է անենք Սածիլի հանձնարարած շարադրությունը ինքնապարարտացվող թիերի մասին, և եթե բախտներս բերի, մինչև ճաշը ժամանակ կունենանք պարապելու ՄըքԳոնագալի անկենդան առարկաների կենդանացնան ինանինատուս հմայանքով:

Հարրին մի փոքր խղճի խայթ զգաց իրեն վերևում սպասվող տնային աշխատանքների սարի մեծությունից, բայց երկինքը մաքուր էր, պայծառ կապույտ, և նա մի ամբողջ շաբաթ Հրացուքի վրա չէր եղել:

— Երեկոյան ամեն ինչ կհասցնենք, չէ՞ — ասաց Ռոնը, երբ Հարրիի հետ միասին՝ ցախավելներն ուսերին դրած երկուսով քայլում էին դեպի քվիդիչի մարզադաշտը, Ռոնի ականջներում դեռ դողանջում էր Հերմիոնայի կշտամբական նախազգուշացումը, որ իրենք կտապալեն ՀԱՄ-ի բոլոր քննությունները, — և մենք դեռ վաղն էլ ժամանակ ունենք: Նա միշտ չափազանց շատ է մտահոգվում տնային աշխատանքների մասին: Դա նրա ամենամեծ հոգսն է, — մի պահ դադարից հետո, համենայնդեպս, մի փոքր մտահոգ ձայնով ավելացրեց նա, — կարծում ես, լու՞րջ էր ասում, որ չի թողնի ոչինչ արտագրենք իրենից:

— Հա՛, լուրջ էր ասում, — ասաց Հարրին, — բայց սա նույնպես կարևոր է: Մենք պետք է մարզվենք, եթե ուզում ենք քվիդիչի թիմում մնալ:

— Հա՛, ձիշտ ես ասում, — ասաց Ռոնը սրտապնդված ձայնով, — և մենք դեռ շատ ժամանակ ունենք ամեն ինչ հասցնելու համար:

Երբ մոտենում էին քվիդիչի դաշտին, Հարրին նայեց դեպի աջ, այնտեղ, որտեղ Արգելված Անտառի ծառերը ճոճվում էին խիտ ստվերներով: Այնտեղից ոչինչ դուրս չթռավ: Երկինքը դատարկ էր, բացի հեռվում ճախրող մի քանի բվերից, որոնք պտտվում էին Բվանոցի աշտարակի շուրջը: Նա առանց այն էլ անհանգստանալու շատ բան ուներ: Թթչող ձիերը նրան ոչինչով չէին խանգարում, և նա հեշտությամբ դուրս մղեց դրանց իր ուղեղից:

Հանդերձարանում նրանք գնդակներ վերցրին պահարանից և դուրս եկան մարզվելու: Ռոնը կանգնեց երեք ձողերի ծայրերին ցցված դարպասների առաջ: Հարրին Հետախույզի դեր էր կատարում՝ փորձելով Բրդուճը նետել Ռոնի պաշտպանած դարպասներով: Հարրիի կարծիքով Ռոնը բավականին լավ էր խաղում: Նա հասցնում էր հետ մղել Հարրիի նետած գնդակների երեք քառորդը և շուտով սկսեց նույնիսկ ավելի լավ խաղալ: Մի քանի ժամ մարզվելուց հետո նրանք վերադարձան ամրոց Ճաշելու: Եվ Ճաշի ընթացքում Հերմիոնան պարզ հասկացրեց նրանց, որ իր կարծիքով նրանք իրենց անպատասխանատու էին պահում: Հետո նրանք վերադարձան քվիդիչի մարզադաշտ՝ արդեն խսկական մարզումի համար:

Նրանց բոլոր թիմակիցները, բացի Անջելինայից, արդեն հանդերձարանում էին, երբ նրանք ներս մտան:

— Ամեն ինչ լավ կլինի, Ռո՞ն, — ասաց Զորօք՝ աչքով անելով նրան:

— Հա՛, — ասաց Ռոնը, որը մարզադաշտ գնալու ճանապարհից սկսած ավելի լուր էր դարձել:

— Պատրա՞ստ ես շնորհքդ ցույց տալու, մամայի բալիկ Ավագ Ռոնի՛կ, — ասաց Ֆրեդը՝ գզզված մազերով հայտնվելով քվիդիչի մարզահագուստի վզանցքից ու չարախինդ ժպիտով նայելով եղբորը:

— Վերջացրու՛, — ասաց Ռոնը քարի պես սառած դեմքով և նույնպես սկսեց գլխին քաշել իր մարզական պարեգոտը: Համազգեստը ճիշտ նրա հագով էր, թեև այն առաջ պատկանում էր Օլիվեր Վուդին, որն ավելի թիկնեղ էր:

— Լա՛վ, ինձ լսե՛ք, բոլորդ, — ասաց Անջելինան՝ արդեն հագնված պատրաստ ներս մտնելով Կապիտանների սենյակից, — դուրս ենք գնում: Ալիսիա՛ և Ֆրե՛դ, խնդրում եմ ձեզ հետ բերեք գնդակների արկորդ: Օ՛հ, կարծես մի քանի հոգի եկել են մեր մարզումը դիտելու, բայց ես ուզում եմ, որ նրանց ուղղակի բանի տեղ չդնեք, եղա՞վ...

Ինչ-որ բան նրա իբր իմիջիայլոց տոնի մեջ ստիպեց Հարրիին մտածել, որ ինքը ճանաչում է այդ անկոչ հանդիսատեսներին, և իրոք, երբ նրանք մութ հանդերձարանից դուրս եկան արևի լուսով ողողված մարզադաշտը, Սլիզերինի քվիդիչի ամբողջ թիմը և մի քանի ուրիշ հանդիսատեսներ, ովքեր հավաքվել էին դատարկ հարթակներից մեկի մեջտեղի շարքերում, նրանց դիմավորեցին հնչեղ ույ-վույով ու հեյ-հոյով, և նրանց գոռոցները բարձր արձագանքեցին ամբողջ մարզադաշտում:

— Մի տեսե՛ք, թե Ուիզլին ի՞նչ է քշում, — գոռաց Մալֆոյը սովորականի պես իր միալար ծաղրական ձայնով, — չեմ հասկանում, թե ինչու՞ են մարդիկ ընդհանրապես թռչելու հմայանք դնում դրա նման անպետք ու ծուռ ձիպոտների վրա:

Քրեքը, Գոյլը և Փանսի Փարքինսոնը անմիջապես ծիծաղից բխսկրխսկացրին ու ծվծվացրին: Ռոնը հեծնեց իր ցախավելը և ոտքի հարվածով վեր իրեց իրեն գետնից: Հարրին հետևեց նրան՝ թիկունքից դիտելով, թե ինչպես էին կարմրում Ռոնի ականջները:

— Ուշադրություն չդարձնե՞ս դրանց վրա, — ասաց նա՝ արագացնելով ընթացքը, որպեսզի հավասարվի Ռոնին, — կտեսնե՞նք,թե ով կծիծաղի, նրանց դեմ խաղից հետո:

— Ապրե՞ս, Հարրի, հենց նման վերաբերմունք եմ սպասում բոլորիցդ, — խրախուսիչ ասաց Անջելինան, վնացով պտտվելով նրանց շուրջը՝ թևի տակ պահած Բրդուճը և մի պահ դանդաղեց, որպեսզի վերևից դիտի իր օդային թիմին, — Լա՞վ է, բոլորդ ինձ լսե՞ք... Մենք կսկսենք մի քանի վարժություններից՝ ուղղակի մկանները տաքացնելու համար... Ամբողջ թիմին խնդրում եմ...

— Հե՞յ, Զո՞նսոն, այդ ի՞նչ ես արել մազերիդ հետ, — ծղրտաց Փանսի Փարքինսոնը ներքեցից, — չեմ հասկանում, թե ինչպե՞ս կարող է որևէ մեկին դուր գալ, որ իր մազերը գլխից աճող որդերի նման լինեն:

Անջելինան դեմքից հետ զցեց երկար բարակ հյուսած մազերը և շատ սառնասրտորեն շարունակեց.

— Ցրվե՞ք ամբողջ դաշտով ու տեսնե՞նք, թե ինչ ենք անելու...

Հարրին հետ սուրաց դեպի մարզադաշտի հեռավոր ծայրը: Ռոնը սլացավ դեպի հակառակ կողմի դարպասները: Անջելինան մի ձեռքով բարձրացրեց Բրդուճը և ամբողջ ուժով նետեց դեպի Ֆրեդը, որը բռնեց ու փոխանցեց այն Զորջին, որը բռնեց ու փոխանցեց գնդակը Հարրիին, որը բռնեց ու փոխանցեց Ռոնին, որը չբռնեց այն:

Սլիզերինցիները Մալֆոյի առաջնորդությամբ ոռնացին ու ծղրտացին: Ռոնը, որը ցած էր սուրացել գնդակի հետևից, հասցրեց բռնել Բրդուճը մինչև այն կիարվածեր գետնին և մի քիչ սխալ հաշվարկով այնպես շեշտակի հետ պտտվեց դեպի վեր սուրալու ձանապարհին, որ քիչ մնաց ցած ընկներ ցախավելից ու խաղի բարձրությանը հասավ կաս-կարմիր կտրած: Հարրին տեսավ Ֆրեդի ու Զորջի փոխանակած հայացքները, բայց ինչը նրանց համար բնավ բնութագրական չէր, ոչ մեկը ոչինչ չասաց, և Հարրին շատ շնորհակալ էր նրանց դրա համար:

— Փոխանցի՛ր, Ռո՞ն, — գոռաց Անջելինան, ասես ոչինչ էլ չէր պատահել:

Ռոնը Բրդուճը նետեց Ալխիային: Նա հետ փոխանցեց Հարրիին: Հարրին փոխանցեց Զորջին:

— Հեյ, Փոթթեր, սպիտ ո՞նց է, — ներքեւից գոռաց Մալֆոյը, — համոզված ես, որ մի քիչ պարկելու կարիք չունես: Արդեն երևի մի ամբողջ շաբաթ կլինի, որ հիվանդանոցային աշտարակ չես մտել... Քեզ համար իսկական ռեկորդ է, գիտե՞ս...

Զորջը փոխանցեց Անջելինային, որը հետ փոխանցեց Հարրիին: Նա չէր սպասում այդ փոխանցմանը, բայց բռնեց գնդակը մատների ծայրերով և արագ փոխանցեց այն Ռոնին, որը ձգվեց դեպի գնդակը ու չքանեց:

— Դեհ, հավաքի՞ր քեզ, Ռո՞ն, — բարկացած ասաց Անջելինան, երբ Ռոնը նորից ցած սուզվեց Բրդուճի հետևից, — կենտրոնացի՞ր...

Ղժվար էր ասել, թե ինչն էր ավելի կարմիր՝ Ռոնի երեսը, թե Բրդուճը, երբ նա կրկին վերադարձավ խաղի բարձրության վրա: Մալֆոյն ու մյուս սլիզերինցիներն ուղղակի ունում էին ծիծաղից:

Երրորդ փորձի ժամանակ Ռոնը բռնեց Բրդուճը, և թերևս ոգևորությունից այնքան ուժեղ փոխանցեց այն քեթին, որ Բրդուճն ամբողջ թափով հարվածեց նրա դեմքին:

— Ների՞ր, — գոռաց Ռոնը՝ սուրալով դեպի քեթին, որպեսզի տեսնի իր հասցրած վնասը:

— Հետ գնա՛ քո տեղը, նրան ոչինչ չի լինի, — կարգադրեց Անջելինան, — բայց թիմից որևէ մեկին գնդակ փոխանցելիս, խնդրում եմ, աշխատիր ցած չգցել նրան ցախավելից, եղա՞վ... Մենք դրա համար Բրետներ ունենք,

Քեթիի քթից ուժեղ արյուն էր գալիս, Ներքենում սլիզերինցիները ծիծաղից դոփում էին ու ճոճվում նստած տեղերում, Ֆրեդն ու Զորջը միասին մոտեցան քեթիին:

— Հրե՞ս, վերցրու՛ սա, — ասաց Ֆրեդը՝ մի փոքրիկ ալ կարմիր բան տալով նրան իր գրապանից, — սա կօգնի, որ արյունը դադարի:

— Լա՞վ, — գոռաց Անջելինան, — Ֆրե՞դ, Զո՞րջ, գնացե՛ք վերցրե՛ք ձեր մականներն ու մի Բրետ բերեք: Ռո՞ն, բարձրացի՞ր դարպասների մոտ: Հա՛րի, բաց կթողնես Բանբերը, երբ ասեմ: Պարզ է, որ բոլորս պետք է աշխատենք գոլ խփել Ռոնի պահած դարպասներով:

Հարրին վնազողվ սուրաց երկվորյակների հետևից, որպեսզի արկղից վերցնի Բանբերը:

— Ոոնը ոնց որ ցախավելին նստած խոզ լինի չէ՞, — մրամրթաց Զորջը, երբ նրանք երեքով վայրէջք կատարեցին գնդակներով արկղի մոտ ու բացեցին այն՝ մի Բրետ ու Բանբերը վերցնելու համար:

— Ուղղակի նյարդային է, — ասաց Հարրին, — առավոտյան շատ լավ էր խաղում, երբ միասին էինք մարզվում:

— Հա՞ դեկ ուրեմն հուսով եմ, որ չափազանց շուտ չի գոռոզացել, — մռայլ ասաց Ֆրեդը:

Նրանք օդ վերադարձան: Երբ Անջելինան սուլեց, Հարրին հեռու նետեց Բանբերը, և Ֆրեդն ու Զորջը բաց թողեցին Բրետին: Այդ պահից սկսած, Հարրին արդեն գրեթե չէր տեսնում, թե ինչ էին անում մյուսները, Նրա գործն էր նորից բռնել պստիկ թռթռուն թևերով ոսկե գնդակը, որը հարյուր հիսուն միավոր էր բերում Որսորդի թիմին, և որը բռնելու համար մեծ արագություն և հմտություն էր պահանջվում: Նա արագացրեց իր ընթացքը, պտտվեց, ու մի քանի անգամ խաչաձև կտրեց Հետախույզների հետագծերը: Տաք աշնանային արևը փայլում էր երեսին, և սլիզերինցիների հեռավոր գոռգոռոցներն այնքան անհեթեթ էին ու անկարևոր: Բայց շատ շուտով սուլոցի ձայնը ստիպեց նրան կանգ առնել:

— Ստո՞պ... Ստո՞պ... ՍՏՈ՞Պ... — գոռում էր Անջելինան, — Ոո՞ն, դու քո մեջտեղի դարպասները չես պահում:

Հարրին հետ նայեց Ոոնին, որն օդում ձախրում էր ձախ կողմի դարպասի առաջ՝ գրեթե լրիվ անպաշտպան թողնելով մյուս երկու դարպասները:

— Օ՛հ, կներե՛ք...

— Դու պետք է անդադար տեղդ փոխես՝ դիտելով Հետախույզներին, — ասաց Անջելինան, — կա՞մ կանգնի՞ր կենտրոնական դիրքում, մինչև պետք լինի շարժվել օղակներից մենկումեկը պաշտպանելու համար, կա՞մ պտտվի՞ր օղերի առաջ, բայց մի կողմի վրա անորոշ մի՛ ծռվիր: Հենց այդպես բաց թողեցիր վերջին երեք գոլերը:

— Կներե՛ք... — կրկնեց Ոոնը՝ վառ կապույտ երկնքում, փարոսի պես շողացող ալ կարմիր երեսով:

— Քե՛թի, չե՞ս կարող մի բան անել քթիդ հետ...

— Արյունը չի կտրվում... Ավելի ու ավելի ուժեղ է գալիս, — նեղսրտած ասաց Քեթին, փորձելով թևով սրբել քթից հոսող արյունը:

Հարրին հետ նայեց Ֆրեդին, որը շատ մտահոգ տեսք ուներ և ստուգում էր իր գրպանների պարունակությունը: Ֆրեդն այդ պահին մի ալ կարմիր բան հանեց գրպաններից մեկից, մի պահ զննեց այն և հետո շրջվեց ու նայեց Քեթին՝ ակնհայտորեն ծայրահեղ սարսափահար:

— Դեհ, Եկե՛ք նորից սկսենք, — ասաց Անջելինան: Նա բացարձակապես ուշադրություն չէր դարձնում սլիզերինցիներին, ովքեր արդեն սկսել էին մի ծաղրական երգ երգել «միշտ պարտվող գրիֆինդորցիների» մասին. — բայց ցախավելի վրա նստելու նրա ձևի մեջ որոշակի լարվածություն կար:

Այս անգամ հազիվ երեք րոպե էին թռչել, երբ կրկին լսվեց Անջելինայի սուլոցը: Հարրին, որը հենց նոր էր նկատել Բանբերը հակառակ կողմի դարպասների մոտ, հետ թռավ խիստ նյարդային զգացումով:

— Հինա ի՞նչ, — անհամբերությամբ հարցրեց նա իրեն ամենամոտը թռչող Ալիսիային:

— Քեթին, — կարծ ասաց Ալիսիան:

Հարրին շրջվեց ու տեսավ Անջելինային, Ֆրեդին ու Ջորջին, ովքեր բոլորը ինչքան կարող էին արագ թռչում էին դեպի Քեթին: Հարրին և Ալիսիան նույնպես սուրացին նրանց հետևից: Ակնհայտ էր, որ Անջելինան ճիշտ ժամանակին էր կանգնացրել մարզումը: Քեթին կավճի պես սպիտակ էր և նրա համազգեստը լրիվ ծածկված էր արյունով:

— Նրան պետք է արագ հիվանդանոցային աշտարակ տանել, — ասաց Անջելինան,

— Մենք նրան կտանենք, — ասաց Ֆրեդը, — Նա... ըը... հնարավոր է, որ նա սխալմամբ «Պղպջող-արյան-շաքարահատիկ» է կուլ տվել:

— Դեհ, էլ իմաստ չունի շարունակելը, առանց Պաշտպանների և մի Հետախույզի, — մռայլ ասաց Անջելինան, երբ Ֆրեդն ու Ջորջը դեպի ամրոց սուրացին՝ երկու կողմից բռնած տանելով Քեթին, — գնա՛նք, փոխվե՛նք...

Սլիզերինցիները շարունակում էին վանկարկել, մինչ գրիֆինդորցիները քայլում էին դեպի հանդերձարանը:

Չ 8

— Ո՞նց էր պարապմունքը, — բավականին սառը հարցրեց Հերմիոնան, երբ կես ժամ անց Հարրին ու Ռոնը դիմանկարի բացվածքով ներս մտան Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը:

— Կարելի է ասել... — սկսեց Հարրին:

— Բացարձակ խայտառակություն էր, — ասաց Ռոնը կոտրված ձայնով և ընկղմվեց Հերմիոնայի կողքի բազկաթռներից մեկի մեջ:

Հերմիոնան վեր նայեց Ռոնին, և նրա սառնությունը կարծես հալչեց:

— Ոչի՞նչ, մի՛ մոռացիր, որ ընդամենը առաջին անգամն էր, — հուսադրելով ասաց նա, — ժամանակ է պետք...

— Քեզ ո՞վ ասաց, որ խայտառակության պատճառը ես եի, — վրդովված նետեց Ռոնը:

— Ոչ ոք, — ասաց Հերմիոնան մի քիչ վախեցած, — ես ուղղակի մտածեցի...

— Դու մտածեցիր, որ ես ոչինչի ընդունակ չեմ, չէ՞...

— Ո՛չ, իհարկե, ո՛չ... Ես նման բան չեմ մտածել: Դու ինքո՞ւ ասացիր, որ բացարձակ խայտառակություն էր, ես էլ...

— Ես գնում եմ տնայիններս անելու, — բարկացած ասաց Ռոնը և դոփելով գնաց դեպի տղաների ննջարաններն ու անհետացավ: Հերմիոնան շրջվեց դեպի Հարրին,

— Նա իրոք վատ էր խաղու՞մ...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին ընկերական համերաշխությամբ:

Հերմիոնան հոնքերը վեր բարձրացրեց:

— Դեհ, իհարկե կարող էր ավելի լավ խաղալ, — մրթմրթաց Հարրին, — բայց սա միայն առաջին մարզումն էր, ինքո՞ւ էլ ասացիր...

Այդ գիշեր ո՛չ Հարրին, ո՛չ Ռոնը նույնիսկ մի մատ չշարժեցին տնային աշխատանք անելու համար: Հարրին գիտեր, որ Ռոնը մտքերով չափազանց խորասուզված էր քվիղիչի մարզադաշտում իր կրած անհաջողության հիշողությունների մեջ, բայց ինքն էլ չէր կարողանում գլխից հանել՝ գրիֆինդորի հասցեին սլիզերինցիների ծաղրական երգը:

Ամբողջ կիրակին անցավ ընդհանուր սենյակում, թաղված գրքերի մեջ: Եվ այդ օրը մինչև կեսգիշերից էլ անց սենյակը դեռ լրիվ չէր դատարկվել: Մինչդեռ կիրակին շատ պարզ ու պայծառ օր էր, և գրիֆինդորցիների մեծ մասը դրսում վայելում էր այդ տարվա գուցե վերջին արևոտ ազատ օրը: Երեկոյան մոտ Հարրին այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես ինչ որ մեկն իր ուղեղն այնպես էր ճոճում գանգի մեջ, որ այն զանգի լեզվակի պես հարվածում էր ներսից նրա գանգի պատերին:

— Գիտե՞ս, մենք սրանից հետո ձիշտ կանենք շաբաթվա ընթացքում ավելի շատ տնային վերջացնենք, — մրգմրաց Հարրին, երբ նրանք վերջապես մի կողմ դրեցին պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալի հանձնարարած երկար շարադրությունը անկենդան առարկաների կենդանացման ինանիմատուս հմայանքի մասին և ընկճված տրամադրությամբ անցան պրոֆեսոր Սինհիստրայի ոչ պակաս երկար ու դժվար շարադրությանը՝ Յուպիտերի բազմաթիվ լուսինների մասին:

— Հա՞... — ասաց Ոոնը՝ շփելով մի քիչ կարմրած աչքերը և փչացրած մագաղաթի իինգերորդ կտորը նետելով բուխարու մեջ: — Լսի՛ր, գուցե ուղղակի հարցնենք Հերմիոնային, թույլ չի՞ տա, որ գոնե մի անգամ նայենք իր գրածներին:

Հարրին մի հայացք գցեց Հերմիոնայի կողմը, որը՝ Ծուռթաթը գոգին սվաղված, քիչ հեռու նստած, ուրախ շատախոսում էր Զինիի հետ, մինչ նրա առջև օդում կախված մի զույգ հյուսքի շուղեր գրաղված էին ինչ-որ անձն գուլպաներ գործելով:

— Ո՛չ, — ծանր ասաց նա, — ինքո՞ւ էլ շատ լավ գիտես, որ թույլ չի տա:

Ուստի նրանք շարունակեցին աշխատել, մինչ երկինքը պատուհանների հետևում հետզհետե մթնում էր: Կամաց-կամաց ընդհանուր սենյակը սկսեց դատարկվել: Տասնմեկն անց կեսին Հերմիոնան հորանջելով մոտեցավ նրանց:

— Վերջացրի՞ք...

— Ո՛չ, — կարծ ասաց Ոոնը:

— Յուպիտերի ամենամեծ լուսինը Գանիմեդն է, ոչ թե Կալիստոն, — ասաց Հերմիոնան՝ Ոոնի ուսի վրայով մատնացույց անելով նրա աստղագիտական շարադրության համապատասխան տողը, — և իրաբխային կրատերները Իոյի վրա են երևում...

— Շնորհակալություն, — մօնչաց Ոոնը՝ արագ ջնջելով սխալ տեղեկություններ պարունակող նախադասությունները:

— Ներեցե՞ք, Ես միայն...

— Հա՞, լա՞վ, Եթե Եկել Ես մեզ քննադատելու համար...

— Ոո՞ն...

— Ես ժամանակ չունեմ քարոզ լսելու համար, գիտե՞ս, Հերմիոնա... Ես մինչև քիթս դեռ խրված եմ գործի մեջ...

— Օյ, ո՞չ... Նայե՞ք...

Հերմիոնան մատնացուց էր անում մոտակա պատուհանը, Հարրին և Ոնք Երկուսն էլ վեր նայեցին: Մի շատ գեղեցիկ խարտյաշ անտառային բու էր կանգնած պատուհանի գոգին և կլոր աչքերով նայում էր ուղիղ Ոնքին:

— Հերմեսը չի՞... — ծայրահեղ զարմացած հարցրեց Հերմիոնան:

— Գրողն ինձ տանի, թե նա չի, — գրեթե շշուկով ասաց Ոնք՝ ցած գցելով իր գրչափետուրը և արագ ոտքի կանգնելով, — տեսնես ի՞նչ է գրում ինձ Փերսին:

Նա մոտեցավ պատուհանին ու բաց արեց այն: Հերմեսը ներս թռավ ու վայրէջք կատարեց ուղիղ Ոնքի շարադրության վրա: Հետո առաջ մեկնեց իր տոտիկը, որի վրա մի նամակ էր կապված: Ոնք վերցրեց նամակը, և բուն անմիջապես դուրս թռավ պատուհանից՝ թեթև թանաքային ոտնահետք թողնելով Յուախտերի իոն լուսնի գծանկարի վրա:

— Անկասկած, սա Փերսիի ձեռագիրն է, — ասաց Ոնք, հետո սուզվեց բազկաթոռի մեջ և, անթարթ նայելով նամակի վրա գրված հասցեին՝ «Ոննալի՛ Ուիզլի՛, Գրիֆինդոր միաբանություն, Հոգվարթս», աչքերը բարձրացրեց մյուս Երկուսի վրա, — ի՞նչ եք մտածում սրա մասին...

— Բաց արա՛, — անհամբերությամբ ասաց Հերմիոնան, իսկ Հարրին գլխով արեց:

Ոնք բացեց փաթաթված մագաղաթը և սկսեց կարդալ: Ինչքան ավելի ցած էին իջնում նրա աչքերը, այնքան ավելի էր խոժոռվում դեմքը: Երբ Վերջացրեց կարդալը, ասես ինչ-որ բանից ծայրահեղ զզված լիներ: Նա ուղղակի նետեց նամակը Հարրիին ու Հերմիոնային, ովքեր կարդալու համար միասին թեքվեցին մագաղաթի վրա:

❖❖❖

«Սիրելի Ոնն,

Ես հենց նոր եմ իմացել (և ինձ ասել է ոչ այլոք քան հենց ինքը՝ Հրաշագործության նախարարը, ով այդ մասին իմացել է քո նոր ուսուցիչ պրոֆեսոր Ամբրիջից), որ դու Հոգվարթսում Ավագ ես դարձել:

Ես անչափ ուրախացա՝ լսելով այդ նորությունը և առաջին հերթին ուզում եմ շնորհավորել քեզ այդ կապակցությամբ: Պետք է խոստովանեմ, որ միշտ վախեցել եմ, որ դու ավելի շուտ կարող ես գնալ այն ուղիով, ինչը ես ցավով

կարող եմ կոչել «Ֆրեդի ու Ջորջի» ուղի, քան հետևել իմ օրինակին: Ուստի հուսով եմ, որ կպատկերացնես իմ զգացմունքները, երբ լսեցի, որ դադարել ես անտեսել կանոններն ու հեղինակության ուժը և որոշել ես մի քիչ խսկական պատասխանատվություն վերցնել ուսերիդ:

Բայց ես ուզում եմ քեզ ավելին ասել, քան գուտ շնորհավորանքները,
Ո՞՛ն:

Ես ուզում եմ քեզ որոշ խորհուրդներ տալ, և ահա թե ինչու եմ քեզ նամակս ուղարկում գիշերով և ոչ սովորական առավոտյան փոստով: Հուսով եմ, որ կկարողանաս նամակս կարդալ օտար աչքերից հեռու և խուսափել անհարմար հարցերի պատասխանելու անհրաժեշտությունից:

Նախարարը, երբ ասում էր ինձ քո Ավագ նշանակվելու մասին, բերանից մի քան թռցրեց, ինչից ես հասկացա, որ դու դեռ շարունակում ես շփվել Հարրի Փոթերի հետ: Պետք է ասեմ քեզ, Ո՞՛ն, որ ոչինչ չի կարող քեզ ավելի շատ սպառնալ Ավագի կրծքանշանը կորցնելու մեջ, քան այդ տղայի հետ մտերմիկ հարաբերությունները: Այո՛, ես համոզված եմ, որ զարմանում ես կարդալով այս տողերը, չեմ կասկածում, որ անմիջապես կառարկես, ասելով, որ Փոթերը միշտ եղել է Դամբլդորի սիրելին, բայց ես ինձ պարտավորված եմ զգում հայտնել քեզ, որ շատ հնարավոր է, որ Դամբլդորին քիչ է մնացել տնօրինելու Հոգվարթասում, իսկ այն մարդիկ, ովքեր կստանձնեն դպրոցի տնօրինությունը, շատ ուրիշ, և հնարավոր է նաև շատ ավելի ճիշտ պատկերացում ունեն Փոթերի խսկական էության մասին: Ավելին այդ առումով չեմ ասի, բայց եթե կարդաս «Մարգարե» օրաթերթի վաղվա համարը, շատ լավ պատկերացում կկազմես, թե դեպի ուր է փչում քամին, և կհասկանաս, թե ինչպես պետք է պարզես քո սեփական առագաստները:

Ամենայն լրջությամբ, Ո՞՛ն, դու չպետք է կանգնես Փոթերի կողքին, որպեսզի քեզ չհեղինակագրկի այն սև մուրը, որով խարանելու են նրան: Դա կարող է շատ վնասակար լինել քո ապագայի համար, և ես խոսում եմ նաև դպրոցից հետո քեզ սպասվող ապագայի մասին: Դու պետք է գիտակցես ու հաշվի առնես այն հանգամանքները, որ մեր հայրն էր ուղեկցում նրան դատարան, և որ Փոթերը այս ամառ Կարգապահական հարցաքննության էր կանչվել ամբողջ Վիզենգամոտի առաջ և որ նա բոլորովին ոչ բարենպաստ համբավով դուրս եկավ դատից, ու կարողացավ ազատվել

պատասխանատվությունից գուտ տեխնիկական պատճառներով: Եվ եթե ինձ հարցնող լինի (ինչպես և շատ-շատերը, ում հետ խոսել եմ), ես դեռ այն կարծիքին են, որ նա մեղավոր էր:

Հնարավոր է, որ դու վախենում ես կապերդ խզել Փոթթերի հետ (ես գիտեմ, որ նա կարող է անհավասարակշռված լինել և, որքան ձանաչում եմ նրան, միանգամայն ընդունակ է կատաղի բռնության), բայց եթե որևէ անհանգստություն ունես այդ կապակցությամբ, կամ ցանկացած ուրիշ բան ես նկատել Փոթթերի պահվածքի մեջ, ինչը քեզ անհանգստության տեղիք է տալիս, ես քեզ խորհուրդ եմ տալիս խոսել Ղոլորես Ամբրիջի հետ, որը հիասքանչ կին է և որը, համոզված եմ, միայն ուրախ կլինի քեզ խորհուրդ տալու համար:

Դրանից էլ բխում է իմ մյուս խորհուրդը:

Ինչպես արդեն ակնարկեցի, Ղամբլդորի տնօրինությունը Հոգվարթսում շուտով կավարտվի: Դու պետք է հավատարմություն ցուցաբերես ոչ թե նրա նկատմամբ, այլ դպրոցի և Նախարարության: Ես շատ ցավով եմ իմացել, որ մինչև այժմ պրոֆեսոր Ամբրիջը գրեթե ոչ մի օգնություն չի ստացել ուսուցչական անձնակազմից՝ Հոգվարթսում Նախարարության կարծիքով անհրաժեշտ կարևոր փոփոխություններն իրականացնելու գործում (թեև գալիք շաբաթվանից սկսած նրա գործը շատ ավելի կիեշտանա. Կրկին՝ տես վաղվա «Մարգարե» օրաթերթը): Ես միայն մի բան կասեմ քեզ. այն ուսանողը, որն օգնություն կցուցաբերի պրոֆեսոր Ամբրիջին, շատ մեծ հնարավորություններ կունենա մի քանի տարուց դպրոցի Առաջին-տղա աշակերտը դաշնալու համար:

Շատ եմ ցավում, որ չկարողացա ավելի շատ տեսնել քեզ ամառվա ընթացքում: Ինձ ցավ է պատճառում մեր ծնողներին քննադատելը, բայց վախենամ, էլ չեմ կարող ապրել նրանց տանիքի տակ, քանի դեռ նրանք շարունակում են շիվել այնպիսի վտանգավոր մարդկանց հետ, ինչպիսին Ղամբլդորն է: (Եթե դու գրում ես մայրիկին, կարող ես նրան հայտնել, որ ոմն Սթարգիս Փոդմորը, որը Ղամբլդորի մտերիմ ընկերներից մեկն է, վերջերս Ազքաբան է ուղարկվել Նախարարությունում չիհազորված տարածք մտնելու փորձի համար: Գուցե դա վերջապես կօգնի նրանց բաց աչքերով նայել այն ողորմելի հանցագործներին, ում հետ նրանք ընկերություն են անում ներկայումս:) Ես ինքս ինձ շատ բախտավոր եմ համարում, որ հասցրեցի

խուսափել նման մարդկանց հետ շփվելու խարանից: Նախարարն իրոք շատ մեծահոգի է իմ նկատմամբ: Եվ ես հույս ունեմ, որ դու՛, Ռո՛ն, թույլ չես տա, որ ընտանեկան կապերն այնքան կուրացնեն քեզ, որ դու էլ շարունակես հետևել մեր մոլորված ծնողների օրինակին, նրանց համոզմունքներին ու գործողություններին: Ես անկեղծորեն հույս եմ տածում, որ կգա մի օր, երբ նրանք վերջապես կհասկանան, թե որքան էին սխալվում, և, անշուշտ, ես պատրաստ կլինեմ ընդունել նրանց ներողության աղերսները, երբ այդ օրը գա:

Խնդրում եմ շատ խոր մտածիր ասածներիս մասին, հատկապես այն ամենի մասին, ինչ ասացի քեզ Հարրի Փոթթերի վերաբերյալ, և կրկին շնորհավորում եմ քեզ Ավագ դառնալու կապակցությամբ:

Քո եղբայր, Փերսի»

Հարրին նայեց Ռոնին,

— Դեհ, — ասաց նա՝ փորձելով այնպիսի տոնով խոսել, ասես իր համար այդ ամենը մի մեծ կատակ էր, — եթե ուզենաս... ըզմ... ինչպե՞ս էր գրում... — նա կրկին նայեց Փերսիի նամակի մեջ, — Օ՛հ, հա՛... «կապերդ խզել ինձ հետ», երդվում եմ, որ «կատաղի բռնության» չեմ դիմի:

— Հետ տու՛ր դա, — ասաց Ռոնը՝ ձեռքն առաջ մեկնելով, — Նա... — ջղաձգվելով ասաց Ռոնը՝ Փերսիի նամակը երկու կես անելով, — ...աշխարհի... — Ռոնը երկու կեսերը նորից կես արեց, — ...ամենամեծ... — նա քառորդներն էլ երկու կես արեց, — ...ապուշի մեկն է... — Ռոնը նամակի կտորները նետեց կրակի մեջ: — Դեհ լա՛վ, վերադառնա՛ք մեր գործին, մենք պետք է գոնե մինչև արևածագ հասցնենք վերջացնել այս ամենը, — արագ ասաց նա Հարրիին՝ նորից իր մոտ ձգելով պրոֆեսոր Սինհատրայի կիսատ շարադրությունը:

Հերմիոնան Ռոնին էր նայում շատ տարօրինակ արտահայտությամբ:

— Օ՛ֆ, այստեղ տուր, հա՞, — կտրուկ ասաց նա: — Ի՞նչը, — ասաց Ռոնը: — Ի՞նձ տու՛ր դրանք, ես ձեր շարադրությունները կկարդամ ու կուղղեմ, — ասաց նա,

— Լուրջ ես ասու՞մ... Այս, Հերմիոնա, դու ուղղակի կփրկե՞ս մեզ, — ասաց Ռոնը: — Ի՞նչ կարող եմ...

— Դու կարող ես ասել. «Մենք խոստանում ենք, որ մեր տնային աշխատանքներն այլևս երբեք այսքան չենք ուշացնի», — ասաց Հերմիոնան՝ երկու ձեռքով հավաքելով նրանց շարադրությունները, բայց միևնուն ժամանակ որոշակիորեն զվարճացած տեսքով:

— Միլիոն անգամ շնորհակալություն, Հերմիոնա, — հոգնած ու թույլ ձայնով ասաց Հարրին, փոխանցելով իր շարադրությունը և աչքերը տրորելով հետ ընկավ բազկաթուի մեջ:

Արդեն կեսգիշերն անց էր, և ընդհանուր սենյակում նրանց երեքից բացի միայն Ծուռթաթն էր մնացել: Լռության մեջ լսվում էր միայն Հերմիոնայի գրչափետուրի խօսքոցը, մինչ նա այստեղ-այնտեղ տողեր էր ջնջում ու ավելացնում տղաների շարադրությունների մեջ և թերթում էջերը՝ տարբեր փաստեր ու տվյալներ ստուգելով սեղանի վրա փռված բառարաններից ու հանրագիտարաններից: Հարրին լրիվ ջլատված էր: Նա նույնպես մի տարօրինակ, անհարմար, դատարկ զգացողություն ուներ ստամոքսում, որը ոչ մի կապ չուներ նրա հոգնածության հետ, և անկասկած կապված էր այն նամակի հետ, որը մոխիր էր դարձել բուխարիում:

Նա գիտեր, որ Հոգվարթսում մարդկանց առնվազն կեսը կարծում էր, որ ինքը տարօրինակ անձնավորություն էր, նույնիսկ ցնդած: Նա գիտեր, որ «Մարգարե» օրաթերթն արդեն ամիսներ շարունակ սուս լուրեր էր տարածում իր մասին, բայց լրիվ ուրիշ բան էր այդ նույն վերաբերմունքը տեսնել Փերսիի նամակում և իմանալ, որ Փերսին խորհուրդ էր տալիս Ռոնին երես թեքել իրենից և նույնիսկ հեքիաթներ պատմել իր մասին Ամբրիջին: Դա արդեն իրոք շատ իրական էր դարձնում տիրող անարդարացիության իրավիճակը: Դա նույնիսկ ավելին էր, քան մնացած ամեն ինչը: Նա չորս տարի ճանաչել էր Փերսիին, մնացել էր նրա տանը ամառային արձակուրդներին, նրա հետ միասին գիշերել էր միևնույն վրանում քվիդիչի Աշխարհի առաջնության ժամանակ, նույնիսկ լրիվ միավորներ էր ստացել նրանից անցած տարի Երեք Կախարդների Հրաշամարտի երկրորդ առաջադրանքը կատարելու համար, բայց իհմա, Փերսին իրեն համարում էր անհավասարակշռված ու կատաղի բռնության ընդունակ, վտանգավոր անձնավորություն:

Եվ իր կնքահոր նկատմամբ տարօրինակ մտերմիկ կարեկցանք զգալով, Հարրին մտածեց, որ ամենայն հավանականությամբ, Սիրիուսը իր իմացած միակ մարդն էր, որը խորապես կհասկանար, թե ինչ էր զգում ինքն այդ պահին, որովհետև Սիրիուսը եղել էր նման իրավիճակում: Գրեթե բոլորը հրաշագործական աշխարհում համոզված էին, որ Սիրիուսը վտանգավոր մարդասպան էր և Վոլդեմորթի ամենամեծ աջակիցներից մեկը, և նա ստիպված էր այդ մտքով ապրել տասնչորս տարի:

Հարրին թարթեց: Նա հենց այդ պահին ինչ-որ բան էր տեսել կրակի մեջ, որը չէր կարող այնտեղ լինել: Այդ բանը մեկ ակնթարթ տեսանելի դարձավ ու անհետացավ: Ո՛չ, դա անհնար էր: Նա միայն երևակայել էր դա, որովհետև այդ պահին մտածում էր Սիրիուսի մասին:

— Եղա՛վ, վերցրու՛ և քո ձեռագրով արտագրի՛ր այս ամբողջը, — Ունին ասաց Հերմիոնան՝ սեղանի վրա դեպի Ունը իրելով նրա շարադրությունը և իր սեփական ավելացումներով էջը, — Վերջում կավելացնես այս եզրակացությունը, որը գրել եմ քեզ համար...

— Հերմիոնա, ազնիվ խոսք, դու ամենահրաշալի անձնավորությունն ես, որին ես երբեք հանդիպել եմ, — հիացմունքից նվազած ձայնով ասաց Ունը, — և եթե ես երբեք կրկին ինձ թույլ տամ կոպիտ լինել քեզ հետ...

— Օ՛հ, կարող ես չանհանգստանալ, ես գիտեմ, որ դու վաղը նորից միանգամայն նորմալ կդառնաս, — ասաց Հերմիոնան, — Հա՛րի, քոնք լրիվ ձիշտ է, միայն վերջում այստեղ, ինձ թվում է, ուղղակի անուշադրության սխալ ես թույլ տվել: Երևի սխալ ես լսել պրոֆեսոր Սինհստրային, նա ասում էր, որ Եվրոպան ծածկված է եղել սառուցներով, ոչ թե կառուցներով... Հարրի՝...

Հարրին աթոռից ցած էր սահել ծնկների վրա և հիմա կրացած ու սրտի անզուսա բաբախունով անթարթ նայում էր կրակին:

— Էէ՛... Հարրի՝... — տարակուսած ասաց Ունը, — ի՞նչ ես անում գետնին:

— Ես հենց նոր Սիրիուսի գլուխը տեսա կրակի մեջ, — ասաց Հարրին:

Նա միանգամայն հանգիստ էր խոսում: Ի վերջո նա հենց այս նույն բուխարում արդեն տեսել էր Սիրիուսի գլուխն անցած տարի և անգամ խոսել էր նրա հետ: Բայց նա համոզված չէր, որ այս անգամ նույնպես հենց նրա գլուխն էր տեսել, որովհետև տեսիլքը շատ արագ անհետացավ:

— Սիրիուսի գլուխը... — կրկնեց Հերմիոնան, — ուզում ես ասել այնպես տեսար, ինչպես նա ուզում էր խոսել քեզ հետ Երեք կախարդների Հրաշամարտի ժամանակ... Բայց նա նման բան չէր անի հիմա, դա չափազանց... Սիրիուս...

Հերմիոնայի շունչը կտրվեց՝ կրակի մեջ տեսածից: Ոռնը ցած զցեց գրչափետուրը: Ուղիղ բուխարու մեջտեղում, կրակի լեզուների մեջ ասես պարելով ցցվել էր Սիրիուսի գլուխը՝ լայն ժատացող դեմքի շուրջը թափված երկար սև մազերով:

— Ես արդեն սկսել էի վախենալ, որ դուք ավելի շուտ կգնաք քնելու, քանի դեռ բոլոր մյուսները չեն հեռացել սենյակից, — ասաց նա, — ես ժամը մեկ ստուգում էի:

— Դու ժամը մեկ հայտնվում էիր կրակի մեջ... — ծիծաղը հազիվ զսպելով հարցրեց Հարրին:

— Ընդամենը մի քանի վայրկյանով, որպեսզի համոզվեմ, որ բոլորը հեռացել են:

— Բայց ի՞նչ կլիներ, եթե քեզ հանկարծ տեսնեին, — մտահոգված հարցրեց Հերմիոնան:

— Դեհ, ըստ էության դու ճիշտ հարց ես տալիս: Կարծում եմ առաջին դասարանցի մի աղջիկ իրոք տեսավ ինձ: Դատելով նրա հայացքից կարելի էր կրահել, որ արդեն հասցրել էր մի անգամ էլ տեսնել, բայց մի՛ անհանգստացեք, — շտապեց ավելացնել Սիրիուսը, երբ Հերմիոնան ձեռքը սեղմեց բերանին, — ես արդեն անհետացել էի, երբ նա գլուխը հետ շրջեց, որ կրկին նայի ինձ, և գրագ կգամ, որ նրա կարծիքով ես ընդամենը մի կիսով չափ այրված տարօրինակ գերանի կտոր էի, կամ դրա նման մի բան:

— Բայց, Սիրիուս, ախր սա չափազանց մեծ ռիսկ է, — սկսեց Հերմիոնան:

— Դու ճիշտ Մոլլիի պես ես խոսում, — ընդհատեց Սիրիուսը, — ես ուրիշ կերպ չեմ կարող առանց որևէ ծածկագրման պատասխանել Հարրիի նամակին, իսկ նամակները կարող են բռնվել, և ծածկագրերը կարող են վերծանվել:

Լսելով Հարրիի նամակի մասին, Հերմիոնան ու Ոռնը բերանները բաց շրջվեցին նրա կողմը:

— Դու մեզ չեր ասել, որ նամակ ես գրել Սիրիուսին, — մեղադրական ձայնով ասաց Հերմիոնան:

— Ես մոռացել էի, — ասաց Հարրին, ինչը միանգամայն ձիշտ էր: Բվանոցում Չոյին հանդիպելն ամեն ինչ ջնջել տարել էր նրա մտքից, — ինձ վրա այդպես մի՛ նայիր, Հերմիոնա, իմ ուղարկած նամակից ոչ ոք ոչ մի գաղտնի տեղեկություն չէր կարող ստանալ, ձիշտ չե՞մ ասում, Սի՛րիուս:

— Այո՛, նամակը շատ լավ էիր գրել, — ժպտալով ասաց Սիրիուսը, — ամեն դեպքում լավ կանենք շտապենք, եթե մեզ հանկարծ թույլ չտան վերջացնել... Եթե սպիտ նորից...

— Ի՞նչ է եղել, նորից սպիտ... — սկսեց Ռոնը, բայց Հերմիոնան ընդհատեց նրան.

— Հետո կասենք քեզ, շարունակի՛ր, Սի՛րիուս...

— Դեհ ես գիտեմ, որ հաճելի չէ, եթք այն ցավում է, բայց չեմ կարծում, որ արժե այս պահին դրա համար իրոք անհանգստանալ: Սպիտ ամբողջ անցած տարի ցավում էր, չե՞...

— Հա՛, և Դամբլդորն ասաց, որ դա տեղի էր ունենում ամեն անգամ, եթք Վոլդեմորթը մի ուժեղ զգացում էր ունենում, — ասաց Հարրին՝ սովորականի պես անտեսելով Ռոնի և Հերմիոնայի ցնցումը նրա անվան հնչողությունից, — գուցե նա այդ պահերին, ուղղակի... չգիտեմ... ասենք. իրոք բարկանում է մի բանի կապակցությամբ կամ դրա նման մի բան... Այդ գիշեր ես հմայապատժի մեջ էի...

— Դեհ, իհմա, եթք նա վերադարձել է, կարելի է ենթադրել, որ սպիտ պետք է ավելի հաճախ ցավի, — ասաց Սիրիուսը:

— Ուրեմն դու չե՞ս կարծում, որ դա որևէ կապ ուներ այն փաստի հետ, որ Ամբրիջը ծեռքս բռնեց, եթք ես հմայապատիժ էի ստանում նրա մոտ, — հարցրեց Հարրին:

— Կասկածում եմ, — ասաց Սիրիուսը, — ես շատ լավ գիտեմ նրա հեղինակությունը և համոզված եմ, որ նա մահակեր չէ:

— Նա այնքան չարն է, որ իր չարությամբ իսկ կարող է մահակեր լինել, — մռայլ ասաց Հարրին, և Ռոնն ու Հերմիոնան ի համաձայնություն սրտանց գլխով արեցին:

— Այո՛, բայց աշխարհը չի բաժանվում լավ մարդկանց ու մահակերների,
— ասաց Սիրիուսը չոր ժպտով, — ես գիտեմ, որ նա զզվելի

անձնավորություն է: Միայն լսեիր, թե Ռեմուսն ինչպես էր խոսում նրա հասցեին...

— Լուպինը ձանաչու՞մ է նրան, — արագ հարցրեց Հարրին՝ հիշելով առաջին դասին Ամբրիջի արտահայտությունները Վտանգավոր խառնածինների մասին:

— Ո՛չ, — ասաց Սիրիուսը, — բայց այդ կինը երկու տարի առաջ մի հակա-մարդագայլային օրենքի նախագիծ է մշակել, որի պատճառով Լուպինի համար անհնար է դարձել որևէ աշխատանք գտնելը:

Հարրին հիշեց, թե որքան ավելի աղքատիկ տեսք ուներ Լուպինը իրենց վերջին հանդիպման ժամանակ, և ավելի ատեց Ամբրիջին:

— Ի՞նչ ունի նա մարդագայլերի դեմ, — բարկացած ասաց Հերմիոնան:

— Ենթադրում եմ, որ վախենում է նրանցից, — Ժպտալով նրա վրդովմունքի վրա ասաց Սիրիուսը, — ակնհայտորեն նա խորշանք է տածում բոլոր կես մարդ արարածների նկատմամբ: Անցած տարի նա նույնիսկ մի շարժում էր սկսել ծովային մարդկանց արգելանոցներում փակելու նպատակով: Պատկերացրե՛ք ուժերի և միջոցների ինչպիսի՝ վատնում ծովային մարդկանց հետապնդելու վրա, երբ մեր շուրջը ֆրֆում են այնպիսի ցնորված ու չարացած չարքիկներ, ինչպես Կյուսակն է:

Ունը ծիծառեց, բայց Հերմիոնան խոժոռվեց:

— Սի՛րիոս, — կշտամբանքով ասաց նա, — ազնիվ խոսք, եթե գոնե մի քիչ բարյացակամություն ցուցաբերես Կյուսակի նկատմամբ, ես համոզված եմ, որ նա կարծագանքի: Ի վերջո դու նրա ընտանիքի միակ անդամն ես, և պրոֆեսոր Դամբլդորն ասաց...

— Դեհ պատմե՛ք ինչի նման են Ամբրիջի դասերը, — ընդհատեց նրանց Սիրիուսը, — նա ձեզ սովորեցնում է ինչպես սպանել բոլոր խառնածինների՞ն...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին՝ անտեսելով Հերմիոնայի խոժոռ հայացքը, որ իրեն ընդհատեցին Կյուսակին պաշտպանելու կեսին, — նա ընդհանրապես թույլ չի տալիս մեզ հրաշագործել:

— Մենք ընդհանենը կարդում ենք, այդ ապուշ դասագիրքը, — ասաց Ունը:

— Ահ, հիմա արդեն հասկանում եմ, — ասաց Սիրիուսը, — մենք Նախարարության ներսից տեղեկություն ունենք, որ Ֆաջը չի ուզում, որ դուք մենամարտել սովորեք:

— Մենամարտել չսովորե՞նք... — թերահավատությամբ կրկնեց Հարրին, — նրա կարծիքով մենք ինչո՞վ ենք գրաղված այստեղ. հրաշագործական բանա՞կ ենք մարզում, ի՞նչ է...

— Դա հենց այն է, ինչով դուք, նրա կարծիքով, գրաղված եք այդտեղ, — ասաց Սիրիուսը, — կամ ավելի ճիշտ կլիներ ասել հենց այն է, ինչից նա վախենում է, որ Դամբլդորն այդտեղ իր սեփական բանակն է մարզում, որպեսզի կարողանա իշխանափոխություն անել Հրաշագործության նախարարությունում:

Մի պահ լռություն տիրեց, հետո Ունը ասաց.

— Դա իմ երբեկ լսած ամենամեծ հիմարությունն է՝ անգամ համեմատած այն բոլոր ցնդաբանությունների հետ, որ դուրս է տալիս Լունա Լավգուդը:

— Ուրեմն փաստորեն մեզ թույլ չեն տալիս հնքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայից որևէ բան սովորել, որովհետև Ֆաջը վախեցած է, որ մենք կարող ենք մեր հրաշագործական կարողություններն օգտագործել Նախարարության դեմ... — ասաց Հերմիոնան՝ ծայրահեղ բարկացած տեսքով:

— Հա, հենց այդպես, — ասաց Սիրիուսը, — Ֆաջը կարծում է, որ Դամբլդորը ոչինչի առաջ չի կանգնի իշխանությունն իր ձեռքը վերցնելու համար: Նա օրեցօր ավելի ու ավելի պարանոյիկ է դաշնում Դամբլդորի նկատմամբ: Ժամանակի հարց է, կարծում եմ, թե որքան շուտով նա հրաման կարծակի՝ Դամբլդորին ինչ-որ հիմար հորինված մեղադրանքով ձերբակալելու համար:

Դա հիշեցրեց Հարրիին Փերսիի նամակի մասին:

— Դու որևէ բան գիտե՞ս, թե ինչ է լինելու Դամբլդորի մասին վաղվա «Մարգարե» օրաթերթում: Ունի եղբայր Փերսին մեզ ակնարկել է, որ վաղը...

— Գաղափար չունեմ, — ասաց Սիրիուսը, — Ես ուրբաթ-շաբաթ-կիրակի ոչ մեկին Միաբանությունից չեմ տեսել: Բոլորը շատ գրաղված էին: Ես ու Կյուսակն ենք եղել տանը, ուրիշ ոչ ոք:

Սիրիուսի ծայնի մեջ դաշնություն կար:

— Ուրեմն դու Հագրիդից ել ոչ մի լուր դեռ չունե՞ս...

— Ա՞հ...— ասաց Սիրիուսը. — Նա պետք է արդեն վերադարձած լիներ: Ոչ ոք չգիտի, թե ինչ է պատահել նրա հետ, — հետո՝ տեսնելով նրանց մտահոգ դեմքերը, արագ ավելացրեց, — բայց Դամբլդորը չի անհանգստանում, ուստի դուք երեքդ նույնպես այդպես սգավոր մի նայեք ինձ: Ես համոզված եմ, որ Հագրիդը լավ է:

— Բայց, եթե նա պետք է արդեն վերադարձած լիներ, — ասաց Հերմիոնան շատ կամաց մտահոգ ձայնով:

— Մադամ Մաքսիմը նրա հետ է եղել, և մենք կապ ունեցել ենք նրա հետ: Մադամ Մաքսիմն ասել է, որ վերադարձի ճանապարհին իրենք բաժանվել են, բայց նա ոչինչ չի ասել այն մասին, որ Հագրիդը վիրավորված է կամ դրա նման ուրիշ բան... ոչինչ, ինչից կարելի է ենթադրել, որ նրան ինչ-որ վատ բան է պատահել:

Բնավ չհամոզված, Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան անհանգիստ հայացքներ փոխանակեցին:

— Լսե՛ք, լավ կանեք շատ հարցեր չտաք Հագրիդի մասին, — շտապելով ասաց Սիրիուսը, — դա ավելի մեծ ուշադրություն կիրավիրի այն փաստի վրա, որ նա դեռ չի դերադարձել, և ես գիտեմ, որ Դամբլդորին դա բոլորովին պետք չի այս պահին: Հագրիդը պինդ տղա է, ամեն ինչ լավ կլինի, — և երբ եռյակը դրանից բնավ չոգեպնդվեց, Սիրիուսն ավելացրեց. — Ե՞րբ է լինելու ձեր հաջորդ այցը Հոգսմիդ... Ես մտածում էի... Մենք շան տարբերակով բացահայտվել ենք կայարանում, չէ՞... Ես մտածում էի, որ գուցե կարողանամ...

— Ո՞Չ, — շատ բարձրաձայն միասին ասացին Հարրին ու Հերմիոնան:

— Սի՛րիուս, դու «Մարգարե» օրաթերթը չե՞ս տեսել, — մտահոգ հարցրեց Հերմիոնան:

— Օ՛հ, դա՛... — Ժպտալով ասաց Սիրիուսը, — դրանք միայն կռահումներ են: Իրականում նրանք ոչ մի գաղափար էլ չունեն, թե ես որտեղ կարող եմ լինել:

— Հա՛, բայց մենք կարծում ենք, որ այս անգամ ունեն, — ասաց Հարրին, — Մալֆոյը գնացքում մի բան ասաց, ինչից մենք ենթադրում ենք, որ նրանք գիտեն, որ դա դու էիր, և նրա հայրը կառամատույցի վրա էր, Սի՛րիուս... Դու Ճանաչում ես Լուցիուս Մալֆոյին... Ուրեմն այստեղ հանկարծ չգաս, ինչ էլ որ անելու լինես, եթե Մալֆոյը կրկին Ճանաչի քեզ...

— Լա՞վ, լա՞վ, հասկացա՛, — ասաց Սիրիուսը: Նա շատ դժգոհ էր երևում, — ուղղակի մտածեցի, կուզենաս որ կրկին մի քիչ միասին լինենք:

— Շատ կուզենայի, ես ուղղակի չեմ ուզում, որ քեզ նորից Ազքաբան տանեն, — ասաց Հարրին:

Մի պահ լռություն տիրեց, որի ընթացքում Սիրիուսը շարունակում էր նայել Հարրիին՝ աչքերի մեջ նկատելի կսկիծով:

— Բայց զիտե՞ս, դու ավելի քիչ ես նման հորդ, քան ես կարծում էի, — վերջապես ասաց նա՝ ձայնի մեջ որոշակի սառնությամբ, — Վտանգը միայն զվարճացնում էր Զեյմսին...

— Ինձ լսի՞ր...

— Լավ, մենք երևի իրաժեշտ տանք: Արդեն լսում եմ ներքեաց վերև բարձրացող Կյուսակի ոտնաձայները, — ասաց Սիրիուսը, բայց Հարրին համոզված էր, որ նա սուտ էր ասում, — Ես քեզ կգրեմ, թե հաջորդ անգամ երբ կկարողանամ կրակով կապվել քեզ հետ: Թե՞ կարծում ես, որ դա նույնպես այնքան վտանգավոր է, որ չես կարող նույնիսկ դրան դիմանալ...

Թույլ կլթոց լսվեց, և Սիրիուսի գլուխն անհետացավ կրակի լեզուների մեջ:

◆ ◆

Գլուխ 15. Հոգվարթսի բարձրագույն ինկվիզիտորը

Նրանք պատրաստվում էին մեծ ուշադրությամբ կարդալ հաջորդ առավոտյան Հերմիոնայի ստացած «Մարգարե» օրաթերթը, որպեսզի գտնեն այն հոդվածը, որի մասին իր նամակում ակնարկում էր Փերսին: Սակայն հազիվ էր լրագիրը բերող բուն կաթի սափորի վրայից հեռու թռել, երբ Հերմիոնան խեղովելով խոր շունչ քաշեց և լրագիրը փռեց սեղանին, որպեսզի բոլորը տեսնեն Դոլորես Ամբրիջի լայնաժախտ, մեծ դիմանկարը, որը դանդաղ թարթում էր նրանց էջի գլխավոր վերնագրերի տակից:

❧ ❧

**ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ԻՐԱԿԱՆԱՑՐԱԾ
ԿՐԹԱԿԱՆ ԲԱՐԵՓՈԽՈՒՄՆԵՐԻ ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ
ՄԵԶ ԱՌԱՋԻՆ ԱՆԳԱՄ ԴՈԼՈՐԵՍ ԱՄԲՐԻՋԸ
ՆՇԱՆԱԿՎԵՑ ՀՈԳՎԱՐԹՍԻ ԲԱՐՁՐԱԳՈՒՅՆ
ԻՆԿՎԻԶԻՏՈՐԻ ՊԱՇՏՈՆՈՒՄ**

❧ ❧

— Ամբրիջ՝ Բարձրագույն ինկվիզիտո՞ր, — մռայլ կրկնեց Հարրին, ձեռքից ցած զցելով դեռ չավարտած կարմրացրած հացիկը, — իսկ դա ի՞նչ է նշանակում...

Հերմիոնան բարձրածայն կարդաց.

— Անցած գիշեր Հրաշագործության նախարարությունը նոր օրինագիծ է ընդունել, համաձայն որի ինքն իրեն վերահսկման աննախադեալ լիազորություններ է տալիս Հոգվարթսի կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցի նկատմամբ: «Նախարարը վերջին ժամանակներում անհանգստացած էր Հոգվարթսում կատարվող իրադարձությունների կապակցությամբ, — ասում է նախարարի կրտսեր օգնական Փերսի Ուիզլին,

— Այժմ, արձագանքելով բազմաթիվ մտահոգ ծնողների պահանջներին, ովքեր կարծում են, որ թերևս դպրոցը շարժվում է այնպիսի ուղղությամբ, որին իրենք հավանություն չեն տալիս, Նախարարությունը որոշել է լրջորեն զբաղվել կրթական չափանիշների միօրինականացման գործով:»

Վերջին շաբաթների ընթացքում Նախարար Կորնիլիուս Ֆաջը արդեն երկրորդ անգամ է դիմում նոր օրենքի ուժին՝ կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցում բարեփոխումներ իրականացնելու նպատակով: Միայն վերջերս, օգոստոսի 30-ին ընդունվեց թիվ 22 Կրթական հրահանգը, ըստ որի, այն դեպքերում, երբ գործող տնօրենը չի կարողանում թափուր ուսուցչական տեղի համար թեկնածու գտնել, Նախարարությունն ինքը պետք է ընտրի համապատասխան մասնագետին: «Ահա թե ինչպես է Դոլորես Ամբրիջը նշանակվել Հոգվարթսում ուսուչական պաշտոնի, — ասաց Ուիզլին երեկ տրված հարցազրույցում, — Դամբլդորը չէր կարողանում որևէ մեկին գտնել, ուստի Նախարարը նշանակեց Ամբրիջին, և անշուշտ նա անմիջապես մեծ հաջողությամբ արդարացրեց իր նշանակումը...»:

— Նա Ի՞՞ՆՉ արեց... — բարձրաձայն հարցրեց Հարրին:

— Սպասե՛ք, սա դեռ վերջը չէ, — մօայլ ասաց Հերմիոնան:

— «...անմիջապես մեծ հաջողությամբ արդարացրեց իր նշանակումը՝ բացարձակ նորարարական մոտեցում ցուցաբերելով ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի ուսուցման մեթոդաբանության մեջ և Նախարարին անմիջականորեն գեկուցելով Հոգվարթսում տիրող իրավիճակի մասին: Հենց այս վերջին գործառույթը ներկայումս լրիվ պաշտոնական ուժ է ստանում Նախարարության ընդունած թիվ 23 Կրթական հրահանգով, որով ստեղծվում է Հոգվարթսի Բարձրագույն ինկվիզիտորի պաշտոնը:

«Սա մի լրիվ նոր արդյունավետ փուլ կլինի Հոգվարթսի անկող չափանիշները վերականգնելու համար Նախարարի ընդունած ծրագրում, — ասաց Ուիզլին, — ինկվիզիտորը կունենա բոլոր լիազորությունները՝ գործընկեր ուսուցիչներին ստուգելու և նրանց ուսուցչական գործունեության որակը գնահատելու համար: Պրոֆեսոր Ամբրիջին այս պաշտոնն առաջարկվել է ի լրումն նրա ուսուցչական պարտականությունների, և մենք ուրախ ենք հայտնել, որ նա ընդունել է առաջարկը»:

Նախարարության նոր նախաձեռնությանը ոգեշունչ հավանություն են տվել նաև Հոգվարթսի ուսանողների ծնողները:

«Ես իհմա ինձ շատ ավելի լավ եմ զգում, իմանալով, որ Դամբլդորի գործունեությունը ենթարկվելու է արդարացի ու անաչառ գնահատման, — ասաց պարոն Լուցիուս Մալֆոյը, (41 տարեկան, անցած երեկո պատասխանելով մեր թղթակցի հարցերին Վիլթշայրի իր տոհմական դրյակում), — մեզնից շատերը՝ հոգալով մեր երեխաների շահերի համար, խորապես անհանգստացած էին Դամբլդորի վերջին մի քանի տարիների էքսցենտրիկ որոշումներով և այժմ մենք ուրախ ենք իմանալ, որ դպրոցում տիրող իրավիճակը այսուհետ լինելու է Նախարարության խիստ հսկողության տակ»:

Այդ էքսցենտրիկ որոշումներից են, անշուշտ, Դամբլդորի վերջին տարիների արտակարգ ուսուցչական նշանակումները, որոնց մասին առաջ խոսել ենք մեր լրագրում, այդ թվում մարդագայլ Ուեմուս Լուպինի, կես-հսկա Ռուբեուս Հագրիդի և նախկին ավոր, մտագար «Գիծ-Աչք» Մուդիի նշանակումները ուսուցչական պաշտոններում:

Մի շարք իհմնավոր կարծիքներ խոսում են այն մասին, որ Ալբուս Դամբլդորը, Դյուլքահմաների միջազգային համադաշնության Գերագույն մոգական խորհրդի երբեմնի անդամ և Վիզենգամոտի նախագահության նախկին անդամ, այլև ի վիճակի չէ կատարելու Հոգվարթսի ննան հեղինակավոր դպրոցի ղեկավարման գործը:

«Կարծում եմ, որ Ինկվիզիտորի նշանակումը առաջին քայլն է Հոգվարթսի համար այնպիսի Տնօրեն ընտրելու ճանապարհին, ում մենք բոլորս կարող ենք վստահություն հայտնել», — անցած երեկո ասաց Նախարարության մեր ներքին թղթակիցը:

Վիզենգամոտի ավագ իրաշագործներ Գրիգելդա Մարչբանքսը և Տիբերիուս Օգդենը պաշտոնաթող են եղել՝ ի բողոք Հոգվարթսում Ինկվիզիտորի պաշտոնի նշանակման:

«Հոգվարթսը դպրոց է, ոչ թե Կորնիլիուս Ֆաջի արտագնա գրասնեյակը, ասել է մադամ Մարչբանքսը: «Սա Ալբուս Դամբլդորին հեղինակագրկելու և մեկ զազրելի փորձ է» (գորլինների ընդհատակյա հակաօրինական խմբերի հետ մադամ Մարչբանքսի ծայրահեռ կասկածելի կապերի մասին տես՝ էջ տասնյոթ):»

Հերմիոնան ավարտեց կարդալը և նայեց սեղանի մոտ իր դիմաց նստած երկուսին:

— Դեհ իհմա մենք արդեն գիտենք, թե ինչպես ենք հայտնվել Ամբրիջի ձիրաններում: Ֆաջն ընդունել է իր «Կրթական իրահանգը» և նրան զոռով փաթաթել մեր վզին ու իհմա նաև անսահմանափակ լիազորություններ է տալիս նրան՝ ուրիշ ուսուցիչների նկատմամբ տեսչական ստուգումներ անցկացնելու համար, — Հերմիոնան շատ արագ էր շնչում, և նրա աչքերը կատաղի փայլում էին: — Ես ուղղակի չեմ կարողանում հավատալ այս ամենին: Սա խայտառակություն է:

— Գիտեմ, որ այդպես է, — ասաց Հարրին: Նա նայեց իր աջ ձեռքին, որով հենվել էր սեղանին և լարվածությունից սպիտակած մաշկի վրա տեսավ այն բառերի թեթև հետքը, որոնք Ամբրիջը ստիպել էր նրան կտրել իր մաշկի մեջ:

Բայց Ոտնի դեմքին մի ժպիտ ծաղկեց:

— Ի՞նչ... — միասին հարցրեցին Հարրին ու Հերմիոնան՝ նայելով նրա վրա:

— Ուղղակի շատ կուգենայի տեսնել, թե ինչպես է Ամբրիջը ստուգելու Մըքգոնագալին, — երջանիկ արտահայտությամբ ասաց Ոտնը, — Ամբրիջը չի էլ հասցնի նկատել, թե ինչը կլինի իր անփառունակ վերջի պատճառը:

— Լա՛վ, վերջացրո՛, — տեղից վեր կենալով ասաց Հերմիոնան, — մենք լավ կանենք գնանք դասի, եթե նա արդեն սկսել է ստուգել Բինգի դասը, ապա լավ կլինի չուշանանք:

Բայց պրոֆեսոր Ամբրիջը Հրաշագործության պատմության դասին չէր եկել, որը նույնքան ծանձրալի անցավ, որքան նախորդ երկուշաբթի, ոչ էլ Սնեյփի գնդանում էր, երբ նրանք եկան երկու ժամ Հմայադեղերի դասին, որտեղ լուսնաքարի հմայագործական օգտագործման մասին Հարրիի շարադրությունը վերադարձվեց նրան՝ առաջին էջի վերին աջ անկյունում ձեռքով ավելացված մեջ ու չաղլիկ «Ս» տառով:

— Ես ձեզ տվել եմ ճիշտ այն գնահատականը, որը կստանայիք, եթե այս աշխատանքը ներկայացրած լինեիք ՀԱՄ-ի քննության ժամանակ, — քննիչաղով ասաց Սնեյփը՝ անցնելով շարքերով և բոլորին վերադարձնելով նրանց տնային աշխատանքները: — Սա ձեզ շատ իրատեսական

պատկերացում կտա այն մասին, թե ինչ է սպասվում ձեզ քննության ժամանակ:

Սնեյփը կանգնեց դասարանի առաջ և կրունկների վրա պտտվեց, որպեսզի միանգամից տեսնի բոլորին:

— Այս տնային աշխատանքի ընդհանուր մակարդակն ուղղակի անթույլատրելի ցածր էր: Զեզնից շատերը անբավարար կստանային, եթե այսօր ձեր քննության օրը լիներ: Ես ձեզնից ավելի բարձր առաջադիմություն եմ ակնկալում հակաթույնների տարբեր տեսակների մասին այս շաբաթվա շարադրությունից, կամ էլ ստիպված եմ լինելու աջուծախ հմայապատիժ բաժանել բոլոր այն բթամիտներին, ովքեր կհանդգնեն կրկին «Ս»-ի արժանի աշխատանք հանձնել:

Նա քմծիծաղեց, երբ Մալֆոյը կիսաձայն քրքջաց ու լսելի շշուկով բացականչեց.

— Պատկերացնու՞մ եք, որոշ մարդիկ «Ս» են ստացել... Հա-հա-հա'...

Հարրին նկատեց, որ Հերմիոնան կողքանց մեծ հետաքրքրությամբ նայում էր, որպեսզի տեսներ, թե ինքն ինչ գնահատական էր ստացել: Նա իր լուսնաքարի շարադրությունը հնարավորինս արագ խցկեց պայուսակի մեջ՝ զգալով, որ ինքը կգերադասեր այդ տեղեկությունը գաղտնի պահել մյուսներից:

Հարրին վճռականորեն մտադրվեց, որ իրենից դժգոհելու այլևս ոչ մի առիթ չի տա Սնեյփին և, ամենաքիչը երեք անգամ կարդաց գրատախտակին գրված հանձնարարությունը, մինչև գործնական մասին անցնելը: Նրա Կազդուրիչ/Ուժեղացնող թուրմը վերջում գուցե այնքան կատարյալ փիրուզագույն չէր, որքան Հերմիոնայինը, բայց առնվազն կապտավուն երանգ ուներ և ոչ մորեգույն՝ ինչպես Նեվիլինը, և դասի վերջում նա իր եփած հմայաթուրմից մի սրվակ դրեց Սնեյփի սեղանին՝ ներքին հանգստության և ըմբուստ բավարարության խառը զգացումով:

— Դեհ, ոնց որ այնքան էլ վատ չանցավ, չէ՞ որքան անցած շաբաթ, — հարցրեց Հերմիոնան, երբ նրանք վեր էին մագլցում զնդանի աստիճաններով և շտապում դեպի Մեծ դահլիճ կեսօրյա ձաշին, — տնային աշխատանքն էլ այնքան վատը չէր, չէ՞...

Երբ ո՛չ Ոոնը, ո՛չ Հարրին չպատասխանեցին, նա շարունկաեց.

— Ուզում եմ ասել, որ ես էլ գերազանց գնահատական չեմ սպասում...
Ո՞չ գերազանց իհարկե, հատկապես, եթե նա գնահատում է ՀԱՄ-ի
չափանիշներով, բայց անցումային գնահատակը այս փուլում միանգամայն
խրախուսիչ է, համաձայն չե՞ք ինձ հետ:

Հարրին կոկորդային անորոշ ձայն հանեց:

— Անշուշտ, դեռ շատ բաներ կարող են պատահել մինչև
քննությունները, մենք դեռ շատ ժամանակ ունենք ամեն ինչ շտկելու համար,
բայց իհմա մեր ստացած գնահատականները, կարելի է ասել, յուրօրինակ
մեկնարկ են, չէ՞... Դա այն իհմքն է, որի վրա մենք կարող ենք շարունակել
կառուցել մեր հաջողությունը...

Նրանք միասին նստեցին Գրիֆինդորի սեղանի մոտ:

— Ես ուղղակի ցնցված կլինեի, եթե «Ա» ստացած լինեի, այսինքն՝
«Արտակարգ»...

— Հերմիոնա, — նրա խոսքը կտրեց Ռոնը, — եթե շատ ես ուզում
իմանալ, թե մենք ինչ գնահատական ենք ստացել, հարցրու՛, մի՛ ամաչիր...

— Ես չեմ... ես չեմ ուզում... դեհ, եթե ուզում եք, կարող եք ասել ինձ...

— Ես «Ո» եմ ստացել, — ասաց Ռոնը՝ ապուրի մեջ գդալը մտցնելով
ապուրամանի մեջ, — բավարարվա՞ծ ես...

— Դեհ, այդտեղ ամաչելու ոչինչ չկա, — ասաց Ֆրեդը, որը նոր էր
մոտեցել սեղանին Զորջի և Լի Զորդանի հետ, և նստում էր Հարրիի աջից, —
ոչ մի վատ բան չեմ տեսնում նորմալ, միանգամայն առողջ «Ո»
գնահատականի մեջ:

— Բայց... — ասաց Հերմիոնան, — ինչքան գիտեմ «Ո» նշանակում է...

— «Ողորմելի», հա՛, — ասաց Լի Զորդանը, — ամեն դեպքում ավելի լավ
է, քան «Ա»՝ «Սոսկալի»... Չէ՞...

Հարրին զգաց, որ դեմքը ջերմացավ, ու ձևացրեց իբր հազում է, որպեսզի
արդարացնի իր շառագույնը: Երբ նա վերջապես հավաքեց ինքն իրեն,
Հերմիոնան դեռ խոսում էր ՀԱՄ-ի գնահատականների մասին:

— Ուրեմն ամենաբարձր գնահատականը «Ա»-ն է, այսինքն
«Արտակարգ», — ասում էր նա, — դրանից հետո գալիս է «Ը»-ն...

— Ո՞չ, «Գ»-ն, — ուղղեց Զորջը, — «Գ» նշանակում է «Գերազանցեց
ակնկալիքները»: Եվ ես միշտ համոզված եմ եղել, որ Ֆրեդն ու ես պետք է

«Գ» ստանանք ամենի ինչից, որովհետև մենք արդեն իսկ «կզերազանցենք բոլորի ակնկալիքները», եթե ուղղակի քննություններին գնանք:

Բոլորը սրտանց ծիծաղեցին, բացի Հերմիոնայից, որը շարունակեց.

— Ուրեմն «Գ»-ից հետո գալիս է «Ը», այսինքն՝ «Ընդունելի», և դա վերջին անցումային թվանշանն է, չէ՞...

— Հա՞ — ասաց Ֆրեդը՝ մի ամբողջ երկար գլանաձև հացիկ սուզելով իր ապուրի մեջ ու հետո ամբողջությամբ խոթելով բերանը:

— Դրանից հետո ստանում ես «Ո», այսինքն՝ «Ողորմելի», — կեղծ հաղթական շարժումով երկու ձեռքերը բարձրացնելով ասաց Ռոնը, — իսկ դրանից հետո էլ «Ս», այսինքն՝ «Սուկալի»...

— Եվ վերջապես «Տ», — հիշեցրեց Զորջը:

— «Տ»... — կրկնեց Հերմիոնան՝ զգվանքի արտահայտությամբ, — նույնիսկ ավելի ցա՞ծր, քան «Ս»-ն... Դա ի՞նչ կարող է նշանակել...

— «Տրոլ», — մտերմավարի բացատրեց Զորջը:

Հարրին նորից ծիծաղեց, թեև համոզված չէր, արդյոք Զորջը կատակում էր, թե լուրջ էր ասում: Նա պատկերացրեց, թե ինչպես է ինքը փորձելու Հերմիոնայից գաղտնի պահել, որ «Ս» է ստացել ՀԱՍ-ի բոլոր քննություններից և անմիջապես որոշեց, որ դրանից հետո ավելի շատ է աշխատելու:

— Հե՞յ, ժողովու՞րո՛, դուք ստուգայցով դաս դեռ չե՞ք ունեցել, — հարցրեց Ֆրեդը բոլորին:

— Ո՛չ, — անմիջապես պատասխանեց Հերմիոնան, — իսկ դու՞ք...

— Հենց նոր ունեցանք, ձաշից առաջ, — ասաց Զորջը, — Հմայախոսքերի դասին...

— Ինչի՞ նման էր, — միասին հարցրին Հարրին ու Հերմիոնան:

Ֆրեդն ուսերը թոթվեց:

— Այնքան էլ վատ չէր: Ամբողջն ուղղակի նստել էր մի անկյունում և ինչ-որ քան էր գրում մի նորատախտակի վրա: Դեհ, Ֆլիթվիքին էլ իո գիտեք... Նա իրեն այնպես էր պահում, ասես Ամբողջն իրեն հյուր էր եկել: Եվ կարծես բոլորովին էլ վատ չէր զգում իրեն: Ամբողջը շատ չխոսեց... Մի քանի հարց տվեց Ալիսիային, թե ինչի նման են սովորաբար մեր դասերը: Ալիսիան ասաց, որ ինքը շատ է սիրում Հմայախոսքերի դասերը և... այդքանը:

— Չեմ պատկերացնում, թե ինչ թերություն պիտի գտնի ծերուկ Ֆլիթվիքի մոտ, — ասաց Զորջը, — նա սովորոբար այնպես է անում, որ բոլորը նորմալ գնահատականով քննություններ հանձնեն:

— Ի՞նչ ունեք կեսօրից հետո, — հարցրեց Ֆրեդը Հարրիին:

— Թրելոնի...

— «Տ», եթե երբեք ընդհանրապես գամ քննությանը:

— Իսկ հետո նաև Ամբրիջ ունենք:

— Դեհ, քեզ լավ կպահես և այսօր կրիվ չանես Ամբրիջի հետ, — ասաց Զորջը, — Անջելինան կխելազարվի, եթե դու նորից քվիդիչի պարապմունք բաց թռղնես:

Բայց Հարրին ստիպված չեղավ սպասել Ինքնապաշտպանություն և ուժերից դասին՝ այդ օրը պրոֆեսոր Ամբրիջին կրկին տեսնելու համար: Նա արդեն սկսել էր հանել պայուսակից իր Երազների օրագիրը, Բախտագուշակության ստվերախիտ դասասենյակի հեռավոր անկյուններից մեկում նստած, երբ Ռոնը արմունկով բոթեց նրա կողերին: Շրջվելով, նա տեսավ հատակի սահադրնակից հայտնվող պրոֆեսոր Ամբրիջին: Դասարանը, որը մինչ այդ զվարթ շատախոսում էր, հանկարծ սսկվեց: Զայնային ֆոնի կտրուկ փոփոխությունը ստիպեց պրոֆեսոր Թրելոնիին, որն այդ պահին զբաղված էր Երազների Բախտագուշակի օրինակներ բաժանելով, շրջվել:

— Բարի օր, պրոֆեսոր Թրելոնի, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը իր սովորական լայն ժպիտով, — հուսով եմ, դուք ստացել եք իմ Երկտողը՝ ձեր ստուգայցի ամսաթվի և ժամի մասին:

Պրոֆեսոր Թրելոնին կարծ գլխով արեց և, շատ սրտնեղած տեսքով թիկունքը դարձնելով դեպի պրոֆեսոր Ամբրիջը, շարունակեց բաժանել գոքերը: Դեռ ժպտալով պրոֆեսոր Ամբրիջը ճանկեց մոտակա բազկաթոռը և քարշ տվեց այն դասարանի առաջ այնպես, որ այն ընդամենը մի քանի մատնաչափ հեռու լինի պրոֆեսոր Թրելոնիի բազկաթոռից: Հետո նա նստեց, հանեց նոթատախտակը իր ծաղկազարդ պայուսակից, զինվեց գրչափետուրով ու սպասումով լի հայցքով նայեց պրոֆեսոր Թերելոնիին:

Պրոֆեսոր Թրելոնին թեթևակի դողացող ձեռքերով քիվ փաթաթվեց իր շալի մեջ և զննեց դասարանը ակնոցի հսկայական, հաստ ոսպնյակների միջով:

— Այսօր մենք կշարունակենք կանխատեսողական երազների ուսումնասիրությունը, — խիզախորեն փորձելով պահպանել իր ձայնի սովորական առեղծվածային երանգը, ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին, թեև ձայնը թեթևակի դողում էր. — Խնդրում եմ զույգերի բաժանվեք և Բախտագուշակի օգնությամբ սկսեք մեկնաբանել միմյանց ամենավերջին գիշերային տեսիլքները:

Նա կարծես մի շարժում արեց իր տեղը վերադառնալու նպատակով, բայց տեսնելով, որ պրոֆեսոր Ամբրիջը նստած է լինելու իր կողքին, անմիջապես ճանապարհը փոխեց դեպի Փարվաթին և Լավենդերը, ովքեր արդեն խորասուզվել էին Փարվաթի վերջին երազի քննարկման մեջ:

Հարրին բաց արեց Երազների բախտագուշակը՝ շարունակելով գաղտագողի դիտել Ամբրիջին: Վերջինս արդեն գրառումներ էր անում իր նոթատախտակի վրա: Մի քանի րոպե անց նա ոտքի կանգնեց ու սկսեց քայլել սենյակում Թրելոնիի հետևից՝ այստեղ-այնտեղ հարցեր տալով և ուշադիր լսելով նրա խոսակցությունը ուսանողների հետ: Հարրին շտապ գլուխը ցած կախեց իր գրքի վրա:

— Արա՛գ, մի երազ բստրի՛, — ասաց նա Ոոնին, — Եթե այդ պառավ դոդոշը մեր կողմը գա:

— Անցած անգամ էլ եմ ես մտածել, — բողոքեց Ոոնը, — հիմա քո հերթն է, դու մի երազ ասա՛...

— Օ՛հ, ես չգիտե՛մ...— ասաց Հարրին հուսահատորեն, որը չէր կարող իիշել արդյոք որևէ բան տեսե՞լ էր անցած մի քանի օրերի ընթացքում: — Լա՛վ, ասենք թե ես երազում տեսել եմ, որ խեղդում եմ Սնեյփին իմ կաթսայի մեջ: Հա՛, դա ես կարող եմ ասել:

Ոոնը փոթկաց՝ բացելով իր Երազների բախտագուշակը:

— Շատ լավ, ուրեմն մենք կարող ենք քո տարիքն ավելացնել այն ամսաթվին, երբ տեսել ես երազը, դրան էլ կգումարենք տեսած թեմայի անվան տառերի թիվը... իսկ դա ո՞րը կլինի. «Խեղդել», թե՝ «կաթսա», թե՝ «Սնեյփ»...

— Նշանակություն չունի, որևէ մեկը վերցրու, — ասաց Հարրին՝ հասցնելով մի հայացք նետել հետ: Պրոֆեսոր Ամբրիջը կանգնած էր պրոֆեսոր Թրելոնիի ուսին մոտ՝ գրառումներ անելով իր նոթատախտակի

վրա, մինչ Բախտագուշակության ուսուցիչը հարցեր էր տալիս Նեվիլին նրա երազների օրագրի մասին:

— Ասացիր, ո՞ր օրվա գիշերն ես տեսել այդ երազը, — հարցրեց հաշվարկների մեջ խորասուզված Ռոնը:

— Չգիտե՞մ, թո՞ղ լինի անցած գիշեր, կամ երբ ուզում ես, — պատասխանեց Հարրին՝ փորձելով միևնույն ժամանակ լսել, թե ինչ էր ասում Ամբրիջը պրոֆեսոր Թրելոնիին: Նրանք ընդամենը մեկ սեղան էին հեռու իրենից ու Ռոնից: Պրոֆեսոր Ամբրիջը կրկին ինչ-որ գրառում էր անում իր նոթատախտակի վրա, իսկ պրոֆեսոր Թրելոնին ծայրահեղ նյարդայնացած տեսք ուներ:

— Ասացեք խնդրե՞մ, — ասաց Ամբրիջը՝ նայելով Թրելոնիին, — որքա՞ն ժամանակ եք զբաղեցնում այս պաշտոնը:

Պրոֆեսոր Թրելոնին խոժոր նայեց նրան, ձեռքերը կրծքին խաչած և ուսերը հավաքած, ասես պատրաստվում էր ինքն իրեն հնարավորինս պաշտպանել ստուգայցի ստորացումից: Մի փոքր դադարից հետո, որի ընթացքում նա կարծես եկավ այն եզրակացության, որ հարցն այնքան էլ հարձակողական չէր, և ինքը կարող է ողջամտորեն պատասխանել դրան, խորապես վրդովված ձայնով ասաց.

— Գրեթե տասնվեց տարի:

— Բավականին երկար ժամանակ է, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ ինչ-որ գրառում անելով իր նոթատետրում, — ուրեմն հենց պրոֆեսոր Դամբլդորն է նշանակել ձեզ:

— Այո՛, — կարծ ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը ևս մի գրառում արեց:

— Եվ դուք հանրահայտ Պայծառատես Կասանդրա Թրելոնիի մեծ-մեծ-մեծ-ծո՞ռն եք:

— Այո՛, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ գլուխը մի քիչ ավելի բարձր պահելով:

Եվս մեկ գրառում նոթատախտակի վրա:

— Բայց ես կարծում եմ, և ուղղեք ինձ, եթե սխալվում եմ, որ դուք ընտանիքում Կասանդրայից հետո, երկրորդն եք, որը նույնպես Պայծառատեսություն ունի:

— Այդ հատկությունները հաճախ... ըշմ... երեք սերունդը մեկ են դրսնորվում, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին:

Պրոֆեսոր Ամբրիջի դոդոշանման ժայռուն ավելի լայնացավ:

— Անշու՛շտ, — քաղցրաձայն ասաց նա՝ ևս մեկ գրառում անելով: — Դեհ, ուրեմն չէի՞ք կարողանա ինչ-որ բան կանխագուշակել ինձ համար, — և դեռ ժայռալով հարցական նայեց Թրելոնինին:

Պրոֆեսոր Թրելոնին այնպես ձգվեց, ասես նրա համար դժվար էր հավատալ ականջների լսածին:

— Ես չեմ հասկանում ձեզ, — ասաց նա՝ ջղածիգ քաշքշելով պարանոցին փաթաթված շալը:

— Ես ուզում եմ, որ մի կանխագուշակություն անեք ինձ համար, — հստակ ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը:

Հարրիի ու Ռոնի նման գրեթե բոլոր մյուսներն այդ պահին գաղտագողի դիտում և լսում էին նրանց բացած գրքերի հետևից: Դասարանի մեծամասնությունն անթարթ նայում էր պրոֆեսոր Թրելոնին, մինչ վերջինս ամբողջ հասակով մեկ ձգվեց՝ զնզզնգացնելով իր հուլունքներն ու ապարանջանները:

— Ներքին աչքը իրամանով չի՛ Տեսնում, — ասաց նա շատ կռվազան առողջանությամբ:

— Հասկանում եմ, — մեղմիկ ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ ևս մեկ գրառում անելով իր նոթատախտակի վրա:

— Ես... բայց... բայց... սպասե՛ք, — հանկարծ ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ փորձելով վերականգնել իր սովորական եթերային ձայնը, թեև առեղջվածայնության ազդեցությունը խախտվեց բարկության դողից, — Ես... Ես կարծում եմ... Ես մի բան տեսնում եմ... մի բան, որը կապված է ձեզ հետ... Այո՛, Ես մի բան զգում եմ ... Դա մի մութ բան է... Դա մի շատ վտանգավոր բան է:

Պրոֆեսոր Թրելոնին դողացող մատը ցցեց պրոֆեսոր Ամբրիջի վրա, որը շարունակում էր բարձրացրած հոնքերով ժայռալ նրան:

— Վախենամ... Վախենամ, որ ձեզ շատ մեծ վտանգ է սպառնում, — դրամատիկորեն վերջացրեց պրոֆեսոր Թրելոնին:

Մի պահ դադար տիրեց: Պրոֆեսոր Ամբրիջը ոտքից գլուխ զննեց պրոֆեսոր Թրելոնինին:

— Բարի՛, — մեղմիկ ասաց նա՝ կրկին ինչ-որ բան խզբգելով իր նոթատախտակի վրա, — Դեհ, եթե դա լավագույնն է, ինչ կարող եք...

Նա շրջվեց՝ պրոֆեսոր Թրելոնիին թռղնելով անշարժ կանգնած, ալեկոծվող կրծքով: Հարրին որսաց Ունի հայացքը և գիտեր, որ Ունը մտածում էր Ճիշտ այն, ինչ ինքը: Նրանք երկուսն էլ գիտեին, որ պրոֆեսոր Թրելոնին ծեր խաբերա էր, բայց մյուս կողմից, նրանք այնքան էին զգվում Ամբրիջից, որ ամեն ինչում Թրելոնիի կողմից էին... մինչև մի քանի վայրկյան անց նա չհարձակվեց նրանց վրա:

— Դեհ, — անբնորոշ կտրուկ ասաց նա՝ իր երկար մատներով ձրթացնելով Հարրիի քթի տակ, — խնդրում եմ ցույց տվեք, թե ինչ եք արել ձեր երազների օրագրում:

Եվ այն պահից հետո, երբ պրոֆեսոր Թրելոնին ձայնը գլուխը գցած սկսեց մեկնաբանել Հարրիի բոլոր երազները (որոնք բոլորը և նույնիսկ այն երազները, որոնցում նա ծեծած վարսակի շիլա էր ուտում, ակնհայտորեն կանխագուշակում էին նրա սարսափելի ու վաղաժամ մահը), Հարրին արդեն այնքան էլ մեծ կարեկցանք չէր զգում նրա նկատմամբ: Ամբողջ ժամանակ պրոֆեսոր Ամբրիջը կանգնած էր նրանից մի քանի քայլ հեռու և շարունակ գրառումներ էր անում իր նոթատախտակի վրա: Իսկ երբ զանգը ինչեց, նա առաջինը իջավ արծաթե սանդուղքով և արդեն սպասում էր նրանց Սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասարանում, երբ տասը րոպե անց բոլորը տեղ հասան:

Նա ժպտում էր և քթի տակ ինչ-որ բան էր երգում, երբ բոլորը մտան դասասենյակ: Հարրին ու Ունը պատմեցին Հերմիոնային, որը Արիֆմանտիկայի դասից էր գալիս, թե ինչ էր կատարվել Բախտագուշակության դասին: Մինչ պայուսակներից հանում էին Պաշտպանության հրաշագործական տեսության դասագրքերը, մինչ Հերմիոնան կհասցներ որևէ հարց տալ, պրոֆեսոր Ամբրիջը կոչ արեց բոլորին կարգ ու կանոն պահպանել, և դասարանում լռություն տիրեց:

— Կախարդական փայտիկները պահե՛ք, — ժպտադեմ հրահանգեց նա բոլորին, և նրանք, ովքեր դեռ հույսեր ունեին, որ կախարդական փայտիկները կարող են պետք գալ դասի ժամանակ, տխուր հետ դրեցին դրանք պայուսակների մեջ:

— Քանի որ անցած դասին մենք ավարտեցինք Գլուխ մեկը, խնդրում եմ բաց ամել տասնիններորդ էջը և սկսել ընթերցել Գլուխ երկուսը, «Ընդհանուր պաշտպանական տեսությունները և դրանցից շեղվող մոտեցումները»։ Խոսելու կարիք չկա:

Դեռ շարունակելով ժպտալ՝ նա շատ ինքնագոհ նստեց իր սեղանի մոտ։ Ամբողջ դասարանը լսելի հոգոցով բաց արեց տասնիններորդ էջը։ Հարրին ձանձրույթով մտածեց, արդյոք այդ գրքում բավարար թվով գլուխներ կան, որ իրենք ամբողջ տարվա ընթացքում զբաղված լինեն ընթերցանությամբ, և արդեն պատրաստվում էր ստուգել գրքի գլուխների ցանկի էջը, երբ նկատեց, որ Հերմիոնան կրկին ձեռք էր բարձրացրել։

Պրոֆեսոր Ամբրիջը նույնպես նկատել էր դա։ Դեռ ավելին, նա կարծես մի նոր ռազմավարություն էր ընտրել նման հանգամանքի համար։ Նա չձևացրեց, իբր չի տեսնում Հերմիոնայի բարձրացրած ձեռքը, ոտքի կանգնեց և դանդաղ քայլեց դեպի առաջին շարքի նստարաններն ու կանգնեց Հերմիոնային դեմ-դիմաց։ Հետո առաջ թեքվեց և շշնչաց այնպես, որ մյուսները չլսեն.

- Այս անգամ ի՞նչ է եղել օրիորդ Գրեյնչեր։
- Ես արդեն կարդացել եմ Գլուխ երկուսը, — ասաց Հերմիոնան։
- Ուրեմն կարդացեք Գլուխ երեքը։
- Ես այն նույնպես կարդացել եմ։ Ես արդեն կարդացել եմ ամբողջ գիրքը։

Պրոֆեսոր Ամբրիջը թարթեց, բայց գրեթե վայրկենապես վերականգնեց իր ինքնատիրապետումը։

— Դեհ, այդ դեպքում, ուրեմն դուք ինձ կարող եք ասել, թե ինչ է ասում Սլինքարդը չարակնության դեմ օգտագործվող հմայանքների մասին Տասնինգերորդ գլխում։

— Նա ասում է, որ հակա-չարակնիքները սխալ են անվանվել, — անմիջապես պատասխանեց Հերմիոնան, — նա ասում էր, որ «հակա-չարակնիքը» ընդամենը մի անուն է, որը մարդիկ տալիս են իրենց չարակնիքներին, երբ ուզում են, որպեսզի դրանք ավելի դրական հնչեն։

Պրոֆեսոր Ամբրիջը հոնքերը բարձրացրեց, և Հարրին գիտեր, որ նա տպավորված էր, նույնիսկ իր կանքին հակառակ։

- Բայց ես նրա հետ համաձայն չեմ, — շարունակեց Հերմիոնան։

Պրոֆեսոր Ամբրիջի հոնքերը նույնիսկ մի քիչ էլ բարձրացան, և նրա հայացքն ընդգծված սառը դարձավ:

— Դուք համաձայն չե՞ք, — կրկնեց նա:

— Այո՛, համաձայն չեմ, — ասաց Հերմիոնան, որն ի տարբերություն Ամբրիջի, չեր շշնչում, այլ խոսում էր պարզ լսելի ծայնով, և արդեն իր վրա էր գրավել ամբողջ դասարանի ուշադրությունը: — Պարոն Սլինքարդն ակնհայտորեն չի սիրում չարակնիքները, բայց ես կարծում եմ, որ նրանք կարող են շատ օգտակար լինել, երբ օգտագործվում են պաշտպանական նպատակներով:

— Օ՛հ, իրոք, այդպե՞ս եք կարծում, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ մոռանալով շշնչալու մասին և մեջքն ուղղեց: — Դեհ, վախենամ, որ այս դասարանում կարևոր է պարոն Սլինքարդի կարծիքը, բայց ոչ ձերը, օրիորդ Գրեյնջե՛ր:

— Բայց... — սկսեց Հերմիոնան:

— Բավական է, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը: Նա վերադարձավ դասարանի առաջ և կանգնեց այնտեղ ի տես բոլորի: Դասի սկզբում նրա ցուցադրած ինքնագոհության հետքն էլ չեր մնացել, — օրիորդ Գրեյնջե՛ր, ես իինգ միավոր եմ հանում Գրիֆինդոր միաբանության հաշվից:

Անմիջապես դժգոհ մրգմրթոցներ լսվեցին բոլոր կողմերից:

— Ինչի՞ համար, — բարկացած ասաց Հարրին:

— Մի՛ խառնվիր, — մտահոգված շշնչաց Հերմիոնան:

— Իմ դասն անհմաստ ընդհատումներով խանգարելու համար, — շատ հանգիստ ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — ես այստեղ եմ՝ ձեզ սովորեցնելու առաքելությամբ... Նախարարության ընդունած մեթոդները ուսանողների կարծիքների կարիքը չունեն, հատկապես այնպիսի բաների մասին, որոնցից նրանք ընդհանրապես շատ քիչ բան են հասկանում: Կարծում եմ, որ այս առարկայի ձեր նախորդ ուսուցիչները ձեզ ավելի շատ ազատություն են տվել, բայց նրանցից և ոչ մեկը, թերևս բացի պրոֆեսոր Քուիրելից, որն առնվազն սահմանափակել էր ուսումնական ծրագիրը տարիքային համապատասխանության թեմաներով, չեր անցնի Նախարարության տեսչական ստուգումը:

— Հա՞, Քուիրելը շատ մեծ ուսուցիչ էր, — բարձրաձայն ասաց Հարրին, — ընդամենը մի շատ փոքր թերությամբ, որ Լորդ Վոլդեմորթը տզրուկի պես բնակվում էր նրա ծոծրակին:

Այս հայտարարությունից հետո շատ բարձր լռություն տիրեց դասարանում, որի նմանը Հարրին դեռ երբեք չէր լսել: Հետո...

— Կարծում եմ, որ ևս մեկ շաբաթ հմայապատիժը միայն ձեր օգտին կլինի, պարոն Փո՛թթեր, — ասաց Ամբրիջը քաղցրահունչ սիրալիր ձայնով:

Չ Զ

Հարրիի ձեռքի վերքը հազիվ էր բուժվել, բայց այդ օրը մի քանի ժամ անց վերքը նորից թաց էր ու բորբոքված: Նա չէր բողոքում երեկոյան հմայապատիժներից: Նա որոշել էր Ամբրիջին բավարարություն չպատճառել: Կրկին ու կրկին գրում էր. Ես չպետք է սուտ ասեմ, և նրա շրթունքներից ոչ մի ծայն դուրս չէր գալիս, թեև կտրվածքը խորանում էր ամեն մի տարի հետ:

Այդ երկրորդ շաբաթվա Հմայապատժի ամենավատ հետևանքը, ինչպես կանխատեսել էր Ջորջը, Անջելինայի արձագանքն էր: Նա բռնացրեց նրան երեքշաբթի նախաձաշի ժամին, երբ Հարրին նոր էր հասել Գրիֆինդորի սեղանին և այնքան բարձր գոռաց նրա վրա, որ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն անմիջապես մոտեցավ նրանց ուսուցչական սեղանից:

— Օրիորդ Ջո՛նսոն, ինչպե՞ս եք համարձակվում աղմուկ-աղաղակ բարձրացնել Մեծ դահլիճում: Հինգ միավոր եմ հանում Գրիֆինդորի հաշվից:

— Բայց պրոֆեսո՞ր... նա կրկին իր գլխին մեկ շաբաթվա հմայապատիժ է բերել:

— Ի՞նչ է կատարվում, Փո՛թթեր, — կտրուկ հարցրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ շրջվելով դեպի Հարրին, — Հմայապատիժ... Ումի՞ց...

— Պրոֆեսոր Ամբրիջից, — մրթմրթաց Հարրին՝ խուսափելով նայել պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ակնոցավոր խորաթափանց աչքերի մեջ:

— Դուք ուզում եք ասել, — ասաց նա՝ ծայնը այնքան իջեցնելով, որպեսզի մի խունբ հետաքրքրասեր ռեյվենքլոցիներ չկարողանան լսել իրեն, — որ անցած երկուշաբթի իմ նախազգուշացումից հետո դուք կրկին կորցրե՞լ եք ինքնատիրապետումը պրոֆեսոր Ամբրիջի դասին:

— Այո՛, — զլիսիկոր մրթմրթաց Հարրին:

— Փո՛թթեր, դուք պետք է հավաքեք ձեզ... Ձեզ շատ լուրջ փորձություններ են սպասվում: Եվս հինգ միավոր Գրիֆինդորի հաշվից:

— Բայց.... Ի՞նչ... Պրոֆե՛սոր, ո՛չ, — այդ անարդարությունից գլուխը կորցրած ասաց Հարրին, — նա ինձ արդեն պատժել է, ինչու՞ եք դուք էլ միավոր հանում Գրիֆինդորից:

— Որովհետև հմայապատիժները կարծես ոչ մի ազդեցություն չեն ունենում ձեզ վրա, — բարկացած ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Այլև բողոքի ոչ մի խոսք չասե՛ք, Փո՛թթեր, իսկ ինչ վերաբերում է ձեզ, օրիո՛րդ Զո՛նսոն, դուք ձեր գոռգոռոցը ապագայում կսահմանափակեք միայն քվիդիչի մարզադաշտով, կամ կմոռանաք թիմի կապիտանը լինելու մասին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հետ քայլեց դեպի ուսուցչական սեղանը: Անջեկինան խորագույն զզվանքով լի մի հայացք նետեց Հարրիի վրա և փոթորկալից հեռացավ: Իսկ Հարրին, ականջներից ծուխ թողնելով, փլվեց Ունի կողքին:

— Նա Գրիֆինդորից միավորներ հանեց, միայն այն պատճառով, որ ես ամեն երեկո մի քանի ժամ ստիպված եմ քերել սեփական ձեռքիս մաշկը: Դա ի՞նչ արդարություն է քո կարծիքով...

— Գիտե՛մ, ընկե՛ր, — կարեկցանքով ասաց Ունը, ապիստած միս դնելով Հարրիի ափսեի մեջ, — նա ուղղակի ցնդած է կարգուկանոնի վրա:

Հերմիոնան, սակայն միայն թերթեց իր «Մարզարե» օրաթերթը և ոչինչ չասաց:

— Դու մտածում ես, որ ՄըքԳոնագալը ճիշտ էր, չէ՞՝, — բարկացած ասաց Հարրին՝ Հերմիոնայի դեմքը ծածկող Կորնիլիուս Ֆաջի լուսանկարին:

— Ես շատ կուզենայի, որ նա քեզնից միավորներ չհաներ, բայց ես կարծում եմ, որ նա ճիշտ էր, երբ զգուշացնում էր քեզ, որ ինքնատիրապետումդ չկորցնես Ամբրիջի հետ, — ինչեց Հերմիոնայի ձայնը, մինչ Ֆաջը շատ տպավորիչ շարժուձևով ակնհայտորեն ձառ էր ասում լրագրի առաջին էջից:

Հարրին չխոսեց Հերմիոնայի հետ Հնայախոսքերի ամբողջ դասին, բայց երբ նրանք մտան Կերպափոխության դասին, նա մոռացավ, որ ինքը բարկացած էր Հերմիոնայի վրա: Պրոֆեսոր Ամբրիջը նոթատախտակը

ձեռքին նստած էր անկյունում, և միայն նրա տեսքը բավական էր, որ առավոտյան նախաձաշի ժամին կատարվածը դուրս թռչեր Հարրիի գլխից:

— Գերազա՞նց է, — շշնջաց Ռոնը, երբ նրանք նստեցին իրենց սովորական տեղերում, — հիմա կտեսնենք,թե ինչպես Ամբրիջը կստանա իր արժանին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դասարան մտավ առանց նույնիսկ հեռավոր ակնարկի, որ իրազեկ է պրոֆեսոր Ամբրիջի ներկայության մասին:

— Ուշադրություն, — ասաց նա և անմիջապես լռություն տիրեց, — պարոն Ֆինիգան, խնդրում եմ, վերցրեք բոլորի տնային աշխատանքները և հետ բաժանեք... Օրիորդ Բրա՛ուն, խնդրում եմ վերցրեք մկներով այս տուփը... Վերջ տվեք այդ հիմարությանը... Նրանք ձեզ ոչ մի վնաս չեն պատճառի, աղջի՛կ... և մեկական մկնիկ տվեք ուսանողներից յուրաքանչյուրին:

— Հեմ, հեմ... — իբր հազար պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ կիրառելով նույն հիմարագույն կամացուկ հազը, որով կիսամյակի տոնական ընթրիքի ժամանակ ընդհատում էր Դամբլդորին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը բացարձակապես ոչ մի ուշադրություն չդարձրեց նրա վրա: Շեյմոսը Հարրիին վերադարձրեց նրա շարադրությունը: Հարրին վերցրեց իր շարադրությունը՝ խուսափելով նայել Շեյմոսի վրա, և մեծագույն հանգստությամբ տեսավ, որ այն գնահատված էր «Ը» (Ընդունելի):

— Լա՛վ... բոլորդ ուշադիր լսե՛ք ինձ... Դին Թոմա՛ս, եթե մի անգամ էլ նման բան անեք մկնիկի հետ, ես ձեզ Հմայապատիժ կտամ... Դասարանի մեծամասնությունը արդեն հաջողությամբ անհետացրել է խխունջներին, և նույնիսկ նրանք, ում խխունջները դեռ որոշ քանակությամբ խեցի էին պահպանել, արդեն հասկացել են հմայանքի էռթյունը: Այսօր մենք կսկսենք...

— Հեմ, հեմ... — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը:

— Այո՞ — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ շրջվելով դեպի Ամբրիջը, քթարմատին այնքան մոտ կիտված հոնքերով, որ դրանք ասես մի երկար հաստ գիծ լինեին:

— Ես մտածում էի, պրոֆե՛սոր, արդյոք դուք ստացե՞լ եք իմ երկտողը տեսչական ստույգայցի օրվա և ժամի...

— Ակնհայտ է, որ ստացել եմ, այլապես կհարցնեի ձեզ, թե ինչ եք անում իմ դասարանում, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ մեջքը դարձնելով դեպի պրոֆեսոր Ամբրիջը: Ուսանողներից շատերը բավարարված հայացքներ փոխանակեցին: — Ինչպես ասում էի. այսօր մենք ավելի բարդ անհետացման վարժություն ենք անելու մկների հետ: Անհետացման համայխոսքը...

— Հեմ, հեմ...

— Ինձ շատ հետաքրքիր է, — փոթորկալից ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ շրջվելով դեպի պրոֆեսոր Ամբրիջը, — թե ինչպես եք պատրաստվում գաղափար կազմել իմ սովորական ուսուցչական մեթոդների մասին, եթե շարունակեք ընդհատել ինձ: Ես սովորաբար ոչ մեկին թույլ չեմ տալիս խոսել իմ դասերի ընթացքում:

Պրոֆեսոր Ամբրիջն այնպիսի տեսք ընդունեց, ասես հենց նոր մի ապտակ ստացավ երեսին: Նա ոչինչ չասաց, բայց ուղղեց իր նոթատախտակին ամրացված մազաղաթը և սկսեց կատաղի արագությամբ ինչ-որ բան գրել:

Բացարձակ անտարբերությամբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շրջվեց ու կրկին դիմեց դասարանին.

— Ինչպես ասում էի, Անհետացնող հմայանքները ավելի բարդ են դառնում, կախված այն կենդանու կառուցվածքի բարդությունից, որին պետք է անհետացնեք: Քանի որ խխունջը անողնաշարավոր կենդանի է, նրան անհետացնելը մեծ բարդություն չի ներկայացնում: Մինչդեռ մուկը, քանի որ կաթնասուն է, շատ ավելի դժվար է ենթարկվում անհետացման հմայանքին: Ուստի սա այն հրաշագործություններից չէ, որը կարող եք հանգիստ անել՝ մտածելով ձաշին սպասվող կերակրատեսակների մասին: Եվ քանի որ հմայախոսքն արդեն գիտեք, տեսնենք, թե ինչպես եք կատարելու գործողությունը:

— Եվ դեռ նա էլ ինձ քարոզ է կարդում Ամբրիջի հետ ինքնատիրապետումը պահպանելու մասին, — քթի տակ մրթմրթաց Հարրին Ունին, բայց նրա բարկությունը պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի վրա լրիվ անցել էր, և նա չկարողացավ զսպել ժպիտը:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը չհետևեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին այնպես, ինչպես արել էր պրոֆեսոր Թրելոնիի դասին, թերևս շատ լավ հասկանալով,

որ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դա թույլ չի տա: Սակայն նա, անկյունում նստած, շատ ավելի երկար գրառումներ արեց իր նոթատախտակի վրա, և երբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը վերջապես բոլորին կարգադրեց հավաքել գրքերն ու պիտույքները, նա ոտքի կանգնեց՝ դեմքին չարագույժ արտահայտությամբ:

— Դեհ, սկզբի համար վատ չէր, — ասաց Ռոնը՝ սեղանից բարձրացնելով մկան մի երկար, դողդողացող պոչ և հետ գցեց այն Լավենդերի բռնած տուփի մեջ, որով նա անցնում էր շարքերով՝ հետ հավաքելով մկներին:

Մինչ դուրս էին գալիս դասասենյակից, Հարրին տեսավ, ինչպես պրոֆեսոր Ամբրիջը մոտեցավ ուսուցչական սեղանին: Նա գլխով նշան արեց Ռոնին, որն էլ իր հերթին նշան արեց Հերմիոնային, և նրանք երեքով դիտավորյալ ոտքները կախ գցեցին՝ ականջ դնելու համար:

— Որքա՞ն ժամանակ եք դասավանդում Հոգվարթսում, — հարցրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը:

— Այս դեկտեմբերին կլինի երեսուն ինը տարի, — չոր ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ աղմուկով փակելով իր պայուսակը:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը գրառում արեց:

— Շատ բարի, — ասաց նա, — տասն օրից կուղարկեմ ձեզ իմ ստուգայցի արդյունքների հաշվետվությունը:

— Անհամբերությամբ կսպասեմ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը սառն ու անտարբեր ձայնով և դուրս եկավ դռնից: — Շտապե՞ք, դու՞ք, երե՞քդ, — ավելացրեց նա՝ իրենից առաջ դռնից դուրս քշելով Հարրիին, Ռոնին և Հերմիոնային:

Հարրին չկարողացավ զսպել իրեն, որպեսզի չժպտա ՄըքԳոնագալին և կարող էր երդվել անգամ, որ նրանից պատասխան ժպիտ ստացավ:

Նա մտածում էր, որ այդ օրը Ամբրիջին կրկին կտեսին միայն երեկոյան իր Հնայապատժի ժամին, բայց սխալվում էր: Երբ քայլում էին մարգագետնով դեպի Անտառը՝ Կախարդական կենդանիների խնամքի դասին, նրանք կրկին հանդիպեցին նրան: Ամբրիջն իր նոթատախտակով զինված, պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի կողքին կանգնած սպասում էր նրանց:

— Եթե չեմ սխալվում, սովորաբար այս դասը դու՞ք չեք վարում, — լսեց Հարրին նրա հարցը, երբ հասան իշոտնուկ սեղանին, որտեղ գերեվարված

կոճղապայիկների մի խումբ զբաղված էր ծառոջիլներ բռնելով, և սեղանը վխտում էր բազմաթիվ կենդանի ձյուղային ուստիկներով:

— Ո՞չ, դուք չեք սխալվում, — ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը՝ ձեռքերը դրած մեջքին և վերուվար անելով կրունկների վրա, — Ես փոխարինող ուսուցիչ եմ և այս պահին փոխարինում եմ պրոֆեսոր Հագրիդին:

Հարրին անհանգիստ հայացքներ փոխանակեց Ռոնի և Հերմիոնայի հետ: Մալֆոյը ինչ-որ բան էր փսխում Քրեբին ու Գոյլին: Նա անկասկած բաց չէր թողնի այս հնարավորությունը Հագրիդի մասին Նախարարության ներկայացուցչին հեքիաթներ պատմելու համար:

— Հեմ... — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ ձայնը իջեցնելով, թեև Հարրին միևնույն է պարզ լսում էր նրա ասածները, — հետաքրքիր է... Տարօրինակ է, որ Տնօրենը խուսափեց ինձ տեղեկություն տալ նրա բացակայության վերաբերյալ... Կարո՞ղ եք ինձ ասել, թե ինչ պատճառով է պրոֆեսոր Հագրիդն այսքան ուշանում կիսամյակից:

Հարրին տեսավ Մալֆոյի հետաքրքրված հայացքը, որն ուշադիր հետևում էր Ամբրիջին ու Գրաբլի-Փլանքին:

— Դժվար թե կարողանամ ձեզ որևէ բան ասել, — ցրված ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը, — ինքս ձեզնից շատ բան չգիտեմ այդ մասին: Դամբլդորն ինձ մի քու էր ուղարկել նամակով, որտեղ հարցնում էր, արդյոք չեմ կարող մի քանի շաբաթով փոխարինել իր ուսուցիչներից մեկին: Ես էլ ընդունեցի նրա առաջարկը... Այդքանը գիտեմ: Դեհ ինչ... Դասը չսկսե՞նք:

— Այո՛, խնդրե՛մ, սկսե՛ք, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ ինչ-որ բան խզեցնելով իր նորատախտակի վրա:

Այս դասին Ամբրիջը մի լրիվ նոր մարտավարություն կիրառեց և սկսեց շրջել ուսանողների միջև՝ տարբեր հարցեր տալով նրանց կախարդական կենդանիների մասին: Շատերը կարողացան լավ պատասխաններ տալ, և Հարրիի ոգին փոքր-ինչ բարձրացավ, գոնե դասարանը Հագրիդին սևերես չթողեց:

— Ընդհանուր առնամբ, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ վերդառնալով պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի մոտ՝ Դին Թոմասին երկար հարցաքննելուց հետո, — ի՞նչ կարծիք ունեք դուք, որպես ուսուցչական կազմի ժամանակավոր անդամ, որպես անկողմնակալ դիտորդ, եթե կարելի է

այդպես ասել, Հոգվարթսի մասին... Կարծում եք, որ բավարա՞ր օժանդակություն եք ստանում դպրոցի ղեկավարությունից:

— Oh, այո՞... Դամբլդորը գերազանց տնօրեն է, — սրտանց ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը: — Այո՞, ես շատ գոհ եմ այստեղ ընդունված կարգերից և կարելի է ասել, ուրախ եմ, որ աշխատում եմ այստեղ:

Շատ քաղաքավարի թերահավատ արտահայտությամբ, Ամբրիջը մի փոքրիկ գրառում արեց իր նոթատախտակի վրա և շարունակեց.

— Եվ ի՞նչ եք պատրաստվում ընդգրկել ձեր այս տարվա ուսումնական ծրագրի մեջ, եթե իհարկե պրոֆեսոր Հագրիդը չվերադառնա:

— Oh, ես նրանց կծանոթացնեմ այն բոլոր արարածների հետ, որոնք առավել հաճախ են պատահում ՀԱՍ-ի քննաթերթիկներում, — ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը, — թեև մեզ շատ քիչ բան է մնացել... Նրանք արդեն ծանոթ են միեղջյուրների և թատաների հետ: Ես կարծում եմ, որ մենք դեռ կանցնենք խոզակյուսներին և թամբախոճիճներին, և ես կիրամ, որ նրանք կարողանան ճանաչել ու տարբերել կռապարիկներին՝ խիլարիկներից, դեռ գիտեք...

— Իրոք, կարծում եմ, որ ամեն դեպքում դուք գիտեք, թե ինչ եք անում, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, մի շատ ակնհայտ ծիտիկ նկարելով իր նոթատախտակի վրա: Հարրիին դուր չեկավ այն շեշտադրումը, որը նա արեց «դուք» բարի վրա, և ավելի քիչ դուր եկավ այն հանգամանքը, որ հաջորդ հարցը նա տվեց Գոյլին:

— Լսել եմ, որ այս դասի ժամանակ դժբախտ պատահարներ են եղել, որոնց արդյունքում ուսանողները մարմնական վնասվածքներ են ստացել:

Գոյլը ապուշի պես լայն բացած բերանով ժպտաց: Մալֆոյը շտապեց պատասխանել հարցին:

— Դա ես եմ եղել, — ասաց նա, — ես մի խորաբաց վերք էի ստացել հիպոգրիֆի հարձակումից:

— Հիպոգրիֆի՞... — Կրկնեց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ արագ-արագ ինչ-որ բան գրելով:

— Միայն որովհետև հիմարաբար չարեց այն, ինչ ասել էր նրան Հագրիդը, — բարկացած ասաց Հարրին:

Ունը և Հերմիոնան միասին խուլ տնքացին: Պրոֆեսոր Ամբրիջը դանդաղ գլուխը շրջեց դեպի Հարրին:

— Կարծում եմ, որ դուք ևս մեկ երեկո հնայապատիժ վաստակեցիք, — մեղմիկ ասաց նա: — Դեհ ի՞նչ, շատ շնորհակալ եմ, պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանք, կարծում եմ, որ այսքանը ինձ միանգամայն բավարար էր այստեղ: Դուք իմ տեսչական ստուգայցի արդյունքների հաշվետվությունը կստանաք տասն օրից:

— Հիանալի է, — ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը, և պրոֆեսոր Ամբրիջը մարգագետնով քայլեց դեպի ամրոցը:

ՀՀ Զ

Գրեթե կեսգիշեր էր, երբ Հարրին դուրս եկավ Ամբրիջի աշխատասենյակից: Նրա ձեռքն այնքան ուժեղ էր արնահոսում, որ արդեն լրիվ արնոտել էր այն շարֆը, որով նա փաթաթել էր այն: Նա սպասում էր, որ ընդհանուր սենյակը պետք է լրիվ դատարկ լիներ, բայց Ռոնը և Հերմիոնան նրան էին սպասում: Նա շատ ուրախ էր նրանց տեսնելու համար, առավել ևս որ Հերմիոնան ավելի տրամադրված էր կարեկցանքի դրսնորման, քան քննադատության:

— Ահա, վերցրու՛, — հոգատարությամբ ասաց նա՝ դեղին հեղուկով լի մի փոքր ձենապակե թասիկ հրելով նրա կողմը, — ձեռքդ դի՛ր սրա մեջ, սա մուռթափ կոչվող բույսի մանած ու թթու դրած բեղիկների եփուկ է: Պետք է օգնի քեզ:

Հարրին արնահոսող ու անտանելի ցավող ձեռքը դրեց թասիկի մեջ և ցավազրկող հանգստության մի երանելի զգացում ունեցավ: Ծուռթաթը բարձրաձայն մռալով քսմսվեց նրա ոտքերին, հետո թռավ նրա գոգին ու տեղավորվեց:

— Շնորհակալությու՞ն, — երախտագիտությամբ ասաց Հարրին՝ ձախ ձեռքով խտղտելով Ծուռթաթի ականջները:

— Ես միևնույն է, կարծում եմ, որ դու պետք է բողոքես սրա մասին, — ասաց Ռոնը ցածր ձայնով:

— Ո՛չ, — կտրուկ ասաց Հարրին:

— ՄըքԳոնագալն ուղղակի կզմվի, թե ինանա...

— Հա՛, երևի կզմվի, — մռայլ ասաց Հարրին, — և քո կարծիքով, ինչքան ժամանակ պետք կլինի Ամբրիջին, որպեսզի մի նոր հրահանգ անցկացնի

Նախարարությունում, ըստ որի յուրաքանչյուրը, ով բողոքի Բարձրագույն ինկվիզիտորի դեմ, անմիջապես կհեռացվի աշխատանքից:

Ունը բերանը բացեց, որ առարկի, բայց ոչինչ չասաց և, մի պահ բերանը բաց պահելուց հետո, կրկին փակեց ու նահանջեց:

— Սարսափելի արարած է այդ կինը, — ասաց Հերմիոնան խոլ ձայնով, — սարսափելի... Գիտե՞ս, ես մինչև քո գալը հենց դա էի ասում Ունին: Մենք պետք է մի բան անենք նրա դեմ:

— Ես առաջարկեցի թունավորել նրան, — մռայլ ասաց Ունը:

— Ո՞չ... Ես նկատի ունեմ որևէ բան անել նրա սոսկալի ուսուցչական մեթոդների դեմ, մի բան... ինչը կօգնի հակազդել նրա մոտեցումներին, այլապես մենք նրա հետ ընդհանրապես ոչինչ չենք սովորի Պաշտպանությունից, — ասաց Հերմիոնան:

— Բայց ի՞նչ կարող ենք անել մենք այդ կապակցությամբ, — հորանջելով ասաց Ունը, — արդեն շատ ուշ չի՞... Նա իր գործն է անում, և նա այստեղից չի հեռանա: Ֆաջն ամեն ինչ կանի, որպեսզի նա այստեղ մնա:

— Դեհ, — մտազբաղ ասաց Հերմիոնան, — գիտե՞ք... այսօր ես մտածում էի դրա մասին... — նա մի քիչ նյարդային հայացք նետեց Հարրիի վրա և շարունակեց, — ես մտածում էի, որ գուցե... գուցե վերջապես ժամանակն է, որ մենք... մենք ինքներս մի բան անենք:

— Ինքներս ի՞նչ անենք, — կասկածամտորեն կրկնեց Հարրին՝ դեռ ձեռքը սուզած պահելով մուռթլափի բեղիկների եփուկի մեջ:

— Դեհ... օրինակ, ինքնուրույն սովորենք Սև ուժերից ինքնապաշտպանությունը, — ասաց Հերմիոնան:

— Վերջացրո՛, — մռնչաց Ունը, — դու ուզում ես, որ մենք լրացուցիչ աշխատանք կատարենք հա՞, իբր մեր տնայինները քիչ են... Հասկանո՞՞ն ես, թե Հարրին ու ես ինչքան հետ ենք տնայիններից, և սա դեռ կիսամյակի երկրորդ շաբաթն է:

— Բայց դա շատ ավելի կարևոր է, քան տնային աշխատանքները, — ասաց Հերմիոնան:

Հարրին ու Ունը աչքերը չռած պլշեցին նրա վրա:

— Ես չեմ կարծում, թե համայն տիեզերքում տնային աշխատանքից ավելի կարևոր բան կա քեզ համար, — ասաց Ունը:

— Հիմար չլինե՞ս, իհարկե կա, — ասաց Հերմիոնան, և Հարրին չարագույժ նախազգացումով տեսավ, որ նրա դեմքը հանկարծ շղաց այնպիսի ներքին լուսով, ինչպես ամեն անգամ, երբ նա խոսում էր ՌֆԻՊԱՇի մասին, — ես խոսում եմ ինքնուրույն պատրաստվելու մասին, ճիշտ ինչպես Հարրին ասաց Ամբրիջի առաջին դասի ժամանակ, ինքնուրույն պատրաստվել՝ այն ամենին դիմակայելու համար, ինչը սպասում է մեզ այնտեղ, իրական աշխարհում: Այսինքն մենք պետք է մի բան անենք, որպեսզի համոզվենք, որ իրոք կարող ենք պաշտպանել ինքներս մեզ: Եթե մենք մի ամբողջ տարի ոչինչ չսովորենք...

— Մենք չենք կարող շատ բան անել ինքնուրույն, — ասաց Ունը պաշտպանվող ձայնով, — ուզում եմ ասել... Շատ լա՞վ... Ենթադրե՞նք կարող ենք գնալ գրադարան ու վերցնել բոլոր պաշտպանական մարտական հմայանքների գրքերը ու... անգիր անել դրանք... իսկ հետո երևի փորձենք կատարել...

— Ո՞չ, ես համաձայն եմ, որ մենք արդեն անցել ենք այն փուլը, երբ կարող եինք ինչ-որ բան գրքերից սովորել, — ասաց Հերմիոնան, — մեզ ուսուցիչ է պետք, իսկական լավ ուսուցիչ... մեկը, ով կարող է ցույց տալ մեզ ինչպես օգտագործել հմայանքները և շտկել մեր արածը, եթե ինչ-որ բան սխալ անենք:

— Եթե դու խոսում ես Լուափինի մասին... — սկսեց Հարրին:

— Ո՞չ, ո՞չ... Ես չեմ խոսում Լուափինի մասին, — ասաց Հերմիոնան, — նա հիմա չափազանց զբաղված է Միաբանության գործերով և, ամեն դեպքում, մենք այսպես թե այնպես, կկարողանանք տեսնել նրան միայն Հոգսմիդում, շաբաթվա ազատ օրերին, իսկ դա բավական չի:

— Այդ դեպքում ո՞վ, — ասաց Հարրին՝ խոժոռվելով նրա վրա:

Հերմիոնան մի շատ խոր հոգոց հանեց:

— Չե՞ս հասկանում... — հարցրեց նա, — ես խոսում եմ քո մասին, Հա՛րի:

Մի պահ լռություն տիրեց: Ունի թիկունքում թեթև գիշերային քամին ցնցեց պատուհանների ապակիները, և կրակը բուխարում մարեց:

— Այսինքն ի՞նչ ես խոսում իմ մասին... — հարցրեց Հարրին:

— Այսինքն, ուզում եմ ասել, որ դու՝ կարող ես մեզ սև ուժերից ինքնապաշտպանություն սովորեցնել:

Հարրին անթարթ նայեց նրան: Հետո նա շրջվեց դեպի Ռոնը՝ պատրաստ նրա հետ փոխանակելու այն մտահոգ զարմանքի հայացքներից մեկը, որ իրենք երբեմն սովորություն ունեին փոխանակելու, երբ Հերմիոնան սկսում էր խոսել ԴքիՊԱԾ-ի նման անիրական բաների մասին: Սակայն ի սարսափ Հարրիի, Ռոնը բոլորովին մտահոգ ու զարմացած տեսք չուներ:

Նա մի քիչ խոժոռ էր, բայց ակնհայտորեն խորասուզված էր մտքերի մեջ: Հետո նա ասաց.

- Դա լավ գաղափար է, գիտե՞ս...
- Ի՞նչն է լավ գաղափար, — հարցրեց Հարրին:
- Դու, — ասաց Ռոնը, — որ դու սովորեցնես մեզ:
- Բայց...

Հարրին սկսեց անձայն ծիծաղել՝ համոզված, որ նրանք իրեն ձեռք էին առնում:

- Բայց ես ուսուցիչ չեմ, ես չեմ կարող...
- Հա՛րի, դու միշտ լավագույնն ես եղել ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայից, — ասաց Հերմիոնան:
- Ե՞ս... — թերահավատորեն հարցրեց Հարրին, նույնիսկ ավելի ուժեղ ծիծաղելով, — օ՛հ, ո՛չ... իհարկե, ո՛չ... դու միշտ ինձնից ավելի լավ ես եղել:
- Բոլորովին, — սառնասրտորեն ասաց Հերմիոնան, — դու ինձնից ավելի լավ հանձնեցիր մեր երրորդ տարվա քննությունը, ընդ որում միակ տարում, երբ մենք խելքը գլխին ուսուցիչ ունեինք, որը որևէ բան էր հասկանում այս առարկայից: Բայց ես հիմա քննությունների արդյունքների մասին չեմ խոսում, Հա՛րի: Մի՛ մոռացիր, թե ինչեր ես արել դու:
- Այսինքն ի՞նչեր եմ արել ես...
- Գիտե՞ս ինչ, ես համոզված չեմ, որ շատ կուզենայի, որ նրա նման դանդաղ մտածող մեկը ինչ-որ բան սովորեցներ ինձ, — ասաց Ռոնը Հերմիոնային, քթի տակ կամացուկ ծիծաղելով: Հետո նա շրջվեց դեպի Հարրին և շարունակեց.
- Արի՛ մտածենք, — ասաց նա, դեմքն այնպես ծամածուելով, ինչպես կենտրոնանալու փորձեր անող Գոյլը, — ըըմ... Առաջին տարում՝ դու փրկեցիր Փիլիսոփայական քարը Գիտես-թե-ումից:
- Բայց դա... ուղղակի բախտս բերեց, — ասաց Հարրին, — ես դեռ երեխա էի և ոչ մի փորձ էլ չունեի:

— Երկրորդ տարում, — ընդհատեց Ռոնը, — դու սպանեցիր Բասիլիսկոսին և ոչնչացրիր Ռոդվելին:

— Հա՞յ, բայց եթե ֆոքսը ժամանակին օգնության չգար...

— Երրորդ տարում, — ձայնը բարձրացնելով շարունակեց Ռոնը, — դու միանգամից հեռու քշեցիր մոտ հարյուր ազրայելների...

— Դու շատ լավ գիտես, թե ինչ ֆոկուս էր դա... Եվ եթե ժամադարձը չլիներ...

— Անցած տարի, — գրեթե գոռալով շարունակեց Ռոնը, — դու կրկին հաղթեցիր Գիտես-թե-ում...

— Լսե՞ք ինձ... — արդեն գրեթե բարկացած ասաց Հարրին, որովհետեւ Ռոնը և Հերմիոնան երկուսն էլ քթի տակ ծիծաղում էին, — ուղղակի լսե՞ք ինձ, հա՞... Շատ իրաշալի է հնչում, երբ դուք պատմում եք այդ մասին, բայց այդ ամենը զուտ բախտի բերմամբ է ստացվել... Ես նույնիսկ ինքս էլ չեմ հասկանում, թե ինչ էի անում, ես քո պատմածներց ոչ մեկը նախօրոք չեմ ծրագրել, ես ուղղակի անում էի առաջինը, ինչ գալիս էր մտքիս, և ինձ գրեթե միշտ օգնել են...

Ռոնը և Հերմիոնան դեռ ծիծաղում էին, և Հարրին զգաց, որ այլևս չի կարող զսպել իրեն: Սակայն նա նույնիսկ համոզված էլ չէր, որ բարկանում է նրանց վրա:

— Եվ վերջացրե՞ք այդպես ծիծաղել, ասես դուք մի բան գիտեք, որը ես դեռ չգիտեմ: Մոռանում եք, որ ես ինքս եմ եղել այդ ամենի մեջ, — տաքացած ասաց նա: — Ես գիտեմ, թե ինչպես է եղել ամեն ինչը, պա՞րզ է... Եվ ես այդ ամենից ողջ եմ դուրս եկել, ոչ այն պատճառով, որ փայլուն եմ տիրապետում սև ուժերից պաշտպանության հմտություններին: Ես ողջ եմ մնացել, միայն որովհետև... որովհետև միշտ ճիշտ ժամանակին օգնություն եմ ստացել, կամ որովհետև բախտս բերել է ու ճիշտ եմ կրահել, թե ինչ է պետք անել... Բայց ես ուղղակի կուրորեն եմ անցել այդ ամենի միջով, ես ինքս գաղափար անգամ չունեի, թե ինչ էի անում... Վերջ ՏՎԵՔ ԱՅՆ ՀԻՄԱՐ ԾԻԾԱՂԻՆ...

Մուռթափի եփուկով թասիկն ընկավ հատակին ու փշուր-փշուր եղավ: Հանկարծ Հարրին հասկացավ, որ ոտքի է կանգնել, թեև չէր հիշում, թե երբ էր դա արել: Ծուռթաթը ճողովրել էր բազմոցի տակ: Ռոնի և Հերմիոնայի ժայիտներն անհետացել էին:

— Դուք չգիտեք, թե դա ինչի նման է: Զեզնից ոչ մեկը... ձեզնից ոչ մեկը երբեք նրա առաջ չի կանգնել... Դուք շատ եք սխալվում, եթե կարծում եք, որ ընդամենը մի ժամանյակ համայստեր անգիր անելով և դրանք նրա վրա նետելով, կարելի է հաղթել նրան, ասես դասարանում պարապմունքի կամ քննության ժամանակ... Դա լրիվ ուրիշ բան է... Երբ միայն մի բանում ես համոզված... որ քեզ մահից հեռու պահում է միայն... միայն քո սեփական ուղեղը, որը չի ուզում ընդունել, որ հիմա մեռնելու ես, կամ քո կամքը, կամ չգիտեմ ինչը... Իբր ժամանակ ունես մտածելու, երբ գիտես, որ մի վայրկյանից կմեռնես, կամ կընկնես խելագարության հասցնող տառապանքի մեջ, կամ կտեսնես ինչպես է մեռնում քեզ սիրելի ու հարազատ մեկը... Նրանք մեզ երբեք չեն սովորեցրել դա դասերի ժամանակ... չեն պատմել, թե դա ինչի նման է... Երբ գործ ունես նման բաների հետ... Իսկ դուք երկուսդ նստել եք այդտեղ ու ձեզ այնպես եք պահում, ասես ես մի խելացի փոքրիկ տղա եմ ու լավ եմ հանձնել քննությունը և ահա ողջ ու առողջ կանգնած եմ այստեղ, մինչդեռ Դիգորին ապուշ էր ու քննությունը չհանձնեց ու... Դուք ուղղակի չեք հասկանում... Շատ հեշտությամբ ես կարող էի լինել նրա տեղում, եթե միայն ես պետք չիմենք Վոլդեմորթին այն պահին...

— Մենք նման բան չեինք ասում, ընկե՛ր, — լրիվ թևաթափած ասաց Ունը, — մենք ոչ մի վատ բան չեինք ասում Դիգորիի հասցեին: Մենք չեինք... Դու ուղղակի մեզ լավ չհասկացար...

Նա անօգնական նայեց Հերմիոնային, որը խորապես ցնցված էր:

— Հա՛րի, — վախվորած ասաց նա, — մի՞թե չես հասկանում... Ահա թե ինչու... Ահա թե ինչու հենց դու ես պետք բոլորիս... Մեզ անհրաժեշտ է իմանալ, թե իրականում դա ինչի նման է... Երբ կանգնում ես նրա... Վ-Վոլդեմորթի դեմ...

Դա առաջին անգամն էր, որ Հերմիոնան երբեք արտասանեց Վոլդեմորթի անունը, և հենց այդ հանգամանքը, ավելի քան ուրիշ որևէ բան հանգստացրեց Հարրիին: Դեռ ծանր շնչելով նա հետ ընկավ աթուին՝ նստելիս գիտակցելով, որ ձեռքը կրկին տրովում էր ցավից: Նա ախտուաց, որ կոտրել էր մուռթլավի եփուկով թասը:

— Մտածի՛ր այդ մասին, — կամաց ասաց Հերմիոնան, — խնդրում եմ:

Հարրին պատասխան չգտավ: Նա սկսել էր ամաչել իր անզուսաց բռնկման համար: Նա գլխով արեց՝ գրեթե չգիտակցելով, թե ինչին էր համաձայնություն տալիս:

Հերմիոնան ոտքի ելավ:

— Դեհ լավ, ես գնում եմ քնելու, — ասաց նա՝ ջանալով հնարավորինս բնական ձայնով ասել դա, — ըսմ, բարի գիշեր:

Ունը նույնպես ոտքի ելավ:

— Գալի՞ս ես, — վախվորած հարցրեց նա Հարրիին:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — մի րոպեից... մի րոպեից կգամ: Միայն հավաքեմ այս ամենը:

Նա մատով ցույց տվեց հատակին ընկած ջարդված թասիկի փշուրները:

Ունը գլխով արեց ու դուրս գնաց:

— Ոեպարո, — քթի տակ ասաց Հարրին՝ իր կախարդական փայտիկն ուղղելով ճենապակու փշուրներին: Բոլոր փշուրները հետ թռան ու տեղավորվեցին իրենց ճիշտ տեղերում: Ճենապակե թասիկը կարծես լրիվ նոր լիներ, բայց մուռթլափի եփուկը չվերականգնվեց:

Հանկարծ նա իրեն այնքան հոգնած զգաց, որ պատրաստ էր հետ սուզվել բազկաթուի մեջ ու հենց այդտեղ էլ քնել ամբողջ գիշեր: Բայց ինքն իրեն ստիպեց ոտքի կանգնել և Ունի հետևից վեր բարձրանալ: Նրա անհանգիստ գիշերը կրկին անցավ երկար միջանցքներով և փակ դրներով մղձավանջային երազներում և հաջորդ առավոտյան նա կրկին արթնացավ ձակատի սպիի ուժեղ ցավով:

Գլուխ 16. Վարազի գլուխ պանդոկում

Իր առաջին առաջարկից հետո ամբողջ երկու շաբաթ Հերմիոնան ոչ մի խոսք չասաց Հարրիին Սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասերի մասին: Հարրիի հմայապատիժները Ամբրիջի հետ վերջապես ավարտվեցին (Հարրին կասկածում էր անգամ, թե իր դաստակին դաշված բառերը երբեք ամբողջությամբ կանհետանան մաշկից): Ունը քվիդիչի չորս պարապմունք էր անցել և վերջին երկու պարապմունքների ժամանակ չէր վաստակել թիմակիցների նույնիսկ գոռողները, և բոլոր երեքը հասցրել էին Կերպավոխության դասին հաջողությամբ անհետացնել իրենց մկնիկներին (Հերմիոնան նույնիսկ առաջադիմել էր մինչև կատվի ծագեր անհետացնելու աստիճանի): Թեման կրկին արծարծվեց սեպտեմբերի վերջում, մի մռայլ, ամպրոպային երեկոյան, երբ նրանք երեքով նստած էին գրադարանում՝ Սնեյփի առաջադրանքի համար հմայադեղերի բաղադրատոմսեր փնտրելիս:

— Հետաքրքիր է... — հանկարծ ասաց Հերմիոնան, — այն օրվանից հետո մտածե՞լ ես ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասի մասին, Հա՛րի:

— Իհարկե մտածել եմ, — մռայլ ասաց Հարրին, — մտքից չի անցնում... ինչպե՞ս կարող ենք մենք այդ ջադուի նման ուսուցիչ ունենալով...

— Ես նկատի ունեի իմ ու Ունի գաղափարի մասին, որ... — Ունը այդ պահին տագնապահար, անգամ սպառնալից հայացքով սաստեց նրան, և Հերմիոնան հոնքերը կիտած վերադարձեց նրա հայացքն ու շարունակեց, — օ՛հ, շատ լա՛վ, ուրեմն իմ գաղափարի մասին, որ դու լինես մեր ուսուցիչը...

Հարրին միանգամից չպատասխանեց: Նա ձևացրեց իբր ինչ-որ հետաքրքիր բան է տեսել Ասիական հակաթույներին նվիրված էջում, որովհետև դեռ պատրաստ չէր բարձրաձայն ասելու իր մտքերը:

Իրականում նա շատ էր մտածել այդ մասին անցած երկու շաբաթների ընթացքում: Երբեմն դա նրան խելագար գաղափար էր թվում, Ճիշտ ինչպես այն առաջին գիշերը, երբ Հերմիոնան ասաց իր առաջարկի մասին: Բայց այլ

առումներով, երբ մտածում էր բոլոր այն հմայանքների ու կախարդանքների մասին, որոնք իրեն լավագույնս ծառայել էին սև արարածների և մահակերների հետ իր ունեցած մենամարտերում, իրենից անկախ սկսում էր ծրագրել իր ապագա դասերը:

— Լավ, — դանդաղ ասաց նա, երբ արդեն այլևս չէր կարող ձևացնել, իբր Ասիական հակաթույներն իրեն շատ են հետաքրքրում, — Իա՛, ես մի քի մտածել եմ այդ մասին:

— Ե՞վ... — ոգևորված ասաց Հերմիոնան:

— Չգիտե՞մ, — ասաց Հարրին, ձգելով ժամանակը, ու վեր նայեց Ունին:

— Ես հենց սկզբից էլ կարծում էի, որ դա շատ լավ գաղափար է, — ասաց Ունը՝ կարծես անհամբեր սպասելով առիթի, որ միանա նրանց խոսակցությանը, երբ համոզվի, որ Հարրին չի սկսի գոռգոռալ:

Հարրին նստած տեղում անհարմար շարժվեց:

— Դու լսեցիր չէ՝, թե ես ինչ ասացի այն մասին, որ հիմնականում բախտս էր բերում:

— Այո՛, Հա՛րրի, — շատ մտերմիկ ասաց Հերմիոնան, — բայց միևնույն է, իմաստ չունի ձևացնել, իբր դու մեզնից լավ չես սև ուժերից պաշտպանվելու գործում, որովհետև դա իրոք այդպես է: Դու միակ մարդն էիր անցած տարի, ով կարողացավ լրիվ ազատվել իմպերիուս անեծքից, դու կարող ես Պատրոնուս հմայել, դու այնքան բան կարող ես անել, որ նույնիսկ արդեն հասուն կախարդները դեռ չեն կարողանում, Վիկտորը միշտ ասում է...

Ունը այնքան արագ շրջվեց Հերմիոնայի կողմը, որ նրա պարանոցը լսելի ճրթաց, և պարանոցի մկանները շփելով ասաց.

— Հա՞... Եվ ի՞նչ է ասում Վիքին...

— Օ-օօ՛, — ասաց Հերմիոնան ձանձրացած ձայնով, — նա ասում է, որ Հարրին կարող էր այնպիսի բաներ անել, որոնք նույնիսկ ինքը չէր կարող, իսկ նա Դարմսթենգի վերջին ավարտական տարում էր:

Ունը կասկածանքով նայեց Հերմիոնային:

— Դու դեռ կապի մե՞ջ ես նրա հետ:

— Իսկ եթե այո՛, ապա ի՞նչ... — սառն ասաց Հերմիոնան, թեև նրա դեմքը թեթևակի շառագունել էր, — Ես, ինչ է, չե՞մ կարող նամակագրական ընկեր ունենալ...

— Նրա մտքինը միայն նամակներ գրելը չի, — մեղադրական տոնով ասաց Ռոնը:

Հերմիոնան բարկացած թափ տվեց գլուխը և, անտեսելով Ռոնին, որն աչքը չէր կտրում նրանից, ասաց Հարրիին.

— Հիմա ի՞նչ ես մտածում... Դու մեզ դաս կտա՞ս...

— Միայն քեզ ու Ռոնին, չէ՞...

— Դեհ, — ասաց Հերմիոնան՝ մի փոքր ավելի ոգևորված տեսքով, — թեհ... միայն թե... Հա՛րի, խնդրում եմ, հանկարծ նորից չգմվես... Ես իրոք կարծում եմ, որ դու պետք է սովորեցնես բոլոր նրանց, ովքեր կուզենան սովորել: Չէ՞ որ մենք այստեղ խոսում ենք... Վ-Վոլդեմորթից մեզ պաշտպանելու մասին: Օհ, խնդրում եմ, քեզ ծիծաղելի մի պահիր, Ռո՛ն... Արդարացի չի լինի, եթե մենք ուրիշներին նույնպես չառաջարկենք այդ հնարավորությունը:

Հարրին մի պահ մտածեց, հետո ասաց.

— Հա՛, բայց ես կասկածում եմ, թե ձեր երկուսից բացի ուրիշ որևէ մեկը կուզենա ինձնից որևէ բան սովորել: Բոլորի կարծիքով ես ցնդած սուտասան եմ, մոռացա՞ք...

— Դեհ, կարծում եմ, որ նույնիսկ կզարմանաս, երբ իմանաս, թե քանի մարդ կուզենա լսել, թե ինչ կարող ես ասել նրանց, — լրջությամբ ասաց Հերմիոնան: — Լսի՛ր... — նա առաջ թեքվեց դեպի Հարրին: Ռոնը, որը դեռ խոժոր հայացքով էր նայում նրան, նույնպես առաջ թեքվեց, որպեսզի լսի, — գիտես չէ՞՝, որ հոկտեմբերի առաջին շաբաթ օրը կարող ենք Հոգմիդ գնալ: Ի՞նչ ես կարծում, չե՞նք կարող նաև բոլոր ցանկացողներին ասել, որ կարելի է հանդիպել գյուղում և խոսել այդ մասին:

— Ի՞նչ կարիք կա անպայման դպրոցից դուրս անել դա, — հարցրեց Ռոնը:

— Որովհետև, — ասաց Հերմիոնան՝ վերադառնալով Չինական Զփչփացնող կաղամբի գծանկարին, որը մինչ այդ արտագրում էր, — չեմ կարծում, թե Ամբրիջը շատ կուրախանա, եթե իմանա, թե մենք ինչ ենք ուզում անել:

Հարրին անհամբերությամբ էր սպասում շաբաթ օրվա ուղևորությանը Հոգսմիդ, բայց մի բան կար, որը նրան անհանգստացնում էր: Սիրիուսը քար լռություն էր պահպանել սեպտեմբերի սկզբին բուխարու մեջ հայտնվելուց ի վեր: Հարրին գիտեր, որ իրենք բարկացրել էին նրան՝ ասելով, թե չեն ուզում, որ նա զա, բայց նա դեռ անհանգստանում էր, որ Սիրիուսը կարող էր գրողի ծոցն ուղարկել զգուշությունը և այնուամենայնիվ հայտնվել Հոգսմիդում: Ի՞նչ էին անելու իրենք, եթե հանկարծ մեծ սև շունը վազելով մոտենար իրենց Հոգսմիդի փողոցներում, գուցե հենց Դրաքը Մալֆոյի աչքի առաջ:

— Դեհ, դու չես կարող մեղադրել նրան այն բանի համար, որ նա ուզում է դուրս գալ ու շրջել ազատության մեջ, — ասաց Ռոնը, երբ Հարրին նրա և Հերմիոնայի հետ կիսեց իր մտավախությունները, — մոռանում ես, որ նա երկու տարի փախուստի մեջ է եղել, ու թեև նրա կյանքը խաղ ու պար չեր այդ ընթացքում, բայց նա գոնե ազատ էր: Իսկ հիմա նա կարծես բանտի մեջ լինի՝ փակված այդ հին տանը, մի զգվելի պառավ ալփի հետ միասին:

Հերմիոնան խոժոր հայացք նետեց Ռոնին, բայց ոչինչ չասաց Կյուսակի հասցեին նրա վիրավորական խոսքերի դեմ:

— Անբողջ խնդիրն այն է, — ասաց նա Հարրիին, — որ քանի դեռ Վոլդեմորթը, օհ, վերջացրու՛, Ռո՛ն, ի սեր աստծո՛, բացեիբաց չի հայտարարել իր մասին, Սիրիուսը պետք է շարունակի թաքնված մնալ, համաձայն չե՞ք... Ուզում եմ ասել, այդ ապուշ Նախարարությունը չի ընդունի Սիրիուսի անմեղությունը, մինչև չընդունի, որ Դամբլդորն այս ամբողջ ժամանակ ճշմարտությունն էր ասում նրա մասին, և երբ այդ հիմարները վերջապես չսկսեն նորից բռնել իսկական մահակերներին, բոլորի համար ակնհայտ չի դառնա, որ Սիրիուսը նրանցից մեկը չէ: Ուզում եմ ասել, նախ և առաջ, նա նույնիսկ մահակերներին բնորոշ ձեռքի նշանից չունի:

— Չեմ կարծում, որ այնքան հիմար լինի, որ հանկարծ հայտնվի, — եզրակացրեց Ռոնը, — Դամբլդորը շատ կբարկանա, եթե նա նման բան անի, իսկ Սիրիուսը լսում է Դամբլդորին, որքան էլ որ նրա սրտով չլինեն նրա ասածները:

Մտահոգ արտահայտությունը չվերացավ Հարրիի դեմքից, և Հերմիոնան շարունակեց.

— Լսի՛ր, Ոոնը և ես խոսել ենք նրանց հետ, ովքեր մեր կարծիքով կուգենային սև ուժերից ինքնապաշտպանության նորմալ դասեր ունենալ, և մի քանիսը կարծես հետաքրքրված են: Մենք նրանց ասել ենք, որ Հոգսմիդում կիանդիանք:

— Էա՛վ, — ցրված ասաց Հարրին՝ միտքը չկտրելով Սիրիուսից:

— Մի՛ անհանգստացիր, Հա՛րի, — հանգիստ ասաց Հերմիոնան, — դու առանց Սիրիուսի էլ արդեն մինչև քիթ խրված ես հոգսերի մեջ:

Եվ նա միանգամայն ճիշտ էր, անշուշտ: Հարրին հազիվ էր հասցնում կատարել տնային աշխատանքները, թեև արդեն նրա մոտ ամեն ինչ շատ ավելի լավ էր ստացվում, քանի որ այլևս ստիպված չէր երեկոներն անցկացնել Ամբրիջի մոտ հմայապատիժի համար: Ոոնը նույնիսկ Հարրիից հետ էր մնում տնային աշխատանքների գործում, որովհետև, թեև նրանք երկուսով շաբաթական երկու անգամ քվիդիչի մարզում ունեին, Ոոնը պետք է կատարեր նաև Ավագի իր պարտականությունները: Այնուամենայնիվ, Հերմիոնան, որը թեև ինչպես միշտ ավելի շատ առարկաներ էր վերցրել՝ քան տղաները, հասցնում էր ոչ միայն վերջացնել իր բոլոր տնայինները, այլ նաև ժամանակ էր գտնում ավելի շատ ալփական հագուստներ հյուսելու համար: Հարրին ստիպված էր ընդունել, որ դա նրա մոտ սկսել էր ավելի լավ ստացվել: Հիմա արդեն գրեթե միշտ նրա հյուսած գուլպաները կարելի էր տարբերել գլխարկներից:

Հոգսմիդ այցելության առավոտյան երկինքը պայծառ էր, բայց քամոտ: Նախաձաշից հետո նրանք հերթ կանգնեցին պարետ Ֆիլչի առաջ, որն ուսանողների երկար ցուցակը ձեռքին ստուգում էր գյուղ գնալու համար ծնողներից կամ խնամակալներից թույլտվություն ունեցողների անունները: Խղճի թեթև խայթով Հարրին հիշեց, որ եթե Սիրիուսը չիներ, ինքն այդպես էլ Հոգսմիդ գնալու օրինական թույլտվություն չէր ունենալ:

Երբ Հարրին հասավ Ֆիլչին, պարետը այնպես ուժեղ օդ ներշնչեց, ասես ուզում էր ինչ-որ բանի հոտ առնել Հարրիից: Հետո կարծ գլխով արեց, որից նրա ծնոտները դողդողացին, և Հարրին դուրս քայլեց դժնից քարե աստիճանների վրա՝ սառը արևոտ օրվա մեջ:

— Ըըմ... այդ ինչու՞ էր Ֆիլչը հոտոտում քեզ, — հարցրեց Ոոնը, երբ բոլոր երեքը մեծ արահետով արագ քայլքով շարժվեցին դեպի դարպասները:

— Ենթադրում եմ, ստուգում էր, արդյոք ինձնից թրիքառումբերի հոտ չի գալիս, — ծիծաղելով ասաց Հարրին, — մոռացել էի ձեզ պատմել այդ մասին:

Եվ նա մյուս երկուսին պատմեց ինչպես էր գնացել ուղարկելու Սիրիուսի նամակը, և ինչպես մի քանի վայրկյան անց Ֆիլչն էր հայտնվել՝ պահանջելով իրեն տալ նամակը: Ի զարմանք Հարրիի, Հերմիոնայի կարծիքով այդ պատմությունը շատ ավելի հետաքրքրիր էր, քան ինքն էր կարծում:

— Ասում ես, նա ասաց, որ իրեն տեղեկացրել են, որ դու պատրաստվում ես թրիքառումբեր պատվիրե՞լ... Բայց ո՞վ է նրան նման բան ասել:

— Չգիտե՞մ, — ուսերը թոթվելով ասաց Հարրին, — գուցե Մալֆոյը, նրա համար դա շատ ծիծաղելի կատակ կլիներ:

Նրանք քայլեցին բարձր քարե սյուների միջև, որոնց գագաթներին թևավոր վարագներ էին կանգնած ու թեքվեցին ձախ՝ դեպի գյուղ տանող ճանապարհը: Քամին նրանց մազերը խառնում գցում էր աչքերի մեջ:

— Մալֆո՞յ... — թերահավատությամբ կրկնեց Հերմիոնան, — գուցե իրոք... ինարավոր է...

Եվ նա խորասուզվեց մտքերի մեջ, մինչև հասան Հոգսմիդի արվարձաններին:

— Հիմա ու՞ր ենք գնում, — հարցրեց Հարրին, — «Երեք ցախավե՞լ»...

— Oh, ո՞չ, — ասաց Հերմիոնան՝ սթափվելով մտքերից. — Ո՞չ, այնտեղ միշտ լեփ-լեցուն է ու շատ աղմկոտ: Ես բոլորին ասել եմ, որ հանդիպելու ենք «Վարագի գլուխ», պանդոկում, գիտե՞ս, այն մեկում, որը հիմնական ճանապարհի վրա չէ: Այնտեղ ճիշտ է, մի քիչ անփույթ է, բայց ուսանողները սովորաբար այնտեղ չեն գնում, ուստի չեմ կարծում, թե մեզ ականջ դնող կլինի:

Նրանք շարունակեցին քայլել հիմնական փողոցով, անցան «Զոնկոյի իրաշագործական ծաղրատիկներ» խանութի կողքով, և բնավ չզարմացան՝ այնտեղ տեսնելով Ֆրեդին, Ջորջին ու Լի Ջորդանին: Հետո անցան փոստի մոտով, որտեղից կանոնավոր ընդմիջումներով անդադար բվեր էին դուրս թռչում, և թեքվեցին կողմնատար փողոցներից մեկով, որի վերջում կանգնած էր փոքր պանդոկը: Դռան գլխին ամրացրած ժանգոտած ծողից, քամուց ծեծված փայտե մի ցուցանակ էր կախված, որի վրա նկարված էր արյունոտ սփռոցի վրա դրված վայրի վարագի մի գլուխ: Ցուցանակը ճռճռում էր քամու

հարվածներից: Մոտենալով դռանը բոլոր երեքը մի պահ տատանվեցին՝ մտնել, թե չմտնել:

— Դեհ, ներս գնա՞նք, — մի քիչ նյարդայնացած ասաց Հերմիոնան, և Հարրին առաջինը ներս մտավ:

Ներսում բոլորովին նման չէր «Երեք ցախավել» պանդոկին, որի մեջ վաճառասեղանից պայծառ ջերմություն ու մաքրություն էր ձառագում: «Վարազի գլուխ» պանդոկը մի վատ լուսավորված ու կեղտոտ սրահ էր, որտեղից այծի շատ սուր հոտ էր գալիս: Որմնախորշերում տեղադրված նեղ ու բարձր պատուհանները ծածկված էին կեղտի ու մրի այնքան հաստ շերտով, որ հազիվ էին դրսից լույս թողնում ներս: Սենյակը լուսավորված էր փայտե կոպիտ սեղանների վրա վառվող կարճ մոմերով: Առաջին հայացքից հատակը կարծես տոփանած հողից լիներ, բայց ոտքը ներս դնելով Հարրին ենթադրեց, որ դարերով կուտակված կեղտաշերտի տակ քարե հատակ կար:

Հարրին հիշեց, որ երբ առաջին դասարանում էր, Հագրիդը հիշատակեց այդ պանդոկի մասին. «Հա՛, ինչ տեսակի ասես մարդ չես հանդիպի «Վարազի գլուխ» պանդոկում», ասել էր նա՝ բացատրելով, թե ինչպես էր վիշապի ձու շահել մի կնգուղավոր անծանոթի հետ թուղթ խաղալով: Այն ժամանակ Հարրին նույնիսկ զարմացել էր, թե ինչու Հագրիդին անսովոր կամ տարօրինակ չէր թվացել, որ այդ անծանոթը միշտ կնգուղով ծածկված էր պահել իր դեմքը իրենց ամբողջ հանդիպման ժամանակ: Հիմա նա տեսավ, որ դեմքը փակ պահելն, ասես շատ սովորական բան էր «Վարազի գլուխ» պանդոկում: Բարի սեղանի մոտ մի մարդ էր կանգնած, որի ամբողջ գլուխը փաթաթված էր կեղտոտ գորշ վիրակապերով, թեև նա, այնուամենայնիվ, հաջողացնում էր մեկը մյուսի հետևից ինչ-որ ծխացող, եթերային պարունակությամբ բաժակներ դատարկել դեմքի վիրակապերի նեղ բացվածքով: Կնգուղներով ծածկված դեմքերով երկու անձնավորություն նստած էին պատուհաններից մեկի մոտ դրված սեղանի մոտ: Հարրին շատ հանգիստ կարող էր ենթադրել անգամ, որ այդ երկուսը ազրայելներ էին, եթե միայն նրանք չխոսեին շատ ուժեղ յորքշիրյան առողանությամբ: Բուխարու կողքի ստվերաշատ անկյունում նստած էր ոտքից գլուխ սև անթափանց քողով ծածկված մի վիուկ: Երևում էր միայն այդ կնոջ քթի ծայրը, որովհետև քթի վրա նրա քողը թեթևակի ուռուցիկ էր:

— Ես չգիտեմ արդյոք ճիշտ ենք անում, Հերմիոնա, — մրթմրթաց Հարրին, երբ նրանք մոտեցան բարին: Նա հատկապես կասկածամտորեն էր նայում քողով փաթաթված վիոլինին, — մտքովդ չի՝ անցնում, որ հենց ինքը Ամբրիջը կարող է լինել այն կինը:

Հերմիոնան մի գնահատող հայացք նետեց քողով ծածկված կնոջ վրա.

— Այդ կինը Ամբրիջից շատ ավելի բարձրահասակ է, — հանգիստ ասաց նա — և ամեն դեպքում, եթե նույնիսկ Ամբրիջն ինքն այստեղ լիներ, նա ոչինչ չէր կարողանա անել մեզ կանգնեցնելու համար, որովհետև ես կրկնակի և եռակի անգամ ստուգել եմ բոլոր կանոնները: Մենք ոչ մի կանոն չենք խախտում: Ես հատուկ հարցրել եմ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքին, արդյոք ուսանողները կարող են «Վարագի գլուխ» գնալ, և նա ասաց այո՛, բայց խորհուրդ տվեց, որ մեզ հետ բաժակներ բերենք: Եվ ես մանրամասն ուսումնասիրել եմ այն ամենը, ինչ կապված է ուսումնական ու համատեղ տնային պարապմունքների խմբակների հետ, և մեր արածի մեջ ոչ մի անօրինական բան չկա: Ուղղակի կարծում եմ, որ չարժե, որ մեր արածի մասին աջուծախ գլուխ գովենք:

— Հա՛, չարժե՛, — չոր համաձայնեց Հարրին, — հատկապես, եթե հաշվի առնենք, որ այն, ինչը մենք ուզում ենք անել, բոլորովին էլ տնային աշխատանքների համատեղ կատարման խմբակ չէ:

Հետնասենյակից դուրս եկավ բարմենը և մոտեցավ նրանց: Նա դժգոհ տեսքով տարեց մարդ էր, երկար սպիտակ մազերով ու մորուքով, բարձրահասակ ու նիհար և զարմանալիորեն ծանոթ թվաց Հարրիին:

— Ի՞նչ, — փնչացրեց մարդը:

— Երեք մեղրագինի, խնդրում եմ, — ասաց Հերմիոնան:

Մարդը ձեռքը տարավ սեղանի տակ և երեք շատ փոշոտ ու կեղտոտ շիշ հանեց ու շրմփացրեց բարի սեղանին:

— Վեց սիբել, — ասաց նա:

— Ես կվճարեմ, — արագ ասաց Հարրին՝ մարդուն փոխանցելով արծաթե մետաղադրամները: Բարմենի աչքերը ցրված անցան Հարրիի վրայով, կես վայրկյան կանգնած մնացին նրա սպիի վրա, հետո նա շրջվեց և Հարրիի տված փողը գցեց մի շատ հին փայտե դրամարկղի մեջ, որի գզողը ինքնաբերաբար բացվեց դրամը ստանալու համար: Հարրին, Ունը և Հերմիոնան հետ գնացին ամենահեռավոր սեղանի մոտ և շուրջը նայելով

նստեցին: Գորշ վիրակապերով մարդը մատներով թխկթխկացրեց վաճառասեղանին և ևս մեկ ծխացող հեղուկով բաժակ ստացավ բարմենից:

— Գիտե՞ք ինչ, — կամացուկ ասաց Ռոնը՝ ոգևորությամբ նայելով բարին, — այստեղ մենք կարող ենք սրտներիս ուզածը պատվիրել: Գրագ կզամ, որ այդ տիպը մեզ կտա, ինչ ուզենք: Ես միշտ ուզել եմ Հրավիսկի փորձել:

— Դու... դու Ավագ ես, — մռնչաց Հերմիոնան:

— Օհ, — ասաց Ռոնը, և ժպիտը մարեց նրա երեսից, — հա՛...

— Ուրեմն ձեր կարծիքով ո՞վ կուզենար այստեղ գալ, — հարցրեց Հարրին՝ բացելով իր մեղրագինին և մի կում անելով շշից:

— Ընդամենը մի քանի մարդ, — կրկնեց Հերմիոնան՝ նայելով ժամացույցին և մտահոգ հայացք նետելով դրան կողմը: — Ես նրանց ասել էի, որ մոտավորապես այս ժամին այստեղ լինեն, և համոզված եմ, որ նրանք բոլորը գիտեն, թե որտեղ է գտնվում այս պանդոկը... Օհ, նայե՛ք, երևի նրանք են:

Պանդոկի դուռը կրնկի վրա բացվեց: Արևի փոշոտ, հաստ շողը մի պահ երկու մասի բաժանեց սրահը և անհետացավ ներս մտնողների թիկունքում:

Առաջինը մտավ Նեվիլը, Դինի և Լավենդերի հետ, որոնց հետևից գալիս էին Փարվարի և Փաղմա Փաթիլները, (Հարրիի ստամոքսը տակնուվրա եղավ) Չոն և նրա ծիծաղկոտ ընկերուիհիներից մեկը, հետո (միայնակ և այնքան երազկոտ ու ցրված տեսքով, որ կարող էր միանգամայն պատահաբար ներս մտած լինել) Լուսա Լավգուդը, հետո Քեթի Բելը, Ալիսիա Սփիները և Անջելինա Ջոնսոնը, Քոլին և Դենիս Քրիվիները, Եռնի Մաքմիլանը, Զասթին Ֆինչ-Ֆլեչին, Հաննա Աբոթը, հաֆըլիաֆցի մի աղջիկ երկար հարդագույն հյուսքերով, որի անունը Հարրին չգիտեր, Երեք ռեյվենքլոցի տղաներ, որոնց անունները նա հաստատ գիտեր՝ Էնթոնի Գոլդշտեյն, Մայքլ Քորներ և Թերրի Բրութ, Զինին, որին շատ մոտ քայլելով մտավ մի բարձրահասակ նիհար, շիկահեր տղա, վեր ցցված կճատ քթով, որին Հարրին ճանաչում էր Հաֆըլիաֆի քվիդիչի թիմից, և, բոլորի հետևից մտան ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիները իրենց ընկեր լի Զորդանի հետ միասին, ու բոլոր երեքի ձեռքերին էլ Ջոնկոյից առաջ գնումներով փաթեթներ կային:

— Մի քանի հոգի, հա՞... — ծայրահեղ բարկացած ասաց Հարրին Հերմիոնային, — մի քանի հոգի, հա՞...

— Այո՞ւ, դեհ... գաղափարը շատերին դուր եկավ, — երջանիկ ասաց Հերմիոնան, — Ոո՞ն, գուցե մի քանի աթոռ մոտեցնես մեր սեղանին:

Բարմենը սառել էր տեղում՝ տեսրից ջրի երես երբեք չտեսած, աննկարագրելի կեղտոտ սրբիչով բաժակ սրբելու գործողության մեջ: Ամենայն հավանականությամբ, նա դեռ երբեք այդքան մարդաշատ չէր տեսել իր պանդոկը:

— Ողջու՞յն, — ասաց Ֆրեդը՝ առաջինը մոտենալով բարին և արագ հաշվելով իր հետ եկածներին, — խնդրում եմ մեզ տվեք... քսանիին մեղրագինի:

Բարմենը մի պահ պլշած նայեց նրան, հետո նյարդայնացած ցած նետելով ձեռքի լաթի կտորը այնպիսի դժգոհությամբ, ասես իրեն ընդհատել էին ինչ-որ շատ կարևոր բան անելու կեսին, սկսեց բարի տակից հանել մեղրագինու փոշոտ շշերը:

— Անուշ արե՛ք, — ասաց Ֆրեդը՝ փոխանցելով շշերը, — ամեն մեկդ ձեր մեղրագինու փողը փոխանցե՛ք, ժողովու՛րդ, ես այդքան փող չունեմ, որ բոլորի համար վճարեմ:

Հարրին ասես երազի մեջ դիտում էր զվարթ շատախոսող բազմությանը, մինչ բոլորը խմիչքի շշեր էին վերցնում Ֆրեդից և գրպաններում մանրադրամ փնտրում: Նա չէր կարող պատկերացնել, թե այդ բոլոր մարդիկ ինչ ակնկալիքներ ունեին իրենից, մինչև հանկարծ այդ սարսափելի միտքը չծակեց նրա ուղեղը, որ գուցե նրանք իրենից ինչ-որ ձառ են սպասում, ինչի կապակցությամբ նա շրջվեց դեպի Հերմիոնան:

— Դու ինչե՞՞ր ես ասել մարդկանց, — շշուկով հարցրեց նա, — նրանք ի՞նչ են սպասում ինձնից:

— Ես ասել եմ քեզ, նրանք ուղղակի ուզում են լսել այն, ինչը դու կարող ես ասել նրանց, — Հարրիին հանգստացնելով ասաց Հերմիոնան, բայց Հարրին շարունակում էր նրան այնպես կատաղած նայել, որ նա արագ ավելացրեց, — դու դեռ ոչինչ պարտավոր չես անել, առաջինը ես կխոսեմ նրանց հետ:

— Ողջու՞յն, Հա՛րի, — ասաց Նեվիլը՝ բարեհամբույր ժպտալով և տեղավորվելով նրա առաջ:

Հարրին ի պատասխան փորձեց ժպտալ նրան, բայց ոչինչ չասաց: Բերանը չորացել էր: Չոն միայն ժպտաց և նստեց Ոոնի աջից: Նրա

ընկերուիին, որը գանգուր շիկահեր մազեր ուներ, նույնիսկ չժպտաց, այլ խոր անվստահությամբ նայեց Հարրիին, ինչից նա ենթադրեց, որ աղջիկն իր կամքով չէր եկել, և կգերադասեր ընդհանրապես այդտեղ չինել:

Նորեկները երկու-երկու և երեք-երեք նստոտեցին Հարրիի, Ունի և Հերմիոնայի շուրջը, ոմանք բավականին հուզված, մյուսները հետաքրքրված, իսկ Լունա Լավգուդը՝ ցրված հայացքն ուղղած դատարկության մեջ: Երբ բոլորը տեղավորվեցին աթոռների վրա, ձայները հանկարծ մարեցին: Բոլորի աչքերը հառած էին Հարրիի վրա:

— Ըստ... — ասաց Հերմիոնան՝ սովորականից մի քիչ ավելի բարձրահունչ ձայնով, — Դեհ... Ըստ... Ողջույն...

Բոլորի ուշադրությունը կենտրոնացավ նրա վրա, թեև հայացքները դեռ պարբերաբար հետ էին գնում դեպի Հարրին:

— Դեհ... Ըստ... Դեհ, դուք գիտեք, թե ինչի համար եք եկել այստեղ: Ըստ... Դեհ... Հարրին մի գաղափար ուներ, այսինքն ուզում էի ասել, — (Հարրին մի սուր սաստող հայացք էր նետել նրա վրա) — Ես մի գաղափար ունեի... որ լավ կլիներ, եթե նրանք, ովքեր ուզում են սև ուժերից ինքնապաշտպանություն սովորել, այսինքն, ուզում եմ ասել, իսկականից սովորել, դեհ հասկանում եք, ոչ այն ապուշությունը, որ Ամբրիջն է անում մեզ հետ... — (Հերմիոնայի ձայնը հանկարծ ավելի կայուն և ինչեղ դարձավ և ավելի ինքնապստահ), — ...որովհետև ոչ ոք չի կարող դա սև ուժերից ինքնապաշտպանություն կոչել... — («Հա՛, հա՛, ճիշտ ես ասում...») — ասաց Էնթոնի Գոլդշտեյնը, և Հերմիոնան ավելի սրտապնդվեց) — Դեհ, ես մտածեցի, որ լավ կլիներ, եթե մենք... մեր ձեռքը վերցնենք այդ գործը... — նա դադար տվեց, կողքանց նայեց Հարրիին և շարունակեց, — և դա ասելով ես նկատի ունեմ, որ մենք տեղը-տեղին սովորենք ինչպես պաշտպանվել, ոչ միայն գուտ տեսականորեն, այլ նաև իսկական գործնական կախարդանքով...

— Հասկանում եմ, որ դուք էլ եք մտահոգված սև ուժերից ինքնապաշտպանության ձեր ՀԱՍ-ի քննության ճակատագրով, — ասաց Մայքլ Քորները, որը շատ ուշադիր լսում էր նրան:

— Իհարկե մտահոգված եմ, — անմիջապես ասաց Հերմիոնան, — բայց նույնիսկ դրանից էլ շատ ես ուզում եմ ուղղակի ինքնապաշտպանություն

սովորել, որովհետև, որովհետև... — նա խոր շունչ քաշեց և ավարտեց, — որովհետև Լորդ Վոլդեմորթը վերադարձել է:

Արձագանքը շատ կանխատեսելի էր ու ակնթարթային: Չոյի ընկերուիհն ծղրտաց և իր մեղրագինին թափեց իր վրա: Թերի Բրութը իրենից անկախ ցնցվեց: Փաղմա Փաթիլը նկատելի դողաց, իսկ Նեվիլը տարօրինակ զկրտաց, բայց կարողացավ ձևացնել իբր հազում էր: Սակայն բոլորն անկասկած միանգամից ու կենտրոնացած նայեցին Հարրիին:

— Դեհ... Ինչնէ, դա է իմ ծրագիրը, — ասաց Հերմիոնան, — եթե ուզում եք միանալ մեզ, ուրեմն պետք է միասին որոշենք, թե ինչպես ենք...

— Իսկ ի՞նչ ապացուց կա, որ Գիտեք-թե-ով վերադարձել է, — բավականին հարձակողական տոնով հարցրեց Հաֆլիփաֆի քվիդիչի թիմի շիկահեր տղան:

— Դեհ, Դամբլդորը հավատում է դրան, — սկսեց Հերմիոնան:

— Ուզում ես ասել, Դամբլդորը հավատում է նրան, — ասաց շիկահեր տղան՝ գլխով անելով դեպի Հարրին:

— Ո՞վ ես դու, — բավականին կոպիտ հարցրեց Ունը:

— Զաքարիա Սմիթ, — ասաց տղան, — և ես կարծում եմ, որ մենք իրավունք ունենք իմանալ, թե կոնկրետ ի՞նչն է նրան հիմք տալիս պնդելու, որ Գիտեք-թե-ով վերադարձել է:

— Լսե՛ք, — արագ միջամտելով ասաց Հերմիոնան, — մենք իրականում դրա համար չենք հավաքվել այստեղ...

— Սպասի՛ր, Հերմիոնա, նա ճիշտ է, — ասաց Հարրին:

Միայն այդ պահին նա հանկարծ հասկացավ, թե ինչու էին այդքան շատերը եկել: Նա մտածեց, որ Հերմիոնան պետք է կրահեր, որ նման բան կարող էր լինել: Եկածներից ոմանք, գուցեն մեծամասնությունը, եկել էին, որովհետև հույս ունեին անձամբ Հարրիից լսել պատահածի մասին:

— Ի՞նչն է ինձ հիմք տալիս ասելու, որ Գիտեք-թե-ով վերադարձել է, — կրկնեց նա՝ ուղիղ նայելով Զաքարիայի դեմքին, — ես տեսել եմ նրան... Բայց Դամբլդորը ամբողջ դպրոցին պատմեց, թե ինչ էր կատարվել անցած տարի, ու եթե դուք նրան չեք հավատում, ապա ինձ էլ չեք հավատա, և ես ժամանակ չեմ վատնի՝ փորձելով որևէ մեկին համոզել, որ ճիշտ եմ ասում:

Բոլորը կարծես շունչները պահել էին, եթե Հարրին խոսում էր: Հարրիին անգամ թվաց, որ նույնիսկ բարմենն էր իրենց լսում: Նա շարունակում էր

շփել նույն բաժակը՝ նույնիսկ ավելի կեղտոտելով այն իր կեղտոտ լարի կտորով:

Զաքարիան համարձակորեն առարկեց.

— Անցած տարի Դամբլդորը մեզ միայն ասաց, որ Սեդրիկ Դիգորին զոհվել է, և որ նրան սպանել է Գիտեք-թե-ով, և որ դու հետ ես բերել Դիգորիի մարմինը Հոգվարթ: Նա մեզ մանրամասները չի պատմել, նա մեզ չի պատմել է, թե ինչպես է սպանվել Դիգորին, կարծում եմ, որ բոլորս այստեղ կուզենայինք իմանալ...

— Եթե դուք եկել եք լսելու, թե ինչի նման է, երբ Վոլդեմորթը սպանում է մեկին, ապա ես ձեզ ոչնչով չեմ կարող օգնել, — ասաց Հարրին: Նրա ինքնատիրապետումը, որը վերջին օրերին միշտ մազից էր կախված, կրկին սկսեց վտանգավոր բորբոքվել: Նա աչքերը չէր հեռացնում Զաքարիա Սմիթի հարձակողական դեմքից, և վճռականորեն մտադիր էր չնայել Չոյի վրա, — ես չեմ ուզում խոսել Սեդրիկ Դիգորիի մասին, եղա՞վ... Ուրեմն եթե իրոք դրա համար եք եկել, ոնց եկել եք կարող եք այդպես էլ գնալ:

Նա մի բարկացած հայացք նետեց Հերմիոնայի ուղղությամբ: Այդ ամենը, նրա կարծիքով, Հերմիոնայի մեղքն էր: Նա էր որոշել նման հիմար իրավիճակի մեջ դնել իրեն, և անշուշտ նրանք բոլորը եկել էին զուտ հետաքրքրասիրությունից դրդված, որպեսզի մի նյարդագրգիռ պատմություն լսեին իրենից: Բայց ոչ ոք տեղից չշարժվեց, նույնիսկ Զաքարիա Սմիթը, թեև շարունակում էր անթարթ նայել Հարրիին:

— Ուրեմն, — ասաց Հերմիոնան՝ կրկին շատ բարձրահունչ ձայնով, — ուրեմն, ինչպես ասում էի, եթե ուզում եք իսկական պաշտպանություն սովորել, պետք է միասին որոշենք, թե ինչպես ենք դա անելու, որքան հաճախ ենք հանդիպելու, և որտեղ...

— Դա ճիշտ է, — ընդհատեց նրան երկար հյուսքերով աղջիկը՝ նայելով ուղիղ Հարրիին, — որ դու կարող ես Պատրոնուս հմայել:

Հետաքրքրության ցածր շշուկ անցավ խմբով:

— Հա՛, — ասաց Հարրին մի փոքր կտրուկ:

— Մարմնական Պատրոնու՞ս...

Այդ արտահայտությունը ինչ-որ բան կենդանացրեց Հարրիի հիշողության մեջ:

— Ըըմ... դու ճանաչու՞մ ես մադամ Բոունզին, — հարցրեց նա:

Աղջիկը ժպտաց:

— Նա իմ հորաքույրն է, — ասաց նա, — ես Սյուզան Բոունզն եմ: Նա ինձ պատմել է Նախարարությունում քո հարցաքննության մասին: Ուրեմն դա իրոք ճիշտ է: Դու կարողանում ես եղջերու պատրոնուս հմայե՞լ...

— Այո՛, — ասաց Հարրին:

— Գրողն ինձ տանի՛, Հա՛րի, — ասաց Լին՝ անչափ տպավորված տեսքով, — ես չգիտեի...

— Մաման Ռոնին խնդրել էր, որ շատ չխոսի այդ մասին, — ասաց Ֆրեդը՝ ժպտալով Հարրիին, — նա ասաց, որ դու առանց այն էլ չափից դուրս շատ ուշադրություն ես գրավում քեզ վրա:

— Նա չէր սխալվում, — մրթմրթաց Հարրին, և մի քանիսը ծիծաղեցին:

Միայնակ նստած քողավոր վիուկը մի փոքր շարժվեց նստած տեղում:

— Եվ դու իրոք սպանել ես մի Բասիլիսկոսի այն թրով, որը Դամբլդորի աշխատասենյակում է, — հարցրեց Թերրի Բրութը, — ինձ դա պատմեց պատին կախված դիմանկարներից մեկը, երբ անցած տարի Դամբլդորի աշխատասենյակում էի:

— Ո՞մ... Հա՛... Ճիշտ է, հա՛, — ասաց Հարրին:

Զասթին Ֆինչ-Ֆլեչին սուլեց: Քրիվի եղբայրները սարսափահար և զմայլված հայացքներ փոխանակեցին: Լավենդեր Բրաունը կամացուկ ասաց. «Վաու»: Հարրին արդեն սկսել էր մի քիչ շոգել: Նա վճռականորեն որոշել էր նայել ուր պատահի, միայն ոչ Չոյին:

— Եվ առաջին դասարանում, — ասաց Նեվիլը՝ խոսքն ուղղելով բոլորին, — նա փրկեց Փիլիսոփայության քարը:

— Փիլիսոփայական... — ուղղեց Հերմիոնան:

— Այո՛, հենց դա... փրկեց Գիտեք-թե-ումից, — ավարտեց Նեվիլը:

Հաննա Աբրոթի աչքերն արդեն գալենների պես կլոր էին դարձել:

— Եվ դեռ չասած, — ասաց Չոն (Հարրիի աչքերը շեշտակի կանգնեցին նրա վրա: Չոն ժպտալով նայում էր նրան, և նրա ստամոքսը մի հետադարձ գլխապտույտ թռիչք կատարեց), — այն բոլոր առաջադրանքները, որ նա կատարեց անցած տարի Երեք կախարդների հրաշամարտի ժամանակ՝ անցնելով վիշապների ու ծովային մարդկանց, ակրոնանտուլաների և այլ բաների մոտով...

Սեղանի շուրջը տպավորված համաձայնության ցածր մրմունջ անցավ։ Հարրիի ներսը շարունակում էր սեղմվել ու տակնուվրա լինել։ Նա բոլոր ջանքերը կենտրոնացրել էր, որպեսզի հանկարծ թույլ չտա, որ իր դեմքին ինքնագոհության կամ բավարարության զգացում արտահայտվի։ Եվ այն փաստը, որ Չոն այդպես գովեց իրեն, շատ դժվարացրեց նրա համար հետագա ասելիքները։

— Լսե՛ք, — ասաց նա, և բոլորն անմիջապես սսկվեցին, — Ես... Ես չեմ ուզում այնպիսի տպավորություն թողնել, ասես փորձում եմ ինձ համեստ տղա ծևացնել կամ դրա նման մի բան, բայց Ես իրականում ոչինչ չեմ կարողանա անել, եթե ինձ չօգնեին։

— Բայց վիշապի հետ քեզ ոչ ոք չեր կարող օգնել, Ես ինքս եմ տեսել, — անմիջապես ասաց Մայքլ Քորները, — դու իրոք շա՛տ զիլ էիր թռչում...

— Հա՛, դեհ, — ասաց Հարրին՝ զգալով, որ ինքն ուղղակի անշնորհակալ կլիներ, եթե չհամաձայնվեր։

— Եվ ոչ ոք չեր օգնում քեզ, երբ անցած ամառ քշեցիր այն ազրայելներին, — ասաց Սյուլան Բոունզը։

— Ո՛չ, — համաձայնեց Հարրին, — ո՛չ... Հա՛, լա՛վ, Ես գիտեմ, որ որոշ բաներ ինքնուրույն եմ արել, բայց Ես ուղղակի ուզում էի ասել, որ...

— Գուցե դու ուզում Ես բոլորիս մոլորեցնել, որպեսզի բացի քո հարազատ ընկերներից ուրիշ ոչ մեկի ստիպված չլինե՞ս ցույց տալ թե ինչպես կարելի է անել այդ բաները, — ասաց Զաքարիա Սմիթը։

— Գիտե՞ս ինչ, — բարձր ասաց Ռոնը՝ մինչև Հարրին կհասցներ պատասխանել, — գուցե դու ձայնո կտրե՞ս...

Գուցե Զաքարիայի ասածն իրոք վիրավորել էր Ռոնին, ինչև, նա արդեն սկսել էր այնպես նայել այդ տղային, կարծես ուրիշ ոչինչ այդքան շատ չեր ուզենա այդ պահին, որքան նրան մի լավ քոթակելը։ Զաքարիան կարմրեց։

— Դեհ, մենք բոլորս եկել ենք այստեղ նրանից մի բան սովորելու, իսկ նա հիմա ասում է, որ ոչինչ էլ չի կարող անել, — ասաց նա։

— Նա բոլորովին էլ դա չեր ասում, — նետեց Ֆրեդը։

— Գուցե ականջներդ մաքրե՞ս, թե կուզես մենք անենք դա քեզ համար, — հարձակվեց Զորջը՝ մի երկար ու մահացու տեսքով մետաղյա գործիք հանելով Զոնկոյի խանութի գնումների տոպրակից։

— Կամ կարող ենք դա անել մարմնիդ ցանկացած ուրիշ մասի հետ... Գիտե՞ս, մեզ համար միևնույն է, թե ուր խորենք սա, — ասաց Ֆրեդը:

— Լավ, — արագ միջամտեց Հերմիոնան, — շարունակենք... Ուրեմն առաջին հերթին մենք պետք է որոշենք, արդյոք բոլորդ համաձայն եք, որ Հարրին պարապի մեզ հետ:

Ընդհանուր համաձայնության ալիք անցավ խմբով: Զաքարիան ձեռքերը խաչեց կրծքին և ոչինչ չասաց, բայց թերևս պատճառն այն էր, որ նա չափազանց զբաղված էր՝ աչքը չկտրելով Ֆրեդի ձեռքում պահած գործիքից:

— Բարի՛, — ասաց Հերմիոնան՝ հանգստացած, որ ինչ-որ բան վերջապես կարծես հաստատվեց, — շատ բարի... ուրեմն մեր հաջորդ հարցն է, թե որքան հաճախ ենք դա անելու: Ես կարծում եմ, որ անհմաստ է այս նպատակով շաբաթական գոնե մեկ անգամից ավելի քիչ հանդիպելը:

— Սպասի՛ր, — ասաց Անգելինան, — մենք պետք է այնպես անենք, որ սա չխանգարի մեր քվիդիչի մարզումներին:

— Այո՛, — ասաց Չոն, — ոչ էլ մեր:

— Ոչ էլ մեր, — ավելացրեց Զաքարիա Սմիթը:

— Ես համոզված եմ, որ կկարողանանք մի երեկո գտնել, որը հարմար է բոլորին, — ասաց Հերմիոնան մի փոքր անհամբերությամբ, — բայց գիտե՞ք ինչ, ես կասեի, որ սա ավելի կարևոր է: Մենք այստեղ խոսում ենք ոչ այլ ինչի, քան Վ-Վոլդեմորթի մահակերներից պաշտպանվելու մասին:

— Լավ էր ասված, — հաստատեց Եռնի Մաքմիլանը: Հարրին համոզված էր անգամ, որ նա շատ ավելի շուտ պետք է ինչ-որ բան ասած լիներ, — Անձամբ ես կարծում եմ, որ սա իրոք շատ կարևոր է, նույնիսկ ավելի կարևոր, քան այն ամենը ինչ անելու ենք այս տարի, նույնիսկ ավելի կարևոր, քան մեզ սպասվող ՀԱՄ-ի քննությունները, — նա տպավորիչ շուրջը նայեց՝ ասես սպասելով, որ որևէ մեկն իրեն առարկի, բայց քանի որ ոչ ոք ոչինչ չասաց, շարունակեց. — Ես անձամբ չեմ հասկանում, թե ինչու է Նախարարությունը նման անօգուտ ուսուցիչ ուղարկել մեզ այս վտանգավոր ժամանակներում: Ակնհայտ է, որ նրանք հերքում են Գիտեք-թե-ում վերադարձը, բայց այնպիսի մի ուսուցիչ ուղարկել մեզ, որն ամեն ինչ անում է, որպեսզի մեզ հեռու պահի գործնական կախարդանքից...

— Մենք կարծում ենք, որ Ամբրիջը չի ուզում, որ մենք սև ուժերից ինքնապաշտպանություն սովորենք, — ասաց Հերմիոնան, — որովհետև նա տարված է ինչ-որ խելագար մոլուցքով, իբր Դամբլդորը կարող է օգտագործել դպրոցի ուսանողներին իր յուրօրինակ մասնավոր բանակը ստեղծելու համար: Նա կարծում է, որ Դամբլդորը կիավաքագրի մեզ Նախարարության դեմ:

Գրեթե բոլորն ապշահար ընդունեցին այդ նորությունը, բոլորը բացի Լունա Լավգուդից, որն ասես արթնացավ.

— Դա լրիվ իմաստալից է ինչում: Ի վերջո Կորնիլիուս Ֆաջն արդեն ունի իր անձնական մասնավոր բանակը:

— Ի՞նչ, — հարցրեց Հարրին՝ խորապես ցնցված այդ տեղեկությունից:

— Այո՛, նա հելիոպատների բանակ ունի, — հանդիսավորությամբ ասաց Լունան:

— Ո՛չ, նա նման բան չունի, — նետեց Հերմիոնան:

— Այո՛, ունի՛, — ասաց Լունան:

— Ի՞նչ են հելիոպատները, — ապշահար հարցրեց Նեվիլը:

— Դրանք կրակի ոգիներ են, — բացատրեց Լունան, ավելի լայն չռելով իր կլոր դուրս ընկած աչքերը, այնպես, որ նույնիսկ ավելի խելագար տեսք ստացավ, քան երբեք, — դրանք Վիթսարի արարածներ են, որոնք սրընթաց անցնելով գետնի վրայով՝ հրկիզում են իրենց ճանապարհին եղած ամեն ինչը...

— Դրանց նման բաներ գոյություն չունեն, Նե՛վիլ, — ջգրոտ ասաց Հերմիոնան:

— Օհ, այո՛, դրանք գոյություն ունեն, — բարկացած ասաց Լունան:

— Կներես, բայց ու՞ր է դրա ապացույցը, — նետեց Հերմիոնան:

— Բազմաթիվ ականատեսների վկայություններ կան: Միայն քեզ նման նեղ մտածողության տեր մարդիկ պետք է ամեն ինչ իրենց քթերի տակ տեսնեն, որ հավատան:

— Հեն, հեմ... — ասաց Ջինին՝ այնքան լավ նմանակելով պրոֆեսոր Ամբրիջին, որ մի քանիսը տագնապահար հետ նայեցին, և հետո բոլորը միասին ծիծաղեցին, — ժողովու՛րդ, մենք չէի՞նք փորձում որոշել, թե որքան իաձախ ենք հանդիպելու պաշտպանության դասերի համար:

— Այո՛, — անմիջապես ասաց Հերմիոնան, — այո՛, դու ճիշտ ես, Ջի՛նի:

— Դեհ կարծում եմ, որ շաբաթական մեկ անգամը լավ է, — ասաց Լի Զորդանը:

— Եթե միայն... — սկսեց Անջելինան:

— Այո՛, այո՛, մենք իիշում ենք քվիդիչի մասին, — ասաց Հերմիոնան լարված ձայնով: — Դեհ, մնաց որոշել, թե որտեղ ենք հանդիպելու:

Այդ հարցը քիչ ավելի բարդ էր: Ամբողջ խումբը սևկեց:

— Գուցե գրադարանու՞մ... — առաջարկեց Քեթի Բելը:

— Չեմ կարծում, թե մադամ Փինսն ուրախությունից խելքը կթացնի, տեսնելով թե ինչպես ենք չարակնիքներով մենամարտում գրադարանում, — ասաց Հարրին:

— Գուցե մի որևէ չօգտագործվող դասարան գտնենք, — ասաց Դինը:

— Հա՛, — ասաց Ոտնը, — ՄըքԳոնագալը կարող է թույլ տալ, որ օգտվենք իր դասարանից: Նա մեզ թույլ էր տվել անցած տարի, երբ Հարրին պատրաստվում էր Երեք կախարդների հրաշամարտին:

Բայց Հարրին համոզված էր, որ ՄըքԳոնագալն այդքան առատաձեռն չի լինի այս անգամ: Չնայած այն ամենին, ինչ Հերմիոնան ասել էր այն մասին, իբր ուսումնական և տնային աշխատանքների համատեղ պարապմունքների խմբակներն օրինական են, նա հեռավոր զգացում ուներ, որ այս իրենց խմբակը կարող է շատ ավելի ըմբռստ համարվել:

— Լավ, ես կփորձեմ մի տեղ գտնել, — ասաց Հերմիոնան, — մենք բոլորին երկտող կուղարկենք, իենց որ որոշենք առաջին հանդիպման օրը և վայրը:

Նա փորփրեց իր պայուսակի մեջ և մի մագաղաթ ու մի գրչափետուր հանեց, իետո մի պահ տատանվեց, կարծես փորձում էր շունչը տեղը բերել ինչ-որ բան ասելու համար:

— Ես... ես կարծում եմ, որ բոլորդ պետք է գրեք ձեր անունները, ուղղակի որ իմանանք, թե ով էր եկել: Բայց ես նաև կարծում եմ, — նա խոր շունչ քաշեց, — որ մենք բոլորս պետք է համաձայնության գանք, որ աջուծախ չենք խոսելու այն մասին, թե ինչ ենք պատրաստվում անել: Ուրեմն եթե գրեք ձեր անունները և ստորագրեք, կնշանակի համաձայնություն եք տվել, որ չեք ասի ո՛չ Ամբրիջին, ո՛չ ուրիշ որևէ մեկին, թե մենք ինչ ենք ուզում անել:

Ֆրեդը ձեռքն առաջ մեկնեց և զվարթ ստորագրեց մագաղաթի վրա, բայց Հարրին նկատեց, որ անմիջապես մի քանիսը շատ անվստահ տեսք ընդունեցին, կարծես վախենում էին իրենց անունները գրանցել թղթի վրա:

— Ըստ... — դանդաղ ասաց Զաքարիան՝ չվերցնելով մագաղաթը, որը Զորջը մեկնել էր նրան, — դեհ, ես համոզված եմ, որ Եռին ինձ կասի, թե երբ ենք հանդիպելու:

Բայց Եռին կարծես նույնպես տատանվում էր իր անունը գրելու կապակցությամբ: Հերմիոնան հոնքերը բարձրացրած նայեց նրան:

— Ես... դեհ, մենք Ավագներ ենք, — դուրս տվեց Եռին, — և եթե այս ցանկը մեկնումեկի ձեռքն ընկնի... Դեհ, ուզում եմ ասել... Դու ինքդ ասացիր, որ եթե Ամբրիջն իմանա...

— Դու էլ հենց նոր ինքդ ասացիր, որ այս խմբակին մասնակցելը, թերևս այս տարի մեր արած ամենակարևոր բանն է լինելու, — հիշեցրեց նրան Հարրին:

— Ես... Այո՛... — ասաց Եռին, — այո՛, ես համոզված եմ, որ դա այդպես է, բայց ուղղակի...

— Եռի, դու ի՞ն չե՞ս կարծում, որ ես այս ցուցակը թողնելու եմ ուր պատահի, — համոզիչ ասաց Հերմիոնան:

— Ո՛չ... Ո՛չ, իհարկե, ո՛չ... — ասաց Եռին մի քիչ ոգեանդվելով, — ես... օհ, այո, իհարկե, ես կստորագրեմ...

Եռիից հետո այլևս ոչ ոք ոչ մի առարկություն չարեց, թեև Հարրին նկատեց, որ Զոյի ընկերուիկին իր անունը գրելուց առաջ կշտամբանքով նայեց նրան: Երբ Վերջին ստորագրողը, որը Զաքարիան էր, գրիչը բարձրացրեց մագաղաթից, Հերմիոնան հետ Վերցրեց այն և խնամքով դրեց իր պայուսակի մեջ: Խմբի մեջ մի տարօրինակ զգացում էր բարձրացել: Կարծես նրանք հենց այդ պահին ինչ-որ յուրօրինակ պայմանագիր էին ստորագրել:

— Դեհ, ժամանակն անցնում է, — կարճ ասաց Ֆրեդը՝ ոտքի կանգնելով,
— Զորջը, Լին ու ես դեռ մի շարք անձնական բնույթի գնումներ ունենք...
Ավելի ուշ կտեսնվենք:

Մյուսները նույնպես երկու-երկու և երեք-երեք հեռացան:

Չոն մի քիչ ոտքը կախ գցեց մինչև դուրս գնալը՝ ձևացնելով իբր զբաղված է իր պայուսակի կողաքեքով, երկար սև մազերը թափած երեսին,

բայց նրա ընկերուիհն ձեռքերը ծալած կանգնած էր նրա կողքին՝ լեզուն անհամբեր ճտտացնելով, այնպես որ Չոն այլ ընտրություն չուներ, քան դուրս գնալ նրա հետ: Մինչ ընկերուիհն շտապեցնում էր նրան դռնից դուրս գալ, Չոն հետ նայեց ու ձեռքով հրաժեշտ տվեց Հարրիին:

— Դեհ, կարծում եմ, որ ամեն ինչ շատ լավ անցավ, — ուրախ ասաց Հերմիոնան, երբ նա, Հարրին ու Ոոնը մի քանի րոպեից «Վարազի գլուխ» պանդոկից դուրս եկան պայծառ արևի լուսով ողողված փողոցը: Հարրին ու Ոոնը ձեռքերի մեջ պահել էին իրենց մեղրագինու շշերը:

— Այդ Զաքարիան լիսպորի մեկն է, — ասաց Ոոնը՝ աչքերը փայլեցնելով նայելով Սմիթի հետևից, որն արդեն հազիվ էր երևում հեռվում:

— Նա ինձ էլ բոլորովին դուր չի գալիս, — ընդունեց Հերմիոնան, — բայց նա ուղղակի լսեց, երբ ես խոսում էի Եօնիի ու Համնայի հետ Հաֆըլփաֆի սեղանի մոտ և կարծես իրոք շատ հետաքրքրվեց, ուրմեն ի՞նչ կարող էի ասել: Բայց իրոք, ինչքան շատ մարդ, այնքան ավելի լավ... Դեհ Մայքլ Քորներն ու նրա ընկերները չեն գա հաստատ, եթե նա ու Զինին հիմա հանդիպելիս չլինեին...

Ոոնը, որը մեղրագինու շշից վերջին կաթիլներն էր խմում, քիչ մնաց խեղդվեր և մեղրագինին թափեց իր վրա:

— Ի՞նչ... — կատաղած դուրս տվեց Ոոնը, որի ականջներն ասես երկու կտոր հում միս լինեին, — նա հանդիպում է իմ... իմ քույրը հանդիպում է... այսինքն ի՞նչ էիր ուզում ասել... Մայքլ Քորնե՞րը...

— Դեհ, դա է պատճառը, որ նա ու նրա ընկերները եկել էին... թեև կարծում եմ, որ... նրանք ըստ էության ակնհայտորեն հետաքրքրված են պաշտպանության պարապմունքով, բայց եթե Զինին Քորներին պատմած չլիներ, թե մենք ինչ ենք ուզում անել...

— Երբ է դա... Երբ է նա...

— Նրանք ծանոթացել են անցած տարի Զրօրինեքի պարահանդեսին և անցած տարվա վերջից միասին են, — շատ հանգիստ ասաց Հերմիոնան: Այդ պահին նրանք մտան Հիմնական փողոց, և նա կանգ առավ Սքրիվենշաֆթի գրչափետուրների խանութի ցուցափեղկի առաջ, որտեղ փայտանի փետուրներից սարքված գրիչներով շատ գեղեցիկ ձևավորում էր արված, — Հըմ... Ես ուզում եմ մի նոր գրիչ գնել:

Հերմիոնան մտավ խանութը: Հարրին ու Ոոնը մտան նրա հետևից:

— Ո՞ր մեկն էր Մայքլ Քորները, — կատաղած հարցրեց Ռոնը:

— Այն սևահերը, — ասաց Հերմիոնան:

— Նա ինձ դուր չեկավ, — անմիջապես ասաց Ռոնը:

— Օ՛յ, շատ զարմացա, — քթի տակ ասաց Հերմիոնան:

— Բայց, — շարունակեց Ռոնը՝ հետևելով Հերմիոնային վաճառասեղանի երկայնքով, որի վրա պղնձե անոթներում փունջ-փունջ գրչափետուրներ էին շարված, — ես կարծում էի, որ Զինին Հարրիին է սիրահարված...

Հերմիոնան գրեթե խղճահարությամբ նայեց նրան և գլուխը թափ տվեց:

— Զինին առաջ էր սիրահարված Հարրիին, բայց դեռ ամիսներ առաջ ձեռք է քաշել նրանից: Օ՛հ, իհարկե, դա չի նշանակում, որ նա քեզ չի սիրում,

— բարեսրտորեն ավելացրեց նա, դիմելով Հարրիին, մինչ զննում էր մի երկար սև ու ուսկեզրույն գրչափետուր:

Հարրիի ուշքն ու միտքը դեռ Զոյի հրաժեշտի վրա էր, և Զինիի թեման այնքան էլ հետաքրքիր չէր նրա համար, որքան Ռոնի, որն արդեն տեսանելի դողում էր վրդովմունքից: Բայց դա Հարրիին օգնեց մի բան եզրակացնել, ինչը նա վաղուց էր նկատել, բայց դեռ չէր գրանցել իր ուղեղում:

— Ուրեմն ահա թե ինչու է նա հիմա խոսում ինձ հետ, — հարցրեց նա Հերմիոնային, — առաջ նա նույնիսկ իմ ներկայությամբ չէր խոսում:

— Միանգամայն, — ասաց Հերմիոնան, — այո՛, ես հենց այս մեկն էլ կզնեմ:

Նա մոտեցավ վաճառասեղանին և տասնհինգ սիքել ու երկու նաթ վճարեց, մինչ Ռոնը դեռ շարունակում էր շնչել նրա ծոծրակին:

— Ռո՛ն, — բարկացած ասաց նա՝ շրջվելով և տրորելով նրա ոտքը, — ա՛յ, հենց այս պատճառով էլ Զինին քեզ ոչինչ չի ասել Քորների հետ ընկերություն անելու մասին: Նա գիտեր, որ դու շատ վատ կընդունես դա: Պետք չէ այդ կապակցությամբ նման աղմուկ-աղաղակ բարձրացնել, աստծո սիրու յն...

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել... Ո՞վ է աղմուկ-աղաղակ բարձրացնում... Ես չեմ պատրաստվում որևէ բանի կապակցությամբ աղմուկ-աղաղակ բարձրացնել... — Ռոնը ամբողջ ձանապարհին շարունակում էր ծանր շնչել:

Հերմիոնան աչքերը բարձրացրեց Հարրիի վրա և կիսաձայն ասաց, մինչ Ռոնը դեռ ինչ-որ հայիոյանքներ էր մրթմրթում Մայքլ Քորների հասցեին.

— Ի միջիայլոց, խոսելով քորների և Զինիի մասին... իսկ ի՞նչ կա քո և Չոյի միջև...

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել, — արագ հարցրեց Հարրին:

Նա այնպիսի զգացում ուներ, ասես ինչ-որ տեղ իր ներսում արյունը սկսեց եռալ ու արագորեն բարձրանալ դեպի գլուխը, ինչից նրա երեսն սկսեց այրվել սառը օդի մեջ: Մի՞թե դա այդքան ակնհայտ էր:

— Դեհ, — մեղմ ժպտալով ասաց Հերմիոնան, — չնկատեցի՞ր, նա ուղղակի աչքը չէր կտրում քեզնից...

Հարրին առաջ երբեք չէր նկատել, թե որքան գեղեցիկ գյուղ էր Հոգսմիդ:

Գլուխ 17. Թիվ քսանչորս կոթական հրահանգը

Հաջորդ օրը կիրակի էր և Հարրիի համար թերևս այդ կիսամյակ ամենաերջանիկ օրերից մեկը: Նա Ոտնի հետ միասին օրվա մեծ մասը կրկին նվիրեց տնային աշխատանքներին ու թեև դժվար էր դա զվարձություն անվանել, աշնանային արևի վերջին շռայլությունը դեռ շարունակվում էր, ուստի ընդհանուր սենյակում սեղանների մոտ գլխիկոր նստելու փոխարեն նրանք վերցրին իրենց տնային աշխատանքները և տեղավորվեցին լճակի եզրին մի բարձր կաղամախու ստվերում: Հերմիոնան, որն անշուշտ վաղուց էր վերջացրել իր բոլոր տնայինները, իր հետ բրոյա թել ու հյուսելու շուրջեր էր վերցրել և այնպես էր կախարդել դրանք, որ իր առջև օդում կախված երբեմն զնզնգալով հանդարտ զբաղված էին նորանոր գլխարկներ ու շարժեր ինքնուրույն հյուսելով:

Այն գիտակցումը, որ իրենք Ամբրիջի և Նախարարության դեմ ինչ-որ բան են անում, և որ ինքն այդ ընդհատակյա դավադրության գլխավոր գործող անձն է, Հարրիին անսահման բավարարության զգացում էր տալիս: Նա անդադար մտքում վերականգնում էր շաբաթ օրվա հանդիպումը: Հիշում էր այն բոլոր մարդկանց, ովքեր եկել էին իր մոտ սև ուժերից ինքնապաշտպանություն սովորելու համար: Հիշում էր նրանց դեմքի արտահայտությունները, երբ նրանք լսեցին իր արած բաներից մի քանիսի մասին: Հիշում էր Չոյի գովասանքի խոսքերը Երեք կախարդների հրաշամարտում իր մասնակցության մասին: Այն գիտակցումը, որ այդ բոլոր մարդիկ իրեն ցնդած սուտասան չեին համարում, այլ մի այնպիսի մեկը, ում արածներով կարելի է հիանալ, այնքան էր ոգեպնդել նրան, որ երկուշաբթի առավոտյան նա դեռ գերազանց տրամադրություն ուներ՝ չնայած իր բոլոր չսիրած առարկաների հեռանկարին:

Հարրին և Ոտնը ննջարանից ցած իջան՝ քննարկելով Անջելինայի գաղափարը, որ իրենք այդ երեկո քվիդիչի մարզումի ժամանակ պետք է աշխատեն մի նոր շարժման վրա, որը կոչվում էր «ծույլ զավթումի խարկանք», և մինչև չեին հասել առավոտյան արևի շողերով լուսավորված ընդհանուր սենյակի մեջտեղին, չնկատեցին, որ սենյակում մի

նորամուծություն կար, որն արդեն իր վրա էր գրավել մարդկանց մի փոքր խմբի ուշադրությունը:

Գրիֆինդորի հայտարարությունների ցուցատախտակին մի մեծ հայտարարություն էր ամրացված, այնքան մեծ, որ ծածկում էր մնացած ամեն ինչը. Վաճառվող օգտագործված դասագրքերի ցանկը, դպրոցական կանոնների հիշեցումների թերթիկները, որոնք միշտ փակցնում էր Արգուս Ֆիլչը, քվիդիչի թիմի պարապմունքների ժամանակացույցը, որոշ շոկոլադե գորտերի քարտերն ուրիշներով փոխանակելու առաջարկները, Ուիզլիների վերջին գովազդային թերթիկները՝ փորձարկողներ հավաքագրելու համար, Հոգսմիդ այցելելու օրերի ցանկը և կորած ու գտնված իրերի մասին հայտարարությունները: Նոր հայտարարության վրա հսկայական սև տպագիր տառերով գրված ուղերձի տակ մի շատ պաշտոնական տեսքով կնիք էր դրված, որի տակ մի խուճուճ ստորագրություն կար.

Հ Հ

ՀՈԳՎԱՐԹՍԻ ԲԱՐՁՐԱԳՈՒՅՆ ԻՆԿՎԻԶԻՏՈՐԻ ՀՐԱՄԱՆՈՎ.

Բոլոր ուսանողական կազմակերպությունները, միությունները, թիմերը, խմբակները և ակումբները այսուհետ արգելվում են:

Այսուհետ որևէ կազմակերպություն, միություն, թիմ, խմբակ կամ ակումբ կարող է համարվել երեք և ավելի ուսանողների ցանկացած պարբերական հավաքը:

Բացառությունների մասին թույլտվություններ իրավասու է տալ միայն անձամբ Բարձրագույն ինկվիզիտորը (արտֆեսոր Ամբրիջը):

Ոչ մի ուսանողական կազմակերպություն, միություն, թիմ, խմբակ կամ ակումբ չի կարող գոյություն ունենալ առանց

Բարձրագույն ինկվիզիտորի գիտության և հավանության:

Յուրաքանչյուր ուսանող, որն առանց Բարձրագույն ինկվիզիտորի թույլտվության կմասնակցի որևէ գործող կազմակերպության, միության, թիմի, խմբակի կամ ակումբի գործունեությանը, կամ

կազմակերպմանը, կամ կանդամակցի դրանցից որևէ մեկին,
կիեռացվի դպրոցից:

Հիմքը՝ Կրթական հրահանգ թիվ քսանչորս:

Ստորագրող՝

Դուռը Զեյն Ամբրիջ, Բարձրագույն ինկվիզիտոր

Ճ Ծ

Հարրին և Ռոնը շատ հուզված երկրորդ դասարանցիների գլուխների վրայով կարդացին հայտարարությունը:

— Ուրեմն ի՞նչ... Դա նշանակում է, որ փակելու են Քարկտիկի ակումբը, ի՞ա՞ — հարցրեց երկրորդ դասարանցիներից մեկը մյուսին:

— Կարծում եմ, որ ձեր Քարկտիկի ակումբին ոչինչ չի սպառնում, — մռայլ ասաց Ռոնը՝ ստիպելով, որ երկրորդ դասարանցին անակնկալից ցնցվի, — բայց չեմ կարծում, թե մենք նույնքան բախտավոր կլինենք, իսկ դու ի՞նչ ես կարծում սրա մասին, — հարցրեց նա Հարրիին, երբ երկրորդ դասարանցիները շտապեցին հեռանալ:

Հարրին կրկին ու կրկին կարդում էր հայտարարությունը: Այն երջանկության զգացում, որը ծաղկում էր նրա մեջ շաբաթ օրվանից, վայրկենապես ցնդեց: Նա արդեն զգում էր սրտի զարկերի հետ մոլեգնող կատաղության ալիքը:

— Սա զուգադիպություն չի, — ասաց նա՝ ձեռքերը սեղմելով բռունցքների մեջ, — նա գիտի մեր մասին:

— Նա չի կարող որևէ բան իմանալ, — անմիջապես ասաց Ռոնը:

— Պանդոկում մեզ լսող մարդիկ կային: Եվ արի ընդունենք դա, որ եթե մենք չգիտենք, թե եկածներից քանիսին կարող ենք վստահել, ապա նրանցից ցանկացած մեկը կարող էր վագել ու մատնել մեզ Ամբրիջին:

Իսկ ինքը կարծում էր, որ նրանք հավատում են իրեն, կարծում էր, որ նրանք հիանում են իրենով:

— Զաքարիա Սմիթն է եղել, — անմիջապես ասաց Ռոնը՝ բռունցքով խփելով մյուս ձեռքի ափի մեջ, — կամ... գիտե՞ս, այդ Մայքլ Քորները... իրոք շատ լպրծուն տեսք ուներ...

— Հետաքրքիր է, Հերմիոնան արդեն տեսե՞լ է սա, — ասաց Հարրին՝ հետ նայելով դեպի աղջիկների ննջարանները տանող դուռը:

— Գնանք ասենք նրան, — ասաց Ռոնը և շրջվելով մոտեցավ աղջիկների ննջարանները տանող դռանը, թափով բացեց այն ու սկսեց բարձրանալ աստիճաններով:

Արդեն ոտքը դրել էր վեցերորդ աստիճանին, երբ մի անտանելի բարձր ոռնացող ու կաղկանձող ձայն լսվեց և աստիճանները հալվեցին ու դարձան ողորկ քարե թեքություն: Մի պահ Ռոնը ինքնաբերաբար փորձեց վեր վագել, որ չընկնի՝ ձեռքերը հողմաղացի պես կատաղի թափահարելով, բայց հաջորդ վայրկյանին գլուխկոնծի տալով հետ ընկավ և, հարթ սահանքով ցած գլորվելով, մեջքի վրա փռվեց Հարրիի ոտքերի տակ:

— Ըստ... կարծում եմ, որ մեզ չի թույլատրվում աղջիկների ննջարանները բարձրանալ, — ասաց Հարրին՝ ոտքի կանգնեցնելով Ռոնին և փորձելով զսպել ծիծաղը:

Երկու չորրորդ դասարանցի աղջիկներ հռհռալով ցած սահեցին թեք սահանքով:

— Օօօ՞հ, այդ ո՞վ էր ուզում վեր բարձրանալ, — սրտանց ծիծաղելով ասացին նրանք և ոտքի կանգնելով նայեցին Հարրիին ու Ռոնին:

— Ես, — ասաց Ռոնը, որը դեռ ուշքի չէր եկել, — չէի կարծում, թե նման բան կլինի: Արդարացի չէ, — ավելացրեց նա՝ արդեն դիմելով Հարրիին, մինչ աղջիկներն ուղղվեցին դեպի դիմանկարի անցքը, դեռ շարունակելով սրտանց հռհռալ, — Հերմիոնային կարելի է մեր ննջարան բարձրանալ, իսկ մեզ նրա մոտ գնալ չի՝ կարելի, այդ ինչու՞...

— Դեհ, դա շատ հին ավանդույթ է, — ասաց Հերմիոնան, որը հենց նոր էր հանգիստ ցած սահել ու ոտքի էր կանգնում, — բայց Հոգվարթսի տարեգրության մեջ ասվում է, որ հիմնադիրների կարծիքով աղջիկներն ավելի վստահելի են, քան տղաները: Ինչևէ, ինչու՞ էիր ուզում մեզ մոտ բարձրանալ:

— Որ քեզ տեսնեմ.... Այստեղ նայի՞ր, — ասաց Ռոնը՝ նրա ձեռքից բռնած տանելով ցուցատախտակի մոտ:

Հերմիոնայի աչքերն արագ անցան հայտարարության վրայով: Նրա դեմքը քարացավ:

— Ինչ-որ մեկը մեզ մատնել է, — բարկացած ասաց Ռոնը:

— Մերոնցից ոչ ոք չէր կարող նման բան անել, — ասաց Հերմիոնան ցածր ձայնով:

— Դու այնքան միամիտ ես, — ասաց Ռոնը, — դու կարծում ես, որ եթե դու ազնիվ ես ու վստահելի...

— Ո՞չ, նրանք չէին կարող նման բան անել, որովհետև ես հմայել էի այն մագաղաթը, որի վրա բոլորս ստորագրեցինք, — մտախոհ ասաց Հերմիոնան, — հավատացե՞ք ինձ, եթե մեզնից մեկնումեկը վազի ու խաբար տա Ամբրիջին, մենք անմիջապես ու հստակ կիմանանք, թե դա ով է եղել և ով էլ որ դա լինի, անպայման շատ կափսոսի իր արածի համար:

— Եվ ի՞նչ, ինչ կլինի նրա հետ, — հետաքրքրված ասաց Ռոնը:

— Դեհ, այսպես ասենք, — շարունակեց Հերմիոնան, — նա այնպիսի տեսք կունենա, որ նրա կողքին ելոյիգ Միջենի պզուկները մի զույգ սիրունիկ պեպեններ կթվան: Եկեք, գնանք նախաձաշելու և տեսնենք, թե մյուսներն ինչ են մտածում: Ես ենթադրում եմ, որ սրա նման հայտարարություն կախվել է բոլոր միաբանություններում:

Երբ մտան Մեծ դահլիճ, անմիջապես ակնհայտ դարձավ, որ Ամբրիջի հայտարարությունը միայն Գրիֆինդորի աշտարակում չէր փակցված եղել: Յուրօրինակ լարվածություն կար սրահում տիրող խոսակցության ժխորի և անցուդարձի մեջ: Մարդիկ խմբվում էին իրենց սեղանների շուրջ, հետո բաժանվում ու նորից խմբվում ուրիշների հետ՝ խոսելով իրենց կարդացածի մասին: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան հազիվ էին նստել իրենց սեղանի մոտ, երբ Նեվիլը, Դինը, Ֆրեդը, Ջորջը և Զինին շրջապատեցին նրանց:

— Տեսե՞լ եք...

— Կարծում եք նա գիտի՞...

— Ի՞նչ ենք անելու...

Բոլորը նայում էին Հարրիին: Նա շուրջը նայեց, որպեսզի համոզվի, որ մոտակայքում ոչ մի ուսուցիչ չկար:

— Մենք ամեն դեպքում մեր ուզածը կանենք, — կամաց ասաց նա:

— Գիտեի, որ այդպես էլ կասես, — Ժպտալով ասաց Զորջը՝ թվակացնելով Հարրիի ձեռքին:

— Իսկ Ավագներն ի՞նչ են կարծում, — ասաց Ֆրեդը՝ հարցական նայելով Ռոնին և Հերմիոնային:

— Անշու՛շտ, — չոր ասաց Հերմիոնան:

— Նայե՞ք, այստեղ են զալիս Եռնին ու Հաննա Աբովը, — ասաց Ռոնը՝ ուսի Վրայով հետ նայելով, — և այն ռեյվենքլոցի տղաներն ու Սմիթը... Եվ ոչ մեկի երեսին պօտէ չի ավելացել...

Հերմիոնան շատ տագնապած տեսք ուներ:

— Թքած պօտէկների վրա, այդ ապուշները չեն կարող բոլորի աչքի առաջ այստեղ գալ: Դա կարող է կասկածների տեղիք տալ: Նստե՞ք... — բերանը անձայն բացուխուփ անելով ասաց նա Եռնին և Հաննային, ձեռքով տագնապալից ցոյց տալով նրանց, որ միանան Հաֆըլիաֆի սեղանին, — Հետո՞... Հետո՞... Հետո կխոսե՞նք...

— Ես կասեմ քորներին, — անհամբերությամբ ասաց Զինին՝ փոթորկալից պոկվելով տեղից, — ազնիվ խոսք, ինչ իհմար է...

Նա շտապեց դեպի Ռեյվենքլոյի սեղանը: Հարրին նայեց նրա հետևից: Չոն նստած էր ոչ հեռու և խոսում էր իր գանգրահեր ընկերուիհու հետ, որին իր հետ բերել էր «Վարազի գլուխ» պանդոկը: Մի՞թե Ամբրիջի հայտարարությունը կարող էր այնքան վախեցնել նրան, որ չգար հաջորդ հանդիպմանը:

Բայց հայտարարության հետևանքների ամբողջ խորությունը նրանք չեին զգացել, քանի դեռ դուրս չեին եկել Մեծ դահլիճից Հրաշագործության պատմության դասին գնալու համար:

— Հա՞րի... Ռո՞ն...

Անջելինան էր, և նա ակնհայտ հուսահատության արտահայտությամբ վագում էր նրանց կողմը:

— Ամեն ինչ կարգին է, — կամաց ասաց Հարրին, երբ նա այնքան մոտ էր, որ լսեր իրեն, — մենք միևնույն է...

— Դուք հասկանու՞մ եք, որ նա քվիդիչն էլ է մտցրել այդ ամենի մեջ, — գոռաց Անջելինան, — մենք պետք է գնանք ու թույլտվություն խնդրենք նրանից Գրիֆինդորի թիմը նորից կազմելու մասին:

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին:

— Զն չկա, — սարսափած ասաց Ռոնը:

— Դուք կարդացել եք, չե՞՞ս, այդ հայտարարությունը, այնտեղ գրված է՝ թիւթերը... ինձ լսի՞ր, Հա՛րի, ես սա քեզ վերջին անգամ եմ ասում, խնդրում եմ, հանկարծ կրկին չհակածառես Ամբրիջին, թե չէ նա կարող է մեզ ընդհանրապես արգելել խաղալ:

— Լա՛վ, լա՛վ, — ասաց Հարրին, որովհետև Անջելինան այնպիսի տեսք ուներ, ասես հրես-հրես լաց կլիներ:

— Մի՛ անհանգստացիր, ես ինձ լավ կպահեմ:

— Գրազ գանք, որ Ամբրիջը իհմա Հրաշագործության պատմության դասին է լինելու, — մռայլ ասաց Ռոնը, երբ նրանք գնում էին Բինզի դասին, — նա դեռ Բինզի մոտ ստուգայց չի արել: Ինչի վրա ասեք գրազ կգամ, որ նա այնտեղ է:

Բայց նա սխալվում էր: Միակ ուսուցիչը, որը ներկա էր, երբ նրանք ներս մտան դասարան, պրոֆեսոր Բինզն էր, որը մոտ մեկ մատնաշափ սեփական աթոռից բարձր ճախրում էր օդում՝ պատրաստվելով շարունակել իր միալար դասախոսությունը հսկաների պատերազմների մասին: Հարրին նույնիսկ փորձ էլ չարեց հետևելու դասին: Նա ծովորեն ինչ-որ բան էր խզբզում իր մագաղաթի վրա՝ անտեսելով Հերմիոնայի սաստող հայացքները և բոթոցները, մինչև մի հատկապես ցավոտ հարված կողերին չստիպեց նրան բարկացած վեր նայել:

— Ի՞նչ...

Հերմիոնան մատնացույց արեց պատուհանը: Հարրին շրջվեց: Նեղ պատուհանի քիվին նստած էր Հեղվիգը և ներս էր նայում հաստ ապակու միջով: Մի նամակ էր ամրացված նրա տոտիկին: Հարրին ոչինչ չէր հասկանում: Իրենք հենց նոր էին գալիս նախաձաշից: Ինչու՞ նա այն ժամանակ սովորականի պես չհանձնեց իրեն նամակը: Համադասարանցիներից շատերը նույնպես մատով ցույց էին տալիս Հեղվիգին:

— Օ՛հ, ես այնքան եմ սիրում այդ բվին, այնքան գեղեցիկ թռչուն է, — լսեց Հարրին Լավենդերի հոգոցը Փարվաթի ականջին:

Նա մի հայացք նետեց պրոֆեսոր Բինզին, որը շարունակում էր կարդալ իր դասախոսությունը՝ միանգամայն չգիտակցելով, որ այդ պահին դասարանի ուշադրությունը նույնիսկ սովորականից էլ քիչ էր ուղղված իր դասին: Հարրին կամացուկ ցած սահեց իր աթոռից և չորեքթաթ շարժվեց շարքի երկայնքով դեպի պատուհանը, որտեղ նա շատ կամաց քաշեց պատուհանի փեղկի սողնակը և դանդաղ բացեց այն:

Նա սպասում էր, որ Հեղվիգը տոտիկը կբարձրացնի, որպեսզի ինքը վերցնի նամակը և հետո հետ կթռչի բվանոց, բայց այն պահին, երբ նա

բավականաչափ բաց արեց պատուհանի փեղկը, Հեղվիզը ներս թռավ ու խոլ վայունով նստեց նրա ուսին: Հարրին կրկին փակեց պատուհանը, մի անհանգիստ հայացք նետեց պրոֆեսոր Բինզին, և կրկին չորեքթաթ հետ շտապեց իր տեղը՝ ուսին նստած Հեղվիզին տանելով իր հետ: Նա հետ նստեց իր տեղում, Հեղվիզին տեղափոխեց իր գոգին և փորձեց վերցնել նամակը նրա տոտիկից:

Միայն այդ պահին նա նկատեց, որ Հեղվիզի փետուրները տարօրինակ անկանոն էին: Որոշ փետուրներ ծռված էին սխալ ուղղությամբ և նա սխալ անկյունով էր պահում իր թերից մեկը:

— Նա վիրավո՞ր է, — շշնջաց Հարրին՝ գլուխը ցած իջեցնելով Հեղվիզի վրա: Հերմիոնան և Ռոնը նույնպես առաջ թեքվեցին: Հերմիոնան նույնիսկ ցած դրեց իր գրչափետուրը:

— Տե՛ս, ինչ-որ բան է եղել նրա թևի հետ:

Հեղվիզը դողաց, երբ Հարրին դիպավ նրա թևին և մի փոքր ցնցվեց տեղում, նրա բոլոր փետուրները ցցվեցին, ասես նա բորբոքվել էր բարկությունից, և նա կշտամբանքով նայեց Հարրիին:

— Պրոֆեսոր Բի՛նզ, — բարձր ասաց Հարրին, և բոլորը դասարանում շրջվեցին ու նայեցին նրան, — Ես ինձ վատ եմ զգում:

Պրոֆեսոր Բինզն աչքերը բարձրացրեց իր նոթերից, և զարմացած նայեց դասարանին, ինչպես միշտ, երբ ասես գլխի էր ընկնում, որ իր առջև եղած սենյակը լի է մարդկանցով:

— Լավ չե՞ք զգում ձեզ... — ցրված կրկնեց նա:

— Բոլորովին լավ չեմ զգում, — ասաց Հարրին հաստատակամ ոտքի կանգնելով ու թիկունքում թաքցնելով Հեղվիզին, — ինձ պետք է գնալ հիվանդանոցային աշտարակը:

— Այո՛, — ասաց պրոֆեսոր Բինզը, ակնհայտորեն ոչինչ չնկատելով, — այո՛, այո՛, հիվանդանոցային աշտարակը... Գնացե՛ք, գնացե՛ք, Փե՛րկինս:

Դուրս գալով սենյակից, Հարրին Հեղվիզին կրկին իր ուսին դրեց և շտապեց միջանցքով՝ մի պահ միայն կանգնելով, որ մտածի իր անելիքի մասին, երբ արդեն անտեսանելի էր Բինզի դռնից: Հեղվիզին բուժելու նրա առաջին ընտրությունը անշուշտ Հագրիդը կլիներ, բայց քանի որ նա գաղափար չուներ, թե Հագրիդը որտեղ էր, միակ տարբերակը պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքին գտնելն էր և հուսալը, որ նա կօգնի:

Նա դուրս նայեց պատուհանից փոթորկալից, ամպամած հանդավարներին: Դժվար էր պատկերացնել, թե պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը կարող էր այդ պահին Հագրիդի խրճիթի մոտակայքում լինել: Իսկ եթե նա դասի չէր, ուրեմն, ամենայն հավանականությամբ, պետք է ուսուցչանոցում լիներ: Նա սկսեց իջնել աստիճաններով, Հեղվիզը թույլ վայում էր՝ ձոճվելով նրա ուսին:

Ուսուցչանոցի դռան երկու կողմերում երկու քարե գարգոյլեր էին կանգնած: Երբ Հարրին մոտեցավ, նրանցից մեկը կռնչաց.

— Ինչո՞ւ դասի չես, տղա՛:

— Ես շտապ գործ ունեմ, — կարծ ասաց Հարրին:

— Oooo'հ, շտապ, հա՞... — ասաց մյուս գարգոյլը բարակ բարձրահունչ ձայնով, — ուրեմն մենք պետք է ձայներս կտրենք ու ձանապարհ տանք քեզ, հա՞...

Հարրին դուռը թակեց: Նա ոտնաձայներ լսեց, հետո դուռը բացվեց և նա դեմառդեմ կանգնեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ:

— Դու նորից հմայապատիժ ե՞ս ստացել, — անմիջապես հարցրեց նա՝ տագնապալից փայլեցնելով իր ակնոցի քառակուսի ապակիները:

— Ո՛չ, պրոֆեսոր, — շտապեց ասել Հարրին:

— Ուրեմն ինչո՞ւ դասի չես:

— Նա շտապ գործ ունի, — քմծիծաղով տեղեկացրեց երկրորդ գարգոյլը:

— Ես փնտրում եմ պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքին, — բացատրեց Հարրին,
— իմ բուն վիրավոր է:

— Ասում ես, որ թռչունդ վիրավո՞ր է:

Լսվեց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի ձայնը, որը հայտնվեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի թիկունքում՝ մի ձեռքում ծխամորձ և մյուս ձեռքում «Մարգարե» օրաթերթի մի օրինակ:

— Այո՛, — ասաց Հարրին՝ զգուշությամբ իջեցնելով Հեղվիզին իր ուսից,
— նա հենց նոր եկավ մյուս փոստային բվերից հետո, և նրա թեր շատ տարօրինակ տեսք ունի, նայե՛ք...

Պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքն իր ծխամորձը բռնեց ատամներով և Հարրիից վերցրեց Հեղվիզին, մինչ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դիտում էր նրանց:

— Հըմ, — ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը՝ խոսելիս թեթևակի ցնցելով իր ծխամորձը, — կարծես նրա վրա հարձակում է եղել: Չեմ պատկերացնում, թե ինչը կարող էր այսպես հարձակվել թօշնի վրա: Թեստրալները երբեմն հարձակվում են թօշունների վրա, իհարկե, բայց Հազրիդը շատ լավ է վարժեցրել Հոգվարթսի թեստրալներին, և նրանք բվերին ձեռք չեն տալիս:

Հարրին ո՞չ գիտեր, թե ինչ են թեստրալները, ո՞չ էլ ուզում էր իմանալ նրանց մասին: Նա միայն ուզում էր, որ Հեղվիգն ապաքինվի: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, սակայն, խորաթափանց նայեց Հարրիին և ասաց.

— Դու գիտե՞ս, թե այս բուն որտեղից է գալիս, Փո՛թթեր:

— Ըստ, — ասաց Հարրին, — կարծում եմ Լոնդոնից...

Նրանց հայացքները հանդիպեցին, և ՄըքԳոնագալի հոնքերի շարժումից նա կռահեց, որ նա հասկացել էր, որ Լոնդոն նշանակում էր Գրիմոլդ Վոլոց թիվ տասներկու:

Պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը ներքին գրապաններից մեկից մի մոնոկլ հանեց և տեղավորեց աչքի վրա, որ ավելի մոտիկից զննի Հեղվիգին:

— Ես նրա համար կհոգամ, Փո՛թթեր, եթե ինձ մոտ թողնես, — ասաց նա, — ամեն դեպքում նրան մի քանի օր չի կարելի երկար թոհջքներ կատարել:

— Լավ... շնորհակալություն, — ասաց Հարրին այն պահին, երբ զանգը հնչեց:

— Հոգ չէ, — ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը՝ վերադառնալով ուսուցչանց:

— Մի րոպե, Վիլիելմի՛նա, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Փոթթերի նամակը մոռացար:

— Oh, հա՛... — ասաց Հարրին, որը մտահոգությունից մոռացել էր, որ Հեղվիգի տոտիկին նամակ կար կապված: Պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը նամակը նրան մեկնեց և անհետացավ ուսուցչական սենյակում իր հետ տանելով Հեղվիգին, որն այնպես էր նայում Հարրիին, ասես չէր հավատում, որ նա իրեն այդպես կարող էր լքել այդ պահին: Մի քիչ մեղավոր զգալով իրեն, Հարրին շրջվեց, որ գնա, բայց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հետ կանչեց նրան:

— Փո՛թթեր:

— Այո՛, պրոֆեսոր...

Նա վերուվար նայեց միջանցքով: Բոլոր կողմերից ուսանողներ էին գալիս:

— Ականցիդ օդ արա՛, — շատ կամաց ու արագ ասաց նա՝ աչքերը հառելով նրա ձեռքում բռնած նամակին, — ինարավոր է, որ Հոգվարթսից ներսուդուրս հաղորդակցության այդ կապուղին վերահսկվում է, հասկացա՞՞ր:

— Ես... — ասաց Հարրին, բայց միջանցք լցված ուսանողների հոսանքը նրան հեռու իրեց ուսուցչանոցի դռնից: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կարծ գլխով արեց ու վերադարձավ ուսուցչանոց, իսկ Հարրին ուսանողների հոսանքի հետ դուրս եկավ բակ: Նա հեռվից նկատեց Ունին ու Հերմիոնային, ովքեր արդեն կանգնած էին բակում մի ծածկի տակ, օձիքները բարձրացրած սառը քամու դեմ: Շտապելով նրանց մոտ, Հարրին բացեց նամակը, որի մեջ ընդամենը իինգ բառ կար գրված Սիրիուսի ձեռագրով.

Չ և

Այսօր, նույն ժամին, նույն վայրում:

Ճ և

— Հեղվիզն ինչպե՞ս է, — մտահոգ հարցրեց Հերմիոնան, երբ նա հասավ նրանց մոտ:

— Ու՞ր տարար նրան, — հարցրեց Ունիը:

— Գրաբլի-Փլանքի մոտ տարա, — ասաց Հարրին, — և հանդիպեցի ՄըքԳոնագալին... Լսե՞ք...

Եվ նա պատմեց նրանց, թե ինչ էր ասել իրեն պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: Ի զարմանս Հարրիի մյուս երկուսից ոչ մեկը չցնցվեց այդ նորությունից: Ընդհակառակը, նրանք նշանակալից հայացքներ փոխանակեցին:

— Ի՞նչ... — ասաց Հարրին՝ նայելով մե՛կ Ունին, մե՛կ Հերմիոնային:

— Դեհ, ես հենց նոր ասում էի Ունին, որ շատ ինարավոր է, որ ինչ-որ մեկը փորձել է բռնել Հեղվիզին: Ուզում եմ ասել, նա առաջ երթեք ոչ մի հարձակման չեր ենթարկվում, ինչու՞ պետք է հիմա նման բան պատահեր:

— Ումի՞ց է նամակը, ինչնե, — հարցրեց Ունի՝ Հարրիի ձեռքից վերցնելով երկտողը:

— Հարբուխից է, — կամաց ասաց Հարրին:

— Նույն ժամին, նույն վայրու՞մ... Նա ուզում է ասել, մեր ընդհանուր սենյակի բուխարիու՞մ...

— Մի՞թե, ակնհայտ չէ՞... — ասաց Հերմիոնան՝ նույնպես կարդալով երկտողը: Նա շատ անհազստացած տեսք ուներ, — ես ուղղակի հույս ունեմ, որ ոչ ոք սա չի կարդացել:

— Բայց նամակը բացված չէր, և կնիքն էլ ամբողջական էր, — ասաց Հարրին՝ փորձելով համոզել ոչ այնքան Հերմիոնային, որքան ինքն իրեն, — և ոչ ոք չէր էլ հասկանա, թե ինչ է դա նշանակում, եթե միայն չիմանար, թե երբ և որտեղ ենք խոսել նրա հետ նախորդ անգամ:

— Չգիտեմ, — մտահոգ ասաց Հերմիոնան, ուսին գցելով իր պայուսակը, երբ զանգը կրկին ինչեց, — բոլորովին էլ դժվար չի, գիտե՞ս, կնիքը նորից հմայանքով վերականգնելը, և եթե որևէ մեկը հետևում է Տեսլուրուն... Բայց ես ուղղակի չեմ պատկերացնում, թե ինչպես կարող ենք զգուշացնել նրան, որ չգա, առանց վտանգի ենթարկելու նաև այդ ուղերձը:

Նրանք քարե աստիճաններով ցած իջան դեպի գնդանները Հմայադեղերի դասի համար, բոլոր երեքն էլ մտազբաղ էին, բայց երբ հասան ստորին աստիճաններին, երեքն էլ հանկարծ սթափվեցին Դրաքո Մալֆոյի ձայնից, որը կանգնած էր Սնեյփի դասարանի դռների մոտ և ձեռքին ինչ-որ պաշտոնական տեսքով մազաղաթ թափահարելով, շատ բարձրածյան ինչ-որ բան էր ասում, այնքան բարձրածյան, որ նրանք կարող էին լսել նրա ասած յուրաքանչյուր բառը:

— Հա՛, Ամբրիջը Սլիզերինի քվիդիչի թիմին անմիջապես խաղալու թույլտվություն տվեց: Առավոտյան առաջին հերթին գնացել էի նրա մոտ: Կարող եմ ասել, որ թույլտվությունը նույնիսկ ինքնըստինքյան ստացվեց: Դե, նա իմ հորը շատ լավ է ձանաչում: Հայրս ազատ ելումուտ ունի Նախարարությունում: Շատ հետաքրքիր կլինի իմանալ, արդյոք Գրիֆինդորին թույլ կտա՞ն խաղալ, թե՝ ոչ:

— Հանկարծ չպատասխանեք, — անհանգիստ շշնջաց Հերմիոնան Հարրիին ու Ռոնին, որոնք երկուսն էլ ռազմաշունչ դեմքերով ու սեղմած բռունցքներով նայում էին Մալֆոյին, — նրա ուզածն էլ հենց դա է:

— Ուզում եմ ասել, — շարունակում էր Մալֆոյը՝ նույնիսկ ավելի բարձրացնելով ձայնը, և չարագույժ փայլեցնելով իր մոխրագույն աչքերը

Հարրիի և Ռոնի ուղղությամբ, — եթե հարցը կախված է Նախարարությունում ունեցած ազդեցությունից, կարծում եմ, որ նրանք ընդհանրապես ոչ մի հնարավորություն չունեն: Հայրիկս ասում է, որ Նախարարությունում արդեն տարիներ առաջ մի պատրվակ էին փնտրում Արթուր Ռիվալիից ազատվելու համար: Իսկ ինչ վերաբերում է Փոթերին, հայրիկս ասում է, որ դա գուտ ժամանակի հարց է, մինչև Նախարարությունում որոշում ընդունեն նրան Սուրբ Մունզոսում փակելու մասին: Այնտեղ մի հատուկ բաժանմունք կա իենց այն մարդկանց համար, ում ուղեղներն անդառնալի խախտված են կախարդական միջամտությունից:

Մալֆոյը մի անձունի ծամածություն արեց, բերանը բաց ծռելով ու աչքերը ճակատի տակ ոլորելով: Քրեբն ու Գոյլը սովորականի պես սկսեցին իռհօալ, Փանսի Փարքինսոնը հիացմունքից ծղրտաց:

Ինչ-որ բան ուժեղ դիպավ Հարրիի ուսին՝ մի կողմի իրելով նրան դեպի միջանցքի պատը: Կես վայրկյան անց միայն նա հասկացավ, որ Նեվիլը սրընթաց անցավ իր կողքով, նշանառած ուղիղ դեպի Մալֆոյը:

— Նե՞վիլ, ո՞չ...

Հարրին առաջ ցատկեց և հասցրեց բռնել Նեվիլի պարեգոտից: Նեվիլը բռունցքները ճոճելով կատաղի պայքարում էր՝ հուսահատորեն փորձելով հասնել Մալֆոյին, որը մի պահ ծայրահեռ ցնցված տեսք ընդունեց:

— Օգնի՞ր ինձ, — գոռաց Հարրին Ռոնին՝ մի կերպ ձեռքը զցելով Նեվիլի պարանոցին ու հետ քաշելով նրան սլիզերինցիներից: Քրեբն ու Գոյլը քայլեցին Մալֆոյի առաջ ու սկսեցին թևերը քշտել՝ կռվի պատրաստվելով: Ռոնը բռնեց Նեվիլի ձեռքերից և Հարրիի հետ միասին նրանք կարողացան Նեվիլին հետ բերել գրիֆինդորցիների շարքի մեջ: Նեվիլի դեմքն ալ կարմիր էր: Նրա կոկորդին սեղմած Հարրիի ձեռքի ճնշումը թույլ չէր տալիս, որ նրա ասածները հասկանալի լինեին, բայց տարօրինակ բառեր էին դուրս գալի նրա բերանից:

— Ծիծաղելի... չի... ո՞չ.... թո՞ղ... Մունզոս... ցույց... կտա՞մ... դրան...

Զնդանի դուռը բացվեց: Սնեյփը հայտնվեց դռան մեջ: Նրա սև աչքերն անցան գրիֆինդորցիների վրայով ու կանգնեցին Նեվիլի հետ ընթացարտող Հարրիի և Ռոնի վրա:

— Կռվու՞մ եք... Փո՛թթեր, Ուի՛զի, Լոնգբրո՛թոմ... — ասաց Սնեյփը սառը քմծիծաղով: — Տասը միավոր Գրիֆինդորից: Բաց թողե՛ք Լոնգբրոթոմին, Փո՛թթեր, այլապես հմայապատիժ կստանաք: Բոլորդ ներս մտե՛ք:

Հարրին բաց թողեց Նեվիլին, որը ծանր շնչելով կանգնած, աչքերը փայլեցնելով նայում էր նրանց վրա:

— Ես պետք է քեզ կանգնեցնեի, — նույնպես շնչասպառ ասաց Հարրին՝ գետնից վերցնելով իր պայուսակը, — Քրեբն ու Գոյլը քեզ պատառ-պատառ կանեին:

Նեվիլը ոչինչ չասաց: Նա ուղղակի ինքն էլ գետնից վերցրեց իր պայուսակը և գլխիկոր մտավ զնդան:

— Մեռլինը վկա, քեզ ի՞նչ եղավ, — դանդաղ ասաց Ոոնը Նեվիլին, նրա հետևից քայլելով:

Հարրին ոչինչ չասաց: Նա շատ լավ գիտեր, թե ինչու Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցում կախարդանքով անդառնալի հոգեկան խախտում ստացած մարդկանց հիշատակումը ծայրահեղ խոցելի էր Նեվիլի համար, բայց նա երդվել էր Դամբլդորին. որ ոչ մեկին չի պատմի Նեվիլի գաղտնիքը: Նույնիսկ Նեվիլը չգիտեր, որ Հարրին գիտեր:

Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան նստեցին իրենց սովորական տեղերում, դասարանի վերջին շարքում, հանեցին մազաղաթները, գրչակետուրները և «Հազար կախարդական դեղաբույսեր և սնկազգիներ» գրքի օրինակները: Նրանց շուրջը բոլորը շշուկով խոսում էին Նեվիլի արածի մասին, բայց երբ Սնեյփն արձագանքող դնդոցով փակեց զնդանի դուռը, բոլորն անմիջապես սսկվեցին:

— Ուշադրություն դարձրե՛ք, — ասաց Սնեյփը, իր ցածր չարագույժ ձայնով, — որ մենք այսօր հյուր ունենք:

Նա ձեռքը մեկնեց դեպի զնդանի ստվերաշատ անկյունը, և Հարրին տեսավ նոթատախտակը ծնկներին դրած նստած պրոֆեսոր Ամբրիջին: Հարրին մի կողքանց հայացք նետեց Ոոնին ու Հերմիոնային: Սնեյփը և Ամբրիջը, նրա ամենաատելի երկու ուսուցիչներն էին: Դժվար էր ասել, թե այդ մենամարտում նա ուն ավելի շատ կցանկանար հաղթանակած տեսնել:

— Այսօր մենք կշարունակենք Ումեղացնող թուրմ եփելու գործնական պարապմունքը: Դուք ձեր խառնուրդները կարող եք գտնել ճիշտ նույն վիճակում, ինչ թողել էիք անցած դասին: Եթե դրանք ճիշտ էիք սարքել,

պետք է որ հանգստյան օրերի ընթացքում լավ հասունացած լինեն: Նոր հրահանգները... — Սնեյփը մի շարժում արեց իր կախարդական փայտիկով, — գրատախտակի վրա են: Սկսե՛ք...

Պրոֆեսոր Ամբրիջը դասի առաջին կես ժամն անց կացրեց իր անկյունում նստած նորեր գրելով: Հարրիին շատ էր հետաքրքրում, թե նա ինչ հարցեր պիտի տար Սնեյփին, այնքան էր հետաքրքրում, որ նա սկսել էր կրկին սխալներ անել իր թուրմը եփելիս:

— Սալամանդերի արյուն, Հա՛րի, — տնքաց Հերմիոնան՝ ձիշտ ժամանակին բռնելով նրա բազուկը, որ թույլ չտա նրան սխալ բաղադրիչ ավելացնել արդեն երրորդ անգամ, — ո՛չ նռան հյութ...

— Հա ձիշտ ես, — ցրված ասաց Հարրին՝ ցած դնելով շիշը և շարունակելով գաղտագողի դիտել, թե ինչ էր կատարվում անկյունում: Ամբրիջը ոտքի էր կանգնել և նստարանների երկու շարքերի միջև քայլում էր դեպի Սնեյփը, որն այդ պահին զննում էր Դին Թոմասի կաթսայի պարունակությունը:

— Կարծես, դասարանը բավականին առաջ է իր տարիքային մակարդակի համար, — աշխույժ ասաց նա Սնեյփի թիկունքին, — թեև ես կվիճեի ձեզ հետ, արդյոք խելամիտ է նրանց Ուժեղացնող թուրմի նման հմայադեղ սովորեցնելը: Կարծում եմ, որ Նախարարությունը կգերադասեր, որ այդ հմայաթուրմն ընդհանրապես հանվեր ուսումնական ծրագրից:

Սնեյփը դանդաղ ուղղվեց ու շրջվեց, որպեսզի նայի ուղիղ Ամբրիջի վրա:

— Այդպես... Երկա՞ր եք դասավանդում Հոգվարթսում, — հարցրեց Ամբրիջը՝ գրչափետուրը պատրաստ պահած նոթատախտակի վրա:

— Տասնչորս տարի, — պատասխանեց Սնեյփը: Նրա դեմքի արտահայտությունը անկրահելի էր: Հարրին աչքը չկտրելով նրանից, ինչ-որ բանի մի քանի կաթիլ ավելացրեց իր թուրմին, որը սպառնալից ֆշաց և փիրուզագույնից դարձավ նարնջագույն:

— Եթե չեմ սխալվում դուք սկզբում դիմել էիք Աև արվեստներից պաշտպանության ուսուցչի տեղի համար, — հարցրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը Սնեյփին:

— Այո՛, — ցածրածայն ասաց Սնեյփը:

— Բայց ձեզ չընդունեցի՞ն...

Սնեյփի շրջունքը կծկվեց:

— Ակնհայտորեն...

Պրոֆեսոր Ամբրիջն ինչ-որ քան գրեց իր նոթատախտակի վրա:

— Եվ դուք պարբերաբար դիմել եք սև ուժերից ինքնապաշտպանության ուսուցչի տեղի համար՝ սկսած դպրոցում աշխատանքի ընդունվելու օրվանից, եթե չեմ սխալվում:

— Այո՛, — շատ ցածրաձայն ասաց Սնեյփը՝ հազիվ շարժելով շրթումքները: Նա ծայրահեղ բարկացած տեսք ուներ:

— Դուք գիտե՞ք, թե Դամբլդորն ինչու է համառորեն մերժում այդ պաշտոնում նշանակել ծեզ, — հարցուց Ամբրիջը:

— Գուցե հենց նրան տաք այդ հարցը, — արդեն նյարդայնացած ասաց Սնեյփը:

— Օհ, իրո՛ք, անպայման կտա՛մ, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը քաղցր ժպտալով:

— Իսկ դա ի՞նչ կապ ունի ձեր ստուգայցի հետ, — հարցուց Սնեյփը՝ նեղացնելով իր սև աչքերը:

— Օհ, այո՛, իհարկե ունի՛, — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — Նախարարությունը ուզում է իմանալ բոլոր ուսուցիչների մասնագիտական կենսագրականները:

Ամբրիջը շրջվեց, մոտեցավ Փանսի Փարքինսոնին և սկսեց հարցեր տալ նրան դասերի մասին: Սնեյփը շրջվեց ու նայեց Հարրիին, և նրանց աչքերը մեկ վայրկյան հանդիպեցին: Հարրին շտապեց հայացքն իշեցնել իր թուրմի վրա, որը սկսել էր զզվելիորեն խտանալ և այրված ռետինի սոսկալի հոտ էր արձակում:

— Կրկին զրո գնահատական, Փո՛թթեր, — արհամարհանքով ասաց Սնեյփը՝ իր կախարդական փայտիկի շարժումով դատարկելով Հարրիի կաթսայի պարունակությունը: — Դուք ինձ համար մի շարադրություն կգրեք այդ հմայաթուրմի ձիշտ բաղադրատոմսի մասին՝ նշելով թե ինչպես և ինչու այն չստացվեց ծեզ մոտ, և կիանձնեք ինձ հաջորդ դասին, պա՞րզ է:

— Այո՛, — կատաղած ասաց Հարրին: Սնեյփն արդեն տնային տվել էր նրանց, և նա այդ երեկո քվիդիչի մարզում ուներ: Դա նշանակում էր միայն ևս մի քանի անքուն գիշերներ: Հարրին արդեն ուղղակի չեր կարող հավատալ, որ հենց այդ առավոտյան ինքն արթնացել էր կատարյալ երջանկության զգացումով: Այդ պահին նա ամենից շատ ուզում էր, որ օրը շուտ վերջանար:

— Գուցե բաց թողնեմ Բախտագուշակությունը, — մռայլ ասաց նա, մինչ ձաշից հետո կանգնած էին բակում, իսկ քամին անխնա ծածանում էր նրանց գլխարկների եզրերն ու պարեզոտների փեշերը, — ես կձևացնեմ, իբր իիվանդ եմ ու կգնամ Սնեյփի տնայինը անելու, այդ դեպքում ստիպված չեմ լինի գիշերը չքնել:

— Դու չես կարող բաց թողնել Բախտագուշակությունը, — խստությամբ ասաց Հերմիոնան:

— Ո՞վ է ասողը... Դու չեի՞ր, որ վեր կացար և ուղղակի դուրս եկար Բախտագուշակության դասից... Դու չե՞ս ատում Թրելոնին, — վրդովված ասաց Ռոնը:

— Ես նրան չեմ ատում, — արդարանալով ասաց Հերմիոնան, — ես միայն կարծում եմ, որ նա բացարձակապես անհրապույր ուսուցիչ է և իսկական ծեր խաբեբա: Բայց Հարրին արդեն բաց է թողել Հրաշագործության պատմության դասը, և ես չեմ կարծում, որ նա պետք է ուրիշ որևէ դաս նույնպես բաց թողնի այսօր:

Դա իրոք այդպես էր, և անհնար էր անտեսել Հերմիոնայի ասածի ձշմարտացիությունը, ուստի կես ժամ անց Հարրին իր տեղը նստեց Բախտագուշակության դասարանի շոգ և բուրմունքներով գերիագեցած մթնոլորտում՝ բարկացած նայելով, ինչպես էր պրոֆեսոր Թրելոնին բաժանում «Երազների Վերծանում» գիրքը: Հարրին մտածում էր, որ իր ժամանակը շատ ավելի օգտակար կանցներ, եթե նա այդ պահին զբաղված լիներ Սնեյփի տված լրացուցիչ շարադրությունը գրելով, քան այդտեղ նստած փորձելով որևէ իմաստ գտնել իր կամ Ռոնի բստրած երազների մեջ:

Սակայն կարծես նա միակ ծայրահեղ բարկացած անձնավորությունը չէր Բախտագուշակության դասին: Պրոֆեսոր Թրելոնին «Երազների Վերծանումի» մի օրինակ շրմկոցով նետեց սեղանին՝ Հարրիի ու Ռոնի միջև և փոթորկալից առաջ անցավ, ասես վրդովմունքից սեղմած շրթունքներով: Գրքի հաջորդ օրինակը նա նետեց Շեյմոսին ու Դինին, և քիչ մնաց կպներ Շեյմոսի գլխին, իսկ վերջին օրինակն այնպիսի ուժով սեղմեց Նեվիլի կրծքին, որ վերջինս ցած ընկավ իր պուֆ աթոռից:

— Գործի անցե՛ք, — շատ բարձրածայն ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին անսովոր բարձրահունչ և նույնիսկ գրեթե խուճապահար ձայնով, — դուք

գիտեք, թե ինչ պետք է անեք... Թե՞ զուցե ես այնքան վատ ուսուցիչ եմ, որ մինչև օրս նույնիսկ չեմ սովորեցրել ձեզ անգամ գիրք բացել:

Ամբողջ դասարանը քարացած նայեց նրան, հետո միմյանց: Հարրին, սակայն կռահեց, թե ինչն էր պատճառը: Երբ պրոֆեսոր Թրելոնին հետ գնաց իր բարձր թիկնակով ուսուցչական աթուի մոտ, նրա ակնոցի ապակիների տակ խոշորացած աչքերը լի էին բարկության արցունքներով: Հարրին գլուխս մոտեցրեց Ռոնին ու շշնջաց.

— Ինձ թվում է, նա արդեն ստացել է իր ստուգայի արդյունքները:

— Պրոֆեսո՞ր... — հարցրեց Փարվաթի Փաթիլը խոլ ձայնով (նաև Լավենդերը միշտ հիանում էին պրոֆեսոր Թրելոնիով), — պրոֆե՞սոր, ինչ-որ բան է պատահե՞լ...

— Ինչ-որ բա՞ն... — զուաց պրոֆեսոր Թրելոնին զգացմունքներից բեկվող ձայնով, — Իհարկե ո՞չ... Ինձ վիրավորել են... Սադրանքներ են արել իմ դեմ... Անհիմն մեղադրանքներ են ներկայացրել ինձ... Բայց ո՞չ, ոչ մի բան չի պատահել, իհարկե ո՞չ...

Նա ցնցվելով խոր շունչ քաշեց և հայացքը հեռացրեց Փարվաթից, մինչ բարկության արցունքները թափվում էին ակնոցի տակից:

— Ես ոչինչ չեմ ասի, — խեղդվելով շարունակեց նա, — տասնվեց տարի նվիրված ծառայության մասին: Դա ակնհայտորեն ոչ մի արժեք չունի... ոմանց համար... Բայց ես ինձ վիրավորված չեմ զգա... Ո՞չ, ոչ մի դեպքում:

— Բայց պրոֆե՞սոր, ով է վիրավորել ձեզ, — վախվորած հարցրեց Փարվաթին:

— Հաստատությունը, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին, խոր դրամատիկ, լացակումած ձայնով, — այո՛, նրանք, ում աչքերն այնպես են կուրացած առօրյա ճղճիմ իրականությամբ, որ ունակ չեն Տեսնել... այնպես, ինչպես ե՛ս եմ Տեսնում... Ինանալ, ինչպես ե՛ս Գիտեմ.... Մենք՝ Տեսնողնե՞րս, միշտ վախի մեջ ենք ապրել, միշտ հետապնդված... Ավա՛ղ, դա է մեր ձակատագիրը:

Նա հեծկլսոցը կուլ տվեց, իր թաց այտերը սրբեց շալի ծայրով, հետո մի փոքր ասեղնագործ թաշկինակ հանեց թևքից և աղմուկով սրբեց քիթը, ճիշտ այնպես, ինչպես Փիվզն է փրնչացնում:

Ռոնը կամացուկ ծիծաղեց: Լավենդերը խիստ սաստող հայացք նետեց նրա վրա:

— Պրոֆե՛սոր, — ասաց Փարվաթին, — դա որևէ կապ ունի՞ պրոֆե՛սոր Ամբրիջի հետ...

— Մի՛ տվեք ինձ մոտ այդ կնոջ անունը, — գոռաց պրոֆե՛սոր Թրելոնին այնպես արագ ոտքի ցատկելով, որ հովունքները շրխկշրխկացին, իսկ ակնոցի ապակիները փայլեցին բուխարու կրակներից, — խնդրում եմ, շարունակե՛ք ծեր աշխատանքը:

Եվ դասի մնացած մասը նա անց կացրեց պարզապես քայլելով սեղանների միջև, և քթի տակ ինչ-որ սպառնալիքներ մրթմրթալով, մինչդեռ արցունքներն անզուսպ թափվում էին այտերով:

— ...Ես ինքս կհեռանամ... Ինչպիսի՞ ստորացու՞մ... Փորձնական ժամկետ է տալիս ինձ, ի՞նձ... Դեռ կտեսնե՞նք... Ինչպե՞ս է համարձակվում...

— Դու և Ամբրիջն ինչ-որ ընդհանուր բան ունեք, — կամացուկ ասաց Հարրին Հերմիոնային, եթե նրանք կրկին հանդիպեցին սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասին, — ակնհայտ է, որ նա նույնպես կարծում է, որ Թրելոնին ծեր խաբերա է: Ինձ թվում է, նա Թրելոնիին փորձնական ժամկետ է տվել:

Մինչ նա խոսում էր, Ամբրիջը մտավ սենյակ՝ գլխին դրած իր սև թափշ մազակալը և դեմքին արտահայտված անսահման ինքնագոհությամբ:

— Բարի օր, դասարան:

— Բարի օր, պրոֆե՛սոր Ամբրիջ, — առանց ոգևորության ասացին բոլորը:

— Կախարդական փայտիկները պահե՛ք, խնդրում եմ:

Բայց այս անգամ դասարանում ոչ մի շարժում չկատարվեց: Ոչ ոք նույնիսկ չէր էլ հանել իր կախարդական փայտիկը:

— Խնդրում եմ, բացե՛ք Պաշտպանության հրաշագործական տեսության երեսունչորսերորդ էջը և կարդացեք երրորդ Գլուխը, «Կախարդական հարձակման ոչ հրաշագործական արձագանքի տեսակները»:

— Խոսելու կարիք չկա... — Ամբրիջի հետ միասին կիսաձայն կրկնեցին Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան:

Չ Զ

— Քվիդիչի պարապմունք չի լինելու, — կոտրված ձայնով ասաց Անջելինան, երբ Հարրին, Ոննը և Հերմիոնան այդ երեկո ընթրիքից հետո մտան ընդհանուր սենյակ:

— Բայց ես ոչինչ չեմ արել, ես նրան չեմ հակաձառել, — սարսափահար ասաց Հարրին, — ես նույնիսկ մի բառ չեմ ասել նրան, Անջելի՛նա, երդվու՞մ եմ, ես...

— Գիտե՞մ, գիտե՞մ, — թշվառ արտահայտությամբ ասաց Անջելինան, — նա ասաց, որ իրեն ժամանակ է պետք մտածելու համար:

— Ինչի՞ մասին մտածելու համար, — բարկացած հարցրեց Ոննը, — նա արդեն թույլտվություն տվել է սիզերինցիներին, մե՛զ ինչու՞ չի տալիս:

Բայց Հարրին կարող էր պատկերացնել, թե ինչպես էր վայելում Ամբոխն իրենց գլխին պահելով Գրիֆինորի քվիդիչի թիմին թույլտվություն չտալու սպառնալիքը և շատ լավ էր հասկանում, թե նա ինչու չի ուզում այդ սպառնալիքը շուտով հեռացնել իրենց գլուխներից:

— Դեհ, — ասաց Հերմիոնան, — դու լավ կողմին նայի՛ր, հիմա ուզածիդ չափ ժամանակ կունենաս Սնեյփի շարադրությունը գրելու համար:

— Եվ դա քո կարծիքով լավ կողմն է, հա՞... — նետեց Հարրին, մինչ Ոննը ասես ականջներին չհավատալով կշտամբանքով նայում էր Հերմիոնային, — քվիդիչի մարզում չկա, բայց կա լրացուցիչ տնային՝ Հմայադեղերից...

Հարրին փլվեց իր աթոռի մեջ, դժկանությամբ պայուսակից հանեց Հմայադեղերի տնայինը և սկսեց աշխատել: Շատ դժվար էր կենտրոնանալ, ու թեև գիտեր, որ Սիրիուսը կեսզիշերից անց միայն կերևա, չէր կարողանում զսպել իրեն, որ, համենայնդեպս, մի քանի րոպեն մեկ կրակի մեջ չնայեր: Դրանից բացի ընդհանուր սենյակում աներևակայելի աղմուկ էր տիրում: Ֆրեդն ու Ջորջն ակնհայտորեն կատարելության էին հասցրել իրենց Ծլկելու ակրատիկների տեսակներից մեկը, և հերթով ցուցադրում էին դրա ազդեցությունը աղմկալի զվարճացող բազմությանը:

Սկզբում Ֆրեդն էր մի փոքր կծում կոնֆետի նարնջագույն ծայրից ու ծամում, և շատ տպավորիչ որձկալով փսխում՝ իր առջև դրված աղբադրույլի մեջ: Հետո նա ինքն իրեն ստիպում էր մի փոքր կծել կոնֆետի մորեգույն ծայրից, ինչի արդյունքում փսխումն անմիջապես դադարում էր: Լի Ջորդանը,

որը օգնում էր Երկվորյակներին գովազդային ցուցադրման ընթացքում, փսխումների արանքում ծովորեն անհետացնում էր նրա փսխուկը աղբաղույի միջից՝ օգտագործելով այն նույն Անհետացնող հմայանքը, որով Սնեյփը Հմայադեղերի դասին դատարկում էր Հարրիի կաթսան:

Բազմության ոգևորիչ ու հիացական գուգոռոցների, Ֆրեդի ու Զորջի որձկոցների ու փսխումների, հետո էլ պատվերների ընդունման առաջարկների ժխորում, Հարրիի համար շատ դժվար էր կենտրոնանալ Ուժեղացնող թուրմի պատրաստման ճիշտ եղանակի նկարագրության վրա: Հերմիոնան էլ ոչնչով չէր օգնում: Եվ ոգեանդիչ գուգոռոցների, Ֆրեդի ու Զորջի որձկոցների և աղբաղույի հատակին փսխուկի տպավորիչ հարվածների ձայները պարբերաբար հերթագայում էին Հերմիոնայի բարձր կշտամբական փնչոցների հետ, ինչը Հարրիի կարծիքով նույնիսկ ավելի ապակողմնորոշիչ էր:

— Դեհ, եթե այդքան դժգոհ ես, գնա՛ ու կանգնեցրու՛ նրանց, — նյարդայնացած ասաց նա, արդեն չորրորդ անգամ ջնջելով գրիֆինի փոշիացրած ձանկի սխալ քանակությունը:

— Ես ոչինչ չեմ կարող անել: Տեխնիկապես նրանք ոչ մի սխալ բան չեն անում, — ատամները կրծտացնելով ասաց Հերմիոնան: — Նրանք լրիվ իրավունք ունեն ուտելու այդ նողկալի բաները, և ես չեմ կարողացել այնպիսի մի կանոն գտնել, որն արգելում է ապուշներին գնել դրանք նրանցից, եթե միայն չապացուցվի, որ դրանք ինչ-որ ձևով վտանգավոր են, իսկ դրանք կարծես, ոչ մի իրական վտանգ չեն ներկայացնում իրենցից:

Հերմիոնան, Հարրին և Ոոնը մի քիչ դիտեցին, ինչպես էր Զորջը տպավորիչ որձկալով փսխում աղբաղույի մեջ, հետո կուլ տալիս մնացած կոնֆետը և երջանիկ ժպտալով ուղիղ կանգնում, ձեռքերը կողմ պարզելով ու կրկեսային դերասանի պես ընդունելով բազմության ծափահարությունները:

— Գիտե՞ք ինչ, ես ուղղակի չեմ հասկանում, թե ինչու Ֆրեդն ու Զորջը միայն երեք ՀԱՍ էին ստացել, — ասաց Հարրին՝ դիտելով, ինչպես էին Ֆրեդը, Զորջը և Լին ուսկի հավաքում տպավորված ու գնելու ցանկությանը վարակված բազմությունից, — նրանք, կարելի է ասել, գերազանց գիտեն, թե ինչ են անում:

— Օհ, նրանք գերազանց գիտեն միայն այն ապուշ բաները, որոնցից ոչ մի իրական օգուտ չկա, — արհամարհանքով ասաց Հերմիոնան

— Ոչ մի իրական օգուտ չկա[՝]... — կրկնեց Ռոնը՝ ծաղրական ձայնով, — Հերմիոնա, նրանք հենց նոր քսան վեց գալեռն աշխատեցին:

Բավականին երկար տևեց մինչև Ռիզլի երկվորյակների շուրջը հավաքված բազմությունը ցրվեց, հետո ֆրեդը, Լին և Ջորջը նույնիսկ ավելի երկար նստեցին՝ հաշվելով իրենց իրացման հասույթը, ուստի արդեն կեսգիշերից շատ անց էր, երբ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան վերջապես մենակ մնացին ընդհանուր սենյակում: Ամենավերջում ֆրեդը խոժոր Հերմիոնայի համար ցուցադրաբար զնզգնզացնելով գալեռներով քսակը իր հետևից փակեց դեպի տղաների ննջարանները տանող դուռը: Հարրին, որը շատ քիչ բան էր գրել Հմայադեղերի շարադրությունից, որոշեց մի կողմ դմել այն: Մինչ հավաքում էր իր գրքերը, Ռոնը, որը մի բազկաթուի մեջ նստած ննջում էր, հանկարծ կամացուկ խռնիացրեց և խոր շունչ քաշելով արթնացավ ու նայեց կրակին:

— Սի՞րիուս, — ասաց նա:

Հարրին շեշտակի շրջվեց: Սիրիուսի խառնիխուրն սև մազերով գլուխը կրկին հայտնվել էր կրակների մեջ:

— Ողջու՞յն, — ժպտալով ասաց նա:

— Ողջու՞յն, — միասին ասացին Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան՝ երեքով ծնկելով բուխարու առաջ: Ծուռթաթը բարձր մռաց ու նույնպես մոտեցավ կրակին՝ չնայած տաքությանը, փորձելով մռութը մոտեցնել Սիրիուսի դեմքին:

— Ինչպե՞ս են գործերը, — հարցրեց Սիրիուսը:

— Այնքան էլ լավ չեն, — ասաց Հարրին, մինչ Հերմիոնան հետ էր քաշում Ծուռթաթին կրակից, որպեսզի նա իր բեղիկները չխանձի, — Նախարարությունը մի նոր իրահանգ է ընդունել, որով մեզ թույլ չեն տալու քվիդիչի թիմեր ունենալ:

— Կամ սև ուժերից ինքնապաշտպանության գաղտնի խմբակներ, — ասաց Սիրիուսը:

Մի պահ լռություն տիրեց:

— Որտեղի՞ց գիտես դրա մասին, — հարցրեց Հարրին:

— Դուք պետք է ձեր հանդիպման վայրերն ավելի զգույշ ընտրեք, — նույնիսկ ավելի լայն ժպտալով ասաց Սիրիուսը, — օրինակ «Վարազի գլուխ» պանդոկն իմ կարծիքով այնքան էլ լավ ընտրություն չէր:

— Դեհ, մեր կարծիքով այնտեղ ավելի լավ էր, քան «Երեք Ցախավելում», — արդարանալով ասաց Հերմիոնան, — այնտեղ միշտ այնքան շատ մարդ է լինում:

— Ինչը նշանակում է, որ ավելի քիչ ականջ դնողներ կլինեն, — ասաց Սիրիուսը, — դուք դեռ շատ բան պետք է սովորեք, Հերմիոնա:

— Ո՞վ է մեզ ականջ դրել, — հարցրեց Հարրին:

— Մանդանգուսն, իհարկե, — ասաց Սիրիուսը, և երբ բոլոր երեքը տարակուսանքով նայեցին նրան, սրտանց ծիծաղեց, — նա այն քողով ծածկված վիուկն էր:

— Դա Մանդանգու՞սն էր, — ցնցված հարցրեց Հարրին, — նա ի՞նչ էր անում «Վարազի գլխում»:

— Իսկ քո կարծիքով ի՞նչ կարող էր անել, — անհամբերությամբ ասաց Սիրիուսը, — անշուշտ, աչքը պահում էր քեզ վրա:

— Ուրեմն ինձ դեռ հետևու՞մ են, — բարկացած հարցրեց Հարրին:

— Հա՛, հետևում են, — ասաց Սիրիուսը, — և շատ ճիշտ են անում, եթե առաջին իսկ ազատ կիրակի օրով դու ինքնապաշտպանության անօրինական խմբակ ես կազմակերպում:

Բայց Սիրիուսը ո՞չ բարկացած էր, ո՞չ էլ անհանգստացած: Ընդհակառակը, նա ակնհայտ հպարտությամբ էր նայում Հարրիին:

— Բայց ինչու՞ էր Դանզը մեզնից էլ թաքնվում, — հարցրեց Ունը՝ կարծես հիասթափված, — մենք շատ ուրախ կլինեինք տեսնել նրան:

— Նրան դեռ քսան տարի առաջ վանդել են «Վարազի գլխից» ու արգելել կրկին այնտեղ մտնել, — ասաց Սիրիուսը, — իսկ այդ բարմենը շատ լավ հիշողություն ունի: Մենք Մուտիի երկրորդ Անտեսանելիության թիկնոցը կորցրինք, երբ Սթարգիսին ձերբակալեցին, ուստի Դանզը ստիպված է վերջերս վիուկի պես ծառված ման գալ: Ինչեւ, առաջին հերթին, Ոո՛ն, ես խոստացել են մայրիկիդ, որ կասեմ քեզ...

— Օհ, հա՞... ի՞նչ... — կասկածանքով հարցրեց Ունը:

— Նա ասում է, որ դու ոչ մի դեպքուն չպետք է մասնակցես սև ուժերից ինքնապաշտպանության որևէ անօրինական խմբակի: Ասում է, որ քեզ

դպրոցից կիեռացնեն և քո ապագան կխորտակվի: Ասում է, որ դու ավելի ուշ ուզածիդ չափ ժամանակ ու հնարավորություն կունենաս ինքնապաշտպանություն սովորելու համար և որ դու դեռ շատ փոքր ես դրա մասին անհանգստանալու համար: Նա նաև ասում է, — (Սիրիուսն աչքերը դարձրեց մյուս երկուսի վրա), — որ խորհուրդ է տալիս Հարրիին և Հերմիոնային չշարունակել խմբակ ստեղծելու այդ նախաձեռնությունը, թեև ընդունում է, որ իրավասու չէ ձեզ երկուսիդ որևէ բան արգելել և ուղղակի խնդրում է հիշել, որ նա սրտանց անհանգստանում է ձեզ համար և կարծում է, որ դա ձեր շահերից չի բխում: Նա ձեզ ինքը անձամբ կգրեր այդ ամենը, բայց եթե հանկարծ բվին ճանապարհին բռնագրավեն, դուք բոլորդ մեծ փորձանքի մեջ կընկնեք, և նա չէր կարող դա անձամբ ասել ձեզ, որովհետև այսօր հերթապահության էր:

— Ի՞նչ հերթապահության, — արագ հարցրեց Ոոնը:

— Դա արդեն ձեր գործը չէ, Միաբանության գործերից է, — ասաց Սիրիուսը, — ուստի ինձ էր բախտ վիճակվել փոխանցել ձեզ նրա ուղերձը և խնդրում եմ, երբ հանդիպեք, կասեք նրան, որ ես փոխանցել են այն ամենը, ինչ նա խնդրել էր, որովհետև ինձ թվում է, նա ինձ չի վստահում:

Կրկին լռություն տիրեց, որի ընթացքում Ծուռթաթը փորձեց թաթով հասնել Սիրիուսի գլխին, իսկ Ոոնը մատով խաղ էր անում բուխարու առաջ փռված փալասի վրա եղած անցքի հետ:

— Ուրեմն, դու նույնպես ուզում ես ասել ինձ, որ ես չպետք է մասնակցեն ինքնապաշտպանության խմբակին, — վերջապես մրգմրթաց Հարրին:

— Ե՞ս... իհարկե ո՞չ... — զարմացած ասաց Սիրիուսը, — ես կարծում եմ, որ դա գերազանց գաղափար է:

— Իրոք այդպես ես կարծում, — թեթևացած սրտով հարցրեց Հարրին:

— Իհարկե... — ասաց Սիրիուսը, — ի՞նչ ես կարծում, ես ու հայրդ սուսուփուս կինազանդվեհ՝ Ամբրիջի նման պառավ ջադուի հրամաններին:

— Բայց անցած տարի դուք բոլորդ ինձ ասում էիք, որ զգույշ լինեմ, և ոչ մի վտանգավոր բան չանեմ...

— Անցած տարի, մենք բազմաթիվ փաստարկներն ունեինք, որ ինչ-որ մեկը թաքնվում էր Հոգվարթսում և փորձում էր սպանել քեզ, Հա՛րի, — անհամբերությամբ ասաց Սիրիուսը, — այս տարի մենք գիտենք, որ կա մեկը

Հոգվարթսից դուրս, որը շատ կուգենար սպանել բոլորիս, ուստի ես կարծում եմ որ ինքնապաշտպանություն ինքնուրույն սովորելը շատ լավ գաղափար է:

— Իսկ եթե մեզ դրա համար հեռացնե՞ն, — հարցող Հերմիոնան՝ մտախոհ հարցական արտահայտությամբ:

— Հերմիոնա, բայց չէ՞ որ այս ամենը քո գաղափարն էր, — ասաց Հարրին՝ նայելով նրան:

— Գիտե՞մ, ես ուղղակի ուզում էի իմանալ, թե Սիրիուսն ինչ է մտածում այդ մասին, — ուսերը թոթվելով ասաց նա:

— Դեհ, իմ կարծիքով ավելի լավ է հեռացված լինել՝ իմանալով ինչպես պաշտպանվել, քան ապահով նստել դպրոցում առանց ինքնապաշտպանության որևէ գիտելիքի, — ասաց Սիրիուսը:

— Լսեցի՞ր, լսեցի՞ր, — ոգևորված ասացին Հարրին ու Ոոնը:

— Դեհ պատմե՞ք, — շարունակեց Սիրիուսը, — ինչպես եք կազմակերպելու ձեր խնբակը: Որտե՞ղ եք հավաքվելու:

— Այ, դա արդեն կարծես խնդիր է, — ասաց Հարրին, — ուղղակի չգիտենք, թե որտեղ կարող ենք հավաքվել:

— Ի՞նչ կասեք «Այսահար տան» մասին, — առաջարկեց Սիրիուսը:

— Հեյ, դա գաղափար է, — ոգևորված արձագանքեց Ոոնը, բայց Հերմիոնան թերահավատության ձայն հանեց, և բոլոր երեքը նայեցին նրան: Սիրիուսի գլուխը պտտվեց կրակների մեջ:

— Սիրիուս, ուղղակի ուզում եմ հիշեցնել, որ այն ժամանակ, երբ դպրոցում էիք, դուք ընդամենը չորս հոգով էիք հանդիպում «Այսահար տանը», — ասաց Հերմիոնան, — և բոլոր չորսդ էլ կարող էիք կենդանակերպ ընդունել, և ենթադրում եմ, որ բոլորդ միասին կկարողանայիք տեղավորվել մեկ Անտեսանելիության թիկնոցի տակ, եթե դրա կարիքը լիներ: Բայց մենք իմա քսանութ հոգին ենք, և մեզնից ոչ մեկն անհմագուս չէ, և մեզ նույնիսկ Անտեսանելիության թիկնոցը չի փրկի...

— Ճիշտ ես ասում, — ասաց Սիրիուսը, կարծես մի փոքր հիասթափված, — դեհ, ես համոզված եմ, որ դուք մի քան կմտածեք: Հիշում եմ, որ չորրորդ հարկի այն մեծ հայելու հետևում մի քավականին մեծ միջանցք կար, որտեղ բոլորդ կտեղավորվեիք, մենամարտ պարապելու համար:

— Ֆրեդն ու Ջորջն ինձ ասել են, որ այն փակված է, — ասաց Հարրին՝ գլուխն օրորելով, — մուտքը շարել են կամ դրա նման մի քան:

— O’h... — խոժոռվելով ասաց Սիրիուսը, — թողեք մտածեմ, և հետո ես ձեզ...

Նա խոսքը չավարտեց: Հանկարծ նրա դեմքը շատ լարվեց ու տագնապեց: Նա մի կողմի վրա շրջվեց՝ կարծես նայելով բուխարու այսուե պատին:

— Սիրիուս... — անհանգստացած հարցրեց Հարրին:

Բայց Սիրիուսն անհետացավ: Հարրին բերանը բաց մի պահ նայեց կրակին, հետո շրջվեց, որպեսզի նայի Ռոնին ու Հերմիոնային:

— Նա ինչո՞ւ...

Հերմիոնան սարսափահար շունչ քաշեց և ոտքի ցատկեց՝ դեռ նայելով կրակին:

Մի ձեռք էր հայտնվել կրակի լեզուների մեջ, որն ասես փորձում էր ինչ-որ բան բռնել: Դա մի կարծ ու հաստ մատներով կանացի ձեռք էր՝ զարդարված հնառօք անձոռնի մատանիներով:

Երեքն էլ որքան կարող էին արագ հետ փախան բուխարուց: Տղաների ննջարանների դռան մոտ Հարրին շրջվեց: Ամբողջի ձեռքը դեռ փորձում էր ինչ-որ բան բռնել կրակների մեջ, ճիշտ այնտեղ, որտեղ քիչ առաջ Սիրիուսի մազերն էին:

Գլուխ 18. Դամբլդորի բանակը

— Ամբողջը կարդացել է քո նամակը, Հա՛րի: Ուրիշ բացատրություն չի կարող լինել:

— Կարծում ես, որ Ամբողջն է հարձակվել Հեղվիզի վրա, — կատաղած հարցրեց Հարրին:

— Ես գրեթե համոզված եմ դրանում, — մռայլ ասաց Հերմիոնան, — գորտիդ նայի՞ր, հիմա կփախչի...

Հարրին իր կախարդական փայտիկն ուղղեց դոդոշի վրա, որը հուսափափագ ցատկում էր դեպի սեղանի մյուս ծայրը:

— Ա՞քիո... — և դոդոշը դժգոհ հետ սուրաց նրա ձեռքի մեջ:

Հմայախոսքերի դասը միշտ ամենահարմարն էր մասնավոր գրույցների համար: Դասի ժամանակ սովորաբար այնքան շատ էր շարժումն ու աղմկահարույց գործողությունը, որ շատ անհավանական էր, որ որևէ մեկը կլսեր նրանց խոսակցությունը: Այդ օրը հատկապես մեծ աղմուկ էր տիրում, որովհետև սենյակը լի էր կրկռացող դոդոշներով և կռացող ագռավներով, իսկ անձրւը ցնցուղի նման թմբկահարում էր պատուհաններին, և Հարրիի, Ունի ու Հերմիոնայի շշուկով քննարկումը, թե ինչպես Ամբողջը քիչ մնաց բռներ Սիրիուսին, միանգամայն աննկատ մնաց:

— Ես այդ մասին կասկածներ ունեի դեռ այն օրից, երբ Ֆիլչը մեղադրեց քեզ թոփառումբեր պատվիրելու մեջ, որովհետև դա այնքան ակնհայտ սուս էր, — շշնջաց Հերմիոնան: — Ուզում եմ ասել, եթե նամակդ կարդային, միանգամից պարզ կլիներ, որ դու ոչ մի բան էլ չէիր պատվիրում, ուստի քեզ ընդհանրապես ոչինչ չէր սպառնում, կասեին, որ երևի ինչ-որ մեկի անհաջող կատակն էր, բայց հետո ես մտածեցի, որ իսկ եթե ինչ-որ մեկին պարզապես պատրվակ էր պետք քո նամակը կարդալու համար: Իսկ դա Ամբողջի համար կատարյալ հնարավորություն էր: Նա կարող էր Ֆիլչին ուղարկել, որպեսզի նա իր փոխարեն աներ կեղտոտ աշխատանքը և նամակդ առգրավեր, իսկ հետո կամ մի կերպ կգողանար նամակդ Ֆիլչից, կամ ուղղակի կպահանջեր, որ նա նամակն իրեն տար: Չեմ կարծում, թե Ֆիլչը կառարկեր... Այդ ե՞րբ է Ֆիլչը պաշտպանել ուսանողների իրավունքները... Հա՛րի, դու հիմա կճխլես քո գորտին:

Հարրին ցած նայեց: Նա իրոք այնպես էր սեղմել իր դոդոշին, որ խեղձ կենդանու առանց այն էլ դուրս պրծած աչքերը քիչ էր մնում դուրս թռչեին ակնակապիճներից: Նա անմիջապես ցած դրեց կենդանուն սեղանի վրա:

— Երեկ ուղղակի հազիվ պրծանք, — ասաց Հերմիոնան, — հետաքրքիր է, Ամբրիջը նույնպես գիտի⁹, թե որքան մոտ էր... Սիլե՞նսիո...

Այն դոդոշը, որի վրա նա մարզվում էր Լոեցնող հմայանքով, կռկռոցի կեսին ձայնը կորցրեց, և կշտամբանքով նայեց նրան:

— Եթե նա բռներ Հարբուխին...

Հարրին ինքն ավարտեց նրա նախադասությունը.

— Նա այս առավոտ, ամենայն հավանականությամբ, Ազքաբանում կլիներ:

Հարրին առանց կենտրոնանալու թափահարեց իր կախարդական փայտիկը, և նրա դոդոշը սկսեց կանաչ փուչիկի նման ուռչել ու հետո փսկել սրածայն սուլոցով:

— Սիլե՞նսիո, — շտապեց ասել Հերմիոնան՝ իր կախարդական փայտիկն ուղղելով Հարրիի գորտի վրա, որը շարունակեց լուր փսկել սեղանին, — Դեհ նա ուրեմն այլևս նման բան չպետք է անի: Ես ուղղակի չեմ պատկերացնում, թե ինչպես ենք նրան զգուշացնելու: Մենք չենք կարող նրան բվով նամակ ուղարկել:

— Ես վախենում եմ, որ նա նորից կանի, — ասաց Ունը, — բայց նա ին հիմար չի, ինքն էլ գիտի, որ Ամբրիջը քիչ մնաց բռներ իրեն: Սիլե՞նսիո:

Նրա առջև կանգնած մեծ ու այլանդակ ագռավը մի չարախինդ կռօց արձակեց:

— Սիլե՞նսիո... Սիլե՞նսիո...

Ագռավը նույնիսկ ավելի բարձր կռօաց:

— Դու քո կախարդական փայտիկը սխալ ես շարժում, — ասաց Հերմիոնան՝ քննադատաբար դիտելով Ունին, — դու չպետք է այդպես մեծ շրջանով պտտես այն, ուղղակի փոքր սուր անկյուն նկարի փայտիկի ծայրով:

— Ագռավների հետ ավելի դժվար է, քան դոդոշների, — ասաց Ունը սեղմած ատամներով:

— Լավ, արի՛ փոխվենք, — ասաց Հերմիոնան, իր կողմը բերելով Ունի ագռավին և իր դոդոշին դնելով թռչնի տեղը. — Սիլե՞նսիո... — ագռավը

շարունակեց բացուխուփ անել իր սրածայր կտուցը, բայց ոչ մի ձայն դուրս չեկավ:

— Շատ լավ է, Օրիորդ Գրեյնջեր, — ասաց պրոֆեսոր Ֆիխվիքը, — այնքան բարալիկ ծղրտան ձայնով, որ Հարրին, Ոննը և Հերմիոնան անակնկալից վեր ցատկեցին, — իսկ հիմա տեսնեմ, թե դուք ինչպես եք անում, պարոն Ուիզլի:

— Իի՞նչ... օհ... լավ, — ասաց Ոննը՝ շատ շփոթվելով, — ըըմ... Սիլենսիո...

Նա այնքան ջանասիրաբար կատարեց շարժումը, որ փայտիկով կպավ գորտի աչքին: Գորտը մի խլացուցիչ կրկոց արձակեց ու ցած թռավ սեղանից:

Ոչ մեկի համար անակնկալ չեղավ, երբ Հարրին ու Ոննը լրացուցիչ տնային աշխատանք ստացան Լուսնող հմայանքի վարժությունների տեսքով:

Այդ օրն ընդմիջման ժամին նրանց թույլ տվեցին մնալ ամրոցում, որովհետև դրսում հորդառատ անձրև էր գալիս: Նրանք ազատ նստարաններ գտան առաջին հարկի մի աղմկալից ու մարդաշատ դասարանում, որտեղ Փիվզը երազկոտ տեսքով լողում էր առաստաղի տակ մեծ ջահի շուրջը և պարբերաբար որևէ մեկի գլխին թանաքի կաթիլներ թքում երկար բարակ ձողիկով: Հազիվ էին նստել, երբ Անջելինան աջ ու ձախ հրմշտելով մի խումբ բամբասող ուսանողների մոտեցավ նրանց:

— Ես թույլատվություն եմ ստացել, — ասաց նա, — Ամբոխ ինձ թույլ տվեց քվիդիչի նոր թիմ հավաքել:

— Գերազանց է, — միասին ասացին Ոննը և Հարրին:

— Հա՛, — երջանիկ ժպտալով ասաց Անջելինան, — Ես գնացի ՄըքԳոնագալի մոտ և կարծում եմ, որ նա բողոքել է Դամբլդորին: Ամեն դեպքում, Ամբոխը ստիպված էր տեղի տալ: Հ-հա՛... Ուրեմն ուզում եմ, որ երկուսդ էլ մարզադաշտում լինեք այսօր ժամը յոթին, եղա՛վ, որովհետև մենք պետք է մեր կորցրած ժամանակի տեղը հանենք: Դուք գոնե հասկանու՞մ եք, որ մինչև մեր առաջին խաղն ընդամենը երեք շաբաթ է մնացել:

Նա փոթորկալից հեռացավ՝ հասցնելով գլուխը փախցնել Փիվզի թքած թանաքի կաթիլից, որը կպավ հարևանությամբ կանգնած մի առաջին դասարանցու գլխին:

Ոոնի ժպիտը մի փոքր մարեց, երբ նա պատուհանից դուրս նայեց, որը գրեթե լրիվ անթափանց էր դարձել անձրևի վարագույրից:

— Հուսով եմ, գոնե անձրևը կդադարի: Քեզ ի՞նչ եղավ, Հերմիո՞նա...

Նա նույնպես պատուհանից դուրս էր նայում մտախոհ, ապակենտրոնացած ու խոժող հայացքով:

— Ուղղակի մտածում եմ, — ասաց նա, դեռ հոնքերը կիտած նայելով թաց պատուհանին:

— Սիրի... Հարբուխի մասի՞ն, — հարցրեց Հարրին:

— Ո՞չ... ոչ նրա մասին, — դանդաղ ասաց Հերմիոնան, — ավելի շուտ մտածում էի... Մենք իրո՞ք ճիշտ բան ենք անում... Գուցե... Դուք ի՞նչ եք կարծում:

Հարրին ու Ոոնը միմյանց նայեցին:

— Դեհ, իհմա արդեն ամեն ինչ պարզ է, — ասաց Ոոնը, — միանգամից հասկացանք: Գիտե՞ս, իրոք շատ անհասկանալի կլիներ, եթե այդքան պարզ չբացատրեիր:

Հերմիոնան այնպես նայեց նրան, ասես միայն այդ պահին նկատեց նրա ներկայությունը:

— Ես մտածում էի, — ավելի համոզված ձայնով ասաց նա, — արդյոք ճիշտ է սև ուժերից ինքնապաշտպանության խմբակ ստեղծելը:

— Ի՞նչ, — միասին արձագանքեցին Հարրին ու Ոոնը:

— Հերմիո՞նա, նախ և առաջ դա քո գաղափարն էր, — վրդովված ասաց Ոոնը:

— Գիտեմ, — ասաց Հերմիոնան՝ մատները տրորելով, — բայց Հարբուխի հետ խոսելուց հետո...

— Բայց նա կողմ էր դրան, — ասաց Հարրին:

— Այո՛, — ասաց Հերմիոնան՝ կրկին պատուհանից դուրս նայելով, — այո՛, հենց նա ստիպեց ինձ մտածել, որ գուցե դա այնքան էլ լավ գաղափար չէ:

Փիվզն այդ պահին փորի վրա օդում կախված անցավ նրանց վրայով՝ հարվածի համար պատրաստ պահած կաթիլանետիչով: Բոլոր երեքն ինքնաբերաբար բարձրացրին պայուսակներն ու պատսպարվեցին, մինչև նա կանցներ:

— Եկեք մինչև վերջ անկեղծ լինենք, — բարկացած ասաց Հարրին, երբ նրանք պայուսակները ցած հջեցրին հատակին, — Սիրիուսը հավանություն տվեց մեզ, և այդ իսկ պատճառով դու կարծում ես, որ մենք այլևս չպետք է դա անենք:

Հերմիոնան շատ լարված ու դժբախտ տեսք ընդունեց: Սևեռուն նայելով սեփական ձեռքերին, նա ասաց.

— Դուք անկեղծորեն վստահու՞մ եք նրա դատողությանը:

— Այո՛, ես վստահում եմ, — անմիջապես ասաց Հարդին, — նա միշտ շատ ճիշտ խորհրդողներ է տվել մեզ:

Թանաքի մի կաթիլ վնգոցով անցավ նրանց կողքով և կպավ ուղիղ Քեթ Բելի ականջին: Հերմիոնան դիտեց, ինչպես Քեթին ոտքի ցատկեց ու սկսեց ձեռքին պատահած ամեն ինչ նետել Փիվզի վրա: Միայն մի քանի վայրկյան անց Հերմիոնան կրկին խոսեց, և այնպես, ասես մտածում էր ամեն մի բարի ընտրության վրա:

— Դուք չե՞ք կարծում, որ նա... մի տեսակ հուսահատված է... այն օրից,
ինչ ստիպված է փակված մնալ Գրիմոլդ փողոցի տանը... Դուք չե՞ք
կարծում, որ նա... կարծես ապրում է մեր միջոցով...

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում, ասել, իբր «ապրում է մեր միջոցով», — անմիջապես հասակառութեա Հարոհն:

— Ես ուզում եմ ասել... դեհ, ես կարծում եմ, որ նա ինքն ուղղակի շատ կուգենար Նախարարությունից որևէ մեկի քթի տակ գաղտնի միություն կազմակերպել: Ես կարծում եմ, որ նա ուղղակի հուսահատված է, որ իր թաքստոցից գրեթե ոչինչ չի կարող անել: Ուստի ես կարծում եմ, որ նա տրամադրված է մեզ... մեզ հրահրելի...

Ունի ծալրահեռ իհասթափված տեսք ուներ:

— Սիրիուսը ճիշտ է, գիտե՞ս, — ասաց նա, — դու ճիշտ ու ճիշտ մորս նման ես խոսում:

Հերմիոնան շրջունքը կծեց ու ոչինչ չպատասխանեց: Չանգը հնչեց այն պահին, երբ Փիվզը ցած սուրաց ու իր ամբողջ թանաքամանը դատարկեց բեռի գլխին:

Այդ օրը Եղանակը փոխվելու մտադրություն չուներ, և ուստի Երեկոյան ժամը յոթին, Երբ Հարրին ու Ռոնը գնացին քվիդիչի մարզադաշտ պարապմունքի, նրանք մի քանի րոպեից մինչև ոսկորները թրջվեցին ու սկսեցին սայթաքել ու սահել թաց խոտերի վրա: Երկինքը խոր, փոթորկալից գորշ էր և ուղղակի մեծ փրկություն էր հանդերձասենյակի ջերմության ու լուսի մեջ հայտնվելը, նույնիսկ թեև նրանք գիտեին, որ այդ օթևանը միայն ժամանակավոր էր: Ֆրեդն ու Ջորջը վիճաբանում էին, արդյոք արժե օգտագործել սեփական արտադրության Ծլկելու ակրատիկները, որ դուրս չգան մարզումի:

— Բայց ես գրագ կգամ, որ նա գլխի կընկնի, թե մենք ինչ ենք արել, — ասաց Ֆրեդը շրթունքները չշարժելով, — եթե միայն ես նրան Երեկ առաջարկած չլինեի գնել մեր Փսխեցնող պաստեղիկներից:

— Կարող ենք փորձել Տենդատու նուգայից, — մրթմրթաց Ջորջը, — դրանից դեռ ոչ ոքի չենք տվել:

— Իսկ այն աշխատու՞մ է, — մեծ հույսով հարցրեց Ռոնը, մինչ անձրևի թմբկահարվածները հանդերձարանի տանիքին ավելի ուժեղացան և քամին սկսեց վնազողով պտտվել կառույցի շուրջը:

— Դեհ, հա՝, — ասաց Ֆրեդը, — ջերմաստիճանու կբարձրանա...

— Բայց դրանից բացի նաև մարմինու կծածկվի հսկայական թարախսային բշտիկներով, — ասաց Ջորջը, — իսկ մենք դեռ չենք հասկացել, ինչպես ազատվել դրանցից:

— Ես ոչ մի բշտիկ էլ չեմ տեսնում, — ասաց Ռոնը՝ զննելով Երկվորյակներին:

— Ո՞չ, դեհ... չես էլ տեսնի... — մօայլ ասաց Ֆրեդը, — դրանք այն տեղերում չեն լինում, որոնք սովորաբար բաց են:

— Բայց արդյունքում ցախավելի վրա նստելն ուղղակի անտանելի տառապանք է:

— Ուշադրություն, բոլորդ ինձ լսե՛ք, — բարձրածայն ասաց Անջելինան՝ հայտնվելով Կապիտանների առանձնասեյնակից, — ես գիտեմ, որ Եղանակը իդեալական չէ, բայց շատ հավանական է, որ Սլիզերինի դեմ խաղանք սրան շատ նման Եղանակային պայմաններում, ուստի կարծում եմ, որ շատ ճիշտ կլինի, եթե հիմա փորձենք հասկանալ, թե ինչ ենք անելու,

Հա՛րի, ես հիշում եմ, որ ինչ-որ անջրաթափանցության հմայանք էիր արել ակնոցիդ վրա, որպեսզի անձրևը քեզ չկուրացնի, երբ մենք փոթորկի ժամանակ խաղում էինք Հաֆոլփաֆի դեմ:

— Հերմիոնան էր արել, — ասաց Հարրին: Նա հանեց իր կախարդական փայտիկը, խփեց իր ակնոցին ու ասաց. — Ինկե՛րվիուս...

— Կարծում եմ բոլորս պետք է փորձենք նույն բանն անել, — ասաց Անջելինան, — եթե կարողանանք անձրևից պաշտպանել գոնե մեր դեմքերը, դա իրոք շատ կօգնի տեսանելիությանը... Հիմա եկեք բոլորս միասին անենք... Ինկե՛րվիուս... Լավ է... Գնացի՛նք...

Բոլորն իրենց կախարդական փայտիկները հետ դրեցին պարեգոտների ներքին գրապանները, ուսերին առան ցախավելները և Անջելինայի հետևից դուրս եկան հանդերձարանից:

Նրանք խոր ցեխի մեջ չփայտացնելով քայլեցին դեպի մարզահրապարակի կենտրոնը: Նույնիսկ անջրաթափանցության հմփերվիուս հմայանքով գրեթե ոչինչ չէր երևում: Շատ արագ սկսեց մթնել և նրա շուրջը բոլոր հանդավարների վրա միայն հորդառատ անձրևի վարագույրն էր:

— Շատ լավ, իմ սուլոցով, — գոռաց Անջելինան:

Հարրին ոտքով վեր իրեց իրեն՝ գետնից ցեխ ցպնելով բոլոր ուղղություններով, և վեր սուրաց, մի փոքր շեղվելով քամու ձնշումից:

Նա գաղափար իսկ չուներ, թե ինչպես էր տեսնելու Բանքերը, նրա համար արդեն իսկ բավականին դժվար էր տեսնել միայն մեկ Բրետին, որի հետ իրենք մարզվում էին: Մի րոպե էլ չէր անցել մարզումից, որ այն քիչ մնաց ցած գցեր իրեն ցախավելից, և նա ստիպված էր կիրառել «ծովյլ զավթումի խարկանքը» դրանից խուսափելու համար: Դժբախտաբար Անջելինան չտեսավ դա: Ըստ էության նա կարծես ընդհանրապես չէր կարող որևէ բան տեսնել: Նրանցից ոչ մեկը գաղափար անգամ չուներ, թե ինչ էին անուն մյուսները: Քամին ուժգնանում էր, նույնիսկ հեռվից Հարրին լսում էր լճի մակերեսին հարվածող անձրևի ուժեղ ձողվյունն ու շմփշմփոցը:

Անջելինան, այնուամենայնիվ, մի ամբողջ ժամ պահեց նրանց, մինչև ստիպված ընդունեց եղանակի դեմ կրած պարտությունը: Նա իր թրջված ու անտրամադիր թիմին հետ առաջնորդեց դեպի հանդերձարան՝ շարունակելով պնդել, որ իրենց մարզումը բոլորովին էլ ժամանակի

վատնում չէր, թեև նրա ձայնը բնավ համոզիչ չէր հնչում: Ֆրեդն ու Զորջը հատկապես բարկացած ու հիասթափված տեսք ունեին: Երկուսն էլ այնպես էին քայլում, ասես ոտների արանքում գերաններ էին պահում և ամեն քայլի հետ ուժեղ ջղաձգվելով թարթում էին: Հարրին լսեց նրանց կիսաձայն բողոքները, մինչ սրբիչով չորացնում էր մազերը:

— Ինձ թվում է, իմոնցից մի քանիսը պայթել են, — ասաց Ֆրեդը շատ ցածր ցավագին ձայնով:

— Իմոնք դեռ չեն պայթել, — ասաց Զորջը՝ սեղմած ատամներով, — այնպես են տնքում, ասես հրաբուխներ լինեն, ու ինձ թվում է, ավելի են ուռչել:

— ՎԱՌ, — ասաց Հարրին:

Նա սրբիչը սեղմեց երեսին, և աչքերն անտանելի ցավից ոլորվեցին ճակատի տակ: Ճակատի սպին նորից հիշեցրեց իր գոյության մասին, և այս անգամ նույնիսկ ավելի ցավագին, քան անցած շաբաթների ընթացքում:

— Ի՞նչ եղավ, — միանգամից արձագանքեցին մի քանի ձայներ:

Հարրին գլուխը բարձրացրեց սրբիչի հետևից: Հանդերձարանը լողաց նրա աչքերի առաջ, որովհետև ակնոցը աչքերին չէր, բայց նա, միևնույն է, կարող էր ասել, որ բոլորը նայում էին իրեն:

— Ոչինչ, — մրթմրթաց նա, — ես մատս մտցրի աչքս, ուրիշ ոչինչ:

Բայց նա Ոռնին մի նշանացի հայացք նետեց, և նրանք երկուսով հետ մնացին մյուսներից, ովքեր թացությունից ծանրացած հանդերձանքով և ականջներին կախված գլխարկներով քայլեցին դեպի ամրոցը:

— Քեզ ի՞նչ եղավ, — հարցրեց Ոռնը այն պահին, երբ Ալիսիան անհետացավ դրան հետևում, — նորից սպի՛դ էր:

Հարրին գլխով արեց:

— Բայց... — վախեցած տեսքով ասաց Ոռնը և մոտենալով պատուհանին դուրս նայեց անձրևին, — նա... նա չի կարող հիմա մոտերքում լինել, չէ՞...

— Ո՞չ, — քթի տակ ասաց Հարրին և ճակատը շփելով փլվեց նստարանին, — հիմա նա, ամենայն հավանականությամբ, շատ հեռու է: Սպիս ցավում է, որովհետև նա բարկացած է:

Հարրին բոլորովին էլ դա չէր ուզում ասել. դա ինքնաբերաբար ստացվեց, և նա իր ասած բառերը լսեց, ասես ինքը չէր ասողը, այլ մեկ

ուրիշը, թեև կարծես գիտեր, որ դա ճիշտ էր: Նա չէր կարող ասել, թե որտեղից գիտեր, բայց գիտեր, որ Վոլդեմորթն այդ պահին կատաղի ցասումի մեջ էր:

— Դու նրան տեսա՞ր, — սարսափահար հարցրեց Ռոնը, — դու ինչ-որ տեսիլք ունեցա՞ր, թե դրա նման մի բան:

Հարրին, նստարանին լուր ու անշարժ նստած, նայում էր իր ոտքերին՝ սպասելով, որ միտքն ու հիշողությունը վերականգնվեն ցավի ուժեղ բռնկումից հետո:

Նրա աչքերի առաջ անորոշ մութ ձևերի խառնաշփոթ էր, ականջների մեջ՝ խոլ անհասկանալի ծայների ժխոր:

— Նա ուզում է, որ ինչ-որ բան արվի, բայց դա նրա ուզածից չափազանց շուտ է կատարվում, — ասաց նա:

Կրկին Հարրին զարմացավ՝ լսելով իր իսկ արտասանած բառերը, թեև միանգամայն համոզված էր, որ դա ճիշտ էր:

— Բա դու որտեղից գիտես, — հարցրեց Ռոնը:

Հարրին գլուխն օրորեց և աչքերը ձեռքերով ծածկեց՝ ափերը սեղմելով բիբերին: Փոքրիկ աստղեր էին ճայթում աչքերի մեջ: Նա զգաց, որ Ռոնը նստեց իր կողքին, և գիտեր, որ Ռոնը նայում էր իր վրա:

— Դա նույնն է, ինչ անցած անգամ, — խոլ ծայնով հարցրեց Ռոնը, — երբ սպիտ ցավաց Ամբրիջի աշխատասենյակում: Այն ժամանակ էլ է՞ր Գիտես-թե-ովը բարկացած:

Հարրին գլուխն օրորեց:

— Ուրեմն ինչի նման է:

Հարրին ինքն էլ էր փորձում հիշել: Այն պահին նա նայում էր Ամբրիջի դեմքին: Նրա սպիտ սկսեց ցավալ: Եվ նա տարօրինակ զգացում ունեցավ ստամոքսում, բայց դա մի տարօրինակ վեր ցատկող զգացում էր, լրիվ նոր անծանոթ զգացում, որի նման բան նա առաջ չէր զգացել: Սակայն այդ պահին նա առանց դրա էլ իրեն անտանելի վատ էր զգում:

— Ո՞չ, անցած ժամանակ, դա եղավ, որովհետև նա ինչ-որ բանից գոհ էր, — ասաց նա, — իրոք շատ գոհ էր: Նա մտածում էր, որ իր համար մի շատ լավ բան է կատարվելու, իսկ մեր Հոգվարթս գալու նախորդ գիշերը... Վերիիշելով այն պահը, երբ իր սպիտ ուժեղ ծակեց, երբ ինքը Ռոնի հետ գրիմոլդ փողոցի ննջասենյակում էր, — նա բարկությունից իրեն կորցրել էր:

Հարրին գլուխը բարձրացրեց ու նայեց Ոռնին, որը բերանը բաց նրան էր նայում:

— Դու Թրելոնիից էլ կանցնես, ընկե՞ր, — ասաց նա հիացական սարսափած ձայնով:

— Ես կանխատեսում չեմ անում, — առարկեց Հարրին:

— Ո՞չ, դու գիտե՞ս, թե ինչ ես անում, — շարունակեց Ոռնը, միաժամանակ և վախեցած, և տպավորված, — Հա՛րի, դու կարդում ես Գիտես-թե-ում մտքերը:

— Ո՞չ, — ասաց Հարրին՝ գլուխն օրորելով, — ավելի շուտ ոչ թե մտքերը, այլ նրա տրամադրությունը: Ես ուղղակի... զգում եմ, նրա տրամադրությունը: Դամբլդորն ասաց, որ դրա նման մի բան էր կատարվել անցած տարի: Նա ասաց, որ ես կարողանում էի զգալ, երբ Վոլդեմորթը մոտ էր գտնվում ինձ կամ ատելության ուժեղ զգացում էր ունենում: Իսկ հիմա ես արդեն սկսել եմ զգալ նաև, թե երբ է նա գոհ կամ բավարարված:

Նրանք մի պահ լրեցին: Քամին ու անձրևը բոլոր կողմերից ծեծում էին շինությունը:

— Դու պետք է մեկնումեկին պատմես այդ մասին, — ասաց Ոռնը:

— Անցած անգամ Սիրիուսին պատմեցի:

— Այս անգամ էլ պատմիր:

— Ո՞նց պատմեմ, — մռայլ ասաց Հարրին, — Ամբողջը հետևում է բվերին և տեսլուղուն, մոռացե՞լ ես:

— Դեհ, այդ դեպքում Դամբլդորին պատմիր:

— Հենց նոր ասացի քեզ, որ նա արդեն գիտի, — կարծ ասաց Հարրին, հետո ոտքի կանգնեց և կախիչից վերցնելով թիկնոցը, զցեց ուսերին ու փաթաթվեց մեջը, — նրան նորից ասելը ոչ մի իմաստ չունի:

Ոռնը նույնպես կոճկեց իր թիկնոցը՝ մտազբաղ նայելով Հարրիին:

— Դամբլդորը կուգենար դա իմանալ, — ասաց նա

Հարրին ուսերը թոթվեց:

— Գնացի՞նք... Մենք դեռ պետք է լռեցնող հմայախոսքը պարապենք:

Նրանք լուր հետ շտապեցին մութ հանդավարներով՝ սահելով և սայթաքելով ցեխոտ մարգագետնում: Հարրին խորասուզված էր մտքերի մեջ: Ի՞նչ կար Վոլդեմորթի մտքին, այդ ի՞նչ էր նա ուզում, և միաժամանակ բարկանում, որ դա ժամանակից շուտ էր կատարվում:

— Նա ուրիշ ծրագրեր ունի... Այնպիսի ծրագրեր, որոնք ուզում է գաղտնի կամ բոլորի աչքից աննկատ իրականացնել: Նա մի բան է ուզում ստանալ, որը կարող է միայն գողանալ, չգիտեմ, գուցե դա գենք է, մի բան, որը նա անցած անգամ չուներ:

Հարրին այդ բառերի մասին շաբաթներ շարունակ չէր մտածել: Նա չափազանց կլանված էր եղել Հոգվարթսում կատարվող իրադարձություններով, չափազանց գրաղված էր եղել Ամբրիջի հետ սկսված պատերազմով և Նախարարության բոլոր միջամտությունների անարդարացիությամբ: Բայց իհմա դրանք կրկին վերադարձան և ստիպեցին մտածել: Վոլդեմորթի բարկությունը իմաստալից կլիներ, եթե նրան չէր հաջողվել ձեռք բերել իր տենչած գենքը, ինչ էլ որ դա լիներ: Գուցե Միաբանությանը հաջողվել էր խանգարել նրան կամ փախցնել դա նրանից: Դա ի՞նչ էր: Որտե՞ղ էին այն պահում: Ու՞մ մոտ էր այն իհմա:

— Միմբու՛լուս Միմբլտո՛նիա, — ասաց Ռոնի ծայնը, և Հարրին սթափվեց մտքերից ու ճիշտ ժամանակին, որ ընդհանուր սենյակ ներս մագլցի դիմանկարի անցքով:

Պարզվեց, որ Հերմիոնան այդ օրը շուտ էր գնացել քնելու՝ սենյակում թողնելով աթոռներից մեկի վրա կլորված Ծուռթաթին և բուխարու մոտ կանգնած փոքր սեղանին խնամքով թաքցված՝ անհավասար հյուսված ալփական գլխարկների մի մեծ ընտրանի: Հարրին նույնիսկ ուրախ էր, որ նա մոտակայքում չէր, որովհետև առանձնապես չէր ուզում քննարկել իր սպիի ցավը և լսել նաև Հերմիոնայի հորդորները՝ Դամբլդորի մոտ գնալու մասին: Ռոնը շարունակ մտահոգ հայացքներ էր նետում նրա վրա, բայց Հարրին հանեց իր Հնայախոսքերի դասագիրքը և նստեց ավարտելու կիսատ շարադրությունը, թեև միայն ձևացնում էր, թե կենտրոնացած է աշխատանքի վրա և մինչև այն պահը, երբ Ռոնը ասաց, որ ինքն էլ է գնում քնելու, գրեթե ոչինչ չէր գրել:

Կեսգիշերը եկավ ու անցավ, մինչեւ Հարրին կարդում էր ու կրկին կարդում միևնույն պարբերությունը՝ արծաթախոտ (քոքլերիա օֆիսինարում), սիրացողիկ (լեվիստիկում օֆիսինարում) և հազարատերն (աքիլեա պտարմիկա) կոչվող բույսերի օգտագործման եղանակների մասին և ոչ մի բառ չէր հասկանում:

...Այս բույսերն առավել արդյունավետ են ուղեղի աշխատանքը գերբորբոքելու համար, ուստի դրանք շատ հաճախ են օգտագործվում Շփոթեցնող և Ապակողմնորոշող թուրմերում, երբ հրաշագործը ցանկանում է այն ընդունողի մոտ առաջացնել մոլեգին տաքարյունություն և անշրջահայաց ու անմիտ անհոգություն...

...Հերմիոնան ասաց, որ Սիրիուսը Գրիմոլդ Վոլոնցի տանը փակված մնալով անշրջահայաց ու անհոգ է դարձել...

...առավել արդյունավետ են ուղեղի աշխատանքի գերբորբոքման համար, ուստի շատ հաճախ են օգտագործվում...

...«Մարգարե» օրաթերթում կգրեն, որ իր ուղեղը գերբորբոքված է, եթե իմանան, որ ինքը զգում է այն, ինչը զգում է Վոլդեմորը...

...ուստի դրանք շատ հաճախ են օգտագործվում Շփոթեցնող և Ապակողմնորոշող թուրմերում...

...շփոթեցնող հենց ճիշտ բառն էր իր զգացումները նկարագրելու համար... Ինչու՞ պիտի ինքը իմանար, թե ի՞նչ էր զգում Վոլդեմորթը... Ի՞նչ սահմուկեցնող կապ էր դա իր ու նրա միջև, որը նույնիսկ Դամբլդորը երբեք չէր կարողացել որևէ խելամիտ ձևով բացատրել...

...Երբ հրաշագործը ցանկանում է...

...ինչքան կուգենար քնել...

...առաջացնել մոլեգին տաքարյունություն...

Բուխարու առաջ բազկաթողի մեջ տաք էր ու հարմարավետ, և անձրևը դեռ թմբկահարում էր պատուհաններին... իսկ Ծուռթաթը մռօռում էր.... և կրակը բուխարում ձրթճրթում էր...

Գիրքը դուրս սահեց Հարրիի ձեռքից և խոլ թրմկոցով ընկավ բուխարու առաջ փուփած փալասի վրա: Հարրիի գլուխը կողքի վրա ճոճվեց:

Կրկին նա քայլում էր երկար առանց պատուհանների միջանցքով, նրա ոտնաձայներն արձագանքում էին լռության մեջ: Միջանցքի վերջում գտնվող դուռը հետզհետեւ մեծանում էր, իսկ նրա սիրտը սկսում էր ավելի արագ բաբախել, ասես ինչ-որ բանի սպասումից... Եթե միայն կարողանար բացել այդ դուռը... մտնել այդ դռնով...

Նա առաջ մեկնեց ձեռքը, մատների ծայրերը գրեթե հասնում էին դռանը...

— Հա՛րի Փո՛թեր, սը՛ր...

Նա ցնցումով արթնացավ: Ընդհանուր սենյակում բոլոր մոմերը հանգչել էին, բայց նրան շատ մոտ ինչ-որ բան էր շարժվում մթության մեջ:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — տագնապած հարցրեց Հարրին՝ ուղիղ նստելով բազկաթոռի մեջ: Բուխարու կրակը նույնպես գրեթե հանգչել էր, և սենյակում շատ մութ էր:

— Դոքին բերել է ձեր բվին, սը՛ր, — ասաց ծղրտան մի ձայն:

— Դոքի[՝]... — կրկնեց Հարրին՝ փորձելով ինչ-որ բան տեսնել մթության մեջ լսված ձայնի ուղղությամբ:

Դոքի դովլաթը տնային ալփերի ցեղից կանգնած էր այն սեղանի մոտ, որի վրա Հերմիոնան կես դյուժին հյուսած գլխարկներ էր թողել: Նա կանգնած էր՝ իր մեծ սրածայր ականջները ցցած, և այնպիսի տպավորություն էր, ասես ականջներից վեր մեկը մյուսի վրա գլխին դրել էր Հերմիոնայի երբեկ հյուսած բոլոր գլխարկները, այնպես որ նրա գլուխը երկու-երեք ոտնաչափով ավելի երկար էր քան պետք է լիներ, իսկ ամենավերևից պոպոզավոր գլխարկի վրա նստած էր Հեղվիգը՝ մեղմ գվազոներ արձակելով, և ակնհայտորեն բուժված:

— Դոքին խնդրեց, որ իրեն հանձնարարեն Հարրի Փոթթերի բվին հետ բերելու գործը, — ծղրտան ձայնով ասաց ալփը՝ դեմքին բացահայտ պաշտամունքի արտահայտությամբ, — պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքն ասում է, որ նա հիմա լավ է, սը՛ր:

Դոքին գլուխն այնպես խոր խոնարհեց, որ նրա մատիտի պես բարակ քիթը քսվեց բուխարու առաջ փուլած մաշված կարպետին, իսկ Հեղվիգը վրդովված վայունով թռավ ու նստեց Հարրիի բազկաթոռի թևին:

— Շնորհակալ եմ, Դո՛քի, — Հեղվիգի գլուխը շոյելով ասաց Հարրին, — և մի քանի անգամ ուժեղ թարթեց՝ փորձելով ազատվել երազում տեսած դրան հիշողությունից: Երազն այնքան իրական էր: Ավելի մոտիկից զննելով Դոքին, նա նկատեց նաև, որ ալփը բացի գլխարկներից նաև մի քանի շարժեր էր փաթաթել պարանոցին և անհամրելի թվով կիսագուլպաներ ուներ ոտքերին, այնպես որ ոտքերը հաստացել ու ծիծաղելի մեծ էին երևում մարմնի համեմատությամբ:

— Ըըմ... ուրեմն դու՝ էիր վերցնում բոլոր այն հագուստները, որ Հերմիոնան թողնում էր այս կողմերում:

— Օհ, ո՞չ, սը՛ր, — երջանիկ ասաց Ղոբին, — Ղոբին նաև մի քանիսը տանում էր Վինքին, սը՛ր:

— Հա՛, ինչպե՞ս է Վինքին, — հարցրեց Հարրին:

Ղոբին ականջները թեթևակի կախվեցին:

— Վինքին դեռ շատ է խնում, սը՛ր, — տխուր ասաց նա՝ ցած հառելով իր թենիսի գնդակների նման մեծ ու կլոր, կանաչ աչքերը, — նա մինչև օրս էլ թքած ունի հագուստի վրա, Հա՛րի Փո՛թթեր... Մյուս ալփերը նույնպես: Նրանցից ոչ մեկն այլևս չի գալիս Գրիֆինդորի աշտարակը մաքրելու, և չի գա, քանի դեռ այստեղ ամենուրեք գլխարկներ ու գոլպաներ են թաքցրած աղբի տակ, նրանք կարծում են, որ դա վիրավորական է, սը՛ր: Ղոբին հիմա մեն-մենակ է անում ամբողջ մաքրությունը, սը՛ր, բայց Ղոբին համար դժվար չէ, սը՛ր, Ղոբին մեծ սիրով է անում և միշտ գալիս է Հարրի Փոթթերին հանդիպելու հույսով, իսկ այսօր, սը՛ր, նրա ցանկությունը վերջապես կատարվեց, — Ղոբին կրկին խոնարհվեց մինչև գետին, — բայց Հարրի Փոթթերը կարծես այնքան էլ երջանիկ չէ, — շարունակեց Ղոբին՝ մեջքն ուղղվելով ու վախվորած նայելով Հարրիին, — Ղոբին լսեց, ինչպես էր նա խոսում քնի մեջ: Հարրի Փոթթերը վատ երա՞զ էր տեսնում:

— Այնքան էլ չէ, — հորանջելով և աչքերը տրորելով ասաց Հարրին, — դրանից վատ էլ է եղել:

Ալփը երկար դիտեց Հարրիին իր դուրս ընկած գնդածն աչքերով: Հետո նա ամենայն լրջությամբ ասաց՝ ցած կախելով ականջները.

— Երնեկ Ղոբին կարողանար օգնել Հարրի Փոթթերին, որովհետև Հարրի Փոթթերը ազատություն տվեց Ղոբին, և Ղոբին հիմա շա՞տ, շա՞տ ավելի երջանիկ է, քան երբեք:

Հարրին ժպտաց:

— Դու չես կարող օգնել ինձ, Ղո՛րի, բայց ամեն դեպքում շնորհակալ եմ առաջարկելու համար:

Նա ցած թեքվեց ու գետնից վերցրեց իր Հմայադեղերի դասագիրքը: Վաղը կվերջացնի շարադրությունը: Նա գիրքը փակեց և այդ պահին բուխարու մարող կրակները լուսավորեցին նրա ծեռքի բարակ սպիտակ սպիները՝ Ամբրիջի հետ նրա հմայապատճերից մնացած արդյունքը:

— Մի րոպե սպասի՛ր... Մի բան կա, որ դու կարող ես անել ինձ համար, Ղո՛րի, — դանդաղ ասաց Հարրին:

Ալիքը երջանիկ ժպտալով շրջվեց:

— Միայն ասե՛ք ինչ անի Դոբին, Հա՛րի Փո՛թթեր, սը՛ր...

— Ինձ մի վայր է պետք, որտեղ քանութ հոգի կարող են սև ուժեց ինքնապաշտպանություն պարապել առանց ուսուցիչների կողմից բացահայտվելու, հատկապես, — Հարրին այնպես սեղմեց գիրքը բռնած ձեռքը, որ սպիները լրիվ սպիտակեցին, — այնպիսի տեղ, որ պրոֆեսոր Ամբրիջը չիմանա:

Նա սպասում էր, որ ալիքի ժպիտը կանհետանա, և ականջները կրկին կկախվեն: Նա սպասում էր, որ ալիքը կասի, թե դա անհնար է, կամ որ ինքը կփորձի մի տեղ գտնել, բայց մեծ հույսեր չունի, թե նման տեղ կգտնի: Ինչը նա չէր սպասում, որ Դոբին կսկսի տեղում ցատկուտել, ուրախ ճոճելով ականջները և ծափ տալ:

— Դոբին կատարյալ տեղ գիտի դրա համար, սը՛ր, — Երջանիկ ասաց նա, — Դոբին լսել էր դրա մասին մյուս դովլաթներից, երբ նոր էր եկել Հոգվարթս, սը՛ր: Մենք դա անվանում ենք, Եկող-Գնացող Սենյակ, սը՛ր, կամ Ցպահանջ Սենյակ:

— Ինչո՞ւ, — հետաքրքրված հարցրեց Հարրին:

— Որովհետև դա մի սենյակ է, ուր մարդ կարող է մտնել միայն այն ժամանակ, — լրջությամբ շարունակեց Դոբին, — Երբ իրոք մեծ կարիք ունի... Երբեմն այն այնտեղ է լինում, երբեմն չի լինում, բայց ամեն անգամ, երբ հայտնվում է, մեջը լինում է նաև այն ամենը, ինչի կարիքն ունի որոնողը: Դոբին նույնպես մի քանի անգամ օգտվել է այդ սենյակից, սը՛ր, — ասաց ալիքը վիատ ձայնով և մեղավոր տեսքով, — Երբ Վինքին շատ էր հարբում, Դոբին նրան թաքցնում էր Ցպահանջ Սենյակում և մեղրագինու հակազդիչներ էր գտնում այնտեղ ու մի սիրունիկ փոքրիկ մահճակալ՝ տնային ալիքին հարմար չափերով, որպեսզի քնած Վինքին այնտեղ պառկեցնի, սը՛ր: Եվ Դոբին գիտի, որ պարոն Ֆիլչն այնտեղ մաքրող նյութեր է գտնում ամեն անգամ, երբ նրա պաշարները վերջանում են, սը՛ր, և...

— ...Եվ եթե իրոք գուգարանի մեծ կարիք ես ունենում, — ասաց Հարրին՝ հանկարծ իիշելով մի բան, որը Դամբլդորն էր ասել անցած Ծննդյան տոներից առաջ Զրօրինեցի պարահանդեսի ժամանակ, — այն լցվում է գիշերանոթմերով...

— Դոբին համոզված է, որ այդպես է, սը՛ր, — ասաց Դոբին լրջությամբ գլխով անելով, — շատ զարմանալի սենյակ է, սը՛ր:

— Քանի՞ մարդ գիտի այդ սենյակի մասին, — հարցրեց Հարրին, ուղիղ ու լրիվ սթափ նստելով բազկաթորի մեջ:

— Շատ քիչ, սը՛ր: Մարդիկ այդ սենյակը գտնում են հիմնականում, երբ դրա կարիքը շատ են զգում, սը՛ր, բայց հաճախ այլևս երբեք չեն գտնում, որովհետև չգիտեն, որ այն միշտ այնտեղ է՝ պատրաստ ծառայելու, եթե միայն կանչեն այն, սը՛ր:

— Հիանալի է, — ասաց Հարրին՝ խելագար բաբախող սրտով, — կատարյալ է, Դո՛քի: Ե՞րբ կարող ես ցույց տալ ինձ դրա տեղը:

— Երբ ուզենաք, Հա՛րի Փո՛թեր, սը՛ր, — ասաց Դոբին, ուղղակի զմայլված Հարրիի ոգևորությունից, — կարող ենք հենց հիմա գնալ, եթե ցանկանում եք:

Մի պահ Հարրին ուզում էր անմիջապես գնալ Դոբիի հետ: Արդեն կիսով չափ վեր էր կացել բազկաթորից՝ մտադրվելով վեր վազել Անտեսանելիության թիկնոցի հետևից, երբ ոչ առաջին անգամ, Հերմիոնայի ձայնին շատ նման մի ձայն շշնչաց նրա ականջի մեջ, որ դա անմիտ անզգուշություն կլինի... Ի վերջո շատ ուշ էր, նա անչափ հոգնած էր, և դեռ Սնեյփի հանձնարարած շարադրությունն էլ չէր վերջացրել:

— Ո՛չ այսօր, Դո՛քի, — դժկամությամբ ասաց Հարրին՝ հետ սուզվելով իր աթորի մեջ, — դա իրոք շատ կարևոր է, և ես չեմ ուզում վտանգի ենթարկել դրա հաջողությունը: Պետք է ամեն ինչ լավ պլանավորել: Լսի՛ր, կարո՞ղ ես նկարագրել ինձ, թե որտեղ է գտնվում այդ Ցպահանջ Սենյակը, և ինչպես կարելի է այնտեղ հասնել:

Հ Հ

Պարեգոտները ծածանելով իրենց շուրջը և ջրի ու ցեխի ցայտեր բարձրացնելով, նրանք բանջարանոցային մարգերով վազեցին երկու ժամ Հերբալոգիայի դասի, որի ժամանակ գրեթե չէին լսում պրոֆեսոր Սածիլի ձայնը՝ ջերմոցների տանիքն անդադար թնբկահարող կարկուտի պես ծանր անձրևի կաթիլների աղմուկի մեջ: Կախարդկան կենդանիների խնամքի հետկեսօրյա դասը փոթորկի պատճառով հանդավարներից տեղափոխվեց առաջին հարկում գտնվող ազատ դասարաններից մեկը, և ի մեծ

ուրախություն տղաների, Անջելինան ճաշի ընդմիջման ժամին գտավ իր թիմակիցներին ու հայտնեց, որ քվիդիչի մարզում չի լինելու:

— Լավ է, — կամաց ասաց Հարրին՝ լսելով դա, — որովհետև մենք մի տեղ ենք գտել, որտեղ կարող ենք անցկացնել հնքնապաշտպանության մեր առաջին պարապմունքը: Այսօր ժամը ութին, յոթերորդ հարկում այն մեծ գոբելենի դիմաց, որտեղ պատկերված է տրոլների հաշվեհարդարը Բառնաբաս Տկարամիտի հետ: Կարո՞ղ ես ասել Քերիին և Ալիսիային:

Անջելինան կարծես մի փոքր անակնկալի եկավ, բայց խոստացավ, որ մյուսներին կասի: Հարրին քաղցած վրա տվեց տապակած նրբերշիկի ու տրորած կարտոֆիլի վրա: Երբ նա վեր նայեց մի կում դդումի հյութ խմելու, նրա հայացքը հանդիպեց Հերմիոնայի սևեռուն կասկածամիտ հայացքին:

— Ի՞նչ... — կարծ ասաց նա:

— Դեհ... ուղղակի Դոբիի ծրագրերը երբեք ապահով չեն եղել: Չե՞ս իշում, որ նրա շնորհիվ կորցրել էիր ձեռքիդ բոլոր ոսկորները:

— Այդ սենյակը Դոբիի մտքի խելագար պատրանքը չէ: Դամբլդորն էլ գիտի այդ սենյակի մասին, նա է ինձ դրա մասին պատմել Զրօրինեքի պարահանդեսի ժամանակ:

Հերմիոնայի դեմքի արտահայտությունը պարզվեց:

— Ուրեմն Դամբլդորն ի՞նքն է պատմել քեզ դրա մասին:

— Շատ իմիջիայլոց... — ասաց Հարրին՝ ուսերը թոթվելով:

— Օհ, դեհ ուրեմն ամեն ինչ կարգին է, — կարծ ասաց Հերմիոնան և այլևս ոչ մի առարկություն չարեց:

Ոսնի հետ միասին նրանք օրվա երկրորդ կեսին գտան բոլոր նրանց, ովքեր իրենց անունները գրել էին «Վարագի գլուխ» պանդոկում և տեղեկացրին երեկոյան հանդիպման վայրի մասին: Ի որոշ հիասթափություն Հարրիի, Զինին առաջինն էր գտել Չո Չանգին և նրա ընկերուիհուն: Սակայն մինչև ընթրիքի վերջը, Հարրին համոզված էր, որ լուրն արդեն հասել էր «Վարագի գլուխ» եկած մյուս բոլոր քսանիինգ հոգուն:

Ժամը յոթն անց կեսին Հարրին, Ոսնը և Հերմիոնան դուրս եկան Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակից: Հարրիի ձեռքին էր հայտնի մաշված մագաղաթի կտորը՝ Ելուզակների քարտեզը: Հինգերորդ դասարանցիներին թույլատրվում էր մինչև ժամը ինը լինել միջանցքներում, բայց բոլոր երեքը

յոթերորդ հարկի միջանցքով անցնելիս շարունակ նյարդայնորեն իրենց շուրջն էին նայում:

— Սպասե՛ք, — զգուշացրեց Հարրին, վերջին աստիճանաշարի գլխին բացելով իր շատ օգտակար մագաղաթի կտորը և կախարդական փայտիկով խփելով դրան, կիսաձայն ասաց. — Ամենայն ազնվությամբ երդվում եմ, որ ոչ մի լավ բան անելու մտադրություն չունեմ:

Հոգվարթսի քարտեզը հայտնվեց մագաղաթի դատարկ մակերեսի վրա: Պստիկ սև շարժվող կետիկները, որոնց կողքին պիտակների պես գրված էին մարդկանց անունները, ցույց տվեցին, տարբեր մարդկանց գտնվելու վայրերը:

— Ֆիւզ երկրորդ հարկում է, — ասաց Հարրին՝ քարտեզը մոտեցնելով իր աչքերին, — իսկ Միսիզ Նորիսը չորրորդ հարկում է:

— Իսկ Ամբրի՞ջը... — մտահոգ հարցրեց Հերմիոնան:

— Իր աշխատասենյակում է, — ասաց Հարրին՝ մատով ցույց տալով: — Լավ, գնացի՛նք:

Նրանք միջանցքով շտապեցին այն տեղը, որը Դոբին նկարագրել էր Հարրիին: Ահռելի մեծ գորելենի վրա պատկերված էր տրոլների հետ բալետային ներկայացում բեմադրելու Բառնաբաս Տկարամիտի հիմար նախաձեռնության անփառունակ վախճանը, իսկ գորելենի դիմաց ուղղակի դատարկ պատ էր:

— Լավ, — կամաց ասաց Հարրին՝ մինչ ցեցը կերած տրոլը մահակը ձեռքին կանգ առավ իր անշրջահայաց բալետային ուսուցչին քոթակելու կեսին, որպեսզի դիտի նրանց, — Դոբին ասաց, որ պետք է երեք անգամ հետ ու առաջ քայլել այս պատի երկայնքով, կենտրոնացած մտածելով քեզ անհրաժեշտ բանի մասին:

Նրանք այդպես էլ արեցին՝ հետուառաջ գնալով դատարկ պատի վերջում գտնվող պատուհանի և մյուս կողմում կանգնած մարդաչափ ծաղկամանի միջև: Ունը կենտրոնացումի մեջ աչքերը բարձրացրել էր ձակատի տակ: Հերմիոնան ինչ-որ բան էր շշնջում: Հարրին բռունցքները սեղմած նայում էր ուղիղ իր առաջ:

Մեզ մի տեղ է պետք կռվել սովորելու համար, մտածում էր նա: Մեզ մի տեղ է պետք պարապելու համար, մի տեղ, որտեղ ոչ ոք չի կարողանա գտնել մեզ:

— Հա՛րի, — հանկարծ ասաց Հերմիոնան, երբ երրորդ անգամ կրունկների վրա պտտվեցին, որ հետ գնան:

Պատի մեջ մի ողորկ հղկված դուռ էր հայտնվել: Ունը մի փոքր կասկածանքով նայեց դռանը: Հարրին ձեռքն առաջ մեկնեց, բռնեց բրոնզե բռնակը, բացեց դուռը և վճռականորեն ներս մտավ: Բավականին մեծ սենյակ էր, որը լուսավորված էր կայծկլտող ջահերով, ճիշտ այն ջահերի նման, որոնք լուսավորում էին իրենցից ութ հարկ ցած գտնվող զնդանները:

Պատերի երկայնքով փայտե գրապահարաններ էին դրված և աթոռների փոխարեն հատակին այստեղ այնտեղ մեծ մետաքս բարձեր էին թափված: Սենյակի հեռավոր ծայրում գտնվող մի քանի դարակների վրա տարբեր տեսակի գործիքներ էին շարված, ինչպես օրինակ ալքացույցներ, դավադրության տվյալներ և դարակների կողքին պատին կախված էր մի մեծ ու ճաքած թշնամատեսիլ: Հարրին համոզված էր, որ նախորդ տարի այդ թշնամատեսիլն ինքն արդեն տեսել էր ինքնակոչ Մուդիի աշխատասենյակում:

— Սրանք շատ օգտակար կլինեն, երբ սկսենք պարապել Անդամալուծող հմայահարվածները, — ոգևորված ասաց Ունը՝ ոտքով իրելով բարձերից մեկը:

— Տեսե՞ք ինչ գրքե՞ր կան այստեղ... — հուզված ասաց Հերմիոնան՝ մատը քսելով հաստ կաշեկազմ հատորների եզրերին, — «Ամենատարածված անեցքներն ու չարակնիքները և դրանց հակահարվածները», «Խորամանկությունը և ձարպկությունը սև ուժերի դեմ հակամարտության մեջ», «Ինքնապաշտպանական հակահմայանքների կատարյալ հավաքածու»... վա՞ու... — նա փայլող հիացած դեմքով շրջվեց ու նայեց Հարրիին, և վերջինս տեսավ, որ մի քանի տասնյակ գրքերի ներկայությունը վերջնականապես համոզել էր Հերմիոնային, որ իրենք ճիշտ բան էին անում, — Հա՛րի, սա հրաշալի է, այստեղ կա այն ամենը, ինչը մեզ պետք է:

Եվ առանց այլայլության նա դարակից վերցրեց «Չարակնիքներ չարակնվածների համար» հատորը և նստելով մոտակա բարձի վրա, խորասուզվեց ընթերցանության մեջ:

Դուռը կամաց թակեցին: Հարրին շրջվեց: Զինին, Նեվիլը, Լավենդերը, Փարվաթին և Դինը ներս մտան:

— Վա՞ու, — ասաց Դինը՝ տպավորված նայելով շուրջը, — Ես գաղափար չունեի, որ Հոգվարթսում նման տեղ կա:

Հարրին սկսեց բացատրել, բայց մինչև կհասցներ վերջացնել, ավելի շատ մարդիկ եկան, և նա ստիպված էր ամեն ինչ նորից բացատրել: Մինչև ժամը ութը, սենյակում գտնվող բոլոր բարձերն արդեն զբաղված էին: Հարրին մոտեցավ դռանը և փակեց այն կողաքեքի մեջ ցցված բանալիով, որը գոհացուցիչ բարձր կլթաց, և բոլորը սսկված նայեցին նրան: Հերմիոնան խնամքով նշանադրեց «Զարակնիքներ չարակնվածների համար» գրքի իր էջը և գիրքը մի կողմ դրեց:

— Դեհ, — ասաց Հարրին՝ թեթևակի նյարդայնացած, — մենք այս տեղն ենք գտել մեր պարապմունքների համար, և տեսնում եմ, որ այն բոլորիդ դուր եկավ:

— Ուղղակի ֆանտաստիկ սենյակ է, — ասաց Չոն, և մի քանիսը համաձայնության բառեր մրմնջացին:

— Անեթևակայելի տարօրինակ վայր է, — ասաց Ֆրեդը՝ խոժոր նայելով շուրջը, — մենք մի անգամ այստեղ թաքնվել էինք Ֆիլչից, հիշու՞մ ես, Չո՛ր... Բայց այն ընդամենը մի փոքր խորդանոց էր ցախավելների համար:

— Հեյ, Հա՛րի, սա ի՞նչ է, — հարցրեց Դինը մատնացույց անելով սենյակի հեռավոր պատին կախված թշնամիներ հայտնվեն: Բայց Ես խորհուրդ չեմ տա դրանց շատ վստահել, դրանց կարելի է մոլորեցնել:

— Դրանք թշնամանք բացահայտող գործիքներ են, — ասաց Հարրին՝ բարձերի միջով մոտենալով նրան, — դրանք ցույց կտան մեզ, երբ մոտակայքում սև կախարդներ կամ թշնամիներ հայտնվեն: Բայց Ես խորհուրդ չեմ տա դրանց շատ վստահել, դրանց կարելի է մոլորեցնել:

Նա մի պահ նայեց ճաքած թշնամատեսիլի մեջ, որտեղ ստվերային կերպարանքներ էին շարժվում, թեև դրանցից ոչ մեկը ճանաչելի չէր: Հետո նա շրջվեց՝ մեջքը դարձնելով դեպի հայելին:

— Դեհ, լավ, ուրեմն... Ես մտածել եմ, թե ինչից կարող ենք սկսել առաջին հերթին, — սկսեց նա և մի բարձրացրած ձեռք նկատեց, — ի՞նչ, Հերմիոնա...

— Ես կարծում եմ, որ մենք պետք է առաջնորդ ընտրենք, — ասաց Հերմիոնան:

— Հարրիին է առաջնորդը, — անմիջապես ասաց Չոն՝ այնպես նայելով Հերմիոնային, ասես վերջինս խելքը թոցրել էր:

Հարրիի ստամոքսը կրկին գլուխկոնծի արեց:

— Այո՛, բայց ես կարծում եմ, որ մենք պետք է հավուր պատշաճին քվեարկենք դա, — անհողդողի ասաց Հերմիոնան, — դա պաշտոնականություն կիաղորդի և որոշակի իրավասություններ կտա նրան: Ուրեմն... բոլո՞րն են կարծում, որ Հարրին պետք է մեր առաջնորդը լինի:

Բոլորը ձեռք բարձրացրին, նույնիսկ Զաքարիա Սմիթը, թեև նա մի տեսակ սրտանց չարեց դա:

— Ըստ... Լավ, շնորհակալություն, — ասաց Հարրին, որի դեմքն այրվում էր, — և... Ի՞նչ, Հերմիոնա:

— Ես նաև կարծում եմ, որ մենք պետք է անուն ունենանք, — զվարթ ասաց նա՝ ձեռքը դեռ վեր բարձրացրած, — դա մեզ թիմային ոգի և միասնություն կտա, հանաձայն չե՞ք:

— Կարո՞ղ ենք ինքներս մեզ անվանել «Հակա-Ամբրիջան Լիգա», — հույսով հարցրեց Անջելինան:

— Կամ «Հրաշագործության Նախարարությունում Ապուշներ են» միություն, — առաջարկեց Ֆրեդը:

— Ես այնպիսի անուն եմ առաջարկում, — ասաց Հերմիոնան՝ խոժոռվելով Ֆրեդի վրա, — որ ոչ մեկը չկարողանա կռահել, թե մենք ինչ ենք պատրաստվում անել, որ դրսում կարողանանք առանց բացահայտվելու կասկածի հանգիստ օգտագործել այն:

— «Դեռահասների ինքնապաշտպանության բանակ», — ասաց Չոն, — կամ ԴիԲ կարծության համար, որ ոչ ոք չիմանա, թե ինչի մասին ենք խոսում:

— Հա՛, լավ անուն է, — ասաց Զինին, — միայն թող լինի ԴԱԲ՝ «Դամբլդորի Բանակը», որովհետև ինչն որանից է սարսափում Նախարարությունը, չէ՞...

Բոլոր կողմերից հավանության արտահայտություններ ու ծիծաղ լսվեց:

— Բոլորդ կո՞ղմ եք, որ լինենք ԴԱԲ, — ասաց Հերմիոնան, ծնկելով իր բարձի վրա, որպեսզի հաշվի ծայները, — մեծամասնությունը կողմ է... Ընդունվեց...

Հերմիոնան բոլորի ստորագրություններով մագաղաթի կտորը քորոցով փակցրեց պատին և վերևում մեծ տառերով գրեց. ԴԱՄԲԼԴՈՐԻ ԲԱՆԱԿԸ:

— Լավ է, — ասաց Հարրին, երբ նա կրկին նստեց, — սկսե՞նք պարապմունքը... Ես մտածել եմ, թե ինչից ենք սկսելու և առաջարկում եմ, որ առաջին հերթին բոլորդ սովորեք Զինաքափող հմայանքը: Ես գիտեմ, որ այն շատ տարրական է, բայց ես գտնում եմ, որ նաև շատ օգտակար է: Հմայախոսքը՝ Էքսփելիարմուս:

— Օ՛յ, լավ, խնդրու՞մ եմ, — ասաց Զաքարիա Սմիթը՝ աչքերը ոլորելով ձակատի տակ և ձեռքերը խաչելով կրծքին, — ես չեմ կարծում, թե Էքսփելիարմուսը կարող է մեզ ինչ-որ բանով օգնել Գիտեք-թե-ում դեմ...

— Ես այն օգտագործել եմ նրա դեմ, — հանգիստ ասաց Հարրին, — այն իմ կյանքը փրկեց անցած հունիսին:

Սմիթի ծնոտը կախ ընկավ, և նա հիմարաբար պլշեց Հարրիի վրա: Մյուսները լուր էին:

— Բայց եթե կարծում ես, որ այն քեզ համար շատ թույլ է, կարող ես գնալ, — ասաց Հարրին:

Սմիթը տեղից չշարժվեց, ոչ էլ ուրիշ որևէ մեկը:

— Լավ, — ասաց Հարրին, իր վրա հառած հայացքների պատճառով մի քիչ չորացած բերանով, — կարծում եմ, որ բոլորս պետք է բաժանվենք զույգերի և սկսենք պարապել:

Շատ տարօրինակ էր հրահանգներ տալը, բայց նույնիսկ ավելի տարօրինակ էր տեսնելը, թե ինչպես են մարդիկ հնազանդվում իր հրահանգներին: Բոլորը միանգամից ոտքի կանգնեցին և բաժանվեցին զույգերի: Կանխատեսելիորեն Նեվիլը մնաց առանց գորգնկերոց:

— Դու կպարապես ինձ հետ, — ասաց նրան Հարրին, — երեք հաշվի վրա... մեկ... երկու... երեք...

Սենյակը հանկարծ լցվեց «Էքսփելիարմուս» գորոցներով և կախարդական փայտիկները սկսեցին հարվածներ նետել բոլոր ուղղություններով, և վրիպած հմայահարվածները խփեցին դարակներին դրված գրքերին ու օդ թռցրին մի քանի հատորներ: Հարրին չափազանց արագաշարժ էր Նեվիլի համար, որի կախարդական փայտիկը դուրս թռավ ձեռքից, հարվածեց առաստաղին և կայծերի ցնցույի հետ միասին ընկավ գրապահարաններից մեկի վրա, որտեղից Հարրին հետ բերեց այն Հեռականչման հմայանքով: Շուրջը նայելով, նա մտածեց, որ շատ ճիշտ բան էր արել, որ առաջարկել էր սկսել տարրական գործողություններից: Գրեթե ոչ

ոք ոչինչ ճիշտ չարեց: Շատերը ոչ միայն ընդհանրապես չէին կարողանում զինաթափել իրենց հակառակորդներին, այլ ստիպում էին նրանց հետ ցատկել մի քանի քայլով, կամ ուղղակի թարթել իրենց թույլ հմայանքի բարձրացրած օդից:

— Եքսիելիա՛րմուս, — ասաց Նեվիլը, և Հարրին, որի ուշադրությունը այլ կողմի վրա էր, զգաց, որ կախարդական փայտիկը դուրս թռավ իր ձեռքից:

— ԱՏԱՑՎԵ՛Ց, — հուզված գոռաց Նեվիլը, — ինձ մոտ առաջ ոչ մի անգամ չէր ստացվել, ԵՍ ԱՐԵՑԻ՛...

— Ապրե՛ս, — խրախուսիչ ասաց Հարրին, որոշելով չիշեցնել Նեվիլին, որ իսկական մենամարտի ժամանակ հակառակորդը՝ ուրիշների վրա նայելով, սեփական կախարդական փայտիկը ձեռքի մեջ կախ բռնած չի կանգնի, որպեսզի Նեվիլը նրան հեշտ ու հանգիստ զինաթափի, — ՆԵ՛ՎԻԼ, կարո՞ղ ես մի քիչ պարապել Ռոնի ու Հերմիոնայի հետ, մինչև ես մոտենամ մյուսներին ու տեսնեմ, թե ոնց են նրանց գործերը:

Հարրին քայլեց դեպի սենյակի կենտրոնը: Ինչ-որ շատ տարօրինակ բան էր կատարվում Զաքարիա Սմիթի հետ: Ամեն անգամ, երբ նա բերանը բաց էր անում, որպեսզի զինաթափի ենթոնի Գոլդշտեյնին, նրա սեփական կախարդական փայտիկը դուրս էր թռչում նրա ձեռքից, թեև ենթոնին կարծես ծպտուն էլ չէր հանում: Հարրին անմիջապես հասկացավ գաղտնիքը: Ֆրեդն ու Ջորջը կանգնած էին Սմիթից մի քանի քայլ հեռու և իրենց կախարդական փայտիկները հերթով ուղղում էին նրա մեջքին:

— Կներես, Հա՛րրի, — շտապեց ասել Ջորջը, երբ Հարրին հայացքով հանդիպեց նրան, — ուղղակի չդիմացա:

Հարրին հերթով մոտեցավ մյուս գույգերին՝ փորձելով ուղղել նրանց, ովքեր հմայախոսքը սխալ էին ասում: Զինիի գույգը Մայքլ Քորներն էր: Զինին ամեն ինչ շատ լավ էր անում, մինչդեռ Քորները կամ լրիվ ապաշնորհ էր, կամ ուղղակի չէր ուզում Զինիին լրիվ ուժով չարակնել: Եթնի Մաքմիլանը չափից դուրս շատ էր թափահարում իր կախարդական փայտիկը՝ ժամանակ տալով հակառակորդին պաշտպանվելու համար: Քրիվի եղբայրներն ամեն ինչ շատ եռանդուն էին անում, բայց սխալ, և հենց նրանք էին պատասխանատու գրադարակներից թափվող բոլոր գրքերի համար: Լունա Լավգուդի մոտ մեկ ստացվում էր, մեկ չէր ստացվում: Նա մե՛կ դուրս էր թռցնում Զաքարիա Ֆինչ-Ֆլեչլիի կախարդական փայտիկը՝ պտույտներով օդ

ուղարկելով այն, մե՛կ ուղակի հաջողացնում էր միայն բիզ-բիզ կանգնեցնել նրա մազերը:

— Օ-քեյ, ստո՛պ, — գոռաց Հարրին, — ստո՛պ, ՍՏՈՌ...

Ինձ մի սուլիչ է հարկավոր, մտածեց նա, և անմիջապես մի սուլիչ նկատեց մոտակա գրքերից մեկի վրա: Նա վերցրեց սուլիչն ու ուժեղ փչեց: Բոլորն իջեցրին իրենց կախարդական փայտիկները:

— Վաս չեր, — ասաց Հարրին, — բայց ակնհայտ է, որ աշխատելու տեղ կա, — Զաքարիա Սմիթը աչքերը փայլեցնելվ նայեց նրա վրա, — Եկե՛ք նորից փորձենք:

Նա սկսեց քայլել սենյակով, կանգ առնելով մե՛կ այստեղ, մե՛կ այնտեղ, և տարբեր առաջարկություններ անելով: Կամաց-կամաց բոլորի մոտ սկսեց ավելի լավ ստացվել:

Հարրին սկզբում խուսափում էր մոտենալ Չոյին և նրա ընկերուհուն, բայց ամեն մի գույզի երկու անգամ մոտենալուց հետո զգաց, որ այլևս չի կարող անտեսել նրանց:

— Oh, ո՞չ, — ասաց Չոն բավականին ոգևորված, երբ նա վերջապես մոտեցավ նրանց, — Էքսփելիրա՛մուս, օ՛յ, Էքսփելիմե՛լիուս, օ՛հ, ո՞չ, ների՛ր. Մարիե՛տա:

Նրա գանգրահեր ընկերուհու թերթը իրկիզվել էր: Մարիետան կրակը հանգրեց սեփական կախարդական փայտիկով և ծայրահեղ բարկացած նայեց Հարրիին, ասես մեղավորը նա էր:

— Դու ինձ նյարդայնացրի՛ր: Մինչև քո գալը ինձ մոտ ամեն ինչ ստացվում էր, — բողոքելով ասաց Չոն Հարրիին:

— Ամեն ինչ լավ էր, — ստեց Հարրին, բայց երբ Չոն հոնքերը բարձրացրեց, նա ավելացրեց. — Դեհ, լավ... Իրականում ոչ մի բան էլ լավ չէր, բայց ես գիտեմ, որ դու կարող ես լավ անել, ես հեռվից նայում էի:

Չոն ծիծաղեց: Նրա ընկերուիի Մարիետան մի թթու հայացք պարզեց նրանց ու շրջվեց:

— Բանի տեղ մի՛ դիր նրան, — կիսածայն ասաց Չոն, — այստեղ գալը այնքան էլ նրա ստրովը չէր, այդ ես եմ ստիպել նրան, որ ինձ հետ զա: Նրա ծնողներն արգելել են նրան Ամբողջին բարկացնող որևէ բան անել: Հասկանո՞՞մ ես, նրա մայրիկն աշխատում է Նախարարությունում:

— Իսկ քո՞ ծնողները, — հարցրեց Հարրին:

— Դեհ, նրանք էլ են ինձ արգելել բարկացանել Ամբրիջին, — ասաց Չոն, կարծես հպարտությամբ ծգվելով կանգնած տեղում, — բայց եթե նրանք կարծում եմ, որ ես չեմ կռվելու Գիտես-թե-ում դեմ, այն բանից հետո, ինչ նա արեց Սեդրիկին...

Նա խոսքը կիսատ թողեց, միանգամից շիոթվելով, և մի անհարմար լռություն իջավ նրանց միջև: Թերրի Բրութի կախարդական փայտիկը վնազոցով անցավ Հարրիի ականջի մոտով և ուժեղ դիպավ Ալիսիա Սփիների քթին:

— Իսկ իմ հայրիկը օժանդակում է Նախարարության դեմ ուղղված բոլոր գործողություններին, — հպարտությամբ հայտարարեց Լունա Լավգուդը Հարրիի թիկունքից: Ակնհայտ էր, որ նա ականջ էր դրել նրանց խոսակցությանը, մինչ Զասթին Ֆինչ-Ֆլեչին փորձում էր ազատվել գլխից վեր թռած ու փաթաթված պարեգոտի կապանքներից, — նա միշտ ասել է, որ ֆաջից ամեն ինչ հավատալի է, եթե հաշվի առնենք, թե քանի գործին է նա սպանել, և կասկած չկա, որ նա օգտագործում է Նախարարության Առեղծվածների բաժինը սարսափելի թույներ մշակելու համար, որոնք նենգաբար տալիս է բոլոր նրանց, ովքեր չեն համաձայնվում իր հետ... և դրանից բացի նա Բազմատարածաչափ Հարվածային Ուղղորդիչ ունի...

— Մի՛ հարցրու, — կիասձայն ասաց Հարրին Չոյին, երբ Վերջինս զարմացած բաց արեց բերանը: Նա կամացուկ հռիոաց:

— Հե՛յ, Հա՛րի, — ձայն տվեց Հերմիոնան սենյակի մյուս ծայրից, — դու գիտե՞ս, թե ժամը քանիսն է:

Հարրին նայեց իր ժամացույցին և ցնցվեց՝ տեսնելով, որ արդեն ինն անց էր տասը րոպե, ինչը նշանակում էր, որ նրանք պետք է անմիջապես վերադառնային իրենց ընդհանուր սենյակները, այլապես Ճանապարհին Ֆիլչը կարող էր նրանց բռնել ու պատժել՝ իրենց միաբանությունների տարածքներից դուրս լինելու համար: Նա նորից փչեց իր սուլիչը: Բոլորը ձայները կտրեցին, և Վերջին զույգ կախարդական փայտիկները թրխկոցով ընկան հատակին:

— Դեհ, իմ կարծիքով բավականին լավ էր, — ասաց Հարրին, — բայց մենք ժամանակից շատ ենք մնացել այստեղ: Պետք է անմիջապես հետ գնանք: Նույն վայրում, նույն ժամին հաջորդ շաբաթ, եղա՞վ:

— Օօօ՞ս, երնե՛կ ավելի շուտ լիներ, — ոգևորված ասաց Դին Թոմասը, և շատերը համաձայնությամբ գլխով արեցին:

Անջելինան, սակայն, արագ ասաց.

— Քվիդիչի սեզոնը հրես կսկսի, մենք պետք է նաև մարզվենք:

— Լավ, այդ դեպքում, թող լինի հաջորդ չորեքշաբթի երեկոյան, — ասաց Հարրին, — հաջորդ անգամ կորոշենք, թե երբ է լինելու մյուս պարապմունքը: Դեհ, արագացրե՛ք, լավ կանենք բոլորս շուտ հեռանանք:

Նա կրկին հանեց Ելուգակների քարտեզը և հոգատարությամբ ստուգեց արդյոք որևէ ուսուցիչ կա՞ր յոթերորդ հարկում: Նա սկսեց երեք-երեք և չորս չորս բաց թողնել բոլորին՝ հետևելով մինչև նրանց կետիկներն ապահով հասնեն իրենց միաբանությունների ննջարանները: Հաֆլիփաֆցիները հասան առաջին հարկի միջանցքին, որը տանում էր նաև դեպի խոհանոցները: Ույշենքլոցիները հասան ամրոցի արևմտյան կողմում գտնվող աշտարակին, իսկ Գրիֆինդորցիները միջանցքով հասան մինչև Չաղ Կոմսուհու դիմանկարը:

— Հա՛րի, իրոք շատ, շա՛տ լավ էր, — ասաց Հերմիոնան, երբ նրանք վերջապես երեքով մնացին:

— Հա՛, իրոք, շատ լավ էր, — եռանդագին ասաց Ունը, երբ նրանք դուրս եկան դռնից և տեսան, ինչպես այն հալվեց պատի մեջ նրանց թիկունքում, — տեսա՞ր ինչպես զինաթափեցի Հերմիոնային, Հա՛րի...

— Միայն մեկ անգամ, — թունոտ ասաց Հերմիոնան, — ես քեզ ավելի շատ անգամ եմ զինաթափել, քան դու ինձ:

— Ես քեզ միայն մի անգամ չեմ զինաթափել, այլ ամենաքիչը երեք անգամ:

— Դեհ, եթե դու հաշվում ես նաև այն անգամը, երբ սայթաքեցիր ու կախարդական փայտիկով ծակեցիր ձեռքս...

Նրանք շարունակեցին վիճաբանել վերադարձի ձանապարհին, բայց Հարրին նրանց չէր լսում: Նա մի աչքը պահել էր Ելուգակների քարտեզի վրա, բայց մտածում էր Չոյի ասածի մասին, որ ինքը նրան ստիպում էր նյարդայնանալ:

Գլուխ 19. Առյուծը և օձը

Հաջորդ երկու շաբաթների ընթացքում Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես կրծքի վրա ինչ-որ յուրահատուկ թալիսման էր կրում, մի շողջողուն գաղտնիք, որն օգնում էր նրան դիմանալ Ամբրիջի դասերին և նույնիսկ ուժ էր տալիս՝ Ամբրիջի դուրս պրծած սարսափելի աչքերի մեջ նայելիս, քաղաքավարությամբ ժպտալու համար: Հարրին և ամբողջ ՂԱԲ-ը իսկական դիմադրություն էին կազմակերպել իենց նրա քթի տակ, անելով ճիշտ այն, ինչից այդքան սարսափում էին և՝ Ամբրիջը, և՝ Նախարարությունը, և ամեն անգամ, երբ Հարրին նրա դասի ժամանակ Ենթադրաբար պետք է գրաղված լիներ Վիլբերտ Սլինքհարդի դասագրքի ընթերցանությամբ, նա դրա փոխարեն սկսում էր մտքում թերթել իրենց նախորդ պարապմունքների միանգամայն ինքնաբավարարող հիշողությունները: Հիշում էր, ինչպես Նեվիլը բարեհաջող զինաթափեց Հերմիոնային, ինչպես Քոլին Քրիվին երեք պարապմունքից սկսեց վարպետորեն կատարել Անդամալուծող չարակնիքը, ինչը բավականին դժվար հմայանք էր, ինչպես Փարվաքի Փաթիլն այնպիսի հզոր Փոքրացնող չարակնիք արեց, որ ալքացուցերով բեռնված մի ամբողջ սեղան փոքրացրեց՝ հասցնելով մինչև փոշեհատիկի չափերի:

Գրեթե անհնար էր կանոնավոր պարապմունքի օր նշանակել ՂԱԲ-ի հանդիպումների համար, քանի որ նրանք ստիպված էին հարմարվել երեք տարբեր քվիդիչի թիմերի պարապմունքներին, որոնց օրերը հաճախ փոխվում էին վատ եղանակային պայմանների պատճառով, բայց Հարրին բնավ չէր ափսոսում դրա համար: Նա այնպիսի զգացում ուներ, որ թերևս ճիշտ էր իրենց հաջորդ պարապմունքի օրն անորոշ պահելը: Եթե որևէ մեկը հետևեր իրենց, ապա այդպես նրա համար ավելի դժվար կլիներ նրանց գործողությունների մեջ ինչ-որ օրինաչափություն տեսնել:

Շատ շուտով Հերմիոնան մի շատ խելացի մեթոդ մշակեց իրենց հաջորդ հանդիպման ժամանակը և օրը բոլորին հաղորդելու համար, եթե կարիք լիներ պայմանավորված ժամն անակնկալ փոխելու համար, որովհետև շատ կասկածելի կլիներ կողքից նայողին, եթե տարբեր Միաբանություններից մարդիկ չափից դուրս հաճախ սկսեին մոտենալ միմյանց Մեծ դահլիճում:

Նա ԴԱԲ-ի անդամներից յուրաքանչյուրին տվեց մեկական կեղծ գալեռն (Ռոնը մի պահ շատ հուզվեց՝ առաջին անգամ տեսնելով ոսկե գալեռներով լի զամբյուղիկը, որովհետև համոզված էր, որ նա պատրաստվում էր բոլորին իսկական ոսկե գալեռներ բաժանել):

— Տեսնու՞մ եք մետաղադրամի եզրով փորագրված թվերը, — բացատրեց Հերմիոնան՝ չորրորդ պարապմունքի վերջում գալեռներից մեկը բարձր պահելով ի տեսություն բոլորի, և մետաղադրամը հաստ ու դեղին փայլատակեց ջահերից ընկնող լույսի տակ, — իսկական գալեռների վրա, դա միայն սերիական թիվն է, որը վերաբերում է այն գոբլինին, որը ձուլել է մետաղադրամը: Իսկ այս կեղծ մետաղադրամների վրա այդ թվերն ամեն անգամ կփոխվեն՝ ցույց տալով մեր հաջորդ հանդիպման օրը և ժամանակը: Մետաղադրամը կտաքանա ամեն անգամ, երբ օրն ու ժամը փոխվեն: Ուստի եթե այն պահեք ձեր գրպանում, ապա անպայման կզգաք այդ ջերմությունը: Մեզնից յուրաքանչյուրը կվերցնի մեկական մետաղադրամ, և երբ Հարրին նշանակի հաջորդ հանդիպման օրն ու ժամը, նա կփոխի իր մետաղադրամի վրա գրված թվերը, և քանի որ ես սրանք հմայել եմ Բազմապատիկ նմանակման հմայանքով, բոլոր մյուս մետաղադրամները նույնպես անմիջապես կփոխվեն:

Քար լռություն տիրեց Հերմիոնայի խոսքերից հետո: Նա նայեց իրեն դարձված բոլոր բավականին ապակենտրոնացած դեմքերին:

— Դեհ... ես կարծեցի, որ դա լավ գաղափար կլինի, — Վախեցած ասաց նա, — այսինքն, եթե նույնիսկ Ամբրիջը ստիպի մեզ ցույց տալ մեր գրպանների պարունակությունը, ապա ոչ մի տարօրինակ բան չկա գրպանում գալեռն ունենալու մեջ: Բայց դեհ, լավ... եթե չեք ուզում...

— Դու կարող ես Բազմապատիկ նմանակման հմայանք անել... — հարցրեց Թերրի Բրութը:

— Այո՛, — ասաց Հերմիոնան

— Բայց դա... բայց դա ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ների մակարդակի հմայանք է, — շատ կամաց ասաց նա:

— Օ՛հ, — ասաց Հերմիոնան՝ փորձելով համեստ տեսք ընդունել, — oh, դեհ... Այո՛, երևի...

— Այդ ինչպես է ստացվել, որ դու Ռեյվենքլոյից չես... — կրկին հարցրեց Թերրին՝ գրեթե հիացմունքով նայելով Հերմիոնային, — քո ուղեղի նման ուղեղով...

— Դեհ, անկեղծ ասած, Տեսակավորող գլխարկը սկզբում իրոք ուզում էր ինձ Ռեյվենքլո ուղարկել, — զվարթ ասաց Հերմիոնան, — բայց հետո որոշեց, որ պետք է գնամ Գրիֆինդոր: Դեհ ինչ, ուրեմն դա նշանակում է, որ համաձայն Ե՞ք օգտագործել գալեոնները:

Համաձայնության մրմունջ անցավ, և բոլորն առաջ եկան, որ գալեոն վերցնեն զամբյուղիկից: Հարրին խեթ նայեց Հերմիոնային:

— Գիտե՞ս թե սա ինչ է հիշեցնում ինձ:

— Ո՛չ, ի՞նչ է հիշեցնում:

— Մահակերների սպիները... Վոլդեմորթը հպվում է այդ սպիներից մեկին, և բոլոր մյուսների սպիները սկսում են այրվել, ու բոլորն իմանում են, որ նա նրանց իր մոտ է կանչում:

— Դեհ, իրոք, — կամացուկ ասաց Հերմիոնան, — ես հենց այդտեղից ել վերցրել եմ գաղափարը, բայց ինչպես նկատեցիր, ես որոշեցի հանդիպման օրն ու ժամը փորագրել մետաղի վրա, ոչ թե մարդկանց մաշկի:

— Հա, ինձ քո եղանակն ավելի է դուր գալիս, — ժպտալով ասաց Հարրին՝ իր գալեոնը գցելով գրանը, — ենթադրում եմ, որ սրա հետ կապված միակ վտանգը կլինի, այն որ հանկարծ պատահաբար չժախսենք դրանք:

— Հա, բա ո՞նց, — ասաց Ռոնը, որը զննում էր իր սեփական կեղծ գալեոնը մի քիչ սպավոր արտահայտությամբ, — ես ոչ մի իսկական գալեոն երբեք չեմ ունեցել, որ շփոթեմ սրա հետ:

Քանի որ խաղաշրջանի առաջին խաղը՝ Գրիֆինդոր ընդդեմ Սլիզերինի, մոտենում էր, ԴԱԲ-ի պարապմունքները միառժամանակ հետաձգվեցին, որովհետև Անջելինան պնդում էր, որ իրենք ամեն օր պարապեն: Այն փաստը, որ քվիդիչի գավաթն այդքան երկար ժամանակ չէր բարձրացվել՝ բավականին թեժացնում էր բոլորի մարզական ոգին և հաղթելու ցանկությունը: Ուստի առաջիկա խաղը տոգորված էր մեծ մրցակցային ոգևորությամբ: Ռեյվենքլոցիներն ու Հաֆլիփաֆցիներն անմիջականորեն հետաքրքրված էին խաղի արդյունքով, որովհետև նրանք անշուշտ հետո պետք է խաղային յուրաքանչյուր թիմի հետ արդեն հաջորդ տարի, և մրցող

թիմերի միաբանությունների Ավագ դասախոսները, թեև փորձում էին իրենց հետաքրքրվածությունը թաքցնել արժանապատիվ մարզական ոգևորության տակ, այնուամենայնիվ, ամբողջ հոգով ուզում էին, որ իրենց միաբանությունը հաղթի: Հարրին հասկացավ, թե պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը որքան էր ուզում հաղթել Սլիզերինին, երբ նա նույնիսկ տնային աշխատանք չտվեց իրենց այն շաբաթվա ընթացքում, որի վերջում այտի կայանար խաղը:

— Կարծում եմ, որ այս պահին ձեր հոգսերն էլ ձեզ բավական են, — շինծու անհոգությամբ ասաց նա: Ոչ ոք չէր կարողանում հավատալ ականջների լսածին, մինչև նա ուղղակի նայելով Հարրիին ու Ռոնին, խիստ արտահայտությամբ չասաց. — Տղանե՞ր, ինձ համար արդեն սովորական բան է դարձել քվիդիչի Գավաթը իմ աշխատասենյակում տեսնելը, և ես սրտանց չեմ ուզում փոխանցել այն պրոֆեսոր Սնեյփին, ուրեմն օգտվե՞ք առիթից ավելի լավ մարզվելու համար, եղա՞վ:

Սնեյփն ակնհայտորեն պակաս մտահոգված չէր իր միաբանության թիմի մարզումներով: Նա այնքան հաճախ էր վերապահում քվիդիչի մարզադաշտը Սլիզերինի մարզումների համար, որ Գրիֆինդորցիները դժվարությամբ էին կարողանում ազատ ժամեր գտնել այն զբաղեցնելու համար: Դրանից բացի նա ասես խլանում էր ամեն անգամ, երբ նրան բողոքում էին, որ սլիզերինցիները փորձում են միջանցքներում չարակնել Գրիֆինդորի խաղացողներին: Երբ Ալիսիա Սփինեթը հայտնվեց Հիվանդանոցային աշտարակում այնքան խիտ ու առատ աճող հոնքերով, որ դրանք ակնթարթորեն ծածկում էին նրա տեսադաշտը և փակում շնչառությունը, Սնեյփը սկսեց պնդել, որ նա ամենայն հավանականությամբ փորձել է իր սեփական մազերի աճն ուժեղացնող հմայանք կատարել և հրաժարվեց լսել տասնչորս վկաներին, ովքեր պնդում էին, որ իրենք տեսել են ինչպես Սլիզերինի Դարպասապահ Մայլս Բլեզլին, թիկունքից չարակնեց Ալիսիային, մինչ վերջինս նստած պարապում էր գրադարանում:

Հարրին լավատեսորեն էր տրամադրված Գրիֆինդորի հաղթելու հնարավորությունների նկատմամբ: Նախ և առաջ իրենք դեռ ոչ մի անգամ չէին պարտվել Մալֆոյի թիմին: Պետք էր ընդունել, որ Ռոնը դեռ շատ հեռու էր Վուդի մակարդակի դարպասապահ լինելուց, բայց նա ոչ մի ջանք չէր խնայում մարզվելու վրա: Նրա ամենամեծ թուլությունը՝ առաջին իսկ հիմար

սխալից հետո, ինքնավստահությունը կորցնելու հակվածությունն էր: Հենց որ մի գոլ էր բաց թողնում, այնքան էր վհատվում, որ սկսում էր իրար հետևից գոլեր բաց թողնել: Մյուս կողմից, Հարրին տեսել էր, ինչպես էր Ռոնը կարողացել շատ տպավորիչ ու գրեթե անհնարին գոլեր բռնել, և անգամ մի շատ հիշարժան պարապմունքի ժամանակ, նույնիսկ կարողացել էր մի ձեռքով ցախավելից կախված ոտքով այնպիսի ուժով հետ մղել Բրդուճը, որ այն հետ թռչելով ամբողջ դաշտով անցել էր մյուս կողմի կենտրոնական օղի միջով: Թիմի մյուս խաղացողներն այդ փրկած գոլը համեմատեցին հանրահայտ Բարրի Ռայանի խփած գոլի հետ (Խոլանդիայի հավաքականի դարպասապահի՝ Լեհաստանի հավաքականի ամենաուժեղ Հետախոսով Լադիսլավ Զամոյսկու դեմ խաղի ժամանակ): Նույնիսկ Ֆրեդն էր ասել, որ Ռոնը կարող էր իրեն ու Զորջին հպարտացնել, և որ իրենք արդեն սկսել էին լրջորեն մտածել, որ նա իրոք իրենց հետ ազգակցական կապ ունի, մի բան ինչը, ինչպես իրենք էին հավաստիացնում, տարիներ շարունակ չեն ուզում ձանաչել նրա մեջ:

Միակ բանը, որ իրոք անհանգստացնում էր Հարրիին, այն էր, թե որքանով Ռոնը զգայուն կլինի Սլիգերինի մարտավարությանը, որով նրանք փորձում էին ամեն անգամ հունից հանել նրան նույնիսկ մինչև մարզադաշտ մտնելը: Հարրին, անշուշտ, չորս տարի դիմացել էր նրանց բոլոր նսեմացնող մեկնաբանություններին, ուստի այնպիսի բացականչություններն ինչպես, ասենք.

— Հե՞յ, Փո՞թի, գիտե՞ս, որ Վարինգթոնը երդվել է, որ ցախավելից ցած կզցի քեզ շաբաթ օրը, — բնավ ոչ մի ազդեցություն չեին ունենում նրա արյան շրջանառության վրա, այլ միայն ծիծաղ էին առաջացնում նրա մոտ:

— Վարինգթոնը դեռ թող սովորի նշան բռնել, ես քո տեղը ավելի շատ կանհանգստանայի այն մեկի համար, ով այդ պահին կողքիս կլինի, — արձագանքեց նա՝ ստիպելով Ռոնին ու Հերմիոնային սրտանց ծիծաղել ու սրբել քմծիծաղը Փանսի Փարթինսոնի դեմքից:

Բայց Ռոնը երբեք ստիպված չէր եղել դիմանալ վիրավորանքների, ծաղրող ու նսեմացնող բացականչությունների և առավել ևս ծաղրական վանկարկություններով անխնա զանգվածային հարձակումների: Ուստի, եթք սլիգերինցիները, որոնցից մի քանիսն արդեն յոթերորդ դասարանցի էին և

իրենից ավելի բարձրահասակ ու մարմնեղ, միջանցքներում նրա կողքով անցնելիս քթի տակ մրթմրթում էին.

— Արդեն տեղ պատվիրե՞լ ես հիվանդանոցային աշտարակում, Ուի՛զլի... — նա չէր ծիծաղում, բայց բաց կանաչ երանգ էր ստանում: Երբ Դրաքո Մալֆոյը կապկում էր իբր Բրդուճը բաց թողնող Ոոնի ձեռքերի շարժումը (ինչը նա անում էր ամեն անգամ, երբ իրենք միմյանց տեսադաշտի մեջ էին մտնում), Ոոնի ականջները վայրկենապես շիկանում էին, և նրա ձեռքերը սկսում էին այնպես ուժեղ դողալ, որ նա այդ պահին կարող էր ցած գցել ընդհանրապես ձեռքում պահած ամեն ինչը:

Հոկտեմբերն ավարտվեց փոթորկալից քամիներով ու հորդառատ անձրևներով և սկսվեց նոյեմբերը՝ ցուրտ ու սառնաշունչ առավոտներով և սառցե քամիներով, որոնք անխնա մտրակում էին ձեռքերն ու դեմքերը: Երկինքը և Մեծ դակիճի առաստաղը դարձան սադափափայլ գորշ, Հոգվարթսի շուրջը խոյացող լեռների զագաթները սպիտակեցին, և ամրոցում օդի ջերմաստիճանն այնքան ընկավ, որ ուսանողներից շատերը սկսեցին դասամիջոցներին միջանցքներում քայլելիս վիշապի կաշվից հաստ ձեռնոցներ կրել:

Խաղի օրը առավոտյան արևը բացվեց չոր ու պայծառ լույսով: Արթնանալով Հարրին անմիջապես նայեց Ոոնի մահճակալին ու տեսավ, որ նա արթուն նստած էր անկողնում՝ երկու ձեռքով գրկած ծնկները և չտեսնող աչքերը հառած դատարկության մեջ:

— Դու լա՞վ ես, — հարցրեց Հարրին:

Ոոնը գլխով արեց, բայց ոչինչ չասաց: Հարրին ակամա հիշեց այն օրերը, երբ Ոոնը պատահաբար ինքն իրեն կախարդել էր տզրուկ փսխելու չարակնիքով և նույնքան գունատ ու քրտնած տեսք ուներ, էլ չասած, որ կարծես վախենում էր բերանը բացել:

— Քեզ մի լավ նախաձաշ է պետք, — սրտապնդիչ ձայնով ասաց Հարրին, — արի՛, գնացի՛նք...

Երբ տեղ հասան, Մեծ դակիճն արագորեն լցվում էր մարդկանցով, և բարձր ու զվարթ խոսակցությամբ: Բոլորը ոգևորված սպասումի մեջ էին: Երբ անցնում էին Սլիզերինի սեղանի մոտով, հանկարծ աղմուկի ալիք բարձրացավ: Հարրին հետ նայեց ու տեսավ, որ բացի սովորական կանաչ ու արծաթագույն վզնոցներից ու գլխարկներից, սլիզերինցիներից

յուրաքանչյուրը մի արծաթագույն կրծքանշան ուներ, որը հեռվից թագ էր հիշեցնում: Ինչ-որ պատճառով նրանցից շատերն անզուսպ ծիծաղելով մատնացուց էին անում Ռոնին: Հարրին փորձեց տեսնել, թե ինչ էր գրված կրծքանշանների վրա, բայց նրա ամբողջ մտահոգությունն այդ պահին Ռոնին հնարավորինս արագ իրենց սեղանի մոտ հասցնելն էր, ու ժամանակ չունեցավ կարդալու:

Գրիֆինդորի սեղանի մոտ նրանց դիմավորեցին որոտաձայն ողջույններով: Բոլոր գրիֆինդորցիները կարմիր ու ոսկեգույն էին հագնված, բայց կարծես Ռոնի ոգին բարձրացնելու փոխարեն, ողջույնի գոյզունները լրացրին նրա անմխթար հուսահատության բաժակի վերջին կաթիլը, և նա ուղղակի փլվեց նստարանին այնպիսի տեսքով, ասես եկել էր կյանքում իր վերջին նախաձաշին:

— Ես երկի խելքս լրիվ թօցրել էի, որ համաձայնվեցի սրան, — ասաց նա խռպոտ շշուկով, — բացարձակ խելազարվել էի...

— Վերջացրու, — ասաց Հարրին հաստատուն ձայնով՝ նրան փոխանցելով չամիչով ու ընկույզով խրթխրթան փաթիլներով ափսեն, — դու ամեն ինչ շատ լավ ես անելու... Նյարդային լինելն այս օրերին լրիվ նորմալ բան է:

— Ես աշխարհի ամենավատ դարպասապահն եմ, — խռխռացրեց Ռոնը,
— ես ոչ մի գնդակ չեմ բռնի... Ես նույնիսկ իմ կյանքը փրկելու համար չեի կարողանա խաղալ: Ինչի՞ մասին էի մտածում:

— Հավաքի՞ր քեզ, — խիստ ասաց Հարրին, — հիշի՞ր ինչպես անցած օրը ոտքով հետ ուղարկեցիր գնդակը դարպասից, նույնիսկ Ֆրեդն ու Ջորջն ասացին, որ փայլուն հարված էր:

Ռոնը տառապագին դեմքով նայեց Հարրիին:

— Դա պատահաբար ստացվեց, — հուսահատորեն շշնջաց նա, — ես դիտավորյալ չարեցի... Ուղղակի քիչ էր մնում ցած ընկնեի ցախավելից, երբ ձեզնից ոչ մեկը չէր նայում և երբ փորձում էի նորից ցախավելի վրա բարձրանալ ոտքս պատահաբար դիպավ Բրդուճին:

— Ինչ կա որ, — ասաց Հարրին, արագ ուշքի գալով տհած անակնկալից, — ևս մի քանի նման պատահականություն, և մենք խաղը կիհաղթենք:

Հերմիոնան ու Զինին նստած էին նրանց դիմաց կարմիր ու ոսկեգույն վզնոցներով, ձեռնոցներով ու կրծքին ամրացրած վարդակներով:

— Քեզ ո՞նց ես զգում, — Զինին հարցրեց Ռոնին, որը չտեսնող հայացքը հարել էր իր դատարկ ափսեի հատակին մնացած մի քանի գդալ կաթին, ասես լրջորեն մտածում էր այնտեղ խեղդվելու փորձ անելու մասին:

— Ուղղակի նյարդային է, — արդարացավ Հարրին:

— Դեհ, դա շատ լավ նշան է, ես երբեք ոչ մի քննություն լավ չեմ հանձնում, եթե սկզբում մի փոքր չեմ նյարդայնանում, — ոգևորիչ ասաց Հերմիոնան:

— Ողջու՞յն, — ասաց մի երազկոտ ու առեղծվածային ծայն նրանց թիկունքից: Հարրին վեր նայեց: Լունա Լավգուդն էր մոտեցել նրանց Ռեյվենքլոյի սեղանից: Դահլիճում շատերը նրան էին նայում և մի քանիսն անթաքույց ծիծաղում էին՝ մատնացույց անելով նրան: Լունան ինչ-որ տեղից այնպիսի գլխարկ էր ձարել, որն իրական չափերի առյուծի գլուխ էր՝ սպառնալից ցցված նրա գլխից վեր:

— Ես Գրիֆինդորի կողմից եմ, — ասաց Լունան, առանց անհրաժեշտության մատնացույց անելով իր գլխարկը, — տեսե՞ք,թե ինչ է անում այս գլխարկը:

Նա ձեռքը վեր բարձրացրեց և իր կախարդական փայտիկով հարվածեց գլխարկին: Առյուծի գլուխը բաց արեց երախը և այնքան իրական ու սպառնալից մռունչ արձակեց, որ բոլորն անակնկալից վեր թռան տեղից:

— Լավն է, չէ՞՝, — անկեղծորեն հիացած ասաց Լունան, — Ես նույնիսկ ուզում էի այնպես անել, որ նա մի օձ ծամեր, որպեսզի ավելի տպավորիչ լիներ Սլիզերինի պարտության խորհրդանիշը, դեհ հասկանում եք, բայց էլ ժամանակ չունեի: Ինչեւ, հաջողություն քեզ, Ռոնա՛լդ:

Եվ նա գլխարկի ծանրության տակ շորորալով հեռացավ: Դեռ ուշքի չեին եկել Լունայի գլխարկի տպավորությունից, երբ շտապ քայլելով նրանց մոտեցան Անջելինան, Քեթին և Ալիսիան, որի հոնքերը մադամ Պոնֆրին մեծահոգաբար վերադարձել էր նորմալ չափերի:

— Հենց որ վերջացնեք, — ասաց Անջելինան, — ուղիղ կգնանք մարզադաշտ, պայմանները ստուգելու և փոխվելու:

— Մի քանի րոպեից այնտեղ կլինենք, — հավաստիացրեց Հարրին, — Ռոնին նախաձաշ է պետք:

Տասը րոպեից սակայն պարզ դարձավ, որ Ոտնը այլևս ի վիճակի չէր ուրիշ որևէ բան ուտել, և Հարրին մտածեց, որ իրենք լավ կանեն շտապեն հանդերձարան: Երբ սեղանից վեր կացան, Հերմիոնան նույնպես ոտքի կանգնեց և բռնելով Հարրիի ձեռքից նրան մի կողմ տարավ:

— Թույլ չտաս, որ Ոտնը տեսնի, թե ինչ է գրված Սլիզերինցիների կրծքանշանների վրա, — տագնապահար շշնչաց նա:

Հարրին հարցական նայեց նրան, բայց Հերմիոնան նախազգուշական թափ տվեց գլուխը: Ոտնը հենց այդ պահին մոտեցել էր նրանց՝ միանգամայն մոլորված և հուսահատ տեսքով:

— Հաջողություն քեզ, Ոտն, — ասաց Հերմիոնան՝ կանգնելով ոտքերի մատներին ու համբուրելով նրա այտը, — քեզ էլ, Հա՛րի:

Ոտնը կարծես մի քիչ ուշքի եկավ, մինչ դուրս էին քայլում Մեծ դահլիճով: Նա ձեռքով մտազբաղ դիպավ այտին, այնտեղ, որտեղ Հերմիոնան համբուրել էր նրան, ասես համոզված չէր, թե ինչ կատարվեց քիչ առաջ: Նա կարծես չափազանց ցրված էր, որ նկատեր, թե ինչ էր կատարվում իր շուրջը: Բայց Հարրին հասցրեց մի հետաքրքրված հայացք նետել թագածն կրծքանշաններին, երբ անցնում էին Սլիզերինի սեղանի մոտով, և այս անգամ հասցրեց նաև կարդալ դրանց վրա փորագրված բառերը:

Չ 8

ՈՒԻՉԱԼԻՆ ՄԵՐ ՀԵՐՈՍՆ Է:

Չ 9

Շատ տհաճ զգացումով, որ սա չի կարող որևէ լավ բան նշանակել, նա շտապեցրեց Ոտնին դեպի շքամուտքի դահլիճը, հետո քարե աստիճաններով ցած և դուրս՝ սառցե օդի մեջ:

Սառած խոտը ճրթճրթում էր նրանց ոտքերի տակ, մինչ շտապում էին լանջն ի վար դեպի մարզադաշտը: Քամի չկար, և երկինքը միատարր մարզարտաճերմակ էր, ինչը նշանակում էր, որ տեսանելիությունը հիանալի էր լինելու, առանց աչքերն ուղղակիորեն կուրացնող արևի: Մինչ քայլում էին, Հարրին Ոտնի ուշադրությունը հրավիրեց այդ խրախուսիչ հանգամանքի վրա, թեև համոզված չէր, որ Ոտնը լսեց իրեն:

Անջելինան արդեն փոխվել էր և խոսում էր թիմի մյուս խաղացողների հետ, երբ նրանք հանդերձարան մտան: Հարրին և Ռոնը գլուխներին քաշեցին իրենց մարզական պարեզոտները (Ռոնը մի քանի վայրկյան ապարոյում փորձում էր ետնառաջ սխալ գլխին քաշել իր համազգեստը, մինչև Ալիսիան, վերջապես, խղճահարված օգնության չհասավ նրան), հետո նստեցին լսելու նախախաղային վերջին հրահանգները, մինչ դրսում ձայների ժխորը հետզհետե ուժեղանում էր՝ ամրոցից դեպի մարզադաշտ հոսող բազմության հետ:

— Լավ, ես քիչ առաջ իմացա Սլիզերինի վերջնական կազմի մասին, — ասաց Անջելինան՝ նայելով մի կտոր մազաղաթի վրա, — անցած տարվա պաշտպաններ Դերիքն ու Բոուլը դուրս են եկել, բայց երևում է Մոնթազը սովորականի պես փոխարինել է նրանց ամենամեծ գորիլաներով՝ մեծությունը գերադասելով հմտությանը: Այդ նոր երկուսի անուններն են Քրեք և Գոյլ, ես դրանց մասին գրեթե ոչինչ չգիտեմ:

— Մենք գիտենք, — միասին ասացին Հարրին ու Ռոնը:

— Դեհ, առաջին հայացքից, այնքան էլ պայծառ տեսք չունեն, որ ցախավելի պոչը գլխից տարբերեն, — ասաց Անջելինան՝ մազաղաթը դնելով գրապանը, — բայց մյուս կողմից, ինձ միշտ էլ զարմացնում էր, որ Դերիքն ու Բոուլն առանց լրացուցիչ ազդանշանների կարողանում էին գտնել դեպի մարզադաշտ տանող Ճանապարհը:

— Քրեքն ու Գոյլը նույն տեսակիցն են, — հավաստիացրեց Հարրին:

Դրսից արդեն լսվում էին հարթակների վրա բարձրացող հարյուրավոր մարդկանց ոտնաձայները: Եկողների մի մասը երգում էր, բայց Հարրին չէր տարբերում երգի բառերը: Նա ինքն էլ արդեն սկսել էր նյարդայնանալ, բայց գիտեր, որ իր ստամոքսում թռչող թիթենները շատ թեթև էին՝ Ռոնի թևավորների համեմատությամբ, որը ձեռքերով ստամոքսը բռնած ուղիղ իր առաջ էր նայում՝ ամուր սեղմած ատամներով և մոխրագույն մաշկով:

— Ժամանակն է, — ասաց Անջելինան խռպոտած ձայնով, ու նայեց իր ժամացուցին, — Գնացի՞նք... Հաջողություն մեզ:

Բոլորը ոտքի կանգնեցին, ուսերին դրեցին ցախավելները և միասին դուրս եկան հանդերձարանից արևի կուրացնող լույսի մեջ: Ողջույնների խլացուցիչ հռնդյունը դիմավորեց նրանց, և ձայների ժխորի մեջ Հարրին

պարզ լսեց սլիզերինցիների երգի ձայնը, որը մի փոքր խլացավ ողջույնի գոռում-գոյզունի և սուլոցների մեջ:

Սլիզերինի թիմն արդեն պատրաստ կանգնած նրանց էր սպասում: Նրանք նույնպես արծաթագույն թագածն կրծքանշաններ էին կրում: Սլիզերինի նոր կապիտան Մոնթագը նույն կազմվածքի տղա էր, ինչ Դադի Դարզլին, նույնպիսի ծանր ու մեծ բազուկներով, որոնք ասես մազակալած ապուխտներ լինեին: Նրա հետևից ծիկրակում էին քրեբն ու Գոյլը, գրեթե նույնքան մեծ մարմնական չափերով, ապուշ արտահայտություններով թարթելով արևի լուսի տակ ու անիմաստ թափահարելով իրենց նոր պաշտպանական մականները: Մալֆոյը կանգնած էր քիչ հեռու, և արևի լուսը փայլվում էր նրա գրեթե սպիտակ մազերի վրա: Նա հայացքով հանդիպեց Հարրիին և չարախինդ քմծիծաղով հաղթական թիթիացրեց կրծքի վրա ամրացրած կրծքանշանին:

— Կապիտաննե՞ր, մինյանց ձեռք սեղմե՞ք, — կարգադրեց դատավոր մադամ Հուչը, երբ Անջելինան ու Մոնթագը մոտեցան իրար: Հարրին հաստատ համոզված էր, որ Մոնթագն այնպես կսեղմի Անջելինայի ձեռքը, որ ցավացնի, թեև վերջինս նույնիսկ չթարթեց, — հեծնե՞ք ցախավելները:

Մադամ Հուչը սուլիչը դրեց բերանը և սուլեց:

Գնդակները բաց թողվեցին արկղից և տասնչորս խաղացողները վեր սուրացին: Աչքի պոչով Հարրին տեսավ, ինչպես Ռոնը կայծակի պես սլացավ դեպի դարպասները: Հարրին մյուսներից ավելի վեր սուրաց, գլուխը փախցնելով կողքով անցնող բրետից, և սկսեց մեծ շրջանով պտտվել մարզադաշտի վրա, ուշադիր շուրջը նայելով, որպեսզի ոսկու ցոլք տեսնի մարզադաշտի մյուս կողմում: Դրաքը Մալֆոյը ճիշտ նույն բանն էր անում:

— Եվ բրդուճը Զոնսոնի մոտ է... Զոնսոնն է բրդուճով, ի՞նչ փայլուն խաղացող է այդ աղջիկը, — սկսեց Լի Զորդանը, — միշտ ասել եմ ու կասեմ, բայց նա... միևնույն է չի ուզում դուրս գալ ինձ հետ...

— Զորդա՞ն... — գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— ...ուղղակի փաստ է, պրոֆե՞սոր, ոմանց համար գուցե զվարճալի փաստ, որը գուտ խոսքս ավելի պատկերավոր դարձնելու համար ասացի... Եվ ահա նա խաբս տվեց Վարինգթոնից, ահա նա անցավ Մոնթագի կողքով, և ահա... վա՛խ, ի՞նչ դավաձան հարված ստացավ քրեբի ուղարկած բրետից... Մոնթագը վերցրեց բրդուճը... Մոնթագը հետ է գնում դաշտով... և

մի լավ քոթակ է ստանում այս անգամ Զորջ Ուիզլիի ուղարկած բրետից: Բրետը հասավ Մոնթագի հաստ գլխին, և նա ցած գցեց բրդուճը, որը բռնեց Քերի Քելը... Քերի Քելը Գրիֆինդորից հետ է փոխանցում Ալիսիա Սփինեթին, և Սփինեթը գնդակով սուրում է...

Լի Զորդանի մեկնաբանությունները զրնգում էին ամբողջ մարզադաշտով, և Հարրին աշխատում էր ոչ մի բառ բաց չթողնել ականջի մեջ սուլող քամու և ամբոխի բարձրացրած ժխորի մեջ: Բոլորը գոռում էին, սուլում ու երգում:

— ...խոյս տվեց Վարինգթոնից, խուսանավեց բրետից... Ալիսիան քիչ մնաց ընկներ ցախավելից... Ամբոխը գնահատեց այդ պտույտը, լսե՛ք, թե ինչ են գոռում... Այս ի՞նչ են երգում...

Եվ ձիշտ այն պահին, երբ Լին դադար տվեց, որպեսզի լսի երգի բառերը, երգի ձայնը ավելի ուժգնացավ ու երգի բառերը պարզ լսվեցին Սլիզերինի երկրպագուների հարթակների կանաչ ու արծաթագույն ծովի միջից:

ՀՀ Հ

Ուիզլին քնեց խոզի փարախում,
Մի գլուխ կաղամբ տեսավ երազում:
Բրդուճը թողած կաղամբը բռնեց,
Երազում թախտից ցած գլորվեց:
ՈՒԻՉԼԻՆ ՄԵՐ ՀԵՐՈՍՆ Է,
ՈՒԻՉԼԻՆ ԲՈԼՈՐ ԿԱՂԱՄԲՆԵՐԸ ԲՈՆԵՑ:

ՀՀ Հ

Ուիզլին չուզեց դառնալ խոզապահ
Վիզ դրեց, դարձավ դարպասապահ
Ես ինչ ուրախ ու բախտավոր ենք մենք
Ուիզլին հաստատ կօգնի, որ հաղթենք
ՈՒԻՉԼԻՆ ՄԵՐ ՀԵՐՈՍՆ Է
ՈՒԻՉԼԻՆ ՀԱՍՏԱՏ ԿՕԳՆԻ, ՈՐ ՀԱՐԹԵՆՔ:

ՀՀ Հ

— ...և Ալիսիան հետ է փոխանցում Անջելինային, — գոռաց Լին, ու բարկությունից եռացող արյունով զլխապտույտ սլացքի մեջ մտնելով՝ Հարրին մտածեց, որ Լին փորձում էր իր ձայնով խլացնել Երգի բառերը, — դեհ, խփի՞ր, Անջելի՞նա... նրա ու դարպասի միջև միայն Դարպասապահն է... ԽՓԵՇ... Աաաաա՝... Սլիզերինի Դարպասապահ Բլեզլին բռնեց... Նա հետ է նետում Բրդուճը Վարինգթոնին, որը զիգզագաձև հետ է սլանում Ալիսիայի և Քեթիի միջև:

Երգի ձայնը ներքեց ավելի ու ավելի էր ուժեղանում, մինչ Վարինգթոնը մոտենում էր Ոոնին:

— Ուիզլին մեր հերոսն է, Ուիզլին հաստատ կօգնի, որ հաղթենք, Ուիզլին ծնվել է խոզի վարախում, Բրդուճը բռնում է միայն երազում: Ուիզլին մեր հերոսն է, Ուիզլին հաստատ կօգնի, որ հաղթենք...

Հարրին ուղղակի չղիմացավ ու մոռանալով Բանբերի մասին նետվեց դիտելու Ոոնին, որը միայնակ կախված էր օդում մարզադաշտի հեռավոր ծայրում, երեք դարպասային օղերի առաջ, մինչդեռ աժդահա ծանրամարմին Վարինգթոնը իրթիռի պես սլանում էր նրա ուղղությամբ:

— ...և Վարինգթոնն է բրդուճով... Վարինգթոնը սրընթաց մոտենում է Գրիֆինդորի դարպասներին... Բրետք չի հասնում նրա հետևից... Առջևում միայն դարպասապահն է...

Սլիզերինի հարթակներից պարզ ամպրոպաձայն լսվեց.

— Մի գլուխ կաղամբ չի բռնի երբեք, Ուիզլին հաստատ կօգնի, որ հաղթենք:

— ...Գրիֆինդորի խոստումնալից ու տաղանդավոր նոր դարպասապահ Ոոն Ուիզլիի, պաշտպաններ Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիների եղբոր առաջին իսկական փորձությունը... ՔեՇ տեսնենք, Ոո՞ն...

Հռնդալից ցնծության ձիչերի ալիք բարձրացավ Սլիզերինի հարթակներից: Ոոնը խելազար առաջ էր նետվել լայն բացած ձեռքերով, և Բրդուճն անցնելով նրա ձեռքերի միջով, անցել էր նաև կենտրոնական օղի միջով:

— Սլիզերինը հաշիվը բացեց, — ամբոխից բարձրացող ցնծալի գոռում-գոչումի մեջ պարզ լսվեց Լի Ջորդանի ողբերգական ձայնը, — հաշիվը

տասով զրո, հօգուտ Սլիզերինի... Ոչի՞նչ, Դարպասապահ Ռոնի բախտն ուղղակի չբերեց:

Սլիզերինցիները նույնիսկ ավելի բարձր երգեցին.

Հ 2

ՈՒԽԱԼԻՆ ԾՆՎԵԼ Է ԽՈԶԻ ՓԱՐԱԽՈՒՄ
ԲՐԴՈՒՃԸ ԲՌՆՈՒՄ Է ՄԻԱՅՆ ԵՐԱԶՈՒՄ

Հ 3

— ... և Բրդուճը կրկին Գրիֆինդորի մոտ է... Քեթի Բելն է վարում... — խրոխստ գոռաց Լին, մինչ երգի ծայնը հասել էր խլացուցիչ ուժգնության, այնպես որ նա ինքն իրեն անգամ հագիվ էր լսում Ժխորի մեջ:

Հ 4

ՈՒԽԱԼԻՆ ՄԵՐ ՀԵՐՈՍՆ Է,
ՈՒԽԱԼԻՆ ՀԱՍՏԱՏ ԿՕԳՆԻ, ՈՐ ՀԱՂԹԵՆՔ:

Հ 5

— ՀԱՐՈՒ, Ի՞ՆՉ ԵՍ ԱՆՈՒՄ, — գոռաց Անջելինան՝ Քեթիի հետևից սուրալով նրա կողքով, — ՇԱՐԺՎԻՇ...

Հարրին հանկարծ հասկացավ, որ ինքն արդեն մի ամբողջ րոպե անշարժ կախված էր օդում և մոռանալով Բանբերը փնտրելու մասին դիտում էր խաղի ընթացքը: Այդ մտքից սարսափահար նա ցած սուզվեց ու սկսեց կրկին պտտվել մարզադաշտի վրա՝ խելագար աչքերով նայելով շուրջը և ջանալով բանի տեղ չդնել ներքեցից բարձրացող հրնդալից երգի ծայնը:

Հ 6

ՈՒԽԱԼԻՆ ՄԵՐ ՀԵՐՈՍՆ Է
ՈՒԽԱԼԻՆ ՀԱՍՏԱՏ ԿՕԳՆԻ, ՈՐ ՀԱՂԹԵՆՔ

Հ 7

Բանբերը ոչ մի տեղ չէր երևում: Մալֆոյը նույնպես կրկին պտտվում էր մարզադաշտի վրա, գրեթե կրկնելով նրա շարժումները: Մարզադաշտի կենտրոնում նրանք անցան միմյանց կողքով՝ սուրալով հակառակ ուղղություններով, և Հարրին լսեց, որ Մալֆոյը թոքերում եղած ամբողջ ուժով երգում էր

— ՈՒԽԱԻՆ ԾՆՎԵԼ Է ԽՈԶԻ ՓԱՐԱԽՈՒ...

— ...և կրկին Վարինգթոնն է վարում խաղը, — գոռում էր Լին, — նա փոխանցում է Փյուսիին... Փյուսին անցնում Սփինեթի մոտով... Անջելի՞նա, դու կարող ես խլել բրդուճը... Եվ այո՛, մի լավ բրետ Ֆրեդ Ուիզլիից, այսինքն Զորջ Ուիզլիից, էհ, միևնույն է թե նրանցից որ մեկից, Ճիշտ ժամանակին հասավ Վարինգթոնի վզակոթին և վերջինս ցած զցեց բրդուճը և քեթի Քելը... ըըմ... նույնպես ցած զցեց... հիմա բրդուճը Մոնթագի մոտ է... Սլիզերինի կապիտան Մոնթագն է վերցրել բրդուճը և սուրում է դեպի դարպասները... Հե՛յ, Գոհի՛ ֆինդոր, մեկնումեկո փակե՛ք նրա ձանապարհը...

Հարրին պտտվեց մարզադաշտի վրա Սլիզերինի դարպասների հետևում՝ չկարողանալով ստիպել իրեն նայել, թե ինչ է կատարվելու Ռոնի ծայրում: Անցնելով Սլիզերինի Դարպասապահի կողքով, նա լսեց, ինչպես էր Բլեզին ամբոխի հետ միասին երգում:

— ԲՐԴՈՒՅՑ ԲՈՆՈՒՄ Է ՄԻԱՅՆ ԵՐԱԶՈՒՄ

— ...և Փյուսին կրկին խաբս տվեց Ալիսիայից և նա արդեն մոտենում է դարպասներին. բռնի՞ր, Ո՞՛ն...

Հարրին առանց նայելու էլ գիտեր, թե ինչ կատարվեց: Մի սարսափելի բարկացած մռունչ բարձրացավ Գրիֆինդորի ծայրից, զուգորդվելով Սլիքերինցիների ցնծագին ճիշերի և ծափահարությունների նոր ալիքով: Ցած նայելով Հարրին տեսավ սրակզակ Փանսի Փարքինսոնին, որը Սլիքերինի հիմնական հարթակի առաջ թիկունքով դեպի մարզադաշտը կանգնած, երկու ձեռքով չափ էր տալիս Սլիքերինի երկրպագուներին, որոնք շարունակում էին որոտածայն երգել.

३५

Էս ինչ հաջողակ ու բախտավոր ենք մենք

Ուկալին հաստատ կօգնի, որ հաղթենք:
ՈՒՉԱԼԻՆ ՄԵՐ ՀԵՐՈՍՆ Է
ՈՒԽԱԼԻՆ ՀԱՍՏԱՏ ԿՕԳՆԻ, ՈՐ ՀԱՌԵՆՔ:

Չ Ճ

Բայց քսան զրո հաշիվը քվիդիչում դեռ ոչինչ չի նշանակում: Գրիֆինդորը դեռ ժամանակ ուներ Բանբերը բռնելու համար: Մի քանի գոլ և իրենք նորից ինչպես միշտ առաջ կանցնեն, ինքն իրեն համոզում էր Հարրին՝ ձանձի պես վերուվար թռչելով մյուս խաղացողների միջև՝ աչքը պահած ինչոր փայլուն բանի վրա, որը պարզվեց Մոնթագի ժամացույցի ապարանջանն էր:

Բայց Ոոնը ևս երկու գոլ բաց թողեց: Հարրին արդեն գրեթե խուճապի մեջ էր, և Բանբերը բռնելու նրա ցանկությունը հասել էր թեժության գագաթնակետին: Եթե միայն կարողանար հնարավորինս շուտ բռնել այն ու արագ վերջացնել խաղը:

— ... և թերի Բելը Գրիֆինդորից խաբկանքով անցավ Փյուսիի մոտով, ցած սուզվեց Մոնթագի քթի տակ, ի՞նչ սիրուն պտտվեց թերին և Բրդուճը նետեց Զոնսոնին... Բրդուճը Անջելինա Զոնսոնի մոտ է, նա խաբեց Վարինգթոնին, ահա մոտենում է դարպասներին, դեհ խփի՛ր, Անջելի՛նա.... ԳՈՈՈՈՈՈՈՒ... Հաշիվը դարձավ քառասուն - տասը, հօգուտ Սլիգերինի. և Բրդուճը Փյուսիի մոտ է...

Հարրին լսեց Լունայի ծիծաղելի առյուծի մռունչը Գրիֆինդորցիների ուրախացած գոռում-գոչունի միջից և իրեն մի քիչ սրտապնդված զգաց: Ի վերջո ընդամենը երեսուն միավորով են իրենք հետ մնում, իսկ դա ինչ մեծ բան էր, որ... իրենք կարող էին հեշտությամբ հաշիվը հավասարեցնել ու առաջ անցնել: Հարրին ցած սուզվեց՝ խուս տալով թրեքի ուղարկած Բրետից և վերսկսեց իր խելագար պտույտները մարզադաշտի վրա՝ ուշիուշով որոնելով Բանբերը, մի աչքը պահած Մալֆոյի վրա, եթե հանկարծ վերջինս իրենից շուտ նկատեր փոքրիկ ոսկեգույն գնդակը: Բայց Մալֆոյն իր պես պտտվում էր մարզադաշտի վրայով՝ ապարդյուն որոնելով բաղծալի գնդակը:

— ... Փյուսին նետեց Վարինգթոնին, Վարինգթոնը՝ Մոնթագին, Մոնթագը հետ նետեց Փյուսիին... Զոնսոնը մտավ խաղի մեջ, Զոնսոնը փախցրեց Բրդուճը, Զոնսոնը նետեց Բելին, լավ էր... այսինքն վատ էր... Գոյի ուղարկած Բրետոն հարվածեց Բելին, և գնդակը կրկին Փյուսիի մոտ է...

Հ 2

ՈՒԻՉԻՆ ԾՆԿԵԼ Է ԽՈՉԻ ՓԱՐԱԽՈՒՄ
ԲՐԴՈՒՃՈ ԲՈՆՈՒՄ Է ՄԻԱՅՆ ԵՐԱԶՈՒՄ:
ԷՍ ԻՆՉ ՀԱԶՈՂԱԿ ՈՒ ԲԱԽՏԱԿՈՐ ԵՆՔ ՄԵՆՔ
ՈՒԻՉԻՆ ՀԱՍՏԱՏ ԿՕԳՆԻ, ՈՐ ՀԱՂԹԵՆՔ:

Հ 3

Բայց Հարրին վերջապես տեսավ: Փոքրիկ թրթռուն թևիկներով Ոսկե Բանբերը ձախրում էր Սլիզերինի դարպասներից ոչ հեռու, գետնից հազիվ մեկ մետր բարձրության վրա:

Նա սուզվեց:

Մի քանի վայրկյանից Մալֆոյը ձախից սուր անկյան տակ հրթիռի պես նետվեց նրա հետևից, կանաչ ու արծաթագույն գույների վրձնահարվածով պառկած ցախավելի վրա:

Բանբերը սկսեց ցատկուտել դարպասներից մեկի ձողի մոտ և հանկարծ նետվեց դեպի մարզադաշտի հանդիպակաց կողմը: Նրա ուղղությունը շատ հարմար էր Մալֆոյին, որն արդեն ավելի մոտ էր գնդակին, քան Հարրին, և նա ամբողջ ուժով առաջ իրեց իր Հրացոլքը, և այժմ գրեթե գլուխ-գլխի սուրում էր Մալֆոյի կողքին:

Գետնից մեկ մետր բարձրության վրա Հարրին աջ ձեռքը պոկեց ցախավելի կոթից և առաջ մեկնեց դեպի Բանբերը: Մալֆոյի ձեռքը նույնպես առաջ նետվեց՝ ագահորեն ձանկելով օդը:

Երկու շնչասպառ փոթորկալից ակնթարթից ամեն ինչ վերջացավ: Հարրիի մատներն ամուր փակվեցին փոքրիկ թրթռուն գնդակի շուրջը, իսկ Մալֆոյի եղունգները հուսահատորեն քերծեցին Հարրիի ձեռքի մաշկը: Հարրին իր ցախավելը վեր ուղղեց, ափի մեջ ամուր բռնած պայքարող

գնդակով ձեռքը բարձր պահած, և Գրիֆինդորի երկրպագուները հաղթական ճիշերով ողջունեցին նրան:

Գրիֆինդորը փրկված էր, և արդեն նշանակություն չունեին Ռոնի բաց թողած գոլերը, ոչ ոք չէր հիշի դրանց մասին, քանի որ Գրիֆինդորը հաղթել էր...

ՎՀԱՄՄ...

Բրետը խփեց ուղիղ Հարրիի ծոծրակին, և նա գլուխկոնծի տալով իր ցախավելի վրայով առաջ թռավ ու ընկավ գետնին: Բարեբախտաբար նա ընդամենը մեկ երկու մետր էր բարձր գետնից, քանի որ շատ ցածր էր սուզվել Բանբերը բռնելու համար, բայց միևնույն է, մեջքի վրա փռվելով սառած գետնին, նա գրեթե կորցրեց գիտակցությունը: Մադամ Հուչի բարկացած սուլոցները լսվում էին ինչ-որ տեղ շատ հեռվից, և հարթակներից բարձրացած հաղթական ճիշերն ու բարկացած կաղկանձները կարծես երազի մեջ էին լսվում: Հետո մի խոլ հարված եղավ գետնին իրեն շատ մոտ ու Անջելինայի հուզված ձայնը լսվեց գլխավերկից:

— Ո՞ղջ ես...

— Իհարկե ողջ եմ, — մռայլ ասաց Հարրին՝ բռնելով նրա ձեռքը և թույլ տալով, որ իրեն ոտքի կանգնեցնի: Մադամ Հուչը սուրում էր Սլիզերինի խաղացողներից մեկի ուղղությամբ, որն ինչ-որ տեղ վերևում էր, և Հարրիի դիրքից չէր երևում:

— Անասուն Քրեբն էր, — բարկացած ասաց Անջելինան, — նա Բրետը նետեց քեզ վրա այն պահին, երբ տեսավ, որ բռնել ես Բանբերը... Բայց մենք հաղթեցի՞նք, Հա՛րի, մենք հաղթեցի՞նք...

Հարրին քնծիծաղ լսեց թիկունքում և ձեռքի մեջ դեռ ամուր բռնած Բանբերով շեշտակի պտտվեց: Դրաքո Մալֆոյը վայրէջք էր կատարել նրանց կողքին: Կատաղությունից լրիվ սպիտակած դեմքով, նա այդուհանդերձ դեռ կարողանում էր չարախինդ քնծիծաղել:

— Փրկեցի՞ր Ուիզլիի կաշին, չէ՞... — ասաց նա Հարրիին, — Ես ամբողջ կյանքումս դեռ ավելի վատ դարպասապահ չէի տեսել: Բայց զարմանալի չէ, ի վերջո նա ծնվել է խոզի փարախում: Հավանեցի՞ր ին գրած խոսքերը, Փո՛թթեր...

Հարրին չպատասխանեց: Նա շրջվեց նայելու իր մյուս թիմակիցներին, ովքեր մեկը մյուսի հետևից վայրէջք էին կատարում՝ հաղթական

ոգևորությամբ սրտանց գոռալով և օդը բռնցքահարելով, բոլորը բացի Ունից, որը Վայրէջք էր կատարել ու ցած էր իջել ցախավելից իր դարպասային ձողերի տակ և միայնակ, դանդաղ քայլում էր դեպի հանդերձարանը:

— Մենք ուզում էինք մի քանի տողեր էլ գրել, — գոռում էր Մալֆոյը, մինչ Քեթին ու Ալիսիան գրկախառնվում էին Հարրիի հետ, — բայց չինք կարողանում հարմար հանգեր գտնել չաղի ու տգեղի հետ... Ուզում էինք նաև նրա մայրիկի մասին երգել...

— Հա, ճիշտ է, աղվեսի դունչը խաղողին չհասավ, ասում է. խակ էր, — ասաց Անջելինան՝ զզվանքով արհամարհական հայացք նետելով Մալֆոյին:

— ...ոչ էլ կարողացանք հարմար հանգ գտնել անհաջողակ միջակության համար, ինչպիսին նրա հայրն է...

Ֆրեդն ու Ջորջն արդեն հասկացել էին, թե Մալֆոյն ինչի մասին էր խոսում: Նոր էին ձեռքերը մեկնել, որպեսզի Հարրիի ձեռքը սեղմեն, երբ երկուսն էլ ասես փայտացան և կտրուկ շրջվեցին դեպի Մալֆոյը:

— Բանի տեղ մի՛ դրեք էդ ապուշին, — անմիջապես ասաց Անջելինան, ամուր բռնելով Ֆրեդի արմունկից, — բանի տեղ մի՛ դիր, Ֆրե՛դ, թո՛ղ ինչքան ուզում է հերսը թափի: Նա ուղղակի տեղ չի գտնում իրեն, որովհետև պարտվել է... Պարծենկոտ դուրսպրծու՛կ...

— Բայց դու շատ ես սիրում Ուիզլիներին, չէ՞ Փո՛թթեր, — շարունակելով քմծիծաղել ասաց Մալֆոյը, — նրանց հետ արձակուրդներ ես անցկացնում, չէ՞... Չեմ պատկերացնում, թե ինչպե՞ս ես դիմանում նրանց խոզանոցի հոտին, բայց ենթադրում եմ, որ երբ մեծանում ես մագլների մոտ, նույնիսկ Ուիզլիների գոմի հոտը նորմալ է թվում, չէ՞...

Հարրին ամուր բռնեց Ջորջի ուսերը: Մինչ այդ Անջելինան, Ալիսիան և Քեթին համատեղ ուժերով հազիվ հետ էին պահում Ֆրեդին, որպեսզի նա չցատկի Մալֆոյի վրա, որն արդեն բացահայտ ծիծաղում էր: Հարրին շուրջը նայեց՝ փնտրելով մադամ Հուչին, բայց վերջինս դեռ զբաղված էր հանդիմանելով Քրեբին, նրա անազնիվ և անօրինական հարվածի համար:

— Կամ գուցե, — ասաց Մալֆոյը, չարախնդորեն ժպտալով հետ-հետ քայլելով, — իիշում ես, թե ինչ հոտ էր գալիս մորդ տնից, Փո՛թթեր, և Ուիզլիների գոմի հոտը քեզ մանկությունդ է հիշեցնում:

Հարրին չգիտակցեց անգամ, թե երբ բաց թողեց Զորջին: Նա նույնիսկ չզգաց ինչպես հաջորդ վայրկյանին իրենք երկուսով նետվեցին դեպի Մալֆոյը: Նա լրիվ մոռացել էր, որ բոլոր ուսուցիչներն իրենց էին նայում այդ պահին: Նա միայն ուզում էր վայրկյան առաջ հասնել Մալֆոյին և այնպես քոթակել նրան, որ նա ցավից ոռնար և նույնիսկ ժամանակ չունենալով կախարդական փայտիկը հանել, նա դեռ Բանբերը բռնած ձեռքն առաջ նետեց ու որքան կարող էր ուժեղ խփեց Մալֆոյի ստամոքսին:

— Հա՛րի, Հա՛րի, ՀԱ՛ՐՈՒ, Ո՞Չ...

Նա լսում էր աղջիկների ճիշերը, Մալֆոյի ոռնոցը, Զորջի հայիոյանքները, վերկից ականջի մեջ խլացնող սուլոցը և ամբոխի գոռումգոչունը, բայց նրա համար միևնույն էր, մինչև ինչ-որ մեկը մոտակայքում չգոռաց. «Իմփեղիմենտա», և նա ինքը մեջքի վրա հետ չընկավ հմայանքի ուժից, նա չդադարեց հարվածներ տեղալ Մալֆոյի մարմնի հասանալի բոլոր մասերի վրա:

— Քո կարծիքով դու ինչ ես անում, ի՞ը, — գոռում էր մադամ Հուչը, երբ Հարրին ոտքի կանգնեց: Կարծես հենց նա էր հարվածել իրեն փայտացնող չարակնիքով, որովհետև կանգնած էր մի ձեռքում բռնած սուլիչը, մյուսում՝ կախարդական փայտիկը, իսկ նրա ցախավելն ընկած էր քիչ հեռու գետնին: Մալֆոյը կծկված պառկած էր գետնին, և հեծկլտոցով տնքում էր: Նրա քթից արյուն էր գալիս: Զորջի շրթունքն ուրեմն էր: Երեք Հետախույզները դեռ փորձում էին հետ պահել Ֆրեդին, և քրեքը քիչ հեռու կանգնած բամբ ձայնով հօհռում էր, — ես դեռ երեք նման բան չեմ տեսել... Վերադարձե՛ք ամրոց, երկու՝ սդ էլ, և անմիջապես ձեր ավագ դասախոսի մոտ: Գնացե՛ք: Հենց հիմա:

Հարրին և Զորջը կրունկների վրա պտտվեցին ու քայլեցին մարզադաշտից դեպի ամրոցը, երկուսն էլ հազիվ շնչելով ու միանգամայն լուր: Ամբոխի ոռնոցներն ու գոռոցները կամաց-կամաց մարեցին հեռվում, և լրիվ դադարեցին, երբ նրանք հասան շքամուտքի դահլիճին, որտեղ բացի իրենց սեփական քայլերից ուրիշ ոչ մի ձայն չէր լսվում: Հարրին հանկարծ զգաց, որ ինչ-որ բան դեռ շարունակում էր շարժվել իր աջ ձեռքում, որի հոդերը քերծել էր՝ հարվածելով Մալֆոյի ծնոտին: Ցած նայելով, նա տեսավ իր սեղմած մատների արանքից Բանբերի դուրս ցցված թափանցիկ թևիկները, որը ջանում էր դուրս պրծնել նրա ափից:

Հազիվ էին կասել պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի աշխատասենյակի դռանը, երբ նա ինքը շտապ քայլերով մոտեցավ նրանց հետևից: Նրա պարանոցին Գրիֆինդորի գույներով վզնոց էր կապված, բայց նա դողացող ծեռքերով պոկեց այն իր պարանոցից, ծայրահեղ բարկացած տեսքով մոտենալով նրանց:

— Ներս մտե՞ք, — կատաղությամբ ասաց նա՝ մատնացուց անելով դուռը: Հարրին և Ջորջը ներս մտան: Նա քայլեց իր գրասեղանի մոտ և բարկությունից դողալով դեմքով շրջվեց դեպի տղաները՝ հատակին նետելով Գրիֆինդորի վզնոցը:

— Դե՞հ, ի՞նչ կասեք, — ասաց նա, — Ես դեռ երբեք նման խայտառակ վարքի ականատես չեմ եղել. Երկուսով՝ մեկի վրա: Ես բացատրություն եմ սպասում:

— Մալֆոյը իրահրեց մեզ, — չոր կոկորդով ասաց Հարրին:

— Հրահրեց ձե՞զ, — գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ բռունցքով հարվածելով իր գրասեղանին, այնպես որ նրա սեղանին դրված վանդակավոր նաշխերով թիթեյա տուփից ցած ընկավ և բացվելով հատակին ցանեց Կոճապղպեղով նուգաները, — նա հենց նոր տանուլ էր տվել խաղը: Իհարկե, նա ուզում էր իրահրել ձեզ, որպեսզի մի հիմարություն անեք, բայց ի՞նչ կարող էր ասած լինել, որ դուք հիմնավորեք ձեր...

— Նա վիրավորեց իմ ծնողներին, — մօնչաց Ջորջը, — և Հարրիի մորը:

— Բայց հարցի լուծումը մադամ Հուչին թռղնելու փոխարենը, դուք որոշեցիք Երկուսով մագլական մենամարտի հանրային ցուցադրություն անել, չէ՞՝, — որոտաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — դուք գաղափար ունե՞ք, թե ինչ եք...

— Հեմ, հեմ...

Հարրին և Ջորջը Երկուսով կրունկների վրա շրջվեցին: Շոլորես Ամբրիջը կանգնած էր դռան շեմին՝ փաթաթված կանաչ թվիդե թիկնոցի մեջ, որը նույնիսկ ավելի էր ուժեղացնում նրա նմանությունը մի հսկա դոդոշի հետ, և լայնաբերան ժպտում էր այնպես անառողջ հաղթական, չարագույժ արտահայտությամբ, որ Հարրին բացի անմիջականորեն սպառնացող թշվառությունից ուրիշ ոչինչ չէր կարող ակնկալել դրանից:

— Կարո՞՞ղ եմ իմ օգնությունը առաջարկել, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ, — հարցրեց պրոֆեսոր Ամբրիջն իր ամենաթունոտ քաղցր ձայնով:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի դեմքը ակնթարթորեն շառագունեց:

— Օգնությու՞ն, — կրկնեց նա, տիրապետած ձայնով, — ի՞նչ տեսակի օգնություն նկատի ունեք:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը մտավ աշխատասենյակ, դեռ շարունակելով շարագույժ ժպտալ:

— Ինձ թվաց, որ դուք մի փոքր լրացուցիչ հեղինակության կարիք ունեք:

Հարրին չէր զարմանա, եթե այդ պահին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի քթանցքներից կայծեր ցայտեին:

— Չեզ սխալ է թվացել, — ասաց նա՝ թիկունքով շրջվելով դեպի Ամբրիջը: — Դուք երկուսդ լավ կանե՛ք ուշադիր լսե՛ք, թե ինչ եմ ասելու ձեզ: Ինձ համար միևնույն է, թե Մալֆոյն ինչպես հրահրեց ձեզ, ինձ համար միևնույն կլիներ անգամ, եթե նա վիրավորած լիներ ձեր ընտանիքների բոլոր անդամներին, ձեր վարքն ուղղակի անթույլատրելի էր, և ես յուրաքանչյուրիդ մեկական շաբաթ հմայապատիժ եմ տալիս: Այդպես չնայե՛ք ինձ, Փո՛թթեր, դուք արժանի եք դրան, և եթե ձեզնից որևէ մեկը երբեմ...

— Հեմ, հեմ...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն աչքերը փակեց, ասես մտքում իր համար համբերության աղոթք ասելով և դեմքով կրկին շրջվեց դեպի պրոֆեսոր Ամբրիջը:

— Այո՞...

— Ես կարծում եմ, որ նրանք ավելի խիստ պատժի են արժանի, քան հասարակ հմայապատիժները, — ասաց Ամբրիջը՝ նույնիսկ ավելի քաղցր ժպտալով:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի աչքերը շեշտակի բացվեցին:

— Բայց դժբախտաբար, — ասաց նա՝ փորձելով ի պատասխան ժպտալ Ամբրիջին, ինչից նրա դեմքն այնպիսի արտահայտություն ստացավ, ասես ծնոտը դուրս էր ընկել, — այս դեպքում կարևոր է այն, ինչը ես եմ մտածում, որովհետև նրանք իմ միաբանության ուսանողներն են, Դոլո՛րես:

— Իսկապես, Մինե՛րվա, — սվավացրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — ես կարծում եմ, որ դու ստիպված ես լինելու համակերպվել, որ այն, ինչ ես եմ մտածում, նույնպես կարևոր է: Հիմա ցույց կտամ քեզ: Ուր դրեցի... Հենց նոր եմ ստացել Կորնիլիուսից.... Ուզում էի ասել... — նա կարծ, ասես ամաչելով,

Ժիծաղեց, ինչոր բան փնտրելով իր պայուսակի մեջ, — հենց նոր եմ ստացել Նախարարից:

Նա պայուսակից մի փաթեթ մագաղաթ հանեց, և բացելով այն, կոկորդը սեթսեթորեն մաքրեց մինչև բարձրաձայն կարդալը.

— Հեմ, հեմ... «Կրթական հրահանգ թիվ քսանիինգ»...

— Եվս մե՞կը... — շատ կտրուկ բացականչեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Դեհ, ըստ էության, այո՛, — ասաց Ամբրիջը՝ դեռ ժպտալով, — և իրականում, Մինե՛րվա, հենց դու ինձ հուշեցիր, որ մենք ևս մեկ փոփոխության կարիք ենք ունենալու: Հիշու՞մ ես, ինչպես լռեցրիր ինձ, երբ ես չեի ուզում թույլ տալ Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմին կրկին կազմակերպվել: Հիշու՞մ ես, ինչպես ստիպեցիր Դամբլդորին միջամտել, որպեսզի նա պնդի, որ ես Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմին պետք է թույլ տամ վերակազմավորվել: Ես համաձայն չեի այդ որոշման հետ և անմիջապես կապվեցի Նախարարի հետ, ու պարզեցի, որ նա միանգամայն համամիտ է ինձ հետ այն հարցում, որ Բարձրագույն ինկվիզիտորը պետք է ի զորու լինի զրկել ուսանողներին նրանց արտոնություններից, այլապես նա, այսինքն ես, հասարակ ուսուցիչներից պակաս իրավասություններ կունենա: Եվ ինչպես տեսնում ես, Մինե՛րվա, ես միանգամայն ճիշտ էի, երբ փորձում էի թույլ չտալ վերակազմավորել Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմը: Անկառավարելի հարձակողականություն. Խնդրե՛մ... Ինչեւ, ես կարդում էի մեր նոր փոփոխությունը... Հեմ, հեմ... «Բարձրագույն ինկվիզիտորը այսուհետ գերազույն լիազորություն ունի բոլոր պատժամիջոցների, տույժերի և արտոնությունների նկատմամբ, որոնք վերաբերում են Հոգվարթի ուսանողներին, և ի զորու է փոխել բոլոր պատժամիջոցները, տույժերը և վերացնել արտոնությունները, որոնք կարող են տալ ուսուցչական անձնակազմի մյուս անդամները: Ստորագրված է, Կորնիլիուս Ֆաջ, Հրաշագործության նախարար, Մեռլինի Առաջին կարգի հրաշագործ և այլն, և այլն»...

Նա կրկին ոլորեց մագաղաթը և դեռ շարունակելով ժպտալ դրեց իր պայուսակի մեջ:

— Ուստի ես կարծում եմ, որ ստիպված եմ լինելու այս երկուսին արգելել ընդհանրապես երբեք քվիդիչ խաղալ. — ասաց նա՝ նայելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Ջորջին և կրկին Հարրիին

Հարրին զգաց, որ Բանբերի թևիկները սկսեցին կատաղի հարվածել իր մատներին:

— Արգելել մե՞զ, — կրկնեց նա, և նրա ձայնը տարօրինակ հեռվից լսվեց,
— ընդհանրապես երբեք խաղա՞լ...

— Այո՛, պարոն Փո՛թթեր, կարծում եմ, որ ցմահ արգելանքը տեղին կլինի, — ասաց Ամբրիջը, ինչոր կերպ կարողանալով նույնիսկ ավելի լայն ժամանակ, մինչ դիտում էր, թե ինչպես է Հարրին վայրկյան առ վայրկյան ընկալում իր ասածի ամբողջ իրեշավոր իմաստը, — ձեզ և պարոն Ուիզլիին, և կարծում եմ, ապահովության համար նաև այս երիտասարդի երկվորյակ եղբորը պետք է կասեցնել... Եթե միայն թիմակիցներն այն մյուսին հետ չպահեին... համոզված եմ, որ նա նույնպես կհարձակվեր երիտասարդ պարոն Մալֆոյի վրա: Ես անշուշտ կբռնագրավեմ նրանց երեքի ցախավելները: Ես դրանք ապահով կպահեմ իմ աշխատասենյակում, համոզվելու համար, որ նրանցից ոչ մեկը չի փորձի խախտել իմ արգելանքը: Բայց որպեսզի դուք, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ, չհամարեք, որ իմ որոշումներն անցնում են խելամտության սահմաններից, — շարունակեց նա՝ նայելով ՄըքԳոնագալին, որն այնպես էր անշարժացել ու գունատվել, ասես սառցից լիներ, — թիմի մյուս անդամները կարող են շարունակել խաղալ: Ես մյուսների մոտ անզուսապ հարձակողականության ոչ մի դրսնորում չնկատեցի: Դեհ ձեզ բարի երեկո եմ ցանկանում:

Եվ բացարձակ բավարարության զգացումով, Ամբրիջը դուրս եկավ սենյակից՝ մյուս երեքին թողնելով սարսափահար լռության մեջ:

ԶԵ ԶԵ

— Արգելված է խաղա՞լ, — խոլ ձայնով կրկնեց Անջելինան արդեն ուշ երեկոյան ընդհանուր սենյակում, — արգելված է խաղա՞լ... Ո՛չ Որսորդ, ո՛չ Պաշտպաններ... Ուրեմն ի՞նչ ենք անելու...

Բոլորովին այնպիսի զգացողություն չունեին, ասես հաղթել են խաղում: Ամենուրեք, ուր Հարրին նայում էր, հուսահատ ու բարկացած դեմքեր էին:

Թիմն ամբողջ կազմվով վիատ նստած էր բուխարու առաջ, բոլորը բացի Ունից, որին ոչ ոք խաղի ավարտից հետո չէր տեսել:

— Այսր անարդարացի է, — ընկճված ասաց Ալիսիան, — ախր, ինչու չպատժեց Քրեթին, որը խաղի ավարտից հետո բրետն ուղարկեց Հարրիի վրա: Նրա՞ն էլ է արգելել խաղալ:

— Ո՞չ, — հուսահատ վիատությամբ ասաց Զինին: Նա ու Հերմիոնան նստած էին Հարրիի երկու կողմերում, — նրան ընդամենը հանձնարարված է տողեր գրել, ես լսեցի ինչպես էր Մոնթագը ծիծաղելով պատմում այդ մասին ընթրիքի ժամանակ:

— Եվ Ֆրեդին նույնպես արգելել է, իսկ նա ընդհանրապես ոչինչ չէր արել, — բարկությունից իրեն կորցնելով ասաց Ալիսիան՝ բռունցքով խփելով իր ծնկին:

— Իմ մեղքս չէր, որ ոչինչ չհասցրեցի անել, — ասաց Ֆրեդը՝ դեմքին ցավագին արտահայտությամբ, — Ես այդ փսլնքոտ սրիկային ուղղակի շան սատակ կանեի, եթե միայն դուք երեքդ ինձ հետ չպահեիք:

Հարրին թշվար զգացողությամբ նայեց մութ պատուհանին: Զյուն էր գալիս: Նրա բռնած Բանքերը զվարթ ֆրֆռում էր սենյակում և մարդիկ հիպնոսվածի պես տիսուր աչքերով նայում էին նրա թռչչի հետագծին, իսկ Շուռարը աթուից աթու էր թռչում՝ փորձելով բռնել այն:

— Ես գնում եմ քնելու, — ասաց Անջելինան՝ դանդաղ ոտքի կանգնելով, — գուցե վաղն առավոտյան պարզվի, որ այս ամենը ուղղակի վատ երազ էր: Գուցե առավոտյան արթնանամ, և պարզվի, որ դեռ չենք էլ խաղացել:

Շուտով նրա հետևից գնացին նաև Ալիսիան և Քեթին: Ֆրեդն ու Զորջը նույնպես քիչ անց գնացին քնելու, մռայլ հայացքներ գցելով բոլորի վրա: Նրանցից շատ չանցած Զինին նույնպես գնաց: Միայն Հարրին ու Հերմիոնան մնացին բուխարու մոտ:

— Ունին չե՞ս տեսել, — ցածրածայն հարցրեց Հերմիոնան:

Հարրին գլուխն օրորեց:

— Ինձ թվում է նա փախչում է մեզնից, — ասաց Հերմիոնան, — ի՞նչ ես կարծում, որտե՞ղ կլինի...

Բայց հենց այդ պահին մի թույլ ճռառց լսվեց նրանց թիկունքից, երբ Զաղ Կոմսուհին մի կողմ ճոճվեց, և Ունը ուսերը կախ ներս մտավ դիմանկարի

անցքից: Նա շատ գունատ էր, և նրա մազերի մեջ ձյան փաթիլներ կային: Տեսնելով Հարրիին ու Հերմիոնային, նա ուղղակի քարացավ տեղում:

— Որտե՞ղ էր, — մտահոգ քնքշությամբ հարցրեց Հերմիոնան՝ տեղից վեր ցատկելով:

— Քայլում էի, — քթի տակ ասաց Ռոնը: Նա դեռ չէր հանել իր մարզական հանդերձանքը:

— Լրիվ սառել ես, — ասաց Հերմիոնան, — արի՛, նստի՛ր կրակի մոտ:

Ռոնը մոտեցավ բուխարուն և փլվեց բազկաթոռներից մեկի մեջ՝ Հարրիից հնարավորինս հեռու, և աշխատելով չնայել նրա վրա: Գողացված Բանբերը վնագոցով պստվում էր նրանց գլխավերնում:

— Ներեցե՞ք ինձ, — մրթմրթաց Ռոնը՝ նայելով իր կոշիկներին:

— Ինչի՞ համար, — հարցրեց Հարրին:

— Որ կարծում էի, թե կարող եմ քվիդիչ խաղալ, — ասաց Ռոնը, — Ես վաղն առավոտյան առաջին հերթին կիսնդրեմ, որ ինձ հանեն թիմից:

— Եթե դու դուրս գաս թիմից, — մռայլ ասաց Հարրին, — ապա մեր թիմում ընդամենը երեք խաղացող կմնա, և երբ Ռոնը տարակուսանքով նայեց նրան, նա շարունակեց, — ինձ ցմահ արգելել են քվիդիչ խաղալ... Ֆրեդին ու Ջորջին նույնպես...

— Ի՞նչ, — տնքաց Ռոնը:

Հերմիոնան շտապեց պատմել ամբողջ պատմությունը; Հարրին ուղղակի չէր կարող ստիպել իրեն կրկնել այն: Երբ նա վերջացրեց, Ռոնը նույնիսկ ավելի ընկճված տեսք ուներ, քան առաջ:

— Ամբողջն իմ մեղքն է:

— Դու ինձ չես ստիպել ծեծել Մալֆոյին, — բարկացած ասաց Հարրին:

— Եթե ես այդքան վատ դարպասապահ չլինեի...

— Դա դրա հետ ոչ մի կապ չունի:

— Այդ երգն ինձ ուղղակի հունից հանեց:

— Այն ում ասես կարող էր հունից հանել:

Հերմիոնան ոտքի կանգնեց ու մոտեցավ պատուհանին, ասես խուսափելով վիճաբանության մեջ մտնել, և սկսեց դիտել պատուհանի ապակիների մոտով թափվող ծայն փաթիլները:

— Վերջացրու, հա՞... — պայթեց Հարրին, — առանց քո ինքնախարանումի էլ ամեն ինչ չափից դուրս վատ է:

Ոոնը ոչինչ չասաց, բայց ուղղակի թշվառ հայացքը գամեց իր համազգեստի թաց փեշին: Մի պահ անց նա խոլ ձայնով ավելացրեց.

- Սրանից վատ ես ինձ երբեք չեմ զգացել իմ ամբողջ կյանքում:
- Բարի գալուստ թշվառների ակումբ, — դառնագին ասաց Հարրին:
- Դեհ, — ասաց Հերմիոնան՝ թեթևակի դողացող ձայնով, — ես մի բան գիտեմ, ինչը կարող է երկուսիդ տրամադրությունը բարձրացնել:
- Oh, իրո՞ք... — թերահավատությամբ հարցրեց Հարրին:
- Հա՛, — ասաց Հերմիոնան՝ երջանիկ շողշողացող ժպիտով շրջվելով ձյունածածկ փեղկով սև պատուհանից, — Հագրիդը վերադարձել է:

Գլուխ 20. Հագրիդի պատմությունը

Հարրին անմիջապես վազեց ննջարան՝ Անտեսանելիության թիկնոցի և Ելուզակների քարտեզի հետևից: Նա այնախի ոգևորությամբ վերուվար վազեց աստիճաններով, որ իինգ րոպէ չանցած ինքն ու Ռոնը արդեն պատրաստ կանգնած էին ճանապարհ ընկնելու համար, մինչդեռ Հերմիոնան դեռ չեր վերադարձել աղջիկների ննջարանից: Վերջապես նա վերադարձավ հաստ ծմեռային վզնոցով, ծերնոցներով ու իր իսկ հյուսած իանգուցավոր ալփային գլխարկներից մեկը դրած և ի պատասխան Ռոնի անհամբեր մրժմրթոցի, ասես արդարանալով ասաց.

— Դեհ, այսօր արդեն ցուրտ է դրսում:

Նրանք զգուշությամբ դուրս եկան դիմանկարի բացվածքով և հապշտաա ծածկվեցին թիկնոցով: Ռոնը անցած տարվանից այնքան էր բոյ քաշել, որ ստիպված էր ծնկները ծալած քայլել, որպեսզի սրունքները թիկնոցի տակից չերևային: Հետո դանդաղ ու զգուշությամբ քայլելով նրանք ցած իջան բազմաթիվ աստիճաններով. մերթընդմերթ կանգ առնելով, որպեսզի քարտեզի վրա ստուգեն Ֆիլչի կամ Միսիկ Նորիսի ներկայությունը: Նրանց բախտը բերեց, և Գրեթե Անգլուխ Նիքից բացի, որը ցրված ձախրում էր միջանցքում՝ քթի տակ ինչ-որ բան երգելով, որի մեղեդին կասկածելիորեն հիշեցնում էր «Ուիզլին մեր Հերոսն է» չարաբաստիկ երգը, նրանք ուրիշ ոչ մեկի չտեսան: Հետո անցան նախասրահի դահլիճով և դուրս եկան լուր, ձյունածածկ բակը: Սրտի ուժգին բաբախյունով Հարրին հեռվում տեսավ լույսի մեջ քառակուսիները և Հագրիդի ծխնելույզից բարձրացող ծուխը: Ոգևորությունից նա սկսեց ավելի արագ քայլել՝ ստիպելով իր հետևից եկող մյուս երկուսին սայթաքել ու խփվել միմյանց: Նրանք գրեթե վազքով անցան արդեն խտացող ձյան շերտի վրայով, մինչև վերջապես հասան Հագրիդի խրճիթի հաստ փայտե դռանը: Երբ Հարրին ձեռքը բարձրացրեց ու երեք անգամ թակեց, ներսից շան խելագար հաչոց լսվեց:

— Հագրիդ, մենք ենք, — բանալու անցքի միջով գոռաց Հարրին:

— Էդպես էլ գիտեի, — մի խռպոտ ձայն պատասխանեց ներսից:

Թիկնոցի տակ երեքը երջանիկ ժպտացին միմյանց: Հագրիդի ձայնից իրենք կարող էին կրահել, որ նա ուրախ էր իրենց այցելության համար:

— Երեք վայրկյան էլ չկա, ինչ տուն եմ մտել... Հեռու կա՞ց, ժանի՞ք, հեռու՝, այ, շու՞ն:

Սողնակը ծանր հետ գնաց, և դուռը ճռալով բացվեց: Հագրիդի ահօելի փրչոտ գլուխը հայտնվեց բացվածքի մեջ:

Հերմիոնան ուրախացած ձչաց:

— Մեռլինի մորուքը վկա, կամա՞ց, — շտապ ասաց Հագրիդը, — թիկնոցով եք, հա՞... Դե, շուտ արե՞ք, ներս մտե՞ք:

— Ների՞ր ինձ, Հագրիդ, — շնչասպառ ասաց Հերմիոնան, երբ երեքով ներս սողոսկեցին Հագրիդի կողքով և գլուխներից ցած քաշեցին թիկնոցը, որպեսզի նա տեսնի իրենց, — Ես ուղղակի... օյ, Հագրիդ, քեզ ի՞նչ է եղել...

— Հե՛չ... ինձ բան էլ չի եղել... Ես շատ լավ եմ, — շտապեց հավաստիացնել Հագրիդ՝ նրանց հետևից արագ ծածկելով դուռը և շտապելով մինչև վերջ իջեցնել բոլոր վարագույրները, բայց Հերմիոնան շարունակում էր սարսափած աչքերով նայել Հագրիդի երեսին:

Հագրիդի մազերը տեղ-տեղ խրձված էին՝ չորացած արյան տակ և նրա ձախ աչքն այնքան էր այսուցվել, որ հազիվ էր բացվում կարմրասև կապտուկի միջից: Նրա դեմքին ու ձեռքերին բազմաթիվ թարմ քերծվածքներ ու կտրվածքներ կային, որոնցից մի քանիսը դեռ արնահոսում էին: Եվ նա շատ տարօրինակ տիկնիկային քայլերով էր շարժվում, ինչը Հարրիին ստիպեց մտածել կոտրված կողոսկրերի մասին: Ակնհայտ էր, որ նա հենց նոր էր տուն մտել: Հագրիդի, հաստ ու մեծ, սև թիկնոցը դեռ ընկած էր աթուին, իսկ պատին հենված, դրված էր նրա ձամփորդական ուսապարկը, որն այնքան մեծ էր, որ մի քանի փոքրիկ երեխաներ կարող էին հանգիստ տեղավորվել դրա մեջ: Հագրիդն ինքը նորմալ մարդու չափերից երկու անգամ մեծ էր և արդեն զբաղված էր բուխարու մեջ պղնձե թեյնիկը կրակի վրա կախելով:

— Քեզ ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Հարրին, մինչ ժանիքը թռչոտում էր նրանց շուրջը՝ աշխատելով հերթով լիզել բոլորի դեմքերը:

— Ասացի չէ՞՝, որ ինձ ոչ մի բան չի պատահել, — հաստատակամ ասաց Հագրիդը, — մի բաժակ թեյ չե՞ք խմի:

— Թեյը կարևոր չի, — ասաց Ռոնը, — այս ի՞նչ վիճակում ես դու:

— Ասում եմ ձեզ, ես լավ եմ, — ասաց Հագրիդը՝ մեջքն ուղղելով ու երջանիկ ժպտալով և ուռած աչքն անդադար թարթելով, շրջվեց նրանց

կողմը, — օ՛ֆ, երեխե՛ք, էս ի՞նչ լա՞վ է կրկին երեքիդ տեսնելը... Լավ հանգստացա՞ք անցած ամառ:

— Հա՛զրիդ, քեզ վրա ո՞վ է հարձակվել, — շարունակեց Ոննը:

— Էս վերջին անգամը, ոչ մի վտանգավոր բան չկար, — կրկին հաստատակամ ասաց Հազրիդը:

— Ուրեմն եթե մեզնից մեկնումեկը կանգներ քո առաջ դեմքի փոխարեն մի գունդ ծեծած քյուֆթայով, էլի կասեհ՞ր, որ ոչ մի վտանգավոր բան չի եղել, — կրկին հարցրեց Ոննը:

— Դու պետք է գնաս մադամ Պոմֆրիի մոտ, Հա՛զրիդ, — մտահոգ ասաց Հերմիոնան, — այդ կտրվածքներից մի քանիսը շատ խորն են երևում:

— Ես ինքս էլ կարող եմ հոգալ ինձ համար, հա՞... — արդեն պաշտպանողաբար ասաց Հազրիդը:

Նա մոտեցավ իր ահրելի մեծ փայտե սեղանին, որը կանգնած էր խրճիթի մեջտեղում և բարձրացրեց սեղանին փուլած թեյասպասքի սրբիչը: Սրբիչի տակ կարմրականաչ արնով շաղախված մի մեծ կտոր հում միս էր ընկած՝ միջին մեծության ավտոդողի չափերի:

— Դու ի՞ն չե՞ս պատրաստվում ուտել դա, Հա՛զրիդ, — ասաց Ոննը՝ առաջ թեքվելով, որպեսզի մոտիկից նայի մսի կտորին, — դա թունավոր տեսք ունի:

— Հենց էդպիսի տեսք էլ պիտի ունենա, — ասաց Հազրիդը, — սա վիշապի միս է... Եվ ես սա ուտելու համար չեմ ձեռք բերել:

Նա սեղանից բարձրացրեց մսի կտորը և շրմփոցով դրեց իր ուռած երեսի ձախ կողմի վրա: Կանաչավուն արյունը կաթալով ծորաց նրա մորուքի վրայով, և Հազրիդը բավականության մի երկար տնքոց հանեց:

— Ա՛յ, էսպես ավելի լավ է... Ցավը հանգստացնում է, գիտե՞ք...

— Վերջապես, պատմելու՞ ես մեզ, թե ինչ է կատարվել քեզ հետ, — հարցրեց Հարրին:

— Չեմ կարող, Հա՛րրի... Հույժ կարևորության գաղտնիք է: Եթե բերնիցս որևէ բան դուրս գա, գործս էլ կկորցնեմ, գլուխս էլ:

— Քեզ ի՞ն հսկաները չե՞ն ծեծել, Հա՛զրիդ, — շատ կամաց հարցրեց Հերմիոնան:

Հազրիդի մատները ցած սահեցին վիշապի մսից, և մսի կտորը թաց շրմփոցով ընկավ նրա կրծքին:

— Հսկանե՞՞ր... — կրկնեց Հագրիդը՝ հասցնելով բանել մսի կտորը, մինչև այն կհասներ իր գոտուն, և կրկին հետ շրմփացնելով իր երեսին, — ո՞վ բան ասաց հսկաների մասին... Եղ ու՞մ հետ եք խոսել... Ո՞վ է ծեզ ասել, թե ես... Ով է ասել, որ ես... Է՞հ...

— Մենք ինքներս ենք կռահել, — ասես ներողություն խնդրելով ասաց Հերմիոնան:

— Օ՞հ, դուք ինքներդ եք զլխի ընկել, հա՞... — ասաց Հագրիդը, մսով չծածկված զգոն աչքով քննախույզ նայելով նրան:

— Դեհ, դա... կարելի է ասել, ակնհայտ էր, — ասաց Ռոնը: Հարրին զլխով հաստատեց:

Հագրիդը միակ աչքը փայլեցրեց նրանց վրա, հետո փնչացրեց ու մսի կտորը հետ նետեց սեղանին և մեծ քայլերով մոտեցավ բուխարուն, որտեղ կախված թեյնիկն արդեն սկսել էր սուլել:

— Դեռ երբեք չեմ տեսել ծեզ նման խելոք երեխեքի, որ միշտ ավելին գիտեն, քան պետք է իմանան, — քթի տակ մրթմրթաց նա, եռացող ջուր լցնելով երբեք փոքրիկ դույլեր հիշեցնող գավաթների մեջ, — և ասեմ, որ ծեզ չեմ հաճոյախոսում, բոլորովին: Ուրիշները երևի կասեին, որ քիթներդ ուր ասես, չեք խոթում... Ի՞նչ ծակ ասես, որ չեք մտնում...

Բայց նրա մորուքն անձայն ցնցվում էր:

— Ուրեմն գնացել էիր հսկաների փնտրելու՝, — ասաց Հարրին՝ արդեն լայնաբերան ժպիտով նստելով սեղանի մոտ:

Հագրիդը նրանց առաջ դրեց թեյով գավաթները, հետո ինքն էլ նստեց ու վերցնելով իր թաց մսի կտորը նորից շրմփոցով դրեց երեսին:

— Հա՝, լավ... — մօնչաց նա, — դրա համար էի գնացել:

— Եվ գտա՞ր նրանց, — շշուկով հարցրեց Հերմիոնան:

— Դեհ, անկեղծ ասած նրանց էնքան էլ դժվար չի գտնելը, — ասաց Հագրիդը, — բավականին մեծ ժողովուրդ են:

— Որտե՞ղ ես գտել նրանց, — հարցրեց Ռոնը:

— Սարերում, — անորոշ պատասխանեց Հագրիդը:

— Բայց այդ դեպքում ինչու մազլները...

— Նրանք էլ են տեսնում, — մօայլ ասաց Հագրիդը, — բայց սովորաբար լեռներում զոհվող մարդկանց մահերը վերագրում են լեռնագնացության

պատահարներին: Ուղղակի նրանց տեսնող մազներից դեռ ոչ մեկը ողջ չի մնացել, որ նրանց մասին պատմի:

Նա մի փոքր շտկեց երեսին կպած մսի կտորը, այնպես, որ լրիվ ծածկի ամենամեծ արնաշաղախ վնասվածքը:

— Դեհ, լավ, Հա՛գրիդ, պատմի՛ր մեզ, թե ինչ էիր անում, — հորդորեց Ունը, — պատմի՛ր, թե հսկաները ինչպես հարձակվեցին քեզ վրա, իսկ Հարրին կպատմի քեզ, թե այս ամառ ինչպես էին ազրայելները հարձակվել իր վրա:

Հագրիդը քիչ մնաց խեղդվեր իր գավաթից թեյ ֆոթացնելիս և գավաթն ու մսի կտորը միասին ձեռքերից ցած զցեց՝ մի մեծ լճակ թքախառը թեյ ու վիշապի արյուն սփռելով սեղանին, և սկսեց այնքան ուժգին հազար, որ մսի կտորը շրմվոցով ընկավ հատակին:

— Ո՞նց թե... Ի՞նչ գրողի տարած ազրայելներ... Եդ ո՞նց էին հարձակվել, — մռնչաց Հագրիդը:

— Ուրեմն դու չգիտեհ՞ր, — աչքերը կլորացնելով հարցրեց Հերմիոնան:

— Ես չգիտեմ, թե ինչ է կատարվել էն օրից, ինչ մեկնեցի... Ես ին զբոսանքի չեի գնացել... Ես գաղտնի առաջադրանք էի կատարում, չէ՞... Հո չեի կարող թույլ տալ, որ բվերը հետևիցս գան ու լուրեր տանեն-բերեն... Գրողի տարած ազրայելներ... Լու՞րջ եք ասում...

— Հա՛, կատակ չեմ անում: Եկել էին Փոքր Վինջին ու հարձակվել զարմիկին ու ինձ վրա, իսկ հետո Հրաշագործության նախարարությունը ինձ հեռացրեց դպրոցից...

— Ի՞նչ...

— ...Ու ինձ պաշտոնական հարցաքննության կանչեցին, բայց հետո ամեն ինչ կարգավորվեց... Նախ դու պատմիր հսկաների մասին:

— Քեզ հեռացրե՞լ էին...

— Դու մեզ պատմիր, թե դու ինչ ես արել ամռանը, ես էլ քեզ կպատմեմ իմ ամռան մասին:

Հագրիդը նրա վրա փայլեցրեց իր բաց աչքը: Հարրին անթարթ հետ նայեց նրան՝ անմեղ վճռականության արտահայտությամբ:

— Օհ, դեհ լա՛վ, — ասաց Հագրիդը տեղի տալով:

Նա ցած կրացավ և ժանիքի բերանից հանեց վիշապի կողամիսը:

— Օհ, Հա՛զրիդ, մի՛ արա, խնդրում եմ, դա հիգիենիկ չէ, — սկսեց Հերմիոնան, բայց Հագրիդն արդեն հետ էր շրմփացրել մսի կտորն իր ուռած աչքին:

Նա ևս մեկ առանձնահատուկ մեծ կում թեյ ֆռթացրեց ու հետո ասաց.

— Դեհ, մենք Ճանապարհ ընկանք, անմիջապես կիսամյակի ավարտից հետո:

— Ուրեմն մադամ Մաքսիմը Եկա՞վ քեզ հետ, — նրա խոսքը կտրեց Հերմիոնան:

— Հա, Եկավ, — ասաց Հագրիդը, և նրա դեմքի այն մի քանի մատնաչափերի վրա անգամ, որոնք չեին ծածկված թափ մորուքով կամ կանաչած մսի կտորով նկատելի էր մի գրեթե երազկոտ քնքուշ արտահայտություն: — Հա՛, Երկուսով էինք գնացել: Ես ու Օլիմպիան.... և ուրիշ ոչ ոք... Եվ ասեմ ձեզ, իմանաք, Օլիմպիան, դժվարություններից կամ գրկանքներից վախեցողներից չի: Դեհ, գիտե՞ք, առաջին հայացքից կարող է թվալ, որ մի փափկասուն, հղկված, ճաշակով հագնվող, բարձրաշխարհիկ կին է, և իմանալով, թե ուր էինք գնում, ես վախենում էի, որ կարող է նազուտուզ անել սարերով ու լեռներով թափառելուց, քարանձավներում գիշերելուց, բայց սկի մի անգամ էլ չբողոքեց:

— Ուրեմն դու գիտեի՞ր, թե ուր էիք գնում, — կրկնեց Հարրին, — ուրեմն դու գիտեի՞ր, թե որտեղ են հսկաները:

— Դեհ, Դամբլդորը գիտեր ու ասել էր մեզ, — ասաց Հագրիդը:

— Ուրեմն նրանք թաքնվու՞մ են, — հարցրեց Ոոնը, — և նրանց գտնվելու վայրը գաղտնի՞ք է:

— Դեհ, իրականում էդքան էլ գաղտնիք չէ, — ասաց Հագրիդը՝ փրչոտ գլուխը թափ տալով, — ուղղակի կախարդներից շատերին սկի պետք էլ չի, թե որտեղ են հսկաները, եթե միայն հեռու են իրենցից: Բայց նրանց մոտ հասնելը շատ դժվար է, համենայնդեպս մարդկանց համար, ուստի մեզ իրոք պետք էին Դամբլդորի իրահանգները: Սոտավորապես մի ամիս տևեց մինչև տեղ հասանք:

— Մի ամի՞ս... — այնպես զարմացած կրկնեց Ոոնը, ասես երբեք չէր լսել այնպիսի ձանփորդությունների մասին, որոնք կարող էին այդքան ծիծաղելի երկար տևել, — բայց ինչու ուղղակի մի պորտքանալի... կամ դրա նման մի բան չվերցրիք:

Հագրիդի բաց աչքի մեջ մի տարօրինակ արտահայտություն հայտնվեց, ասես խղճահարությամբ լցվելով Ռոնի նկատմամբ:

— Մեզ հետևում էին, Ռո՞ն, — նետեց նա:

— Այսինքն, ինչպե՞ս թե, ո՞վ էր հետևում:

— Դու չե՞ս հասկանում... — ասաց Հագրիդը, — Նախարարությունը հետևում է Դամբլդորին և բոլոր նրանց, ովքեր իրենց կարծիքով միաբան.... համամիտ են նրա հետ:

— Մենք ամեն ինչ գիտենք այդ մասին, — արագ ասաց Հարրին՝ անհամբեր, որ լսի Հագրիդի պատմության շարունակությունը, — մենք գիտենք, որ Նախարարությունը հետևում է Դամբլդորին:

— Ուրեմն դուք չե՞ք կարող հրաշագործելով տեղ հասնել, — հարցրեց Ռոնը՝ ասես կայծակնահար այդ ընկալումից, — ու ստիպված էիք մազների պես գնալ ամբողջ ձանապարհը:

— Դեհ, ոչ ամբողջ ձանապարհը, — խորամանկ արտահայտությամբ ասաց Հագրիդը, — մենք ուղղակի ստիպված էինք շատ զգույշ լինել, որովհետև Օլիմպիան ու ես, դեհ, մի քիչ շատ տեսանելի ենք մարդկանց կողքին:

Ռոնը մի խուլ ֆսֆուց հանեց, որը կես փնչոց էր ու կես ֆոթոց և շտապ մի կում թեյ խմեց:

— Այսինքն ուզում եմ ասել, մեզ էնքան էլ դժվար չի հետևելը: Մենք ձևացնում էինք, իբր միասին արձակուրդների ենք գնացել: Ու դրա համար սկզբում գնացինք Ֆրանսիա, իբր գնում ենք Օլիմպիայի դպրոցը, որովհետև հաստատ գիտեինք, որ Նախարարությունից մեկը գալիս էր մեր հետևից: Ստիպված էինք դանդաղ գնալ, որովհետև ես իրավունք չունեմ հրաշագործել, և հաստատ գիտեինք, որ եթե անգամ մի փոքր խախտում անենք, ապա Նախարարությունը դա անմիջապես մեր դեմ կօգտագործի: Բայց մենք կարողացանք մեզ հետապնդող ապուշին մոլորցնել... Ֆրանսիայում՝ Դի-Ռոնի մոտակայքում:

— Ուու՞հ, Դիժոնի՞... — հուզված կրկնեց Հերմիոնան, — ես արձակուրդներին եղել եմ այնտեղ: Դուք տեսա՞ք... — բայց Ռոնի դեմքը տեսնելով՝ նա ձայնը կտրեց:

— Միայն դրանից հետո մեզ մի փոքր հրաշագործություն թույլ տվեցինք, և... ասեմ, որ սկզբում ամեն ինչ բոլորովին էլ վատ չէր: Մի զույգ խելաւ

տրոլների հանդիպեցինք Լեհաստանի սահմանի վրա, և ես մի փոքր... ի՞ըմ... անհամաձայնություն ունեցա մի վամպիրի հետ Մինսկի գինետներից մեկում... Բայց եթե դա չհաշվենք, ամեն ինչ շատ հարթ ու հանգիստ էր ստացվում: Հետո տեղ հասանք, ու սկսեցինք լեռներում հետքեր որոնել: Հենց որ հայտնվեցինք նրանց տարածքներում, ստիպված էինք լրիվ հրաժարվել հրաշագործելուց: Մասամբ, որովհետև հսկաները չեն սիրում կախարդներին, և մենք չենք ուզում, որ հենց սկզբից նրանք թշնամանան մեր դեմ և մասամբ էլ, որովհետև Դամբլդորը զգուշացրել էր մեզ, որ Գիտեք-թե-ով նույնպես կփորձի իր կողմը գրավել հսկաներին: Դամբլդորն ասել էր, որ նա հաստատ արդեն մի դեսպան ուղարկած կլինի նրանց մոտ: Նա մեզ զգուշացրել էր, որ շատ զգույշ լինենք ու ավելորդ ուշադրություն չգրավենք մեզ վրա, երբ մոտենանք նրանց տարածքներին: Որովհետև մոտակայքում կարող էին նաև մահակերներ լինել:

Հագրիդը դադար տվեց ու մի երկար կում թեյ խմեց:

— Շարունակի՞ր, — անհամբերությամբ ասաց Հարրին:

— Հետո գտանք նրանց, — հպարտորեն ասաց Հագրիդը, — մի գիշեր մի լեռնանցքով անցանք ու հաջորդ օրը ներքենում, սարալանջին տեսանք նրանց ձամբարը: Փոքր խարույկներ ու ահօելի մեծ ստվերներ... Ասես փոքր սարեր էին շարժվում ներքենում:

— Ինչքա՞ն մեծ են նրանք, — հիացած շշուկով հարցրեց Ունը:

— Մոտ վեց մետր հասակ ունեն, — իմիջիայլոց տոնով ասաց Հագրիդը,

— բայց ավելի մեծերն էլ կան... Մինչև յոթ, յոթ ու կես մետր...

— Եվ քանի՞սն են... — հարցրեց Հարրին:

— Կարծում եմ մոտավորապես ութսուն հոգի կլինեն, — ասաց Հագրիդը:

— Այդքա՞նը, — ասես հիասթափված հարցրեց Հերմիոնան:

— Հա, — տիսուր ասաց Հագրիդը, — ութսուն հոգի են մնացել, ոչ ավելի... իսկ մի ժամանակ շատ-շատ էին, ամբողջ աշխարհում մոտ հարյուր տարբեր ցեղեր կային: Բայց արդեն դարեր շարունակ հսկաները մեռնող ցեղատեսակ են: Կախարդներն են սպանել շատերին, անշուշտ, բայց նրանք հիմնականում հենց իրենք են միմյանց սպանում: Իսկ հիմա շատ ավելի արագ են վերանում, քան երբեք... Նրանք ի վիճակի չեն էդպես միասին ապրել... Դամբլդորն ասում է, որ մենք ենք մեղավոր: Հենց կախարդներն են մեղավոր, որ ստիպեցին նրանց հեռանալ ու մեզնից էդքան հեռու բնակվել, և

նրանք ստիպված էին իրենց իսկ պաշտպանության համար քիչ թե շատ միասին լինել:

— Հետո՞ — ասաց Հարրին, — ուրեմն տեսաք նրանց, ու հետո ի՞նչ եղավ:

— Դեհ, սպասեցինք մինչև առավոտ... Շատ անզգույշ կլիներ գիշերով նրանց մոտ գնալը, — ասաց Հագրիդը, — կեսգիշերից հետո ժամը երեքի մոտերը բոլորը հենց իրենց նստած տեղերում քնեցին... իսկ մենք նույնիսկ չհամարձակվեցինք աչք փակել: Մի կողմից չէինք ուզենա, որ նրանցից մեկնումեկն աննկատ մոտենար մեզ, մյուս կողմից էլ էնպես էին խռոացնում, որ ուղղակի խոսք չէր կարող լինել քնելու մասին: Նրանց խռոոցից լեռներում առավոտյան ձնահյուսք սկսվեց: Ինչեւ, հենց որ լույսը բացվեց ցած իջանք նրանց մոտ:

— Հենց այդպե՞ս, — ապշահար հարցրեց Ունը, — ուղղակի վեր կացաք ու քայլեցիք դեպի հսկաների ճամբա՞րը:

— Դեհ, Դամբլորը մեզ ասել էր, թե ինչպես անենք, — ասաց Հագրիդը, — հետներս ընծաներ էինք տարել Գարգի համար, դեհ գիտեք՝ հարգանք ցույց տալու նպատակով և այլն...

— Ու՞մ համար էիք ընծաներ տարել. — հարցրեց Հարրին:

— Օհ, Գարգ նշանակում է ցեղապետ:

— Ինչպե՞ս իմացաք, թե նրանցից ո՞ր մեկն էր Գարգը, — հարցրեց Ունը: Հագրիդը զվարձացած փնչացրեց:

— Դա մի մեծ խնդիր չէր, — ասաց նա, — Գարգը բոլորից մեծն էր, բոլորից անձունին ու բոլորից ծույլը: Նստած սպասում էր, մինչև մյուսներն իրեն ուտելու բան բերեն... Վայրի այժեր ու նման բաներ... Անունը Կարկուս էր: Կասեի, մոտ վեց ու կես մետր հասակ ուներ ու երկի մի գույգ որձ փղերի քաշ կունենար: Մաշկը ոնց որ ռնգեղջուրի կաշի լիներ:

— Եվ դուք հենց այդպես մոտեցաք նրա՞ն... — շունչը պահած հարցրեց Հերմիոնան:

— Դեհ, իջանք լանջով մինչև էնտեղ, որտեղ նա մեկնված էր գետնին... հովտում... Շատ գեղեցիկ տեղ էր, թասի պես շրջապատված չորս բարձր սարերով, մի պարզ լեռնային լճակի մոտ: Կարկուսը մեկնվել էր լճակի ափին ու ձայնը գլուխը զցած գոռում էր մյուսների վրա, որ իր ու իր կնոջ համար ուտելու բան բերեն: Օլիմպիան ու ես ցած իջանք սարի լանջով:

— Բայց մի՞թե նրանք չփորձեցին սպանել ձեզ, երբ տեսան, — թերահավատությամբ հարցրեց Ռոնը:

— Շատերի մտքին հաստատ նման բան կար, — ասաց Հագրիդը՝ ուսերը թոթվելով, — բայց մենք արեցինք, ճիշտ էնպես, ոնց Դամբլդորն էր ասել մեզ, այսինքն մեր նվերները բարձր պահել էինք գլխներից վեր ու նայում էինք միայն Գարգին՝ բանի տեղ չդնելով մյուսներին... Այ, թե ինչպես արեցինք... Եվ մյուսներն ուղղակի սսկվեցին ու հեռվից դիտեցին մեզ, մինչ մոտենում էինք Կարկուսին: Երբ հասանք նրա ոտքերի մոտ, խոր գլուխ տվեցինք ու մեր նվերները դրեցինք նրա առաջ:

— Ի՞նչ նվերներ են տալիս հսկաներին, — հետաքրքրված հարցրեց Ռոնը, — ուտելի՞ք...

— Չե՞՞տ, նա ուտելիքի կարիք չունի, նա իր համար հանգիստ կարող է ուտելիք ճարել, — ասաց Հագրիդը, — մենք նրան հրաշակերտ բաներ էինք տարել: Հսկաները սիրում են կախարդանքը, եթե միայն դա իրենց դեմ չի կիրառվում: Ինչեւ, առաջին օրը մենք նրան տվեցինք Գուբրայիթյան կրակի մի ձյուղ:

— Վա՞ու, — կամացուկ ասաց Հերմիոնան, բայց Հարրին ու Ռոնը տարակուսանքի մեջ հոնքերը բարձրացրին:

— Ինչի՞ ձյուղ...

— Անմար կրակի, — նյարդայնացած ասաց Հերմիոնան, — դուք արդեն պետք է իմանայիք, թե դա ինչ է: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքն ամենաքիչը երկու անգամ պատմել է դրա մասին:

— Դեհ, ինչեւ, — արագ ասաց Հագրիդը՝ միջամտելով, քանի դեռ Ռոնը որևէ կոպիտ բան չէր ասել Հերմիոնային, — Դամբլդորն էր կախարդել այդ ձյուղը, որպեսզի անմար այրվի, որն ասեմ ձեզ, էնպիսի բան չի, ինչ ամեն կախարդ կարող է անել: Ու ես էդ անմար կրակի ձյուղը դրեցի ձյան վրա Կարկուսի ոտքերի տակ ու ասացի, «Ընծա եմ բերել հսկաների Գարգին Ալբուս Դամբլդորից, որն ուղարկում է Գարգին իր հարգալից ողջույնները»:

— Իսկ Կարկուսն ի՞նչ ասաց, — անհամբերությամբ հարցրեց Հարրին:

— Ոչինչ, — ասաց Հագրիդը, — նա անգերեն չէր խոսում:

— Չե՞՞ռք ես առնում մեզ...

— Չէ, ինչու՞... — անհողողդ ասաց Հագրիդը, — Դամբլդորը զգուշացրել էր մեզ, որ նման բան կարող է լինել: Կարկուսն ընդամենը

գոռաց մի քանի ուրիշ հսկաների վրա, ովքեր մեր լեզվով մի քանի բառեր պիտեհն, ու նրանք թարգմանեցին մեր ասածը:

— Իսկ նվերը նա հավանե՞ց, — հարցրեց Ռոնը:

— Oh, էն էլ ո՞նց հավանեց... Ճամբարում մի էնպիսի ժխոր բարձրացավ, երբ հասկացան, թե դա ինչ էր, — ասաց Հագրիդը, շուր տալով վիշապի կողամիսը, որպեսզի սառը կողմով դնի ուռած աչքին, — շատ գոհ էր... Հետո ես ասացի. «Ալբուս Դամբլդորը խնդրում է Գարգին խոսել իր դեսպանի հետ վաղը, երբ նա Գարգի մոտ գա մեկ ուրիշ ընծայով»:

— Բայց ինչու՞ չէիք կարող հենց նույն օրը խոսել նրանց հետ, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Դամբլդորն ուզում էր, որ մենք ամեն ինչ շատ դանդաղ անենք, — ասաց Հագրիդը, — որպեսզի նրանց ժամանակ տանք համոզվելու, որ մենք մեր խոսքի տերն ենք: Ասացինք, որ վաղը կգանք մեկ ուրիշ նվերով, ու հաջորդ օրը գնացինք մեկ ուրիշ նվերով... Դա նրանց վրա լավ տպավորություն պիտի թողներ, պարզ է... Եվ նաև ժամանակ պիտի տար, որ տնտղեն ու հասկանան մեր առաջին նվերի արժեքը, հասկանան թե ինչ կարևոր նվեր ենք տարել իրենց ու սկսեն սպասել հաջորդ նվերին: Կարկուսի նման հսկաներին, եթե միանգամից չափից դուրս շատ ինֆորմացիա տաս, կարող են ուղղակի սպանել քեզ, գուտ ամեն ինչ իր տեղը դնելու և պարզեցնելու համար... Ու մենք ուղղակի նորից խոնարհվեցինք ու հեռացանք.... Մեզ համար մի փոքրիկ չոր քարանձավ գտանք ու գիշերեցինք, իսկ հաջորդ առավոտյան նորից գնացինք հովիտ: Այս անգամ Կարկուսը նստած մեզ էր սպասում:

— Եվ դուք խոսեցի՞ք նրա հետ:

— Oh, հա՞... Սկզբում նրան տվեցինք հաջորդ ընծան, որը գոբլինների կոփած մի շատ գեղեցիկ մարտական սաղավարտ էր, և կախարդված էր ամեն տեսակի հարվածի դիմանալու համար... իսկ հետո նստեցինք... ու խոսեցինք:

— Նս ի՞նչ ասաց...

— Շատ բան չասաց, — ասաց Հագրիդը, — հիմնականում լսում էր: Բայց շատ լավ նշաններ կային: Պարզվեց, որ նա լսել էր Դամբլդորի մասին, լսել էր, որ նա դեմ է եղել Բրիտանիայում վերջին հսկաների բնաջնջմանը: Կարկուսն էնպիսի տպավորություն թողեց, ասես հետաքրքրված էր

Դամբլդորի ասելիքներով։ Եվ մի քանի ուրիշները նույնպես... հատկապես նրանք, ովքեր մի քիչ անգլերեն գիտեին։ Նրանք էլ հավաքվեցին մեր շուրջն ու նույնպես լսեցին մեր ասածները։ Մենք մեծ հույսերով հեռացանք այդ օրը։ Խոստացանք, որ մյուս առավոտյան նորից կզանք մեկ ուրիշ ընծայով։ Բայց էդ գիշեր ամեն ինչ փչացավ։

— Փչացա՞վ... ինչպե՞ս ... — արագ հարցրեց Ռոնը։

— Դեհ, ինչպես արդեն ասացի, հսկաները չեն կարող միասին ապրել, — տխուր ասաց Հագրիդը, — ոչ էդքան մեծ խմբերով։ Նրանք չեն կարող հաշտ ու համերաշխ լինել, երբ շատ մոտ են ապրում մինյանց, և մի քանի շաբաթը մեկ էնպիսի կրիվներ են անում, որ գրեթե սպանում են իրար։ Տղամարդիկ կրվում են մինյանց դեմ, կանայք կրվում են մինյանց դեմ, իին ցեղերից մնացած ներկայացուցիչները կրվում են մինյանց դեմ, և կրվելու համար նրանց նույնիսկ պատճառ էլ պետք չի, եթե չհաշվենք, որ բնականաբար կրվում են ուտելիքի ամենալավ պատառի, կրակի մոտ նստելու ամենալավ տեղի համար... Կարող է թվալ, որ մի օր վերջապես ուշքի կզան՝ տեսնելով, որ իրենց ցեղը գրեթե վերացել է աշխարհից, բայց...

Հագրիդը ծանր հոգոց հանեց։

— Էդ գիշեր ձամբարում կրիվ սկսվեց, մենք մեր քարանձավի բերանից տեսանք հովտում ծավալվող սարսափելի տեսարանը։ Մի քանի ժամ տևեց... Աննկարագրելի ոռնոցներ ու ձիշեր էին գալիս ներքենց։ Եվ երբ արևը ծագեց ամբողջ ծյունը ալ կարմիր էր, և նրա գլուխն ընկած էր թափանցիկ լճի հատակին։

— Ու՞մ գլուխը, — սարսափահար հարցրեց Հերմիոնան։

— Կարկուսի, — ծանրորեն ասաց Հագրիդը, — ձամբարում նոր Գարգ էր հայտնվել, Գոլգոմաթը, — Հագրիդը կրկին խոր հոգոց հանեց, — դեհ, մենք չէինք պլանավորել նոր Գարգի հետ բանակցություններ սկսել, առաջինի հետ բարեկամական կապեր հաստատելուց հետո դեռ երկու օր չանցած, և գրեթե համոզված էինք, որ Գոլգոմաթը կարող է նույնիսկ իրաժարվել լսել մեզ, բայց չէինք կարող ձեռնունայն վերադառնալ և ամեն դեպքում պետք է գոնե վիորձեինք։

— Ու դուք նորից գնացիք նրա հետ խոսելու՞... — սարսափահար ակնածանքով հարցրեց Ռոնը, — այն բանից հետո, երբ վերևից տեսաք, թե ինչպես այդ Գոլգոմաշը պոկեց մեկ ուրիշ հսկայի գլու՞խը...

— Իհարկե գնացինք, — ասաց Հագրիդը, — մենք իո էդ ամբողջ ձանապարհն իզուր չեինք կտրել անցել, որ երկու օր անց փախչեինք... Հաջորդ օրը մենք ցած իջանք մի նոր ընծայով, որը պատրաստվում էինք տալ Կարկուսին... Ես արդեն գիտեի, որ ոչինչ չի ստացվի, մինչև անգամ բերանս բացելը: Գոլգոմաթը նստած էր Կարկուսի սաղավարտը գլխին դրած և երախը բաց մեզ էր նայում, մինչ մոտենում էինք: Աժդահա հսկա էր, ամենամեծերից մեկը ձամբարում... Սև, թավ մազերով, սև ատամներով ու վզից կախված սև ոսկորների մանյակով... Շատ մարդկային տեսքով ոսկորների մանյակով, ասեմ... Դեհ, ես համարձակորեն արեցի էն, ինչի համար եկել էի ու նրա առաջ գետնի վրա բացեցի մի մեծ վիշապի կաշի՝ ասելով «Ընծա հսկաների Գարգի համար»... Հաջորդն ինչ իմացա, ոտքերից գլխիվայր կախված էի օդում: Նոր Գարգի երկու ընկերներին էին ինձ բռնել, բարձրացրել:

Հերմիոնան երկու ձեռքով փակեց բերանը:

— Ինչպե՞ս փրկվեցիր, — հարցրեց Հարրին:

— Վերջս կգար, եթե Օլիմպիան էնտեղ չիներ, — ասաց Հագրիդը, — նա հանեց իր կախարդական փայտիկը և ուղղակի ապշեցուցիչ արագ կախարդանք արեց, ինչի նման բան դեռ կյանքումս չէի տեսել... Շշմելու բան էր... Նա Կոնյունկտիվիտի չարակնիքով խիեց ինձ բռնող երկուսին՝ ուղիղ աչքերի մեջ, և էդ հսկաներն ինձ անմիջապես ցած գցեցին: Բայց մենք արդեն մե՛ծ փորձանքի մեջ էինք, որովհետև կախարդանք էինք արել հսկաների դեմ, իսկ դրանից նրանց ատելությունը կախարդների նկատմամբ ուղղակի հրաբուխի պես պայթեց: Մենք ստիպված էին փախչել՝ իմանալով, որ այլս չենք կարողանա նրանց ձամբարը մտնել:

— Հա՛գրիդ, էս ինչի՞ց եք փրկվե՞լ... — շշուկով ասաց Ոոնը:

— Ուրեմն ինչու՞ այդքան ուշացաք, եթե միայն երեք օր էիք մնացել այնտեղ, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Մենք միանգամից չհեռացանք, մենք դեռ մի քանի օր էլ մնացինք, — կատաղած փայլեցնելով աչքը ասաց Հագրիդը, — իո չեինք կարող էդպես հուսախաք անել Դամբլդորին:

— Բայց ասացիր, որ այլս ոչ մի կերպ չեիք կարող ձամբար վերադառնալ:

— Ո՞չ օրը ցերեկով, ո՞չ... Մեզ ուղղակի պետք էր մի քիչ մտածել... Մենք մի քանի օր սուսուփուս մնացինք մեր քարանձավում՝ վերևից դիտելով նրանց անցուդարձը: Եվ էն, ինչը տեսանք, մեզ բոլորովին դուրս չեկավ:

— Նա ինչ է ուրիշների գլուխնե՞րն էլ պոկեց, — սարսափահար հարցրեց Հերմիոնան:

— Ո՞չ, — ասաց Հագրիդը, — ավելի լավ կլիներ, եթե գլուխներ պոկեր:

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել:

— Ուզում եմ ասել, որ մենք շուտով հայտնաբերեցինք, որ նա ընդհանրապես բոլոր կախարդների դեմ չեր, այլ միայն մեր:

— Մահակերնե՞րը... — արագ եզրակացրեց Հարրին:

— Հա՛, — մռայլ ասաց Հագրիդը, — ամեն օր երկու հոգով այցելում էին նրան և ամեն օր նվերներ էին բերում, և նա էդ երկուսին գլխիվայր չեր կախում:

— Ինչի՞ց իմացար, որ դրանք մահակերներ էին, — հարցրեց Ռոնը:

— Ես նրանցից մեկին ձանաչեցի, — մռնչաց Հագրիդը, — Սաքնեյրն էր, հիշու՞ն եք նրան... Են աժդահա մարդը, որին ուղարկել էին Կացնակտուցին սպանելու համար: Սադիստ մտագարի մեկը... Իսկը Գոլգոմաթի հավասարակիցը, որի նման սա էլ՝ աջ ու ձախ մարդ սպանելու համար, խղճի խայթ չեր զգա... Զարմանալի չէ, որ էդքան լավ լեզու էին գտել իրար հետ:

— Ուրմեն Սաքնեյրը համոզե՞լ է հսկաներին միանալ Գիտես-թե-ում, — հուսահատորեն ասաց Հերմիոնան:

— Դեռ օդ մի թռցրու հիպոգրիֆիդ, ես դեռ չեմ ավարտել իմ պատմությունս, — Վրդովկած ասաց Հագրիդը, որը եթե հաշվի առնենք, որ սկզբից չեր պատրաստվում նրանց ընդհանրապես որևէ բան պատմել, հիմա արդեն ասես գերազույն բավականություն էր ստանում իր պատմածից, — ես ու Օլիմպիան երկար խոսեցինք ու որոշում կայացրինք... Եթե Գարգը Գիտեք-թե-ում կողմից է, դա դեռ բոլորովին չի նշանակում, որ նրանք բոլորն էլ չարքի կողմից են: Մենք պետք է փորձեինք համոզել մյուսներին, նրանց, ովքեր չեին ուզում, որ Գոլգոմաթը Գարգ լիներ:

— Որտեղի՞ց պիտի իմանայիք, թե ովքեր էին դրանք, — հարցրեց Ռոնը:

— Դեհ դա դժվար չեր կռահելը: Դրանք ձամբարում ամենածեծվածներն ու ձնշվածներն էին, — համբերությամբ բացատրեց Հագրիդը, — նրանք, ովքեր Գոլգոմաթից հեռու էին մնում և թաքնվում էին շրջակայքի

քարանձավներում, ճիշտ մեզ նման: Ուստի մենք որոշեցինք, որ գիշերներով կզնանք հետախուզելու մոտակայքի քարանձավները, որպեսզի փորձենք մի քանիսին համոզել, որ մեր կողմն անցնեն:

— Ուրեմն դուք գիշերներով ման էիք գալիս մութ քարանձավներում հսկաներ փնտրելո՞վ, — անսահման հիացմունքից ու ակնածանքից դողացող ձայնով հարցրեց Ռոնը:

— Դեհ, իրականում մեզ հսկաները չեին մտահոգում, — ասաց Հագրիդը, — մեզ ավելի շատ մտահոգում էին մահակերները: Գնալուց առաջ Դամբլդորը զգուշացրել էր մեզ, որ հնարավորինս խուսափենք նրանցից, ու վատն էն էր, որ նրանք գիտեին մեր մասին: Գոլգոմաթը հաստատ պատմել էր նրանց: Գիշերով, երբ հսկաները քնած էին, և մենք փորձում էինք հետախուզել քարանձավները, Մաքնեյրն ու մյուսը մեզ էին փնտրում սարերում: Հազիվ էի զսպում Օլիմպիային, որ ուղղակի շանսատակ չաներ էդ երկուսին, — ասաց Հագրիդը՝ նկատելիորեն գոհ ժպտալով մորուքի մեջ, — ուղղակի արյունը եռում էր, էնքան էր ուզում նրանց վերջը տալ... Ի՞նչ տաքարյուն կին է... Չեմ նախանձի նրան, ով կբարկացնի Օլիմպիային... Դա երևի ֆրանսիական արյունն է խոսում նրա մեջ:

Հագրիդը երազկոտ հայացքով երկար նայեց կրակի լեզուներին: Հարրին մեծահոգաբար թույլ տվեց նրան երեսուն վայրկյան վայելել քաղցր հիշողությունները, բայց էլ չոհմանալով բարձրածայն հազոր ընդհատեց նրա քաղցր անուրջները:

— Ուրեմն ի՞նչ... Կարողացա՞ք ուրիշ հսկաների հետ խոսել:

— Ի՞նչ... Օ՞հ... Օ՞հ, հա՛, կարողացա՞նք... Հա՛... Կարկուսի սպանությունից հետո երրորդ գիշերը մենք դուրս սողացինք մեր թաքստոց քարանձավից և հետ իջանք հովիտ՝ աչքներս չորս արած մահակերների փնտրելով: Մտանք քարանձավներից մի քանիսը, բայց ոչ ոքի չգտանք: Վեցերորդ քարանձավում երեք թաքնվող հսկաների գտանք:

— Շատ խիստ քնակեցված քարանձավ է եղել, — նկատեց Ռոնը:

— Իրոք մի խիլապարիկ գցելու տեղ չկար, — ասաց Հագրիդը:

— Երբ ձեզ տեսան, չհարձակվեցի՞ն, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Ամենայն հավանականությամբ էդաւս էլ կանեին, եթե ի վիճակի լինեին, — ասաց Հագրիդը, — բայց բոլոր երեքն էլ ծանր վիրավոր էին ու ծեծված: Գոլգոմաթն էնաւս էր ծեծել նրանց, որ անգիտակից ընկել էին

գետնին ու հետո զիշերով, ուշքի գալով, մի կերպ սողացել, թաքնվել մոտակա քարանձավում: Ինչևէ, նրանցից մեկը մի քիչ անզլերեն զիտեր և մյուս երկուսի համար թարգմանում էր մեր ասածները, և նրանք կարծես լավ էին ընդունում ինչն ասում էինք: Հետո մենք մի քանի օր շարունակ այցելում էինք նրանց՝ օգնելով Վիրավորներին, որ ապաքինվեն: Վերջում արդեն վեցյոթ հոգու կարողացանք գոնե միառժամանակ համոզել:

— Վե՞ց, թե՝ յոթ, — մեծագույն հետաքրքրությամբ հարցորեց Ռոնը, — դեհ դա այդքան էլ վատ չէ: Ուրեմն նրանք կգա՞ն այստեղ, որպեսզի մեզ հետ միասին կրվեն Գիտես-թե-ում դե՞մ...

Բայց Հերմիոնան հարցրեց.

— Այսինքն ի՞նչ էիր ուզում ասել, որ «կարողացաք գոնե միառժամանակ համոզել», Հա՛գրիդ:

Հագրիդը տխուր նայեց նրան:

— Գոլգոնաթի կողմնակիցները սկսեցին հերթով ստուգել բոլոր քարանձավները, — դրանից հետո դեռ ողջ մնացածներն այլևս չէին ուզում գործ ունենալ մեզ հետ:

— Ուրեմն... Ուրեմն ոչ մի հսկա չի գալու՞... — հիասթափված հարցորեց Ռոնը:

— Ո՛չ, — խոր հոգոցով պատասխանեց Հագրիդը, և կրկին շրջեց վիշապի թաց մսակտորը, որպեսզի առավել սառը կողմով դնի աչքի վրա, — բայց մենք արեցինք այն, ինչը մտադիր էինք անել, մենք նրանց փոխանցեցինք Դամբլդորի ուղերձը և նրանցից շատերը լսեցին դա, և ես կարծում եմ, որ նրանցից մի քանիսը չեն մոռանա: Գուցե նրանք, ովքեր չեն ուզենա այլևս մնալ Գոլգոնաթի կողքին և կհեռանան լեռները, գուցե նրանք հիշեն, որ Դամբլդորը բարեկամ է: Եվ գուցե հենց նրանք հետո գան ու միանան մեզ:

Զյունը սկսել էր կուտակվել պատուհանների ապակիների վրա: Հարրին հանկարծ զգաց, որ իր պարեգոտի ծնկները լիիվ թաց են: Ժանիքը գլուխը դրել էր Հարրիի գոգին ու ինքնամոռաց թուք էր ծորում նրա ծնկներին:

— Հագրի՞ն... — քիչ անց կամացուկ հարցրեց Հերմիոնան:

— Շը՞մն...

— Դու որևէ բան լսեցի՞ր... Շըմ... որևէ բան ինացար քո... քո... մայրիկի մասին, երբ հսկաների մոտ էիր:

Հագրիդի երևացող աչքը կանգ առավ նրա վրա, և Հերմիոնան հանկարծ վախեցած տեսք ընդունեց:

- Ների՞ր ինձ... Ես... Ների՞ր... Մոռացի՞ր, խնդրում եմ...
- Մեռել է, — կարծ ասաց Հագրիդը, — տարիներ առաջ է մեռել...

Նրանք այդպես ասացին:

- Օհ... Ների՞ր ինձ... Իրոք... Ցավակցում եմ, — շատ կամաց ասաց Հերմիոնան:

Հագրիդը միայն թոթվեց իր աժդահա ուսերը:

- Կարիք չկա, — կրկին կարծ ասաց նա, — Ես նրան գրեթե չեմ հիշում:
Ինձ առանձնապես մայրություն էլ չէր արել:

Կրկին բոլորը լռեցին: Հերմիոնան նյարդային հայացք նետեց Հարրիի և Ոնի վրա՝ ակնհայտորեն մեծ ցանկությամբ սպասելով, որ նրանք որևէ բան ասեն:

- Բայց դու այդպես էլ չբացատրեցիր, թե ինչպես ես հայտնվել այս վիճակում, Հագրիդ, — Վերջապես ասաց Ոնը՝ ձեռքով ցույց տալով Հագրիդի արնաշաղախ դեմքը:

— Կամ թե ինչ էր պատահել, որ այսքան ուշացար, — ասաց Հարրին, — Սիրիուսն ասաց, որ մադամ Մաքսիմը վաղուց է վերադարձել:

- Ո՞վ է հարձակվել քեզ վրա, — շարունակեց հարցնել Ոնը:
- Ինձ վրա ոչ ոք էլ չի հարձակվել, — անառարկելի վճռականությամբ ասաց Հագրիդը, — Ես...

Բայց նրա խոսքը կորավ հանկարծ դռան կողմից լսված պահանջկոտ թակողի մեջ: Հերմիոնան այնպես վեր թռավ տեղից, որ գավաթը ձեռքից ցած գցեց հատակին: Հախճապակե մեծ գավաթն աղմուկով փշուր-փշուր եղավ: Ժանիքը որոտաձայն հաշոցով վեր թռավ տեղից: Բոլորը նայեցին դռան կողքի պատուհանին: Վարագույրի հետևից ինչ-որ կարճահասակ ու կլորամարմին ստվեր էր երևում:

- Դա նա է, — սարսափահար շշնջաց Ոնը:
- Այստեղ եկե՞ք, — արագ ասաց Հարրին, ձեռքը գցելով Անտեսանելիության թիկնոցին, և անմիջապես ծածկեց իրեն ու Հերմիոնային, մինչ Ոնը շրջանցելով սեղանը նույնպես սուզվեց թիկնոցի տակ: Միմյանց սեղմվելով նրանք հնարավորինս կծկվեցին սենյակի անկյունում: Ժանիքը կատաղի հաշում էր դռան վրա: Հագրիդը լրիվ շփոթված տեսք ուներ:

— Հագրի՞դ, թաքցրու՝ մեր գավաթները:

Հագրիդը սեղանից ճանկեց Հարրի և Ունի գավաթները ու խոթեց ժանիքի զամբյուղի ծածկոցի տակ: Ժանիքն արդեն ցատկոտում էր՝ թաթերով խփելով դռանը: Հագրիդը ոտքով մի կողմ հրեց նրան և դուռը բացեց:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը կանգնած էր դռան շեմին՝ փաթաթված իր կանաչ թվիդե թիկնոցի մեջ և նույն գույնի ականջակալներով մի գլխարկ դրած գլխին: Շրթունքները քսակի բերանի պես պինդ հավաքած, նա հետ թեքվեց, որպեսզի վարից վեր նայի Հագրիդի դեմքին, քանի որ նրա քիթը հազիվ հասնում էր վերջինիս գոտկատեղին:

— Ուրեմն, — շատ դանդաղ ու ընդգծված բարձր, ասես խոսում էր խուլ մարդու հետ, ասաց նա, — դուք եք Հագրիդ...

Եվ պատասխանի չսպասելով, ներս քայլեց՝ իր կլոր բլիսկան աչքերը պտտելով շուրջը:

— Հեռու գնա՛, — գոռաց նա՝ իր պայուսակը թափահարելով ժանիքի վրա, որը պոչը թափ տալով մոտեցել ու ինքնամոռաց փորձում էր լիզել նրա երեսը:

— Ը՞մ... Չեմ ուզում կոպիտ լինել, — ասաց Հագրիդ՝ անթարթ նայելով նրան, — բայց դուք ո՞վ եք... ու էս գիշերվա կեսին...

— Իմ անունը Դոլորես Ամբրիջ է:

Մինչ այդ նա աչքերով արագ զննում էր խրձիթի ներսը: Երկու անգամ նա ուղիղ նայեց այն անկյանը, որտեղ շունչները պահած միմյանց սեղմված կանգնած էին Հարրին, Ունը և Հերմինան:

— Դոլորես Ամբրիջ... — կրկնեց Հագրիդ՝ արդեն վերջնականապես շփոթված, — ես... ես կարծում էի, որ դուք Նախարարությունից եք... Բա, դուք Ֆաջի հետ չե՞ք աշխատում...

— Այո՛, ես Նախարարի ավագ ենթաքարտուղարն եմ եղել, — ասաց Ամբրիջը, արդեն քայլելով խրձիթում, և ասես փորձելով մտապահել ներսում եղած բոլոր մանրութերը, սկսած պատի տակ դրված մեծ ճամփորդական ուսապարկից մինչև աթոռի վրա զցված թիկնոցը, — հիմա ես ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի ուսուցիչն եմ...

— Օհ, դուք շատ խիզախ եք, — ասաց Հագրիդ, — շատ քերն են ցանկություն հայտնում ստանձնել այդ պաշտոնը:

— ...և Հոգվարթսի Բարձրագույն ինկվիզիտորը, — ավելացրեց Ամբրիջը՝ ձևացնելով, իբր չեր լսել Հազրիդի ասածը:

— Իսկ դա ի՞նչ է, — խոժոռվելով հարցրեց Հազրիդը:

— Ճիշտ նույն հարցն էի ուզում տալ, — ասաց Ամբրիջը՝ մատնացույց անելով, հատակին ընկած հախճապակու փշուրներին:

— Oh, — ասաց Հազրիդը, լրիվ անպատեհ հայացք նետելով դեպի այն անկյունը, որտեղ թիկնոցի տակ կծկված կանգնած էին Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան, — oh... դա... դա ժանիքն արեց... Նա ջարդեց իմ բաժակը... Ես էլ ստիպված էի նորը վերցնել:

Հազրիդը մատնացույց արեց այն զավաթը, որից ինքն էր թեյ խմում, մյուս ձեռքով դեռ աչքի վրա պահելով վիշապի կողամիսը: Ամբրիջն արդեն կանգնած էր նրան դեմ-դիմաց և արդեն ոտքից գլուխ զննում էր հենց Հազրիդին:

— Ես ծայներ լսեցի, — կամաց ասաց Ամբրիջը:

— Ես ժանիքի հետ էի խոսում, — արագ ասաց Հազրիդը:

— Եվ նա ձեզ պատասխանու՞մ էր...

— Դեհ, ինչ-որ առումով այդպես էլ կարելի է ասել, — ասաց Հազրիդը՝ արդեն սկսելով կորցնել իրեն, — Ես երբեմն ասում եմ, որ ժանիքը համարյա մարդկային հատկություններ ունի:

— Ամրոցից մինչև ձեր խրձիթի դուռը եկող երեք զույգ ոտնահետքեր կան, — ասաց Ամբրիջը մեղադրական տոնով:

Հերմիոնան գրեթե ճշաց: Հարրին ձեռքը սեղմեց նրա բերանին: Բարեբախտաբար ժանիքն այնքան բարձր էր փնչփնչացնում ու հոտոտում պրոֆեսոր Ամբրիջի փեշերը, որ նա կարծես ոչինչ չլսեց:

— Դեհ, Ես միայն քիչ առաջ եմ վերադարձել, — ասաց Հազրիդը, իր ահօելի ձեռքը թափ տալով ուսապարկի ուղղությամբ, — գուցե ինչ-որ մեկն ավելի շուտ է եկել ինձ տեսնելու ու ինձ տանը չի գտել:

— Չեր խրձիթի դռնից հեռացող ոտնահետքեր չկան:

— Դեհ, ինչ ասեմ, պատկերացում չունեմ, թե ով կլինի եկած, — ասաց Հազրիդը, նյարդայնացած քաշքշելով իր մորուքը և կրկին անպատեհ նայելով դեպի այն անկյունը, որտեղ կանգնած էին Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան, ասես օգնություն էր սպասում նրանցից:

Ամբողջը կրունկների վրա պտտվեց ու քայլեց խրճիթով՝ մեծագույն ուշադրությամբ զննելով շուրջը: Նա նույնիսկ առաջ թեքվեց ու նայեց մահճակալի տակ: Նա անգամ բացեց Հագրիդի պահարանների դռները: Հետո անցավ Հարրիի, Ոոնի և Հերմիոնայի կանգնած պատի մոտով գրեթե քսվելով նրանց: Հարրին նույնիսկ ստամոքսը ներս էր քաշել ու շունչը պահել էր նրա անցնելու պահին: Հետո նա ուշադիր զննեց Հագրիդի ահռելի մեծ կաթսայի ներսը, որտեղ նա երբեմն ձաշ էր պատրաստում, իետո կրկին կրունկների վրա պտտվեց ու ասաց.

— Ի՞նչ է պատահել ձեզ հետ: Ինչպես եք ստացել այդ վերքերը:

Հագրիդը հապշտապ հեռացրեց վիշապի կողամիսը իր ուռած երեսից, ինչը Հարրիի կարծիքով սխալ էր, որովհետև սև ու կարմիր հետքերը նրա աչքի շուրջը ավելի ցայտուն էին երևում, չիաշված դեմքի մյուս արնաշաղախ թաց կտրվածքները:

— Օհ, մի փոքր դժբախտ պատահարի մեջ եմ ընկել, — անհամոզիչ ասաց նա:

— Ի՞նչ բնույթի պատահարի:

— Ես... ես ընկել եմ...

— Ընկել եք, — սառնությամբ կրկնեց Ամբողջը:

— Հա՛, հենց այդպես: Ցած եմ ընկել... Ընկերոջս ցախավելից... Ավելի ճիշտ կլինի ասել ընկերոջս փոխադրամիջոցից: Դեհ, հասկանում եք, ես ինք ցախավելով չեմ թռչում... Իմ չափերով դա անհնար կլիներ, որովհետև... որովհետև ինձ ոչ մի ցախավել ուղղակի չի դիմանա... Իմ ընկերը Աբրաքսանյան ծիեր է բուծում... Չգիտեմ երբեք տեսե՞լ եք դրանցից... Շատ մեծ կենդանիներ են, ահռելի մեծ թևերով, հա, պատկերացրեք... Ես մի քիչ նստեցի այդ ծիերից մեկի վրա, ու այդպես ստացվեց, որ...

— Ու՞ր էիք զնացել, — հարցրեց Ամբողջը, սառնությամբ կտրելով Հագրիդի բարբաջանքը:

— Ու՞ր էինք զնացել...

— Այո՛, ու՞ր էինք զնացել... — կրկնեց նա, — կիսամյակը երկու ամիս առաջ է սկսվել: Զեզ համար ստիպված էին փոխարինող գտնել: Զեր գործընկերներից ոչ մեկն այդպես էլ չկարողացավ ինձ բավարարիչ բացատրություն տալ ձեր գտնվելու վայրի մասին: Դուք ոչ մի հասցե չեք թողել: Ու՞ր էիք զնացել:

Երկար անհարմար դադար տիրեց: Հագրիդն ուղղակի նայում էր նրան իր նոր բացված աչքով, և Հարրին գրեթե լսում էր նրա ուղեղի ծալքերի կատաղի աշխատանքը:

— Ես... Ես գնացել էի առողջական վիճակս բարելավելու, — արագ դուրս տվեց Հագրիդը:

— Չեր առողջական վիճա՞կը... — կրկնեց պրոֆեսոր Ամբրիջը: Նրա աչքերն անցան Հագրիդի գունատ ուռած դեմքով, մորուքից համաշակ կաթացող վիշապի արյան շիթի վրայով, որն անձայն շարունակում էր հոսել նրա բաձկոնի վրայով, — տեսնում եմ...

— Հա՛, — հաստատեց Հագրիդը, — գնացել էի մի քիչ մաքուր օդի... հասկանում եք...

— Այո՛, իրոք... հանդավարների ու դարպասների պահապանները մեծ խնդիրներ ունեն մաքուր օդի պակասության հետ, — քաղցրածայն ասաց Ամբրիջը: Հագրիդի դեմքի այն փոքր մասը, որը դեռ սև կամ կապտակարմիր չէր հանկարծ վառ շառագունեց:

— Դեհ կարելի է ասել, տեղանքի ու կլիմայի փոփոխության համար... հասկանում եք...

— Լեռնային տեղանքի, գուցե, — արագ հուշեց Ամբրիջը:

Նա զիտի, հուսահատորեն մտածեց Հարրին:

— Լեռնայի՞ն... — կրկնեց Հագրիդը՝ ակնհայտորեն աշխատելով ժամանակ շահել պատասխան գտնելու համար, — Ոչ... Բոլորովին... Ես հարավ էի գնացել, ըզմ, Ֆրանսիայի հարավը... Մի քիչ արև, հասկանում եք... Մի քիչ ծով...

— Իրո՞ք, — ասաց Ամբրիջը, — բոլորովին չեք արևահարվել:

— Դեհ, ես շատ զգայուն մաշկ ունեմ, հասկանում եք, — արդարանալով ասաց Հագրիդը՝ փորձելով անգամ մի զինաթափող ժպիտ ցուցադրել: Հարրին նկատեց, որ նրա ատամնաշարից երկու ատամ էր պակասում: Ամբրիջն այնպիսի սառը հայացքով ծակեց նրան, որ նրա ժպիտն անմիջապես անհետացավ: Հետո նա իր ձեռքի պայուսակը մի քիչ ավելի վեր իրեց արմունկի վրա և ասաց, — ես անշուշտ կտեղեկացնեմ Նախարարին ձեր ուշ վերադարձի մասին:

— Հա՛, բա ո՞նց, — համաձայնվեց Հագրիդը:

— Դուք պետք է իմանաք նաև, որ որպես Բարձրագույն ինկվիզիտոր իմ անբարեհած պարտականությունների թվում ես պետք է ստուգայցեր կատարեմ իմ գործընկերների դասերին: Ուստի համոզված եմ, որ բավականին շուտով մենք կրկին կհանդիպենք:

Հետո նա կտրուկ շրջվեց ու դուրս եկավ դռնից:

— Դուք մեզ ստուգայցի եք գալու՞... — ասես չհասկանալով կրկնեց Հագրիդը՝ նայելով նրա հետևից:

— Oh, այո՛, — մեղմիկ պատասխանեց Ամբրիջը, ձեռքը դռան բռնակին դրած հետ նայելով Հագրիդին, — Նախարարությունը մտադիր է ազատվել բոլոր այն ուսուցիչներից, որոնք չեն համապատասխանում որակավորման պահանջներին: Բարի գիշեր, Հա՛գրիդ:

Հետո նա դուրս եկավ և դուրս աղմուկով ծածկեց իր հետևից: Հարրին Անտեսանելիության թիկնոցը ցած քաշելու շարժում արեց, բայց Հերմիոնան բռնեց նրա ձեռքը:

— Դեռ սպասի՛ր, — շշնջաց նա Հարրիի ականջին, — նա կարող է դիտավորյալ հետ գալ:

Հագրիդը կարծես նույն կարծիքին էր և սենյակն անցնելով մոտեցավ պատուհանին ու մի փոքր բարձրացրեց վարագույրի ծայրը:

— Նա հետ է գնում դեպի ամրոցը, — ասաց նա ցածր ձայնով, — քուանամ ես... ուրեմն ստուգայց է անում բոլոր ուսուցիչներին...

— Հա՛, — ասաց Հարրին՝ գլխից իջեցնելով թիկնոցը, — Թրելոնին արդեն փորձաժամկետ է ստացել:

— Ըստ, Հա՛գրիդ, դու ի՞նչ ես պատրաստվում անել մեր դասերին, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Oh, մի՛ անհանգստացիր դրա մասին, ես արդեն այնքան շատ դասեր եմ պատրաստել, — ասաց Հագրիդը ոգևորությամբ և սեղանից վերցնելով իր վիշապի կողամիսը նորից շրմվացրեց ուռած աչքին, — ես մի քանի արարածների հատուկ պահում էի ձեր ՀԱՄ-ի տարվա համար... Դեռ կտեսնեք, դրանք իրոք լրիվ ուրիշ են... Շա՛տ ուրիշը...

— Ինչո՞վ են ուրիշը, — կասկածանքով հարցրեց Հերմիոնան:

— Չեմ ասի, — երջանիկ ժպտալով, ասաց Հագրիդը, — թող անակնկալ լինի:

— Ինձ լսի՛ր, Հա՛գրիդ, — լրջությամբ ասաց Հերմիոնան, մի կողմ թողնելով բոլոր ձևականությունները, — պրոֆեսոր Ամբրիջին բոլորովին դուր չի գա, եթե որևէ շատ վտանգավոր բան բերես դասարան:

— Վտանգավո՞ր, — անկեղծորեն զվարճացած տեսքով կրկնեց Հագրիդը, — իհմարություն... Ես ձեզ երբեք ոչ մի վտանգավոր բան չեմ տա, այսինքն, լավ... Ասենք, նրանք այնքան ինքնուրույն են, որ լրիվ կարող են հոգալ իրենց համար, և պաշտպանության կարիք չունեն, բայց...

— Հա՛գրիդ, դու պետք է անցնես Ամբրիջի ստուգայցը, իսկ դա անելու համար, իրոք շատ լավ կլինի, եթե նա մեր դասի ժամանակ տեսնի, որ դու մեզ սովորեցնում ես խնամել խոզակյուսներին, կամ խիլարիկներին տարբերել ողնիներից, կամ դրա նման բաներ, — լրջորեն ասաց Հերմիոնան:

— Բայց դա բոլորովին հետաքրքիր չի, Հերմիոնա, — ասաց Հագրիդը,
— իմ պատրաստած դասը շատ ավելի տպավորիչ է լինելու: Ես այդ արարածներին խնամում եմ արդեն շատ վաղուցվանից: Նույնիսկ համոզված եմ, որ մենք այստեղ ունենք ամբողջ Բրիտանիայում դրանց միակ ընտանի երամակը:

— Հա՛գրիդ, խնդրում եմ, — ասաց Հերմիոնան՝ ձայնի մեջ հստակ հնչող հուսահատությամբ, — Ամբրիջին միայն պատրվակ է պետք այն ուսուցիչներից ազատվելու համար, ովքեր իր կարծիքով Դամբլդորի կողմից են: Խնդրում եմ, Հա՛գրիդ, այնպիսի բան սովորեցրու մեզ, որ և՛ ձանձրալի է, և՛ լինելու է ՀԱՄ-երի քննությունների մեջ:

Բայց Հագրիդը միայն հորանջեց և մի աչքանի հոգնած հայացք նետեց անկյունում կանգնած իր մեծ մահճակալին:

— Լսե՛ք, Էսօր բավականին երկար օր էր ու արդեն ուշ է, — ասաց նա, քնքորեն թվիքիացնելով Հերմիոնայի ուսին, ինչը բավական էր, որ վերջինիս ծնկները ծալվեն ու նա ուժեղ թրմփոցով նստի հատակին, — Վայ, կներե՛ս.... — Հագրիդը շտապեց ոտքի կանգնեցնել նրան վեր քաշելով պարեգոտի օձիքից: — Լավ, ինձ լսի՛ր, հե՛չ կարիք չկա, որ անհանգստանաս իմ մասին: Ես քեզ խոսք եմ տալիս, որ իրոք շատ լավ բան են ծրագրել ձեր դասերի համար, ու իհմա երբ վերադարձել են, ամեն ինչ լավ կլինի: Իսկ իհմա դուք լավ կանենք ամրոց վերադառնաք, ու չմոռանաք ոտնահետքերը մաքրել ձեր հետևից:

— Համոզված չեմ, որ Հագրիդը հասկացավ, թե ինչ էիր ուզում ասել նրան, — քիչ անց ասաց Ռոնը, երբ ստուգելով, որ Ճանապարհին մարդ չի մի, նրանք սկսեցին ամրոց վերադառնալ խտացող ձյան միջով, այս անգամ խնամքով մաքրելով իրենց ոտնահետքերը Հերմիոնայի Վերացնող հմայանքով:

— Ուրեմն ես վաղը նորից կգամ նրա մոտ, — վճռականորեն ասաց Հերմիոնան, — ես նրա համար ուսումնական ծրագիր կկազմեմ, եթե դրա կարիքը լինի: Ինձ համար միևնույն է, թե այդ ջադուն ինչ կանի թրելոնիի հետ, բայց ես թույլ չեմ տա, որ նա գործից ազատի Հագրիդին:

❀ ❁

Գլուխ 21. Օձի աչքը

Կիրակի առավոտյան Հերմիոնան, մաքառելով գրեթե կես մետրանոց ծյան շերտի միջով, վճռականորեն զնաց Հագրիդի խրճիթը: Հարրին և Ռոնը շատ էին ուզում գնալ նրա հետ, բայց նրանց տնային աշխատանքների սարք արդեն հասել էր այնպիսի տագնապալի բարձրության, որ սրտի կույժով մնացին ընդհանուր սենյակում՝ մեծագույն ջանքերով փորձելով անտեսել առաջին առատ ծյան կապակցությամբ բակում զվարճացող ուսանողական բազմության խանդավառ ճիշերը: Բոլորն ուրախ ժամանակ էին անցկացնում, ոմանք չմուշկներով դուրս էին եկել սառած լճի վրա, մյուսները սահնակներով ցած էին սահում սարալանջից, բայց հատկապես դժվար էր դիմանալ այն հմայված ծնագնդիկների նյարդայնացնող հարվածներին, որոնք հասնում էին մինչև Գրիֆինդորի աշտարակի պատուհանները և խփելով ապակուն շեղում նրանց ուշադրությունը առանց այն էլ ատելի տնային աշխատանքներից:

— Օօօ’օ, — մռնչաց Ռոնը՝ վերջնականապես կորցնելով համբերությունը և գլուխը դուրս հանեց պատուհանից. — Ես Ավագ եմ, և ամենայն լրջությամբ զգուշացնում եմ ձեզ, որ եթե որևէ ծնագնդիկ նորից դիաչի պատուհանին... ՎԱՍԱՐ’Ն...

Նա արագ հետ քաշեց գլուխը՝ ծյունով ծեփված դեմքով:

— Ֆրեդն ու Ջորջն էին, — դաշնությամբ ասաց նա՝ աղմուկով փակելով պատուհանը, — ցանցար ապուշնե՞ր...

Հերմիոնան Հագրիդի մոտից վերադարձավ ձաշից առաջ՝ ցրտից թեթևակի դողալով ու մինչև ծնկները թաց փեշերով:

— Հը... — հարցրեց Ռոնը՝ նայելով նրան, — պլանավորեցի՞ր նրա բոլոր դասերը:

— Դեհ... փորձեցի, — կարծ ասաց նա և սուզվեց Հարրիի կողքի դատարկ բազկաթուի մեջ: Հերմիոնան հանեց իր կախարդական փայտիկը և մի բարդ փոքրիկ շարժում արեց, ինչից փայտիկի ծայրից սկսեց տաք օդ փչել, որը նա ուղղեց իր պարեգոտի թաց փեշերին, — Հագրիդը նույնիսկ տանն էլ չէր... Ամենաքիչը կես ժամ դուռը ծեծեցի, մինչև վերջապես եկավ... անտառից...

Հարրին խոր հոգոց հանեց: Արգելված Անտառը լի էր այնպիսի արարածներով, որոնց համար Հագրիդի խելքն իրենը չէր:

— Ի՞նչ է պահում անտառում: Քեզ բան չասա՞ց, — հարցրեց նա:

— Ո՞չ, — սրտնեղած ասաց Հերմիոնան, — ասաց, որ ուզում է, մեզ անակնկալ մատուցել... Ես նորից փորձեցի զգուշացնել նրան Ամբողջի մասին, բայց նրա գլուխն ուղղակի ոչինչ չի մտնում: Նա միայն մի բան է ասում, որ խելքը գլխին ոչ մեկը քիմերաների նման հետաքրքիր արարածներին թողած խիլարիկներով չի զբաղվի... Օօ՛յ, կարծում եք, նա պատրաստվում է քիմերա բերել դասի՞ն... — ավելացրեց նա ծայրահեղ սարսափով նայելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Ռոնին: — Նրանից ամեն ինչ սպասելի է: Միակ հույսս այն է, որ, ինչպես ինքն էր ասում, քիմերայի ձվերը շատ հազվագյուտ են ու թանկ... Չեք պատկերացնի, թե քանի անգամ եմ ասել նրան, որ ավելի մեծ հաջողության կիասնի, եթե շարունակի Գրաբլի-Փլանքի ուսումնական պլանով դաս տալ... Անկեղծ ասած, նա նույնիսկ չէր էլ լսում իմ ասածները... Չգիտեմ, թե ինչ է կատարվում նրա հետ... Շատ տարօրինակ տրամադրություն ուներ... Ու այդպես էլ չասաց, թե որտեղից է ստացել այդ վնասվածքները:

Հաջորդ առավոտյան նախաձաշի ժամին ոչ բոլոր ուսանողները ոգևորությամբ դիմավորեցին ուսուցչական սեղանի մոտ հայտնված Հագրիդին: Մի քանիսը Ֆրեդի, Ջորջի և Լիի նման, Գրիֆինդորի ու Հաֆլիգաֆի սեղանների միջով ուրախ գոռողներով նետվեցին դեպի ուսուցչական սեղանը՝ Հագրիդի ահելը աջը սեղմելու համար: Մյուսները Փարվաթիի և Լավենդերի նման մռայլ հայացքներ փոխանակեցին և գլուխներն օրորեցին: Հարրին գիտեր, որ նրանցից շատերը գերադասում էին պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի դասերը, և ամենավատն այն էր, որ հոգու շատ խոր ու անկողմնակալ խորքում նա գիտեր, որ նրանք դրա համար լուրջ պատճառներ ունեին: Գրաբլի-Փլանքի տեսակետից հետաքրքիր դասը բոլորովին չէր ենթադրում՝ ուսանողներից մեկնումեկի գլուխը վտանգի տակ դնելը:

Ուստի որոշակի իհմնավոր տագնապով Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան երեքաբրի առավոտյան տաք հազմված ուղևորվեցին դեպի Հագրիդի խրճիթը: Հարրիին անհանգստացնում էր ոչ միայն դասի համար Հագրիդի ընտրած հրաշալի կենդանու վտանգավորության աստիճանը, այլ նաև թե

ինչպես կպահեն իրենց մյուսները, հատկապես Մալֆոյն ու նրա ընկերները, երբ Ամբրիջը գա Հագրիդի դասը լսելու:

Սակայն Բարձրագույն ինկվիզիտորը ոչ մի տեղ չէր երևում, մինչ նրանք ձյան միջով մեծագույն դժվարությամբ մոտենում էին Հագրիդին, որն Անտառի եզրին կանգնած նրանց էր սպասում: Հագրիդն ինքը, սակայն, բնավ ոգևորիչ տեսք չուներ: Դեմքի վճարվածքները, որոնք շաբաթ երեկոյան մուգ սալորագույն էին, այժմ արդեն կանաչ ու դեղին երանգներ էին ստացել, իսկ կտրվածքներից մի քանիսը կարծես դեռ արնահոսում էին: Հարրին ոչինչ չէր հասկանում: Գուցե Հագրիդի վրա ինչ-որ արարած էր հարձակվել, որը երկարատև գործող թույն ուներ, ինչից նրա վերքերը չեն ապաքինվում: Ի լրումն ընդհանուր շատ չարագույժ պատկերի, Հագրիդը ուսին մի ահռելի մեծ մսակտոր էր դրել, որը կարծես կես կովի լեշ լիներ:

— Եսօր մենք էստեղ ենք աշխատելու, — ուրախ-զվարթ հայտնեց Հագրիդը իրեն մոտեցող ուսանողներին՝ գլխով ցույց տալով իր թիկունքում մութ անտառի ծառերը, — էստեղ համեմատած ավելի մեկուսի է, նրանք ավելի մութ տեղեր են գերադասում:

— Ովքե՞ր են ավելի մութ տեղեր գերադասում, — լսվեց Մալֆոյի ոչ առանց տագնապի բողոքաձայն հարցը՝ ուղղված Քրեբին ու Գոյլին, — դուք լսեցի՞ք... Ասաց ովքե՞ր են գերադասում մութը...

Հարրին հիշեց վաղուց պատահած այն գիշերը, երբ Մալֆոյն իր հետ միասին Անտառ էր մտել: Այս ժամանակ էլ նա առանձնապես խիզախ չէր: Նա ինքն իրեն ժպտաց՝ հիշելով Մալֆոյի խուճապն ու վախը: Քվիդիչի խաղից հետո ցանկացած բան, որ կարող էր տիաճություն պատճառել Մալֆոյին, գերագույն բավականություն էր պատճառում նրան:

— Պատրա՞ստ եք, — զվարթ հարցրեց Հագրիդը՝ նայելով հավաքված դասարանին, — Լավ է... Ես սրանց հատուկ պահում էի ձեր հինգերորդ տարվա համար: Մտածում էի, որ շատ հետաքրքիր կլինի, եթե գնանք Անտառ ու էս արարածներին տեսնենք իրենց բնական կենսավայրում: Ուրեմն էն, ինչ էսօր կսովորեք, շատ հազվագյուտ կենդանի է: Ես նույնիսկ գրեթե համոզված եմ, որ ամբողջ Բրիտանիայում ես միակն եմ, ով կարողացել է վարժեցնել նրանց:

— Եվ դու համոզվա՞ծ ես, որ դրանք վարժեցված են, իա՞... — արդեն նկատելի խուճապով հարցրեց Մալֆոյը, — սա առաջին անգամը չէ, որ դու վայրի գազանների ես բերում դասին...

Սլիզերինցիները համաձայնությամբ մրթնոթացին, և մի քանի գրիֆինդորցիներ այնպես նայեցին, ասես նույնպես համաձայն էին Մալֆոյի հետ:

— Իհարկե նրանք վարժեցված են, — ասաց Հագրիդը, խոժոռվելով և կովի կեսը մի քիչ ավելի վեր իրելով ուսի վրա:

— Այդ դեպքում ի՞նչ է պատահել երեսիդ հետ, — պահանջկոտ հարցրեց Մալֆոյը:

— Քո գործը չի, — արդեն բարկացած ասաց Հագրիդը, — իսկ իիմա, եթե արդեն վերջացրել ես քո իիմար հարցերը, եկեք իմ հետևից:

Նա շրջվեց ու մտավ Անտառ: Ոչ ոք կարծես նրան հետևելու առանձնապես մեծ ցանկություն չուներ: Հարրին նայեց Ռոնին ու Հերմիոնային, ովքեր խոր հոգոց հանեցին, բայց հաստատակամ գլխով արեցին, և նրանք երեքով քայլեցին Հագրիդի հետևից՝ դեպի անտառ առաջնորդելով մյուսներին:

Մոտավորապես տասը րոպե քայլեցին, մինչև հասան մի փոքր բացատի, որի շուրջը ծառերն այնքան խիտ ու մոտ էին կանգնած, որ օրը ցերեկով աղջամուղջ էր տիրում, և ծառերի խտությունից ձյունը գետնին ընդհանրապես չէր հասել: Հագրիդը հոգոցով ուսից ցած զցեց կովի կեսը, հետ քայլեց ու դեմքով շրջվեց դեպի ուսանողները, որոնց մեծամասնությունը վախեցած տեսքով ծառից ծառ էր վազում ու նյարդային կասկածանքով շուրջը դիտում, ասես ամեն պահի սպասելով ինչ-որ անհայտ վտանգի:

— Մոտեցե՞ք. մոտեցե՞ք, էստեղ հավաքվե՞ք, — խրախուսում էր Հագրիդը, — իիմա նրանց կգրավի մսի հոտը, բայց ես ամեն դեպքում կկանչեմ նրանց, որպեսզի իմանան, որ ես եմ...

Նա շրջվեց, իր փրչոտ գլուխը թափ տվեց, որպեսզի մազերը դեմքից հետ տանի, և մի տարօրինակ սուր ու ծղրտան ձայն հանեց, որն անմիջապես արձագանքեց մութ ծառերից, ճիշտ ինչպես հրեշավոր չափերի մի առեղծվածային թռչնի կանչը: Ոչ մեկը ոչ մի ծպտուն չհանեց: Դժվար թե որևէ մեկի մտքով անցներ ծիծաղել, որովհետև Հագրիդի հանած տարօրինակ ձայնը ուղղակի ահաբեկել էր շատերին:

Հագրիդը նորից կանչեց: Մի բուքե անցավ, մինչ բոլորը նյարդայնորեն շուրջն էին նայում և ծառերի մեջ որևէ շարժում փնտրում՝ պատկերացում իսկ չունենալով, թե ինչ են տեսնելու, իսկ հետո, երբ Հագրիդը երրորդ անգամ թափ տվեց իր փրչոտ գլուխը և դուրս ցցեց իր ահօելի կուրծքը, Հարրին բոթեց Ոռնին և մատնացույց արեց երկու ծուռ բներով մայրիների միջև գրեթե սև բացվածքը:

Մի զույգ լրիվ սպիտակ փայլուն աչքեր էին հայտնվել մթության մեջ և մոտենալով, նկատելիորեն արագ մեծանում էին: Մի պահ անց մի երկար վիշապային մռութ ու պարանոց հայտնվեցին ծառերի միջից, իսկ հետո երևաց նաև թևավոր ծիանման արարածի կմախքային, մեծ ու սև մարմինը: Արարածը մի քանի վայրկյան դիտեց հավաքվածներին՝ համաշափ թափահարելով իր երկար սև պոչը, հետո գլուխը կախեց ու սկսեց երկար սուր ժանիքներով պոկոտել գետնին ընկած կովի միսը:

Հանգստության մի մեծ ալիք անցավ Հարրիի կրծքով: Ահա վերջապես մի ապացույց, որ նա չէր երևակայում այդ արարածներին, և նրանք միանգամայն իրական էին: Ուրեմն Հագրիդը նույնպես տեսնում էր նրանց և գիտեր նրանց մասին: Նա սպասումով նայեց Ոռնին, բայց Ոռնը դեռ անթարթ նայում էր ծառերի միջև և մի քանի վայրկյանից շշնջաց.

— Ինչո՞ւ՝ Հագրիդը նորից չի կանչում:

Դասարանի մեծամասնությունը ճիշտ նույնպիսի անհանգիստ ու նյարդային արտահայտություն ուներ, ինչ՝ Ոռնը, և դեռ շարունակում էր նայել ամենուր, բացի հենց իրենց առաջ կանգնած թևավոր ծիուց: Ընդամենը ևս երկու հոգի կային, ովքեր կարծես նույնպես տեսնում էին առեղծվածային արարածին: Մի բարձրահասակ նիհար սլիզերինցի տղա, որը կանգնած էր Գոյլի հետևում ու անթաքույց զզվանքի արտահայտությամբ դիտում էր միս ուտող ծիուն, և Նեվիլը, որի աչքերը հիպնոսվածի պես հետևում էին կենդանու սև պոչի համաշափ շարժմանը:

— Oh, ահա մեկն էլ է գալիս, — հպարտությամբ ասաց Հագրիդը, երբ երկրորդ սև ծին հայտնվեց մութ ծառերի միջից, իրաշագեղ շարժումով թևերը սեղմեց իրանին և գլուխը կախելով մոտեցրեց գետնին ընկած մսին, — իսկ իհնա թող ձեռք բարձրացնեն նրանք, ովքեր տեսնում են նրանց:

Անչափ բավարարված, որ ինքը վերջապես հասկանալու է այդ ձիերի հետ կապված առեղծվածը, Հարրին ձեռք բարձրացրեց: Հագրիդը զլխով արեց նրան:

— Հա, ես գիտեի, որ դու կտեսնես նրանց, Հա՛րրի, — լրջությամբ ասաց նա, — դու նույնպե՞ս, Նե՛վիլ, տեսնո՞մ ես, հա՞...

— Ներեցե՞ք, — արհամարհական ծայնով ասաց Մալֆոյը, — բայց ի՞նչը պետք է մենք տեսնենք:

Պատասխանի փոխարեն Հագրիդը մատնացույց արեց գետնին ընկած կովի կես մարմինը: Ամբողջ դասարանը մի քանի վայրկյան լուր դիտեց, իետո մի քանիսը սարսափահար հոգոց հանեցին, իսկ Փարվաթին ուղղակի ճչաց: Հարրին հասկացավ, թե ինչու: Միսը կամաց-կամաց անհետանում էր կովի ոսկորներից, ինչը բավականին սահմռկեցնող տեսարան էր:

— Ի՞նչն է դա անում, — սարսափահար հարցրեց Փարվաթին՝ նահանջելով մոտակա ծառի հետև, — ի՞նչն է ուտում միսը:

— Թեստրալները, — հպարտությամբ ասաց Հագրիդը, և Հերմիոնան մի հասկացող բավարարված հոգոց հանեց Հարրիի ականջի տակ, — Հոգվարթսը թեստրալների մի ամբողջ երամակ ունի: Իսկ հիմա ո՞վ կասի, թե...

— Բայց նրանք շատ մեծ անհաջողություն են բերում. — ընդհատեց Փարվաթին՝ տագնապահար նայելով Հագրիդին, — դրանք ամեն տեսակի դժբախտություններ են բերում բոլորին, ովքեր տեսնում են նրանց: Պրոֆեսոր Թրելոնին է պատմել մեզ...

— Ո՛չ, ո՛չ, ո՛չ, — ասաց Հագրիդը ծիծաղելով, — դա զուտ սնահավատություն է: Նրանք ոչ մի դժբախտություն էլ չեն բերում, ու շատ խելոք ու հանգիստ կենդանիներ են և շատ օգտակար: Իհարկե մեր թեստրալները շատ գործ չունեն, միայն տարին երկու անգամ դպրոցի կառքերն են տանում-բերում մինչև կայարան, եթե իհարկե Շամբլոնը հեռու տեղ չի գնում և ինչ-որ պատճառով չի ուզում երևութել: Ահա ևս երկուսը եկան:

Եվս երկու ձիեր կանացուկ դուրս եկան ծառերի միջից: Նրանցից մեկը շատ մոտ անցավ Փարվաթիի կողքով, որը ոտքից գլուխ դողաց ու սեղմվեց մոտակա ծառի բնին:

— Ինձ թվում է ես ինչ-որ բան զգացի: Այն իմ կողքի՞ն է, չէ՞...

— Մի վախեցի՞ր, թեզ բան չի անի, — համբերությամբ ասաց Հագրիդը,
— իսկ իհմա, ո՞վ կարող է ասել, թե ինչու որոշ մարդիկ տեսնում են դրանց,
իսկ ուրիշները՝ ոչ:

Հերմիոնան ձեռք բարձրացրեց:

— Դեհ ասա՛, — ժպտալով նրան դիմեց Հագրիդը:

— Թեստրալներին կարող են տեսնել միայն այն մարդիկ, — ասաց
Հերմիոնան, — ովքեր մահ են տեսել:

— Միանգամայն ճիշտ է, — տխուր հանդիսավորությամբ ասաց
Հագրիդը, — տասը միավոր Գրիֆինդորին: Ուրեմն Թեստրալները...

— Հեմ, հեմ...

Պրոֆեսոր Ամբրիջն էր ժամանել: Նա կանգնած էր Հարրիից քիչ հեռու,
կրկին հագած իր կանաչ թիկնոցն ու կանաչ գլխարկը և ձեռքի մեջ
պատրաստ պահած նոթատախտակը: Հագրիդը, որը դեռ ոչ մի անգամ չէր
լսել Ամբրիջի կեղծ հազը, մտահոգ նայում էր իրեն ամենամոտ կանգնած
Թեստրալին, ակնհայտորեն կասկածելով, որ հենց այդ կենդանին էր հանել
ձայնը:

— Հեմ, հեմ...

— Oh, ողջու՞յն, — ասաց Հագրիդը ժպտալով, երբ վերջապես
հասկացավ, թե որտեղից էր գալիս այդ ձայնը:

— Դուք... ստացե՞լ եք... այն երկտողը... որն առավոտյան... ուղարկել
էի... ձեր... խրճիթը... — հարցրեց Ամբրիջը, այնպես բարձր և հատ-հատ ու
դանդաղ արտասանելով բառերը, ասես դիմում էր մեկին, ով վատ էր լսում
կամ վատ էր հասկանում, — այնտեղ... ես գրել էի... որ գալու եմ... ձեր...
դասը... լսելու...

— Oh, հա՛, — պայծառ ժպտալով ասաց Հագրիդը, — ուրախ եմ, որ
գտաք մեզ: Դեհ ինչպես տեսնում եք... կամ չգիտեմ, արդյոք տեսնու՞մ եք...
Մեր այսօրվա դասը թեստրալներն են...

— Ներեցե՞ք... — շատ բարձր ու դանդաղ ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը,
ափը կլորացրած մոտեցնելով ականջին և խոժոռվելով, — ի՞նչ ասացիք...

Հագրիդը մի քիչ շիռթվեց:

— Եէ՛հ... Թեստրալները, — նույնպես բարձր ասաց նա, — մեծ... ըըմ...
թևավոր ձիեր են... գիտե՞ք...

Նա իր ահռելի ձեռքերը թևերի պես թափ տվեց՝ հույսով լի աչքերով նայելով Ամբրիջին: Պրոֆեսոր Ամբրիջը հոնքերը բարձրացրեց և նոթատախտակի վրա ինչ-որ բան գրելով միանգամայն լսելի մրթմրթաց քթի տակ.

— Հաղորդակցվում է տարրական ժեստերի լեզվով...

— Դեհ, ինչեւ, — ասաց Հագրիդը՝ շրջվելով դեպի դասարանը, և մի փոքր հիասթափված, — ըզմ... ի՞նչ էի ասում...

— Ակնհայտորեն, շատ վատ, կարճաժամկետ հիշողություն ունի... — բարձրածայն մրթմրթաց Ամբրիջը՝ այնպես, որ բոլորը լսեն իր ասածը: Դրաքո Մալֆոյն այնպիսի տեսք ուներ, ասես Ծննդյան տոները ժամանակից մի ամիս շուտ էին եկել: Հերմիոնան, մյուս կողմից կաս-կարմիր էր կտրել զսպված բարկությունից:

— Օհ, հա՛... — ասաց Հագրիդը՝ վախեցած հայացք նետելով Ամբրիջի նոթատախտակին, բայց խիզախորեն շարունակեց, — հա՛... Ես ուզում էի պատմել ձեզ, թե ինչպես է ստացվել, որ մենք Հոգվարթսում թեստրալների մի ամբողջ երամակ ունենք... Հա՛... Ուրեմն, սկզբում մենք մի որձ ունեինք և հինգ էզ... Այս մեկը, — ասաց նա՝ քնքշանքով շոյելով ծառերից առաջինը դուրս եկած ձիու մեջքը, — որի անունը Տենեբրուս է... Իմ սիրելին է... Նա այստեղ Անտառում առաջին ծնված քուռակն է...

— Ոուք... տեղյա՞կ եք... — բարձրածայն հարցրեց Ամբրիջը՝ ընդհատելով նրան, — որ Հրաշագործության... նախարարությունը... թեստրալներին... որակավորել է... որպես... «Վտանգավոր»...

Հարրիի սիրտը քարի պես սուզվեց, բայց Հագրիդը միայն զվարթ ծիծաղեց:

— Թեստրալները վտանգավոր չե՞ն... Հա՛, ճիշտ է, կարող են մի լավ կօճել, եթե միայն ջղայնացնեք...

— Բանության և ցավ պատճառելու գաղափարից ակնհայտ հաձույք է ստանում... — մրթմրթաց Ամբրիջը՝ կրկին ինչ-որ բան խզեցելով իր նոթատախտակի վրա:

— Ո՛չ... Ի՞նչ եք ասում, — ասաց Հագրիդը՝ արդեն մի քիչ անհանգստացած, — ուզում էի ասել... Դեհ, օրինակի համար, շունչն էլ կկծի, եթե հրահրեք.... Բայց թեստրալներն ուղղակի անհիմն վատ հեղինակություն ունեն... մահվան հետ կապված այդ պատմության պատճառով... Որովհետև

մարդիկ նրանց նույնացնում են վատ նախանշանի հետ, մինչդեռ իրականում, լրիվ հակառակն է... բայց մարդիկ դա չեն հասկանում...

Ամբրիջը ոչինչ չպատասխանեց: Նա ավարտեց իր վերջին գրառումը, հետո վեր նայեց Հագրիդին և կրկին շատ բարձր ու դանդաղ և հատ-հատ արտասանելով բառերն ասաց.

— Խնդրում եմ... շարունակե՞ք... դասը... սովորականի պես... Ես... մի քիչ... կքայլեմ... ուսանողների մեջ... — և նա տեղում քայլելու շարժում ցուցադրեց (Մալֆոյը և Փանսի Փարքինսոնը անձայն հրհռում էին՝ մատնացույց անելով շուրջը կանգնած ուսանողներին — և հարցեր... կտամ նրանց...) — նա ձեռքը մոտեցրեց իր կարճ կզակին և մի շարժում արեց, ասես ձեռքով ցույց էր տալիս, թե ինչպես է բերանը բացուխուփ անելու խոսելու ընթացքում:

Հագրիդն անթարթ նայեց նրան՝ ակնհայտորեն չհասկանալով, թե ինչու էր այդ կինը իրեն այնպես պահում, ասես ինքն անհասկացող բթամիտ լիներ: Հերմիոնան բարկությունից հազիվ էր զսպում արցունքները:

— Ախ, դու՛, ջադու՛... Ախ, դու՛ պառա՛վ, չա՛ր ջադու՛... — շշնջում էր նա, մինչ Ամբրիջը մոտենում էր Փանսի Փարքինսոնին, — Ես շատ լավ գիտեմ, թե դու ինչ ես անում... Դու՛, չարողի, մտագար, կեղտոտ ջադու՛...

— Ըըմ... ինչեւ... — ասաց Հագրիդը՝ ակնհայտորեն մեծագույն ջանքերով ձգտելով վերականգնել իր դասի բնականոն ընթացքը, — ուրեմն... թեստրալները... Հա՛... Դե՛հ... Նրանց մասին շատ լավ բաներ կարելի է ասել...

— Դուք կարողանու՞մ եք հասկանալ, պրոֆեսոր Հագրիդի ասածները — զրնգուն ձայնով հարցրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը՝ դիմելով Փանսի Փարքինսոնին:

Ճիշտ Հերմիոնայի պես, Փանսիի աչքերը լցվել էին արցունքներով, բայց դրանք զսպված ծիծաղի արցունքներ էին, և նրա պատասխանը գրեթե անըմբռնելի էր, որովհետև նա մեծագույն ճիգերով փորձում էր զսպել ծիծաղը:

— Ո՛չ... դեհ... որովհետև... երբեմն... դա... նման է մռնչոցի... կամ մրթմրթոցի...

Ամբրիջը կրկին ինչ-որ բան խզեց իր նոթատախտակի վրա: Հագրիդի դեմքի այն մի քանի փոքրիկ հատվածները, որոնք կապտած չէին, հանկարծ

կաս-կարմիր դարձան, բայց նա փորձեց իրեն այնպես պահել, ասես չէր լսել Փանսիի պատասխանը:

— Ը՞մ... իա՛... շատ լավ բաներ կարելի է ասել թեստրալների մասին... Երբ նրանք ընտելացված են, ինչպես այս երամակը, իա՛... Նրանց հետ երբեք չեք մոլորվի... Թեստրալները տեղանքի զարմանալի զգացողություն ունեն... Նրանց ուղղակի պետք է ասել, թե ուր եք ուզում գնալ...

— Իհարկե, ենթադրելով, որ նրանք կարող են հասկանալ քեզ, — բարձրաձայն ասաց Մալֆոյը, և Փանսի Փարքինսոնը պայթեց կարկաչուն հրհռոցով: Պրոֆեսոր Ամբրիջը մեծահոգաբար ժպտաց նրանց և շրջվեց դեպի Նեվիլը:

— Դու կարո՞ղ ես տեսնել թեստրալներին, Լոնգբո՛թոմ, — հարցրեց նա:

Նեվիլը գլխով հաստատեց:

— Ու՞ն մահն ես տեսել, — անտարբեր ձայնով հարցրեց Ամբրիջը:

— Իմ պապի, — պատասխանեց Նեվիլը:

— Եվ ի՞նչ ես կարծում դրանց մասին, — հարցրեց Ամբրիջը՝ իր կարձ ձեռքը թափի տալով ծիերի վրա, որոնք արդեն գրեթե լրիվ կերել էին միսը:

— Ը՞մ, — նյարդայնորեն ասաց Նեվիլը, մեղավոր հայացք զցելով Հագրիդի վրա, — դեհ... դրանք, ը՞մ... սովորական կենդանիներ են...

— Ուսանողները չափազանց ճնշված են, որպեսզի ընդունեն, որ իրենք վախենում են... — մրթմրթաց Ամբրիջը՝ ևս մեկ գրառում անելով նորատախտակի վրա:

— Ո՛չ, — վիատված ասաց Նեվիլը, — ո՛չ, ես չեմ վախենում նրանցից:

— Ամեն ինչ կարգին է, — ասաց Ամբրիջը՝ թվիքացնելով Նեվիլի ուսին, իր կարծիքով շատ կարեկից ու հասկացող ժպիտով, թեև դա Հարրիի աչքին չարախինդ քնծիծաղ էր: — Շատ լավ, Հա՛գրիդ, — ասաց նա՝ կրկին շրջվելով դեպի Հագրիդը և կրկին խոսելով բարձր, դանդաղ ու հատ-հատ արտասանած բառերով. — Կարծում եմ... որ ես... բավականաչափ... տեղեկություններ ունեմ... եզրակացություն անելու համար... Դուք... կստանաք... — (նա ծևացրեց, իբր ինչ-որ բան է վերցնում օդից) — ձեր ստուգայցի... արդյունքները... — (նա մատնացուց արեց իր նորատախտակին), — տասը... օրից... — նա բարձր պահեց իր հաստ ու կարծ մատները, իետո ավելի քան երեսէ մեծ դոդոշի ննան լայն բերանով ժպտաց ու մանրաքայլ հեռացավ՝ կրկին անզուսակ ծիծաղի մեջ զցելով

Մալֆոյին և Փանսի Փարքինստնին: Հերմիոնան կատաղությունից դողում էր, իսկ Նեվիլը շատ շփոթված ու վհատ տեսք ուներ:

— Այդ չար, կեղծարար, այլանդակ, պառավ գարզոյլը, — փորձորկում էր Հերմիոնան կես ժամ անց, մինչ ամրոց էին վերադառնում ձյան մեջ իրենց բացած արահետներով, — չե՞ք հասկանում, թե նրա մտքին ինչ կա... Դա նորից նրա տեսությունն է կես-արյունների մասին ... Նա փորձում է Հագրիդին ինչ-որ բռամիտ ու վայրենի տրոլի պես ներկայացնել, զուտ այն պատճառով, որ նրա մայրը հսկայուիի է եղել... և օ՛հ, ի՞նչ անարդարացի է... այդ դասը իրականում, բոլորովին էլ վատը չէր... Եթե գոնե նորից հրթարիպոչ ուտիձների նման իրեշներ լինեին, դա ուրիշ բան կլիներ, բայց թեստրալները բոլորովին այլ բան են... նույնիսկ կարելի է ասել, որ Հագրիդի չափանիշներով, դրանք իրոք շատ լավն են...

— Ամբողջն ասաց, որ դրանք վտանգավոր են, — հիշեցրեց Ունը:

— Դեհ, ինչպես Հագրիդն էր ասում, դրանք կարող են պաշտպանել իրենց, — անհամբերությամբ ասաց Հերմիոնան, — և ես ենթադրում եմ, որ Գրաբլի-Փլանքի նման ուսուցիչը դրանք անպայման ցույց կտար մեզ ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ներից առաջ, բայց դրանք իրոք շատ հետաքրքիր արարածներ են, համաձայն չե՞ք: Մի՞թե հետաքրքիր չէ, թե ինչպես են որոշ մարդիկ տեսնում դրանց... Երեսեկ ես նույնպես տեսնեի...

— Իրոք կուգենայի՞ր տեսնել, — կամացուկ հարցրեց Հարրին:

Հերմիոնան հանկարծ ասես սարսափից պապանձվեց:

— Oh, Հա՛րի.... Ների՛ր ինձ, խնդրում եմ... Ի՞նչ հիմարն եմ ես... Ո՞չ, իհարկե չէի ուզենա... Ես առանց մտածելու ասացի:

— Ամեն ինչ կարգին է, — արագ ասաց Հարրին, — մի՛ անհանգստացիր...

— Զարմանում եմ, որ այդքան քիչ մարդ կարող է տեսնել դրանց, — ասաց Ունը, — դասարանում երեք հոգի ...

— Հա, Ուի՛զլի, մենք էլ ենք զարմանում, — ասաց մի չարական ձայն: Մալֆոյը, Քրեբը և Գոյլը ձյան մեջ անձայն քայլերով գալիս էին ուղիղ նրանց հետևից, — կարծում ես, եթե տեսած լինեիր, թե ինչպես է մեկնումեկը շունչը վչել, դա կօգնե՞ր քեզ ավելի լավ բռնել Բրդումը:

Մալֆոյը, Քրեբն և Գոյլը ծիծաղից ոռնացին՝ անցնելով նրանց կողքով դեպի ամրոցը, հետո երեքով միասին սկսեցին երգել. «Ուիզլին մեր հերոսն է»: Ունի ականջները ակնթարթորեն կարմրեցին:

— Բանի տեղ մի՛ դիր, ուղղակի բանի տեղ մի՛ դիր դրանց, — հորդորեց Հերմիոնան և իր կախարդական փայտիկը հանելով, կրկին տաք օդ հմայեց, որպեսզի անապակ ձյան մեջ իրենց համար ավելի հեշտ անցում հալեցնի դեպի ջերմոցները տանող ուղղությամբ:

Զ Զ

Դեկտեմբերը եկավ ու իր հետ ավելի շատ ձյուն բերեց և հինգերորդ դասարանցիների համար անտարակոյս տնային աշխատանքների մի սահմանակեցնող ծնեհյուսք: Մյուս կողմից էլ, Ծննդյան տոների մոտենալուն գուգընթաց, Ունի և Հերմիոնայի ավագային պարտականություններն ավելի էին շատանում ու ավելի պատասխանատու էին դառնում: Նրանց կանչել էին վերահսկելու տոների կապակցությամբ ամրոցը հարդարելու գործողությունները («Իսկ դու փորձի՛ր միայն փայլուն թելիկների դրասանգով զարդարել ինչ-որ բան, երբ Փիվզը բռնել է մյուս ծայրից ու ամենայն լրջությամբ փորձում է խեղդել քեզ այդ գրողի տարած դրասանգով», այդ կապակցությամբ Վրդովված բողոքեց Ունը): Նրանք պետք է նաև հետևեին, որ առաջին ու երկրորդ դասարանցիները դասամիջոցներին բակ դուրս չգնան անտանելի սաստկացած ցրտին («Իսկ այդ ճատոները բոլորը մեկի պես հա՛մ հիմար են, հա՛մ լեզվանի, ու դեռ չտեսնված երես առած: Մենք առաջին դասարանում այդքան անդաստիարակ ու թոկից փախած չենք», շարունակում էր բողոքել Ունը): Եվ դրանից բացի նրանք դեռ պետք է Արգուս Ֆիլչի հետ փոխնիվոյն քայլեին միջանցքներով, որը մեծ մտավախություններ ուներ, որ տոներն իրենց ապակողմնորոշիչ ազդեցությունը կունենան ուսանողների վրա՝ իրաշագործական մենամարտերի համաձարակի տեսքով («Նրա սքիբ գլխի մեջ ուղեղի փոխարեն վաղուց չորացած կատվի կղակուտ է», կատաղությամբ ասաց Ունը): Նրանք այնքան գրաղված էին, որ Հերմիոնան նույնիսկ դադարել էր նոր ալփական գլխարկներ հյուսել և մտահոգ բողոքում էր, որ վերջին երեք հատից հետո դեռ ոչ մեկը չի ավարտել:

— Դեռ քանի խեղճ դովլաթ է տառապում ստրկության մեջ՝ ստիպված լինելով այստեղ մնալ Ծննդյան տոներին, միայն գլխարկների պակասության պատճառով:

Հարրին, սիրտ չունեցավ ասելու նրան, որ նրա նախկին հյուսած բոլոր գլխարկները Դոբին է Վերցրել, և ուղղակի գլուխն ավելի ցած կախեց Հրաշագործության պատմության իր հոդվածի վրա: Ամեն դեպքում, նա չէր ուզում մտածել Ծննդյան տոների մասին: Դպրոցական տարիներին առաջին անգամ նա անշափ կուգենար տոներին Հոգվարթսում չլինել: Քվիդիչ խաղալու անարդարացի արգելանքի դարնությունը և Հագրիդին սպառնացող պաշտոնաթողության վտանգի մտահոգությունը ակամա խոր հակակարանք էին ներշնչել նրան ամրոցի նկատմամբ: Միակ բանը, որին նա իրոք սրտանց սպասում էր, դա ԴԱԲ-ի պարապմունքներն էին, իսկ դրանք նույնպես պետք է դադարեցվեին արձակուրդների ժամանակ, քանի որ ԴԱԲ-ի անդամներից գրեթե բոլորը պետք է արձակուրդներին մեկնեին իրենց ծնողների մոտ: Հերմիոնան պետք է գնար իր ծնողների հետ դահուկ քշելու, մի բան որը մեծապես զվարճացրեց Ունին, որն առաջ երբեք չէր լսել, որ մագլները նեղ փայտի երկար կտորներ են ամրացնում ոտքերին ու դրանցով ցած սահում սարերից: Ունը գնալու էր Տոհմառը: Հարրին մի քանի օր տառապեց անորոշ անհարմարության զգացումից, մինչև Ունը վերջապես ի պատասխան նրա հարցի, թե ինչպես է տուն գնալու Ծննդյան տոներին, ասաց

— Բայց դու էլ ես գալու, ես քեզ չի ասե՞լ... Մաման գրել էր դեռ մի քանի շաբաթ առաջ, որ ես քեզ հրավիրեմ մեր տուն:

Հերմիոնան աչքերը ոլորեց հոնքերի տակ, բայց Հարրիի տրամադրությունը բնավ չբարձրացավ: Ծննդյան տոները Տոհմառջում անցկացնելու միտքն իրոք հրաշալի էր, թեև մի քիչ դարնացած մեղքի զգացումով, որ ինքը չի կարողանա տոներին լինել Սիրիուսի հետ: Նա մտածեց, որ գուցե տիկին Ուիզլին իր կնքահորը նույնպես Տոհմառը հրավիրի տոներին, նույնիսկ թեև դժվար թե Դամբլջորը թույլ տար Սիրիուսին դուրս գալ Գրիմոլդ ֆողոցից: սակայն Հարրին կասկածում էր նաև, որ տիկին Ուիզլին կուգենար Սիրիուսին իր տանը տեսնել, քանի որ այդ երկուսն այնքան հաճախ էին գժտվում: Սիրիուսը ոչ մի անգամ չէր կապվել Հարրիի հետ վերջին անգամ կրակի մեջ հայտնվելուց հետո, ու թեև

Հարրին գիտեր, որ Ամբրիջի անդադար հսկողության պայմաններում, առնվազն անշրջահայց կլիներ նրա հետ կապվելու փորձ անելը, նրան բոլորովին դուր չէր գալիս այն միտքը, որ տոներին Սիրիուսը մենակ է լինելու իր մոր հին տանը՝ միայնակ չոր բլիթ ծամելով Կյուսակի հետ:

Հարրին բոլորից շուտ եկավ Ցպահանջ Սենյակ՝ տոներից առաջ ԴԱԲ-ի իրենց վերջին պարապմունքի համար և շատ ուրախացավ, որովհետև, երբ ջահերը լուսավորվեցին, տեսավ, որ Դոբին զարդարել էր սենյակը՝ Ծննդյան տոների կապակցությամբ: Նա համոզված էր, որ դա հենց դովլաթի գործն էր, որովհետև ուրիշ ոչ մեկի մտքով չէր անցնի առաստաղից հարյուր ոսկե գունդ կախել, յուրաքանչյուրի վրա շողացող Հարրիի դեմքերով և տակն էլ “Happy Christmas” հասարակ տոնական շնորհավորանքի փոխարեն գրված. “Հարրի Քրիստոնաս”.

Հազիվ էր Հարրին հասցրել ցած իջեցնել վերջին գունդը, երբ դուռը ճռալով բացվեց և Լունա Լավգուդը ներս մտավ, ինչպես միշտ ցրված ու երազկոտ տեսքով:

— Ողջու՞յն, — անորոշ ասաց նա, շուրջը նայելով սենյակի հարդարանքի մնացորդներին: — ի՞նչ լավ է ստացվել, դու՞ ես հարդարել սենյակը:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — Դոբին է արել, տնային ալֆերից մեկը:

— Ճոգո՞մ... — երազկոտ ասաց Լունան՝ մատնացույց անելով սպիտակ հատապտուղներով ճոգոմի ճյուղերի մեջ փունջը, որը կախված էր առաստաղից գրեթե Հարրիի գլխավերևում: Հարրին շտապեց հեռու ցատկել ճոգոմի փնջի տակից, հիշելով ծննդյան տոների ժամանակ ճոգոմի փնջի տակ հայտնված աղջիկների ու տղաների համբուրվելու իին անգլիական սովորության մասին:

— Ճիշտ ես վախենում, — մեծագույն լրջությամբ ասաց Լունան, — ամենայն հավանականությամբ հիմա այնտեղ մի մեծ խումբ նարդուներ են դարանակալել:

Այդ պահին ներս մտան Անջելինան, Քեթին և Ալիսիան, ու Հարրին ժամանակ չունեցավ հարցնելու, թե նարդուներն ի՞նչ են: Բոլոր երեքն էլ շնչառար էին ու մրսած:

— Դեհ, — առանց ոգևորության ասաց Անջելինան՝ թիկնոցը հանելով ու նետելով դեպի սենյակի անկյուններից մեկը, — Վերջապես մենք քեզ փոխարինող գտանք:

— Ինձ փոխարինո՞ղ... — չհասկանալով նրա ասածի իմաստը կրկնեց Հարրին:

— Քեզ, Ֆրեդին ու Ջորջին, — անհամբերությամբ ասաց նա, — մենք իհմա ուրիշ Որսորդ ունենք:

— Ո՞վ... — արագ հարցրեց Հարրին:

— Զինի Ուիզլին, — պատասխանեց Քեթին:

Հարրիի ծնոտը կախ ընկավ:

— Հա՛, գիտեմ, — ասաց Անջելինան՝ հանելով իր կախարդական փայտիկը և մարզելով ձեռքը, — բայց նա իրոք բավականին լավ է խաղում: Քեզ հետ իհարկե չի կարելի համեմատել, — ավելացրեց նա մի խեթ հայացք գցելով նրա վրա, — բայց դեհ քանի որ արդեն քեզ չունենք...

Հարրին շրթունքը կծեց, որպեսզի չպատասխանի, որ դա իր մեղքը չէ, և որ միթե Անջելինան գեթ մեկ վայրկյան կասկած ունի, որ ինքը նրանից հարյուր անգամ ավելի շատ չի ցավում, որ իրեն հեռացրել են թիմից:

— Իսկ Պաշտպաննե՞րը... — հարցրեց նա՝ ձգտելով ձայնը հանդարտ պահել:

— Ենդրյու Կիրկը, — ասաց Ալիսիան առանց ոգևորության, — և Զեք Սլովիերը: Ոչ մեկն էլ իհարկե փայլուն չի խաղում, բայց համեմատած փորձին եկած մյուս բոլոր ապուշների հետ...

Այդ պահին Ռոնը, Հերմիոնան ու Նեվիլը ներս մտան և Հարրիին ծայրահեղ ընկճող խոսակցությունը ավարտվեց, իսկ հինգ րոպե անց սենյակն այնքան մարդաշատ դարձավ, որ Հարրին այլևս ժամանակ չուներ նկատելու Անջելինայի կծու, կշտամբական հայացքները:

— Օ-քեյ, — ասաց նա՝ կոչ անելով բոլորին մի շրջան կազմել, — Ես կարծում եմ, որ այս երեկո մենք ուղղակի կկրկնենք այն ամենը ինչ պարապել ենք մինչև օրս, որովհետև մինչև արձակուրդները սա մեր վերջին պարապմունքն է, և իմաստ չունի որևէ նոր բան սկսել երեք շաբաթ ընդմիջումից առաջ:

— Ուրեմն մենք ոչ մի նոր բան չե՞նք անելու, — բավականին բարձր դժողոհ շշուկով ասաց Զաքարիա Սմիթը, այնպես, որ բոլորը լսեցին, — Եթե իմանայի, չէի գա:

— Մենք բոլորս շատ ենք ցավում, որ Հարրին քեզ նախապես չէր զգուշացրել այդ մասին, — բարձր ասաց Ֆրեդը:

Մի քանիսը քթի տակ ծիծաղեցին: Հարրին նկատեց, որ Չոն նույնպես ծիծաղեց, և մի անժանոթ խլրտոց անցավ նրա ստամոքսով, ասես աստիճաններով իջնելիս ոտքը մեկի փոխարեն երկու աստիճան ցած էր գցել:

— Եկեք պարապենք զույգերով, — ասաց Հարրին, — Եկեք սկսենք Փայտացնող հմայանքից, պարապենք տասը րոպե, իետո կփռենք բարձերն ու նորից կկրկնենք Շշմեցնող հմայանքը:

Բոլորը հնազանդորեն բաժանվեցին զույգերի: Հարրին ինչպես միշտ զույգ կանգնեց Նեվիլի հետ, և շուտով սենյակը լցվեց տարբեր կողմերից զրնգուն ինչող «Իմփեղիմենտա» գոչերով: Հետո մարդիկ մեկ-երկու րոպե մնում էին սառած կանգնած տեղում, ինչի ընթացքում զուգընկերոջը մնում էր միայն աննպատակ շուրջը նայել՝ դիտելով մյուս զույգերի մարզումը, իետո նորից էին կենդանանում և իրենց հերթին կատարում հմայանքը:

Նեվիլին անհնար էր ճանաչել: Քիչ անց, երբ Հարրին արդեն երրորդ անգամ հետ եկավ քարացած վիճակից, նա խնդրեց Նեվիլին միանալ Ռոնին և Հերմիոնային ու ինքը սկսեց քայլել սենյակով ու դիտել մյուսներին: Երբ նա անցնում էր Չոյի կողքով, աղջիկը ժպտաց նրան, և Հարրին մեծագույն դժվարությամբ զսպեց նրա կողքով ևս մի քանի անգամ անցնելու գայթակղությունը:

Տասը րոպե Փայտացնող հմայանքը պարապելուց հետո, նրանք բարձերը փրեցին հատակին և սկսեցին կրկնել Շշմեցնող հմայանքը: Տեղը սենյակում բավականին քիչ էր, որպեսզի բոլորը միասին կատարեին այդ վարժությունը, ուստի խմբի կեսը դիտում էր մյուսին, իետո տեղերով փոխվում էին:

Հարրին ուղղակի ուրչում էր հպարտությունից՝ դիտելով մյուսներին: Ճիշտ է, Նեվիլը քարացրեց Փաղմա Փաթիլին, ոչ թե Դինին, ում վրա նշան էր բռնել, բայց այս անգամ շատ ավելի մոտ էր իր նշանակետին, քան սովորաբար, և բոլոր մյուսները նույնպես նկատելի առաջընթաց ունեին:

Մեկ ժամ անց Հարրին կոչ արեց դադար տալ:

— Դուք բոլորդ իրոք մեծ առաջընթաց ունեք, — ասաց նա՝ բավարարված ժպտալով, — Երբ արձակուրդներից վերադառնանք, կսկսենք ավելի լուրջ բաներ պարապել, նույնիսկ երկի փորձենք Պատրոնուսը:

Ոգևծության մրմունջ անցավ բոլորի միջով: Սենյակը սկսեց դատարկվել, մինչ բոլորը սովորականի պես հեռանում էին զույգ-զույգ կամ երեք-երեք: Շատերը զնալուց առաջ Հարիին ուրախ Ծննդյան տոներ էին մաղթում: Շատ լավ տրամադրությամբ նա Ռոնի և Հերմիոնայի օգնությմաք հավաքեց բարձերն ու հավասեր դարսեց սենյակի անկյունում: Ռոնը և Հերմիոնան նրանից առաջ դուրս եկան: Հարիին մի փոքր ոտքը կախ գցեց, որովհետև Չոն դեռ չէր գնացել, և նա հույս ուներ «Քեզ ուրախ Ծննդյան տոներ» մաղթանք լսել նրանից:

— Ո՞չ, դու գնա՛, — լսեց նա Չոյի ծայնը՝ ուղղված իր ընկերուիի Մարիետային, և Հարիի սիրտն ուրախությունից վեր ցատկեց ու հասավ աղամախնձորին:

Նա ձևացրեց իբր ուղղում էր բարձերի շարքը և միանգամայն համոզված էր, որ իրենք լրիվ մենակ էին մնացել սենյակում, բայց սպասում էր, որ Չոն ինքն առաջինը խոսի: Դրա փոխարեն նա մի ուժեղ ֆսոց լսեց:

Արագ շրջվելով նա տեսավ Չոյին՝ կանգնած ուղիղ սենյակի մեջտեղում, արցունքներով ողողված դեմքով:

— Ի՞նչ եղավ...

Հարիին չգիտեր ինչ աներ: Չոն սենյակի մեջտեղում կանգնած լուռ լաց էր լինում:

— Ի՞նչ է պատահել, — տարակուսած հարցրեց նա:

Չոն գլուխը թափ տվեց ու թեքով սրբեց արցունքները:

— Ների՞ր... — ասաց նա վիատ ծայնով, — կարծում եմ, որ պատճառը մեր այս պարապմունքներն են... Ես երբեմն մտածում եմ... գուցե նա դեռ ողջ լիներ, եթե միայն սովորած լիներ այս ամենը:

Հարիի սիրտը հետ սուզվեց՝ ավելի ցած ընկնելով իր սովորական տեղից և կանգ առավ միայն հասնելով պորտին: Նա պետք է իմանար, որ այդպես է լինելու: Չոն ուզում էր խոսել Սեդրիկի մասին:

— Նա գիտեր այս ամենը, — մօայլ ասաց Հարիին, — նրա մոտ ամեն ինչ իրոք շատ լավ էր ստացվում, այլապես նա երբեք չէր հասնի լաբիրինթոսի վերջին, բայց եթե Վոլդեմորթն ուզում է սպանել մեկին, ապա դրանից փրկություն չկա:

Չոն զկրտաց Վոլդեմորթի անվան վրա, բայց շարունակեց անթարթ նայել Հարիին:

— Բայց դու փրկվեցիր, երբ դեռ փոքր երեխա էիր, — շատ ցածր ասաց նա:

— Հա՛, ձիշտ է, — հոգնած ասաց Հարրին՝ շարժվելով դեպի դուռը, — բայց ո՞չ ես գիտեմ, թե ինչու, ո՞չ էլ ուրիշ որևէ մեկը, ուստի դա հպարտության առիթ չի տալիս ինձ:

— Օհ, մի՛ գնա, — ասաց Զոն, կրկին լացակումած, — ների՛ր ինձ, իրոք, որ այսպես հուզվեցի: Ես չէի ուզում...

Նա կրկին զկրտաց: Նա շատ գեղեցիկ էր նույնիսկ կարմրած և ուռած աչքերով: Հարրին իրեն ծայրահեղ թշվար զգաց: Կատարյալ երանության համար իրեն ընդամենը մի «Ուրախ Ծննդյան տոներ»-ն էլ կրավարարեր:

— Ես գիտեմ, թե որքան ծանր է քեզ համար, — ասաց Զոն՝ կրկին թեքով սրբելով արցունքները, — Ես այստեղ կանգնած հիշում եմ Սեղրիկին, մինչդեռ դու տեսել ես նրա մահը: Երկի դու ամենից շատ կուզենայիր մոռանալ այդ մասին:

Հարրին չառարկեց: Դա իրոք այդպես էր, բայց նա համարձակություն չուներ բարձրաձայն ասելու դա:

— Դու իսկականից շատ լավ ուսուցիչ ես, գիտե՞ս, — ասաց Զոն՝ ժպտալով խոնավ աչքերով, — Ես առաջ երբեք չեմ կարողացել որևէ բան քարացնել:

— Շնորհակալություն, — ամաչկոտ ասաց Հարրին:

Մի երկար պահ նրանք լուր նայեցին միմյանց: Հարրին զգաց, որ պատրաստ է դուրս փախչել սենյակից և, միևնույն ժամանակ, քացարձակապես անկարող է տեղից շարժվել:

— Ճոգոնը, — կամացուկ ասաց Զոն՝ մատնացուց անելով առաստաղը իրենց գլխավերենում:

— Հա՛, — ասաց Հարրին անասելի չորացած բերանով, — թեև այն հաստատ լի է նարդուներով:

— Նարդուներն ի՞նչ են:

— Գաղափար չունեմ, — ասաց Հարրին: Զոն մոտեցել էր նրան: Հարրիի ուղեղը կարծես քարացած լիներ, — դու պետք է հարցնես Լուսնոտ Լունային, եթե ուզում ես իմանալ:

Զոն ծիծաղելի ծայն հանեց՝ կես հեկեկոց, կես փոթկոց: Նա նույնիսկ ավելի էր մոտեցել: Հարրին կարող էր անգամ հաշվել նրա քԹի պեպենները:

— Դու ինձ իրոք դուր ես գալիս, Հա՛րի:

Իսկ Հարրին լրիվ կորցրել էր մտածելու կարողությունը: Ինչ-որ անժանոք զգացում ոտքից գլուխ պարուրել էր նրան՝ անդամալուժելով ձեռքերը, ոտքերը, ուղեղը:

Չոն շատ ավելի մոտ էր: Հարրին տեսնում էր նրա թարթիչներից կախված արցունքի փոքրիկ կաթիլները:

Հարրին ընդհանուր սենյակ վերադարձավ կես ժամ անց և Հերմիոնային ու Ռոնին գտավ սովորականի պես բուխարու առաջ նստած: Գրեթե բոլոր մյուսները գնացել էին քնելու: Հերմիոնան մի շատ երկար նամակ էր գրում: Նա արդեն կես կապ մագաղաթ էր լցրել, որը կախվել էր սեղանի ծայրից: Ռոնը փորի վրա պառկած էր բուխարու առաջ փուված կարպետին և փորձում էր ավարտել Կերպափոխության իր տնային աշխատանքը:

— Ինչո՞ւ այսքան ուշացար, — հարցրեց նա, երբ Հարրին սուզվեց Հերմիոնայի կողքի բազկաթուի մեջ:

Հարրին չպատասխանեց: Նա խորագույն ցնցումի մեջ էր: Նրա կեսը բուռն ցանկությամբ ուզում էր պատմել Ռոնին ու Հերմիոնային, թե ինչ էր պատահել քիչ առաջ, բայց մյուս կեսն ուզում էր այդ գաղտնիքն իր մեջ պահել մինչև գերեզման:

— Դու լա՞վ ես, Հա՛րի, — հարցրեց Հերմիոնան՝ գլուխը կախ հայացքը բարձրացնելով նրա վրա:

Հարրին անորոշ ուսերը թոթվեց: Իրականում նա նույնիսկ չգիտեր, ինքը լավ էր, թե՝ ոչ:

— Ի՞նչ կա... — հարցրեց Ռոնը՝ արմունկների վրա բարձրանալով գետնից, որպեսզի ավելի լավ տեսնի Հարրիին, — բան է պատահե՞լ...

Հարրին պատկերացում չուներ, թե ինչպես է սկսելու պատմել նրանց, և դեռ համոզված էլ չէր արդյոք ուզում էր իրականում պատմել նրանց: Ճիշտ այն պահին, երբ նա վերջապես հաստատ որոշեց ոչինչ չպատմել, Հերմիոնան նախաձեռնությունն իր ձեռքը վերցրեց:

— Չոն էր, չէ՞... — հարցրեց նա շատ գործնական տոնով, — նա քեզ մենակ բռնեցրեց պարապնունքից հետո, չէ՞...

Աննկարագրելի գարմացած Հարրին գլխով արեց: Ռոնը քթի տակ ծիծաղեց ու անմիջապես լրեց՝ իր վրա բռնելով Հերմիոնայի սաստող հայացքը:

— Դեհ... ի՞նչ էր ուզում քեզնից, — հարցրեց նա, ծևական առօրեական տոնով:

— Նա... — սկսեց Հարրին, բավականին խռպոտած ձայնով, հետո հազար ու կրկին փորձեց, — նա... ըըմ...

— Համբուրվեցի՞ք... — կարծ հարցրեց Հերմիոնան:

Ունը այնքան արագ նստեց տեղում, որ իր թանաքամանը գլորեց կարպետի վրա: Բոլորովին ուշադրություն չդարձնելով հետևանքներին, նա անկուշտ, անթարթ հայացքով նայեց Հարրիին:

— Հա՞... — հարցրեց նա:

Հարրին նայեց մե՛կ Ունի հետաքրքրված ու ոգևորված դեմքին, մե՛կ թեթևակի խոժոր արտահայտությամբ Հերմիոնային և գլխով արեց:

— Հաա...

Ունը բռունցքով մի հաղթական շարժում արեց և սկսեց սրտանց որոտածայն իրիօալ, ինչից մի քանի ամաչկոտ երկրորդ դասարանցիներ վեր ցատկեցին պատուհանի մոտ նստած տեղերից: Մի դժկամ ժպիտ ծաղկեց Հարրիի երեսին, մինչ նա դիտում էր Ունի ոգևորված պտույտները բուխարու առաջ փռված կարպետի վրա:

Հերմիոնան խոր զզվանքով լի մի հայացք նետեց Ունին և վերադարձավ իր նամակին:

— Հետո՞... — վերջապես ասաց Ունը, գետնից վեր նայելով Հարրիին,
— ինչի՞ նման էր...

Հարրին պատասխանելուց առաջ մի պահ մտածեց:

— Թաց էր, — անկեղծորեն խոստովանեց նա:

Ունը այնպիսի ձայն հանեց, որը կարող էր միանգամայն և՝ զմայլանք նշանակել, և՝ զզվանք, դժվար էր ասել:

— Որովհետև նա լաց էր լինում, — դժկամությամբ շարունակեց Հարրին:

— Օ՛հ, — ասաց Ունը, մի փոքր խամրած ժպիտով, — դու այդքան վա՞տ ես համբուրվում:

— Զգիտե՛մ, — պատասխանեց Հարրին, որն այդ մասին դեռ չէր մտածել, և անմիջապես անհանգստացավ, — գուցե իրո՞ք այդպես է...

— Իհարկե այդպես չէ, — ցրված ասաց Հերմիոնան՝ շարունակելով արագ գրել:

— Իսկ դու որտեղի՞ց գիտես, — շատ կտրուկ հարցրեց Ունը:

— Որովհետև Չոն վերջին օրերին գրեթե միշտ է լաց լինում, — անորոշ ասաց Հերմիոնան, — նա լաց է լինում ձաշի ընդմիջումներին, զուգարաններում, ամենուրեք, որտեղ դուք նրան չեք տեսնում:

— Համբուրվելուց հետո հիմա նրա տրամադրությունը կբարձրանա, — շարունակելով ինքնազոհ ժպտալ ասաց Ռոնը:

— Ռո՞ն, — արժանապատվությամբ լի ծայնով ասաց Հերմիոնան՝ գրչափետուրի ծայրը թաթախելով թանաքամանի մեջ, — դու ամենահաստագլուխ կոտոշի մեկն ես, ում ես դժբախտություն եմ ունեցել երբեք ճանաչել իմ կյանքում:

— Այսինքն, ի՞նչ ես ուզում ասել... — անկեղծ վրդովմունքով բողոքեց Ռոնը, — այդ ո՞վ է լաց լինում համբուրվելիս:

— Հա՛, — համաձայնեց Հարրին մի քիչ հուսահատ տարակուսանքով, — ո՞վ...

Հերմիոնան գրեթե խղճահարության արտահայտությամբ երկար նայեց նրանց երկուսին:

— Միթե չեք հասկանում, թե ի՞նչ է զգում Չոն այս պահին, — հարցրեց նա:

— Ո՞չ, — միասին պատասխանեցին Հարրին ու Ռոնը:

Հերմիոնան ծանր հոգոց հանեց ու ցած դրեց իր գրչափետուրը:

— Դեհ, անկասկած նա շատ տխուր է Սեդրիկի մահվան պատճառով: Դրանից բացի, ենթադրում եմ, որ նա շփոթված է, որովհետև նա հավանում էր Սեդրիկին, իսկ հիմա հավանում է Հարրիին, և նա չի կարողանում հասկանալ, թե ումն է ավելի շատ հավանում: Եվ այդ ամենին ավելացրած նաև այն, որ նա իրեն մեղավոր է զգում, մտածելով, որ ինքը դավաճանում է Սեդրիկի հիշատակին՝ համբուրվելով Հարրիի հետ, և նա նաև խորապես անհանգստացած է, թե ուրիշներն ինչ կասեն իր մասին, եթե նա սկսի հանդիպել Հարրիի հետ: Եվ, անենայն հավանականությամբ, նա հիմա չի հասկանում նույնիսկ, թե ինչ է զգում Հարրիի նկատմամբ, որովհետև հենց նա է եղել Սեդրիկի հետ, Սեդրիկի մահվան պահին, և այդ ամենը շատ խառն է ու ցավագին: Օհ, և դրան էլ գումարած, որ նա վախենում է, որ իրեն հեռացնելու են Ռեյվենքլոյի քվիդիչի թիմից, որովհետև նա վերջերս շատ վատ է խաղում:

Մյուս երկուսը երկար, ապշահար լուր մնացին, և վերջապես Ռոնը ասաց.

— Մի մարդ չի կարող այդ ամենը միանգամից զգալ... թե չէ ուղղակի կպայթի:

— Դեհ, միայն այն պատճառով, որ քո սեփական զգացմունքայնության տարողությունը կբավարարվի ընդամենը մեկ թեյի գդալով, դա դեռ չի նշանակում, որ բոլորը քեզ պես են, — ջգրոտ ասաց Հերմիոնան՝ կրկին վերցնելով գրչափետուրը:

— Նա ինքը սկսեց... — ասաց Հարրին, — ես ոչինչ չեի անի... Նա ինքը մոտեցավ ինձ... Հետո նա ուղղակի լաց էր լինում ինձ վրա... Ես չգիտեի ինչ անեմ...

— Ինքդ քեզ մի՛ մեղադրի, ընկեր, — ասաց Ունը՝ տագնապելով անգամ այդ մտքից:

— Դու պետք է պարզապես սիրալիր լինեիր նրա հետ, — ասաց Հերմիոնան՝ մտահոգ վեր նայելով, — դու նրա հետ կոպիտ չես եղել, չէ՞...

— Դեհ, — ասաց Հարրին՝ զգալով որ դեմքը շառագունում է տհած շերմությունից, — ես դեհ... ձեռքս դրեցի նրա ուսին... մի քիչ...

Հերմիոնան այնպիսի տեսք ուներ, ասես մեծագույն դժվարությամբ զսպում էր աչքերը հոնքերի տակ ոլորելու ցանկությունը:

— Դեհ, վաստ չէ, թերևս... Կարող էր և ավելի վաստ լինել, — ասաց նա, — դու նրա հետ հանդիպելու՞ ես:

— Բայց ես, այսպես թե այնպես, պետք է հանդիպեմ նրան, չէ՞... — ասաց Հարրին: — Մենք ի վերջո ԴԱԲ-ի պարապմունքներ ունենք:

— Դու գիտես, թե ես ինչ էի ուզում ասել, — անհամբերությամբ նրա խոսքը կտրեց Հերմիոնան:

Հարրին ոչինչ չասաց: Հերմիոնայի բառերը սարսափեցնող հնարավորությունների մի ամբողջ նոր տեսականի բացեցին նրա առաջ: Նա փորձեց պատկերացնել, թե ինչպես է ինքը Չոյի հետ միասին ինչ-որ տեղ գնում, գուցե Հոգսմիդ, օրինակի համար, և ժամեր շարունակ միայնակ մնում նրա հետ: Անշուշտ այդ օրը կատարվածից հետո նա պետք է Չոյին ինչ-որ տեղ հրավիրի: Այդ մտքից միայն նրա ստամոքսը ցավագին ձմլվեց:

— Օհ, լավ, — անորոշ ասաց Հերմիոնան՝ կրկին խորասուզվելով իր նամակի մեջ, դու դեռ շատ հնարավորություններ կունենաս նրան որևէ տեղ հրավիրելու համար:

— Իսկ եթե նա չի ուզում նրան որևէ տեղ հրավիրել, — հարցրեց Ռոնը, որն ուշիուշով հետևում էր Հարրիի դեմքի փոփոխություններին՝ իր համար անսովոր խորաթափանց արտահայտությամբ:

— Հիմար մի եղի՞ր, — կրկին ցրված ասաց Հերմիոնան, — Հարրին շատ վաղուցվանից է հավանում Չոյին, չէ՞ Հա՛րրի...

Հարրին չպատասխանեց: Այո՛, նա շատ վաղուցվանից էր հավանում Չոյին, բայց ամեն անգամ, երբ պատկերացրել էր իրենց երկուսին միասին, նա Չոյին տեսել էր միայն ուրախ ու երջանիկ, և երբեք չէր պատկերացրել նրան իր ուսին անմիտաբ արցունքներ թափելիս:

— Ու՞ն ես գրում այդ վեպը... — հարցրեց Ռոնը Հերմիոնային՝ փորձելով մի բան կարդալ արդեն հատակին հասած մագաղաթի վրա: Հերմիոնան մագաղաթի ծայրը արագ վեր բարձրացրեց նրա տեսանելիության դաշտից:

— Վիկտորին:

— Կրամի՞ն...

— Քանի՞ ուրիշ Վիկտորների ենք ձանաչում մենք:

Ռոնը ոչինչ չասաց, բայց միանգամից դժգոհ տեսք ընդունեց: Եվս քսան րոպե մնացին լուր նստած: Ռոնը մերթընդմերթ անհամբեր փնչացնում էր ու գրածը ջնջում, փորձելով ավարտել իր Կերպափոխության շարադրությունը: Հերմիոնան շարունակեց գրել մինչև հասավ մագաղաթի վերջին, հետո զգուշությամբ ոլորեց այն և կնքեց: Իսկ Հարրին նայում էր ուղիղ կրակի մեջ՝ ամենից շատ ցանկանալով, որ Սիրիուսի գլուխը հայտնվի կրակի մեջ և գոնե մի խորհուրդ տա իրեն աղջիկների մասին: Բայց կրակը հետզհետե մարում էր, և թեժ կարմիր փայտի կտորները կամաց-կամաց ածխանում էին: Վերջապես իր շուրջը նայելով, Հարրին տեսավ, որ իրենք ինչպես միշտ վերջինն էին մնացել ընդահնուր սենյակում:

— Դեհ լավ, բարի գիշեր, — հորանջելով ասաց Հերմիոնան և ուղղվեց դեպի աղջիկների ննջարան տանող աստիճանները:

— Կարո՞ղ ես ասել, թե նա ինչ է տեսնում Կրամի մեջ, — հարցրեց Ռոնը, մինչ երկուսով բարձրանում էին դեպի տղաների ննջարանը:

— Դեհ, — ասաց Հարրին մի փոքր մտածելուց հետո, — ենթադրում եմ, որ նա ավելի մեծ է տարիքով, ի վերջո... և հետո նա քվիդիչի միջազգային խաղացող է:

— Հա՛, բայց դրանից բացի, — խորապես վրդովված ասաց Ռոնը, — ուզում եմ ասել, դրանից բացի նա մի մրթոշ, անհետաքրքիր ապուշի մեկն է, ուրիշ ոչինչ...

— Հա՛, ձիշտ ես ասում, մի քիչ մրթոշ է, — համաձայնեց Հարրին, որի մտքերը դեռ Չոյի հետ էին:

Նրանք լուր հանեցին պարեգոտները և հազան գիշերազգեստները: Դինը, Շեյմոսը և Նեվիլն արդեն քնած էին: Հարրին ակնոցը դրեց մահճակալի կողքի փոքր սեղանիկի վրա և մտավ անկողին, բայց ամպիովանու վարագույրները չքաշեց, փոխարենը շարունակեց նայել Նեվիլի մահճակալի կողքի պատուհանից երևացող մի կտոր աստղաշատ երկնքին: Եթե միայն անցած գիշեր նույն ժամին իմացած լիներ, որ քսանչորս ժամ անց պիտի ինքը համբուրվի Չո Չանգի հետ...

— Բարի գիշեր, — մրթմրթաց Ռոնը՝ ինչ-որ տեղ աջից:

— Բարի գիշեր, — պատասխանեց Հարրին:

Գուցե հաջորդ անգամ, եթե միայն հաջորդ անգամը լինի, նա մի քիչ ավելի երջանիկ կլինի: Ինքը պետք է նրան որևէ տեղ հրավիրեր: Նա երևի սպասում էր, որ ինքն այդպես էլ կանի, և հիմա գուցե բարկացած է իր վրա, կամ գուցե անկողնում պառկած դեռ լաց է լինում Սեդրիկի համար: Հարրին չգիտեր, ինչ մտածեր: Հերմիոնայի բացատրությունից ամեն ինչ միայն ավելի էր բարդանում:

Այ, թե ինչ պետք է մեզ սովորեցնեն այստեղ, մտածեց նա՝ շրջվելով մյուս կողմի վրա, թե ինչպես են աշխատում աղջիկների ուղեղները: Դա ամեն դեպքում շատ ավելի օգտակար կլիներ, քան Բախտագուշակությունը:

Նեվիլը հանդարտ ֆսսացնում էր քնի մեջ: Դրսում գիշերային մթության մեջ ինչ-որ տեղ մի բու վայեց:

Հարրին երազ էր տեսնում: Նա կարծես կրկին ԴԱԲ-ի պարապմունքների սենյակում էր: Չոն մեղադրում էր նրան, իբր ինքը կեղծ պատրվակով իրեն խաբել բերել է այդտեղ, նա ասում էր, իբր Հարրին իրեն շոկոլադե գորտերի հարյուր հիսուն քարտ է խոստացել, այն բանի համար, որ ինքը Հարրիի հետ գար այդ սենյակը: Հարրին բողոքում էր: Չոն գոռաց. «Սեդրիկն ինձ շոկոլադե գորտերի հարյուրավոր քարտեր է տվել, նայի՞ր...» և նա իր պարեգոտի ներսի գրանից տրցակներով քարտեր հանեց ու բարձր նետեց օդի մեջ: Հետո Չոն դարձավ Հերմիոնան, որն ասաց. «Դու խոստացել էիր

նրան, ինքո՞ւ էլ շատ լավ գիտես այդ մասին, Հա՛րիի: Կարծում եմ, որ լավ կանես նրան մի ուրիշ բան տաս դրա փոխարեն, գուցե Հրացո՞լքո՞ւ տաս...», և Հարրին բողոքում էր, որ ինքը չէր կարող Չոյին տալ իր Հրացոլքը, որովհետև այն Ամբրիջի մոտ էր, և ամեն դեպքում, այդ ամենը ուղղակի ծիծաղելի էր, նա ԴԱԲ-ի պարապմունքների սենյակ եկել էր միայն Ծննդյան Տոնի ծառի վրայից Դորիի գլխի նման գնդերը հավաքելու համար:

Հանկարծ երազը փոխվեց:

Հանկարծ նա զգաց, որ իր մարմինը ուժեղ է, ձկուն և ողորկ: Նա ճախրելով կամ սողալով անցավ փայլուն մետաղյա ձաղերի միջով, մութ սառը քարի վրայով: Զգիտես ինչու նա փորի վրա պառկած էր քարե հատակին: Շուրջը մութ էր, բայց նա ամեն ինչ պարզ տեսնում էր՝ ողողված տարօրինակ փոփոխվող գույներով: Նա գլուխը շրջեց: Առաջին հայացքից առջևում ընկած միջանցքը դատարկ էր: Բայց ո՞չ, առջևում հատակին ինչ-որ մարդ կար նստած: Մարդը կարծես ննջում էր, և նրա ծնոտը կախ էր ընկած կրծքի վրա: Նրա մարմնի ուրվագիծը շողշողում էր մթության մեջ:

Հարրին հանեց լեզուն և օդի մեջ համտեսեց մարդու հոտը: Մարդը ողջ էր, բայց կիսաքրուն, նստած էր միջանցքի ծայրում գտնվող մի դռան առաջ:

Հարրին անզուսաց ցանկություն ուներ կծելու այդ մարդուն: Բայց նա գիտեր, որ պետք է տիրապետեր իր ցանկությունները, որովհետև ավելի կարևոր գործ ուներ այդտեղ:

Բայց մարդը շարժվեց: Մի արծաթագույն թիկնոց ցած ընկավ նրա ոտքերի տակ, երբ մարդը ոտքի ցատկեց: Հարրին իր վրա խոյացած տեսավ մարդու դողդոջուն աղոտ ուրվագիծը, ու մարդու կախարդական փայտիկը, որը նա հանեց գոտու տակից: Նա այլևս ելք չուներ: Նա հետ ձգվեց ու վեր բարձրացավ հատակից և առաջ նետվելով կծեց մարդուն մեկ, երկու, երեք անգամ՝ իր մեծ ժանիքները խրելով նրա մսի մեջ, ու իր ծնոտների տակ զգալով նրա կողերի ձրթճրթոցը, ու համտեսելով մարդու տաք արյունը իր բերանի մեջ:

Մարդը ցավից գոռաց, հետո հանկարծ լոեց: Մարդը հետ ընկավ պատի վրա և ցած սահեց գետնին՝ արյուն ցանելով իր շուրջը հատակի ու պատ վրա:

Հարրիի ճակատը սարսափելի ցավում էր, այնպես էր ցավում, ասես հրես-հրես պիտի պայթեր:

— Հա՞րի... Հա՞րի...

Նա աչքերը բաց արեց: Ամբողջ մարմինը ոտքից գլուխ ծածկված էր սառը քրտինքով, սավանները ոլորված էին մարմնի շուրջը զսպաշապիկի պես: Ճակատն այնպես էր ցավում, ասես շիկացած երկաթի ձողով խարանված լիներ:

— Հա՞րի...

Ունը կանգնած էր նրա առաջ ծայրահեռ վախեցած տեսքով: Նրա հետևում, Հարրիի մահճակալի ոտքերի մոտ կանգնած էին մյուսները: Հարրին երկու ձեռքով բռնեց գլուխը: Ցավն ուղղակի կուրացնում էր: Նա գլորվեց կողքի վրա ու սկսեց փսխել հատակին:

— Նա կարծես իսկականից իիվանդ է, — ասաց մի վախեցած ձայն, — որևի մեկին չկանչե՞նք...

— Հա՞րի... Հա՞րի...

Նա պետք է շտապ ասեր Ունին, դա շատ կարևոր էր: Շնչասպառ լինելով և օդ կուլ տալով Հարրին ստիպեց իրեն ուղիղ նստել անկողնու մեջ: Ցավից գրեթե ոչինչ չէր տեսնում:

— Հայրի՝ կոդակում... — շնչասպառ ասաց նա, — հայրիկիդ վրա հարձակվե՞լ են...

— Ի՞նչ, — ոչինչ չհասկանալով ասաց Ունը:

— Հայրի՝ կոդակում... Հայրիկիդ հոշոտել են... Նրան լուրջ վտանգ է սպառնում... Նա շատ արյուն է կորցնում...

— Ես գնում եմ օգնության հետևից, — ասաց նույն վախեցած ձայնը, և Հարրին հեռացող ոտնաձայներ լսեց:

— Հա՞րի, ընկերու, — չիմանալով ինչ անել, ասաց Ունը, — դու վատ երազ ես տեսել:

— Ո՞չ, — կատաղությամբ ասաց Հարրին: Շատ կարևոր էր, որ Ունը հասկանար:

— Դա երազ չէր: Դա հասարակ երազ չէր: Ես այնտեղ էի: Ես տեսա: Ես արեցի դա...

Նա լսում էր Շեյմոսի և Դինի մրթմրթոցը, բայց նրա համար միևնույն էր: Ճակատի ցավը մի քիչ պակասեց, թեև նա դեռ շարունակում էր քրտնել ու անգուսապ դողալ: Նա կրկին որձկած, ու Ունը հետ փախավ նրա ձանապարհից:

— Հարրի, դու լավ չես, — դողալով ասաց նա, — Նեվիլը գնաց օգնության հետևից:

— Ես լավ եմ, — մի կերպ ասաց Հարրին՝ բերանը սրբելով պիժամայի թևքով և շարունակելով անզուսապ դողալ, — ինձ հետ ոչինչ չի եղել, քո հայրիկի մասին պետք է մտահոգվես... Մենք պետք է գտնենք նրան... Նա արնահոսում է... Ես... Դա մի ահռելի մեծ օձ էր...

Հարրին փորձեց ոտքի կանգնել, բայց Ոտնը նրան հետ իրեց անկողնու վրա: Դինը և Շեյմոսը դեռ ինչ-որ բան էին շշնջում մոտակայքում: Հարրին չէր կարող ասել, արդյոք մի րոպե անցավ, թե տասը: Նա ուղղակի անկողնում նստած դողում էր՝ զգալով, որ ցավը շատ դանդաղ մարում էր սպիի շուրջը: Հետո աստիճաններով բարձրացող արագ ոտնաձայներ լսվեցին, և Նեվիլի ձայնը կրկին ասաց.

— Այստե՞ղ, պրոֆեսո՞ր...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մտահոգ մտավ տղաների ննջասենյակը՝ հագին վանդակավոր գիշերային խալաթը, ուսկրոտ քթի վրա ծուռ նստած ակնոցով:

— Ի՞նչ է պատահել, Փո՛թթեր: Որտե՞ղդ է ցավում:

Հարրին դեռ երբեք այդքան ուրախ չէր եղել նրան տեսնելու համար: Նրան այդ պահին հենց Փյունիկի միաբանության անդամ էր պետք, ոչ թե մեկը, որ մտահոգ ախուվախ աներ իր շուրջը և անօգուտ հմայադեղեր նշանակեր:

— Ոտնի հայրիկին բան է պատահել, — ասաց նա՝ ձիգ նստելով անկողնու մեջ, — նրա վրա մի օձ է հարձակվել, և նա շատ լուրջ վիրավորված է: Ես ամեն ինչ տեսա, ես տեսա ինչպես դա կատարվեց:

— Այսինքն... Ինչպե՞ս կարող էիր տեսնել, թե դա ինչպես կատարվեց, — կրկնեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ միացնելով հոնքերը:

— Չգիտեմ... Ես քնած էի, ու հանկարծ այնտեղ էի...

— Ուզում ես ասել երազու՞մ ես տեսել...

— Ո՞չ, — բարկացած ասաց Հարրին, միթե ոչ մեկը չի հասկանալու իրեն, — սկզբում ես երազ էի տեսնում, և դա լրիվ ուրիշ բանի մասին էր, մի հիմար ապուշ երազ, իսկ հետո դա ընդհատեց իմ երազը: Դա արդեն լրիվ իսկական էր: Ես դա չեմ երևակայել կամ հորինել: Պարոն Ուիզլին քնած էր հատակին,

և նրա վրա մի ահռելի մեծ օձ հարձակվեց: Նա արնահոսում է... Երևի արդեն շատ արյուն է կորցրել... Պետք է գտնել նրան...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն անթարթ նայում էր նրան իր ծուռ նստած ակնոցի միջով, ասես տեսածից սարսափահար:

— Ես սուստ չեմ ասում ու ոչ էլ խելքս եմ թօցրել, — ասաց Հարրին՝ արդեն գրեթե գոռալով, — ասում եմ ձեզ, Ես տեսա, ինչպես դա կատարվեց:

— Ես հավատում եմ քեզ, Փո՛թթեր, — կարճ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — մի բան զցի՛ր վրադ... Մենք հիմա կզնանք Տնօրենի մոտ:

Գլուխ 22. Կախարդական հիվանդությունների և վնասվածքների Սուրբ Մունգոսի անվան հիվանդանոցը

Հարրին այնքան սրտապնդվեց այն մտքից, որ ՄըքԳոնագալն իրեն լուրջ է ընդունում, որ առանց երկմտելու ցած թռավ մահճակալից, անմիջապես գլխին քաշեց իր տնային պարեգոտը և ակնոցը դրեց քրին:

— Ուի՞զի, դու նույնպես պետք է գաս մեզ հետ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Նրանք գնացին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետևից, ննջարանում ապշահար լռության մեջ կանգնած թողմելով Նեվիլին, Դինին և Շեյմոսին, հետո պտուտակածն աստիճաններով իջան ընդհանուր սենյակը, դուրս եկան դիմանկարի բացվածքով և անցան լուսնի լույսով ողողված Զաղ Կոմսուհու միջանցքով: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես իր խուճապը կարող էր ցանկացած պահի պայթել ու դուրս ժայթել, նա պատրաստ էր անգամ վագել, գոռալ Դամբլդորին, որ պարոն Ուիզլին այդ պահին արնաքամ է լինում, քանի դեռ իրենք հանգիստ քայլում են միջանցքով, և նա ուղղակի փշաքաղաքում էր այն մտքից, որ այդ հսկա օձի ժանիքները (Հարրին ամեն կերպ ջանում էր չմտածել «իմ ժանիքները») կարող էին թունավոր լինել: Նրանք անցան Միսիզ Նորիսի կողքով, որն իր լապտերանման աչքերը զամեց նրանց վրա և կամացուկ ֆշշացրեց, բայց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ասաց, «Փը՝ շտ», և Միսիզ Նորիսը հետ փախավ ստվերների մեջ: Մի քանի րոպեից նրանք հասան Դամբլդորի աշխատասենյակի մուտքը պահպանող քարե գարգոյլին:

— «Շվշվան մեղրականիկ», — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Գարգոյլն անմիջապես կենդանացավ ու մի կողմ ցատկեց: Նրա հետևում գտնվող պատը երկու կեսի բաժանվեց, և պատի հետևում երևաց քարե աստիճանաշարը, որն անդադար դեպի է վեր էր շարժվում պտուտակածն:

շարժասանդուղքի նման: Նրանք երեքով քայլեցին շարժվող աստիճանների վրա, և պատը նրանց հետևում անմիջապես խուլ դնգոցով փակվեց, իսկ նրանք շարունակեցին փոքր պարույրներով դեպի վեր շարժվել մինչև հասան բրոնզե գրիֆինի նման ծուլված թակիչով, փայլուն հղկված կաղնեկայտե դրանը:

Թեև ժամն արդեն վաղուց կեսգիշերից անց էր, ներսից խոսակցության ձայներ էին լսվում: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես Դամբլդորի մոտ առնվազն տասնյակ հաճելի հյուրեր կային:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը երեք անգամ թակեց դուռը գրիֆինի թակիչով, և ձայներն անմիջապես դադարեցին, կարծես ինչ-որ մեկը դրանք ուղղակի անջատեց: Դուռն ինքն իրեն բացվեց, և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Հարրիին ու Ռոնին ներս առաջնորդեց:

Սենյակում կիսախավար էր, սեղանին դրված տարօրինակ արծաթե գործիքները լուր էին ու անշարժ՝ ի տարբերություն անցած անգամվա կամացուկ եռուզերին, ոչ մի դզզոց կամ բզզոց, ոչ մի կայծիկ կամ գոլորշու քուլա չէր երևում: Հին տնօրենների և տնօրենուհիների դիմանկարների բնակիչները, որոնցով ծածկված էին բոլոր պատերը, հանդարտ ֆսֆսացնում էին՝ քնած իրենց շրջանակների մեջ: Դռան հետևում մի հրաշագեղ մեծ թռչուն էր նստած թաթին, ալ կարմիր և ոսկեգույն երկար փետուրներով, և նույնպես քնած էր՝ գլուխը մտցրած թևի տակ:

— Օ՛հ, այդ դուք եք պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ, և... ա՞հ...

Դամբլդորը նստած էր գրասեղանի հետևում բարձր թիկնակով բազկաթուի մեջ: Նա առաջ թեքվեց մոմի լույսի մեջ, որով լուսավորված էին նրա արջն սեղանին դրված մագաղաթի փաթեթները: Նրա հագին հրաշագեղ ասեղնագործով ծածկված վառ մանուշակագույն ու ոսկեթել նախշերով գիշերային խալաթ էր՝ անփույթ զցած ձյունաձերմակ վերնաշապիկի վրայից, բայց նա միանգամայն արթուն էր, և իր խորաթափանց երկնագույն աչքերը զգոն գամեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի վրա:

— Պրոֆեսոր Դամբլդոր, Փոթթերը... մղջավանջ է ունեցել, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — նա ասում է...

— Դա մղջավանջ չէր, — արագ ասաց Հարրին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շրջվեց ու մի քիչ խոժոռվելով նայեց Հարրիին:

— Շատ լավ, Փոթթեր, ուրեմն ինքդ պատմի՛ր Տնօրենին այդ մասին:

— Ես... Ես սկզբում քնած էի... — ասաց Հարրին, և անգամ Դամբլդորից ընկալված լինելու հուսահատ ցանկության ու վախի մեջ, նա մի քիչ ներքուստ բարկացավ, որ Տնօրենը նույնիսկ իրեն լսելիս իր վրա չէր նայում, այլ ուշադիր զննում էր իր սեփական միահյուսված մատները, — բայց դա սովորական երազ չէր: Ամեն ինչ իրական էր: Ես տեսա, ինչպես դա կատարվեց. — նա խոր շունչ քաշեց ու շարունակեց, — ես տեսա Ռոնի հայրիկին, պարոն Ուիզլիին... նրա վրա մի հսկայական օձ հարձակվեց:

Բարձրաձայն ասված բառերը՝ տարօրինակ ու անգամ ծիծաղելի ինչելով, կարծես մագնիսական դաշտում կախվեցին օդի մեջ: Մի պահ լրություն տիրեց. որի ընթացքում Դամբլդորը հետ հենվեց աթոռի թիկնակին ու մտազբաղ նայեց առաստաղին: Ռոնը նայում էր մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Դամբլդորին՝ լրիվ ցնցված ու կավճի պես սպիտակ դեմքով:

— Ինչպե՞ս տեսար դա, — շատ կամաց հարցրեց Դամբլդորը՝ դեռ խուսափելով նայել Հարրիին:

— Դեհ... չգիտեմ, — արդեն բարկացած պատասխանեց Հարրին, — ի՞նչ նշանակություն ունի, թե ինչպես... Երևի, կարելի է ասել, որ զլիսիս մեջ տեսա...

— Դու ինձ սխալ հասկացար, — նույն հանգիստ ու կամաց ձայնով ասաց Դամբլդորը, — ես ուզում էի ասել, դու հիշու՞մ ես, թե որտեղ էիր, երբ դիտում էիր այդ հարձակումը... Գուցե կանգնած էիր զոհի կողքին, կամ գուցե նայում էր կատարվածին ինչ-որ տեղ վերևի՞ց:

Դա այնքան տարօրինակ հարց էր, որ Հարրին բերանը բաց նայեց Դամբլդորին: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես նա ամեն ինչ գիտեր:

— Ես այդ օճն էի, — ասաց նա, — ես ամեն ինչ տեսա օճի աչքերով:

Մի պահ քար լրություն տիրեց, հետո Դամբլդորը, արդեն նայելով Ռոնին, որը դեռ քարացած կանգնած էր կավճի պես ճերմակ դեմքով, հարցրեց լրիվ այլ, շատ սուր ձայնով.

— Արթուր ծանր վիրավո՞ր է...

— Այո՛, — անհամբերությամբ ասաց Հարրին, զարմանալով, թե ինչու էին իրենք այդքան դանդաղում, մի՞թե չէին հասկանում, թե որքան ուժեղ կարող է արնահոսել նման մեծության ժանիքներով հոշոտված մարդը, և ինչու՞ էր Դամբլդորն այդպես անքաղաքավարի խուսափում իր վրա նայել՝ անգամ իր հետ խոսելիս:

Բայց Դամբլդորն այնքան արագ ոտքի կանգնեց, որ Հարրին տեղում վեր թռավ անակնկալից, իսկ Դամբլդորը բարձրաձայն դիմեց առաստաղին շատ մոտ կախված դիմանկարներից մեկին.

— Եվերա՛րդ, — կտրուկ կանչեց նա, — և դու նույնպես, Դի՛լիս...

Կարձ սև մազերով, հողագույն դեմքով մի կախարդ և նրա կողքի դիմնակարից երկար արծաթագույն գանգուրներով մի տարեց վիուկ, որոնք մի պահ առաջ իբր խոր քնած էին, անմիջապես բացեցին աչքերը:

— Դուք լսեցի՞ք, — հարցրեց Դամբլդորը:

Կախարդը գլխով արեց, իսկ վիուկն ասաց.

— Բնականաբար...

— Այդ մարդը կարմիր մազեր ունի և ակնոց է կրում, — ասաց Դամբլդորը, — Եվերա՛րդ, դու պետք է տագնապ բարձրացնես և հոգաս, որ նրան ճիշտ մարդիկ գտնեն:

Երկուսն էլ գլխով արեցին ու դեպի կողք անհետացան իրենց շրջանակների մեջ, բայց ոչ մեկը հարեւան նկարներից որևէ մեկի մեջ չհայտնվեց (ինչպես սովորաբար լինում էր Հոգվարթսում): Շրջանակներից մեկում այդ պահին միայն մուգ վարագույրներն էին մնացել, իսկ մյուսում՝ մի գեղեցիկ կաշվե դատարկ բազկաթռոք էր: Հարրին նկատեց, որ մյուս տնօրեններից ու տնօրենուիիններից շատերը, թեև մեծագույն վարպետությամբ ձևացնում էին, իբր քնած են, բայց թարթիչների տակից ուշադիր դիտում էին իրեն, և հասկացավ, թե ովքեր էին խոսում սենյակում այն պահին, երբ իրենք դուռը թակեցին:

— Եվերարդն ու Դիլիսը Հոգվարթսի երկու ամենահանրահայտ տնօրեններից են, — հայտնեց Դամբլդոր՝ շրջվելով դեպի Հարրին, Ունը և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը և մոտենալով դժան մոտ թարի վրա քնած իրաշագեղ թռչնին, — նրանք այնքան հանրահայտ են, որ երկուսի դիմանկարներն էլ կախված են նաև ուրիշ կարևոր իրաշագործական հաստատություններում: Քանի որ նրանք կարող են ազատորեն տեղաշարժվել իրենց սեփական դիմանկարներում, նրանք կարող են պատմել մեզ, թե ինչ է կատարվում այս պահին ուրիշ վայրերում:

— Բայց պարոն Ուիզլին ուր ասեք կարող է լինել, — առարկեց Հարրին:

— Խնդրում եմ, երեք էլ նստեք, — ասաց Ղամբլորը, ասես Հարրին ոչինչ չէր ասել, — Եվերարդն ու Դիլիսը կարող են մի քանի րոպե անց միայն վերադառնալ: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագա՛լ, խնդրում եմ մի քանի աթոռ բերեք:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը խալաթի գրապանից հանեց իր կախարդական փայտիկն ու թափ տվեց: Երեք աթոռ հայտնվեց օդից. ուղիղ թիկնակներով, հասարակ փայտե երեք աթոռներ, որոնք միանգամայն տարբերվում էին ծաղկազարդ չիթով երեսապատված այն հարմարավետ փափուկ բազկաթոռներից, որոնք Ղամբլորը հմայել էր Հարրիի հարցաքննության ժամանակ: Հարրին նստեց՝ ուսի վրայով նայելով Ղամբլորին, որն այդ պահին մեկ մատով շոյում էր Ֆոքսի ոսկեգույն պարանոցը: Փյունիկն անմիջապես արթնացավ: Այն վեր ձգեց իր գեղեցիկ գլուխը և պայծառ սև աչքերը հառեց Ղամբլորի վրա:

— Մենք պետք է զգուշացնենք բոլորին, — շատ կամաց ասաց Ղամբլորը թռչնին:

Լուսի ուժեղ փայլատակումով փյունիկն անհետացավ:

Ղամբլորը մոտեցավ ու սեղանից վերցրեց նուրբ արծաթե գործիքներից մեկը, որի նշանակությունը Հարրին չգիտեր, և տարավ այն իր գրասեղանի մոտ: Հետո կրկին նստեց իր բազկաթոռի մեջ նրանց դեմ-դիմաց և իր կախարդական փայտիկով նրբորեն հարվածեց գործիքին:

Գործիքը ծլնգոցով կենդանացավ ու սկսեց ռիթմիկ կլթկլթոց հանել: Կանաչ ծխի փոքրիկ քուլաներ սկսեցին փքփքոցով դուրս գալ գործիքի գագաթին գտնվող փոքրիկ խողովակից: Ղամբլորը մոտիկից դիտեց այդ ծուխը՝ և նրա հոնքերը կիտվեցին: Մի քանի վայրկյան անց փոքրիկ փքփքոցները ծխի միատարր շիթ դարձան, որը խտացավ ու սկսեց գալարվել օդում, ծխի միջից օձի գլուխ հայտնվեց՝ լայն բացած երախով: Հարրին սկսեց մտածել, որ գուցե այդ գործիքը վերարտադրում էր իր պատմությունը՝ հաստատելով իր ասածների ճշմարիտությունը: Նա սպասումով նայեց Ղամբլորին, ակնկալելով մի նշան տեսնել, որ ինքը ճիշտ էր, բայց Ղամբլորը համառորեն չէր նայում նրան:

— Բնականաբար, բնականաբար, — ակնհայտորեն ինքն իր հետ խոսելով մրթնոթաց Ղամբլորը՝ առանց զարմանքի որևէ արտահայտության ուշադիր դիտելով ծխի բարալիկ շիթը, — բայց էությամբ երկու կեսի է բաժանված...

Հարրին ոչինչ չհասկացավ այդ հարցից: Ծխե օձը, սակայն անմիջապես երկու օձերի բաժանվեց, որոնցից երկուսն էլ պարուրվում ու գալարվում էին օդում: Մռայլ բավարարության արտահայտությամբ Դամբլդորը կրկին իր կախարդական փայտիկով թեթևակի հարվածեց գործիքին, և կլթկլթացող ձայնը դանդաղեց ու մարեց, իսկ ծխե օձերն արագ կորցրին իրենց ձկը, դարձան թափանցիկ ու ցնդեցին օդի մեջ:

Դամբլդորը կրկին գործիքը դրեց բարակ ոտքերով փոքրիկ սեղանին: Հարրին տեսավ, որ իին տնօրեններից շատերն իրենց դիմանկարներում աչքերով հետևում էին իրեն, բայց զիսի ընկնելով, որ Հարրին դիտում է իրենց, անմիջապես սկսում էին ձևացնել իբր քնած են: Հարրին ուզում էր հարցնել, թե ինչի համար էր այդ տարօրինակ արծաթե գործիքը, բայց մինչև կիացներ բերանը բացել, նրանց աջից առաստաղի տակ կախված դիմանկարից մի գոռոց լսվեց: Եվերարդ անունով կախարդը նորից հայտնվել էր դիմանկարում և թեթևակիորեն շնչասպառ գոռում էր.

— Դամբլդո՛ր...

— Նորություն ունե՞ս, — անմիջապես հարցրեց Դամբլդորը:

— Ես այնքան գոռացի, մինչև ինչ-որ մեկը վազելով օգնության եկավ, — ասաց կախարդը, որը ճակատն էր չորացնում իր հետևում կախված վարագույրով, — ասացի իբր ինչ-որ շարժման ձայն եմ լսել ներքեւի հարկից: Նրանք չեն ուզում հավատալ ինձ, բայց ցած իջան ստուգելու... Դեհ, գիտես, այնտեղ ներքնում ոչ մի դիմանկար չկա, որ կարողանայի իջնել տեսնել... Ինչևէ, մի քանի րոպէ անց նրան վերև տարան: Խեղճ մարդը շատ վատ տեսք ուներ... Ոտքից գլուխ ծածկված էր արյունով... Ես մտա Էլֆրիդա Քրեգի դիմանկարի մեջ, որ նայեմ նրան, մինչ դուրս էին բերում շենքից:

— Լավ, — ասաց Դամբլդորը, մինչ Ռոնը սկսեց ջղաձգվել նստած տեղում, — ուրեմն Դիլիսը կտեսնի, ինչպես են նրան հիվանդանոց բերում:

Մի քանի վայրկյան անց արծաթե գանգուրներով վհուկը նույնպես հայտնվեց իր դիմանկարում: Նա հազարով փլվեց իր բազկաթոռի մեջ ու ասաց.

— Այո՛, Դամբլդո՛ր, նրան բերեցին Սուլբ Մունգոսի հիվանդանոցը: Իմ դիմանկարի մոտով տարան: Խեղճ մարդն իրոք շատ ծանր վիճակում էր:

— Ծնորհակալություն, — ասաց Դամբլդորն ու շրջվելով նայեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին:

— Մինե՛րվա, խնդրում եմ, զնա՛ ու արթնացրու՛ մյուս Ուիզլի Երեխաներին:

— Իսկու՛յն:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ոտքի կանգնեց և արագ զնաց դեպի դուռը: Հարրին կողքանց նայեց Ոոնին, որը սարսափահար տեսք ուներ:

— Դամբլդո՛ր... իսկ Մոլլի՞ն, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ մի պահ կանգնելով դռան մոտ:

— Դա արդեն Ֆոքսի գործը կլինի, երբ նա վերջացնի իր պարեկային անցը, — ասաց Դամբլդորը, — բայց համոզված եմ, որ Մոլլին արդեն ամեն ինչ գիտի իր հրաշալի ժամացույցի շնորհիվ:

Հարրին գիտեր, որ Դամբլդորը նկատի ուներ այն կախարդական ժամացույցը, որը կախված էր Ուիզլիների խոհանոցում, և որը ցույց էր տալիս ոչ թե հասարակ ժամը, այլ թե որտեղ և ինչ վիճակում են գտնվում Ուիզլի ընտանիքի բոլոր անդամները, և կավիճով մտածեց, որ պարոն Ուիզլիի վլաքը նույնիսկ այդ պահին երևի դեռ ուղղված է «մահացու վտանգ» գրության վրա: Բայց ժամը շատ ուշ էր, և տիկին Ուիզլին, ամենայն հավանականությամբ, քնած էր ու չէր նայում ժամացույցին: Հարրիի ներսը սառեց, երբ նա հիշեց ինչպես էր բոխոխիձը տիկին Ուիզլիի առաջ վերածվում պարոն Ուիզլիի անկենդան մարմնին, քթի վրա ծռված ակնոցով և արյունով ողողված դեմքով: Բայց պարոն Ուիզլին չէր մեռնելու, նա չէր կարող մեռնել:

Դամբլդորն այդ պահին ինչ-որ բան էր փնտրում Հարրիի և Ոոնի թիկունքում գտնվող պահարանում: Նա պահարանից մի սկացած իին թեյնիկ հանեց ու մեծագույն զգուշությամբ տեղադրեց իր սեղանին: Հետո նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և մրմնջաց.

— Պո՛րտուս...

Մի քանի վայրկյան թեյնիկը սկսեց դողդողալ, տարօրինակ կապույտ լույս սփռելով շուրջը, իետո ցնցվեց ու հանդարտվեց և կրկին դարձավ հասարակ սև թեյնիկ:

Դամբլդորը մոտեցավ պատից կախված մեկ ուրիշ դիմանկարի, որտեղ պատկերված էր սրածայր սկաթույր մորուքով մի շատ խելացի տեսքով

Իրաշագործ՝ կանգնած Սլիզերինի կանաչ ու արծաթե գույներով դրոշի առաջ, և ակնհայտորեն այնքան խորն էր քնած, որ չէր լսում Դամբլդորի ձայնը, որը փորձում էր արթնացնել նրան:

— Ֆի՞նիաս... Ֆի՞նիաս...

Մյուս դիմանկարների բնակիչներն այլևս չէին ծեացնում իբր քնած են: Նրանք անհանգիստ շարժվում էին իրենց շրջանակների մեջ, որպեսզի ավելի լավ տեսնեն, թե ինչ էր կատարվում սենյակում: Երբ խելացի տեսքով իրաշագործը համառորեն շարունակեց ծեացնել, իբր խոր քնած է, մի քանիսը նույնպես սկսեցին նրա անունը գոռալ:

— Ֆի՞նիաս... Ֆի՞նիաս... Ֆի՞նիաս...

Նա այլևս չէր կարող շարունակել ծեացնել իբր քնած է և թատերական ցնցումով լայն բացեց աչքերը:

— Ո՞վ է ինձ կանչում...

— Ֆի՞նիաս, պետք է կրկին խնդրեմ քեզ այցելել քո մյուս դիմանկարը, — ասաց Դամբլդորը, — խնդրում եմ քեզ մի ուղերձ փոխանցել ինձնից:

— Այցելեմ իմ մյուս դիմանկա՞րը, — ասաց Ֆինիասը ցրված ձայնով և երկար ու շինուած հորանջեց (նրա աչքերը պտտվեցին սենյակով ու կանգ առան Հարրիի վրա), — Oh, n'z, Դամբլդո՛ր, ես այսօր շատ հոգնած եմ:

Ֆինիասի ձայնի մեջ Հարրիին ծանոթ ինչ-որ բան կար: Որտե՞ղ կարող էր լսած լինել այդ ձայնը: Բայց մինչև կիասցներ մտածել այդ մասին, պատերիին փակցված դիմանկարները բարձրագույն բողոքների փոթորիկ բարձրացրին:

— Ինսուբրդինա՞ցիա, սը՛ր, — գոռում էր մի մարմնեղ կարմրաքիթ իրաշագործ՝ բարձր թափահարելով թևերը, — դասալքություն...

— Մենք մեր պատվով ենք երդվել, որ ծառայելու ենք Հոգվարթսի ներկայիս տնօրենին, — գոռում էր մի շատ նիհար եթերային տեսքով իրաշագործ, որն, ինչպես Հարրին ճանաչեց, Դամբլդորից առաջ եղած տնօրեն Արմանդո Դիկետն էր, — ամո՞թ քեզ, Ֆի՞նիաս...

— Ուզու՞մ ես, համոզեմ նրան, Դամբլդո՛ր, — գոռաց բգեզների պես մանրիկ աչքերով մի վիուկ՝ բարձրացնելով իր անսովոր հաստ կախարդական փայտիկը, որն ավելի շատ ճիպոտի էր նման:

— Դեհ, լա՛վ. Լա՛վ... Շատ լա՛վ... — ասաց Ֆինիաս անունով իրաշագործը, մեղմ անհանգստությամբ խեթ-խեթ նայելով վիուկի հաստ

կախարդական փայտիկին, — թեև նա, ամենայն հավանականությամբ, արդեն այրել կամ աղբանոցն է նետել իմ դիմանկարը, ինչպես վարվել է ընտանիքի մյուս բոլոր անդամների դիմանկարների հետ:

— Սիրիուսը գիտի, որ չպետք է ոչնչացնի քո դիմանկարը, — ասաց Դամբլդորը, և Հարրին անմիջապես կռահեց, թե ինքն առաջ որտեղ էր լսել Ֆինիասի ձայնը. Գրիմոլդ Վոլոնցի ննջարանում պատին կախված դատարկ դիմանկարից, — դու պետք է նրան փոխանցես, որ Արթուր Ուիզլին ծանր վիրավոր է, և որ նրա կինը ու Երեխաները և Հարրի Փոթթերը քիչ անց կժամանեն իր մոտ: Դու ինձ հասկացա՞ր:

— Արթուր Ուիզլին վիրավոր է... Կինը և Երեխաները և Հարրի Փոթթերը շուտով կժամանեն, — կրկնեց Ֆինիասը ձանձրացած ձայնով, — այո՛, այո՛... շատ լա՛վ:

Նա հետ գնաց ու անհետացավ դիմանկարի շրջանակի տակ ճիշտ այն պահին, երբ սենյակի դուռը կրկին բացվեց: Ֆրեդը, Ջորջը և Ջինին ներս մտան պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ միասին, բոլոր Երեքն էլ կիսաքուն ու ցնցված էին և դեռ գիշերազգեստներով:

— Հա՛րի, ի՞նչ է կատարվում, — հարցրեց Ջինին, որը նաև ծայրահեղ վախեցած էր Երևում:

— Զեր հայրը ծանր վիրավորվել է Փյունիկի միաբանության համար իր կատարած աշխատանքի ժամանակ, — ասաց Դամբլդորը, մինչև Հարրին կհասցներ բերանը բացել. — Նրան տարել են Կախարդական հիվանդությունների և վնասվածքների Սուրբ Մունզոսի անվան հիվանդանոցը: Ես ձեզ հենց հիմա ուղարկում եմ Սիրիուսի տուն, որտեղից շատ ավելի հարմար է հիվանդանոց գնալը, քան Տոհմառջից: Դուք ձեր մայրիկին այնտեղ կհանդիպեք:

— Ինչպե՞ս ենք գնալու, — լրիվ ապակողմնորոշված հարցրեց Ֆրեդը, — տեսլափոշիո՞վ...

— Ո՛չ, — պատասխանեց Դամբլդորը, — այս պահին տեսլափոշին անվտանգ չէ, տեսլուղու ցանցը վերահսկվում է: Դուք կգնաք Պորտբանալիով, — նա մատնացուց արեց գրասեղանի վրա անմեղ տեսքով կանգած հին սև թեյնիկը, — հիմա մենք սպասում ենք, որ Ֆինիաս Նիժելուսը հետ գա: Զեզ այնտեղ ուղարկելուց առաջ ես ուզում եմ համոզվել, որ ձանապարհը մաքուր է:

Ուղիղ սենյակի մեջտեղում հանկարծ կրակի մի բոց փայլատակեց ու մարեց՝ իր հետևից թողնելով մեկ հատիկ ոսկե փետուր, որն օդի մեջ ճոճվելով իջավ հատակին:

— Ֆոքսի զգուշացումն էր, — ասաց Դամբլդորը՝ օդի մեջ բռնելով փետուրը, — պրոֆեսոր Ամբրիջն արդեն գիտի, որ դուք ձեր անկողիններում չեք: Մինե՛րվա, գնա՛ և շեղի՛ր նրա ուշադրությունը... Մի բան կհորինե՛ս...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն այնպես արագ գնաց, որ վանդակավոր խալաթի փեշը ծածանվելով մի պահ մնաց օդում:

— Նա ասում է, որ անչափ ուրախ կլինի, — ասաց մի ծանծրացած ծայն Դամբլդորի թիկունքից: Ֆինիաս անունով հրաշագործը կրկին վերադարձել էր իր դիմանկարի մեջ Սլիզերինի դրոշի առաջ, — իմ մեծ-մեծ-ծոռը միշտ շատ տարօրինակ ձաշակ է ունեցել հյուրերի ընտրության մեջ:

— Ուրեմն այստեղ եկե՛ք, բոլորդ, — ասաց Դամբլդորը Հարրիին և Ուիզլիներին, — և շտապե՛ք, քանի դեռ ոչ ոք չի խանգարել մեզ:

Հարրին և մյուսները հավաքվեցին Դամբլդորի գրասեղանի շուրջը:

— Բոլորդ առաջ օգտվել եք Պորտբանալուց, չէ՞, — հարցրեց Դամբլդորը, և նրանք գլխով արեցին ու ձեռքերն առաջ մեկնեցին սևացած թեյնիկի որևէ մասից բռնվելու, — Բարի՛... Ուրեմն երեք հաշվիս... Մեկ, երկու...

Ամեն ինչ կես վայրկյանից էլ արագ կատարվեց: Այն անսահման երկար դադարի ընթացքում, քանի դեռ Դամբլդորը չէր ասել «Երեք», Հարրին վեր նայեց նրան, և այդ պահին նրանք շատ մոտ էին կանգնած, ու Դամբլդորի պարզ կապույտ հայացքը Պորտբանալուց անցավ Հարրիի դեմքին:

Անմիջապես Հարրիի սպին այնպես ուժգին ցավաց, ասես մի հին վերք պայթեց ձակատին, և Հարրիի մեջ միանգամայն անցանկալի ու անսպասելի, ատելության այնպիսի մի հզոր ալիք բարձրացավ, որ մեկ վայրկյանի ընթացքում նա իր ամբողջ էռթյամբ ուրիշ ոչինչ այնքան չէր ցանկանու, որքան խփել, կծել, հոշոտել և ժանիքները խրել իր կողքին կանգնած մարդու մարմնի մեջ:

— ...Երեք...

Հարրին պորտի տակ հզոր պտույտ զգաց, և գետինը փախավ նրա ոտքերի տակից: Նրա ձեռքն ասես սոսնձվել էր թեյնիկի վրա: Նա մարմնով խփվում էր կողքին կանգնած մյուսներին, մինչ բոլորը միասին պտտվում էին

գույների և ուժեղ քամու հզոր շրջապտույտի մեջ՝ թեյնիկի հետևից գահավիժելով մի ահռելի մեծ ու խոր ձագարի հատակը: Նրանք մի քանի վայրկյան մնացին գլխապտույտ անորոշության մեջ և վերջապես Հարրիի ոտքերն այնպես ուժգին խփեցին գետնին, որ ծնկները կքվեցին ու դիպան հատակին, թեյնիկը զրնգոցով ընկավ նրա կողքին, և մի անբարյացական ձայն շատ մոտիկից ասաց.

— Նորից եկա՞ք, արյան դավաճան վիժվածքնե՞ր... Ուրեմն Ճի՞շտ է, որ նրանց հայրը հիմա մեռնում է:

— ԴՈՒՌՍ... — որոտաց երկրորդ ձայնը:

Հարրին ոտքի կանգնեց ու շուրջը նայեց: Նրանք ժամանել էին Գրիմոլդ ֆոլոնցի թիվ տասներկու տան մօայլ նկուղային խոհանոցը: Լուսի միակ աղբյուրները բուխարում ձարձատող կրակն ու մեն մի հատիկ առկայժող մոմն էին, որոնք լուսավորում էին սեղանի վրա Սիրիուսի միայնակ ընթրիքի մնացորդները: Կյուսակը հեռանում էր դեպի նախասրահ տանող դռնով՝ ուսի վրայով չարակամ հետ նայելով նրանց վրա և մի ձեռքով բարձրացնելով ցած սահող ազդրակապը: Սիրիուսը մտահոգ տեսքով շտապում էր նրանց ընդառաջ: Նա սափրված չէր և դեռ ցերեկային հագուստներով էր: Դրանից բացի նրանից մի քիչ մանդանգուսական գինարբութի հոտ էր գալիս:

— Ի՞նչ է կատարվում, — ասաց նա՝ ձեռքը մեկնելով, որպեսզի օգնի Զինիին ոտքի կանգնել, — Ֆինիաս Նիմելուսն ասաց, որ Արթուրը ծանր վիրավոր է:

— Հարրիին հարցորու՛, — առաջարկեց Ֆրեդը:

— Հա՛, ես ուզում եմ ամեն ինչ անձամբ քեզնից լսել, — ասաց Զորջը:

Երկվորյակները և Զինին նրան էին նայում: Կյուսակի ոտնաձայները կանգ առան դռան հետևում աստիճանների վրա:

— Ես... — սկսեց Հարրին և զգաց, որ դա նույնիսկ ավելի վատ է լինելու քան ՄըքԳոնագալին ու Դամբլոդրին պատմելը, — ես մի տեսակ տեսիլք ունեցա...

Եվ նա պատմեց նրանց այն ամենը, ինչ տեսել էր, սակայն մի քիչ փոխելով պատմությունը, որպեսզի լսողի մոտ այնպիսի տպավորություն ստեղծվի, ասես ինքն ուղղակի կողքից դիտում էր օձի հարձակումը, ոչ թե մասնակցում էր կատարվածին և ընդամենը օձի աչքերով էր տեսնում ամեն ինչը: Ունը, որը դեռ ճեփի-ճերմակ էր, մի խեթ հայացք զցեց նրա վրա, բայց

ոչինչ չասաց: Երբ Հարրին վերջացրեց, Ֆրեդը, Զորջը և Ջինին մի պահ շարունակեցին անթարթ նայել նրան: Հարրին զգիտեր, արդյոք իրեն թվում էր դա, թե ոչ, բայց նա զգաց, որ ինչ-որ մեղադրական բան կար նրանց հայացքներում: Դեհ, եթե նրանք իրոք պատրաստվում էին մեղադրել իրեն, այն բանի համար, որ ինքն ուղղակի տեսել էր, թե ինչպես իրենց հայրը հարձակման ենթարկվեց, ապա նա ուրախ էր, որ չի ասել նրանց, որ հարձակման պահին ինքն օձի մեջ էր:

— Մաման այստե՞ղ է, — հարցրեց Ֆրեդը՝ շրջվելով դեպի Սիրիուսը:

— Նա երկի նույնիսկ դեռ զգիտի կատարվածի մասին, — ասաց Սիրիուսը, — այս պահին առավել կարևոր էր ձեզ ուղղակի դպրոցից փախցնելը, քանի դեռ Ամբրիջը չէր միջամտել: Կարծում եմ, որ Պամբլդորն ինքը կտեղեկացնի Մոլիին կատարվածի մասին:

— Մենք պետք է գնանք Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցը, — մտահոգ ասաց Ջինին, և նայեց իր եղբայրներին: Բոլորն անշուշտ դեռ պիտամաներով էին, — Սիրիուս, դու մեզ կարո՞ղ ես որևէ հագուստ տալ:

— Հանգստացե՞ք, դուք չեք կարող հենց հիմա վագել Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցը, — ասաց Սիրիուսը:

— Իհարկե կարող ենք ու կգնանք հենց հիմա, — համառությամբ ասաց Ֆրեդը, — խոսքը մեր հայրիկի մասին է:

— Եվ ինչպե՞ս եք բացատրելու, թե որտեղից եք իմացել, որ Արթուրի վրա հարձակվել են, մինչդեռ հիվանդանոցը նույնիսկ դեռ չի տեղեկացրել նրա կնոջը:

— Սի՞թե դա կարևոր է, — տաքացած հարցրեց Զորջը:

— Դա կարևոր է այնքանով, որ մենք չենք ուզում մարդկանց ուշադրությունը գրավել այն հանգամանքի վրա, որ Հարրին տեսիլքներ է ունենում այնպիսի բաների մասին, որոնք կատարվում են նրանից հարյուրավոր մղոններ հեռավորության վրա, — բարկացած ասաց Սիրիուսը, — դուք գաղափա՞ր ունեք, թե ինչպես կօգտագործի Նախարարությունը այդ տեսակի տեղեկույթը:

Ֆրեդն ու Զորջը միանգամից այնպիսի տեսք ընդունեցին, ասես նրանց համար չէր կարող ավելի միևնույն լինել, թե Նախարարությունը ինչպես կարող է օգտագործել ցանկացած տեսակի տեղեկույթը: Ունը դեռ լուր էր ու գունատ:

Զինին ասաց.

— Ուրիշ որևէ մեկը կարող էր ասած լինել մեզ: Մենք կարող էինք դա ոչ
թե Հարրիից, այլ ուրիշ որևէ մեկից իմացած լինել:

— Օրինակ ումի՞ց, — անհամբերությամբ ասաց Սիրիուսը. — Ինձ լսե՞ք,
ձեր հայրիկը վիրավորվել է Միաբանության համար առաջադրանք
կատարելիս, և հանգամանքներն արդեն ինքնին շատ կասկածելի են,
նույնիսկ առանց այն փաստի, որ նրա երեխաներն իմացել են դրա մասին
կատարվածից ընդամենը մի քանի վայրկյան անց: Դուք կարող եք լրջորեն
վնասել Միաբանության գործին...

— Մենք թքած ունենք ձեր ապուշ Միաբանության վրա, — գոռաց Ֆրեդը:

— Մենք իինա խոսում ենք իիվանդանոցում մեռնող մեր հայրիկի մասին,
— գոռաց Զորջը:

— Ձեր հայրը գիտեր, թե իրեն ինչ վտանգ կարող էր սպառնալ, երբ գնում
էր այդ առաջադրանքին, և նա ձեզ շնորհակալություն չի հայտնի
Միաբանության գործերը փչացնելու համար, — ասաց Սիրիուսը նույնքան
բարկացած, — և ահա թե ինչու դուք Միաբանության անդամ չեք, որովհետև
դուք դեռ բավականաչափ հասուն չեք, որ հասկանաք, որ կան այնպիսի
բաներ, որոնց համար արժե անգամ մեռնել:

— Քեզ համար հեշտ է ասելը, երբ դու այստեղ ես լոված, — շարունակեց
գոռալ Ֆրեդը, — ինչ-որ չեմ տեսնում, որ կյանքիդ որևէ վտանգ սպառնա:

Սիրիուսի առանց այն էլ գունատ դեմքն ավելի գունազրկվեց: Նա մի
պահ այնպիսի տեսք ուներ, ասես մեծագույն հաճույքով մի ուժեղ հարված
կիացներ Ֆրեդի քիչն, բայց երբ նա խոսեց, ձայնը միանգամայն հանգիստ
էր:

— Ես գիտեմ, որ դժվար է, բայց մենք բոլորս առայժմ մեզ պետք է
այնպես պահենք, ասես դեռ ոչինչ չգիտենք: Մենք գլուխներս կորցնելու
իրավունք չունենք, առնվազն քանի դեռ չգիտենք, թե ինչ կորոշի ձեր մայրը,
եղա՞վ:

Ֆրեդն ու Զորջն այնպիսի տեսք ունեին ասես ամեն վայրկյան
պատրաստ են նետվել իրենց ուզածն անելու, սակայն Զինին լուր մոտեցավ
մոտակա աթոռին ու նստեց: Հարրին նայեց Ռոնին, որը մի ծիծաղելի
շարժում արեց, ասես միաժամանակ և՝ գլխով էր անում, և՝ ուսերը թոթվում, և
նրանք նույնպես նստեցին: Երկվորյակները դեռ մի քանի վայրկյան աչքերով

կրակ թափեցին Սիրիուսի վրա, իետո մոտեցան ու նստեցին Զինիի երկու կողմերում:

— Այդպես շատ լավ է, — խրախուսիչ ասաց Սիրիուսը, — լավ... եկե՛ք... եկե՛ք մի բան խմենք, քանի դեռ սպասում ենք... Ա՛քսիո մեղրագինի...

Ասելիս նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և մեղրագինու վեց շշեր դուրս թռան պահարանից ու սահեցին սեղանի վրայով, մի կողմ իրելով ու սեղանով մեկ ցրելով Սիրիուսի ընթրիքի մնացորդները, բայց զարմանալիորեն ճիշտ կանգնելով բոլոր վեց նստածների առաջ: Բոլորը սկսեցին խմել, և որոշ ժամանակ խոհանոցում լսվում էին միայն բուխարու կրակի ձրթձրթոցն ու սեղանի փայտին դրվող շշերի խուլ դնգինգոցը:

Հարրին խմում էր միայն որևէ բանով ձեռքերը զբաղեցնելու համար: Նրա ստամոքսը լի էր սարսափելի տիաձ, մի տեսակ եռացող մեղավորության զգացումով: Իրենք այստեղ չէին լինի, եթե միայն պատճառն ինքը չի լիներ: Իրենք բոլորը դեռ քնած կլինեին անկողիններում: Չէր օգնում անգամ անդադար կրկնելը, որ եթե ինքը տագնապ չբարձրացներ և չհամոզեր բոլորին գտնել պարոն Ուիզլիին, վերջինս կարող էր արդեն մեռած լինել, որովհետև կար նաև այն անմոռանալի հանգամանքը, որ առաջին հերթին հենց ինքն էր եղել այն մեկը կամ այն բանը, որը հարձակվել էր պարոն Ուիզլիի վրա:

«Քեզ հիմարի պես մի՛ պահիր, դու ժանիքներ չունե՞ս, — ասում էր նա ինքն իրեն՝ փորձելով հոգում հանգստություն պահպանել, թեև մեղրագինու շիշը բռնած ձեռքն անկառավարելիորեն դողում էր, — դու պառկած էիր քո անկողնում, դու ոչ ոքի վրա չէիր հարձակվում»:

«Բայց այդ դեպքում, ի՞նչ կատարվեց քիչ առաջ Դամբլդորի աշխատասենյակում, — հարցնում էր նա ինքն իրեն, — ես ինձ այնպես էի գգում, ասես պատրաստ էի հարձակվել անգամ Դամբլդորի վրա»:

Նա շիշը քիչ ավելի ուժեղ ցած դրեց, քան կցանկանար և շիշը սեղանի վրա շրջվեց ու մեղրագինին թափեց: Ոչ ոք չնկատեց: Հետո խոհանոցի մեջտեղում օդում հայտնված կրակի ցոլքը մի պահ լուսավորեց սեղանին ցաքուցրիկ դրված կեղտոտ ափսեները, և մինչ նրանք ցնցումից ուշքի էին գալիս, մի փաթեթ մազադար թրմփոցով ընկավ սեղանի վրա Փյունիկի մի հատիկ փետուրի հետ միասին:

— Ֆոքսն է, — անմիջապես ասաց Սիրիուսը՝ սեղանից վերցնելով մագաղաթի փաթեթը, — բայց սա Դամբլորի ձեռագիրը չէ... Սա երկի ձեր մայրիկից է... վերցրե՛ք...

Նա նամակը հրեց դեպի Զորջի ձեռքը, որն անմիջապես բացեց այն ու սկսեց բարձրաձայն կարդալ.

— Պապան դեռ ողջ է: Ես գնում եմ Սուրբ Մունզոսի հիվանդանոց: Մնացե՛ք որտեղ, որ եք: Հենց կարողանամ, լուր կուղարկեմ: Մամա:

Զորջը նայեց սեղանի մոտ նստածներին:

— Դեռ ողջ է, — դանդաղ կրկնեց նա — բայց դա նշանակում է...

Նրան պետք չէր վերջացնել նախադասությունը: Հարրիի համար միանգամայն պարզ էր, որ պարոն Ուիզլին այդ պահին կախված էր կյանքի ու մահվան միջև: Դեռ անսովոր գունատ Ռոնը անթարթ հայացքը հառել էր մոր նամակի հակառակ երեսին, ասես հույս ուներ թղթի միջով սփոփիչ բառեր տեսնել: Ֆրեդը դուրս քաշեց մագաղաթը Զորջի ձեռքից և ինքն էլ կարդաց, հետո հայացքը բարձրացրեց Հարրիի վրա, որը զգաց, որ մեղրագինու շիշը բռնած ձեռքը նորից դողաց, և ավելի ամուր սեղմեց այն՝ ձգտելով հաղթահարել ձեռքի դողը:

Հարրին կյանքում դեռ երբեք դրա նման երկար գիշեր չէր ունեցել: Մի անգամ Սիրիուսն առանց համոզվածության առաջարկեց, որ գուցե մինչև առավոտ անկողին մտնեն, բայց ի պատասխան ստացավ միայն Ուիզլիների զգվանքով լի հայացքները: Բոլորը հիմնականում լուր նստած էին սեղանի շուրջը՝ դիտելով ինչպես էր մոմի գլանակը հետզիետե կարձանում մոմակալի մեջ, մերթընդմերթ շիշը մոտեցնելով շրթունքներին: Խոսում էին միայն ժամը հարցնելու և բարձրաձայն մտորելու համար, թե ինչ էր կատարվում հիվանդանոցում ու մինյանց հավաստիացնելու, որ եթե որևէ վատ լուր լիներ, ապա իրենք արդեն իմացած կլինեին այդ մասին, որովհետև տիկին Ուիզլին պետք է որ արդեն վաղուց հասած լիներ Սուրբ Մունզոսի հիվանդանոցը:

Ֆրեդը սկսեց ննջել՝ գլուխը կախ զցած ուսին: Զինին կատվի պես կծկվել էր իր աթոռի վրա, բայց աչքերը լայն բաց էին: Հարրին նրա աչքերի մեջ տեսնում էր բուխարու կրակների արտացոլումը: Ռոնը նստած էր գլուխը ձեռքերի մեջ առած, և անհնար էր ասել, արդյոք քնած էր, թե արթուն:

Հարրին ու Սիրիուսն անդադար միմյանց էին նայում, իրենց ավելորդ զգալով ընտանեկան վշտի պահին:

Առավոտյան հինգն անց տասը րոպեին խոհանոցի դուռը կրնկի վրա բացվեց և տիկին Ուիզլին ներս մտավ: Նա աննկարագրելի գունատ էր, բայց երբ բոլորը շրջվեցին նրա կողմը, իսկ Ֆրեդը, Ոոնը և Հարրին վեր կանգնեցին աթոռներից, նա հոգնած ժպտաց:

— Նրա հետ ամեն ինչ լավ կլինի, — ասաց նա՝ հոգնածությունից թոյլ ձայնով, — հիմա քնած է: Ավելի ուշ բոլորս միասին կգնանք նրան տեսության: Հիմա Բիլն է նստած նրա կողքին: Նա այս առավոտ գործի չի գնա:

Ֆրեդը հետ ընկավ աթոռին և ձեռքերով ծածկեց երեսը: Զորջն ու Զինին ոտքի ելան ու արագ մոտենալով գրկեցին իրենց մայրիկին: Ոոնը դողացող ձայնով կամացուկ ծիծաղեց և մի կումով դատարկեց իր մեղրագինու շիշը:

— Նախաճաշ... — բարձրաձայն ասաց Սիրիուսը և ուրախ-զվարթ ոտքի թռավ, — ու՞ր է այդ գրողի տարած տնային ալփը... Կյուսաշկ... ԿՅՈՒՍԱՇԿ...

Բայց Կյուսակը չպատասխանեց նրա կանչերին:

— Oh, մոռացանք... — մրթմրթաց Սիրիուսը՝ հաշվելով իր առջև գտնվող մարդկանց, — ուրեմն նախաճաշ է պետք... Ասենք... յոթ ապուխտով ձվածեղ... և թեյ... և կարմրացրած հացիկներ...

Հարրին շտապեց վառարանի մոտ նրան օգնելու: Նա չէր ուզում խառնվել Ուիզլիների երջանկությանը և ուղղակի սարսափում էր այն պահից, երբ տիկին Ուիզլին պիտի խնդրեր իրեն կրկին պատմել իր տեսիլքը: Սակայն հազիվ էր նա ափսեները հանել պահարանից, երբ տիկին Ուիզլին ուղղակի խլեց դրանք նրա ձեռքից, մի կողմ դրեց ու գրկելով Հարրիին ուժգին սեղմեց իր կրծքին:

— Զգիտեմ, թե ինչ էր լինելու, եթե դու չինեիր, Հա՛րրի, — ասաց նա զսպված արցունքներից բեկված ձայնով, — նրանք կարող էին ժամեր անց միայն գտնել Արթուրին, և արդեն ուշ կլիներ... Բայց քո շնորհիվ, նա դեռ ողջ է, և Դամբլդորը կարողացավ մի հավաստի պատմություն հորինել, որպեսզի բացատրի, թե ինչու էր Արթուրն այդ պահին այնտեղ գտնվում: Դուք գաղափար անգամ չունեք, թե այլապես մենք ինչ փորձանքի մեջ կլինեինք... Հիշեք միայն խեղճ Սթարգիսին:

Հարրին իրեն խորապես անարժան էր զգում նրա շնորհակալությանը, բայց բարեբախտաբար տիկին Ուիզլին շուտով բաց թողեց նրան և շրջվեց դեպի Սիրիուսը, որպեսզի շնորհակալություն հայտնի նրան, որ իր երեխաների կողքին է եղել ամբողջ գիշեր: Սիրիուսն ասաց, որ ինքն անչափ ուրախ էր, որ կարող էր օգնել նրանց, և հուսով էր, որ նրանք բոլորը կմնան իր մոտ այնքան ժամանակ, քանի դեռ պարոն Ուիզլին հիվանդանոցում էր:

— Օհ, Սիրիուս, այնքան շնորհակալ եմ: Հիվանդանոցում ասում են, որ նա որոշ ժամանակ պետք է մնա այնտեղ, և իրոք իրաշալի կլինի, եթե մենք բոլորս որևէ մոտիկ տեղում մնանք: Իսկ դա նշանակում է, որ մենք Ծննդյան տոներն այստեղ ենք անցկացնելու:

— Ինչքան շատ լինենք, այնքան ավելի ուրախ կլինի, — ասաց Սիրիուսն այնպիսի ակնհայտ անկեղծությամբ, որ տիկին Ուիզլին ժպտաց, մի գոգնոց գցեց վրան և անձամբ անցավ նախաձաշ պատրաստելու գործին:

— Սիրիուս, — կամացուկ ասաց Հարրին, այլևս անկարող դիմանալ, — կարո՞ղ ենք առանձին խոսել:

Հարրին մտավ մութ խորդանոցը, և Սիրիուսը հետևեց նրան: Առանց նախաբանի Հարրին կնքահորը պատմեց իր տեսիլքի բոլոր մանրամասները, ինչպես նաև այն հանգամանքը, որ իր տեսիլքում հենց ինքն էր այն օձը, որը հարձակվեց պարոն Ուիզլիի վրա:

Երբ նա դադար տվեց, որպեսզի շունչը տեղը բերի, Սիրիուսը հարցրեց.

— Դու Դամբլդորին պատմեցի՞ր այդ մասին:

— Այո՛, — անհամբերությամբ պատախանեց Հարրին, — բայց նա ինձ չասաց. թե դա ինչ կարող է նշանակել: Դեհ... վերջերս նա ինձ հետ ընդհանրապես չի խոսում:

— Համոզված եմ, որ նա կասեր քեզ, եթե անհանգաստանալու որևէ առիթ լիներ, — հանգստացնող տոնով ասաց Սիրիուսը:

— Բայց դա դեռ ամենը չէ, — ասաց Հարրին՝ շշուկից քիչ բարձր ձայնով,
— Սիրիուս, ինձ թվում է, որ ես խելագարվում եմ: Երբ Դամբլդորի
աշխատասենյակում էինք, Պորտբանալիով այստեղ գալուց մեկ վայրկյան
առաջ, հենց այնտեղ ես սկսեցի կրկին մտածել, որ ես այդ օճն եմ, կարծես
իրոք հենց այդ օճն լինեի... Սպիս սկսեց խելագար ցավալ, երբ նայում էի
Դամբլդորին... Սիրիուս, պատկերացնու՞մ ես, ես ուզում էի հարձակվել նրա
վրա:

Հարրին տեսնում էր Սիրիուսի դեմքի միայն մի նեղ հատվածը, մնացածը մթության մեջ էր:

— Դա երևի քո տեսիլքի անդրադարձն է եղել, ընդամենը, — ասաց նա,
— դու այդ պահին դեռ մտածում էիր այդ երազի, կամ զգիտեմ ինչի մասին...

— Ո՛չ, բոլորովին այդպես չէր, — գլուխն օրորելով ասաց Հարրին, —
կարծես ինչ-որ բան իմ միջից բարձրացավ, կարծես իմ մեջ մի թաքնված օձ
լիներ:

— Քեզ պետք է քնել, — հաստատակամորեն ասաց Սիրիուսը, — իիմա
դու կնախաճաշես, իետո կբարձրանաս ննջարան ու անկողին կմտնես, իսկ
Ճաշից իետո բոլորի իետ միասին կզնաս տեսնելու Արթուրին: Դու ցնցում ես
ապրել, Հա՛րի: Դու քեզ մեղադրում ես մի բանի համար, որին միայն վկա ես
եղել, և ինչպիսի՝ բախտավորություն, որ վկա ես եղել այդ բանին, այլապես
Արթուրը չէր փրկվի: Վերջ տու՞ր և այլևս մի՛ անհանգստացիր:

Նա ձեռքով թվակացրեց Հարրիի ուսին և դուրս եկավ խորդանոցից՝
Հարրիին թողնելով միայնակ կանգնած մթության մեջ:

Զ Զ

Բոլորը բացի Հարրիից մնացած առավոտյան ժամերին քնեցին: Նա
բարձրացավ այն ննջարանը, որտեղ անցած ամառ մի քանի շաբաթ քնել էին
ինքն ու Ռոնը, բայց մինչ Ռոնը կծկվեց անկողնու վրա ու անմիջապես քնեց,
Հարրին գիշերային պարեգոտի մեջ փաթաթված նստեց անկողնու մեջ՝
իենվելով մահճակալի գլխամասի մետաղյա սառը թիկնաձողերին, հատուկ
այնքան անհարմար դիրքով, որպեսզի հանկարծ քունը չտանի՝
սարսափելով այն մտքից, որ ինքը կարող է երազում կրկին օձ դառնալ և
արթնանալով հայտնաբերել, որ այս անգամ հարձակվել է Ռոնի վրա, կամ
ինչ-որ կերպ դուրս է սողացել ննջարանից ու հարձակվել մեկ ուրիշի վրա:

Երբ Ռոնը արթնացավ, Հարրին ձևացրեց իբր ինքն էլ էր խոր քնել: Մինչ
Ճաշում էին, Հոգվարթսից ժամանեցին նրանց Ճամպրուկները, ուստի կարող
էին նազլների պես հագնվել Սուրբ Սուրբոսի հիվանդանոցը գնալու համար:
Բոլորը Հարրիից բացի նկատելիորեն երջանիկ էին ու շատախոս, մինչ
պարեգոտների փոխարեն ջինսեր ու սվիտրներ էին հագնում: Երբ Թոնքսն ու
Գիֆ-Աչքը ժամանեցին նրանց Լոնդոնում ուղեկցելու համար, Ռուփլիները

նրանց դիմավորեցին ուրախ ողջուններով ու ծիծաղով, որի պատճառը հիմնականում Գիծ-Աչքի դրած հնառ լայնեզր գլխարկն էր, որը նա այնպես էր թերել ձակատին, որ իր կախարդական աչքը չերև: Սակայն բոլորի համար պարզ էր, որ կարծ կտրած վառ վարդագույն մազերով թոնքսը Լոնդոնի մետրոյում նրանից ավելի քիչ ուշադրության կարժանանա:

Թոնքսը շատ հետաքրքրված էր պարոն Ուիզլիի վրա կատարված հարձակման Հարրիի տեսիլքով, մի բան ինչը Հարրին նույնիսկ հեռավոր ցանկություն չուներ քննարկելու:

— Դու համոզվա՞ծ ես, որ ձեր ընտանիքում ոչ մի Տեսնող չի եղել, — խորապես հետաքրքրված հարցրեց նա, երբ կողք-կողքի նստած էին դեպի քաղաքի սիրտը դղրդոցով սլացող գնացքի մեջ:

— Ո՞չ, — ասաց Հարրին՝ մտածելով պրոֆեսոր Թրելոնիի մասին և իրեն որոշակիորեն վիրավորված զգաց:

— Ո՞չ, — մտազբաղ կրկնեց թոնքսը, — ուրեմն ո՞չ... Գուցե դա բոլորովին էլ կանխագուշակություն չէր... Այսինքն, ուզում եմ ասել, որ ին ապագան չէիր տեսնում, չէ՞... Դու ուղղակի տեսնում էիր ներկան... որը կատարվում էր մեկ ուրիշ վայրում... Ինչ տարօրինակ է, չէ՞: Բայց, ասեմ, շատ օգտակար հատկություն է...

Հարրին նրան չպատասխանեց: Բարեբախտաբար նրանք իջան հաջորդ կանգառում, որը շատ մոտ էր Լոնդոնի կենտրոնին, և խառնաշփորի մեջ Հարրին դիտավորյալ այնպես արեց, որ Ֆրեդն ու Ջորջը հայտնվեն իր ու թոնքսի միջև, որը պետք է խմբի առջևից քայլեր: Բոլորը հետևեցին նրան դեպի վեր տանող շարժասանդուղքով: Մուդին կաղալով գալիս էր բոլորի հետևից՝ ձակատին ցած իջեցրած լայնեզր գլխարկով և կախարդական փայտիկը պատրաստ բռնած՝ վերարկուի փեղկի տակ խրած ձեռքում: Հարրին զգաց, որ նա իր թաքցրած աչքով ուշադիր գննում էր իրեն: Զգտելով խուսափել իր երազի մասին նոր հարցերից, Հարրին ինքը հարցրեց Գիծ-Աչքին, թե որտե՞ղ է գտնվում Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցը:

— Էստեղից հեռու չի, — մռնչաց Մուդին, երբ մետրոյի կայարանից դուրս եկան սառը ձմեռային օդի մեջ՝ հայտնվելով Ծննդյան տոների կապակցությամբ աշխույժ գնումներով գբաղված անցորդմերով լի մի մեծ փողոցում: Նա Հարրիին իրենից առաջ իրեց ու շարունակեց կաղալ բոլորի

հետևից: Հարրին համոզված էր, որ թեք դրած գլխարկի տակ նրա աչքը պտտվում էր բոլոր ուղղություններով:

— Հեշտ բան չէր հիվանդանոցի համար հարմար տեղ գտնելը: Շեղաձիգ փողոցում նման մեծության տեղ չկար և չէինք կարող Նախարարության նման հիվանդանոցը նույնպես գետնի տակ տեղավորել: Ի վերջո հիվանդանոց է և հիվանդներին օդ ու արևի լուս է պետք: Մեծագույն դժվարությամբ կարողացանք էս կողմերում գետնի երեսին մի շենք գտնել: Ամեն ինչ այնպես է կազմակերպված, որ բուժօգնության կարիք ունեցող կախարդները կարողանան հանգիստ ներսութուրս անել և հեշտությամբ մերվել բազմության մեջ:

Նա ճանկեց Հարրիի ուսը, որպեսզի այդ պահին նրանց ընդառաջ եկող մի խումբ շատախոսող անցորդները հանկարծ իրենց միմյանցից չբաժանեն, բայց անցորդների անմեղ նպատակը, ակնհայտորեն, ընդամենը էլեկտրոնային սարքեր վաճառող մոտակա խանութներից մեկն էր:

— Էս կողմը պիտի գնանք, — քիչ անց ասաց Մուտիին:

Նրանք հասել էին կարմիր աղյուսե պատերով մի հնառած հանրախանութի շենքի, որը կոչվում էր «Փուրչ ու Փալաս» ՍՊԸ: Հանրախանութը շատ հնուի ու թշվառ տեսք ուներ: Ցուցափեղկերում ընդամենը մի քանի աղքատիկ ու ծուռ դրված կեղծամներով մանեկեններ կային, ամենաքիչը տասը տարվա հնության ոճի, անշուք հագուստներով: Բոլոր ցուցափեղկերի վրա ներսից մեծ պաստառներ էին փակցված, որտեղ գրված էր «Փակ է. տեսականու նորացման նպատակով»: Հարրին պարզ լսեց ինչպես գնումների բազմաթիվ տոպրակներով բեռնված մի չաղլիկ կին ասաց իր կողքից քայլող ընկերուիհուն.

— Այս տեղը երբեք բաց չի լինում:

— Հասա՞նք, — ասաց Թոնքսը՝ գլխով ցույց տալով ցուցափեղկերից մեկը, որտեղ ոչինչ չկար բացի մի հատկապես տգեղ կին մանեկենից: Նրա կեղծ թարթիչները կախված էին կոպերից և նրա հագին մի հատկապես անձաշակ կանաչ գույնի նեյլոնե անթև զգեստ էր, — բոլորդ պատրա՞ստ եք:

Բոլորը գլխով արեցին՝ խմբվելով նրա շուրջը: Մուտին մի անգամ էլ թիկունքից բոթեց Հարրիին՝ հորդորելով առաջ գնալ: Թոնքսն առաջ թեքվեց և ապակու միջով նայելով ուղիղ տգեղ մանեկենի երեսին՝ սառը օդի մեջ գոլորշի արտաշնչելով կիսաձայն ասաց.

— Ողջու՞յն, մենք եկել ենք Արթուր Ուիզլիին տեսնելու:

Հարրին մտածեց, որ ինչքան ծիծաղելի է, որ Թոնքսին թվում է, թե այդքան կամացուկ ասված բառերը կարող է լսել հաստ ապակու հետևում կանգնած մանեկենը, այն էլ փողոցով դղրդոցով սլացող ավտոբուսների և մարդկանցով լեփ-լեցուն խանութներից եկող աղմուկի մեջ: Հետո նա ինքն իրեն հիշեցրեց, որ մանեկեններն ընդհանրապես չեն կարող լսել: Բայց հաջորդ վայրկյանին նրա ծնոտը զարմանքից կախ ընկապվ, երբ մանեկենը շատ աննկատ գլխով արեց և միջնամատի կարճ շարժումով իր մոտ կանչեց նրանց: Թոնքսը մի ձեռքը մտցրեց Զինիի արմունկի տակ, մյուսը՝ տիկին Ուիզլիի և ուղիղ ապակու մեջ քայլելով անհետացավ:

Ֆրեդը, Ջորջը և Ունը քայլեցին նրանց հետևից: Հարրին շուրջը նայեց բազմության աշխույժ անցուդարձին: Ոչ ոք կարծես նույնիսկ մի ավելորդ հայացք չուներ «Փուրչ ու Փալաս» ՍՊԸ հանրախանութիւ տգեղ ցուցափեղկերին նայելու համար, ոչ էլ որևէ մեկը նկատել էր, որ վեց մարդ մեկ վայրկյան առաջ ցնդեցին օդի մեջ, ուղիղ նրանց աչքերի առաջ:

— Գնա՛, — մօնչաց Մուտին, մի անգամ էլ բոթելով Հարրիին թիկունքից, և նրանք միասին առաջ քայլեցին ու ասես անցան սառը ցնցուղի միջով, բայց մյուս կողմից դուրս եկան միանգամայն չոր:

Մյուս կողմում ոչ տգեղ մանեկենի, ոչ ցուցափեղկի հետքն էլ չկար: Նրանք միանգամից հայտնվել էին մի բավականին մարդաշատ ընդունարանում, որտեղ բազմաթիվ կախարդներ ու վիուկներ կային նստած ծալովի փայտե աթոռներին: Շատերը միանգամայն նորմալ տեսք ունեին և ձանձրացած թերթում էին «Վիուկ» ամսագրի հին օրինակները: Սակայն կային նաև այնպիսիք, ովքեր սարսափելի ու տարօրինակ արտաքին ձևափոխություններ ունեին, ինչպես օրինակ քթի տեղում աճած փղի կնճիթով, կամ կրծքից դուրս ցցված լրացուցիչ զույգ ձեռքերով: Սենյակում հազիկ թե ավելի պակաս ժխոր էր տիրում, քան փողոցում, որովհետև այցելուներից շատերը տարօրինակ յուրահատուկ ձայներ էին հանում: Քրտնած դեմքով մի վիուկ, որը նստած էր առաջին շարքի կենտրոնում ինքն իրեն եռանդուն հովահարում էր «Մարգարե» օրաթերթի մի օրինակով, բերանից գոլորշի արձակելով՝ եռացող թեյնիկի հանած շվենցի նման սուր ձայնով: Անկյունում նստած շատ փնթի ու անխնան տեսքով մի դյութ մերթընդերթ ցնցվում էր ու ամեն ցնցման հետ զանգի պես զրնգում, ինչից

նրա գլուխն սկսում էր կամերտոնի նման սարսափելի տատանվել ու այնքան ուժգին, որ նա ստիպված էր երկու ձեռքերը սեղմել ականջներին, որպեսզի գլուխը կրկին անշարժացնի:

Բաց կանաչ գույնի պարեգոտներով կես տասնյակ վիուկներ ու կախարդներ գործնական տեսքով վերուվար էին շարժվում մարդկանց շարքերի միջև և հարցեր տալով գրառումներ անում նորատախտակների վրա: Դրանց տեսքից Հարրին անմիջապես հիշեց Ամբրիջին: Հարրին նկատեց նրանց համազգեստների կրծքին ասեղնագործված խորհրդանշանը, որը պատկերում էր շեղածիգ խաչաձևված մի կախարդական փայտիկ ու մի ազդրոսկր:

— Բժիշկնե՞ր են, — կամացուկ հարցրեց Հարրին Ռոնին:

— Բժիշկնե՞ր, — ասաց Ռոնը՝ վախեցած տեսքով, — այսինքն էն գիտ մագլները, որ կտրատում են մարդկա՞նց.... Չէ՛, սրանք հմայագործ հեքիմներ են:

— Այստեղ եկե՛ք, — գոռաց տիկին Ռիփլին, անկյունում նստած կախարդի հանած հերթական զրնգոցից հետո, և բոլորը գնացին նրա հետևից ու հերթ կանգնեցին սպասասեղանի հետևում նստած մի կլորամարմին շիկահեր վիուկի առաջ, որի սեղանի վրա դրված էր՝ «Տեղեկույթ» ցուցանակը: Նրա հետևում ամբողջ պատը ծածկված էր բազմաթիվ մեծ պաստառներով, որոնց վրա տարբեր չափերի ու գույների աչք գրավող տառատեսակներով գրված էին մոտավորապես հետևյալ կարգախոսները.

ՀՀ Հ

ՄԱՔՈՒՐ ԿԱԹՍԱՆ՝

ՀՄԱՅԱՂԵՂՈՇ ԹՈՒՅՆ ԶՊԱՌՉՆԵԼՈՒ ԳՐԱՎԱԿԱՆՆ Է

կամ

ՀՀ Հ

ՈՉ ՄԻ ՀԱԿԱԹՈՒՅՆ ԶԻ՛ ԿԱՐԵԼԻ ԸՆԴՈՒՆԵԼ ԱՌԱՍՑ ՈՐԱԿԱՎՈՐՎԱԾ ՀԵՔԻՄԻ ՆՇԱՆԱԿՄԱՆ

Այդ նույն պատից կախված էր նաև երկար արժաքագույն գանգուրներով մի տարեց վհուկի դիմանկար, որի տակ գրված էր.

Չ 8

ԴԻԼԻՍ ԴԵՐՎԵՆԹ

Սուլբ Մունգոսի հմայագործ հեքիմ,
Հռզվարթսի կախարդանքի և հրաշագործության
դպրոցի տնօրեն՝ 1722- 1741 թթ.

Չ 9

Դիլիսը մեծագույն ուշադրությամբ զննում էր Ուիզլիների խմբին, կարծես մտքում հաշվելով նրանց, և երբ Հարրին աչքերով հանդիպեց նրա հայացքին, վհուկը հազիվ նկատելի աչքով արեց ու դեպի կողք հեռացավ դիմանկարի շրջանակի տակ:

Մինչ այդ հերթի առջևում կանգնած մի երիտասարդ ոյութ շատ տարօրինակ շարժումներ էր անում՝ ցավագին ձիշերի միջև փորձելով ընդունարանի սեղանի հետևում նստած վհուկին բացատրել իր հիվանդության պատմությունը:

—Պատճառն այս, վաա~խ... կոշիկներն են, օյ-օյ-օ'յ... որ եղբայրս է, ա~այ... տվել ինձ, աա~յ-այ-այ... դրանք օօ'յ... ուղղակի ուսում են ԱԱԱԱ~Յ... ոտքերս... Նայե՛ք ոտքերիս, երևի ինչ-որ չար աչք կամ ամեծք կա դրանց վրա... ԱԱ~Խ.... Ոչ մի կերպ չեմ կարողանում ՎԱԱԱԱ~Խ... հանել կոշիկներս, — նա անդադար ոտքից ոտք էր ցատկում, ասես պարում էր շիկացած ածուխների վրա:

— Բայց կոշիկները իո չեն խանգարում ձեզ կարդալ, չէ՞՝ — ասաց շիկահեր վհուկը՝ նյարդայնացած մատնացույց անելով ձախից ընդունարանի սեղանին դրված մեծ ցուցատախտակը, — ձեզ պետք է գնալ Զարամիտ մագիայի հետևանքների բաժանմունքը, չորրորդ հարկ: Ճիշտ ինչպես գրված է հարկերի ուղեցույցում: Հաջո՛րդը:

Մինչ երիտասարդ ոյութը կաղալով ու խելագարի պես պար գալով գնում
էր դեպի աստիճանները, Հարրին սկսեց կարդալ սեղանին ձախից դրված
ցուցանակի վրա գրվածը.

❧

ՀՄԱՅՎԱԾ ԱՐՏԵՖԱԿՏՆԵՐԻ ՎՆԱՍԱՐԱՐ
ԱԶԴԵՑՈՒԹՅԱՆ ԵՎ
ԿԱԽԱՐԴԱԿԱՆ ԿԵՆԴԱՆԻՆԵՐԻ ՀԱՐՁԱԿՄԱՆ
ՀԵՏԵՎԱՆՔՆԵՐԻ ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔ
առաջին հարկ

❧

ՀՄԱՅԱԴԵՂԵՐԻ ԿԱԹՍԱՅԻ ՊԱՅԹՅՈՒՆԻՑ ԵՎ
ԿԱԽԱՐԴԱԿԱՆ ՓԱՅՏԻԿԻ ՀԵՏԱՂԱՐ
ՀԱՐՎԱԾԻՑ, ՑԱԽԱԿԵԼԱՅԻՆ
ՊԱՏԱՀԱՐՆԵՐԻՑ ՎՆԱՍՎԱԾՔԱԲԱՆՈՒԹՅԱՆ
ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔ
ԵՐԿՐՈՐԴ հարկ

❧

ԿԱԽԱՐԴԱԿԱՆ ԱՐԱՐԱԾՆԵՐԻ ԵՎ
ՄԻԶԱՏՆԵՐԻ ԿԾԱԾՆԵՐԻ, ԽԱՅԹՈՑՆԵՐԻ,
ԱՅՐՎԱԾՔՆԵՐԻ, ՀՄԱՅՎԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ
ԱՆՑԱՆԿԱԼԻ ՀԵՏԵՎԱՆՔՆԵՐԻ ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔ
ԵՐԿՐՈՐԴ հարկ

❧

ԹՈՒՐՄԱՅԻՆ ԵՎ ԲՈՒՍԱԿԱՆ
ԹՈՒՆԱԿՈՐՈՒՄՆԵՐԻ, ԶԱՐԱԿՆԻՔՆԵՐԻ
ՄՆԱՅՈՒՆ ՀԵՏԵՎԱՆՔՆԵՐԻ,
ՎԱՐԱԿԻՉ ՀԻԿԱՆԴՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ՝

(ՎիճաՊի ԾԱՂԻԿ, ԲՈՐԲՈՍԱԽԱՏ,
ՍՔՐՈՋՈՒՆԳՈՒԼՈԶ և այլն) ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔ
Հորրորդ հարկ

❧

ՆԵՐՈՍԿՐԱՅԻՆ ԿԱԽԱՐԴԱՆՔՆԵՐԻ,
ՄԱՐՄՆԻ ԶԱՆԳՎԱԾԻ ՀՄԱՅԱՓՈԽՈՒԹՅԱՆ,
ՄԱՇԿԱՅԻՆ ՑԱՆԵՐԻ ԵՎ ԲՇՏԻԿՆԵՐԻ,
ԱՆՎԵՐԱՀՍԿԵԼԻ ԶԿՐՏՈՑԻ, ՓՈՇՏՈՑԻ ԵՎ
ԱՅԼ ՆՅԱՐԴԱՅԻՆ ԿԱՄ ԶԱՐԱԿԱՆԱՅԻՆ
ԲՆՈՒՅԹԻ ԽԱՆԳԱՐՈՒՄՆԵՐԻ ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔ
հինգերորդ հարկ

❧

ԱՆԴԱՌՆԱԼԻ ԱՆԵԾՔՆԵՐԻ,
ԾԱՆՐ ԶԱՐ ԱՉՔԻ, ՀԵՐՍԵՐԻ ՈՒ ՆԱՖՍԵՐԻ,
ՊԱՏԱՀԱԿԱՆ ԿԱՄ ՄԽԱԼ ԿԻՐԱՌՎԱԾ
ՀՄԱՅԱՆՔՆԵՐԻ ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔ,
ԱՅՑԵԼՈՒՆԵՐԻ ԹԵՅԱՐԱՆ /
ՀԻՎԱՆԴԱՆՈՑԱՅԻՆ ԽԱՆՈՒԹ, ՎԵցերորդ հարկ

❧

ԵԹԵ ՀԱՄՈՋՎԱԾ ԶԵՔ, ԹԵ Ո՞Ր ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔ
ՊԵՏՔ Է ԳՆԱՔ, ԿԱՄ ԶԵՔ ԿԱՐՈՂ ՆՈՐՄԱԼ
ԽՈՍԵԼ, ԿԱՄ ԶԵՔ ՀԻՇՈՒՄ, ԹԵ ԻՆՉՈՒ ԵՔ
ԱՅՍՏԵՂ ԵԿԵԼ, ԴԻՄԵՔ ԸՆԴՈՒՆԱՐԱՆԻ
ՎՀՈՒԿԻՆ:

Մինչ այդ մի շատ ծեր ու կորամեջք, ականջին մոտ լսելու եղջյուր
պահած հրաշագործ, ոտքերը քստքստացնելով մոտեցավ ընդունարանի
սեղանին.

— Ես եկել եմ այցելելու Բրոդերիկ Բոռուդին, — խռպոտ ձայնով շշնջաց ծերուկը:

— Պայատ քառասունինը... Բայց վախենամ, իգուր ժամանակ եք վատնելու, — անտարբեր ասաց վհուկը, — լրիվ խելքը թոցրել է, ինչպես գիտեք... Դեռ համոզված է, որ ինքը թեյնիկ է: Հաջո՞րդը:

Մի ծայրահեղ հոգնած ու ջլատված հրաշագործ ոտքերի մատների վրա մոտեցավ սեղանին՝ իր մարմնի ամբողջ ծանրությամբ կախված մի մանկահասակ աղջնակի սրունքից, որը նրա գլխից վեր թափահարելով իր հսկայական փետրավոր թևերը անդադար ուզում էր դեպի վեր թռչել: Աղջնակի թևերն ուղղակի ծլել էին նրա թիկունքից, հենց մանկական չոչաշորի միջից:

— Հինգերորդ հարկ, — հարցին չսպասելով, ձանձրացած ձայնով միանգամից ասաց վհուկը, և տարօրինակ օդապարիկից կախված մարդը գրեթե օդի մեջ ոտքերը շարժելով անհետացավ ընդունարանի կողքի երկփեղկ ապակե դրների հետևում: — Հաջո՞րդը:

Տիկին Ուիզլին քայլեց դեպի ընդունարանի սեղանը:

— Ողջու՞ն, — ասաց նա, — իմ ամուսինը, Արթուր Ուիզլին, պետք է ուրիշ պալատ տեղափոխվեր այս առավոտյան, կարող եք ասել, թե...

— Արթուր Ուիզլի՞... — կրկնեց վհուկը մատը շարժելով իր առջև դրված երկար ցանկի վրայով, — այո՛, առաջին հարկ, աջից երկրորդ դուռը, Դայի Լյուելինի պալատում է:

— Ծնորհակալությու՞ն, — ասաց տիկին Ուիզլին, — բոլորդ եկեք իմ հետևից:

Հետևելով տիկին Ուիզլին, նրանք անցան երկփեղկ ապակե դրների միջով և քայլեցին նեղ միջանցքով, որի պատերին երկու կողմից հանրահայտ և վաստակաշատ հեքիմների բազմաթիվ դիմանկարներ էին կախված: Միջանցքը լուսավորված էր հսկայական օճառի պղպջակներ հիշեցնող լուսամփոփներով, որոնք լողում էին առաստաղի տակ: Այստեղ նույնիսկ ավելի շատ բաց կանաչ պարեզոտներ հազար վհուկներ ու կախարդներ էին անցուդարձ անում: Դռների հետևից երբեմն անտանելի վատ հոտով դեղին գագ էր դուրս գալիս միջանցք, և մերթընդմերթ նրանք հեռավոր ուժնոցներ էին լսում: Բոլորը աստիճաններով կես հարկ բարձրացան և մտան կախարդական կենդանիների հարձակումների բաժանմունքը, որտեղ աջից

Երկրորդ դօան վրա փակցված էր «Ծանր հիվանդներ. Դայի Լյուելինի անվան պալատ. Խորաբաց Վերքերով կծածներ»: Ցուցատախտակի տակ բրոնզե շրջանակի մեջ ձեռագիր թղթի կտոր էր մտցրած. «Պատասխանատու հեքիմ՝ Հիպոկրատես Սմեթվիք, Ուսանող հեքիմ՝ Ավգուստոս Փայ»:

— Մենք դրսում կսպասենք, Մո՛լի, — ասաց Թոնքսը, — Արթուրին հաճելի չի լինի, եթե միանգամից բոլորս ներս մտնենք, թող սկզբում ընտանիքի անդամները մտնեն:

Գիծ-Աչքը բավարարված մռունչ արձակեց և մեջքը դեմ տալով միջանցքի պատին նստեց դօան կողքի նստարանին՝ իր կախարդական աջքը պտտելով բոլոր ուղղություններով: Հարրին նույնպես հետ քաշվեց, բայց տիկին Ուիզլին ձեռքը մեկնեց ու նրա ուսից բռնելով առաջ իրեց դեպի դուռը:

— Այստեղ արի՛, Հա՛րի, Արթուրն ուզում է քեզ շնորհակալություն հայտնել:

Պալատը բավականին փոքր էր և մութ, որովհետև միակ պատուհանը բարձր առաստաղի տակ դօան դիմացի պատի վրա մի նեղ հորիզոնական բացվածք էր: Սենյակը հիմնականում լուսավորված էր ուղիղ կենտրոնում առաստաղի տակ ձախրող, առկայժող մոմերով լի, պղպջակի նման թափանցիկ լուսամիուֆով: Պատերը երեսապատված էին կաղնեփայտի բարակ շերտով, և պատերից մեկի վրա բավականին չարակամ տեսքով մի կախարդի դիմանկար կար, որի տակ գրված էր «Ուրքուհարթ Ռաքհարոու, 1612-1697, Աղիքային համակարգի վերացման անեծքի հայտնագործողը»:

Պալատում միայն երեք հիվանդ կար: Պարոն Ուիզլին զբաղեցնում էր պալատի ծայրում նեղ պատուհանի տակ գտնվող մահճակալը: Հարրին միանգամից հանգստացավ՝ տեսնելով, որ նա նստած էր մահճակալի մեջ, հենված թիկունքի տակ դրված բարձերին և պատուհանից ներս ընկնող արևի լույսի նեղ շողի տակ «Մարգարե» օրաթերթն էր կարդում: Նա վեր նայեց, և տեսնելով իրեն մոտեցողներին լայն ժպտաց:

— Ողջու՛յն, — ուրախ ասաց նա՝ մի կողմ նետելով «Մարգարե» օրաթերթը, — Բիլը հենց նոր գնաց, Մո՛լի: Պետք է աշխատանքի տեղում ներկայանար, բայց ասաց, որ ավելի ուշ նորից կգա:

— Ինչպես ես, ԱՌԹՈՒՐ, — հարցրեց տիկին ՈՒԻՎԼԻՆ՝ առաջ թեքվելով, որպեսզի համբուրի նրա այտը և մտահոգ նայեց նրա դեմքին, — դեռ շատ թույլ ես երևում:

— Ես ինձ շատ լավ եմ զգում, — պայծառ ժպտալով ասաց պարոն ՈՒԻՎԼԻՆ, առողջ ձեռքն առաջ մեկնելով, որպեսզի գրկի ԶՀԱԽԻՆ, — հենց որ Վիրակապերը հանեն, ես կարող եմ տուն գնալ:

— Իսկ ինչու՞ դեռ չեն հանում, Պա՛պ, — հարցրեց Ֆրեդը:

— Դեհ, ամեն անգամ, երբ փորձում են Վիրակապերը հանել, ես սկսում եմ շատրվանի պես արնահոսել, — ուրախ-զվարթ հայտնեց պարոն ՈՒԻՎԼԻՆ՝ ձեռքը մեկնելով իր կախարդական փայտիկին, որը դրված էր մահճակալի կողքի ցածր պահարանի գլխին, և մի շարժումով վեց լրացուցիչ աթոռ ստեղծեց օդից, որպեսզի բոլորը նստեն, — այդ օճի ժանիքներում ինչ-որ յուրահատուկ տեսակի թույն կար, որը թույլ չի տալիս, որպեսզի արնահոսող վերքերը փակվեն: Հեքիմներն ասում են, որ հակաթույնը դեռ չեն գտել, բայց նաև ասում են, որ ինձնից շատ ավելի վատ դեպքեր են ունեցել: Մինչ այդ ես պետք է ժամը մեկ արյան զանգված վերականգնող թուրմ խմեն: Իսկ, այս, այն խեղճ մարդու համար, — ասաց նա ձայնը իջեցնելով և գլխով ցույց տալով իր դիմացի մահճակալի մեջ պառկած գրեթե կանաչած մաշկով մարդուն, որն անթարթ նայում էր առաստաղին, — բուժում չկա... Խեղճ տղային մարդագայլ է կծել:

— Մարդագա՞յլ... — շշնջաց տիկին ՈՒԻՎԼԻՆ՝ տագնապած տեսքով, — իսկ նրան ապահո՞վ է ընդհանուր պալատում պահելը, գուցե նրան առանձին սենյակում պառկացնեն:

— Մինչև լիալուսին դեռ երկու շաբաթ կա, — շշուկով հիշեցրեց պարոն ՈՒԻՎԼԻՆ, — այսօր առավոտյան մի քանի հեքիմներով խոսում էին խեղճի հետ, փորձում էին համոզել, որ կարող է նորմալ կյանքով ապրել: Ես էլ նրան ասացի, անշուշտ առանց մասնավոր անուններ տալու, որ անձամբ ես մի մարդագայլի եմ ձանաչում, որը շատ հաճելի ու բարի մարդ է, ու բավականին հեշտությամբ կարողանում է կառավարել իր վիճակը:

— Իսկ նա ի՞նչ ասաց, — հարցրեց Զորջը:

— Ասաց, որ ինձ կկծի, եթե ես ձայնս չկտրեմ, — տիսրությամբ ասաց պարոն ՈՒԻՎԼԻՆ, — իսկ այն անկողնում պառկած կինը, — շարունակեց նա մատնացուց անելով երրորդ մահճակալը, որը դրված էր դռան կողքին, — չի

ասում հեքիմներին, թե ինչն է կծել իրեն, ինչից բոլորս ենթադրում ենք, որ նա մի անօրինական արարածի հետ է գործ ունեցել. Ինչ էլ որ եղած լինի, կծել տարել է նրա ազդրի կեսը, և վերջից շատ վատ հոտ է գալիս, երբ հանում են նրա վիրակապերը:

— Իսկ դու, Պապա, դու մեզ կպատմե՞ս, թե ինչ է կատարվել քեզ հետ, — հարցրեց Ֆրեդը՝ նրա մահճակալին ավելի մոտ հրելով իր աթոռը:

— Բայց դուք արդեն գիտեք, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ նշանակալից ժպիտով նայելով Հարրիին, — պատմելու բան էլ չկա: Ես շատ հոգնած էի երկար աշխատանքային օրից հետո և հերթապահության ժամանակ սկսել էի ննջել: Ինձ վրա անակնկալ հարձակվեցին, և ես չհասցրեցի պաշտպանվել:

— Չո հարձակման մասին արդեն գրե՞լ են «Մարզարե»-ում, — հարցրեց Ֆրեդը՝ մատնացույց անելով լրագիրը, որը պարոն Ուիզլին մի կողմ էր դրել:

— Ո՞չ, իհարկե ո՛չ, — ասաց պարոն Ուիզլին, մի փոքր դառնացած ժպիտով, — Նախարարությունը չի ուզում, որ բոլորն իմանան, որ մի կեղտոտ հսկա օձ կարող է հանգիստ ֆրֆռալ...

— Արթուր, — նախազգուշական ասաց տիկին Ուիզլին:

— ...որտեղ ուզենա, — արագ ավարտեց պարոն Ուիզլին, թեև Հարրին միանգամայն համոզված էր, որ դա այն չէր, ինչը նա ուզում էր ասել:

— Իսկ դու որտե՞ղ էիր, երբ դա կատարվեց, Պա՛պ, — հարցրեց Զորջը:

— Դա ձեզ չի վերաբերում, — ասաց պարոն Ուիզլին, սակայն կարծես ներողություն աղերսող ժպիտով: Նա ձեռքը մեկնեց «Մարզարե» օրաբերին, մեկ շարժումով բաց արեց այն ու ավելացրեց, — Երբ ներս մտաք, ես կարդում էի Վիլի Վիդերշինսի ձերբակալության մասին: Պարզվում է, որ հենց Վիլին է եղել այն բոլոր փսխող զուգարանների հեղինակը, որոնցով ես զբաղված էի անցած ամառ: Նրա հմայանքներից մեկը հետ է հարվածել, զուգարանը ուղղակի պայթել է, և նրան հայտնաբերել են անգիտակից ընկած զուգարանի ավերակների տակ, ոտքից գլուխ ծածկված...

— Երբ ասացիր, «հերթապահության ժամանակ», — ընդհատեց նրան Ֆրեդը կիսածայն, — ի՞նչ նկատի ունեիր: Դու որտե՞ղ էիր հերթապահում:

— Դուք լսեցի՞ք, ձեր հայրն ինչ ասաց, — սաստող ձայնով շշնջաց տիկին Ուիզլին, — այստեղ մենք դրա մասին չենք կարող խոսել: Ի՞նչ էիր ասում Վիլի Վիդերշինսի մասին, Ա՛րթուր:

— Մի՛ հարցրեք թե ինչպես, բայց այդ ստահակին հաջողվել է դուրս գալ զուգարանային գործի մեղադրանքի տակից, — մռայլ ասաց պարոն Ուիզլին,

— կարող եմ միայն ենթադրել, որ կաշառք է տվել:

— Դու այն բանի մոտ էիր հերթապահում, չէ՞՝ — շշուկով ասաց Զորջը,

— այն գենքի... Որը Գիտես-թե-ով ուզում է...

— Զո՞րջ, սու՞ս, — նրա խոսքը կտրեց տիկին Ուիզլին:

— Ինչեւ, — ասաց պարոն Ուիզլին ավելի բարձր ձայնով, — դա դեռ վերջը չէ, Այս անգամ Վիլին բռնվել է՝ դռան կծող բռնակներ մագլներին վաճառելիս, և չեմ կարծում, թե կրկին կկարողանա պլստալ, որովհետև ըստ այս հոդվածի արդեն երկու մագլներ գրկվել են մատներից, և հենց այս պահին Սուրբ Մունգոսի շտապ օգնության բաժնում են, ոսկորների աճեցման և հիշողության փոփոխման համար: Պատկերացնու՞ն եք, իհմա մագլներ կան Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցում... Հետաքրքիր է, ո՞ր պալատում կլինեն:

Եվ նա ոգևորությամբ շուրջը նայեց, ասես սպասում էր պատերից մեկի վրա նրանց տեղը մատնանշող մի ցուցանակ տեսնել:

— Դու չեի՞ր ասում, որ Գիտեք-թե-ով օձ ունի, Հա՛րի, — հարցրեց Ֆրեդը՝ ուշադիր նայելով հոր հնարավոր արձագանքին, — մի ահելի մեծ օձ... Դու տեսել էիր այդ արարածին այն գիշեր, երբ նա վերադարձավ, չէ՞...

— Բավական է, — արդեն բարկացած ասաց տիկին Ուիզլին, — Գիծ-Աչքը և Թոնքը դրսում են, Ա՛րթուր: Նրանք էլ են ուզում ներս գալ ու տեսնել քեզ: Իսկ դուք բոլորդ կարող եք դրսում սպասել, — ավելացրեց նա՝ դիմելով իր երեխաներին ու Հարրիին, — հետո կզաք ձեր հորը ցտեսություն ասելու:

Բոլորը շարքով դուրս եկան միջանցք: Գիծ-Աչքը և Թոնքը ներս մտան և դուռը ծածկեցին իրենց հետևից: Ֆրեդը հոնքը վեր բարձրացրեց:

— Լա՛վ, — սառը հաստատակամությամբ ասաց նա՝ ձեռքը մտցնելով գրպանը, — թո՛ղ այդպես լինի: Կարող եք մեզ ոչինչ չասել:

— Սա՞ ես փնտրում, — ասաց Զորջը՝ գրպանից հանելով մաշկի գույնի ինչ-որ երկար լարան:

— Մտքերս ես կարդում, — չարաձի ժպտալով ասաց Ֆրեդը, — իհմա կտեսնենք, արդյոք Սուրբ Մունգոսի դռների վրա հակառնկնդրելի պաշտպանական հմայանք կա...

Ֆրեդն ու Զորջը թել-թել իինգ մասի անջատեցին լարանը և բաժանեցին մյուսներին: Հարրին անվստահությամբ վերցրեց իրեն մեկնած ծայրը:

— Վերցրու՛, վերցրու՛, Հա՛րի: Չու փրկել ես մեր Պապայի կյանքը: Եթե որևէ մեկն իրավունք ունի ականջ դնելու, ապա դա դու ես:

Իրենից անկախ ժպտալով, Հարրին վերցրեց լարի ծայրն ու, հետևելով երկվորյակների օրինակին, մտցրեց իր ականջի մեջ:

— Օ-քե՛յ, գնա՛, — շշնջաց ֆրեղը:

Մարմնագույն լարի մյուս ծայրը գալարվեց երկար բարակ որդի նման և սողալով մտավ դռան տակ: Սկզբում Հարրին ոչինչ չէր լսում, հետո վեր ցատկեց տեղում, այնպես պարզ լսելով թոնքսի ծայնը, ասես նա ուղիղ իր ականջի մեջ էր շշնջում:

— ...Ամբողջ շենքը տակնուվրա են արել, բայց օձի հետքն էլ չեն գտել: Բեզ վրա հարձակվելուց հետո, Արթու՛ր, ոնց որ հոդս ցնդած լինի: Բայց Գիտես-թե-ով իո չէր կարող օձին ուղարկել դրա հետևից, ո՞նց պիտի օձը վերցներ դա:

— Կարծում եմ, որ նա օձին հետախուզության էր ուղարկել, — մրթմրթաց Մուտին, — քանի որ մինչև այժմ նրան ոչինչ չի հաջողվել... Զէ՛, օձի նպատակն ուրիշ բան է եղել: Կարծում եմ, նա ուղղակի ուզում էր ավելի լավ պատկերացում կազմել, թե ինչ է սպասվում իրեն, և եթե Արթուրն այնտեղ չլիներ, ապա այդ գազանը ավելի շատ ժամանակ կունենար շուրջը նայելու համար: Ուրեմն ի՞նչ, Փոթթերն ասում է, որ տեսել է, թե ինչպես է դա կատարվել, հա՞...

— Այո՛, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ շատ մտահոգ ծայնով, — դուք գիտեք, Դամբլդորը գրեթե համոզված էր, որ վաղ թե ուշ Հարրին սկսելու է նման բաներ տեսնել:

— Հա՛, իրոք, — ասաց Մուտին, — արդեն բոլորս գիտենք, որ փոքրիկ Փոթթերը շատ տարօրինակ երեխա է:

— Դամբլդորը շատ մտահոգ էր Հարրիի համար, երբ առավոտյան խոսում էի նրա հետ, — շշնջաց տիկին Ուիզլի:

— Իհարկե մտահոգ կլինի, — մռնչաց Մուտին, — տղան բաներ է տեսնում, Գիտեք-թե-ում օձի աչքերով: Փոթթերն ինքն էլ դեռ չի գիտակցում դա, բայց ուղղակի ակնհայտ է, որ Գիտեք-թե-ով ոգետիրել է նրան:

Հարրին անմիջապես ականջից դուրս ձգեց լարի ծայրը: Սիրտն այնքան արագ էր բարախում, որ դեմքը մի ակնթարթում սկսեց շոգից այրվել: Նա

նայեց իր շուրջը կանգնածներին: Բոլորն ահաբեկված նրան էին նայում՝
ականջներից դեռ կախված լարերով:

❖ ❖

Գլուխ 23. Ծննդյան տոները Սուրբ Մունքոսի անվան հինվանդանոցի փակ բաժանմունքում

Գուցե իրոք դա՝ էր պատճառը, որ Դամբլդորն այլս խուսափում էր Հարրիի աչքերի մեջ նայել... Գուցե նա վախենում էր Հարրիի աչքերի մեջ տեսնել ուղիղ իրեն նայող Վոլդեմորթին... Գուցե նա վախենում էր, որ նրա աչքերի վառ կանաչը հանկարծ ալ կարմիր կղարնա, խնձորակների փոխարեն կատվային ճեղքերով... Հարրին հիշեց ինչպես Վոլդեմորթի օձանման մռութը դուրս պրծավ պրոֆեսոր Քուիրելի գլխի հետևից, և զղաձգվելով ձեռքը տարավ դեպի սեփական գլուխը, սարսափով մտածելով, թե ինչ կզգա ինքը, եթե հանկարծ Վոլդեմորթի դեմքը դուրս պրծնի իր գանգից:

Նա ինքն իրեն կեղտոտ էր զգում, ապականված, աղտոտված, ասես իր մեջ ինչ-որ մահացու հիվանդության բացի էր կրում, այնքան զզվելի, որ անգամ արժանի չէր տուն վերադառնալու համար նստել մետրոյի գնացքը և լինել անմեղ, մաքուր մարդկանց կողքին, որոնց մտքերն ու մարմինները պղծված չեին Վոլդեմորթի ներկայությամբ: Նա ոչ թե պարզապես տեսել էր այդ օձին, նա ինքն էր եղել այդ օձը և նա գիտեր դա:

Այդ պահին մի սարսափելի միտք անցավ նրա ուղեղով և մի ահասարսութ հիշողություն բարձրացավ նրա մտքի խորքերից, որը կարծես օձի նման կծկված էր հիշողության հեռավոր ու խոր անկյուններից մեկում:

Իսկ ի՞նչ է ուզում Վոլդեմորթը, ի՞նչին է նա այդպես ազահորեն ձգտում բացի ստրկամիտ հետևորդներից: Նրա ուզածը մի այնպիսի բան է, որը նա կարող է ձեռք բերել միայն գողանալու միջոցով, ինչ-որ գենք, որը նրան չհաջողվեց ձեռք բերել անցած անգամ:

Գուցե Ե՞ս Եմ այդ գենքը, մտածեց Հարրին՝ այնպիսի զգացումով, ասես թույն էր հոսում իր երակներում, սառեցնելով մարմնի բոլոր մասնիկները և ստիպելով ոտքից գլուխ թրցվել սառը քրտինքով, մինչ նա գնացքի մեջ կանգնած ձոճվում էր մութ թունելով սլանալու ընթացքին համընթաց:

Ե՞ս Եմ այն գենքը, որ Վոլդեմորթն ուզում է օգտագործել, ահա թե ինչու Են ինձ այդպես պահպանում, ահա թե ինչու Են ինձ շրջապատել

թիկնապահներով, որոնք հետևում են ինձ, ուր էլ գնամ... Այդ ամենը իմ պաշտպանության համար չի... Ո՞չ, ամենահին... Դա մյուս բոլորի պաշտպանության համար է... Միայն թե այդ պաշտպանությունը արդեն չի օգնում... Նրանք չեն կարող Հոգվարթսում նույնպես ինձ մշտապես հետևող մեկին պահել... Ես հարձակվեցի պարոն Ուիզլիի վրա անցած գիշեր... Հենց ես էի հարձակվողը: Վոլդեմորթը ստիպեց ինձ անել դա և նա կարող է նույնիսկ հենց այս պահին իմ մեջ լինել՝ ականջ դրած իմ մտքերին...

— Դու քեզ վա՞տ ես զգում, Հա՛րրի, սիրելի՛ս, — շշնչաց տիկին Ուիզլին Զինիի գլխի վրայով թեքվելով դեպի Հարրին, մինչ գնացքը դղոդալով սլանում էր մութ թունելով, — տեսքդ ինձ դուր չի գալիս: Հո, որևէ տեղդ չի ցավում:

Բոլորը նրան էին նայում: Նա ջղաձգված թափահարեց գլուխը և հայացքը հառեց՝ պատին կախված անշարժ գույքի ապահովագրության գովազդային պաստառի վրա:

— Հա՛րրի, սիրելի՛ս, համոզվա՞ծ ես, որ քեզ լավ ես զգում, — ասաց տիկին Ուիզլին անհանգիստ ձայնով, մինչ շրջանցում էին Գրիմոլդ ֆողոցի մեջտեղում չինձած խոտով երկար ծաղկաթումբը, — դու ավելի գունատ ես, քան երբեք, գուցե առավոտյան չկարաղոցա՞ր մի քիչ քնել: Հենց հիմա բարձրացի՛ր ննջարան ու անկողին մտի՛ր: Մինչև ընթրիք գուցե մի քանի ժամ քնես, եղա՞վ:

Հարրին գլխով արեց: Դա շատ լավ պատրվակ էր որևէ մեկի հետ միառժամանակ չխոսելու համար, ինչն այդ պահին հենց իր ուզածն էր: Ուստի, երբ տիկին Ուիզլին բաց արեց մուտքի դուռը, նա արագ անցավ տրոլի ոտքերով հովանոցների կանգի կողքով և գրեթե վազքով բարձրացավ երկրորդ հարկ ու մտավ իր ու Ռոնի ննջարանը: Այստեղ նա սկսեց վերուվար քայլել երկու մահճակալների և Ֆինիաս Նիժելուսի դատարկ դիմանկարի միջև նեղ անցումով՝ փորձելով խաղաղեցնել սարսափելի հարցերից և նույնիսկ ավելի սարսափելի գաղափարներից ասես խորովվող ուղեղը:

Ինչպե՞ս... ինչպես էր ինքը օծ դարձել... Գուցե ինքն անհմագուս էր... Ո՞չ, դա անհնար էր, որովհետև ինքն այդ մասին կիմանար: Գուցե Վոլդեմորթն ինքն էր անհմագուս... Այո՛, մտածում էր Հարրին, դա նման էր Ճշմարտությանը, և եթե նա անհմագուս լիներ, ապա անշուշտ օծի պիտի կերպափոխվեր, և քանի որ նա ոգետիրում է ինձ, ուրեմն մենք միասին ենք

օձի կերպափոխվում: Բայց դա դեռ չի բացատրում, թե ինչպես եմ ես կարողացել իինգ րոպեի ընթացքում Լոնդոն հասնել ու վերադառնալ իմ անկողնու մեջ: Բայց ի վերջո Վոլդեմորթն ամենահզոր կախարդն է համայն աշխարհում, Դամբլդորից բացի, իհարկե, և նրա համար, ամենայն հավանականությամբ, դժվար չէր լինի այդ կերպ տեղից-տեղ տեղափոխել մարդկանց:

Իսկ հետո, տագնապի մի սարսափելի պոռթկումով, նա մտածեց... բայց դա խելագարություն էր... Եթե Վոլդեմորթը ոգետիրում է ինձ, ապա ես նրա համար մի հրաշալի պատուիան եմ, որով նա ինչպես հեռուստացույցի մեջ կարող է տեսնել այն ամենը, ինչը կատարվում է Փյունիկի միաբանության գլխավոր շտաբում: Նա կիմանա, թե ով կա Միաբանությունում, և թե որտեղ է Սիրիուսը: Իսկ ես արդեն այնքան բան եմ լսել, ինչը չպետք է լսեի, այն ամենը, ինչ Սիրիուսը պատմեց ինձ իմ այստեղ գալու առաջին իսկ գիշերը:

Այդ ահավոր խնդիրը միայն մեկ լուծում ուներ: Նա պետք է անմիջապես հեռանար Գրիմոլդ փողոցից: Նա պետք է վերադառնար Հոգվարթս և այնտեղ միայնակ անցկացներ Սուրբ Ծննդյան տոները, ինչը մյուսների անվտանգության միակ երաշխիքը կլիներ, առնվազն արձակուրդների ժամանակ: Բայց ո՞չ, դա նույնպես ճիշտ չէր լինի... Հոգվարթսում նույնպես բազմաթիվ մարդիկ կային, և նա կարող էր վիրավորել ու հոշոտել նաև ուրիշներին: Իսկ եթե ինքը հաջորդ անգամ հարձակվի Շեյմոսի, Դինի կամ Նեվիլի վրա... Նա դադարեց վերուվար քայլել և կանգնելով Ֆինիաս Նիժելուսի դիմանկարի առաջ հայացքը գամեց դատարկ շրջանակի մեջ: Արձգի պես ծանր մի զգացում էր կուտակվում ստամոքսում: Նա այլընտրանք չուներ: Նա պետք է վերադառնար Բեկտենիների նրբանքը և խզեր բոլոր կապերը հրաշագործական աշխարհի հետ:

Դեհ, եթե պետք է այդպես անեմ, մտածեց նա, ուրեմն իմաստ չունի այլևս մնալ այստեղ: Որքան շուտ անեմ, այնքան լավ: Մեծագույն ճիգերով ծգտելով չմտածել այն մասին, թե ինչպիսին կլինի Դարզիների արձագանքը, երբ նա նրանց տան դուռը թակի, սպասվածից վեց ամիս շուտ, նա վճռականորեն քայլեց դեպի իր ճամպրուկը, աղմուկով փակեց կափարիչն ու կողպեց այն, հետո ինքնաբերաբար շուրջը նայեց՝ որոնելով Հեղվիգին ու հիշեց, որ թռչունը դեռ Հոգվարթսում էր: Գուցե այդպես ավելի լավ է, մտածեց նա, Հեղվիգի վանդակը լրացուցիչ բեր կլիներ իր համար այդ

պահին: Նա ճանկեց ճամպրուկի բռնակը և քարշ տալով հասցրեց մինչև սենյակի կեսը, երբ շատ անսպասելի մի ձայն ասաց.

— Փախչու՞մ ես, հա՞...

Հարրին կտրուկ հետ շրջվեց: Ֆինիաս Նիժելուսն էր հայտնվել իր կտավի մեջ և շրջանակին հենված, ասես տեսածից զվարձանալով, դիտում էր Հարրին:

— Չեմ փախչում, ո՞չ, — կարծ ասաց Հարրին, ևս մի քանի քայլ քարշ տալով իր ճամպրուկը:

— Իսկ ես կարծում էի, — ասաց Ֆինիաս Նիժելուսը, շոյելով իր կարծ սրածայր մորուքը, — որ լինելով Գրիֆինդոր տնից դու պետք է ավելի խիզախ լինեիր: Հիմա սկսել եմ մտածել, որ քեզ ավելի շատ կսպազեր իմ միաբանությունը: Մենք, սլիզերինցիներս, խիզախ ենք, անշուշտ, բայց ո՞չ իհմար: Օրինակ, ընտրության առկայության դեպքում, մենք միշտ ընտրում ենք մեր սեփական կաշին փրկելու տարբերակը:

— Ինձ իմ կաշին չի անհանգստացնում, — բարկացած ասաց Հարրին՝ շարունակելով քարշ տալ ծանր ճամպրուկը դեպի դուռը՝ պայքարելով դռան շեմին փռած մի հատկապես շատ ցեցը կերած հնամաշ կարպետի հետ:

— Oh, տեսնում եմ... — ասաց Ֆինիաս Նիժելուսը՝ շարունակելով շոյել մորուքը, — իհարկե ո՞չ, սա վախկոտի փախուստ չէ... Դու ազնվաբարո նկատառումներով ես փախչում:

Հարրին անուշադրության մատնեց նրա վերջին դիտողությունը: Նա ձեռքն արդեն դրել էր դռան բռնակի վրա, երբ Ֆինիաս Նիժելուսը ծուլորեն ասաց.

— Ես քեզ համար մի ուղերձ եմ բերել Ալբուս Դամբլդորից:

Հարրին կրունկների վրա շրջվեց:

— Ի՞նչ:

— Մնա՛, որտեղ որ ես...

— Ես տեղից չեմ շարժվել, — ասաց Հարրին՝ ձեռքը դեռ դռան բռնակի վրա, — ի՞նչ է ասում ինձ Դաբլդորը...

— Հենց նոր ասացի, — ձանձրացած կիսաժայռով ասաց Ֆինիաս Նիժելուսը, — Դամբլդորը քեզ ասում է. «Մնա՛, որտեղ որ ես»...

— Ինչու՞՝, — սրտանց հարցրեց Հարրին՝ ձեռքից ցած զցելով ճամպրուկի բռնակը, — Ինչու՞ է ուզում, որ ես այստեղ մնամ: Ուրիշ ի՞նչ է ասել:

— Ուրիշ ոչինչ, — ասաց Ֆինիաս Նիժելուսը՝ վեր բարձրացնելով իր բարակ, սև հոնքերը, ասես իր կարծիքով Հարրին շատ անհարգալից լկտի բան էր արել:

Հարրիի բարկությունը ժայթքեց բարձր խոտի մեջ վեր ցատկող օձի նման: Նա ծայրահեղ հոգնած էր ու շփոթված: Վերջին տասներկու ժամերի ընթացքում նա հասցրել էր անսահման ահաբեկվել, մի քիչ հանգստանալ ու հետո կրկին անսահման ահաբեկվել, և այդ ամենից հետո Դամբլդորը դեռ չէր ուզում անձամբ խոսել իր հետ:

— Ուրեմն այդպես, հա՞... Միայն այդքանը, հա՞... — գրեթե գոռալով ասաց նա, — «Մնա՛, որտեղ որ ես»... Ուրեմն միայն այդքանը կարող են ասել ինձ այս ամենից հետո... Ես ենթարկվում եմ ազրայելների հարձակմանը, ու ինձ ասում են. «Հանկարծ տնից դուրս չգաս, մինչև մեծահասակները ամեն ինչ չկարգավորեն... Հա՛րի, մենք քեզ չենք կարող որևէ բան ասել, որովհետև դու դեռ շատ փոքրիկ տղա ես, որ կարողանաս հաղթահարել դա»:

— Տեսնու՞մ ես, ինքո՞ էլ շատ լավ ամեն ինչ գիտես, — ասաց Ֆինիաս Նիժելուսը նույնիսկ ավելի բարձր, քան Հարրին, — և ահա թե ինչու էի ես այդքան խոր նողկանք զգում ուսուցչի գործի նկատմամբ: Երիտասարդներն այնքա՞ն անդառնալիորեն համոզված են, որ իրենք բացարձակապես ճիշտ են ամեն ինչում: Մտքովդ գոնե մի անգամ չի՞ անցել, իմ խե՛նձ ու լքված, ուռած-փքված սիրամարգ, որ Հոգվարթսի տնօրենը կարող է լուրջ պատճառներ ունենալ իր բոլոր անելիքների ու ծրագրերի մանրամասները քեզ հետ չկիսելու համար: Երբեք մտքովդ չի՞ անցել, ինքնախղճահարության և կյանքի անարդարության մասին դաշը տրտնջոցների միջև, որ Դամբլդորի հրամաններին հետևելուց դեռ ոչ մի անգամ մատդ փուշ չի մտել: Ո՛չ, իհարկե ո՛չ... Ճիշտ ինչպես մյուս բոլոր դեռահաս ուղեղներով համառ ապուշները, դու միանգամայն համոզված ես, որ միայն դու կարող ես ինչ-որ բան զգալ ու մտածել... Միայն դու կարող ես ճանաչել վտանգը... Միայն դու ես այնքան խելոք, որ հասկանաս, թե ինչ ծրագրեր ունի Սև Լորդը...

— Ուրեմն նա ինձ հետ կապված ինչ-որ ծրագրեր ունի՞... — արագ հարցրեց Հարրին:

— Ես նման բան ասացի՞... — ասաց Ֆինիաս Նիժելուսը՝ ծուլորեն զննելով իր մետաքսե ձեռնոցները, — գիտե՞ս, ես ավելի կարևոր գործեր

ունեմ, քան ինքնախղճահարությամբ տվայտող դեռահասներին լսելը...
Մնաս քարով:

Եվ նա անհետացավ նկարի շրջանակի տակ:

— Հա՛, գնա՛... — զուաց Հարրին դատարկի շրջանակին, — և
Դամբլդորին ասա՛, որ շատ շնորհակալ եմ:

Դատարկ կտավից ոչ մի արձագանք չեղավ: Կատաղությունից ծխալով,
Հարրին հետ քարշ տվեց իր ձամպրուկը մինչև մահճակալի գլուխը, հետո
երեսնիվայր փրկվեց ցեցը կերած ծածկոցի վրա և աչքերը փակեց: Ամբողջ
մարմինը ցավում էր: Այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես երկար ու երկար
մղոններ ձամփորդել էր: Անհավատալի էր, որ քսանչորս ժամ էլ դեռ չէր
անցել այն պահից, ինչ Չո Չանգի հետ կանգնած էր ճոգոմի ճյուղերի տակ:
Նա այնքան հոգնած էր... Եվ այնքան վախենում էր քնել... Եվ չգիտեր, թե
դեռ որքան կողմանա այդ ամենին: Դամբլդորն իրեն ասել էր, որ մնա... Դա
գուցե նշանակում էր, որ ինքը նաև կարող է քնել... Բայց նա այնքան
վախեցած էր... իսկ, եթե դա նորից կրկնվի^o...

Նա դանդաղ սուզվում էր ստվերների մեջ: Այնպիսի տպավորություն էր,
ասես գլխում սկսում էր մի կինո տեսնել: Նա քայլում էր դատարկ
կիսախավար միջանցքով, որի վերջում մի հասարակ սև դուռ էր երևում,
Երկու կողմից գորշ քարե պատեր էին, ջահեր, և ձախից մի
աստիճանահարթակ կար, որի քարե աստիճանները դեպի ցած էին տանում:

Նա հասավ սև դրանք, բայց չկարողացավ բացել այն: Նա կանգնած
նայում էր փակ դրանք, հուսահատորեն ցանկանալով ներս մտնել: Դռան
հետևում մի բան կար, որն ինքն ուզում էր ամբողջ սրտով, մի բան որն իր
բոլոր երազանքների գագաթնակետն էր: Եթե միայն ճակատի սպին այդքան
չցավեր, ապա նա ի վիճակի կլիներ ավելի պարզ մտածել:

— Հա՛րրի, — ասաց Ռոնի ծայնը շատ հեռվից, — Մաման ասում է, որ
ընթրիքը պատրաստ է, բայց նա քեզ համար ուտելիք կպահի, եթե դու
ուզենաս մնալ անկողնում:

Հարրին բաց արեց աչքերը, բայց Ռոնը արդեն դուրս էր եկել սենյակից:

Չի ուզում ինձ հետ մենակ մնալ նույն սենյակում, մտածեց Հարրին,
միայն ոչ այն բանից հետո, ինչ ասաց Մուտին:

Նա համոզված էր, որ մյուսներից ոչ մեկն այլևս չի ուզենա, որ ինքը
նրանց կողքին լինի, իմաս, երբ նրանք գիտեին, թե ինչ կար իր ներսում:

Նա չի իջնի ընթրիքին: Նա իր տիած ներկայությունը չի պարտադրի նրանց: Նա կողքի շրջվեց անկողնու մեջ և մի պահ անց նորից քնեց: Արթնացավ շատ ավելի ուշ, առավոտյան վաղ ժամերին: Որովայնը ցավում էր քաղցից, իսկ Ռոնը խօնիացնում էր իր անկողնում: Աչքերը կկոցած նայելով շուրջը նա նկատեց դիմանկարի մեջ կանգնած Ֆինիաս Նիժելուսի մութ ուրվագիծը և մտածեց, որ Դամբլդորն, ամենայն հավանականությամբ, ուղարկել է Ֆինիաս Նիժելուսին, որ իրեն հետևի, եթե հանկարծ քնած ժամանակ իր մտքով անցնի կրկին հարձակվել մեկնումեկի վրա:

Աղտոտված ու ապականված ինքնազգացումն ուժգնացել էր: Նա նույնիսկ կիսով չափ փոշնանել էր, որ հնազանդվել էր Դամբլդորի հրամանին: Եթե Գրիմոլդ փողոցում իր կյանքն այսպիսին է լինելու, ապա ավելի լավ կլիներ, եթե ինքը Բեկտենիների նրբանցքում լիներ:

Չ 8

Հաջորդ առավոտյան բոլոր մյուսները զբաղված էին տունը Ծննդյան տոնների կապակցությամբ հարդարելով: Հարրին չէր կարողանում հիշել, թե ուրիշ ինչ առիթով էր Սիրիուսին տեսել այդքան բարձր տրամադրությամբ: Նա ուղղակի երգում էր, զմայլված, որ Ծննդյան տոններին հյուրեր է ունենալու: Հարրին սառը հյուրասենյակում միայնակ նստած դիտում էր պատուհաններից դուրս հետզհետեւ սպիտակող և ձնաբուք սպառնացող երկինքը և լսում ամբողջ առաջին հարկով արձագանքող Սիրիուսի ձայնը: Միայնակ մնալուց նա մի տեսակ դառը ներքին բավականություն էր զգում, որ ինքը մյուսներին հնարավորություն է տալիս իր բացակայությամբ խոսել իր մասին, ինչում նա միանգամայն համոզված էր: Երբ ճաշի ժամին մոտ լսեց իրեն ներքեցից կանչող տիկին Ռիփլիի ձայնը, նույնիսկ ավելի վեր բարձրացավ տան մեջ ու չարձագանքեց նրա կանչին:

Երեկոյան մոտ ժամը վեցին դուռն զանգը դողանջեց, և անմիջապես կրկին լսվեցին տիկին Բլեքի ճիշերն ու գոռոցները: Ենթադրելով, որ եկողը Մանդանգուսը կլինի կամ Միաբանության անդամներից որևէ մեկը, Հարրին պարզապես ավելի հարմարավետ տեղավորվեց՝ հենվելով Կացնակտուցի սենյակի պատին, որտեղ թաքնվում էր ամբողջ օրվա ընթացքում՝ ջանալով հիպոգրիֆին սատկած առնետներով կերակրելու միջոցով անտեսել

սեփական քաղցի զգացումը: Նա մի թերև ցնցվեց, երբ մի քանի րոպէ անց ինչ-որ մեկը կամացուկ թակեց սենյակի դուռը:

— Ես գիտեմ, որ դու այդտեղ ես, — ասաց Հերմիոնայի ձայնը, — կարո՞ղ ես դուրս գալ: Ես ուզում եմ խոսել քեզ հետ:

— Դու այստեղ ի՞նչ ես անում, — հարցրեց Հարրին, բացելով դուռը, մինչ Կացնակտուցը մագիլներով ջանասիրաբար քերում էր հատակը՝ հուսալով որ սատկած առնետի որևէ փշուր դեռ մնացած կլինի հատակի վրա, — Ես կարծում էի, որ դու գնացել ես մամայիդ ու պապայիդ հետ դահուկ քշելու:

— Դեհ, անկեղծ ասած, դահուկ քշելն այնքան էլ իմ ճաշակով չի, — ասաց Հերմիոնան, — ու ես որոշեցի Ծննդյան տոներն այստեղ ձեզ հետ անցկացնել, — Հերմիոնայի մազերի մեջ դեռ ծյան փաթիլներ կային, և նրա դեմքը ցրտից կարմրել էր: — Բայց դու հանկարծ Ռոնին չասես: Ես նրան ասել եմ, որ դահուկ քշելը հիանալի բան է, որովհետև նա այնքան էր ծիծաղում ինձ վրա: Մանան ու պապան իհարկե մի քիչ հիասթափած են, բայց ես նրանց ասացի, որ բոլորը, ովքեր լրջորեն են վերաբերվում սպասվելիք քննություններին, մնալու են Հոգվարթսում պարապելու: Նրանք ինձ կիասկանան, որովհետև ուզում են, որ ես քննությունները լավ հանձնեմ: Ինչեւ, արի՝ գնանք ձեր ննջարանը: Ռոնի մաման կրակ է վառել բուխարիում և մի սկուտեղ բրդուճներ է ուղարկել:

Հարրին Հերմիոնայի հետևից իջավ երկրորդ հարկ: Մտնելով ննջարան նա բավականին զարմացավ՝ այնտեղ տեսնելով Ռոնի մահճակալի վրա նստած, իրեն սպասող Ռոնին ու Ջինիին:

— Ես «Ասպետի ավտոբուսով» եմ եկել, — իմիջիայլոց ասաց Հերմիոնան՝ հանելով վերարկուն, մինչև Հարրին կիասցներ որևէ բան ասել, — Դամբլդորն ինձ պատմեց, թե ինչ է տեղի ունեցել հենց հաջորդ առավոտյան, բայց ես ստիպված էի սպասել մինչև կիսամյակի պաշտոնական ավարտը: Ամբողջն արդեն կատաղությունից տեղ չի գտնում իրեն, որ դուք բոլորդ հասցեր եք անհետանալ նրա քթի տակից, նույնիսկ թեև Դամբլդորն ասել է նրան, որ պարոն Ռիջլին Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցում է, և որ ինքը բոլորիդ թույլտվություն է տվել այցելել նրան:

Հերմիոնան նստեց մահճակալին, Ջինիի կողքին, և երկու աղջկներն ու Ռոնը միասին նայեցին Հարրիին:

— Ինչպե՞ս ես զգում քեզ, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Լավ, — չոր պատասխանեց Հարրին:

— Օհ, սուտ մի՛ ասա, Հա՛րի, — անհամբերությամբ ասաց նա, — Ունը և Զինին ասում են, որ դու թաքնվում ես բոլորից, այն պահից ի վեր ինչ վերադարձել եք Սուրբ Մունզոսից:

— Իրո՞ք, այդպես են ասում, — ասաց Հարրին՝ աչքերը փայլեցնելով Ունի ու Զինիի վրա: Ունը հայացքը հառեց իր ոտքերին, բայց Զինին բոլորովին չշփոթվեց:

— Իսկ դու ի՞նչ ես անում, եթե չես թաքնվում, — ասաց նա, — և դու նույնիսկ չես նայում մեզնից որևէ մեկի վրա:

— Այդ ես չեմ... Այդ դուք չեք նայում ինձ վրա, — բարկացած ասաց Հարրին:

— Գուցե դուք հերթով եք նայում միմյանց վրա... ու չեք հանդիպում հայացքներով, — առաջարկեց Հերմիոնան՝ մեծագույն ճիգերով զսպելով ժպիտը:

— Շատ ծիծաղելի է, — նետեց Հարրին՝ թիկունքով շրջվելով դեպի մյուսները:

— Օհ, վերջացրե՛ք, հա՞, բոլո՛րդ... Վերջ տվե՛ք այս չհասկացված լինելու ինքնազգացումին, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան: — Լսի՛ր, մյուսներն ինձ պատմել են, թե ինչ եք լսել երկարող ականջներով:

— Հա՞... — մռնչաց Հարրին՝ ձեռքերը խոր մտցնելով գրանների մեջ, ու դիտելով դրսում հաստ վարագույրով թափվող ծյունը, — բոլորն իմ մասին էին խոսում, չէ՞... Դեհ, ես արդեն սովոր եմ դրան:

— Մենք ուզում էինք խոսել քեզ հետ, Հա՛րի, — ասաց Զինին, — բայց քանի որ դու թաքնվում էիր այն պահից ի վեր ինչ վերադարձանք...

— Ես չեի ուզում, որ որևէ մեկը խոսի ինձ հետ, — ասաց Հարրին, որն ավելի ու ավելի էր բորբոքվում:

— Դու, կարելի է ասել, քեզ մի քիչ հիմարի պես ես պահում, — բարկացած ասաց Զինին, — կարծես մոռացել ես, որ Գիտես-թե-ով ինձ էլ է ոգետիրել, և որ ես շատ լավ կարող եմ ասել, թե հիմա դու ինչ ես զգում:

Հարրին մի պահ սառած մնաց տեղում, երբ այդ բառերի իմաստը հասավ նրա ուղեղին: Հետո նա կրունկների վրա հետ շրջվեց:

— Ես մոռացել էի, — ասաց նա:

— Ուրեմն շատ բախտավոր ես, — սառն ասաց Զինին:

— Ների՞ր, հա՞... — սրտանց ասաց Հարրին, — ուրեմն... ուրեմն դու կարծում ես, որ ես հիմա ոգեստիրվա՞ծ եմ...

— Դեհ... իսկ դու կարո՞ղ ես հիշել այն ամենը, ինչ արել ես, — հարցրեց Զինին, — մոտոդ լինու՞մ են մեծ սև անցքեր... Երբ չես հիշում, թե ինչով ես զբաղված եղել, կամ չես հասկանում, թե ինչպես ես հասել այնտեղ, որտեղ գտնվում ես:

Հարրին սկսեց մտածել:

— Ո՛չ, — ասաց նա:

— Ուրեմն Գիտես-թե-ով երբեք էլ չի ոգեստիրել քեզ, — շատ պարզ եզրակացրեց Զինին: — Երբ նա ինձ հետ արել էր դա, ես երբեմն չի կարողանում տեղը բերել, թե ժամեր շարունակ ինչով եմ զբաղված եղել: Ես հանկարծ կարող էի մի որևէ տեղում ուշքի գալ ու չհասկանալ անգամ, թե ինչպես եմ հասել այդտեղ:

Հարրին չէր համարձակվում հավատալ նրան, բայց նրա սիրտը ասես շողշողում էր կրծքի ներսում:

— Իսկ այդ երազը, որ տեսա ձեր Հայրիկի մասին և այդ օձը...

— Հա՛րի, դու առաջ էլ ես նման երազներ տեսել, — հիշեցրեց Հերմիոնան, — դու դեռ անցած տարի մերթընդմերթ տեսիլքներ էիր ունենում Վոլդեմորթի մասին:

— Դա լրիվ ուրիշ բան էր, — ասաց Հարրին՝ գլուխն օրորելով, — ես այդ օձի մեջ էի: Կարծես ես լինեի այդ օձը: Իսկ եթե Վոլդեմորթը ինչ-որ կերպ կարողացել էր ինձ տեղափոխել Լոնդոն...

— Վերջապես մի օր, — հոգնած ձայնով սկսեց Հերմիոնան, — կկարդա՞ս Հոգվարթսի պատմությունը, և գուցե այն քեզ հիշեցնի, որ ոչ ոք չի կարող երևութել կամ ապաերևութել Հոգվարթսի ներսում: Նույնիսկ Վոլդեմորթը չէր կարողանա քեզ թոցնել տանել ձեր ննջարանից, Հա՛րի:

— Դու քո անկողնուց չիր հեռացել, ընկերս, — հավաստի ասաց Ռոնը, — մենք ամենաքիչը մեկ րոպե դիտում էինք քեզ երազի մեջ գալարվելիս, մինչև կարողացանք արթնացնել:

Հարրին կրկին սկսեց վերուվար քայլել սենյակով ու մտածել: Այն ամենը, ինչ նրանք ասում էին, ոչ միայն սփոփում էր նրան, բայց նաև միանգամայն իմաստալից էր հնչում: Առանց նույնիսկ նկատելու, թե ինչ է անում, նա սկուտեղից մի բրդուճ վերցրեց և ազահաբար խորեց բերանը:

Ուրեմն ե՞ս չեմ այդ գենքը, մտածեց Հարրին: Նրա սիրտն ուրեց երջանկության և հանգստության զգացումից և, ասես մեկ ակնթարթում հետ եկավ ինչ-որ հեռու ու ցուրտ աշխարհից, և հենց այդ պահին նա լսեց Սիրիուսին, որը ձայնը գլուխը զցած ուրախ երգելով «Աստված օրինի մեր հիպոգրիֆի՛ն...», գնում էր Կացնակտուցի սենյակը՝ նրան կերակրելու:

Չ 8

Ինչպե՞ս կարող էր ինքը մտածել անգամ Ծննդյան տոներին թեկտենիների նրբանցք վերադառնալու մասին: Սիրիուսի երջանկությունը՝ տանը հյուրեր ունենալու և հատկապես կրկին Հարրիի հետ լինելու կապակցությամբ, ուղղակի վարակիչ էր: Նա այլևս ամառվա թթված տանտերը չէր: Այժմ նա կարծես այն կարծիքին էր, որ բոլորը պետք է իրենց նույնքան լավ զգան, եթե ոչ ավելի, որքան հոգվարթառում, և նա առավոտից երեկո աշխատում էր Սուրբ Ծննդյան տոնը հնարավորինս ուրախ և հիշարժան դարձնելու համար. մաքրում էր, զարդարում տունը նրանց օգնությամբ, այնպես որ այն պահին, երբ Սուրբ Ծննդյան տոնի նախորդ երեկոյան բոլորը գնացին քնելու, տունը գրեթե անձանաչելի էր դարձել: Հնությունից սևացած ջահերի վրա այլևս սարդոստայն չէր կախված, այլ ճոգումի ճյուղերից և ոսկեգույն ու արծաթե թափվող թելիկներից հյուսված դրասանգներ: Գորգերի վրա այստեղ այնտեղ կախարդական ձյան կույտեր էին փայլատակում, և Սուրբ Ծննունդի մեծ տոնական ծառը, որը բերել էր Մանդանգուսը, և որը զարդարված էր կենդանի շահարիկներով, դրել էին Սիրիուսի տոհմական ծառի գորելենի առաջ և նույնիսկ խրտվիլակ ալփերի գլուխները, որոնք կախված էին պատերից, Զմեռ պապի գլխարկներ ու կեղծ սպիտակ մորուքներ էին կրում:

Հարրին Սուրբ Ծննունդի առավոտյան արթնացավ ու մահճակալի վրա մի կույտ նվերներ գտավ: Ունը արդեն հասցրել էր բացել իր նվերների ավելի մեծ կույտի գրեթե կեսը:

— Ես ինչքա՞ն շատ նվերներ եմ ստացել այս տարի, — հայտնեց նա Հարրիին մի ամա փաթեթավորման թղթերի հետևից, — շատ շնորհակալ եմ ցախավելի կողմնացույցի համար: Գերազանց բան է... նույնիսկ ավելի լավն է, քան Հերմիոնայի տված նվերը: Նա ինձ տնային աշխատանքները պլանավորող օրագիր է նվիրել:

Հարրին սկսեց հերթով վերցնել իր նվերները և գտավ Հերմիոնայի ձեռագրով մի փաթեթ: Նա իրեն նույնպես մի գիրք էր նվիրել, որն ինչպես պարզվեց օրագիր էր, և ամեն անգամ բացելիս բարձրաձայն տարբեր խորհուրդներ ու հորդորակներ էր տալիս, ինչպես օրինակ. «Եթե գործը թողնես վաղվաճ, մութը կընկնի ու կնախսի վրան»:

Սիրիուսը և Լուայինը նույնպես գրքեր էին նվիրել Հարրիին, որոնք սև ուժերի դեմ ինքնապաշտպանության գործնական մարտական վարժությունների հրաշալի հավաքածուներ էին և որոնց վրա ուղղակի հիասքանչ շարժվող գունավոր նկարներ կային, որոնք շատ պատկերավոր լուսաբանում էին գրքում նկարագրված բոլոր հակառականքները, հմայահարվածներն ու հակահարվածները: Հարրին ազահությամբ թերթեց առաջին հատորը: Դա շատ օգտակար կլիներ ԴԱԲ-ի պարապմունքների իր ուսումնական ծրագրի համար: Հագրիդը նրան մի գորշ մորթե քսակ էր ուղարկել, որը ժանիքներ ուներ, ինչը ենթադրաբար պետք է պաշտպաներ քսակը օտար մարդկանց ձեռքերից, բայց դժբախտաբար այն նույնիսկ Հարրիին թույլ չէր տալիս, առանց մատները քերծելու որևէ բան կամ փող դնել իր մեջ: Թոնքսի նվերը Հրացոլքի մի շատ փոքրիկ, գերազանց աշխատող մոդել էր, որը սկսեց պտույտներով թռչել սենյակում՝ Հարրիին հիշեցնելով իր ցախավելին նորից նստելու ցավագին կարոտը: Ունը նրան մի հսկայական տուփի ամեն համի սիսեռահատիկներ էր նվիրել, պարոն և տիկին Ուիզլիները սովորականի պես նվիրել էին մի բրոյա սվիտեր և անուշեղեն, իսկ Դոբին նրան նվիրել էր մի շատ անձունի դիմանկար, որը Հարրիի կարծիքով նա ինքն էր նկարել: Հարրին այդ նկարը գլխիվայր էր շրջել զուտ որպեսզի տեսնի, արդյոք այդպես այն ավելի լավ տեսք չի ունենա, եթե բարձր ձըրթոցով մահճակալի ոտքերի մոտ երևութեցին Ֆրեդն ու Ջորջը:

— Շնորհավո՞ր Սուրբ Ծնունդ, — ասաց Ջորջը, — հանկարծ հիմա չիջնեք ներքեւ:

— Ինչու... Ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Ունը:

— Մաման կրկին լաց է լինում, — դաշնությամբ ասաց Ֆրեդը, — Փերսին հետ է ուղարկել նրա Սուրբ Ծննդյան տոնի նվեր սվիտերը:

— Առանց նույնիսկ երկտողի, — ավելացրեց Ջորջը, — չի էլ հարցրել,թե Պապան ինչպես է, ոչ էլ հիվանդանոց է գնացել նրան տեսության:

— Մենք փորձում էինք սփոփել նրան, — ասաց Ֆրեդը՝ քայլելով դեպի մահճակալի գլուխը, որպեսզի ավելի լավ տեսնի Հարրիի դիմանկարը, — ասացինք նրան, որ Փերսին արժանի չի նույնիսկ առնետի մի կույտ կղակուտի:

— Չաշխատեց, — ասաց Զորջը՝ շոկոլադե մի գորտ վերցնելով, — իհմա լուսինն է փորձում սփոփել նրան: Թող գոնե մի քիչ տրամադրությունը բարձրացնի, մինչև բոլորս իջնենք նախաձաշի:

— Սա ի՞նչ է... — հարցրեց Ֆրեդը՝ բոլոր կողմերի վրա շրջելով Շոբիի արած դիմանկարը, — ոնց որ երկու մեծ սև աչքերով գիբոն լինի:

— Դա Հարրին է, — ասաց Զորջը, մատնացուց անելով նկարի հակառակ կողմը, — այդպես է գրված հետևի կողմում:

— Ի՞նչ նման է, — ասաց Ֆրեդը ծիծաղելով: Հարրին տնայինների իր նոր օրագիրը նետեց նրա վրա: Այն դիպավ դիմացի պատին, ընկնելով հատակին բացվեց և ուրախ տեղեկացրեց. «Գործերող արա՛, պարտքերող մարի՛՛, և ուզածիդ չափ երգի՛՛ ու պարի՛՛»:

Նրանք վեր կացան ու հագնվեցին: Արդեն լսում էին տան տարբեր բնակիչների շնորհավորական բացականչությունները.

— Շնորհավո՞ր Սուրբ Ծնունդ:

Ցած իջնելու ձանապարհին նրանք հանդիպեցին Հերմիոնային:

— Շնորհակալություն գրքի համար, — ուրախ ասաց նա Հարրիին, — Ես արդեն վաղուց էի ուզում ունենալ «Թվահմայության նոր տեսությունը», իսկ այդ օժանելիքն իրոք շատ յուրահատուկ բույր ունի, Ո՞՛ն:

— Չարժե, — ասաց Ո՞նը, — իսկ դա ու՞մ համար է, — ավելացրեց նա՝ գլխով անելով Հերմիոնայի ձեռքում բռնած կոկիկ փաթեթի վրա:

— Կյուսակի, — զվարթ ասաց Հերմիոնան:

— Միայն թե հագուստ չինի, — զգուշացրեց նրան Ո՞նը, — դու չես մոռացել, չէ՞՝, թե ինչ ասաց Սիրիուսը Կյուսակի մասին: Նա չափից դուրս շատ բան գիտի, մենք չենք կարող նրան ազատ արձակել:

— Սա հագուստ չի, — ասաց Հերմիոնան, — թեև, եթե ինձնից կախված լիներ, ես նրան անշուշտ հագնելու որևէ բան կտայի, այդ կեղտոտ հին փալասի փոխարեն: Ո՞չ, սա «փեշվորք» ծածկոց է, կարված տարբեր գույնի մանր կտորներից, ես մտածեցի, որ սա ավելի կզվարթացնի նրա ննջարանը:

— Ի՞նչ ննջարան, — հարցրեց Հարրին՝ ձայնը իջեցնելով մինչև շշուկի աստիճանի, մինչ անցնում էին Սիրիուսի մոր դիմանկարի կողքով:

— Դեհ, Սիրիուսն ասաց, որ դա այդքան էլ ննջարան չէ, ավելի շուտ ոնց որ մի բուն լինի, — ասաց Հերմիոնան, — ըստ Էռթյան, նա քնում է զեռուցման կաթսայի տակ, որը գտնվում է խոհանոցի կողքի խորդանոցում:

Երբ հասան խոհանոց, այնտեղ միայն տիկին Ուիզլին էր: Նա կանգնած էր վառարանի առաջ և երբ շնորհավորեց նրանց կարծես ձայնը խռպոտած լիներ.

— Շնորհավո՞ր Սուրբ Ծնունդ, — ասաց նա բոլորին և նրանք հայացքները փախցրին:

— Ուրեմն սա՞ է Կյուսակի ննջարանը, — ասաց Ունը՝ մոտենալով խոհանոցի անկյուններից մեկում նպարեղենի խորդանոցի դիմաց գտնվող աննկատ մաշված դռանը: Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել, թե ինչ կար այդ դռան հետևում:

— Այո՛, — ասաց Հերմիոնա, արդեն մի քիչ նյարդայնացած ձայնով, — ըզմ, կարծում եմ, լավ կանենք թակենք դուռը:

Ունը մի քանի անգամ թակեց, բայց պատասխան չեղավ:

— Նա հիմա երևի ինչ-որ տեղ քուջուջ է անում վերևում, — ասաց նա և այլս չսպասելով բացեց դուռը. — Ուազ՛ղղ...

Հարրին նույնպես ներս նայեց: Խորդանոցի մեջ մասը գրադեցնում էր մի բավականին մեծ ու հնառաջ զեռուցման կաթսա, բայց հատակին խողովակների տակ Կյուսակն իր համար մի յուրօրինակ բուն էր սարքել: Տարբեր հնամաշ գորգերի ու հոտավետ հին վերմակների մի կույտից, որի ուղիղ մեջտեղում մի փոքր փոս կար, ինչից կարելի էր կռահել, թե որտեղ էր Կյուսակը կծկված քնում ամեն գիշեր: Այստեղ այնտեղ, լաթերի ծալքերում կարելի էր չորացած հացի ու կանաչած պանրի փշրանքներ տեսել: Խորդանոցի հեռավոր անկյունում մանր-մունր առարկաների և հին մետաղադրամների մի փոքրիկ կույտ կար, որն ինչպես Հարրին կռահեց, Կյուսակը փրկել էր Սիրիուսի մաքրությունից: Կյուսակը նույնիսկ կարողացել էր փրկել արժաքե շրջանակներով ընտանեկան լուսանկարները, որոնք Սիրիուսը դեն էր նետել ամառվա ընթացքում: Դրանց ապակին կոտրվել էր, բայց լուսանկարի մեջ գտնվող փոքրիկ սև ու սպիտակ մարդիկ նույն գոռոգությամբ էին նայում: Այդ լուսանկարներից մեկի վրա այն ծանր

կոպերով կինն էր, որի դատավարությունը Հարրին տեսել էր Դամբլդորի Հիշողությունների թասում՝ Բելլատրիսա Լեստրեյնջը։ Կարելի էր ենթադրել, որ այդ կնոջ լուսանկարը Կյուսակի համար ամենաքանին էր, որովհետև նա այն դրել էր բոլորից առաջ և նույնիսկ կախարդական թափանցիկ սոսնձապատ երիզով փորձել էր ինչ-որ կերպ վերանորոգել ջարդված ապակին։

— Ես երկի ուղղակի այստեղ թողնեմ նրա նվերը, — ասաց Հերմիոնան՝ փաթեթը հոգատարությամբ տեղադրելով փալասների ու ծածկոցների մեջտեղի փոսիկում, և կամացուկ դուռը ծածկեց, — նա ինքը կգտնի այն ավելի ուշ։

— Իմիջիայլոց, — ասաց Սիրիուսը՝ ձեռքին մի մեծ հնդուհավ, դուրս գալով պարենամթերքի խորդանոցից, — որևէ մեկը վերջերս տեսե՞լ է Կյուսակին։

— Ես նրան չեմ տեսել այն օրից հետո, ինչ այստեղ եկանք, — ասաց Հարրին, — իիշու՞մ ես, որ նրան կարգադրեցիր, որ դուրս կորչի խոհանոցից։

— Հա՛, — ինքերը կիտելով ասաց Սիրիուսը, — գիտե՞ք, կարծես, ես ել դրանից հետո այլևս չեմ տեսել նրան։ Երկի թաքնվում է ինչ-որ տեղ վերևում։

— Նա չեր կարող հեռանալ տնից, չէ՞ — հարցրեց Հարրին, — այսինքն երբ դու ասացիր «դուրս», գուցե նա մտածեց, որ դու ուզում ես ասել ընդհանրապես տնից դուրս։

— Ո՞չ, ո՞չ, տնային ալփերը չեն կարող դուրս գալ իրենց տնից, քանի դեռ հագուստ չեն ստացել։ Նրանք ցմահ կապված են իրենց տան հետ, — ասաց Սիրիուսը։

— Շատ լավ էլ կարող են դուրս գալ տնից, եթե միայն շատ ուզենան, — առարկեց Հարրին, — Դոբին օրինակ, երկու տարի առաջ դուրս էր գալիս Մալֆոյների տնից ինձ վտանգի մասին նախազգուշացնելու համար։ Հետո նա ստիպված էր լինում ինքն իրեն պատժել. բայց միևնույն է, դուրս էր գալիս։

Սիրիուսը մի պահ ապակողմնորոշված տեսք ստացավ, հետո ասաց.

— Ես ավելի ուշ կփնտրեմ նրան, ենթադրում եմ, որ ինչ-որ տեղ վերևում լաց է լինում մայրիկիս հին վարտիքներից մեկի կամ դրա նման մի քանի

Վրա: Իհարկե կարող է նաև մտած լինել չորանոցն ու սատկած, բայց ես չպետք է շատ մեծ հույսեր կապեմ դրա հետ:

Ֆրեդը, Զորջը և Ունը ծիծաղեցին: Հերմիոնան, սակայն, կշտամբանքով նայեց նրանց:

Սուրբ Ծննդյան տոնի ճաշից հետո Ուիզլիները, Հարրին և Հերմիոնան ուզում էին կրկին այցելել պարոն Ուիզլիին՝ Գիֆ-Աչքի և Լուախինի ուղեկցությամբ: Մանդանգուսը ճիշտ ժամանակին եկավ Սուրբ Ծննդյան տոնի փուլինգից և «տրյուֆել» անուշեղենից համտեսելու համար, և պարզվեց, որ կարողացել էր ինչ-որ տեղից մեքենա ձարել, որովհետև Սուրբ Ծննդյան տոնի կապակցությամբ մետրոն չէր աշխատում: Մեքենան, որը Հարրիի խորին համոզմունքով վերցվել էր առանց տիրոջ թույլտվության, ներսից հմայանքով մեծացվել էր Ուիզլիների հին Ֆորդ Անգլիայի նման: Թեև դրսից այն միանգամայն նորմալ չափերի մեքենա էր, բայց ներսում իրենք բոլորը, տասը հոգով, ազատորեն տեղավորվեցին, դեռ Մանդանգուսին էլ չհաշված: Տիկին Ուիզլին մի փոքր երկմտեց մեքենան նստելուց առաջ: Հարրին գիտեր, որ Մանդանգուսի արածների հետ նրա անհամաձայնությունը պայքարում էր առանց մագիայի ճամփորդելու նկատմամբ հակակրանքի հետ, բայց ի վերջո, ցուրտը և երեխաների բարձրագույն աղերսներն իրենց գործն արեցին, և նա բավականին հարմար տեղավորվեց Ֆրեդի ու Ռիլի միջև:

Մինչև Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոց Ճանապարհը բավականին արագ անցավ, քանի որ փողոցներում գրեթե երթևեկություն չկար: Հիվանդանոցի փողոցում միայն մի քանի վիուկներ ու հրաշագործներ էին քայլում, ովքեր նույնպես շտապում էին այցելել իրենց մտերիմներին: Հարրին ու մյուսները դուրս եկան ավտոմեքենայից, և Մանդանգուսը մեքենան կանգնեցրեց շենքի անկյան մոտ ու մնաց սպասելու նրանց վերադարձին: Հետո բոլորն իմիջիայլոց տեսքով զուգ-զույգ քայլեցին դեպի կանաչ նեյլոնե շրջազգեստով մանեկենի ցուցակեղկը և մինյանց հետևից ներս մտան ապակու միջով:

Ընդունարանը հաճելիորեն տոնական տեսք ուներ: Սուրբ Մունգոսի միջանցքները լուսավորող բյուրեղյա գնդերը կարմիր ու ոսկեգույն էին դարձել ու վառ շողշողում էին առաստաղի տակ: Բոլոր դռներից կախված էին Սուրբ Ծննդյան տոնի պսակներ ու փնջեր, և բոլոր անկյուններում

կանգնած էին կախարդական ծյունով ծածկված, սառցիկներով ու դեղին աստղերով զարդարված սպիտակ փայլուն տոնական ծառեր: Ընդունարանում անցած անգամվա հետ համեմատած ավելի քիչ մարդ կար, թեև հազիվ էր Հարրին հասել սենյակի կեսին, երբ մի վհուկ հրեց նրան իր ձանապարհից ու գրեթե վազքով մոտեցավ ընդունարանի սեղանին՝ ձախ քթանցքից ցցված սացումա տեսակի կարճիկ ձապոնական ծառով:

— Ընտանեկան գժտություն, ենթադրում եմ, — քմծիծաղով ասաց սեղանի մոտ նստած շիկահեր վհուկը, — դուք արդեն երրորդն եք այսօր: Հմայագործության անցանկալի հետևանքներ՝ երրորդ հարկ

Պարոն Ուիզլիին նրանք գտան անկողնու մեջ նստած՝ հնդուհավով տոնական ձաշի մնացորդներով սկսութեղը գոգին և տարօրինակ մեղավոր արտահայտությամբ ժպտալիս:

— Ամեն ինչ կարգի՞ն է, ԱՌթուր, — հարցրեց տիկին Ուիզլին, երբ բոլորը ողջունեցին նրան և փոխանցեցին իրենց նվերներով փաթեթները:

— Լավ է, լավ է, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ քիչ ավելի մեծ շտապողականությամբ: Դուք հեքին Սմեթվիքին դեռ չե՞ք տեսել:

— Ո՞չ, — ասաց տիկին Ուիզլին կասկածանքով, — ինչո՞ւ:

— Բան չկա, բան չկա, — խոսքը կտուր գցելով ասաց պարոն Ուիզլին և սկսեց բացել իր նվերների փաթեթները, — դուք պատմե՞ք... Հուսով եմ, բոլորդ լավ օր եք անցկացրել: Ի՞նչ նվերներ եք ստացել Սուրբ Ծնունդի կապակցությամբ: Օհ, ՀաՌրի, սա ուղղակի հրաշք է... — հենց այդ պահին նա բացել էր Հարրիի նվերի փաթեթը, որի մեջ էլեկտրական ապահովիչների ու տարբեր չափերի ու տեսակների ծայրերով պտուտակահանիչների մի լրակազմ էր:

Տիկին Ուիզլին սակայն բոլորովին չբավարարվեց պարոն Ուիզլիի պատասխանով: Երբ պարոն Ուիզլին առաջ թեքվեց Հարրիի ձեռքը սեղմելու համար, տիկին Ուիզլին հասցրեց արագ նայել նրա վերնաշապիկի տակի վիրակապերին:

— ԱՌթուր, — ասաց նա, մկան թակարդի հարվածի պես չոր ծայնով, — դու փոխել ես վիրակապերդ: Ինչո՞ւ ես մի օր շուտ փոխել վիրակապերդ, ԱՌթուր: Ինձ ասել էին, որ մինչև վաղը դրանք փոխելու կարիքը չի լինի:

— Ի՞նչ, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ բավականին վախեցած տեսքով, և շտապեց մինչև կզակը քաշել ծածկոցը, — ո՛չ, ո՛չ... Ոչ մի բան չի փոխվել...

Ոչ մի բան... — և կարծես մի պահ կորցրեց խոսելու ունակությունը տիկին Ուիզլիի ծակող հայացքի տակ. — Լավ, մի՛ բարկացիր, Մո՛լի, բայց Ավգուստուս Փայը, որն այստեղ պրակտիկանտ հեքիմ է, մի գաղափար ունի... Դեհ, գիտես, այն հաճելի երիտասարդը, որը շատ հետաքրքրված է, ըստ... կոմպլեմենտար բժշկությամբ... Ուզում եմ ասել որոշ հին մագլական բուժիչ մեթոդներով, դեհ որոնք նրանք կոչում են «կարեր», և պատկերացնու՞մ ես, Մո՛լի, դրանք շատ լավ են բուժում մագլական վերքերը:

Տիկին Ուիզլին մի չարագույժ ձայն հանեց, որը շատ նման էր կես ճիշի, կես մռնչոցի: Լուախինը հեռու քայլեց մահձակալից և մոտեցավ մարդագայլի մահձակալին, որի մոտ այցելուներ չկային, և որը բավականին տխուր նայում էր պարոն Ուիզլիի մոտ եկած բազմությանը: Բիլը ինչ-որ բան մրթնրթաց մի գավաթ թեյի մասին, իսկ Ֆրեդն ու Ջորջն, անմիջապես ոտքի ցատկեցին նրան ուղեկցելու պատրաստակամությամբ:

— Ուրեմն դու ուզում ես ինձ ասել, — հետզհետե ավելի ու ավելի բարձրացող ձայնով սկսեց տիկին Ուիզլին, և ակնհայտորեն չգիտակցելով, որ իր հետ եկած այցելուները շտապում են փախչել դեպքի վայրից՝ ով ուր պատահի, — ...որ դու այստեղ խաղ ես անում մագլական բժշկության միջոցներո՞վ:

— Ես ոչ մի խաղ էլ չեմ անում, Մո՛լի, սիրելի՛ս, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ մեղավոր հայացքով. — Դա... Դա... Դա ուղղակի մի բան է, որը Փայի կարծիքով արժե փորձել... Բայց, դժբախտաբար, հենց այս տեսակի վերքերի հետ դա կարծես այնքան էլ լավ չի աշխատում, որքան մենք հույս ունեինք, որ կաշխատի:

— Այսի՞նքն...

— Դեհ... դեհ... Ես չգիտեմ, արդյոք դու գիտես, թե ինչ են իրենցից ներկայացնում այդ «կարերը»:

— Այնպիսի տպավորություն է ստեղծվում, ասես դու փորձում էիր մաշկդ կրկին միացնել՝ թել ու ասեղով կարելով բաց վերքերդ, — ասաց տիկին Ուիզլին արհամարհական քնծիծաղով, — բայց նույնիսկ դու, Ա՛րթուր, չեմ կարծում թե այնքան հիմար ես, որ...

— Ես մի գավաթ թեյ եմ ուզում, — ասաց Հարրին՝ ոտքի ցատկելով:

Հերմիոնան, Ոռնը և Զինին Հարրիի հետևից գրեթե վազքով նետվեցին դեպի դուռը: Երբ դուռը փակվեց նրանց հետևից, նրանք պարզ լսեցին տիկին Ուիզլիի հիստերիկ ձիչը.

— ԱՅՍԻՆՔՆ, ԻՆՉՊԵ՞Ս ԹԵ ԱՄԲՈՂՋ ԻՄԱՍՏԸ ՀԵՆՑ ԴՐԱՆՈՒՄ Է...

— Օ՛ֆ, ի՞նչ նման է դա Պապային, — ասաց Զինին՝ գլուխն օրորելով, մինչ միասին քայլում էին միջանցքով, — «կարեր»... Ուղղակի ծիծաղելի է:

— Դեհ, իմիջիայլոց դրանք շատ լավ էլ ապաքինում են ոչ իրաշագործական վերքերը, — ազնվորեն ասաց Հերմիոնան, — Ենթադրում եմ, որ այդ օձի թույնի մեջ մի բան կար, որը տարալուծում է կարերը մինչև վերքը կհասցնի ապաքինվել: Որևէ մեկը գիտի՞՝, թե որտեղ է սրճարանը:

— Հինգերորդ հարկում, — ասաց Հարրին՝ հիշելով ընդունարանի վիուկի սեղանին դրված ցուցանակը:

Նրանք անցան միջանցքով, հետո երկփեղկ դրներով և դուրս եկան մի մեծ աստիճանաշարի մոտ, որի պատերին նրանց անբարյացակամ արտահայտությամբ դիտող բազմաթիվ հեքիմների դիմանկարներ էին փակցված: Եվ մինչ բարձրանում էին, տարբեր հեքիմներ իրենց դիմանկարներից նրանց հետևից տարօրինակ նախանշանների ախտորոշումներ էին գոռգոռում և նույնիսկ ավելի տարօրինակ բուժումներ առաջարկում: Ոռնը լրջորեն գժտվեց մի միջնադարյան դյութի հետ, որն իր դիմանկարից գոռաց նրա հետևից, որ Ոռնը անկասկած կարմրաբշտիկ ձեպացան ունի:

— Եվ դա ի՞նչ է նշանակում, — բարկացած հարցրեց նա, երբ հեքիմը վեց դիմանկարների բնակիչներին աջ ու ձախ հրմշտելով հետապնդեց նրան՝ ձանապարհին նախազգուշական հորդորանքներ գոռգոռալով:

— Դա շատ վատ հետևանքներ ունեցող մաշկային չարակնիք է, երիտասարդ պարո՞ն, որի արդյունքում դուք կարող եք ամբողջ կյանքում ծեր դեմքին կրել ցանի սպիացած հետքերը և նույնիսկ ավելի այլանդակ տեսք ունենալ, քան իհնա:

— Ո՞վ է այլանդակը... Դու քեզ նայի՞ր, — բարկացած ասաց Ոռնը, կարմրող ականջներով:

— Միակ բուժումը ենթադրում է, որ պետք է վերցնեք դոդոշի յարդ, վիրակապերով ամուր կապեք կզակի տակ կոկորդին և լիալուսնի ժամանակ մորեմերկ կանգնեք օձածկան աչքով լի տակառի մեջ:

- Ես ոչ մի կարմրաբշտիկ ցան էլ չունեմ:
- Իսկ ձեր դեմքի այդ անբարետես կարմիր բժե՞րը, երիտասարդ պարո՞ն...
- Դրանք պետեններ են, — ծայրահեղ վրդովված ասաց Ռոնը, — իսկ իհմա անմիջապես վերադարձի՞ր քո դիմանկարի մեջ ու հանգիստ թո՞ղ ինձ:
- Նա բարկացած շրջվեց դեպի մյուսները, ովքեր մեծագույն ձիգերով աշխատում էին լրջություն պահպանել դեմքերին:
- Սա ո՞ր հարկն է:
- Կարծում եմ, իինգերորդ, — ասաց Հերմիոնան:
- Չէ՛, սա չորրորդն է, — ասաց Հարրին, — մի հարկ էլ կա...
- Բայց երբ ոտքը դրեց աստիճանահարթակի վրա, կտրուկ կանգ առավ տեղում՝ հայացքը հառած դիմացի երկփեղկ դռներին, որոնց վրա մեծ տառերով գրված էր «ՀԱՅԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ԱՆՑԱՆԿԱԼԻ ՀԵՏԵՎԱՆՔՆԵՐ»: Մի մարդ էր կանգնած դռների հետևում և քիթը ապակուն սեղմած նայում էր իրենց: Նա ալիք-ալիք ուսերին թափվող ոսկեգույն գանգուրներ ուներ, վառ կապույտ աչքեր և դատարկ հայացքով անհմաստ լայն ժպտում էր՝ ցուցադրելով իր սպիտակ ատամները:
- Գրողը տանի՛... — ասաց Ռոնը՝ նույնպես նայելով մարդուն:
- Օհ, աստվա՛ծ իմ... — հանկարծ ասաց Հերմիոնան ասես շնչասպառ լինելով, — պրոֆեսոր Լո՛քհարթը...
- Սև ուժերից ինքնապաշտպանության նրանց նախկին ուսուցիչն առաջ իրեց ապակե դուռը և քայլեց նրանց ընդառաջ՝ հագին մի երկար բաց մանուշակագույն խալաթ:
- Ողջու՛յն բոլորին... Երկի եկել եք իմ ինքնագրի հետևից, չէ՞...
- Բայց այնքան էլ չի փոխվել... — կիսաձայն ասաց Հարրին Զինիին, որը չկարողացավ զսպել ժպիտը:
- Ըըըմ... Ինչպե՞ս եք, պրոֆեսո՛ր, — հարցրեց Ռոնը մի քիչ մեղավոր ձայնով: Հենց Ռոնի կոտրված կախարդական փայտիկն էր հետ հարվածել՝ ջնջելով պրոֆեսոր Լոքհարթի հիշողությունը, ինչի արդյունքում նա հայտնվել էր Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցում: Քանի որ Լոքհարթը մի ժամանակ փորձել էր լրիվ ջնջել Հարրիի և Ռոնի հիշողությունները, Հարրիի խղճահարությունը նրա նկատմամբ շատ գուսապ էր:

— Օհ, ես շատ լավ եմ, իրոք... Շնորհակալություն, — ասաց Լոքհարթը և ոգևորվելով իր անձի նկատմամբ ցուցաբերված հետաքրքրությունից՝ մի բավականին մաշմշված սիրամարգի փետուր հանեց գրապանից, — իսկ հիմա քանի հնքնագիր եք ուզում... Ես կարող եմ «համատեղ ստորագրությամբ» հնքնագրեր տալ, գիտե՞ք...

— Ըըըմ... այս պահին, ճիշտն ասած, մենք ինքնագիր չենք ուզում, — ասաց Ռոնը՝ հոնքերը բարձրացնելով Հարրիի վրա, որը հարցրեց.

— Պրոֆեսոր, դուք ի՞նչ եք անում միջանցքում: Դուք չպե՞տք է ձեր պալատում լինեք:

Ժպիտը դանդաղ մարեց Լոքհարթի դեմքից: Մի քանի վայրկյան նա ուշադիր զննեց Հարրիին, հետո հարցրեց.

— Մենք առաջ հանդիպե՞լ ենք...

— Ըըմ, իա՛, հանդիպել ենք, — ասաց Հարրին, — առաջ դուք դաս էիք տալիս Հոգվարթսում, չե՞ք հիշում

— Դա՞ս էի տալիս... — կրկնեց Լոքհարթը՝ մի քիչ հետաքրքրված. — Ե՞ս... Լուրջ եք ասու՞մ...

Եվ ժպիտը կրկին հայտնվեց նրա դեմքին այնքան արագ, որ դա նույնիսկ կարող էր վախեցնել նայողին:

— Երևի հենց ես եմ սովորեցրել ձեզ այն ամենը, ինչ գիտեք, չէ՞... Ի՞նչ կասեք ինքնագրերի մասին: Ես ձեզ կարող եմ տասնյակ ինքնագրեր տալ, որոնք դուք հետո կբաժանեք ձեր բոլոր փոքրիկ ընկերներին, և բոլորին ինքնագիր կհասնի:

Բայց հենց այդ պահին միջանցքի ծայրի դրաներից մեկից մի գլուխ դուրս ցցվեց և մի ձայն կանչեց.

— Գի՞լդերոյ, ա՛յ, դու չարաձի տղա, որտե՞ղ ես թափառում:

Շատ մայրական տեսքով մի հեքիմ կին, սպիտակած մազափնջով, արագ քայլերով մոտեցավ նրանց՝ ջերմությամբ ժպտալով Հարրիին և մյուսներին:

— Օհ, Գի՞լդերոյ, դու այցելուներ ունե՞ս: Ի՞նչ իրաշալի է, այն էլ Սուրբ Ծնունդի օրը: Գիտե՞ք, նա երբեք այցելուներ չի ունենում, խեղճ տղա, ես ուղղակի չեմ հասկանում թե ինչու... Այնքա՛ն անուշիկ անձնավորություն է, չէ՞ , Գի՞լդերոյ:

— Մենք ինքնագրեր ենք փոխանակում, — կրկին լայն ժպտալով տեղեկացրեց Գիլերոյը, — նրանք ինձնից շատ, շատ ինքնագրեր են ուզում, և չեն հեռանա այստեղից, մինչև չտամ... Հուսով եմ, որ մենք բավականաչափ լուսանկարներ ունենք:

— Թե նրան լսեք, — ասաց հեքիմը՝ թևանցուկ անելով Լոքհարթին և համակրանքով ժպտալով նրան, — կարծես ժամանակից շուտ հասունացած երկու տարեկան երեխա լինի: Մի քանի տարի առաջ նա բավականին հանրահայտ մարդ էր: Մենք մեծ հույսեր ունենք, որ ինքնագրեր բաժանելու նկատմամբ նրա սերը, լավ նախանշան է հիշողությունը վերականգնելու համար: Ճանապարհ չե՞ք տա: Նա իիմա փակ բաժնում է, երևի դուրս է եկել, մինչ ես Սուրբ Ծնունդի նվերներն էի բաժանում մյուսներին: Դոները սովորաբար կողպված են լինում: Իհարկե ոչ այն պատճառով, որ նա վտանգավոր է, բայց, — և նա մի քիչ ձայնը իջեցրեց, — նա առավելապես ինքն իր համար է վտանգավոր, խեղճ տղա... Չի հիշում, թե ով է... Տեսնո՞ն եք... Այսպես կարող է դուրս գնալ և չիշել հետ դառնալու ճանապարհը: Ի՞նչ լավ է, որ եկել եք նրան տեսության:

— Ըըմ... — սկսեց Ռոնը ձեռքը թափ տալով, — մենք ըստ Էության, ըըմ... մենք միայն...

Բայց հեքիմը շարունակում էր սպասողական ժպտալ, և Ռոնի կիսաձայն մրթմրթոցը «...գնում էինք մի գավաթ թեյ խմելու...», ուղղակի այնքան բարձրաձայն չհնչեց՝ ուշադրության արժանանալու համար: Նրանք անօգնական նայեցին միմյանց, հետո միջանցքով գնացին Լոքհարթի և նրա հեքիմի հետևից:

— Ուղղակի երկար չենք մնա, — կամացուկ ասաց Ռոնը:

Հեքիմն իր կախարդական փայտիկն ուղղեց Յանուս Տիկի անվան պալատի դռների վրա և ասաց. «Ալոհոնորա»: Դուռը կրնկի վրա բացվեց և նա, ամուր բռնած Գիլերոյի արմունկից ներս ուղեկցեց նրան, ու ձեռքը բաց չթողեց, մինչև ապահով չնեստեցրեց նրան մահճակալի կողքի բազկաթուի մեջ:

— Սա մեր երկարատև հիվանդների պալատն է, — ցածրաձայն տեղեկացրեց նա Հարրիին, Ռոնին, Հերմիոնային ու Ջինիին, — անբուժելի հնայագործական խախտումներով դեպքերի համար: Բայց գիտե՞ք, ինտենսիվ հնայադեղային և հնայախոսական բուժման միջոցով մենք կարող

Ենք որոշակի բարելավման հասնել: Գիլդերոյը կարծես որոշ չափով սկսել է վերականգնվել, և մենք իրոք լավ առաջընթաց ենք տեսել պարոն Բոուդի մոտ, նա կարծես լրիվ վերականգնել է խոսելու ունակությունը, թեև դեռ մեր ձանաչած լեզուներից ոչ մեկով չի խոսում: Դեհ, ներեցեք ինձ, ես պետք է շարունակեմ բաժանել Սուրբ Ծննդյան տոնի նվերները, ես ձեզ մենակ կթողնեմ, որ մի քիչ խոսեք:

Հարրին շուրջը նայեց: Պալատը բնակիչների մշտական ներկայության նշաններ էր կրում: Նրանց մահճակալների շուրջը շատ ավելի մեծ թվով անձնական իրեր կային, քան պարոն Ուիզլիի պալատում: Գիլդերոյի մահճակալի հետևում պատն ամբողջությամբ ծածկված էր նրա լուսանկարներով, բոլորը ատամները բաց ժպտում էին և ձեռքով անում նոր այցելուներին: Նկարներից շատերն ինքնագրված էին, ծուռումուռ մանկական ձեռագրով: Այն պահին, երբ հեքիմը նրան նստեցրեց բազկաթոռի մեջ, Գիլդերոյը լուսանկարների մի նոր տրցակ քաշեց իր առաջ և սկսեց շտապ-շտապ ինքնագրել դրանք:

— Դու կարող ես սրանք ծրարների մեջ դնել, — ասաց նա Զինիին՝ ինքնագրված լուսանկարները մեկ առ մեկ մեկնելով նրան, — ինձ դեռ չեն մոռացել, գիտե՞ք, բնա՛վ... Ես դեռ բազում նամակներ եմ ստանում իմ երկրպագուներից: Գլեդիս Գաջինը ինձ ամեն շաբաթ նամակ է գրում: Երնեկ իմանայի, թե ինչու... — Նա դադար տվեց քիչ տարակուսած նայելով շուրջը, հետո կրկին ժպտաց և նոր եռանդով շարունակեց ինքնագրելը, — Ենթադրում եմ, որ պատճառն այն է, որ ես շատ բարետես եմ:

Գորշ մաշկով, սգավոր տեսքով մի ոյութ էր պառկած նրա դիմացի մահճակալին և քթի տակ ինչ-որ բան մրթմրթալով նայում էր առաստաղին՝ ասես բոլորովին չգիտակցելով շուրջը կատարվածի մասին: Երկու մահճակալ այն կողմ մի կին էր պառկած, որի գլուխն ամբողջությամբ ծածկված էր երկարամազ մորթիով: Հարրին հիշեց, որ նման բան կատարվել էր Հերմիոնայի հետ իրենց երկրորդ տարում, թեև բարեբախտաբար վնասը նրա դեպքում անդառնալի չէր եղել: Պալատի հեռավոր ծայրում գտնվող երկու մահճակալների առաջ ծաղկավոր վարագույրներ էին քաշված՝ դրանք գբաղեցնողներին ու նրանց այցելուներին մի փոքր առանձնություն ապահովելու համար:

— Ահա և քո նվերները, Ազնես, — զվարթ ասաց հեքիմը բրդոտ դեմքով կնոջը և նվերների մի կույտ լցրեց նրա մահճակալի վրա, — տեսնում ես, որ քեզ չեն մոռացել, և քո որդին մի բու էր ուղարկել առավոտյան, որ այս երեկո գալու է քեզ տեսության, ինչ լավ է չէ...»

Ազնեսը մի քանի անգամ բարձրաձայն հաշաց:

— Տես, Բրո՛դերիկ, քեզ թաղարով բույս են ուղարկել և մի շատ սիրուն օրացույց, ամեն ամիս տարբեր զարմանահրաշ հիպոգրիֆներով: Սրանք մի քիչ տրամադրությունդ կբարձրացնեն, հուսով եմ, — ասաց Հեքիմը՝ հոգատարությամբ դիմելով քթի տակ մրթրացող մարդուն, և շատ այլանդակ տեսքով երկար բեղերով բույսի մի թաղարը տեղադրեց մահճակալի կողքի փոքր պահարանի վրա, իսկ օրացույցն իր կախարդական փայտիկով փակցրեց պատին, — և... Օհ, տիկին Լոնգբո՛թոմ, դուք արդեն հեռանու՞մ եք:

Հարրիի գլուխն ինքնըստիմքյան հետ շրջվեց: Վարագույրները վեր էին բարձրացել երկու մահճակալների առջևից, և երկու այցելուները մահճակալների միջև եղած փոքրիկ անցումով գնում էին դեպի դուռը: Դա պատկառելի տեսքով մի տարեց վիուկ էր, երկար մուգ կանաչ զգեստով և ցեցը կերած աղվեսի մորթուց օձիքով, գլխին դրած մի սրածայր գլխարկ, որն անտարակույս զարդարված էր իսկական անգղի խրտվիլակով, իսկ կնոջ հետևից հուսահատ վիատ տեսքով, ոտքերը քարշ տալով գալիս էր Նեվիլը:

Հանկարծ Հարրին հասկացավ, թե ովքեր էին պալատի առանձնացված մասում պառկած մարդիկ: Նա արագ հետ շրջվեց՝ հուսահատորեն որևէ միջոց փնտրելով մյուսների ուշադրությունը շեղելու համար, որպեսզի Նեվիլը հասցնի աննկատ դուրս գալ պալատից, բայց Ռոնը նույնպես վեր էր նայել Լոնգբոթոմ անվան վրա, և մինչև Հարրին կհասցներ կանգնեցնել նրան, նա բացականչեց.

— Նեվիլ...

Նեվիլը ցնցվեց ու գլուխն ավելի ցած կախեց, ասես թաքնվելով իրացանի փամփուշտից:

— Նեվիլ, մենք ենք... — ուրախ հայտնեց Ռոնը՝ ոտքի կանգնելով, — Տեսե՞լ ես... Լոքհարթն էլ է այստեղ... Դու ու՞ն մոտ էիր եկել:

— Ընկերնե՞րդ են, Նեվիլ, սիրելի՛ս, — հարցրեց Նեվիլի տատը, քաղաքավարությամբ ժպտալով բոլորին:

Նեվիլն այնպիսի տեսք ուներ, ասես այդ պահին կգերադասեր լինել աշխարհում ցանկացած այլ տեղում, միայն ոչ այդտեղ: Մուգ շառագույն էր տարածվում նրա կյոր դեմքին, և նա հուսահատորեն ջանում էր աչքերը փախցնել որևէ մեկի հայացքից:

— Ահ, այո՛, — ասաց նրա տատը, ավելի մոտիկից նայելով Հարրիին և առաջ մեկնելով մի խիստ նիհար ու կնճռապատ ձեռք, — այո՛, այո՛, ես գիտեմ, թե դուք ով եք, անշուշտ: Նեվիլն այնքան լավ բաներ է պատմել ձեր մասին:

— Ը՞սմ... շնորհակալություն, — ասաց Հարրին՝ սեղմելով կնոջ ձեռքը: Նեվիլը նրա վրա չնայեց, բայց շարունակեց զննել իր սեփական կոշիկները, հետզհետեւ ավելի կարմրելով:

— Իսկ դուք երկուսդ, անկասկած, Ուիզլիներն եք, — շարունակեց տիկին Լոնգբրոնը, արքայական շարժումով ձեռքը մեկնելով Ունին և Զինիին, — այո՛, ես ճանաչում եմ ձեր ծնողներին, ոչ այնքան լավ, որքան կուգենայի, իհարկե, բայց նրանք շատ լավ մարդիկ են, իսկ դուք հաստատ Հերմիոնա Գրեյնջերն եք:

Հերմիոնան մի քիչ զարմացավ, որ տիկին Լոնգբրոնը գիտի իր անունը, բայց նույնպես սեղմեց նրա ձեռքը:

— Այո՛, Նեվիլն ինձ ամեն ինչ պատմել է ձեր մասին: Գիտեմ, որ մի քանի անգամ շատ օգնել եք նրան բարդ իրավիճակներում: Նա շատ լավ տղա է, — ասաց ձեր կինը, իր ոսկրոտ քթի վրայով խիստ գնահատող հայացք նետելով Նեվիլի վրա, — բայց, վախենամ... չի ժառանգել իր հոր տաղանդները, — և նա զլխով արեց երկու մահճակալների ուղղությամբ, այնպես որ անգղի խրտվիլակը նրա զլխարկի վրա տագնապալից ցնցվեց:

— Ի՞նչ, — զարմացած հացրեց Ունը, (Հարրին ուզում էր ուժեղ տրորել Ունի ոտքը, բայց նման բան աննկատ անելը բավականին բարդ է, եթք իհագիդ ոչ թե պարեգոտ է այլ ջինս), — ուրեմն այնտեղ քո Պապա՞ն է պառկած, Նե՛վիլ:

— Ինչպե՞ս... — կտրուկ ասաց տիկին Լոնգբրոնը: — ուրեմն դու ընկերներիդ ոչինչ չե՞ս պատմել ծնողներիդ մասին, Նե՛վիլ:

Նեվիլը խոր շունչ քաշեց, վեր նայեց առաստաղին և գլուխն օրորեց: Հարրին չէր իհշում, արդյոք երբեւ որևէ մեկի նկատմամբ այդքան խոր կարեկցանք զգացել էր, որքան այդ պահին զգաց Նեվիլի նկատմամբ:

— Դու ամաչելու ոչինչ չունե՞ս, — բարկացած ասաց տիկին Լոնգբոթոմը,
— դու պետք է հպարտանաս, Նե՛վիլ, պետք է հպարտանաս: Նրանք իրենց
առողջությունը և պարզ միտքը չեն զոհաբերել, որպեսզի նրանց միակ որդին
ամաչի նրանց համար:

— Ես չեմ ամաչում, — ասաց Նեվիլը, շատ թույլ ձայնով, դեռ նայելով
ամենուր, բացի Հարրից ու մյուսներից: Ունը արդեն կանգնել էր ոտքերի
ծայրերին՝ պալատի վերջում գտնվող երկու հիվանդներին տեսնելու համար:

— Բայց դու շատ տարօրինակ կերպով ես ցուցադրում դա, — ասաց
տիկին Լոնգբոթոմը, — իմ որդին և նրա կինը, — ասաց նա, գլուխը բարձր
պահած դիմելով Հարրիին, Ունին, Հերմիոնային և Զինիին, — Խելագարվել
են՝ չոխմանալով Գիտեք-թե-ում հետևորդների կտտանքներին...

Հերմիոնան և Զինին երկուսն էլ ձեռքերով փակեցին բերանները: Ունը
դադարեց վիզը ծռել Նեվիլի ծնողներին տեսնելու համար և ապշահար
բարացավ տեղում:

— Նրանք երկուսն էլ ավրորներ էին, և մեծ հարգանք էին վայելում
հրաշագործական հասարակության մեջ, — շարունակեց տիկին Լոնգբոթոմը,
— երկուսն էլ տաղանդավոր մարդիկ էին: Ես... Այո՛, Ալի՛սա, սիրելի՛ս, ի՞նչ
ես ուզում...

Նեվիլի մայրը գիշերանոցով դուրս էր եկել վարագույրի հետևից: Նա
այլս այն կլորադեմ երջանիկ դեմքով կինը չէր, որին Հարրին տեսել էր
առաջին Փյունիկի միաբանության Մուտիի ցույց տված լուսանկարում: Նրա
դեմքը նիհար էր և կարծես մաշված, աչքերը չափազանց մեծ էին, իսկ
մազերը, որոնք լրիվ սպիտակել էին, չոր էին ու փայլատ: Նա կարծես չէր
ուզում խոսել. կամ գուցե անկարող էր խոսել, բայց ձեռքի մեջ ինչ-որ բան
պահած անվստահ շարժում էր անում Նեվիլի ուղղությամբ,:

— Կրկի՞ն, — քիչ հոգնած ձայնով հարցրեց տիկին Լոնգբոթոմը, — շատ
լավ, Ալի՛սա, սիրելի՛ս, շատ լավ... Նե՛վիլ, տե՛ս, թե ինչ է ուզում տալ քեզ,
վերցրու՛ նրանից...

Բայց Նեվիլն արդեն ինքն էր առաջ մեկնել ձեռքը, որի մեջ նրա մայրը
խնամքով դրեց «Դրութլզի ամենալավ պղպջող ծամոնի» մի դատարկ թուղթ:

— Շատ լավ էր, սիրելի՛ս, — ասաց Նեվիլի տատը կեղծ ուրախ ձայնով՝
շոյելով նրա մոր ուսը:

Բայց Նեվիլը կամացուկ ասաց.

— Շնորհակալություն, մանա:

Նրա մայրը քստքստացնելով հեռացավ դեպի պալատի խորքը, ինքն իրեն կամացուկ անհասկանալի մրմնջալով: Նեվիլը նայեց մյուսներին շատ մարտական հայացքով, ասես սպասելով, որ նրանցից մեկնումեկը համարձակվեր ծիծաղել, բայց Հարրին չէր հիշում, թե երբեւ ավելի պակաս ծիծաղելի բան տեսած լիներ իր կյանքում:

— Լավ, մենք արդեն պետք է գնանք, — տխուր հոգոցով ասաց տիկին Լոնգբրումը՝ հազմելով իր երկար կանաչ ձեռնոցները, — շատ հաճելի էր ծանոթանալ բոլորիդ հետ: Նե՛վիլ, աղբարկող զցիր այդ ծամոնի թուղթը, դու իինա արդեն այնքան շատ ունես դրանցից, որ կարող ես անգամ պաստառել սենյակիդ բոլոր պատերը:

Բայց երբ նրանք դուրս էին գնում, Հարրին համոզված էր, որ տեսավ, ինչպես Նեվիլը խնամքով իր գրպանը դրեց դատարկ ծամոնի թուղթը:

Դուռը փակվեց նրանց հետևից:

— Ես չգիտեի, — ասաց Հերմիոնան՝ զսպելով արցունքները:

— Ես էլ, — ասաց Ունը բեկված ծայնով:

— Ես էլ, — շշնջաց Զինին:

Բոլորը նայեցին Հարրիին:

— Ես գիտեի, — մռայլ ասաց նա, — Դամբլդորն էր ասել ինձ, բայց ես խոստացել էի, որ ոչ ոքի ոչինչ չեմ ասի: Ահա թե ինչի համար են Բելլատրիսա Լեստրեյնջին Ազքաբան ուղարկել, Նեվիլի ծնողներին քրուսիատուս անեծքով մինչև խելազարության աստիճանի տանջելու համար:

— Բելլատրիսա Լեստրեյնջն է արել դա, — սարսափահար շշնջաց Հերմիոնան, — այն կի՞նը, որի լուսանկարը Կյուսակը պահում է իր բնում:

Երկար լռություն տիրեց, որը խախտեց Լոքհարթի բարկացած ծայնը:

— Գիտե՞ք ինչ... Ուրեմն ես իզու՞ր եմ սովորել «համատեղ ստորագրությամբ» ինքնազրեր դնել, եթե դրանք ձեզ պետք չեն...

Գլուխ 24. Օքլումենսի պատնեշման հմայանքը

Կյուսակը, ինչպես պարզվեց, քուջուց էր անում ձեղնահարկում: Սիրիուսն ասաց, որ գտել էր նրան այնտեղ՝ ոտքից գլուխ փոշու մեջ ծածկված՝ անկասկած Բլեքների ընտանիքի նոր մասունքներ որոնելիս, որպեսզի թաքցնի դրանք իր խորդանոցում: Թեև Սիրիուսն ինքը կարծես միանգամայն բավարարված էր նման բացատրությամբ, Հարրին սակայն որոշակի կասկածներ ուներ: Նրան թվաց, որ Կյուսակն ավելի լավ տրամադրություն ուներ կրկին հայտնվելուց հետո, նրա դժգոհ մրթմրթոցը կարծես որոշ չափով մեղմացել էր, և նա սկսել էր սովորականից ավելի հանդուրժողաբար ենթարկվել Սիաբանության անդամների հրահանգներին, թեև մեկ-երկու անգամ Հարրին նկատեց, որ տնային ալիքը ազահ հետաքրքրությամբ գաղտագողի նայում էր իրեն, բայց միշտ շատ արագ փախցնում էր հայացքը, ամեն անգամ, երբ տեսնում էր, որ Հարրին նկատել էր դա:

Հարրին իր աղոտ կասկածների մասին ոչինչ չասաց Սիրիուսին, որի ուրախ տրամադրությունը սկսեց արագորեն ցնդել, հենց որ Սուրբ Ծննդյան տոններն ավարտվեցին: Հոգվարթս վերադառնալու օրվա մոտենալուն զուգընթաց նա ավելի ու ավելի հաճախ էր ընկնում, ինչպես տիկին Ուիզլին էր ասում, վիատության նոպաների մեջ, ինչից դաշնում էր շատ փնթփնթան, ցինիկ, հաճախ բոլորից հեռու փակվում էր Կացնակտուցի սենյակում, և երբեմն նույնիսկ ժամեր շարունակ դուրս չէր գալիս այնտեղից: Նրա մռայլ տրամադրությունը, կարծես նյութական զանգված ստանալով, ծանր մառախուղի պես տարածվում էր ամբողջ տանը՝ թունավոր գազի նման դուրս ծորալով դռների տակից, մինչև բոլորին չվարակեր, կարծես մարդկանց եռանդով սնվող, ջլատիչ ընկճախտով:

Հարրին չէր ուզում Սիրիուսին կրկին մենակ թողնել միայն Կյուսակի ընկերակցությամբ: Ըստ էության կյանքում առաջին անգամ, նա նույնիսկ անհամբերությամբ չէր սպասում Հոգվարթս վերադառնալու օրվան: Դպրոց վերադառնալ նշանակում էր սեփական կամքով գնալ նորից հանձնվել Ղոլորես Ամբրիջի միապետական իշխանությանը, որն իրենց բացակայության ընթացքում, անկասկած, արդեն հասցրած կլիներ իր

իշխանությունը նույնիսկ ավելի ուժեղացնող տասնյակ նոր հրամաններ թիւել։ Քվիդիչ չկար, որ ինքն ուզենար շտապ դպրոց հասնել՝ մարզումները վերսկսելու համար, որովհետև իրեն ընդհանրապես արգելել էին խաղալ։ Ամենայն հավանականությամբ, տնային աշխատանքների ծավալը նույնիսկ կրկնապատկվելու էր՝ քննությունների մոտենալուն զուգընթաց։ Իսկ Դամբլդորը Հարրիի հանդեպ նույնքան օտար էր պահում իրեն, որքան ուսումնական տարվա սկսվելուց ի վեր։ Հարրին մտածեց անգամ, որ եթե միայն ԴԱԲ-ը չլիներ, ապա ինքը կաղաքեր-կպաղատեր Սիրիուսին, որպեսզի նա իրեն թույլ տար ընդհանրապես չվերադառնալ Հոգվարթս և նրա հետ միասին մնալ Գրիմոլդ ֆողոցում։

Իսկ հետո, արձակուրդների ամենավերջին օրը մի բան կատարվեց, ինչը ստիպեց Հարրիին նույնիսկ ահաբեկվել դպրոց վերադառնալու հեռանկարի կապակցությամբ։

— Հա՛րի, սիրելի՞ս, — ասաց տիկին Ուիզլին, գլուխը մտցնելով նրա ու Ունի ննջասենյակը, որտեղ նրանք երկուսով հրաշագործական շախմատ էին խաղում, մինչ Հերմիոնան, Զինին և Ծուռթաթը լուր կենտրոնացած դիտում էին նրանց շախմատային մենամարտը, — կարո՞ղ ես խոհանոց իջնել։ Պրոֆեսոր Սնեյփին ուզում է քեզ երկու խոսք ասել։

Հարրին նույնիսկ միանգամից չընկալեց նրա ասածը։ Այդ պահին նրա նավակներից մեկը կատաղի կրվշտուկի մեջ էր մտել Ունի զինվորներից մեկի հետ, և նա զբաղված էր եռանդագին ոգեպնդելով իր նավակին։

— Գետնով տու՞ր, գետնով տու՞ր դրան, վիզը ոլորի՞ր, չվախենա՞ս, չե՞ս տեսնում, ապուշի մեկը, որ ընդամենը զինվոր է։ Ներեցե՞ք, տիկին Ուի՛զլի, ի՞նչ ասացիք։

— Պրոֆեսոր Սնեյփը, սիրելի՞ս, խոհանոցում քեզ է սպասում, ուզում է երկու խոսք ասել քեզ։

Հարրիի բերանը բաց մնաց անակնկալ սարսափի զգացումից։ Նա շուրջը նայեց՝ Ունին, Հերմիոնային ու Զինին, ովքեր բոլորը նույնքան սարսափահար բերանները բաց նրան էին նայում։ Ծուռթաթը, որին անցած կես ժամվա ընթացքում Հերմիոնան ապարդյուն փորձում էր կարգի հրավիրել՝ չթողնելով, որ նա իրականացնի շախմատային խաղին մասնակցելու իր եռանդագին ընդվզումները, անմիջապես մեծ ոգևորությամբ թռավ շախմատի տախտակի վրա, ինչից բոլոր շախմատամարտիկները

ձայները գլուխները զցած ճիվ-ճղրտոցով դեսուդեն փախան՝ հսկա բրդոտ գազանից ապահով թաքսոց փնտրելով:

- Սնե՞յփը, — լսածին չհավատալով կրկնեց Հարրին:
- Պրոֆեսո՞ր Սնեյփը, սիրելին, — ուղղեց նրան տիկին Ուիզլին, — դե՞հ, արագ արի՛, ասում է, որ չի կարող երկար մնալ:
- Եդ ի՞նչ է ուզում քեզ ասել, — սարսափահար ձայնով հարցրեց Ռոնը, երբ տիկին Ուիզլին դուռը փակեց իր հետևից: — Դու հո ոչ մի վատ բան չես արել... Չես արել, չէ՞...

— Ո՞չ, — ասաց Հարրին՝ տագնապած ուղեղը գերագույն լարումով աշխատացնելով, որ միտք բերի, թե ինքն ինչ կարող էր արած լինել, որպեսզի Սնեյփը դրա համար իր հետևից Գրիմոլդ փողոց գար: Գուցե իր վերջին տնային աշխատանքի համար ինքը «Տ» է վաստակել:

Մեկ-երկու րոպե անց նա խրոխտ բացեց խոհանոցի դուռը և տեսավ Սիրիուսին և Սնեյփին՝ նստած երկար խոհանոցային սեղանի հակառակ ծայրերում, հայացքներով միմյանց լուռ շանթահարելիս: Սեղանի վրա տիրող լռությունը գրեթե նյութական էր՝ համեմված փոխադարձաբար դառնաթթու խոր հակակրանքով: Սիրիուսի առաջ սեղանի վրա մի բաց նամակ կար:

— Ըըը, — ասաց Հարրին, տեղեկացնելով իր ներկայության մասին:

Սնեյփը գլուխը պտտեց ու իր ծանր թափվող սև, երկար մազերով բոլորած դեմքը դարձրեց դեպի Հարրին:

- Նստի՛ր, Փո՛թթեր:
- Գիտե՞ս, — ասաց Սիրիուսը բարձրածայն՝ իր սովորության համաձայն հետ ճոճվելով աթոռի հետևի ոտքերի վրա և գլուխը հետ զցած խոսելով առաստաղի հետ, — Ես կգերադասեի, որ դու այստեղ խուսափեիր հրամաններ տալուց, Սնեյփ: Ի վերջո սա իմ տունն է, եթե դեռ չես նկատել:

Մի տգեղ շառագույն տարածվեց Սնեյփի գունատ դեմքին: Հարրին նստեց աթոռին Սիրիուսի կողքին, դեմքով դեպի Սնեյփը:

- Ենթադրաբար, Ես պետք է քեզ հետ մենակ խոսեի, Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը, որի բերանի անկյունները ոլորվեցին արդեն ծանոթ չարախինդ քնծիծաղով, — բայց Բլեքը...

- Ես նրա կնքահայրն եմ, — գրեթե գոռալով ասաց Սիրիուսը:
- Ես այստեղ եկել եմ Դամբլդորի հրամանով, — ասաց Սնեյփը, որի ձայնը, ի հակադրություն Սիրիուսի, հետզհետե ավելի ու ավելի սառն ու

իանդարտ էր դաշնում, — բայց անշուշտ, Բլե՛ք, ես գիտեմ, որ դու կգերադասես քեզ առնվազն մասնակից զգալ:

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել, — ասաց Սիրիուսը՝ թողնելով, որ իր աթոռը հետ ճոճվի և ուժեղ զմփոցով կանգնի չորս ոտքերի վրա:

— Ընդամենը, որ չեմ կասկածում, որ... լավ չես զգում քեզ... որ չես կարողանում մի որևէ օգտակար բան ամել... — Սնեյփը հատուկ առօգանությամբ շեշտադրեց իր արտասանած Վերջին բառերը, — ...Միաբանության համար:

Հերթն արդեն Սիրիուսին էր, որ կաս-կարմիր դաշնար: Սնեյփի շրթունքը հաղթական կծկվեց, երբ նա դեմքը շրջեց դեպի Հարրին:

— Տնօրենը ինձ ուղարկել է, որպեսզի քեզ տեղեկացնեմ, Փո՛թթեր, որ նա ցանկանում է, որ դու Օքլումենսի Պատնեշման հմայանք սովորես գալիք քառորդում:

— Ի՞նչ սովորեմ... — անակնկալից հարցրեց Հարրին:

Սնեյփի քմծիծաղն ավելի արտահայտիչ դարձավ:

— Պատնեշու՛մ, Փո՛թթեր՝ մտքի հմայագործ պաշտպանություն արտաքինից հնարավոր բռնի ոգետիրման դեմ: Հրաշագործության շատ հին ու գրեթե մոռացված մի ձյուղ, որից սակայն նրա օգտակարության աստիճանը չի պակասում:

Հարրիի սիրտը սկսեց իրոք շատ արագ բարախել: Պաշտպանություն արտաքին բռնի ոգետիրման դե՞մ... Բայց ինքը ին դիվահար չի՞... Մի՞թե բոլորը չընդունեցին, որ ինքը ոգետիրված չէ:

— Բայց ինչի՞ս է պետք սովորել այդ Օքլու-զգիտեմ-ինչ հմայանքը, — դուրս տվեց նա:

— Որովհետև Տնօրենի կարծիքով դա լավ գաղափար է, — շողոմածայն ասաց Սնեյփը, — դու շաբաթական մեկ անգամ մասնավոր դասեր կստանաս, բայց ոչ մի դեպքում չպետք է այդ մասին կիսվես որևէ մեկի հետ և առավել ևս դրա մասին ոչինչ չպետք է իմանա Դոլորես Ամբրիջը: Հասկացա՞ր:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — ո՞վ է ինձ մասնավոր դասեր տալու:

Սնեյփը բարձրացրեց մի հոնքը:

— Ես, — ասաց նա:

Հարրին մի սարսափելի զգացողություն ունեցավ, ասես իր ներքին օրգանները հալչելով ու միմյանց հետ խառնվելով բոլորը մի տեղ էին լցվում իր որովայնի ներսում:

Լրացուցիչ մասնավոր դասեր Սնեյփի հետ... Ի՞նչ էր արել ինքը, որ նման բախտավորության արժանանար: Նա արագ, ասես օգնություն աղերսելով, նայեց Սիրիուսին:

— Ինչու՞ չի կարող Դամբլդորն ինքը սովորեցնել Հարրիին, — հարցրեց Սիրիուսը հարձակողաբար, — ինչու՞ դու:

— Ենթադրում եմ, որ դա Տնօրենին վերապահված իրավասություններից է՝ առավել տիած գործերը հանձնարարել իր ենթականներին, — շատ սիրալիր բացատրեց Սնեյփը, — հավաստիացնում եմ քեզ, որ չեմ խնդրել նրան ինձ պատիվ անել այդ գործով, — նա ոտքի կանգնեց. — Փոթթեր, ես քեզ կսպասեմ երկուշաբթի երեկոյան ժամը վեցին իմ գրասենյակում: Եթե որևէ մեկը հարցնի, կասես, որ հմայաթուրմերի առարկայի համար անցած կիսամյակի նյութից պետք է վերաբննություն հանձնես և գալիս ես ինձ մոտ լրացուցիչ պարապմունքների համար: Իմ դասերին քեզ տեսած ոչ մեկի մտքով չի անցնի կասկածել, որ դու դրա կարիքը չունես:

Նա շրջվեց, որպեսզի հեռանա՝ իր հետևից ծածանելով իր սև ձամփիորդական թիկնոցը:

— Մի դուք սպասի՞ր, — ասաց Սիրիուսը, ուղիղ նստելով աթոռի մեջ:

Սնեյփը շրջվեց ու քմծիծաղով նայեց նրանց վրա:

— Ես շտապում եմ, Բլե՛ք... Գիտե՞ս, ի տարբերություն քեզ ես անսահմանափակ ազատ ժամանակ չունեմ:

— Ուրեմն քեզ շատ չեմ ուշացնի, — ասաց Սիրիուսը նույնպես ոտքի կանգնելով: Նա Սնեյփից բավականին բաձրահասակ էր, որը, ինչպես Հարրին նկատեց, ձեռքը գրպանում բռունցքի մեջ սեղմեց, և Հարրին համոզված էր որ նա ձեռքի մեջ սեղմած պահել էր իր կախարդական փայտիկը: — Եթե ես լսեմ, որ դու Պատնեշման հմայանքի այդ դասերն օգտագործում ես Հարրիին ճնշելու և նրա կյանքը բարդացնելու նպատակով, ապա դու անձանք ինձ պատասխան կտաս դրա համար:

— Շա՛տ սրտաշարժ էր, — քմծիծաղեց Սնեյփը, — բայց անկասկած դու արդեն նկատել ես, որ Փոթթերը շատ նման է իր հորը:

— Այո՛, նկատել եմ, — հպարտությամբ ասաց Սիրիուսը:

— Շատ բարի, ուրեմն նաև նկատած կլինես, որ նա այնքան ինքնավստահ ու լկտի է, որ ցանկացած քննադատություն ուղղակի ռետինե գնդակի պես հետ է թօչում նրանից, — շողոմաձայն շարունակեց Սնեյփը:

Սիրիուսը կտրուկ մի կողմ հրեց իր աթոռը և մեծ քայլերով պտտվելով սեղանի շուրջը, գնաց դեպի Սնեյփը, քայլելիս համելով իր կախարդական փայտիկը, ինչը նույնպես չհապաղեց անել նաև Սնեյփը: Նրանք ինքնաբերաբար մարտական դիրք էին գրավում՝ կանգնած միմյանց դեմ-դիմաց, Սիրիուսը բարկությունից արդեն լրիվ կապտած, Սնեյփը զգոն և պատրաստ՝ հաշվարկելով իրավիճակի առանձնահատկությունները, հայացքը անթարթ դարձնելով մե՛կ Սիրիուսի դեմքին, մե՛կ նրա կախարդական փայտիկին:

— Սիրիուս, — շատ բարձրաձայն ասաց Հարրին, բայց Սիրիուսը կարծես նրան նույնիսկ չլսեց:

— Ես քեզ զգուշացրի, Սե-վեր-վա՛րուս, — ասաց Սիրիուսը, դեմքը շատ վտանգավոր մոտեցնելով Սնեյփի դեմքին, ինձ համար միևնույն է, թե Դամբլդորի կարծիքով դու փոխսվել ես... Ես քեզ ավելի լավ եմ ձանաչում:

— Օհ, բայց ինչու՞ ինքդ չես ասում նրան այդ մասին, — շշնջաց Սնեյփը, — գուցե վախենում ես, որ նա լուրջ չի վերաբերվի մի մարդու խորհրդին, որը վեց ամիս թաքնվում է իր սիրասուն մայրիկի տանը:

— Գուցե պատմես, թե ո՞նց է զգում իրեն Լուցիուս Մալֆոյն այս օրերին: Երևի շատ բավարարված է Հոգվարթսում իր ձեռնասուն շնիկի կատարած հաճկատար աշխատանքով:

— Հա, իմիջիայլոց շների մասին, — շատ հանդարտ ու մեղմ ձայնով նրա խոսքը շարունակեց Սնեյփը, — դու գիտեի՞ր, որ Լուցիուս Մալֆոյը ձանաչել է քեզ քո վերջին փոքրիկ ցուցադրական անցի ժամանակ: Շատ խելացի գաղափար էր, թե՛ք, ամեն տեսակետից ապահով երկաթուղային կառամատուցի վրա ցուցադրվելը: Դա քեզ մի անհերքելի ուժեղ պատրվակ երաշխավորեց, որպեսզի ապագայում այլևս ստիպված չլինես դուրս գալ քո ապահով թաքստոցից, չէ՞:

Սիրիուսը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Ո՛չ, — գոռաց Հարրին՝ սեղանի վրայով առաջ ցատկելով, որպեսզի հասցնի կանգնել նրանց միջև, — Սիրիուս, ո՛չ...

— Ուրեմն դու ինձ վախկոտ ես անվանու՞մ, — մանչաց Սիրիուսը, փորձելով Հարրիին մի կողմ հրել իր ճանապարհից, բայց Հարրին տեղի չէր տալիս:

— Ըստ Էռլայան, այո՛, հենց դա էլ անում եմ, — ասաց Սնեյփը:

— Հա՛րի, հեռու գնա՛, — գոռաց Սիրիուսը՝ նրան մի կողմ հրելով իր ազատ ձեռքով:

Խոհանոցի դուռը կրնկի վրա բացվեց և Ուիզլիների ամբողջ ընտանիքը (գումարած Հերմիոնան) ներս մտավ՝ բոլորը շատ երջանիկ դեմքերով, իսկ պարոն Ուիզլին, բոլորի մեջտեղում հպարտ քայլելով, հագին դեռ մի զուգ գոլավոր գիշերային շալվար և ուսերին զցած մի մաքինթոշ վերարկու:

— Լրիվ բուժվեցի, — պայծառ տրամադրությամբ հայտարարեց նա խոհանոցին, — լրիվ առողջ եմ:

Հաջորդ վայրկյանին նա և բոլոր Ուիզլիներն ապշահար սառեցին խոհանոցի շեմին՝ աչքերն անթարթ հառած իրենց առջև բացված տեսարանի վրա, որը նույնպես կարծես սառել էր գործողության շատ տպավորիչ ընթացքի կեսին: Երկուստեք Սիրիուսն ու Սնեյփը նայում էին դռանը՝ միաժամանակ իրար երեսի նշանառած կախարդական փայտիկներով, իսկ Հարրին անշարժացել էր նրանց միջև ձեռքերը երկու կողմերի վրա պարզած՝ միմյանցից նրանց անջատելու շատ պատկերավոր գործողության մեջ:

— Մեռլինի մորուքը վկա՛, — ասաց պարոն Ուիզլին, դեմքից արագընթաց ցած սահող ժպիտով, — ի՞նչ է կատարվում այստեղ:

Սիրիուսն ու Սնեյփը միաժամանակ իջեցրին իրենց կախարդական փայտիկները: Հարրին շարունակում էր սարսափահար նայել մե՛կ մեկին, մե՛կ մյուսին: Նրանցից յուրաքանչյուրի դեմքին ծայրահեղ արհամարհանքի արտահայտություն էր հայտնվել, սակայն այդքան մեծաքանակ վկաների անսպասելի հայտնությունը կարծես նրանց ուշքի բերեց: Սնեյփը գրպանը դրեց իր կախարդական փայտիկը, կրունկների վրա շրջվեց և խոհանոցը կտրելով սահեց դեպի դուռը՝ Ուիզլիների կողքով անցնելով առանց որևէ մեկնաբանության: Դռան մեջ նա հետ նայեց ու ասաց.

— Երկուշաբթի երեկոյան ժամը վեցին, Փո՛թթեր:

Սնեյփը գնաց: Սիրիուսը աչքերով շանթեր ուղարկեց նրա հետևից՝ ցած իջեցնելով իր կախարդական փայտիկը:

— Ի՞նչ էր կատարվում այստեղ, — կրկին հարցրեց պարոն Ուիզլին:

— Ոչինչ, ԱՌԹՈՒՐ, — ասաց Սիրիուսը, որն այնքան ծանր էր շնչում, ասես մի երկար մրցավագքի էր մասնակցել, — մի փոքր ընկերական գրուց էր երկու հին դպրոցական ընկերների միջև, կարծես ոչ առանց ահօԵլի զգացմունքային գեղումների, — նա Վերջապես ժպտաց, — ուրեմն ապաքինվեցի՞ր: Ի՞նչ իրաշալի նորություն, իրոք հիասքանչ նորություն:

— Այո՛, իրոք, ի՞նչ լավ է, չէ՞՝, — ասաց տիկին Ուիզլին, ամուսնուն առաջնորդելով դեպի ամենամոտ գտնվող աթոռը, — Հեքիմ Սմեթվիքը վերջում, այնուամենայնիվ, հմայագործեց, և հակաբույն գտավ այդ կեղտոտ օձի ժանիքներից ծորած նողկալի թույնի համար: Արթուրն էլ լավ դաս ստացավ մագլական բժշկությանը վստահելու իր անշրջահայացության համար, ճիշտ եմ ասում չէ՞՝, սիրելի՛ս, — ավելացրեց նա բավականին սպառնալից ձայնով:

— Այո՛, Մո՛լի, սիրու՞նս, — ասաց պարոն Ուիզլին շատ խոհեմ ու համակերպված ձայնով:

Այդ օրվա ընթրիքը պետք է շատ ուրախ երեկույթ լիներ, ողջ ու առողջ վերադարձած պարոն Ուիզլիի մասնակցությամբ: Հարրին կարող էր ասել, որ Սիրիուսն իր ուժերի ներածի չափով ամեն ինչ անում էր, որպեսզի դա այդպես լիներ, սակայն ամեն անգամ, երբ իր կնքահայրը չէր ստիպում ինքն իրեն շատ բարձրաձայն ծիծաղել ֆրեդի ու Զորջի կատակների վրա, կամ չէր նետվում բոլորին նոր բաժին ուտելիք հյուրասիրելու, նրա դեմքը կրկին ինքնաբերաբար շատ մռայլ ու ներքուստ փոթորկվող արտահայտություն էր ստանում:

Հարրիի և Սիրիուսի միջև սեղանի մոտ նստած էին Մանդանգուսը և Գիտ-Աչքը, ովքեր եկել էին պարոն Ուիզլիին՝ ապաքինման կապակցությամբ իրենց շնորհավորանքները մաղթելու: Նա անչափ ուզում էր խոսել Սիրիուսի հետ, ասել նրան, որ նա չպետք է բանի տեղ դնի Սնեյփի ասածները, որ Սնեյփը նրան դիտավորյալ հունից հանում էր և որ իրենցից ոչ մեկը չի մտածում, որ Սիրիուսը վախկոտ է, որովհետև նա կատարում է Դամբլդորի իրամանը և մնում է Գրիմոլդ ֆողոցում: Բայց նա հնարավորություն չունեցավ դրա համար, և, դիտելով Սիրիուսի դեմքին մերթընդմերթ արտահայտվող անբարետես արտահայտությունը, Հարրին անգամ մտածում էր, որ իր համարձակությունը չէր հերիքի այդ մասին խոսք բացելու համար, եթե նույնիսկ դրա հնարավորությունը ունենար: Նա Ռոնին ու

Հերմիոնային կիսաձայն պատմեց, որ ինքը պետք է Օքլումենսի, մտքի պատնեշման պարապմունքներ ունենա անձամբ Սնեյփի հետ:

— Դամբլդորն ուզում է որ այլս Վոլդեմորթի մասին երազներ չտեսնես,
— անմիջապես ասաց Հերմիոնան: — Դեհ, ինչ խոսք, դու էլ ես դա ուզում,
չէ՞, իո չե՞ս ափսոսի, որ այդ երազները դադարեն:

— Բայց ի՞նչ գնով... Լրացուցիչ դասեր Սնեյփի հե՞տ... — ասաց Ոոնը,
շատ սարսափահար ծայնով: — Ազնիվ խոսք, անձամբ ես կգերադասեի
մղձավանջները:

Հաջորդ օրը նրանք պետք է վերադարձնային Հոգվարթս «Ասպետի
ավտորուտով»՝ կրկին թոնքսի և Լուայինի ուղեկցությամբ, ովքեր երկուսն էլ
նախաձաշում էին խոհանոցում, երբ Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան ցած իջան
խոհանոց: Մեծահասակները կարծես շշուկով գրուցում էին, բայց երբ
Հարրին դուռը բացեց, բոլորն արագ շրջվեցին ու լռեցին:

Հապշտապ նախաձաշից հետո, նրանք բոլորը հագան վերարկուներն ու
կապեցին վզնոցները՝ նախապատրաստվելով գորշ ու ցուրտ հունվարյան
առավոտվան: Մի տիաձ ձնշող զգացում էր ծանրացել Հարրիի կրծքի մեջ և
նա Սիրիուսին ցտեսություն ասելու ոչ մի ցանկություն չուներ: Ինչ-որ վատ
կանխազգացում ուներ՝ կապված այդ հրաժեշտի հետ: Նա չգիտեր, թե երբ
կրկին կիանդիապեն և իրեն պատասխանատու էր զգում, որ պետք է որևէ բան
ասեր Սիրիուսին, որպեսզի թույլ չտար նրան որևէ անմիտ բան անել:
Հարրին անհանգստանում էր, որ Սնեյփի մեղադրանքները, իբր Սիրիուսը
վախենում է, այնքան ուժեղ էին խայթել նրա ինքնասիրությունը, որ նա, գուցե
նույնիսկ հենց այդ պահին ինչ-որ մի խելակորույս վտանգավոր անց էր
պլանավորում, որը պետք է կատարեր Գրիմոլդ ֆողողից դուրս ինչ-որ տեղ:
Սակայն մինչև նա կմտածեր անգամ, թե ինչ էր ասելու, Սիրիուսը նրան մի
կողմ կանչեց:

— Ուզում եմ, որ սա վերցնես, — կամաց ասաց նա, մի անփույթ
փաթաթված փոքր փաթեթ խցելով Հարրիի ձեռքի մեջ:

— Սա ի՞նչ է, — հարցրեց Հարրին:

— Սա մի ձև է, որով կկարողանաս տեղեկություն ուղարկել ինձ, եթե
Սնեյփը քեզ շատ ձնշի: Ո՞չ, այստեղ մի՛ բացիր, — ասաց Սիրիուսը, շատ
անհանգիստ նայելով տիկին Ուիզլիին, որը փորձում էր երկվորյակներին
համոզել, որ ձեռքով կյուսված ձեռնոցներ հագնեն, — կասկածում եմ, թե

Մոլլին սրան հավանություն կտա, բայց ուզում եմ, որ օգտվես սրանից, երբ իմ կարիքն ունենաս, եղա՞վ:

— Եա՞վ, — ասաց Հարրին՝ փաթեթը թաքցնելով իր վերարկուի ներքին գրպանում, միանգամայն համոզված, որ ինքը երբեք դա չի օգտագործելու, ինչ էլ որ այն լիներ: Ինքը՝ Հարրին երբեք ոչ մի այնպիսի բան չի անի, որ Սիրիուսին ապահովության միջից դուրս կանչի ու ծուղակի մեջ զցի, որքան էլ, որ Սնեյփը վատ վերաբերվի իրեն Պատնեշումի հմայանքի դասերին:

— Դեհ, գնացի՛նք, — ասաց Սիրիուսը, թվիրփացնելով Հարրիի ուսին և մռայլ ժպտալով, ու մինչև Հարրին կհասցներ որևէ բան ավելացնել ասվածին, նրանք արդեն քայլում էին դեպի աստիճանները և կանգնեցին բազում կողաքեքներով ու շղթաներով փակված շքամուտքի դռան առաջ՝ շրջապատված Ուիզլիներով:

— Ցտեսություն, Հա՛րրի, լավ լինե՛ս, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ գրկելով նրան:

— Կտեսնվե՛նք, Հա՛րրի, և աչքու օձերի վրա պահի՛ր ինձ համար, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ սրտանց գեղմելով նրա ձեռքը:

— Հա՛, լա՞վ, — ցրված պատասխանեց Հարրին: Դա նրա վերջին հնարավորությունն էր, որպեսզի Սիրիուսին ասեր, որ նա զգույշ լինի: Նա շրջվեց, նայեց իր կնքահոր դեմքին և բերանը բացեց, որ խոսի, բայց մինչև կհասցներ մի բան ասել, Սիրիուսը նրան մի ձեռքով կտրուկ գրկեց ու բամբ ձայնով ասաց.

— Զգույշ կլինե՛ս, Հա՛րրի:

Հաջորդ պահին Հարրին արդեն սառնաշունչ ձմեռային օդի մեջ էր՝ թոնքսի հետ միասին (այդ օրը՝ անձանաչելի լինելու համար թոնքսը կերպափոխվել էր մի բարձրահասակ կնոջ, ոտքից գլուխ հագնված շատ հասարակ, գրեթե տնային բրդյա հագուստներով և պողպատի պես գորշ մազերով), որն իր տեսքին շատ համապատասխան պահանջկուտությամբ՝ բրդրդելով ցած էր հրում նրան շքամուտքի աստիճաններով:

Թիվ տասներկուսի դուռը շրխկոցով փակվեց նրանց հետևից: Նրանք շքամուտքի աստիճաններով ցած իջան Լուպինի հետևից: Հասնելով մայթեզրին Հարրին հետ նայեց: Թիվ տասներկու տունը արագորեն փոքրանում էր, մինչ երկու կողմից նրան հարևան տները նույնպես

արագորեն լայնանում էին՝ սեղմելով այն իրենց միջև, և ևս մեկ ակնթարթից տունը լրիվ անհետացավ:

— Եկե՛ք, ինչքան շուտ նստենք ավտոբուս, այնքան լավ, — ասաց Թոնքսը, և Հարրին մտածեց, որ որոշակի նյարդային անհանգստություն կար նրա հայացքի մեջ, երբ նայում էր հրապարակին: Լուսինը առաջ մեկնեց ձեռքը:

ԶԸՐԸՄՓ...

Վառ մորեգույն եռահարկ ավտոբուսը ոչ մի տեղից հայտնվեց ուղիղ նրանց առաջ, հազիվ չխփվելով մոտակա փողոցային լապտերի սյանը, որն ուղղակի հետ ցատկեց ավտոբուսի ճանապարհից:

Մորեգույն համազգեստով մի նիհար պատանի, պզուկներով ծածկված դեմքով ու մեծ ականջներով ցած թռավ մայթեզրին ու ասաց.

— Բարի գալու՞ստ...

— Այո՛, այո՛, մենք գիտենք, շնորհակալությու՞ն, — նրա խոսքը կտրեց Թոնքսը: — Վե՛ր, վե՛ր բարձրացեք, արա՛գ:

Եվ նա ուղղակի ներս խոթեց Հարրիին ավտոբուսի աստիճաններով և շարունակեց առաջ իրել նրան վարորդի կողքով, որն անմիջապես աչքերը պլշեց Հարրիի վրա:

— Է՛տ... Ախր սա...

— Եթե դու նրա անունը բարձրաձայն տաս, ես քեզ այնպես կանիծեմ, որ հարազատ մորդ չես ճանաչի, — արագ ու շատ սպառնալից կիսաձայն ասաց Թոնքսը, Հարրիի հետևից ներս իրելով Զինիին և Հերմիոնային:

— Ուու՞ու, միշտ ուզեցել եմ սրանով մի տեղ գնալ, — երջանիկ արտահայտությամբ ասաց Ոոնը՝ միանալով Հարրիին և հիացմունքով նայելով շուրջը:

Անցած անգամ գիշեր էր, երբ Հարրին ճամփորդում էր «Ասպետի ավտոբուսով», և ավտոբուսի բոլոր երեք հարկերը լեփ-լեցուն էին երկաթյա մահճակալներով: Հիմա վաղ առավոտյան, այն ուղղակի գերկահավորված էր թայթարս տարբեր աթոռներով, որոնք անկանոն խմբված էին պատուհանների մոտ: Աթոռներից մի քանիսն ակնհայտորեն շուրջ էին եկել գետնին, երբ ավտոբուսը կտրուկ կանգ էր առել Գրիմոլդ փողոցում: Մի քանի կախարդներ և վիուկներ մեծագույն դժգոհությամբ դեռ փորձում էին գետնից վեր կենալ՝ դժգոհ մրթմրթալով, և ինչ-որ մեկի գնումների

պայուսակը սահել հասել էր վարորդի բազկաթռչին իր հետևից ցաքուցրիվ հետքով թափելով պարունակությունը, որը աղ դրած գորտնկիթի, չորացրած խավարասերների և լավ չփակված անոթից դուրս թափված կաթնախյուսի մի տիած խառնուրդ էր՝ ցպնված ավտոբուսի ամբողջ հատակի վրա:

— Աչքիս պետք է բաժանվենք, — ասաց Թոնքսը՝ արագ հաշվելով ավտոբուսի առաջին հարկում առկա ազատ աթոռների թիվը: — Ֆրե՛ն, Զո՛րջ և Զի՛նի, գնացեք գրադեցրեք հետևի ազատ աթոռները, Ումուսը կմնա ձեզ հետ:

Նա ինքը, Հարրին, Ունը և Հերմիոնան բարձրացան ավտոբուսի ամենավերին հարկը, որտեղ երկու ազատ աթոռ կար ավտուբուսի առջևում և ևս երկուսը՝ հետևում: Տոմսավաճառ Սթեն Շանփայքը Հարրիի ու Ունի հետևից մեծագույն հետաքրքրասիրությամբ գնաց մինչև ավտոբուսի վերջում գտնվող ազատ աթոռները: Մարդկանց գլուխներն ինքնաբերաբար շրջվում էին մինչ Հարրին անցնում էր նրանց կողքով և, երբ նա վերջապես նստեց ու առաջ նայեց, տեսավ, թե ինչպես բոլորի դեմքերը նորից կտրուկ հետ շրջվեցին դեպի առաջ:

Երբ Հարրին ու Ունը տասնմեկ սիքել տվեցին Սթենին, ավտոբուսը նորից տեղից շարժվեց, սպառնալից ձոճվելով ու թափ տալով ուղևորներին: Այն դղրդալով անցավ Գրիմոլդ ֆողոցով, մե՛կ բարձրանալով, մե՛կ ցած իջնելով մայթեզրից, հետո մեկ ուրիշ խլացուցիչ ԶՐՈՄՓՈՑ լսվեց, և նրանք բոլորը հետ ընկան աթոռների թիկնակներին: Ունի աթոռը շրջվեց դեպի աջ, և Ունն ընկավ Շափյուղասարեկի վանդակի վրա, որը նրա ծնկներին էր դրված: Վերջինս դուրս թռավ վանդակից և խելագար ձռվոյունով սկսեց դեսուդեն թռչել ամբողջ ավտոբուսի մեջ, բայց իր համար մի խելամիտ վստահելի տեղ գտնելով վայրէջք կատարեց առջևում նստած Հերմիոնայի ուսին և փետուրները դողդողացնելով չանչերը խրեց նրա վերաբերուի մեջ ու վճռականորեն կառչեց իր նստած տեղից: Հարրին, որը հազիվ խուսափեց գետնին փռվելուց, բռնվել էր պատուհանի մոտ պատին ամրացված մի մոմակալից և դուրս նայելով, տեսավ, որ իրենք արդեն սլանում են մի ավտոմայրուդիով:

— Բիրմինգեմի մոտ ենք, — երջանիկ տեղեկացրեց Սթենը, պատասխանելով Հարրիի չտված հարցին, մինչ Ունը իր երկար ոտքերով ու ձեռքերով պայքարում էր հատակից վեր բարձրանալու համար:

— Ո՞նց ես, Հա՛րի, լա՞վ ես: Քո մասին շատ են գրում թերթերում, գիտե՞ս, — հարցրեց Սթենը, — բայց սկի ոչ մի լավ բան չեն ասում: Ես միշտ ասում եմ Եռնիին, որ ախր էս տղեն շատ նորմալ էր երևում, երբ հանդիպեցինք, էդ ոնց պիտի վերցներ ու հանկարծ գժվեր: Բա էն ժամանակ չէ՞ր երևա արդեն, որ զիժա:

Նա տոմսերը փոխանցեց տղաներին ու շարունակեց կլանված դիտել Հարրիին: Ակնհայտորեն, Սթենին չէր էլ անհանգստացնում, որուէ մեկի խելագարության աստիճանը, եթե միայն այդ մեկն այնքան հանրահայտ էր, որ նրա մասին գրում էին լրագրերում: «Ասպետի ավտոբուսը» շատ սպառնալից ձոճվեց, առաջ անցնելով խցանի մեջ կանգնած ավտոմեքենաների մի երկար շարքից: Նայելով դեպի ավտոբուսի առաջամասը Հարրին տեսավ, որ Հերմիոնան ձեռքերով փակել էր աչքերը, մինչ Շափյուղասարեկը չանչերով ամուր կառչած նրա ուսից, ասես երանության մեջ կրկնում էր ավտոբուսի ձոճքը:

ՉԸՐԾՄՓ...

Աթոռները կրկին հետ սահեցին, երբ «Ասպետի ավտոբուսը» Բիրմինգեմի ավտոմայրուղուց ցատկեց մի հանգիստ գավառային ձանապարհի վրա, որը սակայն շռայլորեն բարդեցված էր ծայրահեղ անհարմար կորությամբ ոլորապտույտներով: Բլրային տեղանքով անցնող ձանապարհի երկու կողմերից մերթընդմերթ ձգվող փայտաշեն ցանկապատերը ուղղակի աջ ու ձախ էին ցատկուտում ավտոբուսի ձանապարհից: Այստեղից նրանք տեղափոխվեցին մի բանուկ քաղաքի կենտրոնական փողոց, հետո հայտնվեցին բարձր բլուրներով շրջապատված ուղեկամուրջի տակով անցնող մի ձանապարհի վրա, հետո անցան քամուց անպատշտպան երկնաքեր բնակարային շենքերի թաղամասով, և ամեն անգամ՝ տեղանքի փոփոխություն ազդարարող բաձրածայն ՉԸՐԾՄՓ-ոցներով:

— Ես միտքս փոխեցի, — մրթնիթաց Ռոնը՝ արդեն վեցերորդ անգամ ինքն իրեն բարձրացնելով հատակից, — ես ուզում եմ այլևս երեք կրկին չնստել այս չգիտեմ ինչը:

— Լսե՞ք, ա՛յ, սրանից հետո կլինի Հոգվարթսի կանգառը, — զվարթ հայտնեց Սթենը՝ ձոճվելով նրանց ուղղությամբ: — առջևում նստած էն ջղային կինը մեզ մի քիչ լրացուցիչ վարձատրեց, որ ձեզ հերթի մեջ առաջ

զցենք: Զեզմից առաջ մնացել է մենակ մադամ Մարշը, բայց... — այդ պահին ներքեւից մի հուսահատ որձկողի ձայն եկավ, որին հաջորդեց ինչ-որ թագ բաղադրությամբ նյութի ուժեղ ճողվյունը կարծր մակերեսի վրա, — կարծես նա իրեն էնքան էլ լավ չի զգում:

Մի քանի րոպե անց «Ասպետի ավտոբուսը» ճռողով կանգ առավ մի փոքր փաթի մուտքի մոտ, որն ինքն իրեն մի կերպ մի կողմ իրեց, որպեսզի խուսափի ավտոբուսի հետ ընդհարվելուց: Նրանք վերևից լսեցին, ինչպես Սթենը բրդբրդելով դուրս ուղեկցեց ավտոբուսից տարաբախտ մադամ Մարշին և երկրորդ հարկի ուղևորները հանգստացած հոգոցներ հանեցին: Ավտոբուսը կրկին տեղից պոկվեց, սկսեց արագություն հավաքել և կրկին.

ՉԸՐԸՇՓ...

Նրանք արդեն գլորվում էին ծնաբուքի մեջ սուզված Հոգսմիդի գլխավոր փողոցով: Հարրին մի հայացք նետեց «Վարագի գլուխ» պանդոկի վրա, որն անցավ նրանց մոտով՝ կողմնատար փողոցներից մեկում քամուց խելագար ճոճելով վարագի գլխի պատկերով իր խղճուկ փայտյա ցուցանակը: Զյան փաթիլներն անմիջապես ծածկեցին ավտոբուսի դիմահար ապակին, և վերջապես նրանք սահելով կանգ առան Հոգվարթսի դարպասների մոտ:

Լուսինը և թոնքսը օգնեցին բոլորին, որ իրենց բեռներով ու ձամպրուկներով դուրս գան ավտոբուսից, հետո իրենք էլ ցած իջան ցտեսություն ասելու:

Հարրին վեր նայեց «Ասպետի ավտոբուսի» երեք հարկերին և տեսավ, որ բոլոր ուղևորները հետաքրքրված ցած էին նայում՝ քթերը սեղմած պատուհանների ապակիներին:

— Դու ապահով կլինես, իենց մտնես ամրոցի հանդավարները, — ասաց Թոնքսը, ուշիուշով զննելով ամայի ձանապարհը: — Զեզ լավ կիսամյակ, եղա՞վ:

— Զգույշ եղե՛ք և ձեզ լավ պահե՛ք, — ասաց Լուսինը, հերթով սեղմելով բոլորի ձեռքերը և վերջում հասնելով Հարրիին, մինչ մյուսները հրաժեշտ էին տալիս Թոնքսին, ավելի ցածր ձայնով ասաց, — Հա՛րի, ես գիտեմ, որ դու չես սիրում Սնեյփին, բայց նա անգերազանցելի Օքլումենս է, և մենք բոլորս, այդ թվում և Սիրիուսը, ուզում ենք, որ դու սովորես պաշտպանել ինքդ քեզ: Ուրեմն չծուլանա՛ն, եղա՞վ:

— Հա՛, եղա՛վ, — ասաց Հարրին ծանր սրտով, վարից վեր նայելով Լուպինի ժամանակից շուտ մանր կնձիռներով ծածկված դեմքին:

— Դեհ, շուտով նորից կիանդիպենք:

Բոլոր վեցը սայթաքելով և հազիվ քայլելով մի կերպ առաջ շարժվեցին սառցակալած արահետով դեահ ամրոցը՝ իրենց հետևից քարշ տալով ծանր ճամպրուկները: Հերմիոնան արդեն խոսում էր քնելուց առաջ մի քանի ալփական գլխարկ հյուսելու մասին: Երբ հասան կաղնեփայտե մեծ դռներին, Հարրին հետ նայեց: «Ասպետի ավտոբուսի» հետքն էլ չէր երևում, բայց հիշելով, թե իրեն ինչ էր սպասվում ամրոցում, նա նույնիսկ մի քիչ ափսոսեց, որ ավտոբուսով հիմա ինչ-որ մի ուրիշ տեղ չէր գնում:

Չ 2

Հարրին գրեթե ամբողջ հաջորդ օրն անցկացրեց ներքին երկյուղով սպասելով երեկոյին: Առավոտյան երկու ժամ Հմայադեղերի դասը ոչնչով չփարատեց նրա չարագուշակ կանխազգացումները, քանի որ Սնեյփը նույնքան անտանելի էր որքան միշտ: Նրա տրամադրությունը նույնիսկ ավելի վատացրեց այն հանգամանքը, որ ԴԱԲ-ի անդամները դասամիջոցներին անդադար մոտենում էին նրան միջանցքներում հուսափակագ հարցնելով, արդյոք այդ երեկոյան ինքնապաշտպանության պարապմունք կլինի, թե ոչ:

— Ես մեր հաջորդ պարապմունքի մասին կտեղեկացնեմ ձեզ սովորական պայմանավորված ձևով, — կրկին ու կրկին ասում էր Հարրին,
— բայց այսօր չենք կարող, ես, ըզմ, վերաքննության պարապմունք ունեմ Հմայադեղերից:

— Դու վերաքննության պարապմունք ունե՞ս Հմայադեղերից, — հարցրեց Զաքարիա Սմիթը մեծամտորեն, երբ Ճաշից հետո բռնացրել էր Հարրիին շքամուտքի դահլիճում: — Տե՛ր աստված, ուրեմն ի՞նչ հետ ես մնացել: Սնեյփը երբեք լրացուցիչ պարապմունք ոչ մեկի հետ չի անում, ո՞վ չգիտի:

Մինչ Սմիթը հեռանում էր, շատ ջղայնացնող գոռող ու ինքնագոհ կեցվածքով, Ոտնը հասցրեց մի քանի անգամ հայացքով շանթեր ուղարկել նրա հետևից:

— Զչարակնե՞մ սրան: Էստեղից դեռ կիասնեմ հետևից, գիտե՞ս, — ասաց նա՝ բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը և նշանառնելով ուղիղ Սմիթի թիկունքին:

— Մոռացի՛ր, — մռայլ ասաց Հարրին, — իհմա բոլորը նույն բանն են մտածելու, ուրիշ ի՞նչ էի սպասում: Հիմա բոլորը կմտածեն, որ ես բթամիտ ապուշի...

— Ողջու՛յն, Հարրի, — մի ձայն ասաց հետևից: Նա շրջվեցին ու տեսավ իր դիմաց կանգնած Չոյին:

— Օ՛հ, — ասաց Հարրին քաշը կորցրած ստամոքսի շատ անհարմար կծկումով, — ողջու՛յն:

— Մենք գրադարանում կլինենք, Հա՛րրի, — հաստատուն ասաց Հերմիոնան, բռնելով Ռոնի արմունկից և իր հետևից քարշ տվեց նրան մարմարյա աստիճաններով:

— Լավ անցկացրի՛ր Ծննդյան տոները, — հարցրեց Չոն:

— Հա՛, վաստ չեր, — ասաց Հարրին:

— Ինձ մոտ ամեն ինչ շատ խաղաղ անցավ, — ասաց Չոն: Ինչոք անհայտ պատճառով նա կարծես շատ շփոթված էր: — Ըստ, եկող ամիս նորից Հոգսմիդ այցելության օր կա, տեսե՞լ ես հայտարարությունը:

— Ի՞նչ... Օհ, ո՞չ, դեռ չեմ հասցրել նայել հայտարարությունների տախտակին:

— Այո՛, Սուրբ Վալենտինի օրն է:

— Լավ է, — ասաց Հարրին՝ մտածելով, թե ինչու է նա իրեն իհմա ասում այդ մասին, — դեհ, Ենթադրում եմ, որ կուզենաս...

— Եթե միայն դու ուզենաս, — արագ ասաց նա:

Հարրին անթարթ նայեց նրան: Նա պատրաստվում էր հարցնել. «Ենթադրում եմ, որ կուզենաս իմանալ, թե երբ է լինելու ԴԱԲ-ի հաջորդ պարապմունքը», բայց Չոն կարծես լրիվ այլ հարց էր սպասում նրանից:

— Ես, ըը... — ասաց նա:

— Օ՛հ, շատ լավ, ոչ մի խնդիր չկա, եթե դու չես ուզում, — լրիվ գունատվելով ասաց Չոն, — մի՛ անհանգստացիր, կտեսնվե՞նք:

Նա շրջվեց ու սկսեց հեռանալ: Հարրին կանգնած մնաց տեղում՝ անթարթ նայելով նրա հետևից, նրա ուղեղն ուղղակի խառնաշփոթ ալեկոծության մեջ էր: Հետո ինչոք ծալք տեղն ընկավ:

— Չո՞... Հե՞յ, ՉՈ՞:

Նա վագեց նրա հետևից՝ հասնելով նրան արդեն մարմարյա աստիճանների կեսին:

— Ըըմ, դու կուզենայի՞ր ինձ հետ Հոգսմիդ գալ Սուրբ Վալենտինի օրը:

— Օօօ՛հ, այո՞ — ասաց Չոն շիկնելով ու ժպտաց, կարծես լուսավորելով իր շուրջը:

— Լա՛վ, եղա՛վ, ուրեմն պայմանավորվեցինք, — ասաց Հարրին, և զգալով, որ օրը թերևս կատարյալ կորած չէր, տառացիորեն թռչելով հասավ գրադարան Ռոնի և Հերմիոնայի հետևից, որպեսզի միասին գնան իրենց հետկեսօրյա դասերին:

Սակայն մինչև երեկոյան ժամը վեցը նույնիսկ Չո Չանգին գրոսանքի բարեհաջող իրավիրելու պանծալի երանությունը, արդեն անկարող էր լուսավորել այն մութ ու չարագույժ զգացումները, որոնք ուժեղանում էին Հարրիի կրծքում դեպի Սնեյփի աշխատասենյակ կատարած յուրաքանչյուր քայլի հետ:

Նա մի պահ կանգ առավ դռան առաջ, երբ տեղ հասավ, մտքում երանի տալով, որ լիներ ցանկացած ուրիշ տեղում, հետո խոր շունչ քաշեց, դուռը թակեց ու ներս մտավ:

Կիսախավար սենյակի պատերի երկայնքով շարված էին հարյուրավոր ապակյա անոթներ, որոնց մեջ լարձուն տեսքով տարբեր կենդանիներ ու բույսեր անկենդան կախված էին տարբեր գույների հմայադեղերի և լուծույթների մեջ: Սենյակի անկյուններից մեկում կանգնած էր այն պահարանը, որի դարակները լի էին տարբեր բաղադրանյութերով, որոնցից մի քանիսի գողության մեջ մի անգամ Սնեյփը մեղադրել էր Հարրիին և ոչ առանց հիմնավոր պատճառի: Հարրիի ուշադրությունը սակայն գրավեց Սնեյփի գրասեղանը, որտեղ մոմերի լուսով լուսավորված դրված էր մի ոչ խոր քարե թաս՝ կողերին փորագրված ռուներով և խորհրդանշաններով: Հարրին անմիջապես ձանաչեց այն, դա Դամբլդորի Հիշողությունների թասն էր: Մտածելով, թե ինչ գործ ունի այդտեղ իրեն արդեն ծանոթ այդ իրը, նա անակնկալից վեր թռավ, երբ Սնեյփի սառը ծայնը հնչեց ստվերներից:

— Դուռը փակի՞ր քո հետևից, Փո՛թթեր:

Հարրին դուռը փակեց մի շատ սարսափելի զգացումով, որ այդ պահից սկսած ինքն իրեն բանտարկեց մի անելանելի թակարդի մեջ: Երբ նա հետ

շրջվեց դեպի սենյակը, Սնեյփին արդեն մտել էր լուսի մեջ և լուռ մատնացույց էր անում իր դիմացի աթոռը, սեղանի հակառակ կողմում: Հարրին նստեց: Սնեյփը նույնպես նստեց: Նրա սառը սև աչքերը անթաղթ գամված էին Հարրիի վրա, նրա դեմքի յուրաքանչյուր զիժ ծայրահեղ հակակրանք էր արտահայտում այդ պահին:

— Շատ լավ, Փո’թթեր, կարծում եմ գիտես, թե ինչի համար ես այստեղ,
— ասաց նա: — Տնօրենն ինձ խնդրել է, որ Մտքի Պատնեշում սովորեցնեմ
քեզ: Հուսանք, որ գուցե այդ բնագավառում ավելի շատ տաղանդ կդրսնորես
քան Հնայադեղերի մեջ:

— Գիտե՞մ, — կարծ ասաց Հարրին:

— Սա հասարակ ուսումնական պարապմունք չէ, Փո’թթեր, — ասաց
Սնեյփը, չարագույժ նեղացնելով աչքերը, — բայց ես դեռ քո ուսուցիչն եմ, և
ուստի դու կշարունակես ինձ դիմել «սըր» կամ «պրոֆեսոր», ինչպես միշտ:

— Այո՛, սը՛ր, — շտապեց պատասխանել Հարրին:

Սնեյփը մի պահ շարունակեց զննել նրան նեղացրած աչքերով, հետո
ասաց.

— Ուրեմն՝ Մտքի Պատնեշում... Ինչպես քեզ արդեն ասացի քո սիրելի
կնքահոր խոհանոցում, հրաշագործության այս ճյուղը պատնեշում է մարդու
միտքը որևէ արտաքին հրաշագործական ազդեցության կամ ներխուժման
դեմ:

— Եվ ինչու՞ է պրոֆեսոր Դամբլդորը կարծում, որ ես դրա կարիքն
ունեմ, սը՛ր, — հարցրեց Հարրին՝ ուղիղ նայելով Սնեյփի աչքերի մեջ և
մտածելով, որ Սնեյփը, ամենայն հավանականությամբ իրեն չի
պատասխանի:

Սնեյփը երկար նայեց նրան ու հետո արհամարհանքով ասաց.

— Նույնիսկ դու արդեն պետք է կրահած լինեիր այդ որոշման պատճառի
մասին, Փո’թթեր: Սև Լորդ Լեզիլիմենսի հրաշագործական հմտության մեջ
վարպետ է:

— Դա ի՞նչ է, սը՛ր:

— Դա մեկ ուրիշ անձի մտքից զգացնունքներ և հիշողություններ քամելու
կարողությունն է:

— Նա կարող է կարդալ ուրիշ մարդկանց մտքե՞րը, — արագ հարցրեց
Հարրին՝ ստանալով իր վատագույն կասկածների դրական պատասխանը:

— Դու զուրկ ես որևէ նրբանտությունից, Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը, փայլեցնելով իր մութ աչքերը: — Դու չես հասկանում որոշակի ակնհայտ տարբերություններ: Հենց դա է քո այն թերություններից մեկը, որոնք քեզ ողորմելի թրմագործ են դարձնում:

Սնեյփը մի պահ դադար տվեց, ակնհայտորեն ընթռշխնելով Հարրիին վիրավորելու հաճույքը, հետո շարունակեց:

— Միայն մագլներն են խոսում «միտքը կարդալու» մասին: Միտքը գիրք չի, որ բացես ու ընթերցես ժամանցի համար: Մտքերը դաշված չեն գանգի ներքին մակերեսի վրա, որպեսզի ինչ-որ մեկը ներխուժի ու հետազոտի դրանք: Միտքը բարդ ու բազմատարածաշակի երևոյթ է, Փո՛թթեր, կամ առնվազն որոշ մարդկանց մտքերը:

Նա քմծիծաղեց:

— Սակայն ձշմարիտ է, որ նրանք, ովքեր տիրապետում են Լեջիլիմենսի հմտությանը, որոշակի պայմանների առկայության դեպքում կարող են, պատկերավոր ասած, սուզվել իրենց զոհերի մտքերի մեջ և ճիշտ մեկնաբանել այն, ինչը կգտնեն այնտեղ: Աև Լորդը, օրինակի համար, գրեթե միշտ գիտի, երբ ինչ-որ մեկն իրեն սուտ է ասում: Միայն նրանք, ովքեր հմուտ են Օքլումենսի, այսինքն Պատնեշելու հրաշագործության մեջ, կարող են թաքցնել իրենց այն զգացմունքներն ու հիշողությունները, որոնք հակասում են նրանց ասածներին, և ուստի կարող են կեղծ բաներ ասել նրա ներկայությամբ՝ չբացահայտելով իրենց ասած սուտը:

Ինչ էլ որ Սնեյփն ասեր, Լեջիլիմենսին Հարրիի համար նույնն էր, ինչ ուրիշի մտքեր կարդալը, և դա նրան բոլորովին դուր չեկավ:

— Ուրեմն նա կարող է իմանալ, թե մենք իիմա ի՞նչ ենք մտածում, սը՛ր:

— Այս պահին Աև Լորդը բավականին հեռու է մեզնից, և Հոգվարթի պատերն ու հանդավարները պաշտպանված են բազմաթիվ հնադարյան հմայանքներով և հզորագույն հմայախոսքերով՝ այստեղ բնակվողների մարմնական և մտավոր անվտանգությունը երաշխավորելու համար, — ասաց Սնեյփը. — Հրաշագործության մեջ ժամանակն ու տարածությունը նշանակություն ունեն, Փո՛թթեր: Աչքերի կապը հաճախ էական նշանակություն ունի Լեջիլիմենսի հմայագործության համար:

— Այդ դեպքում ի՞նչ անհրաժեշտություն կա, որ ես Պատնեշում սովորեմ:

Սնեյփը երկար նայեց Հարրիին, բարակ երկար բութ մատը շարժելով իր շրջունքների ուրվագծով:

— Սովորական կանոնները կարծես քեզ վրա չեն ազդում, Փո՛թթեր: Այն անեծքը, որը չկարողացավ սպանել քեզ, կարծես մի առանձնահատուկ տարօրինակ կապ է ստեղծել քո և Սև Լորդի միջև: Բոլոր փաստարկները խոսում են այն մասին, որ այն պահերին, երբ քո միտքն առավելապես հանգիստ և ընդարձացած վիճակում է, երբ օրինակ քնած ես, դու սկսում ես կիսել Սև Լորդի մտքերն ու զգացմունքները: Տնօրենը կարծում է, որ չի կարելի թույլ տալ, որ դա շարունակվի: Եվ ուստի նա ուզում է, որ ես քեզ սովորեցնեմ ինչպես պատճեշես միտքդ Սև Լորդի ազդեցությունից:

Հարրիի սիրտը կրկին սկսեց արագ բաբախել: Նա ոչինչ չէր հասկանում:

— Բայց ինչո՞ւ է պրոֆեսոր Դամբլդորն ուզում, որ այդ կապը կտրվի, — կտրուկ հարցրեց նա, — ինձ էլ դա բոլորովին դուր չի գալիս, բայց այդ կապը մինչև օրս շատ օգտակար է եղել, միթե այդպես չէ... Ուզում եմ ասել ես տեսա ինչպես օձը հարձակվեց պարոն Ուիզլիի վրա և եթե ես տեսած չլինեի, պրոֆեսոր Դամբլդորը չէր կարողանա փրկել նրան, այդպես չէ, սը՛ր:

Սնեյփը մի քանի վայրկյան սևոռուն նայեց Հարրիին, դեռ շարունակելով բութ մատով ուրվագծել իր շրջունքները: Երբ նա նորից խոսեց, նրա բառերը ինչեցին դանդաղ և մտածված, ասես նա կշռադատում էր իր ասած յուրաքանչյուր բառը:

— Այնպիսի տպավորություն է ստեղծվում, որ Սև Լորդն ինքը մինչև վերջերս իրազեկ չի եղել ձեր այդ փոխադարձ կապի մասին: Մինչև այս պահը կարծես դու կիսում էիր միայն նրա զգացմունքներն ու մտքերը, և Սև Լորդը նույնիսկ չէր գիտակցում այդ մասին: Սակայն այն տեսիլքը, որն ունեցար Ծննդյան տոններից առաջ...

— Այն մեկը, երբ տեսա օձին և պարոն Ուիզլիի՞ն...

— Մի՛ ընդհատիր ինձ, Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը վտանգավոր ձայնով: — Ինչպես ասում էի, այն տեսիլքը, որ ունեցար Ծննդյան տոններից առաջ այնպիսի հզոր ներխուժում էր Սև Լորդի մտքերի մեջ, որ նա...

— Ես տեսնում էի օձի աչքերով, ոչ թե նրա...

— Կարծեմ հենց նոր ասացի, որ չընդհատես ինձ, Փո՛թթեր:

Բայց Հարրիի համար միևնույն էր, թե Սնեյփը կբարկանար իր վրա, վերջապես, նա կարծես սկսել էր հասկանալ իր հետ կատարվող առեղծվածը: Նա այնպես էր առաջ եկել իր աթոռի վրա, որ նույնիսկ չէր է նկատում, որ հազիվ նստած էր աթոռի եզրին, այնպես լարված, ասես ամեն վայրկյան պատրաստ կռվի մեջ նետվելու համար:

— Ուրեմն ինչպե՞ս ստացվեց, որ ես ամեն ինչ տեսա օձի աչքերով, եթե ես կիսում եմ Վոլդեմորթի մտքերը:

— Մի՛ բարձրաձայնիր Սև Լորդի անունը, — ատամների արանքից թքելու պես նետեց Սնեյփը:

Մի պահ տիաճ չարագույժ լրություն տիրեց: Նրանք շարունակեցին լրության մեջ Հիշողությունների թասի վրայով աչքերը փոխադարձաբար փայլեցնել միմյանց վրա:

— Պրոֆեսոր Դամբլդորն ասում է նրա անունը, — վերջապես շատ հանգիստ ասաց Հարրին:

— Դամբլդորն անզուգական հզոր կախարդ է, — քթի տակ ասաց Սնեյփը, — թեև նա կարող է իրեն ապահով զգալ՝ բարձրաձայնելով Սև Լորդի անունը, ոչ բոլորը կարող են նման բան թույլ տալ իրենց, — այդ ասելիս նա անգիտակցաբար շիեց իր բազկի այն հատվածը, որտեղ ինչպես Հարրին գիտեր, մաշկի մեջ դաշված էր սև նշանը:

— Ես ընդամենը ուզում էի իմանալ, — կրկին սկսեց Հարրին՝ ինքն իրեն ստիպելով քաղաքավարություն հաղորդել իր ձայնին, — թե ինչու...

— Դու ամեն ինչ տեսել ես օձի աչքերով, որովհետև այդ պահին Սև Լորդը նույնպես օձի ուղեղի մեջ էր, — բարկացած նետեց Սնեյփը, — նա այդ պահին ոգետիրել էր օձին, և ուստի դու երազում տեսար, որ դու ինքդ էլ օձի մեջ ես:

— Եվ Վոլ... նա հասկացավ, որ ես նույնպես այնտե՞ղ եմ:

— Այդպես է երևում, — սառնությամբ ասաց Սնեյփը:

— Իսկ դուք որտեղի՞ց գիտեք, — արագ հարցրեց Հարրին, — պրոֆեսոր Դամբլդորն է այդպես կարծում, թե՞...

— Ես քեզ զգուշացրի, — ասաց Սնեյփը՝ վտանգավոր նեղացնելով աչքերը և ուղիղ նստելով աթոռի մեջ, — որ ինձ դիմես «սը՛ր»:

— Այո՛, սը՛ր, — ասաց Հարրին անհամբերությամբ, — բայց դուք որտեղի՞ց գիտեք, սը՛ր:

— Քեզ բավարար է իմանալ, որ մենք գիտենք, — ասաց Սնեյփը՝ ձնշելով Հարրիին իր ուսուցչական իշխանությամբ, — կարևոր այն է, որ Սև Լորդը հիմա գիտի, որ դու կարողանում ես մտնել նրա մտքերի և զգացմունքների մեջ: Նա նաև եզրակացրել է, որ այդ գործընթացը կարող է գործել և հակառակ ուղղությամբ: Այսինքն նա հասկացել է, որ ինքն էլ կարող է մտնել քո մտքերի և զգացմունքների մեջ:

— Եվ նա կարող է ստիպել ինձ, որ ես իր ուզածն անե՞մ, — հարցրեց Հարրին, և արագ ավելացրեց, — սը՛ր:

— Կարող է, — անտարբեր ու անկարեկից ծայնով ասաց Սնեյփը, — ինչը մեզ հետ է բերում Պատնեշման պարապմունքին:

Սնեյփը պարեգոտի ներքին գրպանից հանեց իր կախարդական փայտիկը, և Հարրին լարված ձգվեց իր աթոռի մեջ, բայց Սնեյփն ընդամենը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և ծայրը մոտեցնելով իր քունքին հայեց իր ծանր, յուղոտ մազերի արմատներին: Երբ փայտիկի ծայրը հեռացրեց զլխից, դրանից կամած ինչ-որ արծաթագույն նյութ անջատվեց նրա քունքից՝ երկար ձգվելով հաստ սարդոստայնից հյուսված լարանի նման, որն անջատվելով նրա զլխից, առաձգական կախված մնաց փայտիկի ծայրից: Նա արագ շարժումով հմտորեն նետեց այդ սարդոստայնի լարանը Հիշողությունների թասի մեջ, որտեղ այն ծփաց ու տարածվեց թասի մակերեսով, արծաթագույն սպիտակ մանր ալիքներով՝ ո՛չ գազ, ո՛չ հեղուկ նյութականությամբ: Եվս երկու անգամ Սնեյփը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և՝ քունքից արծաթագույն սարդոստայնի զանգված հանելով, լցրեց քարե թասի մեջ: Հետո ոչ մի բացատրություն չտալով իր գործողությունների մասին, նա զգուշությամբ բարձրացրեց Հիշողությունների թասը և տեղադրեց սեղանից հեռու կանգնած պահարանի դարակներից մեկը վրա: Հետո վերադարձավ ու կանգնեց Հարրիի առաջ՝ ձեռքի մեջ պատրաստ պահած կախարդական փայտիկը:

— Կանգնի՛ր և հանի՛ր կախարդական փայտիկդ, Փո՛թթեր:

Հարրին շատ նյարդային զգալով իրեն ոտքի կանգնեց: Նրանք դեմ դիմաց կանգնեցին սեղանի երկու կողմերում:

— Դու կարող ես օգտագործել կախարդական փայտիկդ՝ փորձելով զինաթափել ինձ, կամ պաշտպանվել ուրիշ ցանկացած կերպ, որ կանցնի մտքովդ, — ասաց Սնեյփը:

— Իսկ դուք ի՞նչ եք անելու, — հարցրեց Հարրին տագնապահար աչքը չկտրելով Սնեյփի կախարդական փայտիկից:

— Ես հիմա կփորձեմ ներխուժել քո մտքերիի մեջ, — շողոմաձայն տեղեկացրեց Սնեյփը: — Հիմա կտեսնենք,թե որքանով ես պատրաստ դիմադրել: Ինձ ասել են, որ դու արդեն որոշակի տաղանդ ես ցուցադրել իմպերիուս անեծքին դիմադրելու գործում: Դու հիմա կզգաս, որ նմանտեսակ ուժեր պետք են նաև սրա համար: Դեհ, պատրաստվի՛ր, սկսում եմ. Լեջի՛լիմենս...

Սնեյփը հարվածեց մինչև Հարրին կիասցներ պատրաստվել, նույնիսկ մինչև նա կսկսեր որևէ ուժ կենտրոնացնել դիմադրելու համար: Աշխատասենյակը լողաց նրա աչքերի առաջ և անհետացավ: Պատկեր պատկերի հետևից սկսեցին սլանալ նրա մտքով՝ արագացրած կադրերով ֆիլմի նման, այնքան վառ ու պատկերավոր, որ այդ պատկերները կուրացրին նրան իրական շրջապատի նկատմամբ:

Ահա նա հինգ տարկան է, դիտում է, թե ինչպես է Դադլին քշում իր նոր կարմիր հեծանիվը, և նրա փոքրիկ սիրտը պայթում է նախանձինց... Ահա նա ինը տարեկան է և Դասաբ անունով բուլղոզը հետապնդում է նրան՝ ստիպելով, որ ծառը բաձրանա, իսկ Դարզլիները ծիծաղում են՝ ներքենում սիզամարգի վրա կանգնած... Ահա նա նստած է Տեսակավորող գլխարկի տակ, և այն ասում է իրեն, որ իր համար ավելի լավ կլինի, եթե ինքը գնա Սլիզերինի միաբանությունը... Հերմիոնան պառկած է հիվանդանոցային աշտարակում, նրա դեմքը ծածկված է խիտ սև մազերով... Հարյուր ազրայելներ շրջապատել են նրան ու անողոքաբար մոտ են ձախրում սևաջուր լճակի ափի վրա... Չո Չանգը թաց աչքերով մոտենում է իրեն ձողոմի տակ...

Ո՞չ... Մի ծայն ընդգեց Հարրիի գլխում, մինչ Չոյի պատկերը նրա հիշողության մեջ ավելի ու ավելի էր մոտենում իրեն: Ո՞չ... Դու սա չե՞ս տեսնի... Սա չի կարելի... Սա շատ անծնական է...

Նա մի սուր ցավ զգաց ծնկի մեջ: Սնեյփի աշխատասենյակը նորից մտավ նրա տեսադաշտի մեջ, և նա հասկացավ, որ ինքն ընկել էր հատակին՝ ծնկով ցավագին հարվածելով Սնեյփի դրասեղանի ոտքին: Նա վեր նայեց Սնեյփի վրա, որը ցած էր իջեցրել իր կախարդական փայտիկը և

շփում էր դաստակի մաշկը: Նրա դաստակին ուժեղ կարմրած ու քիչ ուռած մի հաստ շերտ էր երևում, ասես այրվածքից մնացած սպի լիներ:

— Սա ի՞նչ էր... Ուզում էիր Խայթող չարակնիք անե՞լ, — սառնասրտորեն հարցրեց Սնեյփը:

— Ո՛չ, — արտաշնչեց Հարրին՝ ոտքի կանգնելով գետնից:

— Այդպես էլ կարծում էի, — ասաց Սնեյփը՝ անթարթ դիտելով նրան, — դու ինձ չափազանց խոր ներս թողեցիր: Դու կորցրիր վերահսկողությունը:

— Դուք տեսնու՞մ էիք այն ամենը, ինչ ես էի տեսնում, — հարցրեց Հարրին, նույնիսկ համոզված չլինելով, որ ուզում էր լսել պատասխանը:

— Ընդամենը որոշ պատկերներ, — ասաց Սնեյփը՝ արհամարհանքով ոլորելով շրջունքը, — դա ու՞մ շունն էր:

— Իմ քեռայրի քրոջ՝ մորաքույր Մարջի շունն էր, — մրթմրթաց Հարրին՝ ատելով Սնեյփին:

— Դեհ, կարելի է ասել, որ առաջին փորձի համար ամեն ինչ այնքան էլ վատ չէր, քան կարելի էր սպասել, — ասաց Սնեյփը՝ կրկին բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը, — ի վերջո, կարողացար կանգնեցնել ինձ, թեև ժամանակ կորցրիր և գուր ջանքեր վատնեցիր՝ անտեղի գոռալու վրա: Պիտի կենտրոնացումդ չկորցնես: Ինձ ներս մի՛ թողնիր ուղեղիդ դիմադրությամբ և ստիպված չես լինի դիմել կախարդական փայտիկիդ օգնությանը:

— Ես փորձում եմ, — բարկացած ասաց Հարրին, — բայց դուք ինձ ոչինչ չեք ասում, թե ինչպես պետք է անեմ դա:

— Չափի մի՛ կորցրու, Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը Վտանգավոր ծայնով: — Հիմա փակի՛ր աչքերդ:

Հարրին մի կատաղած հայացք նետեց Սնեյփի վրա՝ մինչև նրա ասածն անելը: Նրան բոլորովին դուր չէր գալիս կախարդական փայտիկով զինված Սնեյփի առաջ այդպես փակ աչքերով կանգնելը:

— Մտքերդ մաքրի՛ր, Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը սառը ծայնով, — ազատվի՛ր բոլոր զգացմունքներիցդ:

Բայց Հարրիի զայրույթը Սնեյփի նկատմամբ դեռ շարունակում էր թույնի պես տարածվել նրա երակներով: Ազատվեմ զայրույթիցս, հա՞... Այդ պահին նրա համար թերևես ավելի հեշտ կլիներ ազատվել սեփական ոտքերից, քան կրծքում մոլեզմող բարկությունից:

— Դու չես անում ասածս, Փոթթեր: Քեզ ավելի շատ ինքնատիրապետում է պետք: Կենտրոնացի՞ր...

Հարրին փորձեց ուղեղը դատարկել մտքերից, փորձեց ոչինչ չմտածել, չհիշել կամ չզգալ:

— Հիմա նորից կսկսենք, երեք հաշվիս վրա ... մեկ, երկու, երեք, լեջիլիմենս...

Մի հսկա սև վիշապ ծառս եղավ նրա առաջ: Նրա հայրիկն ու մայրիկը ձեռքով էին անում կախարդված հայելու միջից: Սեղրիկ Ռիգորին գետնին ընկած չտեսնող դատարկ աչքերով նայում էր նրան:

— ՈՈՈՈՈՈ՞...

Հարրին կրկին ծնկների վրա էր, դեմքը թաղած ձեռքերի մեջ, գլուխն այնպես էր ցավում, ասես ինչ-որ մեկը փորձում էր գանգի խոռոչներից դուրս քաշել ուղեղը:

— Վեր կա՞ց, — կտրուկ ասաց Սնեյփը: — Վեր կա՞ց: Դու չես փորձում անգամ դիմադրել: Դու ոչ մի ջանք չես գործադրում: Դու թույլ ես տալիս, որ ես մտնեմ քո այն հիշողությունների մեջ, որոնք քեզ վախ են ներշնչում: Դու ուղղակի իմ ձեռքն ես տալիս քեզ հաղթելու գենքերը:

Հարրին կրկին ոտքի կանգնեց: Սիրտն այնպես ուժգին էր բարախում, կարծես նա իրոք հենց այդ պահին կրկին տեսավ Սեղրիկին՝ մեռած ընկած գերեզմանոցում: Սնեյփը սովորականից ավելի գունատ էր ու բարկացած, թեև գուցե ոչ այնքան բարկացած, որքան Հարրին:

— Ես... ջանք... գործադրում եմ... — ասաց նա սեղմած ատամներով:

— Ասցի քեզ, որ ազատվես զգացմունքներիցդ:

— Հա՞... Դեհ, կարծես այս պահին դա այնքան էլ հեշտ գործ չի ինձ համար, — մինչաց Հարրին:

— Ուրեմն չբողոքե՞ս, երբ ինքդ քեզ որպես հեշտ ու անօգնական գոհ մատուցես Սև Լորդին, — կատաղությամբ նետեց Սնեյփը, — բոլոր մյուս այն ապուշների նման, ովքեր իրենց սրտերը հպարտությամբ կրում են ի ցույց բոլորին՝ կախ տված վզներից, ովքեր չեն կարող վերահսկել իրենց զգացմունքները, ովքեր օրնիբուն լացակումած սգում են իրենց տխուր հիշողությունների վրա և թույլ են տալիս, որ ով ուզենա հեշտությամբ հունից հանի իրենց: Դու բոլոր մյուս թույլիկների նման ես... Ո՞չ դու, ո՞չ էլ նրանք

Երբեք ոչ մի շանս չեք ունենա նրա հզորությանը դիմադրելու համար: Նա կներխուժի մտքիդ մեջ ուղղակի ծիծաղելի հեշտությամբ, Փո՛թթեր:

— Ես թույլ չեմ, — ասաց Հարրին ցածր ձայնով: Ցասումն այնպէս էր տիրացել նրա ամբողջ էությանը, որ մի պահ նա մտածեց, թե ստիպված է լինելու զսպել իրեն, որպեսզի հաջորդ պահին չհարձակվի Սնեյփի վրա:

— Ուրեմն ապացուցի՛ր ասածդ... Վերահսկի՛ր ինքդ քեզ, — արհամարհանքով թքեց Սնեյփը, — վերահսկի՛ր բարկությունդ, կառավարի՛ր միտքդ: Հիմա նորից կփորձենք: Պատրա՛ստ, սկսու՛մ եմ... Լեզի՛լիմենս...

Նա դիտում էր, թե ինչպէս է քերի Վերնոնը մեխում փոստարկդի կափարիչը... Հարյուր ազրայելներ օդի մեջ ճախրելով իր կողմն էին թռչում լճի վրայով, մթնշաղված հանդավարների բնապատկերում... Նա վագում էր առանց պատուհանների մի միջանցքով պարոն Ուիզլիի հետ միասին... Նրանք ավելի ու ավելի էին մոտենում միջանցքի վերջում գտնվող հասարակ սև դռանը... Հարրին սպասում էր, որ հիմա դուռը կբացվի և իրենք ներս կմտնեն այդ դռնով, բայց պարոն Ուիզլին դռանը չհասած նրան դեպի ձախ իրեց, դեպի ներքև տանող քարե աստիճանաշարի վրա:

— ԵՍ ԳԻՏԵՄ, ԵՍ ԳԻՏԵՄ...

Նա կրկին ծնկների վրա էր, Սնեյփի աշխատասենյակի հատակին չորեքթաթ հենված: Ճակատի սպին տրոփում էր ցավից, բայց այդ պահին նրա կոկորդից ելած ձայնը հաղթական հնչողություն ուներ: Նա ինքն իրեն վեր իրեց գետնից և հայացքով հանդիպեց Սնեյփի անթափանց սևուուն հայացքին, Նա դեռ կանգնած էր կախարդական փայտիկը ծեռքի մեջ բարձր պահած: Սակայն կարծես այս անգամ Սնեյփն ինքն էր դադարեցրել հմայանքի գործողությունը, մինչև իսկ Հարրին կհասցներ փորձել հակահարվածել:

— Ի՞նչ պատահեց, Փո՛թթեր, — սևուուն նայելով Հարրիին, հարցրեց նա:

— Ես տեսա... Ես հիշեցի... — շնչասպառ ասաց Հարրին, — Ես հենց նոր հասկացած...

— Ի՞նչը հասկացար, — կտրուկ հարցրեց Սնեյփը:

Հարրին միանգամից չպատասխանեց նրան: Նա կարծես դեռ ընթոշինում էր ընկալման այդ կուրացնող պահը՝ դանդաղ շփելով ճակատի սպին:

Նա արդեն ամիսներ շարունակ տեսնում էր այդ նույն երազը՝ առանց պատուհանների երկար միջանցքը, վերջում կողպված դռնով և նույնիսկ մեկ անգամ էլ նրա մտքով դեռ չէր անցել, որ դա կարող էր իրական վայր լինել: Իսկ իրմա կրկին վերապրելով Նախարարությունում հարցաքննությանը շտապելու հիշողությունը, նա ձանաչեց այդ դուռը և հասկացավ, որ այդ ամբողջ ժամանակ նա երազում տեսնում էր հենց այն նույն միջանցքը, որով ինքն ու պարոն Ուիզլին վազում էին, օգոստոսի տասներկուսին՝ շտապելով չուշանալ Նախարարության դատավարությունների սենյակում նշանակված հարցաքննությունից: Դա հենց այն միջանցքն էր, որը տանում էր դեպի Առեղծվածների բաժին և պարոն Ուիզլին հենց այդտեղ էր եղել այն գիշեր, երբ Վոլդեմորթի օձը հարձակվեց նրա վրա:

Նա հայացքը բարձրացրեց Սնեյփի վրա:

— Ի՞նչ կա Առեղծվածների բաժնում...

— Ի՞նչ ասացիր, — շատ ցածրածայն հարցրեց Սնեյփը, և Հարրին մեծ բավարարությամբ տեսավ, որ Սնեյփը մի պահ սահմուկեց իր հարցից:

— Ես հարցրեցի, թե ինչ կա Առեղծվածների բաժնում, սը՛ր, — ասաց Հարրին:

— Եվ ինչու՞ ես... — դանդաղ ասաց Սնեյփը, — դու նման հարց տալիս...

— Որովհետև, — պատասխանեց Հարրին ուշադրությամբ դիտելով Սնեյփի դեմքը, — այդ միջանցքը... որը ես հենց նոր տեսա... Ես այդ նույն միջանցքը մի քանի ամիս շարունակ տեսել եմ երազումս, կրկին ու կրկին... Ես հենց նոր ձանաչեցի այս տեղը... Այդ միջանցքը տանում է դեպի Առեղծվածների բաժին, և ես կարծում եմ, որ Վոլդեմորթը ինչ-որ բան է ուզում...

— Ես քեզ ասացի, որ չբարձրածայնես Սև Լորդի անունը:

Նրանք հայացքներով փոխադարձաբար շանթահարեցին միմյանց: Հարրիի սպին կրկին սկսեց տրոփել ցավից, բայց դա նրան չէր մտահոգում: Սնեյփը շատ հետաքրքրված էր երևում, բայց երբ խոսեց, կարծես ամեն ջանք գործադրում էր, որպեսզի կրկին սառն ու անտարբեր երևար:

— Շատ բաներ կան Առեղծվածների բաժնում, Փո՛թթեր, որոնցից մի քանիսը քո ընկալման սահմաններից դուրս են, և որոնցից և ոչ մեկը քեզ չի վերաբերում: Ես քեզ համար հստակ արտահայտվեցի՝...

— Այո՛, — ասաց Հարրին՝ դեռ շփելով տնքացող սպին, որը սկսել էր նույնիսկ ավելի ուժգին ցավալ:

— Նորից կզաք չորեցաբթի, նույն ժամին: Այդ ժամանակ կշարունակենք աշխատել:

— Լավ, — ասաց Հարրին: Նա ուղղակի չէր համբերում րոպե առաջ դուրս գալ Սնեյփի աշխատասենյակից, որպեսզի գտներ Ունին և Հերմիոնային:

— Ամեն գիշեր քնելուց առաջ կկատարես միտքդ բոլոր զգացմունքներից դատարկող վարժությունը: Միտքդ կդատարկե՞ս ու կիանգստացնե՞ս, մինչև դառնա հանդարտ ջրի մակերեսի պես հարթ ու պարզ, հասկացա՞ր:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, որը նրան գրեթե չէր լսում:

— Եվ զգուշացի՛ր, Փո՛թթեր: Ես կիմանամ, եթե ոչ մի վարժություն չանես:

— Եղավ, — թոթովեց Հարրին:

Նա վերցրեց իր դպրոցական պայուսակը, նետեց ուսին և շտապեց դեպի աշխատասենյակի դուռը: Դռնից դուրս գալիս նա մի հետադարձ հայացք նետեց Սնեյփին, որը մեջքով դեպի Հարրին կանգնած, իր կախարդական փայտիկով Հիշողությունների թասից զգուշությամբ հավաքում էր իր մտքերն ու հիշողությունները և վերադարձնում զլիսի մեջ: Հարրին լուր հեռացավ՝ իր հետևից զգուշությամբ փակելով աշխատասենյակի դուռը: Նրա սպին դեռ տրովիում էր ցավից:

Ունին և Հերմիոնային գտավ գրադարանում, որտեղ նրանք աշխատում էին Ամբրիջի հանձնարարած վերջին թիմային տնայինի վրա: Մյուս բոլոր ուսանողները, ովքեր գրեթե բոլորը հինգերորդ դասարանցիներ էին, նստած էին լամպերով լուսավորված սեղանների առաջ, քթերը ցածր կախած գրքերի վրա և զինված խելագար խզխացնող գրչափետուրներով, մինչ երկինքը հաստատուն արագությամբ մթնում էր համաշափ ճաղապատված պատուհանների հետևում: Գրադարանում հնչող միակ ուրիշ ձայնը գրադարանավար մադամ Փինսի կոշիկներից մեկից եկող թեթևակի ձռռոցն էր, ամեն անգամ երբ վերջինս աչալուրջ զգոնությամբ կատարում էր իր վերահսկողական պարտականությունները՝ պարբերաբար քայլելով սեղանների միջև և վերից վար սպառնալից շնչելով իր թանկարժեք գրքերը թերթող ուսանողների ծոծրակներին:

Հարրին զգաց, որ ամբողջ մարմնով թեթևակի դողում է: Սպին դեռ ցավում էր: Կարծես նույնիսկ տաքություն ուներ:

Երբ նստեց Ունի և Հերմիոնայի դիմաց, ինքն իրեն տեսավ դիմացի պատուհանի ապակու մեջ արտացոլված: Անսովոր գունատ էր, իսկ սպին կարծես ավելի հստակ էր արտահայտվում ձակատի վրա, քան երբեք:

— Ո՞նց անցավ, — շշնչաց Հերմիոնան, և շատ մտահոգ նայեց նրա վրա.
— Քեզ լա՞վ ես զգում, Հա՛րի...

— Հա... Լավ անցավ... Չգիտե՞մ... — անհամբերությամբ ասաց Հարրին, անդադար թարթելով ձակատի ուժգնացող ցավից. — Լսե՛ք, ես հենց նոր մի բան հասկացա:

Եվ նա պատմեց նրանց, թե ինչ էր տեսել ու եզրակացրել քիչ առաջ:

— Ուրեմն... Ուրեմն ի՞նչ ես ուզում ասել, — շշնչաց Ունը, երբ մադամ Փինսը հեռացավ, նրանց կողքով անցնելիս թեթևակի ճռացնելով կոշիկը, — որ այն գենքը, որը Գիտես-թե-ով ուզում է իր ձեռքը գցել, իհնա գտնվում է Հրաշագործության նախարարությունում...

— Առեղծվածների բաժնում... Պետք է որ այնտեղ լինի, — շշնչաց Հարրին: — Ես տեսա այդ դուռը, երբ քո պապան ինձ հարցաքննության էր ուղեկցում դեպի դատավարությունների սրահը և չեմ կասկածում, որ դա հենց այն դուռն է, որը նա պահպանում էր, երբ օձը կծեց նրան:

Հերմիոնան մի երկար ցածրաձայն հոգոց հանեց:

— Իհա՛րկե... — արտաշնչեց նա:
— Իհարկե ի՞նչ... — անհամբերությամբ վրա տվեց Ունը:
— Ոո՞ն, ուղեղդ աշխատացրու՞... Սթարֆիս Փողմորը փորձում էր մի գաղտնի դրանով անցնել Հրաշագործության նախարարությունում: Դա պետք է որ հենց նույն դուռը լինի՝ այդքան զուգադիպություն չի կարող պատահել մի տեղում:

— Բայց ինչո՞ւ պիտի Սթարֆիսն ուզենար զուռվ մտնել այդ դրանով, եթե նա մեր կողմից է, — հարցրեց Ունը:

— Դեհ... չգիտեմ... — խոստովանեց Հերմիոնան, — դա իրոք մի քիչ տարօրինակ է:

— Ուրեմն ի՞նչ կարող է լինել Առեղծվածների բաժնում, — Ունին դիմելով հարցրեց Հարրին. — Պապադ երբեք որևէ բան պատմե՞լ է Առեղծվածների բաժնի մասին:

— Ես միայն գիտեմ, որ այդ բաժնում աշխատողներին կոչում են «Անհաղորդակցելիներ», — խոժոռվելով ասաց Ռոնը, — որովհետև իրականում ոչ ոք ոչինչ չգիտի, թե նրանք ինչ են անում այնտեղ... Շատ տարօրինակ տեղ է որևէ զենք պահելու համար, չե՞ք կարծում:

— Բոլորովին էլ տարօրինակ չէ, և նույնիսկ միանգամայն իմաստալից է, — ասաց Հերմիոնան: — Դա երևի ինչ-որ հույժ գաղտնի մի բան է, որը, ենթադրում եմ, Նախարարությունն է մշակել: Հա՛րի, ճիշտ ես ասու՞մ, որ քեզ վաստ չես զգում:

Հարրին այդ պահին երկու ձեռքով ուժգին շփում էր ձակատը, կարծես փորձում էր արդուկել այն:

— Հա՛, լավ եմ, — ասաց նա՝ ձեռքերը ցած իջեցնելով, որոնք նկատելիորեն դողում էին, — ուղղակի մի քիչ... Այդ Պատմեշումը հեք դուրս չի գալիս:

— Ով ասես իրեն վաստ կզգար, եթե նրա միտքը նորից ու նորից հարձակման ենթարկվեր, — կարեկցանքով ասաց Հերմիոնան, — Լա՛վ, եկեք իհնա վերադառնանք մեր ընդհանուր սենյակը, այնտեղ մեզ քիչ ավելի հարմարավետ կզգանք:

Բայց ընդհանուր սենյակն ուղղակի լեփ-լեցուն էր ուսանողներով և թնդում էր ծղրտոցներից, բարձրագոչ ծիծաղից ու ընդհանուր զվարճության տրամադրությունից: Ֆրեդն ու Ջորջը ցուցադրում էին ծաղրատիկների իրենց խանութի վերջին նորամուծությունները:

— Անգլուխ գլխարկնե՞ր... — բղավեց Ջորջը, մինչ Ֆրեդը հանդիսատես ուսանողների առաջ թափահարում էր մի սրագագաթ գլխարկ՝ զարդարված շատ թափանազ վարդագույն փետուրով, — հատը երկու գալերն... Ուշադիր նայե՞ք Ֆրեդին... Հիմա՝...

Ֆրեդը նրբագեղ շարժումով գլխարկը դրեց գլխին և խոնարհվեց: Մի վայրկյան նա շատ իհնար տեսք ուներ... իսկ հաջորդ վայրկյանին և՝ գլխարկը, և նրա գլուխն ուղղակի անհետացան ուսերից:

Մի քանի աղջկներ սրածայն ձվացին, բայց մյուս բոլորն ուղղակի ուշաթափում էին հռհռոցից:

— Եվ նորի՞ց... ահավասի՞կ... — բղավեց Ջորջը, և Ֆրեդի մատները ուսերից վեր օդի մեջ մի կսմթող շարժում արեցին, ու նրա գլուխը նորից

հայտնվեց իր սովորական տեղում, իսկ Ֆրեդը՝ մատներով բռնած գլխարկի եզրից հանդիսավորությամբ ձոճեց այն բոլորի առաջ:

— Ի՞նչ սկզբունքով են աշխատում այդ գլխարկները, — իր ձեռագործից շեղվելով հարցրեց Հերմիոնան և սկսեց ավելի ուշադիր դիտել Ֆրեդին ու Ջորջին, — այսինքն, ակնհայտ է, որ այստեղ ինչ-որ անտեսանելիության հմայանք է գործում, բայց պետք է խոստովանեմ, որ իրոք շատ խելացի միտք է անտեսանելիության դաշտը հմայված առարկայից դուրս տարածելը; Բայց նաև ենթադրում եմ, որ հմայանքը շատ երկար չի գործում:

Հարրին չպատասխանեց: Նա իրեն իրոք շատ հիվանդ էր զգում:

— Ես սա կթողնեմ վաղվան, — հազիվ լսելի ձայնով ասաց նա՝ նորից հետ դնելով այն գրքերը, որոնք հենց նոր հանել էր իր պայուսակից:

— Շատ լավ, բայց անպայման գոհ՝ ունայինների օրագրիդ մեջ, — խրախուսիչ հորդորեց Հերմիոնան, — որ չմոռանա:

Հարրին ու Ուոնը ձանձրացած հայացքներ փոխանակեցին, մինչ Հարրին ձեռքը նորից տարավ իր պայուսակի մեջ, հանեց օրագիրը և առանց ոգևորության բաց արեց այն:

— Եթե գործը թողնես վաղվան, մութն անպայման կնաֆսի վրան, — անմիջապես պատրաստակամ հայտարարեց օրագիրը, մինչ Հարրին առանց ոգևորության խզբզում էր Ամբրիջի տված տնային առաջարդանքը:

Հերմիոնան զմայլված բավարարությամբ ժպտաց:

— Ես երկի գնամ քնելու, — ասաց Հարրին տնայինի օրագիրը կրկին դնելով պայուսակի մեջ և, մտածելով, որ առաջին իսկ հարմար առիթով անպայման կցցի այն բուխարու կրակի մեջ:

Նա քայլեց ընդհանուր սենյակով, խաբս տվեց Ջորջից, որը փորձեց նրա գլխին դնել Անգլուս գլխարկը և հասավ դեպի տղաների ննջարան տանող խաղաղ ու զով աստիճաններին: Նա իրեն կրկին հիվանդ էր զգում, ձիշտ ինչպես այն գիշեր, երբ տեսիլք ունեցավ օձի մասին, բայց մտածեց, որ եթե մի քիչ պառկի, ապա նորից իրեն լավ կզգա:

Նա բաց արեց իրենց ննջարանի դուռը և արդեն մի ոտքը ներս էր դրել, երբ հանկարծ մի այնպիսի ուժգին ցավ զգաց, ասես ինչ-որ մեկը թրով հատեց նրա գանգի վերին մասը: Մի պահ նա ցավից կորցրեց կողմնորոշվելու կարողությունը և նույնիսկ մոռացավ, թե որտեղ էր գտնվում,

և չէր հասկանում անգամ արդյոք դեռ կանգնած էր, թե պառկած: Այդ պահին նա նույնիսկ չէր կարողանա ասել իր սեփական անունը:

Մի խելագար ծիծաղ էր ղողանջում նրա ականջներում: Հանկարծ նրան այնպիսի հզոր ուրախության ու երջանկության զգացում համակեց, ինչպիսին չէր զգացել շատ վաղուցվանից, ասես մի հզոր տոնական, ոգևորված, հաղթական ու հրաշալի, շատ հրաշալի բան էր կատարվել իր հետ:

— Հարրի... Հա՛րրի...

Ինչ-որ մեկը հարվածում էր նրա դեմքին: Խելագար ծիծաղն ընդհատվեց ցավագին ճիշով: Երջանկության զգացումը կարծես մեկ ակնթարթում չորացավ ու ցնդեց նրա միջից, բայց խելագար ծիծաղի արձագանքը դեռ շարունակվում էր գլխում:

Նա աչքերը բացեց և միայն այդ անելիս հանկարծ հասկացավ, որ այդ խելագար ծիծաղը դուրս էր գալիս իր սեփական կոկորդից: Եվ հենց այն պահին, երբ նա դա հասկացավ, ծիծաղը մարեց: Հարրին շնչասպառ ընկած էր հատակին, աչքերը հառած առաստաղին, ճակատի սպին տրոփում էր սարսափելի ուժգին ցավից: Ունը շատ մտահոգ տեսքով թեքվել էր նրա վրա:

— Ի՞նչ եղավ... — հարցրեց նա:

— Ես... Չգիտե՞մ... — հազիվ արտաշնչեց Հարրին, գետնի վրա նստելով. — Նա երջանիկ է... Նա ուղղակի շատ երջանիկ է...

— Գիտես-թե-ո՞վ...

— Նրա համար ինչ-որ լավ բան է կատարվել... — թոթովեց Հարրին: Նա այնպես ուժգին էր ջղաձգվում ու դողում, ինչպես այն տեսիլքից հետո, երբ տեսել էր օճի հարձակումը պարոն Ուիզլիի վրա, և իրեն անչափ հիվանդ ու թույլ էր զգում. — Ինչ-որ բան է կատարվել, ինչ-որ բան, որին նա շատ էր սպասում...

Բառերն ինքնաբերաբար դուրս եկան նրա կոկորդից, այն պահին, երբ երկուսով մտան Գրիֆինդորի իրենց հանդերձասենյակը, ասես ինչ որ օտար մեկն էր խոսում Հարրիի բերանով, թեև նա ներքուստ գիտեր, որ դա ճիշտ էր: Նա մի քանի անգամ խոր շունչ քաշեց, զսպելով իրեն, որ հանկարծ չփսիսի Ունի վրա: Նա շատ ուրախ էր, որ Դինը և Շեյմոսը այդ պահին ննջարանում չեին, որ տեսնեին, թե ինչ էր կատարվում իր հետ:

— Հերմիոնան ինձ ասաց, որ գամ ու ստուգեմ քեզ, — շատ ցածր ձայնով ասաց Ռոնը, օգնելով Հարրիին, որ ոտքի կանգնի, — նա ասաց, որ քո պաշտպանական դիմադրողականությունը այս պահին շատ ցածր կլինի, այն բանից հետո ինչ Սնեյփը մի ամբողջ երեկո խաղեր է խաղացել մտքիդ վրա: Բայց Ենթադրում եմ, որ այդ վարժություններն ի վերջո քո օգուտի համար են, չէ՞՝ պիտի որ արդյունքում օգնեն քեզ:

Նա թերահավատությամբ նայեց Հարրիին՝ օգնելով նրան անկողին մտնել: Հարրին առանց համոզվածության գլխով արեց և հետ ընկավ իր բարձերի վրա: Ոտքից գլուխ ամբողջ մարմինը ցավում էր: Այդ երեկո այնքան հաճախ էր գետնին ընկնել, որ նոյնիսկ հաշիվը չէր մտաբերում: Սպին դեռ ցավագին տրոփում էր: Չէր կարող չմտածել, որ Պատնեշնան արվեստի հետ իր առաջին ծանոթությունը իրականում կարծես ավելի թուլացրել էր իր դիմադրողականությունը, և մեծագույն մտահոգությամբ փորձում էր Ենթադրել, թե այդ ինչ պիտի կատարված լիներ, որ Լորդ Վոլդեմորթն անցած տասնչորս տարիների ընթացքում իրեն առաջին անգամ այդքան ուրախ ու երջանիկ զգար:

Գլուխ 25. Բգեզը բաժակի տակ

Հարրիի հարցի պատասխանը պարզ դարձավ հաջորդ առավոտյան:

Երբ Հերմիոնայի «Մարգարե» օրաթերթը ժամանեց, նա բացեց այն, մի պահ աչքի անցկացրեց առաջին էջը և այնքան վախեցած հոգոց հանեց, որ սեղանի մոտ նրա կողքին գտնվողներն անհանգստացած նայեցին նրա վրա:

— Ի՞նչ, — միասին հարցերին Հարրին ու Ռոնը:

Ի պատասխան նա սեղանի վրա նրանց առաջ փառեց լրագիրը և մատնացույց արեց տասը սև ու սպիտակ լուսանկարները, որոնք լցրել էին ամբողջ առաջին էջը: Լուսանկարներից ինը՝ տղամարդ կախարդներ էին, և մեկը՝ մի վիուկ կին էր: Մի քանիսը լուր չարախնդալով ժպտում էին, մի քանիսը շատ ամբարտավան տեսքով հենվել էին լուսանկարների շրջանակներին: Յուրաքանչյուր լուսանկարի տակ գրված էր մարդու անունը և այն հանցագործությունը, որի համար նրան բանտարկել էին Ազգաքանում:

Անտոնին Շոլիհով. գրված էր երկարավուն գունատ դեմքով մի մարդու լուսանկարի տակ, որն իր չարամիտ ծուր ժպտով նայում էր Հարրիին, դատապարտվել է Գիդիոն և Ֆաբիան Փրյուիթների դաժան սպանության համար:

Ալջերնոն Ռուքվուդ. գրված էր չեչոտ մաշկով և յուղոտ նոսր մազերով մի մարդու դիմանկարի տակ, որը ծանձրացած տեսքով հենվել էր իր լուսանկարի շրջանակին, դատապարտվել է՝ Հրաշագործության նախարարությունից Նրան-ում-անունը-չպետք-է-ասվի գաղտնի տեղեկություններ փոխանցելու համար:

Բայց Հարրիի աչքերն ինքնաբերաբար գամվեցին վիուկի նկարի վրա: Նրա աչքերի առաջ վիուկի դեմքն անմիջապես առանձնացավ լրագրի էջի վրա: Նա երկար սև մազեր ուներ, որոնք նկարում անխնամ ու գզզված տեսք ունեին, բայց Հարրին տեսել էր նրան գեղեցիկ խնամված և փայլուն վարսերով: Այդ կնոջ հայացքը շանթահարեց Հարրիին՝ ծանր կիսաբաց կոպերով աչքերի նեղ մութ բացվածից, և նրա բարակ շրթունքները ջղաձգվեցին չարամիտ արհամարհական ժպտուի մեջ: Այդ կինը նույնպես, Սիրիուսի նման, պահպանել էր ազնվական դիմագծերի երբեմնի բարետես

ուրվագծերը, բայց ինչ-որ ներքին մութ մի բան, թերևս նաև Ազքաբանը ջնջել ու աղճատել էին նրա երբեմնի գեղեցկությունը:

Բելլատրիսա Լեստրեյնց. դատապատրված է Ֆրենկ և Ալիսա Լոնգբորոմներին կտտանքների միջոցով անդառնալի անդամալութելու համար:

Հերմիոնան բոթեց Հարրիին և մատնացուց արեց լուսանկարների վերևում գրված վերնագիրը, որը Հարրին դեռ չէր կարդացել՝ ուշադրությունը կենտրոնացնելով Բելլատրիսայի վրա:

Չ 2

ԶԱՏԳՎԱԾԱՅԻՆ ՓԱԽՈՒՄԻՏ ԱԶՔԱԲԱՆԻՑ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՀԱՄՈՋՎԱԾ Է, ՈՐ ՆԱԽԿԻՆ ՄԱՀԱԿԵՐՆԵՐԻ ՓԱԽՈՒՄԸ ԿԱԶՄԱԿԵՐՊԵԼ Է ԲԼԵՔԸ

Չ 3

— Բլե՞քը... — աչքերին չիավատալով գրեթե բղավեց Հարրին — Ինչպե՞ս թե... Ոչ...

— Շշշշշ, — հուսահատորեն շշնջաց Հերմիոնան, — կամա՞ց... Ուղղակի լուր կարդա, ինչ է գրված:

Չ 4

«Հրաշագործության նախարարությունը տեղեկացնում է, որ անցած գիշեր զանգվածային փախուստ է եղել Ազքաբանից:

Իր անձնական աշխատասենյակում լրագրողներին տրված ասուլիսի ժամանակ Հրաշագործության նախարար Կորնիլիուս Ֆաջը հաստատեց, որ խիստ հսկողության տակ գտնվող տասը վտանգավոր հանցագործներ երեկ վաղ երեկոյան փախել են բանտից, և որ ինքն արդեն տեղեկացրել է մագլ Վարչապետին այդ անհատների ծայրահեղ վտանգավոր լինելու մասին:

— Դժբախտաբար մենք կրկին հայտնվեցինք նույն անբարենպաստ իրավիճակում, ինչ երկուս և կես տարի առաջ՝ մարդասպան Սիրիոս Բլեքի փախուստից հետո, — անցած գիշեր լրագրողներին ասաց ֆաջը. — Համոզված ենք, որ անմիջական կապ կա այդ երկու փախուստների միջև: Նման գանգվածային փախուստն անկասկած խոսում է այն մասին, որ հանցագործներն օգնություն են ստացել դրսից, և մենք չպետք է մոռանանք, որ Բլեքը, լինելով Ազքաբանից երբեք փախած առաջին բանտարկյալը, բացի իր լկտի օրինակից նաև ամենահավանական կասկածյալն է նոր փախուստի կազմակերպման գործում: Կարծում ենք, որ այս անհատները, որոնց մեջ է նաև Բլեքի զարմուհին, Բելլատրիսա Լեստրեյնը, փախել են բանտից իրենց առաջնորդ և պարագուին Բլեքին միանալու համար: Մենք այդուհանդերձ անում ենք հնարավոր ամեն ինչ հանցագործներին բացահայտելու և կրկին ձերբակալելու համար և խնդրում ենք իրաշագործ հասարակությանը զգոն և աչալուրջ լինել: Զգուշացնում ենք բոլորին, որ ոչ մի դեպքում մոտիկ չգնան այդ անհատներին:»

ՀԵ ՀՈ

— Ուրեմն ահա թե ինչու, Հա՛րի... — ասաց Ռոնը ապշահար իր բացահայտումից, — ուրեմն ահա թե ինչու էր նա այդքան ուրախ երեկ գիշեր:

— Ուղղակի հավատս չի գալիս, — մռնչաց Հարրին, — ֆաջը այս փախուստի մեջ մեղադրում է Սիրիոսի՞ն...

— Ուրիշ ի՞նչ տարբերակ ունի, — դաշնացած ասաց Հերմիոնան, — Նա չի կարող իիմա իրապարակավ ասել բոլորին. «Ներեցե՞ք, ժողովու՞րդ, Դամբլդորը զգուշացնու՞մ էր ինձ, որ նման բան կարող է պատահել... և ահա Ազքաբանի պահապանները միացել են Լորդ Վոլդեմորթին...», վերջացրու՝ վնասուողդ, Ռո՛ն, «...և իիմա Վոլդեմորթի ամենավտանգավոր

կողմնակիցները նույնպես ազատության մեջ են»: Ախր նա վեց ամիս շարունակ բարձրագոչ հայտարարում էր բոլորին, որ դու և Դամբլդորը սուտ եք ասում, ուրեմն էլ ուրիշ ի՞նչ պիտի ասի իհմա:

Հերմիոնան շեշտակի բացեց լրագիրը և սկսեց կարդալ ներսում տպագրված հոդվածը, իսկ Հարրին շուրջը նայեց Մեծ դահլիճում հավաքված ուսանողությանը: Նա չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչու իր ուսանող ընկերներից ոչ մեկը վախեցած չէր, կամ առնվազն չէր քննարկում լրագրի առաջին էջում տպագրված այդ սարսափելի տեղեկույթը, բայց ուսանողներից շատ քերն էին Հերմիոնայի նման ամեն օր լրագիր ստանում: Ահա բոլորը, խոսում են տնայինների, քվիդիչի և ով իմանա, թե էլ ինչ անկարևոր բաների մասին, երբ դրսում, իրենց ապահով պատերից դուրս, տասը նոր մահակերներ են ավելացել Վոլդեմորթի կողմնակիցների շարքերում:

Նա վեր նայեց ուսուցիչների սեղանին: Այնտեղ լրիվ ուրիշ մթնոլորտ էր տիրում: Դամբլդորը և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը խորասուզված էին գրուցի մեջ, երկուսն էլ ծայրահեղ մտահոգ էին երևում: Պրոֆեսոր Սածիլը «Մարգարե» օրաթերթը հենել էր կետչուայի շշին և այնպիսի կենտրոնացումով էր կարդում առաջին էջը, որ չէր նկատում, թե ինչպես էր օդում պահած գդալից թերխաշ ձվի դեղնուցը կաթացնում իր պարեգոտի վրա: Մինչ այդ սեղանի հեռավոր ծայրին նստած պրոֆեսոր Ամբրիջը զբաղված էր մեծ ախորժակով մի թաս շիլա դատարկելով: Գոնե մեկ անգամ նրա բլիկան դոդոշի աչքերը չէին լրտեսում, թե ուսանողներից ով ինչով է զբաղված Մեծ դահլիճում:

Ամեն անգամ ծանածը կուլ տալիս նա խոժոռվում էր ու չարակամ հայացքներ նետում սեղանի այն մասին, որտեղ Դամբլդորը և ՄըքԳոնագալը խորասուզված էին իրենց մասնավոր խոսակցության մեջ:

— Օյ-օյ-օյ... — շատ մտազբաղ ասաց Հերմիոնան դեռ խորասուզված լրագրի ընթերցանության մեջ:

— Հիմա ի՞նչ, — արագ հարցրեց Հարրին, գերնյարդային լարված վիճակում:

— Ահավոր է, — շատ ցնցված տեսքով ասաց Հերմիոնան: Նա ծալեց լրագրի տասներորդ էջը և փոխանցեց Հարրիին ու Ռոնին:

«ՀՐԱՇԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ՍԱԽԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՐԵԿ
ԽՈՍՏԱՑԱՎ ԻԵՏԱՔՆՆՈՒԹՅՈՒՆ ԱԿԱՏԵԼ ՍՈՒՐԲ ՄՈՒՆԳՈՍԻ ԱՆՎԱՆ
ԻԻՎԱՆԴԱՆՈցՈՒՄ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ԱՇԽԱՏԱԿԻԾԻ ԱՇԽԱՏԱԿՑԻ
ՈՂԲԵՐԳԱԿԱՆ ՎԱԽՃԱՆԻ ԿԱՊԱԿԳՈՒԹՅԱՄԲ: ԵՐԵԿ ԵՐԵԿՈյան
ՀՐԱՉԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ԱՇԽԱՏԱԿԻԾԻ ԲՐՈԴԵՐԻԿ
ԲՈՈՒԴՅ, 49 ՄԱՐԵԿԱՆ, ՎԱԽՃԱՆՎԵց ԻԻՎԱՆԴԱՆՈցԻ ԱՆԲՈՒԺԵԼԻ
ԻՄԱՅԱՆՔՆԵՐԻ ԲԱԺՆՈՒՄ՝ ԽԵՂԴԱՄԱՀ ԼԻՆԵԼՈՎ ԻՐ ՄԱՀՃԱԿԱԼԻ
ԿՈՂՔԻՆ ԴՐՎԱԾ ԹԱՂԱՐՈՎ ԲՈՒՍԻԾ: ԴԵՎՔԻ ՎԱՅՐ ԺԱՄԱՆԱԾ
ԻԵՔԻՄՆԵՐԸ ՀԿԱՐՈՂԱԳԱՆ ՎԵՐԱԿԵՆԴԱՆԱԳՆԵԼ պարոն ԲՈՈՒԴԻՆ,
ՈՐԸ ՄԻ ՔԱՆԻ ՉԱԲԱԹ Առաջ ՎՆԱՍՎԱԾՔ ԷՐ ՍՏԱՑԵԼ ԱՇԽԱՏԱՆՔԻ
ՎԱՅՐՈՒՄ ԿԱՏԱՐՎԱԾ պատահարի պատճառով:

ՀԵՔԻՄ ՄԻՒՐԻԱՄ ՍԹՐԱՈՒԹՅ, ՈՐԸ պատահարի ժամանակ
պարոն ԲՈՈՒԴԻ համար պատասխանատու բժիշկն էր,
ժամանակավորապես հեռացվել է աշխատանքից՝ ԵՆԹԱՐԿՎԵԼՈՎ
ՎԱՐՉԱԿԱՆ ՄՈՒՋԻ: ՍԹՐԱՈՒԹՅ ՀԿԱՐՈՂԱԳԱՎ ԻԻՄՆԱՎՈՐԵԼ ԵՐԵԿՎԱ
ՊԱՏԱՀԱՐԸ, ԲԱյց ԻԻՎԱՆԴԱՆՈՑԻ ԽՈՍՆԱԿԸ ԼՐԱԳՐՈՂՆԵՐԻ համար
ԿԱԳՄԱԿԵՐԱՎՎԱԾ ԱՍՈՎԼԻՍԻ ԺԱՄԱՆԱԿ հայտարարեց.

«ՍՈՒՐԲ ՄՈՒՆԳՈՍԻ ԱՆՎԱՆ ԻԻՎԱՆԴԱՆՈԳՅ ԻՐ ԽՈՐԻՆ
ԱՎԻՍՈՍԱՆՔՆ Է հայտնում պարոն ԲՈՈՒԴԻ հետ կատարված
ԴԺԲԱԽՄ պատահարի կապակցությամբ, որի առողջական
ՎԻՃԱԿԸ, ԻԻՄ ՄԵԾ ՄԵՐՈՒԹՅԱՄԲ պետք է ասենք, որ գնում էր
ԴԵՎՔԻ ԲԱՐԵԼԱՎՈՒՄ ԴԺԲԱԽՄ պատահարին նախորդած օրերի
ընթացքում:

ՄԵՆՔ ՉԱՏ ԽԻՍՏ ԿԱՆՈՆԱԿԱՐԳԵՐ ՈՒՆԵՆՔ ՄԵՐ ԱՊԱԼԱՏՄՆԵՐՈՒՄ
ԹՈՎԼԱՏՐՎՈՂ ԴԵԿՈՐԱՏԻՎ ԲՈՒՏԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԿԱՊԱԿՑՈՒԹՅԱՄԲ,
ԲԱյց ըստ ԵՐԼԱԿԱՎԻ ՀԵՔԻՄ ՍԹՐԱՈՒԹՅ, ՉԱՏ զբաղված լինելով
ԾՆՆԴՅԱՆ ՄՈՒՆԵՐԻ ՕՐԵՐԻՆ, ԱԶՔԱԹՈՂ Է ԱՐԵԼ ՎՏԱՆԳՎՈՐ ԲՈՒՍԻ

ներկայությունը՝ թողնելով այն պարոն Բոուդի մահճակալի կողքի սեղանին: Պարոն Բոուդի խոսակցական և մարմնային շարժունակության վերականգնման համար Հեքիմ Սթրառթը խրախուսում էր նրան ինքնուրույն հոգալ բույսի համար՝ անիրազեկ լինելով, որ թաղարով այդ բույսը ոչ թե միանգամայն անմեղ ու անվնաս Ճախրածաղիկ էր, այլ ծայրահեղ վտանգավոր Սատանի բաղեղ: Ամենայն հավանականությամբ, ջղաձգային ցնցումներից դեռ չապաքինված պարոն Բոուդը, պատահաբար դիաչելով բույսին՝ անմիջապես հրահրել է նրան փաթաթվել իր պարանոցի շուրջը, ինչի արդյունքում էլ խեղդամահ է եղել:

Սուրբ Մունզոսի հիվանդանոցի վարչությունը դեռ անկարող է հիմնավոր բացատրություն տալ այն հանգամանքին, թե ինչ գործ ուներ վտանգավոր բույսը հիվանդանոցային պալատում և խնդրում է բոլոր կախարդներին և վիուկներին, ովքեր այդ առեղծվածը բացատրող որևէ տեղեկույթ ունեն, անհապաղ հաղորդել հիվանդանոցի վարչությանը»:

Չ Ճ

— Բոուդ... — ասաց Ռոնը, — Բոուդ... Շատ ծանոթ անուն է...

— Մենք նրան տեսել ենք, — շշնջաց Հերմիոնան, — Սուրբ Մունզոսում... Չե՞ք հիշում... Նա պառկած էր Լոքհարթի դիմաց գտնվող մահճակալի վրա, և անշարժ նայում էր առաստաղին: Մենք նույնիսկ տեսանք այդ բույսը... Սատանի բաղեղը թաղարի մեջ... Այս կինը, այդ պալատի հեքիմը ասաց, որ դա Սուրբ Ծննդյան տոնի նվեր էր:

Հարրին կրկին աչքի անցկացրեց լրագրի էջը: Սարսափի մի անհաղթահարելի ալիք դառը մաղձի պես վեր բարձրացավ նրա կոկորդով:

— Բայց... ինչու մենք չձանաչեցինք, որ դա Սատանի բաղեղ էր: Այս մենք այդ բույսից առաջ էլ էինք տեսել: Մենք կարող էին զգուշացնել ու թոյլ չտալ, որ նման դժբախտություն կատարվեր:

— Ու՞մ մտքով կանցնի, որ թաղարով մի անմեղ բույսի պես հատուկ ծպտված Սատանի բաղեղ պիտի հայտնվի հիվանդանոցում, — վրդովված ասաց Ռոնը, — դա մեր մեղքը չի, դա միայն նրա մեղքն է, ով այդ թաղարն ուղարկել էր հիվանդանոցային բաժանմունք: Դա ի՞նչ տեսակի ապուշ կատակ է: Մարդ էլ այդքան հիմար լինի, որ նույնիսկ չստուգի, թե ինչ է առնում խանութից:

— Օհ, Ռոն, ի՞նչ միամիտ ես, — ասաց Հերմիոնան ոտքից գլուխ մանր դողալով, — չեմ կարծում, թե որևէ մեկը սատանի բաղեղը կարող էր դնել մի հասարակ թաղարի մեջ՝ չհասկանալով, որ այն մի փորձանք պիտի դառնա բոլոր նրանց գլխինի, ով թեկուզ պատահաբար կդիպչի դրան, և որ ամենայն հավանականությամբ այդ բույսը կփորձի սպանել բոլորին, ով իր կողքին անուշադիր լինի կամ զգույշ չլինի: Անողը շատ լավ էլ գիտեր, թե ինչ է լինելու: Դա... Դա կանխամտածված սպանություն է... Եվ շատ խելացի կանխամտածված սպանություն: Եթե թաղարով բույսն անանուն են ուղարկել, ապա անհնար կլինի երբեք իմանալ, թե ով է այն ուղարկել:

Հարրին արդեն չէր մտածում Սատանի բաղեղի մասին: Նա հիշում էր, թե ինչպես իր հարցաքննության օրը վերելակով Նախարարության իններորդ հարկը իջնելիս նա ինքը տեսավ այդ գունատ դեմքով մարդուն, որը վերելակ մտավ ատրիումի հարկում:

— Ես հանդիպել եմ Բոուլին, — դանդաղ ասաց նա. — Ես հանդիպել եմ նրան Նախարարությունում քո Պապայի հետ միասին:

Ռոնի բերանը ինքնաբերաբար բացվեց:

— Ես լսել եմ նրա մասին Պապայից: Այդ մարդը Անհաղորդակցելիներից էր, ովքեր աշխատում են Առեղծվածների բաժնում:

Նրանք մի պահ լուր նայեցին միմյանց, հետո Հերմիոնան լրագիրը կրկին հետ քաշեց իր առաջ, արագ ծալեց այն, մի պահ աչքերը փայլեցնելով կրկին զննեց առաջին էջի վրա տպագրված բանտից փախած տասը մահակերների լուսանկարները, հետո վճռականորեն ոտքի կանգնեց:

— Ու՞ր ես գնում, — հարցրեց Ռոնը՝ անակնկալի գալով:

— Գնում եմ մի նամակ ուղարկեմ, — պատասխնեց Հերմիոնան, պայուսակը նետելով ուսին; — Դա... Դեհ, դեռ հաստատ չգիտեմ, կաշխատի՝ արդյոք... Բայց արժե գոնե փորձել: Եվ ինձնից բացի ուրիշ ոչ ոք չի կարող անել դա:

— Ուղղակի տանել չեմ կարող, երբ իրեն այդպես է պահում, — մրթմրթաց Ռոնը, մինչ ինքն ու Հարրին նույնպես վեր կացան սեղանի մոտից և երկուսով, բայց շատ ավելի դանդաղ, ուղղվեցին դեպի Մեծ դահլիճից դուրս տանող ելքը. — Հո չէր մեռնի, որ գոնե մի անգամ զլխանց ասեր, թե ինչ է ուզում անել: Դա նրանից ընդամենը ևս տասը վայրկյան կխլեր: Հե՞յ, Հա՛գրիդ...

Հագրիդը կանգնած էր շքամուտքի դահլիճ տանող դռների մոտ, և սպասում էր, որ մի մեծ խումբ ռեյվենքլոցիներ առաջ անցեն: Նրա կապտուկները նույնքան ցայտուն էին, որքան այն օրը, երբ վերադարձել էր հսկաների մոտ կատարած իր գործուղումից, և դեռ լրիվ նոր մի շեղաձիգ վերք էլ կար հենց քթոսկրի վրա:

— Ո՞նց եք, լա՞վ եք, դուք երկուսդ, — հարցրեց նա՝ մեծագույն ձիգերով փորձելով մի ժայռ կազմակերպել իր ծեծված դեմքին, ինչից նրա դեմքի մկանները միայն տանջալից ծռմռվեցին ակնհայտ ցավից:

— Հագրի՞դ, դու լավ ե՞ս, — հարցրեց Հարրին՝ քայլելով ռեյվենքլոցիների հետևից կաղացող Հագրիդին ընդառաջ:

— Լավ եմ, հա՛, շատ լավ եմ, — ասաց Հագրիդը անորոշ ցրողականությամբ: Նա ձեռքը թափ տվեց և հազիվ վրիալեց, որ մի ուղեղ ցնցող հարված չհասցնի անակնկալից սարսափահար պրոֆեսոր Վեկտորին, որն այդ պահին անցնում էր նրանց կողքով: — Մի քիչ զբաղված եմ, դեռ գիտեք, դպրոցի սովորական գործերով... Նոր դասեր եմ պատրաստում... Սալամանդրերից մի քանիսը թարսի պես հիմա թեփուկներն են փոխում... Եվ հա՛... Ես հիմա մանկավարժական փորձաշրջանի մեջ եմ, — մրթմրթաց նա:

— Դու փորձաշրջանի մեջ ե՞ս, — այնքան բարձրածայն կրկնեց Ռոնը, որ նրանց կողքով անցնող մի քանի ուսանողներ հետաքրքրությամբ շրջվեցին ու նայեցին նրանց վրա. — Օ՛յ, կներե՞ս, այսինքն, ինչպե՞ս թե... Դու փորձաշրջանի մեջ ե՞ս... — արդեն շշուկով նորից կրկնեց նա:

— Հա՛, — ասաց Հագրիդը, — ես, ձիշտն ասած, ուրիշ բան չեմ էլ սպասում... Գուցե դուք չնկատեցիք, բայց էն ստուգումը էնքան էլ լավ չանցավ, որ ձիշտը խոսենք... Ինչեւ, — նա խոր հոգոց հանեց, — Ես գնամ սալամանդրերիս մաշկը կծու չիլի պղպեղով շփեմ, քանի դեռ խեղձերը լրիվ չեն ընկճվել ու պոչերը կախ գցել... Դեհ, կտեսնվե՞նք, Հա՛րի, Ռո՛ն:

Նա մեծ-մեծ քայլերով հեռացավ, գլուխը կախ դուրս եկավ ամրոցի դռներից և շարունակեց քարե աստիճաններով իջնել դեպի թաց հանդավարները։ Հարրին երկար նայեց նրա հետևից՝ մտածելով, թե դեռ քանի ուրիշ վատ նորության կարող է դիմանալ այդ օրը։

Չ 8

Այն փաստը, որ Հագրիդը մանկավարժական փորձաշրջանի մեջ է, ամբողջ դպրոցում տարածվեց հաջորդ մի քանի օրերի ընթացքում։ Բայց Հարրին ծայրահեռ վլորվեց, որ գրեթե ոչ ոք կարծես առանձնապես դժգոհ չեր այդ կապակցությամբ։ Իրոք որոշ մարդիկ, և անշուշտ, Դրաքը Մալֆոյը որպես դրանց կարկառուն ներկայացուցիչը, նույնիսկ շատ դրական էին վերաբերվում այդ փաստին և միանգամայն բավարարված էին։ Իսկ ինչ վերաբերում էր Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցում Նախարարության Առեղծվածների բաժնի աշխատակցի սարսափելի վախճանին, կարծես Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միակ մարդիկ էին ամբողջ դպրոցում, ովքեր գիտեին այդ մասին և առավել ևս մտահոգված էին այդ կապակցությամբ։ Դպրոցի միջանցքներում խոսակցության միակ թեման այդ օրերին տասը մահակերների փախուստն էր Ազգաբանից, ինչի մասին լուրերն ի վերջո ներս էին սողոսկել դպրոց ու տարածվել՝ շնորհիվ այն մի քանի ուսանողների, ովքեր հանրային կյանքով հետաքրքրված, լրագիր էին կարդում։ Արդեն նույնիսկ լուրեր էին սավառնում, որ փախած բանտարկյալներից մի քանիսին իբր տեսել են Հոգսմիդում, որ կասկածներ կան, իբր նրանք թաքնվում են Այսահար տանը, և որ իբր հավաստի տեղեկություններ կան, որ նրանք պատրաստվում են ներխուժել Հոգվարթ, ճիշտ ինչպես Սիրիոս Բլեքն էր փորձել անել մի անգամ։

Այն ուսանողները, ովքեր գալիս էին հրաշագորժական ընտանիքներից, մեծացել էին լսելով այդ մահակերների անունները, որոնք նրանց ծնողներն ու ծանոթները նույնքան ահ ու սարսափով էին արտասանում, որքան Վոլդեմորթի անունը։ Նրանք սահմուկեցնող առասպելներ էին լսել այն հանցագործությունների մասին, որ այդ մարդիկ կատարել էին Վոլդեմորթի ահաբեկիչ իշխանության օրերին։ Հոգվարթսի ուսանողների մեջ կային շատերը, ում ազգականները զոհ էին գնացել այդ ոճրագործներին, և ովքեր դպրոցի միջանցքներում քայլելիս իրենց համար անսպասելիորեն հայտնվում

էին չարաբաստիկ և ողբերգական հանրահայտության դժնդակ կիզակետում: Սյուզան Բոունզը, ում քեօին, քեօակինը և զարմիկները բոլորը սպանվել էին այդ տասից մեկի ձեռքով, Հերբալոգիայի դասին ծայրահետ ընկճված կիսվեց Հարրիի հետ, որ ինքը միայն նոր է սկսել հասկանալ, թե իրականում Հարրին ինչ էր զգում անցած տարիների ընթացքում:

— Ուղղակի զգիտեմ, չեմ պատկերացնում, թե ինչպես ես դիմանում այդ ամենին, պարզապես անտանելի է, — դառը կարեկցանքով ասաց նա՝ չնկատելով, որ չափազանց շատ վիշապի թրիք է լցնում Ճիվճրվողտուկի սածիլների վրա, որոնք տիաճությամբ ճզվութում ու խլրութում էին թաղարների մեջ:

Եվ իսկապես Հարրին կրկին շշուկների ու փսխոցների և թիկունքից իր վրա ցցված մատների մի նոր մակընթացության թիրախ էր դարձել միջանցքներում, թեև նրան թվում էր, որ որոշակի փոփոխություն էր նկատում շշուկների և փսխոցների տոնայնության մեջ: Կարծես մարդիկ սկսել էին ավելի հետաքրքրված փսխալ, համեմատած առաջվա թշնամանքի ու հակակրանքի հետ, և մեկ թե երկու անգամ, նույնիսկ նա համոզված էր, որ ականջին խոսակցության այնպիսի հատվածներ հասան, որոնք միանշանակ առաջարկում էին, որ խոսողները բնավ բավարարված չեն իրադարձության «Մարզարե» օրաթերթի մեկնաբանությամբ՝ և իրենց կարծիքներն ունեն այն մասին, թե ինչպես կամ ինչու կարողացան տասը մահակերները փախչել Ազգաբան ամրոցից: Այդ կասկածողներն իրենց շփոթմունքի ու վախի մեջ, կարծես սկսել էին ավելի հակվել դեպի այն մյուս միակ մատչելի բացատրությունը, որի մասին Հարրին և Դամբլդորն էին զգուշացնում դեռ անցած տարվանից:

Փոխվել էր նաև ուսուցիչների տրամադրությունը: Արդեն անսովոր տեսարան չէր միջանցքներում տեսնել երկու կամ երեք հոգով ցածրածայն, մտահոգ ու շատ տաքացած խոսող ուսուցիչների, ովքեր անմիջապես ձայները կտրում էին, երբ որևէ ուսանող մտնում էր տեսադաշտի մեջ:

— Պարզ է, որ նրանք այլևս չեն կարող ազատ խոսել ուսուցչանոցում, — ցածրածայն ասաց Հերմիոնան, մինչ մի օր նրանք երեքով անցնում էին պրոֆեսորներ ՄըքԳոնագալի, Ֆլիթվիքի և Սածիլի կողքով, ովքեր խմբվել էին միջանցքում Հնայախոսքերի լսարանի դռների մոտ, — միայն ոչ Անբրիջի ներկայությամբ:

— Կարծում ես, նրանք ինչ-որ նոր բան գիտե՞ն, — հարցրեց Ռոնը, ուսի վրայով հետ նայելով Երեք ուսուցիչներին:

— Եթե նույնիսկ գիտեն, ապա դժվար թե կիսվեն մեզ հետ, չէ՞՝, — բարկացած ասաց Հարրին. — Միայն ոչ այդ նոր ապուշ Հրահանգից հետո, արդեն թիվ քանիերո՞րդն է այս մեկը...

Ազքաբանից բանտարկյալների զանգվածային փախուստի հաջորդ օրը մի քանի նոր հայտարարություններ հայտնվեցին միաբանությունների տեղեկատու ցուցատախտակների վրա:

ՕՇ ԶՈ

ՀՈԳՎԱՐԹՍԻ ԲԱՐՁՐԱԳՈՒՅՆ ԻՆԿՎԻԶԻՏՈՐԻ ՀՐԱՄԱՆՈՎ.

Սույնով ուսուցիչներին արգելվում է որևէ տեղեկույթ տալ ուսանողներին, որն անմիջական կապ չունի նրանց դասավանդած առարկայի ուսումնական ծրագրով պաշտոնապես հաստատված բովանդակության հետ:

Վերոհիշյալ հրամանի հիմք. Կրթական հրահանգ թիվ քսանվեց:

Ստորագրություն. Դոլորես Ջեյն Ամբրիջ,
Հոգվարթսի Բարձրագույն ինկվիզիտոր

ՕՇ ԶՈ

Այդ վերջին Հրահանգը մեծ թվով կատակների ու անեկդոտների տեղիք տվեց ուսանողության մեջ: Լի Ջորդանը դասի ժամանակ Ամբրիջին ասաց, որ այդ նոր կանոնով նա ինքն իրեն արգելում է որևէ բան ասել ֆրեդին ու Ջորջին լսարանի հետևի նստարաններին Պայթուցիկ Տուգ Խաղալու կապակցությամբ:

— Պայթուցիկ Տուգը ոչ մի առնչություն չունի Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի ուսումնական ծրագրով հաստատված բովանդակության հետ, պրոֆեսո՞ր: Այդ տեղեկույթը ոչ մի կապ չունի մեր առարկայի հետ:

Երբ Հարրին հաջորդ անգամ տեսավ Լիին, վերջինիս դաստակը նկատելիորեն արնահոսում էր: Հարրին նրան խորհուրդ տվեց, որ ձեռքը մուրթյափի թուրմի մեջ դնի:

Հարրին մի պահ մտածեց, որ Ազգաբանից բանտարկյալների փախուստը կարող էր թեկուզ մի քիչ մեղմել Ամբրիջի մարտական համառությունը, որ նա գուցե մի քիչ կամաչեր իր սիրելի ֆաջի քթի տակ կատարված այդ խայտառակ արհավիրքի համար ու իրեն ավելի խոհեմ կպահեր: Սակայն այնպիսի տպավորություն էր, որ կատարվածը միայն կրկնապատկել էր Ամբրիջի մոլեգին ցանկությունը բացարձակապես վերահսկել Հոգվարթսի բոլոր բնակիչների կյանքերի նույնիսկ ամենաաննշան հանգամանքները: Նա մոլեռանդ նպատակասլացությամբ մտադրվել էր անպայման գործից հետացնել Հոգվարթսի ուսուցիչներից որևէ մեկին, և միակ հարցն այն էր, թե ով էր լինելու նրա առաջին գոհը՝ պրոֆեսոր Թրելոնին, թե Հագրիդը:

Հիմա արդեն Բախտագուշակության և Կախարդական կենդանիների խնամքի ամեն դաս անցնում էր Ամբրիջի և նրա նոթատաղտակի աչալուրջ ներկայությամբ: Նա կրնկակոխ քայլում էր պրոֆեսոր Թրելոնիի հետևից՝ Բախտագուշակության լսարանի բուխարու կրակից երկար ստվերներ զցելով ուսանողների վրա, առանց այն էլ բժժեցնող անուշաբույր օդը խտացնելով իր անպատեհ ընդհատումներով, ինչից պրոֆեսոր Թրելոնիի ձայնը հետզհետե ավելի հիստերիկ հնչեղություն էր ստանում, երբ վերջինս ուսանողներին պատմում էր օռնիթոմանսիայի կամ թռչնահմայության և հեպտոմոլոգիայի կամ լյարդահմայության վերծանության գաղտնիքների մասին: Ամբրիջը մե՛կ պահանջում էր, որ Թրելոնին կանխագուշակի, թե ինչ են ասելու ուսանողները մինչև իսկ նրանք բարձրածայն կասեին իրենց պատասխանները, մե՛կ պահանջում էր, որ նա հերթով ցուցադրի իր կանխագուշակողական վարպետությունը՝ նախ բյուրեղյա գնդի, հետո թեյի տերևների, հետո ռունական քարերի վրա: Հարրին մտածում էր, որ պրոֆեսոր Թրելոնին շատ չի դիմանա այդ ձնշմանը և շատ շուտով կկորցնի ինքնատիրապետումը: Մի քանի անգամ նա միջանցքներում անցել էր պրոֆեսոր Թրելոնիի կողքով, ինչն արդեն ինքնին շատ անսովոր էր, որովհետև առաջ Թրելոնին նույնիսկ ձաշելու համար իր աշտարակից չէր իջնում: Իսկ հիմա խեղճը սկսել էր խելագարի պես քայլել միջանցքներով՝

ինքն իր հետ խոսելով և ձեռքերը նյարդային սեղմելով ու մերթընդմերթ սահմուկած հայացքով հետ նայելով և այդ ամբողջ ընթացքում ուժգին բուրելով դարչինով ու մեխակով եփած քաղցր գինու հոտով։ Եթե միայն նա այդքան անհանգիստ չկանոնացրի համար, նա թերևս շատ վատ կզգար իրեն խեղճ պրոֆեսոր Թրելոնիի համար։ Բայց եթե նրանցից մեկն, այնուամենայնիվ, պետք է զրկվեր աշխատանքից, ապա Հարրիի համար միանշանակ պարզ էր, թե նա ինքը ում կողմից կլիներ։

Դժբախտաբար, Հարրիի կարծիքով Հագրիդն իրեն Թրելոնիից նույնիսկ մեկ կաթիլ ավելի լավ չէր պահում։ Թեև կարծես նա իրոք հետևում էր Հերմիոնայի խորհուրդներին և Ծննդյան տոններից ի վեր նրանց դեռ ոչ մի սարսափազդու կենդանի ցույց չէր տվել, բացի այսպես կոչված Կռապից, որը մի շատ սովորական տեսքով արարած էր, որին անհնար է տարբերել «ջեք ռասել տերյեր» ցեղատեսակի շներից, բացառությամբ որ Կռապի պոչը եռաժանու պես երեք ծայր ունի։ Եվ Հագրիդը նույնպես ակնհայտորեն նյարդային խանգարման եզրին էր։ Դասերի ընթացքում նա տարօրինակ ցրված էր և ջղածգվում էր ամեն մի անսպասելի ծայնից, անդադար կորցնելով ասելիքի թելը, սիսալ պատասխանելով տրված հարցերին և անդադար մտահոգ նայելով Ամբրիջին։ Դրանից բացի նա նաև իրեն շատ օտարուտի ու մեկուսի էր պահում Հարրիից, Ոռնից և Հերմիոնայից, ավելի քան երեսէ և խստորեն արգելել էր նրանց այցելել իրեն մութեն ընկնելուց հետո։

— Եթե հանկարծ ծեզ բռնի, ապա բոլորիս քթից կհանի, — բարկացած ասել էր նա, և բնավ ցանկություն չունենալով Հագրիդի աշխատանքային տեղն ավելի մեծ վտանգի տակ դնել, նրանք որոշել էին հնազանդվել ու առայժմ այցելության չգնալ նրան դասերից հետո։

Հարրին մտածում էր, որ Ամբրիջը աստիճանաբար զրկում է իրեն այն ամենից, ինչը ջերմացնում և ցանկալի էր դարձնում իր կյանքը Հոգվարթսում։ այցելությունները Հագրիդի մոտ, նամակները Սիրիուսից, իր Հրացոլքը և քվիդիչը։ Եվ նա վրեժխնդիր էր լինում Ամբրիջից միակ բանով, ինչով դեռ կարող էր՝ կրկնապատկելով ԴԱԲ-ի պարապմունքները։

Հարրին շատ ուրախ էր, որ իր բոլոր ուսանողները, այդ թվում նույնիսկ Զաքարիա Սմիթը, ոգևորված նվիրվել էին պարապմունքներին, և ոչ մի զանք չէին խնայում մարզվելու համար, հատկապես տասը մահակերների

փախուստի մասին լուրը լսելուց հետո, բայց ոչ ոքի մոտ բարելավումն ու առաջընթացն այնքան ակնհայտ չէին, որքան Նեվիլի մոտ: Այն լուրը, որ իր ծնողների դահիճները փախել են բանտից, մի շատ տարօրինակ և նույնիսկ տագնապահարույց փոփոխություն առաջացրեց նրա մեջ: Նա ոչ մի անգամ չիշատակեց Սուրբ Մունգոսի հիվանդանոցային պալատում Հարրիի, Ոոնի և Հերմիոնայի հետ իր հանդիպման մասին, թեև մյուսները նույնպես դրա մասին խոսելու ոչ մի ցանկություն չունեին, և բոլորով միասին լռում էին այդ կապակցությամբ, ոչ էլ որևէ բան ասաց Բելլատրիսայի և նրա ընկերակից մահակերների փախուստի մասին: Ըստ էության, Նեվիլը գրեթե ընդհանրապես չէր էլ խոսում ԴԱԲ-ի պարապմունքների ժամանակ, բայց ինքնամոռաց աշխատում էր ամեն մի նոր չարակնիքի և հակաանեծքի վրա, որը սովորեցնում էր նրանց Հարրին: Նա կենտրոնացած խոժոռում էր իր կլորաթուշ դեմքը՝ ակնհայտորեն անգամ ցավ չզգալով իրեն հասած հարվածներից և ավելի շատ աշխատելով քան սենյակում գտնվողներից ուրիշ որևէ մեկը: Նա այնքան արագ էր վարպետանում ամեն ինչում, որ դա նույնիսկ սկսել էր մտահոգել նրա առաջընթացին հետևող Հարրիին, և եթք Հարրին բոլորին ցույց տվեց Վահանի հմայանքը, որը երկրորդ կարգի չարակնիքներից պաշտպանվելու միջոց է, որով կարելի է չարակնիքը հետ ուղարկել հարձակվողի վրա, ապա միայն Հերմիոնան կարողացավ այն տիրապետել և յուրացնել Նեվիլից շուտ:

Հարրին ինչ ասես չէր տա, որպեսզի ինքը նույնքան առաջընթաց ունենար Պատմեշումի յուրացման գործում, որքան Նեվիլը ցուցաբերում էր ԴԱԲ-ի պարապմունքների ժամանակ: Հարրիի պարապմունքները Սնեյփի հետ, որոնք բավականին անհաջող էին սկսել, բոլորովին չէին բարելավվում: Նույնիսկ ընդհակառակը, Հարրին այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես ամեն դասի հետ ամեն ինչ ավելի էր վատանում:

Մինչև Պատմեշման պարապմունքներն սկսելը, նրա սպին մերթընդմերթ սկսում էր ցավալ, սովորաբար գիշերվա ընթացքում, կամ ժամանակ առ ժամանակ իր տեսած տարօրինակ տեսիլքներից հետո, որոնց ժամանակ նա մասնակցում էր Վոլդեմորթի մտքերին կամ տրամադրությանը: Իսկ հիմա նրա սպին ուղղակի երբեք չէր դադարում ցավալ, և նա հաճախ ջղայնության կամ ուրախության չիմնավորված պոթեկումներ էր ունենում, միանգամայն անպատեհ և անկախ իր հետ կատարվածից, որոնք միշտ ուղեկցվում էին

սպիս մեջ սկսվող հատկապես ցավագին տրովյունով: Նա այնպիսի սարսափեցնող տպավորություն ուներ, ասես ինքը դանդաղ վերածվում էր մի տեսակ տեսիլքային էակի, որի կենսագործունեությունը համահնեցված էր Վոլդեմորթի տրամադրության ամենաաննշան փոփոխությունների հետ, և նա համոզված էր, որ այդ աձող զգայականությունը նրա մոտ սկսվել էր Սնեյփի հետ Պատնեշումի պարապմունքի առաջին իսկ օրվանից: Դեռ ավելին, իհմա նա գրեթե սմեն գիշեր երազում տեսնում էր, թե ինչպես է ինքը քայլում երկար միջանցքով դեպի Առեղծվածների բաժին տանող դուռը, և այդ երազների վերջը միշտ նույն էր՝ ինքը կանգնած հասարակ սև դրան առաջ:

— Գուցե դա հիվանդության նման մի բան է, — ասաց Հերմիոնան, շատ մտահոգ տեսք ընդունելով, երբ Հարրին խոստովանեց նրան ու Ռոնին իր զգացումների մասին: — Գուցե դա մի տենդ է, կամ դրա նման մի բան: Նման հիվանդությունները միշտ լավանալուց առաջ պետք է հասնեն ճգնաժամային կետին...

— Սնեյփի հետ դասերն ուղղակի ավելի վատացնում են ինձ, — մռայլ ասաց Հարրին, — արդեն չեմ դիմանում սպիս ցավին և արդեն մահու չափ ձանձրացել եմ ամեն գիշեր միշտ նույն երազը տեսնելուց, ուղղակի սիրտս խառնում է այդ միջանցքից... այդ փակ դրան տեսքից, — նա բարկացած շիեց ձակատը, — ուղղակի ուզում եմ, որ այդ դուռը բացվի:

— Այդ ամենը ինձ բոլորովին դուր չի գալիս, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան, — Դամբլդորը չի ուզում, որ երազներ ունենաս այդ միջանցքի մասին, այլապես չէր խնդրի Սնեյփին, որ նա քեզ Պատնեշում սովորեցնի: Դու ընդամենը պետք է մի քիչ ավելի շատ ջանք գործադրես:

— Ես աշխատում եմ, — խոցված ինքնասիրությամբ ասաց Հարրին, — ինքը փորձիր, թե ինչի նման է, երբ Սնեյփը մտնում է ուղեղիդ մեջ... Հե՞ չ խաղ ու պար չի, գիտե՞ս:

— Միգուցե... — դանդաղ ասաց Ռոնը:

— Միգուցե ի՞նչ, — մի քիչ կռվազան վրա տվեց Հերմիոնան:

— Միգուցե դա Հարրիի մեղքը չի, որ ինքը չի կառղանում փակել իր միտքը, — չարագույժ շարունակեց Ռոնը:

— Այսինքն, ի՞նչ ես ուզում ասել, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Դեհ, միգուցե Սնեյփին իրականում չի էլ փորձում օգնել Հարրիին:

Հարրին և Հերմիոնան անթարթ նայեցին նրան: Ոտնը չարագույժ խորհմաստ նայեց մեկին, հետո մյուսին:

— Միգուցե, — կրկին ասաց նա ավելի ցածր ձայնով, — նա իրականում ուղղակի ավելի բացում է Հարրիի միտքը... Հեշտացնում է Գիտեք-թե...

— Վերջ տու՞ր, Ոո՞ն, — բարկացած ասաց Հերմիոնան, — քանի՝ անգամ եք դուք առաջ կասկածել Սնեյփին, և քանի՝ անգամ եք երբեք ճիշտ եղել: Դամբլդորը վստահում է նրան, նա աշխատում է Միաբանության համար, և դա պետք է որ ձեզ համար բավարար լինի:

— Նա մահակեր է եղել, — համառորեն շարունակեց Ոտնը, — և մենք երբեք ոչ մի ապացույց չենք տեսել, որ նա իրոք մեր կողմն է անցել:

— Դամբլդորը վստահում է նրան, — կրկնեց Հերմիոնան — և եթե մենք չվստահենք Դամբլդորին, ուրեմն ուրիշ ոչ մեկին չենք կարող վստահել:

Չ 8

Անասելի շատ անհանգստության առիթներով և դրանից էլ ավելի շատ անելիքներով ծանրաբեռնված օրակարգով, այնքան տնային աշխատանքով, որ հաճախ հինգերորդ դասարանցիները ստիպված էին կեսգիշերից հետո դեռ երկար մնալ ընդհանուր սենյակում աշխատելու համար, դրան էլ գումարած ԴԱԲ-ի մարզումները և Սնեյփի հետ կանոնավոր հաճախականությամբ կրկնվող պարապմունքները, հունվար ամիսն անցնում էր տագնապալի արագությամբ: Մինչև Հարրին կհասցներ անգամ մտածել այդ մասին, եկավ փետրվար ամիսը՝ իր հետ բերելով ավելի թաց և ավելի տաք եղանակ և այդ տարի Հոգսմիդ երկրորդ այցելության հեռանկարը: Հարրին շատ քիչ ժամանակ էր ունեցել Չոյի հետ առանձին խոսելու համար՝ սկսած այն օրից, ինչ պայմանավորվեցին երկուսով գյուղ գնալու մասին, և հանկարծ շատ ասնպասելի հայտնվեց՝ մի ամբողջ Սուրբ Վալենտինի օր նրա հետ միասին անցկացնելու հեռանկարի առաջ:

Ամսի տասնչորսի առավոտյան նա հագնվեց անսովոր մեծ հոգատարությամբ: Ինքն ու Ոտնը նախաձաշին հասան ճիշտ այն պահին, երբ ժամանեց բվային փոստը: Հեղվիզը չկար, ոչ էլ Հարրին սպասում էր նրան, բայց Հերմիոնան մի նամակ էր վերցնում մի անծանոթ

շագանակագույն բվի կտուցից հենց այն պահին, երբ նրանք նստեցին սեղանի մոտ:

— Կաղուց արդեն ժամանակն էր... Եթե այսօր էլ չգար... — ասաց Հերմիոնան բվի կտուցից անհամբերությամբ ազատելով ծրարը և միջից հանելով մազաղաթանման թղթի մի փոքր կտոր: Նրա աչքերը արագորեն անցնում էին ծախից աջ, մինչ նա ընթերցում էր երկտողը և մի չարագույժ բավարարված ժպիտ տարածվեց նրա դեմքին:

— Հա՛րի, լսի՛ր — աչքերը վեր բարձրացնելով ասաց նա, — սա իրոք շատ կարևոր է: Կարո՞ղ ես կեսօրին մոտ գալ «Երեք Ցախավել»:

— Դեհ... Չգիտեմ, — անորոշ ասաց Հարրին, — Չո՞ն գուցե ուզենա, որ ամբողջ օրը միասին լինենք: Մենք դեռ չենք պայմանավորվել, թե ինչ ենք անելու:

— Կարող ես նրան հետդ բերել, եթե շատ ես ուզում, — լրջությամբ ասաց Հերմիոնան, — բայց կգաս, չէ՞:

— Դեհ, հա՛... Լա՛վ, կգամ, բայց ինչո՞ւ:

— Հիմա ժամանակ չունեմ ամեն ինչ բացատրելու համար, հիմա պետք է սրան արագ պատասխան գրեմ:

Եվ նա շտապեց դուրս գնալ Մեծ դահլիճից, մի ձեռքում բռնած նամակը և մյուս ձեռքում մի կարմրացրած հացիկ:

— Իսկ դու գալու՞ ես, — Հարրին հարցրեց Ունին, բայց նա ի պատասխան թթված տեսքով գլուխն օրորեց:

— Ես այսօր երկի ընդհանրապես Հոգսմիդ չգամ: Անջելինան ուզում է, որ ամբողջ օրը մարզվենք: Կարծես դրանից որևէ օգուտ կլինի: Մենք իմ երբեկ տեսած ամենավատ թիմն ենք: Մենակ տեսնես Սլովերին և Կիրկին, ուղղակի ծիծաղելի են, նույնիսկ ինձնից էլ վատն են, եթե միայն կարող ես նման բան պատկերացնել, — Ունը մի խոր հոգոց հանեց, — ուղղակի չեմ հասկանում, թե ինչու Անջելինան թույլ չի տալիս, որ դուրս գամ թիմից:

— Որովհետև դու շատ լավ ես խաղում, երբ տրամադրությունդ տեղն է, այս, թե ինչու, — ասաց Հարրին նյարդայնացած:

Նրա համար շատ դժվար էր իր մեջ կարեկցանք գտնել Ունի նվնվոցի կապակցությամբ, որովհետև ինքն ի՞նչ ասես որ չէր տա, միայն թե խաղար Հաֆլիկաֆի դեմ գալիք խաղում: Ունը կարծես նկատեց Հարրիի տոնը, որովհետև այլնես քվիդիչի մասին ոչինչ չասաց նախաձաշի ժամին, և

դրանից քիչ անց նրանց հրաժեշտի մեջ մի փոքր սառնություն կար: Ունը գնաց քվիդիչի մարզադաշտ, իսկ Հարրին, ապարդյուն փորձելով հարթեցնել մազերը թեյի գդալի թարս կողմի վրա իր արտացոլման մեջ, միայնակ գնաց շքամուտքի դահլիճ՝ այնտեղ Չոյին տեսնելու համար, ծայրահեղ մտահոգ և տագնապահար մտածելով, թե իրենք ինչի մասին են խոսելու:

Չոն նրան էր սպասում կաղնեփայտե դոներից քիչ հեռու կանգնած, շատ գեղեցիկ՝ իր երկար սև մազերը հարթ հավաքված հաստ հյուսքով: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես նրա ոտքերն անսպասելի մեծացած լինեին մարմնի համեմատ, մինչ մոտենում էր նրան: Հանկարծ նա սարսափահար հայտնաբերեց, որ ինքը ձեռքեր ունի, և ուղղակի քիչ էր մնում ամոթից գետինը մտներ, երբ պատկերացրեց, թե ինչ ծիծաղելի են դրանք ճոճվում, երբ ինքը քայլում է:

— Ողջու՞յն, — ասաց Չոն մի քիչ շնչասպառ:

— Ողջու՞յն, — ասաց Հարրին:

Նրանք մի պահ իրար նայեցին, հետո Հարրին ասաց.

— Դեհ, ինչ... Չգնա՞նք...

— Օ՛հ, հա՛, գնացի՞նք:

Նրանք միացան Ֆիլչի ստուգանցի համար հերթի կանգնած մյուս ուսանողներին, մերթընդմերթ աչքերով շփոթված հանդիպելով, և անպատճե ժպտալով, բայց միանգամայն լուր: Հարրին մեծ թեթևություն զգաց, երբ վերջապես դուրս եկան մաքուր օդի մեջ, որտեղ լուր քայլելը շատ ավելի հեշտ էր, քան շատ անհարմար սպասումի մեջ պարզապես լուր կանգնելը: Օրը շատ սառն էր ու թեթևակի քամոտ և մինչ անցնում էին քվիդիչի մարզադաշտի մոտով Հարրին աչքի պոչով տեսավ Ռոնին և Զինիին, ովքեր ցախավելներին նստած սլանում էին հանդիսատեսների հարթակների վրայով, և անտանելի ցավագին նախանձ զգաց, որ ինքն այդ պահին նրանց հետ չէր:

— Կարոտում ես, չէ՞... — հարցրեց Չոն:

Հարրին շրջվեց ու տեսավ, որ Չոն իրեն էր նայում:

— Հա՛, — հոգոցով պատասխանեց Հարրին, — կարոտում եմ:

— Հիշու՞մ ես, երբ առաջին անգամ մինյանց դեմ էինք խաղում, երրորդ դասարանում, — հարցրեց Չոն:

— Հա՛, — պատասխանեց Հարրին ժպտալով, — դու շատ լավ էիր խանգարում ինձ:

— Եվ Կուղը քեզ ասաց, որ ջենթմեն չլինես ու ինձ ցախավելից ցած գցես, եթե դրա կարիքը լինի, — ասաց Չոն ժպտալով հիշողությունների մեջ, — լսել եմ, որ նրան որպես մշտական խաղացող վերցրել են «Փորտոի Պարծանքը» թիմում, ձի՞շտ են ասում:

— Զէ, նրան ընդունել են «Փաղլմոր Յունայթիդ»: Տեսել եմ նրան անցած տարի Աշխարհի գավաթի խաղի ժամանակ:

— Օ՛հ, մենք էլ հանդիպեցինք այնտեղ, հիշու՞մ ես: Ճամբարի նույն հատվածում էինք, չէ՞:

Քվիդիչի Աշխարհի գավաթի թեման նրանց զբաղեցրեց ամրոցից մինչև դարպասներ ամբողջ զարիվայր ճանապարհին: Հարրին ուղակի չէր կարողանում հավատալ, թե որքան հեշտ էր Չոյի հետ խոսելը, ոչ ավելի դժվար, փաստորեն, քան Ոտնի և Հերմիոնայի հետ, և արդեն սկսել էր իրեն ավելի ինքնավստահ և ուրախ զգալ, երբ սկզբանցի աղջիկների մի մեծ երանակ, այդ թվում և Փանսի Փարքինսոնը, անցան նրանց կողքով:

— Օ՛յ, Փոթթերը և Չանգը... — ծղրտաց Փանսին, իրեն ուղեկցող ինքնահավան քրքջոցների երգչախմբի միջից. — Իրխը, Չա՞նգ, ես գիտեի, որ դու անձաշակի մեկն ես: Դիգորին առնվազն սիրուն տղա էր:

Աղջիկներն արագացրին քայլերը՝ չաչանակների պես քչիչալով և բարձրաձայն ցուցադրական քրքջալով, հատուկ չափազանցեցված բազմանշանակ հայացքներ գցելով Հարրիի և Չոյի վրա, և թողնելով նրանց անհարմար լռության մեջ: Հարրին այլևս ուրիշ ասելիք չուներ քվիդիչի մասին, և Չոն, թեթևակի շառագունած խորասուզված դիտում էր իր կոշիկները:

— Ու՞ր գնանք... — հարցրեց Հարրին, երբ մտան Հոգսմիդ: Հիմնական փողոցը լի էր ուսանողներով, ովքեր խումբ-խումբ աննպատակ վերուվար էին քայլում գյուղի միակ տեսարժան փողոցով և դիտում մի քանի փոքրիկ խանութների ցուցափեղկերը:

— Օ՛հ, չգիտե՞մ, ինձ համար միևնույն է, — ասաց Չոն, ուսերը թոթվելով: — Հըմ, գուցե գնանք տեսնենք ինչ կա խանութներում, կամ չգիտեմ...

Նրանք ուղղվեցին դեպի «Դերվիշ և Ախտարք» խանութը: Մի մեծ պաստառ էր փակցված խանութի ցուցափեղկին և մի քանի հոգսմիդցի

կանգնած դիտում էին այն: Բայց բոլորը մի կողմ քաշվեցին, երբ Հարրին ու Զոն մոտեցան խանութին և Հարրին կրկին հայտնվեց բանտից փախած տասը մահակերների ատելի դեմքերի առաջ: Պաստառ՝ Հրաշագործության նախարարության հրամանով, հազար գալեն էր խոստանում բոլոր այն վիուկներին և կախարդներին, ովքեր որևէ տեղեկություն կտային, որը կօգներ բռնել պատկերված փախստականներից որևէ մեկին:

— Ինչ ծիծաղելի է, չէ՞՝ — ասաց Զոն շատ ցածրաձայն, վարից վեր նայելով մահակերների պատկերներին, — իիշու՞մ ես, երբ այն Սիրիոս Բլեքն էր փախել, մի բանակ ազրայելներ էին լցվել Հոգսմիդ նրան փնտրելու համար: Իսկ իհմա տասը մահակերներ են փախել, իսկ որևէ տեղ ոչ մի ազրայել չի երևում:

— Հա՞՝ — ասաց Հարրին, հայացքը մի կերպ հեռացնելով Բելլատրիսա Լեստրեյնջի դեմքից, որպեսզի, ասես ստուգելու համար, վերուվար նայի Հիմնական փողոցով, — հա՛, իրոք տարօրինակ է:

Նա իրականում շատ ուրախ էր, որ մոտակայքում ոչ մի ազրայել չկար, բայց ինքն էլ առաջին անգամ մտածեց այդ մասին, իրոք նրանց բացակայությունը շատ կարևոր բան էր նշանավորում: Նրանք ոչ միայն թույլ էին տվել, որ մահակերները փախչեն, նրանք նույնիսկ չեն պատրաստվում որոնել նրանց: Կարծես նրանք իսկապես լրիվ դուրս էին եկել Նախարարության վերահսկողության տակից:

Տասը փախած մահակերները չարագույժ նրանց էին նայում բոլոր այն խանութերի պատուհաններից, որոնց կողքով անցնում էին: Ակսեց անձրևել, երբ անցնում էին գրչափետուրների «Սքրիվենշաֆտ» խանութի մոտով: Անձրևի սառը ծանր կաթիլները սկսեցին հարվածել Հարրիի դեմքին և ծոծրակին:

— Չե՞ս ուզենա սուրճ խմել, — անորոշ ասաց Զոն, երբ անձրևն սկսեց ավելի ուժեղանալ:

— Հա՛, լավ, — ասաց Հարրին՝ շուրջը նայելով, — ու՞ր գնանք:

— Օ՛հ, այստեղից քիչ վերև մի իրոք շատ լավ տեղ կա: Ոչ մի անգամ չե՞ս եղել մաղամ Փաղիֆուտի մոտ, — պայծառացած ասաց Զոն, նրան ձանապարհից դուրս ու վեր ուղղորդելով և առաջնորդելով դեպի մի փոքր թեյարանի դուռը, որը Հարրին երբեք նույնիսկ չէր էլ նկատել: Դա մի գողտրիկ, շատ խիտ կահավորված ու գոլորշիներով խտացած մթնոլորտով

տեղ էր, որտեղ կարծես ամեն ինչ զարդարված էր փողիկներով և գույնզգույն ժապավեններով: Տեղը Հարրիին տհաճորեն հիշեցրեց Ամբրիջի աշխատասենյակը:

- Ինչ հաճելի տեղ է, չէ՞ — ուրախ հարցրեց Չոն:
- Ըընմ... Հա՛, — ասաց Հարրին՝ ինքն իրեն ստիպելով սուտ ասել:
- Նայի՛ր, նրանք հարդարվել են Վալենտինի օրվա կապակցությամբ, — բացականչեց Չոն, մատնացույց անելով կես տասնյակ թևավոր ոսկե քերովքեներին, որոնք բարձր ձախրում էին բոլոր փոքրիկ կլոր սեղանների վրա և մերթընդմերթ Վարդագույն շաղաթղթիկներ ցանում սեղանների մոտ նստածների գլուխներին: — Աաա~խ...

Նրանք նստեցին միակ դեռ չզբաղեցրած սեղանի մոտ, որը գտնվում էր գոլորշուց քրտնած պատուհանի կողքին: Ոոջեր Ղեվիսը, Ոեյվենքոյի քվիդիչի Կապիտանը, նստած էր նրանցից կես մետր հեռավորության վրա մի շատ գեղեցիկ շիկահեր աղջկա հետ: Նրանք նստած էին շատ մոտիկ և միմյանց ձեռք բռնած: Այդ տեսարանից Հարրին իրեն միանգամից շատ անհարմար զգաց, հատկապես երբ շուրջը նայելով մյուս սեղանների մոտ նստածներին, նկատեց, որ բոլորը գույգեր էին և բոլորն իրար ձեռք բռնած: Գուցե Չոն սպասում էր, որ ինքն էլ պետք է նրա ձեռքը բռնի:

— Զեզ ի՞նչ բերեմ, սիրելինե՛րս, — հարցրեց մադամ Փադիֆուտը, կլորամարմին, շատ սիրալիր մի կին. որը հազիվ կարողացավ մի կերպ խցկվել նրանց ու Ոոջեր Ղեվիսի սեղանների միջև, որպեսզի փայլուն կեղևով մի մեծ մրգաբլիթ դնի Վաճառասեղանի վրա:

— Մեզ երկու սուրճ, խնդրում եմ, — պատվիրեց Չոն:

Մինչ նրանց սուրճը տեղ կհասներ, Ոոջեր Ղեվիսն ու նրա ընկերուիին սկսեցին համբուրվել իրենց սեղանին դրված շաքարամանի վրայով: Հարրին ուղղակի տեղ չէր գտնում իրեն, և այդ պահին նա միայն մեկ բան էր ուզում, որ այդ երկուսը դադարեն համբուրվել: Նա այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես Ղեվիսը մի չափորինակ էր հաստատում այդ պահին, որին ինքը նույնպես պետք է հետևեր, եթե միայն չէր ուզում իհարկե հուսախաք անել Չոյին, իսկ գործողությունների նման ընթացքի համար նա բոլորովին պատրաստ չէր: Նա զգաց, որ իր դեմքը շիկանում է և փորձեց գովանալ պատուհանից դուրս նայելով, բայց պատուհանի ապակին այնքան քրտնած էր, որ դուրսը բոլորովին չէր երևում: Նա հայացքը պատուհանից

բարձրացրեց առաստաղին, որպեսզի հնարավորինս հետաձգի այն պահը, եթք ինքը ստիպված է լինելու նայել Չոյին, կարծես անչափ հետաքրքրված էր առաստաղի ծեփով և միանգամից մի բուռ վարդագույն շաղաթղթիկներ ստացավ երեսին՝ իրենց սեղանի գլխին ճախրող փոքրիկ քերովբեկից:

Լռության մի քանի շատ ցավագին պահերից հետո Չոն հիշատակեց Ամբրիջին: «Հարրին՝ ասես փրկարար շրջանից, կախվեց այդ բազմաբովանդակ թեմայից և նրանք մի քանի ուրախ ու երջանիկ րոպեներ զբաղվեցին սրտանց ու չարախոս բամբասելով Ամբրիջի հասցեին, բայց այդ թեման արդեն այնքան բազմիցս և հիմնովին շահարկվել էր ԴԱԲ-ի հանդիպումների ժամանակ, որ շատ երկար չդիմացավ: Կրկին լռություն տիրեց: Հարրիի ականջը անասելի զգայուն էր դարձել կողքի սեղանից եկող պաշաչոցի ձայների նկատմամբ և փրկության որևէ հանգամանք փնտրելով՝ նա աչքերը շուրջը բոլորեց, ասելիքի որևէ նոր թեմա գտնելու հույսով:

— Ըըըմ, լսի՛ր, չէի՞ր ուզենա ճաշի ժամին գալ ինձ հետ «Երեք Ցախավել»: Ես այնտեղ պիտի հանդիպեմ Հերմիոնա Գրեյնջերի հետ:

Չոն հոնքերը վեր բարձրացրեց:

— Դու հանդիպելու ես Հերմիոնա Գրեյնջերի հետ... Այսօ՞ր...

— Հա՛: Դեհ, չգիտեմ ինչն է պատճառը, բայց նա ինձ խնդրեց, որ անպայման գնամ, ու ես մտածեցի, ինչու ոչ: Կզա՞ս ինձ հետ: Նա ասաց, որ եթե ուզենաս, դու էլ կարող ես գալ:

— Օ՛հ, դեհ... Նա շատ սիրալիր է:

Բայց Չոյի դեմքն այնպիսի արտահայտություն ընդունեց, որը բնավ չէր ասում, թե նրա կարծիքով դա սիրալիր էր: Ընդհակառակը, նրա ձայնը շատ սառը հնչեց, և հանկարծ նա մռայլվեց ու թթու արտահայտությամբ նայեց պատուհանից դուրս:

Եվս մի քանի րոպե անցավ բացարձակ լռության մեջ: Հարրին իր սուրճն այնքան արագ էր խմում, որ զբաղվելու համար շուտով նրան մի նոր բաժակ պետք կլիներ: Իսկ նրանց կողքին, Ոոցեր Դեվիսն ու նրա ընկերուիին ասես շրթունքներով ընդմիշտ սոսնձվել էին միմյանց:

Չոյի ձեռքը սեղանի վրա էր նրա սուրճի բաժակի կողքին, և Հարրին անհաղթահարելի ներքին մղում էր զգում, որն ուղղակի ճչում էր նրա գլխի մեջ, որ ինքը նույնպես ձեռքը մոտեցնի ու բռնի Չոյի ձեռքը: Դեհ արա՛, ձեռքը բռնի՛ր, ինչի՞ն ես սպասում, ասում էր այդ ներքին ձայնը, մինչ

խուճապի և հուզմունքի մի խառը շատրվան էր բարձրանում նրա կրծքով: Դեհ, ձեռքը բռնի՛ր... Աներևակայելի էր, թե որքան ավելի դժվար էր նրա համար ձեռքն առաջ պարզել ընդամենը տասներկու մատնաչափ ու դիաչել Չոյի ձեռքին, քան օդի մեջ բարձր կախված բռնել իր կողքով կայծակնային արագությամբ սլացող Բանքերը:

Բայց հենց այն պահին, երբ նա ձեռքն առաջ շարժեց, Չոն սեղանից հեռացրեց իր ձեռքը: Նա հիմա չափավոր հետաքրքրությամբ դիտում էր, թե ինչպես է Ոոչեր Ղեվիսը համբուրվում իր ընկերուին հետ:

— Գիտե՞ս, նա ինձ իրավիրել էր այսօր իր հետ դուրս գնալ, — ցածրածայն ասաց նա, — դեռ մի քանի շաբաթ առաջ... Ոոչերը... Բայց ես նրան մերժեցի:

Հարրին, որը ձեռքը զցել էր շաքարամանին, որպեսզի արդարացնի սեղանի վրա իր ձեռքի անակնկալ առաջամետ շարժումը, չէր կարող հասկանալ, թե ինչու էր նա պատմում իրեն այդ մասին: Եթե նա ուզում էր, որ հիմա ինքը նստած լիներ կողքի սեղանի մոտ՝ Ոոչեր Ղեվիսի հետ ինքնամոռաց համբուրվելիս, ապա ինչու՞ համաձայնեց իր հետ դուրս գալ:

Հարրին ոչինչ չասաց: Նրանց քերովբեն մի նոր բուռ վարդագույն շաղաթղիկներ ցանեց նրանց գլխին, որոնցից մի քանիսը վայրէջք կատարեցին Հարրիի սուրճի վերջին մի քանի արդեն սառած կաթիլների մեջ, որոնք նա հենց այդ պահին պատրաստվում էր խմել:

— Անցած տարի ես այստեղ եկել էի Սեդրիկի հետ, — ասաց Չոն:

Այն մեկ-երկու վայրկյանի ընթացքում, որոնք պահանջվեցին Հարրիին, որ նա հասկանա, թե Չոն ինչ ասաց, նրա ամբողջ ներսը միանգամից սառեց: Նա չէր կարողանում հավատալ, որ այդ պահին, երբ իրենք նստած էին շրջապատված ինքնամոռաց համբուրվող զույգերով և իրենց գլխավերենում ձախրող քերովբեներով, Չոն ուզում էր խոսել Սեդրիկի մասին:

Չոյի ձայնը անսպասելի բարձրահունչ ինչեց, երբ նա կրկին խոսեց:

— Ես վաղուց ուզում էի հարցնել քեզ... Սեդրիկը... նա... նա ինձ հիշե՞ց մեռնելուց առաջ:

Դա երևի աշխարհում ամենավերջին բանն էր, ինչի մասին Հարրին կուզենար երբեկ խոսել և առավել ևս Չոյի հետ:

— Հըմ... Ոչ... — շատ կամաց ասաց Հարրին, — Նա... Դրա համար... Նա դրա համար ժամանակ չունեցավ... Նա ժամանակ չունեցավ ոչինչ

ասելու համար... Դու... իսկ դու... Դու արձակուրդներին շա՞տ ես քվիդիչի խաղեր նայել: Դու Տոռնադոների երկրպագուն ես, չէ՞...

Նրա ձայնը կեղծ պայծառ և շինծու ուրախ հնչեց: Ի սարսափի իրեն, նա հանկարծ տեսավ, որ Չոյի աչքերը կրկին արցունքներով էին լցվում, ճիշտ ինչպես ԴԱԲ-ի իրենց վերջին հանդիպման ժամանակ Ծննդյան տոններից առաջ:

— Լսի՞ր, — հուսահատորեն ասաց նա այնպես առաջ թեքվելով, որպեսզի ուրիշ ոչ ոք իրենց չլսի, — արի՛ չխոսենք իհմա Սեդրիկի մասին: Արի՛ ուրիշ բանի մասին խոսենք:

Բայց դա ակնհայտորեն նույնպես միանգամայն սխալ ասելիք էր այդ պահին:

— Ես կարծում էի, — ասաց նա արցունքները ցպնելով սեղանի վրա, — Ես կարծում էի, որ դու... որ դու հասկանում ես... Ինձ անհրաժեշտ է խոսել այդ մասին... Քեզ նույնպես պետք է խոսել այդ մասին, անկասկած... Չէ՞ որ դու... Չէ՞ որ դու տեսել ես, թե դա ինչպես է կատարվել...

Ամեն ինչ սխալ էր, ինչպես մղջավանջի մեջ: Ոոջեր Ղեվիսի ընկերուիհին նույնիսկ ապասոսնձվեց, որպեսզի շրջվի ու նայի լացակումած Չոյին:

— Ես... ես խոսել եմ այդ մասին, — շշուկով ասաց Հարրին, — Ոոնի և Հերմիոնայի հետ, բայց...

— Օ՛հ, իհարկե, դու կխոսես Հերմիոնա Գրեյնջերի հետ, — գրեթե գոռալով կրվազան ասաց նա, արցունքներից փայլող երեսով: Այդ պահին մի քանի ուրիշ համբուրվող գույզեր նույնպես անջատվեցին համբուրից, որ նրանց նայեն, — բայց չես ուզում խոսել ինձ հետ: Գուցե... Գուցե ավելի լավ կլինի, եթե իհմա ուղղակի... ուղղակի վճարենք, և դու գնաս հանդիպելու Հերմիոնա Գրեյնջերի հետ, ինչն ակնհայտորեն այդքան շատ ես ուզում:

Հարրին ապշահար նայում էր նրան, լրիվ ապակողմնորոշված, մինչ նա մի փողիկավոր անձեռոցիկ վերցրեց ու սկսեց չորացնել արցունքներից թաց դեմքը:

— Չո՞... — հուսահատորեն ասաց նա, ամբողջ հոգով ցանկանալով, որ Ոոջերը նորից գրկի իր ընկերուիհուն և սկսի համբուրվել նրա հետ, որպեսզի զբաղվելու բան ունենա, ու անթարթ չալշի իր ու Չոյի վրա:

— Գնա՛, հեռացի՛ր... — ասաց Չոն շարունակելով լաց լինել արդեն անձեռոցիկի մեջ, — չգիտեմ, թե ընդհանրապես ինչու հրավիրեցիր ինձ

դուրս գալ քեզ հետ, եթե պատրաստվում էիր պայմանավորվել ինձնից հետո ուրիշ աղջկների հետ հանդիպելու մասին: Իսկ Հերմիոնայից հետո քանիսի՝ հետ ես հանդիպելու:

— Օհ ո՛չ... Դա այդպես չէ՛, — ասաց Հարրին ծիծաղելով, որովհետև վերջապես նրա սրտից այնպիսի մեծ բեռ ընկավ, երբ նա հասկացավ, թե որն էր նրա բարկության իսկական պատճառը, ինչը նա ընդամենը կես վայրկյան հետո միայն հասկացավ, որ նույնպես մեծ սխալ էր:

Չո՞ն խայթվածի պես ոտքի ցատկեց: Թեյարանի սրահում գտնվող բոլոր այցելու զույգերն ակնթարթորեն սակացին ու սկսեցին դիտել նրանց:

— Կտեսնվե՛նք, — տպավորիչ դրամատիզմով նետեց նա Հարրիին, և արցունքների միջից թեթևակի զկրտալով նետվեց դեպի ելքի դուռը, շեշտակի բացեց այն և ուղղակի դուրս վագեց արդեն հորդառատ անձրևի տակ:

— Չո՛, — նրա հետևից կանչեց Հարրին, բայց դուրս արդեն փակվել էր շատ բարեհունչ մեղեդային ծլնգոցով:

Թեյարանի սրահում կատարյալ լրություն տիրեց: Բոլորի աչքերը գամված էին Հարրիի վրա: Նա մի գալեռն զցեց սեղանին, զլխից թափ տվեց վարդագույն շաղաթղթիկները և Չոյի հետևից դուրս եկավ դոնից:

Դրսում հորդառատ անձրև էր գալիս, և Չոյն արդեն ոչ մի տեղ չէր երևում: Նա ուղղակի չէր հասկանում, թե ինչ կատարվեց, կես ժամ առաջ կարծես ամեն ինչ շատ լավ էր ընթանում:

— Կանայք... — բարկացած փնչացրեց նա, և ձեռքերը գրպանները խրած ու ամեն քայլի հետ ջրի մեծ ցայտեր բարձրացնելով քայլեց անձրևով հեղեղված փողոցով. — Ի վերջո, ինչո՞ւ էր ուզում խոսել Սեդրիկի մասին: Ինչո՞ւ է միշտ այնպիսի թեմա բարձրացնում, որից սկսում է ջուր ծորալ մարդ-ցնցուղի պես:

Նա դեպի աջ թեքվեց և սկսեց վագել, նույնիսկ ավելի շատ ջուր ցայտելով իր շուրջը, և մի քանի րոպեից արդեն հասել էր «Երեք ցախավել» պանդոկի մուտքին: Նա գիտեր, որ չափազանց շուտ է եկել Հերմիոնային այդտեղ հանդիպելու համար, բայց մտածեց, որ ամենայն հավանականությամբ մեկնումեկին կհանդիպի, ում հետ կարող է անցկացնել անսպասելի գոյացած ավելորդ ժամանակը: Նա աչքերից հետ տարավ թաց

մազերը և շուրջը նայեց: Հագրիդը միայնակ նստած էր մի անկյունում շատ մռայլ ու թթված տեսքով:

— Ողջու՞յն, Հա՛զիդ, — ասաց Հարրին, մարդաշատ սեղանների արանքով մի կերպ անցնելով և մի աթոռ գտնելով, որ նստի նրա կողքին:

Հագրիդը տեղից վեր ցատկեց և իր հասակի բարձրությունից վերից վար նայեց Հարրիին, կարծես հազիվ ճանաչելով նրան: Հարրին նկատեց, որ նա երկու թարմ կտրվածք ուներ դեմքին և մի քանի նոր կապուուկ:

— Օ՛հ, դու՞ ես, Հա՛րի, — ասաց Հագրիդը, — լավ ե՞ս...

— Հա՛, լավ եմ, — ստեց Հարրին, բայց ծեծված ու գրեթե սգավոր տեսքով Հագրիդի կողքին նա մի տեսակ խղճի խայթ զգաց, որևէ բանից բողոքելու համար. — Ըըմ... Դու՞ ոնց ես... իսկ դու լա՞վ ես:

— Ե՞ս, — կրկնեց Հագրիդը. — Օ՛հ, հա՛, ե՞ս... Ես հրաշալի եմ, Հա՛րի, ուղղակի հրաշալի:

Հագրիդը մի պահ նայեց իր ահրելի մեծ, թուշե, կափարիչով գարեջրի գավաթի խոր հատակին, որը մի մեծ դույլի չափ կլիներ, և ծանր հոգոց հանեց: Հարրին չգիտեր ինչ ասեր, ուստի ոչինչ չսասց: Նրանք մի պահ լուռ մնացին կողք-կողքի նստած: Հետո Հագրիդը կտրուկ ասաց.

— Ի՞նչ նման ենք իրար, չէ՞՝, Հա՛րի... Ես ու դու... Հա՛... Ոնց մի սանրի կտավ...

— Ըըմ... — մտազբաղ պատասխանեց Հարրին:

— Հա՛... Առաջ էլ եմ ասել: Եկուսս էլ, ոնց օտարական լինենք էս աշխարհում... — ասաց Հագրիդը, գլուխը խորիմաստ ձոճելով. — Երկուսս էլ որբ ենք... Հա՛, երկու որբ...

Նա մի մեծ կում խմեց իր ահրելի գավաթից:

— Մարդու համար շատ կարևոր է կարգին ընտանիք ունենալը, — շարունակեց նա, — Պապաս շատ լավ մարդ էր... Չո Մաման ու Պապան էլ շատ լավ, կարգին մարդիկ էին: Եթե միայն ապրեին, կյանքը լրիվ ուրիշ կլիներ քեզ համար, չէ՞...

— Հա, երկի ուրիշ կլիներ... — զգուշությամբ արձագանքեց Հարրին: Հագրիդը կարծես շատ տարօրինակ տրամադրության մեջ էր:

— Ընտանիք, — մռայլ ասաց Հագրիդը, — ինչ ուզում ես ասա, բայց արյունը կարևոր է...

Եվ նա մի կաթիլ արյուն մաքրեց հոնքի տակից՝ աչքի վրա հոսած դեռ թաց վերքից:

— Հա՛գրիդ, — ասաց Հարրին, այլևս չկարողանալով զապել իրեն, — այս բոլոր վերքերը քեզ որտեղի՞ց...

— Հը՞, — հարցրեց Հագրիդը, կարծես անակնկալի գալով. — Ի՞նչ վերքեր:

— Այ, այս բոլոր վերքերը, — ասաց Հարրին՝ մատնացուց անելով Հագրիդի դեմքը:

— Օ՛հ, սրա՛նք, հե՛ք... Նորմալ կապտուկներ ու քերծվածքներ են, Հա՛րի, — ցրողաբար ասաց Հագրիդը, — դեհ, գիտե՛ս, իմ գործի բերումով:

Նա մի շնչով դատարկեց իր հսկայական գարեջրի գավաթը, հետ դրեց սեղանին ու ոտքի կանգնեց:

— Դեհ, կտեսնվե՛նք, Հա՛րի: Լավ լինե՛ս:

Եվ նա ինքն իրեն՝ տխուր-տրտում ծանր բերի պես դուրս տարավ պանդոկից և անհետացավ հորդառատ անձրևի մեջ: Հարրին երկար նայեց նրա հետևից՝ ինքն իրեն աննկարագրելի թշվառ զգալով: Հագրիդը դժբախտ էր, և նա ինչ-որ բան էր թաքցնում, բայց կարծես վճռականորեն մտադիր էր ոչ մեկից օգնություն չընդունել: Ի՞նչ էր կատարվում: Բայց մինչև Հարրին կկարողանար մի արժանահավատ բացատրություն մտածել, նրա մտքի թելը կտրվեց իր անվան զրնգուն արտասանությունից.

— Հա՛րի... Հա՛րի, այս կո՛ղմը...

Հերմիոնան նրան ձեռքով իր մոտ էր կանչում սրահի հեռավոր ծայրից: Հարրին ոտքի կանգնեց և մարդաշատ պանդոկի միջով գնաց դեպի Հերմիոնայի սեղանը: Ճանապարհի կեսին սակայն հանկարծ հասկացավ, որ Հերմիոնան սեղանի մոտ մենակ չէր նստած: Նա նստած էր երկու ամենաանհավանական զրուցակիցների հետ, որոնց Հարրին երբեք կարող էր պատկերացնել անգամ՝ Հերմիոնայի հետ մի սեղանի մոտ մի բաժակ խմիչքով նստած զրուցելիս: Նրանցից մեկը Լունա Լավգուդն էր, իսկ մյուսը՝ ոչ այլ ոք քան «Մարգարե» օրաթերթի նախկին թղթակից լրագրող Ոհտա Սքիթերը, որը Հերմիոնայի համար աշխարհում ամենատհաճ մարդկանցից մեկն էր:

— Դու շուտ ես եկել, — ասաց Հերմիոնան՝ սեղանի մոտ տեղ անելով նրա համար, — ես կարծում էի, որ Չոյի հետ ես լինելու, չե՞ս սպասում, որ մի ժամից շուտ կգաս այստեղ:

— Չո՞... — անմիջապես արձագանքեց Ոհտան, տեղում նստած պտտվելով, որպեսզի ավելի լավ նայի Հարրիին. — Աղջի՞կ...

Նա ձեռքը զցեց իր կոկորդիլոսի կաշվից պայուսակին և մյուս ձեռքը կոխելով պայուսակի մեջ սկսեց առանց նայելու ինչ-որ բան որոնել այնտեղ:

— Իսկ դա քո գործը չի, եթե անգամ հարյուր աղջիկներ լինեին Հարրիի հետ, — շատ սառն ասաց Հերմիոնան Ոհտային: — Այնպես որ կարող ես հենց հիմա դա հետ դնել իր տեղը:

Ոհտան հրես-հրես իր պայուսակից պիտի հաներ իր չարաբաստիկ վառ կանաչ գույնի արագ-նոթագրող-գրչափետուրը և այնպիսի տեսք ստացավ, ասես հենց նոր մի կում բոբոխավարունգի թարախ կուլ տվեց, բայց պայուսակը չրիսկոցով փակեց:

— Մտքիդ ի՞նչ կա, ի՞նչ ծրագիր ունես հիմա, — հարցրեց Հարրին Հերմիոնային՝ նստելով սեղանի մոտ և հայացքը հերթով դարձնելով մե՛կ Ոհտային, մե՛կ Լունային, մե՛կ Հերմիոնային:

— Փոքրիկ Օրիորդ Կատարելությունը հենց նոր պատմում էր ինձ այդ մասին, քանի դեռ դու չեիր եկել, — ասաց Ոհտան ֆռթոցով մի կում խմելով իր բաժակից, — հուսով եմ, նրա հետ խոսելը ինձ նույնպես չի արգելվում, — նետեց նա Հերմիոնային:

— Իգուր հույս չունենա՞ս, դա նույնպես արգելվում է, — սառը ասաց Հերմիոնան:

Գործագրկությունը Ոհտային չէր սագում: Նրա մազերը, որ մի ժամանակ միշտ հարդարված էին բարդ խոպոաներով այժմ նոսր ու անխնամ բոլորում էին երեսը: Ալ կարմիր ներկը նրա երկու մատնաչափ երկարությամբ եղունգների վրա տեղ-տեղ թափված էր և մի քամի կեղծ թանկարժեք քարեր պակասում էին նրա թեավոր շրջանակներով ակնոցից: Նա մեկ անգամ էլ երկար կում արեց իր խմիչքից և սեղմած բերանի անկյունով ասաց դեպի Հարրիի կողմը.

— Գոնե սիրունիկ աղջի՞կ է, Հա՛րրի:

— Եվս մեկ խոսք Հարրիի սիրային կյանքի մասին, և մեր պայմանը իր ուժը կկորցնի, ես դա քեզ խոստանում եմ, — ասաց Հերմիոնան նյարդայնացած:

— Ի՞նչ պայման, — ասաց Ոհտան՝ ավի հակառակ կողմով սրբելով բերանը, — Դու ոչ մի պայմանի մասին դեռ չես խոսել, Օրիորդ Թիթեզիկ, դու ինձ միայն ասել ես որ գամ քեզ տեսնելու... Հա... «Մոտ օրերս», — ավելացրեց նա ցնցումով օդ ներշնչելով:

— Այո՛, այո՛, և մոտ օրերս դու ավելի շատ սարսափելի պատմություններ կգրես Հարրիի և իմ մասին, — անտարբերությամբ ասաց Հերմիոնան, — գնա՛, գտի՛ր մեկին, ում դա հետաքրքիր կլինի:

— Հա... Առանց իմ մասնակցության էլ այս տարի սարի չափ սարսափելի պատմություններ գրվեցին Հարրիի մասին, — ասաց Ոհտան, իր բաժակի վրայով կողքանց հայացք նետելով Հարրիի վրա և խռպոտ շշուկով ավելացրեց, — Ոնց ես քեզ զգում, Հա՛րի, այդ ամենից հետ... Դավաճանվա՞ծ... Վարկաբեկվա՞ծ... Չընկալվա՞ծ...

— Նա շատ բարկացած է, անշուշտ, — ասաց Հերմիոնան հստակ ու չոր ձայնով, — որովհետև նա ասել է Ճշմարտությունը Հրաշագործության նախարարությանը և Նախարարն ուղղակի չափազանց ապուշ է նրան հավատալու համար:

— Ուրեմն, դու ըստ Էության շարունակում ես պնդել, որ Նա-ում-անունը-չաետք-է-տրվի վերադարձել է... — ասաց Ոհտան՝ բաժակը ցած դնելով և խորաթափանց նայելով Հարրիին՝ ինքնաբերաբար ձեռքը մեկնելով դեպի կոկորդիլոսի կաշվից իր պայուսակը, — և համառորեն շարունակում ես կանգնել այն բոլոր անհեթեթությունների կողքին, որ Դամբլդորն է պատմում բոլորին՝ Գիտեք-թե-ում վերադառնալու մասին, ինչի միակ վկան ըստ Էության դու ինքդ ես եղել:

— Ես միակ վկան չեմ, — մռնչաց Հարրին, — այնտեղ նաև տասներեք մահակերներ կային: Ուզու՞մ ես հերթով տամ բոլորի անունները:

— Շա՛տ կուգենայի լսել, — արտաշնչեց Ոհտան, կրկին անհանգիստ տրորելով իր պայուսակը և այնպիսի զնայլված հայացքով նայելով Հարրիին, կարծես նա իր կյանքում երբեւ տեսած ամենագեղեցիկ բանն էր. — Պատկերացրու՛, հաստ մեծ տառերով գրված վերնագիրը. «ՓՈԹԹԵՐԸ ՄԵՂԱԴՐՈՒՄ Է...» և մի ենթավերնագիր. «Հարրի Փոթերը բացահայտում է

դեռ թաքնվող մահակերների անունները», իսկ դրանից հետո քո մի մեծ տպավորիչ լուսանկարի տակ. «Գիտեք-թե-ում հարձակումից փրկված, բազմաչափ դեռահասը, 15 տարեկան, վրդովմունքի բարձրագոյն հանրային ալիք բարձրացրեց երեկ՝ հմայագործական հասարակության պատկառելի ու հարգված մի շարք անդամների մեջադրելով մահակեր լինելու մեջ...»

Ոչ ոք չէր էլ նկատել, թե ինչպես էր արագ-նոթագրող-գրչափետուրը հայտնվել նրա ձեռքի մեջ և արդեն փետուրի ծայրը նրա բերանին հասնելու կես ճանապարհին էր, երբ հանկած զմայլված արտահայտությունը կորավ նրա դեմքից:

— Բայց անշուշտ, — արագ ասաց նա՝ ցած իջեցնելով իր գրչափետուրը և հայացքով դանակներ նետելով Հերմիոնայի վրա, — Փոքրիկ Օրիորդ Կատարելությունը չի ուզենա, որ նման մի պատմություն հասնի հասարակության աչքերին, չէ՞...

— Իրականում, — քաղցրաձայն ասաց Հերմիոնան, — դա հենց այն է, ինչ ուզում է Փոքրիկ Օրիորդ Կատարելությունը:

Ոիտան անթարթ պլշեց նրա վրա: Հարրին նույնպես: Լունան, սակայն, ասես ծանծրանալով, երազկոտ հայացքով քթի տակ երգում էր. «Ուիզլին մեր Արքան է...», իմիջիայլոց խառնելով իր խմիչքը երկար փայտիկի վրա հազցրած կոկտեյլի փոքրիկ սոխիկով:

— Դու ուզում ես, որ ես հոդված գրեմ այն մասին, թե նա ինչ է ասում Նրա-ում-անունը-չպետք-է-տրվի վերադառնալու մասի՞ն... — անակնկալից կտրված ձայնով հարցրեց Ոիտան անթարթ նայելով Հերմիոնային:

— Այո՛, հենց դա էլ ուզում եմ, — հաստատեց Հերմիոնան, — Իրական պատմությունը: Բոլոր փաստերը: Ճիշտ այնպես, ինչպես Հարրին հայտնել է բոլորիս: Նա քեզ համար նորից կպատմի բոլոր մանրամասները, նա քեզ կասի բոլոր դեռ չբացահայտված մահակերների անունները, ում տեսել է այնտեղ, նա քեզ կպատմի, թե Վոլդեմորթն ինչ տեսք ունի հիմա... Օ՛հ, հավաքի՛ր քեզ, հա՞... — արհամարհանքով նետեց նա Ոիտային, սեղանի վրա մի անձեռոցիկ հրելով Ոիտային կողմը, որովհետև Վոլդեմորթի անվան հնչողությունից Ոիտան այնպես էր ցնցվել, որ իր բաժակի պարունակության կեսը թափել էր իր վրա:

Ոիտան անձեռոցիկով չորացրեց իր խունացած անձրևանոցը, դեռ աչքը չկտրելով Հերմիոնայից, հետո առանց արտահայտության առարկեց.

— «Մարգարե»-ն դա չի տպագրի: Եթե դեռ չես նկատել, ասեմ իմասնաս, որ ոչ ոք չի հավատում նրա՝ «Երկուսը մեռած էին, մինի բերանումն էլ շունչ չկար» պատմությանը: Բոլորի կարծիքով նա ցնդած խելազարի մեկն է: Այ, եթե թույլ տաս, որ հոդվածը գրեմ այդ տեսանկյունից...

— Մեզ պետք չէ ևս մեկ պատմություն այն մասին, թե ինչպես է Հարրին կորցրել ուղեղի ծալքերը, — բարկացած ասաց Հերմիոնան: Մենք արդեն կուշտ ենք դրանից, շատ շնորհակալ եմ: Ես ուզում եմ, որ նա հնարավորություն ունենա բոլորին պատմել ճշմարտությունը:

— Ճշմարիտ պատմությունների համար շուկա չկա, — սառն ասաց Ոիտան:

— Ուզում ես ասել, որ «Մարգարեն» դա չի տպագրի, որովհետև ֆաջը թույլ չի տա նրանց, — նյարդայնացած ասաց Հերմիոնան:

Ոիտան երկար խեթ նայեց Հերմիոնային: Հետո առաջ թեքվելով սեղանի վրա դեպի նրա կողմը, շատ գործնական տոնով ասաց.

— Շատ լավ, ֆաջն իշխանություն ունի «Մարգարեի» վրա, բայց կրկին գալիս կանգնում ենք նույն փակ դրան առաջ: Նրանք ոչ մի դեպքում ոչ մի այնպիսի պատմություն չեն տպագրի, որտեղ Հարրին ներկայացված է դրական լույսի տակ: Ոչ ոք հիմա չի ուզում դրա մասին կարդալ: Հասարակությունը հիմա լրիվ ուրիշ բանի տրամադրություն ունի: Ազքաբանից կատարված վերջին զանգվածային փախուստը ցնցել է մարդկանց: Մարդիկ ուղղակի չեն ուզում հավատալ, որ Գիտեք-թե-ով վերադարձել է:

— Ուրեմն «Մարգարե» օրաթերթի գոյության իմաստը մարդկանց միայն այն բաների մասին պատմելն է, որոնք նրանք ուզում են լսել, հա՞... — Զգրոտ հարցրեց Հերմիոնան:

Ոիտան ուղիղ և ծիգ նստեց իր տեղում, հոնքերը վեր բարձրացրեց և մինչև վերջ խմեց իր հրավիսկին:

— «Մարգարե» օրաթերթի գոյության իմաստը տպաքանակ վաճառելու մեջ է, հիմարի կ, — սառն ասաց նա:

— Պապայիս կարծիքով դա ահավոր վատ լրագիր է, — հանկարծ խոսակցության մեջ մտավ Լունան: Հավաքված շրթունքներով պահելով իր

կոկտեյլի սոխիկը՝ նա անթարթ նայում էր Ռիտային իր հսկայական, արտահայտիչ, մի քիչ խելազար աչքերով, — նա հրատարակում է միայն այն կարևոր պատմությունները, որոնք նրա կարծիքով պետք են հանրությանը: Նա չի մտածում փող սարքելու մասին:

Ռիտան անբարյացակամ կասկածանքով նայեց Լունային:

— Ենթադրում եմ, որ հայրիկդ ինչ-որ փոքրիկ գյուղական հիմար թերթի խմբագիր է, — ասաց նա, — երևի գրում է մազլների-հետ-շիվելու-քսանինգ-ամենաապահով-ձևերի-մասին, կամ հայտարարություններ է տպագրում ինչ-որ հնոտիքի-փոխադրական-տոնավաճառի հաջորդ վայրերի և օրերի մասին:

— Ո՞չ, — ասաց Լունան, սոխիկը նորից դնելով դեղին շահոքրամով կոկտեյլի մեջ, — նա «Բարբաջախոսի» խմբագիրն է:

Ռիտան այնքան բարձր փնչացրեց, որ կողքի սեղանների մոտ նստած բոլոր մարդիկ շրջվեցին և տագնապահար նայեցին նրան:

— Աահ, իրոք. «...միայն այն կարևոր պատմությունները, որոնք նրա կարծիքով պետք են հանրությանը...», հա՞... — բորբոքված կրկնեց նա, — ես այդ աղբանոցի պարունակությամբ կարող էի պարարտացնել իմ ամբողջ այգին:

— Եվ ահա խնդրեմ՝ քեզ մի առիթ, որ բարձրացնես «Բարբաջախոսի» տպագրած նյութերի որակը, — բավարարված ասաց Հերմիոնան: — Լունան ասում է, որ իր հայրիկը շատ ուրախ կլինի հարցազրույց տպագրել Հարրիի հետ: Եվ ահա թե ով կտպագրի այդ նյութը:

Ռիտան մի պահ անթարթ նայեց նրանց երկուսին, հետո հանկարծ սկսեց անզուսպ հրհռալ:

— «Բարբաջախո՞ս»... — կրկնեց նա ծիծաղից խեղդվելով, — կարծում եք մարդիկ նրան լուրջ կընդունեն, եթե նա տպագրվի «Բարբաջախոսու՞մ»...

— Որոշ մարդիկ անշուշտ չեն ընդունի, — ասաց Հերմիոնան առանց արտահայտության, — բայց Ազքաբանից կատարված փախուստի մասին «Մարգարե» օրաթերթի տպագրած տարբերակը շատ անցքեր ունի իր մեջ: Կարծում եմ շատ շատերը ուրախ կլինեն կատարվածի մասին մեկ ուրիշ բացատրություն կարդալ, և եթե մի այլընտրանքային պատմություն լինի, նույնիսկ եթե այն տպագրված է... — այդ ասելիս նա մի կարծ կողքանց

հայացք նետեց Լունային, — դեհ... որևէ արտասովոր ամսագրում... կարծում եմ, որ մարդիկ ավելի քան մեծ հետաքրքրությամբ կկարդան դա:

Ոիտան մի պահ լուր մտածեց՝ գլուխը թեքած, մտածող հայացքով պարզապես շաղափելով Հերմիոնային:

— Շատ լավ, մի պահ ենթադրենք, որ ես դա կանեմ, — կտրուկ ասաց նա, — ի՞նչ վարձատրություն պիտի ստանամ արածս գործի համար:

— Չեմ կարծում, թե Պապաս որևէ մեկին վճարում է ամսագրի մեջ հոդված գրելու համար, — երազկոտ հայացքով ասաց Լունան, — Նրա հեղինակները գրում են, որովհետև նրանց համար պատիվ է ամսագրում տպագրվելը և անշուշտ որովհետև ուզում են իրենց անունը տեսնել թղթի վրա տպագրված:

Ոիտա Սքիթերն այնպիսի տեսք ընդունեց, ասես բերանի մեջ նորից խտացել էր բոբոխավարունգի թարախի համը և շրջվեց դեպի Հերմիոնան:

— Ուրեմն քո կարծիքով ես պետք է դա անվճար անե՞մ:

— Դեհ, այո՛, — հանգիստ ասաց Հերմիոնան, մի կում անելով իր խմիչքից, — այլապես, ինչպես ինքդ էլ շատ լավ գիտես, ես կտեղեկացնեմ իշխանություններին, որ դու չգրանցված Անհմագուս ես: Իհարկե, թերևս «Մարգարե» օրաթերթը քեզ շատ լավ կվճարի Ազքարանում իր անձնական թղթակիցը լինելու համար:

Ոիտան այնպիսի տեսք ընդունեց, ասես այդ պահին ուրիշ ոչինչ նրան այնքան մեծ հաճույք չէր պատճառի, որքան Հերմիոնայի կոկտեյլի բաժակի մեջ ցցված թղթե հովանոցը նրա քթանցքի մեջ մինչև վերջ խորթելը:

— Ուրեմն ստացվում է, որ ես ուրիշ ընտրություն չունեմ, հա՞... — ասաց Ոիտան թեթեակի դողացող ծայնով: Նա կրկին բացեց կոկորդիլոսի կաշվից իր պայուսակը, մի կտոր մագաղաթանման թուղթ հանեց և բարձրացրեց իր արագ-նոթագրող-գրչափետուրը:

— Պապաս շատ գոհ կլինի, — պայծառ ասաց Լունան

Մի մկան ջղաձգվեց Ոիտայի ծնոտի վրա:

— Շատ լավ... Հարրի՞... — ասաց Հերմիոնան՝ շրջվելով Հարրիի կողմը, — պատրա՞ստ ես ճշմարտությունը պատմել հանրությանը:

— Հա, պատրաստ եմ, — ասաց Հարրին՝ դիտելով, թե ինչպես էր Ոիտան հավասարակշռության բերում իր արագ-նոթագրող-գրչափետուրը իրենց միջև փուլած մագաղաթանման թղթի կտորի վրա:

— Դեհ, քեզ տեսնե՞նք, Ոի՞տա, — ասաց Հերմիոնան շատ բարյացակամ արտահայտությամբ՝ կոկտեյլ խառնելու թղթե հովանոցի ձողիկով մի հատիկ գիլաս որսալով իր բաժակի հատակից:

Գլուխ 26. Կանխատեսվածը և անկանխատեսելին

Լունան շատ անորոշ ասաց, որ ինքը չգիտի, թե Հարրիի հետ Ոխտայի գրած հարցազրույցը երբ կհայտնվի «Բարբաջախոսում», և որ նրա հայրիկը մը հրաշալի հոդված էր սպասում՝ վերջերս մի քանի տեղ նկատված քարկապ-պոզով-խրտլակների մասին և, անշուշտ, դա մի շատ կարևոր պատմություն է լինելու, ուստի Հարրին գուցե ստիպված լինի սպասել հաջորդ համարի թողարկմանը:

Հարրիի համար բնավ հեշտ փորձություն չէր Վոլդեմորթի վերադառնալու գիշերվա իրադարձությունների մասին նորից խոսելը: Ոխտան նրանից քամեց բոլոր ամենափոքր մանրութները, և Հարրին նրան պատմեց այն ամենը, ինչ հիշում էր՝ իմանալով, որ գուցե սա նրա միակ մեծ հնարավորությունն է աշխարհին ճշմարտությունը պատմելու համար: Նա շատ էր մտածում, թե մարդիկ ինչպես կարծագանքեն իր պատմությանը: Նա նաև ենթադրեց, որ, ամենայն հավանականությամբ, որոշ մարդկանց կարծիքով դա միայն կիաստատի, որ ինքը վերջնականապես ցնորվել է, և հատկապես այն պատճառով, որ նրա պատմությունը տպագրվելու էր մի այնպիսի բացարձակ բարբաջանքի հետ, ինչպես քարկապ-պոզով-խրտլակների մասին պատմությունները: Բայց Ազքաբանից Բելլատրիսա Լեստրեյնջի և նրա ընկեր մահակերների փախուստը Հարրիի մեջ որևէ բան անելու այնպիսի այրող ներքին ցանկություն էր բարձրացրել, որ նա պատրաստ էր ամեն ինչ անել, նույնիսկ հույս չունենալով, թե դա կաշխատեր:

— Ուղակի համբերությունս չի հերիքում, այնպես եմ ուզում տեսնել, թե Ամբրիջն ինչ արձագանք կտա քո հանրային դիմումին, — հիացմունքով ասաց Դինը Երկուշաբթի ընթրիքի ժամանակ: Շեյմոսը Դինի կողքին նստած զբաղված էր հավի մսով և ապուխտով մի մեծ կտոր կարկանդակ ուտելով, բայց Հարրին գիտեր, որ նա իրեն լսում էր:

— Դու շատ ճիշտ ես արել, Հա՛րրի, — ասաց Նեվիլը, որը նստած էր սեղանի մոտ նրանց դիմաց: Նա բավականին գունատ էր, բայց շարունակեց խոսել ցածր ձայնով, — Երևի քեզ համար շատ դժվար էր, այդ ամենի մասին կրկին պատմելը...

— Հա՛, — քթի տակ ասաց Հարրին, — բայց մարդիկ իվերջո պետք է իմանան, թե Վոլդեմորթն ինչի է ընդունակ, չէ՞:

— Ճիշտ ես, — զիսով իր ասածը հաստատելով ասաց Նեվիլը, — և նրա մահակերները նույնպես... Մարդիկ պետք է իմանան...

Նեվիլը նախադասությունը կիսատ թողեց և վերադարձավ խորոված կարտոֆիլին: Շեյմոսը վեր նայեց, բայց երբ հայացքով հանդիպեց Հարրիի հայացքին, նորից արագ հետ խորասուզվեց իր ափսեի վրա: Քիչ անց Դիմը, Շեյմոսը և Նեվիլը հեռացան սեղանից՝ ուղղվելով դեպի Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը և թողնելով Հարրիին ու Հերմիոնային սեղանի մոտ Ոոնին սպասելիս, որը դեռ չէր ընթրել, որովհետև քվիդիչի պարապմունքի էր:

Չո Չանգը մտավ Մեծ դահլիճ իր ընկերուիի Մարիետայի հետ: Հարրիի ստամոքսը մի տիած թռիչք կատարեց, բայց Չոն նույնիսկ չնայեց Գրիֆինդորի սեղանի կողմը, և նստեց մեջքով դեպի Հարրին:

— Օ՛հ, մոռացա քեզ հարցնել, — զվարթ ասաց Հերմիոնան, նայելով Ռեյվենքլոյի սեղանին, — ինչպե՞ս անցավ քո ժամադրությունը Չոյի հետ: Ինչո՞ւ այդքան շուտ եկար:

— Դեհ, հա... — ասաց Հարրին՝ իրեն մոտ քաշելով շաքարած ռևանդով փուլինգի թասը և երկրորդ բաժինը դնելով իր ափսեի վրա, — ահավոր էր, թե հարցնում ես:

Եվ նա պատմեց, թե ինչ կատարվեց մադամ Փադիֆուտի թեյարանում:

— ...իսկ հետո, — ավարտեց նա մի քանի րոպե անց՝ վերջացնելով իր փուլինգի վերջին գդալը, — նա ուղղակի վեր թռավ տեղից և ասաց. «Կտեսնվե՛նք, Հա՛րրի...» ու դուրս փախավ, — նա ցած դրեց իր գդալը և նայեց Հերմիոնային, — դու կարո՞ղ ես ինձ բացատրել, թե այդ ամենը ինչ էր նշանակում: Ես ի՞նչ սխալ բան էի արել...

Հերմիոնան նայեց թիկունքով դեպի իրեն նստած Չոյին և խոր հոգոց հանեց

— Օ՛հ, Հա՛րրի, — տխուր ասաց նա, — կներե՛ս, բայց դու քեզ մի քիչ անտակտ ես պահել:

— Ես, անտա՞կտ, — ասաց Հարրին բարկացած. — Մի րոպե դրանից առաջ մենք շատ լավ էինք, իսկ հաջորդ պահին նա ինձ ասում է, որ Ոոջեր Շեվիսը իրեն իրավիրել էր դուրս գալ իր հետ ինց այսօր, և թե ինչպես

անցած տարի ինքն ու Սեղրիկը միասին եկել էին այդ ապուշ թեյարանը... Ես ինքս ի՞նչ պետք է զգայի այդ ամենի կապակցությամբ:

— Դեհ, հասկանու՞մ ես, — համբերատարությամբ ասաց Հերմիոնան, ինչպես կասեր մեկը, երբ բացատրում էր գերզգացմունքային, դեռ չորեքթար երթևեկող մի մանկիկի, թե ինչու է մեկին գումարած մեկը հավասար երկուսի, — դու չպետք է ձեր ժամադրության կեսին նրան ասեիր, որ ուզում ես հանդիպել ինձ հետ:

— Բայց, բայց, — կմկմաց Հարրին, — բայց դու ինձ ասել էիր, որ ժամը տասներկուսին գամ ձեզ հետ հանդիպման, և որ նրան էլ հետս բերեմ: Բա էլ ուրիշ ոնց պիտի անեի դա՝ առանց նրան ասելու:

— Պետք է նրան ուրիշ կերպ ասած լինեիր, — ասաց Հերմիոնան, դեռ նույն խելագարացնող համբերատար տոնով, — դու պետք է նրան ասեիր, որ բոլորովին էլ չեր ուզում գալ ինձ հետ հանդիպման, և չգիտեիր, թե ոնց գլուխու ազատես ինձնից, բայց չկարողացար հրաժարվել, որովհետև ես քեզ ուղղակի ստիպեցի, որ խոստանաս, որ գալու ես «Երեք ցախավել», և որ դու իրականում ոչ մի ցանկություն չունես գնալու, և որ մեծագույն ուրախությամբ ամբողջ օրը կանցկացնես միայն նրա հետ, բայց ցավոք կարծում ես, որ պարտավոր ես գնալ ինձ հետ հանդիպման, և պետք է նրան ուղղակի աղաչեիր ու պաղատեիր, որ նա քեզ հետ գար, որովհետև այլապես դա քեզ համար ուղղակի անտանելի ծանր բան պիտի լիներ, և եթե նա քեզ հետ գար, ապա դա կօգներ քեզ, որ ինձնից հնարավորինս շուտ ազատվես և հետո միասին գնաք ուր ուզենաք, — բայց մի փոքր մտածելուց հետո Հերմիոնան ավելացրեց. — Թերևս շատ օգտակար կլիներ նաև, եթե իմիջիայլոց նրան ասեիր, որ քո կարծիքով ես շատ տգեղ եմ ու անհրապույր:

— Բայց ես չեմ կարծում, որ դու տգեղ ես, — ասաց Հարրին, լրիվ ապակողմնորոշված:

Հերմիոնան ծիծաղեց:

— Հա՛րի, գիտե՞ս, որ դու Ունից էլ վատն ես, այդ հարցերում: Բայց ո՞չ, դու նրանից վատը չես, — նա ծանր հոգոց հանեց, և այդ պահին Ունը կաղալով մտավ Դահլիճ, ոտքից գլուխ ցեխով ծածկված և դեմքին շատ մռայլ արտահայտությամբ, իսկ Հերմիոնան շարունակեց. — Հասկացի՛ր, դու ջղայնացրել ես Չոյին, երբ նրան ասել ես, որ հանդիպելու ես ինձ հետ, նա էլ

ուզեցել է այնպես անել, որ դու իրեն խանդես: Այդպես նա փորձել է հասկանալ, թե դու ինքո՞ որքան ես հավանում իրեն:

— Ուրեմն նա հենց դա էր անու՞մ... — ապշահար հարցող Հարրին, երբ Ունը փլվեց նրանց դիմացի նստարանին և իր առաջ քաշեց ձեռքի հեռավորության վրա գտնվող բոլոր ակսեները, — բայց, մի՞թե ավելի հեշտ չէր լինի, եթե ուղղակի հարցներ ինձ, թե ես ում եմ ավելի շատ հավանում՝ քեզ, թե իրեն:

— Աղջիկները նման հարցեր գրեթե երբեք չեն տալիս, — ասաց Հերմիոնան:

— Դեհ, ուրեմն շատ իզուր, — բարկացած ասաց Հարրին, — եթե հարցներ, ես նրան կասեի, որ ուշքս գնում է նրա համար, ու նա ինքը ստիպված չէր լինի ինքն իրեն կրկին լացացնել՝ հիշելով Սեդրիկի մահվան մասին:

— Ես չեմ ասում, թե նրա արածը ողջամիտ էր, — ասաց Հերմիոնան, այդ պահին Զինին էլ միացավ նրանց, ճիշտ Ունի պես ցեխոտ, և ճիշտ նրա չափ մռայլ, — ես ուղղակի փորձում էի քեզ օգնել, որ հասկանաս, թե նա իրեն ինչպես էր զգում այդ պահին:

— Դու պետք է գիրք գրես, — ասաց Ունը Հերմիոնային՝ շարունակելով կարտոֆիլ կտրատել իր ափսեի վրա, — կթարգմանես այն բոլոր ցնդած բաները, որ անում են աղջիկները, որպեսզի տղաները հասկանան, թե իրականում նրանց ուզածն ինչ է:

— Հա՛, — տաքացած շարունակեց Հարրին, նայելով Ույվենքլոյի սեղանին: Այդ պահին Չոն ոտքի էր կանգնել, և, նույնիսկ մի հայացք չգցելով նրա կողմը, դուրս գնաց Մեծ դահլիճից: Շատ վհատ զգալով իրեն, Հարրին շրջվեց ու նայեց Ունին և Զինին, — Դեհ, ո՞նց անցավ քվիդիչ պարապմունքը:

— Մղձավանջ էր, — ասաց Ունը թթված ձայնով:

— Օ՛ֆ, վերջացրու՛, հա՞... — ասաց Հերմիոնան՝ նայելով Զինին, — համոզված եմ, որ այդքան էլ...

— Հա՛, մղձավանջ էր, — նրա խոսքը կտրեց Զինին, — ահավոր էր... Անջելինան վերջում քիչ էր մնում լաց լիներ:

Ունը և Զինին ընթրիքից հետո գնացին ցնցուղ ընդունելու, Հարրին և Հերմիոնան վերադարձան Գրիֆինդորի շատ աղմկոտ ու մարդաշատ

ընդհանուր սենյակը և նստեցին իրենց տնային աշխատանքների սովորական կույտի առաջ: Հարրին արդեն կես ժամ պայքարում էր Աստղագիտության համար մի նոր աստղային քարտեզ ավարտելու վրա, երբ ֆրեդն ու Զորջը մտան ընդհանուր սենյակ:

— Ունը և Զինին այստեղ չե՞ն, — հարցրեց ֆրեդ՝ շուրջը նայելով և մի աթոռ մոտեցնելով իր համար, և երբ Հարրին գլուխն օրորեց, նա շարունակեց, — Լավ է: Մենք նայում էինք նրանց պարապմունքը: Նրանք չեն դիմանա: Առանց մեզ նրանց ուղղակի բմբլահան կանեն:

— Դեհ, լա՛վ, Զինին այնքան էլ վատ չի խաղում, — արդարամտորեն ասաց Զորջը, նստելով ֆրեդի կողքին, — ըստ էության, ես նույնիսկ չգիտեմ էլ, թե երբ և ոնց է սովորել այդքան լավ թռչել, եթե հիշենք, որ մենք նրան մեզ հետ սկի երբեք չենք էլ խաղացրել:

— Նա դեռ վեց տարեկանից ծեզնից զաղտնի օգտվել է ձեր այգում գտնվող ցախավելների խորդանոցից և թռչել է ձեր բոլորի ցախավելներով, երբ դուք չեք էլ իմացել, — ասաց Հերմիոնան հնադարյան ռուների գրքերի երերուն կույտի հետևից:

— Օ՛հ, — ասաց Զորջը, չափավոր տպավորված, — դե՛հ... դա արդեն ինչ-որ բան բացատրում է:

— Ունը դեռ ոչ մի գոլ չի թռնե՞լ, — հարցրեց Հերմիոնան, նայելով Հրաշագործական հիերոգլիֆների և լոգոգրամների կույտի վրայով:

— Դեհ, ինչ ասեմ, շատ լավ էլ թռնում է, եթե չի մտածում, որ որևէ մեկն այդ պահին նայում է իր վրա, — ասաց ֆրեդ, աչքերը ճակատի տակ ոլորելով, — ուրեմն մեզ ընդամենը պետք է գալիք շաբաթ օրը հանդիսատեսների բազմությանը խնդրել, որ ամեն անզամ, երբ Բրդուճը գնում է նրա ուղղությամբ բոլորը գլուխները շրջեն և ձևացնեն իբր շատ զբաղված են միմյանց հետ խոսելով:

Նա ոտքի կանգնեց ու ծայրահեղ նյարդայնացած քայլեց դեպի պատուհանը և դառնացած նայեց հանդավարներում տիրող մթության մեջ:

— Գիտե՞ք, քվիղիչը միակ բանն էր, ինչի համար դեռ արժեր մնալ այստեղ:

Հերմիոնան մի խեթ հայացք պարզեց նրան:

— Շուտով ձեր քննությունները կսկսվեն:

— Արդեն ասել եմ բոլորիդ, որ մենք թքած ունենք բոլոր ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ների վրա, — ասաց Ֆրեդը: Ակրատիկներն արդեն պատրաստ են շուկա մտնելու համար, մենք արդեն իմացել ենք ոնց ազատվենք այրվածքներից... Մի քանի կաթիլ մուռթլափի թուրմը հերիք է բոլոր հարցերը միանգամից լուծելու համար, լին է մեզ գլխի գցել:

Զորջը լիաթոք հորանցեց և հուսահատ անհանգստությամբ նայեց գիշերային ամպամած երկնքին:

— Չգիտեմ էլ, թե ուզու՞մ եմ արդյոք դիտել այս խաղը: Եթե Զաքարիա Սմիթը մեզ հաղթի, ես երկի ուղղակի չոփմանամ ու սպանեմ նրան:

— Աչքիս, վերջը դա է լինելու, — հաստատուն ասաց Ֆրեդը:

— Այ, հենց դա է քվիդիչի վատը, — ցրված ասաց Հերմիոնան՝ կրկին թեքվելով իր ռունական թարգմանությունների վրա, — այն շատ վատ փոխադարձ զգացմունքներ և անտեղի լարվածություն է ստեղծում միաբանությունների միջև:

Նա վեր նայեց՝ որոնելով Սփելմանի Վանկային բառարանի իր օրինակը, և միանգամից որսաց բոլոր երեքի՝ Ֆրեդի, Զորջի և Հարրիի հայացքները, ովքեր զգվանքի և անվստահության խառն արտահայտություններով լուռ նայում էին նրա վրա:

— Ի՞նչ... Կարո՞ղ է, սխալ եմ ասում, — անհամբեր կրվազանությամբ ասաց նա, — ի վերջո ընդամենը խաղ է... Բա խաղ չի՞...

— Հերմիոնա, — ասաց Հարրին՝ գլուխն օրորելով, — դու լավ ես հասկանում զգացմունքներից և... ուրիշ նման բաներից, բայց դու ուղղակի ոչինչ չես հասկանում քվիդիչից:

— Գուցեն չեմ հասկանում, — մռայլվելով ասաց նա և վերադարձավ իր թարգմանությանը, — բայց առնվազն իմ երջանկությունը կախված չի Ռոնի գոլ բռնելու կարողություններից:

Ու թեև Հարրին ավելի շուտ ցած կթռչեր Աստղագիտության աշտարակից, քան կընդուներ դա Հերմիոնայի առաջ, իրականում նա չէր խնայի իր ունեցած բոլոր գալերները, միայն թե կարողանար մինչև շաբաթ օրվա խաղը դիտելու պահն ընդհանրապես չմտածել քվիդիչի մասին:

Լավագույնս ինչ կարելի էր ասել խաղի մասին այն էր, որ այն շուտ վերջացավ: Գրիֆինդորի երկրպագուները ստիպված եղան դիմանալ անտանելի հոգևարքին ընդամենը քսաներկու րոպե: Դժվար էր ասել

անգամ, թե ինչն էր ամենավատը: Հարրին մտածում էր, որ խաղը կարծես ով-ավելի-վատ-բան-կանի մրցույթ էր Ռոնի անհեթեթորեն բաց թողած տասնչորսերորդ գոլի, Բրետից վրիպած բայց Անջելինայի բերանին Սլովիերի հասցրած մահակով հարվածի, և այն տեսարանի միջև, երբ Կիրկը բարձրահունչ ծղրտոցով ցած ընկավ ցախավելից այն պահին, երբ Զաքարիա Սմիթը, Բրդուճը ձեռքին բռնած, պարզապես սլացավ նրա կողքով: Հրաշք էր, որ Գրիֆինդորը խաղը տանուլ տվեց միայն տասը միավորի առավելությամբ: Զինին կարողացավ բռնել Բանբերը Հաֆըլփաֆի Որսորդ Սամերբիի քթի տակից, այնպես որ խաղն ավարտվեց երկու հարյուր քառասուն - երկու հարյուր երեսուն հաշվով, հօգուտ Հաֆըլփաֆի:

— Լավ բռնեցիր, — ասաց Հարրին Զինիին, երբ արդեն ընդհանուր սենյակում էին, որտեղ տիրող մթնոլորտը հիշեցնում էր մի հատկապես վիատեցնող հոգեհանգստի արարողություն:

— Բախտս բերեց, — ասաց նա՝ ուսերը թոթվելով, — այս Բանբերը սկի արագ էլ չէր թռչում և Սամերբին հարբուխ ուներ: Նա փոշտաց ու դրանից աչքերը փակեց հենց ամենասխալ պահին: Բայց... ինչնէ... հենց որ դու թիմ վերադառնաս...

— Զի՞նի, ինձ ցկյանս արգելված է խաղալ:

— Քեզ արգելված է խաղալ, քանի դեռ Ամբրիջը դպրոցում է, — ուղղեց նրան Զինին, — շատ մեծ տարբերություն կա դրանում: Ինչնէ, հենց որ դու վերադառնաս, ես կարծում եմ, կփորձեմ որպես Հետախույզ խաղալ: Անջելինան և Ալիսիան, երկուսն էլ հեռանալու են թիմից եկող տարի, իսկ ես գերադասում եմ գոլ խփել, քան Որսորդ լինել:

Հարրին հայացքով փնտրեց ու գտավ Ռոնին, որը կծկված նստած էր մի անկյունում՝ հայացքը զամած իր ծնկներին, մի շիշ մեղրագինի բռնած ձեռքի մեջ:

— Անջելինան, միևնույն է, չի թողնում, որ թիմից դուրս գա, — ասաց Զինին, ասես կարդալով Հարրիի մտքերը: — Ասում է, որ ինքը գիտի, որ լավ խաղացողի տաղանդը նրա արյան մեջ է:

Հարրին անչափ շնորհակալ էր Անջելինայից Ռոնի նկատմամբ նրա տածած հավատի համար, բայց միևնույն ժամանակ մտածեց, որ թերևս շատ ավելի մարդկային կլիներ թույլ տալ, որ Ռոնը հեռանա թիմից, քան կրկին դաշտից դուրս քայլի «Ուիզլին մեր Արքան է» որոտաձայն վանկարկման

տակ, ինչը հիմա նույնիսկ ավելի մեծ ոգևորությամբ էին անում սլիզերինցիները՝ դառնալով քվիդիչի գավաթի այս տարվա ամենահավանական հաղթողները:

Ֆրեդն ու Զորջը լուր մոտեցան Հարրիին:

— Սիրտս չտարավ նույնիսկ, որ գոնե մի անգամ հոգու հետ խաղամ, — ասաց Ֆրեդը՝ հեռվից նայելով Ռոնի ընկճված կերպարանքին, — բայց տե՛ս, թե ինչ թույն է ստացվում. Ռոնը այն պահին, երբ բաց թողեց տասնչորսերորդ գոլը:

Նա ձեռքերով մի շատ պատկերավոր խելագար շարժում արեց, ինչը շատ նման էր հետևի ոտքերի վրա կանգնած մի մեծ շան օդային շնալողի:

— ...Լա՛վ, կպահեմ, քեֆերի ժամանակ ժողովրդին ծիծաղացնելու համար:

Դրանից քիչ անց Ռոնը ոտքերը մի կերպ քարշ տալով գնաց փուլեց իր մահճակալին: Նրա զգացմունքները հարգելով, Հարրին մի քիչ ոտքը կախ զցեց ընդհանուր սենյակում, մինչև Ռոնի հետևից ննջարան բարձրանալը, որպեսզի ժամանակ տա Ռոնին, որ նա գոնե ձևացնի իբր քնած է, եթե չուզենա իր հետ շփվել: Եվ իրոք, երբ Հարրին ի վերջո մտավ ննջարան, Ռոնը չափազանց բարձր էր խօմփիացնում, միանգամայն արժանահավատ քնած լինելու համար:

Հարրին անկողին մտավ՝ մտածելով անցած խաղի մասին: Նա չէր էլ պատկերացրել, թե իր համար որքան անտանելի տառապանք էր լինելու խաղը կողքից դիտելը: Նա շատ տպավորված էր Զինիի խաղից, բայց գիտեր, որ եթե ինքը խաղար, ապա ավելի շուտ կբռներ Բանքերը: Մի պահ եղավ, երբ Բանքերը թռչկոտում էր Կիրկի սրունքի մոտ, եթե միայն Զինին չտատանվեր, նա թերևս կկարողնար անգամ հաղթանակ քերել Գրիֆինդորի համար:

Ամբողջը նստած էր Հարրիից և Հերմիոնայից մի քան շարք ցածր: Մեկ թե երկու անգամ նա շրջվեց իր տեղում՝ Հարրիի վրա գաղտագողի նայելու համար, իր լայն դոդոշային բերանը ծռած, ինչպես Հարրիին թվաց, գարշելի, չարախինդ ժախտի մեջ: Նույնիսկ այդ պատկերի հիշողությունից բարկությունը հրաշունչ ալիքով խեղդեց նրան, մինչ մթության մեջ անքուն պառկած էր անկողնում: Մի քանի րոպեից, սակայն, նա հիշեց, որ ինքը քնելուց առաջ պետք է կատարի միտքը բոլոր զգացմունքներից դատարկող

վարժությունը, ինչպես հանձնարարում էր Սնեյփը Պատնեշման բոլոր պարապմունքների վերջում:

Նա մեկ երկու րոպե փորձեց, բայց Սնեյփի մասին մտածելը, ի լրումն Ամբրիջի մասին հիշողությունների, միայն ուժեղացրին նրա մեջ մոլեգնող բարկության պոռթկումները և արդյունքում նա ինքն իրեն հանգստացնելու փոխարեն զբաղված էր համեմատելով, թե այդ երկուսից որ մեկին է ինքն ավելի շատ ատում: Կամաց-կամաց Ռոնի խօմփոնները մարեցին, և Հարրիի լսողությանը հասնում էր միայն նրա խոր, դանդաղ շնչառության ռիթմիկ ձայնը: Հարրին դեռ երկար պառկեց անքուն: Մարմինը հոգնած էր, բայց ուղեղին երկար ժամանակ էր պետք, որ անջատվի ու ընդարձանա:

Նա երազ տեսավ: Նեվիլը և պրոֆեսոր Սաֆիլը վալս էին պարում Յպահանջ սենյակում, մինչ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նրանց համար պարկապուկ էր նվազում: Նա մի քանի րոպե շատ երջանիկ զգացումով դիտում էր նրանց, հետո հանկարծ որոշեց գնալ ու փնտրել ԴԱԲ-ի մյուս անդամներին:

Բայց, երբ դուրս եկավ սենյակից, հայտնվեց ոչ թե Բարնաբաս Տկարամիտի մեջ գորելենի առաջ, այլ լրիվ ուրիշ մի անժանոթ վայրում... Մի ջահ էր բոցկլտում քարե պատին փակցված ջահակալի մեջ: Նա իր գլուխը դանդաղ դեպի ձախ շրջեց: Այնտեղ, անպատուհան մութ միջանցքի վերջում մի հասարակ սև դուռ էր երևում:

Նա սկսեց քայլել դեպի դուռը՝ հոգում ցնծացող հաղթական զգացումով: Նա մի շատ տարօրինակ նախազգացում ուներ, որ այս անգամ իր բախտը վերջապես բերելու է, և որ իրեն այս անգամ հաջողվելու է բացել այդ դուռը: Նրան արդեն ընդամենը մեկ քայլ էր մնացել դռանը հասնելու համար, և ուրախության պոռթկումով նա տեսավ, որ դռան աջ եզրից բաց երկնագույն լուսի շերտ էր երևում: Դուռը կիսաբաց էր: Նա ձեռքն առաջ մեկնեց, որպեսզի դուռը իրի ու լրիվ բացի և...

Ռոնը մի իսկական բարձր խօմփոց արձակեց, և Հարրին կտրուկ արթնացավ՝ աջ ձեռքն իր առջև պարզած ննջարանի մթության մեջ, ձգտելով բացել մի դուռ, որը նրանից հարյուրավոր մղոններ հեռու էր գտնվում: Նա թույլ տվեց, որ իր ձեռքը ցած ընկնի հիասթափության և մեղքի խառը զգացումով: Նա գիտեր, որ ինքը չպետք է տեսած լիներ այդ դուռը, բայց մենույն ժամանակ այնքան սուր հետաքրքրության զգացում էր պաշարել

նրան, դռան հետևում եղածի հանդեպ, որ նա չէր կարող նեղսրտած չբարկանալ Ոոնի վրա: Եթե միայն մի րոպե ուշ խռմփացներ...

Չ 8

Երկուշաբթի առավոտյան նրանք նախաձաշի համար մտան Մեծ դահլիճ ձիշտ այն պահին, երբ ժամանեց բվերի առավոտյան փոստը: Հերմիոնան միակը չէր, որ անհամբերությամբ սպասում էր «Մարգարե» օրաթերթի իր համարին: Գրեթե բոլորն անհամբեր էին՝ փախած մահակերների մասին նոր լուրեր ստանալու համար, ովքեր, չնայած բազմաթիվ ականատեսների արած ահազանգերի, դեռ չէին բռնվել: Հերմիոնան լրագիրը բերող բվին մի նաթ տվեց և շտապեց բացել այն, մինչ Հարրին իր համար նարնջի հյութ էր լցնում: Քանի որ այդ ամբողջ տարի նա ընդամենը մեն մի հատիկ երկտող էր ստացել փոստով, ուստի երբ մի բու թրմփոցով վայրէջք կատարեց նրա առաջ, նա միանգամայն համոզված էր, որ բուն պարզապես սխալվել էր:

— Ու՞մ ես փնտրում... — հարցրեց նա բվին՝ առանց շտապողականության իր նարնջի հյութը հեռացնելով թռչնի կտուցի տակից, և առաջ թեքվեց, որպեսզի տեսնի նամակի հասցեատիրոջ անունը և հասցեն:

Չ 9

Հարրի Փոթթեր, Մեծ դահլիճ, Հոգվարթս դպրոց:

Ը Ծ

Խոժոռվելով նա ծեռքն առաջ մեկնեց, որպեսզի ծրարը վերցնի բվից, բայց մինչև կիասնցեր վերցնել այն, երեք, չորս, իինգ և ավելի բվեր վերից վար սավառնեցին փետրավոր թռթռոցով և ուղղակի սկսեցին մրցել սեղանի վրա ազատ տեղ գտնելու համար՝ տոտիկները դնելով կարագի մեջ, և շրջելով աղամանը, ձգտելով մյուսներից վայրկյան առաջ Հարրիին հանձնել իրենց բերած նամակները:

— Ի՞նչ է կատարվում, — ապշահար հարցրեց Ոոնը, մինչ Գրիֆինդորի ամբողջ սեղանը առաջ էր թեքվել բվերի հասցեատիրոջը տեսնելու համար, իսկ այդ ընթացքում ևս յոթ բվեր վայրէջք կատարեցին առանց այն էլ արդեն

բվաշատ սեղանին, վայելով-բայելով և իսկական փետրավոր փոթորիկ բարձրացնելով սեղանի վրա:

— Հա՛րի... — շնչասպառ ասաց Հերմիոնան, ձեռքերը սուզելով փետրավոր զանգվածի մեջ և մի պոզավոր բվիկ հանելով ընդհանուր խմբից, որի տոտիկին կապված մի երկար, գլանաձև փաթեթ կար, — Ես գիտեմ թե այս փետրավոր փոթորիկն ինչ է նշանակում: Այս մեկը բաց արա սկզբում:

Հարրին պատռեց փաթեթի դաշնագույն թուղթը: Փաթեթից դուրս ընկավ մի շատ ամուր ոլորված պարբերական՝ «Բարբաջախոս» ամսագրի մարտ ամսվա համարը: Նա հարթեցրեց ամսագրի ոլորթը, և միանգամից հայտնվեց կազմի վրայից իրեն ժպտացող սեփական պատկերի առաջ: Պատկերի վրա խոշոր կարմիր տառերով գրված էին հետևյալ բառերը.

¤ ¤

ՎԵՐԶԱՊԵՍ ՆԱ ՊԱՏՄԵՑ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ.

ՆԱ-ՌԻՍ-ԱՆՈՒՆԸ-ՉՊԵՏՔ-Է-ԱՍՎԻ...

ԵՎ ԱՅՆ ԳԻՇԵՐԸ, ԵՐԲ ՏԵՍԱ ՆՐԱ ՎԵՐԱԿԱՐՁԸ

¤ ¤

— Լավ է ինչում, չէ՞՝, — ասաց Լունան, որն անձայն մոտեցել էր Գրիֆինդորի սեղանին և աննկատ տեղավորվել նստարանին Ֆրեդի ու Ունի միջև: — Երեկ է թողարկվել, ես Պապային խնդրեցի, որ քեզ մի անվճար օրինակ ուղարկի: Ենթադրում եմ, որ այս բոլորը, — նա ձեռքով ցույց տվեց սեղանի վրա Հարրիի առաջ դեռ խօնված բվերին, — նամակներ են ընթերցողներից:

— Ես էլ եմ նույն բանը կարծում, — հետաքրքրված ասաց Հերմիոնան,
— Հա՛րի, չե՞ս առարկի, եթե կարդանք...

— Խնդրե՞մ, կարդացե՞ք, — փոքր-ինչ շփոթված ասաց Հարրին:

Ունը և Հերմիոնան միասին սկսեցին պատռել ծրարները:

— Այս մարդու կարծիքով, դու լրիվ ցնդել ես, — ասաց Ունը՝ վերից վար նայելով նամակին, — Հըմ, ինչնէ...

— Այս կինը քեզ խորհուրդ է տալիս անմիջապես փորձել Սուլբ Մունգոսի շոկային հմայաբուժումը, — ասաց Հերմիոնան, շատ հիասթաված տեսքով և անմիջապես ձմրթեց նամակը:

— Լսե՛ք, այս մեկն այնքան էլ վատը չի, — դանդաղ ասաց Հարրին, աչքերով անցնելով մի երկար նամակի վրայով, որը գրել էր Փեյզլիից մի վիուկ, — հե՛յ, նա գրում է, որ հավատում է ինձ:

— Այս մեկը երկմտանքի մեջ է, — ասաց Ֆրեդը, որը մեծ եռանդով միացել էր նամակների բացման թիմային գործին, — ասում է, որ իր կարծիքով դու գժի նման չես, բայց ինքն ուղղակի չի ուզում հավատալ, որ Գիտեք-թե-ով վերադարձել է, և հիմա չգիտի ինչ մտածի: Փու՛հ, ուղղակի բարբաջանք է:

— Ահա... ահա ևս մեկը, ում դու համոզել ես, Հա՛րրի, — հուզված ասաց Հերմիոնան, — լսե՛ք, ինչ է գրում. «Կարդալով պատմության քո վարկածը, ես եկել եմ եզրակացության, որ «Մարգարե» օրաթերթը շատ անարդարացի է եղել քո նկատմամբ: Ինչքան էլ որ չեմ ուզում հավատալ, թե Նա-ումանունը-չպետք-է-ասվի վերադարձել է, ստիպված եմ նաև ընդունել, որ դու ճիշտ ես ասում»: Օ՛հ, ուղղակի հրաշալի է:

— Այս մեկն էլ է մտածում, որ դու քամուն ես հաչում, — ասաց Ունը, ձմրթաց նամակը ուսի վրայով գետնին զցելով, — բայց ա՛յ, այս մեկն ասում է, որ դու նրան ստիպել ես միտքը փոխել, և հիմա նա մտածում է, որ դու հերոս ես... Օ՛յ, իր լուսանկարն է դրել ծրարի մեջ... Վա՛ու...

— Ի՞նչ է կատարվում այստեղ, — ասաց մի կեղծ քաղցրահունչ աղջկական ձայն:

Հարրին վեր նայեց՝ ձեռքերը գբաղված մի մեծ խուրճ ծրարներով: Պրոֆեսոր Ամբրիջը կանգնած էր Ֆրեդի և Լունայի հետևում, իր բլսական դոդոշի աչքերը պտտելով սեղանի շուրջը Հարրիի առաջ բվերի և ծրարների ստեղծած խաւճաշփոթի վրայով: Ամբրիջի հետևում Հարրին տեսավ իրեն հետաքրքրված դիտող բազմաթիվ ուսանողների:

— Ինչու՞ եք ստացել այս բոլոր նամակները, պարոն Փո՛թթեր, — դանդաղ հարցրեց նա:

— Ի՞նչ, հիմա նամակ ստանալն էլ հանցագործությու՞ն է, — բարձրաձայն արտահայտվեց Ֆրեդը:

— Զգուշացե՞ք, պարոն Ուի՞զլի, այլապես Հմայապատիժ կվաստակեք,
— ասաց Ամբրիջը, — դեհ, լսում եմ ձեզ, պարոն Փո՛թթեր...

Հարրին մի պահ տատանվեց, բայց մտածեց, որ, այսպես թե այնպես,
երկար չի կարողանա գաղտնի պահել իր արածը, անկասկած, միայն
ժամանակի հարց էր, թե «Բարբաջախոսի» մի օրինակ երբ կընկնի Ամբրիջի
ձեռքը:

— Մարդիկ ինձ գրել են, որովհետև ես հարցազրույց եմ տվել, — ասաց
Հարրին, — այն ամենի մասին, ինչ կատարվեց անցած տարի հունիս ամսին:

Այդ ասելիս, ինքն էլ չգիտեր, թե ինչու նա նայեց ուսուցիչների սեղանին:
Հարրին տարօրինակ զգացում ունեցավ, որ Դամբլդորը մի վայրկյան առաջ
դիտում էր իրեն, բայց այն պահին, երբ ինքը նայեց Տնօրենին, նա կարծես
խորասուզված էր պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի հետ զրույցի մեջ:

— Հարցազրույց, — կրկնեց Ամբրիջը, ավելի քան երբեմն բարակ և
ծղրտան ձայնով, — ի՞նչ եք ուզում ասել:

— Ուզում եմ ասել, որ մի լրագրող ինձ հարցեր է տվել և ես
պատասխանել եմ նրա հարցերին, — ասաց Հարրին, — ահա այստեղ...

Եվ նա «Բարբաջախոսի» օրինակը ուղղակի նետեց նրան: Ամբրիջը
բռնեց ամսագիրը և հայացքը գամեց կազմի վրա: Նրա գունատ, խմորագույն
դեմքը վայրկենապես դարձավ այլանդակ պտավոր սալորագույն:

— Ե՞րբ եք արել սա, — հարցրեց նա թեթևակի դողացող ձայնով:

— Անցած հանգստյան օրերին Հոգսմիդում, — պատասխանեց Հարրին:

Նա վարից վեր նայեց Հարրիին ուղղակի բարկությունից տեսանելի
շիկանալով և դողացնելով իր հաստիկ կարճ մատներով ձանկած
ամսագիրը:

— Այսուհետ ձեզ չի թույլատրվում այցելել Հոգսմիդ, պարոն Փո՛թթեր, —
ֆշացրեց նա. — Ինչպե՞ս եք համարձակվել... Ինչպե՞ս կարող էիք... — նա
աղմուկով խոր ներշնչեց, — Ես քանից փորձեցի սովորեցնել ձեզ, որ այլև
սուտ չաեք: Այդ ուղերձը, ակնհայտորեն դեռ չի ներծծվել ձեր ուղեղի մեջ:
Հիսուն միավոր եմ հանում Գրիֆինդորից, և դուք կստանաք ևս մեկ շաբաթ
հմայապատիժ:

Նա արագաքայլ հեռացավ՝ կրծքին սեղմած տանելով «Բարբաջախոսի»
օրինակը՝ բազմաթիվ ուսանողների հետաքրքրված աչքերի կիզակետում:

Մինչև կեսօր հսկայական պաստառներ հայտնվեցին ամենուրեք ամբողջ դպրոցում, և ոչ միայն միաբանությունների հայտարարությունների տախտակների վրա այլ նաև միջանցքներում և դասարաններում:

Զ Զ

ՀՈԳՎԱՌԹՍԻ ԲԱՐՁՐԱԳՈՒՅՆ ԻՆԿՎԻԶԻՏՈՐԻ ՀՐԱՄԱՆՈՎ

Բոլոր այն ուսանողները, ում մոտ կհայտնաբերվի

«Բարբաջախոսի» օրինակ կիեռացվեն դպրոցից:

Վերոհիշյալ հրամանի հիմք.

Կրթական հրահանգ թիվ քսանյոթ:

Ստորագրություն. Դոլորես Զեյն Ամբողջ,

Հոգվարթսի Բարձրագույն ինկվիզիտոր

Ց Ց

Անհասկանալի պատճառով ամեն անգամ այդ հրամաններից որևէ մեկի մոտով անցնելիս Հերմիոնան ուղղակի սկսում էր շողալ բավարարված ժախտով:

— Ի՞նչն է քեզ այդքան ուրախացնում, — զարմացած հարցրեց Հարրին:

— Օ՛հ, Հա՛րի, մի թե չես հասկանում, — արտաշնչեց Հերմիոնան, — միակ բանը ինչ նա կարող էր անել, որպեսզի դպրոցի յուրաքանչյուր ուսանող անպայման կարդա քո հարցագրույցը, դա այն արգելելն էր:

Եվ կարծես Հերմիոնան միանգամայն ճիշտ էր: Մինչև օրվա վերջը, թեև Հարրին որևէ տեղ դպրոցում չէր տեսել նույնիսկ «Բարբաջախոսի» շվաքը, ամբողջ դպրոցն ասես անգիր արած միմյանց ցիտում էր նրա հարցագրույցը: Հարրին լսում էր նրանց դասարանների դրների մոտ խմբված փափսալիս, ճաշի ժամանակ և անգամ լսարանների վերջին նստարաններին նստած քննարկելիս, իսկ Հերմիոնան մեծագույն բավարարությամբ նրան տեղեկացրեց, որ բուռն քննարկումը չէր դադարում անգամ աղջկների գուգարանում հարևան խցիկների միջև, երբ նա Անտիկ ռուների դասից առաջ մեկ րոպեով մտել էր գուգարան:

— Հետո նրանք նկատեցին ինձ, և, բնականաբար, քանի որ նրանք շատ լավ գիտեն, որ ես գիտեմ քեզ, ու չես պատկերացնի, ուղղակի շրջապատեցին ու ռմբակոծեցին հարցերով, — աչքերը փայլեցնելով պատմում էր Հերմիոնան, — և Հա՛րի, գիտե՞ս, ես կարծում եմ, որ նրանք հավատում են քեզ, ես իրականում համոզված եմ, որ դու վերջապես համոզել ես գրեթե բոլորին:

Մինչ այդ, պրոֆեսոր Ամբրիջը որսի էր ելել ամբողջ դպրոցում. առանց քաշվելու միջանցքներում կանգնեցնում էր պատահական ուսանողների և պահանջում, որ բացեն պայուսակներն ու ցույց տան իրենց գրպանների պարունակությունը: Հարրին գիտեր, որ Ամբրիջը փնտրում էր «Բարբաջախոսի» օրինակներ, բայց ուսանողները նրանից մի քանի քայլ առաջ էին մտածում: Նրանք հմայել էին այն էջերը, որոնց վրա վերատպված էր Հարրիի հարցազրույցը, որպեսզի դրանք արտաքինից նման լինեն դասագրքերից վերցված սովորական քաղվածքների, եթե հանկարծ տիրոջից բացի ուրիշ մեկը փորձի դրանք կարդալ, կամ որպեսզի դրանք սպիտակ դատարկ թերթերի տեսք ունենան, քանի դեռ տերը չի որոշել նորից կարդալ: Շուտով, սակայն, կարելի էր ամենայն վստահությամբ ասել, որ դպրոցում մարդ չէր մնացել, որ Հարրիի հարցազրույցը կարդացած չլիներ:

Ուսուցիչներին անշուշտ արգելվում էր հիշատակել հարցազրույցի մասին՝ թիվ քսանվեց կրթական հրահանգով, բայց նրանք միևնույն է, ինչ-որ կերպ կարողանում էին արտահայտել իրենց վերաբերմունքը այդ կապակցությամբ: Պրոֆեսոր Սաժիլը Գրիֆինդորին քսան միավոր տվեց, երբ Հարրին ընդամենը փոխանցեց նրան ջրով ցնցուղը, պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը սիրալիր ժպտալով մի տուփ ծվծվացող շաքարե մկնիկներ մեկնեց նրան Հնայախոսքերի դասի վերջում, և դավադրորեն ասելով «Շը՝ 222», շտապեց հեռանալ, իսկ պրոֆեսոր Թրելոնին Բախտագուշակության դասի ժամանակ բռնկվեց հիստերիկ հեկեկոցներով և հայտարարեց ապշահար դասարանին ու շատ անբարյացակամ Ամբրիջին, որ իր վեհջին կանխատեսումով՝ Հարրիին վաղաժամ մահվան վտանգ բոլորովին չի սպառնում, և որ նա կապրի երկար ու բարեհաջող կհասնի խոր ծերության, կդառնա Հրաշագործության Նախարար և տասներկու երեխա կունենա:

Բայց Հարրին ուղակի երջանկացավ Չոյի վերաբերմունքից: Չոն նրան մոտեցավ միջանցքում մինչ նա շտապում էր Կերպավոխության դասին: Մինչև իսկ նա կհսացներ հասկանալ, թե ինչ կատարվեց, նրա ձեռքն իր ձեռքի մեջ էր և նա շնչում էր իր ականջի մեջ՝ ասելով.

— Ես ինձ շատ, շատ անհարմար եմ զգում, ների՞ր ինձ: Այդ հարցազրույցը անչափ խիզախ արարք էր: Ես կարդացի ու լաց եղա:

Հարրին անշուշտ ուրախ չէր, որ Չոն կրկին արցունք էր թափել իր հարցազրույցի վրա, բայց նա շատ ուրախ էր, որ իրենք կրկին խոսում էին, կարծես ոչինչ էլ չէր եղել, և ուղակի զմայլվեց, երբ նա մի քաղցր պաչիկ թողեց նրա այտին ու շտապեց հեռանալ: Անհավատալի էր, բայց նոր էր հասել Կերպավոխության լսարանին, երբ ճիշտ նույնքան լավ մի ուրիշ բան էլ կատարվեց: Շեյմոսը ուսանողների շարքից դուրս եկավ նրան ընդառաջ:

— Ես ուզում եմ քեզ ասել, — արագ ասաց նա՝ հայացքը գամած Հարրիի ձախ ծնկի վրա, — որ ես քեզ հավատում եմ: Եվ ես այդ ամսագրի մի օրինակ ուղարկել եմ մայրիկիս:

Եթե Հարրիի երջանկությունը կատարյալ դարձնելու համար ևս մի բան էր պակասում, ապա դա Մալֆոյի, Քրեբի ու Գոյլի արձագանքն էր: Նա տեսավ նրանց՝ գլուխ-գլխի խմբված, կանգնած գրադարանում, այդ նույն օրը, ավելի ուշ, կեսօրից հետո: Նրանք կանգնած էին մի շատ նիհար տղայի հետ, որի անունը, ինչպես Հերմիոնան շշնջաց նրա ականջին, թեոդոր Նոթ էր: Նրանք բոլորը շրջվեցին ու նայեցին Հարրիին մինչ նա գրապահարանների մեջ մի գիրք էր փնտրում՝ Մասնակի անհետացման հմայանքի մասին: Գոյլը սպառնալից ձրթացրեց բոունցքների մեջ սեղմած մատները, և Մալֆոյն ակնհայտորեն մի շատ չարախինդ բան փսփսաց Քրեբի ականջին: Հարրին շատ լավ գիտեր, թե ինչու էին նրանք իրենց այդպես պահում: Նա իր հարցազրույցի ժամանակ նշած մահակերների թվում տվել էր նրանց բոլորի հայրերի անունները:

— Իսկ ամենից պայծառն այն է, — ժպիտի մեջ շողալով շշնջաց Հերմիոնան, երբ դուրս էին գալիս գրադարանից, — որ նրանք չեն կարող նույնիսկ առարկել քեզ, որովհետև չեն կարող ընդունել, որ կարդացել են հոդվածը:

Վերջապես, օրվա հաջողությունների լուսապսակը լրացավ այն ժամանակ, երբ Լուսան ընթրիքի ժամին նրան հայտնեց, որ «Բարբաջախոսի» համարի ամբողջ տպաքանակը վաճառվել է:

— Պապան նոր տպաքանակ է տպելու, — հայտնեց նա Հարրիին, իուզմունքից կլորված աչքերով, — ուղղակի անհավանական է... Նա ասում է, որ մարդկանց սա կարծես ավելի շատ է հետաքրքրում քան քարկապ-պոզով-խրտլակները...

Այդ գիշեր Հարրին կրկին Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակի հերոսն էր: Ամբարտավան համարձակությամբ Ֆրեդն ու Ջորջը Խոշորացման հմայանք էին դրել «Բարբաջախոսի» կազմի վրա և բարձր փակցրել էին պատին, այնպես որ Հարրիի հսկա գլուխը վերից վար նայում էր սենյակի անցուդարձին և մերթընդերթ որոտաձայն հայտարարություններ ու կոչեր անում, ինչպես օրինակ.

ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ԲՈԼՈՐՆ ԱՊՈՒՇՆԵՐ ԵՆ... կամ...

ԹՐԻՔ ՈՒՏԻ ԱՄԲՐԻՁԸ...

Հերմիոնային դա բնավ չպարճացրեց: Նա ասաց, որ դա խանգարում է իրեն կենտրոնանալ և ջղայնանալով ի վերջո շուտ գնաց քնելու: Հարրին ստիպված էր ընդունել մեկ թե երկու ժամից, որ պաստառ թերևս այնքան էլ ծիծաղելի չէր, հատկապես երբ խոսելու հմայանքը սկսեց պաստառի վրայից ցնդել, այնպես որ Հարրիի պատկերը սկսել էր հատ-հատ անկաա բառեր գոռալ ինչպես օրինակ. ԹՐԻՔ... ԱՄԲՐԻՁԸ... և հետզհետե ավելի ու ավելի հաճախ ընդհատումներով և նաև շարունակաբար բարակող ծայնով: Իրականում նրա գլուխը նույնիսկ սկսել էր ցավալ այդ պաստառից, իսկ սպին կրկին տհաճորեն տրոփում էր: Ի մեծագույն հիմաքավություն այն մեծ բազմության, որը հարմարավետ տեղավորվել էր նրա շուրջը և արդեն որերորդ անգամ խնդրում էր, որ նա վերապի իր հարցազրույցի բոլոր դրվագները, նա հայտարարեց, որ պետք է գնա քնելու ու հեռացավ:

Ննջարանը դեռ դատարկ էր, երբ այնտեղ հասավ: Նա մի պահ ձակատը հանգստացրեց՝ հպելով իր մահճակալի կողքի պատուհանի սառն ապակուն: Ապակու սառնությունը մի քիչ հանգստացրեց սպիի բորբոքումը: Հետո նա հանվեց ու մտավ անկողին, ամբողջ հոգով ցանկանալով, որ սպին դադարի ցավալ: Նա իրեն նաև մի քիչ հիվանդ էր գգում: Նա թեքվեց մի կողքի վրա, աչքերը փակեց ու գրեթե նույն ակնթարթին քնեց:

Նա կանգնած էր վարագույրներով մթնեցրած մի սենյակում, որի լուսավորությունը գալիս էր մի քանի մոմերով մոմակալից: Զեռքերն ամուր սեղմում էին իր առջև կանգնած աթոռի թիկնակը: Նրա մատները երկար էին և սպիտակ, ասես երկար տարիներ արևի լուս չէին տեսել և աթոռի մութ թափշով երեսապատված թիկնակի վրա կարծես երկու մեծ ու գունատ սարդեր լինեին:

Աթոռի առաջ, մոմերից տարածվող լուսի մեջ մի մարդ էր ծնկած հատակին: Մարդը ոտքից գլուխ սև էր հազած:

— Ինձ սխալ տեղեկություն են հասցրել, — ասաց Հարրին, բարկությամբ արձագանքող բարձրահունչ ձայնով:

— Տե՛ր իմ, աղերսում եմ, ների՛ր ինձ, — խօպոտ ձայնով ասաց հատակին ծնկած մարդը: Նրա ծոծրակը փայլատակեց մոմերի լուսի տակ: Նա կարծես դողում էր:

— Ես քեզ չեմ մեղադրում, Ուու՛քվուդ, — ասաց Հարրին սառն անկարեկից ձայնով:

Նա բաց թողեց աթոռի թիկնակը և քայլեց աթոռի շուրջը՝ մոտենալով հատակին կծկված մարդուն, և մթության մեջ կանգնեց ուղիղ նրա գլխավերևում, վերից վար նայելով նրան՝ Հարրիի համար շատ անսովոր բարձրությունից:

— Համոզված ես քո հավաքած փաստերի հավաստիության մեջ, Ուու՛քվուդ, — հարցրեց Հարրին:

— Այո՛, Տե՛ր իմ: Մոռանում եք, որ ես ժամանակին աշխատել եմ Նախարարության այդ բաժնում:

— Իսկ Եվերին ինձ ասում էր, որ Բոուդը կկարողանա դուրս բերել այն:

— Բոուդը երբեք չէր կարողանա վերցնել այն, Տե՛ր իմ: Բոուդը ինքն էլ գիտեր, որ չի կարողանա: Անկասկած, դա էր պատճառը, որ այդքան պայքարեց Մալֆոյի հմագերիուս անեծքի դեմ:

— Վեր կա՛ց, Ուու՛քվուդ, — շշնչաց Հարրին:

Ծնկի եկած մարդը քիչ մնաց վայր ընկներ՝ հրամանը կատարելու շտապողականությունից: Մարդու դեմքը ծածկված էր ծաղկի բշտիկներից մնացած բազմաթիվ սպիներով, որոնք ավելի խոր երևացին մոմերի լուսից առաջացող ստվերների պատճառով: Ոտքի կանգնելով մարդը մեջքը չուղղեց այլ շարունակեց կուգիկ կծկված կանգնած մնալ, ասես անընդհատ

խոնարհված վիճակում, և ժամանակ առ ժամանակ վարից վեր սարսափահար հայացքներ էր նետում Հարրիի դեմքին:

— Գոհ եմ, որ ինձ պատմեցիր այդ մասին, — ասաց Հարրին. — Շատ բարի... Հիմա տեսնում եմ, որ ամիսներ եմ վատնել ապարդյուն ծրագրեր մշակելու վրա... Բայց ոչինչ... Ուրեմն ամեն ինչ պետք է նորից սկսենք... Լորդ Վոլդեմորթը շնորհակալ է քեզնից, Ուու'քվուդ:

— Տե՛ր իմ... Այո՛, Տե՛ր իմ, — արտաշնչեց Ուուքվուդը, հանգստացած խռպոտ ձայնով:

— Ես քո օգնության կարիքը կունենամ: Ինձ պետք է այն ամբողջ տեղեկույթը, ինչ կարող ես տալ ինձ:

— Անշու՛շտ, Տե՛ր իմ, անշու՛շտ... Ի՞նչ կամենաք:

— Շատ լավ: Կարող ես գնալ: Էյվերիին ուղարկիր ինձ մոտ:

Ուուքվուդը հետ-հետ քայլելով շտապեց հեռանալ, շարունակելով խոնարհվել և անհետացավ դրան հետևում:

Միայնակ մնալով մութ սենյակում, Հարրին շրջվեց դեպի պատը: Պատի վրա ստվերների մեջ կախված էր մի ձաքած և ժամանակից մուգ բժերով ծածկված հայելի: Հարրին շարժվեց դեպի հայելին: Նրա արտացոլումը հետզհետե ավելի ու ավելի էր մեծանում և պարզվում սենյակի մթության մեջ: Նրա դեմքը անսովոր գունատ էր: Ավելի գունատ քան կարող էր լինել անմաշկ գանգը: Աչքերը կարմիր էին խնձորակների փոխարեն մութ ձեղքերով:

— Ոռոռոռոռոռո՞չ...

— Ի՞նչ... — շատ մոտիկից գոռաց մի ձայն:

Հարրին խելագարի պես մի կողմ նետվեց, խառնվեց ամպիովանու վարագույրների մեջ և դուրս ընկավ իր մահճակալից: Մի քանի վայրկյան նա չէր հասկանում, թե որտեղ էր գտնվում: Նա համոզված էր, որ իիմա կտեսնի սպիտակ գանգանման դեմքը՝ խոյացած իր գլխավերնում, հետո նրան շատ մոտիկ հնչեց Ուոնի ձայնը:

— Վերջ տու՛ր, հա՞... Հերիք է քեզ խելագարի պես պահես... Հանգիստ մնա՛, որ դուրս հանեմ քեզ այդտեղից:

Ունը պոկեց վարագույրներն ու մի կողմ նետեց: Լուսնի լույսով ողողված սենյակում Հարրին վարից վեր նայեց նրան: Ինքն ամբողջ հասակով մեկ մեջքի վրա փռված էր հատակին, և ձակատի սպին ուժգին տրոփում էր

ցավից: Ունը այնպիսի տեսք ուներ, ասես հենց նոր էր պատրաստվում անկողին մտնել: Պարեգոտի մի թևքն էր միայն հազին:

— Նորից ինչ-որ մեկը կրկին հարձակման է ենթարկվե՞լ... — մտահոգված հարցրեց Ունը՝ ամբողջ ուժով ջանալով վեր բարձրացնել Հարրիին հատակից, — Պապա՞ն է նորից... Օճն է՞ր... Ի՞նչ տեսար...

— Չէ՞... Ոչ մեկի հետ ոչինչ չի եղել, — արտաշնչեց Հարրին, որի ձակատն ասես այրվում էր, — բացի... Երևի Եվերիից: Նրա գլխին փորձանք է եկել: Սխալ տեղեկույթ է տվել Վոլդեմորթին: Այս պահին նա իրոք բարկացած է:

Հարրին տնքաց և ոտքից գլուխ դողալով և ձակատի սպին շիելով հետ սուզվեց իր անկողնու մեջ:

— Բայց իիմա նրան Ուուքվուդն է օգնելու: Նա կրկին ձիշտ ուղու վրա է:

— Ինչի՞ մասին ես խոսում, — սարսափահար հարցրեց Ունը, — ուզում ես ասել, որ... որ հենց նոր տեսել ես Գիտես-թե-ու՞մ...

— Ես էի Գիտես-թե-ովը, — ասաց Հարրին, և նա ձեռքերն առաջ մեկնեց մթության մեջ ու պահեց դրանք իր դեմքի առաջ, որ ստուգի իր մատների երկարությունը և մաշկի գունատության աստիճանը. — Նա Ուուքվուդի հետ է, նա այն մահակերներից մեկն է, ովքեր փախել են Ազքաբանից, հիշու՞մ ես... Ուուքվուդը հենց նոր նրան ասաց, որ Բոուդը չէր կարող դա անել...

— Ի՞նչը անել...

— Պետք է ինչ-որ բան վերցներ, ինչ-որ տեղից... Նա ասաց, որ Բոուդը երևի գիտեր, որ ինքը չի կարողանա անել դա: Բոուդը Իմաբերիուս անեծքի տակ էր: Ես լսեցի... Նա ասաց, որ Մալֆոյի պապան էր Իմաբերիուս անեծքը դրել նրա վրա:

— Բոուդին հմայե՞լ էին, որ նա ինչ-որ տեղից ինչ-որ բան վերցնի՞... — կրկնեց Ունը, — բայց, Հա՛րի, դա պետք է, որ լինի այն...

— Չենքը... — նրա նախադասությունն ավարտեց Հարրին, — գիտեմ...

Ննջարանի դուռը բացվեց: Դինը և Շեյմոսը ներս մտան: Հարրին արագ ոտքերը բարձրացրեց անկողնու մեջ: Չէր ուզում, որ նրանք նկատեին, որ իր հետ ինչ-որ տարօրինակ բան էր կատարվել, առավել ևս որ Շեյմոսը դեռ նոր էր դադարել մտածել, որ նա ցնդածի մեկն է:

— Դու ասացիր, — շշնջաց Ունը՝ գլուխը մոտեցնելով Հարրիի գլխին և ձևացնելով իբր ջուր է լցնում իր համար Հարրիի մահճակալի սեղանին դրված ջրամանից, — որ դու էի՞՞ Գիտես-թե-ովը:

— Հա՛, — ասաց Հարրին շատ կամաց:

Ունը չափից դուրս մեծ կում արեց ջրից: Հարրին տեսավ, որ ջուրը բաժակից հռոց նրա կրծքի վրա:

— Հա՛րրի, — ասաց նա, մինչ Դինը և Շեյմոսը աղմկոտ իրարանցում էին սկսել ննջարանում՝ հանվելով և բարձրաձայն շատախոսելով, — դու պետք է ասես...

— Ես ոչ ոք չունեմ հիմա որևէ բան ասելու համար, — նրա խոսքը կտրեց Հարրին, — Ես ոչինչ էլ չեմ տեսնի, եթե միայն յուրացրած լինեի Պատնեշումը: Ենթադրվում է, որ Ես պետք է արդեն սովորած լինեի, այդ ամենը գլխիս մեջ չըռդնելու ծնը: Ա՛յ, թե նրանք ինչ են ուզում ինձնից:

Ասելով «նրանք» Հարրին նկատի ուներ Դամբլդորին: Նա նորից տեղավորվեց անկողնու մեջ և մեջքով շրջվեց դեպի Ունը: Քիչ անց նա լսեց Ունի ներքնակի ձռռոցը: Ունը նույնպես մտավ անկողին: Հարրիի սպին սկսեց այրվել: Նա կծեց իր բարձը, որ հանկարծ ձայն չհանի: Նա գիտեր, որ այդ պահին ինչ-որ տեղ էյվերին կրում էր իր պատիժը:

Չ 8

Հարրին և Ունը սպասեցին մինչև հաջորդ առավոտյան ընդմիջումի ժամը՝ որպեսզի պատահածի մասին պատմեն Հերմիոնային: Նրանք ուզում էին բացարձակապես համոզված լինել, որ ոչ ոք իրենց չի լսի: Բակում իրենց սովորական զով ու քամոտ անկյունում կանգնած, Հարրին Հերմիոնային պատմեց իր երազի բոլոր մանրամասները, այն ամենը ինչ հիշում էր: Երբ վերջացրեց, Հերմիոնան մի քանի երկար րոպե ոչինչ չասաց, բայց մի տեսակ ցավագին կենտրոնացումով նայում էր Ֆրեդին ու Ջորջին, ովքեր երկուսն էլ բակի մյուս ծայրում անգույն կանգնած զբաղված էին ուրիշ ուսանողներին անգույն գլխարկներ վաճառելով:

— Ուրեմն ահա թե ինչու նրանք սպանեցին նրան, — կամաց ասաց նա, հայացքը վերջապես հեռացնելով Ֆրեդից ու Ջորջից. — Երբ Բոուլը փորձել էր գողանալ այդ գենքը, նրա հետ ինչ-որ տարօրինակ բան էր կատարվել:

Կարծում եմ, որ այդ ինչ-որ բանի վրա կամ դրա շուրջը պաշտպանող համայանքներ են դրված, որ մարդիկ դրան մոտիկ չգնան: Ահա թե ինչու էր նա Սուրբ Մունզոսում... Նրա ուղեղը այդ հմայապատնեշի ազդեցությունից լրիվ անջատվել էր, և նա չէր կարող խոսել: Բայց հիշու՞մ եք, թե նրա Հեքիմը ինչ ասաց մեզ: Նա սկսել էր ապաքինվել: Եվ նրանք չէին կարող թույլ տալ, որ նա լրիվ ուշքի գար: Այսինքն, այդ հմայապատնեշի հասցրած հարվածից, երբ նա փորձել էր դիաչել այդ ինչ-որ բանին, հմայերիուս անեծքը դադարել էր գործել: Հենց որ Բոուրի ծայնը վերականգնվեր, նա կսկսեր բացատրություն տալ կատարվածի մասին, չէ՞, պիտի բացատրեր, թե ինչ էր անում այնտեղ: Եվ Նախարարությունում կիմանային, որ նրան ուղարկել էին գենքը գողանալու համար: Անշուշտ, Լուցիուս Մալֆոյի համար շատ հեշտ էր անեծք դնել նրա վրա: Երևի հենց Նախարարությունում էլ արել էր:

— Նա նույնիսկ այնտեղ էր այն օրը, երբ ես գնացել էի հարցաքննության, — ասաց Հարրին. — Ես նրան տեսա... Մի րոպե... — դանդաղ ավելացրեց նա. — Այն օրը նա Առեղծվածների բաժնի միջանցքում էր... Քո Պապան ասաց, որ նա երևի փորձում էր ներքև սողոսկել ու իմանալ, թե ինչ էր կատարվում իմ հարցաքննության ժամանակ, բայց գուցե...

— Սթա՛րգիսը, — բացականչեց Հերմիոնան, ասես շանթահարված:

— Ի՞նչ, — շփոթված հարցրեց Ոոնը:

— Սթարգիս Փողմորը... — գրեթե շնչասպառ լինելով կրկնեց Հերմիոնան, — նրան ձերբակալել էին ինչ-որ դռնով անցնելու փորձ կատարելու համար: Լուցիուս Մալֆոյը նրա վրա էլ է հմայերիուս անեծք դրել... Գրագ կգամ, որ հենց այդ նույն օրն է եղել, Հա՛րի: Սթարգիսի մոտ Մուլիի Անտեսանելիության թիկնոցն էր, չէ՞... Ուրեմն, գուցե նա պահակ էր կանգնած այդ դռան մոտ: Ճիշտ է, նա անտեսանելի է եղել, բայց Մալֆոյը երևի լսել է նրա շարժումը, կամ գլխի է ընկել, որ այնտեղ ինչ-որ մեկը կա, կամ ուղղակի, համենայնդեպս, հմայերիուս անեծք է արել դռան ուղղությամբ, մտածելով որ մոտակայքում ինչ-որ մեկը պահակ կանգնած կլինի, որպեսզի Սթարգիսը հաջորդ անգամ պահակություն անելիս, մտնի Առեղծվածների բաժին ու այդ գենքը գողանա Վոլդեմորթի համար, Ոո՛ն, մի՛ ուշաթափվիր, բայց Սթարգիսին բռնեցին և ուղարկեցին Ազքաբան:

Նա երկար նայեց Հարրիին:

— Եվ իհմա, քո կարծիքով Ոուքվուդն ասե՞լ է Վոլդեմորթին, թե ինչպես հասնել այդ գենքին:

— Ես չըեցի ամբողջ խոսակցությունը, բայց շատ նման էր դրան, — ասաց Հարրին, — Ոուքվուդը ժամանակին աշխատել է այնտեղ, գուցե հիմա Վոլդեմորթը նրան ուղարկի այդ գործն անելու համար:

Հերմիոնան զլխով արեց, ակնհայտորեն դեռ տարված իր մտքերով:
Հետո շատ կտրուկ ասաց.

— Բայց դու չպետք է այդ ամենը տեսած լինեիր, Հա՛րի:

— Ի՞նչ, — հարցրեց նա, միանգամայն անակնկալի գալով:

— Դու, չէ՞ որ սովորում ես, թե ինչպես փակես միտքդ սրա նման բաների համար, — ասաց Հերմիոնան՝ հանկարծ խստանալով:

— Հա՛, գիտեմ, — ասաց Հարրին, — բայց...

— Դեհ, երևի ուղղակի փորձենք մոռանալ, թե ինչ ես տեսել, — հաստատակամ ասաց Հերմիոնան, — և դու պետք է սրանից հետո քիչ ավելի ջանք գործադրես Պատնեշնան պարապմունքներին:

Հարրին այնքան բարկացած էր Հերմիոնայի վրա, որ այլևս չխոսեց նրա հետ մնացած ամբողջ օրվա ընթացքում: Եվ օրը նույնիսկ առանց դրա էլ ոչ մի լավ բան չբերեց: Այն դեպքերում, երբ մարդիկ միջանցքներում չեն քննարկում փախած մահակերներին, զբաղված էին ծիծաղելով Գրիֆինդորի թիմի վրա՝ Հաֆլիփաֆից կրած խայտառակ պարտության համար: Սլիզերինցիներն այնքան բարձր և այնքան հաճախ էին երգում «Ուիզլին մեր Արքան է», որ մինչև մայրամուտ Ֆիլչը, չդիմանալով աղմուկին, ստիպված էր արգելել երգեցողությունը միջանցքներում:

Շաբաթն անցավ նույն մօայլ տրամադրությամբ: Հարրին և երկու «Ո», այսինքն «Ողորմելի» գնահատական ստացավ Հմայադեղերից: Նա դեռ ասես ասեղների վրա անհանգիստ սպասումի մեջ էր, որ Հագրիդը կարող է հեռացվել գործից, և չէր կարողանում ինքն իրեն ստիպել չնտածել այն երազի մասին, որտեղ ինքը հենց Վոլդեմորթն էր, թեև նա այդ մասին այլևս կրկին չխոսեց Ոոնի և Հերմիոնայի հետ: Չէր ուզում ևս մեկ դաստիարակչական հանդիմանանքի արժանանալ Հերմիոնայից: Ամբողջ հոգով ուզում էր խոսել այդ մասին Սիրիուսի հետ, բայց դա անհանար էր, և ուստի նա փորձեց ուղղակի այդ ամբողջ պատմությունը մի տեղ փակել իր ուղեղի հեռավոր ծալքերում:

Սակայն դժբախտաբար, նրա ուղեղի նույնիսկ հեռավոր ծալքերն այլևս ապահով տեղ չէին որևէ բան պահելու համար, ինչպես առաջ:

— Վեր կա՞ց, Փո՛թթեր:

Ուրվագուղի մասին երազը տեսնելուց հետո մի քանի շաբաթ անց Հարրին կրկին ծնկների վրա էր Սնեյփի աշխատասենյակի հատակին, կրկին ապարոյուն փորձելով մտքերից մաքրել իր ուղեղը: Նրան կրկին ստիպել էին վերապրել մի շարք շատ հին հիշողություններ, որոնց գոյության մասին ինքը նույնիսկ արդեն մոռացել էր, և որոնց մեծ մասը կապված էր դեռ տարրական դպրոցում Դադիկից ու նրա ավազակախմբից իր ստացած ստորացումների և վիրավորանքների հետ:

— Վերջին հիշողությունը... — ասաց Սնեյփը, — Դա ի՞նչ էր...

— Չգիտեմ, — ասաց Հարրին, իոգնած ոտքի կանգնելով: Նրա համար ծայրահեղ դժվարացել էր՝ այն պատկերներից և ծայների փոթորիկից, որոնք նրա ուղեղում հրահրում էր Սնեյփը, որոշ ամբողջական հիշողություններ անջատելը. — Ո՞ր մեկը, այն, որտեղ իմ զարմիկը ինձ փակել էր զուգարանու՞մ...

— Ո՛չ, — մեղմաձայն ասաց Սնեյփը, — Ես նկատի ունեի այն մեկը, որտեղ մի ծնկած մարդ էր մութ սենյակում:

— Դա... Դա ոչ մի բան էլ չէր, — ասաց Հարրին:

Սնեյփի մութ աչքերը գամվեցին Հարրիի դեմքին: Հիշելով, թե Սնեյփը նրան ինչ էր ասել աչքերի կապի մասին, թե որքան կարևոր է դա լեզիլիմենսի հմայանքի համար, Հարրին թարթեց և հայացքը փախցրեց:

— Ինչպե՞ս էին այդ մարդը և այդ սենյակը հայտնվել գլխիդ մեջ, Փո՛թթեր, — հարցրեց Սնեյփը:

— Դա... — սկսեց Հարրին՝ նայելով ամենուր միայն ոչ Սնեյփի վրա, — դա միայն երազ էր:

— Երա՞զ... — կրկնեց Սնեյփը:

Դադար տիրեց, որի ընթացքում, Հարրին կենտրոնացած նայում էր մորեգույն հեղուկի մեջ լողացող մի խոշոր անկենդան գորտի վրա:

— Դու չես մոռացել, չէ՞ , թե մենք իհնա ինչու ենք այստեղ, Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը, շատ ցածր վտանգավոր ձայնով, — դու չես մոռացել, չէ՞ , թե ես ինչու եմ զոհում իմ երեկոները այս տաղտկալի աշխատանքի վրա:

— Չեմ մոռացել, — չոր կոկորդով ասաց Հարրին:

— Հիշեցրու՝ ինձ, Փո՛թթեր, թե ինչու Ենք մենք այստեղ:

— Որ ես Պատնեշում սովորեմ, — ասաց Հարրին, այժմ արդեն հայացքը փայլեցնելով մի անկենդան օձածկան վրա:

— Ճիշտ է, Փո՛թթեր: Եվ նույնիսկ քո նման բացարձակ ապաշնորհ մեկը,

— Հարրին ատելությամբ լի հայացքով հետ նայեց Սնեյփին, — պետք է որ երկու ամիս պարապմունքներից հետո մի բան սովորած լիներ: Քանի՞ ուրիշ երազ ես տեսել Սև Լորդի մասին:

— Միայն այդ մեկը, — ստեց Հարրին:

— Գուցե, — ասաց Սնեյփը փոքր ինչ նեղացնելով իր մութ աչքերը, — գուցե քեզ իրականում դուր են գալիս այդ տեսիլքները և երազները, Փո՛թթեր: Գուցե դրանցից դու քեզ յուրահատուկ կամ կարևոր ես զգում:

— Ո՛չ, այդպես չէ, — ասաց Հարրին՝ ամուր սեղմելով ատամները և նյարդային մատներով տրորելով իր կախարդական փայտիկը:

— Ուրեմն լավ է, որ այդպես չէ, Փո՛թթեր, — սառնությամբ ասաց Սնեյփը,

— որովհետև դու ո՛չ յուրահատուկ ես, ո՛չ էլ կարևոր, և քո գործը չէ իմանալը, թե Սև Լորդն ինչ է ասում իր մահակերներին:

— Ո՛չ, դա ձեր գործն է, չէ՞... — հակահարվածի պես նետեց Հարրին:

Բայց նա իրականում չէր էլ ուզում նման բան ասել: Բառերն ուղղակի դուրս թռան բերանից, ասես թափ առնելով նրա բարկությունից: Մի երկար պահ նրանք լուր նայեցին միմյանց: Հարրին համոզված էր, որ ինքը չափն անցել էր: Բայց Սնեյփի դեմքին մի հետաքրքիր և գրեթե բավարարված արտահայտություն կար, երբ նա պատասխանեց Հարրիին:

— Այո՛, Փո՛թթեր, — ասաց նա՝ աչքերը փայլեցնելով: Դա իմ գործն է: Հիմա... Եթե պատրաստ ես, նորից կակսենք:

Նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Մեկ, երկու, երեք, լեզի լիմենս...

Հարյուր ազրայելներ լճի մակերեսի վրայով արագընթաց ձախրեցին դեպի Հարրին, մթնշաղոտ հանդավարներում: Նրա դեմքը ջղածզվեց կենտրոնացման մեջ: Նրանք մոտենում էին: Նա արդեն տեսնում էր նրանց կնքուղների տակի մութ դատարկությունը, բայց միաժամանակ տեսնում էր նաև իր առջև կանգնած Սնեյփին, որն աչքերը գամած Հարրիի դեմքին, քթի տակ ինչ-որ բան էր մրամրթում: Բայց Սնեյփի պատկերն ասես ինչ-որ կերպ ավելի պարզվում էր, իսկ ազրայելները կարծես կորչում էին մշուշի մեջ:

Հարրին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Պրոտե՛զո...

Սնեյփն ասես հետ սայթաքեց, ջղաձգվեց և նրա կախարդական փայտիկը վեր սլացավ, ու մի կողմի վրա թռավ Հարրիից հեռու, և հանկարծ Հարրիի միտքը լցվեց օտար հիշողություններով, անծանոթ պատկերներով, որոնք իր հիշողություններից չէին: Սապատավոր կեռ քթով մի մարդ գոռում էր վախից կծկված մի կնոջ վրա, մինչ մի փոքր սևահեր տղա բարձր հեկեկալով լաց էր լինում անկյունում... Ճարպոտ մազերով մի դեռահաս նստած էր միայնակ մի մութ ննջարանում, իր կախարդական փայտիկը դեպի վեր ուղղած և առաստաղի վրա ճանձեր էր սատկացնում... Մի աղջիկ էր ծիծաղում, մինչ մի նիհարիկ դեռահաս տղա փորձում էր հեծնել մի ծառ լինող ցախավելի վրա...

— ԲԱՎԱԿԱՆ Է...

Հարրին այնպիսի զգացողություն ունեցավ, ասես կրծքին հրող հարված էր ստացել: Նա մի քանի քայլ հետ սայթաքեց, ամբողջ մարմնով դիպավ Սնեյփի պատերին կախված դարակներից մեկին, և ինչ-որ բան ուժեղ ճըրթաց նրա թիկունքում: Սնեյփը թեթևակի դողում էր և շատ գունատ էր:

Հարրիի պարեգոսի թիկունքը սկսեց թրչվել: Ապակյա անոթներից մեկը կոտրվել էր, երբ նա խիվեց դարակին: Լարծուն պահածոյացված ինչ-որ բան խլրտում էր անոթի մեջ դուրս հոսող լուծույթի հոսքից:

— Ոեպա՛րո, — ֆշացրեց Սնեյփը, և անոթը նորից ինքն իրեն ամբողջական դարձավ: — Շատ լավ, Փո՛թեր: Դա անշուշտ բարելավում էր:

Մի քիչ ծանր շնչելով Սնեյփը ծեռքը մեկնեց հիշողությունների թասին, որի մեջ նա այդ անգամ էլ, դասը սկսելուց առաջ, դատարկել էր իր մտքերը, ասես ստուգում էր, արդյոք իր հիշողությունների արժաքե թելերը դեռ այնտեղ են:

— Չեմ հիշում, որ ասած լինեմ քեզ Վահանի հմայանք օգտագործելու մասին... Բայց անկասկած արդյունավետ էր:

Հարրին ոչինչ չասաց: Նա բնագրորեն զգաց, որ այդ պահին որևէ բան ասելը կարող էր վտանգավոր լինել: Նա համոզված էր, որ ինքը հենց նոր կարողացավ ներս թափանցել Սնեյփի հիշողությունների մեջ, որ ինքը հենց նոր տեսել էր դրվագներ Սնեյփի մանկությունից: Ուղղակի սահմուկեցնող էր

մտածելը, որ այն փոքրիկ տղան, որը լաց էր լինում մինչ, ինքը դիտում էր նրա ծնողներին՝ ընտանեկան ընդհարման պահին, իրականում կանգնած էր իր առաջ՝ աչքերի մեջ անսահման ատելության և զգվանքի արտահայտությամբ:

— Արի՛ նորից փորձենք... Պատրա՞ստ ես... — ասաց Սնեյփը:

Հարրիի մարմնով վախի սարսուր անցավ: Հիմա նա կվճարի քիչ առաջ պատահածի համար, նա համոզված էր դրանում: Նրանք նորից դիրքավորվեցին՝ կանգնելով սեղանի երկու կողմերում: Հարրին այնպիսի նախազգացում ուներ, որ այս անգամ իրեն շատ ավելի դժվար է լինելու դատարկել իր միտքը:

— Ուրեմն նորից երեք հաշվիս, — ասաց Սնեյփը՝ բարձրացնելով կախարդական փայտիկը, — մեկ, երկու...

Հարրին ժամանակ չունեցավ ինքն իրեն հավաքելու և մտքերը մաքրելու համար, Սնեյփն ավելի արագ գոռաց.

— Լեջի՛լիմենս:

Նա վազում էր միջանցքով դեպի Առեղծվածների բաժինը, անցնում էր դատարկ քարե պատերի ու կայծկլտող ջահերի մոտով: Հասարակ սև դուռը հետզհետե մեծանում էր: Նա ինքն այնքան արագ էր շարժվում, որ հրես-հրես կընդհարվեր դռան հետ: Միայն մեկ քայլ էր մնացել, և կրկին նա տեսավ թույլ երկնագույն լույսի շերտը:

Դուռը բաց էր: Նա վերջապես մտավ ներս, նա ներս էր մտել սև պատերով ու սև հատակով շրջանաձև մի մեծ սենյակ, որը լուսավորված էր կապույտ լույս սփռող մոմերով, իսկ նրա շուրջը ավելի շատ դռներ կային: Նա պետք է շարունակեր առաջ գնալ. բայց ո՞ր դռնով...

ՃԸ՛ՐԹ...

Հարրին աչքերը բացեց: Նա կրկին մեջքի վրա պառկած էր գետնին և չէր հիշում, թե ինչպես էր այդտեղ հայտնվել: Նրա շունչը կտրվում էր, այնպես էր շնչում, ասես իրականում վազքով անցել էր մինչև Առեղծվածների բաժին տանող միջանցքով, ու ներս էր վազել սև դռնով և գտել շրջանաձև սենյակը:

— Բացատրի՛ր, թե ինչ կատարվեց, — ասաց Սնեյփը, որը կանգնած էր նրա գլխավերևում ծայրահեղ կատաղած տեսքով:

— Զգիտեն ինչ կատարվեց, — անկեղծորեն ասաց Հարրին՝ ոտքի կանգնելով: Գլխի հետևի մասում, որտեղ հարված էր ստացել հատակին

ընկնելուց, արդեն մի ցավոտ ելունդ էր գոյացել, և նա կարծես տենդի մեջ էր: — Ես դա առաջ երբեք չեմ տեսել: Այսինքն ես ձեզ ասել եմ... Ասել եմ, որ այդ դուռը երազում եմ տեսել... Բայց առաջ... Այդ դուռն առաջ երբեք չեր բացվել...

— Դու բավարար ջանքեր չես գործադրում:

Ինչ-որ պատճառով, Սնեյփը ասես նույնիսկ ավելի բարկացած էր, քան երկու րոպե առաջ, երբ Հարրին ներթափանցել էր նրա հիշողությունների մեջ:

— Դու ծովյ ես, Փո՛թթեր, և ապաշնորհ: Զարմանալի չեմ, որ Սև Լորդը...

— Կարո՞ղ եք ինձ մի քան ասել, սը՛ր, — ասաց Հարրին՝ կրկին բորբոքվելով, — Ինչո՞ւ եք դուք Վոլդեմորթին Սև Լորդ անվանում: Միայն մահակերներն են նրան այդպես անվանում:

Սնեյփը շրջունքը բարկացած ոլորեց և բերանը բաց արեց, որ պատասխանի... Մի ուժեղ կանացի ձիչ լսվեց սենյակից դուրս ինչ-որ տեղից:

Սնեյփը ջղաձզվեց և ցնցվելով գլուխը բարձրացրեց դեպի առաստաղը:

— Սա ի՞նչ էր... — մրթմրթաց նա:

Հարրին լսում էր մի անորոշ իրարանցում, որն ինչպես նա ենթադրեց, գալիս էր շքամուտքի դահլիճից: Սնեյփը խոժոռվելով հետ նայեց նրան:

— Որևէ անսովոր քան տեսե՞լ ես այստեղ գալուր ձանապարհին, Փո՛թթեր:

Հարրին գլուխն օրորեց: Ինչ-որ տեղ նրանց գլխավերնում, մի կին կրկին ձչաց: Սնեյփը քայլեց դեպի իր աշխատասենյակի դուռը՝ կախարդական փայտիկը դեռ պատրաստ բանած ձեռքի մեջ և տեսադաշտից դուրս եկավ: Հարրին մի պահ տատանվեց, հետո գնաց նրա հետևից:

Ճիշերն իրոք գալիս էին շքամուտքի դահլիճից: Զայներն ուժգնանում էին, մինչ Հարրին վազում էր դեպի քարե աստիճանները, որոնք զնդաններից դեպի վերին հարկ էին տանում: Երբ հասավ վերևի աստիճանահարթակին, տեսավ, որ շքամուտքի դահլիճը լեփ-լեցուն էր ուսանողներով, բայց մարդիկ շտապում էին դուրս գալ Մեծ դահլիճից, որտեղ ընթրիքը դեռ չէր ավարտվել, որպեսզի տեսնեն, թե ինչ էր կատարվում նախարարի դահլիճում: Շատերը խմբվել էին մարմարե աստիճանների վրա: Հարրին իր համար արմունկներով ձանապարհ բացեց բարձրահասակ սլիզերինցիների մի խմբի միջով և տեսավ, որ հավաքվածների բազմությունը մի մեծ շրջան էր կազմել

շքամուտքի դահլիճի կենտրոնի շուրջը: Բոլորը կամ ցնցված էին կամ նույնիսկ սարսափահար: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հայտնվեց ուղիղ Հարրիի դիմաց դահլիճի հակառակ կողմում: Նա այնպիսի տեսք ուներ, ասես այն, ինչը տեսնում էր, այնքան էր ցնցել իրեն, որ կարող էր անզամ ուշաթափության հասցնել:

Պրոֆեսոր Թրելոնին կանգնած էր շքամուտքի դահլիճի կենտրոնում՝ իր կախարդական փայտիկը բռնած մի ձեռքի մեջ ու շերրի տեսակի քաղցր գինու մի շիշ բռնած մյուս ձեռքի մեջ և բացահայտ ցնորված տեսք ուներ: Մազերը փունջ-փունջ խօնված էին, և ծանրացած փնջերի ծայրերը թրջված էին ինչ-որ կաշուն նյութով, ծռված ակնոցը հազիվ չէր ընկնում քթից, այնպես որ ապակիների հետևից մի աչքը շատ ավելի խոշոր էր երևում քան մյուսը, նրա անթիվ անհամար շալերը և վզնոցները բոլորը միանգամից անփույթ թափված էին ուսերին, այնպիսի տպավորություն ստեղծելով ասես նա անդադար քարուքանդ էր լինում իր վրայից թափվող գործվածքների կարերից: Նրա կողքին գետնի վրա ընկած էին երկու խոշոր ճամպրուկներ, որոնցից մեկը բաց շրջված էր գետնին, և այնպիսի տեսք ուներ ասես ինչ-որ մեկն այդ ճամպրուկը վերևից աստիճաններով ցած էր գլորել նրա հետևից: Պրոֆեսոր Թրելոնին ակնհայտորեն սարսափահար անթարթ նայում էր ինչ-որ բանի վրա, ինչը Հարրին չէր տեսնում, բայց ինչը կարծես կանգնած էր աստիճանների ստորոտում:

— Ո՞չ, — ճչում էր նա, — ոո՞չ... Սա ինձ հետ չի կատարվում... Սա չի կարող կատարվել... Ես հրաժարվում եմ ընդունել սա...

— Ուրեմն դու չէի՞՞ր կանխատեսել, որ նման բան պիտի կատարվի քեզ հետ, — ասաց մի բարձրահունչ աղջկական ծայն՝ անթաքույց զվարձացած, կեղծ ծկական զարմանքով, և Հարրին մի փոքր դեպի աջ շարժվելով տեսավ, որ Թրելոնիին այդքան սարսափեցրած տեսիլքը ոչ այլ ոք քան պրոֆեսոր Ամբրիջն էր. — Զարմանալի չէ, որ դու ի վիճակի չես կանխատեսել անզամ վաղվա եղանակային պայմանները: Դու առնվազն պետք է այնքան ուղեղ ունենայիր, որ գոնե հասկանայիր, որ իմ ստուգայցների ժամանակ քո ցուցաբերած ողորմելի կատարողականությունը և մասնագիտական որակի բարելավման որևէ նշանի բացակայությունը պետք է անխուսափելիորեն կանգնեցնեին քեզ գործից հեռացվելու փաստի առաջ:

— Դդու... Դու... չ-չես կարող... — աղաղակեց պրոֆեսոր Թրելոնին, հսկայական ապակիներով ակնոցի տակ, հորդառատ արցունքներ ցայտելով աչքերից, — դդու չ-չես կարող ինձ հեռացնել... Ես տասնվեց տարի այստեղ եմ եղել... ՀՀոգվարթսն իմ տունն է...

— Տունն էր... — չարախնդալով փաստեց պրոֆեսոր Ամբրիջը, և Հարրին խորշանքով տեսավ նրա դոդոշանման դեմքին տարածված հաճույքի ժպիտը, մինչ նա դիտում էր, թե ինչպես պրոֆեսոր Թրելոնին հեկեկալով սուզվեց իր ճամպրուկներից մեկի վրա և անհարմար տեղավորվեց ճամպրուկի եզրին, — ...մինչև մեկ ժամ առաջ, երբ Հրաշագործության նախարարությունը հաստատեց քո հեռացման իրամանը: Իսկ իհմա բարի եղիր, հեռացիր այս վայրից: Քո ներկայությունն այլևս ցանկալի չէ այստեղ:

Բայց նա ինքը շարունակում էր կանգնած դիտել՝ դեմքին չարախնդ հաճույքի արտահայտությամբ, մինչ պրոֆեսոր Թրելոնին իր ճամպրուկի եզրին նստած ցնցվում էր և հետ ու առաջ ճոճվում, անկեղծ վշտաբեկ հեկեկոցներով: Հարրին իր ձախից խուլ հեկեկոցի բռնկում լսեց և գլուխը շրջեց ձայնի ուղղությամբ: Լավենդերը և Փարվաթին միմյանց գրկած երկուսով լալիս էին: Հետո համատարած լռության մեջ նա ոտնաձայներ լսեց: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հանդիսատեսների բազմությունից հաստատուն քայլերով մոտեցավ պրոֆեսոր Թրելոնիին և հոգատարությամբ թվիրփացրեց նրա թիկունքին, հետո իր պարեզոտի գրպանից մի թաշկինակ հանեց և մեկնեց նրան:

— Բավ է, բավ է, Սիբի՛լլա, հանգստացի՛ր, սիրելիս: Ահա՛, Վերցրու՛, քիթ նաքրի՛ր: Աշխարհի վերջը չի: Ամեն դեպքում դու կարող ես մնալ Հոգվարթսում:

— Oh, իսկապե՞ս, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ, — ասաց Ամբրիջը մահացու թունավոր ձայնով, մի քանի քայլ առաջ գալով, — և ո՞վ է ձեզ իրավասություն տվել նման հայտարարություն անելու համար:

— Ես եմ տվել, — ասաց մի խոր ձայն:

Մուտքի կաղնեփայտե դռները կրնկի վրա բացվել էին: Դռների մոտ կանգնած ուսանողները դեսուդեն թռան՝ ճանապարհ տալով Դամբլդորին, որը հայտնվել էր մուտքի մեջ: Թե ինչ էր անում Դամբլդորն այդ ժամին հանդավարներում, Հարրին պատկերացնել անգամ չէր կարող, բայց ինչ-որ

շատ տպավորիչ բան կար այդ պատկերի մեջ՝ Դամբլդորը կանգնած դռների շրջանակի մեջ տարօրինակ խիտ գիշերային մշուշի ֆոնի վրա: Դռները լայն բացած թողնելով իր հետևում հանդիսատեսների խիտ շրջանի միջով նա մեծ քայլերով ուղղվեց դեպի պրոֆեսոր Թրելոնին, որն արցունքներից թաց և ոտքից գլուխ դողալով նստած էր իր ձամպրուկի եզրին, մինչ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը փորձում էր հանգստացնել նրան:

— Դու՞ք, պրոֆեսոր Դամբլդո՛ր... — հարցրեց Ամբրիջը, շատ տհաճ ու կեղծ ծիծաղով, — Վախենամ, դուք լավ չեք հասկանում իրավիճակը: Ահա ես այստեղ ունեմ, — նա իր պարեգոտի ներքին գրպանից հանեց մի գլանածն փաթաթված մազաղաթ, — հեռացման իրամանը, որը ստորագրել եմ ես և Հրաշագործության նախարարը: Թիվ քսաներեք Կրթական իրահանգով Հոգվարթսի Բարձրագույն ինկվիզիտորը լիազորված է ստուգել, փորձաշրջան նշանակել և հեռացնել այն ուսուցիչներին, որոնց նա, այսինքն ես, կզնահատի, որպես անկարող կատարելու Հրաշագործության նախարարության չափանիշներով սահմանված պարտականությունները: Ես որոշել եմ, որ պրոֆեսոր Թրելոնին չի համապատասխանում մանկավարժական չափանիշներին և հեռացրել եմ նրան իր պաշտոնից:

Ի մեծագույն զարմանք Հարրիի, Դամբլդորը շարունակում էր ժպտալ: Նա վերից վար նայեց պրոֆեսոր Թրելոնիին, որը դեռ շնչահեղծ լինելով հեծկլտում էր նստած իր ձամպրուկի եզրին, և ասաց.

— Դուք միանգամայն ճիշտ եք, անշուշտ, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ, որպես Բարձրագույն ինկվիզիտոր դուք ունեք բոլոր իրավասությունները հեռացնելու իմ ուսուցիչներին: Սակայն, դուք իրավասություն չունենք նրանց վանդելու ամրոցից: Վախենամ, — շարունակեց նա մի քաղաքավարի խոնարհումով, որ դա անելու իրավասությունը դեռ պատկանում է միայն Տնօրենին, և ես ցանկանում եմ, որ պրոֆեսոր Թրելոնին շարունակի բնակվել Հոգվարթսում:

Դա լսելով պրոֆեսոր Թրելոնին մի կարծ հաղթական քրքիջ արձակեց, որն ավարտվեց հնչեղ զկրտոցով:

— Ո՛չ, ո՛չ... Ես կըգ-կզնա՛մ, Դամբլդո՛ր... Ես կլըգ-կլըե՛ն Հոգվարթսը և իմ բախտս կըվ-կորոնեն այլու՛ր...

— Ո՛չ, — ասաց Դամբլդորը առարկություն չհանդուրժող տոնով, — Ես ուզում եմ, որ դուք մնաք, Սիբի՛լլա:

Դամբլդորը շրջվեց դեպի պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալը:

— Կարող եմ խնդրել ձեզ, որ հետ ուղեկցեք Սիբիլային իր աշտարակը, պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալ:

— Անշուշտ, — ասաց ՄըքԳոնազալը պատրաստակամությամբ բռնելով Թրելոնիի թեր. — Վե՛ր, վեր կա՛ց, Սիբի՛լլա... Վեր կա՛ց, գնացի՛նք:

Պրոֆեսոր Սածիլը շտապ դուրս եկավ բազմությունից և հոգատարությամբ բռնեց պրոֆեսոր Թրելոնիի մյուս ձեռքը: Երկուսով նրանք ուղեկցեցին նրան Ամբրիջի կողքով և վեր մարմարե աստիճաններով: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը մանրաքայլ շտապեց նրանց հետևից, իր կախարդական փայտիկը բարձր պահած իր առջև: Նա ծվծվաց «Լոքոնոթոր, Ճամպրուկնե՛ր», և պրոֆեսոր Թրելոնիի ունեցվածքը օդ բարձրացավ ու հանդիսությամբ վեր ճախրեց աստիճաններով բարձրացող տիկնանց հետևից, իսկ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը քայլեց Ճամպրուկների հետևից:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը քար լռության մեջ մնաց կանգնած՝ հայացքով շաղափելով Դամբլդորին, որը շարունակում էր բարեհամբույր ժպտալ:

— Եվ ի՞նչ եք պատրաստվում անել նրա հետ, — ասաց նա ֆշացող շշուկով, որը սակայն լսելի էր ամբողջ շքամուտքի դահլիճում, — Երբ ես Բախստագուշակության նոր ուսուցիչ նշանակեմ, որին պետք կլինի տեղավորել աշտարակում:

— Օ՛հ, դրա կարիքը չի լինի, — կրկին շատ բարեհամբույր ասաց Դամբլդորը, — Ես արդեն գտել եմ Բախստագուշակության նոր ուսուցիչ, և նա նախընտրում է տեղավորվել ամրոցի առաջին հարկում:

— Դուք գտե՞լ եք, — ծրտան ձայնով կրկնեց Ամբրիջը. — Դուք գտե՞լ եք... Պետք է արդյոք հիշեցնեմ ձեզ, Դամբլդո՛ր, որ թիվ քսաներկու Կրթական հրահանգով...

— Նախարարությունը իրավունք ունի կատարել ուսուցչի պաշտոնին հարմար նշանակում այն դեպքում, եթե, և միայն այն դեպքում, եթե Տնօրենը անկարող է նոր թեկնածու գտնել, — ասաց Դամբլդորը, — և ես շատ ուրախ եմ տեղեկացնել ձեզ, որ այս դեպքում ես բարեհաջող ընտրություն եմ կատարել: Թույլ տվեք ներկայացնել ձեզ...

Նա դեմքով շրջվեց դեպի մուտքի բաց դռները, որոնց միջով ներս էր հոսում գիշերային մառախուղը: Հարրին, սմբակների դոփյուն լսեց: Հետո ցնցված մրմունջի մի ալիք անցավ սրահով և դռներին ամենամոտ

կանգնածները շտապեցին հետ-հետ գնալ, մի քանիսը նույնիսկ հրմշտելով իրար ու սայթաքելով, որպեսզի ձանապարհ բացեն ներս մտնողի համար:

Մառախուտի միջից մի դեմք հայտնվեց, որը Հարրին արդեն մի անգամ տեսել էր Արգելված անտառում մի մութ, Վտանգավոր գիշերով: Մառախուտի միջից հայտնվեցին մարդու գլուխը, արծաթափայլ շիկահեր մազերը և ապշեցուցիչ կապույտ աչքերը, հետո հայտնվեց իրանը, որը բարձրանում էր ձիու խայտախրիվ մարմնից:

— Ֆիրե՛նցե... ծանոթացե՛ք, — ուրախ ներկայացրեց Դամբլդորը, ասես կայծակնահար եղած Ամբրիջին, — կարծում եմ, դուք բավարար կգնահատեք նրա համապատասխանությունը բախտագուշակության նոր ուսուցչի պաշտոնին:

Գլուխ 27. Կենտավրոս և դավաճան

— Գրագ կգամ, որ իհմա երանի ես տալիս, թե իրաժարված չլինեիր բախտագուշակությունից, չէ՞, Հերմիոնա, — հարցրեց Փարվաթին չարախինդ ծիծաղելով:

Նախաձաշի ժամն էր: Երկու օր էր անցել պոռֆեսոր Թրելոնիին գործից ազատելու դրամատիկ տեսարանից, և Փարվաթին զբաղված էր իր թարթիչները գանգրացնելով: Նա հերթով իր կախարդական փայտիկի վրա փաթաթում էր մեկ աջ, մեկ ձախ աչքի թարթիչները և դիտում արդյունքը մի մեծ ձաշի գդալի վրա իր արտացոլումի մեջ: Այդ առավոտ նրանք պետք է գնային Ֆիրենցեի հետ իրենց առաջին բախտագուշակության դասին:

— Ամենին, — անտարբերությամբ ասաց Հերմիոնան, որը զբաղված էր «Մարգարե» օրաթերթի ընթերցանությամբ, — ես երբեք առանձնապես չեմ սիրել ձիերին:

Նա շրջեց լրագրի էջը և աչքերով անցավ խմբագրական սյունակների վրայով:

— Նա ձի չէ, նա կենտավրոս է, — ցնցված առարկեց Լավենդերը:

— Բարետես կենտավրոս, — հոգոցով ավելացրեց Փարվաթին:

— Այսպես թե այնպես, միևնույն է չորս ոտք ունի, — առանց արտահայտության ասաց Հերմիոնան, — ինչեւ, ես կարծում էի, որ դուք երկուսդ շատ եք վիատվել, որ Թրելոնին այլևս դաս չի տալու:

— Այդպես էլ կա, — հավաստիացրեց նրան Լավենդերը, — մենք գնացինք աշտարակ նրան տեսնելու: Մենք բաց դեղին գույնի նարգիսներ էինք տարել նրա համար, ոչ այն սագի պես կրնչացող նարգիսներից, որոնք Սածիլն է աճեցնում, այլ իսկական ծաղիկներ:

— Ինչպես է նա, — հարցրեց Հարրին:

— Այնքան էլ լավ չի խեղճ կինը, — ասաց Լավենդերը կարեկցանքով, — անդադար լաց էր լինում և ասում էր, որ ինքը կնախընտրի հեռանալ ամրոցից քան մնալ այնտեղ, որտեղ պիտի անդադար զգա Ամբրիջի ներկայությունը, և ես նրան չեմ մեղադրում, Ամբրիջն ահավոր վատ վարվեց նրա հետ, ձիշտ չե՞մ ասում:

— Ես այնպիսի զգացում ունեմ, որ Ամբրիջը դեռ նոր է սկսել իրեն ահավոր պահել, — չարագույժ ասաց Հերմիոնան:

— Անհնար է, — ասաց Ռոնը, որը զբաղված էր մի մեծ ափսե ապուխտով ձվածեղով, — ուղղակի չի կարող ավելի վատը լինել, քան արդեն եղել է մինչև այժմ:

— Խոսքս հիշե՞ք, նա իհմա պատրաստվում է վրեժ լուծել Դամբլդորից՝ առանց իր հետ խորհրդակցելու նոր ուսուցիչ նշանակելու համար, — ասաց Հերմիոնան՝ փակելով լրագիրը, — հատկապես, քանի որ նոր նշանակվածը ևս մեկ կես-մարդ է: Չտեսա՞ք նրա դեմքի արտահայտությունը, երբ տեսավ Ֆիրենցեին:

Նախաձաշից հետո Հերմիոնան գնաց իր Արիֆմանտիկայի դասին, իսկ Հարրին և Ռոնը Փարվաթիի և Լավենդերի հետևից դուրս եկան շքամուտքի դահլիճ Բախտագուշակության դասին գնալու համար:

— Մենք իհմա Հյուսիսային աշտարակ չե՞նք գնում, — մտահոգված հարցրեց Ռոնը, երբ Փարվաթին ինքնավստահ անցավ մարմարե աստիճանների կողքով:

Փարվաթին ուսի վրայով արհամարհանքով հետ նայեց նրան:

— Քո կարծիքով Ֆիրենցեն ինչպե՞ս է մագլցելու սանդուղքով: Մենք իհմա թիվ տասնմեկ լսարանում ենք լինելու, դեռ երեկ էր գրված հայտարարությունների տախտակի վրա:

Թիվ տասնմեկ լսարանը գտնվում էր առաջին հարկի այն միջանցքում, որը ծգվում էր շքամուտքի դահլիճից Մեծ դահլիճին ուղղահայաց հակառակ ուղղությամբ: Հարրին գիտեր, որ դա այն լսարաններից մեկն էր, որը երբեք կանոնավոր չէր օգտագործվում և պատկերացնում էր այն ինչպես չափավոր բարձիթողի պահարանի կամ խորդանոցի նման մի անփույթ տեղ, և ուստի Ռոնի հետևից ներս մտնելով, մի պահ ապշեց՝ հայտնվելով անտառի բացատում:

— Սա ի՞նչ է...

Լսարանի հատակը ծածկված էր քայլերից զսպանակի պես սեղմվող փափուկ մամուռով և բազմաթիվ ծառեր էին աճում ուղիղ հատակից, իրենց տերևաշատ սաղարթներով քսվելով առաստաղին և պատուհաններին՝ սենյակը լցնելով հանգստացնող փափուկ կանաչ լուսի շողերով: Նրանցից առաջ ժամանած ուսանողներն արդեն այստեղ-այնտեղ նստած էին հողե

գետնին՝ հենված ծառերի բներին կամ հուժկու կոճղերին, ծնկները ձեռքերով գրկած կամ սպասումի մեջ ձեռքերը կրծքի վրա խաչաձևած, և բոլորը միանշանակ նյարդային տեսք ունեին: Բացատի կենտրոնում, այնտեղ, որտեղ ծառեր չկային, կանգնած էր Ֆիրենցեն:

— Հա՛րի Փո՛թեր, — ասաց նա, ձեռքը մեկնելով Հարրիին, երբ վերջինս ներս մտավ:

— Ըըմ... Ողջու՛յն, — ասաց Հարրին՝ սեղմելով կենտրոնուի ձեռքը, որն անթարթ դիտում էր նրան իր զարմանահրաշ կապույտ աչքերով, բայց չէր ժպտում, — ուրախ եմ տեսնել ձեզ:

— Ես նոյնպես ուրախ եմ ձեզ տեսնել, — ասաց կենտրոնը՝ առաջ թեքելով իր արծաթափայլ շիկահեր գլուխը, — կանխագուշակված էր, որ մենք կրկին հանդիպելու ենք:

Հարրին նկատեց, որ Ֆիրենցեի կրծքին սմբակածն կապտուկի հետք կար: Երբ նա շրջվեց, որպեսզի միանա գետնի վրա նստած իր համադասարանցիներին, տեսավ որ բոլորն ապշահար ակնածանքով իրեն էին նայում՝ ակնհայտորեն խորապես տպավորված այն հանգանանքից, որ ինքն արդեն ծանոթ էր Ֆիրենցեի հետ, որից նրանք նկատելիորեն քաշվում էին:

Երբ դուռը փակվեց, և վերջին ուսանողը տեղավորվեց թղթերի աղբաղույլի կողքին բուսնած կոճղի վրա, Ֆիրենցեն ձեռքով մի շարժում արեց՝ ցույց տալով իրեն շրջապատող սենյակը:

— Պրոֆեսոր Դամբլդորը սիրալիրաբար այնպես կազմակերպեց մեզ համար այս լսարանը, — ասաց Ֆիրենցեն, երբ բոլորը հարմարավետ տեղավորվեցին, — որպեսզի այն նման լինի իմ բնական կենսավայրին: Ես կգերադասեի դասավանդել ձեզ Արգելված Անտառում, որը մինչև անցած երկուշաբթի ին տունն էր, բայց դա այլևս անհնար է:

— Անհնա՞ր է... ըըմ... սը՛ր, — ասաց Փարվաթին հազիվ շնչելով, և միայն ասելուց հետո բարձրացրեց ձեռքը, — ...ինչու՞ է անհնար: Մենք այնտեղ եղել ենք Հագրիդի հետ, մենք չենք վախենում:

— Հարցը ձեր խիզախության մեջ չէ, — ասաց Ֆիրենցեն, — այլ իմ կարգավիճակի: Ես չեմ կարող այլևս վերադառնալ Անտառ: Իմ նախիրն ինձ արտաքսել է:

— Նախիրը... Նախի՞րը, — կրկնեց Լավենդերը շփոթված ձայնով, և Հարրին հաստատ գիտեր, որ այդ պահին նա մտածում էր կովերի մասին. — Ի՞նչ... օ՛հ... — ընկալումը հստակ պատկերվեց նրա դեմքին, — այսինքն անտառում ձեզնից շատ կա՞... — ապշահար հարցրեց նա:

— Հագրիդն է ձեզ բուժու՞մ թեստրալների նման, — հետաքրքրված հարցրեց Դինը:

Ֆիրենցեն շատ դանդաղ շրջեց գլուխը Դինի ուղղությամբ, որը կարծես արդեն հասկացել էր, որ ինքն ինչ-որ շատ վիրավորական բան ասաց:

— Ես չեի ուզում... ներեցե՞ք, — շշուկով ավելացրեց նա:

— Կենտավրոսները մարդկանց ծառաները կամ ընտանի կենդանիները չեն, — հանգիստ ասաց Ֆիրենցեն:

Մի պահ լռություն տիրեց, հետո Փարվաթին կրկին ձեռք բարձրացրեց:

— Խնդրում եմ, սը՛ր, չե՞ք ասի, թե ինչու են մյուս կենտավրոսները ձեզ արտաքսել:

— Որովհետև ես համաձայնվեցի աշխատել պրոֆեսոր Դամբլորի համար, — ասաց Ֆիրենցեն, — նրանք դա ընդունեցին որպես դավաճանություն իմ կենսաձևի նկատմամբ:

Հարրին հիշեց, թե ինչպես գրեթե չորս տարի առաջ, կենտավրոս Բեյնը գոռաց Ֆիրենցեի վրա և նրան հասարակ ջորի անվանեց, երբ նա թույլ տվեց, որ Հարրին հեծնի իրեն, և փախցրեց նրան անտառից իր մեջքին նստած: Հարրին մտածեց, որ գուցե հենց Բեյնն էր սմբակի հետքը թողել Ֆիրենցեի կրծքին:

— Սկսե՞նք, — ասաց Ֆիրենցեն: Նա շեշտակի թափ տվեց իր երկար արձաքահեր պոչը և ձեռքը բարձրացրեց դեպի տերևաշատ սաղարթները, հետո դանդաղ ցած իջեցրեց, և նրա ձեռքի շարժմանը գուգահեռ լույսը սենյակում սկսեց մարել, այնպես որ բոլորը հայտնվեցին ոչ թե կանաչ լույսով ողողված այլ մթնշաղոտ անտառի բացատում, և աստղերը սփռվեցին առաստաղին:

Բոլոր կողմերից «ախեր» և «օխեր» լսվեցին, և Ռոնը միազնամայն լսելի ասաց. «Գրողը տանի»:

— Մեջքի վրա պառկեք հատակին, — ասաց Ֆիրենցեն իր հանգիստ ձայնով, — և դիտեք երկինքը: Այնտեղ ամեն ինչ գրված է նրանց համար, ովքեր կարող են տեսնել մեր ռասաների ճակատագրերը:

Հարրին մեկնվեց մեջքին և հայացքը գամեց առաստաղին: Մի կարմիր առկայժող աստղ թարթեց ուղիղ նրա գլխավերևում:

— Ես զիտեմ, որ դուք սովորել եք մոլորակների և նրանց արբանյակների անունները աստղագիտության դասին, — ասաց Ֆիրենցեն հանգիստ ձայնով, — և որ դուք քարտեզագրել եք երկնքով աստղերի շարժումը: Կենտավրոսները դեռ դարեր առաջ վերծանել են այդ շարժումների գաղտնիքները: Մեր բացահայտումները մեզ սովորեցնում են, որ ապագան կարելի է տեսնել երկնքում...

— Պրոֆեսոր Թրելոնին մեզ աստղագուշակություն դասավանդել է, — հուզախառն ասաց Փարվաթին՝ գլուխը վեր բարձրացնելով իր պառկած տեղից, — Մարսը դժբախտ պատահարներ է պատճառում և հրդեհներ է բերում և դրա նման ուրիշ վատ բաներ է անում, իսկ երբ որոշակի անկյուն է կազմում Սատուրնի հետ, ինչպես հիմա, — նա մի ուղիղ անկյուն գտեց օդի մեջ իր գլխավերևում, — դա նշանակում է, որ մարդիկ պետք է ծայրահեղ զգույշ լինեն, երբ գործ են ունենում շիկացած բաների հետ:

— Դա, — կրկին հանգիստ ասաց Ֆիրենցեն, — մահկանացու մարդկային բարբաջանք է:

Փարվաթի ձեռքը ցած ընկավ նրա կողքին:

— Աննշան վնասվածքներ, փոքրիկ անկարևոր մարդկային պատահարներ, — ասաց Ֆիրենցեն, մինչ նրա սմբակները խուլ հարվածում էին մամռապատ հատակին. — Դրանք ոչ ավելի կարևոր են, քան մրցունաների անցուրդարձը համայն տիեզերքի համար, և մոլորակների շարժումը դրանց վրա ոչ մի ազգեցություն չի թողնում:

— Բայց պրոֆեսոր Թրելոնին, — սկսեց Փարվաթին վիրավորված և վրդովված ձայնով:

— Մարդ է, — պարզ ասաց Ֆիրենցեն, — և ուստի մոլորված և շեղված ձեր կենսաձևին բնորոշ սահմանափակումներով:

Հարրին գլուխը մի քիչ շրջեց, որպեսզի նայի Փարվաթին: Նա շատ վիրավորված տեսք ուներ, ինչպես և նրա շուրջը ներկաներից մի քանիսը:

— Սիբիլա Թրելոնին գուցե և Տեսնողներից է, ես դա չգիտեմ, — շարունակեց Ֆիրենցեն, և Հարրին կրկին լսեց նրա պոչի ֆստոցը, մինչ նա սենյակով վերուվար էր քայլում նրանց միջև, — բայց նա ապարդյուն վատնում է իր ժամանակը այդ ինքնաքծնող, անօգուտ բարբաջանքի վրա,

որը մարդիկ անվանում են բախտագուշակություն: Ես այստեղ միայն մեկ նպատակ ունեմ, ես այստեղ եմ, որ բացատրեմ ձեզ կենտավրոսների իմաստնությունը, որը ո՞չ անձնական է, ո՞չ էլ կողմնակալ: Մենք երկինքը դիտում ենք, որպեսզի իրազեկ լինենք չարի մեծ մակընթացությունների, կամ այն փոփոխությունների մասին, որոնք երբեմն նշանակում են այնտեղ: Գուցե տասնյակ տարիներ տևի մինչև մենք համոզվենք, որ ճիշտ ենք վերծանում այն, ինչը տեսնում ենք:

Ֆիրենցեն ձեռքը մեկնեց դեպի այն կարմիր աստղը, որն առկայժում էր ուղիղ Հարրիի գլխավերնում:

— Անցած տասնամյակի ընթացքում բոլոր նախանշանները խոսում էին այն մասին, որ հմայագործ մարդկությունը վայելում է խաղաղության մի կարձատև ժամանակաշրջան, որը ոչ այլ ինչ է, քան մի փոքր դադար երկու մեծ պատերազմների միջև: Պատերազմների սուրհանդակ Մարսը հիմա վառ առկայժում է մեր գլխավերնում՝ նախազգուշացնելով, որ մեծ գոտեմարտը շուտով նորից կսկսվի: Կենտավրոսները կարող են փորձել կանխատեսնել, թե որքան շուտով դա կսկսվի՝ այրելով միայն իրենց հայտնի տեսակի խոտաբույսեր ու տերևներ և դիտելով դրանց կրակի բոցերը և այրումից առաջացած ծուխն ու գոլորշիները:

Դա Հարրիի երբեկ ունեցած ամենաանսովոր դասն էր: Նրանք իրոք հենց լսարանի հատակի վրա այրեցին եղեսպակի և բաղրջակի տերևներ, և Ֆիրենցեն նրանց ասաց, որ փորձեն կծվահոտ ծխի մեջ որոշակի ձևեր և խորհրդանշաններ տեսնել, բայց նրան կարծես բոլորովին չմտահոգեց այն հանգամանքը, որ իրենից բացի ոչ ոք չտեսավ իր նկարագրած նշաններից և ոչ մեկը: Նա միայն ասաց, որ մահկանացու մարդիկ միշտ էլ ապաշնորի են եղել այդ գործում, և անգամ կենտավրոսներին տարիներ է պետք այդ գործում ձեռնիասություն ձեռք բերելու համար: Ֆիրենցեն դասն ավարտեց՝ հայտարարելով, որ մեծագույն իմարություն է նման բաների նկատմամբ մեծ հավատ տածելը, որովհետև նույնիսկ կենտավրոսները երբեմն սխալ են հասկանում այդ նախանշանները: Ընդհանրապես կենտավրոսը, բնականաբար, Հարրիի իմացած որևէ ուրիշ մարդ ուսուցչի նման չէր: Նրա համար առաջնահերթը կարծես բոլորովին էլ իր իմացածը նրանց սովորեցնելը չէր, այլ իր ուսանողներին համոզելը, որ ընդհանրապես ոչինչ, նույնիսկ կենտավրոսների գիտելիքները բացարձակ հավաստի չեն:

— Բայց նա ոչ մի որոշակի բան չասաց, չէ՞... — ասաց Ռոնը ցածրաձայն, երբ հանգընում էին բաղրջակի տերևներով իրենց խարույկը, — բա ասա՞ց... ի՞նչ կլիներ, որ մի քանի հստակ բան ասեր չարի դեմ այդ մեծ պատերազմի մասին, որը հրես-հրես պիտի սկսվի... Բա դուք չեի՞ք ուզենալսել:

Զանգը հնչեց հենց լսարանի դռնից դուրս և բոլորը վեր ցատկեցին: Հարրին լրիվ մոռացել էր, որ իրենք ամրոցի ներսում էին, և միանգամայն համոզված էր, որ իրենք անտառում էին: Դասարանը շարքով դուրս գնաց, և բոլորը մի քիչ շշմած տեսք ունեին:

Հարրին ու Ռոնը արդեն պատրաստվում էին գնալ մյուսների հետևից, երբ Ֆիրենցեն նրանց հետ կանչեց.

— Հա՛րի Փո՛թթեր, մի խոսք ունեմ ձեզ ասելու, խնդրե՛մ:

Հարրին շրջվեց: Կենտավրոսը մի քիչ մոտեցավ նրան: Ռոնը տատանվեց:

— Դուք կարող եք մնալ, — ասաց Ֆիրենցեն նրան, — բայց դուռը ծածկե՛ք, խնդրում եմ:

Ռոնը շտապեց կատարել նրա խնդրանքը:

— Հա՛րի Փո՛թթեր, դուք Հագրիդի ընկերն եք, այդպես չէ՞, — ասաց կենտավրոսը:

— Այո՛, — պատասխանեց Հարրին:

— Ուրեմն խնդրում եմ նրան մի նախագգուշացում փոխանցեք ինձնից: Ասացեք նրան, որ նրա ջանքերն իզուր են: Լավ կանի, դադարեցնի դրանք:

— Նրա ջանքերն իզու՞ր են, — ոչինչ չհասկանալով կրկնեց Հարրին:

— Եվ նա լավ կանի դադարեցնի դրանք, — ասաց Ֆիրենցեն, զլխով հաստատելով իր ասածը: — Ես ինքս կզգուշացնեի Հագրիդին, բայց ես արտաքսված եմ, և չեմ կարող անհեռատեսորեն չափազանց մոտենալ Անտառին, իսկ Հագրիդը առանց կենտավրոսների ճակատամարտի էլ շատ հոգսեր ունի:

— Բայց... ի՞նչ է Հագրիդն անում, — նյարդայնացած հարցրեց Հարրին:

Ֆիրենցեն առանց արտահայտության դիտեց Հարրիին:

— Հագրիդը վերջերս ինձ մեծ ծառայություն է մատուցել, — ասաց Ֆիրենցեն, — և շատ վաղուց է վաստակել իմ հարգանքը՝ այն հոգատարության համար, որը նա ցուցաբերում է բոլոր կենդանի

արարածների նկատմամբ: Ես չեմ մատնի նրա գաղտնիքը, բայց նրան պետք է ուշքի բերել: Նրա փորձը չի աշխատում: Ասացե՛ք նրան, Հա՛րի Փո՛թթեր: Ցտեսություն:

Չ 8

Այն երջանկության զգացումը, որը Հարրին մի պահ վերապրեց «Բարբաջախոսում» տպագրված իր հարցազրույցից հետո, վաղուց արդեն լրիվ ցնդել էր: Մինչ տաղտկալի մարտ ամիսը փոխվում էր լացկան ապրիլի, նրա կյանքը կարծես կրկին վերածվել էր մտահոգությունների և հոգսերի մի երկար անվերջանալի շարանի:

Ամբողջը շարունակում էր այցելել Կախարդկան կենդանիների խնամքի բոլոր դասերին, ուստի շատ դժվար էր Ֆիրենցեի նախազգուշացումը փոխանցել Հագրիդին: Վերջապես Հարրիին դա հաջողվեց, երբ ծևացնելով, իբր կորցրել է «Ֆանտաստիկ կենդանիները և որտեղ կարելի է դրանք գտնել» գրքի իր օրինակը, դասից հետո վերադարձավ Հագրիդի մոտ: Եթե նա Հագրիդի համար կրկնեց Ֆիրենցեի խոսքերը, Հագրիդը մի երկար պահ լուր նայեց նրան իր այտուցված կապտուկավոր աչքերով, ակնհայտորեն անպատճաստ նման նախազգուշացման համար և երկար ոչինչ չասաց:

— Լավ տղա է, Ֆիրենցեն, — վերջապես ասաց նա շատ անբարյացակամ, — բայց գաղափար չունի, թե ինչի մասին է խոսում: Ոչ մի բան էլ իզուր չի: Ամեն ինչ շատ էլ լավ է ստացվում:

— Հա՛գրիդ, դու ի՞նչ ես անում, — արդեն լրջորեն մտահոգված հարցրեց Հարրին: — Դու գիտես, որ պետք է զգուշ լինես, Ամբողջն արդեն հեռացրել է Թրելոնիին, և եթե ինձ հարցնես, իհմա լրիվ մտել է դերի մեջ: Եթե մի բան ես անում, որ չպետք է անես...

— Կան բաներ, որոնք գործի տեղը պահպանելուց կարևոր են, — ասաց Հագրիդը, թեև այդ ասելիս նրա ձեռքերն այնքան ուժեղ դողացին, որ նա հատակին շրջեց խիլարիկների ծերտով լի թասը. — Իմ մասին մի՛ անհանգստացիր, Հա՛րի... Հա՛, իհմա գնա՛ գործիդ, ապրե՛ս, դու էլ ես լավ տղա:

Հարրին ուրիշ ընտրություն չուներ, քան թողնել Հագրիդին ամբողջ հատակով սփռված ծերտը հավաքելու գործի մեջ, և լրիվ վիատված վերադարձավ ամրոց:

Մինչ այդ, նույնիսկ առանց ուսուցիչների և Հերմիոնայի անդադար հիշեցումների ՀԱՄ-երը անողոքաբար մոտենում էին: Բոլոր հինգերորդ դասարանցիները սկսել էին տառապել բարդության տարբեր աստիճանի ստրեսներով, բայց Հաննա Աբոթը ուսանողների մեջ առաջինն էր, որ Հանգստացնող թուրմ ստացավ մադամ Պոմֆրիից, այն բանից հետո, երբ նա Հերբալոգիայի դասի ժամանակ հանկարծ սկսեց բարձրաձայն հեկեկալով լաց լինել, բողոքելով, որ ինքը չափազանց հիմար է քննությունները հանձնելու համար և ուզում է անմիջապես հեռանալ դպրոցից:

Հարրին մտածում էր, որ եթե միայն ԴԱԲ-ի պարապմունքները չլինեին, ապա ինքը ծայրահեղ թշվառ կզգար իրեն: Երբեմն սկսել էր մտածել, որ ապրում էր միայն այն ժամերի համար, որոնք իրեն սպասում էին Ցպահանջ սենյակում, որտեղ նա աշխատում էր առանց ինքն իրեն խնայելու և մեծագույն հաճույք ստանալով իր արածից, ուղղակի ուռչելով հպարտությունից, երբ նայում էր շուրջը՝ ԴԱԲ-ի անդամակից իր ընկերներին, և դիտարկում, թե որքան մեծ է նրանց առաջադիմությունը: Իրոք, Հարրին երբեմն թաքուն բավարարությամբ մտածում էր, թե ինչպես կարծագանքի Ամբրիջը այն փաստին, երբ ԴԱԲ-ի բոլոր անդամները «Արտակարգ» գնահատական ստանան Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի ՀԱՄ-ի քննությունից:

Նրանք վերջապես սկսել էին աշխատել Պատրոնուսների վրա, և բոլորն ուղղակի անհամբեր սպասում էին, թե երբ են սկսելու գործնական պարապմունքները, թեև ինչպես Հարրին շարունակ հիշեցնում էր նրանց. որ պայծառ լուսավորված լսարանում, որտեղ նրանց ոչ մի վտանգ չի սպառնում, Պատրոնուս ստեղծելը շատ տարբեր է այն իրավիճակից, երբ դեմառդեմ կանգնած ես մի այնպիսի իրեշի առաջ ինչպես ազրայելը:

— Օ՛հ, վերջացրու՛, հա՞, դու փչացնում ես ամբողջ ուրախությունը, — պայծառ ժպտալով ասաց Չոն, դիտելով, թե ինչպես էր իր արծաթագույն կարապ պատրոնուսը ճախրում Ցպահանջ սենյակի առաստաղի տակ Զատիկից առաջ նրանց վերջին դասի ժամանակ. — Այսր նրանք այնքան սիրուն են:

— Բայց նրանք չպետք է սիրուն լինեն, նրանք պետք է ուժեղ լինեն, որպեսզի պաշտպանեն քեզ, — համբերատարությամբ ասաց Հարրին: — Մեզ պետք է մի բոխովիճ կամ դրա նման մի բան: Ես ինքս հենց այդպես եմ

սովորել: Ես սովորել եմ Պատրոնուս հմայել, մինչ մի բոխոխիճ ձևացնում էր, իբր ազրայել է:

— Բայց դա իրոք շատ սարսափելի կլինի, — ասաց Լավենդերը, որն իր կախարդական փայտիկի ծայրից արծաթագույն ամպիկներ էր արձակում, — և միևնույն է, ինձ մոտ դեռ ոչինչ չի ստացվում, — բարկացած ավելացրեց նա:

Նեվիլը նույնպես խնդիրներ ուներ: Նրա դեմքը ջղաձգված էր կենտրոնացումի մեջ, բայց նրա կախարդական փայտիկի ծայրից միայն արծաթագույն ծխի փոքրիկ շիթեր էին դուրս գալիս:

— Դու պետք է մտածես մի երջանիկ բանի մասին, — հիշեցրեց նրան Հարրին:

— Ես փորձում եմ, — ասաց Նեվիլը թշվառ արտահայտությամբ, որն այնքան մեծ ջանքեր էր գործադրում, որ նրա կլոր դեմքը փայլում էր քրտինքից:

— Հարրի՛, տե՛ս, ինձ թվում է, ինձ մոտ ստացվում է, — գոռաց Շեյմոսը, որին այդ օրը նրա ամենաառաջին ԴԱԲ-ի պարապմունքին բերել էր Դինը, — Տե՛ս... Վայ... ցնդեց... բայց դա հաստատ մի շատ փրչոտ բան էր, Հա՛րի:

Հերմիոնայի պատրոնուսը, որը փայլվիուն արծաթագույն ջրաքիս էր, ուրախ-զվարթ թռվում էր նրա շուրջը:

— Բայց ինչ լավիկն են, չէ՞՝, — ասաց նա, քնքշանքով նայելով իր արծաթագույն գազանիկին:

Ցպահանջ Սենյակի դուռը բացվեց ու փակվեց: Հարրին շրջվեց, որպեսզի տեսնի, թե ով մտավ ներս, բայց ոչ ոքի չտեսավ: Միայն մի քանի վայրկյան անց նա հանկարծ հասկացավ, որ դժան մոտ գտնվողները հանկարծ լրել են: Հաջորդ պահին ինչ-որ բան սկսեց քաշքել նրա պարեգոտի փեշը ծնկի մոտ: Նա ցած նայեց և ապշահար տեսավ, որ Դոբի դովլաթը տնային ալիբերի ցեղից իրեն էր նայում իր ութ բրդյա գլխարկների տակից:

— Ողջու՛յն, Դո՛բի, — ասաց Հարրին, — Ի՞նչ ես անում այստեղ: Ի՞նչ է պատահել:

Ալիի աչքերը սարսափահար չռված էին և նա տեսանելի դողում էր: Հարրիին մոտիկ կանգնած ԴԱԲ-ի անդամները սսկել էին: Սենյակում բոլոր գտնվողները նայում էին Դոբիին: Այն պատրոնուսները, որ նրանցից մի

քանիսը կարողացել էին հմայել, արդեն ցնդել էին և զրկվելով իր արծաթափայլ լուսավորությունից սենյակը կարծես ավելի էր մթնել, քան առաջ էր:

— Հա՛րի Փո՛թթեր, սը՛ր, — ծղրտաց ալփի, ոտքից գլուխ դողալով, — Հա՛րի Փո՛թթեր, սը՛ր: Դոբին եկել է քեզ զգուշացնելու: Բայց տնային ալփերին ասված է, որ ոչ մեկին ոչինչ չասեն:

Դոբին գլխապատառ վագեց դեպի պատը: Հարրին, որն արդեն որոշակի փորձ ուներ Դոբիի ինքնապատժման սովորության հետ, առաջ նետվեց, որ բռնի նրան, բայց Դոբին ընդամենը գնդակի պես հետ թռավ պատից՝ պաշտպանված իր ութ գլխարկների բրդյա շերտերի թափարգելով: Հերմիոնան և մի քանի ուրիշ աղջիկներ վախից և կարեկցանքից ծղրտացին:

— Ի՞նչ է կատարվում, Դո՛բի, — հարցրեց Հարրին, բռնելով ալփի բարակիկ ձեռքը և աշխատելով նրան հետ պահել որևէ բանից, որով նա կարող էր փորձել վնասել ինքն իրեն:

— Հա՛րի Փո՛թթեր... Նե... Նե...

Դոբին ինքն իր քթին մի ուժեղ հարված հասցրեց իր փոքրիկ ազատ բռունցքով: Հարրին նրա մյուս ձեռքն էլ բռենց:

— Ո՞վ Դոբի... Նե՞... Ով է «Նե»...

Բայց նա արդեն հաստատ գիտեր, թե ով էր այն մեկը, ով կարող էր Դոբիին այդքան սարսափեցնել, և ում նա սահմուկած կանվաներ «Նե»: Ալփը վեր նայեց նրան՝ մի քիչ շլացած աչքերով և միայն բերանի շարժումով, անձայն ինչ-որ բան ասաց:

— Ամբրի՞ջը, — սարսափահար հարցրեց Հարրին:

Դոբին գլխով արեց, հետո փորձեց իր գլուխը խփել Հարրիի ծնկներին: Հարրին նրան հետ պահեց իր ձեռքի հեռավորության վրա:

— Նա ի՞նչ, Դո՛բի... Նա, ինչ է, իմացե՞լ է սրա մասին... մեր մասին... Նա իմացե՞լ է ԴԱԲ-ի մասին:

Հարրին իր հարցի պատասխանը կարդաց ալփի ցնցված դեմքի վրա: Եվ քանի որ Հարրին ամուր պահել էր ալփի ձեռքերը, նա փորձեց ինքն իրեն քացի տալ և ընկավ հատակին:

— Նա գալի՞ս է, — կամաց հացրեց Հարրին:

Դոբին մի կաղկանձ արձակեց և սկսեց իր մերկ ոտքերը հարվածել գետնին:

— Այո՛, Հա՛րի Փո՛թթեր, այո՛...

Հարրին մեջքն ուղղեց և շուրջը՝ նայեց անշարժ ապշահար կանգնած մարդկանց, ովքեր սարսափահար դիտում էին գետնին թափվող ալփին:

— ԻՆՉԻ՞Ն ԵՔ ՍՊԱՍՈՒՄ... — զոռաց Հարրին, — ՓԱԽԵՇՔ...

Բոլորը միանգամից նետվեցին դեպի մուտքի դուռը, խցանային մեծ իրարանցում ստեղծելով դռան մոտ: Հետո միանգամից սկսեցին խումբ-խումբ դուրս թափվել դռնից: Հարրին միայն լսում էր միջանցքներով նրանց գլխապատառ վազքի ձայները, և միայն հույս ուներ, որ բոլորն այնքան քիչ ծակ կունենան, որ այդպես չվագեն մինչև իրենց ննջարանները: Ժամը դեռ իննին տասը րոպէ էր պակաս, եթե միայն հասցնեն թաքնվել գրադարանում կամ բվանոցում, որոնք երկուսն էլ շատ ավելի մոտ էին...

— Հա՛րի, արագացրու՛, ճչաց Հերմիոնան դռան մոտ դեռ խմբված մարդկանց միջից:

Հարրին գետնից վեր բարձրացրեց Դոբիին, որը դեռ շարունակում էր ինքն իրեն լուրջ վնաս հասցնելու փորձեր անել և ալփի հետ միասին վազեց դեպի դռների մոտ գոյացած հերթը:

— Դո՛քի, սա իրաման է. Վերադարձի՛ր խոհանոց մյուս ալփերի մոտ, և եթե նա քեզ հարցնի, արդյոք զգուշացրել ես ինձ, կասես «Ո՛՛», — ասաց Հարրին. — Եվ ես քեզ արգելում եմ վնասել ինքդ քեզ, — ավելացրեց նա, ալփին ցած դնելով, երբ վերջապես դռան շեմից դուրս քայլեց և շրխկոցով իր հետևից փակեց դուռը:

— Շնորհակալ եմ, Հա՛րի Փո՛թթեր, — ծղրտաց Դոբին ու անհետացավ: Հարրին աջ ու ձախ նայեց; Մյուսները բոլորն այնքան արագ էին հեռանում, որ մինչև բոլորը կանհետանային նա միայն տեսնում էր միջանցքի երկու ծայրերում նրանց պարեգոտների ծածանվող փեշերը: Նա ինքը սկսեց վագել: Առջևում տղաների մի զուգարան կար: Եթե հասցնի այնտեղ մտնել, ապա կարող է ծեսացնել, իբր ամբողջ ժամանակ այնտեղ է եղել, եթե միայն հասցնի հասնել այնտեղ:

— ԱԱԱԱ՛ՌՌՂՂ...

Ինչ-որ բան բռնեց նրա սրունքից և շատ տպավորիչ գետնին գցեց՝ ստիպելով որ Հարրին մի քանի մետր կրծքի վրա սահի գետնի վրայով մինչև կանգ առնելը: Ինչ-որ մեկը նրա թիկունքում հաղթական հրհռում էր: Հարրին գլորվեց մեջքի վրա և հետ նայեց: Մալֆոյն էր դարանակալել նրան մի

որմնախորշի մեջ՝ թաքնվելով վիշապակերպ այլանդակ մի սկահակի հետևում:

— Ընդամենը սայթաքելու չարակնիք էր, Փո՛թթեր, — ասաց նա. — Հե՛յ, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ... Մենք բռնեցինք նրան:

Ամբրիջը արագաքայլ շտապելով հայտնվեց միջանցքի հեռավոր շրջադարձից, վազքից շնչակտուր, բայց մի զզվելի գոհ ժախտ երեսին:

— Նա է, — հաղթական ասաց նա՝ տեսնելով Հարրիին հատակին ընկած. — Գերազա՞նց է, Դրա՛քո, գերազա՞նց է... Օհ, շատ լավ... իխուն միավոր Սլիզերինին... Հիմա ես ինքս նրանով կզբաղվեմ... Վեր կացե՛ք, Փո՛թթեր:

Հարրին ոտքի կանգնեց, ցասումնալից հայացքը փայլեցնելով այդ զույգի վրա: Նա դեռ երբեք Ամբրիջին այդքան երջանիկ չէր տեսել: Ամբրիջը ճանկեց Հարրիի ձեռքը և հաձույքից փայլող դեմքով շրջվեց դեպի Մալֆոյը:

— Առաջ վազի՛ր, տե՛ս, թե կարող ես նրանցից մի քանիսին էլ բռնել, Դրա՛քո, — ասաց նա: Մյուսներին ասա՛, որ գրադարանում նայեն... Թո՛ղ փնտրեն մեկնումեկին, որ վազքից շնչասպառ է լինում... Ստուգե՛ք նաև զուգարաններում... Օրիորդ Փարքինսոնը կարող է աղջկների զուգարանները ստուգել... Դեհ գնա՛... Իսկ դու... — ավելացրեց նա իր ամենամեղմիկ և ամենավտանգավոր ձայնով, մինչ Մալֆոյը հեռանում էր, — դու կարող ես ինձ հետ գալ Տնօրենի աշխատասենյակը, Փո՛թթեր:

Մի քանի րոպեից արդեն հասել էին գարգոյլի քարե արձանին: Հարրին ծանր սրտով մտածում էր, թե իրենցից քանիսը բռնված կլինեն: Նա մտածեց Ունի մասին (տիկին Ուիզլին ուղղակի կսպանի իրեն), մտածեց, թե ինչպես է իրեն զգալու Հերմիոնան, եթե նրան դպրոցից հեռացնեն մինչև ՀԱՍ-ի քննությունները: Եվ դա Շեյմոսի ամենաառաջին պարապմունքն էր, իսկ Նեվիլն արդեն այնքան էր առաջադիմել...

— Շվշվան մեղվականիկ, — երգեց Ամբրիջը: Քարե գարգոյլը մի կողմ ցատկեց, նրա հետևում պատը ձեղքվեց և նրանք քայլեցին դեպի վեր շարժվող աստիճանների վրա: Հասան գրիֆինի նման թակիչով փայտե հղկված դռանը, բայց Ամբրիջը նույնիսկ չթակեց դուռը, նա ուղղակի դուռը իրեց ու ներս մտավ, դեռ ամուր բռնած Հարրիի թևը:

Աշխատասենյակում նարդկանց մի ամբողջ բազմություն կար: Դամբլդորը նստած էր իր գրասեղանի հետևում, շատ բարեհամբույր

տեսքով, արմունկներով հենված սեղանին և իր երկար բարակ մատների ծայրերը սովորականի պես միահյուսած դիրքում: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ձիգ կանգնած էր նրա կողքին, դեմքին ծայրահեղ լարված արտահայտությամբ: Հրաշագործության նախարար Կորնիլիուս Ֆաջը բուխարու մոտ կանգնած կրունկների վրա հետուառաջ էր ճոճվում, ակնհայտորեն աննկարագրելի ինքնազոհ տեսքով: Քինզի Շաքլբութը և շատ խիստ տեսքով մեկ ուրիշ կախարդ, շատ կարծ կտրված սպիտակահեր մազերով, ում Հարրին չէր ճանաչում, պահապանների նման կանգնած էին դրան երկու կողմերում և Փերսի Ուիզլիի կերպարանքը՝ առանց ակնոցի ու դրանից ավելի ցայտուն երևացող պեպեններով հուզախառն ցցված էր պատի մոտ, զինված մի գրչափետուրով և մազաղաթի մի ծանր փաթեթով, ակնհայտորեն դիրքավորված՝ անցուդարձն ու հաղորդակցումը նոթագրելու համար:

Պատերին փակցված հին տնօրենների և տնօրենուիկների դիմանկարներից ոչ մեկը քնած չէր: Բոլորը արթուն էին և զգոն, աչալուրջ դիտում էին այն ամենը, ինչ տեղի էր ունենում աշխատասենյակում: Երբ Հարրին ներս մտավ, մի քանիսն արագ անցան հարևան շրջանակների մեջ և սկսեցին շատ լուրջ տեսքով ինչ-որ բան փսփսալ իրենց հարևանների ականջներին:

Հարրին ինքն իրեն ազատեց Ամբրիջի ձեռքից և դուռը շրիսկոցով փակվեց նրանց հետևում: Կորնիլիուս Ֆաջը հայացքով շանթահարում էր նրան՝ դեմքին մի տեսակ չարախինդ բավարարության արտահայտությամբ:

— Այդպես ուրեմն, — ասաց նա, — տեսնե՞նք, տեսնե՞նք ...

Հարրին ուժերի ներածի չափով պատախանեց նրան իր ամենաամբարտավան և ամենաըմբռստ հայացքով, որին ընդհանրապես ընդունակ էր: Սիրտը խելազար բաբախում էր կրծքում, բայց ուղեղը տարօրինակ սառն էր ու հանգիստ:

— Արդեն վերադառնում էր Գրիֆինդորի աշտարակը, — տեղեկացրեց Ամբրիջը, և նրա ծայնի մեջ մի անպարկեշտ իրձվանք կար, ճիշտ նույն չարախինդ վայելքը, ինչ Հարրին զգացել էր, երբ Ամբրիջը զվարձացած դիտում էր պրոֆեսոր Թրելոնիի թշվառ տվայտանքները շքամուտքի դահլիճում, — Մալֆոյի տղան բռնեց նրան:

— Իրո՞ք... Հենց նա բռնե՞ց... — գոհունակությամբ հարցրեց Ֆաջը, — չմոռանամ, որ ասեմ Լուցիուսին: Դե՛հ, Փո՛թթեր, Ենթադրում եմ, որ գիտես, թե ինչու ես այստեղ:

Հարրին անկեղծորեն ուզում էր պատասխանել հանձնվողական «այո»: Նա արդեն բերանը բացել էր և բառը գրեթե լրիվ ձևավորվել էր նրա ձայնալարերի նախապատրաստական աշխատանքով, երբ հայացքը հանկարծ ընկավ Դամբլդորի դեմքին: Դամբլդորն ուղիղ Հարրիին չէր նայում, նրա աչքերը գամված էին ինչ-որ տեղ Հարրիի ուսից վեր պատի վրա, բայց այն կես վայրկյանի ընթացքում, ինչ Հարրին նայում էր նրան, նա գրեթե աննկատ մերժող շարժում արեց գլխով:

Հարրին բարի կեսին փոխեց ասելիքի ուղղությունը:

— Այ... Ո՛չ:

— Ի՞նչ... Չլսեցի, — ասաց Ֆաջը:

— Ո՛չ, — հաստատուն կրկնեց Հարրին:

— Ուրեմն դու չգիտե՞ս, թե ինչու ես այստեղ:

— Ո՛չ, չգիտեմ, — ասաց Հարրին:

Ֆաջը սկսեց հայացքը թերահավատորեն փոխել՝ նայելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ պրոֆեսոր Ամբրիջին, հետո կրկին Հարրիին: Հարրին օգտվելով այդ ակնթարթային դադարից փորձեց ևս մեկ արագ հայացք կորզել Դամբլդորից, որը խորասուզված դիտում էր իր գորգը և մի հազիվ նկատելի հաստատող շարժում արեց գլխով և անգամ մի փոքր թարթեց մի աչքը, որը շատ նման էր աչքով անելու ակնարկի:

— Ուրեմն, դու չգիտե՞ս... Գաղափար չունե՞ս... — ասաց Ֆաջը, ակնհայտորեն սարկազմից եռացող ձայնով, — թե ինչու է պրոֆեսոր Ամբրիջը բերել քեզ այս աշխատասենյակը: Դու չես էլ գիտակցում, որ խախտել ես դպրոցի կանոնակարգերը:

— Դպրոցի կանոնակարգե՞րը... — կրկնեց Հարրին. — Ո՛չ:

— Կամ Նախարարության իրամանները, — ինքն իրեն ուղղեց Ֆաջը:

— Ոչ էլ որևէ իրաման, որոնց մասին իմացել եմ, — շատ քաղաքավարի ասաց Հարրին:

Նրա սիրտը դեռ արագ և ուժգին բաբախում էր կրծքում: Նույնիսկ արժեր սուտ ասել, որ տեսներ, թե ինչպես է Ֆաջի արյան ձնշումը տեսանելի բարձրանում, բայց, այ, նա դեռ չէր տեսնում, թե ինչ իրաշքով է գլուխն

ազատելու այս փորձանքից: Եթե որևէ մեկը մատնել է Ամբրիջին ԴԱԲ-ի պարապմունքների մասին, ապա ինքը որպես առաջնորդ անկասկած ստիպված է լինելու իր ճամպուլը հավաքել և նույնիսկ մինչև երեկո:

— Ուրեմն դա քեզ համար նորություն է, հա՞... — շարունակեց Ֆաջը, արդեն բարկությունից խռպոտած ձայնով, — որ այս դպրոցի պատերի ներսում մի անօրինական ուսանողական կազմակերպություն է բացահայտվել...

— Օ՛հ... Այո՛... Նորություն է... — ասաց Հարրին՝ դեմքին մի անհամոզիչ անմեղ զարմանքի արտահայտություն տալով:

— Կարծում եմ, Նախարա՛ր, — Հարրիի կողքից ասաց Ամբրիջը մետաքսե շողոքորթությամբ, — մենք գործն ավելի շուտ առաջ կտանենք, եթե ես այստեղ բերեմ մեր իրազեկիչինի:

— Այո՛, այո՛, այստեղ բերե՛ք նրան, — ասաց Ֆաջը՝ գլխով հաստատելով իր ասածը և մի չարագույժ հայացք նետեց Դամբլդորի վրա, մինչ Ամբրիջը դուրս եկավ սենյակից: — Լավ վկայից ավելի լավ ապացույց չկա, այդպես չէ^o, Դամբլդոր:

— Հարկավ չկա, Կորնի՛լիուս, — ասաց Դամբլդորը մտահոգ գլուխն առաջ թեքելով:

Մի քանի րոպե բոլորը սպասեցին, և այդ ընթացքում ոչ ոք ոչ մեկի վրա չէր նայում, իետո Հարրին իր թիկունքում լսեց բացվող դռան ձայնը: Ամբրիջը նրա կողքով անցնելով մտավ սենյակ, ուսից բռնած իրենից առաջ իրելով Չոյի գանգրահեր ընկերուիի Մարիետային, որը ձեռքբերով փակել էր իր դեմքը:

— Մի՛ վախեցիր, սիրելի՛ս, ոչինչից մի՛ վախեցիր, — շողոմածայն ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, խրախուսանքով թփթփացնելով նրա մեջքին, — ոչ մի վախենալու բան չկա, այլևս: Դու շատ ճիշտ արեցիր: Նախարարը շատ գոհ է քեզնից: Նա կասի քո մայրիկին, թե դու ինչ լավ ու խելացի աղջիկ ես, — նայելով Ֆաջին, նա գլխով հորդորիչ նշան արեց և ակնածանքով տեղեկացրեց, — Մարիետայի մայրը, Նախարա՛ր, մադամ Էջքոմբն է, Հրաշագործական տրանսպորտի բաժնից, Տեսլուղու գրասենյակից... Նա էր օգնում մեզ վերահսկել Հոգվարթսի բուխարիները, ինչպես գիտեք:

— Հրաշալի է, հրաշալի է, — սրտանց ասաց Ֆաջը. — Ինչ մայրը, ինչ դուստրը, չէ՞, աղջիկս: Դեհ, սիրելին, մեզ նայի՛ր, մի՛ ամաչիր, ասա՛ լսենք, թե ինչ ես ասելու անհամբեր սպասող հանրությանը:

Երբ Մարիետան դեմքը բարձրացրեց, Ֆաջը ցնցված հետ ցատկեց, գրեթե ընկնելով բուխարու մեջ: Նա հայինեց և ոտքով տրորեց իր թիկնոցի փեշը, որն արդեն սկսել էր ծխալ, բռնկվելով բուխարու կրակից: Մարիետան ողբածայն հեկեկաց և պարեգոտի օձիքը վեր ծգեց մինչև աչքերը, բայց մինչ այդ բոլորը հասցրին տեսնել, թե նրա դեմքն ինչպես էր սարսափելի այլանդակվել շատ ցայտուն մոտ-մոտ պղպջած բորբոքված կարմիր պղուկներով, որոնք տարածվել էին նրա քթի և այտերի վրա՝ կազմելով մի ամբողջական բառ. ՄԱՏՆԻՉ:

— Ուշադրություն մի՛ դարձրու այդ պղուկներին, սիրելին, — անհամբերությամբ հորդորում էր Ամբրիջը, — օձիքդ իշեցրու՝ բերանիցդ և Նախարարին ասա՛...

Բայց Մարիետան այս անգամ մի խուլ ողբածայն հեկեկոց հանեց և գլուխն ուժգին օրորեց:

— Օհ, շատ լավ, հիմար աղջի՛կ, ես ինքս կասեմ նրան, — այլևս չդիմացավ Ամբրիջը և դեմքին կրկին հագնելով իր մետաքս ժպիտը ասաց,
— Նախարա՛ր, օրիորդ Էջքոմբն այսօր ընթրիքից հետո եկավ իմ աշխատասենյակ և ասաց, որ հույժ կարևոր բան պետք է հայտնի ինձ: Նա ասաց, որ եթե ես այդ պահին գնամ յոթերորդ հարկում գտնվող մի գաղտնի սենյակ, որը հայտնի է որպես, այսպես կոչված, Ցպահանջ սենյակ, ապա այնտեղ ինձ համար շատ հետաքրքիր բաներ կբացահայտեմ: Ես շարունակեցի նրան հարցեր տալ, և նա խոստովանեց, որ այնտեղ այդ պահին ինչ-որ ժողով է լինելու: Դժբախտաբար հենց այդ պահին այս չարակնիքը սկսեց գործել, — նա անհամբերությամբ ձեռքը թափ տվեց Մարիետայի փակ դեմքի ուղղությամբ, — և ինքն իրեն տեսնելով իմ հայելու մեջ աղջիկը չափազանց ընկճվեց դրանից ավելին ինձ պատմելու համար:

— Դեհ, բավական է, — ասաց Ֆաջը՝ Մարիետային նվիրելով իր կարծիքով մի շատ բարի և հայրական հայացք, — դու շատ խիզախ աղջիկ ես, սիրելին... Ի՞նչ համարձակություն ես դրսնորել, որ Եկել ես պրոֆեսոր Ամբրիջին պատմելու ինչը գիտես: Դու շատ ճիշտ ես արել: Իսկ հիմա

պատմի՞ր ինձ, թե ինչ պետք է լիներ այդ ժողովի ժամանակ: Ի՞նչ նպատակով էր այն հրավիրված: Ո՞վ կար այստեղ:

Բայց Մարիետան ոչինչ չասաց, նա միայն կրկին գլուխն օրորեց՝ նայելով ներկաներին լայն չռված, վախեցած աչքերով:

— Չե՞նք կարող, ինչ է, մի հակաանեծք անել սրա դեմ, — անհամբերությամբ հարցրեց Ֆաջը Ամբրիջին, ձեռքով ցույց տալով Մարիետայի դեմքը, — որ աղջիկը կարողանա հանգիստ խոսել:

— Ես փորձել եմ, ինչ գիտեի, ոչինչ չի օգնում, — ջգրոտ խոստովանեց Ամբրիջը, և Հարրին ներքին հպարտություն զգաց Հերմիոնայի չարակնելու կարողությունների համար. — բայց նշանակություն չունի, եթե աղջիկը չխոսի, ես ինքս կշարունակեմ պատմությունը: Դուք թերևս կիշեք, Նախարա՞ր, որ հոկտեմբեր ամսին ես ձեզ մի գեկուցագիր ուղարկեցի այն մասին, որ Փոթթերը մի քանի ուսանողների հետ հանդիպում է ունեցել Հոգսմիդի «Վարազի գլուխ» պանդոկում:

— Եվ ինչ ապացույց ունեք դրա համար, — նրա խոսքը կտրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Ես ունեմ Վիլի Վիդերշինսի վկայությունը, Սիներվա, որը պատահաբար այդ պահին պանդոկում էր: Ճիշտ է, նրա գլուխն ու ձեռքերը խիտ վիրակապված էին, բայց լսողությունը լրիվ տեղն էր, — չարախնդալով ասաց Ամբրիջը, — նա լսել էր Փոթթերի ասած յուրաքանչյուր բառը և ուղիղ եկել էր այստեղ, դպրոց՝ ինձ գեկուցելու:

— Օ՛հ, ուրեմն ահա թե ինչպես է նրան հաջողվել խուսափել պատասխանատվությունից՝ այն բոլոր արտափախող գուգարանների խայտառակ խոլիգանության համար, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, հոնքերը բարձրացնելով, — ինչ հետաքրքիր բացահայտում մեր արդարադատության համակարգի մասին:

— Բացահայտ կորու՞պցիա... — ամբողջ ուժով գոռաց կարմիր քթով ծանրամարմին կախարդի դիմանկարը, որը կախված էր Դամբլդորի գրասեղանի հետևի պատից, — իմ օրերում Նախարարությունը գործարքների մեջ չէր մտնում մանր հանցագործների հետ, ոչ սը՞ր, երբե՞ք...

— Ծնորհակալ եմ, Ֆորտե՛սլյու, այդքանը բավական է, — մեղմաձայն ասաց Դամբլդորը:

— Փոթթերը հանդիպել էր այդ ուսանողների հետ, — շարունակեց պրոֆեսոր Ամբրիջը, — որպեսզի համոզի նրանց անդամակցել մի անօրինական գաղտնի կազմակերպության, որի նպատակն էր սովորել այն հմայանքներն ու անեծքները, որոնք Նախարարությունը գնահատել է որպես անհարիր դպրոցական տարիքի համար:

— Վախենամ, որ ստիպված եք լինելու ընդունել, որ սխալվում եք, Դոլորե՞ս, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը՝ Ամբրիջին նայելով իր կիսալուսնաձև շրջանակով ակնոցի ապակիների վրայից, որն իջել էր նրա կեռ քթի գրեթե ծայրին:

Հարրին նայեց նրան: Նա չէր պատկերացնում, թե Դամբլդորն ինչպես էր իրեն դուրս բանակցելու այդ փորձանքից: Եթե Վիլի Վիդերշինսն իրոք լսել էր «Վարազի գլուխ» պանդոկում իր ասած յուրաքանչյուր բառը, ապա ուրեմն ուղղակի անհնար էր հերքել դա:

— Oho, — ասաց Ֆաջը, կրկին հետուառաջ ճոճվելով կրունկների վրա, — Այո՛, եկեք լսենք Փոթթերին փորձանքից հանելու ամենաթարմ թխված՝ «...հերս էր, ես էի, գնացինք որսի» պատմությունը: Դե՛հ, շարունակե՞ք, շարունակե՞ք, Դամբլդո՛ր... Վիլի Վիդերշինսը անշուշտ սուս էր ասում, չէ՞... Թե այդ օրը «Վարազի գլուխ» պանդոկում Փոթթերի երկվորյակն էր... Oh ո՛չ, ո՛չ, մոռացել էի սովորական հասարակ ու հավաստի բացատրությունը՝ ժամանակը հետ տալու, կամ տասներկու տարի անց մեռած մարդու վերակենդանանալու և կամ մի զույգ անտեսանելի ազրայելների մասին...

Փերսի Ուիզլին մի սրտանց քրքիջ արձակեց:

— Oh, շատ լավ էր, Նախարա՛ր, շա՛տ լավ էր:

Հարրին մեծագույն հաճույքով մի քացի կտար նրան այդ պահին: Հետո նա ապշահար տեսավ, որ Դամբլդորը նույնպես բարեհամբույր ժպտում էր:

— Կորնի՛լիուս, ես չեմ ժխտում, և համոզված եմ, ոչ էլ Հարրին կժխտի, որ այդ օրը նա «Վարազի գլուխ» պանդոկում էր, և ոչ էլ, որ նա փորձում էր մի քանի ուսանողների անդամագրել Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի արտաժամյա պարապմունքների խմբակին: Ես ընդամենը ուզում եմ հատկանշել, որ Դոլորեսը միանգանայն սխալվում է, որ այդ խմբակն այդ պահին անօրինական էր: Եթե չեք մոռացել, Նախարարության հրամանը ուսանողական միությունների արգելման մասին ուժի մեջ մտավ Հոգսմիդում

Հարրիի ունեցած հանդիպումից միայն երկու օր անց, ուստի նա ոչ մի կանոն չէր խախտում «Վարագի գլուխ» պանդոկում:

Փերսին այնպես ցնցվեց, ասես երեսին մի շատ ծանր բանով հարված էր ստացել: Ֆաջը կախ ընկած ծնոտով անշարժացավ հետուառաջ ճոճքի մեջտեղում: Ամբողջն առաջինը ուշքի եկավ:

— Այդ ամենը գուցե և այդպես է, Տնօրե՞ն, — ասաց նա քաղցր ժպտալով,
— բայց իհմա արդեն գրեթե վեց ամիս է անցել թիվ քսանչորս Կրթական
իրահանգի ուժի մեջ մտնելու օրվանից: Եթե առաջին հանդիպումը
անօրինական չէր, ապա բոլոր մյուս հանդիպումները, որոնք տեղի են
ունեցել այն օրվանից ի վեր անկասկած անօրինական են եղել:

— Անշու՞շտ, — ասաց Դամբլդոր՝ քաղաքավարի հետաքրքրությամբ
դիտելով նրան իր միահյուսված մատներով ձեռքերի վրայից, — դրանք
այդպիսին կլինեին, եթե շարունակվեին իրահանգի ուժի մեջ մտնելու
օրվանից ի վեր: Դուք որևէ ապացույց ունե՞ք, որ նման հանդիպումներ եղել
են:

Մինչ Դամբլդոր խոսում էր, Հարրին թեթև աղմուկ լսեց իր թիկունքում և
նրան թվաց, որ Քինզլին շշուկով ինչ-որ բան ասաց: Նա նաև կերդվեր
անգամ, որ ինչ-որ բան շփվելով իրեն անցավ իր կողքով, շատ նուրբ մի
բան, ասես միջանցիկ քամի լիներ կամ թռչնի թևի խփոց, բայց ցած նայելով
նա ոչինչ չտեսավ:

— Ապացու՞յց, — կրկնեց Ամբողջը, իր զգվելի լայնաբերան դոդոշանման
ժպիտով, — միթե դուք ինձ չէիք լսու՞մ, Դամբլդո՛ր... Զեր կարծիքով էլ ի՞նչ է
անում այստեղ օրիորդ էջոնմբը:

— Օ՛հ, կարծում եք, նա կարո՞ղ է պատմել վեց ամսվա հանդիպումների
մասին, — ասաց Դամբլդոր՝ հոնքերը բարձրացնելով, — ես այնպիսի
տպավորություն ստացա, որ նա ընդամենը գեկուցել է ձեզ այս երեկոյան
մասին:

— Օրիորդ էջո՞նբ, — անմիջապես ասաց Ամբողջը, — պատմե՛ք մեզ,
թե այդ հանդիպումներն ինչպես են տեղի ունեցել, սիրելի՞ս: Դուք կարող եք
ընդամենը գլխով անել, կամ օրորել ձեր գլուխը: Համոզված եմ, որ դրանից
պզուկներն արդեն չեն ավելանա: Այդ հանդիպումները կանոնավոր
շարունակվու՞մ էին անցած վեց ամիսների ընթացքում:

Հարրին մի սարսափելի իրարանցում զգաց իր ստամոքսում: Վերջ: Հասան փակուղու: Փաստերն անհերքելի են, և դրանցից նույնիսկ Դամբլդորը չի կարողանա ազատվել:

— Ընդամենը գլխով կանես, կամ գլուխդ կօրորես, սիրելի՞ս, — համոզում էր Ամբրիջը Մարիետային, — դե՛հ, պատասխանի՞ր, դրանից չարակնիքը չի ուժեղանա:

Սենյակում բոլոր գտնվողները լուր նայում էին Մարիետայի դեմքի բաց մասին: Միայն աչքերն էին երևում, վեր բարձրացրած օձիքի և գանգրահեր մազափնջի միջև: Գուցե բուխարուց ընկնող լուսի ազդեցությունից էր, բայց նրա աչքերը տարօրինակ դատարկ էին երևում: Եվ հետո, ի մեծագույն զարմանք Հարրիի, Մարիետան գլուխս օրորեց:

Ամբրիջն արագ նայեց Ֆաջին, հետո կրկին Մարիետային:

— Կարծում եմ, դու չհասկացար իմ հարցը, սիրելի՞ս: Դու ինձ հասկացա՞ր... Ես քեզ հարցնում եմ. դու անցած վեց ամիսների ընթացքում գնացե՞լ ես այդ հանդիպումներին: Գնացել ես, չէ՞:

Կրկին Մարիետան գլուխս օրորեց:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, գլուխդ օրորելով, սիրելի՞ս, — արդեն կռվազան ձայնով հարցրեց Ամբրիջը:

— Ես կմտածեի, որ նրա պատասխանը միանշանակ հստակ էր, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — որ ոչ մի գաղտնի հանդիպում էլ չի եղել անցած վեց ամիսների ընթացքում: Ճիշտ եմ ասու՞մ, օրիորդ Էջքո՛մբ:

Մարիետան գլխով հաստատեց:

— Բայց այսօր հանդիպում եղել է, — կատաղած ասաց Ամբրիջը. — Այսօր հանդիպում եղել է, օրիորդ Էջքո՛մբ, դուք ինձ ասացիք այդ մասին... Ասացիք, որ հանդիպում եղել է Ցպահանջ սենյակում... Եվ որ Փոթթերը ձեր առաջնորդն էր... Փոթթերն է կազմակերպել... Փոթթերը... Ինչու՞ ես գլուխս օրորում, աղջի՛կ...

— Դե՛հ, երբ մարդ գլուխս օրորում է, — սառն ասաց ՄըքԳոնագալը, — դա սովորաբար նշանակում է «ոչ»: Եթե միայն օրիորդ էջքոմբը չի արտահայտվում ինչ-որ անսովոր ազդանշանային լեզվով...

Պրոֆեսոր Ամբրիջը ճանկեց Մարիետայի ուսը և նրան իրեն մոտ ձգեց, որպեսզի դեմառդեմ նայի նրա երեսին, և անուժ բարկությունից սկսեց ուղղակի ցնցել նրան: Կես վայրկյան անց Դամբլդորն արդեն ոտքի էր

կանգնել՝ իր կախարդական փայտիկը բարձր բռնած: Քինզին առաջ քայլեց, իսկ Ամբրիջը հետ ցատկեց Մարիետայից՝ ձեռքերն օդի մեջ թափահարելով, ասես դրանք այրված լինեին:

— Ես ձեզ թույլ չեմ տա ֆիզիկական ճնշում գործադրել իմ ուսանողների վրա, Դոլորե՛ս, — ասաց Դամբլդորը, և առաջին անգամ նա իրոք շատ բարկացած էր երևում:

— Հավաքե՛ք ձեզ, մադամ Ամբրի՛ջ, — դանդաղ ասաց Քինզին, իր թավ կրծքային ձայնով, — դուք ինքներդ ձեզ փորձանքի մեջ կցեք այդպես:

— Ո՛չ, — ասաց Ամբրիջը ծանր շնչելով, վարից վեր նայելով իր գլխին խոյացած հաղթանդամ Քինզիին, — այսինքն ուզում էի ասել՝ այո... Այո՛, դուք ճիշտ եք, Շաքլբոլթ, ես չափն անցած:

Մարիետան կանգնած էր ճիշտ այնտեղ, որտեղ Ամբրիջը բաց էր թողել նրան: Նա կարծես ո՛չ լարվել էր Ամբրիջի հանկարծակի հարձակումից, ո՛չ էլ հանգստացել, նրա հանկարծակի նահանջից, նա դեռ դեմքը թաքցրած էր պահում պարեգոտի օձիքի տակ, որը բարձրացրել էր մինչև իր տարօրինակորեն դատարկ աչքերը և նայում էր ուղիղ իր դիմաց:

Մի հանկարծակի կասկած անցավ Հարրիի մտքով՝ այդ հանգամանքը կապելով Քինզիի շշուկի և այն թեթև քամու հետ, որն անցավ իր կողքով:

— Դոլորե՛ս, — ասաց Ֆաջը, այնպիսի տոնով ինչպես կասեր մեկը, ով ուզում է մեկընդմիշտ վերջ դնել մի տիած գործի, — այսօրվա ժողովը... այն մեկը, որը մենք հաստատ գիտենք, որ այսօր է կատարվել...

— Այո՛, — ասաց Ամբրիջը՝ ինքն իրեն հավաքելով, — այո՛... Դե՛հ, շատ բարի... Օրիորդ Էջբոնբն ինձ գեկուցեց, և ես մի քանի վստահելի ուսանողների հետ միասին անմիջապես գնացի յոթերորդ հարկ, որպեսզի բոլորին բռնեմ հանցանքի վայրում: Սակայն նրանց, կարծես, նախազգուշացրել էին իմ գալու մասին, որովհետև, երբ հասանք յոթերորդ հարկ, նրանք արդեն փախչում էին տարբեր ուղղություններով: Բայց դա ոչ մի նշանակություն չունի: Ահա, ես այստեղ ունեմ նրանց բոլորի անունները, ես օրիորդ Փարքինսոնին իրամայեցի մտնել Ցպահանջ սենյակը ու մի լավ խուզարկել, եթե հանկարծ ինչ-որ բան այնտեղ թողած լինեին: Մեզ փաստարկներ էին պետք և սենյակը մեզ տվեց, ինչ փնտրում էինք:

Եվ ի սարսափի Հարրիի Ամբրիջն իր պարեզոտի ներքին գրպանից հանեց անունների այն ցուցակը, որը փակցված էր Ցպահանջ սենյակի պատին և հանձնեց Ֆաջին:

— Հենց այն պահին, երբ տեսա Փոթթերի անունը ցուցակի մեջ, արդեն գիտեի, թե ինչի հետ գործ ունենք, — մեղմաձայն ասաց նա:

— Գերազանց է, — ասաց Ֆաջը ամբողջ դեմքով ժպտալով, — գերազանց է, Դոլորե՛ս... Եվ... անհերքելի...

Նա վեր նայեց Դամբլդորին, որը դեռ կանգնած էր Մարիետայի կողքին՝ իր կախարդական փայտիկն իմիջիալոց բռնած ձեռքի մեջ:

— Տեսե՞լ եք, թե ինչպես են իրենք իրենց անվանել, — ցածրաձայն ասաց Ֆաջը, — Դամբլդորի բանակը...

Դամբլդորը ձեռքն առաջ մեկնեց և Ֆաջից վերցրեց մագաղաթի կտորը: Նա երկար նայեց ցանկի վերնագրին, որն ամիսներ առաջ գրել էր Հերմիոնան, և մի պահ կարծես կորցրել էր խոսելու ունակությունը: Հետո նա վեր նայեց ու ժպտաց:

— Դեհ, ինչ արած, բռնվեցինք... — շատ հասարակ ասաց նա. — Կգերադասես գրավոր բացատրություն ստանալ ինձնից, Կորնի՛լիուս, թե բանավոր բացատրությունը այս վկաների ներկայությամբ կրավարարի քեզ:

Հարրին տեսավ, որ ՄըքԳոնագալը և Քինզլին նայեցին միմյանց: Երկուսի դեմքին էլ վախ էր արտահայտվել: Նա ինքն էլ չէր հասկանում, թե ինչ էր կատարվում, և, ակնհայտորեն, Ֆաջը նույնպես:

— Բացատրությու՞ն, — դանդաղ ասաց Ֆաջը. — Ի՞նչ բացատրություն... Ես չեմ...

— Դամբլդորի բանակը, Կորնի՛լիուս, — ասաց Դամբլդորը, և ժպտալով թերթիկը թափահարեց Ֆաջի քթի առաջ, — ո՛չ Փոթթերի բանակը, այլ Դամբլդորի բանակը:

— Բայց, բայց...

Ընկալումը հանկարծ փայլատակեց Ֆաջի դեմքին: Նա սարսափիահար հետ քայլեց, աղմուկով օդ կուլ տվեց և կրկին հետ ցատկեց կրակից:

— Դու՞... — շշնջաց նա կրկին տրորելով իր թիկնոցի փեշը:

— Ճիշտ այդպես, — բարեհամբույր ասաց Դամբլդորը:

— Դու ե՞ս կազմակերպել սա:

— Ես, — ասաց Դամբլդորը:

— Դու այս ուսանողներին զինվորագրել ես... քո բանակի համա՞ր...

— Ըստ էության այսօր պետք է մեր առաջին հանդիպումը լիներ, — ասաց Ղամբլդորը զիխով անելով, — ընդամենը ուզում էի տեսնել արդյոք հետաքրքրություն կցուցաբերեն ինձ միանալու մեջ: Հիմա տեսնում եմ, որ ես անշուշտ սխալվել եմ՝ հրավիրելով օրիորդ Էջքոմբին:

Մարիետան զիխով արեց: Ֆաջը նայեց նրան, իետո Ղամբլդորին՝ բարկությունից ուռչող կրծքով:

— Ուրեմն դու դավադրություն էիր կազմակերպում իմ դեմ... — աղաղակեց նա:

— Ճիշտ այդպես, — ասաց Ղամբլդորը զվարճանալով:

— Ո՛չ, — գոռաց Հարրին:

Քինզին մի սաստող հայացք նետեց նրա վրա: ՄըքԳոնագալը սպառնալից չռեց աչքերը, բայց հանկարծ Հարրին զիխի ընկավ, թե Ղամբլդորն ինչ էր պատրաստվում անել, և նա չէր կարող թույլ տալ դա:

— Ո՛չ, պրոֆեսոր Ղամբլդո՛ր...

— Լռություն, Հա՛րի, այլլապես ստիպված կլինեմ հեռացնել քեզ իմ աշխատասենյակից, — հանգիստ ասաց Ղամբլդորը:

— Այո՛, ձայնդ կտրի՛ր, Փո՛թթեր, — հաշոցի պես գոռաց ֆաջը, որը դեռ աչքը չէր կտրում Ղամբլդորից, մի տեսակ սարսափահար բավարարությամբ, — Այդպես, այդպե՛ս... Ես այսօր եկել էի Փոթթերին դպրոցից հեռացնելու ակնկալիքով, բայց դրա փոխարեն...

— Դրա փոխարեն կարող ես նույնիսկ ինձ ձերբակալել, — ժպտալով ասաց Ղամբլդորը: — Ոնց որ նաք կորցնես ու գալեռն գտնես, չէ՞...

— Ուիզլի՛... — աղաղակեց ֆաջը, արդեն ակնհայտորեն դողալով բավարարության զգացումից, — Ուիզլի՛, դու ամեն ինչ հասցեցի՛ր գոի առնել: Նա խոստովանեց, դու դա գրեցի՛ր...

— Այո՛, սը՛ր, կարծում եմ ամեն ինչ գրեցի, սը՛ր, — ծառայակամ ասաց Փերսին, որի քթին թանաքի կաթիլ էր հայտնվել նոթագրության արագությունից:

— Այն մասը գրեցի՛ր, երբ խոստովանեց, որ փորձում էր բանակ ստեղծել Նախարարության դեմ, երբ խոստովանեց, որ դավադրում էր՝ ձգտելով ապակայունացնել իմ իշխանությունը...

— Այո՛, սը՛ր, գրեցի, այո՛, — ասաց Փերսին, — աչքերով զվարթ անցնելով իր նոթերի վրայով:

— Չատ լավ, ուրեմն... — ասաց Ֆաջը, արդեն փայլելով ուրախությունից, — պատճենահանի՛ր նոթերդ, Ուի՛զլի, և անմիջապես մի օրինակ ուղարկիր «Մարզարե» օրաթերթին: Եթե մի արագավաց բու ուղարկենք, կհասցնենք առավոտվա համարին:

Փերսին դուրս նետվեց սենյակից իր հետևից շրիւկոցով փակելով դուռը, իսկ Ֆաջը շրջվեց դեպի Դամբլդորը:

— Քեզ հիմա կուղեկցեն Նախարարություն, որտեղ քո դեմ պաշտոնապես մեղադրանք կհարուցվի, իսկ հետո քեզ կուղարկեն Ազքաբան, մինչև դատավարությունը:

— Ա՛հ, — բարեհամբույր ասաց Դամբլդորը, — այո՛... Այո՛, այդպես էլ կարծում էի, որ ի վերջո կգանք ու կկանգնենք այս փոքրիկ գերանի առաջ:

— Գերա՞ն, — ասաց Ֆաջը բավականությունից դեռ դողացող ձայնով, — ի՞նչ գերան... Ես ոչ մի գերան չեմ տեսնում, Դամբլդո՛ր...

— Դեհ, — ասես ներողամտություն հայցելով ասաց Դամբլդորը, — վախենամ, որ ես տեսնում եմ:

— Օհ, իսկապե՞ս...

— Ամբողջ հարցն այն է, որ դու այս պահին գործում ես մի պատրանքի տակ, որ ես... ինչպե՞ս են ասում... կենթարկվեմ քեզ առանց դիմադրության: Բայց վախենամ, որ պետք է հիասթափեցնեմ քեզ: Ես ընդհանրապես մտադրություն չունեմ հնագանդվելու առանց դիմադրության, Կորնի՛լիուս: Եվ ես բացարձակապես ոչ մի մտադրություն չունեմ թույլ տալու, որ ինձ ուղարկեն Ազքաբան: Անշուշտ, ես կարող եմ այնտեղից ինքնուրույն հեռանալ, երբ ուզենամ, բայց ժամանակի ինչպիսի կորուստ, և անկեղծ ասած, ես շատ ուրիշ անելիքներ ունեմ, որոնք սպասում են իմ ուշադրությանը հենց այս պահին:

Ամբողջի դեմքը կայուն արագությամբ կարմրում էր: Նա այնպիսի տեսք ուներ ասես լցվում էր եռացող ջրով: Ֆաջը շարունակում էր նայել Դամբլդորին մի շատ հիմար արտահայտությամբ, ասես հենց նոր մի ուժեղ հարված էր ստացել Ճակատին և ոչ մի կերպ չէր կարողանում հավատալ, որ դրա նման բան տեղի էր ունեցել իր հետ: Նա ցածրածայն հազար, հետո շուրջը նայեց քինզզլիին և կարծ կտրած գորշ մազերով մարդուն, որը

սենյակում ներկաներից միակն էր, որն ամբողջ ընթացքում լուր էր եղել: Վերջինս Ֆաջին հավաստող շարժում արեց գլխով և մի փոքր առաջ եկավ պատից: Հարրին տեսավ, որ նրա ձեռքը գրեթե իմիցիայլոց մոտեցավ գրպանին:

— Քեզ հիմարի պես չպահես, Դոլի՛շ, — բարեսրտորեն ասաց Դամբլդորը, — համոզված եմ, որ դու գերազանց ավոր ես... Ես նույնիսկ իիշում եմ, որ դու «Արտակարգ» գնահատականներ ստացար քո բոլոր ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ներից, բայց եթե փորձես ինձ... ըըմ... ուժով բերման ենթարկել, ստիպված կլինեմ ցավ պատճառել քեզ:

Դոլիշ անունով մարդը շատ հիմարաբար թարթեց: Նա կրկին նայեց Ֆաջին, բայց այս անգամ կարծես հույս ուներ նրանից մի ակնարկ ստանալ, թե ինչ պետք է անի դրանից հետո:

— Ուրեմն, — քմծիծաղեց Ֆաջը, վերականգնելով ինքնատիրապետումը, — դու պատրաստվում ես միայնակ հաղթել Դոլիշին, Շաքլբոլթին, Դոլորեսին և ինձ, հա՞, Դամբլդո՛ր...

— Մեռլինի մորուքը վկա, ո՛չ, — ասաց Դամբլդորը ժպտալով, — եթե միայն դու այնքան հիմար չլինես, որ ստիպես ինձ:

— Նա մենակ չի լինի, — բարձրաձայն ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, ձեռքը մտցնելով պարեգոտի ծալքերի մեջ:

— Օ՛հ, այո՛, Սինե՛րվա, մենակ կլինի, — կտրուկ ասաց Դամբլդորը, — դու պետք ես Հոգվարթսին:

— Վե՛րջ, ես արդեն կուշտ եմ այս հիմարություններից, — ասաց Ֆաջը, հանելով իր կախարդական փայտիկը, — Դոլի՛շ, Շաքելբո՛լթ, բռնե՛ք նրան:

Արծաթագույն լուսի մի ճառագայթ փայլատակեց սենյակում: Հրացանի կրակոցի նման ուժեղ գմիոց լսվեց և հատակը դողաց: Հանկարծ մի ձեռք հետևից բռնեց Հարրիի ծոծրակից և ուժով առաջ իրեց նրան հատակի վրա, մինչև երկրորդ ճառագայթը կանցներ սենյակով: Դիմանկարներից մի քանիսի բնակիչներն ուժեղ գոռացին, Ֆոքսը կռնչաց և փոշու մի ամա խտացրեց օդը: Փոշուց հազարով Հարրին տեսավ, ինչպես մի մութ ուրվագիծ մեծ հռնդյունով մեկնվեց գետնին ուղիղ իր առաջ, մի ծղրտան ձիչ լսվեց, մեկ ուրիշ ուժեղ գրմիոց և ինչ-որ մեկը գոռաց «ո՛չ», հետո լսվեց փշրվող ապակու աղմուկ, ոտնաձայների կատաղի դմվիդմվիոց, ուժեղ տնքոց ու լռություն տիրեց...

Հարրին մեծ ջանքերով մի կերպ շրջվեց, որպեսզի տեսնի, թե ով էր իրեն գրեթե խեղդում գետնին սեղմած և տեսավ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին՝ կուչ եկած իր կողիքին: Նա էր իրեն և Մարիետային հատակին իրել վտանգի ձանապարհից: Փոշին դեռ խիտ կանգնած էր օդում, և անձայն թափվում էր նրանց վրա: Թեթևակի շնչասպար Հարրին տեսավ իրենց մոտեցող մի բարձրահասակ կերպարանք:

— Դուք անվնա՞ս եք, — հարցրեց Դամբլդորը:

— Այո, — պատասխանեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ ոտքի կանգնելով և Հարրիին ու Մարիետային նույնպես ոտքի կանգնեցրեց իր հետ:

Փոշին նոսրանում էր: Նրանց աչքի առաջ պատկերվեցին սենյակի կահավորանքից մնացած ավերակները: Դամբլդորի գրասեղանը շրջված էր, ոլորված ոտքերով բոլոր փոքրիկ սեղանիկները շրջվել էին հատակին, իսկ նրանց վրա գտնվող արծաթյա գործիքները փշուր-փշուր էին եղել: Ֆաջը, Ամբրիջը, Քինզլին և Շոլիշը անշարժ ընկած էին հատակին: Փյունիկ Ֆոքսը կամացուկ երգելով մեծ շրջաններով սավառնում էր նրանց գլխավերեւում:

— Դժբախտաբար, ստիպված էի չարակնել նաև Քինզլիին, այլապես շատ կասկածելի կլիներ, — ասաց Դամբլդորը ցածրածայն, — նա հրաշալիորեն արագ գործեց, փոխելով օրիորդ Էջքոմբի հիշողությունը, մինչ մյուսները ուրիշ կողմ էին նայում: Անպայման շնորհակալություն կիայտնենք նրան իմ անունից, Մինե՛րվա: Հիմա, բոլորը շատ շուտով ուշքի կզան և լավ կլինի, որ նրանք չիմանան, որ մենք ժամանակ ենք ունեցել խոսելու համար: Դուք պետք է ծեզ այնպես պահեք, ասես ոչ մի րոպե ժամանակ չի անցել, ասես նրանք ընդամենը ընկել են հատակին: Նրանք ուրիշ ոչինչ չեն հիշի:

— Ու՞ր եք գնալու, Դամբլդո՛ր, — շշնջաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Գրիմոլդ փողո՞ց...

— Օ՛հ, ո՛չ, — ասաց Դամբլդորը, դառը ժպտալով, — Ես չեմ հեռանում, որպեսզի թաքնվեմ: Ֆաջը շուտով շատ կափսուա, որ ստիպել է ինձ հեռանալ Հոգվարթսից, խոստանում եմ ծեզ:

— Պրոֆեսոր Դամբլդո՛ր... — սկսեց Հարրին:

Զգիտեր սկզբում ինչն ասեր: Ասեր, թե ինքը շատ էր ափսոսում, որ սկսել էր ԴԱԲ-ը և պատճառ դարձել այդ ամբողջ իրարանցումին, թե որքան վատ էր զգում իրեն, որ Դամբլդորը հեռանում էր դպրոցից իրեն հեռացումից փրկելու համար: Բայց Դամբլդորը թույլ չտվեց, որ նա իր խոսքն ավարտի:

— Ինձ լսի՞ր, Հա՛րի, — լրջությամբ ասաց նա, — դու պետք է շարունակես Պատնեշում սովորել առանց ջանք խնայելու, դու հասկացա՞ր, ինչ ասացի: Արա՛ այն ամենը, ինչ ասում է քեզ պրոֆեսոր Սնեյփը, և ամեն գիշեր քնելուց առաջ անպայման վարժություն արա, որպեսզի միտքդ փակես վատ երազների համար: Շուտով ինքող կիասկանաս, թե ինչու է դա կարևոր, բայց պետք է խոստանաս ինձ...

Դոլիշ անունով մարդը ցնցվեց հատակի վրա: Դամբլդորը բռնեց Հարրիի ձեռքը:

— Հիշի՞ր... Պետք է միտքդ փակես:

Բայց այն պահին, երբ Դամբլդորի մատները դիպան Հարրիի մաշկին, ցավի ուժգին շառաչ անցավ նրա ճակատի սպիով, և նա կրկին զգաց այն զարհուրելի, օձավայել ցանկությունը՝ խայթելու, կծելու, վնասելու Դամբլդորին:

— Դու կիասկանա՞ս, — շշնջաց Դամբլդորը:

Ֆոքսը մի շրջան էլ արեց սենյակով և ցածր թռավ նրանց վրայով: Դամբլդորը բաց թողեց Հարրիին և ձեռքը բարձրացնելով բռնեց Փյունիկի երկար ոսկեգույն պոչից: Կրակի մի բոց շառաչեց և նրանք երկուսով անհետացան:

— Ու՞՞ր է նա, — աղաղակեց Ֆաջը, մի կերպ վեր բարձրանալով հատակից. — Ու՞՞ր է նա:

— Չգիտեմ, — գոռաց Քինզլին, նույնպես ոտքի ցատկելով:

— Նա չէր կարող ապաերևութել, — ճչաց Ամբրիջը, — ոչ ոք չի կարող ապաերևութել դպրոցի ներսում:

— Աստիճաննե՛րը, — գոռաց Դոլիշը, և նետվեց դեպի դուռը, շեշտակի բաց արեց այն ու անհետացավ, նրա հետևից դուրս վագեցին Քինզլին և Ամբրիջը: Ֆաջը տատանվեց, հետո դանդաղ ոտքի կանգնեց, փոշին թափ տալով իր վրայից: Երկար ու անհարմար լռություն տիրեց:

— Մինե՛րվա, — անբարյացակամ ասաց Ֆաջը, ուղղելով իր վերնաշապիկի պատռված թեքը, — Վախենամ սա ձեր ընկերոց, Դամբլդորի, վերջն է:

— Այդպե՞ս եք կարծում, — արհամարհանքով ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Ֆաջը կարծես չլսեց նրան: Նա շուրջն էր նայում սենյակից մնացած ավերակներին: Մի քանի դիմանկարներ իրենց շրջանակներից սուլեցին ու բուռու գոռացին նրա վրա: Մի քանիսը նույնիսկ ձեռքով շատ վիրավորական շարժումներ արեցին:

— Դու լավ կանես այդ երկուսին ուղեկցես քնելու, — ասաց Ֆաջը, իետ նայելով պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալին և գլխով անելով Հարրիի և Մարիետայի կողմը:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալը ոչինչ չպատասխանեց, բայց Հարրիին և Մարիետային իրենից առաջ հրելով ուղղվեց դեպի դուռը: Քանի դեռ դուռը չէր փակվել նրանց հետևից, Հարրին լսեց Ֆինիաս Նիժելասի ձայնը:

— Դուք գիտե՞ք, Նախարա՛ր, որ ես որոշ հարցերում համաձայն չեմ Դամբլդորի հետ, բայց չեք կարող չընդունել, որ նա անզուգական ոճ ունի:

Գլուխ 28. Սնեյփի ամենաատելի հիշողությունը

Չ 8

Հրաշագործության նախարարության հրամանով
Դոլորես Զեյն Ամբրիջը (Բարձրագույն ինկվիզիտոր)
Կիոխարինի Ալբուս Դամբլդորին՝ որպես
Հոգվարթսի կախարդանքի և հրաշագործության
դպրոցի Տնօրեն

Վերոհիշյալի հրամանի հիմք՝
Կրթական հրահանգ թիվ քսանութ:
Ստորագրություն՝ Կորնիլիուս Օսվալդ Ֆաջ,
Հրաշագործության նախարար

Չ 9

Հայտարարությունները փակցվել էին ամբողջ դպրոցում անցած գիշերվա ընթացքում, բայց դրանք, այդուհանդերձ, չէին բացատրում, թե ինչպես ամրոցի բացարձակապես բոլոր բնակիչներն արդեն գիտեին, որ Դամբլդորը մեն-մենակ հաղթել էր երկու ավորների, Բարձրագույն ինկվիզիտորին, Հրաշագործության նախարարին և նրա կրթսեր օգնականին ու փախել: Ուր էլ որ Հարրին գնար ամրոցում, ամենուրեք խոսակցության միակ թեման Դամբլդորի փախուստն էր, ու թեև որոշ մանրամասներ գեղարվեստական մեկնաբանություն էին ստացել բազմիցս վերապատմվելու ընթացքում (Հարրին լսեց, ինչպես մի երկրորդ դասարանցի աղջիկ համոզում էր մեկ ուրիշին, որ Ֆաջը հենց հիմա պառկած

Է Սուրբ Մունզոսի հիվանդանոցում՝ գլխի փոխարեն ուսերին աճած մի մեծ ու փուշ դդումով, բայց զարմանալի էր, թե որքան Ճշգրիտ էին մյուս բոլոր մանրամասները: Բոլորը գիտեին, օրինակի համար, որ Հարրին և Մարիետան միակ ուսանողներն էին, ովքեր անձամբ ականատես էին եղել Դամբլդորի աշխատասենյակում կատարված իրադարձությանը և, քանի որ Մարիետան հիվանդանոցային աշտարակում էր, Հարրին ամեն քայլափոխի ուղղակի ռմբակոծվում էր հարցերով և հորդորներով, որպեսզի ականատեսի բերանով պատմի ամբողջ պատմությունը:

— Դամբլդոր շուտով կվերադառնա, — բացարձակ համոզվածությամբ ասաց Էռնի Մաքմիլանը՝ ուշիուշով լսելով Հարրիի պատմությունը, երբ վերադառնում էին Հերբալգիայի դասից, — հիշու՞մ եք, մեր երկրորդ տարում էլ նման բան եղավ: Այն ժամանակ էլ չկարողացան նրան երկար պահել, այս անգամ էլ չեն կարողանա: Մեր ուրվական Ասկետ Եղբայրն ինձ ասաց, — Էռնին ծայնը իշեցրեց դավադիր շշուկի աստիճանի, այնպես որ միայն Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան լսեն իր ասածը, — որ Ամբրիջը երեկ երեկոյան փորձում էր մտնել նրա աշխատասենյակը, ամրոցում և հանդավարներում Դամբլդորին որոնելուց հետո: Բայց Գարգոյլը նրան ներս չի թողել: Տնօրենի աշխատասենյակն ինքն իրեն փակել է նրա դեմ, — Էռնին զվարձացած քրոմնջաց. — Ակնհայտորեն նա մի այնպիսի փոքրիկ հիստերիկ գոռում-գոյզուն էր բարձրացրել, որ բոլոր ուրվականները լսել էին նրան:

— Օհ, պատկերացնում եմ, թե ինչպես է հուսախարվել, ինքն իրեն երևակայելով տնօրենի սենյակում նստած, — չարախնդորեն ասաց Հերմիոնան, մինչ քարե աստիճաններով մտնում էին շքամուտքի դահլիճը, — արդեն երևի ըմբոշխնում էր, թե ինչպես է իշխելու մյուս բոլոր ուսուցիչներին... Այդ ապուշ, ուռած-փքված, իշխանատենչ...

— Անհամբեր սպասում եմ, թե երբ ես վերջացնելու այդ նախադասությունը, Գրեյնջեր:

Դրաքո Մալֆոյը դուրս էր եկել դռան հետևից, իր հետևից կրնկակոխ եկող Քրեբի և Գոյլի հետ միասին: Նրա գունատ սրակզակ դեմքը փայլում էր չարությամբ:

— Վախենամ. որ ստիպված են լինելու մի քանի միավոր հանել Գրիֆինդորից և Հաֆլովիաֆից, — դանդաղ, միալար ասաց նա

— Միայն ուսուցիչները կարող են միավորներ հանել միաբանություններից, Մալֆոյ, — անմիջապես ասաց Էռնին:

— Հա՛, և երկի մոռացել ես, որ մենք Ավագներ ենք, — մոռչաց Ոոնը:

— Ես գիտեմ, որ Ավագները չեն կարող միավորներ հանել, Արքա Ուիզլի, — քննիծաղեց Մալֆոյը, իսկ Զրեբն ու Գոյլը հօհռացին, — բայց Ինկվիզիցիայի ջոկատի անդամները...

— Ի՞նչ... — կտրուկ հարցրեց Հերմիոնան:

— Ինկվիզիցիայի ջոկատի անդամները, Գրեյնչեր, — պատասխանեց Մալֆոյը՝ մատնացույց անելով մի փոքրիկ արծաթե «Ի» տարի վրա, որը փակցված էր նրա պարեգոտի կրծքին, Ավագի կրծքանշանի տակ, — ուսանողների մի ընտրյալ խումբ, ովքեր օժանդակում են Հրաշագործության նախարարությանը, և ում հատ-հատ ընտրել է պրոֆեսոր Ամբրիջը: Ինչեւ, Ինկվիզիցիայի ջոկատի անդամներն իրավունք ունեն միավորներ հանել: Ուրեմն, Գրեյնչեր, ես հինգ միավոր եմ հանում քեզնից մեր նոր Տնօրինուհու հասցեին կոպիտ արտահայտվելու համար: Մաքմիլան, հինգ միավոր հանում եմ քեզնից ինձ հակածառելու համար: Հինգ միավոր հանում եմ քեզնից, Փոթթեր, որովհետև ես քեզ չեմ սիրում: Եվ... Ուիզլիի վերնաշապիկը կոճկված չէ, ուրեմն հինգ միավոր էլ կիանեմ դրա համար: Oh, հա՛, մոռացել էի, որ դու հողարյուն ես, Գրեյնչեր, ուստի ևս տասը միավոր էլ կիանեմ դրա համար:

Ոոնը դուրս հանեց իր կախարդական փայտիկը, բայց Հերմիոնան մի կողմ հրեց նրա ձեռքը՝ շշնչալով.

— Պահի՛ր դա:

— Շատ ողջամիտ արարք էր, Գրեյնչեր, — արտաշնչեց Մալֆոյը, — Նոր տնօրեն՝ նոր ժամանակներ: Չեզ լավ կպահե՛ք, Փոթթի... Արքա Ուիզլի...

Եռյակը հեռացավ սրտանց հօհռալով:

— Նա մեր աչքերին թող էր փչում, — ասաց Էռնին, զզվանքով նայելով նրանց հետևից, — նրան չէին կարող թույլ տալ, որ միավորներ հանի, դա ուղղակի ծիծաղելի կլիներ: Դա լրիվ կիեղինակագրկեր Ավագների համակարգը:

Բայց Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան ինքնաբերաբար շրջվել էին դեպի հսկա ապակե ավագի ժամացույցները, որոնք տեղադրված էին սյուների

միջև գտնվող որմնախորշերում, նրանց հետևում գտնվող պատի երկայնքով։ Այդ հսկայական ապակե ավազի ժամացույցները օր ու գիշեր գրանցում էին միաբանությունների միավորները։ Գրիֆինդորը և Ռեյվենքլոն հավասար միավորներ ունեին այդ առավոտյան։ Նույնիսկ նրանց նայելու ընթացքում գունավոր մանրաքարերը վեր էին թռչում, պակասեցնելով ստորին անոթներում եղած քարերի քանակությունը։ Ըստ էության միակ ապակե անոթը, որը կարծես անփոփոխ էր մնացել, զմրուխտե կանաչ քարերով լցված Սլիզերինի ավազի ժամացույցն էր։

— Դուք Էլ եք նկատե՞լ, — հարցրեց Ֆրեդի ծայնը։

Ֆրեդն ու Ջորջը հենց այդ պահին իջնում էին մարմարե աստիճաններով և ավազի ժամացույցների առաջ միացան Հարրիին, Ունին, Հերմիոնային ու Էռնիին։

— Մալֆոյը հենց նոր մեզնից իխուն միավոր հանեց, — կատաղած ասաց Հարրին, մինչ նրանք դիտում էին, թե ինչպես էր Գրիֆինդորի ավազի ժամացույցը շարունակում դատարկվել։

— Հա՛, Մոնթազն էլ փորձեց մեզնից միավորներ հանել ընդմիջման ժամանակ, — ասաց Ջորջը։

— Այսինքն ի՞նչ եք ուզում ասել, «փորձեց», — արագ հարցրեց Ունը։

— Չհասցրեց խոսքը մինչև վերջ ասել, — բացատրեց Ֆրեդը, — այն փաստի պատճառով, որ մենք նրան ոտքով գլխով խցկեցին Անհետացման պահարանի մեջ, որը գտնվում է առաջին հարկում։

Հերմիոնան ցնցված էր։

— Բայց դուք մեծ փորձանքի մեջ եք ընկնելու։

— Ո՞չ, մինչև Մոնթազը կրկին չհայտնվի, իսկ դա կարող է շաբաթներ տևել։ Չգիտեմ էլ, թե ուր ենք ուղարկել նրան, — միանգամայն անտարբեր ասաց Ֆրեդը, — Ինչևէ, դա արդեն կարևոր էլ չի, իհմա մենք այլևս չենք մտահոգվում, թե փորձանքի մեջ կընկնենք։

— Մի՞թե իրականում երբեմ մտահոգվել եք, — հարցրեց Հերմիոնան։

— Իհարկե մտահոգվել ենք, — ասաց Ջորջը, — Եթե չմտահոգվեինք, մեզ վաղուց արդեն դպրոցից հեռացրած կլինեին։

— Մենք միշտ մեր չափն իմացել ենք։ Կարելի է ասել, սահմանը երբեք չենք անցել — ավելացրեց Ֆրեդը։

— Հնարավոր է, որ... երբեմն... միայն ոտքի մի բութ մատով, — լրացրեց Զորջը:

— Բայց մենք միշտ խուսափել ենք իսկական խառնաշփոթ ստեղծելուց,
— ավելացրեց Ֆրեդը:

— Բայց իինա՞... — կասկածամտորեն հարցրեց Ռոնը:

— Հիմա այլևս չենք խուսափի, — խոստացավ Զորջը:

— Առավել ևս, որ Դամբլդորը գնացել է, — ասաց Ֆրեդը:

— Հիմա հենց ժամանակն է մի փոքրիկ տիեզերական խառնաշփոթ ստեղծելու համար, — եզրակացրեց Զորջը:

— Դա հենց այն է, ինչին արժանի է մեր սիրելի նոր տնօրենը, — ասաստեց Ֆրեդը:

— Դուք չպետք է որևէ բան անեք, — շշնջաց Հերմիոնան. — Դուք ոչինչ չպետք է անեք: Նա շատ կուգենա մի պատրվակ ունենալ ձեզ դպրոցից հեռացնելու համար:

— Դու դեռ չե՞ս հասկացել, Հերմիոնա, չէ՞... — չարագույժ ժպիտով ասաց Ֆրեդը: — Մենք այլևս չենք ուզում դպրոցում մնալ: Մենք հենց իիմա դուրս կգայինք ու կհեռանայինք դպրոցից, եթե միայն որոշած չինեինք նախ մի փոքրիկ վերժ լուծել Դամբլդորի համար: Դեհ, ինչեւ, — նա նայեց իր ժամացույցին, — մեր ծրագրի առաջին փուլը շուտով կսկսվի: Չեր տեղը լինեի հենց իիմա կգնայի ճաշելու: Այդպես ուսուցիչները կտեսնեն, որ դուք չեիք կարող որևէ առնչություն ունենալ կատարվելիքի հետ:

— Առնչություն ի՞նչ կատարվելիքի հետ, — անհանգստացած հարցրեց Հերմիոնան:

— Կտեսնե՞ք, — խոստացավ Զորջը, — իսկ հիմա շտապե՞ք, գնացե՞ք:

Ֆրեդն ու Զորջը շրջվեցին և անհետացան աստիճաններով ճաշի իջնող ուսանողների բազմության մեջ: Շատ անհետաքրքրված տեսքով եղնին ինչոր բան ասաց Կերպափոխությունից իր անավարտ տնային աշխատանքի մասին և շտապեց հեռանալ:

— Կարծում եմ, լավ կանենք գնանք այստեղից, — նյարդայնացած ասաց Հերմիոնան, — համենայնդեպս:

— Հա՛, լավ, — ասաց Ռոնը, և նրանք երեքով շարժվեցին դեպի Մեծ դահլիճի դռները, բայց Հարրին հազիվ էր հասցրել Մեծ դահլիճի առաստաղին տեսնել այդ օրվա մաքուր ապիտակ փետրավոր ամպերը. Երբ

ինչոր մեկը թիթքիացրեց նրա ուսին: Շրջվելով նա հայտնվեց քիթ-քիթ կանգնած ամրոցի պարետ Ֆիլչի դիմաց: Հարրին անակնկալից մի քանի քայլ հետ գնաց. Ֆիլչին նախընտրելի էր հեռվից նայել:

— Տնօրենուիին ուզում է տեսնել քեզ, Փո՛թթեր, — ժպտալով հայտնեց նա:

— Ես չեմ արել, — հիմարաբար ասաց Հարրին՝ մտածելով, այն խառնաշփոթի մասին, որը պլանավորում էին Ֆրեդն ու Զորջը: Ֆիլչի ներս ընկած այտերը դողդողացին անձայն ծիծաղից:

— Գող՝ սիրտը դող, չէ՞՝, — ծիծաղելով ասաց նա. — Արի՛ իմ հետևից:

Հարրին հետ նայեց Ռոնին և Հերմիոնային, ովքեր երկուսն էլ շատ անհանգստացած տեսք ունեին: Նա ուսերը թոթվեց և Ֆիլչի հետևից գնաց շքամուտքի դահլիճով, քաղցած ուսանողների հոսանքին հակառակ ուղղությամբ:

Ֆիլչը կարծես ծայրահեղ լավ տրամադրություն ուներ, նա քիթ տակ ինչոր բան էր հնգմնգում, մինչ իրենք բարձրանում էին մարմարե աստիճաններով: Երբ հասան առաջին աստիճանահարթակին, նա ասաց.

— Փոփոխություններ են կատարվում այստեղ, Փո՛թթեր:

— Նկատել եմ, — սառնությամբ ասաց Հարրին:

— Այո... Ես արդեն տարիներ շարունակ ասել եմ Դամբլդորին, որ նա չափազանց փափուկ է վարվում ձեզ հետ, — ասաց Ֆիլչը չարագույժ քրթմնջալով, — դուք փոքրիկ կեղտոտ գազանիկներդ երբեք չեիք համարձակվի նեխահոտ ականիկներ նետել, եթե իմանայիք, որ ես իրավասու եմ ձեզ մի լավ մտրակել դրա համար... Բա կանեհ՞ք... Ոչ մեկը չէր համարձակվի ժանիքավոր ֆրիսբիներ նետել միջանցքներով, եթե ես իրավասու լինեի, նման բան անողներին սրունքներից կախել իմ աշխատասենյակում... Բա կիամարձակվե՞ր... Բայց երբ Կրթական իրահանգ թիվ քսանինը գա, Փո՛թթեր, ինձ կթույլատրվի նման բաներ անել: Եվ Նե արդեն խնդրել է Նախարարին, որ նա իրաման ստորագրի Փիվզին արտաքսելու մասին: Օ՛հ, շատ բաներ են փոխվելու այստեղ մեր նոր Տնօրենի օրոք:

Ամբողջը հաստատ պայծառ խոստումներ է տվել Ֆիլչին՝ նրան իր կողմը գրավելու համար, մտածեց Հարրին, և ամենից վատն այն էր, որ հանձինս Ֆիլչի Ամբողջն իրոք կարող էր մի շատ արդյունավետ գենք ձեռք բերել: Ոչ

ոք Ֆիլչի պես լավ չգիտեր դպրոցի բոլոր ծակուծուկերը, գաղտնի անցումները և թաքստոցները, նրանից լավ այդ ամենը գիտեին թերևս միայն Ուիզի Երկվորյակները:

— Հասա՛նք, — ասաց, նա չարախնդորեն ժպտալով Հարրիին և երեք անգամ թակելով պրոֆեսոր Ամբրիջի դուռը, առաջ հրեց այն, — ահա, Փոթթերին բերեցի, մադա՛մ:

Ամբրիջի աշխատասենյակը արդեն լավ ծանոթ էր Հարրիին իր բազում հմայապատիժներից; Այս անգամ էլ ճիշտ նույնն էր, ինչ միշտ, բացառությամբ, որ մի խոշոր փայտե հղկված տախտակ էր դրված նրա գրասեղանի վրա, որի վրա ուսկե տառերով փորագրված էր «ՏՆՈՐԵՆՈՒՀԻ» բառը: Դրանից բացի Հարրիի Հրացոլքը և Ֆրեդի ու Զորջի Մաքրասփյուռները, որոնք նա տեսավ սրտխփոցով, շղթայված կապված էին մի հաստ երկաթե սեպից, որը խրված էր նրա գրասեղանի հետևի պատի մեջ:

Ամբրիջը նստած էր գրասեղանի հետևում և շատ զբաղված տեսքով ինչոր բան էր գրում իր վարդագույն մազաղաթաթղթերից մեկի վրա, բայց նա անմիջապես վեր նայեց և սիրալիր ժպտաց տեսնելով նրանց դռան մեջ:

— Շնորհակալություն, Արգու՛ն, — քաղցրաձայն ասաց նա:

— Չարժե՛, մադա՛մ, չարժե՛, — ասաց Ֆիլչը՝ այնքան խոր խոնարհվելով որքան թույլ էր տալիս ծերունական ռևմատիզմը և հետ-հետ քայլելով դուրս գնաց դռնից:

— Նստե՛ք, — կարծ ասաց Ամբրիջը, մատնացուց անելով մի աթոռ: Հարրիին նստեց: Մի քանի վայրկյան նա շարունակեց ինչ-որ բան գրել: Հարրիին մինչ այդ դիտում էր այն փիսոների պատկերները, որոնք սեթեթ խաղում էին նրա թիկունքում պատին կախված բազմաթիվ ափսեների մեջ, երբեմն ափսեից ափսե անցնելով, և միևնույն ժամանակ մտածում էր, թե այս անգամ այդ կինը ինչ թարմ կտտանք է հորինել իր համար:

— Դեհ, — վերջապես ասաց նա՝ ցած դնելով իր գրչափետուրը, և ինքնազնի դիտելով նրան, ինչպես մի դոդոշ, որը պատրաստվում է կուլ տալ մի հյութեղ ձանձի, — ի՞նչ կխմեք...

— Ի՞նչ, — հարցրեց Հարրին, միանգամայն համոզված, որ սխալ էր լսել նրան:

— Ի՞նչ կխմեք, պարոն Փո՛թթեր, — կրկնեց նա, լայնաբերան ժպտալով,
— Թե՞յ... սու՞՞րձ... դդումի հյու՞թ...

Ամեն մի խմիչքի անունը տայիս նա ճոճում էր իր կարծ կախարդական
փայտիկը և ամեն ճոճքի հետ մի գավաթ կամ բաժակ այդ խմիչքից
հայտնվում էր սեղանի վրա:

— Ոչինչ, շնորհակալ եմ, — ասաց Հարրին:

— Ես ուզում եմ, որ դուք մի բան խմեք, — ասաց նա շատ վտանգավոր
քաղցրահունչ ձայնով, — մի բան ընտրե՞ք:

— Լա՛վ, թեյ, ուրեմն, — ասաց Հարրին՝ ուսերը թոթվելով:

Նա վեր կացավ և մեջքով դեպի Հարրին կանգնելով ցուցադրաբար կաթ
լցրեց թեյի մեջ: Հետո չգլացավ սեղանը շրջանցել թեյով գավաթը ձեռքին,
անդադար ժպտալով շատ չարագույժ քաղցր արտահայտությամբ:

— Խնդրե՞մ, — ասաց նա՝ գավաթը փոխանցելով նրան. — Խմե՞ք, քանի
դեռ տաք է: Իսկ իհմա, պարոն Փո՛թթեր, ես մտածեցի, որ մենք պետք է մի
փոքր զրուցենք երեկով վհատեցնող իրադարձությունների մասին:

Հարրին ոչինչ չպատասխանեց: Նա մի քիչ տրորվեց իր բազկաթուի մեջ
և սկսեց սպասել: Երբ մի քանի երկար պահեր անցան, Ամբրիջը լռության մեջ
շատ զվարթ նկատեց.

— Դուք չեք խմում:

Հարրին գավաթը բարձրացրեց և մոտեցրեց շրթունքներին, բայց
անմիջապես ցած իջեցրեց: Այդ պահին, նրա աչքն ընկապ աննկարագրելի
սեթներ փիսիկներից մեկի պատկերի վրա, որը կախված էր պատին հենց
Ամբրիջի հետևում: Այդ փիսիկը հսկայական կլոր կապույտ աչքեր ուներ,
ձիշտ ինչպես Գիծ-Աչք Մուտիի կախարդական աչքը, և հենց այդ պահին
Հարրին մտածեց, թե ինչ կասեր Գիծ-Աչքը, եթե լսեր, որ Հարրին խմել է
թշնամու հյուրասիրած ինչ-որ բան:

— Ի՞նչ պատահեց, — հարցրեց Ամբրիջը, որը դեռ ուշիուշով հետևում էր
նրան, — գուցե շաքար եք ուզու՞մ:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին:

Նա կրկին գավաթը մոտեցրեց իր շրթունքներին և ձևացրեց իբր մի կում
արեց, բայց ամուր սեղմած շրթունքներով: Ամբրիջի ժպիտն ավելի
լայնացավ:

— Լավ է, — շշնջաց նա, — շատ լավ է: Իսկ հիմա... — ասաց նա թեթևակի առաջ թեքվելով. — Որտե՞ղ է Ալբուս Դամբլդորը:

— Գաղափար չունեմ, — արագ ասաց Հարրին:

— Խմե՞ք, խմե՞ք, — ասաց նա դեռ ժպտալով. — Հիմա, պարոն Փո՛թթեր, եկեք այլևս մանկական խաղեր չխաղանք: Ես գիտեմ, որ դուք գիտեք, թե նա որտեղ է: Դուք և Դամբլդորը սրա մեջ սկզբից միասին եք եղել: Մտածեք ձեր կացության մասին, պարոն Փո՛թթեր:

— Ես չգիտեմ, թե նա որտեղ է, — կրկնեց Հարրին:

Նա կրկին ձևացրեց իբր խմում է: Ամբողջը ուշիուշով հետևում էր նրան:

— Շատ լավ, — նորից ասաց նա ծայրահեղ դժգոհ տեքով. — Այդ դեպքում դուք ինձ կասեք, թե որտեղ է Սիրիոս Բլեքը:

Հարրիի ստամոքսը ակրոբատիկ թռիչք կատարեց, և նրա ձեռքն այնքան ուժգին դողաց, որ գավաթը չխկխկաց ափսեի վրա: Նա այդ պահին կրկին ամուր սեղմած շրթունքներով գավաթը թեքել էր դեպի իր բերանը, և ցնցումից տաք թեյի մի քանի կաթիլ թափվեց նրա պարեգոտի վրա:

— Ես չգիտեմ, — ասաց նա, քիչ ավելի արագ քան կուզենար:

— Պարոն Փո՛թթեր, — ասաց Ամբողջը, — թույլ տվեք հիշեցնել ձեզ, որ ես էի այն անձնավորությունը, որը գրեթե բռնեց հանցագործ Բլեքին Գրիֆինդորի բուխարիում, հոկտեմբեր ամսին: Ես շատ լավ գիտեմ, որ նա եկել էր ձեզ հետ հանդիպելու համար, և եթե ես որևէ ապացույց ունենայի, ապա հավատացեք ինձ, որ ձեզնից ոչ մեկն այսօր ազատության մեջ չեր լինի: Ես կրկնում եմ, պարոն Փո՛թթեր, որտե՞ղ է Սիրիոս Բլեքը:

— Չգիտեմ, — հստակ բարձրաձայն ասաց Հարրին, — գաղափար չունեմ:

Նրանք այնքան երկար լուր նայեցին մինյանց մինչև Հարրիի աչքերը սկսեցին արցունքակալել: Հետո Ամբողջը ոտքի կանգնեց:

— Շատ լավ, Փո՛թթեր, այս անգամ կձևացնեմ, իբր հավատում եմ ձեզ, բայց գգուշացնում եմ, որ իմ թիկունքին կանգնած է Նախարարությունը: Դպրոցից դուրս և ներս հաղորդակցման բոլոր կապուղիները վերահսկվում են: Տեսլուղու վերահսկիչ է կարգված, որը հետևում է Հոգվարթսի բոլոր բուխարիներին, բացի իմ աշխատասենյակի բուխարուց, անշուշտ: Իմ հնկվիզիտորական ջոկատը բացում և կարդում է ամրոց մտնող և ամրոցից դուրս եկող ամբողջ բվային նամակագրությունը: Իսկ պարոն Ֆիլչը

Վերահսկում է ամրոցից ներսութուրս տանող բոլոր գաղտնի անցումները: Եթե ես մի փշուր ապացույց գտնեմ...

ԲՈՒՌՈՒՄ...

Նույնիսկ սենյակի հատակը դղրդաց: Ամբողջը բռնվեց իր գրասեղանից և սարսափահար շուրջը նայեց:

— Սա ի՞նչ էր...

Նա սպասումով նայեց դռանը: Հարրին օգտվեց առիթից և իր գրեթե լիքը գավաթը դատարկեց չորացած ծաղիկներով սկահակներից մեկի մեջ: Նա հստակ լսում էր վազող և գուգուացող մարդկանց ձայներ, որոնք գալիս էին մի քանի հարկ ներքնից:

— Վերադարձե՞ք ձեր ձաշին, Փո՛թթեր, — գուաց Ամբողջը՝ բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը և աշխատասենյակից դուրս նետվեց:

Հարրին մի քանի վայրկյան անց շտապեց նրա հետևից, որպեսզի տեսնի, թե ինչն էր այդ իրարանցման պատճառը:

Պատասխանը շատ հեռու չէր: Մեկ հարկ ներքև իսկական քառտիկ արհավիրք էր տիրում: Ինչոր մեկը (և Հարրին հստակ գիտեր, թե ով) կարծես մի քանի արկղ հմայված իրավառության հրթիռներ էր բաց թողել:

Միջանցքներով վերուվար էին սուրում ամբողջությամբ կանաչ ու դեղին կայծերից կազմված վիշապներ և ուժգին պայթյուններով կուրացնող բոցեր էին փսխում իրենց լայն երախներից: Հինգ ոտնաչափ տրամագծով լուսապայծառ անիվները, շլացնող պայծառ կարմիր կրակներ ցանելով ու սպառնալից վնագալով, դեսուրեն էին սլանում թռչող ափսեների նման: Աղամանդների պես փայլփլող երկար պոչերով հրթիռները խփվում էին պատերին ու նոր թափ ստանալով հետ թռչում, մինչ նրանց կայծերը օդի մեջ յուրահատուկ հայինյանքներ էին կազմում: Ամենուրեք, ուր Հարրին նայում էր, իրավառության ականիկներ էին ձայթում, և փոխարենը այրվելով սպառվելու, մարելու կամ վզգոցով գետնին ընկնելու, դրանք պիրոտեխնիկական իրաշքների նման կարծես գնալով ավելի ու ավելի մեծ ուժ և արագություն էին հավաքում կատարած ամեն մի պտույտի հետ:

Ֆիլը և Ամբողջը կանգնած էին աստիճանների վրա՝ ակնհայտորեն սարսափից անդամալուծված: Մինչ Հարրին նայում էր աստիճանաշարի գլխին կանգնած, ամենախոշոր կարմիր անիվներից մեկը կարծես որոշեց, որ

իրեն պտտվելու և խուսանավելու համար ավելի մեծ տարածք է պետք և խելագար պտույտներ անելով սլացավ ուղիղ դեպի Ամբրիջն ու Ֆիլզ՝ զարհուրելի սպառնալից «Վյուտուումմմ» շաչունով։ Երկուսն էլ ահաբեկված գոռացին և գլուխները ցած փախցրին, իսկ անիվը դուրս սուրաց նրանց հետևում գտնվող պատուհանից և սլացավ հանդավարների վրայով։ Մինչ այդ մի քանի վիշապներ և մի հսկայական մորեգույն չղջիկ, որից չարագույժ մանուշակագույն ծուխ էր ճառագում, օգտվելով միջանցքի վերջում բացված դռնից, վեր սուրացին դեպի երկրորդ հարկը։

— Շտապի՛ր, Ֆի՛լ, շտապի՛ր — ծղրտաց Ամբրիջը, — եթե մի բան չանենք կտարածվեն ամբողջ դպրոցում, — Ստուաֆա՛յ…

Կարմիր լուսի ճառագայթ ժայթքեց նրա կախարդական փայտիկի ծայրից և խփեց հրթիռներից մեկին, բայց օդի մեջ սառելու փոխարեն, ինչպես և սպասվում էր հմայախոսքից, այն պայթեց այնպիսի ուժով, որ մի անցք բացեց իրեն ամենամոտիկ պատին կախված գեղանկարի մեջ, որը պատկերում էր ինչ-որ մարզագետնի մեջտեղում կանգնած փնթի տեսքով մի վիուկի։ Վերջինս հազիվ հասցրեց ձիշտ ժամանակին հեռու փախչել, վայրկյաններ անց հայտնվելով հարևան գեղանկարում սարսափելի նեղվածքի մեջ, որտեղ քարտ խաղացող մի քանի կախարդներ ստիպված էին ոտքի կանգնել, որպեսզի նրան խցկվելու տեղ տան։

— Ո՛չ, հանկարծ դրանց շշմեցնող հմայանքով չխփե՛ս, Ֆի՛լ, — բարկացած գոռաց Ամբրիջը, ասես քիչ առաջ Ֆիլզն էր արել այդ անհաջողակ հմայանքը, ոչ թե ինքը։

— Ձիշտ եք ասում, մադամ Տնօրեն, — խռպոտ ձայնով ծղրտաց Ֆիլզը, որը որպես սքիբ ավելի շուտ կարող էր կով տալ հրավառության հրթիռները քան հմայանքով կանգնեցնել դրանց։ Ֆիլզ նետվեց դեպի մոտակա խորդանոցը, մի ցախավել ձանկեց և սկսեց օդի մեջ ցախավելով խփել հրթիռներին։ Մի քանի վայրկյանից ցախավելը բոցավառվեց ու սկսեց այրվել։

Հարրին արդեն սրտի ուզածը տեսել էր։ Ծիծաղելով նա խաբս տվեց մի հրթիռից և գլուխը ցած իջեցնելով վազեց դեպի գաղտնի դռներից մեկը, որը թաքնված էր միջանցքով քիչ ցած պատի վրա կախված մի մեծ գորգի տակ և ընդհարվեց Ֆրեդի ու Զորջի հետ, ովքեր թաքնված էին հենց այդ

գաղտնադրան հետևում, և հազիվ զսպելով քրքիջը լսում էին Ամբրիջի և Ֆիլչի խուճապահար ձիչերը:

— Տպավորիչ է, — կամաց ասաց Հարրին սրտանց ժպտալով, — շատ տպավորիչ է... Դուք անկասկած Դոկտոր Ֆիլիբաստերին շուկայից դուրս կմղեք:

— Քո խոսքերով դեպի պայծառ ապագա, — շշնջաց Զորջը՝ դեմքից սրբելով ծիծաղի արցունքները. — Այս, ոնց կուզենայի, որ Անհետացնող հմայանքն էլ փորձեր... Դրանից հրթիռները միանգամից կբազմապատկվեն տասն անգամ և այդպես ամեն հաջորդ հմայանքից...

Այդ կեսօր հրթիռներն անդադար շարունակում էին բռնկվել ու տարածվել ամբողջ դպրոցում: Թեև հրավառությունը աննկարագրելի խառնաշփոթ էր առաջացնում ամենուրեք և անհնար դարձնում սովորական ուսումնական առօրյան: Հատկապես անտանելի էին պայթող հրթիռները, բայց մյուս ուսուցիչներին դրանք կարծես բոլորովին ո՞չ խանգարում էին, ո՞չ էլ անհանգստացնում:

— Այս, այս, ինչպիսի՝ անակնկալ, — հեգնանքով ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, երբ վիշապներից մեկը ներս սուրաց նրա լսարանը, ուժգին գմփոցներ արձակելով և հրավառ բոցեր փսխելով երախից, — Օրիորդ Բրա՛ուն, խնդրում եմ վազե՛ք, գտե՛ք Տնօրենուհուն և տեղեկացրե՛ք նրան, որ մեր լսարանում մի փախստական հրավառություն կա:

Այդ ամբողջ ուսուցչական դավադրության վերջնանպատակն այն էր, որ պրոֆեսոր Ամբրիջն իր տնօրինության առաջին օրվա կեսն անցկացնի ամրոցով մեկ վազվազելով ի պատասխան ուսուցիչների իբր անօգնական կանչերին, ովքեր կարծես ի վիճակի չէին ինքնուրույն ազատել իրենց լսարանները ներխուժած հրավառություններից: Երբ օրվա վերջին զանգը հնչեց, և նրանք պայուսակներով բեռնված ուղղվեցին դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը, Հարրին գերագույն բավարարությամբ տեսավ լրիվ ապակողմնորոշված ու ոտքից գլուխ մրով ծածկված, քրտինքից կեխտու երեսով Ամբրիջին՝ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի դասարանից քաքսացնելով դուրս գալիս:

— Անչափ երախտապարտ եմ, պրոֆեսոր, — ասում էր պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը իր բարակիկ ծղրտան ձայնով, — Ես անշուշտ կարող էի ինքս ազատվել կայծերից, բայց համոզված չէի, որ նման իրավասություն ունեմ:

Երջանիկ ժպտալով՝ Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը փակեց դուռը Ամբողջի կատաղած երեսին:

Այդ գիշեր Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակի հերոսները Ֆրեդն ու Ջորջն էին: Նույնիսկ Հերմիոնան հուզված բազմության միջով դժվարությամբ հասավ նրանց, որպեսզի շնորհավորի:

— Հիանալի իրավառություն էր, — հիացած ասաց նա:

— Շնորհակալություն, — ասաց Ջորջը՝ միաժամանակ և զարմացած, և գոհ, — Արտադրանքը կոչվում է «Ուիզլիների Հրաբոց Վզյում-բոյում հրթիռները»: Ավսոս որ ստիպված էինք մեր ամբողջ ապրանքային պաշարն օգտագործել: Հիմա պիտի նորից գրոյից սկսենք:

— Բայց արժե՞ր... — ասաց Ֆրեդը, որը զբաղված էր աղմկոտ գրիֆինդորցիներից պատվերներ հավաքելով, — Եթե ուզում ես քո անունն էլ կավելացնեմ պատվիրատուների ցանկին, Հերմիոնա, իինձ գալեն արժե իրավառության «Հասարակ իրաշունչ լրակազմը» և քսան գալեն արժե իրավառության «Հրացայտ դեյութս լրակազմը»:

Երբ Հերմիոնան վերադարձավ սեղանի մոտ, Հարրին և Ռոնը հոգնած նստած անշարժ հայացքներով նայում էին իրենց պայուսակներին, ասես հույս ունենալով որ ինչ-որ իրաշքով տնային աշխատանքներն իրենք իրենց կկատարվեն:

— Օ՛հ, եկեք այսօր ոչինչ չանենք, հա՞: Վե՛րօ: Այսօր հանգստանում ենք,
— պայծառ ժախտով ասաց Հերմիոնան, երբ մի արծաթապոչ «Ուիզլի հրթիռ» վնագոցով անցավ պատուհանի մոտով, — ի վերջո ուրբաթ օրվանից սկսվում են Զատիկի արձակուրդները, դեռ շատ ժամանակ ունենք:

— Դու քեզ լա՞վ ես զգում, — հարցրեց Ռոնը՝ թերահավատությամբ նայելով նրան:

— Այ, իինա, որ հարցրեցիր... — ուրախ-ուրախ ասաց Հերմիոնան. — Գիտես ի՞նչ... Ես կասեի, որ ինձ մի քիչ ընթառ եմ զգում:

Հարրին դեռ լսում էր ամրոցից դուրս փախած իրավառության հեռավոր ճրթճրթոցները, երբ ինքն ու Ռոնը ժամեր անց բարձրացան ննջարան քնելու: Եվ երբ շորերն էր հանում մի իրավառ անիվ օդի մեջ իր շուրջը կայժեր ցայտելով անցավ նրանց աշտարակի մոտով, դեռ պարզորոշ ուրվանկարելով «բուրու» բառը:

Հարրին հորանջելով մտավ անկողին: Պատուհանի մոտով պարբերաբար անցնող հրավառությունների ծներն առանց ակնոցի պարզ չեն երևում, կարծես գեղեցիկ կայծկլտող ամպեր լինեին խորհրդավոր սև երկնքի վրա: Նա շրջվեց իր պատի կողմը, բավարարված պատկերացնելով, թե Ամբողջն ինչ է գորում Դամբլդորի պաշտոնում իր առաջին օրը, և թե ինչպես կարձագանքի ֆաջը, երբ իմանա, որ ամբողջ դպրոցն օրվա մեջ մասն անց է կացրել ծայրահեղ խառնաշփոթի մեջ: Ինքն իրեն ժպտալով Հարրին աչքերը փակեց:

Փախստական հրավառությունների վզգոցներն ու բնգոցները հետզհետև ավելի հեռվացան ամրոցի հանդավարներում: Կամ գուցե ինքն էր հեռու սլանում դրանցից:

Նա ընկել էր ճիշտ այն միջանցքը, որը տանում էր ուղիղ դեպի Առեղծվածների բաժինը: Նա սլանում էր դեպի սև դուռը: Թո՛ղ բացվի... Թո՛ղ այս անգամ բացվի...

Եվ դուռը բացվեց: Նա հայտնվեց մի շրջանաձև սենյակում, որի պարագիծը երիզված էր բազմաթիվ դռներով: Նա կտրեց անցավ սենյակը, ձեռքը դրեց իր անցած դռանը շատ նման մեկ ուրիշ դռան բռնակին ու ներս իրեց այն:

Հիմա հայտնվեց արդեն մի երկարավուն ուղղանկյուն սենյակում, որտեղ ամեն տեղից տարօրինակ մեքենայական կտկտոց էր լսվում: Պատերին լուսի պարող խոպոպներ էին երևում, բայց նա կանգ չառավ, որպեսզի հետազոտի լուսի աղբյուրը: Նա պետք է առաջ գնար:

Սենյակի հեռավոր ծայրում մի դուռ կար, և այն նույնպես անմիջապես բացվեց նրա հպումից:

Հիմա նա հայտնվեց մի աղոտ լուսավորված սենյակում, որն այնքան բարձր առաստաղ ուներ, որ մի եկեղեցու սրահ էր հիշեցնում: Եվ այնտեղ ոչինչ չկար բացի պատերի երկայնքով շարված ու շարվեշար դեպի վեր բարձրացող հարյուրավոր դարակներից, որոնց վրա հավասար շարքերով տեղադրված էին փոշով ծածկված, փայլատ, հազարավոր ապակե գնդեր: Հարրիի սիրտը սկսեց հուզմունքից արագ բաբախել: Նա գիտեր, ուր պետք է գնար: Նա առաջ վագեց, բայց նրա քայլերից ոտնաձայն չինչեց այդ ահօելի դատարկ սենյակում:

Այդ սենյակում մի բան կար, ինչն ինքը շատ էր ուզում, անչափ շատ... Մի բան ինչն ինքն ուզում էր, կամ գուցե մեկ ուրիշն էր ուզում:

Նրա ձակատի սպին ուժգին ցավաց:

ԲԱՆԳ...

Հարրին ակնթարթորեն արթնացավ, լոիվ ապակողմնորոշված և ծայրահեղ բարկացած: Մութ ննջարանը զրնգում էր միահամուռ ծիծաղի ձայնից:

— Զի՞լ էր... — ասաց Շեյմոսը, որի մարմինը ուրվագծվել էր պատուհանի առաջ, — Երևի պտտվող անիվներից մեկն ընդհարվեց մի հրթիռի հետ և կարծես հրավառությունների հարսանիք լինի... Եկե՞ք, եկե՞ք տեսե՞ք...

Հարրին լսեց անկողիններից դուրս եկող Ռոնի և Դինի հանած ձայները, ովքեր շտապում էին պատուհանի մոտ հրավառության տեսարանը դիտելու: Նա ինքը մնաց լուռ ու անշարժ պառկած անկողնում, մինչ ձակատի ցավը կամաց-կամաց մարում էր, և հիասթափությունը ողողեց նրան: Նա այնպիսի զգացում ուներ, ասես վերջին պահին, երբ ձեռքը մեկնել էր, որպեսզի մի շատ համեղ պատարիկ վերցներ, հենց իր քթի տակից ինչ-որ մեկն անամոթաբար թօցրել էր այն: Իսկ այս անգամ նա այնքան էր մոտեցել դրան:

Գրիֆինդորի աշտարակի պատուհանի հետևում փայլվլուն վարդագույն մաշկով և արծաթագույն թևիկներով փոքրիկ խոզուկներ էին սլանում: Հարրին պառկած լսում էր գրիֆինդորցիների շնորհակալական վայունքայունը, որը լսվում էր գրեթե բոլոր ննջարաններից: Նրա ստամոքսը տհաճ տրորվեց, երբ հիշեց, որ ինքը հաջորդ օրը Պատմեշումի պարապմունք ունի:

ՀՅ Ձ

Հարրին հաջորդ ամբողջ օրը ծայրահեղ մտահոգ էր, թե Սնեյփն ինչ է ասելու իրեն, երբ բացահայտի, թե որքան ավելի խորն է ինքը մտել Առեղծվածների բաժին նախորդ գիշեր տեսած երազում: Խղճի խայթով նա մտածեց, որ ինքը Պատմեշումի ոչ մի վարժություն չի արել նախորդ դասից ի վեր: Դամբլդորի հեռանալուց հետո դպրոցում չափազանց շատ էին շեղող իրադարձությունները: Եվ նա համոզված էր, որ ինքը չէր էլ կարողանա

դատարկել իր մտքերը, նույնիսկ եթե մեծ ջանքեր գործադրեր: Նա կասկածում էր, սակայն, որ Սնեյփը կընդունի այդ արդարացումը:

Հարրին, համենայնդեպս, փորձեց օրվա մեջ մյուս դասերից կորզած մի քանի րոպեների ընթացքում կցկտուր պարապել, բայց դրանից ոչ մի լավ բան չստացվեց: Հերմիոնան շարունակ հարցնում էր, թե ինչ էր պատահել նրա հետ ամեն անգամ, երբ նա սսկված կենտրոնանում էր, որպեսզի ազատվեր բոլոր մտքերից ու զգացմունքներից և, ի վերջո, դժվար թե որևէ մեկին հաջողվեր ազատվել մտքերից հենց այն պահին, երբ ուսուցիչները կրկնողության հարցերով ռմբակոծում են ամբողջ դասարանը:

Պատրաստ լինելով վատթարագույնին, նա ճաշից հետո ուղևորվեց դեպի Սնեյփի աշխատանոցը: Գրեթե հասել էր շքամուտքի դահլիճի կեսին, երբ Չոն շտապ մոտեցավ նրան:

— Արի՝ այն կողմը գնանք, — առաջարկեց Հարրին, ուրախանալով որ մի պատճառ ունի հետաձգելու Սնեյփի հետ հանդիպումը, և առաջնորդեց Չոյին դեպի շքամուտքի դահլիճի այն անկյունը, որտեղ կանգնած էին հսկայական ապակյա ժամացույցները: Գրիֆինդորի ժամացույցը գրեթե դատարկ էր:

— Դու լա՞վ ես, — հարցրեց Հարրին, — Ամբողջը քեզ, ին հարցուվորձ չի՞ արել ԴԱԲ-ի մասին:

— Oh, ո՞չ, — շտապեց պատասխանել Չոն. — ո՞չ, ուզում էի... Դեհ, ընդամենը ուզում էի ասել, Հա՛րի, իմ մտքով երբեք չէր անցնի, թե Մարիետան կմատնի մեզ:

— Հա՛, լավ, — մռայլվելով ասաց Հարրին: Նա իրականում այն կարծիքին էր, որ Չոն պարտավոր էր ավելի լավ ընտրել իր ընկերներին: Նրան շատ քիչ էր սփոփում այն հանգամանքը, որ Մարիետան դեռ հիվանդանոցային աշտարակում էր, և որ մադամ Պոմֆրին դեռ անգամ մոտավորապես չէր կարողացել որևէ բան անել նրա պզուկների դեմ:

— Նա շատ լավ անձնավորություն է, իրականում, գիտե՞ս, — ասաց Չոն,
— նա ընդամենը սխալվեց:

Հարրին իր ականջներին չէր հավատում:

— Լավ անձնավորություն է, որն ընդամենը սխալվե՞ց... — կրկնեց նա, — ուշքի արի՝, նա բոլորիս ծախեց, այդ թվում և քեզ:

— Բայց, դեհ, մենք իո բոլորս պլստացինք, չէ՞... — աղաչական ասաց Չոն, — ախր նրա մաման Նախարարությունում է աշխատում, նրա համար իրոք շատ դժվար էր:

— Ունի պապան նույնպես Նախարարությունում է աշխատում, — ծայրահեռ բարկացած առարկեց Հարրին, — և եթե դեռ չես նկատել, նրա դեմքին «մատնիչ» չի գրվել:

— Դա Հերմիոնա Գրեյնջերի կողմից իրոք մի շատ վատ ֆոկուս էր, — արդեն ծայրահեռ բարկացած հակահարվածեց Չոն, — նա պետք է բոլորին ասեր, որ ինքը չարակնել է այդ ցանկը:

— Կարծում եմ, ուղղակի փայլուն գաղափար էր, — սառը պատասխանեց Հարրին: Չոն կարմրեց և նրա աչքերը պայծառ փայլատակեցին:

— Օհ, այո՛, ես մոռացել էի, անշու՛շտ, եթե դա քո սիրասուն Հերմիոնայի գաղափարն էր...

— Հանկարծ նորից չսկսես լաց լինել, — զգուշացրեց Հարրին:

— Ես չէի էլ պատրաստվում... — ուղղակի գոռաց Չոն:

— Հա՛, եղա՛վ, շատ լավ, — ասաց նա, — ես այս պահին առանց դրա էլ շատ խնդիրներ ունեմ:

— Դեհ զնա՛ ու զբաղվի՛ր քո խնդիրներով, — բարկացած գոռաց Չոն, իետո կրունկների վրա շրջվեց ու գրեթե վագելով հեռացավ:

Քրանցքներից ծուլս արտաշնչելով Հարրին աստիճաններով իջավ դեպի Սնեյփի զնդանը ու, թեև փորձից արդեն գիտեր, թե որքան ավելի հեշտ կլինի Սնեյփի համար ներխուժել իր ուղեղի մեջ, եթե նա տեղ հասնի այդքան բարկացած և վրդովված վիճակում, մինչև զնդանի դռանը հասնելը նրան հաջողվեց միայն մտածել մի քանի ուրիշ վիրավորական խոսքերի մասին, որ ինքը պետք է ասած լիներ Չոյին՝ Մարիետայի հասցեին:

— Ուշացել ես, Փո՛թթեր, — սառնությամբ ասաց Սնեյփը, երբ Հարրին դուռը փակեց իր հետևից:

Սնեյփը կանգնած էր մեջքով դեպի Հարրին, սովորականի պես գլխից հանելով իր մտքերից մի քանիսը և խնամքով տեղադրելով դրանք Դամբլդորի Հիշողությունների թասի մեջ: Նա իր մտքերի վերջին արծաթագույն թափանցիկ ու առածզական ժապավենը զցեց քարե թասի մեջ և իետո միայն շրջվեց դեմքով դեպի Հարրին:

— Ուրեմն, — ասաց նա, — պարապե՞լ ես...

— Այո՛, — ստեղ Հարրին, ուշադիր նայելով Սնեյփի գրասեղանի ոտքերից մեկին:

— Դեհ, շուտով կտեսնենք, անշուշտ, — մեղմ ասաց Սնեյփը, — հանի՛ր կախարդական փայտիկդ, Փո՛թթեր:

Հարրին ընդունեց իր սովորական մարտական դիրքը, կանգնելով գրասեղանի մյուս կողմում դեմառդեմ Սնեյփի առաջ: Սիրտը դեռ ուժգին բաբախում էր Չոյի նկատմամբ մոլեզմած բարկությունից և նաև անհանգիստ մտահոգությունից, թե Սնեյփը հաջորդ պահին ինչ է հանելու իր մտքերից:

— Երեք հաշվիս, — ծովորեն ասաց Սնեյփը, — մեկ, երկու...

Սնեյփի աշխատասենյակի դուռը կրնկի վրա բացվեց, և Դրաքո Մալֆոյը մեծ շտապողականությամբ ներս ընկավ սենյակ:

— Պրոֆեսոր Սնեյփ, սը՛ր... Օհ, ներեցե՛ք...

Մալֆոյը զարմանքով նայեց Սնեյփին և Հարրիին:

— Ոչինչ, Դրա՛քո, — ասաց Սնեյփը, իշեցնելով իր կախարդական փայտիկը, — Փոթթերը եկել է Հնայադեղերի վերջին ստուգողականի վերաքննությանը:

Հարրին դեռ Մալֆոյի մռութն այդքան գոհունակ չէր տեսել այն օրից ի վեր, ինչ Ամբրիջը հայտնվեց Հագրիդի դասը լսելու:

— Ես չգիտեի, — ասաց նա, աչքերն արհամարհանքով նեղացնելով Հարրիի վրա, որը գիտեր, որ իր դեմքն ուղղակի այրվում էր: Ի՞նչ ասես, որ չէր տա այդ պահին Ճշմարտությունը Մալֆոյի երեսին գոռալու, կամ նույնիսկ մի լավ անեծքով նրան խփելու համար:

— Դեհ, Դրաքո, ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Սնեյփը:

— Պրոֆեսոր Ամբրիջը, սը՛ր, նա ձեր օգնության կարիքն ունի, — ասաց Մալֆոյը, — Մոնթագին են գտել, սը՛ր, նա լռված է չորրորդ հարկի գուգարանի անցքի մեջ:

— Ինչպես է հաջողացրել հայտնվել այնտեղ, — պահանջկոտ հարցրեց Սնեյփը:

— Զգիտեմ, սը՛ր, նրա խելքը կարծես տեղը չէ:

— Շատ լա՛վ, շատ լա՛վ: Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը, — մենք մեր պարապմունքը կվերսկսենք վաղը երեկոյան:

Նա շրջվեց և շտապ դուրս եկավ իր աշխատասենյակից: Մալֆոյը բերանը բացուխուփ անելով Սնեյփի թիկունքում հասցրեց Հարրիի երեսին անձայն ծամաժռությամբ ասել. «...Ստուգողականի վերաքննություն, հա՞...» մինչև նրա հետևից դուրս գնալը:

Ներսից անօգնական եռալով, Հարրին գրպանը դրեց իր կախարդական փայտիկը և քայլեց դեպի սենյակի դուռը: Առնվազն ևս քսանչորս ժամ ուներ իսկապես պարապելու համար: Գիտեր, որ պետք է շնորհակալ լիներ այդ անսպասելի հաջողության համար, թեև դրա դիմաց ստիպված էր վճարել այն գինը, որ հիմա Մալֆոյը անպայման ամբողջ դպրոցին կպատմի, որ ինքը ստուգողականից վերաքննություն է տալիս:

Արդեն հասել էր աշխատասենյակի դռանը, երբ տեսավ դա: Լուսի մի բարակ շողիկ ընկել էր դռան շրջանակի վրա: Նա կանգ առավ, և մի պահ նայեց այդ լուսի շողին, որն իրեն ինչ-որ բան հիշեցրեց: Դա մի քիչ նման էր լուսերի այն խոպոպներին, որոնք նա տեսել էր երազում, այն լուսերին, որոնք տեսել էր Առեղծվածների բաժնով իր կատարած ճամփորդության ժամանակ, երկրորդ սրահում:

Հարրին շրջվեց: Լուսը գալիս էր Հիշողությունների թասից, որը դրված էր Սնեյփի սեղանի վրա: Սնեյփի մտքերը արծաթափայլ սպիտակ ալիքներով մեղմ պտտվում և ծփում էին թասի մեջ: Այն մտքերը կամ հիշողությունները, որոնք նա խնամքով թաքցնում էր Հարրիից, և նույնիսկ հանում էր գլխից ու դնում հիշողությունների թասի մեջ, որպեսզի Հարրին դրանք չտեսներ, եթե անգամ պատահաբար հաղթահարեր իր պատճեշն ու մտներ մտքերի մեջ:

Հարրին երկար նայեց Հիշողությունների թասին, հետաքրքրությունը իրաբուխի պես մոլեզնում էր նրա մեջ: Ի՞նչ էր Սնեյփին այդպես նախանձախնդրորեն թաքցնում իրենից:

Արծաթագույն լուսի խոպոպները դողդողում էին պատի վրա: Հարրին երկու քայլ արեց դեպի գրասեղանը: Մտքերը սղընթաց վազքի մեջ էին: Հնարավո՞ր է, որ դա ինչ-որ տեղեկույթ լինի Առեղծվածների բաժնի մասին, որը Սնեյփը դիտավորյալ հեռու էր պահում իրենից:

Հարրին ուսի վրայով հետ նայեց, սիրտը նույնիսկ ավելի ուժգին և արագ էր բարախում քան քիչ առաջ, երբ պատրաստվում էր գալ պարապմունքի: Ինչքա՞ն ժամանակ պետք կլինի Սնեյփին, որ Սոնթագին ազատի գուգարանի ծակից: Իսկ հետո նա ու՞ր կգնա, միանգամից իր

աշխատասենյակը կվերադառնա, թե՝ կուղեկցի Մոնթագին մինչև հիվանդանոցային աշտարակը: Անկասկած այդպես էլ կանի: Մոնթագը Սլիզերինի քվիդիչի թիմի կապիտանն էր, Սնեյփը հաստատ կհոգա, որպեսզի նա լավ լինի:

Հարրին անցավ մնացած մի քանի քայլերը մինչև Հիշողությունների թասը և կանգնեց թասի գլխին, նայելով դրա խորության մեջ: Նա մի պահ տատանվեց, ականջ դնելով միջանցքից եկող ձայներին, հետո կրկին հանեց իր կախարդական փայտիկը: Աշխատասենյակում և դրսի միջանցքում կատարյալ լուսաբաց էր տիրում: Նա իր կախարդական փայտիկով հեռվից մի փոքր խառնող շարժում արեց Հիշողությունների թասի պարունակության ուղղությամբ:

Թասի արծաթագույն պարունակությունը սկսեց շատ արագ պտտվել: Հարրին առաջ թեքվեց և տեսավ, որ թասի պարունակությունը լրիվ թափանցիկ դարձավ: Նա կրկին ցած էր նայում մի սենյակի մեջ, ասես առաստաղի մեջ գտնվող մի կլոր պատուհանի միջով: Ըստ էության, եթե չէր սխալվում, ապա ինքը վերևից նայում էր Մեծ դահլիճի վրա:

Նրա շնչառությունից Սնեյփի մտքերի մակերեսը եղյամով ծածկվեց: Նրա ուղեղն ասես մառախուղի մեջ էր: Ուղղակի խելագարություն էր անել այն, ինչն ինքն այնքան ուզում էր անել այդ պահին: Նա ամբողջ մարմնով դողում էր: Սնեյփը կարող էր վերադառնալ ցանկացած պահի, բայց Հարրին մտածեց Չոյի բարկության և Մալֆոյի ծաղրական դեմքի մասին, և մի խելացնոր համարձակություն մոլեգնեց նրա մեջ:

Նա խոր շունչ քաշեց, և դեմքը մտցրեց Սնեյփի մտքերի մակերեսի մեջ: Անմիջապես աշխատասենյակի հատակը վեր ցատկեց, և Հարրին գլուխն ի վար սուզվեց Հիշողությունների թասի մեջ:

Նա ցած էր ընկնում սառը մթության միջով, անվերահսկելի պտտվելով ընկնելու ընթացքում, իսկ հետո...

Նա կանգնած էր Մեծ դահլիճի կենտրոնում, բայց միաբանությունների չորս երկար սեղանները չկային: Դրանց փոխարեն ավելի քան հարյուր փոքր սեղանիկներ էին, բոլորը դրված մի ուղղությամբ, որոնցից յուրաքանչյուրի մոտ մի ուսանող էր նստած և գլուխը կախ ինչ-որ բան էր գրում մագաղաթանման թղթի փաթեթի վրա: Միակ լսելի ձայնը թղթի վրա շարժվող գրչափետուրների խզխղոցն էր և մերթընդմերթ լսվող շրջյունը, երբ

ուսանողներից որևէ մեկը բացում կամ ոլորում էր իր մագաղաթի փաթեթը: Ակնհայտորեն քննություն էր:

Արևի լուսը բարձր պատուհաններից ներս էր հոսում խոնարհված գլուխների վրա, որոնք պայծառ լուսի տակ փայլվիլում էին շագանակագույն, բրոնզագույն և ոսկեգույն երանգներով: Հարրին ուշադիր նայեց իր շուրջը: Մնեյիք պետք է ինչ-որ տեղ այդտեղ լիներ: Դա նրա հիշողությունն էր:

Եվ իրոք նա այնտեղ էր, հենց Հարրիի թիկունքում գտնվող սեղանի մոտ նստած: Հարրին երկար նայեց նրան: Դեռահաս Մնեյիքը շատ գունատ ու նիհար էր, ինչպես առանց արևի աճած մի բույս: Մազերը ծանր կախված էին դեմքի շուրջը և այնքան երկար էին, որ քսվում էին սեղանին, նրա արծվակտուց քիթը հազիվ մի թիզ էր բարձր մագաղաթանման թղթից, որի վրա նա ինչ-որ բան էր գրում: Հարրին մի քանի քայլով շրջանցեց Մնեյիքի աթոռը և նրա թիկունքից կարդաց քննական թերթի վերնագիրը. «ԻՆՔՍԱՊԱՇՏՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ՍԵՎ ԱՐՎԵՍՏՆԵՐԻՑ. ՀՄԱՅԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ԱՌԱՋԻՆ ՄԱԿԱՐԴԱԿ»:

Ուրեմն Մնեյիքը պետք է տասնինգ կամ տասնվեց տարեկան լիներ այդ հիշողության մեջ, գրեթե Հարրիի հասակակիցը: Նրա ձեռքը շեշտակի արագ շարժվում էր մագաղաթի վրայով, նա արդեն մի ամբողջ ոտնաչափ ավելի շատ էր գրել, համեմատած իր հարևանների հետ և ընդ որում շատ մանր ու խիտ ձեռագրով:

— Հինգ րոպե մնաց:

Զայնից Հարրին վեր թռավ: Շրջվելով նա տեսավ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի գլխի վերևի մասը քիչ հեռու նստարանների և աթոռների միջև շարժվելիս: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը անցնում էր խառնիխուրն սև մազերով մի տղայի կողքով: Շատ խառնիխուրն սև մազերով:

Հարրին այնքան արագ շարժվեց, որ եթե ֆիգիկական մարմին ունենար, ապա ձանապարհին ցաք ու ցրիվ կաներ ու կշրջեր մի քանի աթոռ ու սեղան: Բայց նա ուղղակի անձայն մի կողմ սահեց, անմարմին ուրվականի պես, անցնելով երկու անցում դեպի կողմ և մեկը դեպի վեր: Խառնիխուրն սև մազերով տղայի գլուխը սրընթաց մոտենում էր նրան: Եվ ահա տղան գլուխը վեր բարձրացրեց՝ ցած դնելով իր գրչափետուրը, իրեն մոտ քաշեց մագաղաթի փաթեթը, որպեսզի մի անգամ էլ ընթերցի իր գրածը:

Հարրին կանգնեց նրա սեղանի առաջին և երկար ցած նայեց իր տասնհինգ տարեկան հորը:

Հուզմունքը հողմի պես վեր բարձրացավ նրա ստամոքսի հատակից: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես նա ինքն իր վրա էր նայում, բայց ինչ-որ տարօրինակ սխալներով իր վրա: Զեյմսի աչքերը շագանակագույն էին, նրա քիթը Հարրիի քից քիչ ավելի երկար էր և նրա ճակատին ոչ մի սահի չկար, բայց նրանք դեմքի նույն նիհար ուրվագիծն ունեին, նույն բերանը, նույն հոնքերը: Զեյմսի մազերը ծոծրակի վրա ցցված էին ճիշտ Հարրիի մազերի պես, նրա ձեռքերը կարող էին և միանգամայն Հարրիի ձեռքերը լինեին, և Հարրին անգամ կարող էր ասել, որ երբ Զեյմսը ոտքի կանգներ, ապա նա մեկ մատնաշափի տարբերությամբ երևի ճիշտ իր հասակին կլիներ:

Զեյմսը սրտանց հորանջեց և երկու ձեռքով մազերը հետ տարավ ճակատից, այդպես նույնիսկ ավելի խառնելով արդեն խառնիխությն մազերը: Հետո նա մի հայացք նետեց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի վրա, և տեղում պտտվելով լայնաժայռ հետ նայեց չորս շարք իրենից հեռու նստած մի տղայի:

Հուզմունքի մի նոր ալեկոնությամբ Հարրին տեսավ ինչպես Սիրիուսը երկու բութ մատը վեր ցցած նշան արեց Զեյմսին: Սիրիուսը անհոգ գրեթե պառկած էր իր աթոռին իր սովորության համաձայն ճոճվելով աթոռի երկու ոտքերի վրա: Նա շատ հմայիչ պատանի էր: Նրա սև մազափունջը հրաշալի ալիքով ընկնում էր աչքերին յուրօրինակ անհոգ նրբագեղությամբ, ինչին ո՞չ Զեյմսը, ո՞չ էլ Հարրին երբեք չէին կարողանա հասնել իրենց սանրվածքի մեջ, և Սիրիուսի հետևում նստած մի աղջիկ ուղղակի աչքը չէր կտրում նրանից, հուսալով երևի, որ նա իրեն կնայի, ինչը Սիրիուսն ակնհայտորեն նույնիսկ չէր էլ նկատում: Իսկ այդ աղջկանից էլ երկու սեղան հետ... Հարրիի ստամոքսը մի անգամ էլ հաճելի ճնլվեց... նստած էր Ռեմուս Լուպինը: Ռեմուսը բավականի գունատ էր ու նյարդային (գուցե լիալուսինը մոտենում էր) և կլանված էր քննությամբ: Ամեն անգամ իր պատասխանները վերընթերցելիս, նա գրչափետուրով շփում էր կզակը և թեթևակի խոժուվում:

Ուրեմն դա նշանակում էր, որ Մտրակը նույնպես ինչ-որ տեղ մոտակայքում պետք է լիներ: Եվ իհարկե, այդպես էլ կար: Հարրին մի քանի վայրկյանից նրան էլ տեսավ: Փոքրամարմին, գորշ ու բարակ մազերով և սրածայր քթով մի տղա: Մտրակը շատ մտահոգ տեսք ուներ: Նա կծոտում էր եղունգները, անթարթ նայելով իր մագաղաթին, և ոտնաթաթերով

անհանգիստ թվակացնում էր գետնին: Նա հույսով լի հայացքն անդադար նետում էր իր հարևանների թղթերին: Հարրին մի պահ նայեց Մտրակին, իետո հայացքը նորից դարձրեց Ձեյմսին, որն արդեն ինչ-որ քան էր նկարում մի կտոր սևագիր մազաղաթի վրա: Նա նկարել էր մի Բանբեր և արդեն զբաղված էր նկարելով երկու ծաղկազարդ տառեր՝ «Լ» և «Է»: Ի՞նչ կարող էր դա նշանակել:

— Գրչափետուրները ցած դրեք, խնդրում եմ, — ծղրտաց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը, — դա ձեզ էլ է վերաբերում, Ստե՛քինս: Խնդրում եմ, մնացե՛ք տեղերում, մինչև հավաքեմ ձեր մազաղաթները: Ա՛քսիո...

Ավելի քան հարյուր մազաղաթի փաթեթներ օդ թռան և շարվեցին պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի գրկում, ծանրությունից ու թափից նրան մի քայլ ուղղակի հետ թռցնելով կանգնած տեղից ու մեջքի վրա գցելով գետնին: Մի քանիսը ծիծաղեցին: Առաջին շարքի սեղանների մոտ նստած մի քանի ուսանողներ արագ վեր թռան տեղերից և պրոֆեսոր Ֆլիթվիքին արմունկների տակից բռնելով ոտքի կանգնեցրին:

— Շնորհակալ եմ, շնորհակալ եմ, — շնչակտուր ասաց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը. — Շատ լավ, բոլորդ ազատ եք:

Հարրին կրկին նայեց իր հորը, որը հապշտապ ջնջեց մազաղաթի կտորի վրա իր նկարած ծաղկազարդ «Լ» և «Է» տառերը, ոտքի ցատկեց, իր գրչափետուրն ու քննաթերթիկը խցկեց պայուսակի մեջ, որը թափով նետեց ուսին և կանգնեց տեղում՝ սպասելով, որ Սիրիուսը միանա իրեն:

Հարրին շուրջը նայեց և քիչ հեռու տեսավ Սնեյփին, որը սեղանների միջով շարժվում էր դեպի շքամուտքի դահլիճ տանող դռները՝ դեռ կլանված իր սեփական քննաթերթիկով: Կլոր ուսերով, թեև սուր անկյուններով կառուցվածքով նա քայլում էր մի տեսակ անկայուն ընդհատ շարժումներով, ինչը հեռավոր հիշեցնում էր սարդի շարժումները, և նրա ծանր յուղոտ մազերը ճոճվում էին դեմքի շուրջը:

Չաչանակների պես կչկչող աղջիկների մի մեծ խումբ բաժանում էր Սնեյփին Ձեյմսից, Սիրիուսից և Լուպինից, և տեղավորվելով նրանց միջև, Հարրին կարողանում էր Սնեյփին չկորցնել տեսադաշտից միևնույն ժամանակ ականջները լարելով, որպեսզի լսի Ձեյմսի և նրա ընկերների ձայները:

— Տասներորդ հարցը հավանացի՞ր, Լուսնո՞տ, — հարցրեց Սիրիուսը մինչ դուրս էին գալիս շքամուտքի դահլիճ:

— Շատ սիրեցի, — կարձ ասաց Լուպինը, — նկարագրեք իինզ նախանշաններ, որոնք բնորոշ են մարդագայլերին: Գերազանց հարց էր:

— Կարողացա՞ր բոլոր նախանշանները նկարագրել, — հարցրեց Զեյմսը կեղծ մտահոգությամբ:

— Ինձ թվում է, կարողացա, — ասաց Լուպինը ամենայն լրջությամբ, երբ նրանք միացան դժոների մոտ հերթ կանգնած բազմությանը, անհամբեր, որ դուք առաջ դուրս գան արևով ողողված հանդավարները. — Առաջին նախանշան. նա նստած է իմ աթոռին: Երկրորդ նախանշան. նա կրում է իմ հագուստները: Երրորդը. նրա անունը Ռեմուս Լուպին է:

Մտրակը միակն էր, որ չծիծաղեց:

— Ես նշեցի երկար մռութը, աչքերի խնձորակները և փնջիկավոր պոչը, մտահոգությամբ ասաց նա, — բայց չէի կարողանում հիշել, թե Էլ ինչ...

— Դու իրոք ապուշ ե՞ս, Մտրակ, թե ձևացնում ես, — անհամբերությամբ ասաց Զեյմսը, — դու ամիսը մեկ մի գիշեր վազվարում ես մարդագայլի հետ:

— Ցածր խոսե՛ք, — զգուշացրեց Լուպինը:

Հարրին կրկին մտահոգ հետ նայեց: Սնեյփը մոտ էր, բայց դեռ խորասուզված էր իր քննական հարցերի մեջ, սակայն դա Սնեյփի հիշողությունն էր, և Հարրին համոզված էր, որ եթե Սնեյփը որոշեր մեկ այլ ուղղությամբ գնալ հանդավարներում, ապա Հարրին, չէր կարողանա հետևել Զեյմսին: Սակայն ի մեծագույն բավարարություն Հարրիի, երբ Զեյմսը և նրա երեք ընկերները դուրս եկան ու քայլեցին դեպի լիճը, Սնեյփը նույնպես գնաց այդ ուղղությամբ, դեռ թերթելով իր քննական հարցերի թերթիկները, և ակնհայտորեն չպատկերացնելով անգամ, թե ուր էր գնում: Նրանից քիչ առաջ քայլելով, Հարրին կարողացավ աչքը չկտրել Զեյմսից և մյուսներից:

— Շատ հեշտ քննություն էր, գրեթե անելու բան էլ չկար, — լսեց Հարրին Սիրիուսի ձայնը, — շատ կզարմանամ, եթե հանկարծ ամենաքիչը «Արտակարգ» գնահատական չստանամ:

— Ես Էլ, — ասաց Զեյմսը: Նա ձեռքը մտցրեց գրանը և մի ուժեղ դիմադրող Ռուկէ Բանբեր հանեց գրանից:

— Որտեղի՞ց ես վերցրել դրան:

— Թոցրել եմ, — ի միջիայլոց ասաց Զեյմսը: Նա սկսեց խաղալ Բանբերի հետ՝ թույլ տալով, որ այն ընդամենը մի ոտնաչափ հեռու թռչի իրենից ու նորից ճարպկորեն բռնելով այն: Գերազանց մկանային արձագանք ուներ: Մտրակը հիացմունքով դիտում էր նրան:

Նրանք կանգնեցին լճի ափին այն նույն հաճարենու ստվերում, որտեղ Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան մի անգամ մի ամբողջ կիրակի էին անցկացրել իրենց տնային աշխատանքները կատարելիս, և բոլորը փռվեցին խոտի վրա: Հարրին մի անգամ էլ հետ նայեց ուսի վրայով և մեծագույն բավարարությամբ տեսավ, որ Սնեյփը տեղավորվեց խոտի վրա մի խիտ թփուտի մոտ: Նա առաջվա պես կլանված էր ՀԱՄԻ-ի քննական թերթիկով: Հարրիին նույնպես նստեց խոտի վրա հաճարենու և թփուտի միջև, որպեսզի հետևի ծառի տակ տեղավորված քառյակին: Արևը փայլատակում էր լճի մակերեսի վրա: Հենց լճափին տեղավորվել էին մի խումբ ծիծաղաշատ աղջկներ, ովքեր նոր էին դուրս եկել Մեծ դահլիճից և կոշիկներն ու գուլպաները հանած ոտքերն էին գովացնում ջրի մեջ:

Լուսինը մի գիրք էր հանել և կարդում էր: Սիրիուսը խոտի վրա պառկած շատ ձանձրացած ու մեծամիտ տեսքով դիտում էր մոտակայքում զբոսնող ուսանողներին, բայց նույնիսկ այդ դիրքում շատ բարետես պատկեր էր ներկայացնում իրենից: Զեյմսը դեռ խաղում էր Բանբերով, թույլ տալով, որ այն ավելի հեռու, հետո ավելի հեռու թռչի իրենից, գրեթե հասցնելով փախչել, բայց ամեն անգամ հաջողացնում էր բռնել այն վերջին պահին: Մտրակը բերանը բաց դիտում էր նրան: Ամեն անգամ, երբ Զեյմսը մի հատկապես դժվար անկյան տակ էր բռնում Բանբերը, Մտրակը հիացական հոգոց էր հանում և ծափահարում էր: Հինգ րոպե անց, Հարրին սկսեց մտածել, թե ինչու Զեյմսը չէր ասում Մտրակին, որ նա հավաքի իրեն, բայց Զեյմսը կարծես ինքն էլ էր մեծ հաճույք ստանում նման զնայլված ուշադրությունից: Հարրին նկատեց, որ իր հայրը սովորություն ուներ ժամանակ առ ժամանակ խառնելու իր սեփական մազերը, ասես հոգալով, որ դրանք հանկարծ իրենք իրենց չհարթվեն և նաև անդադար նայում էր լճափի մոտ նստած աղջկների կողմը:

— Գուցե վերջապես մի կողմ դնե՞ս դա, — ասաց Սիրիուսը, երբ Զեյմսի հերթական տրյուկից հետո Մտրակը բարձրագոչ ծափահարեց, — քանի դեռ Մտրակն իր շալվարը չի թրծել հուզմունքից:

Մտրակը մի քիչ շառագունեց, բայց Զեյմսը քմիծաղեց:

— Դեհ եթե ներվերիդ վրա ազդում է, — ասաց նա և Բանքերը հետ դրեց գրպանը: Հարրին մտածեց, որ Սիրիուսը երկի միակ մարդն էր, ում վրա տպավորություն թողնելու համար Զեյմսը ջանքեր չէր գործադրում:

— Ես ձանձրանում եմ, — ասաց Սիրիուսը, — երնեկ լիալուսին լիներ:

— Ես քեզ հասկանում եմ, — մռայլ ասաց Լուպինը իր գրքի հետևից, — բայց մենք դեռ Կերպավոխության քննություն ունենք, եթե ձանձրանում ես, կարող ես քննել ինձ: Հրես, վերցրու գիրքը, — և նա գիրքը մեկնեց Սիրիուսին:

Բայց Սիրիուսը արհամարհանքով փնչացրեց:

— Ես այդ բարբաջանքին նայելու կարիքը չունեմ, ես ամեն ինչ անգիր գիտեմ:

— Սա կարող է տրամադրությունդ բարձրացնել, Բրդո՞տ, — ասաց Զեյմսը շատ կամաց, — տե՞ս, թե ով է այնտեղ:

Սիրիուսը գլուխը շրջեց և մի պահ անշարժացավ, ճիշտ ինչպես ձագարի հոտոն առած մի շուն:

— Գերազանց է, — կամաց ասաց նա, — Սեվերվարուսը...

Հարրին շրջվեց, որպեսզի տեսնի, թե Սիրիուսն ինչին էր նայում:

Սնեյփը նորից ոտքի էր կանգնել և ՀԱՍ-երի քննաթերթիկը տեղավորում էր պայուսակի մեջ: Երբ նա դուրս գալով թիերի ստվերներից սկսեց հեռանալ խոտերի միջով, Սիրիուսը և Զեյմսը նույնպես ոտքի կանգնեցին:

Լուպինը և Մտրակը մնացին նստած: Լուպինը դեռ նայում էր իր գրքին, բայց նրա աչքերը դադարել էին շարժվել, և մի թեթև խոժոր կնձիռ էր հայտնվել նրա հոնքերի արանքում: Մտրակը հետաքրքրված պասումի արտահայտությամբ նայում էր մե՛կ Սիրիուսին և Զեյմսին, մե՛կ Սնեյփին:

— Ի՞նչ կա, Սեվերվա՛րուս, — բարձրաձայն ասաց Զեյմսը:

Սնեյփն այնքան արագ արձագանքեց, ասես սպասում էր հարձակման; Նա ցած զցեց իր պայուսակը և ձեռքը մտցրեց պարեզոտից ներս, բայց դեռ չէր հասցրել հանել իր կախարդական փայտիկը, երբ Զեյմսը գոռաց. «Էքսկելիա՛րնուս»:

Սնեյփի կախարդական փայտիկն օդ թռավ՝ բարձրանալով նրա գլխից վեր և ընկավ նրա թիկունքում խոտերի մեջ: Սիրիուսը հաշողի պես քրքջաց:

— Իմփեղիմե՞նտա, — ասաց նա՝ իր կախարդական փայտիկը ցցելով Սնեյփի վրա, որը նետվել իր սեփական կախարդական փայտիկի հետևից և ձանապարհի կեսին՝ ոտքերի տակից կորցնելով գետինը, նույնպես փռվեց գետնին:

Շրջապատում եղած բոլոր ուսանողները շրջվել էին իրադարձությունները դիտելու: Մի քանիսը ոտքի էին կանգնել և մոտենում էին: Որոշները շատ տագնապահար տեսք ունեին, ուրիշները կարծես զվարճացած էին:

Սնեյփը ծանր շնչելով ընկած էր գետնին: Զեյմսը և Սիրիուսը իրենց կախարդական փայտիկները բարձր պահած սկսեցին մոտենալ նրան: Զեյմսը ուսի վրայով հետ էր նայում լճափին նստած աղջիկներին: Մտրակը նույնպես ոտքի էր կանգնել և ազահությամբ դիտում էր նրանց՝ շրջանցելով Լուպինին, որպեսզի տեսարանը դիտելու ավելի լավ համայնապատկեր ունենա:

— Ո՞նց հանձնեցիր քննությունը, Վերվա՞րուս, — ասաց Զեյմսը:

— Ես նայում էի նրան, նրա քիթը քսվում էր մագաղաթին, — չարախնդորեն ասաց Սիրիուսը, — ամբողջ փաթեթի վրա հաստատ յուղոտ հետքեր են մնացել, հիմա ոչ ոք չի կարողանա կարդալ, թե ինչ է խօզգել:

Դիտողներից մի քանիսը ծիծաղեցին: Սնեյփին ակնհայտորեն շատերը չեին սիրում: Մտրակը սուր ծղրտան ձայնով քրքջաց: Սնեյփը փորձում էր ոտքի կանգնել, բայց չարակնիքի ազդեցությունը դեռ չէր անցել, նա պայքարում էր գետնի վրա, ասես կապկապված լիներ անտեսանելի պարաններով:

— Ես ծեզ... — շնչակտուր ասում էր նա՝ անհուն զզվանքի արտահայտությամբ նայելով Զեյմսին, — Ես ծեզ ցույց կտամ...

— Ի՞նչ ցույց կտաս, — անտարբեր ձայնով ասաց Սիրիուսը. — Ի՞նչ պիտի անես Վերվա՞րուս, քիթդ պիտի քսես մեզ վրա՞...

Սնեյփը մի շարան վիրավորական բառեր ու անեծքներ գոռաց, բայց նրա կախարդական փայտիկը դեռ մի քանի մետր հեռու էր ընկած և ոչինչ չկատարվեց:

— Բերանդ պետք է լվանալ, — սառնությամբ ասաց Զեյմսը, — Սքորջիֆա՞...

Անմիջապես վարդագույն օձարի պղպջակներ դուրս թափվեցին Սնեյփի բերանից: Օձարի փրփուրը տարածվեց նրա շրթունքների վրա և երևի լցվեց կոկորդը, որովհետև նա սկսեց որձկալ ու խեղդվել:

— ՀԱՆԳԻՄ ԹՈՂԵՇՔ ՆՐԱՆ...

Զեյմսը և Սիրիուսը հետ նայեցին: Զեյմսի ձեռքն անմիջապես վեր ցատկեց դեպի մազերը:

Դա լճափին նստած աղջկներից մեկն էր: Նա շատ խիտ, մուգ կարմիր մազեր ուներ, որոնք ազատ թափվում էին ուսերին, և հիասքանչ կանաչ, նշանակած աչքեր, ճիշտ Հարրիի աչքերի նման: Հարրիի մայրիկն էր:

— Ամեն ինչ կարգին է, Ե՛վանս, — ասաց Զեյմսը, և նրա ձայնի երանգը հանկարծ դարձավ շատ հաճելի, խոր և հասուն:

— Հանգիստ թողե՛ք նրան, — կրկնեց Լիլին: Նա նայում էր Զեյմսին մեծագույն հակակրանքի բոլոր նախանշաններով, — նա ի՞նչ վատ բան է արել ձեզ:

— Դեհ, — ասաց Զեյմսը, ակնհայտորեն ձգելով պահը, — խնդիրը, կարելի է ասել ավելի շատ նրա գոյության մեջ է, եթե իհարկե հասկանում ես, թե ինչ եմ ուզում ասել:

Նրանց շուրջը կանգնած ուսանողներից շատերը ծիծաղեցին, Սիրիուսը և Մտրակը նույնպես, բայց Լուպինը, առնվազն արտաքնապես դեռ խորասուզված իր գործի մեջ և չծիծաղեց: Լիլին նույնպես չծիծաղեց:

— Կարծում ես, որ շատ սրամիտ ես, — սառնությամբ ասաց նա, — բայց դու ընդամենը ուրիշներին ահաբեկող, մեծամիտ ոչնչություն ես, Փո՛թթեր: Հանգիստ թո՛ղ նրան:

— Ես նրան հանգիստ կթողնեմ, եթե գոնե մի անգամ ինձ հետ դուրս գաս, Ե՛վանս, — արագ ասաց Զեյմսը, — Համաձայնվի՛ր: Ասա՛, որ ինձ հետ դուրս կգաս, և ես երբեք իմ կախարդական փայտիկը չեմ բարձրացնի Վերվարուսի վրա:

Նրա թիկունքում անդամալուծող չարակնիքն արդեն սկսել էր կորցնել ուժը: Սնեյփը սկսել էր թիզ առ թիզ մոտենալ գետնին ընկած իր կախարդական փայտիկին՝ սողալիս օձառափրփուր թքելով բերանից:

— Ես քեզ հետ դուրս չեմ գնա, եթե անգամ ընտրությունը լիներ կամ դու կամ հսկա ութոտնուկը, — ասաց Լիլին:

— Բախտող չբերեց, Սմբա՛կ, — կեղծ կարեկցանքով ասաց Սիրիուսը և շրջվեց դեպի Սնեյփը, — Օօ՛օ...

Բայց արդեն ուշ էր: Սնեյփն իր կախարդական փայտիկն ուղղել էր Զեյմսի վրա: Լուսի մի ճառագայթ փայլատակեց, և մի խորաբաց վերք հայտնվեց Զեյմսի այտին, որից արյուն ցողաց նրա հագուստի վրա: Զեյմսը շեշտակի հետ շրջվեց: Երկրորդ լուսի ճառագայթը սուրաց, և Սնեյփը հայտնվեց օդի մեջ գլխիվայր կախված: Նրա պարեգոտը գլխի վրայով ցած կախվեց՝ բացելով նիհար գունատ ոտքերը և գորշ հնամաշ անդրավարտիքը:

Շատերը բազմության մեջ բարձրագոչ ծիծաղով ողջունեցին այդ հակահարվածը: Սիրիուսը, Զեյմսը և Մտրակը ծիծաղից ոռնացին:

Լիլին, որի դեմքի կատաղած արտահայտությունը մի վայրկյան տեղի տվեց, ասես նա հազիվ զսպեց ժպիտը, գոռաց,

— Ցած իջեցրու՛ նրան:

— Իհարկե, — ասաց Զեյմսը և իր կախարդական փայտիկը վեր ցցեց: Սնեյփը ոտք ու ձեռք խառնված անօգնական ընկավ գետնին: Ազատվելով պարեգոտի փեշերից նա արագ ոտքի կանգնեց՝ կախարդական փայտիկը պատրաստ պահած, բայց Սիրիուսը ծանձրացող ձայնով ասաց.

— Պետրի՛ֆիկուս Տոտա՛լուս, — Սնեյփը նորից գետնին փռվեց, ձիգ ու անառաձգական տախտակի կտորի պես:

— ՀԱՆԳԻՍ ԹՈՂԵ՛Ք ՆՐԱՆ, — կրկին սրտանց գոռաց Լիլին: Նա ինքը հանել էր իր կախարդական փայտիկը, և Զեյմսն ու Սիրիուսը անհանգստությամբ նայեցին նրան:

— Ա՛խ, Է՛վանս, մի՛ ստիպիր ինձ, որ չարակնեմ քեզ, — ամենայն լրջությամբ ասաց Զեյմսը:

— Ուրեմն ինքդ հանի՛ր անեցքը նրա վրայից:

Զեյմսը խոր շունչ քաշեց, հետո շրջվեց դեպի Սնեյփը և քթի տակ մրթմրթաց հակաանեծքը:

— Խնդրե՛մ, — ասաց նա, մինչ Սնեյփը դժվարությամբ ոտքի էր կանգնում, — Բախտող բերեց, որ Էվանսն այստեղ էր, Վերվա՛րուս:

— Ես կեղսոտ փոքրիկ հողարյունների օգնության կարիքը չունեմ:

Լիլին ապշահար թարթեց աչքերը:

— Շատ լա՛վ, — սառնությամբ ասաց նա, — Ես ապագայում այլևս չեմ խառնվի, և քո տեղը լինեի անդրավարտիքներս երբեմն կլվանայի, Սեվերվա՛րուս:

— Ներուղություն խնդրի՛ր, Էվանսից, — ռազմաշունչ գոռած Զեյմսը Սնեյփին, իր կախարդական փայտիկը կրկին սպառնալից ուղղելով նրա վրա:

— Ես չեմ ուզում, որ դու նրան ստիպես ներուղություն խնդրել, — գոռաց Լիլին, շրջանցելով Զեյմսին, — դու նրանից ոչինչով լավը չես:

— Ի՞նչ... — ականջներին չհավատալով արտաշնչեց Զեյմսը, — Ես քեզ ԵՐԲԵՔ չէի անվանի... գիտես-թե-ինչպես...

— Չես հոգնում մազերդ անդադար խառնելուց, որովհետև քեզ թվում է, թե շատ հրապուրիչ է այնպիսի տեսք ունենալ, ասես հենց նոր ես ցած իջել ցախավելից, ցուցադրվում ես այդ ապուշ Բանբերը օդ թռցնելով, օրն ի բուն քայլում ես միջանցքներով և չարակնում բոլորին, ով քեզ դուր չի գալիս, կամ ուղղակի որովհետև կարող ես անպատճ անել դա... Ես ուղղակի զարմանում եմ, որ ցախավելը դեռ դիմանում է քո հաստ գլխի ծանրությանը և գետնից վեր է բարձրացնում քեզ նմանին: Սիրտս ուղղակի խառնում է քեզնիՑ:

Նա կրնկի վրա շրջվեց ու շտապ քայլերով հեռացավ:

— Է՛վանս, — գոռաց Զեյմսը նրա հետևից, — Հե՛յ, Է՛վանս...

Բայց նա հետ չշրջվեց:

— Նրան ի՞նչ եղավ, — ասաց Զեյմսը, փորձելով և չկարողանալով այնպիսի տեսքով ասել դա, կարծես այդ հարցը մի անկարևոր իմիջիայլոց հարց էր իր համար:

— Տողերի արանքում կարդա՛... Ես կասեի, որ նրա կարծիքով դու մի քիչ մեծամիտ ես, բարեկամս, — ասաց Սիրիուսը:

— Լավ, — ասաց Զեյմսը, որն արդեն կատաղած տեսք ուներ, — շատ լավ...

Եվս մեկ լուսի ճառագայթ սուրաց, և Սնեյփը կրկին գլխիվայր կախված էր օդի մեջ:

— Ո՞վ է ուզում տեսնել, թե ինչ կա Վերվարուսի անդրավարտիքի տակ:

Բայց արդյոք Զեյմսն իրականում հանեց Սնեյփի անդրավարտիքը, թե ոչ, Հարրին այդպես էլ չինացավ: Մի հուժկու ձեռք աքցանի պես ճանկեց նրա

ուսը և հետ քաշեց: Անակնկալից թարթելով Հարրին շրջվեց, որպեսզի տեսնի, թե ով էր բռնել իրեն և սարսափի ներքին խայթոցով տեսավ իր առջև կանգնած լրիվ հասուն և հասակ առած ու կատաղությունից սպիտակած Սնեյփին:

— Զվարճանու՞մ ես...

Հարրին ինքն իրեն զգաց օդի մեջ վեր սուրալիս: Ամառային օրը միանգամից ցնդեց նրա շուրջը: Նա վեր էր սուրում սառցե մթության միջով: Սնեյփի ձեռքը դեռ ամուր սեղմում էր նրա ուսը: Հետո գլխապույտ զգացումով, ասես օդի մեջ գլուխկոնծի էր արել, նա հայտնվեց Սնեյփի զնդանի քարե հատակին կանգնած, Սնեյփի սեղանի վրա դրված Հիշողությունների թասի կողքին, ներկայիս Հնայադեղերի վարպետ Սնեյփի ստվերապատ աշխատանոցում:

— Ուրեմն այդպես, իա՞... — ասաց Սնեյփը՝ այնքան ուժեղ սեղմելով Հարրիի ձեռքը, որ Հարրիի մատները սկսեցին թմրել, — տեսնում եմ, որ լավ զվարճացել ես, Փո՛թթեր...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին՝ փորձելով ազատել իր ձեռքը:

Իրավիճակն իրոք սարսափագդու էր: Սնեյփի շրթունքները դողում էին, նրա դեմքը սպիտակել էր, ատամները երևում էին ձգված շրթունքների արանքից:

— Ի՞նչ իրաշալի մարդ էր, հայրիկո, չէ՞... — ասաց Սնեյփը, այնպես ցնցելով Հարրիին, որ նրա ակնոցը սահեց քթի վրա:

— Ես չէի... Ես չեմ...

Սնեյփը Հարրիին հետ իրեց իր ունեցած ամբողջ ուժով: Հարրին ցած ընկավ զնդանի քարե հատակին:

— Դու չես համարձակվի երբեք որևէ մեկին պատմել տեսածիդ մասին, — որոտաց Սնեյփը:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, որքան կարող էր Սնեյփից հեռու ոտքի կանգնելով, — Ո՛չ, անշուշտ, ես երբեք...

— Դու՛րս... Դուրս կորի՛ր այստեղից... Չեմ ուզում քեզ երբեք կրկին տեսնել այս աշխատասենյակում:

Եվ մինչ Հարրին կաղալով շտապում էր դեպի դուռը, սատկած խավարասերներով մի ապակե անոթ պայթեց նրա գլխավերևում: Նա թափով բացեց դուռը և վագեց միջանցքով, կանգ առնելով միայն երբ երեք

հարկ վեր էր բարձրացել Սնեյփի աշխատասենյակից: Այնտեղ նա կանգնեց ու շունչը տեղը բերելու համար հենվեց պատին՝ շփելով իր դեռ ցավող ձեռքը:

Նա ոչ մի ցանկություն չուներ այդքան վաղ վերադառնալ Գրիֆինդորի աշտարակը, ոչ էլ պատրաստվում էր Ռոնին և Հերմիոնային պատմել իր տեսածը: Այն ինչից Հարրին այդքան սարսափել էր ու թշվառ էր զգում իրեն բնավ Սնեյփի գոռոցը կամ իր գլխի ուղղությամբ նետված ապակե անոթները չէին: Նրա սարսափի ու թշվառության պատճառն այն էր, որ նա գիտեր, թե ինչի նման էր հանդիսատեսների ներկայությամբ ստորացվելը, նա շատ լավ գիտեր, թե Սնեյփն ինչ էր զգացել իր հոր ծաղրուժանակից, և որ դատելով այն ամենից ինչը նա տեսավ, նրա հայրն արժանի էր այն բոլոր անբարեհունչ մակդիրներին, որոնք Սնեյփը միշտ ասում էր նրա հասցեին:

Գլուխ 29. Մասնագիտական կողմնորոշման հարցագրույցը

— Բայց դու, ինչ է, Պատնեշումի պարապմունք այլևս չունե՞ս, — խոժոռվելով հարցրեց Հերմիոնան:

— Ես արդեն ասել եմ քեզ, — քթի տակ մրթմրթաց Հարրին, — Սնեյփի կարծիքով ես կարող եմ ինքնուրույն շարունակել պարապել: Ես արդեն գիտեմ բոլոր իիմունքները:

— Ուրեմն այլևս տարօրինակ երազներ չե՞ս տեսնում, — թերահավատությամբ հարցրեց Հերմիոնան:

— Դեհ, արդեն գրեթե չեմ տեսնում, — ասաց Հարրին՝ խուսափելով նայել նրա վրա:

— Ի՞նչ ասեմ, ես կարծում եմ, որ Սնեյփը չպետք է դադարեցներ ձեր պարապմունքները, քանի դեռ դու ինքդ բացարձակապես համոզված չես, որ կարող ես վերահսկել այդ երազները, — վրդովված առարկեց Հերմիոնան: — Հա՛րի, կարծում եմ, որ դու պետք է գնաս նրա մոտ ու խնդրես...

— Ո՛չ, — համոզված ասաց Հարրին, — մոռացա՞նք այդ մասին, Հերմիոնա, եղա՞վ:

Զատիկի արձակուրդների առաջին օրն էր, և Հերմիոնան, իր սովորության համաձայն, օրվա մեծ մասն անց էր կացրել իրենց երեքի համար կրկնողության այլուսակներ գծագրելով: Հարրին և Ունը ներողամտաբար թույլ տվեցին, որ նա զբաղվի դրանցով: Ի վերջո դա ավելի հեշտ էր, քան նրան հակաձառելը, և, ի վերջո դրանք կարող էին և օգտակար լինել:

Ունը շատ զարմացավ, երբ իմացավ, որ ընդամենը վեց շաբաթ էր մնացել մինչև քննությունները:

— Չեմ հասկանում, թե ինչպես կարող է դա անակնկալ լինել քեզ համար, — վրդովված հարցրեց Հերմիոնան, իր կախարդական փայտիկը առանձին-առանձին հպելով Ունի այլուսակի բոլոր վանդակներին, այնպես որ դրանք բոլորն ըստ առարկաների գունավորվեն տարբեր գույներով:

— Չգիտեմ, — ասաց Ունը, — այնքան շատ ուրիշ բաներ կատարվեցին այս ընթացում:

— Շատ լավ, հիմա արդեն գիտես, — ասաց նա՝ Ունին մեկնելով աղյուսակը, — Եթե սրան հետևես ամեն ինչ լավ կլինի:

Ունը մռայլ նայեց աղյուսակին, բայց հետո պայծառացավ:

— Դու ինձ ամեն շաբաթ մի ազատ երեկո ես թողել:

— Դա քվիդիչի պարապմունքների համար է, — ասաց Հերմիոնան:

Ժպիտը մարեց Ունի երեսից:

— Ի՞նչ իմաստ ունի, — թթված ասաց նա: — Մենք նույնքան շանս ունենք այս տարի քվիդիչի գավաթը տանելու համար, որքան իմ Պապան՝ Հրաշագործության նախարար դառնալու համար:

Հերմիոնան նրան չպատասխանեց, նա ուշադիր դիտում էր Հարրիին, որը դատարկ հայացքով նայում էր ընդհանուր սենյակի դիմացի պատին, մինչ Ծուռթաթը խփում էր նրա ձեռքին, խնդրելով որ իր ականջների հետևը քորի:

— Ի՞նչ է պատահել, Հա՛րի:

— Ի՞նչ, — արագ արձագանքեց Հարրին. — Ոչինչ:

Նա ճանկեց «Պաշտպանության հրաշագործական տեսություն» գրքի իր օրինակը և ձևացրեց իբր ինչ-որ բան է որոնում ինդեքսի էջում: Ծուռթաթը համբերությունը կորցնելով նեղացած գնաց նստեց Հերմիոնայի աթուի տակ:

— Ես այսօր Զոյին եմ տեսել, — իմիջիայլոց ասաց Հերմիոնան, — նա նույնպես շատ թշվառ տեսք ուներ: Ի՞նչ է, դուք երկուսդ նորից կռվե՞լ եք:

— Ի՞նչ... Օ՛հ, հա՛, կռվել ենք, — ասաց Հարրին, շնորհակալությամբ կախվելով այդ պատրվակից:

— Ի՞նչի կապակցությամբ եք կռվել:

— Նրա դավաճան ընկերուիի, Մարիետայի, — ասաց Հարրին:

— Հա՛, դեհ, ես քեզ չեմ մեղադրում, — բարկացած ասաց Ունը՝ ցած դնելով իր աղյուսակը, — ով էլ որ նման բան արած լիներ...

Ունը մի երկար մեղադրական ճառ ասաց Մարիետա Էջքոնքի հասցեին, ինչը միայն Հարրիի սրտով էր: Նրան ընդամենը պետք էր բարկացած տեսք ընդունել և գլխով անելով ասել «Հա» կամ «Ճիշտ է», ինչ էլ որ Ունը ասեր, թույլ տալով իր մտքերին ազատ սավառնել, չդադարելով նույնիսկ մեկ

Վայրկյան իրեն ավելի քիչ թշվառ զգալ այն ամենի կապակցությամբ ինչը տեսել էր Հիշողությունների թասի մեջ:

Նա այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես այդ հիշողությունը ներսից ուտում էր իրեն: Նա ինքն այնքան համոզված էր, որ իր ծնողները հրաշալի անբասիր մարդիկ են եղել, որ նրան երբեք դժվար չէր եղել չհավատալ իր հոր հասցեին Սնեյփի ասած զգվելի բաներին: Դրանից բացի Հագրիդի և Սիրիուսի նման մարդիկ միշտ ասել էին Հարրիին, թե որքան հրաշալի մարդ էր իր հայրը: (Հա՛, իհարկե, տես թե Սիրիուսն ինքն ինչպիսին էր, ասաց մի հեգնական ձայն Հարրիի գլխում, հորիցդ պակասն էլ Սիրիուսը չէր): Այո՛, նա ինքը մի անգամ լսել էր, թե ինչպես պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ասաց, որ իր հայրը և Սիրիուսը մեծ կրվարարներ էին դպրոցում սովորելու տարիներին, բայց նա նրանց նկարագրել էր, որպես Ուիզլի Երկվորյակների նախորդները, բայց Հարրին չէր կարող պատկերացնել անգամ ֆրեդին ու Ջորջին ինչ-որ մեկին զվարճության խաթեր գլխիվայր կախելիս: Եթե միայն իհարկե խորապես չատեին այդ մեկին: Գուցե Մալֆոյին, կամ ուրիշ մեկին, որն իրոք արժանի էր դրան:

Հարրին փորձեց ինքն իրեն փաստարկել, որ Սնեյփը Երկի վաստակել էր այն վերաբերմունքը և տառապանքները, որ ստանում էր Զեյմսից, բայց չէ՞ որ Լիլին նույնական վրդովված հարցրեց, «Ի՞նչ վատ բան է արել նա ծեզ» և մի՞թե Զեյմսը նրան չպատասխանեց «Խնդիրը, կարելի է ասել ավելի շատ նրա գոյության մեջ է, եթե իհարկե հասկանում ես, թե ինչ եմ ուզում ասել»: Մի՞թե Զեյմսն այդ ամեն չսկսեց գուտ այն պատճառով, որ Սիրիուսն ասաց, որ ինքը ծանձրանում է: Հարրին հիշեց Լուպինի ասածը Գրիմոլդ ֆողոցում, որ Դամբլդորն իրեն Ավագ կարգեց՝ հույս ունենալով, որ ինքը կկարողանա վերահսկել Զեյմսին ու Սիրիուսին: Բայց Հիշողությունների թասի մեջ նա ուղղակի մնաց նստած ծախ տակ և թույլ տվեց, որ այդ ամենը կատարվի:

Հարրին շարունակ ինքն իրեն հիշեցնում էր, որ Լիլին միջամտեց: Եվ իր մայրն իրեն շատ ազնվաբարո պահեց: Թեև նրա դեմքի արտահայտության հիշողությունը, երբ նա գոռաց Զեյմսի վրա, Հարրիի համար նույնքան տհած էր, որքան մնացած ամեն ինչը: Լիլին նողկում էր Զեյմսից, և Հարրին ուղղակի չէր կարող հասկանալ, թե ինչպես կարող էին նրանք ի վերջո ամուսնանալ: Մեկ-երկու անգամ նրա մտքով նույնիսկ անցավ, որ գուցե Զեյմսը ստիպել է Լիլիին ամուսնանալ իր հետ:

Հինգ տարի շարունակ հոր մասին մտածելը նրա համար միայն ոգեշնչումի և հանգստության աղբյուր էր եղել: Ամեն անգամ, երբ մեկնումեկն իրեն ասում էր, որ ինքը նման է Զեյմսին, նա ներքուստ անսահման հպարտություն էր զգում: Իսկ իհմա... Հիմա նա իրեն թշվառ ու հիասթափված էր զգում հոր մասին մտածելիս:

Զատիկի արձակուրդներն անցան, եղանակն ավելի պայծառացավ, տաքացավ, քամիներն ուժգնացան, բայց Հարրին, մյուս բոլոր հինգերորդ և յորթերորդ դասարանցիների հետ միասին փակված էր ամրոցում, կրկնելով անցած դասերը և միայն հետուառաջ անելով գրադարանից ընդհանուր սենյակ և նորից գրադարան: Հարրին ձևացնում էր, որ իր վատ տրամադրության պատճառը մոտալուտ քննություններին էին, և քանի որ նրա գրիֆինդորցի ընկերները նույնպես արդեն մահու չափ ձանձրացել էին պարապմունքներից, նրա պատրվակը շատ արժանահավատ էր:

— Հա՛րի, ես քեզ հետ եմ խոսում, դու ինձ լսու՞մ ես:

— Հը՞ ...

Նա շրջվեց: Զինի Ուիզլին էր, կարծես քամուց հենց նոր ներս մտած լիներ: Զինին նստեց գրադարանում այն սեղանի մոտ, որտեղ միայնակ նստած էր Հարրին: Արդեն ուշ կիրակնօրյա երեկո էր: Հերմիոնան վերադարձել էր Գրիֆինդորի աշտարակը անտիկ ռումերը կրկնելու, իսկ Ունը քվիդիչի պարապմունքի էր:

— Oh, ողջու՞յն, — ասաց Հարրին, գրքերն իրեն մոտ քաշելով, — բա դու ինչու պարապմունքի չես:

— Արդեն վերջացրել ենք, — ասաց Զինին, — Ունը պետք է Զեք Սլովերին ուղեկցեր հիվանդանոցային աշտարակը:

— Ինչու՞:

— Դեհ, համոզված չենք, բայց կարծում ենք, որ նա ինքն իրեն խփել էր իր մականով ու նոքառթ արել, — Զինին ծանր հոգոց հանեց, — ինչեւ, հենց նոր մի փաթեթ եկավ, հենց նոր տվեցին՝ Ամբրիջի ստուգումից հետո:

Նա սեղանին դրեց շագանակագույն թղթով փաթաթված մի տուփ: ակնհայտ էր որ փաթեթը արդեն բացել էին և նորից անփույթ փաթաթել: Փաթեթի վրա մի փոքր երկտող կար կպցրած, որի վրա կարմիր թանաքով գրված էր. «Ստուգել և թույլատրել է Հոգվարթսի Բարձրագույն ինկվիզիտորը»:

— Զատիկի ծվեր են, մամայից, — ասաց Զինին, — մեկն էլ քեզ համար է... Վերցրու՞:

Զինին Հարրիին տվեց մի գեղեցիկ շոկոլադե ձու՝ հարդարված փոքրիկ շաքարե բանբերներով, և դատելով փաթեթից, այնտեղ կար նաև մի տոպրակ շվշվան մեղվականիկներ: Հարրին մի պահ նայեց ձվին, հետո ի սարսափ իրեն զգաց, որ կոկորդը լցվեց ժայթելու պատրաստ վիրավորանքի կծիկով:

— Քեզ ի՞նչ պատահեց, Հա՛րի, — կամաց հարցրեց Զինին:

— Ոչինչ, — մռայլ ասաց Հարրին: Կոկորդին հասած կծիկը շատ ցավագին էր: Նա չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչու պետք է Զատիկի ձուն ստիպեր իրեն այդքան վատ զգալ:

— Դու վերջերս շատ անտրամադիր ես երևում, — շարունակեց Զինին,
— Գիտե՞ս, ես համոզված եմ, որ եթե գոնե մի անգամ խոսես Չոյի հետ...

— Ես կուգենայի խոսել, բայց ոչ Չոյի հետ, — կտրուկ ասաց Հարրին:

— Իսկ ու՞մ հետ կուգենայիր խոսել, — հարցրեց Զինին, ուշադիր նայելով նրան:

— Ես...

Հարրին շուրջը նայեց, որպեսզի համոզվի, որ ոչ ոք իրենց չի լսում: Մադամ Փինսը մի քանի գրապահարան հեռու էր իրենցից, և զբաղված էր մի մեծ կույտ գրքեր հավաքելով՝ նրա կողքին ծայրահեղ մտահոգ տեսքով կանգնած Հաննա Աբրի համար:

— Ես կուգենայի խոսել Սիրիուսի հետ, — կամաց ասաց նա, — բայց գիտեմ, որ չեմ կարող:

Զինին շարունակեց մտահոգ նայել նրան: Ավելի շատ ինչ-որ բանով զբաղվելու համար, քան որովհետև ախորժակ ուներ, Հարրին պլոկեց իր Զատիկի ձվի փաթեթավորումը, մի մեծ կտոր կոտրեց ձվից և դրեց բերանը:

— Դեհ, — դանդաղ ասաց Զինին, ինքն էլ մի կտոր շոկոլադե ձու կծելով,
— եթե իրոք ուզում ես խոսել Սիրիուսի հետ, գուցե մի ձև գտնենք դրա համար:

— Հա, բա ո՞նց, — մռայլ ասաց Հարրին, — երբ Ամբրիջը հսկում է բուխարիները և կարդում է մեր ամբողջ փոստը...

— Ֆրեդի և Զորջի հետ մեծանալու առավելություններից մեկը, — ասաց Զինին մտահոգ տեսքով, — այն է, որ միշտ մտածում ես, որ անհնար բան չկա, եթե միայն համարձակությունդ դրա համար կհերիքի:

Հարրին նայեց նրան: Գուցե դա շոկոլադի թողած արդյունքն էր, Լուպինը միշտ ասում էր, որ ազրայելների հետ հանդիպումից հետո պետք է շոկոլադ ուտել, կամ գուցե նա վերջապես բարձրածայնել էր այն, ինչն իրեն մի շաբաթ շարունակ ուտում էր ներսից և հիմա իրեն քիչ ավելի լավ զգաց:

— Ի՞ՆՉ ԵՔ ԱՆՈՒՄ ԱՅՍՏԵՂ, ԶԵՐ ԿԱՐԾԻՔՈՎ...

— Օ՛յ, կորա՞նք, — շշնջաց Զինին՝ ոտքի ցատկելով, — մոռացել էի:

Մադամ Փինսը խոյացել էր նրանց գլխին, բարկությունից կարմրած կնճռապատ դեմքով:

— Շոկոլադ գրադարանու՞մ, — ճշաց նա, — դու՞րս, դո՞ւրս, ԴՈՒՌՍ... — և դուրս հանելով իր կախարդական փայտիկը, Հարրիի գրքերը, պայուսակը և թանաքամանը շների պես քսի տվեց նրա և Զինիի հետևից, որպեսզի գրադարանից դուրս փախչելու ճանապարհին դեռ ամեն քայլափոխի հետ խփեն նրանց գլուխներին:

Հ Զ

Արձակուրդի վերջին օրերին, կարծես գալիք քննությունների կարևորությունը նույնիսկ ավելի շեշտելու համար, մի ամբողջ կույտ պամֆլետներ, թռուցիկներ, ծանոթագրություններ հայտնվեցին Գրիֆինդորի աշտարակում տարբեր հրաշագործական մասնագիտությունների մասին և մեկ պաշտոնական ծանուցում, որի վրա գրված էր.

«Բոլոր հինգերորդ դասարանցինները պետք է հարցազրույցի գնան իրենց Միաբանությունների ավագ դասախոսների մոտ ամառային եռամյակի առաջին շաբաթվա ընթացքում, որպեսզի քննարկեն իրենց ապագա մասնագիտական կարիերաները:
Անհատական հանդիպումների ժամանակացույցը կցված է ստորև»:

Հարրին ցած նայեց ցանկին և տեսավ, որ ինքը պետք է պրոֆեսոր Մըքգոնագալի աշխատասենյակում լինի երկուշաբթի օրը ժամը երկուսն անց կեսին, ինչը նշանակում էր, որ ինքը գրեթե ամբողջությամբ պետք է բացակայի Բախստագուշակության դասից:

Զատիկի արձակուրդների վերջին շաբաթ օրը, նա ինքը և մյուս հինգերորդ դասարանցիները զբաղված էին ընթերցելով այն ամբողջ կարիերային գրականությունը, որը հատուկ ուղարկվել էր նրանց համար:

— Դեհ, հեքիմությունը ինձ չի հետաքրքրում, — ասաց Ռոնը արձակուրդների վերջին երեկոյան: Նա խորասուզված էր մի տեղեկաթերթիկի մեջ, որի վրա Սուրբ Մունքոսի խորհրդանշանն էր՝ խաչաձևված ազդոսկը և կախարդական փայտիկ, — համ էլ այստեղ գրված է, որ դրա համար մարդ պետք է առնվազն "Գ" գնահատական ստանա Հմայադեղերի, Հերբալոգիայի, Կերպափոխության, Հմայախոսքերի և Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկաների ԾՀՈՂՅՈՒՔ մակարդակ համար: Չորանա՞մ ես... Մի քիչ շատ բան չե՞ն ուզում մեզնից:

— Դեհ, դա շատ պատասխանատու գործ է, չէ՞ , — ցրված ասաց Հերմիոնան:

Նա ինքը խորասուզված էր մի վառ վարդագույն և նարնջագույն տեղեկաթերթիկի մեջ, որի վրա գրված էր.

ԿՈՒԶԵՆԱՅԻ՞Ք ԱՇԽԱՏԵԼ ՄԱԳԻԱԿԱՆ ՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՈԼՈՐՏՈՒՄ:

— Բայց կարծես շատ որակավորումներ պետք չեն մագլական հարաբերությունների ոլորտում աշխատելու համար: Եղած չեղած մի ՀԱՍ է պահանջվում Մագլական ուսումնասիրություններից: Շատ ավելի կարևոր է եռանդը, համբերությունը և հումորի զգացումը:

— Դուք հաստատ շատ ավելի բանի կարիք կունենանք քան հումորի զգացումը իմ քեռայրի նման մարդկանց հետ գործ ունենալիս, — մռայլ ասաց Հարրին: — Ավելի շուտ լավ մկանային ռեակցիա՝ գլուխը նրա հարվածներից ժամանակին փախցնելու համար: — Նա արդեն հասել էր իրաշագործական բանկի պամֆլետի կեսին. — Լսե՞ք, ինչ են գրում. «Գուցե որոնում եք այնպիսի աշխատանքային կարիերա, որը լի է հետաքրքիր մարտահրավերներով ուղղորդվող ճամփորդություններով, արկածներով և վտանգների հետ կապված գանձային պարզեներով: Ուրեմն առաջարկում

Ենք ձեզ աշխատանքի ընդունվել Գրինգոթսի Հրաշագործական Բանկում, որը ներկայումս հավաքագրում է որակյալ անեծք-կոտրողների՝ արտերկրում հետաքրքիր աշխատանքի համար:» Բայց նրանք Արիֆմանտիկա են ուզում: Սա քեզ հարմար կլիներ, Հերմիոնա:

— Ինձ բանկային գործն այնքան էլ չի հետաքրքրում, — անորոշ ասաց Հերմիոնան, արդեն խորասուզված մեկ ուրիշ տեղեկաթերթիկի մեջ, որի վրա գրված էր. «ԳՈՒՑԵ ՑԱՆԿՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՏԱՐԱՆԴ ՈՒՆԵՔ ԱՆՎՏԱՆԳՈՒԹՅԱՆ ՏՐՈՒՆԵՐՈ ՎԱՐԺԵՑՆԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ»:

— Հե՞յ, — մի ձայն ասաց Հարրիի ականջին: Նա շրջվեց: Ֆրեդն ու Ջորջը նրանց էին մոտեցել, — Զինին մեզ մի քան է ասել քո մասին, — ասաց Ֆրեդը, ոտքերը մեկնելով սեղանի վրա և Հրաշագործության նախարարության մի քանի կարիերային գրքույկներ հրելով հատակին, — նա մեզ ասաց, որ քեզ պետք է խոսել Սիրիուսի հետ:

— Ի՞նչ, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան, սառչելով՝ ձեռքը կես ձանապարհին մեկնած դեպի մեկ ուրիշ տեղեկաթերթիկ, որի վրա գրված էր. ՂԱՐՁԵՔ ՀԱԶՈՐԴ ՄԵԾ ԱՆՀԱՏԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ՀՐԱՇԱԳՈՐԾԱԿԱՆ ՊԱՏԱՀԱՐՆԵՐԻ ԵՎ ԱՐԵՏՆԵՐԻ ԲԱԺՆՈՒՄ:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, փորձելով իմիջիայլոց հնչել, — հա՛, մտածեցի, որ կուզենայի...

— Ծիծաղելի քաներ ես ասում, — ասաց Հերմիոնան, տեղում ուղղվելով և այնպես նայելով Հարրիին, ասես ականջներին չեր հավատում, — Երբ Ամբրիջը դարանակալել է բոլոր բուխարիները և խուզարկում է բոլոր բվերին...

— Դեհ, մենք կարող ենք դա շրջանցելու ձև գտնել, — ասաց Ջորջը, ամբողջ մարմնով ձգվելով և չարաձճի ժպտալով, — ընդամենը մի փոքր խառնաշփոթ պետք է ստեղծել: Երևի նկատել եք, որ բավականին սուսուփուս ենք պահել մեզ Զատիկի արձակուրդներին:

— Մենք մեզ հարց տվեցինք. Ի՞նչ իմաստ ունի հանգստի քաղցր օրերին խառնաշփոթ սարքելը, — շարունակեց Ֆրեդը, — և ինքներս մեզ պատասխանեցինք. «ոչ մի».... Դրանից բացի մենք ին մեր ժողովրդի թշնամին չենք: Չուզեցինք խանգարել մարդկանց, որ պատրաստվեն քննություններին: Մենք նման ստորություն մեզ թույլ չեինք տա, անշուշտ:

Նա ինքնազոհ քծնամքով գլխով արեց Հերմիոնային, որը կարծես անակնկալի էր եկել երկվորյակների նման հոգատարությունից:

— Բայց վաղվանից նորից գործի մեջ ենք, — կտրուկ շարունակեց Ֆրեդը, — և եթե պիտի մի փոքր իրարանցում սարքենք, ապա ինչու այնպես չանենք դա, որ համ էլ հնարավորություն ստեղծենք Հարրիի համար, որ մի քիչ խոսի Սիրիուսի հետ:

— Այո՛, բայց միևնույն է, — ասաց Հերմիոնան, ասես մի շատ հասարակ ու ակնհայտ բան էր բացատրում մի շատ տիաս ու դանդաղ մտածող մեկին, — եթե նույնիսկ դուք շեղող իրարանցում սարքեք, ինչպե՞ս է Հարրին կարողանալու խոսել նրա հետ:

— Ամբողջի աշխատասենյակում, — հանգիստ ասաց Հարրին:

Նա արդեն երկու շաբաթ մտածում էր այդ մասին և ուրիշ տարբերակ ուղղակի մտքով չէր անցնում: Ամբողջն ինքն էր իրեն ասել, որ ամրոցում չվերահսկվող միակ բուխարին իր աշխատասենյակում է:

— Դու խելագարվել ե՞ս, — խոլ ձայնով հարցրեց Հերմիոնան:

Ունը ցած էր դոել «Մշակված սնկազգիների առուժախի» մասին իր տեղեկաթերթիկը և տագնապալից արտահայտությամբ դիտում էր խոսակցությունը:

— Ո՛չ, չե՛մ խելագարվել, — ուսերը թոթվելով ասաց Հարրին:

— Եվ ինչպե՞ս ես այնտեղ մտնելու առաջին հերթին:

Հարրին պատրաստ էր այդ հարցին:

— Սիրիուսի տված դանակով, — ասաց նա:

— Ներեցե՞ք...

— Ծննդյան տոներից առաջ Սիրիուսն ինձ մի դանակ տվեց, որը կարող է ցանկացած կողպեք բացել, — ասաց Հարրին, — ուրեմն եթե նույնիսկ նա կախարդած լինի իր դուռը այնպես, որ Ալոհոմորա հմայանքը չաշխատի, ինչը ես համոզված եմ, որ նա արել է...

— Իսկ դու ի՞նչ ես մտածում այդ մասին, — հարցրեց Հերմիոնան Ունին, և Հարրին անդիմադրելիորեն հիշեց տիկին Ուիզլիի դիմումը իր ամուսնուն, Գրինոլդ Փողոցում Հարրիի առաջին ընթրիքի ժամանակ:

— Չգիտե՞մ, — ասաց Ունը, կարծես ավելի տագնապահար այն հանգամանքից, որ իրեն կարծիք հայտնելու մասին հարց տվեցին, — եթե Հարրին ուզում է նման բան անել, ապա դա նրա գործն է, չէ՞...

— Ասված է, ինչպես կասեր հավատարիմ ընկերը և խւական Ուիզլին,
— ասաց Ֆրեդը, ուժեղ թվաքացնելով Ռոնի մեջքին. — Ուրեմն եղավ:
Մտածում ենք իենց վաղն անել, դասերից հետո, որովհետև ազդեցությունը
մաքսիմալ կլինի, երբ բոլորը միջանցքներում լինեն: Հա՛րի, մենք կսկսենք
արևելյան թևում մի որևէ տեղից, ինչը նրան հեռու կտանի
աշխատասենյակից: Ի՞նչ ես կարծում, կարո՞ղ ենք նրան քսան րոպե
երաշխավորել, — հարցրեց նա՝ նայելով Զորջին:

— Հեշտությամբ, — ասաց Զորջը:

— Ի՞նչ տեսակի իրարանցում է լինելու, — հարցրեց Ռոնը:

— Կտեսնե՞ս, փոքրիկ եղբա՛յր, — ասաց Ֆրեդը, երբ ինքն ու Զորջը
կրկին ոտքի կանգնեցին, — կամ առնվազն կիմանաս, եթե վաղը ժամը իինգի
մոտերը քայլես Գրեգորի Ծառայամիտի միջանցքով:

Չ 2

Հարրին հաջորդ առավոտյան շատ վաղ արթնացավ, այնքան հուզված,
որքան Հրաշգործության նախարարությունում կարգապահական
հարցաքննության օրվա առավոտյան: Նրան նյարդայնացնում էր, ոչ միայն
Ամբրիջի աշխատասենյակ մտնելու և Սիրիուսի հետ խոսելու համար իենց
նրա բուխարին օգտագործելու խելագար համարձակությունը, ինչն արդեն
իսկ երևի բավական էր: Այդ օրը նա գուցե կրկին հանդիպեր Սնեյփին, որին
այն օրից ի վեր, ինչ նա վշնդեց Հարրիին իր աշխատասենյակից, նա դեռ չէր
տեսել:

Որոշ ժամանակ անկողնում՝ զալիք օրվա մասին անքուն պառկած
մտածելուց հետո, Հարրին շատ կամաց վեր կացավ, մոտեցավ Նեվիլի
մահճակալի կողքի պատուհանին, և դուրս նայեց հիրավի լուսապայծառ
առավոտյան բնապատկերին: Երկինքը մաքուր էր, թերևակի միգամած,
կաթնավուն կապույտ: Ուղիղ իր առջև Հարրին տեսնում էր այն բարձր
հաճարենին, որի տակ իր հայրը մի անգամ տանջել էր Սնեյփին: Նա
համոզված չէր, թե Սիրիուսն ինչ կարող էր ասել իրեն Հիշողությունների
թասում իր տեսածը արդարացնելու համար, բայց նա հուսահատորեն ուզում
էր լսել Սիրիուսի սեփական պատմությունը այդ օրը կատարվածի մասին, և

գուցե Սիրիուսը որևէ մեղմացուցիչ հանգամանք պատմեր իրեն, որը կարող էր արդարացնել իր հոր վարքը:

Ինչ-որ բան գրավեց Հարրիի ուշադրությունը: Դա մի շարժում էր Արգելված անտառի եզրին: Հարրին աչքերը կկոցեց արևից և տեսավ ծառերի միջից դուրս եկող Հագրիդին: Նա կարծես կաղում էր: Մինչ Հարրին դիտում էր, Հագրիդը կաղալով հասավ իր խրձիթի դռանը և անհետացավ ներսում: Հարրին մի քանի րոպե շարունակեց դիտել նրա խրձիթի դուռը, բայց Հագրիդը կրկին դուրս չեկավ: Նրա խրձիթի ծխնելույզից սկսեց ծուխ դուրս գալ, ուրեմն Հագրիդն այնքան ուժեղ չէր վիրավորվել, որպեսզի չկարողանար իր բուխարիում կրակ վառել:

Հարրին հետ շրջվեց պատուհանից, մոտեցավ իր ճամպրուկին և սկսեց հագնվել:

Ամբողջի աշխատասենյակը կոտրանքով մտնելու հեռանկարով, Հարրին հույս չուներ, որ օրը հանգիստ կանցնի, բայց նա հաշվի չէր առել, որ Հերմիոնան գրեթե անդադար փորձեր էր անելու հետ համոզել իրեն ժամը հինգին իր ծրագիրը իրականացնելու մտադրությունից: Առաջին անգամ նա առնվազն նույնքան անուշադիր էր պրոֆեսոր Բինգի Հրաշագործության պատմության դասին, որքան Հարրին և Ռոնը, մեկը մյուսի հետևից անդադար նախազգուշացումներ շշնչալով, ինչի վրա Հարրին մեծագույն զանքերով աշխատում էր ուշադրություն չդարձնել:

— Եթե նա քեզ այնտեղ բռնի, բացի հեռացնելուց, կարող է նաև կռահել, որ դու խոսում էիր Հարբուխի հետ, և այս անգամ ենթադրում եմ, որ ուղղակի կստիպի քեզ Վերիտասերում թուրմ խմել և պատասխանել իր հարցերին:

— Հերմիոնա, — ասաց Ռոնը ցածր վրդովված ձայնով, — եթե դու այսօր չես պատրաստվում դադարեցնել Հարրիին հետ համոզելը և լսել, թե ինչ է ասում Բինգը, գոնե զգուշացրու, որ ես ինքս սկսեմ գրառումներ անել:

— Այսօր էլ, տարբերության համար, դու գրառումներ արա, չե՞ս մեռնի:

Մինչև զնդաններ հասնելը, ո՛չ Հարրին, ո՛չ Ռոնը արդեն Հերմիոնայի հետ չէին խոսում: Նրանց լռությունից ոգևորված նա շարունակում էր չարագույթ նախազգուշացումների անդադար շարան հեռարձակել նրանց ուղղությամբ, ընդ որում կիսաձայն տագնապալի ֆշացող շշուկով, ինչի արդյունքում Շեյմոսը մի ամբողջ հինգ րոպե տարակուսած զարմանքով

ստուգում էր արդյոք իր կաթան որևէ տեղում չի ծակվել և գաղտնի հոսք չի տալիս:

Սնեյփը, մինչ այդ, կարծես որոշել էր այնպես պահել իրեն, ասես Հարրին անտեսանելի էր: Հարրին, անշուշտ, լավ ծանոթ էր այդ մարտավարությանը, քանի որ դա քեզի Վերնոնի սիրած մարտավարություններից մեկն էր, և ընդհանուր առմամբ, նույնիսկ շնորհակալ էր, որ ուրիշ ոչ մի վատ բան չկատարվեց: Ըստ էության, համեմատած Սնեյփից իրեն սովորաբար հասնող ծաղրական ու նսեմացուցիչ վերաբերմունքի հետ՝ նրա անվերջանալի չար սրամտությունների ու վիրավորանքների փոխարեն, Հարրիի կարծիքով այդ տարօրինակ վերաբերմունքը ինչ-որ առումներով առաջընթաց էր, և նրան նույնիսկ թույլ տվեց, որ ներքին բավարարությամբ հայտնաբերի, որ ինքը, եթե իրեն հանգիստ թողնեն, միանգամայն ընդունակ է անսխալ ու հեշտությամբ Կազդուրիչ թուրմ եփել: Դասի վերջում նա իր եփած թուրմից մի բաժին լցրեց մի փոքր սրվակի մեջ, խցանեց այն ու տարավ Սնեյփի սեղանի մոտ, այնպիսի հույսով, որ ինքը վերջապես կկարողանա մի տանելի գնահատական վաստակել:

Հենց նոր էր շրջվել, երբ փշրվող ապակու ձայն լսեց: Մալֆոյը երջանիկ քրջաց: Հարրին շեշտակի շրջվեց: Նրա թուրմի նմուշը ցպնված էր հատակին, իսկ Սնեյփը չարախինդ հաճույքով դիտում էր նրան:

— Ու՞իս, — կամաց ասաց նա, — ուրեմն ևս մեկ զրո, Փո՛թթեր:

Հարրին չափազանց բարկացած էր որևէ բառ ասելու համար: Նա փրփրած հետ քայլեց իր կաթայի մոտ, անհողողդ մտադրությամբ, որ ինքը մի նոր սրվակ կլցնի իր եփած թուրմից և կստիպի Սնեյփին, այնուամենայնիվ, ընդունել այն, բայց ի սարսափ իրեն տեսավ, որ կաթայի մնացած պարունակությունը անհետացել էր:

— Ներողություն, — ասաց Հերմիոնան, ձեռքերը սեղմելով բերանին, — օ՛յ, այս ինչ արեցի, ների՛ր ինձ, Հա՛րրի, խնդրում եմ: Ես կարծեցի, որ վերջացրել ես ու մաքրեցի մնացածը:

Հարրին չկարողացավ բառ գտնել պատասխանելու համար: Երբ զանգը հնչեց, նա զնդանից դուրս շտապեց և Ճաշի ժամին հատուկ գնաց նստեց Նեվիլի և Շեյմոսի միջև, որպեսզի Հերմիոնան նորից չսկսի իր ականջը սրսկել Ամբրիջի աշխատասենյակ գնալուց հրաժարվելու հորդորմերով:

Այնքան վաստ տրամադրություն ուներ, որ միայն երբ հասավ Բախտագուշակության դասին, հանկարծ հիշեց, որ ինքը մասնագիտական կողմնորոշման հարցազրույց ունի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ, այն էլ հիշեց միայն, երբ Ռոնը նրան հարցրեց, թե ինքն ինչու ՄըքԳոնագալի աշխատասենյակում չի: Նա վազքով վեր սլացավ աստիճաններով և տեղ հասավ շնչակտուր և բարեբախտաբար միայն մի քանի րոպե ուշացումով:

— Ներեցե՞ք ինձ, պրոֆեսո՞ր, — շնչասպառ ասաց նա, և դուքը ծածկեց իր հետևից, — մոռացել էի:

— Ոչինչ, Փո՛թթեր, — կարծ ասաց նա, բայց այդ պահին ինչ որ մեկը քիթը վեր քաշեց անկյունից: Հարրին կտրուկ շրջվեց:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը նստած էր անկյունում, իր նոթատախտակը հենած ծնկին, մի փոքրիկ, սեթեթ, փողիկավոր շարֆ իբր անհոգ փաթաթած վզին և մի զագրելի չարախինդ ժպիտ դեմքին:

— Նստի՞ր, Փո՛թթեր, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ընդհատ բառերով: Նրա ձեռքերը մի քիչ դողում էին, մինչ նա սեղանի վրա թերթում էր բազմաթիվ պամֆլետների կույտը, որոնք ուղղակի լցված էին նրա գրասեղանի վրա:

Հարրին նստեց թիկունքով դեպի Ամբրիջը և փորձեց անել ինչ կարող էր՝ ձևացնելով իբր չի լսում նոթատախտակի վրա նրա գրչափետուրի խզխողը:

— Դեհ ինչ, Փո՛թթեր, այս հարցազրույցի նպատակն այն է, որ մենք ազատ խոսենք բոլոր տարբեր մասնագիտական հեռանկարների մասին, որոնք երբեւ անցել են մտքովդ, որպեսզի օգնենք քեզ հասկանալ, թե ո՞ր առարկաները պետք է շարունակես սովորել վեցերորդ և յոթերորդ դասարաններում, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Երբեւ մտածե՞լ ես, թե ինչով կուգենայիր գրաղվել Հոգվարթսն ավարտելուց հետո:

— Ընդ, — ասաց Հարրին:

Թիկունքից լսվող խզխողը շատ ապակողմնորոշիչ և շեղող էր ինչում:

— Դե՞հ, — խրախուսիչ հորդորեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Հա, ես մտածում եմ ավրոր դառնալու մասին, — մրթմրթաց Հարրին:

— Քեզ դրա համար պետք է ստանալ ամենաբարձր գնահատականները,

— ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, մուգ գույներով մի տեղեկաթերթիկ հանելով իր գրասեղանին փուլած կույտի տակից և բաց արեց այն: — Նրանք

ամենաքիչը իինգ ԾՀՈՂՅՈՒՔ են պահանջում, և ընդ որում բոլորը միայն «Գերազանցեց ակնկալիքները» գնահատականով: Դրանից բացի քեզնից կապահանջվի անձնական բնութագրի և հմտությունների մի շարք շատ մանրակրկիտ թեստեր հանձնել Ավրորների գրասենյակում: Դա բարդ ու դժվարին աշխատանքային կարիերա է, Փո՛թթեր, որի համար ընտրում են միայն լավագույններին: Ըստ էության, անցած երեք տարիների մեր շրջանավարտներից և ոչ մեկը չի ընտրել այդ մասնագիտությունը:

Այդ պահին, պրոֆեսոր Ամբրիջը շատ կամացուկ հազար, ասես փորձում էր հասկանալ, թե ինքը որքան անաղմուկ կարող է հազար: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ ուշադրություն չդարձրեց նրա վրա:

— Երեք ուզում ես իմանալ, թե ո՞ր առարկաները պետք է ընտրես շարունակելու համար, — շարունակեց նա քիչ ավելի բարձրածայն քան առաջ:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից, ենթադրում եմ:

— Բնականաբար, — սառն ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Ես խորհուրդ կտամ նաև...

Պրոֆեսոր Ամբրիջը կրկին հազար, այս անգամ քիչ ավելի լսելի: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի պահ աչքերը փակեց, հետո բացեց և շարունակեց, ասես ոչինչ էլ չէր կատարվել:

— Ես խորհուրդ կտամ նաև Կերպափոխությունը, որովհետև ավրորին հաճախ պետք է լինում շտապ կերպափոխվել ու հետ կերպափոխվել իր գործում, և պարտավոր եմ նաև զգուշացնել քեզ, Փո՛թթեր, որ Ես ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ների իմ դասերին չեմ ընդունում այն ուսանողներին, ովքեր «Գերազանցեց ակնկալիքները» կամ ավելի բարձր գնահատական չեն ստացել Հրաշագործության Առաջին մակարդակի քննություններից: Ես կասեի, որ այս պահին քո առաջադիմությունը կարող է գնահատվել «Ընդունելի», ուստի դու պետք է կրկնապատկես ջանքերդ քննություններից առաջ, որպեսզի շարունակելու հնարավորություն ստանաս: Դրանից բացի դու պետք է նույն հաջողությամբ հանձնես Հմայախոսքեր, ինչն ամեն դեպքում անհրաժեշտ առարկա է, և Հմայադեղեր առարկաների քննությունները: Այո՛, Փո՛թթեր, Հմայադեղեր, — ավելացրեց նա, զրեթ աննկատ ժպիտով: — Թույները և հակաթույները էական ուսումնասիրության

ոլորտ են ավրորների համար: Եվ պետք է զգուշացնեմ քեզ, որ պրոֆեսոր Սնեյփը հրաժարվում է որևէ ուսանողի ընդունել, որը «Արտակարգ» գնահատականից ավելի ցածր է ստացել ՀԱՄ-երի քննություններից: Ուստի...

Պրոֆեսոր Ամբրիջն արդեն միանգամայն լսելի հազար:

— Կարո՞ղ եմ քեզ հազ փափկացնող կաթիլներ առաջարկել, Դոլո՞րես,
— քաղաքավարությամբ հարցրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, նույնիսկ
չնայելով պրոֆեսոր Ամբրիջի ուղղությամբ:

— Oh, ո՞չ, շատ շնորհակալ եմ, — ասաց Ամբրիջը, իր կեղծ ծիծաղով,
որը Հարրին այդքան ատում էր. — Ես ուղղակի մտածում էի, արդյոք կարո՞ղ
եմ շատ կարծ, պստիկ միջամտություն անել, Մինե՞րվա:

— Համարձակվում եմ ասել, որ դու ինքո՞յն շատ լավ գիտես, որ կարող ես,
— ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը սեղմված ատամներով:

— Ես ուղղակի մտածում էի, արդյո՞ք պարոն Փոթթերն ունի ավրորին
հարիր խառնվածքը, — քաղցրածայն ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը:

— Իրո՞ք, — անհամբերությամբ հարցրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, —
շատ լավ, Փո՞թթեր, — շարունակեց նա, կարծես ոչ մի ընդհատում չէր եղել,
— Եթե լուրջ ես մտածում այդ պատվախնդիր հեռանկարի մասին, ես
խորհուրդ եմ տալիս, որ կենտրոնանաս Կերպահոխություն և Հմայադեղեր
առարկաների վրա: Տեսնում եմ, որ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը գնահատել է քեզ
«Ընդունելի» և «Գերազանցում է ակնկալիքները» գնահատականների միջև
անցած երկու տարիների ընթացքում, ուստի քո հմայագործությունը կարծես
բավարարում է ակնկալիքներին: Իսկ ինչ վերաբերում է
Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկային, քո գնահատականները
սովորաբար շատ բարձր են եղել, մասնավորապես պրոֆեսոր Լուպինի
կարծիքով, դու.... Համոզված ես, որ հազի կաթիլների կարիք չունես,
Դոլորես:

— Oh, կարիք չկա, շնորհակալություն, Մինե՞րվա, — կրկին կեղծ
ծիծաղեց պրոֆեսոր Ամբրիջը, որը քիչ առաջ ամենաբարձր հազոցն էր
արձակել, — Ես ուղղակի մտահոգվել էի, որ հնարավոր է դեռ չես
ծանոթացել Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայից Հարրիի
ամենավերջին գնահատականների հետ: Ես համոզված եմ, որ երկտողով
ուղարկել էի քեզ:

— Ի՞նչ... Դու սա նկատի ունե՞ս, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ձայնի մեջ հստակ հնչած նողկանքով և սեղանին դրված թղթապանակի միջից հանեց վարդագույն մագաղաթերթի մի էջ: Նա վերից վար մի հայացք նետեց թերթիկին, թերեւակի բարձրացրած հոնքերով, հետո առանց որևէ մեկնաբանության նորից հետ դրեց թղթապանակի մեջ:

— Այո՛, ինչպես ասում էի, Փո՛թթեր, պրոֆեսոր Լուախինի կարծիքով դու արտակարգ կարողություններ ես ցուցաբերել այդ առարկայից, և ակնհայտորեն ավրորի համար...

— Դու հասկացե՞լ ես իմ երկտողը, Մինե՛րվա, — հարցրեց պրոֆեսոր Ամբրիջը մեղրածոր ձայնով, մոռանալով նախօրոք հազարու մասին:

— Անշուշտ հասկացել եմ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, այնքան ամուր սեղմած ատամներով, որ բառերը հազիվ դուրս եկան բերանից:

— Այդ դեպքում, ես շփոթված եմ... Վախենամ, որ չեմ հասկանում, թե ինչպես կարող ես պարոն Փոթթերին անհիմն հույսեր տալ, որ...

— Անհիմն հույսե՞ր, — կրկնեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, համառորեն հետ չնայելով պրոֆեսոր Ամբրիջի վրա, — նա բարձրագույն գնահատականներ է ստացել ինքնապաշտպանություն սև ուժերից տված բոլոր քննություններից:

— Ես անչափ ցավում եմ, որ ստիպված եմ հակածառել քեզ, Մինե՛րվա, բայց ինչպես ակնհայտ է իմ երկտողից, Հարրին շատ վատ առաջադիմություն է ունեցել իմ դասերից:

— Ես պետք է երևի ավելի հստակ արտահայտվեի, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, վերջապես շրջվելով, որպեսզի նայի ուղիղ Ամբրիջի աչքերի մեջ, — Նա բարձրագույն գնահատականներ է ստացել՝ սև ուժերից ինքնապաշտպանության բոլոր ձեռնհաս ուսուցիչներից:

Պրոֆեսոր Ամբրիջի ժաման ակնթարթորեն անհետացավ, այնքան անսպասելի, ասես նրա դեմքի արտահայտությունը միացնող ինչ-որ լամա փչացավ այդ պահին: Նա հետ նստեց իր աթոռի մեջ, մի թուղթ շրջեց իր նոթատախտակի վրա և սկսեց նույնիսկ ավելի արագ ինչ-որ բան խզեցացնել, իր դուրս ընկած աչքերը տողերի վրայով ծայրից ծայր տանելով: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կրկին շրջվեց դեպի Հարրին, իրաշունչ քթանցքներով և բոցավառ աչքերով:

— Հարցեր ունե՞ս, Փո՛թթեր:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — ինչ տեսակի անհատական բնութագրի և հմտությունների թեստեր պետք է հանձնել Նախարարությունում, եթե մարդ բավարար գնահատականներով է հանձնում ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ները:

— Դեհ, պիտի ցուցադրես, որ ունակ ես դիմանալու հոգեբանական և ֆիզիկական ձնշմանը, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — պետք է ցուցադրես նպատակասլացություն և նվիրվածություն, որովհետև ավրորի ուսուցումը տևում է ևս երեք տարի, դրան էլ գումարած գործնական պաշտպանության շատ բարձր հմտությունները: Դա նշանակում է, որ դեռ պետք է շարունակես ավելի շատ սովորել նույնիսկ դպրոցն ավարտելուց հետո, ուստի եթե միայն պատրաստ չես...

— Կարծում եմ, որ քեզ չեր խանգարի նաև իմանալ, — ասաց Ամբրիջը արդեն շատ սառը ծայնով, — որ Նախարարությունը նաև ուշադրություն է դարձնում ավրորի համար դիմած անձնավորության կենսագրությանը: Նրանց քրեական պատմությանը:

— ...Եթե միայն պատրաստ չես նույնիսկ ավելի շատ քննությունների դիմանալ Հոգվարթսից հետո, ուստի այդ պարագայում թերևս արժե որ մտածես մեկ այլ...

— Ինչը նշանակում է, որ այս տղան նույնքան հեռանկար ունի ավրոր դառնալու համար, որքան Դամբլդորն ունի՝ որպես դպրոցի տնօրեն երբեւ վերադառնալու համար:

— Ինչը նշանակում է ուստի մի շատ լավ հեռանկար, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Փոթթերը քրեական պատմություն ունի, — բարձրածայն ասաց Ամբրիջը:

— Փոթթերի դեմ հարուցված բոլոր մեղադրանքները հանվել են, — ասաց ՄըքԳոնագալը նույնիսկ ավելի բարձր:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը ոտքի կանգնեց: Նա այնքան կարճահասակ էր, որ դա առանձնապես որևէ տարբերություն չունեցավ, բայց նրա սեթեր կեղծ պահելածնը լոիկ փոխվել էր անհուն կատաղության, ինչից նրա լայնուկը, կախված այտերով դեմքը ծայրահեղ չարական արտահայտություն էր ստացել:

— Փոթթերը ոչ մի շանս չունի երբեւ ավրոր դառնալու համար:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նույնպես ոտքի կանգնեց, և նրա դեպքում դա մի շատ ավելի տպավորիչ գործողություն էր: Ոտքի կանգնելով նա խոյացավ պրոֆեսոր Ամբրիջի գլխին:

— Փո՛թթեր, — ասաց նա զրնգուն ձայնով, — Ես կօգնեմ քեզ ավրոր դառնալ, եթե անգամ դա այստեղ իմ վերջին անելիքը լինի: Եթե անգամ ստիպված լինեմ անքուն գիշերներով պարապել քեզ հետ, Ես կհոգամ, որ դու հավաքես բոլոր անհրաժեշտ արդյունքները:

— Հրաշագործության նախարարությունը երբեք Հարրի Փոթթերին գործի չի ընդունի, — կատաղած ջգրոտ ձայնով հայտարարեց Ամբրիջը:

— Մինչև Փոթթերը պատրաստ լինի ավրորի գործին, ամենայն հավանականությամբ մի նոր նախարար կլինի Հրաշագործության նախարարությունում, — գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Ահա՛... — ճշաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, իր հաստ կարծ մատը ցցելով ՄըքԳոնագալի վրա, — Այո՛... Այո՛, այո՛, այո՛... Անշու՛շտ... Հենց դա է ձեր ուզածը, այդպես չէ՝, Մինե՛րվա ՄըքԳո՛նագալ: Դու ուզում ես, որ Ալբուս Դամբլդորը փոխարինի Կորնիլիուս Ֆաջին: Եվ քեզ թվում է, որ այդ դեպքում դու կզբաղեցնես իմ տեղը, չէ՝, կդառնաս Նախարարի ավագ Ենթաքարտուղար և կլինես Բրութից գերադաս տնօրենուիի:

— Դու ուղղակի ծիծաղելի ես, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, ծայրահեղ արհամարհանքով, — Փո՛թթեր, կարիերայի խորհրդատվության մեր հարցազրույցն ավարտված է:

Հարրին պայուսակը նետեց ուսին և շտապեց դուրս գալ սենյակից, չհամարձակվելով նայել անգամ պրոֆեսոր Ամբրիջին: Միջանցքով անցնելու ամբողջ ձանապարհին նա լսում էր ինչպես էին Ամբրիջն ու պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շարունակում գորգոռալ միմյանց վրա:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը դեռ ծանր էր շնչում, երբ կեսօրից հետո մանրաքայլ մտավ և ուժերից ինքնապաշտպանության դասին:

— Հուսով եմ, դու լավ ես մտածել այն ամենի մասին, ինչ ուզում ես անել, Հա՛րի, — շշնջաց Հերմիոնան այն պահին, երբ իրենք բացեցին գրքերը, «Գլուխ երեսունչորս. Հրաժարում Վրեժխնդրությունից և Բանակցություններ» էջի վրա, — Ամբրիջն այսօր կարծես ծայրահեղ վատ տրամադրություն ունի:

Ամբողջ դասի ընթացքում Ամբրիջը մերթընդմերթ հրկիզող հայացքներ էր նետում Հարրիի վրա, որը գլուխը կախ էր պահում՝ աչքը չկտրելով

«Պաշտպանության իրաշագործական տեսություն» գրքի էջից, ինչը նրան հնարավորություն էր տալիս անխափան մտածել:

Նա վախենում էր պատկերացնել անգամ, թե պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ինչ արձագանք կտա, եթե ինքը բռնվի պրոֆեսոր Ամբրիջի աշխատասենյակում իրենց հանդիպումից հետո ընդամենը մի քանի ժամ անց, ինչի ընթացքում նա այդպես վճռականորեն պաշտպանում էր իրեն: Ոչ մի բան չէր խանգարում նրան, որ ուղղակի հետ գնար Գրիֆինդորի աշտարակը և հույսը չկորցներ, որ գալիք ամառվա ընթացքում, մի օր հնարավորություն կունենա հարց տալու Սիրիուսին այն տեսարանի մասին, որին ինքն ականատես էր եղել Հիշողությունների թասի մեջ: Ոչինչ, բացառությամբ այն հանգամանքից, որ գործողությունների նման ողջամիտ ընտրության միտքը նրան այնպիսի զգացողություն տվեց, ասես արույրե մի գունդ ընկավ ստամոքսի մեջ: Եվ դրանից բացի կային նաև Ֆրեդն ու Ջորջը, ում իրարանցումն արդեն պլանավորված էր, ել չասած այն դանակի մասին, որը նրան նվիրել էր Սիրիուսը, և որն այդ պահին դրված էր նրա պայուսակի մեջ իր հոր հին Անտեսանելիության թիկնոցի հետ միասին:

Բայց անբարեբախստ հեռանկարի փաստը նույնպես մնում էր... Եթե բռնվեր...

— Դամբլդորը զոհաբերեց իրեն, որպեսզի դու մնաս դպրոցում, Հա՛րի,
— շշնջաց Հերմիոնան, գիրքը բարձրացնելով, որպեսզի դեմքը թաքցնի
Ամբրիջից, — և եթե քեզ այսօր դպրոցից դուրս վթնեն, ապա այդ ամենը
իգուր կլինի:

Նա կարող էր իրաժարվել իր պլանից և ուղղակի սովորեր ապրել այն հիշողությամբ, թե ինչ էր արել իր հայրը մի ամառային օրով ավելի քան քսան տարի առաջ:

Հետո նա հանկարծ հիշեց Սիրիուսի խոսքերը Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակի բուխարիում. «... Դու ավելի քիչ ես նման հորդ, քան ես կարծում էի... Վտանգը միայն կզարծացներ Ձեյմսին... »:

Բայց արդյոք նա իրոք դեռ ուզում էր իր հոր նման լինել:

— Հա՛րի, մի՛ արա, խնդրու՞մ եմ, — տառապագին աղերսանքով ասաց Հերմիոնան, եթե զանգը հնչեց դասի վերջում:

Նա չպատասխանեց: Նա չգիտեր ինչ աներ:

Ոոնը կարծես վճռականորեն որոշել էր ո՞չ կարծիք հայտնել, ո՞չ էլ խորհուրդ տալ և անգամ խուսափում էր նայել Հարրիի վրա, թեև երբ Հերմիոնան կրկին բերանը բացեց, որ հետ համոզի Հարրիին, նա շատ կամաց ասաց.

— Դադար տու՞ր, հա՞... Թո՞ղ ինքը որոշի, թե ինչ է ուզում անել:

Հարրիի սիրտը շատ արագ էր խփում, երբ նա դուրս եկավ դասարանից: Արդեն հասել էր միջանցքի կեսին, երբ հեռվից սկսեց անսխալաբար լսել ինչ-որ տեղ ամրոցում ծավալվող իրարանցման աղմուկը: Ուժեղ ձիչեր և գոռոցներ էին գալիս ինչ-որ տեղ վերևի հարկերից: Հարրիի շուրջը դասարաններից դուրս եկող բազմությունը տագնապահար կանգ էր առնում և վախվորած նայում առաստաղին:

Ամբողջը հապշտապ և որքան միայն թույլ էին տալիս նրա կարձ ոտքերը արագ դուրս վագեց իր դասարանից: Անմիջապես դուրս հանելով իր կախարդական փայտիկը, նա շտապեց հակառակ ուղղությամբ: Ժամանակն էր. հիմա կամ երբեք:

— Հա՛րի, խնդրում եմ, — թույլ ձայնով աղերսեց Հերմիոնան:

Բայց նա արդեն որոշում էր կայացրել: Պայուսակն ապահով գցելով ուսին, նա սկսեց վագել, խուսանավելով ուսանողների բազմության միջով, ովքեր արդեն շտապում էին իրեն հակառակ ուղղությամբ, որպեսզի տեսնեն, թե ինչ իրարանցում էր կատարվում ամրոցի արևելյան թևում:

Հարրին հասավ Ամբողջի աշխատասենյակի միջանցքը և տեսավ, որ այն լրիվ ամայի էր: Թաքնվելով մի խոշոր զրահազգեստի հետևում, որի սաղավարտը ձռռոցով պտտվեց, որպեսզի տեսնի, թե նա ինչ էր անում, նա բաց արեց պայուսակը, դուրս հանեց Սիրիուսի տված դանակը և Անտեսանելիության թիկնոցը: Հետո նա դանդաղ ու զգուշությամբ դուրս եկավ զրահազգեստի հետևից և քայլեց միջանցքով մինչև հասավ Ամբողջի դռանը:

Նա իր հրաշագործ դանակը մտցրեց դռան ու շրջանակի միջև եղած ձեղքի մեջ և զգուշությամբ մի քանի անգամ վերուվար շարժեց դանակի շեղբը: Շատ թույլ ձրթոց լսվեց, և դուռը կրնկի վրա բացվեց: Նա ներս նետվեց աշխատասենյակը, իր հետևից ծածկեց դուռը և շուրջը նայեց:

Սենյակում ոչինչ չէր շարժվում, բացի Հարրիի համար նողկալի փիսոներից, որոնք շարունակում էին վխտալ բռնագրավված

ցախավելներից վեր պատին փակցված բազմաթիվ պատկերազարդ ավսեների մեջ:

Հարրին գլխից ցած քաշեց իր թիկնոցը, և քայլեց դեպի բուխարին: Մեկ վայրկյանից գտավ այն, ինչը փնտրում էր. տեսլափոշիով փոքր տուփը:

Նա դողացող ձեռքերով ծնկեց բուխարու դատարկ ճաղավանդակի առաջ: Նա առաջ նման բան չէր արել, թեև կարծում էր, որ գիտեր, թե դա ինչպես է աշխատելու: Գլուխը մտցնելով բուխարու մեջ, նա մի մեծ պտղունց փոշի վերցրեց տուփից և լցրեց իր դեմքի տակ կանոնավոր շարված փայտի կտորների վրա: Փայտի կտորներն անմիջապես պայթեցին զմրուխտե կանաչ բոցերով:

— Գրիմոլդ փողոց, թիվ տասներկու, — բարձրաձայն ու հստակ ասաց Հարրին:

Հաջորդ պահին նա վերապրեց իր երեսէ ունեցած ամենատարօրինակ զգացումը: Անշուշտ նա առաջ էլ էր ճամփորդել Տեսլուղիով, բայց այն ժամանակ ճամփորդել էր ամբողջ մարմնով և պտտվել ու պտտվել էր ամբողջ երկրով տարածվող բուխարիների ցանցի կրակների միջով: Այդ անգամ նրա ծնկներն ամուր մնացին Ամբրիջի աշխատասենյակի սառը քարե հատակին, և միայն գլուխը կարծես մտավ պտտահողմի մեջ՝ առաջ սլանալով զմրուխտագույն կրակի միջով:

Իսկ հետո, նույնքան անակնկալ որքան սսկվել էր, պտտահողմը դադարեց: Բավականին ուժգին սրտխառնոցով, և կարծես գլխին մի շատ տաք գլխարկ դրած լիներ, Հարրին աչքերը բացեց և իր առաջ տեսավ Գրիմոլդ փողոցի մութ խոհանոցը: Նա խոհանոցի բուխարու միջից նայում էր երկար փայտե սեղանին, որտեղ մի մարդ էր նստած և խորասուզված մի կտոր մագաղաթ էր ընթերցում:

— Սիրիու՞ս...

Մարդը վեր ցատկեց ու շրջվեց: Դա Սիրիուսը չէր, Լուպինն էր:

— Հա՛րիի — ասաց նա՝ խորապես ցնցված տեսքով, — Ի՞նչ ես անում...

Դու ի՞նչ... ի՞նչ է պատահել: Հո վատ բան չի՝ պատահել...

— Չէ՛, ամեն ինչ կարգին է, — ասաց Հարրին, — ես մտածեցի... ես ուզում էի ուղղակի խոսել Սիրիուսի հետ:

— Ես... ես հիմա կկանչեմ նրան, — ասաց Լուպինը, ոտքի կանգնելով, դեռ ցնցված ու շփոթված տեսքով, — նա վերև էր գնացել Կյուսակին որոնելու, կարծես ծերուկը կրկին թաքնվում է ձեղնահարկում:

Եվ Հարրին տեսավ ինչպես Լուպինը դուրս շտապեց խոհանոցից: Հիմա նրան մնացել էր միայն նայել աթուի և սեղանի ոտքերին: Չարմանում էր, թե ինչու Սիրիուսը երբեք չէր նշել, թե որքան անհարմար էր խոսել բուխարու կրակի միջից: Նրա ծնկներն արդեն սկսել էին բողոքել ցավից՝ Ամբրիջի չոր քարե հատակին հենված:

Մի քանի վայրկյան անց Լուպինը վերադարձավ իրեն կրնկակոխ հետևող Սիրիուսի հետ միասին:

— Ի՞նչ է պատահել, — տագնապահար հարցրեց Սիրիուսը, իր երկար սև մազերը հետ տանելով ճակատից և ծնկի գալով բուխարու կրակի առաջ, որպեսզի իր և Հարրիի դեմքերը նույն մակարդակի վրա լինեն: Լուպինը նույնպես ծնկի եկավ, շատ մտահոգ տեսքով, — Քեզ հետ ամեն ինչ կարգի՞ն է: Քեզ օգնություն է պետք:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — լրիվ ուրիշ բան է պատահել: Ես ընդամենը ուզում էի խոսել... Իմ Պապայի մասին:

Նրանք զարմացած իրար նայեցին, բայց Հարրին ժամանակ չուներ ամաչելու կամ քաշվելու համար: Նրա ծնկներն արդեն անտանելի ցավում էին և ցավն ուժգնանում էր ամեն հաջորդ վայրկյանի հետ: Նրա կարծիքով արդեն հինգ րոպե էր անցել իրարանցման սկզբից: Իսկ Զորջը նրան միայն քսան րոպե էր երաշխավորել: Ուստի նա անմիջապես անցավ իր ասելիքին և առանց երակարացնելու պատմեց, թե ինչ էր տեսել Հիշողությունների թասի մեջ:

Երբ վերջացրեց, մի երկար պահ Սիրիուսը և Լուպինը ոչինչ չասացին: Հետո Լուպինը կամաց ասաց.

— Ես չի ուզենա դատել հորդ այն բանի համար ինչը տեսել ես այնտեղ, Հա՛րի: Նա ընդամենը տասնինգ տարեկան էր:

— Ես էլ եմ տասնինգ տարեկան, — տաքացած ասաց Հարրին:

— Լսի՛ր, Հա՛րի, — ասաց Սիրիուսը խաղաղարար արտահայտությամբ, — Ձեյմսը և Սնեյփը ատում էին միմյանց, կարելի էր ասել, առաջին հայացքից: Դա հիմա անհնար է բացատրել, դու երևի ինքու էլ կարողանաս հասկանալ դա: Կարծում եմ Ձեյմսն այն ամենն էր, ինչ Սնեյփն ուզում էր

լինել: Նրան շատերն էին համակրում, նա լավ էր քվիդիչ խաղում: Ամեն ինչ նրա մոտ լավ էր ստացվում: Իսկ Սնեյփին ընդամենը մի տարօրինակ անհամակրելի տղա էր, որը մինչև ճակատը խրված էր սև արվեստների ուսումնասիրության մեջ, իսկ Զեյմսը, ինչ էլ երբեք մտածես նրա մասին, Հա՛րի, միշտ ատում էր սև արվեստները:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — բայց նա ուղղակի հարձակվեց Սնեյփի վրա, առանց որևէ պատճառի, միայն որովհետև, դեհ, միայն որովհետև դու ասացիր որ ծանձրանում ես, — նա իր խոսքն ավարտեց ներողություն հայցող ձայնով:

— Ես դրանով չեմ հպարտանում, — արագ ասաց Սիրիուսը:

Լուպինը կողքանց նայեց Սիրիուսին, հետո ասաց.

— Լսի՛ր, Հա՛րի, դու պետք է հասկանաս, որ քո հայրը և Սիրիուսը լավագույնն էին դպրոցում, ամեն ինչում, ինչ էլ որ անեին: Բոլորը նրանց համարում էին ամենահամակրելի ու ամենաօրինակելի... Եթե նրանք երբեմն չափն անցնում էին...

— Եթե մենք մեզ երբեմն պահում էինք ամբարտավան պնդաճակատ ապուշների պես, ուզում ես ասել, — շարունակեց Սիրիուսը:

Լուպինը ժպտաց:

— Նա անդադար խառնում էր իր մազերը, — ասես ցավագին հիասթափությամբ ասաց Հարրին:

Սիրիուսը և Լուպինը ծիծաղեցին:

— Արդեն մոռացել էի, որ իրոք նման սովորություն ուներ, — զգացմունքային ասաց Սիրիուսը:

— Նա միշտ Բանբերի հետ էր խաղում, — հիշելով ասաց Լուպինը:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, դիտելով ինչպես էին Սիրիուսը և Լուպինը ժպտում հիշողությունների մեջ: — Դեհ, նա, ինչ է, ապուշի մե՞կն էր:

— Իհարկե մի քիչ ապուշի մեկն էր, — ժպտալով ասաց Սիրիուսը, — մենք բոլորս ապուշներ էինք: Դեհ, բացի Լուսնոտից, — արդարամտորեն ավելացրեց նա՝ նայելով Լուպինին:

Բայց Լուպինը գլուխն օրորեց:

— Ես ձեզ ոչ մի անգամ չասացի, որ հանգիստ թողնեք Սնեյփին, — ասաց նա, — Ես համարձակություն չունեցա ձեզ ասելու, որ իմ կարծիքով դուք ձեզ սխալ եք պահում:

— Հատ էլ լավ ասում էիր, — ասաց Սիրիուսը, — դու մեզ ստիպում էիր ամաչել մեր արածներից: Իսկ դա ինչ ասես արժե՞ր:

— Եվ, — ասաց Հարրին համառորեն, վճռականորեն մտադրված ասելու այն ամենը, ինչ կար իր մտքին, քանի դեռ այդտեղ էր, — նա անդադար նայում էր ափին նստած աղջիկներին, հուսալով, որ նրանք նույնպես դիտում են իրեն:

— Օհ, նա ինքն իրեն միշտ հիմարի պես էր պահում, երբ Լիլին մոտակայքում էր գտնվում, — ասաց Սիրիուսը՝ ուսերը թոթվելով, — նա ուղղակի չէր կարողանում չցուցադրվել, ամեն անգամ, երբ տեսնում էր նրան:

— Ինչպե՞ս է մայրս համաձայնվել ամուսնանալ նրա հետ, — թշվառ ձայնով հարցրեց Հարրին, — նա ատում էր նրան:

— Չէ-ը... Չէր ատում, — ասաց Սիրիուսը:

— Նա սկսեց հորդ հետ դուրս գալ միայն մեր յոթերորդ տարում, — ասաց Լուպինը:

— Երբ Զեյմսն արդեն մի քիչ զովացրել էր իր տաքարյուն գլուխը, — ասաց Սիրիուսը:

— Եվ դադարել էր զուտ հանուն զվարծության չարակնել մարդկանց, — ավելացրեց Լուպինը:

— Նույնիսկ Սնեյփին, — ասաց Հարրին:

— Դեհ, — դանդաղ ասաց Լուպինը, — Սնեյփը հատուկ դեպք էր: Ուզում եմ ասել, որ նա ինքը երբեք առիթը չէր բաց թողնի Զեյմսի վրա անեցք նետելու համար, ուստի և չես կարող պատկերացնել, որ Զեյմսը դա անպատասխան էր թողնում:

— Եվ իմ Մաման դրա դեմ ոչինչ չէր ասու՞մ:

— Նա այդ ամենի մասին շատ բան չգիտեր էլ, եթե ճիշտը խոսենք, — ասաց Սիրիուսը, — իո չես կարծում, որ Զեյմսը Սնեյփին իր հետ ժամադրության էր տանում և չարակնում նրան Լիլիի առաջ:

Սիրիուսը խոժոռվեց՝ նայելով Հարրիին, որը դեռ չհամոզված տեսք ուներ:

— Լսի՞ր, — ասաց նա, — քո հայրը իմ երեսէ ունեցած լավագույն ընկերն է եղել, և նա շատ լավ անձնավորություն էր: Տասնինգ տարեկանում

շատերն են իրենց ապուշի պես պահում: Նա հասունացավ ու հաղթահարեց դա:

— Հա՛, շատ լավ, — դառնությամբ ասաց Հարրին, — ուղղակի երբեք չի մտածում, որ երբեք կարող եմ կարեկցել Սնեյփին:

— Դեհ հիմա, քանի որ ասացիր, — ասաց Լուայինը հոնքերը թեթևակի խոժութելով, — իսկ Սնեյփին ինչպես արձագանքեց, երբ իմացավ, որ դու տեսել ես այդ ամենը:

— Նա ինձ ասաց, որ ինձ հետ այլևս երբեք Պատմեշում չի պարապի, — ասաց Հարրին անտարբերությամբ, — իբր դա մի մեծ հիասթափություն էր...

— Նա Ի՞՞ՆՉ... — գոռաց Սիրիուսը, այնքան ուժեղ, որ Հարրին վեր թռավ տեղում և մի բուռ մուր ներշնչեց:

— Լուրջ ես ասու՞մ, Հա՛րի, — արագ ասաց Լուայինը, — նա դադարել է քեզ դաս տալ:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, զարմացած իր կարծիքով մի քիչ չափազանց ուժեղ արձագանքի վրա, — բայց դա շատ լավ է: Ինձ համար հոգ չէ, այսպես նույնիսկ ավելի լավ է...

— Ես հենց հիմա գալիս եմ այդտեղ Սնեյփի հետ խոսելու, — բարկությամբ ասաց Սիրիուսը, և նա նույնիսկ փորձեց վեր կանգնել տեղից, բայց Լուայինը նրան հետ պահեց:

— Եթե որևէ մեկը պիտի խոսի Սնեյփի հետ, ապա դա ես պետք է լինեմ, — հաստատակամ ասաց նա, — բայց Հա՛րի, առաջին հերթին դու ինքդ պետք է գնաս Սնեյփի մոտ և ասես նրան, որ ոչ մի դեպքում նա չպետք է դադարի պարապել քեզ հետ: Երբ Դամբլդորը լսի այդ մասին...

— Ես նրան նման բան չեմ կարող ասել, նա ինձ ուղղակի կսպանի, — կատաղած ասաց Հարրին: — Դուք չեք տեսել նրան, երբ մենք դուրս եկանք Հիշողությունների թասից:

— Հա՛րի ոչինչ այնքան կարևոր չէ, որքան Պատմեշումի քո պարապմունքները, — լրջությամբ ասաց Լուայինը, — դու ինձ հասկանո՞՞մ ես: Ոչի՞նչ:

— Լա՛վ, լա՛վ, — ասաց Հարրին՝ լրիվ ապակողմնորոշված, էլ չասած որ սրտնեղած, — ես կանեմ... ես կփորձեմ նրա հետ խոսել, բայց չեմ կարծում թե դրանից մի բան կստացվի...

Նա լռեց: Անտարակույս քայլերի ծայն էր լսում:

— Դա Կյուսա՞կն է իջնում վերևի հարկից:

— Ո՛չ, — ասաց Սիրիոսը՝ հետ նայելով, — ոտնաձայները երևի քո կողմից են զալիս:

Հարրիի սիրտը մի քանի բարախուն բաց թողեց:

— Ես լավ կանեմ գնամ, — արագ ասաց նա և գլուխը հետ քաշեց Գրիմոլդ փողոցի բուխարուց: Մի պահ նրան թվաց, թե գլուխը պտտվում է ուսերի վրա, հետո նա ուշքի եկավ Ամբրիջի բուխարու առաջ ծնկների վրա կանգնած: Զմրուխտագույն կրակն առկայթեց ու մարեց բուխարու մեջ:

— Արա՞գ, արա՞գ, — մի ծղրտան մրթմրթոց լսեց հենց դժան հետևում, — Ա՞խ, ինչ եմ տեսնում, դուռը բաց է թողել...

Հարրին սուզվեց Անտեսանելիության թիկնոցի տակ և հազիվ էր հասցրել լրիվ ծածկվել, երբ Ֆիլը ներխուժեց աշխատասենյակ: Նա ծայրահեռ գոհունակ և բավարարված տեսք ուներ ինչ-որ բանի կապակցությամբ: Նա տենդագին խոսում էր ինքն իր հետ, հետո շտապ անցնելով սենյակով բացեց Ամբրիջի գրասեղանի դարակներից մեկը և ինչ-որ թղթապանակ հանեց դարակից, հետո սկսեց տենդագին թերթել թղթապանակի մեջ եղած թղթերը:

— Մտրակով պատժի հաստատում, Մտրակով պատժի հաստատում: Վերջապես կարող եմ անել դա: Նրանց արդեն տարիներ առաջ պետք էր սկսել մտրակել... Վերջապե՞ս...

Նա թղթապանակից մի թուղթ հանեց, սրտանց համբուրեց այն և քսատացնելով շտապեց դուրս զալ դռնից՝ թղթի կտորը սեղմելով կրծքին:

Հարրին ոտքի ցատկեց և ստուգելով, որ Անտեսանելիության թիկնոցը լրիվ ծածկում է իրեն և իր պայուսակը, դուռը բացեց ու դուրս շտապեց աշխատասենյակից: Ֆիլը կաղալով պեկի արագ էր գլորվում միջանցքով, քան Հարրին կպատկերացներ անգամ, թե նա կարող էր:

Ամբրիջի աշխատասենյակից մի հարկ ցած Հարրին մտածեց, որ թերևս արդեն ապահով է կրկին տեսանելի դառնալը: Նա գլխից ցած քաշեց թիկնոցը և, տեղավորելով պայուսակի մեջ, շտապեց առաջ քայլել: Շքամուտքի դահլիճից ուժգին գոռում-գոյզուն էր զալիս, և մեծ իրարանցումի ձայներ էին լսվում: Նա ցած վազեց մարմարե աստիճաններով և հայտնաբերեց, որ գրեթե ամբողջ դպրոցը հավաքվել էր դահլիճում:

Ճիշտ այնպես էր, ինչպես այն գիշեր, երբ Թրելոնին գործից հեռացվեց: Ուսանողները մեծ շրջանով կանգնած էին բոլոր պատերի տակ (նրանցից

շատերը, ինչպես Հարրին նկատեց, ոտքից գլուխ ծածկված էին նեխահոտ մածուցիկ ցեխով); Ուսուցիչներն ու ուրվականները նույնպես բազմության մեջ էին: Դիտորդների առաջին շարքերում կանգնած էին ինկվիզիտորական ջոկատի անդամները, ովքեր բոլորը արտակարգ ինքնազոհ տեսք ունեին, իսկ կենտրոնում օդի մեջ բարձր կախված էր Փիվզը, որը տարօրինակ լուռ ճախրում էր սրահի ուղիղ կենտրոնում կանգնած Ֆրեդի ու Զորջի գլխավերնում: Ֆրեդն ու Զորջը ակնհայտորեն հիշեցնում էին երկու հոգու, ում հալածել և ծուղակն էին գցել:

— Այսպե՞ս... — հաղթականորեն ասաց Ամբրիջը: Հարրին հասկացավ, որ նա կանգնած էր աստիճաններին իրենից մի քանի քայլ առաջ և վերևից ցած էր նայում իր որսի վրա, — ուրեմն կարծում եք, որ շատ զվարճալի է դպրոցի միջանացքները ճահիճի վերածելը, հա՞...

— Իրոք շատ զվարճալի էր, հա՛, — ասաց Ֆրեդը, վարից վեր նայելով նրան առանց մի կաթիլ իսկ անհանգստության կամ վախի:

Ֆիլը իր համար արմունկներով ճանապարհ բացեց դեպի Ամբրիջը, գրեթե լացելով ուրախությունից:

— Ես բերել եմ հրամանը, Տնօրենուիի՝, — ուրախությունից խռպոտած ձայնով ասաց նա, ձեռքի մեջ բռնած այն մի կտոր մագաղաթը, որը Հարրին տեսել էր քիչ առաջ Ամբրիջի գրասեղանից հանելիս, — Ես բերել եմ հրամանը, և ես մտրակներն արդեն պատրաստել եմ, օ՛հ, թույլ տվեք հենց հիմա անեմ դա:

— Շատ լավ, Արգու՛ս, — ասաց նա. — Դուք երկուսդ, — շարունակեց նա վերից վար նայելով Ֆրեդին ու Զորջին, — հիմա կիմանաք, թե ինչ է կատարվում օրինախախտների հետ իմ դպրոցում:

— Գիտե՞ս ինչ... — ասաց Ֆրեդը, — ստիպված եմ հիասթափեցնել քեզ, բայց մենք դա այդպես էլ չենք իմանա:

Նա շրջվեց դեպի իր երկվորյակ եղբայրը:

— Զո՛րջ, — ասաց Ֆրեդը, — կարծում եմ, մենք արդեն դուրս ենք եկել ցերեկային կրթության տարիքից:

— Հա՛, ես էլ էի նման բան զգում վերջերս, — իմիջիայլոց համաձայնեց Զորջը:

— Ժամանակն է, որ մենք մեր տաղանդներն իրական աշխարհում փորձենք, համաձայն չե՞ս, — հարցրեց Ֆրեդը:

— Միանշանակ համաձայն եմ, — ասաց Զորջը:

Եվ մինչև Ամբրիջը կհասցներ մի քառ ասել, նրանք բարձրացրին իրենց կախարդական փայտիկները և միասին ասացին:

— Ա՛քսիո, ցախավե՛լ:

Հարրին ուժեղ շխկշխկոց լսեց ինչ-որ տեղ հեռվում: Դեպի ձախ նայելով նա հազիվ հասցրեց ժամանակին գլուխը փախցնել Ֆրեդի և Զորջի ցախավելներից, որոնց մեկի պոչից դեռ կախված էին ծանր շղթան և պատի մեջ խրված սեպը, որոնցով Ամբրիջը ամրացրել էր որանք պատին: Ցախավելները՝ սրահի քարե հատակի վրայով զնզանգոցով գլորելով շղթան և սեպը, հավատարմորեն եկան և կտրուկ պատրաստակամ կանգնեցին երկվորյակների առաջ:

— Դժվար թե շուտով կրկին տեսնվենք, — ասաց Ֆրեդը արոֆեսոր Ամբրիջին և ոտքը զցեց ցախավելի վրա:

— Հա՛, կարող եք մեզ նամակներ չգրել, — ասաց Զորջը՝ հեծնելով իր ցախավելը:

Ֆրեդը նայեց շուրջը հավաքված ուսանողների լուր հետաքրքրված բազմությանը:

— Եթե որևէ մեկը երբեմ ուզենա ծալովի փոխադրական ձահիճ գնել, իենց ինչպիսին ցուցադրեցինք վերևի հարկում, համեցե՛ք Շեղաձիգ փողոց, թիվ իննսուներեք, Ուիզլիների հրաշագործական ծաղրատիկների խանութը, — հայտարարեց նա, — մեր նոր պաշտոնական հասցեով:

— Հատուկ գեղչեր Հոգվարթի բոլոր այն ուսանողներին, ովքեր կերպվեն, որ կօգտագործեն մեր արտադրանքը այս պառավ չղջիկից ազատվելու համար, — ավելացրեց Զորջը, մատնացույց անելով արօֆեսոր Ամբրիջին:

— ԿԱՆԳՆԵՑՐԵՇ ՆՐԱՇՑ, — ճշաց Ամբրիջը, բայց արդեն շատ ուշ էր:

Ինկվիզիտորական ջոկատը սկսեց առաջ քայլել: Ֆրեդն ու Զորջը ոտքով իրվեցին գետնից և միանգամից տասնհինգ ոտնաշակ օդ բարձրացան, օդի մեջ վտանգավոր ճոճելով ցախավելի պոչից կախված շղթան և ծանր սեպը: Ֆրեդը նայեց առաստաղի տակ իրենց հավասար բարձրության վրա ձախրող փոլթերգեյստին:

— Փի՛վզ, դու մեր անունից նրա կյանքը դժոխվ կսարքես, եղա՞վ:

Եվ Փիվզը, որը Հարրիի հիշողության մեջ դեռ երբեք ոչ մի ուսանողից որևէ հրաման չէր ընդունել, գլխից պոկեց իր բոժոժավոր գլխարկը և ողջույնի շարժումով ձոճեց Ֆրեդի ու Ջորջի առաջ, ովքեր ուսանողական բազմության հրնդալից ծափահարությունների ուղեկցությամբ դուրս սուրացին դահլիճի բաց դռներով դեպի շքեղատես փառապանծ մայրամուտը:

Գլուխ 30. Գրովը

Դեպի ազատություն Ֆրեդի ու Զորջի փառապանծ Ելքի պատմությունը այնքան հաճախ բերներերան կրկնվեց հաջորդ մի քանի օրերի ընթացքում, որ Հարրին չէր կասկածում անգամ, որ այդ պատմությունն արդեն վաստակել էր Հոգվարթսի առասպելների շարքին դասվելու պատիվը։ Մի շաբաթից նույնիսկ նրանք ովքեր ականատես էին եղել ամբողջ միջադեպին կիսով չափ արդեն համոզված էին, որ Երկվորյակները թրիքառումբերով ռմբակոծել են Ամբրիջին շքամուտքի դահլիճից վնագալով դուրս սուրալուց առաջ։ Երկվորյակների փառահեղ մեկնումից անմիջապես հետո բավականին շատ խոսակցություններ եղան նրանց գործը շարունակելու և նրանց վարքը կանխամտածված կրկնօրինակելու մասին։ Հարրիի ականջին հաճախ էին հասնում այնպիսի սրտանց ասված արտահայտություններ, ինչպես «... Ազնիվ խոսք, արդեն այնքան եմ զգվել, որ քիչ է մնում թռնեմ ցախավելիս ու գլուխս փախցնեմ էս տեղից...», կամ «Եվս մեկ սրա նման դաս ու ես ուղղակի Ուիզլի կդառնամ...»

Ֆրեդն ու Զորջը հոգացել էին, որպեսզի ոչ ոք իրենց շուտով չմոռանա։ Դեռ մնացած ամեն ինչը մի կողմ դրած, նրանք ոչ մեկին ոչ մի հրահանգ չէին թողել, այն մասին, թե ինչպես կարելի է վերացնել ամրոցի արևելյան թևի ամբողջ հինգերորդ հարկի միջանցքներում ծփացող ձահիճը։ Ամբրիջն ու Ֆիլչն ի՞նչ ասես որ չարեցին՝ փորձելով ազատվել ձահճից, բայց առանց որևէ նկատելի հաջողության։ Ի վերջո ամբողջ ձահճացած տարածքն ուղղակի սահմանափակող թուկերով անջատեցին ամրոցի մնացած մասից, և Ֆիլչին հանձնարարվեց, որ մակույկով ուսանողներին ձահիճի վրայով տանի-բերի դասարաններով, ինչն էլ նա սուսուփուս անում էր ատամները կատաղությունից կրծտացնելով։ Հարրին միանգամայն համզոված էր, որ ՄըքԳոնագալի կամ Ֆլիթվիքի նման ուսուցիչներն առանց դժվարության կվերացնեին ձահիճը մեկ ակնթարթում, բայց ձիշտ ինչպես և Ֆրեդի ու Զորջի «Ուիզլիների Հրաբոց Վայում-բդյում հրթիռների» հրավառության ժամանակ, նրանք կարծես գերադասում էին դիտել, ինչպես էր Ամբրիջը տառապում։

Դրանից բացի երկու մեծ ցախավելի ուրվագծով անցքեր էին մնացել Ամբրիջի գրասենյակի դռան մեջ, որի միջով Ֆրեդի ու Զորջի «Մաքրասփյուռներն» իրենց համար ձանապարհ էին բացել շտապելով իրենց տերերի մոտ: Ֆիլը փոխարինեց աշխատասենյակի դուռը և աշխատասենյակից իր սիրելի գնդանները տարավ Հարրիի «Հրացոլքը», որտեղ ինչպես ասում էին ուսանողները Ամբրիջը մի անվտանգության զինված տրոլ էր կարգել՝ ցախավելը հսկելու համար: Սակայն դա Ամբրիջի առաջ ծագած խնդիրներից փոքրագույնն էր

Ոգեշնչվելով Ֆրեդի ու Զորջի օրինակով, հսկայական թվով ուսանողներ կարծես սկսել էին մրցել դպրոցի խելառ-կարգազանցների-պարագլուխի կոչման համար: Չնայած լրիվ նոր դռանը՝ ինչ-որ մեկը կարողացել էր մի մազմզոտ թստան խցկել Ամբրիջի աշխատասենյակը, որը մեծ ջանասիրությաբ ավերել ու պատառ-պատառ էր արել Ամբրիջի ամբողջ կահ կարասին ու փալասները, փայլուն առարկաներ որոնելով սենյակում, իսկ երբ Ամբրիջը ներս էր մտել, իր արած ավերածությունից ոգևորված թստանը թռել-կախվել էր Ամբրիջի հաստ մատներից՝ փորձելով պոկել-տանել նրա բազում փայլփլուն մատանիները: Միջանցքներում թրիքառումբերի ու նեխահոտ ականիկների մի այնպիսի համատարած ներխուժում էր տիրում, որ ուսանողները յուրօրինակ հմայանորածնությամբ դասարանից դուրս գալուց առաջ պղպջակ սաղավարտներ էին հագնում գլուխներին, որպեսզի միջանցքով մինչև իրենց ուզած տեղը հասնելը բավականաչափ մաքուր օդի պաշար ունենան՝ ուղղակի շնչելու համար, թեև բոլորն այնպիսի տեսք ունեին, ասես քայլում էին գլխներին ոսկե ծկնիկների գնդաձև ակվարիումներ հագած:

Ֆիլը միջանցքներում շրջում էր ծեռքի մեջ պատրաստ պահած մի երկար մտրակով, հուսահատորեն տենչալով որևէ կարգազանցի բռնել, բայց ամբողջ խնդիրն այն էր, որ կարգազանցների թիվն արդեն անվերահսկելի չափերի էր հասել, և ծերուկի աչքերն ուղղակի շաշանում էին, որովհետև չգիտեր որ մեկի հետևից վազեր: Ինկվիզիտորական ջոկատը փորձում էր օգնել նրան, բայց ջոկատի անդամների հետ անդադար շատ տարօրինակ բաներ էին կատարվում: Սլիգերինի քվիդիչի թիմից Վարինգթոնը ստիպված էր հիվանդանոցային աշտարակ գնալ մի ծայրահեղ տհաճ մաշկային բորբոքումով, որից նա այնպիսի տեսք էր ստացել, ասես ամբողջ մաշկը

ծեփված էր Եգիպտացորեին փաթիլներով, Փանսի Փարքինսոնը, ի մեջ բավականություն Հերմիոնայի, հաջորդ օրը ոչ մի դասի չեկավ, որովհետև զիսին եղնիկի պողեր էին ծիել:

Շուտով պարզ դարձավ, թե քանի Ծլկելու ակրատիկ էին հասցրել Վաճառել Ֆրեդն ու Չորջը Հոգվարթսից իրենց փառահեղ Ելքից առաջ: Հերիք էր, որ Ամբրիջը որևէ դասարան մտներ և ուսանողների մոտ սկսվում էր զանգվածային ուշաթափության, փսխուկի, վտանգավոր տենդագին վիճակների կամ երկու քթանցքներից արյունահոսության համաձարակ: Կատաղությունից ու անզորությունից գոռալով Ամբրիջը փորձեց գտնել առեղջվածային ախտանշանների աղբյուրը, բայց բոլոր ուսանողները համառորեն պնդում էին, որ իրենց մոտ սուր վարակիչ «ամբրիգիտիս» է սկսվել: Չորս հաջորդական դասարանների բոլոր աշակերտներին հմայապատիժ տալուց հետո և, միևնույն է, չկարողանալով բացահայտել նրանց գաղտնիքը, նա վերջապես հանձնվեց և սկսեց ուղղակի թույլ տալ, որ արնահոսող, ուշաթափող, քրտնատենդող և փսխող ուսանողները խումբ-խումբ հեռանան դասերից:

Բայց ակրատիկների նույնիսկ ամենաջերմեռանդ օգտատերերը չեին կարող մրցել քառսի մեծն վարպետ Փիվզի հետ, որը կարծես սրտին շատ մոտ էր ընդունել Ֆրեդի հրաժեշտի խոսքերը: Խելագար կչկչալով նա սուրում էր ամրոցի միջանցքներում՝ սեղաններ շրջելով, դուրս թռչելով գրատախտակներից, ցած զցելով ճանապարհին պատահած բոլոր արձաններն ու սկահակները: Երկու անգամ բանտարկել էր խեղճ Միսիզ Նորիսին զրահազգեստի մեջ, որտեղից ամեն անգամ բարձրագոչ հոխորտանքներով ու կատաղած գորգոռոցով իր փիսոյին ազատագրում էր խելահեղության աստիճանի բարկացած պարետը: Փիվզը կոտրում էր իր ճանապարհին պատահած բոլոր լապտերներն ու փչում լուսատու մոմերը, կրկեսային արտիստի պես ծեռնածում էր այրվող ջահերով՝ վախեցած և ձվճկոցով դեսուդեն վազող ուսանողների զիսավերնում, ինչ թուղթ կամ մագաղաթ պատահեր նրա ճանապարհին պիտի կամ հայտնվեր բուխարիների կրակի մեջ, կամ դուրս թռչեր բաց պատուհաններից: Մի ամբողջ ջրհեղեղ էր սարքել երկրորդ հարկում, երբ բացել ու կոտրել էր զուգարանների ու լոգարանների բոլոր ծորակները, մի պարկ լի տարանտուլ էր թափել Մեծ դահլիճի ուղիղ մեջտեղում նախաձաշի ժամին, իսկ երբ

ձանձրանում էր զանգվածային քառսից ուղղակի թռչում էր ամենուրեք Ամբրիջի հետևից և օդի մեջ ձախրելով նրա թիկունքում բլրըմփոցով պայթող պղպջակներ բլթացնում բերանից՝ Ամբրիջի բարձրաձայն ասած ամեն բառից հետո:

Ամբողջ անձնակազմից ոչ ոք, բացի Ֆիլչից նույնիսկ մատն էլ չէր շարժում Ամբրիջին օգնելու համար: Իսկապես Ֆրեդի ու Զորջի մեկնումից մի շաբաթ անց Հարրին իր աչքով տեսավ, և կարող էր երդվել անգամ, որ լսեց ինչպես պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Փիվզի կողքով անցնելիս, երբ Վերջինս կլանված էր մի բյուրեղապակյա ջահի պտուտակները թուլացնելով, ատամները սեղմած կիսաձայն ասաց. «Մյուս կողմի վրա պտտի, որ քանդվի...»:

Ի լրումն այդ ամենի, Մոնթագը դեռ ուշքի չէր եկել զուգարանակոնքում անցկացրած անբարեբախտ արկածից հետո, դեռ լրիվ շփոթված էր ու մոլորված, և մի երեքշաբթի առավոտ նրա ծնողները ծայրահեղ բարկացած այցելեցին դպրոց:

— Չասե՞նք նրանց, թե ինչ է եղել հետը, — անհանգստացած հարցրեց Հերմիոնան, այտը սեղմելով Հմայախոսքերի դասարանի պատուհանի ապակուն, որպեսզի տեսնի, թե ինչպես էին տեր և տիկին Մոնթագները դպրոց մտնում, — գուցե եթե իմանան, թե ինչ է պատահել, մադամ Պոմֆրին կարողանա բուժել նրան...

— Իհարկե ո՛չ, այդպե՞ս էլ կլավանա, — անտարբեր ասաց Ոոնը:

— Ամեն դեպքում, թող Ամբրիջի գլխին մի հոգս էլ շատանա, — բավարարված ծայնով ասաց Հարրին:

Հարրին ու Ոոնը գրեթե միաժամանակ խփեցին թեյի բաժակներին, որոնք պետք է հմայեին իրենց կախարդական փայտիկներով: Հարրիի թեյի բաժակից չորս փոքրիկ տոտիկներ ծլեցին, բայց այնքան կարճ, որ բաժակը կարծես մեջքի վրա գլորվեց՝ տոտիկներն անօգնական ցնցելով օդի մեջ, իսկ Ոոնի բաժակից չորս երկար ու բարակ վերջույթներ ծլեցին, որոնց վրա բաժակը մեծագույն դժվարության կարողացավ կանգնել սեղանին մեկ երկու վայրկյան, մեծ ճիգերից դողդողացող բարալիկ վերջույթներով, որոնք չդիմանալով ծալվեցին, իսկ բաժակը խփվեց սեղանին ու երկու կես եղավ:

— Ոեպա՞ռո, — արագ ասաց Հերմիոնան՝ վերանորոգելով Ռոնի բաժակն իր կախարդական փայտիկի թեթև շարժումով: — Այդ ամենը իհարկե շատ լավ է, բայց ի՞նչ կլինի, եթե հանկարծ Մոնթագը չապաքինվի:

— Ի՞նչ հոգ, պետք էլ չի, թե չի ապաքինվի, — ասաց Ռոնը նյարդայնացած, մինչ նրա բաժակը կրկին ասես հարբած տոտիկների վրա կանգնեց սեղանին, խելագար դողերոցքով ձկվող ծնկներով, — առաջին հերթին, թո՛ղ Մոնթագը չփորձեր ոչ մի բանի համար միավորներ հանել Գրիֆինդորից: Ո՞վ էր ստիպում նրան... Եթե անհանգաստնալու բան ես ման գալիս, Հերմիոնա, ինձ համար անհանգստացի՞ր:

— Քո՞... — հարցրեց Հերմիոնան՝ բռնելով իր սեփական թեյի բաժակին, որը զվարթ տոճիկ տալով փախչում էր սեղանի վրայով երկու գույգ պինդ ու ձարպիկ և բաժակի գույներով նախշազարդ տոտիկների վրա: Հերմիոնան բաժակը դրեց իր առաջ ու շարունակեց, — Ինչո՞ւ պետք է անհանգստանամ քեզ համար:

— Երբ Մամայի հաջորդ նամակը վերջապես անցնի Ամբրիջի գրաքաննությունը, — դառնությամբ ասաց Ռոնը, այս անգամ արդեն օգնելով իր բաժակին, որ թույլ տոտիկների վրա պահի ծանրությունը, — գլխիս մե՛ծ փորձանք է գալու: Չեմ զարմանա, եթե նա ինձ կրկին մի գոռովարտակ ուղարկի:

— Բայց...

— Նա հաստատ կասի, որ դա իմ մեղքն է եղել, որ Ֆրեդն ու Ջորջը գնացել են դպրոցից, ա՛յ, կտեսնե՛ք, — մռայլ ասաց Ռոնը: — Նա կասի, որ ես պետք է թույլ չտայի, որ նրանք հեռանան: Որ ես պետք է բռնեի նրանց ցախավելների պոչից ու կախվեի ամբողջ ուժով, կամ չգիտեմ էլ ինչ... Հա՛, ա՛յ, կտեսնե՛ք, կասի որ մեղավորը ես էի:

— Ի՞նչ ասեմ... Եթե իրոք նման բան ասի, ապա դա անարդարացի կլինի... Դու ոչինչ չէիր կարող անել... Բայց ես համոզված եմ, որ նա քեզ չի մեղադրի: Համ էլ, եթե իրոք դա ճիշտ է, որ նրանք իհնա խանութ ունեն Շեղածիգ փողոցում, ուրեմն նրանք արդեն շատ վաղուցվանից էին որոշել այդպես անել:

— Հա՛, բայց դա արդեն մի լրիվ ուրիշ առեղջված է, որը ես չեմ, կարողանում հասկանալ... Իսկ ինչպե՞ս են հաջողացրել վարձել այդ խանութը, — ասաց Ռոնը, իր կախարդական փայտիկով այնքան ուժեղ

խփելով բաժակին, որ դրա ոտիկները կրկին չդիմացան ու տարբեր կողմերի վրա սահելով մեկնվեցին սեղանին, իսկ բաժակը ցնցվելով մնաց պառկած նրա առաջ: — Ինչ որ շատ կասկածելի գործ է, համաձայն չե՞ս... Նրանց ին մի պարկ փող էր պետք... չգիտեմ քանի գալեռն, որ կարողանային տեղ վարձակալել Շեղաձիգ փողոցում: Մաման իո կուզենա իմանալ, թե ի՞նչ են արել, որ կարողացել են այդքան փող ճարել:

— Դեհ, անկեղծ ասած, ես էլ եմ մտածել այդ մասին, — ասաց Հերմիոնան, թույլ տալով իր բաժակին, որ մանրաքայլ վազի փոքրիկ շրջաններով Հարրիի բաժակի շուրջը, որի պստիկ տոտիկները դեռ այնքան կարծ էին, որ չէին հասնում սեղանին, — Ես մտածում եմ, գուցե Մանդանգուսը համոզել է նրանց գողացված ապրանք վաճառել, կամ դրա նման մի շատ վատ բան:

— Չէ՛, Մանդանգուսը ոչինչ էլ չի արել, — չոր ասաց Հարրին:

— Իսկ դու որտեղից գիտես, — միասին հարցրին Ռոնը և Հերմիոնաը:

— Որովհետև, — Հարրին մի պահ տատանվեց, բայց կարծես խոստովանելու պահը վերջապես եկել էր: Այլևս իմաստ չուներ լռել այդ մասին, եթե իր լռությունից որևէ մեկը կարող էր կասկածել, որ Ֆրեդն ու Ջորջը հանցագործություն են արել, — Որովհետև ես եմ տվել նրանց ոսկին: Ես նրանց տվեցի Երեք կախարդների հրաշամարտի շահույթը անցած տարի հունիսին:

Մի պահ ցնցված լռություն տիրեց: Հետո Հերմիոնայի բաժակը տռածիկ տալով վազեց ու ցած ընկավ սեղանից և փշուր-փշուր եղավ հատակին:

— Օ՛հ, Հա՛րրի, դու իրոք նման բան ե՞ս արել, — ասաց նա:

— Այո՛, արել եմ, — ընթուած պատասխանեց Հարրին: — Եվ արածիս համար չեմ ափսոսում: Ինձ այդ ոսկին պետք չէր, իսկ նրանք մեծ հաջողություն կունենան ծաղրատիկների խանութով:

— Բայց դրանից լավ չէր էլ կարող լինել, — ծայրահեղ ցնցված հիացմունքով ասաց Ռոնը, — Ուրեմն այդ ամենը քո՛ մեղքն է, Հա՛րրի, ուրեմն Մաման չի կարող ինձ որևէ բանում մեղադրել: Հո չե՞ս նեղանա, եթե ասեմ նրան:

— Հա՛, երկի ճիշտ կլինի, որ ասես, — առանց ոգևորության ասաց Հարրին, — թող չմտածի, որ նրանք փողը գողացած կաթսաների վաճառքից են ստացել, կամ դրա նման մի ուրիշ վատ բան:

Հերմիոնան այլևս ոչինչ չասաց մնացած ամբողջ դասի ընթացքում, բայց Հարրին մի սուր կասկած ուներ, որ նրա ինքնատիրապետումը շատ չէր դիմանալու: Եվ իրոք, հենց որ դուրս եկան ամրոցից դասամիջոցին մաքուր օդ շնչելու և ուղղակի արևկող կանգնած տաքանում էին թույլ մայիսյան արևի տակ, Հերմիոնան իր սուր խորաթափանց հայացքը մեխեց Հարրիի վրա և բերանը բացեց, որ շատ վճռական տոնով մի բան ասի:

Բայց Հարրին նրա խոսքը կտրեց, նույնիսկ մինչև նա կիասցներ մի ձայն հանել:

— Իմաստ չունի հիմա գլխիս դաստիարակչական դասախոսություն կարդալը, արվածն արված է, — հաստատակամորեն ասաց նա: — Ֆրեդն ու Ջորջն արդեն վերցրել են ոսկին և կարծում են, որ մեծ մասն արդեն ծախսել են, նույնիսկ եթե շատ ուզենային էլ չէի կարողանա նրանցից հետ վերցնել, առավել ևս, որ իմ մտքին նման բան չկա: Էլ իզուր չխսե՞ս, Հերմիոնա:

— Ես ոչ մի բան չէի ուզում ասել Ֆրեդի ու Ջորջի մասին, — շատ նեղսրտած ու վիրավորված ասաց Հերմիոնան:

Ունը թերահավատությամբ փնչացրեց, և Հերմիոնան մի շատ խեթ հայացք նետեց նրան:

— Այո՛, ես ոչինչ չէի ուզում ասել, — բարկացած կրկնեց նա: — Ըստ էության ես ուզում էի հարցնել, թե Հարրիին երբ է գնալու Սնեյփի մոտ ու խնդրելու, որ նա վերսկսի Պատնեշումի դասերը:

Հարրիի սիրտը սուզվեց: Հենց որ Ֆրեդի ու Ջորջի պատկերավոր հրաժեշտի թեման սպառվեց, ինչը պետք է խոստովաներ, բավականին երկար գրադարձը նրանց մտքերը, Ունը և Հերմիոնան, բնականաբար, ուզեցել էին որևէ նորություն լսել Սիրիուսի մասին: Եվ քանի որ Հարրին առաջին հերթին չէր կիսվել նրանց հետ Սիրիուսին հրատապ տեսնելու իր ցանկության դրդապատճառերի մասին, իսկ դրանցից հետո ժամանակ էլ չէր ունեցել մի հավաստի բան հորինելու համար, որպեսզի պատասխանի նրանց հարցերին, ի վերջո գոնե սուտ չէր ասել, հաղորդելով, որ Սիրիուսն ուզում էր, որ ինքը վերսկսի Պատնեշումի պարապմունքները: Հարրին չէր դադարում փոշմանել, որ նման բան էր արել: Հերմիոնան ուղղակի հրաժարվում էր մոռանալ այդ թեման և կրկին ու կրկին հիշեցնում էր Հարրիին, և ամեն անգամ հենց այն պահին, երբ Հարրին դրան բոլորովին չէր սպասում:

— Դու չես կարող իհմա սուտ ասել ինձ, որ այլս ոչ մի տարօրինակ երազ չես տեսնում... — ասում էր Հերմիոնան, — որովհետև Ռոնն ինձ ասել է, որ այս գիշեր դու կրկին խոսում էիր երազիդ մեջ:

Հարրին մի կատաղած հայացք նետեց Ռոնին: Ռոնն այնքան սիրալիր գտնվեց, որ շատ փոշմանած ու ամաչող տեսք ընդունեց:

— Հա, բայց դու իրոք մի քիչ խոսում էիր, գիտե՞ս, — կարծես ներողություն հայցելով մրթմրթաց նա, — ինչ-որ բան էիր ասում.. «մի քիչ էլ... մի քիչ էլ...»:

— Հա՞ ես երազում տեսնում էի, որ դուք բոլորդ քվիդիչ եք խաղում, — լստիաբար ստեց Հարրին, — և ուզում էի, որ ձեռքդ մի քիչ էլ առաջ ձգես, որպեսզի Բրդուճը բռնես:

Ռոնի ականջները մի ակնթարթում կարմրեցին: Հարրին մի յուրօրինակ վրիժառական հաճույք զգաց դրանից, որովհետև անշուշտ նա ոչ մի նման բան երազում չէր տեսել:

Անցած գիշեր նա կրկին հայտնվել էր Առեղծվածների բաժնի միջանցքում: Նա հասցրել էր անցնել շրջանաձև սրահով, հետո մտել էր առկայժող լուսերով սենյակը, հասել էր արդեն քարե պատերով սենյակին, որը լի էր բազում դարակների վրա շարված փոշոտ ու փայլատ գնդերով:

Նա շտապել էր հասնել թիվ իննսունյոթ շարքին, շրջվել էր ձախ ու վագել շարքի երկայնքով, երևի հենց այդ պահին էր սկսել խոսել երազում, մի քիչ էլ... մի քիչ էլ առաջ, որովհետև հենց այդ պահին էր զգացել, որ իր գիտակից եսը պայքարում էր արթնանալու համար, և մինչև կիասներ շարքի վերջին, կրկին արթնացել էր անկողնում պառկած ու հայացքը հառած մահճակալի քառապյուն ամպիովանու առաստաղին:

— Դու անու՞մ ես, չէ՞, միտքդ փակող վարժությունները, — հարցրեց Հերմիոնան, խորաթափանց շաղափող հայացքով նայելով Հարրիին, — դու շարունակում ես, չէ՞ ինքնուրույն պարապել Պատնեշումը...

— Իհարկե՛, ի՞նչ խոսք, — շտապեց հավաստիացնել Հարրին, փորձելով ձայնին այնպիսի արտահայտություն հաղորդել, ասես նույնիսկ այդ մասին բարձրածայնված հարցը վիրավորական էր հնչում իր համար, բայց միևնույն ժամանակ խուսափելով նայել Հերմիոնայի աչքերի մեջ: Իսկ ճշմարտությունն այն էր, որ նա համակված էր այնպիսի անդիմադրելի

հետաքրքրասիրությամբ, թե ինչ կար փոշոտ գնդերով այդ սենյակում, որ չէր էլ ուզում, որ այդ երազները դադարեն:

Ամբողջ խնդիրն այն էր, որ երբ մի շնչելու ժամանակ էր մնացել մինչև քննությունները, և նրանց ամեն մի ազատ րոպեն նվիրվում էր կրկնություններին, և նրա ուղեղն այդ պահին այնքան հագեցած էր տարբեր տեղեկություններով, որ ամեն անգամ անկողին մտնելուց հետո ընդհանրապես շատ մեծ դժվարությամբ էր կարողանում քնել: Իսկ երբ դա նրան հաջողվում էր, ապա ամեն գիշեր նրա գերհագեցած ուղեղը միայն հիմար քննությունների մասին երազներ էր հրամցնում նրան: Նա նաև կասկածում էր, որ իր ուղեղի մի մասը, հենց այն մասը, որը հաճախ խոսում էր Հերմիոնայի ձայնով, այդ պահին իրեն շատ մեղավոր էր զգում՝ ժամանակ առ ժամանակ սև դրույ վերջացող միջանցքում դեգերելու համար, և ամեն անգամ հոգում էր, որպեսզի նա ավելի շուտ արթնանար, մինչև կիասներ այդ առեղծվածային ձամփորդության վերջին:

— Գիտես ի՞նչ, — ասաց Ռոնը, որի ականջները դեռ ալ կարմիր էին, — եթե Մոնթագը չապաքինվի մինչև Սլիզերին ընդդեմ Հաֆուփաֆի խաղը, մենք գուցեն շանս ունենանք Գավաթը հաղթելու համար:

— Հա՛, ձիշտ ես ասում, — արձագանքեց Հարրին, ուրախացած, որ կարող էր փոխել խոսակցության թեման:

— Դեհ կստացվի, որ մի անգամ կրել ենք, մի անգամ պարտվել ենք, եթե իհարկե Սլիզերինը պարտվի Հաֆուփաֆին հաջորդ շաբաթ օրը...

— Հա՛, ձիշտ ես ասում, — կրկնեց Հարրին, գրեթե չհասկանալով, թե ինչի հետ էր համաձայնվում, որովհետև հենց այդ պահին Չո Չանգն անցավ բակով՝ վճռականորեն երեսը թեքած դեպի ուրիշ կողմ:

ՀՀ Հ

Քվիդիչի խաղարջանի վերջին խաղը, Գրիֆինդորն ընդդեմ Ռեյվենքլոյի, պետք է կայանար մայիսի վերջին շաբաթ օրը: Թեև Սլիզերինը ոչ մեծ առավելությամբ պարտություն էր կրել Հաֆուփաֆի դեմ նախորդ խաղի ժամանակ, Գրիֆինդորը չէր համարձակվում երազել անգամ հաղթանակի մասին, իիմնականում (թեև իհարկե ոչ ոք նրան այդ մասին ոչինչ չէր ասում) Ունի ապշեցուցիչ վատ, ուղղակի խայտառակ դարպասապահական խաղի

պատճառով: Նա ինքը, սակայն, կարծես ինչ-որ նոր լավատեսության աղբյուր էր գտել իր մեջ:

— Այսինքն, ուզում եմ ասել, որ սրանից էլ վաս հո չեմ կարող խաղալ, չէ՞... էլ ու՞ր... — մռայլ ասաց նա Հարրիին ու Հերմիոնային խաղի առավոտյան նախաձաշի սեղանի մոտ: — Էլ կորցնելու բան չունենք, բա ունե՞նք...

— Գիտե՞ս, — ասաց Հերմիոնան, երբ Հարրիի հետ միասին քիչ անց քայլում էին դեպի մարզադաշտը, ոգևորված բազմության հետ միասին, — ինձ թվում է, որ Ոնք գուցե կարողանա ավելի լավ խաղալ առանց ֆրեղի ու Զորջի: Եթե ճիշտը խոսենք, նրանց ներկայությունը Ոնի կողքին բոլորովին չէր նպաստում նրա ինքնավստահությանը:

Լունա Լավգուդն այդ պահին հասավ նրանց՝ գլխին դրած մի նոր մեծ գլխարկ, վրան թառած մի իսկական կենդանի արծիվ:

— Օ՛յ, ո՞նց էի մոռացել, — ասաց Հերմիոնան, դիտելով Լունայի գլխին նստած հսկայական թևերը թափահարող արծվին, մինչ վերջինս շատ անտարբեր ու երազկոտ քայլում էր անթաքույց քրքջացող ու մատները նրա վրա ցցած սլիզերինցիների մի խմբի կողքով: — Չոն այսօր խաղալու է, չէ՞...

Հարրին, որն այդ մասին չէր մոռացել միայն քթի տակ մռնչաց:

Նրանք ազատ տեղեր գտան հանդիսատեսների հարթակի վերին շարքերից մեկում: Պարզ երկնքով պայծառ առավոտ էր: Ավելի լավ եղանակային պայմանների մասին երազել անգամ չէին կարող, և Հարրին անհամարձակ հույսեր էր տածում, ի հեծուկս բոլոր իրատեսական կանխատեսումների, որ Ոնք գուցե այս անգամ առիթ չէր տա սլիզերինցիներին, որպեսզի ծայները գլուխները գցած երգեն «Ուիզլի մեր Արքան է»:

Խաղն ինչպես միշտ մեկնաբանում էր Լի Զորդանը, որը շատ ընկճված էր ֆրեղի ու Զորջի մեկնումից հետո: Ահա թիմերը դաշտ դուրս եկան և Լին առանց իր սովորական ոգևորության հերթով հայտարարեց բոլոր խաղացողների անունները.

— ... Բրադլի, Դեվիս, Չանգ, — ասաց նա, և Հարրին զգաց, որ իր ստամբոսը սովորականից ավելի փոքր հետադարձ թռիչք կատարեց, ավելի շուտ ընդամենը մի փոքր ցնցվեց, երբ Չոն դաշտ դուրս եկավ իր փայլուն սև մազերը առավոտյան զով քամուն տված: Նա չգիտեր անգամ, թե ինքն այդ

պահին ինչն էր ավելի շատ ուզում, բայց միայն զգում էր, որ ինքն այլևս չի դիմանա ևս մեկ պարտության: Նույնիսկ Չոյի տեսքից, որն աշխույժ խոսում էր այդ պահին Ողջեր Ղեվիսի հետ՝ պատրաստվելով հեծնել իր ցախավելը, նա ընդամենը մի փոքր խանդի խայթ զգաց:

— Եվ թիմերը օդ բարձրացան, — ասաց Լին, — Բրդուճն անմիջապես հայտնվեց Ղեվիսի մոտ... Ոեյվենքլոյի Կապիտան Ղեվիսն է Բրդուջով... Խարս տվեց Զոնսոնից... Խարս տվեց Բելից... Խարս տվեց նաև Սփինեթից և շտապում է գոլ խփել... Հիմա կխփի... կխփի... և... — Լին շատ բարձրածայն հայինեց, — ...խփեց...

Հարրին և Հերմիոնան ծանր մռնչացին մյուս բոլոր գրիֆինդորցիների հետ միասին: Լրիվ կանխատեսելի և անտանելի սլիզերինցիները մարզադաշտի մյուս կողմում մեկ մարդու պես ոտքի կանգնեցին և սկսեցին երգել.

Չ 8

Ես ինչ հաջողակ ու բախտավոր ենք մենք
Ուիզլին հաստատ կօգնի, որ հաղթենք:

Չ 9

— Հա՛րի, — մի բամբ ձայն հասացի Հարրիի ականջի մեջ, — Հերմիոնա...

Հարրին շոշվեց ու տեսավ Հագրիդի հսկայական մորուքավոր դեմքը հետևի նստարանի աթոռների վրա ցցված: Ակնհայտորեն նա մի կերպ խցկվելով առաջ էր եկել հետևի շարքում նստածների վրայով, որովհետև նրա անցած շարքում առաջին և երկրորդ դասարանցիները մի տեսակ սսկված ու տոփանած տեսք ունեին: Ինչ-որ պատճառով Հագրիդն այնպես էր կծկվել երկու տակ եղել, ասես անչափ ուզում էր ինչ-որ մեկի աչքին չերևալ, թեև նույնիսկ այդպես գրեթե չորս ոտնաչափ բարձր էր շարքում նստածներից:

— Լսե՞ք, — շշնջաց նա, — կարո՞ղ եք գալ ինձ հետ, Հենց հիմա, քանի դեռ բոլորը.... դեհ, զբաղված են... խաղով...

— Հը՞... Զե՞նք կարող ավելի ուշ գալ, Հա՛գրիդ, — հաղորեց Հարրին, — ...խաղից հետո...

— Ո՞չ, — ասաց Հագրիդը: — Ո՞չ, Հա՛րի, հենց հիմա պետք է գաք... Քանի դեռ բոլորն ուրիշ բանով են զբաղված: Եկեք հա՝, խնդրում եմ...

Հագրիդի քթից արյուն էր գալիս: Երկու աչքի տակն էլ կապտած էր: Հարրին նրան այսքան մոտիկից չէր տեսել նրա վերադարձից հետո: Հագրիդն անմիտաբ ծեծված ու չարչարված տեսք ուներ:

— Իհարկե, — անմիջապես ասաց Հարրին, — իհարկե կգանք:

Հարրին ու Հերմիոնան անցան իրենց շարքի նստարանների կողքով, դժգոհ մրգմրթոց առաջացնելով շարքում, որովհետև բոլորը ստիպված էին ոտքի կանգնել իրենց տեղ տալու համար: Հագրիդի շարքի ժողովրդը բողոքի մի ծպտուն էլ չհանեց, միայն բոլորն ասես ձգտում էին հնարավորինս փոքրանալ ու տեղ տալ նրան:

— Շնորհակալ եմ... Գիտեի, որ չեք մերժի... Իրոք շնորհակալ եմ, — զգացված կրկնում էր Հագրիդը մինչև երեքով հասան հարթակից ցած տանող աստիճաններին: Նա անդադար շատ նյարդային շուրջն էր նայում, մինչ երեքով իջնում էին դեպի մարգագետինը, — Հուսանք, որ չի տեսնի... որ գնում ենք... :

— Ամբո՞ջը, — հարցրեց Հարրին. — Չէ, նա չի տեսնի: Հիմա նստած է այ էն կողմերում՝ իր ամբոջ հնկվիզիտորական ջոկատով շրջապատված, չտեսա՞ր... Հիմա երևի մեծ սպասումներ ունի, որ խաղի ժամանակ անկարգություն կլինի.

— Հա՛, իրոք, մի փոքր անկարգությունը հիմա շա՛տ տեղին կլիներ, — մտազբաղ ասաց Հագրիդը, մի պահ կանգ առնելով, որ հարթակի սյան հետևում թաքնված ստուգի ու համոզվի, որ մարզադաշտից մինչև իր խրճիթ ընկած մարգագետնի հատվածը միանգամայն դատարկ է. — Մի քիչ ժամանակ կշահեինք:

— Հագրի՞դ... Ի՞նչ կա մտքիդ, — շատ մտահոգ արտահայտությամբ վարից վեր նայելով Հագրիդին հարցրեց Հերմիոնան, մինչ խոտերի միջով շտապում էին դեպի Անտառի եզրը:

— Կտեսնե՞ք... քիչ հետո ինքներդ կտեսնե՞ք, — ասաց Հագրիդը, ուսի վրայով հետ նայելով, հենց այն պահին երբ իրնդալից գոռում-գոյցունի ալիք բարձրացավ մարզադաշտից: — Հե՞յ, ոնց որ հենց նոր գոլ խփեցին:

— ՈԵՎԵՆՔԼՈՂԻՔ կլինեին, — ծանր սրտով ասաց Հարրին:

— Լավ է, լավ է, — ցրված ասաց Հագրիդը, — շատ լավ է:

Հարրին ու Հերմիոնան ստիպված էին վագել նրա հետևից, որպեսզի հետ չմնան, մինչ Հագրիդը շեղաձիգ անցնում էր մարզագետնով՝ ամեն քայլափոխին հետ-հետ նայելով: Երբ հավասարվեցին նրա խրճիթն, Հերմիոնան ինքնաբերաբար դեպի ձախ թեքվեց, դեպի խրճիթի դուռը: Հագրիդը, սակայն, վճռական քայլերով անցավ իր տնակի կողքով դեպի Անտառի արտաքին եզրով ձգվող ծառերի ստվերները, որտեղից վերցրեց, ծառերից մեկի բնին հենված իր աժդահա արբալետը: Նկատելով, որ Հարրին ու Հերմիոնան հետ էին մնացել իրենից նա արագ հետ շրջվեց:

— Այս կո՞ղմը... Այս կո՞ղմ ենք գնալու, — ասաց, նա իր փրչոտ գլուխը թափ տալով դեպի անտառի թափուտը:

— Անտա՞ռ... — ապշահար հարցրեց Հերմիոնան:

— Հա՛, — ասաց Հագրիդը, — արագացրե՛ք, գնացի՞նք, քանի դեռ մեզ չեն նկատել:

Հարրին ու Հերմիոնան մինյանց նայեցին, ու շտապեցին Հագրիդի հետևից, որն արդեն անհետացել էր անտառի խիտ թփուտների հետևում և մեծ քայլերով առաջ էր շտապում՝ խորանալով կանաչ թափուտի մեջ, իր աժդահա արբալետը բազկի վրա պատրաստ պահած: Հարրին ու Հերմիոնան սկսեցին վագել, որ հասնեն նրա հետևից:

— Հա՛գրիդ, ինչո՞ւ ես զինված, — հարցրեց Հարրին:

— Համենայնդեպս, — ասաց Հագրիդը թոթվելով իր հզոր ուսերը:

— Դու արբալետդ հետդ չեիր վերցրել այն օրը, երբ մեզ ցույց էիր տալիս թեստրալներին, — վախեցած նկատեց Հերմիոնան:

— Նե՞րի... Մենք էն օրն էդքան խոր չեինք մտել անտառ, — ասաց Հագրիդը: — Ինչևէ, համ էլ դա մինչև էն օրն էր, երբ Ֆիրենցեն հեռացավ Անտառից, չե՞ք հիշում...

— Բայց ի՞նչը պետք է փոխվեր Ֆիրենցեի գալուց հետո, — ծայրահեղ հետաքրքրված հարցրեց Հերմիոնան:

— Մյուս կենտավրոսները հիմա մի մեծ ատամ ունեն ինձ վրա, այ՛ թե ինչը, — կամաց ասաց Հագրիդը, ուշիուշով նայելով շուրջը: — Առաջ էլ մի առանձնապես բարի պտուղը չին, բայց գոնե առաջ դրանց հետ լեզու էի գտնում: Իրենք իրենց գործերով, ես՝ իմ... Բայց միշտ մեկ էլ տեսար կրուսնեին, երբ անտառից մի խոսքի կարիք ունենայի... Հիմա լրիվ ուրիշ է...

Նա ծանր հոգոց հանեց:

— Ֆիրենցեն ասաց, որ կենտավրոսներն իր վրա բարկացել են, որովհետև ինքը համաձայնել է աշխատել Դամբլդորի համար, — ասաց Հարրին սայթաքելով մի դուրս ցցված կոճղի վրա, որովհետև ոտքերի տակը նայելու փոխարեն զբաղված էր Հագրիդի կիսադեմը դիտելով:

— Հա՛, — ծանր ասաց Հագրիդը, — բարկացել էին շատ մեղմ է ասված... Լրիվ խելքները թոցրել էին՝ կատաղած գժերի պես, ու եթե ես չմիջամտեի, գրագ կգամ, որ Ֆիրենցեին սմբակներով կսպանեին:

— Հարձակվե՞լ էին նրա վրա, — ցնցված հարցրեց Հերմիոնա:

— Հա՛, — կարծ ու խոժոռ ասաց Հագրիդը, ռնգեղջուրի պես անցնելով մի քանի ցածր թփերի միջով, — նախիրի կեսը նրա դեմ էր ելել:

— Եվ դու նրանց կանգնեցրի՞ր, — ապշահար ու տպավորված հարցրեց Հարրին, — մեն-մենա՞կ...

— Բա էլ ի՞նչ պիտի անեի, իո չէ՞ի կանգնելու նայեի, թե ոնց են սպանում նրան, — ասաց Հագրիդը: — Բախտը բերեց, որ ես մոտակայքում էի... իմ գործերով... Ու մտքովս չեր անցնի, թե Ֆիրենցեն էդքան շուտ կմոռանա արածս լավությունը՝ մինչև ինձ հիմար նախազգուշացումներ ուղարկելը, — շատ տաքացած անսպասելի ավելացրեց նա:

Հարրին ու Հերմիոնան միմյանց նայեցին, լրիվ ցնցված, բայց Հագրիդը, խոժոռվեց ու չշարունակեց:

— Ինչեւ, — ասաց նա, սովորականից քիչ ավելի ծանր շնչելով, — դրանից հետո մյուս կենտավրոսներն արդեն ինձ վրա են կատաղած, և ամբողջ խնդիրն էն է, որ էդ գժերը մեծ ազդեցություն ունեն Անտառում: Կենտավրոսներն էս կողմերի ամենախելացի արարածներն են:

— Ուրեն մենք նրանց համա՞ր ենք այստեղ եկել, Հա՛գրիդ, — հարցրեց Հերմիոնան: — կենտավրոսների՞...

— Չէ՛, — ասաց Հագրիդը, գլուխը բացասական տարութերելով, — նրանց համար չենք եկել: Դեհ... Ինչ խոսք, հաստատ նրանք կարող են նույնիսկ ավելի բարդացնել իրավիճակը, թե ուզենան... Հիմա մի քիչ հետո ինքներդ կտեսնեք...

Այդ ասելով նա լրեց և մի քիչ առաջ անցավ, Հարրիի ու Հերմիոնայի ամեն երեք քայլի դիմաց մեկ քայլ անելով, այնպես որ նրանք շնչասպառ էին լինում՝ ջանալով հետ չմնալ նրանից:

Արահետը հետզիետե կորչում էր, բոլոր կողմերից խիս աձող մացառների մեջ, և ծառերի բները խորանում էին նրանց շուրջը, մինչ խորանում ու ավելի էին խորանում Անտառի մեջ, որտեղ արդեն այնքան մութ էր, ասես արևը մայր էր մտել: Արդեն բավականին հեռվացել էին այն բացատից, որտեղ Հագրիդը նրանց ցույց էր տվել թեստրալներին, բայց Հարրին թեթևակի սառնություն զգաց ողնաշարի մեջ, երբ Հագրիդն անսպասելիորեն դուրս քայլեց արահետից և սկսեց ոլոր-մոլոր շրջանցելով ծառերի հաստ բները խորանալ վայրի Անտառի մեջ:

— Հա՛գրիդ, — կանչեց Հարրին, պայքարելով փեշերից կառչող խիս մացառների դեմ, որոնց վրայով Հագրիդը հեշտությամբ մի քայլ էր անում, և շատ վառ հիշելով, թե ինչ կատարվեց իր հետ այդ Անտառում, երբ մի անգամ ստիպված դուրս էր եկել արահետից, — ու՞՞ ենք գնում...

— Մի քիչ էլ ու հասանք, — ասաց Հագրիդը ուսի վրայով: — Արի՛, մոտ արի՛, Հա՛րրի... Էստեղից սկսած ինձնից հեռու չգնա՞ք:

Մեծ ջանքեր էին պահանջվում Հագրիդից հեռու չմնալու համար, փշածածկ ու մացառաճյուղ թփերի միջով, որոնք Հագրիդն ինքը հաղթահարում էր այնքան հեշտությամբ, ասես սարդոստային միջով էր անցնում, բայց որոնք բռնում ու քաշքաշում էին Հարրիի և Հերմիոնայի պարեգուտների փեշերից, հաճախ այնպես ուժեղ խճճելով նրանց իրենց ճյուղերով, որ ստիպված էին մի քանի րոպե կանգնել դրանցից ազատվելու համար: Շուտով Հարրիի ձեռքերն ու ոտքերը լրիվ ծածկվեցին փոքր կտրվածքներով ու քերծվածքներով: Նրանք արդեն այնքան խորն էին մտել Անտառի մեջ որ, կանաչ թափուտի մթությունից Հարրին հստակ չէր տեսնում Հագրիդին, այլ ուղղակի գնում էր իրենց առաջ ստվերաշատ թափուտում շարժվող մի մեծ մութ զանգվածի ուղղությամբ: Ցանկացած ձայն շատ սպառնալից էր ինչում անտառի խլացնող լուսայան մեջ: Անգամ ծառի ոստիկի ձրթոցն ուժեղ արծագանքում էր շուրջը, և նույնիսկ ամենափոքր գագանիկի կամ թռչնակի շարժման շրջույնը, ստիպում էր Հարրիին անթարթ նայել ձայնի ուղղությամբ՝ դրա աղբյուրը տեսնելու համար: Նրա մտքով անցավ, որ ինքը դեռ երբեք այսքան չէր խորացել Անտառի մեջ առանց մի որևէ կենդանի արարած տեսնելու, և դրանց բացակայությունն այդ պահին շատ չարագույժ տպավորություն էր թողնում նրա վրա:

— Հագրիդ, ի՞նչ ես կարծում, կարո՞ղ ենք լուսավորել մեր կախարդական փայտիկները, — կամացուկ հարցրեց Հերմիոնան:

— Ըստ, վաստ չէր լինի, — շշուկով պատասխանեց Հագրիդը, — բայց արդեն...

Նա հանկարծ կանգ առավ և հետ շրջվեց: Հերմիոնան հաջորդ քայլով խփվեց նրան ու հետ ընկավ: Հարրին հազիվ հասցրեց բռնել նրան թիկունքից, որ մեջքի վրա չփուլի գետնին:

— Լավ, եկե՛ք էստեղ մի փոքր դադար տանք, որ ես ձեզ պատրաստեմ, — ասաց Հագրիդը, — մինչև տեղ հասնելը...

— Լավ կլինի, — ասաց Հերմիոնան, մինչ Հարրին օգնում էր նրան ոտքի կանգնել: Երկուսն էլ քթի տակ ասացին «Լումոս» և նրանց կախարդական փայտիկների ծայրերը լուսավառվեցին: Հագրիդի դեմքը լողաց օդում թափուտի մթության մեջ, լուսավորված լույսի երկու փոքրիկ ճառագայթներով, և Հարրին կրկին նկատեց, որ նա շատ անհանգիստ ու տխուր տեսք ուներ:

— Լավ... Այստեղից կերևա, երբ որ... — ասաց Հագրիդն ու խոր շունչ քաշեց: — Ուրեմն ինձ լսե՛ք, — շարունակեց նա, — իրավիճակն այնպիսին է, որ ամեն օր ինձ կարող են գործից հեռացնել:

Հարրին և Հերմիոնան միմյանց նայեցին հետո կրկին Հագրիդին:

— Բայց դու այսքան երկար դիմացար, — հուսադրող տոնով սկսեց Հերմիոնա, — ինչու՝ ես այդպես կարծում...

— Ամբողջը մտածում է, որ ես եմ թատանին զցել նրա աշխատասենյակը:

— Դու չե՞ս արել, — հարցրեց Հարրին, մինչև կիասցներ մտածել, թե ինչ էր ասում:

— Ո՞չ, իհարկե ո՞չ, գրողը տանի՛, ես չեմ արել, — վորովված արձագանքեց Հագրիդը: — Բայց միևնույն է, նրա կարծիքով էս ամրոցում ինչ էլ որ կատարվի որևէ իրաշագործ կենդանու հետ, դա պետք է անպայման իմ արածը լինի: Ինքներդ էլ իո շատ լավ գիտեք, որ նրան ուղղակի մի փոքր պատրվակ է պետք, որ ինձնից ազատվի, հենց էն օրվանից, ինչ հետ եմ եկել: Ես իհարկե չեմ ուզում հեռանալ, եթե միայն... միայն չինեին էն... դեհ էն հատուկ հանգամանքները, որոնց մասին հիմա ուզում եմ պատմել ձեզ... ես, ազնիվ խոսք, հենց հիմա ինքս իմ կամքով

կիեռանայի, մինչև նրան հաձույք պատճառելը, որ ինձ ամբողջ դպրոցի աչքի առաջ վրնդի, ոնց որ արեց թրելոնիի հետ:

Հարրին ու Հերմիոնան երկուսով բողոքի անորոշ ձայներ հանեցին, բայց Հագրիդը նրանց թույլ չտվեց, որ խոսեն իր հսկայական ձեռքերից մեկով լռություն նշան անելով օդում:

— Հա՛, ի՞նչ ասեմ, աշխարհի վերջը չի, համ էլ, եթե գնամ էստեղից, գոնե կկարողանամ օգնել Դամբլդորին, գոնե կկարողանամ օգտակար լինել Միաբանության համար: Իսկ ձեզ բոլորիդ Գրաբլի-Փլանքը, շատ լավ էլ դաս կտա... ու առանց ինձ էլ.... դուք գլուխ կհանեք... շատ լավ էլ կհանձնեք ձեր քննությունները:

Նրա ձայնը դողաց ու բեկվեց:

— Մի՛ անհանգստացեք ինձ համար, — շտապեց ավելացնել նա, երբ Հերմիոնան փորձեց ձեռքը դնել նրա թևին: Հագրիդը վերարկուի գրանից հանեց իր սփռոցի չափի հսկայական պտավոր թաշնիկը և աչքերը չորացրեց դրանով: — Ինձ լսե՛ք, ես ձես այս ամենը սկի չեի էլ ասի, եթե... եթե ստիպված չլինեի: Հասկանու՞մ եք, եթե ես ստիպված լինեմ հեռանալ, ես չեմ... ես չեմ կարող թողնել գնալ առանց... ես չեմ կարող թողնել գնալ ու ոչ մեկին չասել... որովհետև... որովհետև ես ձեր օգնության կարիքն ունեմ... ձեր ու Ռոնի, եթե իհարկե նա ուզենա...

— Իհարկե նա կուզենա օգնել քեզ, — շտապեց խոստանալ Հարրին. — Ի՞նչ ես ուզում որ անենք քեզ համար:

Հագրիդը ուժով քիթը վեր քաշեց և անխոս թվակացրեց Հարրիի ուսին, ինչից Հարրին քիչ մնաց ծեփվեր մոտակա ծառի բնին:

— Ես գիտեի, որ դուք ինձ չեք մերժի, — ասաց Հագրիդն իր թաշկինակի մեջ, — և ես դա երբեք չե՞մ մոռանա... Եկե՛ք, քիչ մնաց... մի քիչ էլ առաջ գնանք ծառերի միջով... Զգույշ, էս կողմի վրա եղինջի թվեր են:

Եվս տասնինգ րոպե միասին քայլեցին լռության մեջ: Հարրին արդեն բերանը բացել էր, որ հարցներ, թե որքան մնաց, երբ Հագրիդն օդի մեջ մի կողմ մեկնեց իր աջ ձեռքը՝ նշան անելով, որ կանգ առնեն:

— Հիմա շատ կամաց, — գրեթե շշուկով ասաց նա, — կտրուկ շարժումներ չանե՛ք:

Նրանք լարումից կծկված առաջ շարժվեցին, և Հարրին տեսավ, որ Եկել կանգնել էին մեծ հարթ կողերով հողաթմբի առաջ, որը գրեթե հասնում էր

Հագրիդ բոյին, և սրտի թրթիռով մտածեց, որ դա ամենայն հավանականությամբ ինչ-որ մի հսկայական կենդանու բույն կլինի: Նրանք հասել էին մի բացատի կենտրոնին, որտեղ շրջապատի բոլոր ծառերը արմատախիլ էին արված ու անկանոն թափափակած էին մի հողաթմբի շուրջը, որն ըստ էության գտնվում էր մի մեծ դաստարկ հողաշերտի կենտրոնում՝ շրջապատված ջարդված ծառերի բներով, որոնք կարծես մի յուրօրինակ ցանկապատ էի կազմում այդ հողաթմբի շուրջը: Հարրին, Հերմիոնան ու Հագրիդը կանգնած էին այդ հողաթմբի առաջ:

— Քնած է... — արտաշնչեց Հագրիդը:

Հարրին կռահեց, որ արդեն որոշ ժամանակ ինքը մի հեռավոր ռիթմիկ դրույց էր լսում, որը կարող էր լինել մի զույգ ահեղի մեծ թոքերի աշխատանքի ձայնը: Նա կողքանց հայացք նետեց Հերմիոնային, որը մի քիչ բաց բերանով անթարթ նայում էր հողաթմբին: Հերմիոնան ծայրահեղ սարսափահար տեսք ուներ:

— Հա՛գրիդ, — ինչ-որ արարածի շնչառության դրույցի մեջ հազիվ լսելի շշուկով ասաց նա, — սա ո՞վ է...

Հարրիի ականջին հարցը շատ տարօրինակ ինչեց. Նա ինքն այդ պահին ուզում էր հարցնել «Սա ինչ է...»:

— Հա՛գրիդ, դու մեզ ասացիր – շարունակեց Հերմիոնան, կախարդական փայտիկը բռնած նկատելիորեն դողացող ձեռքով, — դու մեզ ասացիր, որ նրանցից ոչ մեկը չուզեց գալ ձեզ հետ:

Հարրին անթարթ նայում էր մե՛կ նրան, մե՛կ Հագրիդին, և հետո ընկալումը բռունցքի հարվածի պես հասավ ուղեղին: Նա շեշտակի հետ նայեց հողաթմբին և ընկալումից սարսափահար բերանն անձայն բացուխուվ արեց:

Այդ հսկայական հողաթումբը, որի վրա ինքը, Հերմիոնան ու Հագրիդը կկարողանային հեշտությամբ տեղավորվել, դանդաղ ռիթմիկ շարժվում էր վերուվար՝ խոր իրնդաձայն դրույցին համընթաց: Հողաթումբը շնչում էր: Եվ դա բոլորովին էլ հողաթումբ չէր, դա գետնի վրա կլորված պառկած թիկունք էր...

— Հա՛, ձի՛շտ էի ասում, ոչ ոք չուզեց գալ... Նա էլ չէր ուզում, — բացարձակ հուսահատ, մոլորված արտահայտությամբ ասաց Հագրիդը, —

բայց ես չեմ կարող նրան այնտեղ թողնել, Հերմիոնա, ոչ մի կերպ չեմ կարող...

— Բայց ինչու՞... — հարցրեց Հերմիոնան այնպիսի ձայնով, ասես արցունքները հազիվ էր զսպում, — ինչու՞... ի՞նչ... Ա՞խ, Հա՛գրիդ...

— Ես մտածում էի, որ եթե ես նրան այնտեղից հետո բերեմ, — նույնպես արցունքները զսպողի դողդոջուն ձայնով ասաց Հագրիդը, — և... և... մի քիչ խելք ու վարք սովորեցնեմ, ապա կկարողանամ նրան ապահովության մեջ պահել ու անվնաս ներկայացնել մարդկանց

— Անվնա՞ս... — բեկված ձայնով ճշաց Հերմիոնան և Հագրիդը սարսափահար ձեռքերը թափահարեց, որ նա ձայնը իջեցնի, մինչ նրանց առաջ գետնին կլորված աժդահա արարածը որոտածայն գրմօոց արձակեց ու քնի մեջ հռնդյունով շրջվեց մյուս կողքի վրա. — Ուրեմն այդ նա էր քեզ վնասում այս ամբողջ ժամանակ, ճիշտ եմ ասու՞մ... Ա՛յ, թե որտեղից քեզ այդ բոլոր վերքերն ու կապտուկները...

— Նա ինքը դեռ չգիտի, թե որքան ուժեղ է, — ասես չընկալելով Հերմիոնայի ասածը շարունակեց Հագրիդը: — բայց արդեն լավանում է, արդեն այնքան էլ շատ չի կրվում, ոնց առաջ ...

— Ուրեմն, ահա՝ թե ինչու քեզ երկու ամիս էր պետք տուն վերադառնալու համար, — բարձրածայն խորհելով ասաց Հերմիոնան — Օ՛ֆ, Հա՛գրիդ, ինչու՞ ես նրան հետո բերել, եթե չեր ուզում գալ քեզ հետ: Ախր նա իրեն ավելի երջանիկ կզգար իր նմանների կողքին:

— Չէ, չեր զգա... Նրանք բոլորը Ճնշում էին նրան... Տշմշում էին աջուձախ, Հերմիոնա... Օր ու արև չիին տալիս նրան, ախր նա դեռ այնքա՞ն փոքր է, — ասաց Հագրիդը:

— Փո՞քը է... — կրկնեց Հերմիոնան, — փո՞քը է...

— Հերմիոնա, ես չեմ կարող նրան այնտեղ թողնել, — ասաց Հագրիդը, մինչ արցունքները առվակներով հոսում էին աչքերից՝ ներծծվելով մորուքի մեջ, — Ախր... ախր նա ին եղբայրն է:

Հերմիոնան բերանը բաց ապշահար նայեց նրան:

— Հա՛գրիդ, երբ ասում ես «եղբայր», — դանդաղ ասաց Հարրին, — ուզում ես ասել, որ...

— Դեհ իա՞, դեհ... Կես եղբայրը, — ուղղեց Հագրիդը: — Պարզվեց, որ մայրիկս կապվել էր մեկ ուրիշ հսկայի հետ Պապայից հեռանալուց հետո, և հետո ունեցել էր... Գրովիհն...

— Գրովիհն, — կրկնեց Հարրին:

— Հա՛... Նա ինքն իր անունը էղակես է ասում, — հուզախառն ասաց Հագրիդը. — անգլերեն շատ չի խոսում: Փորձել եմ նրան մի քիչ սովորեցնել: Աչքիս մայրիկս նրան էլ առանձնապես շատ չի սիրել: Հասկանու՞մ եք, հսկայուիհների համար կարևոր է, որ իրենց ծնած երեխան առողջ ու խոշոր չափերի ծագ լինի, իսկ նա մի քիչ քաշկորուկ փոքրամարմին է եղել մյուս հսկաների համեմատ, բոյը տասնվեց ոտնաշափից չի բարձրացել...

— Oh, այո՞ւ, իրոք փոքրիկ է, — ասաց Հերմիոնան մի տեսակ հիստերիկ սարկազմով, — ուղղակի պստիկ է:

— Նրան ծեծում էին, հրմշտում ու տշմշում էին բոլորը... Ես ուղղակի չէի կարող նրան էնտեղ թողնել:

— Իսկ մադամ Մաքսիմն ի՞նչ ասաց քեզ, երբ որոշեցիր նրան հետդ բերել, — հարցրեց Հարրին:

— Նա... դեհ նա հասկացավ, որ դա շատ կարևոր է ինձ համար, — ասաց Հագրիդը, կոտրատելով իր հսկայական ձեռքերը: — Բայց... բայց որոշ ժամանակ անց... մի քիչ հոգնեց նրանից, պետք է խոստովանեմ... Ու մենք տուն գալու ճանապարհին բաժանվեցինք: Բայց նա ինձ խոստացավ, որ ոչ մեկին ոչինչ չի ասի:

— Ո՞նց ես կարողացել նրան աննկատ մինչև այստեղ բերել, — հարցրեց Հարրին:

— Դեհ, դրա համար էլ էդքան երկար տևեց, — ասաց Հագրիդը: — Միայն գիշերով էինք գալիս և անմարդաբնակ ամայի տեղերով: Բայց նա, եթե ուզում է շատ էլ արագ է շարժվում, բայց չէր ուզում... գար... անդադար ուզում էր հետ գնար:

— O՛ֆ, Հա՛գրիդ, ինչու՞ չես թողել, որ հետ գնա, — ասաց Հերմիոնա, փլվելով մի արմատախիլ արված ծառի բնի վրա ու դեմքը թաղեց ձեռքերի մեջ. — Զո՞ կարծիքով ի՞նչ ես անելու մի վայրի հսկայի հետ, որը նույնիսկ չի ուզում այստեղ լինել:

— Գիտե՞ս ինչ, «Վայրի» ասածը մի քիչ շատ կոպիտ է ինչում, — ասաց Հագրիդը, դեռ հուզախառն կոտրատելով ձեռքերը: — Հա՛, ճի՛շտ է, սուս

չեմ ասի, որ մի քանի անգամ ուզածիդ պես հասցրել է գլխիս, երբ տրամադրությունը տեղը չի եղել, բայց նա լավանում է, շատ, շատ է լավանում, լրիվ խաղաղվել է...

— Բա էս պարաններն ինչի՝ համար են, այդ դեպքում, — հարցրեց Հարրին:

Հարրին հենց այդ պահին նկատեց տնկի ծառի բնի հաստության պարանները, որոնք ձգվում էին բոլոր մոտակա հաստաբուն ծառերից մինչև այդ տեղը, որտեղ գետնի վրա կծկված պառկած էր Գրովը մեջքն իրենց դարձրած:

— Դու նրան կապա՞ծ ես պահում, — թույլ ձայնով հարցրեց Հերմիոնան:

— Դեհ, հա դեհ... — ասաց Հագրիդը, մի տեսակ անհանգստացած. — Հասկանու՞մ եք... ոնց որ արդեն ասացի... նա ինքը նույնիսկ չգիտի դեռ, թե ինքն ինչքան ուժեղ է:

Հարրին անմիջապես կրահեց, թե ինչու էր տեղանքն այդքան ամայի, և ոչ մի կենդանի արարած չէր երևում Անտառի իրենց անցած մասում:

— Լավ, իսկ ի՞նչ ես ուզում, որ Հարրին, Ռոնը ու ես անենք, — արդեն գլխի ընկնելով հնարավոր պատասխանի մասին հարցրեց Հերմիոնան:

— Աչքներդ վրան պահեք, — խռպոտած ձայնով ասաց Հագրիդը, — երբ ես այստեղ չեմ լինի:

Հարրին ու Հերմիոնան թշվառ հայացքներ փոխանակեցին: Հարրին նաև մեծ անհարմարությամբ գիտակցեց, որ ինքն արդեն խոստացել էր Հագրիդին, որ ինքը կանի ինչ էլ որ նա խնդրի:

— Իսկ... իսկ դա կոնկրետ ինչ է նշանակում, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Սնունդի կարիք չունի, չէ՞... — արագ ասաց Հագրիդը, — ինքը կարող է իր համար հոգալ, ուտելու խնդիր չկա: Ծիս է բռնում, եղնիկ է խփում, ու նման բաներ... Նրան ընկերություն է պետք... Եթե ես միայն իմանայի, որ կա մեկը, ով գալիս նայում է, թե նա ոնց է, ոնց չէ... մեկ-մեկ էլ խելք է սովորեցնում... դեհ, գիտեք ինչ եմ ուզում ասել:

Հարրին ոչինչ չպատասխանեց, բայց շրջվեց, որ մի անգամ էլ նայի աժդահա հողաթմբին, որպեսզի գոնե մոտավորապես պատկերացնի, թե ինքն ինչպես է ընկերություն անելու այդ աներևակայելի արարածի հետ, որը կծկված քնած էր գետնին նրանց առաջ: Ի տարբերություն Հագրիդի, որն ուղղակի գուցե չափանցիկ բայց միանգամայն նորմալ մարդու տեսք ուներ,

Գրովիը տարօրինակ այլաշխարհիկ տեսք ուներ: Այն ինչը Հարրին մինչ այդ գնահատել էր որպես մի հսկայական հողաթմբի կողքին, չգիտես որտեղից ընկած մի մեծ կլոր ժայռակտոր, պարզվեց որ Գրովի գլուխն էր: Գլուխը անհամամասնորեն շատ ավելի մեծ էր համամատած նրա մարմնի հետ, քան սովորաբար լինում է մարդկանց մոտ, և գրեթե կատարելապես կլոր: Ամբողջ գանգը ծածկված էր շատ գանգուր ու խիտ աճող, ծարծուտի գույնի հաստ մազերով: Գլխի վրա ցցված էր մեկ մսոտ ականջի խեցու արտաքին եզրը, իսկ գլուխը քեզի Վերնոնին շատ նման անմիջապես նստած էր ուսերին՝ առանց պարանոցի նույնիսկ հեռավոր ակնարկի: Արարածի ահռելի մեծ թիկունքը համաչափ վերուվար էր շարժվում կեղտոտ հողագույն հագուստի տակ, որը կոպիտ կարերով մինյանց միացված կենդանիների կաշիներից սարքված պատմուճանի նման մի քան էր, և քանի որ Գրովի քնած էր, հագուստը պրկվոմ էր նրա շնչառությունից և կաշիների կոպիտ կարերը ձգվում էին ամեն շնչից: Ոտքերը ծալված կծկված էին մարմնի տակ: Հարրին տեսնում էր միայն ահռելի բորբիկ ոտնաթաթերի կեղտոտ տակերը, որոնցից յուրաքանչյուրը մի մեծ երկտեղանոց սահնակի չափ էր, սրտաշարժ դրված մեկը մյուսի վրա անտառի տոփանած հողային գետնին:

— Դու ուզում ես, որ մենք նրան քան սովորեցնե՞նք... — հարցրեց Հարրին խուլ ձայնով: Նա արդեն հասկացել էր, թե Ֆիրենցեն ինչի մասին էր նախազգուշացնում իրենց, եթե ասում էր, որ նրա ջանքերն իզուր են: Եվ որ նա լավ կանի թողնի նրան: Անուշտ Անտառում ապրող մյուս արարածները լսած կլինեին Գրովին անզերեն սովորեցնելու Հագրիդի ապարոյուն ջանքերը:

— Հա՛... Եթե գոնե մի քիչ խոսեք հետը, — հուսափակագ ասաց Հագրիդը, — որովհետև եթե խոսի մարդկանց հետ, կիասկանա, որ բոլորը նրան սիրում են և չեն ուզում, որ նա գնա:

Հարրին նայեց Հերմիոնային, որը դեմքը ձեռքերով ծածկած, մատների արանքից վերադարձրեց նրա հայացքը:

— Հիմա դե արի ու մի ուզի, որ սրա փոխարեն Նորբերտը վերադարձած լիներ, — քթի տակ ասաց, Հարրին, և Հերմիոնան զսպված ծիծաղեց:

— Հա՞... Ուրեմն կանե՞ք... — հարցրեց Հագրիդը, որը կարծես լսել էր Հարրիի ասածը:

— Դեհ... — ասաց Հարրին, պարտավորված զգալով իր տված խոստումով, — մենք կփորձենք, Հա՛գրիդ:

— Ես գիտեի, որ կարող եմ հովս դնել ձեզ վրա, գիտեի, Հա՛րրի, — ասաց Հագրիդը, միաժամանակ ժպտալով և առվակներով արցունք թափելով աչքերից ու դեմքը կրկին բաղեց թաշկինակի մեջ: — Հա՛, ու հե՛չ պետք չէ, որ չափազանց մեծ ջանքեր գործադրեք, գիտե՞ք... Ես հո գիտեմ, որ քննություններ ունեք... Եթե միայն մեկ-մեկ... ասենք շաբաթը՝ մեկ անգամ... Անտեսանելիության թիկնոցով զաք էստեղ ու մեկ-երկու խոսք փոխանակեք հետը... Հիմա կարթնացնեմ, որ ծանոթացնեմ ձեզ հետ...

— Ի՞նչ... Ո՛չ... — ասաց Հերմիոնան տեղից վեր ցատկելով, — Հա՛գրիդ, ո՛չ, Մի՛ արթնացրու... կարիքը չկա՛...

Բայց Հագրիդն արդեն քայլ էր արել մի մեծ ծառի բնի վրայով և առաջ էր գնում դեպի Գրովը: Երբ արդեն տասը ոտնաշափ հեռու էր նրանից, գետնին ընկած մի երկար կոտրված աղեղ բարձրացրեց, ուսի վրայով հուսադրիչ հետ ժպտաց Հարրիին ու Հերմիոնային, հետո աղեղի ծայրով ուժեղ բգեց Գրովի մեջքը:

Հսկան հրնդալից մօնչաց, և ձայնը արձագանքեց լուռ Անտառում: Շրջակայքի բարձր ծառերի վերին ճյուղերից թռչունները վեր սուրացին ուժեղ ձռվողյունով և հեռու սավառնեցին: Մինչ այդ Հարրիի և Հերմիոնայի առաջ փոքրիկ հսկա Գրովի ոտքի էր ելնում գետնից, որը ցնցվեց երբ նա իր ահօելի ափը դրեց գետնին, որպեսզի ծնկների վրա բարձրանա: Նա գլուխը շրջեց, որ տեսնի, թե ով կամ ինչն էր անհանգստացնում իրեն:

— Հո՛յ, Գրովի!... — ասաց Հագրիդը, շինծու զվարթ ձայնով, հետ քայլելով՝ կոտրված աղեղը դեռ ձեռքի մեջ պատրաստ պահած՝ Գրովին նորից բգելու համար, — Անուշ քնեցի՞ր, հա՞...

Հարրին ու Հերմիոնա նահանջեցին այնքան որքան կարող էին հսկայից աչք չկտրելու համար: Գրովի նստեց ծնկներին երկու ծառերի բների միջև, որոնց դեռ արմատախիլ չէր արել: Նրանք վեր նայեցին նրա անսպասելի հսկայական երեսին, որը հիշեցնում էր բացատի մութ կանաչի մեջ լողացող մի մեծ գորշ լիալուսին: Դեմքի դիմագծերն այնքան անարտահայտիչ էին, ասես տաշվել էին մի մեծ կլոր հղկաքարով: Քիթը կճատ էր ու անձև, բերանը ծուռ էր ու ծուռմրտիկ, թայթարս դեղին ատամներով, ամեն մեկը կես առյուսի մեծության: Աչքերը փոքր էին հսկայի չափանիշներով, ճահճային

կանաչավուն ու ճպռոտած, և դեռ կիսաբաց էին քնից հետո: Գրովիզ գետնից վեր բարձրացրեց իր կեղտոտ բռունցքները, մատների ամեն հողը մի անվաղողի մեջության ու հսկայի ուժով տրորեց աչքերը, հետո անսպասելի արագությամբ ու թեթևությամբ ոտքի կանգնեց ամբողջ հասակով:

— Օ՛յ, մա՛մա... — Հարրիի ականջին հասավ կողքին կանգնած Հերմիոնայի ծղրտոցը:

Ծառերը, որոնց բներին կապված էին Գրովիչ դաստակներին ու սրունքների փաթաթված պարանները, աղիողորմ չարագույժ ճռացին: Իրոք, Հագրիդը սխալ չէր ասել, Գրովին ամենաքիչը տասնվեց ոտնաչափ բոյ ուներ: Արդեն սթափ աչքերը շուրջը պտտեցնելով, Գրովիզ բարձրացրեց ծովափնյա հովանոցի չափի ափը և մոտակա սոճիներից մեկի վերին ճյուղերից մի թռչնի բույն պոկեց ու շուր տվեց բույնը ակնհայտորեն հիասթափված մռունչով, որ բնի մեջ թռչուն չկար: Մի քանի ձվեր նռնակների նման սուրացին դեպի գետին և Հագրիդը ձեռքերով ծածկեց գլուխը, որ պաշտպանվի ձվերի հարվածներից:

— Ինձ լսի՛ր, Գրո՛վիի, — գոռաց Հագրիդը, զգուշորեն դեռ ձեռքերը գլխին պահած գոռալով, որ հասցնի պաշտպանվել հնարավոր նոր ձվերից,
— Ես քեզ համար ընկերներ եմ բերել, տե՛ս... Հիշու՞մ ես, որ ասում էի քեզ...
Հիշու՞մ ես, որ ասում էի, որ գուցե ստիպված լինեմ որոշ ժամանակով
Ճամփորդել... և ընկերներ կբերեմ քեզ, որ մենակ չլինես... որ հոգան քեզ...
Հիշու՞մ ես, Գրո՛վիի...

Բայց Գրովին ընդամենը մի նոր ավելի ռնգաձայն մռունչ արձակեց: Ղժվար էր ասել, արդյոք լսում էր Հագրիդին, կամ արդյոք ընդիհանրապես հասկանում էր Հագրիդի հանած ծայները որպես իմաստալից խոսք: Նա այդ պահին բռնել էր սոճու կատարից և ինչքան ուժ ուներ դեպի իրեն էր քաշում, ակնհայտորեն ուղղակի ուզում էր տեսնել թե որքան հեռուն կծոճվի ծառը երբ ինքն այն բաց թողնի:

— Ո՛չ, Գրո՛վիի, էղանք մի՛ արա, — գոռաց Հագրիդը, — ա՛յ, թե ոնց արեցիր, որ բոլոր մյուս ծառերն արմատախիլ եղան...

Եվ իրոք, Հարրին արդեն տեսնում էր, ինչպես էր հողը ծառի շուրջը արմատների միջև ճաքճում:

— Ես քեզ համար ընկերներ եմ բերել, — գոռաց Հագրիդը, — տե՛ս ընկերնե՛ր... Այստեղ նայի՞ր, ցած նայի՞ր, այ, դու չափանցիկ բարուին, ես քեզ համար ընկերնե՛ր եմ բերել...

— Օ՛հ, Հա՛գրիդ, մի՛... — հուսահատ տնքաց Հերմիոնան, բայց Հագրիդն արդեն բարձրացրել էր աղեղը և մի հատ էլ բգեց Գրովի ծնկին:

Հսկան բաց թողեց ծառի կատարը, որը սպառնալից ճոճվեց և Հագրիդին ոտքից գլուխ հարվածեց սոձու փշերի ցնցուղով: Գրովի ցած նայեց:

— Տե՛ս, — ասաց Հագրիդը, երկու քայլով հասնելով այնտեղ, որտեղ կանգնած էին Հարրին ու Հերմիոնան, — սա Հարրին է, Գրովի... Հարրի Փոթթերը... Նա կզա քեզ այցելության, եթե ես ստիպված լինեմ մեկնել, հասկացա՞ր...

Կարծես հսկան միայն այդ պահին հասկացավ, որ իրենք միայնակ չէին և որ Հարրին ու Հերմիոնան նույնպես այնտեղ էին: Նրանք մեծագույն տագնապով դիտում էին մինչ հսկան իր մեջ ժայռաբեկոր գլուխը ցած էր կախում, որ աչքերը փայլեցնելով նայի նրանց վրա:

— Իսկ սա Հերմիոնան է, տեսնո՞մ ես... Հեր... — Հագրիդը մի պահ տատանվեց ու շրջվելով դեպի Հերմիոնան, հարցրեց, — ին չես առարկի, եթե նա քեզ Հերմի ասի, Հերմիոնա... Գիտե՞ս դժվար արտասանվող անունները կարող է չհիշել:

— Ո՛չ, ո՛չ, չեմ առարկում, — ծվծվաց Հերմիոնան:

— Իսկ սա Հերմին է, Գրովի... Եվ նա նույնպես կզա քեզ տեսնելու... Ի՞նչ լավա, չէ՞... Չէ՞... Երկու ընկեր ունես արդեն... Գրովին արդեն երկու ընկեր ունի... Ի՞նչ լավա, չէ՞, Գրովի...

Գրովի ձեռքը հանկարծ ոչ մի տեղից նետվեց դեպի Հերմիոնան: Հարրին բռնեց նրան և հետ քաշեց հաստ ծառաբնի հետևք, այնպես որ Գրովի մատները քսվեցին ծառին, բայց օդ բռնեցին:

— Վաս Տղա ԳՐՈՓԻ... Եդ ի՞նչ արեցիր... Չի՛ կարելի... Ամո՞թ... Չի՛ կարելի... — լսվեց Հագրիդի որոտածայն գոռոցը, մինչ Հերմիոնան կախվել էր Հարրիի ուսերից, պատսպարվելով ծառի հետևում և ծառի ճյուղի պես դողում ու հեծկլտում էր սարսափից — ՇԱՍ ՎԱ՛Ս ՇԱ՛Ս ՎԱ՛Տ ԵՍ ՇՈՒ... Չի՛ ԿԱՐԵԼԻ ԶԵՌՔ ՏԱԼ ՄԱՐԴՈՒ... ՎԱ՛Խ...

Հարրին արագ ծիկրակեց ծառի բնի հետևից և տեսավ, որ Հագրիդը մեջքի վրա փռվել է գետնին՝ ձեռքը քթին սեղմած: Գրովի, ակնհայտորեն

արդեն կորցնելով հետաքրքրությունը մեջքն ուղղել էր և կրկին զբաղված էր սոճու կատարը դեպի իրեն ցած քաշելով:

— Եղա՛վ, — ծայրահեռ բարկացած ասաց Հագրիդը և ոտքի կանգնեց՝ մի ձեռքով հենվելով իր արբալետին, մինչ մյուս ձեռքով կսմթում էր արնահոսող քիթը, — ուրեմն եղա՛վ... Արդեն ծանոթացրի ձեզ... Հիմա նա արդեն կճանաչի ձեզ, երբ նորից գաք... Լավ ստացվեց...

Հագրիդը վեր նայեց Գրովիին, որն իր ժայռաբեկորի նման երեսին անասելի երանության արտահայտությամբ ինքնամոռաց ցած էր ձգում սոճու կատարը, և շուտով ծառի արմատները սկսեցին ճռճռոցով դուրս թռչել հողից:

— Շատ լավ, կարծում եմ առաջին օրվա համար էսքանը բավական է, — ասաց Հագրիդը: — Դեհ հիմա... հիմա եկեք գնանք էստեղից... Գնանք, չէ՞...

Հարրին ու Հերմիոնա լուս գլխով արեցին: Հագրիդը կրկին ուսին դրեց իր արբալետը և դեռ քիթը կսմթած պահած, շրջվեց դեպի ծառերի թափուտը:

Ոչ ոք ոչինչ չասաց միառժամանակ, նույնիսկ երբ հեռվում տարածվեց ծառի աղիողորմ ճռճռոցի արձագանքը, ինչը նշանակում էր, որ Գրովը վերջապես լրիվ արմատախիլ էր արել սոճին: Հերմիոնայի դեմքը գունատ էր և անշարժ: Հարրիի միտքն այնքան դատարկ էր, որ մի բառ անգամ չէր կարող ասել: Պատկերացնել անգամ չէր կարող, թե ինչ կկատարվեր, երբ որևէ մեկը բացահայտեր, որ Հագրիդը Գրովին թաքցրել էր Արգելված անտառում: Իսկ ինքը դեռ խոստացել էր, որ ինքը, Ռոնը և Հերմիոնան կշարունակեն Հագրիդի բացարձակապես ապարդյուն՝ քաղաքակիրթ հսկա դաստիարակելու ջանքերը... Ինչպես կարող էր Հագրիդը, նույնիսկ իր անհավատալի միամտությամբ, խաբել ինքն իրեն, իբր ժանիքավոր իրեշները սրտաշարժ ու անվնաս արարածներ են, և այդքան հիմար հույսեր տածել, որ Գրովը կարող է երբեք շփվել մարդկանց հետ:

— Սպասե՛ք, — կտրուկ ասաց Հագրիդը, մինչ Հարրին ու Հերմիոնան նրա հետևից մաքառելով անցնում էին հնդկամոլախոտի մացառակալած թփուտի միջով: Նա մի նետ հանեց իր կապարձից և տեղադրեց արբալետի մեջ: Հարրին ու Հերմիոնան բարձրացրին իրենց կախարդական փայտիկները: Անշարժ կանգնելով նրանք նույնպես լսեցին մոտակայքում ինչ-որ տեղ ընթացող շարժնան ձայնը:

— Օ՛հ, գրողն ինձ տանի՛, — կամաց ասաց Հագրիդը:

— Կարծեմ զգուշացրել էինք քեզ, Հա՛զրիդ, — ասաց մի բամբ տղամարդու ձայն, — որ քո ներկայությունն այստեղ այլևս ցանկալի չէ...

Մարդու մերկ իրանը կարծես մի պահ օդում լողաց անտառի կանաչ սաղարթների մեջ՝ շարժվելով նրանց ընդառաջ, հետո նրանց աչքին հայտնվեց աշխետ ծիու մարմինը, որից բարձրանում էր մարդու իրանը: Այդ կենտավրոսը մի հպարտ բարետես դեմք ուներ, բարձր այտոսկրերով և սև երկար մազերով: Հագրիդի նման նա նույնպես զինված էր երկար աղեղով և ուսից կախված նետերով լի մի կապարձ ուներ:

— Ինչպե՞ս ես, Մագո՛րիան, — զգուշությամբ հարցրեց Հագրիդը:

Կենտավրոսի թիկունքում ծառերի միջև շարժում սկսվեց և չորս թե իինձ կենտավրոսներ դուրս եկան նրա հետևից: Հարրին ճանաչեց սևամարմին և սևամորուս Բեյնին, ում հետ հանդիպել էր գրեթե չորս տարի առաջ հենց այն գիշեր, երբ հանդիպել էր նաև Ֆիրենցեին: Բեյնը ոչ մի նշանով ցույց չտվեց, որ ինքն առաջ երբեմ տեսել էր Հարրիին:

— Դեհ... — ասաց նա, ձայնի մեջ ինչած չարագույժ նշանացիությամբ մինչև դեմքը դեպի Մագորիանը դարձնելը, — մենք պայմանավորվել էինք, կարծեմ, թե ինչ ենք անելու այս մարդ արարածի հետ, եթե երբեմ կրկին տեսնենք նրան Անտառում...

— «Այս մարդ արարածին» ասելով, ուզում ես ասես, ինձ, հա՞... — ասաց Հագրիդը ջգոտ ու արհամարհական ձայնով, — Հենց մենակ էն բանի համար, որ թույլ չտվեցի, որ սպանություն գործեք, հա՞...

— Դու չպետք է խառնվեիր, Հա՛զրիդ, — ասաց Մագորիանը: — Մեր բարքերն ու ձեր բարքերը տարբեր են: Ֆիրենցեն դավաճանել ու պատվազուրկ է արել մեզ:

— Չգիտեմ թե, ո՞ր մեկիդ ուղեղի, ո՞ր մի ծալքից է նման բան դուրս եկել, — արդեն անհամբեր ասաց Հագրիդը, — նա ոչ մի վատ բան չի արել, բացի Ալբուս Դամբլդորին օգնելուց...

— Ֆիրենցեն ծառայության է մտել մարդ արարածների մոտ, — ասաց մի գորշ կենտավրոս, խոր ու չոր կնձիռներով հատված դեմքով:

— Ծառայություն... — ոչնչացնող արհամարհանքով կրկնեց Հագրիդ. — Նա ընդամենը մի լավություն է անում Դամբլդորի խնդրանքով...

— Նա բացահայտորեն մարդկանց է փոխանցում մեր գիտելիքներն ու գաղտնիքները, — հանգիստ ասաց Մագորիանը: — Կենտավրոսին ներում չկա նման խայտառակության համար:

— Դե եթե ասում ես, — ասաց Հագրիդը, չտպավորված ուսերը թոթվելով, — բայց անձամբ ես կարծում եմ, որ դուք մեծ սխալ եք անում:

— Ինչպես և դու մարդ արարած, — ասաց Բեյնը, — գալով մեր Անտառը, երբ մենք զգուշացրել էին քեզ:

— Իսկ իինա դուք ինձ լսե՞ք, — ծայրահեղ բարկացած ասաց Հագրիդը,

— ձեր տեղը լինեի շատ բարձրածայն չէի կրկնի «մեր անտառը, մեր անտառ» , թե շատ կուզեք իմանալ: Դուք չեք որոշողը, թե ով կարող է ստեղ գալ-գնալ:

— Ոչ էլ դու ես որոշողը, Հա՛գրիդ, — ասաց Մագորիանը շատ հանգիստ.

— Այսօր ես թույլ կտամ, որ անցնես-գնաս, որովհետև քեզ ուղեկցում են քո... մտրուկները

— Սրանք նրանք չեն, — Մագորիանի խոսքն արհամարհանքով ընդհատեց Բեյնը, — ուսանողներ են, Մագո՛րիան, այն դպրոցից... Նրանք արդեն ամենայն հավանականությամբ, օգտվել են դավաճան Ֆիրենցեի դասերից:

— Այնուամենայնիվ, — շատ հանգիստ շարունակեց Մագորիանը, — մտրուկ սպանելը սարսափելի հանցագործություն է: Մենք ձեռք չենք տա անմեղներին: Այսօր Հա՛գրիդ, դու կանցնես: Այսուհետ, հեռու կմնաս այս վայրից: Դու կորցրիր կենտավրոսների բարեկամությունը, երբ օգնեցիր դավաճան Ֆիրենցեին, որ փախչի մեզնից:

— Չերազե՛ք անգամ, թե կվախենամ անտառ մտնել ձեր նման պառավ ջորիների նախրակի պատճառով, — շատ բարձր ասաց Հագրիդը:

— Հա՛գրիդ, — սարսափահար սուր ձայնով գոռաց Հերմիոնան, երբ Բեյնը և գորշ կենտավրոսը երկուսն էլ չորս ոտքով կատաղի դոփեցին գետինը, — գնա՛նք, խնդրում եմ, գնա՛նք այստեղից:

Հագրիդն առաջ շարժվեց, բայց նրա արբալետը դեռ պատրաստ պահած էր ձեռքում և նրա աչքերը դեռ սպառնալից գամված էին Մագորիանի վրա:

— Մենք գիտենք, թե դու ինչ ես պահում Անտառում, Հա՛գրիդ, — նրա հետևից գոչեց Մագորիանը, մինչ կենտավրոսներն անհետացան թափուտում, — և մեր համբերությունն արդեն սպառվում է:

Հագրիդը շրջվեց և այնպիսի տեսք ուներ, ասես ոչինչ չէր կարող հետ պահել նրան, որ այդ պահին ուղիղ չգնար ու ճակատով չխփեր Մագորիանին:

— Դուք կիամբերե՞ք էնքան ժամանակ, ինչքան նա էստեղ է, եղա՞վ... Ես Անտառը որքան ձերն է, էնքան էլ նրանն է, եղա՞վ, — գոռաց նա թոքերում եղած ամբողջ ուժով, մինչ Հարրին ու Հերմիոնան իրենց մարմինների ամբողջ ուժով ձեռքերը դեմ տված Հագրիդի խլուրդենու վերարկուին հետ էին հրում նրան, որ շարունակի առաջ շարժվել, ինչը նա կարծես նույնիսկ չէր էլ նկատում:

— Հանգստացե՞ք, դուք երկուսդ, — ասաց նա շրջվելով ու առաջ քայլելով մինչ երկուսը հերիկ սնգանգում էին նրա հետևից, — մի էս խելառ պառակ ջորիներին տեսե՞ք...

— Հազրիդ, — ասաց Հերմիոնան շնչասպար շրջանցելով եղինջի մեծ թփուտը, որի կողքով իրենք անցել էին Անտառ զալու ճանապարհին, — Եթե կենտավրոսները չեն ուզում, որ մարդիկ մտնեն Անտառ, այդ դեպքում ես ու Հարրին ինչպես կկարողանանք գալ Գրովին տեսության...

— Բայց դու լսեցի՞ր, թե ինչ ասացին նրանք, — արհամարհանքով ասաց Հագրիդը, — նրանք մտրուկներին, այսինքն ուզում էի ասել երեխաներին, ձեռք չեն տա: Բայց ինչնէ մենք հո չենք կարող թույլ տալ, որ նրանք այդպես ինչ ուզեն անեն մեր գլխին...

— Լավ փորձ էր, — քթի տակ մրթնրթաց Հարրին Հերմիոնային, որն ուղղակի հուսահատ տեսք ուներ:

Վերջապես հասան արահետին և ևս տասը րոպեից ծառերը սկսեցին նոսրանալ, և նրանք արդեն այստեղ-այնտեղ կրկին տեսնում էին կապույտ երկնքի կտորները ծառերի խիստ սաղարթների արանքում, և հեռվից նրանց սկսեցին հասնել մարզասեր ամբոխի ոգեշունչ ոգեպնդիչ գոռում-գոյզունի ձայները:

— Էի գոլ խփեցին երկի, — ասաց Հագրիդը, մի պահ կանգ առնելով, երբ քվիդիչի մարզադաշտը երևաց ծառերի հետևում: — Թե խաղն ավարտվել է, ի՞նչ եք կարծում...

— Չգիտեմ, — ասաց Հերմիոնան բացարձակ թշվառության մեջ: Հարրին տեսավ, որ տեսքից էլ նա առանձնապես առույգ չէր: Մագերի մեջ ծառի ոստիկներ ու տերևներ էին խառնվել, հագուստը նույնիսկ տեղ-տեղ

պատռված էր և բազմաթիվ քերծվածքներ էին երևում դեմքին ու ձեռքերին: Հարրին ենթադրեց, որ ինքը քիչ ավելի լավ տեսք ուներ:

— Կարծում եմ, արդեն վերջացել է, գիտե՞ք, — ասաց Հագրիդը, դեռ կկոցած աչքերով նայելով դեպի մարզադաշտը, — Տեսե՞ք, մարդիկ արդեն դուրս են գալիս, եթե դուք երկուսդ շտապեք, ապա կկարողանաք խառնվել ամբոխին ու ոչ չի իմանա, որ խաղի ժամանակ այնտեղ չէիք:

— Լավ գաղափար է, — ասաց Հարրին: — Դեհ, լավ, հետո կտեսնվենք, Հա՛գրիդ:

— Ես ուղղակի լսածիս ու տեսածիս չեմ հավատում, — ասաց Հերմիոնան բեկրեկուն ձայնով, այն պահին երբ այնքան հեռվացան Հագրիդից, որ նա այլևս չէր կարող լսել նրանց:

— Հանգստացի՞ր, — ասաց Հարրին:

— Հանգստացի՞ր, — տենդագին կրկնեց Հերմիոնան, — Հսկա՞... Հսկա՞՝ Արգելված Անտառու՞մ... Եվ մենք, ինչ է, նրան պետք է անգլերենի դասեր տանք... Եթե միայն իհարկե կարողանանք ողջ ու առողջ անցնել արնատենչ կենտավրոսների կողքով, մե՛կ այնտեղ գնալիս, մե՛կ էլ հետ դառնալիս... Ես չեմ հասկանում, թե նա ինչ է մտածում, ազնիվ խոսք, ուղղակի չեմ հասկանում...

— Մեզնից դեռ ոչինչ չի պահանջվում անել, — կամաց խոսելով փորձում էր հանգստացնել նրան Հարրին, երբ միացան բարձրախոս ու հոհուացող Հաֆըլփաֆշիների խմբին, ովքեր քայլում էին դեպի ամրոցը, — Նա իո չի խնդրում մեզ որևէ բան անել, քանի դեռ իրեն չեն հեռացրել գործից, իսկ դա հնարավոր է երբեք էլ չինի:

— Oh, դու ինքդ քեզ հավատու՞մ ես, Հա՛րի, — արդեն բարկացած նետեց Հերմիոնան, անակնկալ շեշտակի կանգնելով տեղում, այնպես որ հետևից եկողները ստիպված էին մի կողմ նետվել նրա հետ չընդհարվելու համար, — անկասկած նրան հեռացնելու են գործից, և եթե անկեղծ լինենք, այն ամենից հետո, ինչ մենք այսօր տեսանք, ո՞վ կարող է մեղադրել անգամ Ամբրիջին:

Մի պահ լռություն տիրեց: Հարրին կատաղած աչքերն էր փայլեցնում նրա վրա, և հետո Հերմիոնայի աչքերը դանդաղ լցվեցին արցունքներով:

— Բայց դու ինքդ անկեղծորեն այդպես չես կարծում, չէ՞՝, — կամաց ասաց Հարրին:

— Ո՞չ... Օ՞հ, ո՞չ, իհարկե, այդպես չեմ կարծում, — ասաց նա բարկացած սրբելով արցունքները, — բայց ախոր ինչու է նա միշտ իր կյանքն այդքան բարդացնում... իր կյանքը հերիք չէ, դեռ մերն էլ հետք:

— Չգիտեմ...

— Ուիզլին մեր Արքա՞ն է... Ուիզլի մեր Արքա՞ն է... Ուիզլին Բրդուճը բռնե՞ց... Ուիզլի մեր Արքա՞ն է...

— Երնե՞կ արդեն չերգեին այդ հիմար երգը, — ասաց Հերմիոնան լրիվ թշվառության մեջ, — Երբ են վերջապես կշտանալու իրենց չարությունից...

Ուսանողների մի մեծ մակընթացություն էր շարժվում լանջն ի վեր մարզադաշտից դեպի ամրոցը:

— Օ՛ֆ, արի՝ արագ ամրոց հասնենք, քանի դեռ սլիզերինցիք մեզ չեն հավասարվել, — ասաց Հերմիոնան:

Ուիզլի բռնե՞ց, ինչ ուզե՞ց... Ուիզլին բռնե՞ց, Ուիզլին բռնե՞ց, Ուզլին ոչ մի գոլ չթողե՞ց... Ուզլին մեր Արքա՞ն է... Ուիզլին բռնե՞ց ու Գրիֆինդորը հաղթե՞ց...

— Հերմիոնա, — դանդաղ ասաց Հարրին:

Երգը հետզհետե ավելի էր ուժգնանում, բայց երգը գալիս էր ոչ թե կանաչ ու արծաթ հագած սլիզերինցիներից, այլ կարմիր ու ոսկեգույն մի հսկայական զանգվածից, որը դանդաղ շարժվում էր դեպի ամրոցը, բազմաթիվ ուսերի վրա տանելով մեն մի հատիկ անձնավորության:

— Ուիզլին մեր Արքա՞ն է, Ուիզլին մեր Արքա՞ն է, Ուզլին Բրդուճը բռնե՞ց, Ուիզլին մեր Արքա՞ն է...

— Ոռո՞չ... — խզված ձայնով ասաց Հերմիոնան:

— ԱՅՈ՞Ռ... — ինչքան ուժ ուներ բարձր գոռաց Հարրին:

— Հա՛րի... Հերմիոնա... — գոռում էր Ոտնը, ինքն իրեն լրիվ կորցրած՝ քվիդիչի արծաթե զավաթը թափահարելով օդի մեջ, — ՀԱՂԹԵՑԻ՞ՆՔ... ՀԱՂԹԵՑԻ՞ՆՔ...

Հարրին ու Հերմիոնան երջանիկ ժպտացին նրան մինչ ամբոխը շարունակում էր ուսերի վրա նրան պահած առաջ տանել: Մեծ իրարանցում ու խցան սկսվեց ամրոցի մուտքի դռների առաջ, և Ոտնը մի բավականին ուժեղ հարված ստացավ գլխին դռան շրջանակից, բայց ոչ ոք կարծես չէր էլ մտածում նրան ցած դնելու մասին: Դեռ երգելով, ամբոխը մի կերպ խցկրտվեց շքամուտքի դահլիճը և դուրս եկավ դեսադաշտից: Հարրին ու

Հերմիոնան երջանիկ ժպտալով դիտեցին մինչև բոլորը ներս մտան, մինչև «Ուիզլին մեր Արքան է» խոսքերի արձագանքները մարեցին դռների հետևում: Հետո միմյանց նայեցին և նրանց ժայռները կամաց-կամաց մարեցին:

- Արի՛ մինչև վաղը նրան ոչինչ չասենք, — առաջարկեց Հարրին:
- Հա՛, ճիշտ ես ասում, — հոգնած պատասխանեց Հերմիոնան, — ես որ հաստատ չեմ շտապում:

Միասին բարձրացան աստիճաններով: Մուտքի դռների առաջ երկուսով միասին բնազդաբար հետ նայեցին Արգելված անտարին: Հարրին չգիտեր, արդյոք դա իր երևակայության արդյունքն էր, թե ոչ, բայց նրան թվաց, որ ինչոր տեղ հեռվում թօչունների մի փոքր երամակ հանկարծակի անհանգստացած օդ բարձրացավ ու ծառերի կատարներից վեր սուրաց, ճիշտ այնպես, եթե ինչ-որ մեկը հանկարծ արմատախիլ աներ այն ծառը, որի վրա դրանք բույն էին դրել:

Գլուխ 31. Հրաշագործության առաջին մակարդակի քննությունները

Քվիդիչի գավաթը բառացիորեն մազապուրծ պոկելու գործում գրիֆինդորին օգնելու կապակցությամբ Ունի սքանչանք այնքան ուժեղ էր, որ հաջորդ օրը նա ուղղակի ի վհճակի չէր որևէ բան անել: Ունը ուրիշ ոչինչ չէր ուզում անել բացի անցած խաղի մասին խոսելուց, և Հարրիի ու Հերմինայի համար շատ դժվար էր նրա մենախոսության մեջ դադարի մի պահ գտնել, որպեսզի հիշատակեն Գրովի մասին: Թեև մյուս կողմից նրանցից ոչ մեկն առանձնապես չէր էլ շտապում լինել այն մեկը, ով նման կոպիտ հարվածով առաջինը հետ կբերեր Ունին իրականության մեջ: Եվս մեկ պայծառ, տաք օր էր: Նրանք համոզեցին Ունին, որ իրենց հետ գնա լճափի կեզու տակ պարապելու, որտեղ համեմատած ընդհանուր սենյակի հետ ավելի քիչ հավանականություն կար, որ որևէ մեկը պատահաբար կլսեր իրենց խոսակցությունը: Սկզբում Ունին այդ գաղափարն առանձնապես դուր չեկավ: Նա դեռ անկեղծորեն վայելում էր թիկունքին հասցված բոլոր բարեկամական թիթեղողները, որոնցով նրա աթոռի կողքով անցնող յուրաքանչյուր գրիֆինդորցի իր պարտքն էր համար արտահայտել հիացմունքն ու երախտագիտությունը, ել չասած պարբերաբար ինքնաբուլս ժայթռող «Ուիզլին մեր Արքան է» գովերգի, բայց որոշ ժամանակ անց ինքն էլ եկավ եզրակացության, որ մաքուր օդի դուրս գալը լավ գաղափար է:

Նրանք իրենց գրքերը շարեցին խոտերին կեզու ստվերում և նստեցին գետնին, մինչ Ունը կրկին պատմում էր, թե ինչպես փրկեց առաջին գոլը երևի արդեն քսան-որերոդ անգամ:

— Դեհ, ուզում եմ ասել, դրանից առաջ արդեն մի գոլ բաց էի թողել, էն մեկը, որ Դեվիսը խփեց, ու ես ինձ այդքան էլ վստահ չեի զգում, բայց էլ չգիտեմ, թե Բրադլին որտեղից եկավ վրաս, ոնց որ ոչ մի տեղից բուսներ... Ես մտածեցի. Դու կարող ես... Ու երևի կես վայրկյան ունեի, որ որոշեի, թե ո՞ր կողմի վրա պետք է թռչեմ... Դեհ գիտե՛ք, որովհետև այնպիսի տպավորություն էր, ասես նա նշան էր բռնել աջ կողմի օդի վրա, ինձնից դեպի աջ բնականաբար, իսկ իրենից դեպի ձախ, բայց ես մի տարօրինակ

Ներքին զգացողություն ունեցա այ այստեղ, ոնց որ միջիցս մի բան ասեր. Չխարվե՞ս, ուզում է շեղել քեզ... դեհ... խարկանք է անում, ու ես էլ երկար չմտածեցի... Ոիսկի գնացի ու թռա դեպի իմ ձախը, այսինքն նրա աջը... Ու մնացածը դուք տեսաք, թե ինչ կատարվեց, — համեստորեն եզրափակեց նա, մազերն առանց անհրաժեշտության ձեռքով հետ տանելով ճակատից, ինչից դրանք շատ հմայիչ քամահարված տեսք ստացան և աչքը գցելով շուրջը, որ տեսնի, արդյոք իրենց ամենամոտ գտնվող. բամբասանքով կլանված մի խումբ երրորդ դասարանցի Հաֆըլիաֆցիները լսում էին իրեն: — ...իսկ հետո, երբ իինգ րոպե անց Չամբերսը եկավ վրաս... Ի՞նչ... — հարցրեց Ռոնը, խոսքը կիսատ թողնելով և վերջապես նկատելով Հարրիի դեմքի արտահայտությունը, — ... Ինչի՞ վրա ես ծիծաղում...

— Ես չեմ ծիծաղում, — արագ ասաց Հարրին, և ցած նայեց Կերպավոխության իր կոնսպեկտներին, մեծ ջանքեր գործադրելով, որպեսզի դեմքի վրա լուրջ արտահայտություն պահի: Ռոնը այդ պահին Հարրիին հիշեցրեց մեկ ուրիշ գրիֆինդորցի քվիդիչ խաղացողի, որը հենց այդպես մազերը հետ տանելով մի անգամ նստած էր այդ նույն կեզու տակ, — ուղղակի շատ ուրախ եմ, որ հաղթեցինք, ուրիշ ոչինչ:

— Հա՛, — դանդաղ ասաց Ռոնը, ասես ընթոշինելով յուրաքանչյուր բառը, — հաղթեցի՞նք... Տեսա՞ր Չանգի դեմքը, երբ Զինին Բանբերը բռնեց հենց նրա քթի տակից:

— Ենթադրում եմ, որ լաց եղավ, չէ՞... — դառնությամբ ասաց Հարրին:

— Հա՛, բայց ավելի շատ բարկությունից, քան ուրիշ բանից, — մի քիչ խոժոռվելով ասաց Ռոն: — Բայց դու հո տեսար, ոնց իր ցախավելը մի կողմ նետեց վայրէջք կատարելուց հետո, բա չտեսա՞ր...

— Ոմ... — ասաց Հարրին:

— Դեհ, եթե անկեղծ խոսենք, ո՛չ, Ռո՛ն, — ասաց Հերմիոնան ծանր հոգոցով ցած դնելով ձեռքի գիրքը և ներողություն հայցող հայացքով նայելով նրան, — ըստ էության մենք ոչինչ էլ չենք տեսել, խաղի միակ մասը, որ ես ու Հարրին հասցրինք տեսնել այն պահն էր, երբ Դեվիսը խփեց առաջին գոլը:

Ռոնի խնամքով խառնված մազերը կարծես հիասթափված ցած կախվեցին:

— Ուրեմն դուք վիաստորեն խաղը չե՞ք տեսել... — մարող ձայնով հարցրեց նա՝ նայելով մե՛կ մեկի դեմքին, մե՛կ մյուսի: — Ուրեմն դուք չե՞ք տեսել, թե ես ոնց եմ փրկել այդ գոլերից ոչ մեկը...

— Ո՛չ... — ասաց Հերմիոնան, հաշտեցման ձեռք մեկնելով նրան, — բայց Ոտ՛ն, մենք չեինք ուզում հեռանալ, մենք ստիպված էինք:

— Հա՞... — հառաջեց Ոտնը, որի դեմքն ավելի էր կարմրում ամեն ակնթարթի հետ, — էդ ո՞նց...

— Հագրիդը, — ասաց Հարրին: — Նա որոշեց պատմել մեզ, թե ինչու էր ինքն ամբողջ անցած տարի ծածկված կապտուկներով ու ծեծի հետքերով, այն օրից ի վեր ինչ վերադարձել էր հսկաների մոտից: Նա մեզ իր հետ Անտառ տարավ հենց խաղի ժամին, որպեսզի ուրիշ ոչ ոք մեզ չտեսնի Անտառ գնալիս... Իսկ դու գիտես, թե նրան որքան թժվար է մերժելը, երբ մտքին մի բան է դնում: Ինչևէ...

Ամբողջ պատմությունը նրանք պատմեցին հինգ րոպեում, որի վերջում Ոտնի վրդովմունքը փոխարինվեց բացարձակ թերահավատությամբ:

— Նա դրանցից մեկին հետը բերել ու թաքցնում է Անտառում...

— Այո՛, — նռայլ պատասխանեց Հարրին:

— Ո՛չ, — ասաց Ոտնը, կարծես այդպես հերքելով կարող էր այնպես անել, որ դա իսկապես սուտ դառնար: — Ո՛չ, նա չէր կարող նման բան անել:

— Դեհ, ինչ ասեմ... Արել է, — հաստատեց Հերմիոնան: — Գրովիր մոտ տասնվեց ոտնաշափի բոյ ունի, ուշքը գնում է քսան ոտնաշափի բարձրությամբ սոճիներ արմատախիլ անելու համար և ձանաչում է ինձ, — այստեղ նա չկարողացավ փոխողը զսպել, — որպես Հերմի...

Ոտնը կարծ նյարդային ծիծաղեց:

— Եվ Հագրիդն ուզում է, որ մենք ի՞նչ անենք...

— Ուզում է, որ նրան անգերեն սովորեցնենք... Հա՛, — ասաց Հարրին:

— Խելքը լրիվ թօցրել է, — ասաց Ոտնը ծայրահեղ սարսափահար ձայնով:

— Այո՛, — նյարդայնացած ասաց Հերմիոնան՝ մի էջ թերթելով Միջին դասարանների Կերպավիոխություն դասագրքի մեջ և աչքերը փայլեցնելով մի շարք գծագրերի վրա, որոնցում պատկերված էր, թե ինչպես է բուն դառնում մի զույգ թատերական հեռադիտակ: — Այո՛, ես նույնպես սկսել եմ

մտածել, որ նա խելքը թոցրել է: Բայց դժբախտաբար, նա մինչ այդ ստիպեց Հարրիին ու ինձ, որ խոստում տանք:

— Դեհ իհմա... չգիտեմ... ի՞նչ կլինի, որ այս անգամ էլ խոստումը դրժեք... Այդքան բան... — հաստատակամ ասաց Ռոնը: — Ուզում եմ ասել, բա չի՝ մտածում, որ քննություններ ունենք, ու մենք բոլորս այ էսքան մոտ ենք, — Ռոնը ձեռքը բարձրացրեց, որ գրեթե իրար կպած բթով ու ցուցանատով ցույց տա, թե իրենք որքան մոտ են, — որ մեզ էլ դպրոցից հեռացնեն... Ել չասած... Մոռացա՞ք Նորբերտին... Մոռացա՞ք Արագողին... Ե՞րբ ենք մենք ինչ-որ բան շահել Հագրիդի հրեշ ընկերների հետ շփվելուց...

— Գիտեմ, ուղղակի մենք արդեն խոստացել ենք, — ասաց Հերմիոնան շատ ցածր ձայնով:

Ռոնը կրկին մազերը սղալեց գլխին՝ միանգամից շատ մտազբաղ տեսք ստանալով:

— Դեհ, — ծանր հոգոցով ասաց նա, — Հագրիդին դպրոցից դեռ չեն հեռացրել, չէ՞: Այսքան երկար դիմացել է, գուցե դիմանա մինչև կիսամյակի վերջը, և կարիք էլ չինի, որ մենք Գրովին մոտիկ գնանք:

Չ 8

Ամրոցի հանդավարներն ուղղակի շողում էին արևի լուսից, ասես հենց նոր գեղանկարված պատկերի վրա: Անամապ երկինքը ժպտում էր ինքն իրեն հարթ առկայծող լճի մեջ: Կանաչ սատինե մարգագետինները մերթընդմերթ թեթև ալեկոծվում էին թույլ գով քամուց: Հունիս ամիսն էր, բայց իհնգերորդ դասարանցիների համար դա միայն մի բան էր նշանակում. Վերջապես եկավ ՀԱՄ քննությունները հանձնելու ժամանակը:

Ուսուցիչներն այլևս տնային չեին տալիս: Բոլոր դասերը նվիրված էին բացառապես այն թեմաների կրկնողություններին, որոնք ուսուցիչների կարծիքով առավել հավանական էին քննաթերթիկներում: Նպատակասլաց, պատասխանատու տենդագին մթնոլորտը գրեթե ամեն ինչ դուրս մղեց Հարրիի ուղեղից՝ տեղ թողնելով միայն ՀԱՄ-երի համար, թեև նա երբեմն-երբեմն մտածում էր Հմայադեղերի դասերին արդյոք Լուայինն ասե՞լ էր Սնեյփին, որ նա պետք է շարունակեր Հարրի հետ Պատմեշումի դասերը: Եթե ասել էր, ապա նշանակում էր, որ Սնեյփն այնքան ուժեղ էր

արհամարիում Լուպինին, որքան արհամարիում էր Հարրիին իր բոլոր դասերի ընթացքում: Դա միանգամայն Հարրիի սրտով էր, որովհետև առանց Սնեյփի հետ լրացուցիչ դասերի էլ, նա շատ զբաղված էր ու լարված, և նրա բախտից Հերմիոնան նույնպես շատ զբաղված էր այդ օրերին՝ Պատմեշումի մասին նրան անդադար հիշեցնելու համար: Հերմիոնան գրեթե անդադար ինքն իրեն խոսում էր քթի տակ և դադարել էր նույնիսկ նոր ալիքային հագուստներ թողնել ընդհանուր սենյակում:

Եվ նա իրեն շատ տարօրինակ պահող միակ անձը չէր, ՀԱՄ-երի մոտեցմանը զուգընթաց: Եռնի Մաքմիլանը մի շատ զզվեցնող սովորություն էր ձեռք բերել, աջուծախ հարցաքննել բոլորին կրկնությունների ընթացքի մասին:

— Ի՞նչ ես կարծում, օրական քանի՞ ժամ ես պարապում, — աչքերի մեջ մոլագար փայլով հարցրեց նա Հարրիին և Ռոնին մինչ հերթ էին կանգած Հերբալոգիայի դասին մտնելու համար:

— Չգիտեմ, — ասաց Ռոնը, — մի քանի...

— Ութ ժամից ավել, թե պակաս...

— Պակաս, Երևի, — ասաց Ռոնը, մի քիչ տագնապած տեսք ստանալով:

— Ես ութ ժամ եմ պարապում, — ասաց Եռնին, կուրծքը դուրս ցցելով, — ութ կամ ինը... Ամեն օր մի ժամ պարապում եմ նախաձաշից առաջ: Ութը իմ միջին ժամանակն է: Կարող եմ տասը ժամ էլ պարապել հանգստյան օրերին: Երկուշաբթի ինն ու կես ժամ պարապեցի: Երեքշաբթի լավ չստացվեց... միայն յոթ ժամ տասնինգ րոպե: Հետո չորեքշաբթի...

Հարրին խորապես շնորհակալ էր, որ պրոֆեսոր Սածիլը նրանց շտապեցրեց, որ Երեք-Երեք ջերմոց մտնեն, ստիպելով Եռնին, որ դադարեցնի իր մենախոսությունը:

Մինչ այդ, Դրաքո Մալֆոյը խուճապ բարձրացնելու մի նոր ձև էր գտել:

— Բոլորովին նշանակություն չունի, թե ինչ գիտես, — մի օր լսեցին, ինչպես էր նա բարձրաձայն ասում Քրեբին ու Գոյլին Հմայադեղերի դասարանի միջանցքում քննություններից մի քանի օր առաջ, — կարևոր այն է, թե ում գիտես: Ին հայրիկը տարիներ շարունակ շատ մեծ բարեկամական կապեր է ունեցել Հրաշագործական քննական հանձնաժողովի վարչությունում... Պառավ Գրիգելդա Մարչբանքը Երևի մի քսան անգամ ճաշել է մեր տանը...

— Կարծում ես դա ձի՞շտ է, — տագնապահար շշնջաց Հերմիոնան Հարրիին ու Ռոնին:

— Եթե նույնիսկ այդպես է, ապա ոչինչ չենք կարող անել այդ կապակցությամբ, — մռայլ ասաց Ռոնը:

— Չեմ կարծում, թե դա ձիշտ է, — կամացուկ ասաց Նեվիլը նրանց թիկունքից: — որովհետև Գրիգելդա Մարչբանքը տատիս ընկերուիին է, և նա մեր տանը երբեք Մալֆոյների մասին ոչինչ չի ասել:

— Ինչի՞ նման է, Նեվիլ, — անմիջապես հարցրեց Հերմիոնան: — Շա՞տ խիստ կին է:

— Մի քիչ տատիս նման է, — ավելի ցածր ասաց Նեվիլը:

— Դեհ, որ ճանաչում ես նրան, հաստատ դա քեզ չի խանգարի, չէ՞ , — խրախուսիչ հարցրեց Ռոնը:

— Օհ, չեմ կարծում, թե դրանից որևէ տարբերություն կլինի ինձ համար, — ասաց Նեվիլը, նույնիսկ ավելի հուսահատ թշվառությամբ: — Տասու միշտ ասում է պրոֆեսոր Մարչբանքսին, որ ես Պապայիս չեմ հասնի: Դեհ դուք ին տեսել եք նրան Սուրբ Մունգոսում:

Նեվիլն անթարթ նայեց հատակին: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միմյանց նայեցին, բայց չգիտեին ինչ ասել: Դա առաջին անգամն էր, որ Նեվիլը հիշատակեց իրենց հանդիպումը հրաշագործական հիվանդանոցում:

Մինչ այդ հինգերորդ և յոթերորդ դասարանցիների ներքին շրջանում մի շատ աշխատյժ սև շուկա էր գոյացել՝ բացառապես նվիրված կենտրոնացմանը, մտավոր աշխատանքի աշխատությանը և սթափությանը նպաստող մաքսանենգ միջոցների առջուվածառքին: Հարրին ու Ռոնը շատ գաղթակղված էին մի սրվակ «Բառուֆիոյի ուղեղի Էլեքսիր» գնելու գաղափարով, որը նրանց առաջարկեց Ռեյվենքլոյից վեցերորդ դասարանցի Էդդի Քարմայքլը, որը երդվում էր, որ ինքը միայն դրա շնորհիվ է անցած ամառ ինը Արտակարգ ՀԱՍ ստացել, և մի ամբողջ պինտ էր առաջարկում ընդամենը տասներկու գալենով: Ռոնը Հարրիին հավաստիացնում էր, որ ինքն իրենց ֆինանսական ներդրումի կեսը կվերադարձնի նրան, եթե դուրս գան Հոգվարթսից և աշխատանք գտնեն, բայց մինչև կհասցնեին կնքել գործարքը, Հերմիոնան բռնագրավեց շիշը Քարմայքլից և դատարկեց լվացարանի մեջ:

— Հերմիոնա, մենք ուզում էինք գնել դա, — գոռաց Ռոնը:

— Ել մի՛ հիմարացիր, — հետ գուշաց նա, — նույն հաջողությամբ կարող ես և վերցնել Հարոլդ Դինգի վիշապի մագիլների փոշին:

— Դինգը վիշապի մագիլների փոշի ունի՞.... — հետաքրքրված հարցրեց Ոնը:

— Այլևս չունի, — ասաց Հերմիոնան: — Ես դա էլ եմ բռնագրավել: Այդ բաներից ոչ մեկն իրականում չի աշխատում, գիտե՞ս:

— Վիշապի մագիլն աշխատում է, — ասաց Ոնը: — Ասում են, որ իսկականից անհավատալի ազդեցություն է ունենում: Ուղեղդ ուղղակի գերսրամիտ է դարձնում մի քանի ժամով... Հերմիոնա, թո՛ղ մի պտղունց վերցնեմ դրանից, հա՞... Դեհ տու՛ր, վերցնեմ մի քիչ, դրանից ոչ մի վնաս չի լինի...

— Սրանից կլինի՛, — խոժոռվելով ասաց Հերմիոնան, — ես ստուգել եմ, սա դոքսի չորացրած ծերտ է:

Այս տեղեկույթը լրիվ վերացրեց ուղեղային խթանիչներ փորձելու Հարրիի ու Ոնի ցանկությունը:

ՀԱՄ-ի քննությունների ժամանակացույցը և մանրամասները նրանք ստացան Կերպավիոխության հաջորդ դասին:

— Ինչպես տեսնում եք, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դասարանին, մինչ նրանք արտագրում էին իրենց քննությունների օրաթվերի և ժամերի ցանկը գրատախտակից, — ՀԱՄ-ի քննությունները բաշխված են հաջորդ երկու շաբաթների վրա: Տեսական գրավոր աշխատանքները կլինեն առավոտյան ժամերին, իսկ գործնական քննությունները՝ կեսօրից հետո: Աստղագիտության գործնական քննությունը կլինի անշուշտ գիշերով... Իսկ հիմա ուզում եմ զգուշացնել ձեզ, որ ամենախիստ և ուժեղ հակա-արտագրային և հակա-կեղծիքային հմայանքներ են կիրառվել ձեր քննական թերթիկների նկատմամբ: Քննությունների դահլիճում արգելված են ինքնապատասխանող փետուրները, ամենանմոռուկները, անջատվող հուշաթերթիկ թեքածալերը և ինքնա-ուղղիչ թանաքը: Ամեն տարի, ցավոք, գտնվում է առնվազն մեկ ուսանող, որի կարծիքով ինքն այնքան խելոք է, որ կարող է հաջողությամբ շրջանցել Հրաշագործական քննությունների վարչության կանոնները: Կարող եմ միայն հույս հայտնել, որ այդ մեկն այս տարի գրիֆինդորից չի լինի: Մեր նոր Տնօրենուիհն... — պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն այդ բառն արտասանեց դեմքին Ճիշտ նույնպիսի

արտահայտությամբ, որը մորաքույր Պետունիան հագնում էր ամեն անգամ, երբ խորասուզվում էր մի առանձնահատուկ համար կեղտարիծ վերացնելու ռազմավարություն մշակելու մեջ, — խնդրել է Միաբանությունների Ավագ դասախոսներին հայտնել ուսանողներին, որ կեղծարարությունը կպատժվի ամենախիստ կերպով, որովհետև, անշուշտ, ձեր քննությունների արդյունքները կազդեն դպրոցի համար Տնօրենուհու մշակած նոր վարչակարգի վրա:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կարծ հոգոց հանեց: Հարրին տեսավ ինչպես բանկվեցին նրա սուր քթի ռունգերը:

— Ինչեւ, ոչ մի պատճառ չեմ տեսնում, որը կարող է խանգարել ձեզնից որևէ մեկին, անել իրենից կախված ամեն ինչ՝ քննությունները տեղը-տեղին հանձնելու համար: Առաջին հերթին դուք պետք է մտածեք ձեր սեփական ապագայի մասին:

— Ներեցե՛ք, պրոֆե՛սոր, — ասաց Հերմիոնան, իսկ ե՞րբ կիմանանք մեր արդյունքների մասին:

— Յուրաքանչյուրիդ մեկական բու կուղարկվի հուլիս ամսվա ընթացքում, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Գերազա՞նց է, — ասաց Դին Թոմասը միանգամայն լսելի շշուկով, — ուրեմն անհանգստանալու բան չունենք մինչև արձակուրդները:

Հարրին պատկերացրեց ինքն իրեն վեց շաբաթ անց Բեկստենիների նրբանցքի ննջարանում նստած, ՀԱՍ-ի քննությունների արդյունքներին սպասելիս: Դեհ, մռայլ մտածեց նա, առնվազն մեկ նամակ այս տարի կստանամ:

Առաջին քննությունը Հմայախոսքերի տեսությունից էր, որը պետք է լիներ երկուշաբթի առավոտյան: Հարրին համաձայնեց ստուգել Հերմիոնային կիրակի ձաշից հետո, բայց գրեթե նույն րոպեին փոշմանեց: Հերմիոնան գերլարված էր, և անդադար գիրքը հետ էր թօցնում նրանից, որպեսզի համոզվեր, որ ինքը պատասխանը բացարձակապես ճիշտ ասաց, և ի վերջո պատահաբար ուժեղ հարված հասցրեց Հարրիի քթին Հմայագործության նվաճումների դասագրքի հատորով:

— Գուցե ինքդ մենակ անես, — հաստատական ասաց նա, արցունքակալած աչքերով վերադարձնելով գիրքը:

Մինչ այդ, Ունը մատներն ականջների մեջ խրած կարդում էր երկու տարվա Հմայախոսքերի կոնսպեկտները, անձայն շարժելով շրթունքները: Շեյմոս Ֆինիգանը մեջքի վրա պառկած, աչքերն առաստաղին հառած անգիր ասում էր Մարմնական հմայախոսքի սահմանումը, մինչ Դինը ստուգում էր նրա ասածը հինգերորդ դասարանի Հմայախոսքերի չափորինակները գրքով, իսկ Փարվաթին և Լավենդերը, ովքեր գործնական վարժություն էին կատարում լոքոմոտորային այսինքն տեղափոխող հմայախոսքերից, գրչատուփերի մրցավազք էին սկսել սեղանի արտաքին եզրով:

Այդ գիշեր ընթրիքը շատ լուր անցավ: Հարրին ու Ունը շատ չէին խոսում, բայց ուտում էին մեծ ախորժակով, ծանր պարապմունքային օրից հետո: Հերմիոնան, մյուս կողմից, անդադար ցած էր դնում դանակն ու պատառաքաղը և սուզվում սեղանի տակ իր պայուսակի հետևից, որից մի գիրք էր ճանկում՝ ինչ-որ փաստ կամ թիվ ստուգելու համար: Ունը նրան անդադար հորդորում էր, որ կարգին հաց ուտի, թե չէ գիշերը լավ չի քնի: Հանկարծ Հերմիոնայի պատառաքաղը դուրս ընկավ նրա ձեռքից և զրնգոցով ընկավ նրա ափսեի վրա:

— Օհ, աստված իմ, — թույլ ձայնով ասաց նա, անթարթ նայելով դեպի շքամուտքի դահլիճը, — դա նրանք են... քննական հանձնաժողովը...

Հարրին ու Ունը արագ շրջվեցին նստած տեղում: Մեծ դահլիճի բաց դռների հետևում նրանք տեսան Ամբրիջին, որը կանգնած էր զառամյալ տեսքով վհուկների ու կախարդների մի փոքր խմբի հետ: Ամբրիջը, մեծագույն հաճույք պատճառելով Հարրիին, շատ նյարդային տեսք ուներ:

— Չգնա՞նք մոտիկից նայենք, — հարցրեց Ունը:

Հարրին ու Հերմիոնան գլխով արեցին և շտապեցին դեպի շքամուտքի դահլիճի երկփեղկ դռները, դանդաղեցնելով քայլերը դռների շեմից անցնելուց հետո, որպեսզի ավելի երկար անցնեն քննական հանձնաժողովի կողքով: Հարրին մտածեց, որ փոքրամարմին, կուզիկ վհուկը պրոֆեսոր Մարչբանքսն է, այնքան կնճռու դեմքով, որ կարծես երեսին սարդութայնից քող էր զցված: Ամբրիջը նրա հետ առանձնահատուկ հարգանքով էր խոսում: Պրոֆեսոր Մարչբանքը կարծես մի փոքր խոլ էր: Նա պրոֆեսոր Ամբրիջին պատասխանում էր շատ բարձր ձայնով, թեև կանգնած էր հենց նրա կողքին:

— Ճանապարհը լավ էր... Ճանապարհը լավ էր... Մենք առաջ շատ անգամ ենք անցել նոյն ճանապարհով, — անհամբերությամբ ասաց նա: —

Վերջերս ոչինչ չեմ լսել Դամբլդորից, — ավելացրեց նա, պրայտող հայացքով շուրջը նայելով, ասես հույս ուներ, որ Դամբլդորը հանկարծ կհայտնվեր ցախավելների խորդանոցի դրան հետևից: — Ենթադրում եմ, որ գաղափար չունեք, թե հիմա որտեղ է:

— Ոչ մի, — ասաց Ամբրիջը, չարակամ հայացք նետելով Հարրիին, Ունին և Հերմիոնային, ովքեր դանդաղել էին աստիճանների ստորոտում, մինչ Ունը ձևացնում էր, որ զբաղված է կոչիկի քանդված կապն ամրացնելով, — բայց, համարձակվում եմ ասել, որ Հրաշագործության նախարարությունը շատ շուտով նրա հետքը կգտնի:

— Կասկածում եմ, — գուաց փոքրիկ պրոֆեսոր Մարչբանքսը, — եթե միայն Դամբլդորն ինքը չուզենա, որ իրեն գտնեն... Ես շատ լավ գիտեմ... Ես անձամբ եմ ընդունել նրա Կերպափոխության և Հմայախոսքերի քննությունները ԾՀՌՅՇՈՒՔ-ների ժամանակ: Այնպիսի բաներ էր անում իր կախարդական փայտիկով, որ ես ինքս դեռ երբեք չեի տեսել:

— Այո՛... Բարի՛... — ասաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, մինչ Հարրին, Ունը և Հերմիոնան ոտները կախ գցած, որքան կարող էին համարձակվել դանդաղ բարձրանում էին մարմարե աստիճաններով: — Եկե՛ք ցույց տամ ձեզ քննական հանձնաժողովի սենյակը: Կիամարձակվեմ առաջարկել, որ մի բաժակ թեյ խմեք ձամփիրդությունից հետո:

Երեկոն մի տեսակ անհարմար անցավ: Բոլորը փորձում էին վերջին պահերը նույնապես օգտագործել մի բան կրկնելու համար, բայց ոչ մեկի մոտ կարծես առանձնապես ոչինչ չէր ստացվում: Հարրին վաղ գնաց քնելու, բայց հետո ժամեր շարունակ անքուն պառկած մնաց անկողնում: Նա հիշեց մասնագիտական կողմնորոշման հարցագրույցը և ՄըքԳոնագալի բարկացած հայտարարությունը, որ ինքը կօգնի իրեն ավրոր դառնալ, եթե անգամ դա իր արած վերջին բանը լինի այդ դպրոցում: Նա մտածեց, որ ինքը լավ կաներ իր համար մի ավելի հասանելի ցանկություն արտահայտեր, երբ քննություններն այդքան սարսափագդու մոտ էին: Նա գիտեր, որ ինքը միակ արթուն պառկած մարդը չէր, բայց ննջարանում մյուս անքուն պառկածներից ոչ մեկը ոչ մի խոսք չէր ասում և վերջապես, մեկը մյուսի հետևից բոլորը քնեցին:

Հինգերորդ դասարանցիներից ոչ մեկը գրեթե ոչինչ չասաց նաև հաջորդ օրը առավոտյան նախաձաշի ժամին: Փարվաթին քթի տակ հերթով կրկնում

էր բոլոր հմացած հմայախոսքերը, մինչ նրա առաջ կանգած աղամանը ցնցվում էր նրա ամեն մի շնչից: Հերմիոնան այնքան արագ էր վերընթերցում Հմայախոսության նվաճումների դասագիրքը, որ նրա աչքերը կարծես մշուշված լինեին, իսկ Նեվիլն անդադար ցած էր գցում իր դանակն ու պատառաքաղը և մերթընդմերթ շրջում ջեմով ամանը:

Հնեց որ նախաձաշն ավարտվեց, հինգերորդ և յոթերորդ դասարանցիները սկսեցին խմբվել շքամուտքի դահլիճում մինչ մյուս ուսանողները գնացին դասերին: Ուղիղ ինն անց կես նրանց սկսեցին դասարան առ դասարան հետ կանչել Մեծ դահլիճ, որը ճիշտ այնպես էր վերադասավորվել, ինչպես Հարրին տեսել էր Հիշողությունների թասի մեջ, երբ իր հայրիկը, Սիրիուսը և Սնեյփը հանձնում էին իրենց ՀԱՍ-ի քննությունները: Սիաբանությունների չորս սեղանները հեռացվել էին և դրանց փոխարեն բազմաթիվ մեկտեղանոց սեղանիկներ էին դրվել դահլիճում, բոլորը դեմքով դեպի ուսուցչական սեղանը, որտեղ նրանց դիմաց կանգնած էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: Երբ բոլորը նստեցին և լռեցին, նա ասաց.

— Կարող եք սկսել, — և իր կողքի սեղանի վրա շրջեց մի հսկայական ավագի ժամացույց, որի կողքին կային նաև գրչափետուրներ, թանաքամաններ և մագաղաթանման թղթի կապոցներ:

Հարրին բացեց իր քննաթերթիկը, սրտի ուժգին տրուփյունով նկատեց, որ իրենից երեք շարք դեպի աջ նստած Հերմիոնան արդեն գրում էր, և աչքերն իջեցրեց առաջին հարցի վրա. ա) տվեք հմայախոսքը և բ) նկարագրեք կախարդական փայտիկի շարժումը՝ առարկաներ լեվիտացնելու համար:

Հարրիի հիշողության մեջ մի հեռավոր դրվագ արթնացավ և աչքերի առաջ մի մեծ մահակ վեր սուրաց օդի մեջ և ուժեղ ձրթոցով իջավ տրոլի գանգին... Թեթևակի ժամանակ նա առաջ թեքվեց թղթի վրա ու սկսեց գրել:

Չ և Զ

— Դեհ, այդքան էլ վատ չեր չէ՞՝, — հուզախառն հարցրեց Հերմիոնան արդեն շքամուտքի դահլիճում երկու ժամ անց, դեռ ձեռքից բաց չքողնելով քննական թերթիկը, — համոզված չեմ, թե Ոգեպնդիչ հմայախոսքերի մասին բավականաչափ շատ եմ գրել, ուղղակի էլ ժամանակ չունեի: Դուք գրեցի՞ք

զկրտոցի հակահմայանքը... Ես համոզված չեի, որ հակահմայանքը նույնպես պետք է գրել, ոնց որ մի քիչ շատ լիներ մեկ հարցի համար... քսաներեքերորդ հարցն էր...

— Հերմիոնա, — չոր ասաց Ոոնը, — մենք սրա մասի արդեն խոսել ենք, որ ոչ մի քննություն հանձնելուց հետո էլ չենք խոսելու դրա մասին: Կարծես քիչ էր հենց մենակ էն տանջանքը, որ քննություն ենք հանձնել...

Հինգերորդ դասարանցիները ճաշեցին դպրոցի մյուս բոլոր ուսանողների հետ միասին (չորս միաբանությունների սեղանները կրկին հայտնվել էին ճաշի ժամին), հետո նրանք բոլորը մտան Մեծ դահլիճի կողքին գտնվող փոքր սրահը, որտեղ պետք է սպասեին մինչև նրանց ներս կանչեին գործնական քննության համար: Ուսանողների մի փոքր խումբ, անունների այբբենական կարգով, ներս էր հրավիրվում Մեծ դահլիճ: Նրանք, ովքեր դեռ սպասում էին, շարունակում էին խելահեղ խուճապի մեջ կրկնել հմայախոսքերը և կախարդական փայտիկի շարժումները, երբեմն-երբեմն սխալմամբ միմյանց մեջքին կամ աչքին խփելով կախարդական փայտիկներով:

Հերմիոնայի անունը տրվեց: Ոտքից գլուխ դողալով նա դուրս եկավ սրահից Ենթոնի Գոլդշտեյնի, Գրեգորի Գոյլի և Դաֆնե Գրինգրասի հետ միասին: Այն ուսանողները, ովքեր արդեն հանձնել էին գործնական քննությունը չեն վերադառնում փոքր սրահ և ուստի Հարրին ու Ոոնը ոչ մի գաղափար չունեին, թե Հերմիոնան ինչպես հանձնեց:

— Լավ հանձնած կլինի, — ասաց Ոոնը, — մոռացե՞լ ես, որ Հմայախոսքերի քննություններից միշտ հարյուր քսան տոկոսից պակաս չի ստանում:

Տասը րոպե անց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը կանչեց.

— Փարքինսոն, Փանսի... Փաթիլ, Փադմա... Փաթիլ, Փարվաթի....
Փոթթեր, Հարրի...

— Հաջողություն, — կամաց ասաց Ոոնը:

Հարրին մտավ Մեծ դահլիճ, կախարդական փայտիկը նյարդային սեղմած դողացող ձեռքի մեջ:

— Պրոֆեսոր Թոփթին ազատ է, Փոթթեր, — ծղրտաց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը, որը կանգնած էր դռան հետևում: Նա Հարրիին ուղղորդեց դեպի, կարելի էր ասել, քննական հանձնաժողովի ամենածեր ու ամենաճաղատ

անդամը, որը նստած էր սրահի հեռավոր անկյունում մի փոքր սեղանի մոտ, քիչ հեռու պրոֆեսոր Մարչբանքսից, որն այդ պահին գրաղված էր Դրաքը Մալֆոյին քննելով:

— Փոթթեր, այո՞... — հարցրեց պրոֆեսոր Թոֆթին ստուգելով իր թղթերը, և Հարրիի վրա նայելով իր պենսնե ակնոցի վրայով, երբ Հարրին մոտեցավ, — հենց այն հանրահայտ Փոթթե՞րը...

Աչքի պոչով Հարրին հստակ տեսավ Մալֆոյի ոչնչացնող հայացքը, բայց հենց այդ պահին Մալֆոյը գինու բաժակ էր լեվիտացնում սեղանից բարձր, որն ընկավ հատակին ու փշուր-փշուր եղավ: Հարրին չկարողացավ զսպել թեթև ժպիտը: Պրոֆեսոր Թոֆթին քաջալերիչ ժպիտով պատասխանեց նրան:

— Շատ լավ է, երիտասրադ, — ասաց նա դողդոջուն ծերունական ծայնով, — նյարդայնանալու ոչ մի կարիք չկա, իսկապես: Իսկ իհմա, խնդրում եմ, վերցրե՞ք այս ծվի բաժակը և շարժվող կառքանիվներ ավելացրեք վրան:

Հարրիի կարծիքով իր մոտ բոլորովին էլ վատ չստացվեց: Նրա լեվիտացնող հմայանքն ակնհայտորեն շատ ավելի լավն էր քան Մալֆոյինը, թեև շատ կուգենար, որ գունափոխման համայախոսքը շփոթած չլիներ աճի հմայախոսքի հետ, որպեսզի այն առնետը, որին պետք է նարնջագույն դարձներ, անսպասելիորեն չսկսեր ուռչել և չհասներ ջրաքիսի չափերի, մինչև ինքը գլխի կընկներ, թե ինչն էր սխալ արել և կուղղեր իր սխալը: Ամեն դեպքում նա ուրախ էր, որ Հերմիոնան այդ պահին Մեծ դահլիճում չէր, և ոչ էլ այդ մասին որևէ բան ասաց նրան հետո: Իհարկե, կարող էր պատմել Ունին, որը, ինքն էլ չգիտեր թե ինչպես, հաջողացրել էր մի մեծ կլոր ձաշի ափսե վերածել մի մեծ ու տափակ գլխարկով սունկի:

Այդ գիշեր հանգստանալու ժամանակ էլ չկար: Ճաշից հետո ուղիղ գնացին իրենց ընդհանուր սենյակը և խորասուզվեցին Կերպափոխության թեմաների կրկնության մեջ, որի քննությունը պետք է լիներ հաջորդ օրը: Հարրին գնաց քնելու բարդ հմայախոսքերի մոդելներից և տեսություններից տնքացող գլխով:

Հաջորդ առավոտյան գրավոր քննության ժամանակ մոռացավ Փոխարինող հմայախոսքը, բայց կարծում էր, որ իր գործնական քննությունը կարող էր շատ ավելի վատը լինել: Ինքն առնվազն կարողացավ

ամբողջությամբ անհետացնել իրեն տրված իգուանային, մինչդեռ կողքի սեղանի մոտ նստած խեղճ Հաննա Աբոթը լրիվ գլուխը կորցրել էր, և հայտնի չէր թե ինչպես, հաջողացրել էր իր մեն մի հատիկ կզաքիսին վերածել մի ամբողջ երամ վարդագույն ֆլամինգոների, ինչի պատճառով քննությունը տասը բոլոր դադարեցվեց, մինչև բոլոր թշուններին հերթով բռնեցին և դուրս տարան դահլիճից:

Հերբալոգիայի քննությունը կայացավ չորեքշաբթի օրը (բացի ժամիքավոր խորդենու մի փոքր, գրեթե բարեկամական կծածից, Հարրին իր կարծիքով բավականին լավ հանձնեց քննությունը): Իսկ հետո, հինգշաբթի օրը եղավ Սև ուժերից ինքնապաշտպանության քննությունը, և առաջին անգամ Հարրին միանգամայն համոզված էր, որ ինքը լավ հանձն քննությունը: Ոչ մի խնդիր չունեցավ բոլոր գրավոր հարցերի հետ և հատկապես հզոր վրեժինդիր հաճույք ստացավ գործնական քննության ժամանակ՝ մեկը մյուսի հետևից առանց դժվարության կատարելով բոլոր հակահմայանքները և պաշտպանական հակահարվածները հենց Ամբրիջի առաջ, որը սառը հայացքով դիտում էր նրան դեպի շքամուտքի դահլիճ տանող դռան կողքին նստած:

— Oh, բրավո՛... — գոչեց պրոֆեսոր Թոֆթին, որը կրկին ընդունում էր Հարրիի քննությունը, երբ նա բոխուսիձ անհետացնող մի կատարյալ հմայանք արեց: — Շատ լավ էր, իրոք... Դեհ, կարծում եմ այդքանը, Փո՛թեր, եթե միայն իհարկե...

Նա մի քիչ առաջ թեքվեց դեպի Հարրին.

— Լսել եմ իմ սիրելի իին ընկեր Տիբերիոս Օգդենից, որ դու կարող ես Պատրոնուս անել... Ի՞նչ կասես... լրացուցիչ միավորների համար...

Հարրին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, նայեց ուղից Ամբրիջին և պատկերացրեց գործից հեռացված նրա թշվար կերպարանքը:

— Էքսպերտ Պատրո՛նում...

Նրա արծաթյա եղջերուն հզոր ու հպարտ դուրս ցատկեց կախարդական փայտիկի ծայրեց և առօտերը բարձր պահած վարգեց ամբողջ դահլիճով: Բոլոր քննողները հայացքով հետևեցին նրա ընթացքին և երբ եղջերուն անհետացավ արծաթյա ամպի մեջ պրոֆեսոր Թոֆթին եռանդագին ծափահարեց իր ուռած ու հանգուցավոր երակներով ծածկված չոր ձեռքերով:

— Գերազանց էր... — ասաց նա: — Շատ լավ էր, Փոթթեր, կարող եք գնալ:

Հարրին աչքերով հանդիպեց Ամբրիջի հայացքին, երբ անցնում էր նրա կողքով: Մի չարագույժ ժպիտ էր խաղում նրա մեծ, կախված անկյուններով բերանին, բայց Հարրիի համար միևնույն էր: Եթե միայն նա իրոք շատ չէր սխալվում (իսկ նա չէր պատրաստվում այդ մասին որևէ բան ասել որևէ մեկին, համենայնդեպս, եթե սխալվում էր), ինքը հենց նոր վաստակել էր ՀԱՄ-ի Արտակարգ գնահատական:

Ուրբաթ օդը, Հարրին և Ռոնը ազատ էին, մինչդեռ Հերմիոնան հանձնում էր Անտիկ ռուների քննությունը, և քանի որ նրանք իրենց տրամադրության տակ դեռ ունեին ամբողջ շաբաթ-կիրակին, որոշեցին, որ կարող են իրենց թույլ տալ մի օր հանգստանալ կրկնություններից: Մի լավ ձգրտեցին մկաններն ու հորանջեցին բաց պատուհանի մոտ, որի միջով ալիք-ալիք ներս էր ծփում տաք ամառային օդը, մինչ նրանք իրաշագործական շախմատ էին խաղում: Հարրին տեսնում էր Հագրիդին՝ հեռվում, Անտառի եզրին դաս վարելիս: Հարրին փորձեց կռահել, թե ինչ արարածի հետ էր նա ծանոթացնում ուսանողներին, և մտածեց, որ երևի միեղջյուր էր, որովհետև տղաները կարծես մի կողմի վրա էին խմբված, և հենց այդ պահին դիմանկարի շոշանակը մի կողմ ճոճվեց ու Հերմիոնան ներս մտավ, անասելի վատ տրամադրությամբ:

— Ո՞նց էին ռուները... — հորանջելով ու մկանները ձգրտելով հարցրեց Ռոնը:

— Ես սխալ թարգմանեցի «Էհվազ» բառը, — ծայրաստիճան բարկացած ասաց Հերմիոնան, — դա նշանակում է «գործընկերություն», ոչ՝ «պաշտպանություն»: Ես շփոթեցի «Էյհվազ» բառի հետ:

— Հա, լավ, — ծովորեն ասաց Ռոնը, — ընդամենը մեկ սխալ է, չէ՞... Դրանից ընդհանուր...

— Օ՛ֆ, վերջացրու՛, հա՞... — բարկացած նետեց Հերմիոնան: — Ընդամենը մեկ սխալը կարող է ամբողջը փչացնել: Ընդամենը մեկ սխալ կա հանձնելու և չհանձնելու միջև և, կարծես դա դեռ քիչ է, ինչ-որ մեկը նորից թստան է զցել Ամբրիջի աշխատասենյակը: Չգիտեմ, թե ոնց են հաջողացրել այդ կենդանուն ներս խցկել նոր դռան միջով, բայց հենց նոր անցա

այդտեղով, և Ամբրիջը ձայնը գլուխը զցած գոռում էր, և եթե ճիշտ հասկացա
լսածս բառերից, թստանը կծել է նրա ոտքը:

— Լավ է, — միասին ասացին Հարրին և Ռոնը:

— Լավ չէ... Բոլորովին լավ չէ, — տաքացած ասաց Հերմիոնան: — Նա
մտածում է, որ դա Հագրիդն է անում... Մոռացա՞ք... Իսկ մենք ին չենք
ուզում, որ Հագրիդին դպրոցից հեռացնեն:

— Հագրիդը հենց այս պահին դաս է տալիս: Նա չի կարող մեղքը
Հագրիդի վրա գցել, — ասաց Հարրին, ձեռքը մեկնելով դեպի բաց
պատուհանը:

— Օ՛յ, ի՞նչ միամիտ ես լինում երբեմն, Հա՛րի: Իրոք կարծում ես, որ
Ամբրիջին ապացու՞յց է պետք, — ասաց Հերմիոնան, որը կարծես
վճռականորեն որոշել էր ամեն գնով պահպանել իր բարկացած
տրամադրությունը և բորբոքալից գնաց դեպի աղջիկների ննջարանները, իր
հետևից աղմուկով փակելով դուռը:

— Ի՞նչ հաճելի ու սիրալի աղջիկ է մեր Հերմիոնան, — շատ կամաց
ասաց Ռոնը, մատով առաջ բրդելով իր թագուհուն, որպեսզի վերցնի Հարրիի
նավակներից մեկին:

Հերմիոնայի վատ տրամադրությունը չփարատվեց գրեթե ամբողջ
շաբաթ-կիրակի, թեև Հարրիի ու Ռոնի համար այս անգամ դժվար չեղավ
անտեսել դա, որովհետև ամբողջ ժամանակ զբաղված էին երկուշաբթի
օրվա Հմայադեղերի քննությանը պատրաստվելով, որին Հարրին սրտի
դողով էր սպասում, և որը, ինչպես նա խորապես համոզված էր, պետք է
անփառունակ հօդս ցնդեցներ ավրոր դաշնալու իր բաղձալի երազանքները:
Եվ կարծես ի պատասխան իր վատ կանխազգացումների գրավոր
քննությունը իրոք դժվար անցավ, թեև նրա կարծիքով ինքը հաստատ շատ
լավ էր պատասխանել առնվազն Կերպակոխման Էլեքսիրին վերաբերող
հարցին, որովհետև ազդեցությունները կարող էր նկարագրել սեփական
փորձից, դեռ երկրորդ դասարանում օրինազանց փորձած լինելով այդ
Էլեքսիրը:

Հետևեօրյա գործնական քննությունը այդքան սարսափելի չանցավ,
որքան նա ակնկալում էր: Պարզվեց, որ առանց ծոծրակին շնչող Սնեյփի
ներկայության ինքը կարող էր շատ ավելի ուշադիր և ճշգրիտ կատարել
հմայադեղ պատրաստելու առաջադրանքները: Նեվիլը, որը Հարրիին շատ

մոտ էր նստած շատ ավելի երջանիկ տեսք ուներ, քան երբեմ Հարրին տեսել էր նրան Հմայադեղերի դասերին: Երբ պրոֆեսոր Մարչբանքսն ասաց,

— Հետ քայլեք ձեր կաթսաներից, խնդրում եմ, քննությունն ավարտված է, — Հարրին խցանեց իր նմուշի սրվակը, մտածելով, որ նույնիսկ եթե բարձր գնահատական չստանա, ամենայն հավանականությամբ, գոնե չի կտրվի:

— Ընդամենը չորս քննություն մնաց, — հոգնած ասաց Փարվաթի Փաթիլը, մինչ վերադառնում էին Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը:

— Ընդամենը... — կրվազան ասաց Հերմիոնա: — Ես դեռ Արիֆմանտիկա ունեմ, իսկ դա երևի ամենադժվար քննությունն է...

Ոչ մեկը չհամարձակվեց հակաձառել նրան, ուստի նա չկարողացավ իր քենը թափել որևէ մեկի վրա և բավարարվեց միայն չափից դուրս վրդովված հանդիմանելով մի քանի անհոգ առաջին դասարանցիների, ովքեր ընդհանուր սենյակում չափազանց բարձր էին ծիծաղում:

Հարրին վճռականորեն տրամադրված էր լավ հանձնել երեքշաբթի օրվա Կախարդկան կենդանիների խնամքի քննությունը, որպեսզի Հագրիդին սկսերես չաներ: Գործնական քննությունը կայացավ կեսօրից հետո Արգելված անտարի եզրին գտնվող մարգագետնում, որտեղ ուսանողներից պահանջվում էր ձանաչել տասնյակ ոգնիների մեջ թաքնված խիլարիկին (ընդամենը պետք էր կաթ առաջարկել բոլորին: Խիլարիկները, որոնք ծայրահեղ զգուշավոր արարածներ են և որոնց փշերը բազմաթիվ հրաշագործական հատկություններ ունեն, ուղղակի գժվում են կաթի տեսքից, մտածելով, որ պատրաստվում ես թունավորել նրանց): Դրանից հետո պետք էր ցուցադրել կոճղապայիկի հետ վարվելու ձիշտ ձկը, հետո պետք էր կերակրել ու մաքրել մի հրացայտ խեցգետնի, առանց լուրջ այրվածքներ ստանալու, և սնունդի մեջ տեսականուց ընտրել հիվանդ միեղջյուրի համար ձիշտ սննդակարգը:

Հարրին տեսնում էր, իր խրճիթի պատուհանից իրենց հուզված դիտող Հագրիդին: Երբ Հարրիին քննող, այս անգամ կլորամարմին կարձահասակ վիուկը, բարեհամբույր ժպտաց նրան և ասաց, որ նա կարող է հեռանալ, Հարրին երկու բութ մատները բարձրացրած ոգեպնդիչ նշան արեց Հագրիդին մինչև դեպի ամրոց ուղղվելը:

Աստղագիտության տեսական քննությունը չորեքշաբթի առավոտյան բավականին լավ անցավ: Հարրին համոզված չէր, որ ինքը ձիշտ էր թվարկել

Յուպիտերի բոլոր լուսինների անունները, բայց առնվազն միանգամայն համոզված էր, որ նրանցից ոչ մեկը բնակեցված չէր մկներով: Ստիպված էին սպասել մինչև երեկո Աստղագիտության գործնական քննության համար, ուստի կեսօրից հետո գնացին Բախտագուշակության քննությանը:

Նույնիսկ Բախտագուշակության նկատմամբ Հարրիի ունեցած ամենացածր չափանիշներով քննությունը շատ վատ անցավ: Նույն հաջողությամբ կարող էր փորձել շարժվող պատկերներ տեսնել սեղանի մակերեսի վրա, ինչ այդ համառորեն դատարկ բյուրեղապակյա փայլատ գնդի մեջ: Նա գլուխը լրիվ կորցրեց թեյի տերևով գուշակության ժամանակ, ասելով, որ ինքը տեսնում է, որ պրոֆեսոր Մարչբանքսը շատ շուտով կիանդիպի մի կլոր, մութ, թաց անծանոթի հետ, և կատարյալ անհաջողության վերջին վրձնահարվածը հասցրեց պրոֆեսոր Մարչբանքսի ափի վրա կյանքի գիծը շփոթելով գլխի գծի հետ և տեղեկացնելով նրան, որ նա արդեն վախճանված պետք է լիներ դեռ անցած երեքշաբթի:

— Դեհ, զարմանալի չէ, մենք հենց սկզբից էլ գիտեինք, որ տապալելու ենք այս քննությունը, — մռայլ ասաց Ռոնը, մինչ բարձրանում էին մարմարե աստիճաններով: Եվ նա մեծ լավություն արեց Հարրիին հենց այդ պահին՝ պատմելով, թե ինքն ինչպես էր մի քանի րոպե պատմել քննող կախարդին, որ ինքը բյուրեղյա գնդի մեջ տեսնում է մի տգեղ մարդու, որի քթին մի մեծ գորտնուկ կա և միայն գլուխը բարձրացնելով հասկացել էր, որ ինքը նկարագրում էր իրեն քննող մարդու արտացոլումը գնդի վրա:

— Առաջին հերթին մենք ուղղակի չպետք է վերցնեինք այդ հիմար առարկան, — ասաց Հարրին:

— Ինչ արած, բայց այ հիմա իո կարող ենք հանգիստ խղճով հրաժարվել դրանից:

— Հա՞ — ասաց Հարրին, — այլս կարիք չի լինի ձևացնել իբր շատ պետքներսա, թե ինչ կլինի, եթե Յուպիտերն ու Ռիանուսը շատ մտերմանան:

— Եվ սրանից հետո, պետքս էլ չի լինի, թե իմ խմած թեյի տերևներով երեք անգամ «մեռիր» կգրվի բաժակիս տակ, ես ուղղակի թափ կտամ տերևների նստվածքն աղբամանի մեջ, որտեղ էլ հենց դրանց տեղն է:

Հարրին սրտանց ծիծաղեց, և հենց այդ պահին Հերմիոնան վագելով հասավ նրանց հետևից: Հարրին անմիջապես ձայնը կտրեց, որպեսզի իր ծիծաղով հանկարծ չջղայնացնի նրան:

— Ու՞՛ֆ, կարծում եմ ամեն ինչ լավ եմ գրել Արիֆմանտիկայից, — ասաց նա, և Հարրին ու Ունը վերջապես թեթևացած հոգոց հանեցին: — Ուրեմն մի քիչ ժամանակ մնաց, որ ընթրիքից առաջ մի վերջին անգամ աչքի անցկացնենք մեր աստղային քարտեզները:

Երբ գիշերը ժամը տասնմեկին հասան Աստղագիտության աշտարակի տանիքին, նրանց առջև մի կատարյալ աստղապարտեզ երկինք բացվեց, անամա ու անքամի, ճիշտ աստղադիտությամբ զբաղվելու համար: Հանդավարները ողողված էին արծաթաշող լուսնի լույսով, և օդը մի քիչ զով էր: Բոլորը տեղավորեցին իրենց աստղադիտակները, և երբ պրոֆեսոր Մարչբանքսը իրահանգ տվեց, սկսեցին լրացնել այն դատարկ աստղային քարտեզները, որ ստացել էին քննությունից առաջ:

Պրոֆեսորներ Մարչբանքսը և Թոփթին քայլում էին նրանց միջև, դիտելով բոլորին, մինչ նրանք քարտեզների վրա գրանցում էին իրենց տեսած աստեղերի և մոլորակների ճշգրիտ դիրքերը: Բոլորը լուր էին և մագաղաթների վրա շարժվող գրչափետուրների խշխոցից կամ կանգերի վրա պտտվող աստղադիտակների մեկընդմերթ հնչող ճռճռոցից բացի ուրիշ ոչ մի ձայն չէր լսվում: Կես ժամ անցավ, հետ մեկ ժամ: Ամրոցի բազում պատուհաններից հեռու ներքեսում գետնի վրա արտացոլվող լույսի փոքրիկ ոսկեգույն քառակուսիները սկսեցին այստեղ-այնտեղ անհետանալ, մինչ Ամրոցի բնակչությունը հանգցնում էր լույսերը:

Հենց այն պահին, սակայն, երբ Հարրին ավարտեց Օրիոն համաստեղության աստղերի գրանցումն իր քարտեզի վրա, ամրոցի մուտքի դրաները բացվեցին ուղիղ այն բազրիքի տակ, որի մոտ նա կանգնած էր: Լույսի մի մեծ զանգված դուրս հնուց քարե աստիճանների վրա և ողողեց նաև մարգագետնով անցնող արահետը: Հարրին ինքնաբերաբար ցած նայեց, երբ մի փոքր ուղղում էր իր աստղադիտակի դիրքը, և մինչև դրաները կփակվեին, հասցրեց տեսնել իինգ թե վեց երկար ստվերներ, որոնք ձգվեցին պայծառ լուսավորված խոտի վրա, և մարգագետինը կրկին սուզվեց համատարած նթության մեջ:

Հարրին կրկին աչքը դրեց աստղադիտակի փողին և նորից կիզակետի բերեց այն, արդեն դիտելով Վեներա մոլորակը: Նա ցած նայեց իր քարտեզին, որպեսզի մոլորակը քարտեզագրի, բայց ինչ-որ բան շեղեց նրա ուշադրությունը: Գրչափետուրը մազաղաթի վրա պատրաստ պահած, աչքերը կկոցած նայեց ցած դեպի հեռավոր մթամած ու ստվերախիս հանդավարները և տեսավ կես տասնյակ մարդկանց, ովքեր քայլում էին մարգագետնով: Եթե մարդիկ չշարժվեին, և մայր մտնող լուսնի լույսը շեղ չընկներ նրանց գլուխներին, ապա Հարրին ուղղակի չէր նկատի մութ գետնի վրա տարալուծվող ստվերները: Նույնիսկ այդ հեռավորությունից, Հարրին տիաձ զգացումով ձանաչեց քայլողներից մեկի կարձահասակ տձև կերպարանքը, որը կարծես առաջնորդում էր քայլողների խմբին:

Պատկերացնել անգամ չէր կարող, թե Ամբրիջն ինչ պատճառ կարող էր ունենալ կեսգիշերից հետո բացօյք զբոսանքի դուրս գալու համար, այն էլ ևս հինգ հոգու ուղեկցությամբ: Հետո ինչ-որ մեկը հազար նրա թիկունքում, և նա հիշեց, որ ինքն այդ պահին քննություն էր հանձնում: Լրիվ մոռացել էր Վեներայի դիրքը: Աչքը սեղմելով հեռադիտակին, կրկին գտավ մոլորակը երկնակամարի վրա և արդեն կրկին պատրաստվում էր գրանցել իր քարտեզի վրա, երբ որևէ տարօրինակ ձայնի համար զգոն ականջին հասավ հեռավոր դրան թակոցը, որը արձագանքեց դատարկ հանդավարներով, անմիջապես հաջորդելով մի խոշոր շան խլաձայն բամբ հաչողով:

Հարրին վեր նայեց, սրտի խելագար բարախյունով: Հագրիդի պատուիանները լուսավորվել էին և այն մարդկանց ուրվագծերը, ովքեր անցնում էին մարգագետնով արդեն երևում էին Հագրիդի պատուիանների լույսի մեջ: Դուռը բացվեց և Հարրին հստակ տեսավ վեց ուրվագծված կերպարանքներ, ովքեր ներս քայլեցին դրան շեմից: Դուռը կրկին փակվեց և լռություն տիրեց:

Հարրին անհանգստությունից չգիտեր ինչ աներ: Նա շուրջը նայեց, որ տեսնի արդյոք Ռոնը կամ Հերմիոնան նույնպես նկատել էին այն, ինչ ինքը տեսավ, բայց պրոֆեսոր Մարչբանքը հենց այդ պահին քայլելով անցավ նրա թիկունքում, և վախենալով, որ նա կարող էր մտածել, որ ինքն աչք էր դրել ուրիշների աշխատանքներին, Հարրին կրկին արագ կռացավ իր քարտեզի վրա և ձևացրեց իբր գրառում է անում, մինչդեռ բազրիքի վրայով

նայում էր Հագրիդի խրձիթին: Լուսավորված պատուհաններից ներս ակնհայտ շարժում էր երևում, մերթընդմերթ փակելով լույսի ճանապահը:

Հարրին զգաց պրոֆեսոր Մարչբանքսի հայացքն իր ծոծրակին և կրկին աչքը սեղմեց աստղադիտակի փողին, նայելով ինչ-որ տեղ լուսնից վեր, թեև այդ դիրքը արդեն մեկ ժամ առաջ էր գրանցել, բայց ինց որ պրոֆեսոր Մարչբանքսն առաջ անցավ, Հարրին մի հօնդալից մոնչյուն լսեց հեռավոր խրձիթից, որն արձագանքեց մթության մեջ մինչև Աստղագիտության աշտարակի տանիքը: Հարրիի շուրջը կանգնած մարդկանցից մի քանիսը գլուխներն անմիջապես վեր բարձրացրին իրենց աստղադիտակների հետևից և նայեցին Հագրիդի խրձիթի ուղղությամբ:

Պրոֆեսոր Թոֆթին մի անգամ էլ չոր հազար:

— Մի՛ շեղվեք, տղանե՛ր և աղջիկնե՛ր, կենտրոնացե՛ք ձեր աշխատանքների վրա, — բարեհամբույր ասաց նա:

Շատերը վերադարձան իրենց աստղադիտակներին: Հարրին ծախ նայեց: Հերմիոնան անթարթ նայում էր Հագրիդի խրձիթին:

— Ըի՞-ըիեմ... քսան րոպե մնաց, — ասաց պրոֆեսոր Թոֆթին:

Հերմիոնան ցնցվեց ու անմիջապես վերադարձավ իր աստղային քարտեզին: Հարրին նույնպես ցած նայեց իր քարտեզի վրա և նկատեց, որ ինքը Վեներայի փոխարեն սխալմամբ գրել էր Մարս: Նա առաջ թեքվեց, որպեսզի ուղղի իր սխալը:

Ուժեղ բնգոց լսվեց հանդավարներից: Մի քանի հոգի մի անգամից գոռացին «վախ», անակնկալից խփվելով իրենց աստղադիտակների փողերին, մինչ հետաքրքրված շտապում էին ցած նայել, հանդավարներին, որ տեսնեն, թե ինչ էր կատարվում այնտեղ:

Հագրիդի դուռը կրնկի վրա բաց էր և ներսից դուրս հոսող լույսի մեջ նրանք լրիվ հստակ տեսան Հագրիդի աժդահա կերպարանքը, որը բռունցքները սպառնալից թափահարելով որոտածայն գոռում էր՝ շրջապատված վեց հոգով, ովքեր բոլորը, դատելով Հագրիդի ուղղությամբ նրանցից ցայտող բարակ կարմիր լուսային գծիկներից, հնայանքներ էին նետում նրա վրա, ակնհայտորեն փորձելով քարացնել կամ բժժեցնել նրան:

— Ո՞չ, — գոռաց Հերմիոնան:

— Սիրելին, — ծայրահեղ բորբոքված ծայնով ասաց պրոֆեսոր Թոֆթին, — սա քննություն է...

Բայց այլևս ոչ ոք նույնիսկ մի կաթի ուշադրություն չէր դարձնում իրենց աստղային քարտեզների վրա: Կարմիր լուսի ճառագայթները դեռ այս ու այն կողմ էին սուրում Հագրիդի խրձիթի շուրջը, թեև ինչ-որ պատճառով դրանք հարվածելով հետ էին թռչում նրանից, իսկ Հագրիդը, դեռ ոտքի վրա էր, և որքան Հարրին կարող էր դատել, դեռ կռվում էր: Գոռոցներն ու ոռնոցները արձագանքում էին ամբողջ հանդավարներում:

— Ողջամիտ եղի՛ր, Հա՛գրիդ, — գոռաց մի տղամարդու ձայն:

— Ուզում եք, որ ողջամիտ լինեմ, հա՞... գրողը տանի՛ ձեզ բոլորիդ — հետ գոռաց Հագրիդը, — իսկ դու փորձի՛ր ինձ էսպես վերցնել, Դո՛լիշ...

Հարրին տեսնում էր ժանիքի պստիկ ուրվագծված կերպարանքը, որն անձնազոհաբար փորձում էր պաշտպանել Հագրիդին, անդադար վեր-վեր ցատկելով նրան շրջապատող կախարդների վրա, մինչև մի քարացնող հմայահարված հասավ նրան, և կարծ ցավագին ոռնոց արձակելով շունը փուլեց գետնին: Հագրիդը կատաղությունից մռնչաց, և շանը խփողին ուղղակի գետնից վեր բարձրացրեց ու հեռու նետեց: Մարդը երկի մի երեք մետր օդում թռավ ու թրմվոցով ընկավ գետնին և այլևս ոտքի չկանգնեց: Հերմիոնան սարսափահար շունչ քաշեց, երկու ձեռքերը սեղմած բերանին: Հարրին շրջվեց՝ հայացքով փնտրելով Ունին, և տեսավ, որ նա նույնպես սարսափահար տեսք ուներ: Նրանցից ոչ մեկը դեռ երեք չէր տեսել Հագրիդին իսկապես բարկացած կռվելիս:

— Նայե՞ք... — ծղրտաց Փարվաթին, որն առաջ էր թեքվել բագրիքի վրայով և ձեռքն առաջ մեկնած ցույց էր տալիս ինչ-որ տեղ ամրոցի տակ, որտեղ մուտքի դռները կրկին բացվել էին, ավելի շատ լուս սփռելով մութ մարգագետնի վրա: Մեն մի հատիկ երկար ստվեր թրթռալով առաջ էր պանում մարգագետնի արահետով:

— Գիտեք ի՞նչ, — ասաց պրոֆեսոր Թոֆթին շատ անհանգստացած, — ընդամենը տասնվեց դոպե մնաց...

Բայց ոչ ոք ոչ մի ուշադրություն չդարձրեց նրան: Բոլորը դիտում էին ամրոցից հենց նոր դուրս եկած մեկին, որը վազում էր դեպի Հագրիդի խրձիթի մոտ ծավալվող մարտը:

— Ինչպե՞ս եք համարձակվու՞մ, — գոռում էր այդ վազող մեկը, — ինչպե՞ս եք համարձակվու՞մ...

— Մըքգոնագալն է, — շշնջաց Հերմիոնան:

— Հանգիստը թողե՞ք նրան... Չհամարձակվե՞ք... Հանգիստ թողե՞ք, ասում եմ, — գոռում էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ձայնը մթության մեջ: — Ի՞նչ իհմքեր ունեք նրա վրա հարձակվելու համար... Իրավունք չունե՞ք... Նա ոչինչ չի՝ արել... Նա ոչինչ չի՝ արել, նման խայտառակ...

Հերմիոնան, Փարվաթին և Լավենդերը միասին ուժեղ ձչացին: Հազրիդի տնակի մոտ գտնվող ստվերներն առնվազն չորս քարացնող հմայահարված ուղարկեցին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ուղղությամբ: Խրճիթի ու ամրոցի միջև կես ձանապարհին կարմիր ձառագայթները հարվածեցին նրան: Մի պահ նա ոտքից գլուխ լուսավորվեց և պարուրվեց սարսափազդու կարմիր լուսապսակով, իետո ամբողջ հասակով մեջքի վրա փռվեց ու անշարժացավ:

— Գարգոյլերի բաժին դառնա՛ք դու՛ք, — գոռաց պրոֆեսոր Թոֆթին, որը նույնպես կարծես լրիվ մոռացել էր քննության մասին: — Առանց նախազգուշացմա՛ն... Ինչպիսի՝ խայտառակ ստահակություն...

— ՎԱԽԿՈՏՆԵ՛Ր... — որոտաց Հազրիդը և նրա ձայնը հստակ հասավ աշտարակի տանիքին, և մի քանի լույսեր կրկին վառվեցին ամրոցի պատուհանների հետևում: — ՑՆԿԾ ՎԱԽԿՈՏՆԵ՛Ր... ԴԵ ԿԵՐԵ՛Ք ՀԻՄԱ... ԱՌ ՔԵԶ... ԱՌ ՔԵԶ... ԷՍ ԷԼ ՔԵ՛Զ...

— ՕՇ, մա՛մա, — տնքաց Հերմիոնան:

Հազրիդը երկու հզոր շարժում արեց իրեն մոտ կանգնած հարձակվողների ուղղությամբ, ասես խոտ էր ինձում իր երկար բազուկներով, և դատելով նրանց մարմինների թրմփոցներից, ում հասել էր, բոլորը բժժած փռվեցին գետնին: Հարրին տեսավ, ինչպես Հազրիդը կռացավ գետնի վրա, և մի պահ նրա սիրտը ցած սուզվեց, երբ մտածեց, որ հմայահարվածներից մեկը հասել էր նրան: Բայց լրիվ հակառակը, հաջորդ պահին Հազրիդն ուղիղ կանգնած էր տեղում ինչ-որ պարկի նման բան կախ զցած մեջքին:

Հետո Հարրին հասկացավ, որ դա ժանիքի մարմինն էր, կախ ընկած նրա ուսերին:

— Բռնե՛ք նրան, բռնե՛ք նրան, — ճչում էր Ամբրիջը, բայց նրա միակ դեռ ոտքի վրա կանգնած օգնականը, կարծես ոչ մի ցանկություն չուներ մտնել Հազրիդի բռունցքների հասանելիության պարագծի մեջ, և այնքան արագ էր նահանջում, որ սայթաքեց գետնին ընկած իր գործընկերներից մեկի մարմնի վրա ու ինքն էլ ցած ընկավ: Հազրիդը շրջվել էր, ու ժանիքի անկենդան

մարմինը ուսերին առած վազում էր: Ամբողջը մի վերջին քարացնող հմայահարված նետեց նրա հետևից, բայց վրիպեց, և Հագրիդը, ամբողջ թափով վագելով դեպի հանդավարների հեռավոր դարպասները, անհետացավ մթության մեջ:

Մի քանի րոպե վիատ լրություն տիրեց, մինչ բոլորը բերանները բաց նայում էին մթության մեջ պարուրված հանդավարներին: Հետո պրոֆեսոր Թոփթին շատ ցածր ասաց.

— Հըմ, իինգ րոպե մնաց...

Թեև Հարրին իր քարտեզի ընդամենը երկու երրորդն էր լրացրել, այդ պահին նա հուսահատորեն միայն մեկ բան էր ուզում, որ քննությունն ավարտվի: Եվ երբ վերջապես այն ավարտվեց, Հարրին, Ունը և Հերմիոնան որքան կարող էին արագ աստղադիտակները խցկեցին պայուսակների մեջ և ցած սլացան աշտարակի պտուտակածն աստիճաններով: Ուսանողներից ոչ մեկը չէր էլ պատրաստվում գնալ քնելու: Բոլորը հուզված հավաքվել էին աստիճանների տակ և բարձրածայն խոսում էին իրենց տեսածի մասին:

— Այդ չար կինը, — արտաշնչեց Հերմիոնան, որը կարծես կատաղությունից բառեր չէր գտնում արտահայտվելու համար, — այդպես գալ գիշերվա կեսին հարձակվել Հագրիդի վրա ...

— Պարզ է, որ նա չէր ուզում ևս մեկ տեսարան սարքել, ինչպես եղավ Թրելոնիի հետ, — խելամտորեն բացատրեց Էռնի Մաքմիլանը, մի կերպ անցնելով մարդկանց միջով, որ միանա նրանց:

— Բայց Հագրիդը հզոր էր, չէ՞՝, — ասաց Ունը, սակայն ավելի շատ տագնապած, քան տպավորված արտահայտությամբ: — Բայց ոնց էր անում, որ բոլոր հմայահարվածները հետ էին թռչում նրանից:

— Դա նրա հսկայի արյունն էր անում, — ցնցվելով ասաց Հերմիոնան: — Հսկային շատ դժվար է շշմեցնել, նրանք տրոլների նման են, իսկապես շատ ուժեղ են ու դիմացկուն, բայց խե՛ղճ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը... Չո՛րս շշմեցնող հարված ուղիղ կրծքին և այն էլ նրա տարիքում...

— Սարսափելի էր, սարսափելի էր... — ասաց Էռնին, շատ մեծավարի օրորելով գլուխը: — Խոսք չունեմ... Ես գնացի քնելու... Բարի գիշեր բոլորիդ:

Նրանց շուրջը հավաքված մարդիկ հետզհետե հեռանում էին, շարունակելով հուզախառն խոսել քիչ առաջ տեսածի մասին:

— Գոնե չկարողացան Հագրիդին Ազքաբան տանել, — ասաց Ռոնը: — Ենթադրում եմ, որ հիմա կանա կմիանա Դամբլդորին, ի՞նչ եք կարծում:

— Ես էլ եմ այդպես կարծում, — ասաց Հերմիոնան, որը կարծես արցունքները հազիվ էր զապում: — Օ՛ֆ, ուղղակի ահավոր է... Ես կարծում էի, որ Դամբլդորն ավելի շուտ կվերադառնա, իսկ հիմա մենք Հագրիդին էլ կորցրինք:

Նրանք երկար դանդաղ քայլեցին, մինչև հասան Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը, որը լեփ-լեցուն էր ուսանողներով: Հանդավարներում կատարված ձակատամարտն արթնացրել էր մի քանիսին, ովքեր շտապել էին արթնացնել իրենց ընկերներին: Շեյմոսը և Դինը, ովքեր Հարրիից, Ռոնից և Հերմիոնայից շուտ էին տեղ հասել, արդեն պատմում էին բոլորին, թե ինչ էին տեսել ու լսել Աստղագիտության աշտարակի տանիքից:

— Բայց ի՞նչ իմաստ ունի հեռացնել Հագրիդին հենց հիմա, — հարցրեց Անջելինա Ջոնսոնը, գլուխն օրորելով: — Նա թրելոնիին նման չէ, համ էլ այս տարի շատ ավելի լավ էր դաս տալիս քան սովորաբար:

— Ամբողջն ատում է կես-մարդկանց, — դառնությամբ ասաց Հերմիոնան, փլվելով մի բազկաթոռի մեջ: — Նա այդ մտքից չէր հրաժարվել և հարմար առիթի էր սպասում, որ Հագրիդին դուրս անի:

— Եվ նա կարծում էր, որ Հագրիդն է թստաններին թողնում իր աշխատասենյակը, — ավելացրեց Քերի Բելը:

— Օ՛յ, քոռանա'մ ես, — ասաց Լի Ջորդանը, բերանը ձեռքով փակելով, — դա ես էի... Ես էի թստաններին խցկում նրա աշխատասենյակը: Ֆրեդն ու Ջորջն ինձ թողել էին մի քանիսին... Ես դրանց ներս էի լեվիտացնում նրա լուսամոտով:

— Մեկ է, նա Հագրիդին հանելու էր գործից, — ասաց Դինը: — Հագրիդ չափազանց մոտ էր Դամբլդորի հետ:

— Դա ճիշտ է, — ասաց Հարրին, սուզվելով Հերմիոնայի կողքին մեկ ուրիշ բազկաթոռի մեջ:

— Ես ուղղակի շատ անհանգիստ եմ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի համար, — ասաց Լավենդերը արցունքոտ աչքերով, — հուսանք, որ նա լավ է:

— Նրան հետ բերեցին ամրոց, մենք նայում էինք պատուհանից, — ասաց Քոլին Քրիվին, — հեք լավ տեսք չուներ:

— Մադամ Պոմֆրին նրան ուշքի կրերի, — համոզված ասաց Ալիսիա Սփինեթը: — Նա դեռ երբեք անհաջողություն չի ունեցել:

Առավոտյան գրեթե չորսն էր, երբ ընդհանուր սենյակը վերջապես դատարկվեց: Հարրին բացարձակպես քնելու ցանկություն չուներ. մթության մեջ փախչող Հագրիդի կերպարանքը նրան հանգիստ չէր տալիս: Նա այնքան բարկացած էր Ամբրիջի վրա, որ չէր կարողանում արժանի պատիժ մտածել նրա համար, թեև Ոռնի առաջարկը՝ նրանով կերակրել մի արկդ սովամահ լինող իրթիռապոչ ուտիճների միանգամայն իրապուրիչ էր: Նա քնեց՝ Երևակայելով Ամբրիջի համար ամենասարսափելի վրիժառությունները և արթնացավ երեք ժամ անց բոլորովին չհանգստացած:

Վերջին քննությունը Հրաշագործության պատմությունից պետք է լիներ այդ օրը միայն կեսօրից հետո: Հարրին մեծագույն հաճույքով նախաձաշից հետո անմիջապես նորից անկողին կմտներ, բայց նա վաղուց էր պլանավորել առավոտվա մի քանի ժամը վերջին րոպեի կրկնության համար, ուստի գլուխն առնելով ձեռքերի մեջ նստեց ընդհանուր սենյակի պատուհաններից մեկի մոտ, մեծ ձիգերով փորձելով արթուն մնալ՝ թերթելով Հերմիոնայի երեք և կես ոտնաչափ բարձրությամբ նոթերի տրցակը:

Հինգերորդ դասարանցիները մտան Մեծ դահլիճ ժամը երկուսին և տեղավորվեցին դեպի ցած շրջված քննական թերթիկներով սեղանիկների մոտ: Հարրին իրեն բացարձակապես սպառված էր զգում: Նա ուզում էր միայն, որ այդ ամենը հնարավորինս արագ ավարտվեր, որպեսզի ինքը գնար ու պառկեր քնելու: Իսկ հաջորդ օրվա համար ինքն ու Ոռնը պայմանավորվել էին, որ կզնան քվիդիչի մարզահրապարակ և ինքը մի քիչ կթռչի Ոռնի ցախավելով, քննություններից և կրկնություններից ազատություն տոնելով:

— Բացե՛ք ձեր քննական թերթիկները, — ասաց պրոֆեսոր Մարչբանքը Դահլիճի առջևի մասից, շրջելով ավագի ժամացույցը, — կարող եք սկսել:

Հարրին կենտրոնացած նայեց առաջին հարցին: Միայն մի քանի վայրկյան անց նա վերջապես հասկացավ, որ ինքը ոչ մի բառ չէր հասկանում կարդացածից: Բարձր պատուհաններից մեկի ապակու վրա մի մեղու էր բզզում՝ շեղելով նրա ուշադրությունը: Դանդաղ, տառապագին կենտրոնացումով նա վերջապես սկսեց գրել պատասխանը:

Անտանելի դժվար էր մտաբերել անուններն ու չշփոթել տարեթվերը: Նա բաց թողեց չորրորդ հարցը (Չեր կարծիքով, կախարդական փայտիկների մասին օրենսդրությունը օգնե՞ց, թե՝ նպաստեց տասնութերորդ դարում գոբլինական ապստամբությունների վերահսկողությանը), մտածելով, որ կվերադառնա հարցին, եթե վերջում ժամանակ մնացած լինի: Մի քիչ երկար պատասխնեց իինգերորդ հարցին (Ինչպես խախտվեց Գաղտնիության պահպանման օրենքը 1749 թվականին, և ինչ միջոցներ նախաձեռնվեցին այդ խախտման կրկնությունը կանխարգելելու համար) բայց շատ չարագույժ կասկած ուներ, որ ինքը մի քանի կարևոր կետեր բաց էր թողել, և աղոտ հիշում էր, որ պատմության մեջ ինչ-որ պահի պետք է ասպարեզ եկած լինեին վաճառիրները:

Նա առաջ անցավ, փնտրելով մի հարց, որին կարող էր միանշանակ պատասխնել և աչքերը կանգ առան տասներորդ հարցի վրա.

Նկարագրե՞ք այն հանգամանքները, որոնք հանգեցրին Ղյութահմաների միջազգային համադաշնության կազմավորմանը և բացատրե՞ք, թե ինչու Լիխտենշտեյնի ղյութահմաները հրաժարվեցին անդամագրվել համադաշնությանը:

Ես սա գիտեմ, մտածեց Հարրին, թեև ուղեղը կարծես քնած լիներ և հրաժարվում էր տեղից շարժվել: Նա աչքերի առաջ նույնիսկ տեսնում էր մի վերնագիր, գրված Հերմիոնայի ձեռագրով. Ղյութահմաների միջազգային համադաշնության կազմավորումը: Այդ բառերը նա կարդացել էր հենց այդ առավոտյան:

Նա սկսեց գրել, մերթընդմերթ վեր նայելով պրոֆեսոր Մարչբանքի սեղանին դրված խոշոր ավագի ժամացույցին: Նա նստած էր Փարվաթի Փաթիլից հետո, որի երկար սև մազերը ցած էին թափվում նրա աթոռի թիկնակից: Մեկ թե երկու անգամ Հարրին հայացքը երկար գամեց ամեն մի շարժումից նրա մազերի մեջ առկայող փոքրիկ ոսկեգույն լույսերի վրա և ստիպված էր գլուխը թափ տալ, որպեսզի ազատվեր այդ անպատեհ ինքնաբուխ թմբիրից:

Ղյութահմաների միջազգային համադաշնության առաջին գերազույն մագիստրոսը Պյեռ Բոնակորդն էր, բայց նրա նշանակմանը դեմ էր Լիխտենշտեյնի ղյութահմաների հասարակությունը, որովհետև...

Հարրիի շուրջը բոլոր գրչափետուրները խզխզացնում էին մագաղաթների վրա ստորգետնյա անցումներում բազում առնետների զբաղված անցուդարձի պես: Առաստաղից ընկնող արևի լուսը գրեթե այրում էր գլուխը: Ինչն էր պատճառը... Բոնակորդն ինչ-որ բան էր արել, ինչից վիրավորվել էին Լիխտենշտեյնի դուքահմաները... Հարրին հեռավոր կասկած ուներ, որ դա ինչ-որ կերպ կապված էր տրոլների հետ: Նա դատարկ հայացքով կրկին նայեց Փարվաթիի գլխին: Եթե միայն հիմա ինքը կարողանար լեզիլիմենսի հմայանք կատարել և մի պատուհան բացել նրա գլխի մեջ, ապա կտեսներ, թե ինչ կապ ունեին տրոլները Պյեռ Բոնակորդի և Լիխտենշտեյնի միջև անհամաձայնության հետ:

Հարրին աչքերը փակեց և գլուխը թաղեց ձեռքերի մեջ, այնպես որ կոպերի տակ աչքերի մեջ այրող կարմիրը մթնեց ու զովացավ: Բոնակորդն ուզում էր կասեցնել տրոլների որսը և իրավունքներ տալ տրոլներին: Բայց Լիխտենշտեյնը խնդիրներ ուներ մի հատկապես չարակամ լեռնային տրոլների ցեղախմբի հետ, ահա թե ինչն էր պատճառը:

Նա աչքերը բացեց և անմիջապես կկոցեց սպիտակ մագաղաթից արտացոլվող խայթող լուսից: Դանդաղ մի քանի տող գրեց տրոլների մասին, հետո ընթերցեց իր գրածը: Այնքան էլ մանրամասն կամ իրազեկիչ չէր, թեև նա հիշում էր, որ Համադաշնության մասին Հերմիոնայի գրածը էջեր ու էջեր էր շարունակվում:

Նա կրկին փակեց աչքերը, փորձելով պատկերացնել Հերմիոնայի գրած էջերը, փորձելով հիշել, թե Էլ ինչ կար այնտեղ գրված... Համադաշնության առաջին հանդիպումը կայացավ Ֆրանսիայում... Այո՛, ինքն արդեն գրել էր դրա մասին:

Գորինները փորձել էին մասնակցել բայց նրանց մերժել էին: Դա նույնպես արդեն գրել էր:

Եվ Լիխտենշտեյնից ոչ ոք չուզեցավ մասնակցել ժողովին:

Մտածի՞ր, հորդորեց նա ինքն իրեն, գլուխը թաղած ձեռքերի մեջ, մինչ բոլորը նրա շուրջը խզխզացնելով գրում էին անվերջանալի պատասխանները, իսկ ավազը հատիկ-հատիկ թափվում էր ինչ-որ տեղ առջևում դրված ժամացույցի մեջ:

Նա կրկին քայլում էր Առեղծվածների բաժին տանող զով մութ միջանցքում, քայլում էր հաստատուն նպատակասլաց քայլերով, երբեմն-

Երբեմն մտնելով շտապողական վազքի մեջ, վճռականորեն մտադրված այս անգամ վերջապես հասնել իր նպատակին: Սև դուռը սովորականի պես կրնկի վրա բացվեց նրա առաջ, և ահա նա կրկին կանգնած էր շրջանաձև սենյակում, որտեղ բոլոր կողմերի վրա բացվող բազում դռներ կային:

Շարունակեց ուղիղ առաջ քայլել քարե հատակով և անցավ երկրորդ դռնով: Պատերին ու հատակին խաղացին թրթռացող աղոտ լույսի շողերը և ականջին հասավ այդ տարօրինակ մեխանիկական կտկտոցը, բայց ժամանակ չկար հետազոտելու համար, նա պետք է առաջ շտապեր:

Նա վազքով անցավ վերջին մի քանի մետր հեռավորությունը և հասավ երրորդ դռանը, որը կրնկի վրա բացվեց նրա առաջ ձիշտ մյուս դռների նման:

Կրկին հայտնվեց հսկայական սրահում, որը լեփ-լեցուն էր անհամար դարակներով և դրանց վրա տեղադրված ապակե գնդերով: Սիրտը խելազար բարախում էր: Այս անգամ նա կմտնի այնտեղ: Հասնելով թիվ իննսունյոթ դարակին շրջվեց դեպի ձախ և շտապեց դարակների երկու շարքերի միջով ընկած անցումով:

Բայց նեղլիկ միջանցքի վերջում ինչ-որ բան էր ընկած հատակին, ինչ-որ մութ անձև սև բան էր շարժվում հատակին, վիրավոր կենդանու նման: Հարրի ստամոքսը կծկվեց վախից ու հուզմունքից:

Իր սեփական բերանից մի ձայն հնչեց, մի բարձրահունչ սառը ձայն, զուրկ որևէ մարդկային զգացումից:

— Վերցրու՛ դա ինձ համար... Ցած իջեցրու՛, հենց հիմա՛... Ես չեմ կարող դիմում դրան, բայց դու կարող ես:

Հատակին ընկած սև մարմինը մի փոքր շարժվեց: Հարրին տեսավ իր սեփական ձեռքը՝ կախարդական փայտիկը սեղմած երկար սպիտակ մատներով, և լսեց իր բարձրահունչ սառը ձայնը.

— Քրու՛սիո...

Հատակին ընկած մարդը մի աղիողորմ ցավագին ձիչ արձակեց, փորձեց ոտքի կանգնել, բայց գալարվելով հետ ընկավ գետնին: Հարրին ծիծաղում էր: Նրա կախարդական փայտիկը ցնցվեց, և անեծքը դադարեց գործել, և հատակին ընկած մարմինը հառաչեց ու անշարժացավ:

— Լորդ Վոլդեմորթը սպասում է:

Շատ դանդաղ, անգուսա դողացող վերջույթներով մարդը հատակից բարձրացրեց ուսերը և գլուխը: Նրա նիհար դեմքի վրա արյան բժեր կային, դիմագծերը քարացած էին ցավի ու պարտության դիմակի մեջ:

— Դու ստիպված կլինես սպանել ինձ, — շշնջաց Սիրիուսը:

— Անկասկած վերջո՞ւ դա է լինելու, — ասաց սառը ձայնը: — Բայց նախ դու այն կրերես ինձ, Բլե՛ք: Կարծում ես, որ մինչև այժմ ցա՞վ էիր զգում... Մի անգամ էլ մտածի՛ր, մենք դեռ երկար ժամեր ունենք մեր տրամադրության տակ, և ոչ ոք այստեղ չի լսի քո ճիշերը:

Բայց ինչ-որ մեկը ճշաց, երբ Վոլումորթը կրկին իջեցրեց իր կախարդական փայտիկը: Ինչ-որ մեկը գոռաց ու կողքի վրա ցած ընկավ տաք սեղանից սառը քարե հատակին: Հարրին արթնացավ հատակին սեփական մարմնի հարվածից, դեռ գոռալով, և սպին այրվող կրակի մեջ, իսկ ամբողջ Մեծ դահլիճն ասես պայթեց նրա շուրջը:

Գլուխ 32. Կրակից դեպի բոցը

— Ես ոչ մի տեղ չեմ գնա... Ես հիվանդանոցային աշտարակ գնալու կարիքը չունեմ... Ես չեմ ուզում...

Նա ինչ-որ բան էր թոթովում՝ փորձելով ազատվել պրոֆեսոր Թոֆթիի ձեռքերից, որը Հարրիին էր նայում անսահման մտահոգությամբ, մինչ ուղեկցում էր նրան դեպի շքամուտքի դահլիճը։ Իսկ Մեծ դահլիճում գտնվող բոլոր ուսանողներն անթարթ նայում էին նրանց հետևից։

— Ես լավ եմ... Լավ եմ ես... սը՛ր, — կակազում էր Հարրին՝ թեքով սրբելով դեմքի քրտինքը։ — Իրոք, ես լավ եմ, ուղղակի քունս տարել էր... ու մղձավանջ տեսա...

— Քննությունների գերլարումից է, — բարեհամբույր համակրանքով ասաց ծեր ոյութը, թվիրփացնելով Հարրի ուսին, — պատահում է, երիտասարդ, պատահում է... Իսկ հիմա մի բաժակ զովացուցիչ ընպելիք, և թերևս դուք ի վիճակի կլինեք վերադառնալ Մեծ դահլիճ... Ճիշտ է, քննությունը գրեթե ավարտվել է, բայց գուցե կարողանաք ևս մի քանի միավոր շահել՝ վերանայելով ծեր վերջին պատասխանները...

— Այո՛, — ասաց Հարրին չհասկանալով, թե ինչ էր ասում, — այսինքն ուզում էի ասել ո՛չ։ Ես արդեն արել եմ, ինչ կարող էի...

— Շատ լավ, շատ լավ, — բարեկամաբար ասաց ծեր ոյութը, — Ես կգնամ ու կվերցնեմ ծեր քննական թերթիկը և առաջարկում եմ, որ անմիջապես գնաք ու պառկեք։ Չեզ մի լավ հանգիստ է հարկավոր։

— Ես հենց այդպես էլ կանեմ, — ասաց Հարրին գլուխը եռանդուն թափ տալով։ — Շատ շնորհակալ եմ։

Հենց որ ծեր մարդու թիկունքը դուրս եկավ տեսադաշտից Մեծ դահլիճի դռների հետևում, Հարրին սկսեց վազքով բարձրանալ մարմարե աստիճաններով, այնքան արագ նավարկելով միջանցքներով և սուրալով դիմանկարների կողքով, որ արժանանում էր նրանց բնակիչների դժգոհ կշտամբանքներին։ Մի քանի աստիճանաշար վեր և վերջապես փոթորկի պես ներս սուրաց հիվանդանոցային աշտարակի երկիրեղկ դռներով՝ մադամ

Պոմֆրիին ստիպելով տագնապահար ճչալ, որը հենց այդ պահին ինչ-որ վառ երկնագույն հեղուկ էր լցնում Մոնթագի բաց բերանի մեջ:

— Փո՛թթեր, ի՞նչ եք անում այստեղ:

— Ես պետք է տեսնեմ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, — արտաշնչեց Հարրին, այրվող թոքերով. — Հենց հիմա, դա շատ կարևոր է:

— Նա այստեղ չէ, Փո՛թթեր, — տխուր ասաց մադամ Պոմֆրին: — Այս առավոտյան տեղափոխեցին Սուրբ Մունքոս: Չո՛րս քարացնող հարված ուղիղ կրծքավանդակին... և այդ տարիքում... Հրա՛շք է, որ դեռ ողջ է:

— Այստեղ չէ... — ցնցված կրկնեց Հարրին:

Դռներից դուրս հնչեց զանգը, և Հարրին լսեց իրենցից վեր և ցած հարկերում դասարաններից միջանցքներ հորդող ուսանողական բազմության հանած հեռավոր հռնդյունը: Նա տեղից չշարժվեց, աչքը չկտրելով մադամ Պոմֆրիից: Սարսափն ահագնանում էր նրա մեջ: Ոչ ոք չէր մնացել... Ոչ ոք չկար, որ օգնություն խնդրեր... Ոչ ոք, ով կարող էր օգնել... Դամբլդորը չկար, Հագրիդը չկար... Բայց նա միշտ հույս էր ունեցել, որ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը գոնե այդտեղ կլինի, դյուրագիգիռ ու անհողողող միզուցե, բայց միշտ հուսալի ու միշտ նյութականորեն ներկա:

— Չեմ զարմանում, որ ցնցված եք, Փո՛թթեր, — ասաց մադամ Պոմֆրին, դեմքին յուրօրինակ բարկացած հավանության արտահայտությամբ: — Այդ ողորմելի ստահակներից ոչ մեկը օրը ցերեկով չեր կարողանա դեմ-դիմաց կանգնած հաղթել Միներվա ՄըքԳոնագալին: Վախկոտներ, ուրիշ բառ չունեմ դրանց համար... Թշվառ վախկոտներ... Եթե միայն համոզված չլինեի, որ իմ ներկայությունը այստեղ պետք է ուսանողներին, անմիջապես պաշտոնաթող կլինեի:

— Այո՛, — հուսահատ ասաց Հարրին:

Նա կրունկների վրա շրջվեց ու ասես կուրացած դուրս քայլեց հիվանդանոցային աշտարակից աշխուժ կյանքով փթթող միջանցքի մեջ, որտեղ մնաց կանգնած այս ու այն կողմ շտապող ամբոխի մեջ, թունավոր գազի ամպի պես ներսից բարձրացող խուճապի զգացումով: Գլուխն անտանելի պտտվում էր, և նա նույնիսկ ի վիճակի չէր մտածել, թե ինչ պետք է աներ:

Ունը և Հերմիոնան. մի ծայն ասաց գլխի մեջ: Նա չնկատեց, թե ինչպես կրկին սկսեց վագել, իր ճանապարհից դուրս հրելով ուսանողներին,

չնկատելով անգամ նրանց բարկացած բողոքները: Նա վազքով հետ իջավ երկու հարկ և արդեն հասել էր մարմարե աստիճանների վերին հարթակին, երբ տեսավ նրանց իրեն ընդառաջ շտապելիս:

— Հա՛րի... — անմիջապես գոռաց Հերմիոնան, սարսափահար տեսքով, — Ի՞նչ կատարվեց... Դու լավ ե՞ս... ին չե՞ս հիվանդացել

— Ու՞ր էիր գնացել, — հարցրեց Ռոնը:

— Եկե՛ք ինձ հետ, — արագ ասաց Հարրին: — Արագ եկե՛ք, ես ձեզ ասելու բան ունեմ:

Նա նրանց առաջնորդեց առաջին հարկի միջանցքով, ներս նայելով դասասենյակների բաց դռներով, և վերջապես մի դատարկ սենյակ գտավ: Ինքն արագ սուզվեց սենյակի մեջ, Ռոնի ու Հերմիոնայի հետևից փակեց դուռը, և ներսից հենվելով փակ դռանը, նայեց նրանց երկուսին:

— Սիրիուսը Վոլդեմորթի մոտ է:

— Ի՞նչ...

— Ի՞նչ գիտես:

— Տեսա՛... Հենց նոր... Երբ քունս տարել էր քննության ժամանակ:

— Բայց... Բայց որտե՞ղ... Ինչպե՞ս ... — լրիվ սպիտակած դեմքով հարցրեց Հերմիոնան:

— Զգիտեմ ինչպես, — ասաց Հարրին: — Բայց հաստատ գիտեմ որտեղ: Առեղծվածների բաժնում մի սենյակ կա, որը ծայրից ծայր լցված է դարակներով, բոլոր դարակների վրա անթիվ անհամար բյուրեղյա գնդեր են շարված: Նրանք երկուսով հիմա իննսունյոթերորդ շարքի վերջում են: Նա փորձում է օգտագործել Սիրիուսին, իր ուզածը նրա միջոցով ստանալու համար... Դա այնտեղ է... Նա տանջում է նրան... Ասաց, որ վերջում կսպանի:

Հարրին լսեց իր սեփական դողացող ձայնը և զգաց, որ ծնկները նույնպես դողում էին: Նա մոտեցավ նստարաններից մեկին ու նստեց, փորձելով հավաքել ինքն իրեն:

— Ո՞նց ենք հասնելու այնտեղ, — կիսածայն հարցրեց նա մյուս երկուսին:

Մի պահ լռություն տիրեց, հետո Ռոնը ասաց,

— Հ-հասնելու այնտե՞ղ...

— Հասնելու Առեղծվածների բաժին, որ փրկենք Սիրիուսին, — արդեն բարձրաձայն կրկնեց Հարրին:

— Բայց... Հա՛րի... — սկսեց առարկել Ոտնը:

— Ի՞նչ... Բայց ի՞նչ... — ասաց Հարրին:

Նա չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչու էին այդ երկուսը մոլորված նայում իր վրա, կարծես ինքը նրանցից ինչ-որ անիրականալի բան էր ուզում:

— Հա՛րի, — ասաց Հերմիոնան բավականին վախեցած ձայնով, — Ընդ... Ինչպես կարող էր Վոլդեմորթը մտնել Հրաշագործության նախարարություն, բոլորի համար աննկատ ու առանց բացահայտվելու:

— Ես ի՞նչ իմանամ, — որոտաց Հարրին: — Հարցն այն է, թե մենք ինչպես ենք այնտեղ հասնելու:

— Բայց, Հա՛րի, մտածի՞ր խնդրում եմ, — ասաց Հերմիոնան, մի քայլ անելով նրա ուղղությամբ, — իիմա ժամը իինգն է... Աշխատանքային ժամը դեռ չի ավարտվել, և Հրաշագործության նախարարությունը լեփ-լեցուն է մարդկանցով: Ինչպես կարող էին Վոլդեմորթը և Սիրիուսը ներս մտնել բոլորից աննկատ: Հա՛րի, նրանք երկուսն էլ թերևս ամենաշատ որոնված կախարդներն են ամբողջ աշխարհում: Կարծում ես, որ նրանք կարո՞ղ էին աննկատ մտնել մի շենք, որը լեփ-լեցուն է ավրորներով:

— Զգիտեմ, Վոլդեմորթը կարող էր Անտեսանելիության թիկնոցով մտնել, կամ չզգիտեմ ինչով, — գոռաց Հարրին: — Ինչեւ, Առեղծվածների բաժնում գրեթե երբեք ոչ ոք չի լինում, ամեն անգամ երբ անցել եմ այնտեղով, ես...

— Դու այնտեղ երբեք չես եղել, Հա՛րի, — կիսաձայն ասաց Հերմիոնան:

— Դու միայն երազում ես տեսել այդ վայրը:

— Բայց դրանք նորմալ երազներ չեն, — նրա երեսին գոռաց Հարրին, ոտքի կանգնելով նստարանից և մի քայլ մոտենալով Հերմիոնային: Նա ուզում էր ուղղակի բռնել նրան ու ցնցել: — Այդ դեպքում ինչպես կարող ես բացատրել Ոտնի պապայի հետ կապված դեպքը, իսկ դա ի՞նչ էր, ի՞նչ ես կարծում, ի՞նչպես կարողացա իմանալ, թե ինչ էր կատարվում նրա հետ:

— Նրա ասածի մեջ իմաստ կա, գիտե՞ս, — կամացուկ միջամտեց Ոտնը՝ նայելով Հերմիոնային:

— Բայց այս անգամ դա այնքան... այնքան անհավանական է, — հուսահատությամբ առարկեց Հերմիոնան: — Հա՛րի, ինչպես կարող էր

Վոլդեմորթը բռնել Սիրիուսին, երբ նա գրիմոլդ փողոցում է եղել ամբողջ ժամանակ:

— Սիրիուսը կարող էր գլուխը կորցնել և դուրս գալ մաքուր օդի, — ասաց Ռոնը, շատ անհանգստացած: — Մենք ին լավ գիտենք, որ նա դեռ վաղուցվանից էր ուզում դուրս գալ այդ տնից:

— Բայց ինչու^o, — պնդեց Հերմիոնան, — ինչու^o պետք է Վոլդեմորթն ուզենար հենց Սիրիուսին օգտագործել այդ գենքը կամ չգիտեմ ինչը ձեռք բերելու համար:

— Չգիտեմ, հարյուր պատճառ կարող է ունենալ դրա համար, — ի պատասխան գոռաց Հարրին: — Գուցե հենց միայն այն պատճառով, որ Վոլդեմորթը թքած ունի Սիրիուսի տառապանքների վրա, կամ ուղղակի ուզում է սպանել նրան:

— Գիտես ի՞նչ, ես հենց նոր մի բան մտածեցի, — ասաց Ռոնը զսպված ձայնով: — Սիրիուսի եղբայրը մահակեր է եղել, չէ^o... Գուցե նա^o է պատմել Սիրիուսին այդ գենքը վերցնելու գաղտնիքը:

— Հա^o... Եվ դա է պատճառը, որ Դամբլդորն այս ամբողջ ժամանակ Սիրիուսին փակի տակ է պահում, — ասաց Հարրին:

— Լսե՛ք, ես ներողություն եմ խնդրում, բայց — լացակումած ասաց Հերմիոնան, — բայց ձեզնից ոչ մեկի ասածներն իմաստ չունեն, և մենք ձեր ասածներից ոչ մեկի համար ապացույց չունենք... Նույնիսկ ապացույց չունենք, որ Վոլդեմորթն ու Սիրիուսն այնտեղ են:

— Հերմիոնա, Հարրին տեսել է նրանց, — ասաց Ռոնը, հարձակվելով նրա վրա:

— Շատ լավ, — ասաց Հերմիոնան, վախեցած բայց վճռական արտահայտությամբ, — ես ուղղակի չեմ կարող չասել ձեզ...

— Ի՞նչ:

— Ես չեմ քննադատում քեզ, Հա՛րի, — բայց դու... դու կարծես... Ուզում եմ ասել, որ դու կարծես մարդկանց փրկելու բարդույթ ունես, — ասաց նա:

Հարրին աչքերը փայլեցրեց նրա վրա:

— Եվ քո կարծիքով դա ի՞նչ է նշանակում ... այդ քո «մարդկանց փրկելու բարդույթը»...

— Դեհ, դու... — այդ պահին նա շատ ավելի վախեցած ու մտահոգ տեսք ուներ, քան երբեք Հարրին տեսել էր նրան. — Ուզում եմ ասել, անցած տարի, օրինակի համար, լذի մեջ, մրցամարտի ժամանակ: Դու չպետք է, ուզում եմ ասել, կարիք չկար, որ դու փրկելիր Դելակութի փոքրիկ քրոջը: Դու մի քիչ տարվեցիր: Դու չափն անցար...

Արյունը եռացնող բարկության մի ալիք անցավ Հարրիի ամբողջ մարմնով, ինչպե՞ս կարող էր նա հենց այդ պահին հիշեցնել իրեն իր այն հիմար սխալի մասին:

— Ուզում եմ ասել, դա իրոք շատ հերոսական արարք էր, ու միայն լավ էր խոսում քո մասին, — արագ ավելացրեց Հերմիոնան, ծայրահեռ սարսափահար նայելով Հարրիի դեմքին, — բոլորն այն կարծիքին էին, որ դա հրաշալի արարք էր:

— Ծիծաղելի բաներ ես ասում, — սեղմած ատամների արանքից նետեց Հարրին, — որովհետև ես շատ լավ եմ հիշում, որ Ռոնը ասաց, որ ես ընդամենը ժամանակ կորցրի ինձ հերոսի տեղ դնելով: Հենց դա էիր ուզում ասել, չէ՞... Մտածում ես, որ ես ուզում եմ ինձ նորից հերոսի պես պահել, հա՞...

— Ո՞չ, ո՞չ, ո՞չ, — շտապեց ասել Հերմիոնան, իրեն լրիվ կորցրած: — Ես բոլորովին էլ դա չէի ուզում ասել:

— Ուրեմն, ասա՝ վեջապես, թե ինչ ես ուզում ասել, որովհետև մենք այստեղ ժամանակ ենք կորցնում, — գոռաց Հարրին:

— Ես փորձում եմ ասել, որ Վոլդեմորթը լավ է ձանաչում քեզ, Հա՛րի: Նա Զինիին տարավ Գաղտնի սրահ, որ դու գնաս նրա հետևից: Դա նրա ոճն է... Նա շատ լա գիտի, թե ինչ տեսակի մարդ ես դու... Նա գիտի, որ դու կնետվես փրկելու Սիրիուսին... Իսկ եթե նա ուղղակի խայժ է ցոյց տվել քեզ, որպեսզի քեզ խաբելով հասցնի Առեղծվածների բաժին...

— Հերմիոնա, նշանակություն չունի անգամ, թե նա ինչ է արել ինձ ծուղակի մեջ զցելու համար... ՍըքԳոնագալին տարել են Սուրբ Մունզու, Հոգվարթսում Միաբանությունից ոչ ոք չի մնացել... Ու՞մ կարող ենք պատմել այդ մասին... Եթե մենք չգնանք, Սիրիուսը կմեռնի:

— Բայց Հա՛րի, իսկ եթե քո երազն այս անգամ ուղղակի... ուղղակի երազ էր...

Հարրին հուսահատ բարկության մի մռունչ արձակեց, և Հերմիոնան տագնապահար հետ քայլեց նրանից:

— Ոնց չե՞ս հասկանում, — գոռաց Հարրին, — ես մղձավանջներ չեմ տեսնում, դրանք ուղղակի երազներ չեն: Քո կարծիքով Պատնեշումի հետ կապված բոլոր պարապմունքներն ինչի՝ համար էին: Քո կարիծիքով ինչու՝ էր Դամբլդորն ուզում թույլ չտալ, որ ես տեսնեմ այդ բոլոր բաները... Որովհետև դրանք ԻՐԱԿԱՆ են, Հերմիոնա... Սիրիուսը ծուղակի մեջ է, ես տեսա նրան: Վոլդեմորթը գերել է նրան, և ուրիշ ոչ ոք այդ մասին չգիտի, և դա նշանակում է, որ մենք միակն ենք, ով կարող է փրկել նրան... Եթե չեք ուզում ինձ միանալ, շատ լավ, ես մենակ կանեմ, հասկացա՞ք: Եվ եթե չեմ սխալվում, դու մինչև այժմ ոչ մի խնդիր չունեիր մարդկանց փրկելու իմ բարդույթի հետ, երբ ես քեզ էի փրկում ազրայելներից, կամ, — նա շրջվեց դեպի Ռոնը, — երբ քո քրոջն էի փրկում բասիլիսկոսից:

— Ես քեզ երբեք չեմ ասել, իբր խնդիր ունեմ, — տաքացած ասաց Ռոնը:

— Բայց Հա՛րի, դու ինքդ հենց նոր ասացիր, — արդեն կատաղած վրա տվեց Հերմիոնան, — Դամբլդորն ուզում էր, որ դու սովորես փակել ուղեղդ այդ տեսիլքների համար, եթե դու Պատնեշումը սովորեիր այնպես ինչպես պետք էր, դու այդ բաները չէիր տեսնի:

— Եթե ԿԱՐԾՈՒՄ ես, ՈՐ ԵՍ ՊԵՏՔ Է ԻՆՉ ԱՅՆՊԵՍ ՊԱՀԵՍ, ԿԱՐԾԵՍ ՈՉԻՆՉ ԷԼ ՉԵՍ ՏԵՍԵԼ...

— Սիրիուսն ինքն է քեզ ասել, որ միտքդ փակելուց ավելի կարևոր ոչինչ չկա:

— ԳԻՏԵՍ Ի՞ՆՉ, ԵՍ ԿԱՐԾՈՒՄ ԵՄ, ՆԱ ՀԱՍՏԱՏ ՈՒՐԻՇ ԲԱՆ ԿԱՍԵՐ, ԵԹԵ ՄԻԱՅՆ ԻՄԱՆԱՐ, ԹԵ ԵՍ ԻՆՉ ԵՄ ՏԵՍ...

Դասասենյակի դուռը բացվեց: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան շեշտակի հետ շրջվեցին: Զինին ներս մտավ, շատ հետաքրքրված տեսքով, և նրա հետևից անմիջապես՝ Լունան, որն ինչպես միշտ այնպիսի տեսք ուներ, ասես շատ պատահաբար անցել էր այդ կողմերով:

— Ողջու՛յն, — անվստահ ասաց Զինին: — Մենք ուղղակի ճանաչեցինք Հարրիի ձայնը: Ինչի՝ մասին եք այստեղ գորգոռում:

— Քո գործը չի՝, — կոպիտ պատասխանեց Հարրին:

Զինին հոնքերը վեր բարձրացրեց:

— Կարիք չկա ինձ հետ այդ տոնով խոսել, գիտե՞ս, — շատ սառն ասաց նա, — ես ընդամենը ուզում էի իմանալ, թե ինչով կարող եմ օգնել:

— Լա՛վ, բայց դու չես կարող, — կարճ ասաց Հարրին:

— Դու շատ կոպիտ ես քեզ պահում, գիտե՞ս, — մեղմ ու գրեթե անտարբեր ասաց Լունան:

Հարրին քթի տակ հայիոյեց ու մի կողմ շրջվեց: Լունա Լավգուդի հետ խոսակցությանը նա ուղղակի չէր կարողանա դիմանալ այդ պահին:

— Սպասի՛ր, — հանկարծ ասաց Հերմիոնան: — Սպասի՛ր, Հա՛րի, նրանք իրոք կարող են օգնել:

Հարրին ու Ռոնը նրան նայեցին:

— Ինձ լսե՛ք, — շատ լրջախոհ ասաց Հերմիոնան, — Հա՛րի, մեզ պետք է առաջին հերթին իմանալ, արդյոք Սիրիուսն ընդհանրապես դու՞րս է եկել տնից:

— Ես ասացի, որ տեսել եմ նրան...

— Հա՛րի, աղաչում եմ քեզ, — հուսահատորեն ասաց Հերմիոնան, — Խնդրում եմ, թույլ տու՛ր ստուգենք, արդյոք Սիրիուսն իրոք տանը չէ, մինչև նրա հետևից Լոնդոն վագելը: Եթե մենք պարզենք, որ նա այնտեղ չէ, ապա երդվում եմ, չեմ փորձի կանգնեցնել քեզ: Ես ինքս կզամ քեզ հետ, ես ինքս ամեն ինչ կանեմ նրան փրկելու համար:

— Սիրիուսը ՀԵՆՑ ՀԻՄԱ տանջամահ է լինում, — գոռաց Հարրին: — Մենք չենք կարող ժամանակ կորցնել:

— Բայց եթե դա Վոլդեմորթի ծուղակներից մեկն է, Հա՛րի, մենք պետք է ստուգենք, մենք պարտավոր ենք ստուգել ինչ-որ բան անելուց առաջ:

— Ինչպե՞ս, — պահանջկոտ հարցրեց Հարրին, — ինչպե՞ս ենք ստուգելու:

— Մենք ստիպված կլինենք նորից օգտվել Ամբրիջի բուխարուց, և փորձենք կապվել նրա հետ, — ասաց Հերմիոնան, որի սարսափն ասես ուժգնացավ անգամ իր արտահայտած մտքից: — Մենք Ամբրիջի ուշադրությունը կշեղենք, նրան կզբաղեցնենք ինչ-որ պատրվակով... Բայց մեզ դիտորդներ են պետք, և ահա թե ինչով կարող են օգնել Զինին ու Լունան:

Թեև ակնհայտորեն դեռ չհասկանալով, թե ինչ էր կատարվում, Զինին անմիջապես պատրաստակամորեն արձագանքեց.

— Հա՛, մենք կանենք, ինչը պետք է:

Իսկ Լունան հարցրեց.

— Երբ ասում եք «Սիրիուս», նկատի ունեք Սթաբի Բորդմանի՞ն...

Ոչ ոք նրան չպատասխանեց:

— Շատ լա՛վ, — հարձակողական համառությամբ պատասխանեց Հարրին, — Շատ լա՛վ, եթե կարող ես մի ծև առաջարկել, որը շատ արագ կլինի, ես քեզ հետ եմ, եթե ոչ՝ ես գնում եմ Առեղծվածների բաժին, իենց իինա:

— Առեղծվածների բաժին... — կրկնեց Լունան, թեթևակի զարմացած: — Բայց ո՞նց ես հասնելու այնտեղ...

Կրկին Հարրին անտեսեց նրան:

— Եղա՛վ, — ասաց Հերմիոնան ձեռքերը տրորելով, և հետուառաջ քայլելով նստարանների միջև: — Եղավ... Ուրեմն... Մեզնից մեկը պետք է գնա ու գտնի Ամբրիջին և... Ուղարկի նրան որևէ սխալ ուղղությամբ... Ու միառժամանակ հեռու պահի նրան իր աշխատասենյակից... Կարելի է նրան ասել, որ... չգիտեմ ինչ... որ Փիվզն ինչ-որ այլանդակություն է անում, սովորականի պես:

— Ես կանեմ, — անմիջապես արձագանքեց Ռոնը, — Ես նրան կասեմ, որ Փիվզը տակնուվրա է անում Տրանսֆիգուրացիայի դասասենյակը կամ դրա նման մի ուրիշ բան... Դա երևի մի կիլոմետր հեռու է նրա աշխատասենյակից: Ես անգամ կարող եմ համոզել Փիվզին, որ մի իսկական իրարանցում սարքի, եթե միայն ճանապարհիս գտնեմ նրան:

Միայն իրավիճակի լրջության գիտակցումից Հերմիոնան ոչինչ չառարկեց Տրանսֆիգուրացիայի դասասենյակը տակնուվրա անելու գաղափարին:

— Լավ, — ասաց նա, հոնքերը կիտած, մինչ շարունակում էր հետուառաջ քայլել սենյակով: — Իսկ իինա մենք պետք է մի բան մտածենք, որ ուսանողները հեռու լինեն Ամբրիջի աշխատասենյակից, մինչ մենք զբաղված կլինենք դուռը բացելով ու այնտեղ մեր գործն անելով, թե չէ սլիզերինցիներից որևէ մեկը կվազի ու կզգուշացնի նրան:

— Լունան ու ես կկանգնենք միջանցքի երկու ծայրերում, — արագ առաջարկեց Զինին, — և կզգուշացնենք մարդկանց, որ միջանցքով

չանցնեն, որովհետև ... որովհետև ինչ-որ մեկը միջանցքում խեղդող գազ է բաց թողել...

Հերմիոնան ապշահար նայեց նրան, զարմացած այն պատրաստակամության վրա, որով Զինին առաջարկեց տարածել այդ սուտը: Զինին միայն ուսերը թոթվեց ու ասաց.

— Ֆրեդն ու Ջորջն ուզում էի նման բան անել գնալուց առաջ:

— Լա՛վ, — ասաց Հերմիոնան, — լա՛վ, ուրեմն, Հա՛րի, դու և ես կվերցնենք Անտեսանելիության թիկնոցն ու կմտնենք աշխատասենյակ, ու դու կկարողանաս խոսել Սիրիուսի հետ...

— Նա այնտեղ չէ, Հերմիոնա:

— Ուզում էի ասել կկարողանաս ստուգել, Սիրիուսը տանն է, թե՝ ոչ, իսկ ես պահակ կկանգնեմ, որովհետև չեմ կարծում, թե դու պետք է մենակ լինես այնտեղ... Լին արդեն ապացուցել է, որ նրա աշխատասենյակի պատուիաններն ամենաթույլ տեղն են, երբ ներս էր թօցնում թստաններին:

Նույնիսկ իր բարկության և անհամբերության մեջ, Հարրին շնորհակալ էր Ամբրիջի աշխատասենյակն իր հետ մտնելու Հերմիոնայի առաջարկի համար՝ ձանաչելով դա որպես համախոհության և հավատարմության նշան:

— Ես... Շատ լավ... Շնորհակալ եմ, — քթի տակ թոթովեց նա:

— Եղա՛վ, ուրեմն... Նույնիսկ եթե ամեն ինչ բարեհաջող ստացվի, չեմ կարծում, թե իինգ րոպեից ավելի երկար ժամանակ կունենանք մեր տրամադրության տակ, — ասաց Հերմիոնան, կարծես հանգստացած, որ Հարրին առնվազն ընդունեց իր պլանը. — Հաշվի առե՛ք, որ դեռ ֆիլչ կա, և այդ գրողի տարած Ինկվիզիտորական ջոկատը, որ ֆրֆոռում է ամենուրեք:

— Հինգ րոպեն բավական է, — ասաց Հարրին: — Գնացի՛նք...

— Հենց հիմա՝, — ցնցված հարցրեց Հերմիոնան:

— Բա էլ ե՞րբ, իհարկե հենց հիմա, — բարկացած ասաց Հարրին, — Չո կարծիքով, ի՞նչ է, պետք է սպասենք մինչև ձաշի ընդմիջունից հետո, թե ի՞նչ... Հերմիոնա, նա Սիրիուսին հենց հիմա է տանջամահ անում:

— Ես... օհ... լավ... — հուսահատորեն ասաց Հերմիոնան, — Գնա՛, Վերցրու՛ Անտեսանելիության թիկնոցը: Կիանդիպենք Ամբրիջի աշխատասենյակի միջանցքի վերջում, Եղա՛վ...

Հարրին չպատասխանեց: Նա լուր դուրս նետվեց դասասենյակից ու սկսեց ուսանողներով լեփ-լեցուն միջանցքով արմունկներով ձանապարի

բացելով իր համար վագել դեպի Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը: Երկու հարկ վեր հանդիպեց Շեյմոսին ու Դինին, ովքեր ուրախ ողջունեցին նրան հեռվից և ասացին որ ծրագրում են ընդհանուր սենյակում ամբողջ գիշեր մինչև լուսաբաց տոնել քննությունների ավարտը: Հարրին հազիվ լսեց, թե ինչ էին ասում: Նա ներս մազլցեց դիմանկարի բացվածքով, մինչ այդ երկուսը դեռ գրաղված էին որոշելով, թե քանի շիշ մաքսանենգ մեղրագինի պետք կլինի գիշերային կերուխումի համար, և դեռ խոսում էին, երբ Անտեսանելիության թիկնոցը և Սիրիոսի դանակն իր պայուսակի մեջ ապահով թաքցրած, նա դուրս թռավ ու անցավ նրանց կողքով մինչև իսկ կիասցնեին նկատել, որ հեռացել էր ընդհանուր սենյակից:

— Հա՛րի, մի քանի գալեռնով չե՞ս մասնակցի... Հարուդ Դինզլն ասում է, որ կարող է մեզ մի շիշ էլ հրավիսկի ձարել...

Բայց Հարրին արդեն հեռու էր սլանում միջանցքով, և մի քանի րոպե անց ցած թռավ վերջին աստիճաններից Ամբրիջի աշխատասենյակի միջանցքի վերջում աստիճանահարթակի վրա, որտեղ նրան էին սպասում Ունը, Հերմիոնան, Ջինին և Լունան:

— Բերեցի՛, — շնչասպար լինելով ասաց նա: — Պատրա՞ստ եք...

— Շատ լավ, — շշնջաց Հերմիոնան, երբ մի խումբ բարձրախոս վեցերորդ դասարանցիներ անցնում էին նրանց կողքով: — Ուրեմն Ուն դու առաջ անցի՛ր, գնա՛ ու աշխատասենյակից հանի՛ր Ամբրիջին: Ջինի՛, Լու՛նա, սկսե՛ք մարդկանց զգուշացնել, որ հեռու մնան այս միջանցքից: Հարրին ու ես հիմա կիագնենք թիկնոցը ու կսպասենք, մինչև միջանցքը մաքրվի:

Ունը խրոխստ քայլերով հեռացավ, և նրա վառ կարմիր գլուխն անհետացավ միջանցքում: Մինչ այդ Ջինին իր ոչ պակաս վառ կարմիր գլխով խառնվեց ուսանողական բազմության հետ, քշելով նրանց հակառակ ուղղությամբ, իսկ նրա հետևից էլ գործի անցավ Լունան իր վառ շիկահեր գլխով:

— Այստեղ արի՛, — քթի տակ ասաց Հերմիոնան, ձեռքը զցելով Հարրիի դաստակին և նրան իր հետևից քաշեց մի միջնադարյան կախարդի այլանդակ կիսանդրու հետևը, որն ինքն իրեն քթի տակ խոսելով խոժոռ ցցված էր մի մարմարե սյան վրա: — Դու... դու լավ ե՞ս... Հա՛րի... Դու դեռ չափազանց գունատ ես:

— Ես լավ եմ, — կարձ ասաց նա, պայուսակից հանելով Անտեսանելիության թիկնոցը: Իրականում ճակատի սպին նորից ցավում էր, բայց ոչ այնքան ուժեղ, երբ նրան թվացել էր, որ Վոլդեմորթը մահացու հարված հասցրեց Սիրիուսին: Եվ սպին նույնիսկ ավելի ուժգին էր ցավում այն ժամանակ, երբ Վոլդեմորթը պատժում էր Էյվերիին:

— Հրե՞ս, — ասաց նա և Անտեսանելիության թիկնոցը գցեց իրենց երկուսի վրա: Նրանք մի պահ անշարժ կանգնեցին լատիներեն ինչ-որ բան մրթնրթացող կիսանդրու հետևում՝ ականջ դնելով միջանցքի անցուդարձին:

— Ես կողմը մի՛ եկեք, — համոզում էր Զինին անցորդներին: — Ո՛չ, կներե՛ք, լավ կանե՛ք շրջանցեք այս միջանցքը, գնացե՛ք պտուտակավոր աստիճաններով: Ինչ-որ մեկը խեղդող գագ է բաց թողել այս միջանցքում, իենց էն կողմերում:

Շատերը բողոքում էին և մեկն անգամ ասաց.

— Ես ոչ մի գագ էլ չեմ տեսնում:

— Որովհետև այդ գագն անգույն է, — շատ համոզիչ շնչահեղձ լինողի ձայնով ասաց Զինին, — բայց եթե ուզում եք այստեղով անցնել, առաջ անցե՛ք, խնդրե՛մ իսկ ձեր անշունչ մարմինները հաստատ ապացույց կդառնան մյուս ապուշների համար, ովքեր մեզ չեն հավատա:

Բազմությունը դանդաղ պակասեց: Խեղդող գագի մասին նորությունը կարծես արագ տարածվեց ուսանողության մեջ, և այլևս ոչ ոք չէր գալիս անցնելու այդ միջանցքով: Երբ վերջապես միջանցքը խաղաղվեց, Հերմիոնան կամաց ասաց.

— Կարծում եմ, արդեն կարող ենք դուրս գալ, Հա՛րի: Գնացի՛նք... Գնա՛նք անե՛նք, ինչը պետք է անենք:

Թիկնոցով ծածկված նրանք դուրս եկան կիսանդրու հետևից: Լունան կանգնած էր թիկունքն իրենց դարձրած, միջանցքի հեռավոր ծայրում: Երբ անցնում էին Զինիի կողքով, Հերմիոնան շշնջաց.

— Լա՛վ էր: Չմոռանա՛ք ազդանշանը:

— Ի՞նչ է ազդանշանը, — մրթնրթաց Հարրին, մինչ մոտենում էին Ամբրիջի դռանը:

— Բարձրաձայն երգել «Ուիզլին մեր Արքան է», եթե տեսնեն, որ Ամբրիջը գալիս է, — պատասխանեց Հերմիոնան, մինչ Հարրին Սիրիուսի

դանակը մտցրել էր դռան ու պատի միջև եղած ձեղքի մեջ: Կողպեքը ձրթոցով բացվեց, և նրանք ներս մտան աշխատասենյակ:

Սրտաշարժ փիսիկներն անհոգ խաղում էին իրենց ափսեները տաքացնող ուշ հետկեսօրյա արևի շողերի հետ, բայց ուրիշ ոչինչ աշխատասենյակում չէր շարժվում, և այնտեղ ոչ ոք չկար, ինչպես և անցած անգամ: Հերմիոնան հանգստացած հոգոց հանեց:

— Մտածեցի, որ երկրորդ թատանից հետո կարող էր պաշտպանության լրացուցիչ միջոցներ նախաձեռնել:

Նրանք ցած քաշեցին թիկնոցը: Հերմիոնան շտապեց պատուհանի մոտ և կանգնեց տեսադաշտից դուրս, ձեռքի մեջ պատրաստ պահած կախարդական փայտիկով, աչքը զցած հանդավարներին: Հարրին նետվեց բուխարու մոտ, ճանկեց տեսլափոշու տուփը և մի պտղունց փոշի նետեց բուխարու ճաղավանդակից ներս, ինչից զմրուխտագույն բոցեր ժայթքեցին ամբողջ բուխարիում, հետո արագ ծնկեց ու գլուխը մտցնելով կանաչ պարող բոցերի մեջ, գոռաց.

— Թիվ տասներկու, Գրիմոլդ փողոց...

Գլուխը սկսեց պտտվել, ասես հենց նոր ցած էր թռել մի արագ կառուսելից, թեև ծնկներն ամուր հենված էին աշխատասենյակի սառը հատակին: Աչքերն ուժեղ կկոցել էր, որ պտտահողմի մեջ փոշի ու մոխիր չլցվի: Վերջապես պտույտները դադարեցին, և նա աչքերը բացելով տեսավ Գրիմոլդ փողոցի երկար ուղղանկյունաձև սառը խոհանոցը:

Խոհանոցում ոչ ոք չկար: Նա հենց դա էլ սպասում էր, բայց պատրաստ չէր սարսափի ու խուճապի այն թեժ ալիքին, որը կոկորդով վեր բարձրացավ ստամոքսից՝ ամայի սենյակի տեսքից:

— Սի՞րիուս — գոռաց Հարրին: — Սի՞րիուս, այստեղ ե՞ս...

Նրա ձայնը արձագանքեց սենյակի պատերից, բայց պատասխան չեղավ, բացի կամացուկ խզրտոցից, որը լսվեց բուխարու աջ կողմից:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — գոռաց Հարրին, մտածելով, որ գուցե մուկ էր:

Տնային ալփի Կյուսակը մտավ տեսադաշտի մեջ: Նա ինչ-որ բանի կապակցությամբ շատ գոհ ու զմայլված տեսք ուներ, թեև կարծես վերջերս շատ ուժեղ վնասել էր ձեռքերը, որոնք երկուսն էլ լրիվ ծածկված էին վիրակապերով:

— Կրակի մեջ Փոթթերների տղայի գլուխն է, — տեղեկացրեց Կյուսակը դատարկ խոհանոցին, մերթընդմերթ մեղավոր և տարօրինակ հաղթական հայացքներ նետելով Հարրիի վրա: — Ինչու՞ է եկել... Կյուսակը շատ կուզեր իմանալ...

— Որտե՞ղ է Սիրիուսը, Կյուսա՞կ, — պահանջկոտ հարցող Հարրին: Տնային ալփը խզվան քրքջաց:

— Տերը դուրս է եկել, Հա՛րի Փո՛թթեր:

— Ու՞ր է գնացել... Ու՞ր է գնացել, Կյուսա՞կ
Կյուսակը նորից քրքջաց:

— Զգուշացնում եմ քեզ, — ասաց Հարրին շատ լավ գիտակցելով, որ ինքն անզոր է Կյուսակի նկատմամբ որևէ պատժամիջոց կիրառել, առավել ևս այդ դիրքում: — Իսկ Լուպինը որտե՞ղ է... Գիծ-Աչքը... Մեկնումեկը... Ո՞վ կա այդտեղ...

— Կյուսակից բացի այստեղ ոչ ոք չկա, — մեծ բավականությամբ ասաց ալփը և մեջքը դարձնելով դեպի Հարրին սկսեց դանդաղ հեռու քայլել դեպի խոհանոցից դուրս տանող դուռը: — Կյուսակը գնում է իր Տիրուհու հետ մի քիչ զրուցելու: Վաղուց չի կարողացել երկու բառ փոխանակել իր Տիրուհու հետ: Կյուսակի Տերը նրան արգելում էր...

— Ու՞ր է գնացել Սիրիուսը, — զոռաց Հարրին ալփի հետևից: — Կյուսա՞կ, նա գնացել է Առեղծվածների բաժի՞ն...

Կյուսակը մեկ ոտքն օդի մեջ կանգ առավ: Հարրին հազիվ էր տեսնում նրա ճաղատ գլուխը աթոռների թիկնակների անտարի միջով:

— Տերը չի զեկուցում խեղճ Կյուսակին, թե ուր է գնում, — կամացուկ ասաց ալփը

— Բայց դու գիտե՞ս, — զոռաց Հարրին: — Գիտե՞ս, չէ՞... Դու գիտես, թե նա որտեղ է:

Մի պահ լռություն տիրեց, հետո ալփը նույնիսկ ավելի ուժգին քրքջաց, քան մինչև այդ պահը:

— Տերը հետ չի գա Առեղծվածների բաժնից, — իրձվանքով ասաց նա: — Կյուսակն ու իր Տիրուհին նորից մենակ կլինեն:

Եվ նա մանրաքայլ առաջ վագեց ու անհետացավ խոհանոցի դռան հետևում:

— Դու...

Բայց մինչև Հարրին կհասցներ անգամ մի ձայն հանել, մի վիրավորական բառ կամ մի հայիոյանք ասել ալփի հասցեին, անտանելի ցավ զգաց ծոծրակին: Նա ցավից մի ամբողջ բերան մոխիր ներշնչեց, և շնչահեղձ լինելով զգաց, որ ինչ-որ ուժ իրեն հետ է քաշում կրակի բոցերի միջից, մինչև մի սարսափելի գիտակցումով չհայտնվեց պրոֆեսոր Ամբրիջի լայնոսկը գունատ դեմքի տակ, որը նրան մազերից բռնած հետ էր քաշում կրակի միջից և արդեն այնքան ցած էր քաշել նրա հետ ընկած գլուխը թեքելով թիկունքի վրա, ասես պատրաստվում էր կտրել Հարրիի կոկորդը:

— Կարծում էիր, — շշնջաց նա, նույնիսկ ավելի ցած ձգելով Հարրիի վիզը, այնքան, որ նա արդեն շեղված աչքերով նայում էր առաստաղին, — որ երկու թստանից հետո ես թույլ կտա՞մ, որ ինչ-որ ուրիշ այլանդակ գող արարած մտնի իմ դռնից ներս, առանց իմ գիտության... Ես Գաղտնի ներխուժումից պաշտպանական հմայանք էի արել դռանս վրա այն վերջին անգամից հետո, այ’ դու՛, հիմար տղա՛... Վերցրե՛ք նրա կախարդական փայտիկը, — հաշոցի պես կարգադրեց նա ինչ-որ մեկին, որին Հարրին չէր կարող տեսնել, և զգաց ինչպես մի ձեռք խցկվեց իր պարեգոտի ներքին գրպանը և դուրս հանեց իր կախարդական փայտիկը: — Աղջկա փայտիկն էլ վերցրե՛ք:

Հարրին անորոշ պայքարի շարժում լսեց դռան մոտից և արդեն գիտեր, որ Հերմիոնայի կախարդական փայտիկը նույնպես խլեցին նրանից:

— Ուզում եմ իմանալ, թե ինչ ես անում իմ աշխատասենյակում, — ասաց Ամբրիջը, այնպես ցնցելով Հարրի մազերը բռնած բռունցքը, որ նա ցավից հառաչեց:

— Ես... ուզում եի... իմ Հրացոլքը վերցնել, — խուլ ձայնով ասաց Հարրին:

— Սուտասա՞ն... — նա կրկին ցնցեց Հարրիի գլուխը: — Քո Հրացոլքը մեծ հսկողության տակ փակված է զնդաններում, ինչը դու ինքդ շատ լավ էլ գիտես, Փո՛թթեր: Դու գլուխդ մտցրել էիր իմ բուխարու մեջ: Ու՞մ հետ էիր հաղորդակցվում...

— Ոչ մեկի, — ասաց Հարրին, փորձելով գլուխն ազատել նրա ձանկից: Նա զգաց ինչպես մի քանի մազ միանգամից պոկվեցին իր գանգամաշկից:

— Սուտասա՞ն... — գոռաց Ամբրիջը: Նա Հարրիին հեռու իրեց իրենից և Հարրին ամբողջ մարմնով հարվածեց գրասեղանին: Հարրին արդեն տեսավ

Հերմիոնային մեխված պատին Միլիսենթ Բուլսթրոուդի բազկի ուժով: Մալֆոյը հենվել էր պատուհանի գոգին, և ինքնագոհ քրթմնջում էր Հարրիի կախարդական փայտիկը մի ծեռքով օդ նետելով ու նորից բռնելով:

Իրարանցումի ուժեղ ձայներ լսվեցին դռնից դուրս, և մի քանի խոշորամարմին սլիզերինցիներ ներս մտան, ամեն մեկը թևերից ամուր բռնած ներս հրելով Ռոնին, Զինիին, Լունային, և... ի մեծագույն վիատություն Հարրիի՝ Նեվիլին, որը ծուղակի մեջ էր հայտնվել Քրեբի բազկածալքի մեջ և այնպիսի տեսք ուներ, ասես արդեն շնչահեղծ էր լինում: Բոլոր չորսի բերանները կապված էին գելոցներով:

— Բոլորին բռնեցինք, — գեկուցեց Վարինգթոնը՝ Ռոնին կոպտորեն ներս հրելով սենյակի մեջ: — Ես մեկը. — Նա մի հաստ մատ ցցեց Նեվիլի վրա, — փորձում էր խանգարել ինձ, երբ էս մեկին էի բռնում, — Նա մատը ցցեց Զինիի վրա, որը փորձում էր քացիներ տալ իրեն բռնած խոշորամարմին սլիզերինցի աղջկան, — ու նրան էլ բերեցինք մյուսների հետ:

— Լավ է, լավ է, — ասաց Ամբրիջը դիտելով Զինիի ապարդյուն պայքարը: — Ինձ թվում է, որ շատ շուտով Հոգվարթսը լրիվ Ուիզլիազերծ գոտի կդառնա, համաձայն չե՞ք ինձ հետ...

Մալֆոյը բարձրաձայն շողոքորթ հրիաց: Ամբրիջը մի լայն բավարարված ժպիտ պարզեց Զինիին և գրեթե հանդիսությամբ բազմեց ասեղնագործ կերպասով երեսապատված իր բազկաթոռին, աչքերը թարթելով իր զոհերի վրա, ինչպես ծաղկաթմբի մեջ նստած մի ահօելի դոդոշ:

— Ուրեմն, Փոթթեր, — ասաց նա, — դու դիտապահակներ էիր կարգել իմ աշխատասենյակի շրջապատում, և ուղարկել էիր այս կապիկին, — Նա գլուխը ցնցեց Ռոնի կողմը, իսկ Մալֆոյն ավելի բարձր ծիծաղեց, — որ ինձ ասի, իբր փոլթերգեյստը իրարանցում է սարքել Տրանսֆիգուրացիայի դասասենյակում, մինչդեռ ես գերազանց գիտեի, որ այդ այլանդակ պղպջակը գրադած է թանաք քսելով բոլոր դպրոցկան աստղադիտակների փողերին, որովհետև դրանից մի քանի վայրկյան առաջ այդ մասին ինձ անձանբ գեկուցել էր պարոն Ֆիլչը: Ակնհայտ է, որ քեզ համար շատ կարևոր էր խոսել ինչ-որ մեկի հետ: Ուրեմն ու՞ն հետ էիր ուզում խոսել... Ալբուս Դամբլդորի... Թե՞ կես-հսկա Հագրիդի... Կասկածում եմ, որ Միներվա

ՄըքԳոնագալն ընդհանրապես ի վիճակի է խոսել այս պահին... Ուրեմն ու՞մ հետ էիր խոսում:

Մալֆոյը և Ինկվիզիտորական ջոկատի արդեն ևս մի քանի անդամներ ծիծաղեցին: Հարրին զգաց, որ բարկությունն ու ատելությունն այնպես էին մոլեզնել իր մեջ, որ ինքը դողում էր ամբողջ մարմնով:

— Զեզ չի վերբերում, թե ում հետ էի խոսում, — մռնչաց նա:

Ամբրիջի ինքնազոհ դեմքը կարծես կարծրացավ:

— Շատ բարի, — ասաց նա ձայնի մեջ շատ վտանգավոր խոստումով և կեղծ քաղցրածայն շարունակեց. — Շատ բարի, պարոն Փոթթեր: Ես ձեզ ինարավորություն տվեցի, որ ձեր կամքով խոստովանեք: Դուք իրաժարվեցիք: Ես այլընտրանք չունեմ, բացի ստիպողական միջոցներ կիրառելուց: Դրաքո՞, գնա՞՝, այստեղ բե՞ր պրոֆեսոր Սնեյփին:

Մալֆոյը Հարրիի կախարդական փայտիկը խցկեց իր պարեգոտի գրպանը և շարունակելով ինքնազոհ քրթմնջալ դուրս եկավ սենյակից, բայց Հարրին նույնիսկ չնկատեց դա: Նա հենց այդ պահին մի բան էր հասկացել, և ընկալումը հարվածի պես խփել էր նրա գիտակցությանը: Ինչպես կարող էր ինքն այնքան հիմար լինել, որ մոռանար այդ մասին: Նա մտածում էր, որ Միաբանության բոլոր անդամները, բոլոր նրանք, ովքեր կարող էին օգնել փրկել Սիրիուսին անհասանել էին... Բայց նա սխալվում էր: Հոգվարթսում դեռ կար մեկը Փյունիկի միաբանությունից, և դա Սնեյփին էր:

Աշխատասենյակում լռություն տիրեց, բացառությամբ հրմշտոցի ու քաշքաղի այն ձայների, որ զալիս էին ազատվելու համար պայքարող Ռոնի ու մյուսների և նրանց բռնած սլիզերինցիների շարժումներից: Ռոնի շրթունքից արյուն էր կաթում Ամբրիջի գորգի վրա, մինչ նա պայքարում էր իրեն բռնած Վարինգթոնի աքցանող բազկի դեմ: Զինին դեռ փորձում էր ոտքով տրորել իրեն բռնած վեցերորդ դասարանցի մի սլիզերինցի աղջկա ոտքերը, որը երկու ձեռքով ամուր գրկել էր նրան թիկունքից: Նեվիլը հետզհետե ավելի ու ավելի էր կապտում, աքցանված թրեթի բազուկով, և Հերմիոնան ապարդյուն փորձում էր իրենից թափ տալ Միլիսենթ Բուլսթրոուդին: Լունան առանց որևէ դիմադրության կանգնած էր իրեն բռնած աղջկա կողքին, անորոշ հայացքը հառած պատուհանից դուրս, կարծես ամբողջ միջադեպը նրան պարզապես ձանձրացնում էր:

Հարրին հետ նայեց Ամբրիջին, որն ուշադիր հետևում էր նրան: Նա իր ներքին լարումից բորբոքված դեմքին հնարավորինս հանգիստ ու դատարկ արտահայտություն հաղորդեց, մինչ դռնից դուրս միջանցքով մոտեցող ոտնաձայներ էին լսվում: Դրաքը Մալֆոյը ներս մտավ, և անմիջապես նրա հետևից մտավ Սնեյփը:

— Ուզում էիք տեսնե՞լ ինձ, Տնօրենուիի՛, — ասաց Սնեյփը, բացարձակապես անտարբեր հայացքով ընդգրկելով միմյանց դեմ պայքարող ուսանողների զույգերին:

— Ա՛հ, պրոֆեսոր Սնեյփի, — ասաց Ամբրիջը՝ լայն ժպտալով և նստած տեղից ոտքի կանգնեց: — Այո՛, ինձ պետք է վերիտասերումի ևս մեկ սրվակ և հնարավորինս արագ, խնդրում եմ:

— Դուք իմ վերջին սրվակը վերցրեցիք Փոթթերին հարցաքննելու համար, — ասաց Սնեյփը՝ սառը դիտելով Ամբրիջին՝ իր ճակատին կախված ծանր ևս մազերի վարագույյոյի միջով: — Հուսով եմ ամբողջ սրվակը չեք ծախսել: Ես ձեզ ասել էի, որ երեք կաթիլը բավական է:

Ամբրիջը կարմրեց:

— Դուք կարող եք նորից պատրաստել, անշուշտ, — ասաց, նա ավելի քաղցրահունչ աղջկական ձայնով, ինչպես ամեն անգամ, երբ հատկապես շատ էր բարկացած:

— Անշուշտ կարող եմ, — ասաց Սնեյփը, արհամարհանքով ոլորելով շրթունքը, — Երկու լուսնային շաբաթ է պետք, որպեսզի թուրմը հասունանա, այսինքն մեկ ամսից պատրաստ կլինի ձեզ համար:

— Մեկ ամսից... — ծվծվացրեց Ամբրիջը, դոդոշի պես ուռչելով: — Մեկ ամսից... Բայց ինձ այսօր է պետք, Սնեյփի... Ես հենց նոր բռնեցի Փոթթերին ինչ-որ անհայտ անձի հետ իմ բուխարիով հաղորդակցվելիս:

— Իսկապես... — ասաց Սնեյփը, շատ չնշին հետաքրքրության նշան ցուցադրելով, հայացքով շուրջը որոնելով Հարրիին: — Դա ինձ բնավ չի զարմացնում: Փոթթերը երբեք առանձնահատուկ հակվածություն չի ունեցել դպրոցկան կանոններին հետևելու հարցում:

Նրա սառը մութ աչքերը շաղակեցին Հարրիի աչքերը, որն անթարթ ընդունեց նրա հայացքը՝ կենտրոնացնելով ձիգերը երազում տեսածի վրա, անբողջ հոգով հուսալով, որ Սնեյփը կկարողանա կարդալ դրանք իր մտքից ու կհասկանա:

— Ես ուզում եմ հարցաքննել նրան, — բարկացած կրկնեց Ամբրիջը, և Սնեյփը հայացքը Հարրիից դարձրեց նրա կատաղությունից դողացող դեմքի վրա: — Ես ուզում եմ, որ դուք ինձ մի հմայաթուրմ տրամադրեք, որը կստիպի նրան ասել Ճշմարտությունը:

— Արդեն ասացի ձեզ, — մեղմաձայն ասաց Սնեյփը, — որ այլևս վերիտասերումի պաշար չունեմ: Եթե իհարկե չեք ուզում թունավորել Փոթթերին... և հավաստիացնում եմ ձեզ, որ նույնիսկ այդ պարագայում դուք կվայելեք իմ մեծագույն համակրանքն ու ըմբռնումը, բայց ցավոք ոչնչով չեմ կարող օգնել ձեզ: Ամբողջ խնդիրն այն է, որ որոշ թուներ չափազանց արագ են ազդում, և գրեթե ժամանակ չեն տալիս զոհից Ճշմարտությունը իմանալու համար:

Սնեյփը հետ նայեց Հարրիին, որն անթարթ նայում էր նրան, առանց բառերի հաղորդակցվելու խելագար ցանկությամբ:

«Սիրիուսը Վոլդեմորթի մոտ է Առեղջվածների բաժնում», հուսահատորեն մտածում էր նա. — «Սիրիուսը Վոլդեմորթի մոտ է...»

— Դուք փորձնական ժամկետում եք, — ծղրտաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, և Սնեյփը հետ նայեց նրան, կես միլիմետր բարձրացրած հոնքերով: — Դուք դիտավորյալ մերժում եք օգնել ինձ: Ես ձեզնից ավելին էի սպասում, Լուցիուս Մալֆոյը միշտ այնքան բարձր է խոսում ձեր մասին: Իսկ հիմա հեռացե՞ք իմ աշխատասենյակից:

Սնեյփը հեգնական խոնարհվեց նրան և շրջվեց, որպեսզի հեռանա: Հարրին գիտեր, որ Միաբանությանը լուր հասցնելու իր վերջին հնարավորությունը դուրս է գալիս սենյակից:

— Նա բռնել է Բրդոտին, — գոռաց նա: — Նա բռնել է Բրդոտին, այնտեղ որտեղ թաքցրած է այն բանը...

Սնեյփը կանգ առավ ձեռքը դրած Ամբրիջի դրան բռնակին:

— Բրդո՞տ... — ճաց պրոֆեսոր Ամբրիջը, մեծ հետաքրքրությամբ նայելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Սնեյփին: — Ի՞նչն է բրդոտ... Որտե՞ղ է այն թաքցրած... Ի՞նչ է ուզում ասել, Սնե՛յի:

Սնեյփը շրջվեց ու նայեց Հարրիին: Նրա դեմքն անթափանց էր: Հարրին չէր կարող անգամ ասել, թե նա իրեն հասկացել էր, թե ոչ, բայց չէր համարձակվի ավելին ասել Ամբրիջի ներկայությամբ:

— Գաղափար չունեմ, — սառը ասաց Սնեյփը: — Փո՛թեր, եթե ուզենայի, որ ցնդաբանություններ գոռաս իմ հետևից, ես քեզ Շատախոսության հմայաթուրմ կտայի: Եվ քրե՛ք, մի քիչ թուլացրու՛ ձեռքի: Եթե Լոնգբոթոնը խեղդվի, ստիպված կլինենք մի տրցակ ձանձրալի թղթագրություն լրացնել, և վախենամ, որ ստիպված կլինեմ հիշատակել այդ մասին, եթե երբեմ աշխատանքի ընդունվելու նպատակով դիմես ինձնից բնութագիր ստանալու համար:

Նա թրխկոցով փակեց դուռն իր հետևից, Հարրիին թողնելով խղճի խայթի ու հուսահատության ավելի վատ վիճակում: Սնեյփը նրա վերջին հույսն էր: Հարրին նայեց Ամբրիջին, որը կարծես նույնպես հուսահատության մեջ էր: Նրա կուրծքն ալեկոծվում էր կատաղությունից ու հիասթափությունից ծանրացած շնչառությունից:

— Շատ բարի, — ասաց նա և հանեց իր կախարդական փայտիկը: — Շատ բարի: Ես այլընտրանք չունեմ: Սա արդեն գուտ հասարակ դպրոցական կարգապահության հարց չէ: Սա արդեն Նախարարության անվտանգությանը վերաբերող հարց է, այո՛, այո՛:

Ամբրիջը կարծես ինքն իրեն համոզում էր ինչ-որ որոշում ընդունել: Նա տեղում կանգնած նյարդայնացած ոտքից ոտք էր փոխում մարմնի ծանրությունը՝ անթարթ նայելով Հարրիին, և ծանր շնչում՝ կախարդական փայտիկով խփելով դատարկ ափի մեջ: Հարրին դիտում էր նրան՝ սարսափելի անօգնական զգալով իրեն առանց իր կախարդական փայտիկի:

— Դու՛ք եք ստիպում ինձ, Փո՛թեր: Ես դա չեմ ուզում անել, — ասաց Ամբրիջը, դեռ տեղում կանգնած անհանգիստ դոփելով, — բայց երբեմն քրուսիատուսի օգտագործումն արդարացնում է նպատակը: Ես համոզված եմ, որ Նախարարը կհասկանան, որ ես այլընտրանք չունեի:

Մալֆոյը դիտում էր նրան՝ դեմքին անկեղծորեն արտահայտված քաղցի զգացումով:

— Քրուսիատուս անեծքը քո լեզուն կբացի, — կիսաձայն ասաց Ամբրիջը:

— Ո՛չ, — ճչաց Հերմիոնան — պրոֆեսոր Ամբրիջ, դա անօրինական է:

Բայց Ամբրիջը նրան բանի տեղ չդրեց: Մի շատ զգվելի հետաքրքրված ու բորբոքված արտահայտություն էր հայտնվել նրա դեմքին, որի նման չար ու անհոգի արտահայտություն Հարրին դեռ չէր տեսել նրա մոտ: Ամբրիջը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Նախարարը չի ուզենա, որ դուք օրենքը խախտեք, պրոֆեսոր Ամբրի՛ջ, — ճշաց Հերմիոնան:

— Այն, ինչը Կորնիլիուսը զգիտի, ոչ մի բանով չի կարող վնասել նրան, — ասաց Ամբրի՛ջը, որը սկսել էր մի թերև հևոցով շնչել մինչ կախարդական փայտիկի ծայրը հերթով ուղղում էր Հարրիի մարմնի տարբեր մասերին, ակնհայտորեն փորձելով որոշել, թե որտեղ ավելի ցավոտ կլինի: — Նա չգիտեր, որ ես եմ կարգադրել ազրայելներին գնալ Փոթթերի հետևից անցած ամառ, բայց միևնույն է շատ ուրախացավ, որ արդյունքում հնարավորություն ստացավ հեռացնել նրան դպրոցից:

— Ուրեմն դուք... — գոռաց Հարրին, — դուք էիք ուղարկել ազրայելներին իմ հետևից:

— Որևէ մեկը պետք է վերջապես մի բան աներ, — արտաշնչեց Ամբրի՛ջը, կախարդական փայտիկը կանգնեցնելով ուղիղ Հարրիի ձակատի վրա: — Բոլորը միայն անօգուտ խոսում էին քեզ լուցնելու, կամ ինչ-որ կերա հեղինակագրկելու մասին, բայց միայն ես իրականում ինչ-որ բան արեցի դրա համար: Բայց դու դրա տակից էլ պլստացիր, չէ՞՝, Փոթթեր: Բայց ո՞չ այսօր, այսօր քեզ չի հաջողվի պլստալ, — և խոր շունչ քաշելով նա ճշաց. — Քրու...

— Ո՞չ, — բեկված ձայնով գոռաց Հերմիոնան Միլիսենթ Բուլսթրոուի հետևից, — Ո՞չ, Հա՛րրի, ասա՛ նրան... Մենք պետք է ասենք նրան...

— Ոչ մի դեպքում, — գոռաց Հարրին չոած աչքերը հառելով Հերմիոնայի այն փոքրիկ մասի վրա, որը երևում էր Միլիսենթի հետևից:

— Մենք ստիպված ենք ասել, Հա՛րրի... Նա քեզ կստիպի ասել, ու դու կասես ցավից, ի՞նչ իմաստ ունի դիմադրելը...

Եվ Հերմիոնան սկսեց լաց լինել, թույլ հուսահատ հեկեկոցներով, դեմքը թաղած Միլիսենթ Բուլսթրոուի պարեգոտի մեջ: Միլիսենթն անմիջապես դադարեց սեղմել նրան պատին և ծայրահեռ զզված տեսքով հետ քայլեց նրա ձանապարհից:

— Լա՛վ է, լա՛վ է, լա՛վ է, — ասաց Ամբրի՛ջը հաղթական տեսքով նայելով Հերմիոնային, — Փոքրիկ Օրիորդ Ինչուիկը պատրաստվում է մեզ պատասխաններ տալ: Դե սկսի՛ր, աղջի՛կ, լսում ենք քեզ:

— Էր-մի-ոն-աա-ո՞չ, — գոռաց Ռոնը գելոցով խցանված բերանով:

Զինին անթարթ աչքերով նայում էր Հերմիոնային, ասես առաջին անգամ էր տեսնում նրա: Նեվիլը, սեղմած շնչափողից դեռ հազիվ շնչելով, նույնպես անթարթ նրան էր նայում: Բայց Հարրին արդեն նկատել էր: Թեև Հերմիոնան հուսահատորեն հեկեկում էր, դեմքը թաղած ձեռքերի մեջ, արցունքի ոչ մի հետք չէր երևում:

— Ես... ես ներողություն եմ խնդրում բոլորից, — ասաց Հերմիոնան: — բայց ես այս ամենին չեմ կարող դիմանալ...

— Այդպե՞ս, այդպե՞ս... դու ճիշտ ես անում, աղջի՞կ, — ասաց Ամբրիջը, ուսերից բօնելով Հերմիոնային ու նստեցնելով նրան իր դատարկ ծաղկազարդ բազկաթուին և հմուտ հարցաքննողի նման թեքվելով նրա վրա: — Դե իհմա, ասա՛, ու՞մ հետ էր Փոթթերը խոսում հենց նոր:

— Լավ, — տնքած Հերմիոնան իր ձեռքերի մեջ, — լավ, կասե՛մ... Նա փորձում էր խոսել պրոֆեսոր Դամբլդորի հետ:

Ունը սարեց՝ լայն չռած աչքերով: Զինին դադարեց քացիներ տալ իրեն բռնած սլիզերինցի աղջկա կոշիկներին, և նույնիսկ Լունան թեթևակի զարմացած տեսք ստացավ: Բարեբախտաբար Ամբրիջի և նրա մանկավիկների ուշադրությունը կիզակետված էր բացառապես Հերմիոնայի վրա, և նրանք ոչ մի կասկածելի նշան չնկատեցին:

— Դամբլդորի՞... — ավելի հետաքրքրված հարցրեց Ամբրիջը: — Ուրեմն դուք գիտեք, թե որտեղ է Դամբլդորը...

— Դեհ... Ո՞չ, — հեկեկաց Հերմիոնան: — մենք նրան փնտրել ենք Շեղածիգ փողոցի «Ծակ տաշտում» և «Երեք Ցախավելում» և նույնիսկ «Վարազի զլխում»...

— Ապուշ աղջի՞կ... Դամբլդորը իհմար չէ, որ նստի ինչ որ փաբում, մինչ Նախարարության ամբողջ անձնակազմը նրան է որոնում, — գոռաց Ամբրիջը, դեմքի բոլոր դիմագծերով հիասթափություն արտահայտելով:

— Բայց... Բայց մենք նրան մի շատ կարևոր բան պետք է ասեինք, — ողբածայն շարունակեց Հերմիոնան, ձեռքերն ավելի ուժեղ սեղմելով երեսին, և Հարրին գիտեր, որ դա ոչ թե հուսահատության ու զղումի պատճառով էր, այլ արցունքների բացակայությունը թաքցնելու համար:

— Այո՞... — ասաց Ամբրիջը հետաքրքրության հանկարծակի բօնկումով — և այդ ի՞նչ էիք ուզում հայտնել նրան:

— Մենք ուզում էին հայտնել, նրան... որ այն... պատրաստ է, — իբր խեղդվելով ինքն իրեն ստիպեց ասել Հերմիոնան:

— Ի՞նչն է պատրաստ, — անմիջապես պահանջկոտ հարցրեց Ամբրիջը, և կրկին երկու ձեռքով բռնեց Հերմիոնայի ուսերից ու ցնցեց նրան. — Ի՞նչն է պատրաստ, աղջի՛կ:

— Զգ... Զ-զենքը... — ասաց Հերմիոնան:

— Զե՞նքը... Զե՞նքը... — կրկնեց Ամբրիջը, և նրա աչքերը կարծես իուզմունքից դուրս թռան ակնակապիճներից: — Ուրեմն դուք դիմադրության ինչ-որ մեթոդ էիք մշակում... Մի զենք, որը կարող եք օգտագործել Նախարարության դե՞մ... Եվ պրոֆեսոր Դամբլդորի հրամանով, անշուշտ:

— Այ...այ... այ-յո՛, — տնքաց Հերմիոնան, — բայց նա ս-ստիպված էր հեռ-ռանալ մինչև դ-դա պատրաստ կլիներ... Իսկ հ-հիմա մենք վերջացրել ենք... բայց... բայց չենք կարողանում գտնել նրան, որ... որ ասենք այդ մասին...

— Ի՞նչ տեսակի զենք է դա, — խռպոտած ձայնով հարցրեց Ամբրիջը, իր կարձ ձեռքերը դեռ չհեռացնելով Հերմիոնայի ուսերից:

— Մենք, իրականում... մենք չենք հասկանում, — ասաց Հերմիոնան քիթը վեր քաշելով: — Մենք... մենք ուղղակի արել ենք... ինչ պ-պ-պրոֆեսոր Դամբլդորն ասել է մեզ, որ... որ անենք:

Ամբրիջը մեջքն ուղղեց, հրձվանքից շողալով:

— Տարե՛ք ինձ այդ զենքի մոտ, — ասաց նա:

— Ես նրանց ցույց չե՛մ տա, — սուր կռվազան ձայնով ծղրտաց Հերմիոնան՝ մատների արանքից նայելով իր շուրջը կանգնած բոլոր սլիզերինցիներին:

— Այստեղ դու՛ չես պայմաններ որոշողը, — կոպտորեն լոեցրեց նրան պրոֆեսոր Ամբրիջը:

— Լավ, — ասաց Հերմիոնան, նորից հեկեկալով ձեռքերի հետևից, — Շատ լավ... Թո՛ղ գան, տեսնեն... Ի՞նչ լավ կլինի, որ նրանք այդ զենքը ձեր դեմ օգտագործեն... Այո՛, շատ լավ էլ ցույց կտամ... Բոլորին ցույց կտամ... Թո՛ղ բոլորը գան ու տեսնեն... Զեզ տեղը կլինի.. Օ՛հ, ի՞նչ լավ կլինի... Ի՞նչ լավ կլինի, որ բոլորը տեսնեն և բոլորն իմանան, թե ինչպես կարելի է դա օգտագործել... Թո՛ղ ամբողջ դպրոցն իմանա... Իսկ հետո, եթե փորձեք

անգամ որևէ մեկին ջղայնացնել, այդ ժամանակ բոլորը կիմանան, թե ձեզ ոնց ձեր տեղը դնեն...

Այդ բառերը հզոր ազդեցություն ունեցան Ամբրիջի վրա: Նա մի արագ կասկածամիտ հայացք նետեց Ինկվիզիտորական ջոկատին, իր դուրս ընկած աչքերը մի պահ կանգնեցնելով Մալֆոյի վրա, որը չհասցրեց արագ թաքցնել իր դեմքին արտահայտված ագահ հետաքրքրությունը:

Ամբրիջը մի երկար պահ լուր մտածեց Հերմիոնայի ասածների մասին, իետո խոսեց իր կարծիքով շատ մայրական ձայնով:

— Շատ լավ, սիրելի նա, մենք երեքով կգնանք. դու, ես և Փոթթերը: Այդպես ավելի լավ կլինի: Դեհ, վեր կացե՞ք: Գնացի՞նք:

— Պրոֆեսոր, — հետաքրքրված ասաց Մալֆոյը, — արոֆեսոր Ամբրիջ, կարծում եմ, որ ջոկատից մի քանի հոգի պետք է ուղեկցեն ձեզ, ձեր իսկ...

— Ես լրիվ որակավորումով Նախարարության պաշտոնյա եմ, Մալֆոյ... Իրոք, կարծում եք, որ չե՞մ կարողանա միայնակ կառավարել առանց կախարդական փայտիկների երկու դեռահասների, — կտրուկ հարցրեց Ամբրիջը: — Ամեն դեպքում, լսածիցս դատելով, այդ գենքը հարիր չէ դպրոցականների աչքերին: Դուք կմնաք այստեղ մինչև վերադառնամ և կհոգաք, որ սրանցից ոչ մեկը, — նա ձեռքով ցույց տվեց Ոոնին, Զինիին, Նեվիլին և Լունային, — չփախչի:

— Շատ լավ, — ասաց Մալֆոյը, թթված ու հիասթափված տեսքով:

— Իսկ դուք երկուսդ առաջ անցե՞ք, ճանապարհը ցույց կտա՞ք ինձ, — ասաց Ամբրիջը, իր կախարդական փայտիկը ցցելով Հարրիի և Հերմիոնայի վրա: — Առաջ անցե՞ք:

Գլուխ 33. Կռիվը և փախուստը

Հարրին չէր կարող պատկերացնել անգամ, թե Հերմիոնան ինչ ծրագիր ուներ, կամ արդյոք ընդհանրապես որևէ ծրագիր ուներ: Նա խելամտորեն աշխատեց կես քայլ հետ մնալ Հերմիոնայից, մինչ իրենք քայլում էին Ամբրիջի աշխատասենյակի կողքով անցնող միջանցքով, որովհետև շատ լավ գիտակցում էր, որ Ամբրիջի մոտ կասկածներ կառաջացնի, եթե այնպիսի տպավորություն թողնի, ասես չգիտի, թե իրենք ուր են գնում: Չէր համարձակվում անգամ Հերմիոնայի հետ մի բար փոխանակելու փորձ անել: Ամբրիջը նրան թիկունքից այնքան մոտ էր քայլում, որ Հարրին լսում էր նրա ընդհատ շնչառությունը:

Հերմիոնան նրանց ցած առաջնորդեց մինչև մեծ շքամուտքի դահլիճը: Մեծ դահլիճում ընթրող ուսանողական բազմության խոսակցության ձայները և ափսեների վրա պատառաքաղներին չնպաստություն տան գործությունը՝ դուրս գալով հսկայական երկիրեղի դրներից տարածվում և միալար ժխորով արձագանքում էին մեծ շքամուտքի դահլիճի պատերից: Հարրին իր թշվար սահմօկած ինքնազգացողության մեջ թերահավատությամբ մտածեց, որ իրենից մի քանի մետր հեռավորության վրա մարդիկ կարող են մեծ ախորժակով ու երջանիկ ընթրել՝ տոնելով քննությունների վերջը և բացարձակապես ոչ մի հոգս չունենալ այս աշխարհում:

Հերմիոնան հաստատուն քայլերով ուղիղ գնաց ու դուրս եկավ շքամուտքի մեծ կաղնեփայտե դրներով և քայլերը չդանդաղեցնելով սկսեց ցած իջնել ծաղկող ծառերի անուշահոտությամբ հագեցած երեկոյան զով օդի մեջ: Արևն արդեն իջնում էր դեպի Արգելված անտառի ծառերի կատարները, մինչ Հերմիոնան նպատակալաց վճռականությամբ խրոխտ քայլում էր խոտերի միջով: Ամբրիջը գրեթե վագում էր՝ նրանցից հետ չմնալու համար: Խոտերի վրա թեք արևից ընկնող նրանց երկար մութ ստվերները ծածանվում էին թիկունքներից կախված թիկնոցների նման:

— Հագրիդի խրձիթում է թաքցված, չէ՞ — համոզված հետաքրքրությամբ Հարրիի ականջի մեջ հարցրեց Ամբրիջը:

— Իհարկե ո՛չ, — թունոտ պատասխանեց Հերմիոնան, — Հագրիդը կարող էր պատահաբար աշխատացնել այն...

— Իրո՞ք, — ասաց Ամբրիջը, որի ոգևորությունը հետզհետեւ աճում էր, — Իրո՞ք, իենց այդպես էլ կաներ այդ դանդալոշ կես-օգրը:

Ամբրիջը ծիծաղեց: Հարրին իրեն հազիվ զսպեց, որ անմիջապես հետ չշրջվի ու չբռնի նրա կոկորդից: Ճակատի սպին տրոփում էր երեկոյան զով օդի մեջ, բայց ցավը դեռ չէր հասցրել շիկանալ անտանելի աստիճանի, ինչն ինքը գիտեր, որ կլիներ, եթե Վոլդեմորթն այդ պահին մոտ լիներ՝ իրեն սպանելու մտադրությամբ:

— Դեհ, որտե՞ղ է, — անհամբեր հարցրեց Ամբրիջը, ձայնի մեջ ակնհայտ անորոշությամբ, մինչ Հերմիոնան շարունակում էր քայլել դեպի Անտառը:

— Այնտեղ է, անշուշտ, — ասաց Հերմիոնան, ձեռքը մեկնելով դեպի մութ ծառերի խորքը: — Մի՞թե պարզ չէ, որ պետք է այնպիսի տեղում լիներ, որ ուսանողներից ոչ մեկը պատահաբար չգտներ:

— Իհարկե, — համաձայնվեց Ամբրիջը, թեև նրա ձայնը արդեն փոքր-ինչ կասկածամիտ հնչեց. — Իհարկե... Շատ լավ... Դեհ, ինձնից առաջ անցե՞ք:

— Գուցե մեզ տաք ձեր կախարդական փայտիկը, եթե առաջինը մենք ենք քայլելու, — հարցրեց Հարրին:

— Ոո՞չ, ես այդպես չեմ կարծում, պարոն Փո՛թթեր, — քաղցրաձայն ասաց Ամբրիջը, թիկունքից բգելով նրան իր կախարդական փայտիկով: — Չեմ կասկածում, որ Նախարարության համար իմ կյանքն ավելի արժեքավոր է, քան ձեր երկուսինը՝ միասին վերցրած:

Երբ մտան առաջին ծառերի սառը ստվերների մեջ, Հարրին փորձեց աննկատ որսալ Հերմիոնայի հայացքը: Նրա կարծիքով առանց կախարդական փայտիկների Անտառ մտնելը շատ ավելի խելացնոր համարձակություն էր՝ համենատած այն ամենի հետ, ինչն իրենք արդեն հասցրել էին անել այդ երեկո: Սակայն, Հերմիոնան ընդամենը մի արհամարհական հայացք նետեց Ամբրիջի վրա և շարունակեց խրոխս քայլել դեպի ծառերը, այնքան արագ ու մեծ քայլերով, որ Ամբրիջն իր կարձիկ ոտքերով ստիպված էր վագել, որպեսզի հետ չմնար նրանցից:

— Դեռ շա՞տ հեռու է, — հարցրեց Ամբրիջը, պատռելով մոշի թփից կառչած պարեզոտի փեշը:

— Օհ, այո՛, մոտիկ չէ, — պատասխանեց Հերմիոնան, — շատ լավ է թաքցված:

Հարրիի մտավախություններն ուժեղացան: Հերմիոնան այն արահետով չէր գնում, որով իրենք անցել էին Գրովիին այցելելու համար, բայց գնում էր այն արահետով, որով իրենք երեք տարի առաջ անցել էին իրեշավոր Արագոգի որջը գտնելու համար: Հերմիոնան այն ժամանակ իր հետ չէր, և Հարրին կասկածում էր, թե նա գաղափար ուներ, թե ինչ վտանգ էր սպասվում իրենց այդ արահետի վերջում:

— Ըըըմ.... Համոզվա՞ծ ես, որ հենց սա է ճանապարհը, — նշանացի հարցրեց նա Հերմիոնային:

— Oh, այո՛, իհարկե համոզված եմ, — պատասխանեց նա պողպատյա ձայնով, Հարրիի կարծիքով միանգամայն անտեղի աղմուկով՝ անխնա ջարդելով ոտքերի տակ պատահող ձյուղերը: Նրանց հետևում Ամբրիջը սայթաքեց մի ծռված դեռ ձկուն տնկիի վրա: Ոչ մեկը կանգ չառավ, որպեսզի օգնի նրան ոտքի կանգնել: Հերմիոնան շարունակեց աղմկոտ քայլերով առաջ շարժվել, ուսի վրայից շատ բարձրածայն հետ գոռալով. — Արդեն քիչ մնաց... Մի քիչ էլ ու կիասնենք:

— Հերմիոնա, կամա՞ց, — մրամրթաց Հարրին, շտապելով հասնել նրան, — ինչ ասես կարող է լսել այստեղ մեր ձայները:

— Իմ ուզածն էլ հենց դա է, — կամացուկ պատասխանեց նա, մինչ Ամբրիջը մեծ աղմուկով վազում էր նրանց հետևից, — Կտեսնե՛ս...

Նրանք, սակայն, բավականին երկար քայլեցին, մինչև արդեն այնքան էին խորացել Անտառի մեջ, որ ծառերի խիտ սաղարթները փակեցին երկնքից թափանցող մայրամուտի վերջին լույսը: Հարրիին կրկին պարուրեց այն զգացումը, որ մի քանի անգամ ունեցել էր Անտառում, ասես իրեն դիտում էին իր համար անտեսանելի աչքեր:

— Ինչքա՞ն մնաց, — պահանջկոտ հարցրեց Ամբրիջը նրա թիկունքից:

— Հասնում ենք, — ի պատասխան գոռաց Հերմիոնա, երբ դուրս եկան մի կիսախավար խոնավ բացատ, — շատ քիչ մնաց...

Մի նետ սլացավ օդի միջով և սպառնալից դնգողով խրվեց ծառի բնի մեջ ուղիղ նրա գլխավերներում: Օդը հանկարծ բոլոր կողմերից լցվեց սմբակների դոփյուններով: Հարրին ոտքերի տակ անտառային գետնի վրա հզոր մանրադող ցնցումներ զգաց: Ամբրիջը սրածայն ճչաց և ճանկելով Հարրիին՝ վահանի պես բռնեց նրան իր առաջ:

Հարրին կտրուկ ազատվեց նրա ձեռքերից և հետ շրջվեց: Հիսունից ավել կենտավորսներ բոլոր կողմերից ծառերի միջով դուրս եկան բացատ՝ նետերով զինված ձգված աղեղները սպառնալից նշանառած Հարրիի, Հերմիոնայի և Ամբրիջի վրա: Եռյակը դանդաղ նահանջեց դեպի բացատի կենտրոնը: Ամբրիջը սարսափից շնչասպառ հեկեկոցներ էր արձակում: Հարրին կողքանց նայեց Հերմիոնային: Վերջինիս դեմքին հաղթական ժախտ էր:

— Ովքե՞ր եք... — ասաց մի ձայն:

Հարրին ձախ նայեց: Մագորիան անունով շագանակագույն ձիու մարմնով կենտավորսը մյուսների շրջանից դուրս գալով քայլում էր նրանց ընդառաջ՝ մյուսների պես աղեղը պատրաստ բարձր պահած ձեռքերի մեջ: Հարրիի աջից, Ամբրիջը դեռ հեկեկում էր, անկառավարելի դողացող ձեռքի մեջ բռնած կախարդական փայտիկը, որը բնագդաբար ուղղել էր իրենց մոտեցող կենտավորսի վրա:

— Ես հարց տվեցի ձեզ, — դիմելով Ամբրիջին կոպտորեն կրկնեց Մագորիանը. — Ո՞վ ես դու, մա՛րդ արարած:

— Ես Դոլո՛րես Ամբրի՛ջն եմ, — ասաց Ամբրիջը բարձրահունչ սարսափահար ձայնով: — Հրաշագործության նախարարության Ավագ Ենթաքարտուղա՛րը և Հոգվարթի Տնօրենուհի՛ն և Բարձրագույն ինկվիզիտո՛րը...

— Դու Հրաշագործության նախարարությունից ե՞ս... — հարցրեց Մագորիանը, մինչ կենտավորսներից շատերը սկսեցին տեղում անհանգիստ դոփել:

— Այո՛, — հաստատեց Ամբրիջը նույնիսկ ավելի բարձրահունչ ձայնով, — ուստի զգուշացնում եմ ձեզ Հրաշագործ արարածների վերահսկման և կանոնակարգման բաժնի ընդունած օրենքով՝ մարդու վրա ձեր նման կեսարյունների ցանկացած հարձակումը...

— Ինչպե՞ս անվանեցիր մեզ... — գոռաց մի վայրի տեսքով սև կենտավորս, որին Հարրին ճանաչեց որպես Բեյն: Բարկացած մրթնրթոցների մի ժխոր բարձրացավ նրանց շուրջը և սպառնալից աղեղների շրջանը խտացավ:

— Այդպես մի՛ անվանեք նրանց, — բարկացած ասաց Հերմիոնան, բայց Ամբրիջը կարծես նույնիսկ չլսեց էլ նրան: Դողացող ձեռքի մեջ կախարդական փայտիկը դեռ ցցած Մագորիանի վրա, նա շարունակեց.

— Օրենք թիվ տասնհինգ «Բեն» կետով հստակ շարադրված է, որ «ցանկացած հրաշագործ արարած, որն օժտված է մարդկայինին մոտ մտավոր կարողությամբ և ուստի կարող է որակավորվել որպես մեղսագիտակ, օրենքով պատասխանատվություն է կրում մարդու նկատմամբ գործած թշնամական գործողությունների համար»:

— «...մարդկայինին մոտ մտավոր կարողությա՞մբ»... — կրկնեց Մագորիանը, մինչ Բեյնը և մի քանի մյուսները կատաղության մռունչներ էին արձակում և սարսափազդու դոփում գետինը. — Դա մեծագույն վիրավորանք է մեզ համար, մա՛րդ արարած: Մեր մտավոր կարողությունը, բարեբախտաբար, շատ ավելի բարձր է քո մտավոր կարողությունից:

— Ի՞նչ եք անում մեր անտառում, — որոտաց չոր դիմագծերով գորշ կենտավրոսը, որին Հարրին ու Հերմիոնան տեսել էին Անտառ կատարած նախորդ այցի ժամանակ: — Ի՞նչ գործ ունեք այստեղ:

— Զե՞ր անտառում... — ծղրտաց Ամբրիջը, արդեն ոտքից գլուխ դողալով և կարծես ոչ միայն վախից, այլ նաև ծայրահեղ վրդովմունքից, — Պետք է հիշեցնեմ ձեզ, որ դուք այստեղ ապրում եք միայն շնորհիվ Հրաշագործության նախարարության ողորմածության, որը թույլ է տվել ձեզ զբաղեցնել որոշակի տարածքներ...

Մի նետ այնքան մոտ սլացավ նրա գլխից, որ անցավ նրա մկնագորշ մազերի միջով, ինչից նա մի ականջ ծակող ձիչ արձակեց և ձեռքերով բռնեց գլուխը, մինչ մի քանի կենտավրոսներ հզոր մռունչներով ողջունեցին նետն արձակողին, իսկ մյուսները ոռնածայն հռհռացին: Նրանց վայրի խրխջածայն ծիծաղի աղմուկը արձագանքեց մինչև անտարի հեռուները՝ տարածվելով աղջամուղջի մեջ հազիկ լուսավորված բացատից, իսկ գետինը դոփող սմբակների խիտ շարքը ծայրահեղ նյարդացունց տեսարան էր:

— Ասում ես ու՞ն անտառն է սա, մա՛րդ արարած, — որոտածայն գոռաց Բեյնը:

— Կեղտոտ կես-արյուննե՞ր... — ծղրտաց Ամբրիջը, ձեռքերն ամուր բռնած գլխին: — Գազաննե՞ր... Անկառավարելի անասուննե՞ր...

— Լոե՛ք, — գոռաց Հերմիոնան, բայց արդեն չափազանց ուշ էր: Ամբողջն իր կախարդական փայտիկը ցցեց Մագորիանի վրա ու ճչաց, — ինքարսե՛րուս...

Օդի միջից հաստ օձերի նման պարաններ հայտնվեցին ամուր փաթաթվելով կենտավրոսի իրանին ու ձեռքերին: Նա կատաղությունից գոռաց և ծառս ելավ իր հետևի ոտքերի վրա, փորձելով ազատվել իրեն պարուրող պարաններից, մինչ մյուս կենտավրոսները բարկացած առաջ նետվեցին:

Հարրին ճանկեց Հերմիոնային և ցած իրեց նրան իր կողքին դեմքով դեպի Անտառի տերևածածկ գետինը: Մի պահ անհուն սարսափի մեջ սպասելով վատթարագույնին, մինչ սմբակները հրնոյունով հողն էին փորում նրանց շուրջը, բայց կենտավրոսները ցատկում էին նրանց վրայով և նրանց չոփաչելով դոփում նրանց շուրջը կատաղությունից որոտալից գոռալով և մռնչալով:

— Ոռոռ՛չ... — լսվեց Ամբողջի ձիքը. — Ոռոռ՛չ... Ես Ավագ Ենթաքարտուղար եմ... Դուք չե՛ք կարող... Բաց թողե՛ք ինձ... Անասուննե՛ր... Ոռոռ՛չ...

Հարրին աչքի պոչով մի կարմիր լուսի ճառագայթ տեսավ և կռահեց, որ նա փորձել էր շահեցնել կենտավրոսներից մեկին, իսկ հետո Ամբողջն սկսեց ուղղակի շատ բարձրաձայն ճչալ, առանց որևէ ընկալելի բառերի: Հարրին տեսավ, որ Բեյնը մի ձեռքով մեջքից բռնել էր Ամբողջին ու գետնից վեր բարձրացրել, և վերջինս օդի մեջ կախված խելակորուս ցնցվում և գոռում էր անհուն սարսափից: Ամբողջի կախարդական փայտիկը նրա ձեռքից ցած ընկավ գետնին, և Հարրիի սիրտը վեր ցատկեց: Նա ձեռքը մեկնեց, որ վերցնի այն, բայց կենտավրոսներից մեկի սմբակն ավելի շուտ հասավ կախարդական փայտիկին, և այն ուժեղ ձրթոցով երկու կես եղավ:

— Դու՛ք, — մի բամբ ձայն որոտաց Հարրիի ականջի մեջ և մի հաստ մազածածկ տղամարդու ձեռք վերից վար իջավ ու վեր քաշելով նրան գետնից ուղիղ կանգնացրեց ոտքի վրա: Հերմիոնային նույնպես ոտքի կանգնացրին: Բացատից դուրս վարգող բազմագույն իրաններով կենտավրոսների բազմության մեջ Հարրին ծառերի միջև մի քանի անգամ տեսավ Բեյնի ձեռքից կախված թփրտացող Ամբողջին: Նրա անդադար

Ճշացող ծայնը թուլացավ, թուլացավ ու շուտով այնքան հեռացավ, որ մարեց նրանց շուրջը դոփող սմբակների հանած ժխորի մեջ:

— Իսկ սրանց հետ ի՞նչ անենք... — ասաց չոր դիմագծերով գորշ կենտավրոսը, որը բռնել էր Հերմիոնային:

— Սրանք մտրուկ են, — դանդաղ ասաց մի ողբերգական ծայն Հարրիի թիկունքից. — մենք մտրուկների վրա չենք հարձակվում:

— Սրանք էին այդ էգին այստեղ բերել, Ոո՛նան, — պատասխանեց այն կենտավրոսը, որն ամուր բռնել էր Հարրիին: — Եվ սրանք այնքան էլ փոքր չեն, այս մեկն արդեն շուտով տղամարդ կդահնա:

Նա ցնցեց Հարրիին՝ պարեգոտի օձիքից բռնած:

— Խնդրում են, — շնչասպառ ասաց Հերմիոնան, — խնդրում են, թողե՛ք գնանք, մենք այն կնոջ պես չենք մտածում, մենք Հրաշագործության նախարարության աշխատակիցներ չենք: Մենք այստեղ եկանք միայն հուսալով, որ դուք մեզ կազատեք նրանից:

Հարրին Հերմիոնային բռնած գորշ կենտավրոսի դեմքի արտահայտությունից ամիջապես հասկացավ, որ նա մի սարսափելի սխալ արեց այդ պահին, ասելով այդ խոսքերը: Գորշ կենտավրոսը կատաղած հետ գցեց իր գլուխը, հետևի ոտքերով սարսափագդու դոփելով գետնին և որոտաձայն գոռաց.

— Տեսա՞ր, Ոո՛նան... Սրանք արդեն բավականաչափ հասուն են և իրենց տեսակի պես կատարյալ ամբարտավան: Ուրեմն մենք պետք է ձեզ համար անենք ձեր կեղտոտ գործը, հա՞, մա՛րդ աղջիկ... Մենք պետք է ձեզ ծառա լինենք ու ազատենք ձեզ ձեր թշնամիներից, իլու-հնազանդ հավատարիմ շների նման, հա՞...

— Ո՞չ, — ասաց Հերմիոնամ սարսափահար ծղրտոցով, — խնդրու՞մ են, ես չեմ ուզում նման բան ասել, ես միայն հույս ունեի, որ դուք գուցե կօգնեք մեզ...

Բայց նրա խոսքերը կարծես հրդեհի վրա յուղ լցրին:

— Մենք չենք օգնում մարդկանց, — մռնչաց Հարրիին պահող կենտավրոսն ավելի ուժեղ սեղմելով նրա օձիքը բռնած բռունցքը և միաժամանակ ծառս լինելով, ինչից Հարրիի ոտքերն անջատվեցին գետնից: — Մենք առանձին ռասա ենք, և հպարտ ենք դրանով: Մենք թույլ չենք տա,

որ այստեղից գնաք ու սկսեք աջուձախ գլուխ գովել, իբր մենք ծառայություն ենք մատուցել ձեզ:

— Մենք դրա նման ոչ մի բան ոչ մեկին չենք ասի, — արագ գոռաց Հարրին, — մենք շատ լավ գիտենք, որ ինչը դուք արեցիք, բոլորովին այն պատճառով չարեցիք, որովհետև մենք էինք այդպես ուզում...

Բայց ոչ ոք կարծես նրան չէր էլ լսում: Խմբի ծայրից մի մորուքավոր կենտավրոս գոռաց.

— Նրանց ոչ ոք այստեղ չէր հրավիրել, նրանք եկել են իրենց կամքով, ուստի թող պատասխան տան հետևանքների համար:

Մյուսները հավանության հօնդալից գյուններով դիմավորեցին նրա բառերը և սև պոչով ու սև մազերով դեղձանագույն մի կենտավրոս գոռաց

— Թո՛ղ միանան կնոջը:

— Դուք ասում եք, որ չեք վնասում անմեղներին, — գոռաց Հերմիոնան, իսկական արցունքներով ողողված դեմքով, — Մենք ձեզ ոչ մի վատ բան չենք արել, մենք կախարդական փայտիկ չենք օգտագործել և չենք սպառնացել ձեզ, մենք ուղղակի ուզում ենք հետ գնալ մեր դպրոցը, խնդրում են, թույլ տվեք գնա՞նք...

— Մենք դավաճան Ֆիրենցեի նման չենք, մա՛րդ աղջիկ, — գոռաց գորշ կենտավրոսը, անմիջապես արձագանքելով հավանության բազմաթիվ ուրիշ գոռոցներով. — Գուցե մտածում էիր, որ մենք սիրունատես խոսող ծիեր ենք: Մենք իին ժողովուրդ ենք, ու մենք չենք հանդուրժի ոյութերի ներխուժումը և վիրավորանքները: Մենք չենք ճանաչում ձեր օրենքները, մենք չենք ընդունում ձեր գերազանցությունը, մենք...

Բայց նրանք չլսեցին, թե կենտավրոսներն էլ ինչը չեն անում, որովհետև այդ պահին բացատի եզրից հզոր կործանիչ աղմուկի ձայն եկավ, այնքան ուժեղ, որ բոլորը, այդ թվում և՛ Հարրին ու Հերմիոնան, և՛ բացատում մնացած դեռ իխունի չափ կենտավրոսները հետ շրջվեցին: Հարրիին բռնած կենտավրոսը բաց թողեց նրան, որովհետև երկու ձեռքերն էլ մեկնել էր աղեղին ու նետերով կապարձին: Հարրին ընկավ ու ոտքերի վրա ամուր կանգնեց գետնին: Հերմիոնային բռնած կենտավրոսը նույնպես ցած զցեց նրան: Հարրին շտապեց Հերմիոնայի մոտ, մինչ բացատի ծայրում երկու հաստ ծառաբներ չարագույժ աջ ու ձախ ծռվեցին և դրանց արանքում հայտնվեց հսկա Գրովի հրեշավոր կերպարանքը:

Նրան ամենամոտ կանգնած կենտավրոսները հետ փախան և մի շարքով կանգնեցին մյուսների կողքին: Բացատը կարծես լցվեց հարձակվելու պատրաստ նետերի ու աղեղների խիտ անտառով՝ բոլորը նշանառած վեր, հսկայի ահօելի գորշավուն մռութին, որը կախվել էր նրանց վրա ամենաբարձր ճյուղերի սաղարթների տակից: Գրովի ծուռ բերանը հիմարաբար բաց էր: Նրա աղյուսաննան դեղին ատամները թեթև առկայժում էին աղջամուղջի մեջ: Նրա տիղմագույն աչքերը նեղացել էին, մինչ աչքերը կկոցած նայում էր իր ոտքերի մոտ խմբված արարածներին: Պոկված պարանները կախված էին երկու սրունքներից:

Գրովին ավելի լայն բացեց իր ծուռ բերանը:

— Հազե՞ր...

Հարրին գաղափար չուներ, թե ինչ էր նշանակում «հագերը», կամ թե ինչ լեզվով էր դա ասված, ըստ էության նրա համար դա միանգամայն միևնույն էր: Հարրին ուղակի սարսափահար դիտում էր Գրովի ոտնաթաթերը, որոնք գրեթե նույնքան երկար էին, որքան Հարրիի ամբողջ մարմինը: Հերմիոնան ամուր բռնեց նրա ձեռքը: Կենտավրոսները լուռ անշարժ կանգնած նայում էին հսկային, որի ահօելի կլոր գլուխը ճոճվում էր աջից ձախ մինչ նա շարունակում էր դիտել բացատում կանգնածներին, ինչպես մեկը, որը գետնի վրա ձեռքից գցած ինչ-որ բան է փնտրում:

— Հազե՞ր, — կրկնեց նա ավելի պահանջկոտ:

— Հեռացի՞ր այստեղից, հսկա՛, — դիմեց նրան Մագորիանը, — քո ներկայությունը ողջունելի չէ՝ մեզ համար:

Այդ բառերը սակայն ոչ մի նկատելի ազդեցություն չթողեցին Գրովի վրա: Նա մի փոքր գլուխը ցած կախեց (կենտավրոսների ձեռքերը լարվեցին աղեղների վրա), հետո որոտաձայն գոռաց

— Հաագ-գեե՞ր....

Մի քանի կենտավրոսներ արդեն անհանգստացած տեսք ստացան: Հերմիոնան սակայն թեթևացած շունչ քաշեց:

— Հա՛րի, — շշնջաց նա, — ինձ թվում է, նա փորձում է ասել «Հագրիդ»:

Հենց այդ պահին Գրովի հայացքն ընկավ նրանց վրա, միակ երկու մարդ արարածների, ովքեր կանգնած էին կենտավրոսների ծովի մեջ: Նա մի քիչ էլ իջեցրեց գլուխը և մտածող շան նման թեքեց մի ուսի վրա՝ ուշադիր դիտելով

նրանց: Հարրին զգաց, որ Հերմիոնան դողում էր ամբողջ մարմնով, մինչ Գրովիը կրկին բացեց բերանը և խոր կոկորդային դթղռացող ձայնով ասաց.

— Հե՛րմի...

— Զորանա՞մ ես, — հազիվ շշնջաց Հերմիոնան, ավելի ուժեղ սեղմելով Հարրիի ձեռքը, որը նա արդեն չէր զգում, և այնպիսի տեսք ստացավ, կարծես պատրաստվում էր ուշաթափվել, — նա... նա հիշեց...

— ՀԵ՛ՐՄԻ, — որոտաց Գրովիը, — ՀԱՇԵՌ ՈՒՌ...

— Զգիտե՞մ, — սարսափահար ծղրտաց Հերմիոնան, — Ների՛ր ինձ, Գրովի, ես չգիտե՞մ...

— ԳՐՈՓ ՈՒԶՈՒՄ ՀԱԳԵՌ...

Հսկայի աժդահա ձեռքերից մեկը ցած իջավ Հերմիոնայի ուղղությամբ, որը ուժեղ ճշած, հետ-հետ վազելով սայթաքեց ու ընկավ գետնին: Առանց իր կախարդական փայտիկի, Հարրին ոտքերը սեղմեց գետնին ու դիրքավորվեց, որպեսզի խփի, քացի տա, կծի կամ անի ինչ պետք կլինի, երբ հսկայի ձեռքը շեշտակի նրա կողմը սուրաց ու գետնին փռեց մի ձյունաձերմակ կենտավրոսի:

Կենտավրոսները հենց դրան էին սպասում, Գրովիի առաջ մեկնած մատներն արդեն Հարրիից կես մետր հեռավորության վրա էին, երբ հիսուն նետեր միանգամից ծակեցին օդը՝ սուրալով հսկայի վրա ու ծակծկելով նրա ահօելի դեմքը: Գրովի ցավից ու կատաղությունից ոռնալով մեջքն ուղղեց, անխնա տրորելով դեմքը երկու աժդահա ձեռքերով, կոտրելով նետերի ձողերը, բայց նետագլխիկներն ավելի խոր խրելով իր հաստ մաշկի մեջ:

Գրովի ոռնում էր և գետինը դոփում իր հսկայական ոտքերով, իսկ կենտավրոսները ցաքուցրիկ փախան նրա ճանապարհից: Գրովիի արյան ձնագնդի չափ մեծ կաթիլները ցողացին նրանց վրա, մինչ Հարրին Հերմիոնային ոտքի բարձրացնելով ու ձեռքից բռնած իր հետևից քաշելով, որքան կարող էր արագ վազեց դեպի ամենահաստ ծառերը, որպեսզի պատսպարվեն դրանց հետևում: Հասնելով ծառերի հաստ բներին, նրանք հետ նայեցին: Գրովի երեսի վրայով հոսող արյան շիթերից կուրացած հարվածներ էր նետում կենտավրոսների ուղղությամբ, ովքեր անկանոն նահանջում էին ծառերի միջով, հեռանալով դեպի բացատի մյուս կողմը: Հարրին և Հերմիոնան դիտեցին, ինչպես Գրովի ևս մեկ կատաղի ոռնոց

արձակեց ու նետվեց նրանց հետևից, ամեն քայլի հետ նորանոր ծառեր կոտրատելով իր ճանապարհին:

— Oh, ո՞չ, — ասաց Հերմիոնան, այնքան ուժեղ դողալով, որ ծնկները չդիմացան և ծալվեցին, — ի՞նչ սարսափելի է, նա կարող է սպանել բոլորին:

— Անկեղծ ասած, ես այդ կապակցությամբ սուզուշիվան չեմ անի, — դառնացած ասաց Հարրին:

Կենտավրոսների սմբակների դոփյունը և նրանց հետապնդող հսկայի հանած աղմուկը կամաց-կամաց մարեցին հեռվում: Մինչ Հարրին լսում էր հեռացող ձայները, նրա սպին սկսեց ուժգին տրովել, և սարսափի մի նոր ալիք համակեց նրան:

Իրենք այդքան շատ ժամանակ կորցրին: Հիմա նույնիսկ ավելի հեռու էին Սիրիուսին փրկելու հնարավորությունից, քան մինչև իր տեսիլքի պահը: Հարրին դրանից բացի ոչ միայն հաջողացրել էր գրկվել իր կախարդական փայտիկից, բայց նաև նրանք մոլորված կանգնած էին ինչ-որ տեղ Արգելված Անտառի խորքերում, առանց փոխադրական որևէ միջոցի:

— Շատ խելացի ծրագիր էր, ինչ խոսք, — նետեց նա Հերմիոնային, որպեսզի գոնե մի քիչ դուրս թափի ներսից մոլեգնող բարկությունը: — Իրոք շատ խելացի ծրագիր էր: Հիմա ու՞ր ենք գնալու այստեղից...

— Պետք է վերադառնալ ամրոց, — թույլ ձայնով ասաց Հերմիոնան:

— Մինչև տեղ հասնենք, Սիրիուսն արդեն մեռած կլինի, — ասաց Հարրին, բարկության մեջ քացի տալով մոտակա ծառի բնին: Սի շատ բարձրահունչ կչկչոց լսվեց նրա գլխավերենում, և գլուխը բարձրացնելով նա տեսավ մի բարկացած կոճղապայիկի, որն իր երկար ոստանման մատները թափահարում էր նրա ուղղությամբ:

— Հա՞՛, մենք ոչինչ չենք կարող առանց մեր կախարդական փայտիկների, — հուսահատորեն ասաց Հերմիոնան, ինքն իրեն ստիպելով կրկին ոտքի կանգնել: — Ինչեւ, Հա՛րի, իսկ դու ինչպե՞ս էիր պատրաստվում Լոնդոն հասնել:

— Հա՞՛, մենք էլ էինք այդ մասին մտածում, — հանկարծ ասաց մի ծանոթ ձայն նրանց թիկունքից:

Հարրին ու Հերմիոնան բնազդաբար միմյանց սեղմվեցին ու ծառերի բների հետևից նայեցին ձայնի ուղղությամբ:

Ոոնը հայտնվեց տեսադաշտում, իսկ նրանից հետո անմիջապես Զինին, Նեվիլը և Լունան: Բոլոր բավականին տրորված ու գզզված էին: Զինիի այտը զարդարված էր մի քանի երկար չանգռվածքներով, մի մեծ ալ կարմիր ելունդ էր փայլում Նեվիլի աջ աչքի հոնքի վրա: Ոոնի շրթունքն ավելի ուժեղ էր արնահոսում, բայց բոլորը շատ ինքնագոհ տեսք ունեին:

— Դեհ պատմե՞ք, — ասաց Ոոնը, մի կողմ հրելով մի ցածր կախված ձյուդ և Հարրիին մեկնելով նրա կախարդական փայտիկը, — ի՞նչ պլաններ ունեք:

— Ո՞նց կարողացաք փախչել, — ապշահար հարցրեց Հարրին, Ոոնից վերցնելով իր կախարդական փայտիկը:

— Մի քանի շշմեցնող հարված, մի զինաթափող հմայանք, և Նեվիլն իրոք մի ապշեցուցիչ քարացնող չարակնիք արեց, — ձանձրացած ձայնով ասաց Ոոնը՝ Հերմիոնային մեկնելով նրա կախարդական փայտիկը: — Բայց այս Զինին... Զինին, անկասկած, գերազանցեց բոլորիս: Նա Մալֆոյի գլխին այնպիսի բոց Չղջիկ-բոբոխ անեծք խփեց, որ... ուղղակի դեռ զմայլվում եմ, Մալֆոյի կերպարանքը հիշելուց: Ոտից գլուխ ծեփվեց թևաբախող սարսափիկներով: Ինչևէ, պատուիինց տեսանք, որ դուք գնացիք Անտառ ու Եկանք ձեր հետևից: Ի՞նչ արեցիք Ամբրիջի հետ:

— Նրան տարան... — ասաց Հարրին, — մի երամ կենտավրոսներ:

— Եվ ձեզ թողեցին, որ հետ գնա՞ք, — ապշահար հարցրեց Զինին:

— Ո՞չ, կենտավրոսներին էլ քշեց Գրովը, — ասաց Հարրին:

— Ո՞վ է Գրովը, — հետաքրքրված հարցրեց Լունան:

— Հագրիդի փոքրիկ եղբայրը, — շտապեց պատասխանել Ոոնը: — Ինչևէ հիմա դա արդեն կարևոր չէ: Հա՛րի, դու ի՞նչ իմացար կրակի միջից: Գիտես-թե-ով բռնե՞լ է Սիրիուսին, թե...

— Հա՛, — ասաց Հարրին, և այդ պահին նրա սպին մի նոր ցավագին կծկում տվեց, — և համոզված եմ, որ Սիրիուսը դեռ ողջ է, բայց պատկերացում չունեմ, թե ոնց ենք այնտեղ հասնելու, որպեսզի օգնենք նրան:

Բոլորը սկսվեցին և չափավոր վախեցած տեսք ընդունեցին: Նրանց առաջ ծառացած այդ նոր խնդիրը կարծես անհաղթահարելի էր:

— Բայց կարող ենք թռչել մինչև այստեղ, չե՞նք կարող, ինչ է, — ասաց Լունան, շատ առօրեական և ակնհայտ իրողությունը փաստող ձայնով, որը Հարրին դեռ երբեք չէր լսել նրանից:

— Շատ լավ, բայց եկե՞ք մի բանի մասին հստակ պայմանավորվենք, — ասաց Հարրին նյարդայնացած դիմելով Լունային, — Նախ և առաջ «մենք» ոչինչ էլ չենք անում, եթե դու ինքդ քեզ նույնպես նկատի ունես, և երկրորդը. այստեղ մեզնից միակ մարդը, ով ցախավել ունի, որն անվտանգության տրոլի հսկողության տակ չի, դա Ռոնն է ...

— Ես ցախավել ունեմ, — ասաց Զինին:

— Հա՛, բայց դու ոչ մի տեղ չես գալիս, — բարկացած ասաց Ռոնը:

— Կներե՛ս, բայց ես ձեզնից պակաս չեմ անհանգստանում Սիրիուսի համար, — ասաց Զինին, և Հարրիին ցնցվեց այն մտքից, թե որքան նման էր նա այդ պահին Ֆրեդին ու Զորջին:

— Դու նույնպես, — սկսեց Հարրին, բայց Զինին առարկություն չհանդուրժող ձայնով հակահարված տվեց.

— Ես իհմա երեք տարով ավելի մեծ եմ, քան դու էիր այն ժամանակ, երբ կռվեցիր Գիտես-թե-ում հետ Փիլիսոփայական քարի համար, և իմիջիայլոց դա իմ շնորհիվ է, որ Մալֆոյը իհմա փակված է Ամբրիջի աշխատասենյակում դիվահար չղջիկ-բոբոխների հետ միասին:

— Հա՛, բայց...

— Մենք բոլորս ԴԱԲ-ի անդամ ենք, — շատ հանգիստ ասաց Նեվիլը, — Է ինչի՞ համար էինք սովորում այդ ամենը, եթե ոչ Գիտես-թե-ում դեմ կռվելու, և սա առաջին հնարավորությունն է, որ կարող ենք իսկապես որևէ լուրջ բան անել... Թե այդ ամենը ընդամենը մանկական խաղե՞ր էին...

— Ո՛չ, իհարկե ո՛չ, — շտապեց պատասխանել Հարրին:

— Ուրեմն մենք էլ ենք գալիս, — շատ հանգիստ ասաց Նեվիլը, — մենք ուզում ենք օգնել:

— Հա՛, ճիշտ է ասում, — երջանիկ ժպտալով ավելացրեց Լունան:

Հարրիի աչքերը հանդիպեցին Ռոնի աչքերին: Նա գիտեր, որ Ռոնը ճիշտ իր նման էր մտածում: Եթե ինքն այդ գործողության համար իրենից բացի կարողանար ընտրել ԴԱԲ-ի անդամներից որևէ մեկին, ապա դա կլինեին Ռոնը և Հերմիոնան, և անշուշտ, Սիրիուսի փրկարար ջոկատի մեջ նա չէր վերցնի Զինին, Նեվիլին կամ Լունային:

— Դեհ, իրականում դա ոչ մի նշանակություն չունի, — սեղմած ատամների միջով մրգմրթաց Հարրին, — որովհետև մենք, միևնույն է, չգիտենք, թե ոնց ենք հասնելու այնտեղ:

— Իսկ ինձ թված, թե այդ հարցն արդեն լուծված է, — ուղղակի գժվեցնող հանգստությամբ ասաց Լունան: — Մի՞թե չորոշեցինք, որ թռչելու ենք:

— Ինձ լսի՛ր, — ասաց Ռոնը, հազիվ զսպելով բարկությունը, — ինարավոր է, որ դու կարող ես թռչել առանց ցախավելի, բայց մենք, մյուս մահկանացուներս, չենք կարող մեջքներիս թևեր ծլեցնել, երբ խելքներիս փշի:

— Բայց ցախավելներից բացի թռչելու ուրիշ եղանակներ էլ կան, — շատ խաղաղ առարկեց Լունան:

— Ենթադրում եմ, որ նկատի ունես բանտիկ-պոզով-խրտլակներին... — պնդեց Ռոնը:

— Քարկապ-պոզով-խրտլակները չեն թռչում — արժանապատվությամբ պատասխանեց Լունան, — բայց ա՛յ նրանք թռչում են, իսկ Հագրիդն ասում է, որ նրանք շատ լավ են կողմնորոշվում և անմիջապես գտնում են, թե ուր են ուզում թռչել հեծյալները:

Հարրին շեշտակի շրջվեց Լունայի ցույց տված ուղղությամբ: Երկու ծառերի բների միջև խիտ մթության մեջ երկու զույգ սարսափազդու սպիտակ աչքեր էին շողշողում: Դրանք երկու թեստրալներ էին, որոնք կանգնած դիտում էին նրանց գրեթե շշուկով ընթացող գրուցք, ասես հասկանալով նրանց ասած յուրաքանչյուր բառը:

— Այո՛, — շշնջաց նա՝ քայլելով կենդանիների ուղղությամբ: Թեստրալները գլուխները թափ տվեցին՝ հետ նետելով երկար սկամազ բաշերը: Հարրին մեծագույն հետաքրքրությամբ ծեռքն առաջ մեկնեց ու շոյեց իրեն ամենամոտիկ կանգնած թեստրալի պարանոցը: Ինչպե՛ս կարող էր ինքը երբեք մտածել անգամ, որ դրանք տգեղ են:

— Դա ին գիտ ծիերի մասին չի՞... — անվստահ ասաց Ռոնը՝ նայելով քիչ ավելի դեպի աջ, քան կանգնած էր այն թեստրալը, որին շոյում էր Հարրին, — էն ծիերի, որոնց չես կարող տեսնել, եթե դեռ չես տեսել, թե ինչպես է որևէ մեկը շունչը փշել...

— Հա՛, — ասաց Հարրին:

— Քանի՞սն են...

— Միայն երկուսը:

— Դեղ մեզ երեքն են պետք, — ասաց Հերմիոնա, որը դեռ մի քիչ ցնցված տեսք ուներ, բայց ոչ պակաս վճռականորեն տրամադրված քան առաջ:

— Չո՞րսը, Հերմիոնա, — բարկացած հայացք նետելով նրան ուղղեց Զինին:

— Բայց մենք վեց հոգի ենք, — հանգիստ ասաց Լունան հաշվելով բոլորին:

— Ել մի հիմարացե՛ք, մենք չենք կարող բոլորս գնալ, — բարկացած ասաց Հարրին: — Դուք երե՛ք, — շարունակեց նա մատնանշելով Նեվիլին, Զինիին և Լունային, — այս գործի հետ ոչ մի կապ չունեք:

Անմիջապես բոլոր երեքը սկսեցին բողոքել: Հարրիի սպին կրկին ցավագին կծկվեց: Ուշացման ամեն վայրկյանը թանկ էր: Նա այլևս ժամանակ չուներ վիճաբանելու համար:

— Շատ լավ, եղա՛վ... Թող ձեր ուզածով լինի, — կարծ ասաց նա. — Բայց եթե ավելի շատ թեստրալներ չգտնենք, դուք այստեղից ոչ մի...

— Օհ, դրանցից հիմա էլի կգան, — համոզված ասաց Զինին, որը Ռոնի նման աչքերը կկոցած լրիվ սխալ ուղղությամբ էր նայում, ակնհայտորեն ենթադրելով, որ ինքը նայում է այդ ձիերի վրա:

— Ինչո՞ւ ես այդքան համոզված:

— Որովհետև եթե դեռ չեք նկատել, դու էլ, Հերմիոնան էլ ոտքից գլուխ ծածկված եք արյունով, — համոզված ձայնով ասաց նա, — իսկ մենք գիտենք, որ Հագրիդը թեստրալներին հում մսով է կանչում իր մոտ: Երևի հենց դա էր պատճառը, որ այս երկուսը մոտեցան մեզ:

Հարրին փափուկ հպում զգաց իր պարեգոտի փեշին և ցած նայելով տեսավ, որ իրեն ամենամոտ կանգնած թեստրալը լիզում էր Գրովի արյունից թրչված իր պարեգոտի փեշը:

— Շատ լավ, — ասաց, նա հանկարծ մի պայծառ միտք հղանալով, — ուրեմն, ես ու Ռոնը կզնանք այս երկուսով, իսկ Հերմիոնան կմնա այստեղ ձեզ հետ և ավելի շատ թեստրալների կգրավի իր վրայից եկող արյան հոտով:

— Ես գալիս եմ ձեզ հետ, — անառարկելի վճռականությամբ ասաց Հերմիոնավ:

— Սպասելու կարիքը չկա, — ժպտալով ասաց Լունան, — Նայե՛ք,
արդեն մոտեցան, ձեզնից երևի իրոք շատ ուժեղ արյան հոտ է գալիս:

Հարրին շրջվեց: Վեց թե յոթ թեստրալներ մթության մեջ լուսարձակող
սպիտակ աչքերով նրանց էին նայում ծառերի բների միջից՝ իրենց հզոր ու
մեծ կաշվե թևերը պիրկ ծալած մարմինների վրա: Նա առարկելու այլևս
ուրիշ պատրվակ չուներ:

— Շատ լավ, — բարկացած ասաց նա, — ամեն մեկդ հեծնե՛ք դրանցից
մեկին:

Գլուխ 34. Առեղծվածների բաժինը

Հարրին ձեռքի վրա ամուր փաթաթեց իրեն ամենամոտիկ կանգնած թեստրալի բաշը, ոտքը դրեց մոտակա կոճղերից մեկին ու դժվարությամբ մազցեց ձիու մետաքսի պես հարթ մեջքի վրա: Կենդանին չառարկեց, բայց գլուխը հետ շրջեց, բաց ժանիքներով և փորձեց շարունակել լիզել նրա պարեգոտի փեշերը:

Հարրին հարմարեցրեց ծնկները կենդանու թևերը մարմնին միացնող հոդային հանգույցի տակ եղած փոսիկի մեջ, ինչից իրեն կենդանու մեջքին ավելի ապահով զգաց և շուրջը նայեց մյուսների վրա: Նեվիլն արդեն բռնել էր հաջորդ թեստրալին և փորձում էր ոտքը զցել կենդանու մեջքով: Լուսան տեղավորվել էր կողքանց թամբի դիրքով և զբաղված էր իր պարեգոտի փեշերը դարսելով, կարծես դա նրա համար սովորական ամենօրյա զբաղմունք էր: Ունը, Հերմիոնան և Զինին, սակայն դեռ անշարժ կանգնած էին բերանները բաց նայելով մյուսներին:

— Ի՞նչ, — հարցրեց Հարրին:

— Բայց մենք ո՞նց ենք դրանց հեծնելու, — մեծ հիասթափությամբ ասաց Ունը, — Եթե մենք դրանց չենք տեսնում:

— Oh, ոչ մի դժվար բան չկա, — ասաց Լուսան, մեծահոգաբար ցած սահելով իր թեստրալի մեջքից և քայլելով դեպի Ունը, Հերմիոնան ու Զինին: — Ինձ մոտեցե՞ք, այստեղ:

Նա նրանց տարավ մյուս թեստրալների մոտ, որոնք կանգնած էին քիչ հեռու և յուրաքանչյուրին հերթով օգնեց հեծնել կենդանիների վրա: Բոլոր երեքը ծայրահեղ նյարդային ու թերահավատ տեսք ունենին, մինչ Լուսան նրանց ձեռքերին էր փաթաթում ձիերի բաշերը և ցույց տալիս, թե ինչպես ամուր բռնվեն: Հետո նա ինքը նորից նստեց իր կենդանու մեջքին:

— Սա կատարյալ խելագարություն է, — մրամրթաց Ունը՝ ազատ ձեռքով զգուշությամբ վերուվար շոհելով իր հեծած կենդանու պարանոցը, — Խելագարվել կարելի է... Եթե միայն կարողանայի տեսնել սրան:

— Հավատա՛, որ ինչքան ավելի երկար անտեսանելի մնան քեզ համար, այնքան ավելի լավ, — դառնությամբ ասաց Հարրին: — Բոլորդ պատրա՞ստ եք...

Բոլորը գլխով արեցին, և Հարրին տեսավ ինչպես հինգ զույգ ծնկներ լարվեցին պարեգոտների տակ:

— Լա՛վ:

Նա ցած նայեց իր հեծնած թեստրալի մեջքին, կենդանու մետաքսափայլ և գլխին և թուքը կուլ տվեց:

— Ուրեմն... Հրաշագործության նախարարություն, Այցելուների մուտք, Լոնդոն... — անվստահ, բայց հստակ ասաց նա: — Ըստ... Եթե իհարկե գիտես, թե որտեղ է դա:

Մի պահ Հարրիի թեստրալը ոչ մի արձագանք չտվեց, իսկ հետո, մի շեշտակի սահուն շարժումով, ինչից Հարրին քիչ մնաց ցած ընկներ կենդանու մեջքից, երկու կողմի վրա տարածեց իր թերը: Հետո ձին մի փոքր առաջ կրվեց ու հրթիռի նման վեր սուրաց, այնքան արագ ու շեշտակի սուր անկյան տակ, որ Հարրին ստիպված էր ոտքերով ու ձեռքերով ամուր կառչել ձիու մեջքից, որպեսզի հետ չսահի կենդանու ոսկրոտ գավակի վրա: Նա աչքերը փակեց ու դեմքը թաղեց ձիու մետաքսե բաշի մեջ, երբ ծառերի սաղարթների միջով վեր սուրացին՝ ներքեսում թողնելով ամենաբարձր կատարները և սլացան ուղիղ դեպի արնակարմիր մայրամուտը:

Հարրին մտածեց, որ իր կյանքում երկի երբեք դեռ այդքան արագ ընթացքի մեջ չէր եղել: Թեստրալը արագապաց անցավ ամրոցի վրայով՝ հազիվ նկատելի շարժելով լայնալանջ թերը: Սառը քամին անխնա խփում էր Հարրիի դեմքին: Նա աչքերը կկոցեց հանդիպակաց քամուց, շրջվեց ու հետ նայեց իր հինգ ուղեկիցների վրա: Բոլորը հնարավորինս ցածր կռացել ու հավել էին իրենց թեստրալների բաշերին՝ քամու հոսանքից պատսպարվելու համար:

Նրանք անցան Հոգվարթսի հանդավարների վրայով և հետևում թողեցին Հոգսմիդը: Հարրին տեսնում էր հեռու ներքեսում բլուրներն ու հովիտները: Երբ ցերեկային լուսը լրիվ մարեց, նա ներքեսում սկսեց նշմարել մոտակայքի գյուղերի խումբ-խումբ հավաքված փոքրիկ լուսերի կույտերը, հետո տեսավ մի ոլորապտույտ ձանապարհ, որի վրա մի միայնակ ավտոմեքենա երկի տուն էր շտապում բլուրների միջով:

— Խելագարություն է... — Հարրին հազիվ լսեց Ռոնի գոռոցը ինչ-որ տեղ թիկունքից, և փորձեց պատկերացնել, թե ինչ զգացողություն պետք է

ունենար նա այդ բարձրության վրա առանց որևէ տեսանելի հենարանի, նման արագությամբ սուրալիս:

Աղջամուղջը խտացավ: Երկինքը հետզհետե դարձավ անթափանց կապտամանուշակագույն, այստեղ-այնտեղ առկայժող արծաթե աստղիկներով, և շուտով միայն մազլական քաղաքների լուսերից կարելի էր կռահել, թե ինչքան հեռու էին իրենք գետնից, կամ թե որքան արագ էին շարժվում: Հարրին ձեռքերով ամուր գրկեց կենդանու պարանոցը, ասես խրախուսելով նրան, որ նույնիսկ ավելի արագ թռչի: Ինչքա՞ն ժամանակ էր անցել այն պահից, երբ տեսավ Սիրիուսին ընկած Առեղծվածների բաժնի հատակին... Ինչքա՞ն կկարողանա Սիրիուսը դիմադրել Վոլդեմորթին... Հարրին համոզված էր միայն երկու բանում, որ իր Կնքահայրը չի արել այն, ինչն իրենից պահանջում էր Վոլդեմորթը, և դեռ ողջ է, որովհետև հակառակ դեպքում ինքը կզգար՝ կա՞մ Վոլդեմորթի հաղթական ուրախությունը, կա՞մ ցասումնալից բարկությունը, ինչից նրա սպին նույնքան խելագար ցավով կայրվեր, որքան այն գիշեր, երբ ինքը տեսավ պարոն Ուիզլիի վրա կատարված հարձակումը:

Միառժամանակ թռչում էին խտացող մթության մեջ: Հարրիի դեմքն այնպես էր սառել, որ մկանները քարացել էին, ոտքերը թմրել էին թեստրալի կողերին լարված սեղմումից, բայց նա չէր համարձակվում իր դիրքը փոխել, վախենալով, որ ցած կսահի: Ականջները խլացել էին օդի հռնդյունից, բերանը չորացել էր սառը գիշերային քամուց: Նա լրիվ կորցրել էր հեռավորության և ժամանակի զգացողությունը: Ամբողջ հույսն այդ կենդանին էր, որին հեծնել էր, և որը դեռ նպատակավաց առաջ էր ընթանում մթության մեջ, տրոփյունի չափ աննկատ շարժելով իր լայնալանց թերը:

Իսկ եթե իրենք արդեն ուշացե՞լ են... Նա դեռ ո՞ղջ է, նա դեռ պայքարու՞ն է, ես զգում եմ դա... Եթե Վոլդեմորթը որոշի, որ Սիրիուսին կոտրելու իր ջանքերն ապարդյուն են, ես դա կիմանամ...

Հարրիի ստամոքսը հասավ կոկորդին: Թեստրալի գլուխը հանկարծ թեքվեց դեպի գետին, և նա նույնիսկ մի քանի մատնաչափ առաջ սահեց կենդանու պարանոցի վրա: Վերջապես, վայրէջք էին կատարում: Նրան թվաց, որ մի ճիշ լսեց թիկունքից և շատ վտանգավոր շարժումով հետ շրջվեց, բայց ընկնող մարմին չերևաց աչքին: Կարելի էր ենթադրել, որ

մյուսները նույնպես իր նման անակնկալի էին եկել կենդանիների թռիչքի ուղղության կտրուկ փոփոխությունից:

Եվ արդեն բոլոր կողմերից վառ նարնջագույն լույսերը սկսեցին ավելի ու ավելի մեծանալ ու կլորանալ: Արդեն տեսնում էին շենքերի տանիքները, ավտոմեքենաների լույսերի հոսանքները, որոնք լուսատու միջատների աչքերի նման իրար հետևից անցնում էին ձանապարհներով, տների քառակուսի փայլատ դեղին պատուհանները: Միանգամայն անակնկալ սկսեցին սուզվել դեպի քաղաքային ասֆալտապատ գետինը: Հարրին կառչեց թեստրալի բաշից՝ լարելով վերջին ուժերը, և պատրաստվեց կոչտ ընդհարման, սակայն ձին ստվերի պես թեթև դիպավ մութ գետնին: Հարրին ցած սահեց կենդանու մեջքից և շուրջը նայեց: Նույն փողոցն էր, շինարարական աղբով բերնեքերան լցված նույն մեծ աղբարկողը, քիչ հեռու կանգնած վանդալահարված հեռախոսային խցիկը, երկուսն էլ լրիվ անգույն՝ փողոցային լուսավորման վառ նարնջագույն լույսից:

Ունը քիչ հեռու վայրէջք կատարեց և իր թեստրալից անմիջապես ցած ցատկեց ասֆալտածածկ գետնի վրա:

— Երբե՞ք, այլևս երբե՞ք... — ասաց նա, մեծ ջանքեր գործադրելով, որպեսզի կանգնած մնա ձկվող ծնկների վրա: Նա իր կարծիքով վճռականորեն հեռու քայլեց թեստրալից, բայց անկարող լինելով տեսնել կենդանուն, խփվեց նրա գավակին ու քիչ մնաց գլուխկոնծի տար գետնին:
— Երբե՞ք, այլևս երբե՞ք... Սրանից վատ բան ինձ հետ դեռ երբեք չէր եղել...

Հերմիոնան և Զինին վայրէջք կատարեցին նրա երկու կողմերում: Երկուսն էլ քիչ ավելի նրբագեղ, քան Ունը ցած սահեցին իրենց նժույգներից, սակայն նրա պես մեծագույն թեթևությամբ ոտքերի տակ զգալով գետինը: Նեվիլը ցած թօավ՝ ոտքից գլուխ նկատելի ցնցվելով, իսկ Լունան հանգստ ցած իջավ իր կենդանու մեջքից:

— Իսկ այստեղից ու՞ր ենք գնալու, — քաղաքավարի հետաքրքրությամբ հարցրեց նա Հարրիին, կարծես այդ ամենը մի շատ բովանդակալից ու հետաքրքիր ցերեկային էքսկուրսիա էր:

— Այս կողմը, — ասաց Հարրին: Նա շնորհակալությամբ թվաբացրեց իր թեստրալի մեջքին, հետո արագ քայլերով գնաց դեպի չարչրկված

հեռախոսային խցիկն ու բաց արեց խցիկի դուռը: — Եկե՛ք այստեղ, — կանչեց նա մյուսներին, մինչ նրանք կասկածանքով իրեն էին նայում:

Ոոնը և Զինին հնազանդորեն մտան խցիկի մեջ: Հերմիոնան, Նեվիլը և Լունան խցկեցին նրանց հետևից: Հարրին մի հայացք զցեց թեստրալների վրա, որոնք սկսելի էին արածել աղբարկով շուրջը ուտելիքի փտած մնացորդներով ու ինքն էլ մի կերպ ներս խցկեց Լունայի հետևից:

— Ով ավելի մոտ է խոսափողին, թո՛ղ հավաքի վեց, երկու, չորս, չորս, երկու, — ասաց նա:

Ոոնը հավաքեց թվերը, ծիծաղելի անկյան տակ ծալած ձեռքով, որպեսզի վերևից ներքև հասնի թվերի սկավառակին, և երբ այն վերջին անգամ հետ պտտվեց իր տեղը, մի կանացի պաշտոնական ձայն հնչեց խցիկի մեջ:

— Բարի գալուստ Հրաշագործության նախարարություն: Խնդրում եմ, ասեք ձեր անունը և այցելության նպատակը:

— Հարրի Փոթթեր, Ոոն Ուիզլի, Հերմիոնա Գրեյնջեր, — շատ արագ ասաց Հարրին, — Զինի Ուիզլի, Նեվիլ Լոնգբրում, Լունա Լավգուդ: Մենք այստեղ ենք մի մարդու փրկելու նպատակով, եթե միայն ձեր Նախարարությունը դա մեզնից առաջ չանի:

— Շնորհակալություն, — ասաց կանացի պաշտոնական ձայնը: — Այցելունե՛ր, խնդրում եմ, վերցրե՛ք այցելուի կրծքանշանները և ամրացրե՛ք ձեր պարեգոտների կրծքին:

Կես տասնյակ կրծքանշաններ հայտնվեցին այն մետաղյա փոքրիկ գոգաթիակի մեջ, որտեղ սովորաբար լցվում է վերադարձվող մետաղադրամը: Հերմիոնան մի ձեռքով հանեց բոլորը, և Զինիի գլխի վրայով անխոս փոխանցեց Հարրիին: Նա մի հայացք զցեց ամենաառաջին կրծքանշանի վրա և կարդաց. «Հարրի Փոթթեր, Փրկարար առաքելություն»:

— Նախարարության այցելունե՛ր, դուք պետք է անձնական խորարկություն անցնեք և ձեր կախարդական փայտիկները գրանցեք ընդունարանի անվտանգության սեղանի մոտ, որը գտնվում է վերելակների դիմաց, ատրիումի հանդիպակաց ծայրում:

— Լա՛վ, — բարձր ասաց Հարրին, հենց այն պահին երբ ճակատի սպին կրկին ցավագին տրոփեց: — Հիմա կարո՞ղ ենք շարժվել...

Հեռախոսային խցիկի հատակը ցնցվեց և փողոցի մակերեսը սկսեց վեր բարձրանալ՝ հասնելով խցիկի ապակե պատուհաններին: Աղբարկով մոտ

ուտելիք որոնող թեստրալները տեսադաշտից դուրս եկան, մութը ծածկեց նրանց վերևից և վերելակը խոլ դնգոցով սկսեց ցած սուզվել դեպի Հրաշագործության նախարարության ստորգետնյա հարկերը:

Փափուկ ոսկեգույն լուսի շող հայտնվեց նրանց ոտքերի տակից և լայնանալով բարձրացավ մինչև մարմինները: Հարրին ծնկները կքեց և ամուր բռնեց իր կախարդական փայտիկը՝ նման նեղվածքի մեջ, համենայնդեպս, պատրաստվելով պաշտպանության կամ հակահարձակման և լարված ցած նայեց խցիկի ապակե դռների միջով, որպեսզի տեսնի, արդյոք որևէ մեկը սպասու՞մ էր իրենց ատրիումում, բայց այնտեղ ոչ ոք չէր երևում և ամբողջ ատրիումը կարծես բացարձակապես դատարկ էր: Լուսավորությունը ավելի թույլ էր քան իր ցերեկային այցելության ժամանակ: Պատերի երկայնքով շարված տեսլուղու փոխադրական բուխարիների մեջ կրակներ չեն վառվում, բայց մինչ վերելակը դանդաղեցնում էր ընթացքը, նա տեսավ, որ մուգ կապուտ առաստաղի վրա ոսկեգույն խորհրդանշանները շարունակում էին ոլոր-մոլոր գծերով նախշեր կազմել:

— Հրաշագործության նախարարությունը ձեզ հաճելի երեկո է մաղթում,
— ասաց կանացի ձայնը:

Հեռախոսային խցիկի դուրս ուղղակի պայթեց: Հարրին դուրս նետվեց, իսկ նրա հետևից անմիջապես Նեվիլն ու Լունան: Ատրիումում լսվող միակ ձայնը ոսկե շատրվանի մեջ թափվող ջրի շիթերի միալար ձողփյունն էր, որոնք ցայտում էին վիուկի և կախարդի բարձր պահած կախարդական փայտիկների, կենտավրոսի նետի և գոբլինի գլխարկի ծայրերից և տնային էլֆի ականջներից՝ ռիթմիկ շրջյունով թափվելով շատրվանի ավազանի մեջ:

— Գնացի՞նք, — կամաց ասաց Հարրին և բոլոր վեցը հնարավորինս անձայն վազեցին մեծ սրահով և Հարրիի առաջնորդությամբ անցան շատրվանի կողքով դեպի այն սեղանը, որտեղ պետք է նստած լիներ պահակ ոյութք, որն անցած անգամ կշռել էր Հարրիի կախարդական փայտիկը, և որտեղ այս անգամ ոչ ոք չկար:

Հարրին համոզված էր, որ այնտեղ պետք է անվտանգության պահակ լիներ. և համոզված էր, որ մարդկանց բացակայությունը միայն չարագույժ նշան էր, և նրա վատ կանխացզացումներն ուժեղացան, եթք իրենք անցան դեպի վերելակները տանող ոսկյա դարպասներով: Նա սեղմեց դեպի ցած

նշանով ամենամոտիկ կոճակը և գրեթե անմիջապես վերելակի խցիկը չնպանգողով հայտնվեց տեսադաշտի մեջ: Ոսկյա ձաղավանդակները մի կողմ սահեցին ուժեղ արծագանքով զնզգնգալով, և նրանք բոլորը ներս լցվեցին վերելակի մեջ: Հարրին անմիջապես սեղմեց թիվ ինը կոճակը: Ձաղավանդակավոր դռները զրնգողով հետ սահեցին և վերելակն ուժեղ զնզգնգողով ու դողդողալով սկսեց ցած իջնել: Հարրին ցերեկով չէր նկատել, թե որքան աղմկարար էին այդ վերելակները, երբ Նախարարություն էր եկել պարոն Ուիզլիի հետ: Նա համոզված էր, որ այդ աղմուկը հաստատ ոտքի կիաներ ամբողջ շենքի անվտանգության պահակներին, սակայն երբ վերելակը կանգնեց, պաշտոնական կանացի ծայնը ասաց.

— Առեղծվածների բաժին, — և ձաղավանդակները կողք սահեցին: Նրանք դուրս քայլեցին միջանցքի մեջ, որտեղ ոչ մի շարժում չկար, բացի մոտակա ջահերի բոցերից, որոնք ուժեղ թրթռացին վերելակից եկած միջանցիկ քամուց:

Հարրին միջանցքում շրջվեց դեպի հասարակ սև դուռը: Ամիսներ ու ամիսներ շարունակ այդ դուռը երազում տեսնելուց հետո, վերջապես նա այդտեղ էր՝ կանգնած հենց այդ դռան առաջ:

— Գնացի՞նք, — շշնչաց նա, և առաջնորդեց խմբին միջանցքն ի վար: Լունան բերանը մի փոքր բաց շուրջը նայելով գալիս էր անմիջապես նրա հետևից:

— Շատ լավ, ինձ լսե՞ք, — ասաց Հարրին կանգնելով դռնից մի քանի քայլ հեռու, — գուցե մի քանիսը մնան այստեղ, որպես... որպես դիտապահակ, և...

— Եվ ասենք թե, որևէ բան եկավ էս կողմերով, ինչպե՞ս ենք քեզ իմաց տալու, — հոնքերը բարձրացրնելով հարցրեց Զինին. — Դու այստեղից կարող ես արդեն մի մղոն հեռու լինել:

— Մենք գալիս ենք է քեզ հետ, Հա՛րի, — ասաց Նեվիլը:

— Հա՛, էլ չենք խոսում այդ մասին, — ՎՃռականորեն ասաց Ունը:

Հարրին, միևնույն է, չէր ուզում նրանց բոլորին իր հետ տանել, բայց կարծես այլընտրանք չուներ: Նա շրջվեց դեպի դուռը և առաջ քայլեց: Ամեն ինչ ճիշտ այնպես էր, ինչպես իր երազում: Դուռը կրնկի վրա բացվեց նրա առաջ, և նա դրնով ներս քայլեց, մյուսները կրնկակոխ նրա հետևից:

Նրանք հայտնվեցին մի մեծ շրջանաձև սրահում: Ամեն ինչ սև էր, այդ թվում և՛ հատակը, և՛ առաստաղը: Բացարձակապես միանման, ոչ մի նշանով չտարբերակված և առանց բռնակների սև դրներ էին շարված շրջանաձև պատի ամբողջ երկայնքով՝ միմյանցից հավասար հեռավորության վրա, մեկընդմեջ դրների միջև պատերի վրա կախված մոմակալներ էին, որոնց մեջ հազգված մոմերն այրվում էին կապույտ կրակով: Մոմերի սառը ցոլցլացող լույսն արտացոլվում էր հարթ հղկված մարմարե հատակի վրա՝ այնպիսի տպավորություն ստեղծելով, ասես նրանց ոտքերի տակ անթափանց մութ ջուր էր:

— Մեկնումեկդ ծածկե՛ք դուռը, — կամաց ասաց Հարրին:

Եվ ափսոսեց, որ նման հրահանգ էր տվել հենց այն պահին, երբ Նեվիլը փակեց դուռը: Առանց իրենց թիկունքի դռան հետևում մնացած միջանցքից ներթափանցող ջահերի դեղին լույսի, սրահն անմիջապես այնպես մթնեց, որ մի պահ միակ բանը, ինչ տեսնում էին պատերի վրա դողդողացող կապույտ լույսի թույլ բոցերն էին և դրանց տեսլային արտացոլումը հատակի վրա:

Իր երազներում Հարրին միշտ նպատակալաց քայլել էր այդ սրահով դեպի անմիջապես իր դիմաց գտնվող դուռը և դուրս եկել այդտեղից, բայց հիմա նա տասնյակ դրներ էր տեսնում իր շուրջը: Մինչ նա անթարթ նայում էր իր դիմացի դրներին, փորձելով որոշել, թե դրանցից ո՞ր մեկն է ճիշտ դուռը, հետզհետե ուժգնացող դղրոյունով պատերին կախված մոմերը սկսեցին մի կողմի վրա շարժվել: Շրջանաձև պատը պտտվում էր նրանց շուրջը:

Հերմիոնան բռնեց Հարրիի ձեռքը, ասես վախեցած, որ հատակը նույնպես կարող է սկսել պտտվել, բայց հատակը չշարժվեց: Մի քանի վայրկյան, նրանց շուրջը կապույտ լուսերը դարձան կապտավուն աղոտ լույսի միզամած մի գիծ, որը կարծես պատի վրայով անցնող միագիծ նեռնային լույսի բիծ լիներ, հետո նույնքան անակնկալ, որքան սկսվել էր, դղրոյոցը կտրուկ դադարեց և ամեն ինչ կրկին անշարժացավ:

Հարրիի աչքերի մեջ մի վառ լուսավոր կապույտ գիծ էր այրվում: Նա ուրիշ ոչինչ չէր տեսնում:

— Դա ի՞նչ էր, — սարսափահար շշնջաց Ռոնը:

— Կարծում եմ, դա նրա համար էր, որպեսզի չիմանանք, թե որ դրնով ենք ներս մտել, — ասաց Զինին խուլ ձայնով:

Հարրին անմիջապես հասկացավ, որ նա ճիշտ էր: Նա ավելի շուտ մի մրջյուն կտեսներ ձյութի պես և հատակի վրա, քան կտարբերեր, թե ո՞ր դռնով էին իրենք ներս մտել: Իսկ այն դուռը, որով պետք է դուրս գնային, կարող էր լինել իրենց շուրջը շարված տասնյակից ավելի դռներից յուրաքանչյուրը:

— Հիմա ո՞նց ենք դուրս գալու այստեղից, — վախվորած հարցրեց Նեվիլը:

— Դեհ, հիմա դա արդեն ոչ մի նշանակություն չունի, — վճռականորեն ասաց Հարրին, աչքերը թարթելով, որպեսզի տեսողությունից վանի կապույտ լույսի գիծը և ձեռքի մեջ ավելի ամուր սեղմելով կախարդական փայտիկը, — մեզ պետք չի լինի դուրս գալ այստեղից, քանի դեռ չենք գտել Սիրիուսին:

— Մտքովդ չանցնի հանկարծ սկսես կանչել նրան, — անհանգստացած ասաց Հերմիոնան, բայց Հարրիին նույնիսկ պետք էլ չէր նրա խորհուրդը, բնազդն ասում էր, որ պետք էր հնարավորինս քիչ աղմուկ հանել:

— Հիմա ու՞ր, Հա՛րի, — հարցրեց Ռոնը:

— Ես... — սկսեց Հարրին, բայց չավարտեց խոսքը, որ չգիտի: — Երազում ես անցնում էի այն դռնով, որն ընկած էր վերելակից սկսվող միջանցքի վերջում և մտնում էի մի մութ սրահ... Հենց այս մեկը... Իսկ հետո անցնում էի մեկ ուրիշ դռնով և մտնում մի ուրիշ սրահ, որի պատերը շողշողում էին: Պետք է փորձենք մի քանի դռներ բացել, — արագ եզրակացրեց նա: — Ես կիմանամ, թե որն է ճիշտ դուռը, երբ տեսնեմ, թե դռան հետևում ինչ կա: Գնացի՞նք:

Նա վճռական քայլեց դեպի իրեն ամենամոտիկ գտնվող դուռը, մյուսները նույնպես խմբվեցին՝ աշխատելով հետ չմնալ նրանից: Հարրին ձախ ձեռքը դրեց դռան սառը, փայլուն մակերեսի վրա և բարձրացրեց կախարդական փայտիկը՝ պատրաստ հակահարձակման, հենց որ դուռը բացվի, և առաջ իրեց այն:

Դուռը հեշտությամբ բացվեց:

Առաջին սրահի մթությունից հետո, այդ սրահի առաստաղից ոսկե շղթաներով կախված լամպերը շատ ավելի վառ էին լուսավորում այդ ուղղանկյուն սենյակը, բայց այդտեղ պատերի վրա ոչ մի ցոլցլանք կամ առկայժող լույսեր չկային, ինչպես Հարրին տեսել էր երազում: Սրահը միանգամայն դատարկ էր, բացի ուղիղ սենյակի մեջտեղում կանգնած մի

քանի գրասեղաններից, և մուգ կանաչ հեղուկով բերնեբերան լցված մի ահօելի մեծ ապակե ջրավազանից, որի մեջ հանգիստ կարող էին լողալ իրենք բոլորը, և որի մեջ իրոք մի քանի խեցեգույն սպիտակ անորոշ առարկաներ էին ծուլորեն լողում:

- Են ինչե՞ր են լողում էնտեղ, — շշնչաց Ոոնը:
- Չգիտե՞մ, — ասաց Հարրին:
- Դրանք ձկնե՞ր են, — արտաշնչեց Ջինին:
- Աքվարիուսի թրթուրնե՞ր, — հուզված բացականչեց Լունան: — Պապան ասում էր, որ Նախարարությունը բուժում է դրանց:
- Ո՛չ, — ասաց Հերմիոնան: Նրա ձայնը շատ տարօրինակ հնչեց: Նա առաջ քայլեց, որպեսզի ավելի լավ տեսնի ակվարիումի ապակե պատի միջով: — Սրանք ուղեղներ են:
- Ուղեղնե՞ր...
- Այո՛, հետաքրքիր է, ի՞նչ են անում նրանք սրանց հետ:
- Հարրին մոտեցավ ակվարիումին: Իսկապես, կասկած լինել չեր կարող, մոտիկից նա արդեն հստակ տեսնում էր դրանք: Սարսափազդու փայլփլելով ուղեղները ներսուդուրս էին լողում տեսադաշտից մուգ կանաչ հեղուկի մեջ՝ հիշեցնելով լարծուն խյուսով ծածկված ծաղկակաղամբներ:
- Գնացի՞նք այստեղից, — ասաց Հարրին, — սա ճիշտ սենյակը չէ: Եկեք ուրիշ դուռ բացենք:
- Նայե՞ք, այստեղ էլի դռներ կան, — ասաց Ոոնը՝ մատնացույց անելով սենյակի պատերին: Հարրիի սիրտը ցած ընկավ: Որքա՞ն մեծ էր այդ տեղը:
- Իմ երազում, ես այդ մութ սենյակով էլ անցա ու հետո մտա հաջորդ սենյակը, — ասաց նա, — կարծում եմ, մենք պետք է հետ գնանք ու փորձենք կլոր սրահից դուրս եկող հաջորդ դուռը:
- Եվ նրանք վերադարձան մութ շրջանաձև սրահը, և Հարրիի աչքերի առաջ արդեն կապույտ մոմերի լուսի փոխարեն լողում էին տեսիլքային ուղեղների ձևերը:
- Սպասե՞ք, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան, երբ Լունան շարժում արեց, որ իր հետևից փակի ուղեղներով ջրավազանով սենյակի դուռը, — ՖԼԱԳՐԱՌԵ...

Նա օդի մեջ իր կախարդական փայտիկով մի շարժում արեց, և մի հրաբուց «X» հայտնվեց դռան վրա: Հենց որ դուռը փակվեց նրանց հետևից,

կրկին լսվեց խուլ դղրոյունը, և պատը կրկին մեծ արագությամբ պտտվեց նրանց շուրջը, բայց այժմ, միզամած կապույտ շերտի մեջ մի մեծ ոսկեկարմիր բիծ էր երևում, և երբ ամեն ինչ կրկին կանգ առավ, կրակագույն խաչը, ցույց էր տալիս այն դուռը, որը իրենք արդեն փորձել էին:

— Լավ գաղափար էր, — ասաց Հարրին: — Շատ լավ, եկե՛ք հիմա փորձենք այս մեկը:

Կրկին նա խորխստ քայլեց դեպի իր առջև գտնվող դուռը և առաջ հրեց այն՝ պատրաստ պահած կախարդական փայտիկը, իսկ մյուսները խմբվցին նրա հետևից:

Սրահը նախորդից շատ ավելի մեծ էր, աղոտ լուսավորված և ուղղանկյուն, և սրահի կենտրոնը ձագարածն փոս էր ընկած, կազմելով շուրջ քսան մետր խորությամբ աստիճանավոր գոգավորություն: Նրանք կանգնած էին ամենավերին աստիճանի եզրին, և այդ աստիճաններն ըստ էության քարե նստարաններ էին, որոնք շարք-շարք ամֆիթատրոնի նման հատելով ամբողջ սրահը իջնում էին մինչև հատակը, ճիշտ ինչպես այն դատարանի սրահում, որտեղ Հարրին եկել էր Վիզենգամոսի դատավարությանը: Սակայն այստեղ շղթայված աթոռի փոխարեն սրահի հատակին, ուղիղ կենտրոնում մի բարձր քարե պատվանդան կար, որի վրա մի հնադարյան նույնպես քարե կամար էր խոյանում: Կամարի քարը տեղ-տեղ ճաքճաք էր և այնքան փշրված, որ Հարրին անգամ զարմացավ, թե ինչպես էր այն կանգուն մնում պահպանելով իր կամարային ձևը, առանց որևէ տեսանելի հենարանի: Կամարից կախված էր մի քրքրված սև շղարշե վարագույր, որը չնայած սրահի սառը օդի բացարձակ անշարժությանը, մեղմ ծածանվում էր, կարծես ինչ-որ անտեսանելի ծեռքեր էին դիպչում դրան:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — հարցրեց Հարրին, մի քայլ ցած իջնելով քարե աստիճաններով: Ոչ մի ձայնային պատասխան չլսվեց, բայց շղարշե վարագույրը շարունակեց ծածանվել ու թրթռալ:

— Զգույշ, — շշնջաց Հերմիոնան:

Հարրին սկսեց շարք-շարք ցած իջնել քարե աստիճաններով, մինչև հասավ ձագարածն փոսի քարե հատակին: Նրա քայլերը բարձր արձագանքում էին սրահով, մինչ նա մոտենում էր պատվանդանին: Սրտածն զագաթով կամարը ներքելից շատ ավելի մեծ էր երևում, քան

վերևից: Շղարշե վարագույրը դեռ մեղմ ճոճվում էր, կարծես ինչ-որ մեկը հենց նոր անցավ դրանով:

— Սիրիու՞ս, — կրկին խոսեց Հարրին, բայց շատ ավելի կամաց ձայնով, երբ արդեն մոտիկ էր Եկել կամարին:

Նա մի տարօրինակ զգացողություն ուներ, ասես ինչ-որ մեկը կանգնած էր վարագույրի հետևում, կամարի մյուս կողմում: Զերքի մեջ ամուր սեղմելով կախարդական փայտիկը, նա շրջանցեց պատվանդանը, բայց հետևում ոչինչ չկար, երևում էր միայն սև քրքրված վարագույրի հակառակ կողմը:

— Գնա՞նք այստեղից, — կանչեց Հերմիոնան, որն արդեն հասել էր քարե աստիճանների գրեթե մեջտեղի շարքին, — Սա սխալ տեղ է, Հա՛րի, հետ արի՝, գնա՞նք այստեղից:

Նրա ձայնը վախեցած էր, շատ ավելի վախեցած քան այն ժամանակ, երբ իրենք մտել էին ուղեղներով ավազանով սրահը, բայց Հարրին սկսեց մտածել, որ այդ կամարը յուրօրինակ գեղեցկություն ուներ, նույնիսկ թեև հնադարյան էր երևում: Մեղմ ճոճվող վարագույրը տարօրինակ ուժով կանչում էր նրան: Նա մի շատ ուժեղ ցանկություն ուներ վեր բարձրանալ պատվանդանի վրա ու անցնել այդ վարագույրի միջով:

— Հա՛րի, գնա՞նք այստեղից, հա՞, — ասաց Հերմիոնան ավելի վճռականորեն:

— Լա՛վ, — պատասխանեց Հարրին, բայց տեղից չշարժվեց: Հենց այդ պահին նա ինչ-որ բան լսեց: Շատ կամաց շշուկներ ու մրմնջող ձայներ էին գալիս վարագույրի հակառակ կողմից:

— Ի՞նչ ասացիք, — հարցրեց նա շատ բարձրածայն, այնքան, որ նրա արտասանած բառերի արձագանքը տարածվեց սրահով՝ անդրադառնալով քարե նստարաններից:

— Ոչ ոք չի խոսում, Հա՛րի, — ասաց Հերմիոնան, արդեն մոտենալով նրան:

— Ինչ-որ մեկն ինչ-որ բան է շշուկում այնտեղ այդ վարագույրի հետևում, — ասաց Հարրին, հեռանալով Հերմիոնայից և շարունակելով խոժոր նայել շղարշե վարագույրին, — Ոո՛ն, դու՞ ես...

— Ես, այստեղ եմ, ընկե՛ր, — ասաց Ոոնը կամարի հակառակ կողմից:

— Մի՞թե ուրիշ ոչ ոք չի լսում, — պահանջկոտ հարցրեց Հարրին, որովհետև շշուկների ու մրմունջների ձայնը բարձրացել էր: Հաջորդ պահին

նույնիսկ չգիտակցելով, թե ինչ է անում, նա ոտքը դրեց քարե պատվանդանին:

— Ես էլ եմ յսում, — արտաշնչեց Լունան, միանալով մյուսներին կամարի հակառակ կողմում և աչքը չկտրելով օրորվող վարագույրից. — Այնտեղ մարդիկ կան:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, «այնտեղ», — անհամբեր հարցրեց Հերմիոնան, ցած թռչելով վերջին աստիճանից և շատ ավելի բարկացած, քան կարող էր պատեհ լինել պահին, — այնտեղ ոչ մի «այնտեղ» չկա... Ընդամենը մի կամար է, այնտեղ տեղ էլ չկա որևէ մեկ համար: Հա՛րի, վերջ տու՛ր, հետ արի՛...

Հերմիոնան ուղղակի բռնեց նրա ձեռքն ու հետ քաշեց, բայց Հարրին տեղից չշարժվեց:

— Հարրի, մոռացա՞ր ինչի համար ենք եկել այստեղ... Մենք եկել ենք Սիրիուսին փրկելու համար, — ասաց նա շատ բարձրահունչ գրեթե բեկված ձայնով:

— Սի՛րիուս... — կրկնեց Հարրին, դեռ հմայված աչքը չկտրելով անդադար ճոճվող վարագույրից, — այո՛...

Ինչ-որ քան վերջապես հետ եկավ նրա ուղեղի մեջ... Սիրիուսը, ծուղակի մեջ... կապված և տանջվող... իսկ ինքը նայում է այդ կամարին...

Նա մի քանի քայլ հետ գնաց պատվանդանից և աչքերը կտրեց վարագույրից:

— Գնացի՛նք այստեղից, — վերջապես ասաց նա:

— Ես էլ նոյն քանն եմ ասում... Օհ, վերջապես, գնացի՛նք, — ասաց Հերմիոնան, և հետ քայլեց վեր՝ պտտվելով դեպի պատվանդանի մյուս կողմը, որտեղ Զինին ու Նեվիլը, ակնհայտորեն նույնպես հմայված, առանց թարթելու նայում էին վարագույրին: Ոչ մի խոսք չաելով, Հերմիոնան բռնեց Զինիի ձեռքը, Ունը բռնեց Նեվիլի ձեռքը, և նրանք հաստատուն քայլերով վեր քայլեցին քարե աստիճաններով ու մագլեցին դեպի սրահի դուռը:

— Ի՞նչ ես կարծում, ի՞նչ էր այդ կամարը, — Հերմիոնային հարցրեց Հարրին, երբ կրկին մտան մութ շրջանաձև սենյակը:

— Չգիտեմ... բայց ինչ էլ որ էր, այն վտանգավոր էր, — համոզվածությամբ պատասխանեց Հերմիոնան՝ կրկին մի բոցավառ խաչով նշանելով դուռը:

Նորից պատը պտտվեց և նորից հանդարտվեց: Հարրին մոտեցավ մեկ ուրիշ դռան և առաջ իրեց այն, բայց դուռը տեղից չշարժվեց:

— Ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Այս դուռը կողպված է, — ասաց Հարրին՝ մարմնի ամբողջ քաշով ընկնելով դռան վրա, բայց դուռը տեղից չշարժվեց:

— Ուրեմն հենց այս դուռն է. որ կա, չէ՞՝, — ոգևորված ասաց Ռոնը՝ միանալով դուռը բացելու Հարրիի ջանքերին: — Հաստատ հենց սա է:

— Հեռու կանգնե՞ք, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան: Նա իր կախարդական փայտիկը ցցեց դռան այն կետի վրա, որտեղ սովորաբար հասարակ դռների վրա կողպեքներն են լինում, և ասաց, — ԱԼՈՀՈՍՈՇՐԱ...

Ոչինչ չկատարվեց:

— Սիրիուսի դանակը, — հանկարծ հիշելով ասաց Հարրին: Նա դանակը հանեց պարեգոտի ներքին գրանից և դանակի շեղբը մտցրեց դռան ու պատի միջև: Բոլորը հետաքրքրված դիտում էին, մինչ նա դռան ամբողջ բարձրությամբ վերից վար սահեցրեց դանակի շեղբը և դուրս հանեց այն, իսկ հետո կրկին ուսը դեմ տվեց դռանը: Դուռը չշարժվեց: Հարրին ցած նայեց դանակին ու տեսավ, որ դանակի շեղբը հալչել էր:

— Լավ, մենք կթողենք այս դուռը, — վճռականորեն ասաց Հերմիոնան:

— Իսկ եթե մեր ուզած դուռը հենց սա է... — հարցրեց Ռոնը՝ զզվանքի ու ցանկության խառը արտահայտությամբ նայելով դռանը:

— Ո՞չ, այս դուռը չէ... Հարրին անարգել անցել է իր երազներում տեսած բոլոր դռների միջով, — ասաց Հերմիոնան ևս մեկ հրավառ խաչով նշան դնելով դռան վրա, մինչ Հարրին արդեն անօգուտ դանակը հետ էր դնում իր պարեգոտի գրանը:

— Գիտե՞ք ինչ կարող է լինել այդ դռան հետևում, — ոգևորված ասաց Լունան մինչ պատը կրկին սկսեց պտտվել:

— Անկասկած ինչ-որ խլրտան-բլթբլթան մի բան, — քթի տակ ասաց Հերմիոնան՝ արժանանալով Նեվիլի նյարդային քմծիծաղին:

Պատը կանգ առավ և Հարրին, ներսից աձող հուսահատության զգացումով առաջ իրեց հաջորդ դուռը:

— Սա էր...

Առաջին իսկ հայացքից նա գիտեր, որ դա էր իր երազի տեսած դուռը՝ սրահի մեջ բոլոր մակերեսների վրա խաղացող գեղեցիկ աղամանդափայլ

լուսից: Հենց որ Հարրիի աչքերը սովորեցին ուժեղ փայլին, նա տեսավ, որ սրահում ամենուրեք, բոլոր մակերեսների վրա ժամացույցներ էին երևում: Մեծ ու փոքր, հատակին կանգնած ու դարակների վրա շարված, պատերից կախված գրադարակների արանքներում ազատ հատվածների վրա փակցված, և ամբողջ սրահի երկայնքով շարվեշար կանգնած սեղանների վրա, այնպես որ սրահը լցված էր անխոնջ զբաղված թկալոցով, կարծես հազարավոր փոքրիկ ոտքերի շարասյուն էր քայլում: Պարող աղամանդափայլ լուսի աղբյուրը սենյակի հեռավոր ծայրում կանգնած հսկայական բյուրեղապակյա զանգն էր:

— Այս կողմը...

Հարրիի սիրտն սկսեց խելագար բարախել, այժմ երբ նա արդեն գիտեր, որ իրենք ճիշտ ճանապարհի վրա են: Նա բոլորին առաջնորդեց սեղանների շարքերի միջև հազիվ անցանելի միջանցքով, առաջ գնալով ինչպես ինքն արել էր իր երազում, դեպի լուսի աղբյուրը, հսկայական բյուրեղապակյա զանգը, որն այնքան բարձր էր, որ հավասար կլիներ իր հասակին և դրված էր սեղաններից մեկի վրա: Մոտիկից նայելով այդ զանգին նա տեսավ, որ զանգի մեջ անդադար շրջապտույտով պտտվում էր ինչ-որ լուսարձակող քամի:

— Օհ, նայե՛ք, — ասաց Զինին, մինչ մոտենում էին զանգին, մատնացուց անելով ուղիղ զանգի մեջտեղը:

Զանգի ներսում պտտվող հոսանքին տրված, հատակից դեպի վեր էր բարձրանում փոքր թանկարժեք քարի մեծության փայլիլուն մի ձվիկ: Հասնելով զանգի մեկ քառորդ բարձրությանը ձվիկը ձաքեց ու երկու կես եղավ, իսկ միջից դուրս թռավ մի կոլիբրի թռչնակ, որը շրջապտույտի հոսանքով շարունակեց գնալ վեր ու վեր մինչև հասավ զանգի գմբեթին, բայց ընկնելով պտտվող հոսանքի մեջ թռչնակը սկսեց ցած իջնել, ճանապարհին կորցնելով իր փետուրների վառ գույնը, հետո սկսեց փետրաթափ լինել և մինչև հոսանքի հետ կհասներ զանգի հատակին, նորից ձվիկ դարձավ:

— Շարունակե՛ք առաջ գնալ, — կտրուկ ասաց Հարրին, որովհետև Զինին կարծես ուզում էր կանգ առնել ու նորից դիտել զանգի մեջ ձվիկից թռչնակի վերածնունդը:

— Դու ինքդ ուզածիդ չափ ժամանակ կորցրիր այն կիսաքանդ կամարի մոտ, — բարկացած ասաց Զինին, բայց հնազանդվեց և առաջ անցավ

զանգի մոտից դեպի դրա հետևում գտնվող, սրահից դուրս տանող միակ դուռը:

— Հենց սա է, — նորից ասաց Հարրին, և նրա սիրտն արդեն այնքան ուժգին ու արագ էր բարախում, որ նրան թվաց, թե չի կարողանա բարձրածայն խոսել, — այստեղով պետք է անցնենք...

Նա մի հայացքով նայեց բոլորին: Նրանք պատրաստ պահել էին կախարդական փայտիկները, և հանկարծ բոլորը շատ լուրջ և մտահոգ տեսք էին ստացել: Հարրին հետ նայեց դռանը և առաջ իրեց այն: Դուռը կրնկի վրա բացվեց:

Հենց իր տեսած սենյակն էր: Տեղ էին հասել: Դա հենց այն սրահն էր, եկեղեցու դահլիճի պես բարձր առաստաղով և վարից վեր լցված հարյուրավոր դարակներով, որոնց վրա կողք-կողքի շարված էին հազարավոր փոքրիկ, փոշեծածկ, ապակյա գնդեր: Բոլոր գնդերը միզամած լույս էին արձակում՝ անդրադարձնելով դարակների միջև պատերին կախված մոմակալների մեջ վառվող մոմերի լույսը: Ճիշտ կլոր սրահի մոմային լուսավորության պես այդ մոմերը նույնպես կապույտ լույսով էին վառվում: Սրահում շատ ցուրտ էր:

Հարրին առաջ քայլեց ու նայեց դարակների առաջին երկու շարքերի միջև ստվերաշատ կողմնատար անցումի մեջ: Ոչինչ չէր լսվում և ոչ մի շարժում չէր երևում:

— Դու ասացիր, որ պետք է հասնենք իննսունյոթերորդ շարքին, — շնչաց Հերմիոնան:

— Հա՛, — արտաշնչեց Հարրին, նայելով դեպի մոտակա շարքի ծայրը: Կապույտ լույսով վառվող մոմերի մոմակալի տակ հենց մոմակալի վրա ուռուցիկ փորագրված առկայժում էր արծաթակուր հիսուներեք թիվը:

— Պետք է դեպի աջ գնանք, կարծում եմ, — շնչաց Հերմիոնան, աչքերը կկոցելով հաջորդ շարքի վրա: — Այո՛, տեսե՛ք այն մեկի վրա գրված է հիսունչորս:

— Պատրաստ պահե՛ք ձեր կախարդական փայտիկները, — կամաց ասաց Հարրին:

Նրանք զգուշությամբ սկսեցին առաջ քայլել, նայելով հերթով դարակների բոլոր շարքերի միջև երևացող անցումներով, որոնց հեռավոր ծայրերն ընկղմված էին բացարձակ մթության մեջ: Դարակների վրա

յուրաքանչյուր ապակե զնդի տակ փոքրիկ դեղին պիտակներ կային ամրացված: Գնդերից շատերը տարօրինակ հեղուկային փայլ ունեին, մյուսները բացարձակ փայլատ էին, անթափանց և կամ դատարկ ինչպես այրված շիկացման լամպերը:

Անցան ութսունչորսերորդ շարքը, ութսունինգերորդը... Հարրին ականջները սրած լսում էր բոլոր ձայներին, ոտնաձայն, կամ շարժման որևէ ինչուն որսալով: Բայց Սիրիուսին հաստատ գելոցով լռեցրած կլինեին, կամ գուցե նա կորցրել էր գիտակցությունը... Կամ, մի անկոչ ձայն ասաց նրա գլխում, գուցե նա արդեն ողջ չէ... «Ես կզգայի» ասաց նա ինքն իրեն, մինչ սիրտն արդեն հասել էր աղամախնձորին, «Ես արդեն կիմանայի»:

— Իննսունյօթ, — շշնջաց Հերմիոնան:

Նրանք խմբվեցին շարքի վերջում՝ նայելով իրենց կողքից սկսվող անցումն ի վար: Այստեղ ոչ ոք չկար:

— Նա պետք է հենց այնտեղ լինի, անցումի վերջում, — ասաց Հարրին, որի բերանը լրիվ չորացել էր: — Այստեղից լավ չի երևում:

Եվ նա առաջնորդեց մյուսներին վեր խոյացող դարակների շարքերի միջով: Գնդերից շատերը մեղմ առկայժում էին, մինչ նրանք անցնում էին դրանց կողքով:

— Այստեղ մոտերքում պետք է լինի, — շշնջաց Հարրին, համոզված, որ ամեն հաջորդ քայլից հետո կտեսնի գետնին մեկնված Սիրիուսի կերպարանքը մութ հատակի վրա: — Այստեղ իրե՛ս կտեսնենք, իրե՛ս...

— Հարրի... — անորոշ հարցրեց Հերմիոնան, բայց նա նույնիսկ չուզեցավ պատասխանել: Բերանը լրիվ չորացել էր:

— Այստեղ է, ինչ-որ տեղ մոտակայքում, — ասաց նա:

Արդեն հասել էին շարքի ծայրին, և մտել ավելի խավար մոմալուսի մեջ: Այստեղ ոչ ոք չկար: Միայն արձագանքող փոշոտ դատարկություն էր:

— Նա պետք է այստեղ լինի, — խռպոտած ձայնով շշնջաց Հարրին, նայելով հաջորդ անցումի մեջ: — Կամ գուցե... — նա շտապեց նայել հաջորդ անցումի մեջ:

— Հարրի՝ — կրկին հարցրեց Հերմիոնան:

— Ի՞նչ, — բարկացած հետ նետեց նա:

— Ես չեմ կարծում, որ Սիրիուսն այստեղ է:

Ոչ ոք ոչինչ չասաց: Հարրին չէր ուզում նայել նրանցից ոչ մեկի վրա: Նա իրեն վատ էր զգում: Նա չէր հասկանում, թե ինչու Սիրիուսն այդտեղ չէր: Չէ՞ որ հենց այդտեղ էր, երբ ինքը վերջին անգամ տեսավ նրան:

Նա վազեց դեպի շարքի ծայրը, հերթով նայելով անցումների մեջ: Բոլոր արանքները դատարկ էին: Նա վազեց մեկ ուրիշ կողմի վրա, անցնելով իրեն դիտող ընկերների կողքով: Սիրիուսից ոչ մի հետք ոչ մի տեղ չէր երևում, ոչ էլ պայքարի որևէ նշան:

— Հարրի՝ ծայն տվեց Ռոնը:

— Ի՞նչ...

Նա չէր ուզում լսել, թե Ռոնը ինչ էր ուզում ասել իրեն: Չէր ուզում լսել, արդյոք Ռոնը կասեր, թե ինքն իրեն հիմարի պես էր պահում, կամ կառաջարկեր, որ իրենք հետ գնան Հոգվարթս, բայց դեմքն սկսել էր այրվել ներքին տաքությունից, և նա զգում էր, որ ավելի շուտ կշարունակի վազվել այդտեղ մթության մեջ, քան ատրիումի լուսի մեջ կկանգնի ընկերների մեղադրական հայացքների տակ:

— Դու սա տեսե՞լ ես, — հարցրեց Ռոնը:

— Ի՞նչը, — արձագանքեց Հարրին, բայց այս անգամ ավելի հետաքրքրված, որովհետև դա կարող էր մի նշան լինել Սիրիուսի այդտեղ լինելու մասին, մի բանալի: Նա հետ քայլեց մինչև այն տեղը, որտեղ կանգնած էին մյուսները, թիվ իննսույոթերորդ շարքից քիչ ավելի առաջ, բայց ոչինչ չգտավ, բացի Ռոնից, որն անթարթ նայում էր դարակի վրա դրված ապակե գնդերից մեկին:

— Ի՞նչ... — մռայլ կրկնեց Հարրին:

— Սրա վրա... Սրա վրա քո անունն է գրված, — ասաց Ռոնը:

Հարրին քիչ ավելի մոտեցավ: Ռոնը մատնացուց էր անում դարակի վրա դրված փոքր գնդերից մեկը, որը մեղմ շողում էր թույլ ներքին լուսով, թեև շատ փոշոտ էր և այնպիսի տեսք ուներ ասես, տարիներ շարունակ դրան ոչ ոք չէր դիպչել:

— Իմ անու՞նը, — չհետաքրքրված հարցրեց Հարրին:

Նա առաջ քայլեց: Ռոնի չափ բարձրահասակ չինելով, Հարրին պետք է պարանոցը վեր ձգեր դարակի վրա գնդի տակ փակցրած դեղին պիտակի վրա գրվածը կարդալու համար: Մանրատառ ձեռագրով պիտակի վրա գրված էր տասնվեց տարի առաջվա մի ամսաթիվ իսկ դրա տակ.

❖

Ս.Պ.Թ. -ից Ա.Փ.Վ.Բ.Դ. -ին
Աև Լորդ և (°) Հարրի Փոթթեր

❖

Հարրին անթարթ նայեց պիտակին:

— Սա ի՞նչ է, — հարցրեց Ռոնը ցմցված ձայնով: — Քո անունը ի՞նչ գործ ունի այստեղ:

Հարրին նայեց դարակի երկայնքով փակցրած մյուս պիտակներին:

— Բայց այս մյուսների վրա ին անունը չկա, — ասաց նա, բացարձակապես ապշահար, — մեզնից ուրիշ ոչ մեկի անունը այստեղ չկա...

— Հա՛րի, ես կարծում եմ, որ դու չպետք է դրան ձեռք տաս, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան, եթե նա ձեռքը մեկնեց դեպի գունդը:

— Իսկ ինչո՞ւ ոչ, — հարցրեց Հարրին, — Եթե դա ինձ հետ կապ ունի, ինչո՞ւ չպետք է վերցնեմ:

— Մի՛ արա, Հա՛րի, — հանկարծ ասաց Նեվիլը: Հարրին նայեց նրան: Նեվիլի կլոր երեսը մի փոքր փայլում էր քրտինքից: Նա այնպիսի տեսք ուներ, ասես այլևս չէր դիմանա որևէ նոր գաղտնիքների:

— Իմ անունն է գրված դրա վրա, — ասաց Հարրին:

Եվ ինքն իրեն լրիվ խելացնոր զգալով նա ձեռքն առաջ մեկնեց ու ափը դրեց փոշոտ գնողի վրա: Նա սպասում էր, որ ինչ-որ սառը բանի պետք է դիպչի, բայց գունդը սառը չէր: Ընդհակառակը, հպումից այնպիսի զգաղցություն էր, ասես գունդը երկար ժամանակ արևի տակ էր եղել, կարծես ներսից եկող լույսը տաքացնում էր այն: Սպասելով և անգամ հուսալով, որ որևէ հոգեցունց բան պիտի կատարվի, մի որևէ հետաքրքիր ու արկածախնդիր բան, որի համար արժեր նման երկար ու վտանգավոր ճամփորդություն կատարել, Հարրին դարակից բարձրացրեց ապակե գունդը, և նայեց դրա վրա:

Ոչինչ չկատարվեց: Մյուսներն ավելի մոտեցան՝ խմբվելով Հարրիի շուրջը, անթարթ նայելով գնդին, մինչ նա ձեռքով մաքրում էր այն փոշու փաթիլներից:

Իսկ հետո նրանց թիկունքից շատ մոտիկից հնչեց մի տղամարդու միալար ձանձրացող ձայն.

— Շատ լավ, Փո՛թթեր... Իսկ հիմա հանգիստ ու դանդաղ հետ շրջվի՛ր և ինձ տու՛ր դա:

Գլուխ 35. Վարագույրի հետևում

Նրանց շուրջը հանկարծ օդի միջից սկսեցին խիտ շարքով սև ստվերներ հայտնվել՝ փակելով նրանց ճանապարհը դեպի աջ ու ձախ: Դրանք մարդկային կերպարանքներ էին՝ գլուխներին հազած դիմակավոր կնգուղների նեղ անցքերի միջից փայլատակող աչքերով, և շուրջ տասնյակ լուսավորված կախարդական փայտիկներ ուղղվեցին նրանց սրտերին: Զինին սարսափահար գոռաց:

— Ինձ տու՞ր դա, Փո՛թթեր, — կրկնեց Լուցիուս Մալֆոյի միալար ձայնը, և նա ափը վեր պարզած առաջ մեկնեց ձեռքը դեպի Հարրին:

Հարրիի ներսը մի ակնթարթում տակնուվրա եղավ: Իրենք ծուղակի մեջ էին, և թշնամին թվով կրկնակի գերազանցում էր իրենց:

— Ինձ տու՞ր, — մեկ անգամ էլ կրկնեց Մալֆոյը:

— Որտե՞՞ է Սիրիուսը, — հարցրեց Հարրին:

Մահակերներից մի քանիսը ծիծաղեցին, մի խռպոտած կանացի ձայն Հարրիից դեպի ձախ կանգնած ստվերային կերպարանքների միջից հաղթականորեն ասաց.

— Աև Լորդը գիտի...

— Միշտ գիտի, — ցածրաձայն արձագանքեց Մալֆոյը: — Հիմա ինձ տու՞ր կանխագուշակության գունդը, Փո՛թթեր:

— Ես ուզում եմ իմանալ, թե որտեղ է Սիրիուսը:

— Յես ուզում եմ իմանալ, թե ոյտեղ է Սիրիուսը, — ծաղրանքով աղավաղված արտասանությամբ կրկնեց նրա ձախից կանգնած կինը:

Այդ կինը և նրա ընկեր մահակերներն այնքան էին մոտեցել, որ հազիվ կես մետր էին հեռու Հարրիից, և նրանց կախարդական փայտիկներից ձառագող լուսը կուրացնում էր նրան:

— Նա ձեզ մոտ է, — ասաց Հարրին՝ անտեսելով կրծքում բարձրացող խուճապն ու վախը, որոնց հետ պայքարում էր այն պահից, ինչ իրենք մտել էին դարակների իննսունյոթերորդ շարքի անցումը: — Նա այստեղ է, ես գիտեմ, որ նա այստեղ է:

— *Փոքրիկ բայիկը վատ եյազ տեսա՞վ... Վախից այթնացա՞վ... Մտածեց ոյ տեսածը եյազ չէ՞յ, օյ-օյ-օյ...* — ասաց կինը սարսափելի ծաղրական

մանկական սվավոցով: Հարրին զգաց ինչպես Ռոնը ջղաձգվեց իր թիկունքում:

— Ոչինչ չանե՞ս, — կիսաձայն ասաց Հարրի: — Դեռ ո՞չ...

Նրան ծաղրող կինը հռհռաց խելագար կչկչոցով:

— Դուք նրան լսեցի՞ք... Դուք նրան լսեցի՞ք... Հրահանգներ է տալիս այս մյուս Երեխաներին, կարծես պատրաստվում է կռվել մեզ հետ:

— Oh, դու չես ճանաչում Փոթթերին, Բելլատրի՛սա, — շատ մեղմ ասաց Մալֆոյը: — Հերոսական պաթոսը նրա մեծ թուլությունն է: Սև Լորդը դա շատ լավ գիտի: Իսկ հիմա ինձ տու՞ր կանխագուշակության գունդը, Փո՛թթեր:

— Ես գիտեմ, որ Սիրիուսն այստեղ է, — կրկնեց Հարրին, թեև խուճապից կրծքի մկանները ջղաձգվում էին, և չեր հասնում բավարար օդ ներշնչել, — Ես գիտեմ, որ նա ձեզ մոտ է:

Այս անգամ ավելի շատ մահակերներ ծիծաղեցին, իսկ կինը ծիծաղեց բոլորից բարձր:

— Ժամանակն է, որ սկսես տարբերել իրականությունը Երազներից, Փո՛թթեր, — ասաց Մալֆոյը: — Ինձ տու՞ր կանխագուշակության գունդը, քանի դեռ գործի չենք դրել մեր կախարդական փայտիկները:

— Ինչի՞ն եք սպասում, — ասաց Հարրին, բարձրացնելով իր սեփական կախարդական փայտիկը մինչև իր կրծքի բարձրությունը: Նրա հետ միասին նրա երկու կողմերում կանգնած Ռոնի, Հերմիոնայի, Նեվիլի, Ջինիի և Լունայի հինգ կախարդական փայտիկները նույնպես բարձրացան: Հարրիի ստամոքսում գոյացած հանգույցը կարծրացավ: Եթե Սիրիուսն իսկապես այդտեղ չէր, ուրեմն ինքն իր ընկերներին մահացու վտանգի էր ենթարկել ոչ մի քանի համար:

Բայց մահակերները չհարձակվեցին:

— Ինձ տու՞ր կանխագուշակության գունդը, և ոչ մեկը չի վնասվի, — սառն ասաց Մալֆոյը:

Այս անգամ արդեն ծիծաղեց Հարրին:

— Հա՛, ճիշտ եք ասում, — ասաց նա: — Ես ձեզ տամ այս, ինչպես ասում եք, կանխագուշակության գունդը և դուք կթողնեք, որ մենք հանգիստ տուն գնանք, չէ՞...

Հազիվ էին բառերը դուրս եկել նրա բերանից երբ կին մահակերը ծղրտան ձայնով ճչաց.

— ԱՌՔՍԻՌ կանխագուշակ...

Հարրին դրան սպասում էր, և մինչև նա կհասցներ վերջացնել իր հմայանքը, գոռաց.

— ՊՐՈՏԵ՛ԳՈ... — ու թեև ապակե գունդը դուրս սահեց ափից՝ հասնելով մատների ծայրերին, նա կարողացավ ձեռքի մեջ պահել այն:

— Օ՛հ, մեր փոքրիկ չարաձճի մանչուկ Փոթթերը, գիտի՛ խաղի կանոնները, — ասաց կինը, իր խելագար աչքերով շաղափելով Հարրին կնգուղի նեղ անցքերի միջից: — Բարի՛, շատ բարի՛...

— ԵՍ ՔԵԶ Ի՞ՆՉ ԱՍՍՑԻ... — որոտաց Լուցիուս Մալֆոյը կնոջ վրա. — Եթե քո պատճառով այն կոտրվի...

Հարրին ուղեղը խելագար արագությամբ էր աշխատում: Մահակերներին պետք էր այդ փոշեծածկ ապակե գունդը, որն իր համար ոչ մի արժեք չուներ: Նա միայն ուզում էր իր բոլոր ընկերներին ողջ ու առողջ դուրս բերել այդտեղից: Նրա միակ ցանկությունն էր ամեն ինչ անել, որպեսզի իր ընկերներից ոչ մեկը մի սարսափելի գին չվճարի իր հիմարության պատճառով:

Կինը առաջ քայլեց՝ առանձնանալով իր ընկերներից, և զլիսից հետ զցեց կնգուղը: Ազքաբանը հալումաշ էր արել Բելլատրիսա Լեստրեյնջի դեմքը, զրկելով այն գրեթե ամբողջ մկանային զանգվածից և նրա գունատ գրեթե թափանցիկ մաշկը պիրկ ձգված էր գանգի վրա, սակայն փայլում էր սարսափազդու տենդագին մոլեռանդությամբ:

— Քեզ դեռ պետք է համոզե՞լ... — ասաց նա՝ շատ ծանր շնչելով, — նշան բռնե՛ք ամենափոքրի վրա, — կարգադրեց նա իր կողքին կանգնած մահակերներին, — թո՛ղ դիտի, թե ոնց ենք տանջելու փոքրիկին: Ես ինքս կանեմ դա:

Հարրին զգաց, ինչպես մյուսները խմբվեցին Ջինիի շուրջը: Նա ինքը կողմ քայլեց, որպեսզի իր մարմնով ծածկի նրան, կանխագուշակության գունդը ձեռքի մեջ կրծքի առաջ պահած:

— Ուրեմն կօրդե՛ք սա, եթե հարձակվեք մեկնումեկիս վրա, — ասաց նա Բելլատրիսային: — Չեմ կարծում թե, ձեր տերը շատ զոհ կլինի, եթե ներկայանաք նրան առանց սրա, կամ գուցե սխալվում եմ:

Բելլատրիսան չշարժվեց: Միայն անթարթ նայեց Հարրին վրա՝ լեզվի ծայրով լիզելով իր բարակ շրթունքները:

— Եվ, — ասաց Հարրին, — ի՞նչ տեսակի կանխագուշակության մասին եք խոսում:

Միակ բանը, որ նա դեռ կարող էր ամել, խոսելն էր: Նեվիլի ձեռքը սեղմված էր նրան, և Հարրին զգում էր, նրա ամբողջ մարմնով անցնող դողը: Լսում էր թիկունքից ինչ-որ մեկի ընդհատ շնչառությունը: Նա հուսով էր, որ բոլորն այդ պահին մտածում են, այդ իրավիճակից դուրս գալու մասին, որովհետև նրա սեփական միտքը դատարկ էր:

— Ինչ տեսակի կանխագուշակություն... — կրկնեց Բելլատրիսան, և ժպիտն անհետացավ նրա դեմքից: — Դու կատա՞կ ես անում, Հա՛րի Փո՛թթեր:

— Ո՛չ, ես կատակ չեմ անում, — ասաց Հարրին, հայացքն արագ փոխելով մի մահակերից մյուսի վրա, որևէ թույլ հանգույց փնտրելով, մի անցք, որի միջով իրենք կկարողանային փախչել, — Վոլդեմորի իշխ՞ն է պետք սա:

Մի քանի մահակերներ անմիջապես կատաղած ֆշտուներ հանեցին:

— Դու համարձակվում ես տալ նրա անունը... — շշնչաց Բելլատրիսան:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, ավելի ամուր սեղմելով ապակե գունդը, ակնկալելով, որ որևէ մեկը կփորձի կրկին հմայանքով խլել այն: — Հա՛, ես ոչ մի խնդիր չունեմ բարձրաձայն ասելու Վոլ...

— Բերանդ փակի՛ր, — ճշաց Բելլատրիսան: — Չհամարձակվե՛ս բարձրաձայնել նրա անունը քո անարժան բերանով, չհամարձակվե՛ս ապականել այն քո կեսարյուն լեզվով, չհամարձակվե՛ս...

— Ուրեմն դուք չգիտե՞ք, որ նա ինքը նույնպես կեսարյուն է... — խելահեղ համարձակությամբ ասաց Հարրին:

Հերմիոնան խոր շունչ քաշեց նրա ականջի մեջ:

— Վոլդեմո՛թը... Հա՛, նրա մայրիկը վհուկ էր, բայց հայրիկը մագլ էր, ուրեմն չգիտեի՞ք... Ուրեմն նա ծեզ հեքիաթնե՞ր է պատմել իր մաքուր արյան մասին...

— ՍՏՈՒՊԵՖ...

— Ո՛չ...

Կարմիր լուսի ճառագայթ ճայթեց Բելլատրիս լեստրեյնջի կախարդական փայտիկի ծայրից, բայց Մալֆոյը հասցրեց շեղել այն: Նրա հմայանքից Բելլատրիսայի հմայանքը խփեց Հարրիից դեպի ձախ գտնվող

դարակին, և մի քանի ապակե գնդեր թափվեցին գետնին ու ջարդուփշուր եղան:

Ուրվականների նման երկու մարգարտափայլ կերպարանքներ, ծխի պես հեղիեղուկ, վեր բարձրացան հատակի վրա ջարդված ապակու փշրանքից, և նրանցից յուրաքանչյուրը սկսեց միաժամանակ խոսել, բայց միայն նրանց ձայնների հատվծաները կարելի էր ընկալել Մալֆոյի և Բելլատրիսայի շատ ավելի բարձր հնչող գոռողների տակից:

— ...արևադարձից հետո կզա նոր... — ասաց մորուքավոր ծեր մարդու կերպարանքը:

— ԶՀԱՐՁԱԿՎԵՇԼ... ՄԵԶ ՊԵՇՔ Է ԱՅԴ ԿԱՆԽԱԳՈՒԾԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ...

— Նա համարձակվեց... Նա համարձակվեց.... — անկապ ճշում էր Բելլատրիսան, — հենց այստեղ կանգնա՛ծ... այդ կեղտոտ կեսարյունը...

— ՍՊԱՍԻՇ ՄԻՆՉԵՎ ՎԵՐՑՆԵՆՔ ԿԱՆԽԱԳՈՒԾԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ, — որոտում էր Մալֆոյը:

— ...և ոչ ոք չի զա նրա հետևից ... — ասաց երիտասարդ կնոջ կերպարանքը:

Երկու կերպարանքները, որ դուրս էին եկել փշրված ապակե գնդերից հալչեցին ու անհետացան օդի մեջ: Ո՛չ նրանցից, ո՛չ նրանց նախկին կացարաններից ոչինչ չմնաց, բացի հատակին թափված փշրտանքներից: Սակայն նրանք Հարրիին մի գաղափար տվեցին: Ամբողջ խնդիրն այն էր, թե ինչպես էր կարողանալու փոխանցել այն մյուսներին:

— Դուք ինձ չասացիք, թե ի՞նչով է յուրահատուկ այս կանխագուշակությունը, որ այդքան ուզում եք վերցնել ինձնից, — ասաց նա՝ ժամանակը ձգելով: Նա ոտքը դանդաղ սահեցրեց գետնի վրա՝ փորձելով հպվել ուրիշ որևէ մեկի ոտքին:

— Մեզ իետ խաղեր չխաղա՛ս, Փո՛թթեր, — ասաց Մալֆոյը:

— Ես խաղ չեմ խաղում, — ասաց Հարրին, ուղեղի կեսը կենտրոնացրած զրոյցի վրա, իսկ մյուս կեսով ոտքով դաշնակից փնտրելով: Եվ վերջապես ոտքը հպվեց ինչ-որ մեկի ոտքին, և նա սեղմեց այդ մեկի մատները: Եվ թիկունքից օդի սուր ներշնչոցից կռահեց, որ դա Հերմիոնան էր:

— Ի՞նչ — շշնջաց նա:

— Ուրեմն Դամբլդորը քեզ երբեք չի՝ ասել, թե ճակատիդ սպիդ գաղտնիքը պահված է Առեղջվածների բաժնի գուշակության գնդերում, — ծիծաղեց Մալֆոյը:

— Ի-ի՞նչ, — կակազեց Հարրին, — մի ակնթարթ մոռանալով իր պլանը.

— Ի՞նչ գիտեք իմ սպիդ մասին...

— Ի՞նչ, — պահանջկոտ շշնչաց Հերմիոնան նրա թիկունքից:

— Ականջներիս չե՞մ հավատում, — ասաց Մալֆոյը՝ չարակամ ուրախությամբ: Մահակերներից մի քանիսը կրկին ծիծաղեցին, և նրանց հրհրոցների ծայնով քողարկված, Հարրին առանց շրթունքները շարժելու, որքան կարող էր ցածր շշնչաց Հերմիոնային.

— Դարակները շրջե՛ք...

— Դամբլդորը քեզ ոչինչ չի՝ ասել, — կրկնեց Մալֆոյը: — Հիմա արդեն պարզ է, թե ինչու ավելի շուտ չեկար, Փո՛թթեր, Սև Լորդն էլ մտածում էր, թե ինչու չես շարժվում տեղիցդ:

— ...Երբ ասեմ՝ ՀԻՍՈ...

— Դու վագելով չեկար, երբ քո երազներում նա ցույց տվեց քեզ, թե որտեղ է այն թաքնված: Նա մտածեց, որ բնական հետաքրքրասիրությունը քո մեջ ցանկություն կարթնացնի լսելու ձիշտ արտասանված բառերը:

— Հենց այդպես էլ մտածեց, հա՞՝, — ասաց Հարրին: Նա իր թիկունքում ավելի շուտ զգաց քան լսեց, թե ինչպես Հերմիոնան փոխանցեց մյուսներին իր հրահանգը, և շարունակեց խոսել միայն մահակերների ուշադրությունը շեղելու համար: — Ուրեմն իրոք այդքան շատ էր ուզու՞մ, որ գամ ու վերցնեմ այն, հա՞՝, և ինչու՝, հետաքրքիր է իմանալ:

— Ինչու՝, — Մալֆոյն ուղղակի հրճվում էր, — որովհետև միակ մարդիկ, ովքեր կարող են վերցնել կանխագուշակությունը Առեղջվածների բաժնից, Փո՛թթեր, հենց այն մարդիկ են, ում մասին արվել է այդ կանխագուշակությունը, ինչը Սև Լորդն իմացավ, երբ փորձեց ուրիշներին օգտագործել այն գողանալու համար:

— Իսկ նրա ինչի՞ն էր պետք գողանալ իմ մասին արված կանխագուշակությունը...

— Չեր երկուսի մասին, Փո՛թթեր, ձեր երկուսի մասին: Երբեք չե՞ս մտածել, թե ինչու էր Սև Լորդն ուզում սպանել քեզ, երբ դեռ փոքր երեխա էիր:

Հարրին անթարթ նայեց կնգուղի վրա աչքերի համար արված նեղ անցքերի մեջ, որոնց միջից փայլում էին Մալֆոյի մոխրագույն աչքերը:

Մի՞թե այս կանխագուշակությունն էր եղել իր ծնողների մահվան պատճառը, իր կայծակնաձև սպիտի պատճառը: Մի՞թե իր ամբողջ կյանքի գաղտնիքների պատճառը հիմա իր ձեռքի մեջ էր:

— Ինչ-որ մեկը մի կանխագուշակություն է արել Վոլդեմորթի ու իմ մասին... — ասաց նա հանգիստ՝ նայելով Լուցիուս Մալֆոյին և մատներով սեղմելով տաք ապակե գունդը, որը հազիվ թե մի Բանբերից ավելի խոշոր լիներ և մատների տակ դեռ շոշափում էր ժամանակի փոշին, — և հիմա նա ամեն ինչ արեց, որպեսզի ես գամ ու վերցնեմ այն... Իսկ ինչու՞ ինքը չէր գալիս ու վերցնում...

— Ինքը վերցնե՞ր... — Ճչաց Բելլատրիսան, խելագար ծիծաղի կչկչոցից հետո, — Սև Լորդը, զար մտներ Հրաշագործության նախարարություն, երբ նրանք այդքան սիրալիրաբար անտեսում են նրա վերադարձը... Սև Լորդը զար ու բացահայտեր իրեն ավրորների առաջ, երբ այս պահին նրանք զբաղված են ժամանակ կորցնելով իմ սիրելի զարմիկի որոնումների վրա...

— Աա~ա, ուրեմն ձեզ է ուղարկել, որպեսզի իր կելտոտ գործն անեք իր համար, — ասաց Հարրին: — Ճիշտ ինչպես փորձեց Սթարգիսին և Բոուդին օգտագործել, որպեսզի գան ու գողանան սա իր համար:

— Լավ է, լավ է, Փո՛թթեր, — դանդաղ ասաց Մալֆոյը, — բայց Սև Լորդը գիտի որ դու խելացի...

— ՀԻՄԱՐ, — գոռաց Հարրին:

Հինգ տարբեր ծայներ նրա թիկունքից գոռացին.

— ՈԵՂՈՒԿՏՈ...

Հինգ հմայագործ ծառագայթներ ժայթքեցին տարբեր ուղղություններով և նրանց դիմաց կանգնած դարակները պայթեցին դրանց հարվածներից: Իրենց գլխից վեր բարձր խոյացող կառուցվածքը ճոճվեց ու հարյուրավոր ապակե գնդեր պայթեցին, և հարյուրավոր մարզարտափայլ սպիտակ կերպարանքներ միանգամից հայտնվեցին օդի մեջ՝ ժխորածայն երգչախմբով բարձրածայնելով իրենց, ով իմանա թե որքան իին ու անցածգնացած ժամանակների խորքից եկող, կանխագուշակությունները, շուրջը հատակին թափվող ապակե փշուրմների ու փայտի տաշեղների փոթորկալից անձրևի մեջ:

— ՓԱԽԵ՞Ք... — գոռաց Հարրին, երբ նրանց մոտ գտնվող դարակները սպառնալից ճոճվեցին և ավելի շատ ապակե գնդեր սկսեցին թափվել վերևից: Նա ճանկեց Հերմիոնայի պարեգոտից և առաջ հրեց նրան, մի ձեռքը պահելով գլխից վեր, մինչ դարակների կտորտանքն ու ապակե գնդերի փշուրները որոտալից աղմուկով անխնա թափվում էին իրենց վրա: Մահակերներից մեկն առաջ նետվեց ապակու փշուրների և փոշու ամպի միջով և Հարրին արմունկով ուժեղ հարված հասցրեց ուղիղ նրա երեսին: Բոլորը գոռում էին, կամ անակնկալից, կամ ցավից, որովհետև հսկայական դարակների կառուցվածքները որոտալից թափվում էին նրանց գլխին, ջարդված գնդերից ելած կանխագուշակությունների ձայների տարօրինակ արձագանքող աղմուկի մեջ:

Հարրին տեսավ, որ իր առջև ընկած ճանապարհն ազատ է, և տեսավ ինչպես Ռոնը, Զինին և Լունան իր կողքով առաջ վազեցին՝ ձեռքերը պահած գլուխների վրա: Ինչ-որ բան ուժեղ հարվածեց նրա դեմքին, բայց նա հասցրեց հարվածի ընթացքում գլուխը ցած փախցնել և նույնպես առաջ նետվեց: Մի ձեռք բռնեց նրա ուսից, և նա լսեց Հերմիոնայի գրնգուն գոռոցը.

— ՍՏՈՒՊԵՖԱՅ... — և ձեռքն անմիջապես բաց թողեց նրան:

Նրանք այդ պահին իննսունյոթերորդ շարքի վերջում էին: Հարրին թեքվեց դեպի աջ ու սկսեց վազել ինչքան կարող էր արագ: Նա լսում էր իր հետևից վազող ոտնաձայները, և Նեվիլին շտապեցնող Հերմիոնայի հորդորները: Ուղիղ առջևում այն դուռն էր, որի միջով իրենք ներս էին մտել, և այն կիսաբաց էր: Հարրին արդեն տեսնում էր բյուրեղապակյա զանգից առկայժող լույսը: Նա վազելով անցավ դռան միջով, կանխագուշակությունը դեռ ամուր պահած ձեռքի մեջ, և սպասեց մինչև մյուսները նույնպես անցնեն դռան շեմով մինչև այն շրխկոցով փակելը.

— ԿՈԼՈՊՈՐՏՈՒՄ, — գոռաց Հերմիոնան և դուռը տարօրինակ դլրտոցով ինքն իրեն փակվեց:

— Որտե՞ղ... Որտե՞ղ են մյուսները, — գոռաց Հարրին:

Նա մտածում էր, որ Ռոնը, Լունան և Զինին իրենցից առաջ էին վազում, և համոզված էր, որ նրանք արդեն իրենց են սպասում այդ սրահում, բայց այդտեղ իրենցից բացի ուրիշ ոչ ոք չկար:

— Նրանք երևի սխալ ճանապարհով են գնացել, — սարսափահար դեմքով շշնչաց Հերմիոնան:

— Լսե՞ք... — շշնջաց Նեվիլը:

Ոտնաձայներ ու գոռոցներ էին արձագանքում իրենց փակած դռան հետևից: Հարրին ականջը դրեց դռան վրա և լսեց Լուցիուս Մալֆոյի գոռոցը.

— Թողե՛ք Նոթին, թողե՛ք նրան, ասում եմ, նրա ստացած վնասվածքները աննշան բան կլինեն կանխագուշակությունը կորցնելու դիմաց Աև Լորդի ցասումի համեմատ: Զա՛զսն, հետ արի՝ այստեղ, պետք է կազմակերպվել: Կրաժանվենք զույգերի և կինտրենք, և չմոռանա՛ք, Փոթթերին չի կարելի խփել, քանի դեռ կանխագուշակությունը նրա մոտ է, մյուսներին կարող եք սպանել, եթե դրա կարիքը լինի... Բելլատրի՛սա, Ոոդո՛լֆուս, դուք գնացեք դեպի ձախ: Քրե՛ք, Ոաբա՛ստան, գնացե՛ք դեպի աջ: Զա՛զսն, Դո՛լիհով, ուղիղ դեպի այս դուռը, Մաքնե՛յր և Ե՛յվերի՝ այս կողմը, Ոու՛քվուտ՝ այն անցումը, Մա՛լսիբեր, դու արի՝ ինձ հետ:

— Հիմա ի՞նչ ենք անելու, — հարցրեց Հերմիոնան նայելով Հարրիին, և ոտքից գլուխ մանրադող ցնցվելով:

— Առաջին հերթին չենք կանգնի այստեղ՝ նրանց սպասելով, որ զան ու գտնեն մեզ, — ասաց Հարրին: — Եկե՛ք հեռու գնանք այս դռնից:

Նրանք հնարավորիս անձայն սկսեցին վագել՝ անցնելով առկայժող հսկայական զանգի կողքով, որտեղ կոլիբրի փոքրիկ ծվիկը նորից վեր էր սուրում իր կյանքի հերթական շրջափուլը կրկնելու համար: Նրանք վագեցին դեպի այդ սրահից դուրս տանող ելքը, դեպի այս սրահի հեռավոր վերջում գտնվող դուռը, որը բացվում էր դեպի սև շրջանաձև սրահը: Արդեն գրեթե հասել էին, երբ Հարրին լսեց, ինչպես մի խոշոր ու ծանր բան հարվածեց Հերմիոնայի հմայած դռանը:

— Մի կողմ քաշվե՛ք, — ասաց մի բամբ ձայն, — ԱԼՌՈՍՈՌԱ ...

Երբ դուռը կրնկի վրա բացվեց, Հարրին, Հերմիոնան և Նեվիլը սուզվեցին ժամացույցներով սեղանների տակ: Նրանք տեսան իրենց արագ մոտեցող երկու մահակերների պարեգուտների փեշերը:

— Նրանք երկի վագել անցել են մինչև մյուս սրահը, — ասաց մի բամբ ձայն:

— Սեղանների տակ ստուգի՛ր, — ասաց մեկ ուրիշը:

Հարրին տեսավ մահակերների կքվող ծնկները, և իր կախարդական փայտիկը դուրս ցցելով սեղանի տակից գոռաց.

— ՍՏՈՒՊԵՖԱՐ...

Կարմիր լուսի ճառագայթը հարվածեց ամենամոտ կանգնած մահակերին: Մարդը մեջքի վրա փռվեց գետնին դրված մեծ պահարան ժամացույցի վրա, և շրջեց այն, երկրորդ մահակերը, սակայն հասցրեց մի կողմ ցատկել Հարրիի հմայանքից խուսափելու համար, և արդեն իր կախարդական փայտիկը ցցել էր Հերմիոնայի վրա, որը դուրս էր սողում սեղանի տակից որպեսզի ավելի լավ նշան բռնի:

— ԱՎԱԴԱ...

Հարրին հատակի վրա ինքն իրեն դուրս հրեց սեղանի տակից և երկու ձեռքով բռնեց մահակերի ծնկներից, ստիպելով նրան, որ սայթաքի, և նրա հարվածը Հերմիոնայից հեռու գնա: Նեվիլը օգնելու մղումով շրջեց սեղաններից մեկը, և իր կախարդական փայտիկը ցցելով երկու պայքարողների վրա գոռաց.

— ԷՔՍՓԵԼԻԱՌՄՈՒՄ...

Հարրիի և մահակերի կախարդական փայտիկները դուրս թռան նրանց ձեռքերից և հետ սուրացին դեպի Կանխագուշակությունների սրահի դուռը: Երկուսն էլ շտապ ոտքի կանգնեցին ու նետվեցին իրենց կախարդական փայտիկների հետևից՝ սկզբում մահակերը, հետո Հարրին՝ կրնկակոխ նրա հետևից, իսկ Նեվիլը նրանց հետևից՝ ակնհայտորեն սարսափած իր արածի համար:

— Հեռու քաշվի՞ր, Հա՛րի, — գոռաց Նեվիլը՝ իր հասցրած վնասն ուղղելու մտադրությամբ:

Հարրին ինքն իրեն մի կողմ նետեց, և Նեվիլը կրկին նշան բռնեց ու գոռաց.

— ՍՏՈՒՊԵՖԱՌ...

Կարմիր լուսի ճառագայթը վրիաեց ու անցնելով մահակերի ուսի վրայով հարվածեց պատին կախված ապակե դրներով պահարանին, որը լեփ լեցուն էր տարբեր չափի ու ծնի ապակե ավագի ժամացույցներով: Պահարանը շրջվեց հատակին և պայթեց՝ հազարավոր ապակու կտորներ շաղ տալով շուրջը, հետո հետ հավաքելով իր մեջ բոլոր փշուրները նորից հետ բարձրացավ պատի վրա ու նորից պայթյունով և փշուրներ շաղ տալով հետ ընկավ հատակին...

Մահակերը հասցրեց վերցնել իր կախարդական փայտիկը, որն ընկած էր գետնին՝ այն սեղանի կողքին, որի վրա դրված էր գունավոր լուսերով

առկայժող քամու ոլորապտույտով մեծ բյուրեղապակյա զանգը: Հարրին հասցրեց սուզզել մեկ ուրիշ սեղանի տակ, երբ մարդը նրա կողմը շրջվեց: Մարդու դիմակը ցած էր սահել նրա դեմքի վրա և խանգարում էր նրա տեսողությանը: Նա ազատ ձեռքով դիմակը պոկեց դեմքից ու գոռաց.

— USՈՒՊ...

— Ա՞քսի՛ կախարդական փայտիկ... — գոռաց Հերմիոնան: Հարրի կախարդական փայտիկը սենյակի մութ անկյունից թռավ նրա ձեռքի մեջ, և նա փայտիկը նետեց Հարրին:

— Ծնորհակալություն, — ասաց նա: — Լավ, դուքս զանը պատեղից:

— Զգույշ, — սարսափահար գոռաց Նեվիլը: Նա նայում էր զանգի մեջ խոված մահակերի գլխին:

Բոլոր երեքը կրկին բարձրացրին իրենց կախարդական փայտիկները, բայց ոչ մեկը հարված չհասցրեց: Բոլոր երեքը բերանները բաց ու սարսափահար նողկանրով նայում էին մարդու գլխին:

Նրա գլուխն աննկարագրելի արագությամբ փոքրանում էր և երիտասարդանում, վերջապես մազերը ճակատից հետ քաշվեցին ու սկսեցին հետ աճել փոքրացող գանգի մեջ: Այտերը հարթվեցին ու կլորացան սեղմվող գանգի հետ, որո ծածկվեց դեղձի թափշա աղվամազով:

Մահակերի հաստ մկանուտ պարանոցին այժմ սարսափազդու զավեշտալի նստած էր մի փոքրիկ մանկական գլուխ, և մարդը ձեռքերը թափահարելով մեծ ջանքեր էր թափում կրկին ոտքի վրա կանգնելու համար: Բայց նույնիսկ մինչ նրանք բերանները բաց նայում էին մարդու գլխին, այն սկսեց հետ ուռչել վերականգնելով իր բնական չափերն ու ուրվագծերով:

Հաստ սև մազերը սկսեցին ծլել ծնոտի տակ ու երեսի թրաշային ծածկույթի վրա:

— Դա ժամանակն է, — ասաց Հերմիոնան ակնածալի սարսափով տոգորված ձայնով, — ժամանակը...

Մահակերը կրկին թափ տվեց իր այլանդակ գլուխը, ձգտելով սթափվել, բայց մինչև կհասցներ ուշքի գալ, գլուխը նորից սկսեց փոքրանալ՝ ընդունելով մանկական չափերը:

Կողքի սրահից ուժեղ գոռոց լսվեց, հետո ինչ-որ բան ջարդվեց ու ինչ-որ մեկը ճչաց:

— Ոո՞ն, — գոռաց Հարրին, շրջվելով իր առջև կատարվող իրեշավոր փոխակերպման տեսարանից, — Զինի՞... Լունա՞...

— Հա՞րի, — ճչաց Հերմիոնան:

Մահակերը կարողացել էր գլուխը դուրս հանել զանգի միջից: Նա անօրինակ սահմուկեցնող տեսք ուներ, մանկան գլուխը բարձրածայն գոռում էր, մինչդեռ նրա հսկայական մարմնից ցցված հասուն տղամարդու հաստ հզոր ձեռքերը վտանգավոր հարվածների էին տեղում բոլոր ուղղություններով, և մազի չափ հեռու անցան Հարրիի գլխի կողքով, որը հասցեց խոյս տալ: Հարրին բարձրացրեց կախարդական փայտիկը, բայց ի զարմանս իրեն Հերմիոնան ձանկեց նրա ձեռքը:

— Դու չես կարող խփել երեխայի...

Հարրին ժամանակ չուներ նրա հետ վիճաբանելու համար, նա հստակ լսում էր Կանխագուշակությունների դահլիճից մոտեցող ոտնաձայները, և շատ ուշ գլխի ընկավ, որ ինքը չպետք է գոռար և դրանով հայտներ մահակերներին իրենց տեղը:

— Գնացի՞նք, — ասաց նա, և մանկագլուխ այլանդակ մահակերին թողնելով, որ խարխափելով ձանապարհ որոնի, նրանք վազեցին դեպի սրահի հակառակ ծայրում երևացող բաց դուռը, որը տանում էր դեպի սև շրջանաձև սրահը:

Նրանք արդեն անցել էին ձանապարհի կեսը, երբ Հարրին բաց դռնից տեսավ ևս երկու մահակերների, որոնք սև շրանաձև սրահով վազում էին իրենց ընդառաջ: Շեշտակի փոխելով ձանապարհը՝ նա մյուսներին առաջնորդեց դեպի կողը տանող մեկ ուրիշ դուռ, որի հետևում անպետք

իրերով լցված մի մութ, փոքր սենյակ էր, և աղմուկով փակեց դուռն իրենց հետևից:

— ԿՈԼՈ... — սկսեց Հերմիոնան, բայց մինչև կհասցներ ավարտել իր հմայախոսքը դուռը պայթեց և երկու մահակերները նույնպես ներխուժեցին:

Հաղթական գոռոցով երկուսն էլ աղաղակեցին.

— ԻՄՓԵՂԻՄԵՇՆՏԱ...

Հարրին, Հերմիոնան և Նեվիլը, բոլոր երեքը մեջքի վրա հետ փռվեցին սենյակում կուտակված կահույքի վրա: Նեվիլն ընկավ մի գրասեղանի վրա, հետ գլուխկոնծի տվեց ու անհետացավ սեղանի հետևում: Հերմիոնան ծեփվեց մի գրապահարանի վրա և շատ արագ ծածկվեց գլխին թափված հաստահատոր գրքերով: Հարրին գլխով հարվածեց իր թիկունքում գտնվող քարե պատին, և հարվածի ուժից փոքրիկ աստղիկներ լողացին նրա աչքերի առաջ: Հարվածն այնքան ուժեղ էր, որ նա չկարողացավ անմիջապես արձագանքել:

— Մենք գտե՞լ ենք նրան, — գոռաց Հարրիին ամենամոտ կանգնած մահակերը, այս սենյակում են...

— ՍԻԼԵՇՍԻՈ, — գոռաց Հերմիոնան և մարդու ձայնը կտրվեց: Նա շարունակեց բերանը բացուխուի անել դիմակի անցքի մեջ, բայց ոչ մի ձայն չլսվեց: Նրա ընկեր մահակերը նրան մի կողմ հրեց:

— ՊԵՏՐԻՇԻԿՈՒՍ ՏՈՏԱՌՈՒՍ, — գոռաց Հարրին, երբ երկրորդ մահակերը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը: Մարդու ձեռքերն ու ոտքերը մեկ ակնթարթում խփվեցին մարմնին և նա բերանքսիվայր ցած ընկավ կարպետի վրա ուղիղ Հարրիի ոտքերի առաջ, լրիվ փայտացած ու անկարող շարժվել:

— Ապրե՞ս, Հա... — բայց այն մահակերը, որին լռեցրել էր Հերմիոնան իանկարծ կտրուկ շարժում արեց իր կախարդական փայտիկով, և մորեգույն կրակի մի ճառագայթ անցավ ուղիղ Հերմիոնայի կրծքով: Նա հասցեց միայն կամացուկ տնքոց հանել, ասես զարմացավ և հատակին մեկնված անշարժացավ:

— Հերմիոնա...

Հարրին ընկավ ծնկներին նրա կողքին, մինչ Նեվիլը սեղանի տակով արագ սողուն էր դեպի Հերմիոնան՝ կախարդական փայտիկը պահած իր առջև: Մահակերը ոտքով ուժեղ քացի տվեց դեպի Նեվիլի գլուխը և նրա

ոտքի հարվածից Նեվիլի կախարդական փայտիկը երկու կես եղավ ու հարվածն ուժեղ դիպավ նրա երեսին: Նեվիլը ցավից գոռաց և հետ կծկվեց բերանն ու քիթը բռնած: Հարրին հետ շրջվեց իր կախարդական փայտիկը բարձր բռնած, և տեսավ, որ մահակերն իր դեմքից պոկել էր դիմակը և կախարդական փայտիկը պահել էր ննշանառած ուղիղ Հարրիի վրա: Հարրին ճանաչեց «Մարզարե» օրաթերթում տեսած երկար դիմագծերով չարանենգ արտահայտությամբ դեմքը: Դա Անտոնին Դոլոհովն էր, այն կախարդը, որը սպանել էր Փրյուիթմերին:

Դոլոհովը չարագույժ ժպտաց: Ազատ ձեռքով նա մատնացուց արեց կանխագուշակությունը, որը դեռ Հարրիի ձեռքում էր, հետո Հերմիոնային: Թեև նրա կոկորդից ձայն չէր գալիս, նրա մտքինը պարզ էր: Ինձ տուր կանխագուշակությունը, այլապես նույնը կանեմ քեզ հետ:

— Միևնույն է, մեզ բոլորիս կսպանեք, հենց որ սա տամ ձեզ, — ասաց Հարրին:

Խուճապահար մի դողանջ թույլ չէր տալիս, որ մտքերը կենտրոնացներ: Նրա մի ձեռքը Հերմիոնայի ուսին էր, որը դեռ տաք էր, մինչդեռ նա չէր համարձակվում անգամ նայել նրա վրա:

Միայն թե չմեռնե՞ս, միայն թե չմեռնե՞ս, ես եմ մեղավոր, իմ մեղքն է, միայն թե չմեռնե՞ս...

— Ինչ էլ որ անես, Հա՛րրի, — վճռական ասաց Նեվիլը սեղանի տակից, կոտրված քթի պատճառով լրիվ փոխված առոգանությամբ և ձեռքերն իջեցրեց դեմքից, բացելով իր կոտրված քիթն ու բերանի կողքերով կզակի վրա հոսող արյունը, — չտա՞ս դա նրանց, չտա՞ս...

Այդ պահին թիկունքից խլացուցիչ շրխկոց լսվեց և Դոլոհովը հետ նայեց աղմուկի ուղղությամբ: Մանկան գլխով մահակերը հայտնվել էր դրան մեջ, մանկական ձայնով գոռացող պստիկ գլխով և հուժկու բռունցքները թափահարող անկառավարելի ձեռքերով հարվածներ տեղալով շուրջը բոլոր ուղղություններով: Հարրին առիթը բաց չթողեց:

— ՊԵՏՐԻՇԻԿՈՒՍ ՏՈՏԱՌՈՒՍ...

Հնայահարվածը հասավ Դոլոհովին, որը չհասցրեց բլոկ դնել և առաջ ընկավ իր ընկերոջ վրա և երկուսը միասին հետ ընկան գետնին: Դոլոհովը ամբողջ մարմնով փայտացած ու անկարող որևէ շարժում անել:

— Հերմիոնա, — անմիջապես ասաց Հարրին, ցնցելով նրան մինչ մանկագլուխ մահակերը կրկին դուրս եկավ տեսադաշտից, — Հերմիոնա, վեր կաց...

— Ի՞նչ արեց նրա հետ, — հարցրեց Նեվիլը, դուրս սողալով սեղանի տակից, որպեսզի ծնկների վրա նստի նրանց կողքին, անտեսելով իր քթից առատ հոսող արյունը:

— Չգիտե՞մ...

Նեվիլը բռնեց Հերմիոնայի դաստակը:

— Նա ողջ է, Հարրի, սիրտը խփում է...

Այնպիսի հզոր հույսի ալիք անցավ Հարրիի միջով, որ մի վայրկյան նույնիսկ գլուխը պտտվեց:

— Ողջ է...

— Հա, կարծում եմ, որ ողջ է:

Մի պահ լռություն տիրեց, և Հարրին փորձեց ուրիշ ոտնաձայներ լսել, բայց կողքի սրահից լսվում էր միայն մանկագլուխ մահակերի թնթնգոցն ու լացուկոցը:

— Նեվիլ, մենք ելքից հեռու չենք, — շշնչաց Հարրին, — մենք շրջանաձև սենյակի կողքին ենք: Եթե կարողանանք անցնել այդ սրահը ու գտնել դուրս տանող դուռը մինչև մահակերներից որևէ մեկը կգտնի մեզ... Համոզված եմ, որ կկարողանաս Հերմիոնային տանել միջանցքով մինչև վերելակը: Հետո կարող ես մեկին գտնել ու տագնապ բարձրացնել:

— Իսկ դու ինչ ես անելու, — հարցրեց Նեվիլը, թեքով չորացնելով քթից հոսող արյունը և խոժոր նայելով Հարրին:

— Ես պետք է գտնեմ մյուսներին, — ասաց Հարրին:

— Ես գալիս եմ քեզ հետ, — հաստատակամ ասաց Նեվիլը:

— Բայց Հերմիոնան...

— Ես նրան կվերցնեմ ինձ հետ, — կրկին հաստատակամ ասաց Նեվիլը:

— Ես կտանեմ նրան, միևնույն է, դու ավելի լավ ես կրվում, քան ես...

Նա ոտքի կանգնեց և բռնելով Հերմիոնայի ձեռքը աչքերը փայլեցրեց Հարրիի վրա, որը դեռ կասկածանքների մեջ էր, բայց նա նույնպես բռնեց Հերմիոնայի մյուս ձեռքը և օգնեց Նեվիլին, որ նրա թուլացած մարմինը գցի իր ուսերին:

— Սպասի՛ր, — ասաց Հարրին, և գետնից վերցնելով Հերմիոնայի կախարդական փայտիկը, խցկեց այն Նեվիլի ձեռքի մեջ, — լավ կանես, սա վերցնես:

Նեվիլը ոտքով մի կողմ հրեց իր սեփական կախարդական փայտիկի կոտրված հատվածները և նրանք դանդաղ առաջ քայլեցին:

— Տատս ինձ կսպանի, — մոայլ ասաց Նեվիլը, խոսելուց արյուն ցայտելով քթից, — դա հայրիկիս հին կախարդական փայտիկն էր:

Հարրին գլուխը դժոնից դուրս հանեց և զգուշավոր շուրջը նայեց: Մանկագլուխ մահակերը ճշում էր ու խփում ճանապարհին պատահող բոլոր իրերին, ցած էր զցում ու շրջում ժամացույցներն ու սեղանները, գոռում էր ու լրիվ շփոթված խփում ամեն ինչին, մինչ ավագի ժամացույցները, որոնք Հարրիի կարծիքով ժամադարձների հավաքածու էին, շարունակում էին ցած թափվել ապակե դռներով պահարանից, ջարդվել ու վերականգնվելով հետ թռնել դարակների վրա ու հետո նորից ցած ընկնելով կրկին կատարել նույն գործողությունների շարքը:

— Նա մեզ չի նկատի, — շշնջաց նա, — արի՛ հետևիցս ու հետ չմնա՞ս:

Նրանք դուրս եկան փոքր աշխատասենյակից և քայլեցին հետ դեպի այն դուռը, որը տանում էր դեպի սև շրջանաձև սրահը, որը կարծես լրիվ ամայի էր այդ պահին: Նրանք մի քանի քայլ արեցին, Նեվիլը քիչ հետ մնալով, որովհետև դանդաղում էր Հերմիոնայի քաշի տակ, ժամանակային սրահի դուռը նրանց թիկունքում հանկարծ փակվեց և պատերը նորից սկսեցին պտտվել: Հարրին դեռ ուշքի չեղ եկել գլխին ստացած հարվածից և ուժեղ գլխապտույտ զգաց, նա աչքերը կկոցեց մի քիչ ճոճվելով ոտքերի վրա, մինչև պատերը կրկին կանգ առան: Սրտի անկումով Հարրին տեսավ, որ Հերմիոնայի կրակե խաչերը մարել էին դռների վրայից:

— Ուրեմն ո՞ր կողմը գնանք...

Բայց մինչև նրանք որոշում կկայացնեին, թե ո՞ր դռնով անցնեն, նրանց աջից մի դուռ կրնկի վրա բացվեց և երեք հոգի ներս ընկան սրահ:

— Ոո՞ն, — գոռաց Հարրին, նետվելով դեպի նրանց, — Զի՞նի, դուք բոլո՞րդ...

— Հա՛րի, — ասաց Ոոնը, անկապ ցածրածայն հռհռալով, առաջ նետվեց ու բռնեց Հարրիի պարեգոտի կրծքից ու նայեց նրան մի տեսակ

մշուշված, կարծես ոչինչ չտեսնող աչքերով, — ահա, թե որտեղ ես... Հա-հա-հա... ինչ ծիծաղելի տեսք ունես, Հա՛րի, էս ի՞նչ վիճակում ես...

Ոռնի դեմքը լրիվ սպիտակ էր և ինչ-որ սև բան էր երևում բերանի անկյունում: Հաջորդ պահին նրա ծնկները կըվեցին, բայց նա դեռ կախված էր Հարրիի պարեգոտից, և Հարրին նրա ծանրությունից ստիպված ինքն էլ կըվեց:

— Զի՞նի, — վախեցած ասաց Հարրին: — Ի՞նչ կատարվեց ձեզ հետ:

Բայց Զինին միայն գլուխս օրորեց և պատի վրա հենված ցած սահեց գետնին՝ նստած դիրքում մի ծեռքով բռնելով կրունկը:

— Ինձ թվում է նրա կրունկն է կոտրվել... Ինչ-որ բան ձրթաց, — շշնջաց Լունան, որը թեքվել էր նրա վրա և որը երեքից կարծես միակն էր, որը ոչ մի տեսանելի վնասվածք չուներ: — Նրանք չորսով մեզ հետապնդեցին մի մութ սենյակ, որտեղ մոլորակներ էին: Շատ տարօրինակ տեղ էր, մի որոշ ժամանակ մենք ուղղակի լողում էին մութ դատարկության մեջ:

— Հա՛րի, մենք մոտիկից տեսանք Ուրանուսը, — ասաց Ոռնը, դեռ թույլ ծիծաղելով: — Հասկանու՞մ ես, Հա՛րի... Մենք տեսանք Ուրանուսը... Հա-հա-հա...

Ոռնի բերանի անկյունից արյան մի պղպջակ հայտնվեց մի քիչ մեծացավ ու պայթեց:

— Նրանցից մեկը բռնեց Զինիի ոտքը... Ես Ոեղուկտոր հմայանք արեցի և պայթեցրի Պլուտոնը նրա երեսին, բայց...

Լունան հուսահատության շարժում արեց՝ ծեռքով ցույց տալով Զինիին, որը շատ կարծ ու արագ էր շնչում, դեռ աչքերը փակ նստած գետնին:

— Իսկ Ոռ՞նը, — վախվորած հարցրեց Հարրին, մինչ Ոռնը շարունակում էր հօհռալ, բաց չթողնելով Հարրիի պարեգոտի կուրծքը:

— Չգիտեմ, թե ինչով են խփել նրան, — տխուր խոստովանեց Լունան, — բայց նա մի քիչ ծիծաղելի վիճակում է, հազիվ կարողացա ստիպել, որ մեզ հետ գա:

— Հա՛րի, — ասաց Ոռնը, Հարրիի ականջը ցած քաշելով իր բերանի մոտ և դեռ թույլ հօհռալով, — դու գիտե՞ս, թե ով է այս աղջիկը, Հա՛րի... Նա Լուսնոտ Լունան է... Լուսնոտ Լավգուդը... Հա-հա-հա...

— Պետք է դուրս գալ այստեղից, — հաստատական ասաց Հարրին, — Լունա, կարո՞ղ ես օգնել Զինիին...

— Այո՛, — ասաց Լունան իր կախարդական փայտիկը մտցնելով ականջի հետևը, հետո մի ձեռքը զցեց Զինիի իրանով ու վեր բարձրացրեց նրան:

— Միայն կրունկս է վնասվել, ես ինքս էլ կարող եմ, — անհամբերությամբ ասաց Զինին, բայց հաջորդ պահին կողքի վրա ճոճվեց և կառչեց Լունայից, որպեսզի ցած չընկնի: Հարրին Ոոնի ձեռքը զցեց իր ուսին ճիշտ ինչպես ամիսներ առաջ Դադլիին էր ուսին զցած տարել: Նա շուրջը նայեց: Նրանք մեկը տասներկուսի հարաբերությամբ հնարավորություն ունեին առաջին իսկ անգամից գտնելու ելքի դուռը: Նա Ոոնի քաշն իր վրա վերցրած քայլեց դեպի մոտակա դուռը: Մի քանի քայլ էր մնացել, որ հասնեին դռանը, երբ նրանց հանդիպակաց դրնից դուրս թռան երեք մահակերներ՝ Բելլատրիսա Լեստրեյնջի առաջնորդությամբ:

— Ահա՛ թե որտեղ են, — ձչաց նա:

Ծշմեցնող հմայանքները ծակեցին սրահը բոլոր ուղղություններով: Հարրին կատաղի կրվելով ճանապարհ բացեց իրենց համար դեպի ամենամոտիկ դուռը, և ուղղակի ներս իրեց Ոոնին ու հետ շրջվեց, որպեսզի օգնի Նեվիլին ու Հերմիոնային: Բոլորը հասցրին դռան շեմից ներս անցնել ու դուռը հետ ծածկել Բելլատրիսայի երեսին:

— ԿՈԼՈՊՈՌՏՈՒՍ, — գոռաց Հարրին, և լսեց ինչպես մի քանի մարմիններ խփվեցին դռանը մյուս կողմից:

— Նշանակություն չունի, — ասաց մի տղամարդու ձայն, — ուրիշ դռներով էլ էլ կարելի է այնտեղ մտնել, Հիմա մենք գիտենք, որ այստեղ են, մեզնից չեն փախչի:

Հարրին շուրջը նայեց ու տեսավ, որ իրենք մտել են Ուղեղների սենյակը և իրոք պատերի վրա բազմաթիվ ուրիշ դռներ կային: Նա հստակ լսում էր թիկունքից սրահում վազվագող ոտնաձայները: Ակնհայտ էր, որ բոլոր կողմերից մահակերներին էին միանում մյուսները:

— Լու՛նա, Նե՛վիլ, օգնե՛ք ինձ:

Նրանք երեքով սկսեցին վազել սրահով և կողպել դռները: Հարրին ընդհարվեց մի սեղանի հետ ու մագլցեց դրա վրա, որպեսզի հասնի հաջորդ դռանը:

— ԿՈԼՈՊՈՌՏՈՒՍ,

Դռների հետևից նոյնպես արդեն վազող ոտնաձայներ էին լսվում, մերթընդմերթ ևս մեկ ծանր մարմին ընդհարվում էր այս կամ այն դռանը՝

փորձելով ներս իրել այն, և դռները ճռչում ու ցցնվում էին: Լունան ու Նեվիլը կախարդում էին դիմացի պատի վրա գտնվող դռները, իսկ հետո, երբ Հարրին հասավ սրահի իր կողմի պատի երկայնքով վերջին դռանը հանկարծ լսեց Լունայի ձիչը:

— ԿՈԼՈՊՈՌ ... ԱԱԱԱԱԱ-ՂՂՂ...

Նա հետ շրջվեց ու տեսավ, որ Լունան մեջքի վրա հետ թռավ օդի մեջ, և իինգ մահակերներ սենյակ ներխուժեցին հենց այն դրնից, որին նա հասել էր այդ պահին: Լունան խփվեց սեղաններից մեկին և դրա հարթ մակերեսի վրայով սահելով ընկավ հատակին սեղանի մյուս կողմում, որտեղ մնաց անշարժ ընկած ձիշտ Հերմիոնայի պես:

— Փոթթերին բօնե՞ք, — գոռաց Բելլատրիսան, և առաջինը վազեց նրա ուղղությամբ: Հարրին խույս տվեց նրանից և հետ վազեց սենյակով նրանցից հեռու, որովհետև գիտեր, որ ինքը պաշտպանված է քանի դեռ նրանք վախենում են խփել կանխագուշակությանը:

— Հե՞յ, — ասաց Ոտնը, որը ոտքի էր կանգնել ու հարբածի պես մանրաքայլ պարելով գալիս էր դեպի Հարրին, շարունակելով անհմաստ ծիծաղել. — Հե՞յ, Հա՞րի, տեսե՞լ ես, թե այստեղ ինչ կա... Սրանք ուղեղնե՞ր են, հա-հա-հա... Ես ի՞նչ գծոտ է, Հա՞րի... Ուղեղնե՞ր...

— Ոո՞ն, հեռու գնա՝ Ճանապարհից, ցա՛ծ, ցած իջի՛ր...

Բայց Ոտնը արդեն իր կախարդական փայտիկը ցցել էր մեծ ակվարիումի վրա:

— Ազնիվ խոսք, Հա՞րի... Սրանք իսկական ուղեղներ են, տե՛ս... ԱՌՍԻՌ ուղե՞ն:

Տեսարանը ասես մի պահ սառեց անշարժության մեջ: Հարրին, Զինին, Նեվիլը և մահակերներն իրենցից անկախ շրջվեցին, որպեսզի տեսնեն, ջրից դուրս ցատկող ձկան պես ակվարիումի կանաչ հեղուկից դուրս թռած ուղեղը: Մի պահ այն կարծես օդի մեջ կախված մնաց, հետո սուրաց դեպի Ոտնը, իր հետևից կատաղի ծածանելով տեսաժապավենների նման քանդվող շոշափուկները, որոնք աչքի առաջ պտտվելիս իրոք շարժվող պատկերներով երկար ժապավեններ էին:

— Հա-հա-հա, Հա՞րի, տեսա՞ր, — ասաց Ոտնը, դիտելով թե ինչպես էր ակվարիումից դուրս թռած ուղեղը օդի մեջ պտտվելիս արտամղում իր

տարօրինակ գարհուրելի տեսաժապավենային փորոտիքը: — Հա՞րի, արի՝ բռնի՞ր սրան, սրա նման բան երբեք տեսած չե՞ս լինի...

— Ո՞ն, ո՞չ...

Հարրին չգիտեր, թե ինչ կկատարվեր, եթե Ո՞նը դիպչեր այդ մտածող օրգանի նման արարածի շոշափուկներին, որոնք արդեն երկարած տատանվում էին օդի մեջ ուղեղի կլոր մարմնի հետևից, բայց նա համոզված էր, որ դրանից ոչ մի լավ բան չէր լինի: Նա առաջ նետվեց դեպի Ո՞նը, բայց վերջինս արդեն առաջ պարզած երկու ձեռքերով բռնել էր ուղեղի շոշափուկներից մեկը:

Հենց այն պահին, երբ Ո՞նի մատները դիպան շոշափուկին, այն սկսեց կատաղի արագությամբ փաթաթվել Ո՞նի ձեռքի վրա:

— Հա՞րի, տե՞ս, թե ինչ է կատարվում.... Ո՞չ, ո՞չ, ո՞չ... Սա ի՞նչ է... Ո՞չ... Բաց թո՞ղ ինձ... Բաց թո՞ղ... Թո՞ղ... — բայց բարակ ժապավեններն արդեն փաթաթվում էին Ո՞նի կրծքավանդակի շուրջը: Ո՞նը ոտքերը գետնին մի պահ սեղմած դիմադրելուց հետո, հանկարծ տեղից պոկվեց ու սուրաց դեպի շոշափուկների կենտրոնում կախված ուղեղի զանգվածը, որն ութունուկի նման փաթաթում էր շոշափուկները նրա շուրջը:

— Դիֆե՛՛Նո... — գոռաց Հարրին՝ փորձելով կտրել շոշափուկների պարույրները, որոնք ավելի ամուր էին սեղմվում Ո՞նը շուրջը հենց նրա աչքերի առաջ, բայց դրանք տեղի չտվեցին: Ո՞նը ցած ընկապ դեռ փորձելով ազատվել իրեն փաթաթված կապանքներից:

— Հա՞րի, նա կիսեղովի՝, — գոռաց Զինին, անկարող գետնից վեր բարձրանալ իր կոտրված սրունքի պատճառով, հետո մի կարմիր ձառագայթ ժայթքեց մահակերներից մեկի կախարդական փայտիկից և խփեց ուղիղ նրա երեսին: Նա կողքի վրա ընկապ ու անշարժ մնաց գետնին:

— ՍԴՈՒԲԵՖԱՌ... — գոռաց Նեվիլը, հետ շրջվելով և ձեռքի մեջ թափահարելով Հերմիոնայի կախարդական փայտիկը մոտեցող մահակերների վրա, — ՍԴՈՒԲԵՖԱՌ... ՍԴՈՒԲԵՖԱՌ...

Բայց ոչինչ չկատարվեց, որովհետև քթի կոտրվածքի պատճառով նա անկարող էր հստակ արտասանել հմայախոսքը:

Մահակերներից մեկն ինքը շշմեցմող հմայանք նետեց Նեվիլի վրա, որը մի քանի մատնաչափ վրիալեց նրանից: Հարրին ու Նեվիլը մենակ էին մնացել բոլոր մահակերների դեմ, որոնցից երկուսը նետերի նման արծաթե

լուսի շիթեր ուղարկեցին նրանց վրա, որոնք վրիպեցին, բայց մեծ մութ փոսեր թողեցին պատերին խփած տեղերում: Հարրին փախավ իրեն հետապնդող Բելլատրիսա Լեստրեյնջից՝ գուշակության գունդը բարձր պահած գլխից վեր: Նա հետ վագեց սրահն ի վեր միակ մղումով, որ մահակերներին հեռու տանի մյուսներից:

Կարծես աշխատեց: Բոլորը նետվեցին նրա հետևից, ցած զցելով աթոռներն ու իրելով սեղանները, բայց չհամարձակվելով հմայանք անել նրա ուղղությամբ, որպեսզի պատահաբար չվնասեն գուշակության գունդը, և Հարրին դուրս թռավ սրահից դեռ բաց մնացած միակ դռնով, որով մահակերներն էին ներս եկել, ներքուստ աղոթելով, որ Նեվիլը՝ մնալով Ռոնի հետ, գուցե ինչ-որ ձև կգտնի նրան ուղեղի շոշափուկներից ազատելու համար: Նա մի քանի քայլ արեց՝ դուրս թռչելով դռնից և հատակը նրա ոտքերի տակ անհետացավ:

Նա աստիճան առ աստիճան ցած էր ընկնում ծագարածն դեպի ցած խորացող մեծ սրահի բարձր քարե նստարանների նման սանդղեվանդներով, իրաշքով պահպանելով հավասարակշռությունը և ոտքերի ծայրերով հազիվ դիպչելով ու նորից թափ առնելով ամեն մի սանդղեվանդի հետ հպումից, մինչև հասավ վերջին աստիճանին և այնքան ուժեղ խփվեց դրան, որ շունչը դուրս մղվեց թռքերից ու ի վերջո կորցնելով հավասարակշռությունը մեջքի վրա փռվեց սրահի ստորոտում բարձր կամարով քարե պատվանդանի տակ: Ամբողջ սրահը զրնգաց մահակերների ծիծաղից: Հարրին վեր նայեց ու տեսավ, որ այն իինգ մահակերները, ովքեր Ուղեղների սրահում էին, ցած էին իջնում աստիճաններով դեպի ծագարածն փոսի հատակը, մինչ կես տասնյակ ուրիշ մահակերներ դուրս էին գալիս մյուս դռներից և նույնպես քարե աստիճաններով իջնելով մոտենում իրեն: Հարրին ոտքի կանգնեց, թեև ոտքերն այնքան ուժեղ էին դողում, որ հազիվ էր կանգնած մնում: Կանխագուշակության ապակե գունդը դեռ զարմանալիորեն անվնաս էր ձախ ձեռքի մեջ, մինչդեռ աջ ձեռքով նա ամուր սեղմել էր իր կախարդական փայտիկը: Նա մի քանի քայլ հետ գնաց, շուրջը նայելով, և փորձելով բոլոր մահակերներին իր տեսադաշտի մեջ պահել: Ոտքերը կպան մի կարծր բանի: Նա արդեն հասել էր քարե պատվանդանին, որի վրա կանգնած էր կամարը: Նա բարձրացավ պատվանդանի վրա:

Բոլոր մահակերները կանգ առան և լուր նայեցին նրան: Մի քանիսը ծանր էին շնչում և նույնքան վատ վիճակում էին, ինչ ինքը: Մեկը շատ ուժեղ արնահոսում էր: Դոլոհովն ազատվել էր մարմինը կապող հմայանքից, և կրկին ատամներն էր ցույց տալիս իր այսանդակ չարակամ ժպիտով և կախարդական փայտիկն ուղղել էր Հարրիի դեմքին:

— Փո՛թթեր, քո վերջն եկավ, — ասաց Լուցիուս Մալֆոյը, հանելով իր դիմակը, — իսկ հիմա քեզ լավ տղայի պես պահի՛ր և ինձ տու՛ր կանխագուշակության գումնդը:

— Թողե՛ք, որ մյուսները գնան այստեղից, ես կտամ ձեզ, ինչ ուզում եք,
— հուսահատորեն ասաց Հարրին:

Մահակերներից մի քանիսը ծիծաղեցին:

— Դու այնպիսի վիճակում չես, որ պայմաններ թելադրես, Փո՛թթեր, — ասաց Լուցիուս Մալֆոյը՝ հաձույքից շառագունած գումատ դեմքով: — Ինչպես տեսնում ես, մենք տասը հոգին ենք, իսկ դու մենակ ես: Կամ գուցե Դամբլդորը քեզ նույնիսկ հաշվել չի սովորեցրել:

— Նա մենակ չէ, — մի ձայն գոռաց վերևից, — ես դեռ նրա հետ եմ:

Հարրիի սիրտը սուզվեց: Նեվիլը ցած էր սողում վերին շարքի քարե աստիճաններով՝ Հերմիոնայի կախարդական փայտիկը դողացող ձեռքի մեջ ամուր պահած:

— Նե՛վիլ, ո՞չ, հետ գնա Ունի մոտ...

— ՍԴՈՒԲԵՖԱՌ... — կրկին գոռաց Նեվիլը սխալ արտասանությամբ, կախարդական փայտիկը հերթով ցցելով մահակերների վրա. — ՍԴՈՒԲԵՖԱՌ... ՍԴՈՒԲԵՖ...

Խոշորամարմին մահակերներից մեկը հետևից բռնեց Նեվիլին ձեռքերը՝ երկու կողմի վրա անշարժացնելով նրան: Նեվիլը փորձեց պայքարել, քացիներ տալ և մի քանի մահակերներ նույնիսկ ավելի բարձր քրքջացին:

— Լոնգբո՞թոմ, եթե չեմ սխալվում, — քմծիծաղեց Լուցիուս Մալֆոյը: — Ի՞նչ ասեմ, տղա՛, տատդ վաղուց արդեն սովորել է հերթով կողցնել իր ընտանիքի անդամներին՝ հանուն ձեր գաղափարական պայքարի: Քո մահը դժվար թե մեծ անակնկալ լինի տատիդ համար:

— Լոնգբո՞թոմ... — կրկնեց Բելլատրիսան, և մի հիրավի չարակամ ժպիտ հայտնվեց նրա հյուծված դեմքին: — Օ՛հ, ես հաձույք եմ ունեցել ծանոթանալու ծնողներիդ հետ, տղա՛...

— Ես գիտեմ, — գոռաց Նեվիլը, և այնքան ուժեղ պայքարեց իրեն բռնող մարդու հետ, որ մահակերը նույնպես գոռաց.

— Մեկնումեկդ շշմեցրե՞ք սրան:

— Ո՞չ, ո՞չ, ո՞չ... — ասաց Բելլատրիսան: Նա կարծես կենդանացել էր և արյունով ու կյանքով լցվել ոգկորությունից, և նայում էր մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Նեվիլին: — Ո՞չ, տեսնենք, թե ինչքան կդիմանա Լոնգբրումը... Մինչև կոտրվի իր ծնողների պես... Եթե իհարկե Փոթերը չի ուզում մեզ տալ կանխագուշակությունը:

— Չտա՞ս նրանց ոչինչ, չտա՞ս, — գոռաց Նեվիլը, որը կարծես խելքը թռցրած լիներ կատաղությունից, և ավելի կատաղի էր պայքարում իրեն բռնող մարդու հետ ձեռքերով ու ոտքերով հարվածներ տեղալով օդի մեջ, մինչ Բելլատրիսան մոտենում էր նրա: Բելլատրիսան բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը

— ԶՏԱՌ, ՀԱՐՌԻՌ, ՈՉԻՆՉ ԶՏԱՌ ՆՐԱՆՑ...

Բելլատրիսան նրա վրա ուղղեց իր կախարդական փայտիկը:

— ՔՌՈՒՌԻՌ...

Նեվիլը ցավից ճշաց, ոտքերը կծկվեցին կրծքի տակ, և նրան պահող մարդը մեկ ակնթարթում պոկեց նրա գետնից: Մահակերն ուղղակի ցած ցցեց նրան և Նեվիլն անտանելի ցավից գալարվելով գլորվեց ու կծկվեց գետնի վրա:

— Դա դեռ սկիզբն էր, — ասաց Բելլատրիսան, բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը, որպեսզի Նեվիլի բարձրածայն ձիչերը դադարեն, — որ հասկանաս, թե քեզ ինչ է սպասվում, — նա շրջվեց իր ոտքերի տակ հեկեկոցով կծկված Նեվիլից և անթարթ նայեց Հարրիի վրա: — Իսկ իհմա, Փո՛թեր, կա՛մ մեզ կտաս կանխագուշակությունը, կա՛մ կդիտես, թե քո փոքրիկ ընկերն ինչպես է մեռնելու ամենադաժան տառապանքների մեջ:

Հարրիին պետք չէր երկար մտածել, նա այլևս ընտրություն չուներ: Կանխագուշակության գունդը տաքացել էր նրա ափի մեջ, և նա առաջ մեկնեց ձեռքը բաց ափի վրա բռնած գուշակության գնդիկով: Մալֆոյն առաջ ցատկեց, որպեսզի վերցնի այս:

Եվ այդ պահին բարձր վերևում ևս երկու դռներ պայթեցին՝ բացվելով կրնկի վրա և ևս իհնգ հոգի ներս սուրացին սրահ. Սիրիուսը, Լուափինը, Մուտին, Թոնքը և Քինզլին:

Մալֆոյն արագ շրջվեց ու բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, բայց Թոնքսն արդեն մի շշմեցնող հմայանք էր ուղարկել նրա ուղղությամբ: Հարրին չհասցրեց տեսնել, արդյոք հմայանքը հարվածեց նրան, որովհետև սուզվեց պատվանդանի տակ վերևից թափվող հարվածներից հեռու: Բոլոր մահակերների ուշադրությունը միանգամից շեղվեց նրանից Միաբանության անդամների վրա, ովքեր վերևից անձրևի պես հմայանքներ էին տեղում բոլոր մահակերների վրա՝ քարե աստիճաններով ցած վազելով դեպի ձագարածն սրահի հատակը: Այս ու այն կողմ վազվզող մարմինների և լուսի ձառագայթների մեջ Հարրին տեսավ իրեն մոտ սողացող Նեվիլին: Նա գլուխը ցած իջեցրեց մեկ ուրիշ հմայահարվածից և ինքն իրեն գետնին նետեց դեպի Նեվիլը:

— Դու լավ ե՞ս, — գոռաց նա, երբ ևս մի հարված մի քանի մատնաչափ վրիպեց նրանց գլուխներից:

— Հա՛, — ասաց Նեվիլը՝ փորձելով ոտքի կանգնել:

— Իսկ Ո՞՛նը...

— Կարծում եմ դեռ ողջ է, նա դեռ պայքարում էր ուղեղի կապերի դեմ, երբ նրան թողեցի այնտեղ:

Նրանց միջև քարե հատակը պայթեց հմայանքներից մեկի հարվածից, իր հետևից մի մեծ սև փոս թողնելով հատակի վրա, ճիշտ այնտեղ, որտեղ մի քանի վայրկյան առաջ Նեվիլի ձեռքն էր հենված: Երկուսն էլ հեռու սողացին այդ կետից, հետո մի հաստ ձեռք ասես օդից հայտնվեց ու բռնեց Հարրիի վզից՝ վեր բարձրացնելով նրան, այնպես որ Հարրիի ոտքերի մատները հազիվ էին քսվում գետնին:

— Ինձ տու՛ր, — սպառնալից մռնչաց մի տղամարդու ծայն ուղիղ նրա ականջի մեջ. — ինձ տու՛ր կանխագուշակության գունդը...

Մարդն այնքան ուժեղ էր սեղմում Հարրիի կոկորդը, որ նրա շունչը կտրվել էր: Արցունքակալած աչքերով նա տեսավ Սիրիուսին մի մահակերի հետ մենամարտելիս իրենից ընդամենը մի քանի մետր հեռու: Քինզիին կրվում էր երկուսի դեմ: Թոնքսը դեռ կես ձանապարհին էր՝ հմայահարվածներ տեղալով Բելլատրիսայի վրա, և կարծես ոչ մեկը չէր նկատում, որ Հարրին մեռնում էր: Նա իր կախարդական փայտիկը ձեռքի մեջ հետ շրջեց իրեն բռնող մարդու վրա, բայց թոքերում շունչ չուներ, որ

հմայախոսք ասեր, և մարդու ազատ ծեռքը առաջ էր նետվում դեպի Հարրիի թռունցքը, որի մեջ կանխագուշակության գունդն էր:

— ԱԱԱԱՂՂՂ...

Նեվիլը դուրս թռավ տեսադաշտի մեջ, անկարող որևէ գործող հմայախոսք արտաքերել, և Հերմիոնայի կախարդական փայտիկն ուղղակի խրեց մարդու դիմակի աչքի անցքի մեջ: Մարդը ցավից կաղկանձելով անմիջապես բաց թողեց Հարրիին: Հարրին արագ հետ պտտվեց դեպի իրեն խեղդող մարդը և արտաշնչեց:

— ՍՏՈՒՊԵՖԱ-Յ...

Մահակերի ծնկները ծալվեցին և դիմակը դեմքից ցած ընկավ: Դա Մաքնեյրն էր, Կացնակտուցի դահիճը, և նրա աչքերից մեկն ուժեղ ուռած էր ու արնակալած:

— Ապրե՛ս, — ասաց Հարրին Նեվիլին, մի կողմ քաշելով նրան, որպեսզի տեղ տա Սիրիուսին, որը կատաղի մենամարտում էր մի մահակերի հետ, և երկուսի կախարդական փայտիկները պարուրված էին կրակի բոցերով: Հետո Հարրիի ոտքը դիպավ մի կլոր ու կարծր բանի և նա սայթաքեց: Մի պահ նրան թվաց, որ ցած է զցել կանխագուշակության գունդը, բայց հետո տեսավ Մուտիի հրաշագործ աչքը հատակին ֆռօալիս:

Աչքի տերն ընկած էր կողքի վրա և նրա գլխից արյուն էր գալիս, իսկ նրա վրա հարձակվողն արդեն ցած էր վազում դեպի Հարրին և Նեվիլը: Դոլոհովն էր իր երկար ծուռ դեմքի վրա հաղթական հրձվանքով:

— ՏԱՐԱՆՏԱԼԵ-ԳՐԱ, — գոռաց նա՝ իր կախարդական փայտիկը ցցելով Նեվիլի վրա, որի ոտքերն անմիջապես սկսեցին հմայված պարել, ստիպելով նրան կորցնել հավասարակշռությունը և կրկին ընկնել հատակին:

— Հիմա, Փո՛թթեր...

Նա նույն հարվածային շարժումն արեց իր կախարդական փայտիկով, ինչ Հերմիոնայի վրա, և Հարրին միաժամանակ գոռաց.

— ՊՐՈՏԵ-ԳՈ...

Հարրին զգաց, որ ինչ-որ բան բութ դանակի պես կպավ իր դեմքին՝ ստիպելով որ նա մի կողմ թռչի և ընկավ սայթաքելով Նեվիլի ցնցվող ոտքերի վրա, բայց վահանող հմայանքը կանգնեցրել էր անեծքի ուժը:

Դոլոհովը կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը:

— ԱՌԱԲԻՌ կանխագուշակ...

Սիրիուսը հայտնվեց հանկարծ ոչ մի տեղից և ուսով ուժեղ հարվածեց Դոլիհովին, որը հարվածի ուժից դուրս թռավ տեսադաշտից: Կանխագուշակության գունդը կրկին հասել էր Հարրիի մատների ծայրին, բայց նա կրկին կարողացել էր պահել այն ափի մեջ: Հիմա Սիրիուսը մենամարտում էր Դոլիհովի հետ, և նրանց կախարդական փայտիկները փայլատակում էին՝ թրերի նման կայծեր ցայտելով ծայրերից:

Դոլիհովը հետ տարավ իր կախարդական փայտիկը, որպեսզի նույն շեղակի հարվածի շարժումն անի, ինչ Հարրիի և Հերմիոնայի վրա: Ոտքի ցատկելով Հարրին գոռաց.

— ՊԵՏՐԻ ՖԻԿՈՒՍ ՏՈՏԱՌՈՒՍ ...

Կրկին Դոլիհովի ձեռքերն ու ոտքերը սեղմվեցին մարմին, և նրա ոտքերը ծալվեցին թիկունքի վրա՝ հետ նետելով նրան գետնին:

— Լավ հարված էր, — գոռաց Սիրիուսը, ցած քաշելով Հարրիի գլուխը իրենց կողմը սլացող մի քանի շշմեցնող հարվածների ճանապարհից: — Իսկ իհմա ուզում եմ դուրս հանել քեզ այստեղից...

Երկուսը կրկին ցած իջեցրին գլուխները՝ խուսափելով մի կանաչ ձառագայթից, որը գրեթե քսվեց Սիրիուսին: Սրահի հակառակ կողմում Հարրին տեսավ ինչպես թոնքսն ընկավ քարե աստիճանների մեջտեղի շարքում, և Բելլատրիսան հաղթական վազեց նրա կողմը՝ իր գոհի վերջը տալու համար:

— Հա՛րրի, վերցրու՛ Նեվիլին և կանխագուշակության գունդը և դուրս գնացե՛ք այստեղից, փախե՛ք, — գոռաց Սիրիուս՝ նետվելով Բելլատրիսային ընդառաջ: Հարրին չտեսավ, թե դրանից հետո ի՞նչ կատարվեց: Քինզիլին սուրաց նրա տեսադաշտով, մարտնչելով արդեն դիմակը կորցրած չեչոտ դեմքով Ուուքվուդի հետ: Կանաչ լուսի և մեկ ձառագայթ անցավ Հարրիի գլխի վրայով հենց այն պահին, երբ նա նետվեց դեպի Նեվիլը:

— Կարո՞ղ ես կանգնել, — գոռաց նա Նեվիլի ականջի մեջ, մինչ Նեվիլի ոտքերը դեռ անվերահսկելիորեն ցնցվում էին օդում: — Ձեռքդ զցիր վզովս:

Նեվիլը ձեռքը զցեց Հարրիի պարանոցով, և վերջինս վեր իրեց Նեվիլին ոտքերի վրա, որոնք դեռ անկանոն ցնցվում էին բոլոր ուղղություններով, թույլ չտալով, որ նա հավասարակշռության մեջ պահի մարմնի ծանրությունը: Եվ հաջորդ պահին կարծես ոչ մի տեղից մի մարդ ցատկեց նրանց վրա, և

երկուսն էլ հետ ընկան գետնին, Նեվիլը մեջքի վրա ընկած բգեցի նման օդի մեջ թափահարելով ոտքերը: Հարրին ձախ ձեռքը օդի մեջ պահած կրկին փորձեց փրկել փոքրիկ ապակե գնդիկը.

— Կանխագուշակության գու՞նդը, ինձ տու՞ր կանխագուշակության գունդը, Փո՞թթեր, — մօնչաց Լուցիուս Մալֆոյի ձայնը նրա ականջի մեջ, և Հարրին զգաց Մալֆոյի կախարդական փայտիկի ծայրի ուժեղ ծակոցը իր կողերի միջև:

— Ո՞չ... հեռու ինձնից... Նեվիլ, բռնի՞ր:

Հարրին հատակի վրա գլորեց գուշակության գունդը դեպի Նեվիլը, որը գետնի վրա պտտվեց ու կրծքով ծածկեց ապակե գնդիկը: Մալֆոյն իր կախարդական փայտիկն ուղղեց Նեվիլի վրա, բայց Հարրին ուսի վրայով հետ ուղղեց իր կախարդական փայտիկն ու գոռաց:

— ԻՄՓԵՂԻՄԵՇՏԱ...

Մալֆոյը մեջքի վրա փռվեց գետնին: Հարրին ոտքի կանգնեց ու հետ շրջվեց և տեսավ Մալֆոյին ծեփված քարե պատվանդանին, որի վրա մենամարտում էին Սիրիուսը և Բելլատրիսան: Մալֆոյը կրկին իր կախարդական փայտիկն ուղղեց Հարրիի ու Նեվիլի վրա, բայց մինչև շունչ կառներ, որպեսզի հարված հասցնի, Լուայինը ցատկեց նրանց միջև:

— Հա՛րի, հավաքի՛ր մյուսներին ու փախի՛ր...

Հարրին ճանկեց Նեվիլի ուսը՝ բռնելով նրա պարեգոտից և նրա ամբողջ մարմինը վեր քաշեց առաջին քարե աստիճանի վրա: Նեվիլի ցնցվող ոտքերը դեռ չէին պահում նրա մարմնի ծանրությունը: Հարրին կրկին վեր քաշեց նրան մարմինը, կենտրոնացնելով իր բոլոր ուժերը, և նրանք հասցրին վեր նազլցել ևս մեկ աստիճան:

Մի հմայահարված հասավ ուղիղ Հարրիի կրունկի տակ քարե աստիճանին: Աստիճանը փշրվեց, և Հարրին մի աստիճան ցած ընկավ: Նեվիլը սուզվեց գետնի վրա՝ դեռ անկանոն ցնցելով ոտքերը և գուշակության գունդը մտցրեց իր գրպանը:

— Դե արի՛, — հուսահատ գոռաց Հարրին՝ քաշելով Նեվիլի պարեգոտից, — փորձի՛ր հենվել ոտքերիդ վրա:

Ուժերի գերլարումով նա մի անգամ էլ վեր քաշեց Նեվիլին, և նրա պարեգոտը պատռվեց ու փոքրիկ ապակե գունդը ցած ընկավ պարեգոտի ձախ կողմի կարից պատռված գրպանից, և մինչև նրանցից մեկնումեկը

կիասցներ բռնել այն, Նեվիլի անկանոն ցնցվող ոտքերից մեկը հասցրեց մի ուժեղ քացի տալ գնդին, և այն մոտ երեք մետր դեպի աջ ու վեր թռավ ու հետո ցած սուզվելով խփվեց նրանց տակ գտնվող քարե աստիճանին։ Երկուսով նայեցին այն կետին, որտեղ գնդիկը փշուր-փշուր եղավ, զարհուրած կատարվածի կապակցությամբ։ Մի մարգարտափայլ կերպարանք՝ հսկայական ապակիներով ակնոցի տակ խոշորացած աչքերով, կիսաթափանցիկ ծխային ամայիկի պես վեր բարձրացավ՝ աննկատ բոլորի համար բացի Հարրիից ու Նեվիլից։ Հարրին տեսավ կերպարանքի բերանի շարժումը, բայց ճակատամարտի աղմուկի ու ճիշերի մեջ ոչ մի բար չլսեց ասված կանխագուշակությունից։ Կերպարանքը դադարեց խոսել ու անհետացավ անէության մեջ։

— Հա՛րի, ների՛ր ինձ, — ճշաց Նեվիլը, սարսափից ջղածգված դեմքով, մինչ ոտքերը դեռ շարունակում էին անկանոն ցնցվել բոլոր ուղղություններով։ — ների՛ր ինձ, Հա՛րի, ես չեմ ուզում...

— Արդեն նշանակություն չունի, — գոռաց Հարրին, — ուղղակի փորձի՛ր ոտքի կանգնել և արի՛ դուրս գանք այստեղից...

— Դամբլդո՛րը, — ասաց Նեվիլը, քրտնած դեմքով հանկարծ քարացած նայելով վեր Հարրիի ուսի վրայով։

— Ի՞նչ...

— ԴԱՄԲԼԴՈ՛ՐԸ...

Հարրին շրջվեց, որպեսզի տեսնի, թե ուր էր նայում Նեվիլ։ Ուղիղ նրանց վերևում, ուղեղների սենյակից մտնող դռան շրջանակի մեջ հստակ ուրվագծված կանգնած էր Ալբուս Դամբլդորը, իր կախարդական փայտիկը բարձր պահած, դեմքը գունատ և ցասումնալից։ Հարրին զգաց ինչպես մի էլեկտրական լիցք անցավ իր մարմնի բոլոր մասնիկներով։ Նրանք փրկված էին։

Դամբլդորը ցած շտապեց աստիճաններով և Նեվիլն ու Հարրին մոռացան հեռանալու մտադրության մասին։ Դամբլդորն ընդամենը մի քանի աստիճան էր իջել դեպի քարե ծագարի հատակը, երբ մահակերներից ամենամոտիկ կանգնածները հասկացան, որ նա այդտեղ էր և գոռացին, որպեսզի զգուշացնեն մյուսներին։ Մահակերներից մեկը սկսեց փախչել կապիկի պես ցատկութելով վեր մագլցելով քարե աստիճաններով ծագարի դիմացի կողմում։ Դամբլդորի հմայանքը նրան նույնքան հեշտությամբ ու

առանց ջանքի հետ գցեց, ասես նա մարդուն բռնել էր անտեսանելի լարից կախված ձկնորսական կարթով:

Միայն մեկ զույգ էր դեռ մարտնչում՝ ակնհայտորեն անտեղյակ նրա հայտնության մասին: Հարրին տեսավ, ինչպես Սիրիուսը խույս տվեց Բելլատրիսայի ուղարկած կարմիր ձառագայթից: Սիրիուսն ուղղակի ծիծաղում էր նրա վրա:

— Օհ, ինչպիսի՞ հիասքափութուն, գիտեմ, որ դու կարող ես ավելին անել, զարմուիի՞, — գոչեց նա, և նրա ձայնը արձագանքեց դատարկ ձագարածն սրահում:

Լուսի հաջորդ ձառագայթը սակայն հարվածեց ուղիղ նրա կրծքին:

Ծիծաղը դեռ չէր մարել նրա դեմքից, բայց աչքեր չուկեցին հարվածի ուժից:

Հարրին անգիտակցաբար բաց թողեց Նեվիլին, և կրկին սկսեց ցած ցատկել աստիճաններով, նորից վեր նետելով կախարդական փայտիկը բռնած ձեռքը, հենց այն պահին, երբ Դամբլդորը նույնպես շրջվեց դեպի պատվանդանը:

Կարծես անհաշվարկելի երկար ժամանակ տևեց, մինչ Սիրիուսն ընկնում էր: Նրա մարմինը ձգվեց նրբագեղ կորագծով մինչ նա թիկունքով ընկնում էր կամարից կախված քրքրված վարագույրի վրա և սուզվում կամարի մեջ:

Հարրին տեսավ վախի ու զարմանքի խառը զգացումը իր կնքահոր, իյուծված ու ծերացած, մի ժամանակ այնքան բարետես դեմքին, մինչ նա ընկնում էր հնադարյան անցումի մեջ ու անհետանում վարագույրի հետևում, որը մի պահ ուժեղ ձոճվեց, կարծես քամու ուժեղ պոթեկում անցավ վարագույրի միջով և հետո այն կրկին հանդարտ կախվեց առաջվա պես:

Հարրին լսեց Բելլատրիսա Լեստրեյնջի հաղթական ձիչը, բայց գիտեր, որ դա ոչինչ չէր կարող նշանակել, Սիրիուսն ընդամենը ընկավ վարագույրի վրա ու անհետացավ կամարի հետևում: Ամեն վայրկյան նա նորից կհայտնվի մյուս կողմից:

Բայց Սիրիուսը մյուս կողմից չհայտնվեց:

— Սի՞րիուս... Սի՞՛Ռիուս... — գոռաց Հարրին, — Սի՞րիուս...
Սի՞՛Ռիուս...

Նա ինքն արդեն հասել էր հատակին և հազիվ էր հասցնում օդ ներշնչել գոռոցների արանքում: Սիրիուսը պետք է վարագույրի հետևում լինի, ինքը Հարրին կարող է նրան հետ քաշել վարագույրի հետևից:

Բայց երբ նա հասավ գետնին և նետվեց դեպի պատվանդանը, Լուսինը ամուր բռնեց նրա իրանից՝ չթողնելով, որ առաջ շարժվի:

— Ել ոչինչ չես կարող անել, Հա՛րրի...

— Հասե՛ք նրան, փրկե՛ք նրան, նա վարագույրի հետևում է...

— Արդեն ուշ է, Հա՛րրի...

— Ուշ չէ, նա այնտեղ է, — բոլոր ուժերով պայքարելով գոռում էր Հարրին, բայց Լուսինը նրան բաց չէր թողնում:

— Ել ոչինչ չես կարող անել, Հա՛րրի... Ոչինչ... Նա այլևս հետ չի գա...

Գլուխ 36. Միակ մարդը, որից նա վախենում էր

— Նա ոչ մի տեղ չի գնացել, — գոռաց Հարրին:

Նա չէր հավատում, նա չէր կարող հավատալ, նա դեռ բոլոր ուժերով պայքարում էր Լուսինի դեմ: Լուսինը չգիտեր, նա չէր հասկանում... Այդ վարագույրի հետևում մարդիկ կային... Հարրին լսել էր նրանց շշուկները, երբ դեռ նոր էին մտել այդ սրահը... Սիրիուսն ուղղակի թաքնվել էր այնտեղ...

— Սի՞՛Ռի՛Ռի՛... — գոռաց նա, — Սի՞՛Ռի՛Ռի՛...

— Նա չի կարող վերադառնալ, Հա՛րի, — ասաց Լուսինը, բեկված ձայնով, մինչ փորձում էր պահել Հարրիին, որ չնետվի վարագույրի միջով: — Նա չի կարող վերադառնալ, որովհետև նա մեռած է...

— ՆԱ ՄԵՌԱԾ ՉԵ՛... — գոռաց Հարրին. — Սի՞՛Ռի՛Ռի՛...

Նրանց շուրջը շարժում էր կատարվում, անիմաստ անկանոն շարժում, բոլոր կողմերից անեծքների ճառագայթներ էին սուրում: Հարրիի համար դա ընդամենը անիմաստ աղմուկ էր... Անդրադարձված անեծքները թռչում էին նրանց կողքով, ինչը ոչ մի նշանակություն չուներ... Եթե միայն Լուսինը դադարեր ձևացնել, իբր Սիրիուսը... որը գտնվում էր իրենից ընդամենը մի քանի ոտնաշաբի հեռավորության վրա, այդ հին վարագույրի հետևում, և ամեն պահի կարող էր հայտնվել, ճակատից հետ գցելով իր սև մազերը և պատրաստ նորից մենամարտելու մահակերների դեմ...

Լուսինը պատվանդանից ուժով հետ քաշեց Հարրին: Հարրին աչքը չէր կտրում կամարից, և բարկանում էր, որ Սիրիուսը դանդաղում է և ստիպում է սպասել իրեն:

Բայց ինչ-որ տեղ ներսում նա արդեն հասկացել էր, նույնիսկ շարունակելով պայքարել իրեն պահող Լուսինի դեմ, արդեն հասկացել էր, որովհետև Սիրիուսն առաջ իրեն երթեք չէր ստիպել սպասել: Սիրիուսը միշտ ամեն ինչ ռիսկի էր ենթարկել միայն Հարրիին տեսնելու համար, միայն իրեն օգնելու համար: Եթե Սիրիուսը չէր հայտնվում կամարից, երբ Հարրին անդադար այնպես էր գոռում նրա անունը, ասես իր կյանքն էր վտանգված, միակ ինարավոր բացատրությունն այն էր, որ նա ուղղակի չէր կարող հետ գալ, որ նա իրոք...

Դամբլդորն արդեն հավաքել էր մնացած մահակերների մեջ մասին և անտեսանելի պարաներով անշարժացրել նրանց սրահի մեջտեղում։ Գիծ-Աչք Մուդին սողալով հասել էր սրահի այն կետին, որտեղ թոնքսն էր ընկած, և փորձում էր վերակենդանացնել նրան։ Քարե պատվանդանի հետևից դեռ լուսի ճառագայթներ էին բռնկվում և մարտական գոռոցներ էին լսվում։ Քինզիին շարունակում էր Սիրիուսից հետո մենամարտել Բելլատրիսայի հետ։

— Հա՞րի...

Նեվիլը քարե աստիճաններով մեկ առ մեկ ցած սողալով հասել էր այնտեղ, որտեղ Հարրին էր կանգնած։ Հարրին այլևս չէր պայքարում Լուպինի դեմ, որն այնուամենայնիվ, զգուշավոր ձեռքը չէր հեռացնում նրա ձեռքից։

— Հա՞րի... Ես շատ եմ ցավում, իրոք շատ եմ ցավում, — ասաց Նեվիլը, մինչ նրա ոտքերը դեռ անկառավարելի ցնցվում էին, — այդ մարդը Սիրիուս Բլեքն էր հա՞... Նա քո ընկե՞րն էր...

Հարրին գլխով արեց։

— Ֆինի՛՛ՏԵ... — շատ ցածր ասաց Լուպինը, իր կախարդական փայտիկն ուղելով Նեվիլի ոտքերի վրա։ Եվ հմայանքը դադարեց գործել, ու Նեվիլի ոտքերն անշարժացան գետնին։ Լուպինի դեմքը գունատ էր։

— Եկե՛ք... Եկե՛ք գնանք գտնենք մյուսներին... Որտե՞ղ են նրանք, Նե՛վիլ...

Լուպինը խոսելիս հետ շրջվեց կամարից։ Կարծես ամեն ասած բառը ցավ էր պատճառում նրան։

— Բոլորն այնտեղ են, — ասաց Նեվիլը։ — Մի ուղեղ հարձակվեց Ռոնի վրա, բայց կարծում եմ նրա հետ ամեն ինչ կարգին է... և Հերմիոնան կորցրել է գիտակցությունը, բայց զարկերակը լսվում է...»

Ուժեղ դնաց և գոռոց լսվեցին պատվանդանի հետևից։ Հարրին տեսավ գետնին ընկած ցավից գոռացող Քինզիին։ Բելլատրիսա Լեստրեյնը շրջվեց ու սկսեց փախչել, երբ Դամբլդորը նույնպես շրջվեց նրա ուղղությամբ։ Դամբլդորը մի հմայանք ուղարկեց նրա վրա, բայց նա անդրադարձրեց հարվածը և արդեն հասել էր աստիճանների կեսին։

— Հա՛րի, ո՛չ, — գոռաց Լուպինը, բայց Հարրին արդեն ազատվել էր Լուպինի թուլացած բռունցքից։

— ՆԱ ՍՊԱՆԵՇՑ ՍԻՐԻՈՒՍԻՆ, — գոռաց Հարրին. — ՆԱ ՍՊԱՆԵՇՑ ՍԻՐԻՈՒՍԻՆ... ԵՍ ԿՍՊԱՆԵՇՄ ՆՐԱՆ...

Եվ նա պոկվեց տեղից կատաղի վազքով մազլցելով քարե բարձր աստիճաններով դեպի վեր. Մարդիկ գոռում էին նրա հետևից, բայց նրա համար միևնույն էր: Բելլատրիսայի պարեգոտի փեշերը ծածանվեցին առջևում և անհետացան սրահի դռան հետևում: Հարրին նրա հետևից ներս վազեց այն սենյակի մեջ, որտեղ կանաչ հեղուկի մեջ լողացող ուղեղներով ակվարիումն էր դրված:

Բելլատրիսան մի անեծք ուղարկեց հետ իր ուսի վրայով: Ակվարիումը բարձրացավ օդի մեջ ու շրջվեց: Հարրին ոտքից գլուխ ողողվեց գարշահոտ կանաչ հեղուկով, և մի քանի լողացող ուղեղներ դուրս թռան նրան շատ մոտ ու իրենց գունավոր երկար շոշափուկներով սկսեցին ձգվել դեպի նրա կողմը, բայց նա գոռաց.

— ՎԻՆԳԱՌԴԻՈՒՄ ԼԵՎԻՌ-ՍԱ, — և բոլոր լպրծուն արարածները վեր բարձրացան օդի մեջ, հեռու նրանից: Սայթաքելով ու սահելով նա վազեց դեպի դուռը, ցատկեց Լունայի վրայով, որը հատակին ընկած տնքում էր, անցավ Զինիի կողքով, որը գոռաց. «Հա՛րի, ի՞նչ ես անում...», անցավ Ունի կողքով, որը ցնորվածի պես դեռ կիսածայն հրհեռում էր, և Հերմիոնայի կողքով, որը դեռ անգիտակից ընկած էր հատակին: Նա մի կողմ իրեց դեպի շրջանածն սև սրահ տանող դուռը և տեսավ Բելլատրիսային սրահի մյուս կողմում դռներից մեկով դուրս անցնելիս, նրա բացած դռնից երևաց դեպի վերելակները տանող միջանցքը:

Հարրին վազեց դեպի այդ դուռը, բայց դուռը փակվեց Բելլատրիսայի հետևից և պատերն անմիջապես սկսեցին պտտվել: Կրկին Հարրին շրջապատվեց մեծ արագությամբ պտտվող մոմակալների կապույտ լուսից առաջացած նեռնային միապաղաղ գծով:

— Որտե՞՞ն է ելքը, — հուսահատ գոռաց նա, մինչ պատը կրկին հանդարտվում էր: — Որտե՞՞ն է ելքը:

Կարծես սրահը սպասում էր նրա հարցին: Հենց նրա թիկունքում գտնվող դուռը կրնկի վրա բացվեց և դռան հետևում հայտնվեց դեպի վերելակները տանող միջանցքը, ջահերով լուսավորված և լրիվ դատարկ: Հարրին վազեց:

Առջևում լսում էր զրնգզրնգացող վերելակի ձայնը, նա արագ սլացավ անցումով, պտտվեց անկյունով և բռունցքով խփեց երկրորդ վերելակը

կանչող կոճակին: Այն զրնգոցով ցնցվեց ու սկսեց դնգդնգոցով ցած իջնել, դռները բացվեցին և Հարրին ներս նետվելով թմբկահարեց «Ատրիում» բառով նշված կոճակը: Դռները փակվեցին և նա սկսեց վեր բարձրանալ, և դուրս թռավ վերելակից մինչև իսկ դռները կհասցնեին լրիվ բացվել, ու շուրջը նայեց: Բելլատրիսան գրեթե հասել էր ատրիումի մյուս ծայրում գտնվող հեռախոսային խցիկի վերելակին, բայց նա հետ նայեց, տեսավ իր հետևից վազող Հարրիին, և նշան առնելով հմայահարված ուղարկեց նրա վրա: Հարրին շեշտակի թաքնվեց Հրաշագործ Եղբայրության շատրվանի հետևում: Հմայահարվածն անցավ նրա կողքով և խփեց ատրիումի մյուս ծայրում գտնվող ոսկեձույլ դարպաներին, որոնք հսկայական զանգերի պես ուժեղ զրնգոց արձակեցին: Ոչ մի ոտնաձայն չէր լսվում: Բելլատրիսան այլևս չէր վազում: Հարրին կծկվեց արձանի հետևում և ականջ դրեց:

— Դուրս արի՛, դուրս արի՛, փոքրի՛կ Հա՛րրի, — կանչեց Բելլատրիսան իր ծաղրական մանկական ծայնով, որն արձագանքեց հրաշալի հղկված փայտե հատակից: — Ինչո՞ւ վազեցիր իմ հետևից... Ես էլ վախեցա, որ ուզում ես վրեժիսնդիր լինել իմ սիրելի զարմիկի համար:

— Այո՛, վրեժիսնդի՛ր, — գոռաց Հարրին, և կարծես տեսիլքային հարրիների մի երգչախումբ կրկնեց նրա բառերը բոլոր կողմերից: — Այո՛, վրեժիսնդի՛ր... վրեժիսնդի՛ր... վրեժիսնդի՛ր... վրեժիսնդի՛ր...

— Ասաաաա՞հ, ես շա՞տ էիր սիրում նրան, փոքրի՛կ Փո՛թթեր...

Այնքան ուժեղ ատելություն բարձրացավ Հարրիի սրտում, ինչի նման հզոր զգացում նա դեռ երբեք չէր ունեցել: Նա ինքն իրեն դուրս նետեց շատրվանի հետևից ու գոռաց.

— ՔՐՈՒՌԻՈ...

Բելլատրիսան ձչաց: Հմայահարվածը խփեց նրա կրծքին ու նա մեջքի վրա փռվեց հատակին, բայց չկծկվեց ու չսկսեց գալարվել ցավից Նեվիլի պես: Նա շնչասպառ և արդեն առանց ծիծաղելու ոտքի կանգնեց: Հարրին կրկին թաքնվեց ոսկե շատրվանի հետևում: Բելլատրիսայի հակահարվածը խփեց կախարդի արձանի գեղեցկադեմ գլխին, որը պոկվեց ու մի քանի մետր օդի մեջ թռչելով ընկավ գետնին ու երկար գլորվեց՝ փայտե հատակի վրա քերված հետք թռղնելով իր հետևից:

— Երբեք չես օգտագործել առաջ որևէ Աններելի անեծք, չէ՞՝ տղա՛, — գոռաց Բելլատրիսան, և նրա ծայնը այլևս կեղծ մանկական ծաղրով չինչեց:

— Դու պետք է իսկապես ուզենաս այն, ինչ անում ես, Փո՛թթեր! Դու պետք է իսկապես ուզենաս ցավ պատճառել, պետք է հաճույք ստանաս դրանից, որ ստացվի... Արդարացի բարկությունից ինձ ոչ մի վնաս չի հասնի... Ես քեզ ցույց կտամ, թե ինչպես է դա արվում, ուզու՞մ ես... Ես քեզ կսպորեցնեմ...

Հարրին շարժվեց դեպի շատրվանի մյուս կողմը, երբ Բելլատրիսան ձչաց.

— ՔՐՈՒՄԻՈ, — և Հարրին գլուխը ցած իջեցրեց արձանի հետևում, մինչ կենտավրոսի աղեղով ձեռքը պոկվեց և ուժեղ աղմուկով գլորվեց գետնի վրա, գրեթե հասնելով կախարդի գլխին:

— Φούθατερ, ηπιι σένα λαρητη ήωντατεί ήνδα, — φυγωνάς νω:

Հարրին լսեց, որ նա դեպի աջ շարժվեց՝ փորձելով նշան բռնելու համար ավելի հարմար դիրք գտնել: Հարրին նահանջեց դեպի շատրվանի հետևել՝ աշխատելով հեռվանալ նրանից: Կծկվելով կենտավրոսի ոտքերի տակ և գլուխո թաքցնելով տնային ալիքի զլիսի հետևում:

— Ես եղել եմ և կլինեմ Սև Լորդի ամենահավատարիմ ծառան: Ես սև արվեստները սովորել եմ հենց նրանից, և ես այնպիսի հզոր հմայանքներ գիտեմ, որոնց մասին դու, վիօքրիկ ծիծաղելի մարդուկ, նույնիսկ պատկերացում չունես...

— ՊՈՌՏԵ՞ԳՈ, — և Հարդիի սեփական հարվածի կարմիր ճառագայթ հետ սուրաց նրա վրա: Հարդին հասցրեց կծկվել շատրվանի հետևում և գոբիինի ականջներից մեկը փամփուշտի պես սուրաց սրահով:

— Փո՛թթեր, ես քեզ մի հնարավորություն կտամ, — գոռաց Բելլատրիքսսան: — Ինձ տու՛ր գուշակության գունդը... Իմ կողմը գլորի՛ր գետնի վրա և ես կխնայեմ րո կյանքի:

— Ստիպված ես լինելու սպանել ինձ, որովհետև այն այլևս գոյություն չունի, — ամբողջ ուժով գոռաց Հարրին, և հենց որ նա արտասանեց այդ բառերը զավի այրող ալիք անզավ նրա ճակատով։ Սահմ կրկին այրվում էր,

և նա իր մեջ մոլեգնող կատաղության մի հզոր ալիք զգաց, որը ոչ մի կապ չուներ իր սեփական ցասումնալից բարկության հետ, — և նա գիտի... — շարունակեց Հարրին, մի խելագար ծիծաղով, որը միանգամայն համապատասխանում էր Բելլատրիսայի ծիծաղի ոձին: — Քո սիրելի հին բարեկամ Վոլդեմորթը գիտի, որ կանխագուշակությունը չկա: Եվ նա բոլորովին գոհ չէ քեզնից, գիտե՞ս...

— Ի՞նչ... Ի՞նչ ես ուզում ասել, — գոռաց Բելլատրիսան և առաջին անգամ իրական վախ հնչեց նրա ձայնի մեջ:

— Գուշակության գունդը փշրվեց, երբ փորձում էի Նեվիլին աստիճաններով վեր բարձրացնել: Ի՞նչ ես կարծում, ի՞նչ կասի Վոլդեմորթն այդ կապակցությամբ...

Ճակատի սպին կծկվեց ու սսկեց այրվել: Ցավից աչքերն արցունքութվեցին:

— ՍՈՒՏ ԵՍ ԱՍՈՒՄ, — գոռաց Բելլատրիսան, բայց Հարրին արդեն սարսափ էր լսում նրա բարկության տակ, — ԱՅՆ ՔԵԶ ՄՈՏ Է, ՓՈՇԹԹԵՐ, ԵՎ ԴՈՒ ԱՅՆ ԿՏԱՍ ԻՆՉ... ԱՌԵՍԻՌ ԿԱՆԽԱԳՈՒՇԱԿՈՒԹՅԱՆ ԳՈՒՆԴ... ԱՌԵՍԻՌ ԿԱՆԽԱԳՈՒՇԱԿՈՒԹՅԱՆ ԳՈՒՆԴ...

Հարրին կրկին ծիծաղեց, որովհետև նա գիտեր, որ դրանից կինը ավելի շատ կկատաղի, թեև ճակատի ցավն արդեն ահավոր ուժգնության էր հասել, և թվում էր, թե գանգը հրես կպայթի: Նա իր դատարկ ձեռքը թափահարեց միականջանի գորլինի արձանի հետևից և արագ հետ քաշեց, հենց որ Բելլատրիսան մի նոր կանաչ ձառագայթ ուղարկեց նրա ձեռքի ուղղությամբ:

— Տեսա՞ր, որ ձեռքս դատարկ է, — գոռաց նա, — ձեռքիս մեջ ոչինչ չկա, որ քեզ մոտ կանչես: Գուշակության գունդը փշրվեց, և ոչ ոք չլսեց, թե ինչ էր ասում այն, կարող ես պատմել տիրոջդ այդ մասին:

— Ո՞Չ, — գոռաց Բելլատրիսան, — դու ստում ես, դու ստում ես... ՏԵՐ ԻՄ, ՏԵՐ ԻՄ, ԵՍ ՓՈՐՁԵՑԻ, ԵՍ ՓՈՐՁԵՑԻ... ՄԻ՛ ՊՈՏԺԻՌ ԻՆՉ...

— Իգուր ես խնդրում, — գոռաց Հարրին, ցավից փակվող աչքերով, որն արդեն հասել էր խելագարեցնող ուժգնության աստիճանի, — նա այստեղից քեզ չի լսում...

— Չի՞ լսում, ՓոՇԹԹԵՐ, — ասաց մի բարձրահունչ սառը ձայն:

Հարրին բաց արեց աչքերը:

Բարձրահասակ, նիհար, սև կնգուղավոր, սարսափելի օձի մռութի նման սպիտակ ու կմախքային նիհար դեմքով, աչքերի մեջ կարմիր ուղղահայաց բիբերով կերպարանքը կանգնած էր ուղիղ Հարրիի առաջ և նրան էր նայում: Լորդ Վոլդեմորթը հայտնվել էր սրահի կենտրոնում, իր կախարդական փայտիկը ցցած Հարրիի վրա, որն անակնկալից ոտքի կանգնեց ու սառեց տեղում, անկարող շարժվել:

— Ուրեմն դու կոտրեցիր իմ գուշակության գումդը, — հանգիստ ասաց Վոլդեմորթը, նայելով Հարրիին իր անհոգի ու անկարեկից կարմիր աչքերով:
— Ո՛չ, Բելլա, նա չի ստում: Ես նրա աչքերից տեսնում եմ ճշմարտությունը նրա տխմար ուղեղի մեջ: Ամիսներ տևած նախապատրաստական աշխատանքը, ամիսների սպասումն ու իմ մահակերների ջանքերը... և կրկին Հարրի Փոթերը կանգնեց իմ առաջ:

— Տե՞ր իմ, ների՞ր ինձ, ես զգիտեի, ես կռվում էի Անիմագուս Բլեքի հետ,
— հեկեկում էր Բելլատրիսան, իրեն գետնին նետելով Վոլդեմորթի ոտքերի առաջ, մինչ նա դանդաղ քայլում էր դեպի Հարրին, — Տե՞ր իմ, դուք պետք է իմանաք, որ...

— Լուր մնա՛, Բե՛լլա, — վտանգավոր հրամայականությամբ ասաց Վոլդեմորթը, — քիչ հետո կզբաղվեմ քեզնով: Մի՞թե կարծում ես, որ եկել եմ Հրաշագործության նախարարություն քո թնգթնոցն ու արդարացումները լսելու համար:

— Բայց Տե՞ր իմ, նա այստեղ է, նա ներքեւում է...

Վոլդեմորթն ուշադրություն չդարձրեց նրա ասածին:

— Ես քեզ այլս ասելիք չունեմ, Փո՛թեր, — հանգիստ ասաց նա: — Դու արդեն չափազանց հաճախ ես ընկնում ոտքիս տակ... ԱՎԱՇԱԿԵԴԱՎՐԱ...

Հարրին չհասցրեց անգամ բերանը բացել դիմադրելու համար, նրա միտքը լրիվ դատարկ էր, իսկ կախարդական փայտիկն անօգուտ ուղղված էր գետնին:

Բայց կախարդի անգուխ ոսկե արձանը նույն ակնթարթին կենդանացավ և դուրս ցատկելով շատրվանից, ձեռքերը կողմ պարզած կանգնեց Հարրիի առաջ իր մարմնով անդրադարձնելով Վոլդեմորթի հարվածը: Հնայահարվածն ուղղակի սահեց արձանի մետաղյա կրծքի վրայով ու մի կողմ թռավ:

— Ի՞նչ... — գոռաց Վոլդեմորթը, շուրջը նայելով, և արտաշնչեց պատասխանը, — Դամբլդո՛ր...

Հարրին թնդացող սրտով հետ նայեց: Դամբլդորը կանգնած էր ոսկե դարպասների առաջ:

Վոլդեմորթը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, և կրկին կանաչ ձառագայթ սուրաց Դամբլդորի ուղղությամբ, որը մի կողմ քաշվեց և ձառագայթն անցավ նրա կողքով ուժեղ ծածանելով նրա պարեգուտի փեշերը: Հաջորդ վայրկյանին, Դամբլդորը հայտնվեց Վոլդեմորթի հետևում և թափ տվեց իր կախարդական փայտիկը շատրվանի մնացորդների ուղղությամբ: Մյուս արձանները նույնպես կենդանացան: Վիուկի արձանը վազեց դեպի Բելլատրիսան, որը ճշաց ու սկսեց անկանոն հարվածներ ուղարկել արձանի վրա, բայց ապարդյուն, վիուկի ոսկե արձանը հասավ նրան ու գամեց հատակին: Մինչ այդ գործինի և տնային ալփի ոսկե արձանիկները նետվեցին դեպի պատի երկայնքով գտնվող բուխարիները, իսկ մի ծեռքանի կենտավրոսի արձանը վարգեց ուղիղ Վոլդեմորթի վրա, որն անհետացավ ու նորից հայտնվեց ավազանի կողքին: Անգլուխ արձանը հետ իրեց Հարրիին մարտի հրապարակից, մինչ Դամբլդորն առաջ էր գալիս Վոլդեմորթի վրա, իսկ կենտավրոսի ոսկե արձանը վարգում էր նրանց երկուսի շուրջը:

— Մեծ հիմարություն արեցի՛ր այստեղ գալով, Թո՛մ, — շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը: — Ավրորներն արդեն ձանապարհին են:

— Մինչև այստեղ հասնեն, ես արդեն հեռու կլինեմ, իսկ դու մեռած կլինես, — ատելությամբ նետեց Վոլդեմորթը: Նա մեկ ուրիշ մահաբեր անեծք ուղարկեց Դամբլդորի վրա, բայց վրիաց, խփելով անվտանգության պահակակետի սեղանին, որը բոցավառվեց կրակների մեջ:

Դամբլդորն արագ շարժում արեց իր կախարդական փայտիկով, և նրա փայտիկի ծայրից դուրս եկած ուժն այնքան ուժեղ էր, որ Հարրին, թեև ոսկե պահապանը պատնեշել էր նրան, զգաց ինչպես իր գլխի մազերը հարթվեցին սրընթաց քամուց, և այս անգամ Վոլդեմորթը ստիպված էր մի հսկայական արծաթափայլ վահան հնայել այդ հարվածից պաշտպանվելու համար: Դամբլդորի հարվածը, որը Հարրին չձանաչեց ոչ մի տեսանելի վնաս չհասցեց վահանին, թեև մի հզոր զանգի թնդյուն լցվեց սրահի մեջ ու սառը զրնգողի ալիքներով անդրադարձավ հեռավոր պատերից:

— Դու չե՞ս ուզում սպանել ինձ, Դամբլդոր, — զարմացած գոռաց Վոլդեմորթը, նեղացնելով կարմիր աչքերը վահանի հետևում, — ազնավաբարությունը թույլ չի՝ տալիս քեզ բռնության դիմել...

— Երկուսս էլ շատ լավ գիտենք, որ մարդուն ոչնչացնելու շատ ուրիշ եղանակներ կան, թո՛մ, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը, շարունակելով քայլել դեպի Վոլդեմորթը, կարծես աշխարհում ոչինչի հանդեպ վախ չուներ, կարծես աշխարհում ոչինչ չէր կարող խանգարել իր հանգիստ քայլքին, — խոստովանում եմ, որ միայն կյանքիդ վերջ տալը բավարար չէ ինձ համար:

— Մահից վատ ուրիշ ոչինչ չկա, Դամբլդոր, — մօնչաց Վոլդեմորթը:

— Սխալվում ես, — ասաց Դամբլդորը՝ շարունակելով մոտենալ նրան, և այնքան հանգիստ ու ցածր խոսելով, ասես նրանք մի-մի գավաթ խմիչք բռնած հանգիստ զրուցում էին մի ապահով վայրում նստած: Հարրին ինքը վախեցավ՝ դիտելով, թե ինչպես էր նա առանց տեսանելի պաշտպանության, առանց վահանի ու մարտական դիրքի անվախ քայլում դեպի Վոլդեմորթը, ուզում էր գոռալ, զգուշացնել նրան, բայց նրա անգուխ պաշտպանը շարունակում էր նրան հետ իրել, թույլ չտալով, նրան որևէ գործողություն անել իր մետաղյա մարմնի հետևից.

— Իրոք, քո ամենամեծ թուլությունը միշտ եղել է այն, որ չես կարողացել հասկանալ, որ մահից շատ ավելի վատ բաներ կան:

Կանաչ լույսի ևս մեկ ճառագայթ դուրս թռավ արժաթյա վահանի հետևից: Այս անգամ մի ծեռքանի կենտավրոսը, վարզով թռիչք կատարեց Դամբլդորի առաջ և իր վրա վերցնելով հարվածը փշրվեց հարյուր կտորի, բայց մինչև նրա փշրված մասնիկները կհասնեին հատակին, Դամբլդորն արդեն բարձրացրել էր իր կախարդական փայտիկը և թափ տվել մտրակի պես: Մի երկար բարակ կրակի ժապավեն դուրս թռավ նրա կախարդական փայտիկի ծայրից ու փաթաթվեց Վոլդեմորթի և նրա վահանի շուրջը: Մի պահ թվաց, թե Դամբլդորը հաղթեց, բայց հետո կրակե պարանը օձ դարձավ, որը թուլացրեց Վոլդեմորթին փաթաթված իր պարույրները և խլացուցիչ ֆշոցով հետ շրջվելով՝ կատաղի հարձակվեց Դամբլդորի վրա:

Վոլդեմորթն անհետացավ, իսկ օձը վեր բարձրացավ հատակի վրա՝ ամեն վայրկյան պատրաստ խփելու:

Օդի մեջ Դամբլդորի գլխից վեր կրակի բոց հայտնվեց, ճիշտ այն պահին, երբ Վոլդեմորթը կրկին հայտնվեց, շատրվանի ավազանի մեջ արձանների

պատվանդանի վրա, որտեղ ոչ շատ վաղուց կանգնած էին հրաշագործ Եղբայրության հինգ ոսկե արձանները:

— Զգույշ, — զոռաց Հարրին, բայց նույնիսկ մինչ նա գոռում էր, ևս մեկ կանաչ լուսի ճառագայթ սուրաց Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկից դեպի Դամբլդորը, և օձը հարձակվեց:

Ֆոքսը թևերը պարզած սուրաց Դամբլդորի առաջ, բաց արեց իր կտուցն ու ամբողջությամբ կուլ տվեց կանաչ լուսի ճառագայթը: Փյունիկը բոցավառվեց և ընկավ հատակին, փոքրիկ, անփետուր ու կծկված մարմնով: Նույն պահին Դամբլդորը մի երկար ալիքաձև շարժումով թափահարեց իր կախարդական փայտիկը, և օձը, որը մեկ ակնթարթ առաջ պատրաստ էր ժանիքները խրել նրա մարմնի մեջ ուղիղ վեր ձգվեց ու անհետացավ՝ վերածվելով մութ ծխի ամպի, իսկ շատրվանի ավազանի ջուրը վեր բարձրացավ ու պատի պես կանգնեց Վոլդեմորթի շուրջը՝ պարուրելով նրան հալած ապակու նման:

Մի քանի վայրկյան Վոլդեմորթը տեսանելի էր միայն որպես մի մութ, մանր ալիքներով ծածկված, անդեմ կերպարանք, որն անորոշ շողշողում էր՝ կանգած արձանների պատվանդանի վրա, ակնհայտորեն պայքարելով իրեն խեղդող զանգվածից ազատվելու համար: Հետո նա անհետացավ և ջուրը մեծ աղմուկով հետ թափվեց ավազանի մեջ, մեծ ձողիյունով ցայտելով ու տարածվելով ողորկ հատակի վրա:

— ՏԵ՛Ր ԻՄ, — Ճչաց Բելլատրիսան:

Մի պահ թված, թե ամեն ինչ վերջացավ, և Վոլդեմորթը որոշեց փախչել: Հարրին փորձեց դուրս գալ իր անգլուխ պաշտպան արձանի հետևից, բայց Դամբլդորը որոտալից գոռաց.

— Տեղից չշարժվե՞ս, Հա՛րի:

Առաջին անգամ, Դամբլդորը կարծես վախեցած էր ինչ-որ բանից: Հարրին չէր հասկանում, թե ինչու: Սրահը լրիվ դատարկ էր, և իրենցից բացի ուրիշ ոչ ոք չկար, միայն Բելլատրիսան էր հեկեկում վիուկի արձանով գամված գետնին, և փյունիկի ձուտիկ ֆոքսը թույլ կռնչում էր հատակին:

Հետո Հարրիի սպին ուղղակի պայթեց, և նա գիտեր, որ ինքը մեռած է: Դա աներևակայելի ցավ էր, մարդկային ուժերի համար անհաղթահարելի:

Հարրին արդեն սրահում չէր, նա բանտարկված էր կարմիր աչքերով մի արարածի պարույրների մեջ, այնքան ամուր, որ նույնիսկ չգիտեր, թե որտեղ

Եր ավարտվում իր մարմինը և որտեղ էր սկսվում արարածի մարմինը: Նրանք միաձուլված էին ինքն ու այդ արարածը, զոդված էին հրաշունչ ցավով, և փախչելու տեղ չկար:

Իսկ երբ արարածը խոսեց, նրա ձայնը հնչեց Հարրիի բերանից, և հոգևարքի մեջ Հարրին զգաց ինչպես էր շարժվում իր ծնոտը:

— Սպանի՛ր ինձ, Դա՛մբլդոր:

Կուրացած ու մեռնող և իր էության բոլոր մասնիկներով փրկություն ու ազատություն տենչալով այդ արարածի ոգետիրումից, Հարրին զգաց, որ այն կրկին օգտագործում է իրեն:

— Եթե մահը ոչինչ է, Դա՛մբլդոր, սպանի՛ր տղային:

«Թո՛ղ միայն ցավը դադարի», մտածեց Հարրին: «Թո՛ղ սպանի ինձ... Թո՛ղ միայն վերջ տա սրան... Վերջ տու՛ր, սպանի՛ր նրան, Դա՛մբլդոր: Մահը ոչինչ է համեմատած սրա հետ... Եվ ես կրկին կտեսնեմ Սիրիուսին:»

Եվ մինչ Հարրիի սիրտը լցվում էր զգացմունքներով, արարածի պարույրները թուլացան, ցավը մարեց: Հարրին բերանքսիվայր փռվեց հատակին, ակնոցը դեմքից ցած էր ընկել, և նա դողում էր ամբողջ մարմնով, ասես սառցի վրա պառկած լիներ, ոչ թե փայտի:

Եվ բոլոր կողմերից ձայներ էին լսվում, արձագանքելով հսկայական սրահի մեջ, ավելի շատ ձայներ, քան պետք է լինեին այդտեղ: Հարրին բացեց աչքերը, տեսավ իր ակնոցը գետնի վրա անգլուխ արձանի կրունկի կողքին, որը պաշտպանում էր իրեն, բայց որը լրիվ անշարժ ու ձաքերով ծածկված ընկած էր հատակին: Նա ակնոցը դրեց դեմքին և գլուխը բարձրացնելուն պես իրեն շատ մոտ տեսավ Դամբլդորի ծուռ արծվակտուց քիթը:

— Հա՛րրի, դու լավ ե՞ս...

— Այո՛, — ասաց Հարրին, ամբողջ մարմնով այնպես դողալով, որ գլուխը չէր կարողանում ուղիղ պահել: — Հա՛, ես լավ եմ... Որտեղ է... Որտե՞ղ է Վոլդեմորը... Ովքե՞ր են այս բոլոր... Ի՞նչ է կատարվում...

Ատրիումը լցվել էր մարդկանցով: Հատակը լուսավորված էր վառ զմրութագույն լուսերով, որոնցով բոցավառված էին պատի երկայնքով շարված բուխարիները: Եվ վիուկների ու կախարդների բազմությունը շարունակում էր ատրիում լցվել բուխարիների կանաչ կրակներից: Մինչ Դամբլդորը նրան ոտքի էր կանգնեցնում, Հարրին տեսավ, որ տնային ալփի

ու գորլինի փոքրիկ արձանիկներն առաջնորդում էին ապշահար Կորնիլիուս Ֆաջին:

— Նա այստեղ էր, — գոռաց ալ կարմիր պարեգոտով և երկար մազերը ծոծրակին պոչով կապած մի մարդ, որը մատնացույց էր անում ոսկու փշրտանքի մի մեծ կույտ սրահի մյուս ծայրում, ճիշտ այնտեղ, որտեղ Բելլատրիսան էր գամված գետնին մի քանի րոպե առաջ, — Ես տեսա նրան, պարոն Ֆաջ, երդվում եմ, որ դա Գիտեք-թե-ովն էր, նա մի կնոջ վերցրեց գետնից ու ապաերևութեց:

— Ես գիտեմ, Վիլյամսոն, Ես գիտեմ... Ես նույնպես տեսա նրան, — շուտաելուկի պես արագ ասաց Ֆաջը, որն իր գոլավոր թիկնոցի տակից դեռ գիշերային վերնաշապիկով ու շալվարով էր, և այնպես ծանր էր շնչում, ասես մի ամբողջ մղոն տարածություն էր վազել: — Մեռլինի մորուքը վկա՛... Այստե՛ղ... Ո՞վ կարող էր պատկերացնել անգամ, որ այստե՛ղ... Հրաշագործության նախարարությունում... Երկինքը վկա՛... Մենք համոզված էինք, որ դա անհնարին է... Ո՞վ կարող էր մտածել... Ինչպե՞ս... Ուղղակի չեմ հասկանում, ինչպե՞ս...

— Եթե իջնես Առեղծվածների բաժին, Կորնի՛լիուս, — ասաց Դամբլդորն ակնհայտորեն բավարարված, որ Հարրին լավ էր, և առաջ քայլելով նորեկներին ընդառաջ, ովքեր միայն այդ պահին նկատեցին ու ճանաչեցին նրան (մի քանիսն անմիջապես բարձրացրին իրենց կախարդական փայտիկները; մյուսներն ուղղակի շատ զարմացած տեսք ունեին, գորլինի և ալփի արձանները ծափահարում էին, իսկ Ֆաջն այնպես հետ ցատկեց, որ հողաթափիկները ոտքերից դուրս թռան) — այնտեղ կգտնես մի քանի փախստական մահակերների, որոնց ես փակել եմ Մահվան սրահում՝ Հակաապաերևության հմայանքով: Նրանք այնտեղ սպասում են քո որոշմանը իրենց հետագա ճակատագրի կապակցությամբ:

— Դամբլդո՛ր... — արտաշնչեց Ֆաջը, զարմանքից ինքն իրեն կորցրած,
— Դու այստե՛ղ ես...

Ֆաջը վայրի հայացքով նայեց շուրջը կանգնած ավորներին, որոնց բերել էր իր հետ, և ակնհայտ էր, որ նա գրեթե պատրաստ էր ամբողջ ուժով աղաղակել. «Բռնե՛ք նրան»:

— Կորնի՛լիուս, Ես պատրաստ եմ կռվել քո մարդկանց դեմ, և կրկին կիաղթեմ բոլորին, — ասաց Դամբլդորը որոտալից ձայնով, — բայց մի քանի

րոպե առաջ դու ինքդ քո սեփական աչքերով տեսար ապացույցը, այն ձշմարտության ապացույցը, ինչի մասին զգուշացնում էի քեզ մի ամբողջ տարի: Լորդ Վոլդեմորթը վերադարձել է, իսկ դու տասներկու ամիս ուրիշ մարդու հետևից էիր ընկած, և ժամանակն է, որ վերջապես ուշքի գաս:

— Ես չեմ... Լավ... Շատ լավ... — բլթացրեց Ֆաջը, շուրջը նայելով, ասես հույս ուներ, որ որևէ մեկը կասի իրեն, թե ինչ պետք է անի: Երբ ոչ ոք ոչինչ չասաց, նա ինքն ասաց. — Շատ բարի... Դոլի՛շ, Վի՛լյամսոն, գնացե՛ք Առեղծվածների բաժին և տեսե՛ք: Դամբլդո՛ր, դու պետք է ինձ մանրամասն պատմես, թե ինչ է կատարվել այստեղ.... Հրաշագործ եղբայրության շատրվա՞նը... Երկինքը վկա՞... Ի՞նչ է կատարվել այստեղ... — ավելացրեց նա շփոթված թնթնգոցով նայելով շուրջը տիրող խառնաշփոթին, և վհուկի, կախարդի ու կենտավրոսի արձանների հատակին թափափած մնացորդներին:

— Մենք կքննարկենք դա, երբ Հարրիին հետ ուղարկեմ Հոգվարթս, — ասաց Դամբլդորը:

— Հարրի՞ն... Հարրի Փոթթերի՞ն...

Ֆաջը կրունկների վրա շրջվեց ու նայեց Հարրիին, որը պատին հենված կանգնած էր Դամբլդորի և Վոլդեմորթի մենամարտի ժամանակ իրեն պաշտպանող իսկ այժմ գետնին ընկած արձանի կողքին:

— Նա... Նա ի՞նչ է անում այստեղ... — ասաց Ֆաջը, աչքերը չռելով Հարրիի վրա: — Ինչու՞... Ի՞նչ է նշանակում այս ամենը...

— Ես ամեն ինչ կբացատրեմ, — կրկնեց Դամբլդորը, — երբ Հարրին վերադառնա դպրոց:

Դամբլդորը հեռու քայլեց շատրվանի ավագանից, դեպի այն տեղը, որտեղ հատակին ընկած էր կախարդի ոսկե արձանի գլուխը: Նա իր կախարդական փայտիկը ցցեց գլխի վրա և ցածրաձայն ասաց. «Պորտուս»: Գլուխը շողաց կապույտ լույսով և մի քանի վայրկյան մանրադող ցնցվեց՝ աղմուկով խփելով փայտե հատակին, հետո կրկին անշարժացավ:

— Բայց գիտե՞ս ինչ, Դամբլդո՛ր, — ասաց Ֆաջը, երբ Դամբլդորը վերցրեց գլուխը գետնից և հետ քայլեց դեպի Հարրին: — Դու ոչ մի լիազորություն չունես այդ Պորտբանալու համար: Դու չես կարող նման բաներ անել Հրաշագործության նախարարությունում, դու... դու...

Սակայն ծայնը դավաճանեց նրան, երբ Դամբլդորը արքայավայել իրամայականությամբ զննեց նրան իր կիսալուսնաձև ապակիներով ակնոցի վրայով:

— Դու կիրամայե՞ս Դոլորես Ամբրիջին անմիջապես հեռանալ Հոգվարթսից, — ասաց Դամբլդորը: — Դու կկարգադրե՞ս քո ավրորներին, որ դադարեն որոնել Կախարդկան կենդանիների խնամքի իմ ուսուցչին. որպեսզի նա կարողանա անարգել վերադառնալ իր աշխատանքին: Ես քեզ կտրամադրեմ, — Դամբլդորը գրպանից հանեց տասներկու սլաքներով իր գրպանի ժամացույցը և զննեց այն, — կես ժամ այսօրվա իմ մնացած ժամանակից, ինչը կարծում եմ միանգամայն բավարար կլինի երկուսիս՝ այստեղ կատարվածի ամենակարևոր կետերը քննարկելու համար: Դրանից հետո ինձ պետք կլինի վերադառնալ իմ դպրոցը, իսկ եթե ավելի շատ օգնության կարիք ունենաս, անշուշտ կարող ես կապել ինձ հետ Հոգվարթսում: Տնօրենին հասցեագրված նամակները ինձ միշտ կգտնեն այնտեղ:

Ֆաջն աչքերը նույնիսկ ավելի շատ չռեց, բերանը բացեց, իսկ նրա կլոր դեմքը աննկարագրելի շառագունեց զզզզված սպիտակահեր մազերի շրջանակի մեջ:

— Ես... դու...

Դամբլդորը թիկունքով շրջվեց դեպի Ֆաջը:

— Վերցրու՛ այս պորտքանալին, Հա՛րի, — և առաջ մեկնեց արձանի ոսկե գլուխը: Հարրին հնագանդվեց՝ ձեռքը լուր դնելով գլխի վրա, չմտածելով անգամ, թե ինչ է անելու դրանից հետո, կամ ուր է գնալու:

— Ես քեզ կմիանամ կես ժամից, — կամացուկ ասաց Դամբլդորը — Մեկ, երկու, երեք...

Հարրին կրկին ունեցավ արդեն ծանոթ զգացողությունը, երբ ասես մի կերպիկ ներսից բռնած պտտում է մարդու պորտը: Հղկված փայտե հատակն անհետացավ նրա ոտքերի տակից: Ասրիումը, Ֆաջը և Դամբլդորն անհետացան, և նա սուրաց գույների ու ծայների շրջապտույտի մեջ:

Գլուխ 37. Վերջին կանխագուշակությունը

Հարրիի ոտքերը կպան կարծր գետնին, ծնկները մի փոքր կքվեցին, և կախարդի արձանի ոսկե զլուխն արձագանքող դնգոցով ընկավ հատակին: Նա շուրջը նայեց և տեսավ, որ ինքը գտնվում էր Դամբլդորի աշխատասենյակում:

Ամեն ինչ կարծես ինքն իրեն վերականգնվել էր Տնօրենի բացակայության ընթացքում: Նուրբ արծաթյա գործիքները կրկին կանգնած էին կորածն ոտքերով սեղանների վրա, խաղաղ փստփստացնելով ու ցնցնգացնելով: Տնօրենների և տնօրենուհիների դիմանկարները հանգիստ ֆսսացնում էին իրենց շրջանակների մեջ՝ կախ ընկած զլուխներով ընդարմացած բազկաթոռների մեջ կամ հենված դիմանկարների շրջանակներին: Հարրին պատուհանից դուրս նայեց: Հորիզոնի վրա գունատ կանաչի մի սառը գիծ էր երևում, արևածագը մոտ էր:

Լռությունը և հանգստությունը խախտում էին միայն որևէ դիմանկարից մերթընդմերթ ուժեղ լսվող խռմփոցներն ու ֆսֆսոցները, ինչը Հարրիի համար ուղղակի անտանելի էր: Եթե նրա շրջապատը արտացոլեր այն հուսահատ վշտահար զգացումները, որ մոլեգնում էին նրա ներսում, ուրեմն դիմանկարները պետք է ճշային ու գոռային վշտից ու ցավից: Նա քայլեց խաղաղ, լուր ու գեղեցիկ աշխատասենյակով, ընդհատ ու արագ շնչելով և ջանալով չմտածել ոչ մի բանի մասին, բայց չէր կարող չմտածել, մտքերից փրկություն չկար:

Իր մեղքն էր, որ Սիրիուսը մեռավ... Դա իր մեղքն էր... Եթե միայն ինքը, Հարրին, այնքան հիմար չիներ ու չխաբվեր՝ կուլ տալով Վոլդեմորթի տված խայծերը... Եթե ինքն այդքան վստահ չիներ, որ այն, ինչը տեսել էր երազում, իրական էր, Եթե ինքը գոնե մի քիչ իր միտքը բացեր այն հնարավորության առաջ, որ Վոլդեմորթը, ինչպես Հերմիոնան էր ասում, խաղում էր Հարրիի հերոս լինելու թուլության վրա:

Դա ուղղակի անտանելի էր, նա չէր ուզում մտածել այդ մասին, նա չէր կարող տանել այդ մտքերը: Նրա մեջ մի սարսափելի դատարկություն էր գոյացել, որի մասին նա չէր ցանկանում մտածել անգամ: Մի մութ անտակ

անցք էր հայտնվել այնտեղ, որտեղ առաջ Սիրիուսն էր, որի մեջ անհետացել էր Սիրիուսը: Նա չէր ուզում մենակ մնալ այդ մեծ լուս ու դատարկ տարածության մեջ, նա չէր կարող դիմանալ դրա գոյությանը:

Նրա թիկունքում պատին կախված նկարներից մեկը յուրահատուկ բարձր խռնիոց արձակեց, և մի սառը ձայն ասաց.

— Ահ, Հա՛րի Փո՛թթեր...

Ֆինիաս Նիժելասը երկար հորանջեց, ձեռքերը ծգեց՝ դիտելով Հարրիին իր խորաթափանց նեղ աչքերով:

— Եվ ի՞նչն է քեզ այստեղ բերել առավոտյան այս վաղ ժամին, — վերջապես հարցրեց Ֆինիասը: — Աշխատասենյակը պետք է փակ լինի բոլորի համար, բացի օրինական տնօրենից: Գուցե Դամբլդորն ինքն է ուղարկել քեզ այստեղ: Օհ, ոչինչ մի՛ ասա ինձ, — նա կրկին ցնցվելով ուժեղ հորանջեց, — երկի ևս մեկ ուղերձ պետք է փոխանցեմ իմ անարժան մեծ-մեծ-ծոռանը:

Հարրին չկարողացավ ոչինչ ասել: Ֆինիաս Նիժելասը չգիտեր, որ Սիրիուսը մեռած է, բայց Հարրին չէր կարող ինքն ասել նրան այդ մասին: Ասել բարձրաձայն, նշանակում էր վերջնականապես ու անդառնալիորեն ընդունել դա:

Դիմանկարներից մի քանիսն էլ սկսեցին շարժվել: Հարցաքննության ենթարկվելու անտանելի հեռանկարը ստիպեց Հարրիին կտրել անցնել սենյակը և բռնել դռան բռնակից:

Դուռը չբացվեց: Նա կողպված էր սենյակում:

— Հուսով եմ, որ սա նշանակում է, — ասաց մարմնեղ, կարմիր քթով կախարդը, որի դիմանկարը կախված էր Տնօրենի սեղանի հետևում գտնվող պատին, — որ Դամբլդորն ինքը շուտով մեզ հետ կլինի:

Հարրին շրջվեց: Դիմանկարի կախարդը դիտում էր նրան մեծ հետաքրքրությամբ: Հարրին գլխով արեց: Նա կրկին, արդեն մեջքով կանգնած դեպի դուռը, փորձեց պտտել դռան բռնակը, բայց այն տեղից չշարժվեց:

— Օհ, լավ է, — ասաց կախարդը, — առանց նրա այստեղ շատ ձանձրալի էր, իսկապես շատ ձանձրալի:

Նա տեղավորվեց իր գահաննան աթոռին, որ վրա նստած նկարել էին իր դիմանկարը և բարեհամբույր ժպտաց Հարրիին:

— Դամբլդորը շատ բարձր կարծիք ունի քո մասին, ինչը համոզված եմ, որ հայտնի է քեզ, — հարմարավետ տեղավորվելով ասաց նա: — Օ՛հ, այո՛, շատ մեծ հարգանք է տածում քո նկատմամբ:

Հարրիի կուրծքը պաշարած մեղավորության զգացումը, մի հրեշավոր ծանր պարագիտի նման խլրտաց ու կծկվեց: Հարրիի ուժերից վեր էր դա, նա այլևս չէր կարող դիմանալ ինքն իրեն: Նա դեռ երբեք ինքն իր մարմնի ու գլխի մեջ ծուղակն ընկած մեկի նման զգացողություն չէր ունեցել, երբեք չէր ուզեցել այդքան ուժգին լինել ինչ-որ ուրիշ, ցանկացած ուրիշ մեկը:

Դատարկ բուխարին բռնկվեց զմրուխտե կանաչ բոցերով՝ ստիպելով Հարրիին անակնկալից մի կողմ ցատկել դռնից, աչքերը գամած վանդակաձաղի հետևում հայտնվող մարդու վրա: Դամբլդորի բարձրահասակ կերպարանքը մարմնականացավ կրակից, և պատերի վրա կախված դիմանկարների վիուկներն ու կախարդներն անմիջապես արթնացան քնից, ու շատերն ուրախացած ողջույնի խոսքեր ասացին նրան:

— Շնորհակալություն, — մեղմ պատասխանեց Դամբլդորը:

Սկզբում նա չնայեց Հարրիի վրա, այլ մոտեցավ դռան կողքին կանգնած փայտյա թարին և իր պարեգոտի ներքին գրպանից հանելով փոքրիկ, անձոռնի անփետուր ֆոքսին, զգուշությամբ տեղավորեց նրան այն մոխրածածկ սկուտեղի վրա, որի վերևում խոյացող ոսկե թարին սովորաբար նստում էր հասուն ֆոքսը:

— Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորը, վերջապես հետ շրջվելով թռչնի ձագուկից, — Երևի ուրախ կլինես իմանալ, որ ընկերներիցդ ոչ մեկն անդառնալի վնաս չի ստացել, այս գիշերվա իրադարձություններից:

Հարրին փորձեց ասել. «Լավ է», բայց կոկորդից ձայն դուրս չեկավ: Նրան թվաց, որ Դամբլդորը հիշեցնում էր իրեն իր հասցրած վնասի ծավալների մասին, ու թեև Դամբլդորն առաջին անգամ շատ երկար ժամանակի մեջ ուղիղ նայում էր իրեն, ու թեև նրա արտահայտությունը ավելի շուտ բարի ու կարեւկից էր, քան մեղադրական, Հարրին չէր կարող նայել նրա աչքերի մեջ:

— Մադամ Պոմֆրին հենց հիմա բուժում է բոլորին, — ասաց Դամբլդորը:
— Նիմֆադորա Թոնքսը թերևս որոշ ժամանակ կանցկացնի Սուրբ Սունգոսում, բայց նա նույնպես, հուսով եմ, շուտով լրիվ կապաքինվի:

Հարրին բավարարվեց հայացքը կարպետին հառած զլխով անելով, որի գույները սկսել էին բացվել դրսում արագ գունատվող երկնքի լույսից: Նա համոզված էր, որ բոլոր դիմանկարներն ուշադիր լսում էին Դամբլդորի արտասանած յուրաքանչյուր բառը, և փորձում կռահել, թե ինչու պետք է մարդիկ վնասվածքներ ստացած լինեին:

— Գիտեմ, թե ինչպես ես զգում քեզ, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորը շատ ցածրածայն:

— Ո՞չ, դուք չգիտե՞ք, — ասաց Հարրին, և նրա ձայնը հանկարծ հնչեց շատ բարձր և անակնկալ ուժեղ, ասես շիկացած բարկությունը վեր ցատկեց նրա ներսում: Դամբլդորը ոչինչ չգիտի իր զգացմունքների մասին:

— Տեսնո՞մ ես, Դամբլդո՛ր, — խորամանկ դավադրի պես ասաց Ֆինիաս Նիժելասը, — Երբեք չի կարելի նույնիսկ փորձել հասկանալ ուսանողներին: Նրանք դա չեն սիրում: Նրանք ավելի շուտ կգերադասեն ողբերգականորեն չհասկացված լինել, եփվել ու խեղովել ինքնակարեկցանքի և սեփական թշվառության ինքնագիտակցումի մեջ:

— Բավակա՞ն է, Ֆինի՛աս, — ասաց Դամբլդորը:

Հարրին մեջքով շրջվեց դեպի Դամբլդորը և վճռական նպատակասլացությամբ նայեց պատուհանից դուրս: Հեռվում տեսնում էր քվիդիչի մարզադաշտը: Սիրիուսը մի անգամ հայտնվել էր այնտեղ, բրդոտ սև շան տեսքով, որպեսզի դիտի Հարրիին քվիդիչ խաղալիս: Երևի եկել էր տեսնելու, արդյոք Հարրին նույնքան լավ էր խաղում, որքան Զեյմսը: Հարրին չհասցեց հարցնել նրան այդ մասին:

— Ոչ մի ամոբալի բան չկա զգացմունքներիդ մեջ, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորի ձայնը: — Ընդհակառակը, այն փաստը, որ դու կարող ես այդքան ուժեղ ցավ զգալ խոսում է քո մեծագույն ուժի մասին:

Հարրին զգաց, ինչպես շիկացած բարկությունը ասես լիզեց իրեն ներսից, բոցավառվելով իր սարսափելի դատարկության մեջ, լցնելով իրեն Դամբլդորին խփելու, նրան ցավ պատճառելու խելագար ցանկությամբ, զուտ նրա ասած բառերի հանգստության ու դատարկության համար:

— Իմ մեծագույն ուժը, հա... — ասաց Հարրին դողացող ձայնով, մինչ հայացքը չէր կտրում քվիդիչի մարզադաշտից, սակայն արդեն ոչինչ չտեսնելով, — Դուք գաղափար անգամ չունեք, թե ինչ եք ասում, դուք ոչինչ չգիտեք:

— Ի՞նչը չգիտեմ, — հարցրեց Դամբլդորը շատ հանգիստ:

Դա արդեն Հարրիի ուժերից վեր էր: Հարրին հետ շրջվեց ոտքից գլուխ ցնցվելով ու դողալով բարկությունից:

— Ես չեմ ուզում խոսել իմ զգացմունքների մասին, եղա՞վ...

— Հա՛րի, այդպես տառապելն ապացուցում է, որի դու մարդ ես: Ցավ զգալը նշանակում է մարդ լինել...

— ՈՒՐԵՄՆ ԵՍ ՉԵՍ ՈՒԶՈՒՄ, ԵՍ ՉԵՍ ՈՒԶՈՒՄ ՄԱՐԴ ԼԻՆԵԼ... — գոռաց Հարրին, և վերցնելով առաջին իսկ պատահած նրբագեղ արծաթյա գործիքը՝ իրեն ամենամոտ գտնվող կորածն ոտքերով սեղանից, նետեց սենյակով մեկ: Արծաթյա գործիքը դիաբէլով պատին հազար փշուր եղավ: Դիմանկարներից մի քանիսը բարկության ու վրդովմունքի բացականչություններ արձակեցին, իսկ Արմանդո Դիվետի դիմանկարն ասաց.

— Այ քեզ բա՞ն...

— ԻՆՉ ՀԱՄԱՐ ՄԻԵՎՆՈՒՅՆ Է, — գոռաց Հարրին դիմանկարների վրա, և սեղանից ձանկելով Լուսնասկոպը նետեց այն ուղիղ բուխարու մեջ, — ԵՍ ԱՐԴԵՆ ԿՈՒՅԾ ԵՍ, ԵՍ ԱՄԵՆ ԻՆՉԻՑ ԿՈՒՅԾ ԵՍ, ԵՍ ՈՒԶՈՒՄ ԵՍ ՈՐ ԱՄԵՆ ԻՆՉ ՎԵՐՋԱՍԱՐ... ՀԱՆԳԻՍ ԹՈՂԵՇՔ ԻՆՉ... ԵՍ ԱՅԼԵՎՍ ՉԵՍ ԿԱՐՈՂ ԴԻՄԱՆԱԼ...

Նա բռնեց այն սեղանը, որի վրա կանգնած էին արծաթյա գործիքները և ամբողջ ուժով մի կողմ իրեց: Սեղանը կտոր-կտոր եղավ դիաբէլով գետնին և սեղանի կորածն ոտքերը գլորվեցին տարբեր ուղղություններով:

— Ո՛չ, Հա՛րի, քեզ համար միևնույն չէ, — ասաց Դամբլդոր: Նա նույնիսկ չէր թարթել և նույնիսկ մեկ շարժում չէր արել, որպեսզի կանգնեցնի Հարրիին և թույլ չտա ջարդություր անել իր աշխատասենյակը: Նա շատ հանգիստ գրեթե բացակայող արտահայտություն ուներ: — Քեզ համար այնքան միևնույն չէ, որ դու քեզ այնպես ես զգում, ասես այդ ցավից արնաքամ կլինես, մինչև մեռնես:

— Ո՛Չ... — ճշաց Հարրին, այնքան ուժեղ, որ նրան թվաց, թե կոկորդը կպատռվի և մի վայրկյան նա անդիմադրելի ցանկություն ուներ նետվել Դամբլդորի վրա ու խփել նրան, ջարդել նրա հանգիստ ծեր երեսը, ցնցել նրան, ցավ պատճառել, ստիպել, որ նա գոնե մի քիչ զգա այն սարսափը, որը կլանել էր իրեն ներսից:

— Օհ, այո՛, դու զգում ես, — ասաց Դամբլդորը նույնիսկ ավելի հանգիստ, — Դու կորցրել ես մայրիկիդ, հայրիկիդ և ծնողներիդ չափ քեզ հարազատ միակ մարդուն, ում երբեւ ճանաչել ես: Անշուշտ քեզ համար միևնույն չէ:

— Դուք ԶԳԻՏԵՇՔ, թե ԵՍ ԻՆՉ ԵՄ ԶԳՈՒՄ, — որոտաց Հարրին, — Դուք ԱՅԴԵԴ ԿԱՆԳՆԱԾ... ԴՈՒՔ...

Բայց բառերն այլևս չէին բավարարում, իրեր ջարդելն այլևս չէր օգնում: Նա ուզում էր փախչել. նա ուզում էր փախչել ու շարունակել հեռու փախչել և այլևս երբեք հետ չնայել, նա ուզում էր մի այնպիսի տեղ գնալ, որպեսզի այլևս երբեք չտեսնի այդ հանգիստ կապույտ աչքերը, որ անթարթ նայում էին իրեն, այդ ատելի հանգիստ ծեր դեմքը: Նա կրունկների վրա շրջվեց ու վագեց դեպի դուռը, կրկին բռնեց դռան բռնակը և ուժով պտտեց այն: Բայց դուռը չբացվեց:

Հարրին հետ շրջվեց դեպի Դամբլդորը:

— Դուրս թողե՛ք ինձ, — ասաց նա՝ ոտքից գլուխ մանրադող ցնցվելով:

— Ո՛չ, — շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը:

Մի քանի վայրկյան նրանք լուր նայեցին միմյանց:

— Դուրս թողե՛ք ինձ, — կրկնեց Հարրին:

— Ո՛չ, — պատասխանեց Դամբլդորը:

— Եթե ինձ դուրս չթողնեք... Եթե ինձ այստեղ պահեք... Եթե ինձ դուրս չթողնեք...

— Խնդրեմ, կարող ես շարունակել ջարդուփշուր անել իմ ունեցվածքը,

— շատ մեղմ ասաց Դամբլդորը, — համարձակվում եմ ասել, որ այդ ամենից ես շատ ունեմ...

Նա շրջանցեց իր գրասեղանը և նստեց սեղանի հետևում, շարունակելով դիտել Հարրիին:

— Դուրս թողե՛ք ինձ, — կրկին ասաց Հարրին, այս անգամ գրեթե Դամբլդորի նման սառը և հանգիստ ձայնով:

— Կթողնեմ միայն այն բանից հետո, երբ կլսես, թե ինչ եմ ուզում ասել քեզ, — ասաց Դամբլդորը:

— Դուք կարծում եք... Դուք կարծում եք, որ ես ուզում եմ լսել... Դուք կարծում եք, որ ինձ համար որևէ նշանակություն ունի, թե... ԻՆՉ ՀԱՄԱՐ ՄԻԵՎՆՈՒՅՆ Է, ԹԵ ԴՈՒՔ ԻՆՉ ԵՔ ՈՒԶՈՒՄ ԱՍԵԼ ԻՆՉ... — կրկին գոռաց

Հարրին, — Ես չեմ ուզում լսել ձեզ... Չեմ ուզում լսել, թե ինչ եք ուզում ասել ինձ:

— Ստիպված ես լինելու լսել, — հանդարտ ասաց Դամբլդորը, — որովհետև դու նույնիսկ այնքան բարկացած չես ինձ վրա, որքան պետք է բարկացած լինեիր: Եթե հարձակվես ինձ վրա, ինչը գիտեմ, որ ուզում ես անել, ես կուզենայի մինչև վերջ վաստակած լինել դա:

— Ինչի՞ մասին եք խոսում...

— Սիրիուսի մահն իմ մեղքն է, — հստակ արտասանելով բառերն ասաց Դամբլդորը: — Կամ պետք է ասեմ, գրեթե ամբողջությամբ իմ մեղքն է... Այնքան ամբարտավան չեմ գտնվի, որ ամբողջ պատասխանատվությունը ինձ վրա վերցնեմ: Սիրիուսը խիզախ, խելացի ու եռանդով լի անձնավորություն էր և նրա նման մարդիկ, սովորաբար չեն բավարարվում տանը կամ թաքստոցում նստած մնալով, մինչ նրանց կարծիքով մյուսները վտանգի են ենթարկում իրենց կյանքը: Այդուհանդերձ, դու չպետք է գեթ մեկ վայրկյան անգամ հավատայիր, որ որևէ կարիք կար այսօր Առեղծվածների բաժին գնալու համար: Եթե ես անկեղծ լինեի քեզ հետ, Հա՛րի, ինչը պարտավոր էի անել, դու վաղուց արդեն կիմանայիր, որ Վոլդեմորթը կարող է փորձել և գայթակղել քեզ գնալ Առեղծվածների բաժին, և երբեք այդ ծուղակի մեջ չէիր ընկնի այսօր, և Սիրիուսը ստիպված չէր լինի գալ քո հետևից: Այդ մեղքն իմն է և միայն իմը:

Հարրին դեռ կանգնած էր ձեռքը դռան բռնակին դրած, բայց նույնիսկ չէր գիտակցում դա: Նա անթարթ նայում էր Դամբլդորին, կարծ ու ընդհատ շնչելով. լսելով և հազիվ հասկանալով նրա ասածները:

— Նստի՛ր. խնդրում եմ, — ասաց Դամբլդորը:

Հարրին երկմտանքի մեջ էր, հետո նա դանդաղ անցավ սենյակով, որը ջարդօրդված արծաթյա և փայտյա իրերի բեկորներից արդեն լրիվ ուրիշ տեսք էր ստացել, և նստեց Դամբլդորի դիմաց նրա սեղանի մոտ:

— Ես ճիշտ հասկացա՞՝, — դանդաղ հարցուց Ֆինիաս Նիժելասը Հարրիի ձախ կողմի պատից, — որ ին մեծ-մեծ-մեծ թոռը, Բլեքների տոհմի վերջին ներկայացուցիչը... մեռած է...

— Այո՛, Ֆինի՛աս, — ասաց Դամբլդորը:

— Ես չեմ հավատում, — կտրուկ ասաց Ֆինիասը:

Հարրին գլուխը շրջեց ու տեսավ, ինչպես Ֆինիասը դուրս եկավ իր դիմանկարից, և գիտեր, որ նա զնաց այցելելու այն մյուս դիմանկարի շրջանակը, որը գտնվում էր Գրիմոլդ փողոցում: Երկի նա կքայի դիմանկարից դիմանկար, կանչելով Սիրիուսին ամբողջ տան մեջ:

— Հա՛րի, ես պարտավոր եմ բացատրել քեզ, — ասաց Դամբլդորը: — Ես պարտավոր եմ բացատրել քեզ մի ծեր մարդու թույլ տված սխալները: Որովհետև հիմա հասկանում եմ, թե ինչ սխալներ եմ թույլ տվել, և չեմ արել այն, ինչը պետք է անեի քեզ համար, և հասկանում եմ, որ այդ բոլոր սխալները ծերության նշաններ են կրում: Դու չես կարող իմանալ, թե ինչպես է տարիքը փոխում մարդու մտածելակերպը և զգացումները: Բայց ծեր մարդիկ մեղավոր են, եթե մոռանում են, թե ինչ է զգում և մտածում երիտասարդությունը, իսկ ես կարծես մոռացել էի դա վերջերս:

Արևն արդեն հորիզոնից վեր էր բարձրանում: Սարերի վրա շլացուցիչ նարնջագույն գիծ էր հայտնվել, իսկ երկինքը դրանից վեր անգույն էր ու պայծառ: Լուսն ընկել էր Դամբլդորի վրա, նրա արծաթագույն հոնքերի, մորուքի և դեմքի մեջ խոր ակոսված դիմագծերի վրա:

— Երկի տասնինգ տարի առաջ, — ասաց Դամբլդորը, — երբ տեսա ձակասիդ սպին և մտածեցի, թե դա ինչ կարող էր նշանակել, ենթադրեցի, որ դա կարող էր խորհրդանշել քո և Վոլդեմորթի միջև ստեղծված մի կուր կապ:

— Դուք ինձ առաջ արդեն ասել եք այդ մասին, պրոֆե՛սոր, — առանց արտահայտության ասաց Հարրին: Նա չէր վախենում կոպիտ կամ անքաղաքավարի լինել: Այլևս ոչինչ չէր կարող այդ պահին մտահոգել նրան:

— Այո՛, — ասաց Դամբլդորը ներողություն հայցող ձայնով. — Այո՛, բայց, հասկանում ես, ամեն ինչ բացատրելու համար հիմա ես պետք է սկսեմ քո սպից: Որովհետև այն բանից հետո, ինչ դու մտար հրաշագործական աշխարհ, գրեթե անմիջապես ակնհայտ դարձավ, որ ես ճիշտ էի, և որ քո սպին քեզ նախազգուշացնում էր ամեն անգամ, երբ Վոլդեմորթը մոտիկ էր լինում, կամ հզոր զգացումներ էր ունենում ինչ-ինչ պատճառներով:

— Գիտեմ, — հոգնած ասաց Հարրին:

— Եվ Վոլդեմորթի ներկայությունը զգալու քո այդ կարողությունը, նույնիսկ երբ նա ծպտված է, նրա զգացմունքները ձանաչելու կարողությունը, երբ նա շատ ուժեղ զգացմունքներ է ունենում, ավելի ու

ավելի արտահայտվեցին այն բանից հետո, երբ Վոլդեմորթը կրկին մարմին ստացավ և վերականգնեց իր ուժերը:

Հարրին նույնիսկ գլխով չարեց: Նա արդեն գիտեր այդ ամենի մասին:

— Շատ ավելի վերջերս, — ասաց Դամբլդորը, — ինձ սկսեց մտահոգել այն, որ Վոլդեմորթն ինքը կարող է հասկանալ, որ նման կապ կա ձեր միջև: Եվ իրոք եղավ մի պահ, երբ դու այնքան խորն էիր մտել նրա ուղեղի և մտքերի մեջ, որ նա չէր կարող չզգալ քո ներկայությունը: Անշուշտ, ես խոսում եմ այն դեպքի մասին, երբ դու ականատես եղար պարոն Ուիզլիի վրա կատարված հարձակմանը...

— Հա՛, Սնեյփն էլ է ինձ ասել այդ մասին, — մրթմրթաց Հարրին:

— Պրոֆե՛սոր Սնեյփը, Հա՛րի, — հանգիստ ճշտեց նրան Դամբլդորը, — բայց միթե չզարմացար, թե ինչու՝ ես ինքս չբացատրեցի քեզ դա: Ինչու՝ ես ինքս չսովորեցրի քեզ Պատնեշումի հմայանքը... Ինչու՝ նույնիսկ խուսափում էի նայել քեզ վրա ամիսներ շարունակ:

Հարրին վեր նայեց: Նա արդեն տեսնում էր, որ Դամբլդորը շատ տխուր և հոգնած տեսք ուներ:

— Այո՛, — մրմնջաց Հարրին, — այո՛, դա ինձ զարմացնում էր:

— Հասկանում ես, — շարունակեց Դամբլդորը, — ես համոզված էի, որ շատ չանցած, Վոլդեմորթը մի ուղի կզտնի քո մտքի մեջ ներխուժելու և քեզ ոգետիրելու համար, որպեսզի ձեռնածի քեզ տիկնիկի պես և ապակողմնորոշի քո մտքերը, և խուսափում էի նրան խրախուսող հանգամանքներ տալ դրա համար: Ես համոզված էի, որ եթե նա գլխի ընկնի, որ մեր հարաբերությունները երբեւ եղել կամ ավելի սերտ են քան սովորական հարաբերությունները դպրոցի տնօրենի և աշակերտի միջև, նա անպայման կօգտվի ինձ լրտեսելու համար քեզ օգտագործելու հնարավորությունից: Ես վախենում էի, թե ինչպես կարող է նա փորձել օգտագործել քեզ և այն հավանականությունից, որ նա կարող է փորձել ոգետիրել քեզ: Հա՛րի, կարծում եմ, ես ճիշտ էի վախենում, որ Վոլդեմորթը կարող է փորձել օգտագործել քեզ այդ կերպ: Այս վերջին ամիսներին, երբ մենք հազվադեպ դեմառդեմ խոսում էինք միմյանց հետ, ինձ թվում էր, որ նրա ստվերն էի տեսնում քո աչքերի մեջ:

Հարրին հիշում էր այն զգացողությունը, երբ ասես իր մեջ թաքնված մի օձ գլուխը բարձրացնում էր՝ պատրաստվելով հարձակվել ամեն անգամ, երբ նա աչքերով հանդիպում էր Դամբլդորի աչքերի հետ:

— Քեզ ոգետիրելու Վոլդեմորթի նպատակը, ինչպես նա ցույց տվեց այսօր, ինձ կործանելը չէր, այլ՝ քեզ կործանելն էր: Նա հույս ուներ, երբ ոգետիրեց քեզ այս գիշեր մի քանի ժամ առաջ, որ ես կզոհաբերեմ քեզ, ենթադրելով, որ քեզ սպանելով կսպանեմ նաև նրան: Ուրեմն հիմա հասկանու՞մ ես, թե ինչու էի փորձում հեռու մնալ քեզնից, Հա՛րի, որովհետև փորձում էի քեզ պաշտպանել: Եվ ահա թե որն էր ծեր մարդու սխալը:

Նա խոր հառաջեց: Հարրին ուղղակի լսում էր նրան առանց որևէ զգացմունքի, այդ ամենը շատ ավելի հետաքրքիր կլիներ նրա համար մի քանի ամիս առաջ, բայց այժմ այդ ամենը անմիաստ էր՝ համեմատած այն անդունդի խորության հետ, որը գոյացել էր նրա մեջ Սիրիուսի կորսույան վշտից: Ոչինչ այլևս կարևոր չէր:

— Սիրիուսը պատմեց ինձ, որ դու զգացել ես Վոլդեմորթին քո մեջ, հենց այն գիշեր, երբ տեսիլք ունեցար Արթուր Ուիզլիի վրա կատարված հարձակման մասին: Ես անմիջապես հասկացա, որ իմ վատագույն մտավախությունները ճիշտ էին, որ Վոլդեմորթը հասկացել է, որ կարող է օգտագործել քեզ: Փորձելով զինել քեզ մտքիդ մեջ մտնելու Վոլդեմորթի հնարավոր փորձերի դեմ՝ ես պայմանավորվեցի պրոֆեսոր Սնեյփի հետ քա Պատմեշման դասերի մասին:

Նա դադար տվեց: Հարրիի աչքերը սառել էին Դամբլդորի գրասեղանի հղկված մակերեսով դանդաղ շարժվող արևի ձառագայթի վրա, այդ պահին այն հասավ գեղեցիկ կարմիր փետուրով արծաթե թանաքամանին և ասես հրավառեց այն: Հարրին համոզված էր, որ բոլոր դիմանկարներն արթուն էին և ուշադիր լսում էին Դամբլդորի բացատրությունները: Նա նույնիսկ մերթընդմերթ լսում էր նրանց պարեգոտների անհանգիստ շրջույնը, և խոլ զապված հազը: Ֆինիաս Նիժելասը դեռ չէր վերադարձել:

— Պրոֆեսոր Սնեյփը բացահայտեց, — խոսքն ավարտեց Դամբլդորը, — որ դու ամիսներ շարունակ երազներում տեսնում էիր Առեղծվածների բաժին տանող դուռը: Վոլդեմորթն ինքը, անշուշտ, հիվանդագին տարված էր կանխագուշակությունը լսելու ցանկությամբ, այն օրից ի վեր ինչ վերականգնել էր իր ֆիզիկական մարմինը, և քանի որ մտքում անդադար

որոնում էր այդ դուռը, դու նույնպես անգիտակցաբար տեսնում էիր այն, թեև չգիտեիր, թե դա ինչ էր նշանակում:

— Իսկ հետո դու տեսար Ռուքվուդին, որը մինչև ձերբակալվելն աշխատում էր Առեղծվածների բաժնում: Տեսար, թե ինչպես էր նա հայտնում Վոլդեմորթին այն ամենը, ինչ մենք վաղուց արդեն գիտեինք... որ Հրաշագործության նախարարությունում մեծ խստությամբ են պաշտպանում այնտեղ հավաքված կանխագուշակությունները: Միայն այն մարդիկ կարող են առանց դաժանորեն ցնորվելու վերցնել այդ կանխագուշակությունները դարակներից, ում մասին դրանք արվել են: Այդ դեպքում կա'մ ինքը Վոլդեմորթը կարող էր դա վերցնել, բայց ստիպված կլիներ մտնել Հրաշագործության նախարարություն և ինքն իրեն բացահայտելու ռիսկին դիմել... Կա'մ դու կարող էիր վերցնել այն նրա համար: Եվ ուստի շատ ավելի կարևոր դարձավ, որ դու յուրացնես Պատմեշումի դասերը...

— Իսկ ես հիմարի պես դիմադրում էի... — մրամրթաց Հարրին: Նա դա ասաց փորձելով դառնացած սրտից ցած զցել մեղքի զգացողության անտանելի բեռը: Խոստովոնությունը, թերևս փոքր ինչ թեթևացրեց այն սարսափելի ճնշումը, որ սեղմում էր նրա սիրտը: — Ես չեի պարապում... Ես ձանձրանում էի... Ոչ մի ջանք չեի գործադրում... Մինչդեռ կարող էի ինքս ինձ թույլ չտալ տեսնել այդ երազները... Հերմիոնան ինձ անդադար հորդորում էր, որ շարունակեմ... Եթե ես այդքան հիմար ու համառ չլինեի... նա չեր կարողանա ցույց տալ ինձ, թե ուր է ուզում, որ ես գնամ... և... Սիրիուսը չեր... Սիրիուսը չեր...

Ինչ-որ բան անասելի ուժով տրոփում էր Հարրիի գլխում, դա ինքն իրեն արդարացնելու, կատարվածը բացատրելու կարիքն էր:

— Ես փորձեցի ստուգել, արդյոք նա իսկապես բռնել է Սիրիուսին... Ես գնացի Ամբրիջի աշխատասենյակը... Ես խոսեցի Կյուսակի հետ կրակի միջով, և նա ասաց որ Սիրիուսն այնտեղ չեր... Նա ասաց, որ Սիրիուսը հեռացել է...

— Կյուսակը սուտ էր ասել քեզ, — հանդարտ ասաց Դամբլդորը: — Դու նրա տերը չես, նա կարող էր սուտ ասել քեզ, առանց հետո ինքն իրեն պատժելու կարիքի: Կյուսակը դիտնամբ էր այդպես պատասխանել, որպեսզի դու գնաս Հրաշագործության նախարարություն:

— Նա.... նա ինձ դիտավորյալ ուղարկե՞ց այնտեղ...

— Օհ, այո՛... Կյուսակը, վախենամ, արդեն ամիսներ շարունակ մեկից ավելի տիրոջ էր ծառայում:

— Ինչպե՞ս... — ապշահար հարցրեց Հարրին: — Նա տարիներ շարունակ Գրիմոլդ փողոցից դուրս չէր գնացել:

— Կյուսակն առիթից օգտվել էր Ծննդյան տոներից առաջ, — ասաց Դամբլդորը, — երբ Սիրիուսը, ակնհայտորեն, անհեռատեսաբար գոռացել էր նրա վրա, որ «դուրս կորչի»: Նա տառացիորեն էր ընդունել Սիրիուսի խոսքերը և մեկնաբանել դրանք որպես տնից հեռանալու հրաման: Նա գնացել էր Բլեքների ընտանիքի միակ դեռ ողջ մնացած անդամի մոտ, ում նկատմամբ դեռ որևէ հարգանք ուներ՝ Բլեքների զարմուիի Նարցիսայի, Բելլատրիսայի քրոջ և Լուցիուս Մալֆոյի կնոջ մոտ:

— Որտեղից գիտեք այդ ամենը, — հարցրեց Հարրին: Սիրտն այնպես արագ էր բարխում, ասես ուզում էր դուրս ցատկել կրծքից: Նրա սիրտը սկսեց խառնել: Նա հիշեց, թե ինքը որքան էր անհանգստացել Ծննդյան տոներին անհայտ պատճառով Կյուսակի բացակայությամբ, իսկ հետո Կյուսակը հանկարծ նորից հայտնվեց ձեղնահարկում:

— Կյուսակն ինքը պատմեց ինձ անցած գիշեր, — ասաց Դամբլդորը: — Հասկանու՞մ ես, երբ դու պրոֆեսոր Սնեյփին հաղորդել էիր քո առեղծվածային զգուշացումը, նա հասկացել էր, որ դու տեսիլք ես ունեցել՝ տեսնելով Սիրիուսին ծուղակի մեջ Առեղծվածների բաժնի լաբիրինթոսում: Նա էլ քեզ պես անմիջապես փորձել էր կապվել Սիրիուսի հետ: Բնականաբար, Փյունիկի միաբանության անդամներն ավելի վստահելի միջոցներ ունեն միմյանց հետ հաղորդակցվելու համար, քան Դոլորես Ամբրիջի աշխատասենյակի բուխարու կրակը: Պրոֆեսոր Սնեյփը հայտնաբերել էր, որ Սիրիուսը ողջ է և Գրիմոլդ փողոցում: Բայց երբ դուք չվերադարձաք Դոլորես Ամբրիջի հետ Անտառ կատարած զբոսանքից, պրոֆեսոր Սնեյփը սկսել էր անհանգստանալ, որ դու հավատացել ես, իբր Վոլդեմորը պատանդ է վերցրել Սիրիուսին: Եվ նա անմիջապես ոտքի էր հանել Սիաբանության որոշ անդամների:

Դամբլդորը խոր հառաչեց ու շարունակեց:

— Ալաստոր Մուտին, Նիմֆադորա Թոնքսը, Քինզլի Շաքլբութը և Ռենուս Լուպինը շտաբում էին, երբ նա կապվել էր նրանց հետ: Բոլորն անմիջապես նետվել էին քեզ օգնության: Պրոֆեսոր Սնեյփը խնդրել էր, որ Սիրիուսը մնա

Շտաբում, որովհետև մեկնումեկը պետք է մնար, որպեսզի ինձ պատմեր, թե ինչ է պատահել, որովհետև ես շուտով գալու էի այնտեղ: Մինչ այդ պրոֆեսոր Սնեյփը որոշել էր զնալ որոնելու քեզ Անտառում: Բայց Սիրիուսը չէր ուզեցել մնալ, երբ մյուսները գնում էին Նախարարություն քեզ որոնելու: Նա կարգադրել էր Կյուսակին ինձ պատմել, կատարվածի մասին: Եվ ահա թե ինչու, երբ նրանց դուրս գալուց հետո շատ չանցած ես հասա Գրիմոլդ Վոլոնց, հենց ալիք հոհոցից շնչասպառ լինելով պատմեց ինձ, թե ուր է գնացել Սիրիուսը:

— Նա ծիծաղու՞մ էր... — հարցրեց Հարրին լրիվ ընկճված ձայնով:

— Oh, այո՛, — ասաց Դամբլդորը: — Հասկանու՞մ ես, Կյուսակը չէր կարող բացարձակապես դավաճանել մեզ: Նա Միաբանության գաղտնիքի Վստահված անձ չէր, նա չէր կարող Մալֆոյներին հայտնել մեր գտնվելու տեղի մասին, կամ որևէ բան պատմել Միաբանության գաղտնի պլանների մասին, ինչը նրան ուղղակի արգելված էր: Նա կապված էր իր ցեղատեսակին բնորոշ հմայագործությամբ, ինչ նշանակում էր, որ նա չէր կարող չինազանդվել իր տիրոջ՝ Սիրիուսի, տված անմիջալան հրամանին, բայց նա Նարցիսային այնպիսի տեղեկություն էր տվել, որը շատ արժեքավոր էր Վոլդեմորթի համար, բայց Սիրիուսի կարծիքով այնքան աննշան ու անկարևոր, որ նրա մտքով իսկ չէր անցել արգելել կրկնել դա:

— Օրինակ ի՞նչը... — հարցրեց Հարրին:

— Օրինակ այն փաստը, որ Սիրիուսի համար աշխարհում ամենաթանկ անձնավորություն դու ես, — շատ կամաց ասաց Դամբլդորը, — օրինակ այն փաստը, որ դու Սիրիուսին այնպես ես վերաբերվում ինչպես կվերաբերվեիր հայրիկիդ ու միաժամանակ նաև մեծ եղբորդ: Վոլդեմորթն անշուշտ արդեն գիտեր, որ Սիրիուսը Միաբանության անդամ էր, և որ դու ինքդ գիտեիր, թե նա որտեղ էր, բայց Կյուսակի տված տեղեկությունը ստիպեց նրան հասկանալ, որ միակ անձը, որի փրկության համար դու կարող ես անձնութաց խելահեղ արարքներ անել, դա Սիրիուս Բլեքն է:

Հարրիի շրջունքները սառել ու թմրել էին:

— Ուրեմն... Երբ ես անցած գիշեր հարցրեցի Կյուսակին, արդյոք Սիրիուսը տամն է...

— Մալֆոյները, անկասկած Վոլդեմորթի հրամանով, կարգադրել էին նրան ամեն ինչ անել, որպեսզի դու չհանդիպես Սիրիուսի հետ՝ նրա

կտտանքներով տեսիլքը տեսնելուց հետո, և ուստի եթե դու որոշեիր ստուգել, արդյոք Սիրիուսը տանն էր, թե՝ ոչ, Կյուսակը պետք է ձևացներ իբր նա տանը չէր: Կյուսակը երեկ վիրավորել էր Կացնակտուց հիպոգրիֆին, և հենց այն պահին, երբ դու հայտնվեցիր բոխարու կրակի մեջ, Սիրիուսը վերևի հարկում զբաղված էր նրան բուժելով:

Հարրիի թոքերում օդ չէր մնացել, նա սկսեց շատ արագ ու ընդհատ շնչել:

— Եվ Կյուսակը ծեզ պատմեց այդ ամենը ծիծաղելո՞վ... — Խռպոտած ձայնով հարցրեց նա:

— Նա չէր ուզում ինձ որևէ բան պատմել, — ասաց Դամբլդորը, — բայց ես ինքս բավականին հմուտ Լեջիլիմենս եմ, և հասկանում եմ, թե երբ են ինձ սուտ ասում: Ես համոզեցի նրան, որ ինձ ամբողջ Ճշմարտությունը պատմի՝ ձեր հետևից Արեղծվածների բաժին գալուց առաջ:

— Իսկ... — շշնջաց Հարրին, ձեռքերը ծնկների վրա սառը բռունցքների մեջ սեղմած, — իսկ Հերմիոնան մեզ միշտ հորդորում է լավ վերաբերվել նրան:

— Նա միանգամայն ճիշտ է, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորը: — Ես զգուշացրել էի Սիրիուսին, երբ մենք որոշեցինք Գրիմոլդ ֆողողի տասներկու տունը վերցնել որպես շտաբ, որ Կյուսակի նկատմամբ պետք է բարի լինել և հարգանքով վերաբերվել նրան: Ես նաև ասել էի նրան, որ Կյուսակը կարող է վտանգավոր լինել մեզ համար: Չեմ կարծում, թե Սիրիուսը լուրջ էր ընդունել ասածներս, կամ թե երբեք տեսնում էր Կյուսակին որպես մարդկանց նման զգացմունքների ընդունակ մի արարածի...

— Չմեղադրե՞ք նրան, չխոսե՞ք այդպես Սիրիուսի մասին, կարծես... — Հարրիի շունչը կտրվեց, նա չէր կարողանում ճիշտ արտաբերել բառերը, բայց բարկությունը, որը մի պահ մարել էր, կրկին բորբոքվեց նրա մեջ: Նա չէր կարող թույլ տալ Դամբլդորին քննադատել Սիրիուսին: — Կյուսակը սուտասան հիմար է, նա արժանի է...

— Կյուսակն այն է, ինչ նրան դարձրել են հրաշագործները, Հա՛րի — ասաց Դամբլդորը: — Այո՛, նա խղճահարության կարիք ունի: Նրա գոյությունը նույնքան թշվառ է եղել, որքան քո ընկեր Դոբիինը: Նա ստիպված էր կատարում Սիրիուսի հրամանները, որովհետև Սիրիուսն այն ընտանիքի վերջին անդամն էր, որի հետ նա կապված է ստրկության

կնիքով, բայց նա հավատարմության որևէ զգացում չուներ Սիրիուսի նկատմամբ, ու թեև Կյուսակը գուցե ինչ-որ բանում մեղավոր է, բայց պետք է ընդունել, որ Սիրիուսը ոչինչ չարեց Կյուսակի կյանքը հեշտացնելու համար...

— ԱՅԴՊԵՍ ՉԽՈՍԵՇ ՍԻՐԻՈՒՍԻ ՄԱՍԻՆ... — գոռաց Հարրին:

Նա կրկին ոտքի էր կանգնել, կատաղությամբ բորբոքված, պատրաստ նետվելու Դամբլդորի վրա, որն ակնհայտորեն բոլորովին չէր հասկացել Սիրիուսին, թե որքան խիզախ, որքան անձնվեր անձնավորություն էր նա և որքան էր տառապել կյանքում:

— Իսկ ՍԱԵ՞Վի՛... — ասես թքեց Հարրին, — դուք ոչ մի խոսք չասացիք նրա մասին, չէ՞... Երբ ես նրան ասացի, որ Վոլդեմորթը բռնել է Սիրիուսին, նա ուղղակի իր սովորության համաձայն ծիծաղեց ինձ վրա:

— Հա՛րի, դու գիտես, որ պրոֆեսոր ՍԱԵՎի՛ այլընտրանք չուներ, նա Դոլորես Ամբրիջի առաջ կարող էր միայն ձևացնել, իբր քեզ լուրջ չի ընդունել, — ասաց Դամբլդոր հաստատուն ձայնով, — բայց ինչպես քեզ բացատրեցի, նա անմիջապես տեղեկացրել էր Միաբանությանը քո ասածի մասին: Հենց նա էր առաջինը հասկացել, թե ուր ես դու գնացել, երբ Անտառից չեիք վերադարձել: Հենց նա էր պրոֆեսոր Ամբրիջին կեղծ Վերիտասերում տվել, երբ վերջինս փորձում էր ստիպել քեզ խոստովանել, թե որտեղ է Սիրիուսը:

Հարրիի վրա այդ լուրջ կարծես ոչ մի տպավորություն չթողեց: Նա մի կատաղի հաճույք էր ստանում մեղքը ՍԱԵՎի՛ վրա գցելուց: Դա կարծես ինչ-որ չափով մեղմում էր նրա սեփական անտակ մեղքի զգացողությունը, և նա ուղղակի ուզում էր, որ Դամբլդորը համաձայնվի իր հետ:

— ՍԱԵՎի՛... ՍԱԵՎին էր հրահրում Սիրիուսին դուրս գնալ, նա անդադար մեղադրում էր Սիրիուսին, իբր նա վախսուտ է:

— Սիրիուսն արդեն շատ հասուն և խելացի անձնավորություն էր, և նման մանկամիտ ծաղրանքը որևէ ազդեցություն չէր կարող ունենալ նրա վրա, — ասաց Դամբլդոր:

— ՍԱԵՎի՛ դադարեց ինձ Պատնեշումի դասեր տալ, — զգրոտ նետեց Հարրին, — նա ինձ ուղղակի վրնդեց իր աշխատասենյակից:

— Ես գիտեմ, — ծանր ասաց Դամբլդոր, — ես արդեն խոստովանեցի քեզ, որ մեծագույն սխալ թույլ տվեցի անձանք քեզ հետ չպարապելով, թեև

այն ժամանակ ես համոզված էի, որ ոչինչ չէր կարող ավելի վտանգավոր լինեն, քան քո միտքը իմ ներկայությամբ Վոլդեմորթի համար ավելի երկար բաց թողնելո...»

— Սնեյփը նոյնիսկ ավելի վատացրեց իմ վիճակը, իմ սպին միշտ ցավում էր նրա հետ ունեցած դասերից հետո, — Հարրին հիշեց Ոոնի վարկածները այդ թեմայի վերաբերյալ և կառչելով դրանցից շարունակեց, — իսկ դուք համոզվա՞ծ եք, որ նա չէր փորձում ինձ թուլացնել, որպեսզի Վոլդեմորթն ավելի հեշտությամբ մտնի իմ մեջ...

— Ես վստահում եմ Սեվերուս Սնեյփին, — շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը, — բայց ես մոռացել էի, ինչը ծեր մարդու մեկ այլ սխալն էր, որ որոշ վերքեր չափազանց խորն են երբեք ապաքինվելու համար: Ես կարծում էի, որ պրոֆեսոր Սնեյփը կկարողանա հաղթահարել հայրիկիդ նկատմամբ իր ունեցած զգացմունքները, և սխալվեցի:

— Բայց ուրեմն դա նորմալ է հա՞յ, — գոռաց Հարրին, անտեսելով այն բարկացած դեմքերն ու վրդովված փնթվնթոցները, որ գալիս էին պատերին փակցված դիմակնարներից, — լրիվ նորմալ է, ու Սնեյփին կարելի է ատել իմ Պապային, բայց Սիրիուսին չի կարելի ատել Կյուսակի՞ն...

— Սիրիուսը չէր ատում Կյուսակին, — ասաց Դամբլդոր: — Նա Կյուսակին վերաբերվում էր որպես ուշադրության կամ վերաբերմունքի անարժան մի ծառայի: Անտարբերությունը և անուշադրությունը հաճախ ավելի շատ վնաս են հասցնում, քան բացահայտ հակակրանքը: Այն շատրվանը, որը մենք քանդուքարափ արեցինք այս գիշեր, մի բացարձակ սուտ պատկեր էր ներկայացնում: Մենք կախարդներս, շատ վաղուցվանից միայն անհարիր վերաբերմունք ենք ցույց տվել և չարաշահել ենք մեր նմաններին և հիմա մենք հետ ենք ստանում մեր վերաբերմունքի արդյունքները:

— Ուրեմն Սիրիուսը ՍՏԱՑԱՎ իր ԱՐԺԱՆԻՆ, ՀԱ՞... — գոռաց Հարրին:

— Ես նման բան չեմ ասել, և դու երբեք ինձնից նման բան չես լսի, — շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը, — Սիրիուսը բոլորովին դաժան մարդ չէր, նա ընդհանուր առնամբ շատ բարի էր տնային ալփերի նկատմամբ: Նա ուղղակի չէր սիրում Կյուսակին, որովհետև Կյուսակն այն ընտանիքի կենդանի հիշեցումն էր, որին ատում էր Սիրիուսը:

— Հա՞, նա ատում էր այդ տունը... — բեկված ձայնով ասաց Հարրին, և մեջքը դարձնելով Դամբլդորին քայլեց դեպի պատուհանը: Վառ արևն արդեն ողողել էր սենյակը և պատերին կախված բոլոր դիմանկարների աչքերը հետևում էին նրան, մինչ նա չհասկանալով անգամ, թե ինչ էր անում, քայլում էր սենյակով, գրեթե ոչինչ չտեսնելով իր շուրջը. — Դուք նրան ստիպում էիք փակված մնալ իրեն այնքան ատելի այդ տանը, ահա թե ինչու էր նա այդքան ուզում տնից դուրս գալ անցած գիշեր...

— Ես փորձում էի հեռու պահել Սիրիուսին մահացու վտանգներից, — շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը:

— Մարդիկ չեն սիրում փակված մնալ, — կատաղությամբ նետեց Հարրին՝ շրջվելով դեպի Դամբլդորը: — Դուք ինձ հետ էլ էիք նման բան արել անցած ամառ...

Դամբլդորն աչքերը փակեց և ձեռքերը թաղեց իր երկար մատներով ափերի մեջ: Հարրին դիտում էր նրան, բայց Դամբլդորին բնավ ոչ բնութագրական հոգնածության կամ տխրության նշանները բոլորովին չփափկեցրին նրան: Ընդհակառակը, նա նույնիսկ ավելի ուժեղ բարկություն էր զգում Դամբլդորի ակնհայտ թուլության նշանների կապակցությամբ: Նա իրավունք չուներ թույլ լինել, երբ Հարրին ուզում էր փոթորկած բարկությամբ գոռալ նրա վրա:

Դամբլդորն իջեցրեց ձեռքերը և ուշադիր դիտեց Հարրիին իր կիսալուսնաձև ապակիներով ակնոցի միջով:

— Ժամանակն է, — ասաց նա, — ժամանակն է, որ պատմեմ քեզ այն ամենը, ինչը պետք է պատմած լինեի դեռ հինգ տարի առաջ, Հա՛րի: Նստի՛ր խնդրում եմ, ես կպատմեմ քեզ ամեն ինչ: Քեզնից միայն մի փոքր համբերություն եմ խնդրում: Դու դեռ ժամանակ կունենաս բարկությունդ ինձ վրա թափելու... կամ սրտիդ ուզածն անելու համար, երբ ես վերջացնեմ: Ես քեզ չեմ կանգնեցնի:

Հարրին մի պահ աչքերը փայլեցրեց նրա վրա, հետո ինքն իրեն ստիպեց հետ նետել Դամբլդորի դիմացի աթոռին և սպասողական դիրք ընդունեց:

Դամբլդորը մի պահ նայեց պատուհանից դուրս արևի լույսով ողողված հանդավարներին, հետո հայացքը դարձրեց Հարրիի վրա և ասաց,

— Հինգ տարի առաջ դու եկար Հոգվարթ, Հա՛րի, ողջ և առողջ, ինչպես իմ պլանավորած մտադրությունն էր: Դեհ, ոչ այնքան առողջ, թերևս:

Դու շատ անտեղին ու անարդարացի տառապանքներ էի կրել քո տարիքի համար: Եվ ես գիտեի, որ այդպես կլինի, երբ քեզ թողեցի մորաքրոջդ ու քեռայրիդ տան աստիճաններին: Ես գիտեի, որ ըստ էության դատապարտում էի քեզ տասը տարվա մութ ու դժվարին կեցության:

Նա դադար տվեց: Հարրին ոչինչ չասաց:

— Դու կարող ես հարցնել, և միանգամայն իրավասու հիմքերով, թե ինչու պետք է այդպես լիներ: Ինչու՞ չտարա քեզ որևէ իրաշագործական ընտանիք: Շատ շատերը ոչ միայն ուրախ կլինեին այլ մեծագույն պատիվ ու երջանկություն կհամարեին իրենց համար՝ քեզ որպես իրենց հարազատ որդի մեծացնելը:

Իմ պատասխանն այն է, որ իմ առաջնահերթ նպատակը քեզ ողջ պահելն էր: Քո կյանքին շատ ավելի մեծ վտանգ էր սպառնում, քան երբեմ, որովհետև ես հասկացա, որ թեև ժամեր առաջ Վոլդեմորթն անհետացել էր, բայց նրա հետևորդները, իսկ նրանցից շատերը նույնքան սարսափելի են որքան նա ինքը, դեռ ազատության մեջ էին՝ բարկացած, հուսահատ և պատրաստ ցանկացած վայրագության: Եվ ես պետք է նաև որոշում կայացնեի գալիք տարիների համար: Արդյոք հավատացած էի, թե Վոլդեմորթն ընդմիշտ է չքացել: Ո՞չ... Ես չգիտեի, թե քանի տարի կտևի. տասը, միգուցե քսան կամ հիսուն, մինչև նա կրկին վերադառնա, բայց համոզված էի, որ նա վերադառնալու է: Եվ ես նաև համոզված էի, շատ լավ ձանաչելով նրան, որ նա հանգիստ չի գտնի իրեն, մինչև չսպանի քեզ:

Ես գիտեի, որ Վոլդեմորթի հրաշագործական գիտելիքները թերևս ավելի ընդարձակ ու խորն են՝ քան ցանկացած ուրիշ հրաշագործի: Ես գիտեի, որ անգամ իմ ամենաբարդ և հզոր պաշտպանության հմայանքներն ու հմայախոսքերը ամենայն հավանականությանք անդառնալի չեն լինի, եթե նա երբև կրկին վերադառնա իշխանության:

Բայց ես նաև գիտեի, թե որտեղ է Վոլդեմորթի ամենամեծ թուլությունը և ուստի որոշում կայացրեցի: Որոշեցի, որ քեզ կպաշտպանի մի հնադարյան հրաշագործություն, որի մասին նա ինքը շատ լավ գիտի, որը նա առհամարում է, և ուստի, որը նա միշտ թերագնահատել է ու պարտվել դրանից: Անշուշտ, ես խոսում եմ այն փաստի մասին, որ մայրդ մահացավ քո կյանքը փրկելու համար: Մայրդ քեզ մի տևական պաշտպանություն տվեց, որը Վոլդեմորթի համար միանգամայն անսպասելի էր, և այդ

պաշտպանությունը մինչև օրս հոսում է քո Երակներում: Ուստի ես որոշեցի վստահել մորդ արյանը: Ես քեզ հանձնեցի նրա քրոջը, նրա արյունակից միակ ազգականին:

— Նա ինձ չի սիրում, — ասաց Հարրին անմիջապես, — նա թքած ունի, թե ինձ հետ ինչ կկատարվի...

— Բայց նա քեզ վերցրեց, — ընդհատեց նրան Դամբլդորը. — Գուցե նա քեզ վերցրեց չուզենալով, չարացած ու բարկացած, դառնացած որ իր վրա այդպիսի պատասխանատվություն ու հոգս է բարդվել, բայց միևնույն է, վերցրեց քեզ, և իր արարքով կնքեց այն հմայագործությունը, որը ես դրել էի քեզ վրա: Մորդ զոհաբերությունից արյան կապը դարձավ ավելի ուժեղ մի պաշտպանական վահան, քան անգամ ես կարող էի տալ քեզ:

— Ես միևնույն է չեմ...

— Քանի դեռ դու կարող ես քո տունը անվանել այն վայրը, որտեղ ապրում է մորդ կենդանի արյունը, այնտեղ քեզ ոչ մի վնաս չի կարող հասնել Վոլդեմորթից: Նա թափեց մորդ արյունը, բայց այն շարունակում է ապրել քո և նրա քրոջ մեջ: Նրա արյունը դարձավ քո ապաստարանը: Քեզ պետք է վերադառնալ այնտեղ միայն տարին մեկ անգամ, բայց քանի դեռ կարող ես այդ վայրը քո տունը անվանել, քանի դեռ այնտեղ ես, նա ոչինչով չի կարող վնասել քեզ: Մորաքույրդ գիտի դա: Ես նրան բացատրել էի, թե ինչ եմ արել այն նամակի մեջ, որը թողել էի քեզ հետ նրանց դռան շեմին: Նա ինքը շատ լավ գիտի, որ թերևս միայն թույլ տալով քեզ մի անկյուն ունենալ իր տանը, անցած տասնհինգ տարիներին ողջ լինելու հնարավորություն է տվել քեզ:

— Սպասե՛ք, — ասաց Հարրին, — սպասե՛ք մի րոպե...

Նա ուղիղ նստեց աթուին և անթարթ նայեց Դամբլդորին:

— Դու՛ք էիք ուղարկել նրան այն Գոռովարտակը: Դու՛ք էիք նրան ասում որ հիշի... Դա ձեր ձայնն էր...

— Ես մտածեցի, — ասաց Դամբլդորը, գլուխը մի փոքր առաջ կախելով, — որ գուցե նրան պետք է հիշեցնել մեր պայմանի մասին, որը կնքեցինք, երբ նա վերցրեց քեզ: Ես մտածեցի, որ ազրայելների հարձակումը, կարող էր նրա մեջ արթնացնել՝ քեզ որպես հոգեորդի վերցնելու հետ կապված վտանգների նկատմամբ վախը:

— Նա իրոք վախեցել էր, — արդեն հանգիստ ասաց Հարրին: — Դեհ... քեռարյս, կարելի է ասել, ավելի շատ էր վախեցել, քան մորաքույրս: Նա

ուզում էր ինձ անմիջապես դուրս վանդել, բայց երբ Գոռովարտակը եկավ, նա ասաց... Նա ասաց, որ ես պետք է մնամ: — Նա մի պահ լուր նայեց հատակին, հետո ասաց, — Բայց այդ ամենը ի՞նչ կապ ունի...

Նա չէր կարողանում արտասանել Սիրիուսի անունը:

— Դրանից հետո արդեն հինգ տարի առաջ, — շարունակեց Ղամբլդորը, կարծես չէր էլ ընդհատել իր պատմությունը, — դու ժամանեցիր Հոգվարթ, ոչ այնքան երջանիկ, ոչ էլ այնքան խնամված ու սնված, ինչպես ես կուզենայի տեսնել քեզ, բայց առնվազն ողջ ու առողջ: Դու մի երես առած փոքրիկ իշխան չէիր, այլ մի նորմալ տղա, ինչպիսին կուզենայի տեսնել քեզ նաև այլ հանգամանքներում: Ուստի իմ պլանը բավականին լավ էր աշխատում, իսկ հետո, դեհ թերևս դու շատ լավ ես հիշում Հոգվարթսում քո առաջին տարվա իրադարձությունները: Դու հրաշալիորեն դիմակայեցիր թեև ժամանակից շուտ, իմ սպասածից չափազանց շուտ, քո առաջ ծառացած խնդիրներին, դու դեմառդեմ հանդիպեցիր Վոլդեմորթին և կրկին ողջ մնացիր: Դու շատ ավելին արեցիր: Դու խանգարեցիր նրա վերադարձին և հետաձգեցիր նրա ուժերի և իշխանության վերականգնումը: Դու կռվեցիր իսկական հասուն տղամարդու պես ու հաղթեցիր: Ես այնքան հպարտ էի քեզնով, որ խոսքեր չեմ գտնի երբեք արտահայտելու համար: Բայց իմ այդ հրաշալի պլանի մեջ մի մեծ թերություն կար, — շարունակեց Ղամբլդորը, — մի ակնհայտ թերություն, որը ես դեռ այն ժամանակ գիտեի, որ կարող էր ոչնչացնել ամեն ինչը, բայց համոզված լինելով, որ պլանիս իրականացումը առաջնահերթ կարևորություն ունի, ես ինքս ինձ երդվեցի, որ թույլ չեմ տա, որ այդ թերությունը խանգարի: Միայն ես կարող էի կանխել դա, և ուստի միայն ես պետք է ուժեղ լինեի, և դա իմ առաջին փորձությունն էր, երբ դու պառկած էիր հիվանդանոցային աշտարակում՝ ջլատված Վոլդեմորթի հետ մենամարտից հետո:

— Չեմ հասկանում, թե ինչ եք ուզում ասել, — ասաց Հարրին:

— Չե՞ս հիշում, երբ հարց տվեցիր ինձ, այն ժամանակ երբ պառկած էիր հիվանդանոցային աշտարակում, թե ինչու էր ուզում Վոլդեմորթը սպանել քեզ, երբ դու դեռ ընդամենը մի փոքրիկ երեխա էիր:

Հարրին գլխով արեց:

— Ես պետք է քեզ դեռ այն ժամանակ ասած լինեի:

Հարրին անթարթ նայեց Դամբլդորի կապույտ աչքերի մեջ և ոչինչ չասաց, բայց նրա սիրտը կրկին սկսել էր սրընթաց բաբախել:

— Դու դեռ չե՞ս տեսնում իմ պլանի թերությունը: Ո՞չ... Թերևս ոչ: Դեհ, ինչպես գիտես, ես այն ժամանակ որոշեցի պատասխան չտալ հարցիդ: Տասնմեկ տարեկան է, ասացի ինքս ինձ, թերևս դեռ շատ երիտասարդ է իմանալու համար: Ես չեմ մտածել, որ ստիպված կլինեմ ասել քեզ այդ մասին, երբ դեռ տասնմեկ տարեկան ես: Իմացությունը կարող էր չափազանց ցնցող լինել այդքան երիտասարդ տարիքում:

Ես պետք է դեռ այն ժամանակ ճանաչած լինեի վտանգի նախանշանները: Ես պետք է ինքս ինձ հարց տված լինեի, իսկ ինչու ավելի շատ չեմ անհանգստանում միայն այն հանգամանքից, որ դու արդեն տվեցիր ինձ այդ հարցը, որին ես դեռ ավելի վաղ գիտեի, որ մի օր ստիպված եմ լինելու տալ սարսափելի պատասխանը: Ես պետք է հասկացած լինեի, որ ուղղակի ինքս ինձ չափազանց լավ էի զգում, որ ստիպված չեմ տալ քեզ պատասխանը այն օրը, երբ հարցրեցիր: Դու դեռ շատ փոքր էիր, չափազանց երիտասարդ՝ պատասխանը լսելու համար:

Եվ դրանից հետո սկսվեց Հոգվարթսում քո երկրորդ տարին, և կրկին դու դիմակայեցիր այնպիսի մարտահրավերների, որոնք նույնիսկ հասուն հրաշագործներին չի վիճակվում հաղթահարել կամ անգամ հանդիպել: Եվ կրկին դու այնպիսի ուժ և խիզախություն դրսենորեցիր, որ ես երազել անգամ չեմ կարող: Սակայն, դու ինձ կրկին չհարցրեցիր, թե ինչու է Վոլդեմորը թողել քեզ այդ նշանը: Մենք քննարկեցինք քո սպին, օհ այո, մենք շատ մոտեցանք այդ թեմային: Ինչու՞ ես այն ժամանակ չպատմեցի քեզ ամեն ինչ:

Դեհ, ինձ թվաց, որ տասներկուսը, հասունության տեսակետից, ըստ էության գրեթե ոչնչով չի տարբերվում տասնմեկից, նման տեղեկություն ստանալու համար: Ես թույլ տվեցի, որ հեռանաս, ոտքից գլուխ ծածկված արյունով, ջլատված, բայց հաղթանակից ոգևորված, և եթե ես մի փոքր խղճի խայթ զգայի այն ժամանակ, որ թույլ տվեցի քեզ հեռանալ չասելով այն, ինչը պետք է ասեի, ապա այդ խղճի խայթը շատ արագ մարեց: Դու, այնուամենայնիվ, դեռ շատ երիտասարդ էիր, և ես իմ մեջ այնքան ուժ չգտա այն գիշեր, որ փչացնեմ քո վաստակած հաղթանակի վայելքը:

Դու հասկանու՞մ ես, Հա՛րի... Դու հասկանու՞մ ես իմ փայլուն պլանի թերությունը... Ես ինքս ընկա այն ծուղակի մեջ, որը կանխատեսել էի, որից

համոզել էի ինքս ինձ, իբր կարող եմ խուսափել, և որից վճռականորեն մտադիր էի խուսափել:

— Ես չեմ...

— Ես չափազանց մտահոգված էի քո համար, — հանդարտ ասաց Դամբլդորը, — ես ավելի մտահոգ էի քո երջանկության, քան Ճշմարտությունը քեզ ասելու համար, ավելի շատ մտահոգ էի քո մտքի խաղաղության, քան իմ պլանի իրականացման համար, ավելի շատ մտահոգ էի քո կյանքի անվտանգության, քան այն կյանքերի համար, որոնք կարող էին զոհ գնալ ապագայում, եթե իմ պլանը ձախողվեր: Այլ խոսքերով ասած, ես ինձ պահեցի Ճիշտ այնպես, ինչպես Վոլդեմորը սպասում է մեզ նման հիմարներից, ովքեր գործում են սիրելով:

Արդյոք արդարացու՞մ է դա... Ես մարտահրավեր կնետեմ ցանկացած մեկին, ով նույնքան մոտիկից է հետևել քեզ, որքան ես, իսկ ես քեզ այնքան մոտիկից եմ հետևել անցած տարիներին, որ պատկերացնել անգամ չես կարող, և ով չեր ուզենա փրկել քեզ թեկուզ մի կաթիլ ավելի շատ տառապանքներից, որ կրել ես անցած տարիներին: Ի՞նչ հոգ, թե հազարավոր անանուն ու անդեմ մարդիկ ու արարածներ չեն կոտորվի անորոշ ապագայում, եթե այստեղ և հիմա դու ողջ ես, առողջ ու երջանիկ: Ես երբեք չեի երազել անգամ, որ քեզ նման մի անձնավորություն կարող է երբեք հայտնվել իմ խնամքի ու պատասխանատվության տակ:

Այդպես մեկնարկեցինք Հոգվարթսում քո երրորդ տարին: Ես հեռվից դիտում էի, ինչպես էիր պայքարում ազրայելների դեմ, ինչպես գտար Սիրիուսին, ինացար նրա ով լինելը և փրկեցիր նրան: Գուցե հենց այն ժամանակ պետք է ասած լինեի քեզ, այն պահին երբ դու Ճարպկորեն փախցրիր կնքահորդ Նախարարության Ճիրաններից... Եվ այն ժամանակ, երբ դու արդեն տասներեք տարեկան էիր իմ պատրվակները մեկը մյուսի հետևից հօդս էին ցնդում: Թեև դեռ երիտասարդ, բայց արդեն բազմիցս ապացուցել էիր, որ բացառիկ ու անզուգական անձնավորություն ես: Իմ խիղճը հանգիստ չէր, Հա՛րի: Ես գիտեի, որ շուտով կզա ժամանակը:

Բայց անցած տարի դու դուրս եկար իրաշամարտի լաբիրինթոսից, ականատես լինելով Սեդրիկ Դիգորիի սպանությանը, ինքդ մազապուրծ փրկված մահից, և ես կրկին չպատմեցի, թեև գիտեի արդեն, որ Վոլդեմորը վերադարձել է, որ պարտավոր եմ շուտով անել դա, և հիմա, այս գիշեր, ես

գիտեմ, որ դու վաղուց պատրաստ էիր լսել, որովհետև բազմիցս ապացուցել ես, որ ես պետք է արդեն վաղուց այդ բեռը վստահած լինեի քեզ: Իմ միակ արդարացումն այժմ սա է: Ես դիտել եմ, ինչպես ես պայքարել ավելի մեծ խնդիրների դեմ, քան այս դպրոցով անցած որևէ ուրիշ ուսանող, և ես չեմ կարող ստիպել ինձ ավելացնել ուսերիդ մի նոր խնդիր ու հոգս, ընդ որում անցած ամեն ինչից թերևս ամենամեծն ու ամենածանրը:

Հարրին սպասում էր, բայց Դամբլդորը լուր էր:

— Ես դեռ ոչինչ չեմ հասկանում:

— Վոլդեմորթը փորձեց սպանել քեզ, երբ դեռ մանկահասակ երեխա էիր մի կանխագուշակության պատճառով, որն արվել էր քո ծնվելուց քիչ առաջ: Նա գիտեր, որ կանխագուշակություն է արվել, թեև չգիտեր կանխագուշակության բովանդակությունը: Նա որոշել էր սպանել քեզ, երբ դու դեռ մանկիկ էիր, հավատացած լինելով, որ այդպիսով ինքը կատարում է կանխագուշակության պայմանները: Սակայն նա իր համար անասելի մեծ գնով բացահայտել էր, որ սխալվում էր միայն այն պահին, երբ անեծքը, որը պետք է սպաներ քեզ, հետ էր հարվածել նրան: Եվ ուստի այն պահից ի վեր, ինչ նա վերականգնեց իր մարմինը, և հատկապես անցած տարի նրա լարած չարանենգ ծուղակից քո անզուգական փախուստից հետո, նա վճռականորեն որոշել էր ամբողջությամբ լսել կանխագուշակությունը: Դա էր այն գենքը, որը նա այդպիսի համառությամբ և մեծագույն ձիգերով ձգտում էր ձեռք բերել վերադառնալուց ի վեր՝ այն հարցի պատասխանը, թե ինչպես կարող է ոչնչացնել քեզ:

Արևն արդեն լրիվ բարձրացել էր: Դամբլդորի աշխատասենյակը ողողված էր արևի շռայլ լույսով: Այն ապակյա պահարանը, որի մեջ դրված էր Գողրիկ Գրիֆինդորի թուրը շողշողում էր սպիտակ կուրացնող լույսով: Զարդված գործիքների փշուրները, որոնք Հարրին ցաք ու ցրիվ էր արել հատակին պսպղում էին անձրևի կաթիլների պես, իսկ նրա թիկունքում ձուտիկ Ֆոքսը ցածրածայն դունդունում էր իր մոխրե բնի մեջ:

— Կանխագուշակության գունդը փշրվեց, — բեկված ծայնով ասաց Հարրին, — երբ ես Նեվիլին վեր էի քաշում քարե նստարանների վրայով... այն կամարով մեծ սրահում... Ես պատռեցի նրա պարեզոտը և գունդը ցած ընկավ նրա գրպանից:

— Այն, ինչը փշրկեց, ընդամենը կանխագուշակության ձայնագրությունն էր, որը պահպում էր Առեղծվածների բաժնում: Իսկ կանխագուշակությունը ասվել էր մի մարդու, և այդ մարդը կատարելապես ունակ է վերիիշել այն:

— Ո՞վ էր լսել այն, — արագ հարցրեց Հարրին, թեև մտածեց, որ ինքն արդեն գիտի իր հարցի պատասխանը:

— Ես էի լսել, — ասաց Դամբլդորը: — Մի ցուրտ ու թաց գիշերով, սրանից տասնվեց տարի առաջ, «Վարազի գլուխ» պանդոկի վերևի հարկում գտնվող սենյակում: Ես գնացել էի այնտեղ հանդիպելու Բախտագուշակության առարկայի ուսուցչի տեղի համար դիմած մի անձնավորության հետ: Թեև մտադրություն չունեի թույլ տալ, որ Բախտագուշակություն առարկայի դասավանդումն ընդիանրապես շարունակվի դպրոցում: Դիմորդը, սակայն մի հանրահայտ ու շատ օժտված Տեսնողի մեծ-մեծ-մեծ ծորնուիկին էր, և ուստի զուտ հասարակ քաղաքավարությունից դրդված, ես ինձ պարտավորված զգացի հանդիպել նրա հետ: Ես լրիվ հիասթավիված էի: Իմ կարծիքով նա Տեսնողի ծիրքի ստվերն էլ չուներ իր մեջ: Ես քաղաքավարությամբ հայտնեցի նրան, որ կարծում եմ, որ նա չի համապատասխանում դիտարկված պաշտոնին և շրջվեցի, որ հեռանամ:

Դամբլդորը ոտքի կանգնեց և Հարրիի կողքով քայլեց դեպի սև փայտից պահարանը, որը կանգնած էր ֆոքսի թափի կողքին: Նա գլուխն առաջ թեքեց, մի դարակ բացեց և պահարանից վերցրեց այն ոչ խոր քարե թասը, որի եզրերով ռուներ էին փորագրված, որի մեջ վերջին անգամ Հարրին տեսել էր, թե ինչպես էր իր հայրը տանջում Սնեյփին: Դամբլդորը հետ քայլեց դեպի իր գրասեղանը և Հիշողությունների թասը դրեց գրասեղանի վրա: Նա իր կախարդական փայտիկը մոտեցրեց քունքին, սարդոստայնի պես բարակ մի արծաթափայլ թելիկ դուրս բերեց կախարդական փայտիկի ծայրով և զցեց թասի մեջ: Նա հետ նստեց իր տեղը և մի պահ դիտեց, թե ինչպես էին իր մտքերը պտտվում ու գալարվում Հիշողությունների թասի մեջ: Հետո մի ցածր հառաչանքով բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և ծայրով թեթև հպվեց թասի մեջ պտտվող արծաթափայլ զանգվածին:

Մի կերպարանք բարձրացավ թասի միջից, ոտքից գլուխ փաթաթված ծալազարդ շալերի մեջ, աչքերը չափից դուրս խոշորացած ակնոցի հսկայական ապակիների հետևում, և կերպարանքը սկսեց դանդաղ պտտվել

կանգնած տեղում, ոտքերը թասի մեջ: Բայց Երբ Սիբիլա Թրելոնին խոսեց, նրա կոկորդից չինչեց նրա սովորական եթերային առեղծվածային ձայնը, այլ մի կոպիտ ու խռպոտ ցածր ձայն, որը Հարրին մի անգամ արդեն լսել էր նրանից:

— Նա, ով օժտված է Սև Լորդին ոչնչացնելու հզորությամբ, շուտով լույս աշխարհ կզա: Նա կծնվի ծնողներից, ովքեր երիցս հաղթել են նրան, կծնվի յոթերորդ ամսադարձին: Եվ Սև Լորդը կմշանադրի նրան որպես իր հավասարակցի, բայց նա օժտված կլինի այնպիսի հզորությամբ, որի մասին Սև Լորդն անտեղյակ է: Եվ նրանցից մեկը պետք է մեռնի մյուսի ձեռքով, քանզի երկուսից ոչ մեկը չի կարող ապրել, քանի դեռ ողջ է մյուսը: Այն մեկը, որն օժտված է Սև Լորդին ոչնչացնելու հզորությամբ կծնվի յոթերորդ ամսադարձին:

Դանդաղ պտտվող պրոֆեսոր Թրելոնին հետ սուզվեց արծաթափայլ զանգվածի մեջ ու անհետացավ:

Աշխատասենյակում բացարձակ լռություն տիրեց: Ո՞չ Դամբլդորը, ո՞չ Հարրին, ո՞չ դիմանկարների բնակիչներից որևէ մեկը ոչ մի ձայն չի անեցին: Նույնիսկ Ֆոքսն էր սսկվել:

— Պրոֆեսոր Դամբլդո... — Վերջապես շատ ցածրածայն ասաց Հարրին, որովհետև Դամբլդորը, դեռ հայացքը հառած Հիշողությունների թասին, կարծես լրիվ մոլորված էր իր մտքերի մեջ: — Դա ի՞նչ էր նշանակում... Դա ի՞նչ էր նշանակում:

— Դա նշանակում էր, — ասաց Դամբլդորը, — որ այն անձը, որը կարող է մեկընդիշտ հաղթել Լորդ Վոլդեմորթին, ծնվել է հուլիս ամսվա վերջին սրանից տասնվեց տարի առաջ: Այդ տղան պետք է ծնվեր Վոլդեմորթին արդեն երեք անգամ հաղթած ծնողների մոտ:

Հարրին զգած, ասես ինչ-որ մեծ ու ծանր բան էր մոտենում, որպեսզի ամբողջությամբ կլաներ իրեն: Նա կրկին սկսեց շնչասպառ լինել:

— Դա նշանակում է... ե՞ս...

Դամբլդորը մի պահ նայեց նրան ակնոցի միջով:

— Ամենատարօրինակն այն է, Հա՛րի, — շատ հանգիստ ասաց նա, — որ հնարվոր է, որ դա բոլորովին էլ քո մասին չէր ասված: Սիբիլայի կանխագուշակությունը կարող էր վերաբերվել երկու հրաշագործական ընտանիքներում ծնված տղաների, երկուսն էլ ծնված հուլիս ամսվա վերջին,

Երկուսի ծնողներն էլ Փյունիկի միաբանության անդամներ, Երկուսի ծնողներն էլ մինչ այդ երեք անգամ մազապուրծ փրկվել էին Վոլղեմորթից: Այդ տղաներից մեկը դու ես, իսկը մյուս տղան Նեվիլ Լոնգբրուոմն է:

— Բայց հետո... Բայց այդ դեպքում հետո, ինչու՞ է իմ անունը գրվել գուշակության գնդի վրա և ոչ՝ Նեվիլինը...

— Պաշտոնական ձայնագրությունը անվանվեց քեզ վրա Վոլղեմորթի հարձակումից հետ, — ասաց Դամբլդորը, — Կանխագուշակությունների սրահի Պահապան դյութի համար ակնհայտ էր, որ Վոլղեմորթը փորձել էր սպանել քեզ, որովհետև նա ինքը գիտեր, որ Սիբիլայի կանխագուշակությունը քեզ էր վերբերվում:

— Ուրեմն... գուցե դա ես չե՞մ... — հարցրեց Հարրին:

— Վախենամ, — դանդաղ ասաց Դամբլդորը, այնպիսի տեսքով, ասես իր ասած յուրաքանչյուր բառը մեծ ջանք էր պահանջում իրենից, — որ այլևս կասկած չկա, որ դա դու ես:

— Բայց դուք ասացիք, որ Նեվիլը նույնպես ծնվել է հուլիսի վերջին... և որ նրա մաման ու պապան...

— Դու մոռանում ես կանխագուշակության հաջորդ մասը, այն վերջին նույնականացնող հանգամանքը, որը կառանձնացնի այն տղային, ով կարող է ոչնչացնել Վոլղեմորթին: Այն հանգամանքը, որ Վոլղեմորթն ինքը կնշանադրի տղային որպես իր հավասարակցի: Եվ նա այդպես արեց, Հա՛րի: Նա ընտրեց քեզ, ոչ՝ Նեվիլին: Նա քեզ տվեց սպին, որն ըստ էտության միաժամանակ և՝ օրինանք էր, և՝ անեծք:

— Բայց գուցե նա սխալ ընտրություն է կատարել... — ասաց Հարրին: — Գուցե նա սխալ մարդու է նշանադրել:

— Նա ընտրեց այն տղային, որն իր կարծիքով ավելի հավանական վտանգ էր ներկայացնում իր համար, — ասաց Դամբլդորը: — Եվ ուշադրություն դարձրու՛, Հա՛րի, նա ընտրեց ոչ մաքուր իրաշագործական արյունով տղային, (ինչն ըստ նրա դավանանքի՝ ապրելու և իրաշագործելու արժանի միակ տեսակն է) բայց ընտրեց կես-արյուն տղային, ճիշտ իր պես: Նա ինքը տեսնում էր իրեն քո մեջ, նույնիսկ մինչև քեզ առաջին անգամ տեսնելը և նշանադրելով քեզ այդ սպինվ, նա չկարողացավ սպանել քեզ, ինչպես մտադիր էր, այլ մեծ հզորություն տվեց քեզ, և մի ապագա, որը

հաջողությամբ ծառայեց քեզ նրանից մինչև օրս ոչ թե մեկ, այլ չորս անգամ փրկվելու համար, ինչը չհաջողվեց ո՛չ քո, ո՛չ էլ Նեվիլի ծնողներին:

— Բայց ինչու՞ նա արեց դա... — քեկված ձայնով հարցորեց Հարրին, որն ասես ամբողջ մարմնով թմրած ու սառած լիներ: — Ինչու՞ փորձեց սպանել ինձ, երբ ես մի անվնաս մանուկ էի: Նա պետք է սպասեր մինչև մեծանայինք ու ավելի հասուն տարիքում պարզ լիներ, թե մեզնից ո՞ր մեկն է, ավելի վտանգավոր իր համար, Նեվիլը, թե՛ ես, և միայն այդ ժամանակ սպաներ մեկնումեկիս...

— Թերևս դա կլիներ ամենատրամաբանական ընտրությունը, — ասաց Դամբլդորը, — եթե միայն կանխագուշակության մասին Վոլդեմորթի ստացած տեղեկությունը կիսատ չլիներ: «Վարազի գլուխ» պանդոկը, որը Սիբիլան ընտրել էր զուտ էժանության համար, միշտ գրավել է, եթե այդպես կարելի է ասել, ավելի հետաքրքիր հաճախորդների, քան «Երեք Ցախավելը»: Ինչպես դու ինքդ և ընկերներդ բացահայտեցիք ձեզ համար մեծ գնով և ինչպես ես բացահայտեցի այն գիշեր ինձ համար մեծ գնով, դա մի վայր է, որտեղ երբեք համոզված չես կարող լինել, որ որևէ մեկը քեզ ականջ չի դնում: Անշուշտ, իմ մտքով էլ չեր անցնում, երբ գնացի հանդիպելու Սիբիլա Թրելոնիի հետ, որ ինչ-որ մի բան կլսեմ այդ գիշեր, որն ականջ դնելու արժանի տեղեկույթ կպարունակի: Իմ... Մեր բախտը միայն մի բանում բերեց, որ ականջ դնողը բացահայտվել էր կանխագուշակության կեսից և դուրս վրնդվել շենքից, մինչև այն կավարտվեր:

— Ուրեմն, նա լսել էր միայն...

— Նա լսել էր միայն սկիզբը, այն մասը, որում ասվում էր հուլիս ամսվա վերջին Վոլդեմորթին երիցս հաղթած ծնողներից ծնված երեխայի մասին: Արդյունքում, լրտեսը չէր կարողացել զգուշացնել իր տիրոջը, որ երեխայի վրա կատարած հարձակումը կարող է հակադարձ ազդեցություն ունենալ՝ երեխային փոխանցելով նրա վրա հարձակվողի հզորությունները, և դարձնելով նրան հարձակվողի հավասարակիցը: Ուստի Վոլդեմորթը չգիտեր, որ ինքն իրեն մեծ վտանգի է ենթարկում՝ քեզ վրա հարձակվելով: Նա չգիտեր, որ ավելի խելամիտ կլինի սպասել ու ավելին ինանալ: Նա չգիտեր, որ դու այնպիսի հզորություն ես ունենալու, որի մասին Սև Լորդը չգիտի...

— Բայց ես չունեմ... — խեղիված ձայնով առարկեց Հարրին, — ես ոչ մի հզորություն էլ չունեմ, ոչ մի այնպիսի հզորություն, որը նա չունի... Ես չեմ կարողանա կռվել նրա դեմ այնպես, ինչպես նա այս գիշեր կռվում էր... Ես չեմ կարող ոգետիրել մարդկանց կամ... կամ սպանել որևէ մեկին...

— Առեղծվածների բաժնում մի սենյակ կա, — ընդհատեց Դամբլդորը, — որը փակ է պահպել միշտ: Այն իր մեջ պարունակում է մի ուժ, որը միաժամանակ և ավելի հրաշալի է և ավելի սարսափելի քան ինքը մահը, քան մարդկային մտքի ուժը, քան բնության ուժերը: Այն թերևս նաև ամենաառեղծվածային թեման է բոլոր այն թեմաներից, որոնք արժանի են ուսումնասիրության: Հենց այդ սենյակում պահպող հզորությունն է, որից դու այնքան շատ ունես և որից Վոլդեմորթն ընդհանրապես չունի: Այն ուժը, որը քեզ ստիպեց անձնուրաց նետվել Սիրիուսին փրկելու այս գիշեր: Հենց այդ ուժը փրկեց քեզ Վոլդեմորթի ոգետիրումից, որովհետև նա չէր կարող գոյատևել մի մարմնի մեջ, որն այդքան լի է այդ ուժով, որից նա իր ամբողջ կությամբ խորշում է: Վերջում, արդեն կարևոր էլ չէր, որ դու չես կարողանում փակել քո միտքը նրա ներխուժման դեմ, որովհետև քո սիրտը փրկեց քեզ:

Հարրին աչքերը փակեց: Եթե ինքը գնացած չլիներ Սիրիուսին փրկելու, Սիրիուսը չէր մեռնի: Զուտ ավելի հեռացնելու համար այն պահը, երբ ինքը գիտեր, որ ստիպված է լինելու կրկին մտածել Սիրիուսի մասին, Հարրին հարցրեց, միանգամայն անտարբեր պատասխանի նկատմամբ.

— Կանխագուշակության վերջում... Ինչ-որ բան ասվեց այն մասին, որ ոչ մեկը չի կարող ապրել, քանի դեռ...

— ... քանի դեռ մյուսը ողջ է, — նրա խոսքն ավարտեց Դամբլդորը:

— Ուրեմն, — ասաց Հարրին, բառերը կարծես իր հուսահատության անտակ հորից մեկ առ մեկ հանելով, — ուրեմն դա նշանակում է, որ մեզնից մեկը ի վերջո պետք է սպանի մյուսի՞ն...

— Այո՛, — ասաց Դամբլդորը:

Երկար ժամանակ երկուսն էլ լուր էին: Ինչ-որ տեղ աշխատասենյակի պատերից շատ հեռու, Հարրին լսում էր դպրոցական առօրյայի ժխորը, երևի ուսանողները գնում էին Սեծ դահլիճ վաղ նախաձաշի: Նրան անհնար էր թվում, որ աշխարհում կարող էին լինել մարդիկ, ովքեր դեռ ուտելու ցանկություն ունեն, ովքեր դեռ ծիծաղում են, ովքեր ո՛չ գիտեն, ո՛չ մտահոգ են, որ Սիրիուս Բլեքը հեռացել է ընդմիշտ: Սիրիուսը կարծես արդեն

միլիոնավոր մղոններ հեռու լիներ: Նույնիսկ այդ պահին Հարրին դեռ այնպիսի զգացողություն ուներ, որ եթե ինքը հետ քաշեր այն շղարշյա վարագույրը, ապա կտեսներ Սիրիուսին իր վրա նայելիս, գուցե իր սովորության համաձայն, հաչոցի նման ծիծաղելիս:

— Ես դեռ մեկ բացատրություն էլ պետք է տամ քեզ, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորը, կարծես մի փոքր տատանվելով: — Դու թերևս զարմացել ես, թե ինչու ես քեզ Ավագ չընտրեցի այս տարի: Պետք է խոստովանեմ, որ մտածում էի, գուցե դու առանց դրա էլ մեծ պատասխանատվություն ես կրում ուսերիդ:

Հարրին վեր նայեց նրա դեմքին ու տեսավ Դամբլդորի այտի վրայով ցած գլորվող արցունքի կաթիլը, որը սուզվեց նրա մորուքի մեջ:

Գլուխ 38. Երկրորդ պատերազմի սկիզբը

Չ 8

ՆԱ-ՌԻՄ-ԱՆՈՒՆԾ-ԶՊԵՏՔ-Է-ՏՐՎԻ ՎԵՐԱԴԱՐՁԵԼ Է

Ուրբաթ Երեկոյան Հրաշագործության նախարար Կորնիլիուս Ֆաջը պաշտոնական հաղորդագրության համար իրավիրված ասուլիսի ժամանակ հայտարարեց, որ Նա-Ռիմ-ԱնունԾ-Զպետք-Է-Տրվի վերադարձել է այս Երկիր և վերսկսել իր չարանենգ գործողությունները:

«Մեծագույն ափսոսանքով ստիպված եմ հաստատել, որ այն իրաշագործը, որն իրեն անվանում է Լորդ... — դեհ, դուք գիտեք ում մասին է խոսքը, — ողջ է և կրկին գտնվում է մեզանում,» ասաց Ֆաջը, գերիոգնած ու ընկճված տեսքով դիմելով լրագրողներին:

«Գրեթե նույնքան ափսոսանքով ստիպված եմ տեղեկացնել հանրությանը Ազքաբանի ազրայելների զանգվածային անհնազանդության մասին, ովքեր ապստամբել ու իրաժարվել են այլևս ծառայել Նախարարությանը: Մենք կարծում ենք, որ ներկայումս ազրայելները անմիջականորեն ենթարկվում են Լորդ... Գիտեք թե ումը, և ենթարկվում են միայն նրա հրամաններին:

Մենք դիմում ենք իրաշագործական բնակչությանը զգոն լինելու կոչով: Նախարարությունը ներկայումս մշակում է ուղեցույցներ՝ տների և անձնական

պաշտպանության տարրական նախազգուշական միջոցների մասին, որոնք անվճար կտրամադրվեն բոլոր հրաշագործական ընտանիքներին գալիք ամսվա ընթացքում:»

Հրաշագործական հանրությունը մեծ վրդովմունքով և տագնապով ընդունվեց Նախարարի հայտարարությունը: Քանզի ոչ ավելի վաղ քան անցած չորեքշաբթի Նախարարությունից միայն բարձրագոչ հավաստիքներ էինք լսվում առ այն, որ «...բացարձակապես ոչ մի Ճշնարսության հատիկ անգամ չկա այն լուրերում, իբր Գիտեք-թե-ով կրկին ազատորեն շրջում է մեր հասարակությունում...»:

Այն իրադարձությունների մանրամասները, որոնք հանգեցրել են Նախարարության կարծիքի նմանատեսակ երես-շրջոնք փոփոխությանը դեռ պարզ չեն, թեև այնպիսի կարծիք կա, որ Նա-ում-անունը-չպետք-է-ասվի և նրա ընտրյալ հետևորդների մի խումբ (ովքեր հայտնի են որպես «մահակերներ») անցած հիմնարքի գիշեր հարձակվել էին Հրաշագործության նախարարության վրա:

Ալբուս Դամբլդորը, Հոգվարթսի կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցի կրկին վերանշանակված Տնօրենը, Դյութահմաների միջազգային համադաշնության վերականգնված անդամը և Վիզենգամոտի Գերագույն դյութահմայի կարգավիճակում վերահաստատված հրաշագործը, ավաղ մինչև այժմ ժամանակ չի ունեցել կատարվածի մասին մեզ իր մեկնաբանությունները տալու համար: Ամբողջ անցած տարվա ընթացքում նա պնդում էր, որ Գիտեք-թե-ով չի մահացել, ինչպես հույս ուներ ու

Ենթադրում էր գրեթե ամբողջ հրաշագործական հասարակությունը, այլ կրկին վերահավաքագրում է իր հետևորդներին՝ իշխանությունը իր ձեռքը վերցնելու մի նոր փորձի համար: Մինչ այդ «Այն տղան, որը ողջ էր մնացել»...

ՀՅ Ճ

— Ահա, խնդրե՞մ, հասանք Հարրիին: Ես համոզված էի, որ վաղ թե ուշ քեզ էլ են հիշելու, — ասաց Հերմիոնամ՝ Հարրիին նայելով լրագրի բացած էջի վրայով:

Նրանք հիվանդանոցային աշտարակում էին: Հարրին նստած էր Ռոնի մահճակալի եզրին և նրանք երկուսով լսում էին կիրակնօրյա «Մարգարեի» առաջատար հոդվածը Հերմիոնայի բարձրաձայն ընթերցանությամբ: Զինին, որի սրունքը մադամ Պոմֆրին բուժել էր մի ակնթարթում, կլորված տեղավորվել էր Հերմիոնայի մահճակալի վրա նրա ոտքերի մոտ: Նեվիլը, որի քիթը նույնպես վերականգնել էր իր նորմալ ձևն ու չափերը, նստած էր երկու մահճակալների միջև դրված աթոռին, իսկ Լունան, որը եկել էր մյուսներին այցելության, խորասուզված էր ձեռքին վերվարած բռնած «Բարբաջախոսի» վերջին համարը ընթերցելու մեջ և ակնհայտորեն մի խոսք էլ չէր լսել Հերմիոնայի ասածներից:

— Հա՛, բա ո՞նց... Հինա Հարրին այդ ստահակների համար նորից դարձավ «ողջ մնացած տղան», չէ՞... — մռայլ ասաց Ռոնը: — Արդեն էլ ցնդած դուրսպրծուկ չի, չէ՞:

Նա մի բուռ Շոկոլադե գորտեր վերցրեց իր մահճակալի կողքին դրված փոքրիկ պահարանի վրայի հսկայական կույտից և սկսեց բոլորին հերթով շոկոլադ նետել՝ Հարրիին, Զինիին, Լունային ու Նեվիլին և իր ձեռքին մնացած շոկոլադի թուղթն ատամներով պատռեց: Նրա բազուկների վրա դեռ խոր սպիներ էին երևում՝ կապանքների նման փաթաթված ուղեղի շուշափուկների թողած վերքերից: Ինչպես ասում էր մադամ Պոմֆրին, մտքերը կարող են նույնիսկ ավելի խոր սպիներ թողնել քան ցանկացած ուրիշ բանը, բայց ինչ նա սկսել էր Շոքուոր Էյբլի Մոռացության քսուկը հաստ

շերտով դնել Ռոնի վերքերի վրա, դրանք կարծես արագորեն ապաքինվում էին:

— Այո՞, հիմա նրանք մեծագույն համակրանքով են խոսում քո մասին, Հա՛րի, — ասաց Հերմիոնան, աչքերով անցնելով ամբողջ հոդվածի վրայով:
— «Ճշմարտության միայնակ ձայնը... չընկալված և պիտակավորված որպես անհավասարակշիռ հերյուրանք... վճռականորեն պնդող իր ճշմարտացիության վրա... անպատճ ծաղրուժանակի ենթարկված... անհիմն հեղինակազրկված...», իրման... — խոժոռվելով ասաց Հերմիոնան,
— հիմա արդեն մոռացել են, որ հենց իրենք էին այդ ամբողջ ծաղրուժանակի և հեղինակազրկման ոգեպնդիչները իրենց ծախու «Մարգարե» օրաթերթում:

Նա մի փոքր կկոծեց աչքերը և ծեռքը դրեց իր կողերին: Այն անեծքը, որով Դոլիհովը հարվածել էր նրան, թեև որոշ չափով թուլացել էր այն հանգամանքից, որ Դոլիհովը հարվածի պահին ձայն չուներ հմայախոսքն էլ արտասանելու համար, այնուամենայնիվ, մադամ Պոմֆրիի խոսքերով, բավականին ծանր հետևանքներ էր թողել, որոնցից ապաքինվելու համար Հերմիոնան ամեն օր տասը տարբեր հմայաթուրմեր էր ընդունում: Թեև նրա վիճակն արդեն բավականին լավացել էր, նա արդեն հասցրել էր ձանձարանալ հիվանդանոցային աշտարակից:

— «Իշխանություն զավթելու Գիտեք-թե-ում վերջին փորձը՝ երկուսից չորրորդ էջեր... «Ի՞նչ էր թաքցնում մեզնից Նախարարությունը»՝ էջ հինգ... «Ինչու՞ ոչ ոք չէր լսում Ալբուս Դամբլդորին»՝ էջեր վեցից ութ... «Էքսկլուզիվ հարցազրույց Հարրի Փոթերի հետ»՝ էջ ինը... Դեհ, — լրագիրը ծալելով ու մի կողմ նետելով ասաց Հերմիոնա, — ակնհայտ է, որ հիմա գրելու շատ նյութ ունեն, իսկ այդ հարցազրույցը Հարրիի հետ բոլորովին էլ «Էքսկլուզիվ» չէ: Հենց այն հարցազրույցն է, որն ամիսներ առաջ տպագրվել էր «Բարբաջախոսում»:

— Պապան վաճառել է նրանց, — անտարբեր ասաց Լունան, շրջելով թարս բռնած «Բարբաջախոսի» էջը: — Շատ լավ գին էին առաջարկում, ու մենք այս ամառ այդ գործարքի գնով գնալու ենք Շվեյչիա արշավանքի, որ փորձենք մի քարկապ-պոզով-խրտլակ բռնել:

Հերմիոնան կարծես ինքն իր հետ մի պահ պայքարեց ու հետո ասաց.

— Շատ ուրախ եմ ձեզ համար:

Զինին որսաց Հարրիի ճակատի տակ ոլորած հայացքը և ինքն էլ շտապեց ծիծաղը թաքցնել՝ դեմքը շրջելով դեպի պատը:

— Ինչեւ, — ասաց Հերմիոնան, ավելի ուղիղ նստելով մահճակալի վրա և կրկին կկոցելով աչքերը, — իսկ դպրոցում ի՞նչ է կատարվում:

— Դեհ, Ֆլիթվիքը մաքրեց ֆրեդի ու Ջորջի թողած Ճահիճը, — ասաց Զինին, — դրա համար նրան պահանջվեց ճիշտ երեք վայրկյան: Բայց նա մի փոքրիկ մաս թողել է երրորդ հարկի պատշգամբի առաջ, արգելափակել է պարաներով ու թողել:

— Ինչո՞ւ... — շատ զարմացած հարցրեց Հերմիոնան:

— Օհ, նա ասաց, որ ձեռքը չի գնում, որ նման հրաշալի հմայագործության օրինակը մինչև վերջ ջնջի, — ուսերը թոթվելով ասաց Զինին:

— Կարծում եմ, թողել է որպես հուշարձան ֆրեդին ու Ջորջին, — ասաց Ունը, բերանը լիքը շոկոլադով: — Էս բոլոր քաղցրեղենը նրանք են ինձ ուղարկել, գիտե՞ս, — հայտնեց նա Հարրիին, մատնացուց անելով մի փոքրիկ սարի չափ կույտված գորտերը: — Հաստատ ծաղրատիկների խանութի գործը լավ է գնում:

Հերմիոնան շատ անբարեհամբույր հայացք պարզեց նրան ու հարցրեց.

— Ուրեմն հիմա, երբ Դամբլդորը վերադարձել է, ամեն ինչ տեղն է ընկե՞լ:

— Այո՛, — ասաց Նեվիլը, — ամեն ինչ կրկին նորմալ է, ինչպես առաջ:

— Ֆիլչը հիմա իրեն լավ է զգում չէ՞՝, — հարցրեց Ունը, Դամբլդորի դիմանկարով շոկոլադի գորտի մի քարտ հենելով իր ջրամանին:

— Չեի ասի, — քննիջաղեց Զինին: — Նա, կարելի է ասելի, կատարելապես թշվառ վիճակում է, — նա ձայնը իջեցրեց շշուկի աստիճանի. — Անդադար ելույթներ է ունենում, իբր Ամբրիջը Հոգվարթաում երբեկ եղած լավագույն դեկավարությունն էր:

Բոլոր վեցը շրջվեցին ու նայեցին սրահի հեռավոր պատին: Այնտեղ ուղիղ նրանց դիմացի մահճակալի վրա, չտեսնող հայացքը հառած առաստաղին, պառկած էր պրոֆեսոր Ամբրիջը: Դամբլդորը մենակ գնացել էր Անտառ կենտավրոսներից նրան փրկելու համար: Թե ինչպես էր արել ու թե ինչպես էր կարողացել վերադառնալ թևանցուկ բռնած իր հետ բերելով պրոֆեսոր Ամբրիջին, առանց իսկ մի քերծվածքի կամ անգամ խախտված

մազի, ոչ ոք չգիտեր: Եվ անշուշտ Ամբրիջը ոչինչ չէր ասում: Նա դեռ ոչ մի խոսք չէր ասել, ինչ վերադարձել էր ամրոց, համենայնդեպս, ոչ մեկը նրանից ոչինչ չէր լսել: Ոչ ոք իրականում չգիտեր էլ, թե ինչ տեսակի խախտում էր կատարվել նրա հետ: Նրա սովորաբար խնամքով սանրված փայլատ գորշ մազերը երևի անտառից գալու օրվանից ի վեր սանր չէին տեսել, և դեռ մազերի մեջ խճճված ոստիկներ ու չորացած տերևներ էին երևում, բայց այլ առումներով նա կարծես միանգամայն առողջ էր:

— Մադամ Պոմֆրին ասում է, որ նա ընդամենը շոկի մեջ է, — շշնչաց Հերմիոնան:

— Ուղղակի տրամադրություն չունի, — ասաց Զինին:

— Հա՛, շատ լավ էլ արձագանքում է, եթե այսպես ես անում, — ասաց Ունը, և լեզվով սմբակների տրոփյուն հիշեցնող ցոտլ-տոտլ ձայն հանեց: Ամբրիջն անմիջապես ուղիղ նստեց տեղում և խելազար չռած աչքերով նայեց շուրջը:

— Ի՞նչ պատահեց, պրոֆե՛սոր, — անմիջապես արձագանքեց մադամ Պոմֆրին, գլուխը հանելով իր աշխատասենյակի բաց դռնից:

— Ո՞չ... Ո՞չ... — ցածր ասաց Ամբրիջը՝ հետ սուզվելով բարձերի վրա, — Ո՞չ... Ես երևի երազ էի տեսնում:

Հերմիոնան և Զինին անկողնու սավաններով փակելով բերանները խլացրին սրտանց հռհռոցը:

— Իմիջիայլոց, կենտավրոսների մասին, — ասաց Հերմիոնան, երբ ծիծաղից ու հաջորդած կողերի ցավից մի քիչ ուշքի էր եկել, — ո՞վ է Բախտագուշակության ուսուցիչը: Ֆիրենցեն մնացե՞լ է դպրոցում:

— Նա չէր կարող չմնալ, — ասաց Հարրին, — մյուս կենտավրոսները նրան հետ չեն ընդունի:

— Ոնց որ նա ու Թրելոնին միասին են դաս տալու, — ասաց Զինին:

— Գրագ կգամ, որ Դամբլդորը մեծագույն հաճույքով մեկընդիշտ կազատվեր Թրելոնիից, — ասաց Ունը, ծամելով արդեն տասնչորսերորդ շոկոլադե գորտը: — Թեկուզ հենց մենակ էն, որ ամբողջ առարկան լրիվ բարբաջանք է: Թե ինձ հարցնող լինի, Ֆիրենցեն էլ նրանից ոչինչով լավը չի:

— Ինչպե՞ս կարող ես այդպես խոսել, — վրա տվեց Հերմիոնան: — Այն բանից հետո, երբ մենք բացահայտեցինք, որ իրական կանխագուշակությունները գոյություն ունեն:

Հարրիի սիրտը սկսեց արագ բաբախել: Նա դեռ չէր պատմել Ռոնին, Հերմիոնային կամ որևէ մեկին, թե ինչ էր պարունակում իր անունով կանխագուշակության գումարը: Նեվիլը բոլորին պատմել էր, որ այն ջարդվեց, մինչ Հարրին փորձում էր իրեն քարշ տալով վեր հանել Մահվան սրահի աստիճաններով, և Հարրին դեռ չէր հասցրել ուղղել այդ տեղեկությունը: Նա դեռ պատրաստ չէր տեսնել նրանց դեմքերի արտահայտությունը, երբ ասեր նրանց, որ ինքը կամ պետք է մարդասպան դաշնա, կամ՝ մարդասպանի գոհը, և այլընտրանք չկա:

— Ափսո՞ս, որ այն ջարդվեց, — կամացուկ ասաց Հերմիոնան գլուխն օրորելով:

— Հա՛, ափսոս, — ասաց Ռոնը: — Դեհ գոնե այդպես Գիտեք-թե-ով չի իմանա, թե ինչ էր ասվում այդ կանխագուշակության մեջ... Եդ ու՞ր ես գնում, — ավելացրեց նա զարմացած ու հիասթափված՝ տեսնելով, որ Հարրին ոտքի էր կանգնել:

— Ըըր... Հագրիդի մոտ, — ասաց Հարրին: — Գիտեք, նա հենց նոր է վերադարձել և ես խոստացել եմ, որ կզնամ նրան տեսության ու կպատմեմ թե դուք երկուսդ ինչպես եք:

— Օհ, լավ ուրեմն, — քիչ դժգոհ ասաց Ռոնը, հիվանդանոցային սրահի պատուհանից դուրս նայելով կապույտ երկնքին: — Երնե՞կ մենք էլ կարողանայինք գալ:

— Մեր կողմից բարեկի՞ր նրան, — Հարրիի հետևից գոռաց Հերմիոնան, — և կիարցնե՞ս, թե ինչ լուր ունի... ինչ լուր ունի իր փոքրիկ ընկերոջ մասին:

Հարրին ձեռքը թափ տվեց, որ լսել ու հասկացել է և դուրս եկավ հինվանդանոցային սրահից:

Ամրոցը շատ ամայի էր ու լուր նույնիսկ կիրակի օրվա համար: Բոլորը, ամենայն հավանականությամբ, արևոտ հանդավարներում էին, տոնելով քննությունների վերջը և վայելելով ամառային ուսումնական քառորդի վերջին օրերը՝ առանց կրկնությունների ու տնային աշխատանքների, ուրախ ու անգործ ժամանցի տարվա վերջին հնարավորությունը: Հարրին դանդաղ քայլեց ամայի միջանցքով՝ ձանապարհին անտարբեր նայելով պատուհաններից դուրս: Տեսնում էր, ինչպես մի խումբ ուսանողներ անհոգ սավառնում էին քվիդիչի դաշտի վրա, մեկ ուրիշ խումբ զվարճանում էր հոկա ութոտնուկի հետ լճի մեջ լողալով:

Նրա համար այդ օրերին դժվար էր որոշելը՝ արդյոք ուզում էր մարդկանց մեջ լինել, թե ոչ: Երբ մարդկանց հետ էր լինում, ուզում էր արագ հեռանալ, երբ մենակ էր մնում, ուզում էր մարդկանց մեջ լինել: Նա սկզբում իրոք մտադիր էր այցելել Հազրիդին, քանի որ Վերադարձից հետո դեռ չէր հասցել խոսել նրա հետ:

Հարրին նոր էր ոտքը ցած դրել շքամուտքի դահլիճ տանող մարմարյա աստիճանաշարի վերջին աստիճանից, երբ Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը դուրս եկան աջի վրա բացվող մի դռնից, որը Հարրին գիտեր, որ տանում էր դեպի Սլիզերին տան ընդհանուր սենյակը: Հարրին քարացավ տեղում: Մալֆոյն ու մյուսները նույնպես: Քար լռության մեջ լսվող միակ ձայները հանդավարներից եկող ուրախ գոռոցներն էին, ու լզի մեջ զվարճացողների ծիծաղն ու ձողվյունները, որ բաց դռներից ներս էին լցվում շքամուտքի դահլիճը:

Մալֆոյն արագ շուրջը նայեց: Հարրին գիտեր, որ նա ստուգում էր, արդյոք որևէ ուսուցիչ կար մոտակայքում: Հետո նա հետ նայեց Հարրիին և շատ ցածր սպառնալից ձայնով ասաց:

— Դու մեռած ես, Փո՛թթեր:

Հարրին հոնքերը վեր բարձրացրեց:

— Զարմանալի է, — ասաց նա, — թե ինչպես եմ դեռ քայլում ու շնչում օրը ցերեկով:

Հարրին Մալֆոյին այդքան բարկացած դեռ երեք չէր տեսել: Նա մի յուրահատուկ բավարարություն ստացավ Մալֆոյի զայրութից այլայլված գունատ սրանկյուն դեմքի տեսքից:

— Դու կվճարե՞ս, — գրեթե շշուկով ասաց Մալֆոյը, — ես կստիպեմ քեզ վճարել հորս հետ քո արածի համար:

— Դեհ, ինչ ասեմ, արդեն վախեցա, — ասաց Հարրին հեգնանքով: — Ենթադրում եմ, որ Լորդ Վոլդեմորթը թեթև նախավարժանք էր ձեր երեքի համեմատությամբ: Ի՞նչ պատահեց, — ավելացրեց նա, — որովհետև Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը նկատելիորեն ցնցվեցին անվան հնչողությունից: — Հորդ ընկերը չի... Հո չե՞ք վախենում նրանից:

— Կարծում ես, թե մեծ մարդ ես, հա՞, Փո՛թթեր, — ասաց Մալֆոյը առաջ գալով, Քրեբն ու Գոյլը նույնպես առաջ քայլեցին նրա կողքերից: —

Սպասի՛ր, կտեսնե՛ս... Ես քո հախից կգամ... Դու չես կարող հորս բանտ նստեցնել ու մնալ անպատիծ:

— Արդեն արել եմ, եթե դեռ չես նկատել, — ասաց Հարրին:

— Ազրայելները լքել են Ազքաբանը, — շատ ցածր ասաց Մալֆոյը, — Պապաս ու մյուսները շուտով ազատ կլինեն:

— Հա՛, չեմ կասկածում, — ասաց Հարրին, — բայց արդեն բոլորը գիտեն, թե ինչ ստահակներ են նրանք:

Մալֆոյի ձեռքը նետվեց դեպի իր կախարդական փայտիկը, բայց Հարրիի արձագանքը շատ ավելի արագ էր, նա կես ակնթարթում հանեց իր կախարդական փայտիկը, մինչև Մալֆոյի մատները կհասնեին անգամ պարեգոտի գրպանին:

— Փո՛թթեր...

Զայնը դողանջեց շքամուտքի դահլիճով: Սնեյփը հայտնվել էր դեպի իր աշխատանոցը տանող աստիճանների գլխին, և նրան տեսնելով Հարրին ատելության այնպիսի բուռն ալիք զգաց իր մեջ, որի նմանը երբեք չէր զգացել Մալֆոյի նկատմամբ: Ինչ էլ որ Դամբլդորն ասեր, նա միևնույն է, երբեք չէր ներելու Սնեյփին: Երբե՛ք:

— Ի՞նչ ես անում, Փո՛թթեր, — հարցրեց Սնեյփը, սովորականի պես սառը գրեթե անտարբեր ձայնով, մինչ մոտենում էր տղաների քայլակին:

— Փորձում եմ որոշել, թե ո՞ր անեծքով չարակնեմ Մալֆոյին, սը՛ր, — կատաղությամբ ասաց Հարրին:

Սնեյփը անթարթ նայեց նրա վրա:

— Անմիջապես պահե՛ք կախարդական փայտիկը, — կարծ ասաց նա: — Տասը միավոր Գրիֆին...

Սնեյփը նայեց պատի վրա կախված հսկայական ավագի ժամացույցներին և հեգնանքով ժպտաց:

— Ա՛հ... Տեսնում եմ, որ Գրիֆինդորի ժամացույցի մեջ այլս միավորներ չեն մնացել հանելու համար: Այդ դեպքում, Փո՛թթեր, մենք կբավարարվենք պարզապես...

— Ավելացնելով մի քանիսը...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հենց այդ պահին քարե աստիճաններով ներս էր մտել շքանուտք: Նա ձեռքին մի վանդակավոր նախշազարդով քաթանե ձամփորդական պայուսակ ուներ, իսկ մյուս ձեռքով ամեն քայլափոխին

հենվում էր մի ձեռնափայտի վրա, բայց ընդհանուր առմամբ բավականին առողջ տեսք ուներ:

— Պրոֆեսոր ՄըքԳո՛նագալ, — ասաց Սնեյփը՝ գնալով նրան ընդառաջ,
— դուրս եք գրվել Սուրբ Մունզոսից, տեսնում եմ:

— Այո՛, պրոֆեսոր Սնեյփի, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, հանելով իր ճանփորդական վերարկուն: — Լրիվ ապաքինվել եմ... Դուք... Երկուսդ... Քրե՛ք, Գո՛յլ...

Նա գլխով արքայաբարո իր մոտ կանչեց այդ երկուսին և նրանք հլու-
ինազանդ ու անձարակ տեսքով, ոտքերը գետնի վրա քարշ տալով
մոտեցան:

— Վերցրե՛ք, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, իր քաթանե
պայուսակը դեմ տալով Քրեքի կրծքին, իսկ վերարկուն մեկնելով Գոյլին, —
տարե՛ք իմ աշխատասենյակը:

Նրանք շրջվեցին և սկսեցին դոփելով բարձրանալ մարմարմյա
աստիճաններով:

— Հիմա տեսնե՛նք, թե ինչ ենք անում, — ասաց պրոֆեսոր
ՄըքԳոնագալը, նայելով պատի վրա կախված ավագի ժամացույցներին: —
Դեհ ինչ, կարծում եմ, որ Փոթթերը և նրա ընկերները պետք է հիսունական
միավոր վաստակեն ամբողջ աշխարհին Գիտեք-թե-ում վերադարձի մասին
ահազանգելու համար: Դու՛ք ի՞նչ կասեք, պրոֆեսոր Սնեյփի:

— Ի՞նչ, — իբր զարմացած արձագանքեց Սնեյփը, թեև Հարրին գիտեր,
որ նա շատ լավ էլ լսել էր ասվածը, — Օ՛հ... Դեհ... Թերևս...

— Ուրեմն կստացվի հիսունական միավոր՝ Փոթթերին, երկու
Ուիզլիներին, Լոնգբրումին և օրիորդ Գրեյնջերին, — ասաց պրոֆեսոր
ՄըքԳոնագալը, և կարմիր սուտակները ժխորով սկսեցին լցվել Գրիֆինդորի
ժամացույցի ստորին մասը, մինչ նա խոսում էր: — Օ՛հ և հիսուն միավոր
օրիորդ Լավգուդին, — ավելացրեց նա, և որոշ քանակության կապույտ
շավյուղաներ լցվեցին Ռեյվենքլոյի ժամացույցի ձագարի մեջ: — Հիմա, դուք
ուզում էիք տասը միավոր հանել պարոն Փոթթերից, եթե չեմ սխալվում,
պրոֆեսոր Սնեյփի... Խնդրե՛մ, սա էլ ձեր հանած միավորները:

Մի քանի կարմիր սուտակներ հետ թռան ժամացույցի վերին ձագարի
մեջ: Բայց ներքև ձագարն արդեն բավականին հարուստ էր սուտակներով:

— Շատ բարի... Փո՛թթեր, Մա՛լֆոյ կարծում եմ, որ նման հիասքանչ օրով դուք ոչ մի անելիք չունեք ամրոցի ներսում և ուղղակի պարտավոր եք լինել մաքուր օդում, — արագ ու հրամայական շարունակեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Հարրիին երկրորդ անգամ ասելու կարիքը չկար: Նա անմիջապես հետ կոխեց կախարդական փայտիկը պարեզոտի ներքին գրպանի մեջ ու քայլեց դեպի մուտքի դռները՝ առանց մի հայացք իսկ ձգելու Սնեյփի և Մալֆոյի վրա:

Տաք արևը բժժեցնող ազդեցություն ունեցավ նրա վրա, մինչ քայլում էր մարզագետնով դեպի Հագրիդի խրճիթը: Ամենուրեք խոտերի վրա ուսանողներ էին պարկած, ոմանք ուղղակի արևային լոգանք էին ընդունում, բոլորը զվարթ շատախոսում էին, կարդում ու քննարկում կիրակնօրյա «Մարգարեի» համարը և քաղցրավենիք ուտում, շատերը նրան ձայն էին տալիս, կամ բարեկամաբար ձեռքով անում, մինչ անցնում էր նրանց կողքով, բոլորը կարծես ամեն կերպ ուզում էին ցույց տալ նրան, որ իրենք ճիշտ «Մարգարե» օրաթերթի նման, որոշել էին, որ նա հերոս է: Հարրին ոչ մեկին ոչինչ չասաց: Նա գաղափար չուներ, թե նրանք երեք օր առաջ պատահածներից որքան բան գիտեին, ինքը մինչ այդ կարողացել էր խուսափել որևէ մեկի հարցաքննությունից ու գերադասում էր, որ իրերն այդպես էլ մնան:

Երբ Հագրիդի խրճիթի դուռը թակեց, սկզբում մտածեց, որ նա տանը չի, բայց հետո ժանիքը վազելով դուրս թռավ տան հետևից և գրեթե ցած գլորեց նրան իր ոգևորված ողջույնով: Պարզվեց, Հագրիդը իր փոքրիկ բանջարանոցում, կանաչ լոբի էր հավաքում:

— Ինչ լավ է, Հա՛րի, — ասաց նա, միանգամից պայծառացած դեմքով, երբ Հարրին մոտեցավ ցանկապատին: — Արի՛, ներս արի՛, գնա՛նք մի բաժակ խատուտիկի հյութ խմենք:

— Ինչպե՞ս են գործերդ, — հարցրեց Հագրիդը, երբ նստեցին նրա փայտյա սեղանի մոտ մի-մի բաժակ սառեցրած հյութ խմելու: — Դու քեզ լա՞վ ես զգում... Հը՞... Ո՞նց ես...

Հարրին արդեն գիտեր Հագրիդի դեմքի մտահոգ արտահայտությունից, որ նա բնավ իր ֆիզիկական առողջության մասին չէր հարցնում:

— Ես լավ եմ, — արագ ասաց Հարրին, որովհետև ուժ չուներ քննարկելու այն, ինչն ինքը գիտեր, որ մտածում էր Հազրիդը: — Քեզնից պատմի՛ ր.... Չու ու՞ր էիր գնացել:

— Թաքնվում էի լեռներում, — ասաց Հազրիդը, — բարձր քարանձավներից մեկում, ճիշտ Սիրիուսի պես, երբ...

Հազրիդը խոսքը կիսատ թողեց, կոկորդը մաքրեց, նայեց Հարրին, և մի մեծ կում արեց իր հյութից:

— Ինչեւ... Ինչպես տեսնում ես, արդեն վերադարձել եմ, — շատ կամաց ավելացրեց նա:

— Չու... դու հիմա շատ ավելի լավ տեսք ունես, — ասաց Հարրին, որը մտադիր էր զրույցը հնարավորինս հեռու պահել Սիրիուսի թեմայից:

— Ի՞նչ... — արձագանքեց Հազրիդը և ձեռքը բարձրացրեց ու շոշափեց իր դեմքը, — Օ՛հ, հա՛... Դեհ, Գրովին հիմա շա՛տ ավելի լավ է պահում իրեն, քան առաջ, շա՛տ... Այնպե՞ս էր ուրախացել, երբ ինձ տեսավ, երբ վերադարձա, Անկեղծ ասած, նա լավ տղա է, գիտե՞ս... Ես մտածում էի գուցե փորձեմ մի ընկերուիի գտնել նրա համար:

Հարրին մեկ ուրիշ օր թերևս կսկսեր համոզել Հազրիդին, որ անմիջապես հրաժարվի այդ գաղափարից, քանի որ Անտառում երկրորդ հսկայի մշտական բնակության հեռանկարը, ու հնարավոր է Գրովից ավելի վայրի ու կործանիչ բնավորությամբ մի էգի, ոչ մի դրական բան չեր խոստանում, բայց Հարրին իր մեջ հակածառելու ուժ չգտավ: Նա նորից սկսել էր ափսոսել, որ մենակ չի, և Հազրիդի մոտից հրատապ հեռանալու մեծ ցանկությամբ նա մի քանի կումով գրեթե դատարկեց իր խատուտիկի հյութով բաժակը:

— Հիմա բոլորը գիտեն, որ դու ճիշտ էիր ասում, Հա՛րի, — անակնկալ շատ մտերմիկ ասաց Հազրիդը: Նա անթարթ դիտում էր Հարրին: — Այսպես ավելի լավ է չէ՞:

Հարրին ուսերը թոթվեց:

— Ինձ լսի՛ր, — Հազրիդը սեղանի վրայով առաջ թեքվեց դեպի Հարրին, — Ես Սիրիուսին քեզնից երկար եմ ճանաչել, նա զոհվեց մարտի մեջ, ճիշտ այնպես ինչպես կուգենար հեռանալ...

— Նա չեր ուզում հեռանալ, — բարկացած նետեց Հարրին:

Հազրիդը կախեց իր մեծ փրչոտ գլուխը:

— Զէ՞... գիտեմ, որ չէր ուզում, — շատ կամաց ասաց նա, — բայց մեկ է, Հա՛րի, նա այն մարդկանցից չէր, ովքեր տանը նստած թույլ են տալիս, որ ուրիշները կռվեն իրենց փոխարեն: Նա ինքն իրեն չէր ների, եթե մյուսների հետ չգար օգնության...

Հարրին ոտքի կանգնեց:

— Ես պետք է գնամ, տեսնեմ Ոռնին ու Հերմիոնային իիվանդանոցային աշտարակում, — մեխանիկորեն ասաց նա:

— Օ՛հ, — ասաց Հագրիդը շատ վիատ տեսքով. — Օ՛հ, շատ բարի... Հա՛րի, լավ լինես, ու ինձ էլ մի՛ մոռացիր, արի՛ մեկ-մեկ թե...

— Հա՛, լա՛վ:

Հարրին որքան կարող էր արագ նետվեց դեպի դուռը և բաց արեց այն: Կես վայրկյանից կրկին արկի տակ էր, մինչև իսկ Հագրիդը կհասցներ վերջացնել իր ասելիքը, և արագ հեռանում էր մարգագետնով: Կրկին մարդիկ բոլոր կողմերից ձայն էին տալիս նրան: Նա մի քանի վայրկյան աչքերը փակեց, մտքում ցանկանալով, որ բոլորն անհետանան, երագելով, որ աչքերը կբացի ու մեն-մենակ կլինի հանդավարներում:

Մի քանի օր առաջ մինչև քննությունների ավարտը և մինչև այն տեսիլքը, որ Վոլդմորթն ուղարկել էր իր մտքին, նա ոչինչ չէր խնայի, միայն թե ամբողջ հրաշագործական հասարակությունը իմանար, որ ինքը ճիշտ էր ասում, միայն թե բոլորը հավատային, որ Վոլդմորթը վերադարձել է, միայն թե բոլորն իմանային, որ ինքը ո՛չ սուտասան է, ո՛չ էլ խելագար: Իսկ հիմա...

Նա մի կարձանցում արեց լճի շուրջը ու մի ամայի տեղ գտնելով նստեց լճափին՝ մի մեծ թփով պատսպարվելով անցորդների հայացքներից և աչքերը հառելով ջրի փայլփլող մակերեսին, սկսեց մտածել:

Թերևս պատճառը, որ ուզում էր մենակ լինել այն էր, որ Դամբլդորի հետ ունեցած գրույցից ի վեր նա իրեն լրիվ մեկուսացված էր զգում բոլորից: Մի անտեսանելի պատնեշ էր հայտնվել նրա ու մնացած աշխարհի միջև: Ինքը նշանակիր, խարանավոր մարդ էր... Նա միշտ էր նշանակիր եղել... Նա ուղղակի երբեք մինչև վերջ չէր հասկացել, թե դա ինչ էր նշանակում:

Բայց միևնույն է, այդտեղ լճափին միայնակ նստած, իրեն խեղդող վշտի ծանրությունից գրեթե խուլ ու կույր շրջապատի նկատմամբ, Սիրիուսի կորուստի խորաբաց վերքի բոլոր բաց նյարդերը հոգում, նա իր շուրջը վախի որևէ ազդանշան չէր տեսնում: Պայծառ օր էր և շրջակայքը լի էր

ուրախ հանգստացող ու ծիծաղող մարդկանցով, ու թեև ինքն իրեն շատ օտար էր զգում, ասես մի լրիվ ոյրիշ կենսաձևից լիներ, միևնույն է, շատ դժվար էր հավատալ այդտեղ նստած, որ իր կյանքի վերջը, այսպես թե այնպես, ոճրագործություն է լինելու. կա'մ իրեն կսպանեն, կա'մ ինքը կսպանի:

Նա երկար մնաց նստած լճափին, չտեսնող հայացքը գամած ջրի մակերեսին, փորձելով այլևս չմտածել իր կնքահոր մասին, կամ չհիշել, որ իենց լճի հանդիպակաց ափին, Սիրիուսը մի անգամ ընկավ՝ փորձելով հեռու վանել հարյուր ազրայելների:

Արևն արդեն մայր էր մտել, երբ նա հասկացավ, որ մրսում էր: Նա ոտքի կանգնեց ու վերադարձավ ամրոց, քայլելիս դեմքը թեքով սրբելով:

Հ Հ

Ունը և Հերմիոնան լրիվ ապաքինված դուրս եկան հիվանդանոցային աշտարակից, ուսումնական քառորդի ավարտից ընդամենը երեք օր առաջ: Հերմիոնան անդադար փորձում էր խոսք բացել Սիրիուսի մասին, բայց Ունը ամեն անգամ լռեցնող ֆշշոցներ էր արձակում, երբ Հերմիոնան հիշատակում էր նրա անունը: Հարրին դեռ համոզված չէր՝ արդյոք ուզում էր, թե չէր ուզում խոսել իր կնքահոր մասին: Նրա ցանկությունները տատանվում էին տրամադրության հետ: Նա մի բան հաստատ գիտեր, որ ինչքան էլ որ դժբախտ էր զգում իրեն այդ պահին, մի քանի օրից անտանելի կարոտելու էր Հոգվարթսը, հենց որ հասներ Բեկստենիների նրբանցքի թվի չորս տունը: Նույնիսկ թեև նա արդեն կատարելապես հասկանում էր, թե ինչու պետք է հետ գնար այնտեղ ամեն ամառ, դրանից նա իրեն բոլորովին լավ չէր զգում, իրականում երբեք այդքան անտանելի ծանր ու անցանկալի չէր եղել նրա համար այդ տուն վերադարնալը:

Պրոֆեսոր Ամբրիջը մեկնեց Հոգվարթսից ամառային քառորդի ավարտից մեկ օր առաջ: Այնայիսի տպավորություն էր, ասես նա դուրս էր սողոսկել հիվանդանոցային աշտարակից ընթրիքի ժամին, ակնհայտորեն հուսալով բոլորից աննկատ հեռանալ ամրոցից, բայց ի մեծ դժբախտություն իր համար, ճանապարհին հանդիպել էր Փիվզին, որը մեծագույն նվիրումով օգտվել էր Ֆրեդի ցուցմունքը կատարելու իր վերջին հնարավորությունից, և

ոգևորված հետապնդել էր Ամբրիջին ամբողջ ամրոցում մինչև ելքի դռները՝ լրիվ անկառավարելի ու անորսալի դնաստելով նրան մի ձեռնափայտով ու մի երկար կիսագուլպա լի կավճով:

Բազմաթիվ ուսանողներ դուրս վազեցին շքամուտքի դահլիճ դիտելու, թե ինչպես էր Ամբրիջը փախչում դեպի դարպասները, իսկ Տների ավագ ուսուցիչները միայն իմիջիայլոց հրահանգներ տվեցին ընդհանուր ոգեշունչ իրարանցումը կարգի հրավիրելու համար: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի քանի ընդհանուր բնույթի ոչ շատ բարձրածայն կարգապահական կոչերից հետո հետ սուզվեց ուսուցիչների սեղանի մոտ իր բազկաթուի մեջ և անգամ լսողներ էին եղել, որ նա բողոքել էր, որ չի կարող ոգեպնդիչ գոյշուններով վազել Ամբրիջի հետևից, որովհետև Փիվզն իրենից պարտքով վերցրել է իր ձեռնափայտը:

Եկավ դպրոցում վերջին երեկոն: Շատերն արդեն հավաքել էին ձամպրուկները և արդեն գնում էին տարեվերջի հրաժեշտի ձաշկերույթին, բայց Հարրին նույնիսկ դեռ չէր էլ սկսել:

— Վաղը կանես, հա՞՝ — ասաց Ռոնը, որը նրան էր սպասում ննջարանի դռների մեջ: — Արի՛ գնացինք, ես սովամահ եմ լինում:

— Երկար չի տևի, դու գնա, ես շուտ կիասնեմ ձեր հետևից:

Բայց երբ ննջարանի դուռը փակվեց Ռոնի հետևից, Հարրին նույնիսկ տեղից չշարժվեց ձամպրուկի հավաքումը արագացնելու համար: Տարեվերջի ընթրիքին գնալը նրա համար թերևս ամենապակաս ցանկալի բանն էր այդ պահին: Նա վախենում էր, որ Ռամբլորը կարող էր որևէ կերպ հիշատակել իր անունը տարեվերջի հրաժեշտի իր ելույթում: Անկասկած, նա կիհշատակեր Վոլդեմորթի վերադարձը; Ի վերջո անցած տարի էլ նա բոլորին դիմելով ասաց այդ մասին:

Հարրին իր ձամպրուկի խորքերից հանեց մի կույտ ձմրթված հագուստներ, որպեսզի ծալած հագուստների համար տեղ ազատի և ձամպրուկի հատակին, շորերի ու պատի արանքում նկատեց ձմրթված թղթով փաթաթված մի կապոց: Նա պատկերացում անգամ չուներ, թե դա ինչ կարող էր լինել և թե ինչ գործ ուներ իր ձամպրուկի մեջ: Նա կռացավ ու մարգական շալվարը մի կողմ հրելով դուրս հանեց փոքրիկ փաթեթը և հետաքրքրված տնտղեց այն:

Մի քանի վայրկյանից նա հասկացավ, թե դա ինչ էր: Սիրիուսն էր տվել իրեն դա Գրիմոլդ փողոցի թիվ տասներկուսի շքամուտում:

— Կօգտագործե՞ս, եթե իմ կարիքն ունենաս, եղա՞վ:

Հարրին նստեց իր մահճակալին ու բացեց փաթեթը: Ճմրթված թղթից մի փոքր քառակուսի հայելի ընկավ մահճակալի վրա: Այն շատ հնոտի տեսք ուներ, և ակնհայտորեն կեղտոտ էր: Հարրին հայելին մոտեցրեց դեմքին և տեսավ իր արտացոլումը հայելու մեջ իր վրա նայելիս:

Նա շրջեց հայելին: Հետևի կողմից հայելուն փակցված էր Սիրիուս ձեռագրով գրված մի երկտոտ:

«Սս երկկողմանի հայելի է: Զույգի մյուսը ինձ մոտ է: Եթե ուզենաս խոսել ինձ հետ ուղղակի անունս ասա հայելու առաջ ու կհայտնվես իմ հայելու մեջ, իսկ ես կհայտնվեմ քոնի մեջ: Ես ու Ձեյմսը օգտվում էինք սրանից, երբ միմյանցից առանձին հմայապատիժների էինք լինում:»

Հարրիի սիրտը հասավ բերանին: Նա հիշեց ինչպես էր իր մեռած ծնողներին չորս տարի առաջ տեսել իրենքնազարե հայելու մեջ: Հիմա նա կկարողանա կրկին խոսել Սիրիուսի հետ, հենց հիմա, նա համոզված էր. դրանում...

Նա շուրջը նայեց, որպեսզի համոզվի, որ ննջարանում ուրիշ ոչ ոք չկար: Սենյակը դատարկ էր: Նա հետ նայեց հայելու մեջ, դողացող ձեռքերով բարձրացրեց այն իր դեմքի առաջ և հստակ ու բարձր ասաց.

— Սի՞րիուս:

Նրա շնչից հայելու ապակին ծածկվեց գոլորշիով: Նա նույնիսկ ավելի մոտեցրեց հայելին: Հուզմունքից մարմինը փշաքաղվել էր, բայց գոլորշապատ հայելու մեջ թարթող աչքերն անկասկած իր աչքերն էին:

Նա թեքով սրբեց հայելու մակերեսը և կրկին ասաց՝ յուրաքանչյուր վանկը այնպես հստակ արտասանելով, որ հնչյունների ձայները դողանցեցին դատարկ սենյակում:

— Սի՞րիուս Բլե՛ք...

Ոչինչ չկատարվեց: Հայելու միջից վրդովված ու հուսահատ իրեն նայող դեմքը անկասկած դեռ իր սեփական դեմքն էր:

Սիրիուսի զույգ հայելին նրա մոտ չէր, երբ նա ընկավ կամարի մեջ, մի ցածր ձայն ասաց Հարրիի գլխում: Ահա թե ինչու այն չի աշխատում:

Հարրին լուս, անշարժ կանգնած մնաց ևս մի պահ, հետո հայելին հետ նետեց ձամպրուկի մեջ, որտեղ այն փշուր-փշուր եղավ: Մի ամբողջ լուսապայծառ րոպէ նա համոզված էր, որ տեսնելու է Սիրիուսին, կրկին խոսելու է նրա հետ:

Հիասթափությունից կոկորդն այրվում էր: Նա ոտքի կանգնեց և սկսեց իրերը խառը-խշտիկ նետել ձամպրուկի մեջ, հենց ջարդված հայելու փշուրների վրա: Բայց հետո մի գաղափար շեշտակի անցավ նրա մտքով: Մի ավելի լավ գաղափար քան հայելին էր, մի շատ ավելի մեծ ու շատ ավելի կարևոր գաղափար: Ինչպե՞ս ավելի շուտ չէր մտածել այդ մասին: Ինչու՞ չէր երբեք հարցրել:

Նա վագքով դուրս նետվեց ննջարանից և զույգ-զույգ աստիճանների վրայով ցատկելով ցած վագեց՝ շրջադարձներին խփվելով պատերին և հազիվ նկատելով իր անցած ձանապարհը: Ահա նա սլացավ դատարկ ընդհանուր սենյակով, հետո դիմանկարի անցքով և երկար միջանցքով, անտեսելով Չաղ Կոմսուհուն, որը նրա հետևից գոռաց.

— Հանդիսավոր ընթրիքը իրես կսկսվի, գիտե՞ս... Բայց մի՛ վախեցիր, կիասցնե՞ս:

Բայց Հարրին ընթրիքի գնալու մտադրություն չուներ:

Ինչպե՞ս է ստացվում, որ թեև ամրոցը լեփ-լեցուն է ուրվականներով, ոչ մեկին չես տեսնի, երբ քեզ պետք են:

Նա ցած վագեց աստիճաններով ու միջանցքներով և ձանապարհին ոչ մեկի չհանդիպեց, ո՛չ ողջերից, ո՛չ հանգուցյալներից: Բոլորը, անկասկած, Մեծ դահլիճում էին: Հմայախոսքերի դասարանի մոտ նա մի պահ կանգ առավ, որ շունչը տեղը բերի և հուսահատ մտածեց, որ ստիպված է լինելու սպասել մինչև ուշ երեկո, մինչև ընթրիքն ավարտվի:

Բայց հենց այն պահին, երբ հույսը կտրել էր, մի թափանցիկ կերպարանք տեսավ, որը ձախրում էր միջանցքի հեռավոր ծայրում:

— Հե՞... Հե՞, Նի՞ք... Նի՞ք...

Ուրվականը գլուխը հետ հանեց պատից, որի մեջ արդեն հասցրել էր մտնել ամբողջ մարմնով, ցուցադրելով իր արտասովոր ոճական փետուրով զարդարված գլխարկը և վտանգավոր առաջ ձոճված Սըր Նիքոլաս դը Միմսի-Փորփինզտոնի գլուխը:

— Բարի երեկո, — ասաց նա, քարե պատից հանելով մարմնի մնացած մասը և ժպտաց Հարրիին, — ուրեմն ես միակ ուշացողը չեմ: Թեև, — նա տխուր հառաչեց, — լրիվ ուրիշ իմաստով, անշուշտ:

— Նի՞ք, կարո՞ղ եմ քեզ մի բան հարցնել:

Մի շատ տարօրինակ արտահայտություն հայտնվեց Գրեթե Անգլուն Նիքի դեմքին, երբ նա մատը մտցրեց իր ծալազարդ օձիքի տակ և ուսերի վրա վիզը ուղղեց, ակնհայտորեն ժամանակ շահելով մտածելու համար: Նա դադարեց վիզն ուղղել, միայն երբ նրա կիսով չափ կտրված պարանոցին մի մազաչափ տեղ էր մնացել մի կողմի վրա չընկնելու համար:

— Ըըը... Հիմա՝ Հա՛րի, — ասաց Նիքը, մի տեսակ շփոթված արտահայտությամբ: — Դա չի՝ կարող սպասել մինչև ընթրիքի ավարտը:

— Ո՛չ, Նի՞ք, խնդրում եմ, — ասաց Հարրին, — իրոք, ինձ շատ պետք է խոսել քեզ հետ: Կարո՞ղ ենք այստեղ մտնել:

Հարրին բացեց իրենց ամենամոտ դասարանի դուռը և Գրեթե Անգլուն Նիքը տխուր հառաչեց:

— Օ՛հ, շատ լավ, — ասաց նա հանձնվողի տեսքով: — Չեմ կարող ձևացնել, իբր չեմ սպասում սրան:

Հարրին դուռը բաց պահել էր նրա համար, բայց նա ներս ճախրեց պատի միջով:

— Ի՞նչին էիր սպասում, — հարցրեց Հարրին դուռն իր հետևից վակելով:

— Որ դու կգաս ու կգտնես ինձ, — ասաց Նիքը, ճախրելով դեպի պատուհանը և դուրս նայեց մթամած հանդավարներին: — Այդպես պատահում է, երբեմն, երբ մեկնումեկը մեծ կորուստ է ունենում...

— Դեհ, — ասաց Հարրին, թույլ չտալով շեղել իրեն: — Դու ճիշտ էիր, ես ... ես եկա, որ գտնեմ քեզ:

Նիքը ոչինչ չասաց:

— Տե՛ս, թե ինչ եմ ուզում հարցնել, — ասաց Հարրին, որը հանկարծ շփոթվեց: Իրոք բարձրածայն հարցնելը շատ ավելի բարդ էր, քան կարելի էր սպասել: — Դու... դու մեռել ես... բայց դեռ այստեղ ես, չէ՞...

Նիքը հառաչեց և շարունակեց նայել պատուհանից դուրս:

— Ճիշտ եմ ասում, չէ՞... — շարունակեց Հարրին: — Դու մեռել ես, բայց ես քեզ հետ խոսում եմ, դու կարող ես շրջել ամբողջ Հոգվարթաում և ուրիշ որտեղ ուզես, կարո՞ղ ես, չէ՞...

— Այո՛, — ցածրաձայն ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը, — ես քայլում եմ, խոսում եմ... Այո՛:

— Ուրեմն դու հետ ես եկել, չէ՞... — շարունակեց Հարրին: — Մարդիկ կարող են հետ գալ, չէ՞... Որպես ուրվականներ: Նրանք կարող են չանհետանալ, լրիվ ու ընդմիշտ... Դե՞հ... — անհամբերությամբ ավելացրեց նա, երբ Նիքը շարունակեց լուր մնալ:

Գրեթե Անգլուխ Նիքը մի պահ տատանվեց, հետո ասաց.

— Ոչ բոլորը կարող են հետ գալ որպես ուրվական:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, — արագ հարցրեց Հարրին:

— Միայն... միայն հրաշագործները:

— Օ՛հ, — ասաց Հարրին, և քիչ մնաց ծիծաղեր զգացած թեթևությունից:

— Դեհ, ուրեմն ամեն ինչ կարգին է: Այն մարդը, ում մասին հարցնում եմ, հրաշագործ է, ուրեմն նա կարող է հետ գալ, չէ՞:

Նիքը հետ շրջվեց պատուհանից և տիսուր նայեց Հարրիին:

— Նա հետ չի գա:

— Ո՞վ...

— Սիրիուս Բլեքը, — ասաց Նիքը:

— Բայց դու եկար, — բարկացած ասաց Հարրին: — Դու հետ եկար.. Դու մեռած ես, բայց դու չանհետացար:

— Հրաշագործները կարող են իրենց հետքը թողնել երկրի վրա, և հետո ուրվականների տեսքով անցնել այն նույն վայրերով, որտեղ մի ժամանակ նյութական մարմին են ունեցել, — դաշնությամբ ասաց Նիքը, — բայց շատ քիչ թվով անհատներ են ընտրում այդ ուղին:

— Ինչո՞ւ չեն ընտրում, — հարցրեց Հարրին, — ինչեւ, դա ոչ մի նշանակություն չունի, Սիրիուսը չի էլ մտածի, թե դա սովորական բան չէ... Նա հետ կգա, ես գիտեմ:

Եվ Հարրիի համոզնունքն այնքան խորն էր, որ նա անգամ գլուխը շրջեց դեպի դուռը, կես վայրկյան համոզված, որ իրես-իրես կտեսնի Սիրիուսին, մարգարտափայլ ճերմակ և թափանցիկ, բայց անկեղծ ժախտը դեմքին դռնով դեպի իրեն գալիս:

— Նա հետ չի գա, — կրկնեց Նիքը: — Նա առաջ գնացած կլինի:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել «առաջ գնացած», — արագ հարցրեց Հարրին, — Առաջ ու՞ր... Լսի՛ր, ինչեւ, ի՞նչ է կատարվում, երբ մեռնում ես: Ինչու՞ բոլորը հետ չեն գալիս: Ինչու՞ այս վայրը լեփի-եցուն չի ուրվականներով: Ինչու՞:

— Ես դրա պատասխանը չգիտեմ, — ասաց Նիքը:

— Դու մեռած ես, չէ՞՝, — արդեն հուսահատ անհամբերությամբ հարցրեց Հարրին, — Քեզնից լավ էլ ո՞վ կարող է պատասխանել այդ հարցին:

— Ես վախենում էի մահից, — առանց արտահայտության ասաց Նիքը, — Ես ընտրեցի այստեղ մնալը: Երբեմն մտածում եմ գուցե այդպես չպետք է անեի: Դեհ սա ինչի՞ նման է.... Ո՞չ այստեղ, ո՞չ այնտեղ... Իրոք, փաստորեն ես ո՞չ այստեղ եմ, ո՞չ այնտեղ: — Նա կարծ տխուր ծիծաղեց: — Ես մահվան գաղտնիքներից ոչինչ չգիտեմ, Հա՛րի... որովհետև ես ընտրեցի իմ կյանքի թույլ նմանակումը մահվան փոխարեն: Կարծում եմ, որ իրաշագործ գիտնականները մինչև օրս ուսումնասիրում են այդ երևոյթը Առեղծվածների բաժնում:

— Մի՛ հիշեցրու ինձ այդ տեղի մասին, — կատաղությամբ ընդհատեց Հարրին:

— Ների՛ր, որ չեմ կարող օգնել քեզ, — կարեկցանքով ասաց Նիքը, — Լավ. ես գնամ... Ընթառիքը... Գիտես... Արդեն սկսվել է:

Եվ նա հեռացավ՝ Հարրիին մենակ թողնելով սենյակում, դատարկ հայացքը հառած այն պատին, որի միջով դուրս ճախրեց Նիքը:

Հարրին այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես նորից կորցրել էր իր կնքահորը, կորցնելով այն վերջին կարձատն հույսը, որ ինչ-որ կերպ կկարողանա երբեւ կրկին խոսել նրա հետ: Նա դանդաղ, թշվար հետ քայլեց դատարկ ամրոցով, մտածելով, արդյոք երբեւ կրկին կզգա՞, թե ինչ բան է ուրախությունը:

Նոր էր անցել դեպի Չաղ Կոմսուհու միջանցքը տանող շրջադարձը, երբ տեսավ մեկին, որն առջևում պատին կախված ցուցատախտակի վրա հայտարարություն էր փակցնում: Երկրորդ հայացքից նա ճանաչեց, որ այդ մեկը Լունան էր: Մոտակայքում թաքնվելու ոչ մի տեղ չկար, և նա հաստատ լսած կլիներ իր ոտնածայները: Ամեն դեպքում, Հարրին այնքան ուժասպառ էր, այդ պահին, որ չէր կարող անգամ որևէ գարծողություն նախաձեռնել որևէ մեկից խուսափելու համար:

— Ողջու՞յն, — ցրված ասաց Լունան, մի քայլ հետ անելով իր կախած հայտարարությունից ու նայելով մոտեցող Հարրիին:

— Ինչու՞ չես գնացել ընթրիքի, — հարցրեց Հարրին:

— Դեհ, ես կորցրել եմ ունեցվածքիս մեծ մասը, — ասաց Լունան զրեթե երազկոտ ձայնով: — Մարդիկ վերցնում են, ու թաքցնում, գիտե՞ս, քայլ քանի որ վաղը տուն ենք գնալու, ես պետք է հասցնեմ գտնել բոլորը, ու իիմա ամեն տեղ հայտարարություններ եմ փակցնում:

Նա ձեռքով ցույց տվեց հայտարարությունների ցուցատախտակը, որի վրա իրոք նա փակցրել էր իր կորած գրքերի և հագուստների ցանկը, խնդրելով, որ վերցնողները հետ վերադարձնեն:

Մի տարօրինակ զգացողություն բարձրացավ Հարրիի մոտ, մի զգացմունք, որը բացարձակապես տարբեր էր բարկությունից և վշտից, որոնք Սիրիուսի մահից ի վեր կարծես անդառնալիորեն համակել էին նրան: Մի քանի վայրկյան անց միայն նա վերջապես հասկացավ, որ նա ուժեղ կարեկցանք էր զգում Լունայի նկատմամբ:

— Ինչպե՞ս թե, մարդիկ վերցնում ու թաքցնում քո իրերը, — խոժոռվելով հարցրեց նա:

— Դեհ, ինչ ասեմ, — արձագանքեց Լունան ուսերը թոթվելով, — Կարծում եմ, նրանք կարծում են, որ ես մի քիչ տարօրինակ եմ, գիտե՞ս: Որոշ մարդիկ ինձ «Լուսնոտ Լավգուդ» են ասում...

Հարրին անթարթ նայեց նրան, և կարեկցանքի զգացմունքը նրա կրծքում ցավագին ուժգնացավ:

— Դա ոչ մեկին ոչ մի հիմք չի տալիս, որ իրերդ վերցնեն, — բարկացած ասաց նա, — ուզու՞մ ես օգնեմ, որ գտնես բոլորը:

— Oh, n̄չ, — ասաց նա ժպտալով. — Բոլորը հետ կգան, վերջում միշտ բոլորը հետ են գալիս: Ուղղակի ուզում էի ճամպրուկս այսօր հավաքել: Իսկ դու ինչու չես գնացել ընթրիքի:

Հարրին ուսերը թոթվեց:

— Տրամադրություն չունեի, երևի:

— Այո՞, — ասաց Լունան, դիտելով նրան իր տարօրինակ առեղծվածային, մի քիչ չռված աչքերով, — իրոք, տրամադրություն չէիր ունենա... Այն մարդը, որին սպանեցին մահակերները, քո կնքահայրն էր, չէ՞... Զինին է ինձ ասել:

Հարրին կարձ գլխով արեց, բայց ինչ-որ պատճառով նա դեմ չէր Լունայի հետ խոսել Սիրիուսի մասին: Նա հիշեց, որ Լունան նույնպես կարող էր տեսնել թեստրալներին:

— Դու էլ... — սկսեց նա, — ուզում էի ասել, դու էլ ե՞ս կորցրել մեկին:

— Այո՛, — կարձ ասաց Լունան, — մայրիկիս... Նա շատ արտակարգ վիուկ էր, գիտե՞ս, բայց շատ էր սիրում տարբեր փորձարկումներ անել, և նրա փորձարական հմայագործություններից մեկը մի օր շատ վատ ավարտվեց: Ես ինը տարեկան էի:

— Ցավակցում եմ, — տխուր մրմնջաց Հարրին:

— Հա՛, ուղղակի սարսափելի էր, — ասաց Լունան իմիջիայլոց տոնով, — մինչև օրս շատ եմ տխրում, երբ հիշում եմ դրա մասին: Բայց ես դեռ Պապա ունեմ, և ամեն դեպքում, կզա մի օր, որ նորից կտեսնեմ մամայիս, չէ՞...

— Ըզը.... Իրոք, — անվստահ ասաց Հարրին:

Լունան թերահավատությամբ գլուխն օրորեց:

— Դեհ, վերջացրու, հա՛... Դու ի՞ն լսեցիր նրանց ձայները... Այնտեղ, այն վարագույրի հետևում... Բա չլսեցի՞ր....

— Ուզում ես ասել...

— Այն մեծ սրահում, որի կենտրոնում կամար կար... Նրանք ուղղակի չեն երևում վարագույրի հետևում.... Բայց դու էլ էիր լսում նրանց:

Նրանք մի պահ անթարթ նայեցին միմյանց: Լունան թեթև ժպտում էր: Հարրին չգիտեր, ինչ ասեր կամ մտածեր: Լունան այնքան արտասովոր բաների էր հավատում: Բայց նա ինքը համոզված էր, որ ձայներ էին լսվում շղարշյա վարագույրի հետևից:

— Հաստատ չե՞ս ուզում, որ օգնեմ քեզ գտնես իրերդ, — վերջապես ասաց նա:

— Oh, ո՞չ, — ասաց Լունան: — Ո՞չ, իիմա ես կզնամ Մեծ դակիճ ու մի քիչ փուղինգ կուտեն ու կսպասեմ, որ բոլոր իրերս իրենք իրենց վերադառնան: Բոլորը միշտ վերադառնում են վերջում: Դեհ ինչ, քեզ բարի արձակուրդներ, Հա՛րի:

— Հա՛, քեզ էլ:

Լունան հեռացավ, և մինչ նայում էր նրա հետևից, հանկարծ Հարրին զգաց, որ այն սարսափելի ծանրությունը, որ անխնա սեղմում էր իր կուրծքը, կարծես մի քիչ թեթևացել էր:

Հոգվարթսի ճեպընթացով տունդարձի ճանապարը բավականին բովանդակալից եղավ, այն էլ մի քանի առումներով։ Նախևառաջ, Մալֆոյը, Քրեբը և Գոյլը, ովքեր անկասկած մի ամբողջ շաբաթ սպասել էին, որպեսզի ուսուցիչների աչքից հեռու մի հնարավորություն ունենան Հարրիից վերժիննիր լինելու համար, փորձեցին դարանակալել նրան գնացքի մեջտեղի վագոնում, մինչ նա վերադառնում էր գուգարանից։ Հարձակումը թերևս կարող էր և միանգամայն հաջողվել, եթե միայն հարձակվողները անհեռատեսորեն ընտրած չլինեին հենց այն բաժանմունքի միջանցքը, որը լեփ-լեցուն էր ԴԱԲ անդամներով, ովքեր ապակե դռների միջով տեսան, թե ինչ էր կատարվում և մեկ հոգու պես դուրս հորդեցին՝ Հարրիին օգնության հասնելով։ Երբ Էռնի Մաքմիլանը, Հաննա Աբոթը, Սյուզան Բոունզը, Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեչին, Էնթոնի Գոլդշտեյնը և Թերորի Բրութը վերջացրին իրենց բազմազան չարակնիքներն ու հնայահարվածները, որոնք հենց Հարրին էր սովորեցրել նրանց, Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը այնպիսի տեսք ունեին, ասես երեք հսկա տղրուկներ լինեին մի կերպ խցկված Հոգվարթսի համազգեստների մեջ։ Հարրին, Էռնին ու Ջասթինը նրանց տեղավորեցին ուղեբեռների դարակների վրա ու թողեցին, որ այդպես դարակներին պառկած ծորան իրենց տղրուկային բնախոսական հեղուկներով։

— Պետք է խոստովանեմ, որ շատ կուգենայի տեսնել Մալֆոյի մայրիկի դեմքի արտահայտությունը, երբ նա գնացքից ցած իջնի, — ասաց Էռնին, ներքին բավարարումով նայելով դարակի վրա անձունի գալարվող Մալֆոյին։ Էռնին դեռ չէր ներել Մալֆոյին ինկվիզիտորական ջոկատում նրա ժամիշխանության օրերին Հաֆըլփաֆից լկտիաբար անարդարացի միավորներ հանելու համար։

— Գոյլի մաման շատ գոհ կլինի, — ասաց Ռոնը, որը վագեվազ եկել էր իրարանցումի պատճառը հետաքննելու համար։ — Այդպես նա շատ ավելի բարետես է։ Ինչեւ, Հա՛րի, քաղցրավենիքի սայլակը հենց նոր մտավ մեր վագոնը, կուգե՞ս որևէ բան առնել։

Հարրին շնորհակալություն հայտնեց մյուսներին և Ռոնի հետ վերադարձավ իրենց վագոնը, որտեղ սայլակից գնեց մի մեծ կույտ լցոնած կաթսայաձև կարկանդակներ և դդումի պաստեղիկներ: Հերմիոնան կրկին զբաղված էր «Մարգարե» օրաթերթի ընթերցանությամբ: Զինին մի թեստ էր լրացնում «Բարբաջախոսից», իսկ Նեվիլը զբաղված էր իր Միմբուլուս Միմբլտոնիա կակտուսը սիրագորով շոյելով, որը բավականին մեծացել էր տարվա ընթացքում և տարօրինակ դունդունոցով մռռում էր ամեն անգամ, երբ Նեվիլը դիպչում էր նրան:

Հարրին և Ռոնը ճամփորդության մեջ մասն անկացրին հրաշագործական շախմատ խաղալով: Մինչ Հերմիոնան արդեն վերընթերցում էր «Մարգարեից» կտրված հատվածները: Լրագիրն ուղղակի լեփ-լեցուներ էր ազրայելներից պաշտպանվելու խորհուրդներով, մահակերներին բացահայտելու համար Նախարարության հետաքննչական գործողությունների հաշվետվություններով և ընթերցողների հիստերիկ նամակներով, ովքեր հայտնում էին, որ տեսել են Լորդ Վոլդեմորթին հենց այդ առավոտյան իրենց տան կողքով անցնելիս:

— Դեռ իրականում ոչինչ չի սկսվել, — մռայլ հոգոցով ասաց Հերմիոնան, կրկին ծալելով լրագիրը: — Բայց արդեն քիչ մնաց:

— Հե՞յ, Հա՞րի, — մտերմավարի կամաց ասաց Ռոնը, գլուխը ցնցելով դեպի ապակե դռների հետևում երևացող միջանցքը:

Հարրին շրջվեց: Չոն էր անցնում, իր ընկերուիի Մարիետա Էջբոմբի հետ միասին, որը գլխին բալակլավա կնգուղ էր հագել: Հարրիի ու Չոյի աչքերը մի պահ հաղիպեցին: Չոն կարմրեց, բայց կանգ չառավ և շարունակեց քայլել: Հարրին հետ նայեց շախմատի տախտակի վրա Ճիշտ այն պահին, երբ Ռոնի ասպետը սկսել էր հետապնդել նրա տրծիկ տալով փախչող զինվորներից մեկին:

— Հը... Ի՞նչ է կատարվում ձեր երկուսի միջև, — շատ կամաց հարցրեց Ռոնը:

— Ոչինչ, — ազնվորեն պատասխանեց Հարրին:

— Ես լսել եմ, որ հիմա նա մեկ ուրիշի հետ է հանդիպում, — իմիջիայլոց ասաց Հերմիոնան:

Հարրին անգամ զարմացավ, թե որքան քիչ ազդեցություն ունեցավ իր վրա այդ լուրը: Չոյի վրա տպավորություն թողնելու ցանկությունը կարծես

հինավուրծ ժամանակների մի երևոյթ էր, որն այլս ոչ մի կապ չուներ իր հետ: Այնքան բան էր փոխվել Սիրիուսի մահից ի վեր: Այնքան բան էր լրիվ արժեզրկվել նրա համար Սիրիուսին կորցնելուց հետո: Ընդամենը երկու շաբաթ էր անցել, ինչ վերջին անգամ տեսել էր Սիրիուսին, բայց թվում էր, թե դա այնքան վաղուց էր եղել: Կարծես առաջ ու հիմա երկու տարբեր աշխարհներ լինեին. Մեկը, որում Սիրիուսը կար, և մեկը, որն առանց Սիրիուսի էր:

— Ավսոսելու բան չունես, ընկե՞ր, — ասաց Ոտնը համոզիչ ձայնով: — Ուզում եմ հասել, հա՛, ինչ խոսք, սիրուն աղջիկ է, բայց քեզ մի քիչ ավելի ուրախ մարդ է պետք:

— Նա երկի շատ էլ ուրախ է մեկ ուրիշի հետ, — ուսերը թոթվելով ասաց Հարրին:

— Բա հիմա ու՞ն հետ է, գիտե՞ս, — հարցրեց Ոտնը Հերմիոնային, բայց Զինին պատասխանեց նրան:

— Մայքլ Քորների, — ասաց նա:

— Քորների՞... Բայց... — ասաց Ոտնը նստած տեղում պտտվելով, որ նայի քրոջ վրա, — բայց դու էիր հանդիպում նրա հետ:

— Ալևս ո՛չ, — չոր ասաց Զինին: — Նրան դուր չէր գալիս այն հանգամանքը, որ Գրիֆինդորը քվիդիչով հաղթում է Ուեյվենքլոյին, ու լրիվ մօթնել էր: Ես նրան թողեցի, նա էլ վագեց Չոյին սկսովելու: Նա ցրված քիթը քորեց գրչակետուրի ծայրով, շրջեց վերվարած «Բարբաջախոսի» էջը և շարունակեց պատասխանել իր թեստի հարցերին: Ոտնը շատ բավարարված տեսք ուներ:

— Հա, լավ ստացվեց: Ես միշտ էլ էն կարծիքին եմ եղել, որ նա ապուշի մեկն է, — ասաց նա, իր թագուհուն առաջ բգելով դեպի Հարրիի դողդողացող նավակը: — Ավելի լավ քեզ համար: Հաջորդ անգամ... ավելի լավ մեկին... կընտրես:

Եվ այդ ասելիս նա մի տարօրինակ բազմանշանակ հայացք նետեց Հարրիի վրա:

— Ես արդեն ընտրել եմ... Դին Թոնասին... քո կարծիքով ավելի լավը չի՞... — անտարբեր հարցրեց Զինին:

— Ի՞նչ, — գոռաց Ոտնը, պատահաբար շրջելով շախմատի տախտակը: Ծուռթաթն անմիջապես գործի անցավ՝ հետապնդելով գետնին թափված

շախմատամարտիկներին, իսկ Հեղվիզն ու Շափյուղասարեկը վերևից բարկացած ճռվողեցին ու վույ-բույեցին:

Մինչ գնացքը դանդաղեցնում էր ընթացքը՝ մոտենալով Քինզզ Քրոս կայարանին, Հարրին մտածում էր, որ դեռ երբեք այդքան չէր ուզեցել մնալ գնացքի մեջ: Նա նույնիսկ սկսեց պատկերցնել, թե ինչ կկատարվի, եթե ինքն ուղղակի հրաժարվի դուրս գալ գնացքից, ու համաօրեն նստած մնա գնացքի մեջ մինչև սեպտեմբերի մեջը, երբ այն կրկին հետ կտանի իրեն Հոգվարթ: Երբ գնացքը վերջապես փեքփոցով կանգ առավ, նա դժկամությամբ բայց այնուամենանիվ իջեցրեց Հեղվիզի վանդակը և պատրաստվեց սովորականի պես քարշ տալով գնացքից հանել իր ձամպրուկը:

Բայց երբ տոմսերի տեսուչն ազդանշանեց Հարրիին, Ունին ու Հերմիոնային, որ վերջապես ապահով է թիվ ինը և տասը կառամատուցների միջև գտնվող հրաշագործական պատմեշի միջով անցնելու համար, նրան անակնկալ էր սպասում մյուս կողմում: Մի խումբ մարդիկ, ում նա չէր սպասում տեսնել կայարանում, այնտեղ կանգնած սպասում էին, որ ողջունեն իրեն:

Սպասողների մեջ Գիֆ-Աչք Մուտիին էր, շատ չարագույժ տեսքով հրաշակերտ աչքի վրա խոր թեքած կաթսայաձև գլխարկով և երկու կոպիտ ձեռքերով հենված մի ձեռնափայտի վրա, ոտքից գլուխ փաթաթված մի մեծածավալ ճամփորդական թիկնոցի մեջ: Թոնքսը կանգնած էր նրա հետևում փչովի ծամոնի գույնի վառ վարդագույն մազերով, որոնք փայլվլում էին կայարանի առաստաղի պատուհանների կեղտոտ ապակիների միջով ընկնող արևի լուսի տակ, հագին ծնկների վրա ձղճղված ջինսե շալվար ու վառ մորեգույն անթև շապիկ «Դյութանուշ քույրեր» երաշտական համույթի պատկերազարդ անվանումով: Թոնքսի կողքին Լուպինն էր՝ գունատ դեմքով, ավելի սպիտակած մազերով ու երկարափեշ հնաոճ վերարկուով, հնոտի ջեմպիրի ու մաշված ջինսե շալվարի վրայից հագած: Խմբի առջևում կանգնած էին տեր և տիկին Ուիզլիները, իրենց լավագույն մազլական հազուստներով, և Ֆրեդն ու Ջորջը, ում հագին լրիվ նոր, աչք ծակող թունավոր կանաչ գույնի, ինչ-որ թեփուկավոր գործվածքից նորածն բաձկուներ էին:

— Ոո՛ն, Զի՞նի, — կանչեց տիկին Ուիզլին, շտապելով նրանց ընդառաջ և ամուր գրկելով իր երեխաներին: — Օ՛հ, և Հա՛րի, սիրելիս, — ինչպե՞ս եք...

— Լավ եմ, — ստեց Հարրին, մինչ տիկին Ուիզլին ամուր գրկել էր նրան: Ուսի վրայով նա տեսավ, թե ինչպես էր Ոոնը աչքերը չոել երկվորյակների հագուկապի վրա:

— Սա ի՞նչ է, — հարցրեց նա, մատը ցցելով նրանց բաձկոնների վրա:

— Ամենաքարձր որակի վիշապի կաշի է, բռո՛, — ասաց Ֆրեդը, մի քիչ վերուվար անելով բաձկոնի զիփ շղթան: — Գործը փթթում է, մենք էլ մտածեցինք, որ կարող ենք ինքներս մեզ մի քիչ երես տալ:

— Ողջու՛յն, Հա՛րի, — ասաց Լուպինը, երբ տիկին Ուիզլին վերջապես բաց թողեց նրան իր գրկից ու շրջվեց ողջունելու Հերմիոնային:

— Ողջու՛յն, — ասաց Հարրին — չէի սպասում... Ի՞նչ եք անում բոլորդ այստեղ:

— Դեհ, — ասաց Լուպինը մեղմ ժպտալով, — մտածեցինք, որ արժե մի քանի խոսք փոխանակել քո մորաքրոջ ու քեռայրի հետ, մինչև նրանք քեզ իրենց տուն կտանեն:

— Չգիտեմ, արդյոք դա լա՞վ գաղափար է, — շտապեց ասել Հարրին:

— Օհ, կարծում եմ, որ ոչ միայն լավ գաղափար է, այլև անհրաժեշտ, — մօնչաց Մուլին, որը կաղալով քիչ ավելի մոտ էր եկել — էն նրանք են չէ՝, Փո՛թթեր:

Նա բութ մատով ուսից հետ ցույց տվեց: Ակնհայտ էր, որ նրա հրաշագործ աչքը այդ պահին գանգի մեջ կաթսայածն կոշտ գլխարկի տակից դեպի հետ էր նայում: Հարրին գլուխը մի քիչ դեպի ձախ թեքեց, որ տեսնի, թե Գիֆ-Աչքը բթով ինչին էր ցույց տալիս և իրոք, տեսավ երեք Դարզլիներին, ովքեր կանգնած էին՝ Հարրիին դիմավորող խմբի տեսքից ակնհայտ զարհուրանքից պապանձված:

— Ա՛հ, Հա՛րի — ասաց պարոն Ուիզլին, շրջվելով Հերմիոնայի ծնողներից, ում քիչ առաջ բարեւում էր մեծ ոգնորությամբ, և ովքեր հերթով գրկում էին Հերմիոնային: — Դեհ, չմոտենա՞նք արդեն:

— Հա՛, ժամանակն է, Ա՛րթուր, — ասաց Մուլին:

Նա և պարոն Ուիզլին առաջնորդեցին բոլորին կայարանի սրահով քայլելով դեպի Դարզլիները, ովքեր ասես մի ակնթարթում արմատ գցեցին

իրենց կանգնած տեղում: Հերմիոնան նույնպես նրբորեն անջատվեց իր մայրիկից, որպեսզի միանա խմբին:

— Բարի օր, — շատ բարեհամբույր ասաց պարոն Ուիզլին քեռի Վերնոնին՝ մոտենալով ու կանգնելով նրա առաջ: — Գուցե հիշե՞ք ինձ, անունս Արթուր Ուիզլի է:

Քանի որ պարոն Ուիզլին մեծագույն հաջողությամբ և առանց որևէ կողմնակի օգնության դրանից երկու տարի առաջ հիմնովին քարութանդ էր արել Դարզլիների հյուրասենյակը, Հարրին շատ կզարմանար, եթե քեռի Վերնոնը նրան մոռացած լիներ: Եվ իրոք, քեռի Վերնոնը անմիջապես ընդունեց իր սիրելի խաչած բազուկի գույնը և աչքերը փայլեցրեց պարոն Ուիզլիի վրա, բայց նախընտրեց ոչինչ չասել, մասամբ, թերևս որովհետև, հակառակորդը թվով երկու անգամ գերազանցում էր Դարզլիներին: Մորաքույր Պետունիան կարծես և՛ վախեցած էր, և՛ շփոթված: Նա անդադար շուրջն էր նայում, ասես սարսափում էր այն մտքից, որ իր ծանոթներից որևէ մեկը հանկարծ կարող է տեսնել իրեն նման շրջապատում: Դադլին, մինչ այդ կարծես սրտանց ուզում էր իր չափերից ավելի փոքր երևալ, ինչը նրան բոլորովին չէր հաջողվում:

— Մտածեցինք, որ պետք է երկու խոսք ասենք ձեզ Հարրիի կապակցությամբ, — դեռ ժպտալով ասաց պարոն Ուիզլին:

— Հա՛, — մոնչաց Մուդին: — Խոսքն այն մասին է, թե նա ինչ վերաբերմունք է ստանում, երբ ձեր տանն է լինում:

Քեռի Վերնոնի բեղերը վրդովմունքից բիզ-բիզ կանգնեցին: Թերևս նաև այն պատճառով, որ Մուդիի կաթսայաձև գլխարկը նրան մեծ թյուրիմացության մեջ էր զցել, տեղիք տալով մտածելու, որ ինքը գործ ունի իրեն արժանի մի հավասարակից, կարգին անձնավորության հետ, նա դիմեց Մուդիին:

— Ես տեղյակ չեմ, թե ինչպես կարող է իմ տան անցուդարձը վերաբերել ձեզ:

— Ենթադրում եմ, որ այն ամենը ինչից դու տեղյակ չես կարող է մի ամբողջ գրդարան կազմել, Դա՛րզլի, — մոնչաց Մուդին:

— Ինչեւ, դա կարևոր չէ, — միջամտեց Թոնքսը, որի վարդագույն մազերը կարծես ավելի շատ էին վրդովում մորաքույր Պետունիային քան մնացած ամեն ինչը միասին վերցրած, որովհետև նա գերադասեց աչքերը

փակել, միայն թե չնայի նրա վրա: — Կարևորն այն է, որ եթե մենք բացահայտենք, որ դուք անտանելի եք Վերաբերվում Հարրիին...

— ...և չկասկածեք, որ մենք անմիջապես կիմանանք այդ մասին, շատ բարեհամբույր ավելացրեց Լուպինը:

— Այո՛, — հաստատեց պարոն Ուիզլին, — նույնիսկ եթե թույլ չտաք Հարրիին օգտվել հեռափոսից:

— Հեռախոսից, — շշուկով հուշեց Հերմիոնան:

— Հա՛, եթե մենք մի ակնարկ անզամ ստանանք, որ ձեզնից մեկնումեկը վաստ է Վերաբերվել Փոթթերին, դուք մեզ եք պատասխան տալու, — ասաց Մուդին:

Քերի Վերնոնը սկսեց չարագույժ ուռչել: Նման խայտառակության կապակցությամբ նրա վրդովմունքի ուժգնությունը գերազանցեց այդ գժերի ընկերախմբի նկատմամբ տածած վախը:

— Դուք սպառնու՞մ եք ինձ, սը՛ր, — ասաց նա այնքան բարձրաձայն, որ մի քանի անցորդներ անհանգստացած նայեցին նրանց կողմը:

— Այո՛, ճիշտ այդպես, — գոհունակությամբ ասաց Գիժ-Աչքը, որը կարծես շատ բավարարված էր, որ քերի Վերնոնը իրեն ճիշտ էր հասկացել:

— Եվ ձեր կարծիքով ես նմա՞ն եմ այնպիսի մարդու, ում կարելի է վախացնել, — հաչողի պես վրա տվեց քերի Վերնոնը:

— Դեհ, — ասաց Մուդին ճակատից հետ տանելով իր կաթսայաձև գլխարկը ու բացելով ակնակապիճի մեջ չարագույժ պտտվող հրաշակերտ աչքը: Քերի Վերնոնը սարսակահար հետ ցատկեց և ցավագին բախվեց մի անվավոր բեռնասայլակի, — այո՛, ստիպված եմ խոստովանել, որ նման ես, Դա՛րզլի:

Նա հետ շրջվեց քերի Վերնոնից, որ մի լավ գննի Հարրիին:

— Դեհ, Փո՛թթեր, թե պետք լինենք, ձեն կտա՞ս: Եթե սրանից հետո քեզնից երեք օրից ավելի երկար լուր չստանանք, մեկնումեկին կուղարկենք տեսության:

Մորաքույր Պետունիան խղճահարույց թնգթնզաց: Ավելի ակնհայտ չէր կարող լինել, որ այդ պահին նա մտածում էր այն մասին, թե ինչ կասեն հարևանները, եթե սրանց նման մարդկանց տեսնեն իրենց սիզամարգի արահետով անցուղարձ անելիս:

— Լավ լինե՞ս, Փո՛թթեր, — ասաց Մուղին, իր մեջ կոպիտ ձեռքը մի պահ դնելով Հարրիի ուսին:

— Հաջողություն քեզ, Հա՛րի, — կամացուկ ասաց Լուպինը: — Կապի մեջ կլինենք:

— Հա՛րի, մենք քեզ այդ տնից կտանենք հենց որ հնարավոր լինի, — շշնչաց տիկին Ուիզլին կրկին գրկելով նրան:

— Կտեսնվե՞նք, ընկե՛ր, — ասաց Ունը սրտանց սեղմելով Հարրիի ձեռքը:

— Շատ շուտով կտեսնվենք, Հա՛րի — հավաստիացրեց Հերմիոնան: — Խոստանում ենք:

Հարրին գլխով արեց: Նա բառեր չէր գտնում, որ ասեր, թե որքան կարևոր էր իր համար նրանց բոլորին իր կողքին այդտեղ հավաքված տեսնելը: Նա ուղղակի ժպտաց, ձեռքով հրաժեշտ տվեց բոլորին, շրջվեց ու կայարանի սրահով գնաց դեպի արկի լուսով ողողված փողոցը: Քեզի Վերնոնը, մորաքույր Պետունիան և Դաղլին շտապեցին նրա հետևից:

